



Đại Hoàn Đu

Ấn Tám

CHO TA
KHUYNH
THAT
GIANG
SAN

ĐẠI HOÀN DƯ - CHO TA KHUYNH THẤT GIANG SAN

Ân Tâm

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Cung Đấu, Cổ Đại

Thể loại: Đấu tranh cung đình (không phải xuyên không nhé)

Một cổ quan tài lạnh lẽo được chôn vùi cả ngàn năm vừa được khai quật...

Một người đàn ông và một cô gái bất ngờ bỏ mạng cùng lúc...

Những sự kiện bí ẩn chưa từng được ghi lại trong chính sử...

Tây Hán, 7 nước chiến loạn, nàng phụng chỉ nhập cung thi triển sở học phục vụ giang san. Dung mạo khuynh quốc khuynh thành khiến ánh mắt của vương gia địch quốc cũng phải đắm chìm...

Vì hấn đi về phương Bắc xa xôi, vì hấn tiết lộ thiên cơ, vì hấn họa định cả nửa giang san, đến lúc quyền luyến thâm tình mới phát hiện, hấn muốn nàng chỉ là vì “Có Hoàn dư có cả thiên hạ.”

Kết tội nàng sử dụng vu thuật, nam nhân cao cao tại thượng với khuôn mặt băng lãnh tựa diêm vương đưa tay giữ lấy cằm nàng

“Bản vương hỏi lại lần nữa, đứa bé đâu?”

Nàng cất tiếng cười thê lương, “Người, vĩnh viễn sẽ không biết được!”

Bàn tay cứng rắn của hắn rời khỏi gương mặt nàng.

“Hành hình!”

Hắn cả đời tung hoành ngang dọc, cả đời chỉ động lòng vì một mình nàng, cả đời vì nàng mà công chiếm giang san, yêu thương nàng tới tận xương tủy nhưng cũng lại đích thân hạ lệnh giết nàng...

Nàng tinh thông kỳ môn độn giáp, am tường y thuật, hiểu rõ thiên mệnh nhưng lại không cách nào đoán định được vận mệnh của mình...

Mối tình của vị vương gia cuồng ngạo phương Bắc và nữ tử khuynh quốc đã trở thành truyền thuyết. Rõ ràng là yêu sâu đậm, rõ ràng là đau đến tê tâm liệt phế...trải qua ngàn năm sương gió, tình yêu, liệu còn có thể tiếp tục?

Mối tình tương truyền cả ngàn năm, một đoạn tình cảm phong hoa tuyết nguyệt. Giang sơn - Hồng nhan, bên nào nặng hơn?

Mục lục

Quyển 1 - Chương 1: Phần 1 : Cổ quan tài ngàn năm xuất hiện	
Quyển 1 - Chương 2: Phần 2: Cổ quan tài ngàn năm xuất hiện	
Quyển 1 - Chương 3: Phần 1: Cái chết thần bí	
Quyển 1 - Chương 4: Phần 2: Cái chết thần bí	
Quyển 2 - Chương 1: Phần 1: Tâm cơ trùng trùng	
Quyển 2 - Chương 2: Phần 2 : Tâm cơ trùng trùng	
Quyển 2 - Chương 3: Phần 3: Tâm cơ trùng trùng	
Quyển 2 - Chương 4: Phần 4 : Tâm cơ trùng trùng	
Quyển 2 - Chương 5: Phần 1: Gặp gỡ quá sớm	
Quyển 2 - Chương 6: Phần 2: Gặp gỡ quá sớm	
Quyển 2 - Chương 7: Phần 1: Điều kiện	
Quyển 2 - Chương 8: Phần 1: Chuyện xưa như mây khói	
Quyển 2 - Chương 9: Phần 2: Chuyện xưa như mây khói	
Quyển 2 - Chương 10: Phần 1: Phụng chỉ dự yến	
Quyển 2 - Chương 11: Phần 2: Phụng chỉ dự yến	
Quyển 2 - Chương 12: Phần 1: Tả hiền vương Hách Liên Ngự Thuần	
Quyển 2 - Chương 13: Phần 2: Tả hiền vương Hách Liên Ngự Thuần	
Quyển 2 - Chương 14: Phần 3: Tả hiền vương Hách Liên Ngự Thuần	
Quyển 2 - Chương 15: Phần 1: Gây khó dễ	
Quyển 2 - Chương 16: Phần 2: Gây khó dễ	
Quyển 2 - Chương 17: Phần 3: Gây khó dễ	
Quyển 2 - Chương 18: Phần 1: Bản vương chỉ muốn một người	
Quyển 2 - Chương 19: Phần 2: Bản vương chỉ muốn một người	
Quyển 2 - Chương 20: Phần 1: Hai nam nhân cường thế	
Quyển 2 - Chương 21: Phần 2 : Hai nam nhân cường thế	
Quyển 2 - Chương 22: Phần 3: Hai nam nhân cường thế	
Quyển 2 - Chương 23: Là người hay quý?	
Quyển 2 - Chương 24: Phần 2: Tiếng tiêu mê hồn	
Quyển 2 - Chương 25: Phần 2: Tiếng tiêu mê hồn	
Quyển 2 - Chương 26: Phần 1: Hành vi lớn mật	
Quyển 2 - Chương 27: Phần 2: Hành vi lớn mật	

Quyển 2 - Chương 28: Phần 1: Nửa chính nửa tà
Quyển 2 - Chương 29: Phần 2: Nửa chính nửa tà
Quyển 2 - Chương 30: Phần 3: Nửa chính nửa tà
Quyển 2 - Chương 31: Phần 1: Toà thành trong tim mỗi người
Quyển 2 - Chương 32: Phần 2: Toà thành trong tim mỗi người
Quyển 2 - Chương 33: Phần 1: Một lời nói nặng tựa chín đỉnh
Quyển 2 - Chương 34: Phần 2: Một lời nói nặng tựa chín đỉnh
Quyển 2 - Chương 35: Phần 1: Quyết định của Đậu thái hậu
Quyển 2 - Chương 36: Phần 2: Quyết định của Đậu thái hậu
Quyển 2 - Chương 37: Phần 1: Ngọc bội dành tặng người trong tim
Quyển 2 - Chương 38: Phần 2: Ngọc bội dành tặng người trong tim
Quyển 2 - Chương 39: Phần 3: Ngọc bội dành tặng người trong tim
Quyển 2 - Chương 40: Phần 4: Ngọc bội dành tặng người trong tim
Quyển 2 - Chương 41: Dã tâm khó lường
Quyển 3 - Chương 1: Phần 1: Bí ẩn của ngọc bội
Quyển 3 - Chương 2: Phần 2: Bí ẩn của ngọc bội
Quyển 3 - Chương 3: Phần 3: Bí ẩn của ngọc bội
Quyển 3 - Chương 4: Phần 1: Thú vui “săn mồi”
Quyển 3 - Chương 5: Phần 2: Thú vui “săn mồi”
Quyển 3 - Chương 6: Phần 1: Gặp nạn
Quyển 3 - Chương 7: Phần 2: Gặp nạn
Quyển 3 - Chương 8: Phần 3: Gặp nạn
Quyển 3 - Chương 9: Phần 4: Gặp nạn
Quyển 3 - Chương 10: Dạ nhai tích
Quyển 3 - Chương 11: Phần 1: Tình đầu ý hợp?
Quyển 3 - Chương 12: Phần 2: Tình đầu ý hợp?
Quyển 3 - Chương 13: Phần 1: Nghịch thiên cải mệnh
Quyển 3 - Chương 14: Phần 2: Nghịch thiên cải mệnh
Quyển 3 - Chương 15: Phần 1: Ai là quân cờ của ai?
Quyển 3 - Chương 16: Phần 2: Ai là quân cờ của ai?
Quyển 3 - Chương 17: Phần 3: Ai là quân cờ của ai?
Quyển 3 - Chương 18: Phần 1: Đêm nghịch thiên cải mệnh
Quyển 3 - Chương 19: Phần 2: Đêm nghịch thiên cải mệnh

Quyển 3 - Chương 20: Phần 3: Đêm nghịch thiên cải mệnh

Quyển 3 - Chương 21: Phần 1: Ngoài dự liệu

Quyển 3 - Chương 22: Phần 2: Ngoài dự liệu

Quyển 3 - Chương 23: Phần 3: Ngoài dự liệu

Quyển 3 - Chương 24: Phần 4: Ngoài dự liệu

Quyển 3 - Chương 25: Phần 5: Ngoài dự liệu

Quyển 3 - Chương 26: Phần 6: Ngoài dự liệu

Quyển 3 - Chương 27: Có thù phải báo

Quyển 3 - Chương 28: Phần 1: Người đầu tiên trong sử sách

Quyển 3 - Chương 29: Phần 2: Người đầu tiên trong sử sách

Quyển 3 - Chương 30: Phần 3: Người đầu tiên trong sử sách

Quyển 3 - Chương 31: Phần 4: Người đầu tiên trong sử sách

Quyển 3 - Chương 32: Phần 5: Người đầu tiên trong sử sách

Quyển 3 - Chương 33: Phần 6: Người đầu tiên trong sử sách

Quyển 3 - Chương 34: Phần 1: Lời thỉnh cầu của hoàng hậu

Quyển 3 - Chương 35: Phần 2: Lời thỉnh cầu của hoàng hậu

Quyển 3 - Chương 36: Điểm binh xuất trận

Quyển 3 - Chương 37: Phần 1: Bày binh bố trận

Quyển 3 - Chương 38: Phần 2: Bày binh bố trận

Quyển 3 - Chương 39: Quét sạch mùi rận đại quân Hung Nô

Quyển 3 - Chương 40: Phần 1: Bị bắt giữ

Quyển 3 - Chương 41: Phần 2: Bị bắt giữ

Quyển 3 - Chương 42: Phần 1: Khuất nhục

Quyển 3 - Chương 43: Phần 2: Khuất nhục

Quyển 3 - Chương 44: Phần 3: Khuất nhục

Quyển 3 - Chương 45: Phần 1: Phát hiện thân phận nữ nhi

Quyển 3 - Chương 46: Phần 2: Phát hiện thân phận nữ nhi

Quyển 3 - Chương 47: Phần 1: Sự sỉ nhục trá hình

Quyển 3 - Chương 48: Phần 2: Sự sỉ nhục trá hình

Quyển 3 - Chương 49: Phần 3: Sự sỉ nhục trá hình

Quyển 3 - Chương 50: Phần 4: Sự sỉ nhục trá hình

Quyển 3 - Chương 51: Phần 1: Cách “yêu thương” của Hách Liên Ngự Thuần

Quyển 3 - Chương 52: Phần 2: Cách “yêu thương” của Hách Liên Ngự Thuần

Quyển 3 - Chương 53: Phần 3: Cách “yêu thương” của Hách Liên Ngự Thuần

Quyển 3 - Chương 54: Phần 1: Tâm tính thất thường

Quyển 3 - Chương 55: Phần 2: Tâm tính thất thường

Quyển 3 - Chương 56: Phần 3: Tâm tính thất thường

Quyển 3 - Chương 57: Chịu đựng gió sương

Quyển 3 - Chương 58: Phần 1: Rốt cục hắn là người như thế nào?

Quyển 3 - Chương 59: Phần 2: Rốt cục hắn là người như thế nào?

Quyển 3 - Chương 60: Phần 3: Rốt cục hắn là người như thế nào?

Quyển 3 - Chương 61: Phần 1: Mưu tính vì giang sơn Đại Hán

Quyển 3 - Chương 62: Phần 2: Mưu tính vì giang sơn Đại Hán

Quyển 3 - Chương 63: Phần 1: Quan hệ đoạn tụ?

Quyển 3 - Chương 64: Phần 2: Quan hệ đoạn tụ?

Quyển 3 - Chương 65: Phần 1: Nữ tử mà hắn sủng ái nhất?

Quyển 3 - Chương 66: Phần 2: Nữ tử mà hắn sủng ái nhất?

Quyển 4 - Chương 1: Phần 1: Cấm lâu

Quyển 4 - Chương 2: Phần 2: Cấm lâu

Quyển 4 - Chương 3: Phần 1: Nam nhân tính tình thất thường

Quyển 4 - Chương 4: Phần 2: Nam nhân tính tình thất thường

Quyển 4 - Chương 5: Phần 3: Nam nhân tính tình thất thường

Quyển 4 - Chương 6: Lời nói đáng sợ

Quyển 4 - Chương 7: Phần 1: Đáng sợ nhất chính là sự đổ kỵ

Quyển 4 - Chương 8: Phần 2: Đáng sợ nhất chính là sự đổ kỵ

Quyển 4 - Chương 9: Phần 1: Kinh hoàng trong dược phòng

Quyển 4 - Chương 10: Phần 2: Kinh hoàng trong dược phòng

Quyển 4 - Chương 11: Phần 3: Kinh hoàng trong dược phòng

Quyển 4 - Chương 12: Dịu dàng

Quyển 4 - Chương 13: Phần 1: Nhị vương tử bộc lộ tâm cơ

Quyển 4 - Chương 14: Phần 2: Nhị vương tử bộc lộ tâm cơ

Quyển 4 - Chương 15: Phần 1: Kim lân đâu phải vật trong ao

Quyển 4 - Chương 16: Phần 2: Kim lân đâu phải vật trong ao

Quyển 4 - Chương 17: Phần 1: Mâu thuẫn nội bộ

Quyển 4 - Chương 18: Phần 2: Mâu thuẫn nội bộ

Quyển 4 - Chương 19: Quê bình an

Quyển 4 - Chương 20: Ai giải sầu tương tư?

Quyển 4 - Chương 21: Phần 1: Mỹ ngọc chi vương

Quyển 4 - Chương 22: Phần 2: Mỹ ngọc chi vương

Quyển 4 - Chương 23: Phần 1: Trăm hoa đua nở tại Cẩm lâu?

Quyển 4 - Chương 24: Phần 2: Trăm hoa đua nở tại Cẩm lâu?

Quyển 4 - Chương 25: Phần 1: Khó gặp được tình nhân

Quyển 4 - Chương 26: Phần 2: Khó gặp được tình nhân

Quyển 4 - Chương 27: Phần 1: Không kìm nén được cơn giận dữ

Quyển 4 - Chương 28: Phần 2: Không kìm nén được cơn giận dữ

Quyển 4 - Chương 29: Phần 1: Sự dịu dàng là thực hay giả?

Quyển 4 - Chương 30: Phần 2: Sự dịu dàng là thực hay giả?

Quyển 4 - Chương 31: Phần 3: Sự dịu dàng là thực hay giả?

Quyển 4 - Chương 32: Phần 1: Buổi sớm ấm áp

Quyển 4 - Chương 33: Phần 2: Buổi sớm ấm áp

Quyển 4 - Chương 34: Phần 3: Buổi sớm ấm áp

Quyển 4 - Chương 35: Đầy hoa tán

Quyển 4 - Chương 36: Phần 1: Khó lý giải lòng dạ quân vương

Quyển 4 - Chương 37: Phần 2: Khó lý giải lòng dạ quân vương

Quyển 4 - Chương 38: Phần 3: Khó lý giải lòng dạ quân vương

Quyển 4 - Chương 39: Phần 1: Lòng dạ nữ nhân thâm sâu tựa biển

Quyển 4 - Chương 40: Phần 2: Lòng dạ nữ nhân thâm sâu tựa biển

Quyển 4 - Chương 41: Phần 3: Lòng dạ nữ nhân thâm sâu tựa biển

Quyển 4 - Chương 42: Phần 4: Lòng dạ nữ nhân thâm sâu tựa biển

Quyển 4 - Chương 43: Phần 1: Trở lại thân phận nữ nhi

Quyển 4 - Chương 44: Phần 2: Trở lại thân phận nữ nhi

Quyển 4 - Chương 45: Phần 1: Quân vương trong thiên hạ đều giống nhau

Quyển 4 - Chương 46: Phần 2: Quân vương trong thiên hạ đều giống nhau

Quyển 4 - Chương 47: Phần 1: Thịnh cầu chi hôn

Quyển 4 - Chương 48: Phần 2: Thịnh cầu chi hôn

Quyển 4 - Chương 49: Phần 1: Thiên hạ đại loạn

Quyển 4 - Chương 50: Phần 2: Thiên hạ đại loạn

Quyển 4 - Chương 51: Phần 1: Có cơ chuyển biến

Quyển 4 - Chương 52: Phần 2: Có cơ chuyển biến

Quyển 5 - Chương 1: Mười dặm hoa đào
Quyển 5 - Chương 2: Chỉ vì nụ cười hồng nhan
Quyển 5 - Chương 3: Sắc mặt đại biến
Quyển 5 - Chương 4: Bằng phách thạch
Quyển 5 - Chương 5: Âm thầm tập kích
Quyển 5 - Chương 6: Lấy tĩnh chế động
Quyển 5 - Chương 7: Rốt cục ngày đó đã nói gì?
Quyển 5 - Chương 8: Mệnh phù quyền lực
Quyển 5 - Chương 9: Phòng chữ Thiên
Quyển 5 - Chương 10: Bóng đêm mị hoặc
Quyển 5 - Chương 11: Mỉm cười quay bước
Quyển 5 - Chương 12: Có thể tin tưởng được ai?
Quyển 5 - Chương 13: Gằn trong gang tấc, chẳng thể yêu thương
Quyển 5 - Chương 14: Chuẩn bị đại hôn
Quyển 5 - Chương 15: Bức hôn
Quyển 5 - Chương 16: Dựng tâm sắp đặt
Quyển 5 - Chương 17: Tan chảy
Quyển 5 - Chương 18: Quyến luyến sâu đậm
Quyển 5 - Chương 19: Nửa đêm xâm nhập hoàng thành
Quyển 5 - Chương 20: Tìm hiểu nội tình
Quyển 5 - Chương 21: Không ngờ tới
Quyển 5 - Chương 22: Chết cũng không được
Quyển 5 - Chương 23: Ma đang xuất hiện
Quyển 5 - Chương 24: Rắp tâm hại người
Quyển 5 - Chương 25: Tâm tư miên man
Quyển 5 - Chương 26: Hắn muốn giết người diệt khẩu
Quyển 5 - Chương 27: Kinh tâm động phách
Quyển 5 - Chương 28: Thử lòng
Quyển 5 - Chương 29: Chui đầu vào lưới?
Quyển 5 - Chương 30: Lời kể của Ba Thác
Quyển 5 - Chương 31: Phần 1: Chất vấn
Quyển 5 - Chương 32: Phần 2: Chất vấn
Quyển 5 - Chương 33: Công cao át chủ

Quyển 5 - Chương 34: Phần 1: Sát khí bao trùm
Quyển 5 - Chương 35: Phần 2: Sát khí bao trùm
Quyển 5 - Chương 36: Không thể rời xa
Quyển 5 - Chương 37: Thót tim trong phủ
Quyển 5 - Chương 38: Sợ thiên hạ chưa đủ loạn
Quyển 5 - Chương 39: Kẻ nào dám, giết không tha
Quyển 5 - Chương 40: Đánh cuộc
Quyển 5 - Chương 41: Muốn mạng của hần
Quyển 5 - Chương 42: Gặp gỡ ở Bách Lý
Quyển 5 - Chương 43: Sát khí ngút trời
Quyển 5 - Chương 44: Mưu thâm kế độc
Quyển 5 - Chương 45: Vũ khúc mỹ nhân
Quyển 6 - Chương 1: Phần 1: Đêm trước ngày đại hôn
Quyển 6 - Chương 2: Phần 2: Đêm trước ngày đại hôn
Quyển 6 - Chương 3: Phần 3: Đêm trước ngày đại hôn
Quyển 6 - Chương 4: Phần 1: Lòng người khó dò
Quyển 6 - Chương 5: Phần 2: Lòng người khó dò
Quyển 6 - Chương 6: Sát khí đằng đằng
Quyển 6 - Chương 7: Lời nói lạnh lùng
Quyển 6 - Chương 8: Phần 1: Máu tươi
Quyển 6 - Chương 9: Phần 2: Máu tươi
Quyển 6 - Chương 10: Phần 3: Máu tươi
Quyển 6 - Chương 11: Phần 1: Ai rơi vào cạm bẫy của ai?
Quyển 6 - Chương 12: Phần 2: Ai rơi vào cạm bẫy của ai?
Quyển 6 - Chương 13: Cố ý khiêu khích
Quyển 6 - Chương 14: Phát hiện mật thất
Quyển 6 - Chương 15: Phần 1: Cạm bẫy
Quyển 6 - Chương 16: Phần 2: Cạm bẫy
Quyển 6 - Chương 17: Phần 3: Cạm bẫy
Quyển 6 - Chương 18: Lời chất vấn của Dạ Nhai Tích
Quyển 6 - Chương 19: Nguyên hoá thân vào đoá phù dung
Quyển 6 - Chương 20: Người ở nơi nao?
Quyển 6 - Chương 21: Hồ tình nhân

Quyển 6 - Chương 22: Ánh trăng soi rọi rừng đào
Quyển 6 - Chương 23: Phần 1: Thành thân
Quyển 6 - Chương 24: Phần 2: Thành thân
Quyển 6 - Chương 25: Đêm mị hoặc
Quyển 6 - Chương 26: Phần 1: Tân hôn nương tử
Quyển 6 - Chương 27: Phần 2: Tân hôn nương tử
Quyển 6 - Chương 28: Thẳng thắn
Quyển 7 - Chương 1: Lai lịch Cấm lâu
Quyển 7 - Chương 2: Quân cờ để kiểm chế
Quyển 7 - Chương 3: Trốn tránh
Quyển 7 - Chương 4: Quyển luyến bức hoạ người xưa
Quyển 7 - Chương 5: Nổi cơn thịnh nộ
Quyển 7 - Chương 6: Thâm tình
Quyển 7 - Chương 7: Dáng vẻ nữ nhân?
Quyển 7 - Chương 8: Phần 1: Tịnh xá nơi sơn cốc
Quyển 7 - Chương 9: Tâm tư của Yên thị
Quyển 7 - Chương 10: Toà thành không ngủ
Quyển 7 - Chương 11: Nam nhân không biết xấu hổ
Quyển 7 - Chương 12: Phần 1: Sự biến đổi dị thường
Quyển 7 - Chương 13: Phần 2: Sự biến đổi dị thường
Quyển 7 - Chương 14: Đánh lộn
Quyển 7 - Chương 15: Phần 1: Lưu luyến sâu đậm
Quyển 7 - Chương 16: Phần 2: Lưu luyến sâu đậm
Quyển 7 - Chương 17: Phần 3: Lưu luyến sâu đậm
Quyển 7 - Chương 18: Phần 1: Nguy cơ trong tương lai
Quyển 7 - Chương 19: Phần 2: Nguy cơ trong tương lai
Quyển 7 - Chương 20: Suy đoán lớn mật
Quyển 7 - Chương 21: Mỹ nhân yêu anh hùng
Quyển 7 - Chương 22: Đời sau vẫn mãi bên nhau
Quyển 7 - Chương 23: Mật lệnh
Quyển 7 - Chương 24: Sinh lòng ngờ vực
Quyển 7 - Chương 25: Đưa ta đi
Quyển 7 - Chương 26: Chọc giận

Quyển 7 - Chương 27: Đứt dây đàn

Quyển 7 - Chương 28: Biến cố

Quyển 7 - Chương 29: Hai mươi lăm trượng

Quyển 7 - Chương 30: Một gian phòng thượng đẳng

Quyển 7 - Chương 31: Tựa như mộng ảo

Quyển 7 - Chương 32: Dấu hiệu rắc rối

Quyển 8 - Chương 1: Không có ý tốt

Quyển 8 - Chương 2: Bị phát hiện

Quyển 8 - Chương 3: Thăng chức

Quyển 8 - Chương 4: Phần 1: Hạnh Hoa thôn

Quyển 8 - Chương 5: Phần 2: Hạnh Hoa thôn

Quyển 8 - Chương 6: Tình thế bức người

Quyển 8 - Chương 7: Chẩn bệnh

Quyển 8 - Chương 8: Hoá giải nguy hiểm

Quyển 8 - Chương 9: Cây trâm gãy

Quyển 8 - Chương 10: Muốn ta ở lại sao?

Quyển 8 - Chương 11: Giấy không gói được lửa

Quyển 8 - Chương 12: Được phương ở đây!

Quyển 8 - Chương 13: Điềm xấu

Quyển 8 - Chương 14: Nhúng tay vào chính sự

Quyển 8 - Chương 15: Bị giải vào đại lao

Quyển 8 - Chương 16: Muốn định tội cần gì phải nhiều lời

Quyển 8 - Chương 17: Số kiếp khó tránh

Quyển 8 - Chương 18: Sự dịu dàng trong đôi mắt

Quyển 8 - Chương 19: Hoả hình

Quyển 8 - Chương 20: Hai năm sau, tịnh xá nơi sườn núi

Quyển 8 - Chương 21: Giang sơn mỹ lệ đến mấy cũng không sánh được với nàng

Quyển 8 - Chương 22: Hương tiêu ngọc vẫn

Quyển 8 - Chương 23: Vĩ thanh

Quyển 1 - Chương 1: Phần 1 : Cổ quan tài ngàn năm xuất hiện

Ngàn năm lặng lẽ qua đi, mỗi tình thiên thu cũng câm lặng. Ranh giới giữa sự sống và cái chết vẫn rất khó định. Thế sự xoay vần, tiền duyên liệu có tiếp nối?

Thời gian: Tháng 10 năm 2010, 9h tối

Vào thu, cơn mưa lớn làm rụng vô số lá cây, tạo thành bầu không khí có chút lạnh lẽo. Sương mù bao phủ khắp nơi. Thấp thoáng trong màn mưa phía xa là một khối kiến trúc đồ sộ. Lớp sương mù bao phủ quanh đó nhanh chóng bị màn mưa xé rách, khiến bóng dáng nó dần hiện ra cùng với một bầu không khí có chút quỷ dị.

Một chiếc xe thương vụ xa hoa màu đen dừng lại trước tòa nhà kia. Cửa chính tòa nhà cũng lập tức mở ra rồi mấy người đàn ông mặc đồ đen đi ra ngoài, trong đó có một người lập tức tiến tới phía cửa xe, giương ô chờ sẵn.

Cửa xe vừa bật mở, đập vào mắt là ống quần tây bao lấy đôi chân dài, sau đó một người đàn ông dáng vóc cao lớn bước xuống. Màn mưa xối xả cùng lớp sương mù nhanh chóng vây lấy người đàn ông mặc bộ vest đắt tiền kia. Chiếc ô đen che khuất tầm nhìn khiến người xung quanh không nhìn thấy rõ gương mặt hắn. Sau đó, hắn theo đám người áo đen đi vào tòa nhà.

Từng giọt mưa điên cuồng đập vào kính cửa như muốn phô trương sức mạnh của mình.

“Hách Liên tiên sinh, mời ngài xem thứ này.” Bầu không khí trong tòa nhà hoàn toàn tách biệt với hơi lạnh bên ngoài cửa sổ. Một người áo đen ước chừng 50 tuổi đưa một tờ báo cho người đàn ông kia, cũng nhân tiện thấy rõ được tướng mạo của hắn.

Người đàn ông kia có một cặp mắt cực kỳ sắc bén, sống mũi cao có chút hơi khoằm hết chim ưng khiến người ta dễ dàng nhận thấy không dễ gì chọc vào chủ nhân của nó. Ngũ quan cân đối thâm thúy với những đường nét tinh tế như được chạm khắc, Ánh mắt của hắn cực kỳ bình tĩnh, con ngươi màu hổ phách nhạt, thản nhiên liếc nhìn tờ báo, khóe môi cương nghị hơi nhếch lên.

Bài báo ghi lại mấy ngày trước, cục văn vật phát hiện một lăng mộ từ thời Tây Hán bị vùi lấp dưới một huyết mộ. Huyết mộ nằm sâu dưới đất 11m, đường kính đáy 34m, cạnh bên dài 7,3m, khoang chứa quan tài có chiều dài 6m. Do việc thi công đường cao tốc nên lăng mộ này được phát hiện một cách tình cờ. Tuy tấm quách che chắn phía ngoài lăng mộ đã bị đào phải nhưng quan tài vẫn được bảo tồn hoàn hảo.

Bài báo cũng cho biết, ngôi mộ này được táng tại phía chính diện trên sườn núi lăng Viêm Đế. Việc phát hiện các ngôi mộ từ thời Tây Hán ở khu vực này cũng là hoạt động khá thường xuyên. Khu Viêm lăng hiện giờ đã được xác định là khu mộ táng cấm khai quật, trước khi các công đoạn chính thức được tiến hành thì phải chờ sự cho phép chính thức của cục di sản văn hóa và khảo cổ.

“Phát hiện lăng mộ thời Tây Hán này chỉ là chuyện sớm muộn. Cái tôi muốn không phải thứ này.” Người đàn ông kia rất cục cựa cũng mở

miệng, thanh âm cũng hết như tiếng mưa bên ngoài cửa sổ, bình thản nhưng lại khiến người nghe cảm thấy lạnh lẽo.

“Hách Liên tiên sinh, tôi biết ngài vẫn luôn có hứng thú với cổ vật từ thời Tây Hán. Ngài yên tâm, hiện chúng tôi có một phát hiện cực kỳ trọng đại, chỉ là...” Sắc mặt người đàn ông trung niên kia có chút chần chừ, vô thức liếc nhìn hắn...

Hách Liên Túc Thiên - ông trùm trong lĩnh vực phân phối hàng hoá, sở thích duy nhất là nghiên cứu lịch sử đời Tây Hán. Phàm là đồ cổ thời Tây Hán, hắn đều nhất nhất can thiệp vào. Tất cả mọi người đều không biết rốt cục hắn muốn tìm kiếm cái gì, cũng không biết tại sao hắn lại có hứng thú với văn hóa thời Tây Hán như vậy.

Không ai có thể tìm hiểu được, ngay cả những người bên cạnh hắn cũng không biết nguyên do. Người đàn ông này thực sự quá bí hiểm.

Hách Liên Túc Thiên nhìn thẳng người đàn ông trung niên một hồi rồi hờ hững lên tiếng, “Nói xong rồi?” Từ giọng nói của hắn, không khó khiến người ta nhận ra tác phong cường thế đầy mạnh mẽ.

“Lần khai quật cổ vật lần này thực sự vượt xa sự tưởng tượng của mọi người. Hiện trường lúc đó cũng rất kỳ quái, cũng rất khó để giải thích một cách khoa học.” Người đàn ông trung niên suy nghĩ một chút rồi nói tiếp, “Phiền Hách Liên tiên sinh theo tôi xuống tầng hầm một chuyến.”

Hách Liên Túc Thiên hơi nhíu mày, vẫn không nói lời nào.

“Hách Liên tiên sinh, cổ vật này còn chưa đưa ra công bố với giới truyền thông. Những nhân viên hữu quan đã đặt nó ở dưới tầng hầm. Bởi vì tình hình đặc thù nên tôi cũng không có cách nào mang nó tới cho ngài xem...”

Hách Liên Túc Thiên nghe giải thích xong, khẽ gật đầu rồi một mình đi theo người đàn ông trung niên kia xuống tầng hầm...

Quyển 1 - Chương 2: Phần 2: Cỗ quan tài ngàn năm xuất hiện

Tầng hầm được nhân công chế tác thành một căn phòng lạnh lẽo. Khi bước vào nơi này cảm giác như có những lưỡi dao nhỏ bén nhọn không ngừng đâm vào lòng buốt nhói. Bước qua một lối đi hẹp, khung cảnh trước mặt dần sáng lên và rộng rãi hơn nhiều.

Cả căn phòng như được bao bọc bởi một thứ ánh sáng màu tím nhạt, nhẹ nhàng phản chiếu lên những vách tường xung quanh tạo thành sự khúc xạ ánh sáng đẹp mắt đầy quyến rũ như những dải cầu vồng nơi chân trời.

Vật ở dưới tầng hầm này là một cỗ quan tài. Nói là quan tài có chút không hợp lý lắm bởi nhìn kỹ thì vật thể này tuy có hình dáng giống chiếc quan tài nhưng vật liệu chế tạo nên nó lại hoàn toàn trong suốt, tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh hết pha lê. Mà thứ ánh sáng màu tím kia chính là đang tán mát ra từ cỗ quan tài này.

Hách Liên Túc Thiên nhìn cỗ quan tài đến ngây người. Hắn đã từng thấy rất nhiều cổ vật quý hiếm được khai quật nhưng chưa từng thấy cỗ quan tài thế này. Suy nghĩ một hồi, chân mày hơi nhíu lại thể hiện sự khó hiểu, hắn nghiêng đầu nói, “Cho dù vào thời cực thịnh đời Tây Hán cũng không có khả năng có được vật liệu hiện đại thế này để chế tạo quan tài.”

Người đàn ông trung niên thấy thanh âm của Hách Liên Túc Thiên lộ rõ vẻ nghi vấn liền vội vàng giải thích, “Hách Liên tiên sinh, vật này

thực sự được đào lên từ ngôi mộ đời Tây Hán mới khai quật. Cho tới giờ vẫn chưa xác định được danh tính của chủ nhân ngôi mộ. Chúng tôi đoán không chừng người nằm trong cỗ quan tài bằng này cũng chính là chủ nhân của ngôi mộ.

Quan tài bằng?

Cỗ quan tài bằng này thực sự do một khối bằng hiếm thấy tạo thành. Hách Liên Túc Thiên đi vòng quanh xem xét một hồi, sau khi xác định lại mọi thứ thì điều khiến hắn khiếp sợ không phải chỉ có cỗ quan tài kia mà còn cả người nằm trong nó.

Nằm trong cỗ quan tài là một nữ tử. Đây là lần đầu tiên Hách Liên Túc Thiên thấy rõ diện mục của một người được coi là “cổ vật” rõ ràng như vậy. Nếu như không phải bốn phía người này được bao phủ bởi những bức vách bằng kia thì hắn nhất định sẽ lầm tưởng rằng nàng chỉ vừa chìm vào giấc ngủ mà thôi.

Nữ tử trong chiếc quan tài bằng có mái tóc đen dài mềm mại rủ xuống bên người, gương mặt mỹ lệ cực kỳ an tĩnh, bộ trang phục với màu trắng tinh khiết bao lấy thân hình quyến rũ.

Rõ ràng nàng đã chết từ lâu, nhưng làn da vẫn mềm mịn như người sống, hàng mi dài cong vút rợp bóng trên gương mặt thanh tú, dáng vẻ cực kỳ thanh nhã dịu dàng, những món đồ trang sức trên người cũng không quá rườm rà càng tôn lên vẻ đẹp thánh khiết vô hạn khiến người ta không dám mạo phạm.

“Hách Liên tiên sinh, đây chính là nguyên nhân khiến chúng tôi không dám khai quan. Nữ tử này được tìm thấy trong ngôi mộ vừa khai quật, nhìn qua cách ăn mặc cùng trang sức thì rõ ràng là người sống ở thời Tây Hán. Xác cô ấy được bảo quản dưới lớp hàn băng ngàn năm nhưng lại chẳng khác gì người sống. Thật sự là quá thần kỳ.”

Người đàn ông trung niên phía sau lưng Hách Liên Túc Thiên khẽ lên tiếng.

Hách Liên Túc Thiên chậm rãi giơ tay ra, từng ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve chiếc quan tài bằng gỗ giống như đang vuốt ve gương mặt người con gái nằm trong đó. Khuôn mặt vốn bình tĩnh thường ngày của hắn giờ cũng hiện rõ sự chấn động. Chiếc quan tài này được chế tác từ một khối hàn băng là điều không cần phải bàn cãi. Nhưng không hiểu ai lại có thể có khả năng kinh người như vậy, đường hoàng đặt xác một nữ tử vào trong đó. Mà như vậy cũng chưa thấm vào đâu. Cứ coi như thời Tây Hán thực sự có người tài có thể làm được như vậy thì còn thân thể nữ tử này phải làm sao? Làm thế nào mà sau cả ngàn năm vẫn được bảo tồn hoàn hảo như vậy?

Ánh mắt lướt khắp thân hình nữ tử trong chiếc quan tài bằng gỗ, rồi hướng về gương mặt như đang say ngủ của nàng, Hách Liên Túc Thiên cũng không ngốc đến mức sai người khai quan để được quan sát tỉ mỉ. Vạn nhất khi mở quan tài ra, thân xác của nàng sẽ biến thành hình dạng như thế nào vẫn là chuyện không thể dự đoán. Hắn sở dĩ có thể xác định nàng sống ở thời Tây Hán là bởi vì hắn nhìn thấy khối bạch ngọc đeo ở thắt lưng nàng.

Khối bạch ngọc này được chạm khắc những hoa văn cực kỳ tinh tế, phần dây đeo được kết bằng những sợi tơ vàng. Hách Liên Túc Thiên có thể nhận ra đây là loại ngọc bội tùy thân của nam nhân thời xưa, nhìn kỹ một chút thì thấy trên mặt miếng ngọc bội còn có khắc chữ...

Thấy vẻ mặt Hách Liên Túc Thiên lộ rõ vẻ suy tư, người đàn ông trung niên vội đưa cho hắn một tờ giấy, trên đó có ghi vài chữ. “Hách Liên tiên sinh, chúng tôi cũng phát hiện trên miếng ngọc có văn tự nên đã ghi chép lại ra đây.”

Hách Liên Túc Thiên cầm lấy tờ giấy, trên đó chỉ có mấy chữ, “Thế thế nan tu, sinh sinh khước thác.” Lúc đọc thấy câu này, trái tim hắn cảm giác như bị một lực vô hình bóp nghẹt, một nỗi bi thương không rõ từ đâu nhanh chóng dâng lên trong lòng...

Quyển 1 - Chương 3: Phần 1:

Cái chết thần bí

Màn sương mù ngày thu càng lúc càng trở nên lạnh lẽo, cơn mưa cũng giăng tầng tầng lớp lớp.

Cây cối hai bên đường không ngừng xao động, những chiếc lá bị nước mưa quất vào rơi rụng tứ tán. Cảnh sắc lúc này khiến người ta thực cảm thấy phiền muộn.

Hách Liên Túc Thiên vốn không phải mẫu người có tâm trạng dễ dàng bị ảnh hưởng bởi ngoại cảnh. Nhưng đêm nay, trong lòng hắn lại có cảm giác thật lạnh lẽo thê lương, dường như những cơn gió lạnh kia đã hóa thành những lưỡi dao nhỏ sắc bén không ngừng cứa vào ngực hắn, khiến hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Cần gạt nước nơi kính trước xe không ngừng gạt đi màn mưa đang quất rào rào vào đó nhưng vẫn không ăn thua khiến hắn có chút không nhìn rõ đường. Khóe môi cương nghị hơi trùng xuống, hắn hơi giảm tốc rồi chiếc xe chìm dần vào màn đêm.

Sự hiện hữu của chiếc quan tài bằng băng này là sự thật, giai nhân khuynh quốc nằm bên trong đó cũng là thật, giai nhân đó là người của cả ngàn năm trước cũng là thật mà chiếc ngọc bội nàng đeo trên người cũng đích thực thuộc về một người đàn ông...

Hách Liên Túc Thiên đã từng nghiên cứu khá nhiều về ngọc bội thời Tây Hán. Ngọc bội ở thời này vẫn có những đặc điểm được duy trì từ đời nhà Thương, thường được chạm khắc hoa văn long phụng nhưng phía đầu miếng ngọc bội thường có chạm khắc biểu trưng của

nó. Vừa rồi nhìn miếng ngọc bội trên người mỹ nhân kia, hắn có thể thấy đường kính của nó khoảng 10cm, là loại ngọc thượng phẩm, móng vuốt con rồng chạm khắc trên đó cũng giờ ra đầy mạnh mẽ, trên đầu có ba cái sừng nhô ra, đuôi dài uốn lượn, mang ý nghĩa cát tường nhưng cũng biểu trưng cho sự dũng mãnh ẩn chứa.

Loại ngọc bội này thường là vật tùy thân của đàn ông thời xưa nhưng nó lại ở bên cạnh mỹ nhân kia chứng tỏ tình cảm của người đàn ông đó với nàng vô cùng sâu đậm. Hách Liên Túc Thiên cảm thấy nơi ngực có chút khó chịu. Lẽ nào, người vì mỹ nhân kia chế tạo chiếc quan tài bằng chính là nam chủ nhân của miếng ngọc bội này?

Rốt cục người đó có mục đích gì? Người đã chết rồi, vì sao hắn còn muốn bảo tồn dung mạo của nàng cả ngàn năm như vậy? Sao hắn lại dám khẳng định rằng hắn sẽ làm được mọi chuyện?

Điều khiến Hách Liên Túc Thiên nghĩ không ra chính là mặc dù lớp hàn băng kia có tác dụng giữ lạnh rất hiệu quả nhưng sau một thời gian cũng sẽ làm biến đổi dung mạo người nằm trong đó, ít nhất cũng làm cho thân xác nàng trở nên không còn sức sống. Nhưng sự thực là dung nhan tuyệt thế của nàng không hề bị biến đổi dù chỉ một chút, so với người sống ở bên ngoài càng không có điểm nào khác biệt. Không thể không thừa nhận, người hạ táng nàng thế này đã dụng tâm vất vả đến cỡ nào.

Hắn nghĩ không ra, thực sự nghĩ không ra. Người hiện đại ngày nay còn chưa chắc đã làm được như vậy, sao người đời xưa lại có thể?

Lại thêm hai hàng chữ trên miếng ngọc bội nữa, “Thế thế nan tu, sinh sinh khước thác...”

Rốt cục đã phát sinh chuyện gì? Có thể thấy là những chữ đó được khắc lên miếng ngọc bội với một mục đích tốt lành.

Hắn chỉ cảm thấy nơi ngực lại đau nhói.

Màn mưa dày đặc như giăng kín trước mắt, khẽ bẻ tay lái, hắn chỉ cảm thấy nơi ngực càng lúc càng thắt lại, tim cũng đập loạn lên, nỗi đau đớn càng lúc càng rõ rệt. Bất ngờ trong màn mưa phía trước hiện lên một cái bóng trắng xóa khiến hắn giật mình phanh gấp xe lại, tiếng phanh két chói tai cơ hồ xé rách cả màn đêm u lãnh.

Thời gian, dường như ngưng đọng lại. Sững người vài giây, Hách Liên Túc Thiên vội cầm theo ô, mở cửa bước xuống.

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu hắn là hắn đã đụng phải người ta, hơn nữa còn là một cô gái. Căn cứ vào bóng dáng nhỏ nhắn xẹt qua dưới ánh đèn xe lúc này thì đúng là như vậy.

Chết tiệt, hắn không ngờ lại xảy ra tai nạn ngoài ý muốn thế này.

Đèn gầm xe chiếu ra hai luồng sáng chói khiến màn mưa trước mặt càng thêm rõ ràng. Từng giọt mưa nặng hạt đập xuống mặt đường, phản chiếu qua ánh đèn xe càng thêm phần chói lóa...

Quyển 1 - Chương 4: Phần 2:

Cái chết thần bí

Đúng là xe của Hách Liên Túc Thiên đã đụng phải một cô gái. Cô gái té xuống khe khẽ cất tiếng kêu đau đớn. Cơn mưa như trút nước nhanh chóng thấm ướt bộ trang phục màu trắng tinh khiết của cô. Chiếc ô của cô rớt xuống nằm trơ trọi một bên, rất nhanh bị cơn mưa xối xả hất đi xa cùng với vô số lá vàng rơi rụng.

Ánh mắt Hách Liên Túc Thiên hơi nhíu lại, vội vàng bước tới gần. Bởi không dám xác định cô gái có bị thương nặng hay không nên hắn chỉ đưa tay khẽ vén mái tóc cô, cẩn thận nhìn xem có thương tích nào không.

“Cô không sao chứ?” Vừa hỏi, hắn vừa lấy di động ra, chuẩn bị gọi xe cứu thương.

Cô gái chậm rãi ngồi dậy. Mái tóc cô rất dài nhưng bởi vì nước mưa nên có chút rối tung. Dưới màn mưa, gương mặt cô có vẻ càng thêm tái nhợt, tay hơi giơ lên như thể muốn chắn đi ánh đèn xe làm chói mắt.

Hách Liên Túc Thiên hơi nhích người, che bớt đi ánh đèn chói lóa, nhân tiện cũng nhìn rõ hơn gương mặt của cô gái.

Khuôn mặt cô gái thực sự xinh đẹp khó tả. Dưới cơn mưa, đôi mắt trong trẻo của cô có chút kinh hãi, hàng lông mày thanh tú khẽ nhăn lại vì đau đớn, đôi môi đỏ mọng cũng hé mở. Khi thanh âm trầm thấp của đàn ông vang lên, cô cũng thuận thế ngẩng đầu, nhìn thẳng về người đối diện.

Hai đôi mắt bất giác nhìn thẳng vào nhau trong một khoảnh khắc. Cô gái vô thức chấn động, dường như hô hấp cũng ngừng lại khi nhìn thấy một người đàn ông quá mức anh tuấn xuất hiện trước mặt. Đôi mắt màu hổ phách của anh ta sâu thẳm, cảm giác như có thể xuyên qua muôn sông nghìn núi, vượt qua thời gian, phẳng phất như lúc thiên địa vạn vật còn sơ khai đã có mối liên hệ với cô, ánh mắt đó dường như mang theo một khát vọng thiên thu...

Hách Liên Túc Thiên cũng ngẩn ra, một cảm giác kỳ lạ không cách nào giải thích chợt dâng lên trong lòng nhưng rất nhanh hấn liền khôi phục lại tinh thần, khẽ cất tiếng hỏi, “Cô có bị thương không?” Cô gái này trông giống như một sinh viên đại học, mi thanh mục tú, trên người không có lấy một chút tạp khí, thanh khiết tựa một đóa sen trắng.

Cô gái lúc này mới có lại phản ứng, vội vã cup mắt xuống, nhẹ nhàng lắc đầu, “Tôi không bị thương, chỉ là đứng không vững mà thôi.” Chiếc xe đột ngột lao tới như vậy khiến cô quá kinh hãi, cũng may là lái xe kịp thời phanh lại bằng không cô cũng không được lành lặn thế này.

Hách Liên Túc Thiên nhìn thoáng qua cây dù đã bị mưa dội vào ướt sũng lăn lóc bên đường, không nói lời nào, xoay người trở lại xe, lấy từ bên trong ra một cây dù màu đen, nhanh chóng mở ra che cho cô gái.

“Đi thôi, tôi đưa cô tới bệnh viện.” Dù sao cũng là hấn lái xe không cẩn thận.

“Không cần đâu, cảm ơn anh.” Khi hấn nâng tay cô, giúp cô đứng dậy, cô khẽ mỉm cười hết một bông hoa nở rộ giữa đêm tối, giọng nói dịu dàng tựa như dòng suối hiền hòa.

“Tôi thực sự không sao mà.”

Hách Liên Túc Thiên nhìn cô một hồi, thấy cô kiên trì không chịu tới bệnh viện cũng đành phải thôi. Xem ra vừa rồi là do quá kinh hãi nên mới vậy. Nghĩ một chút, hắn lấy cây dù trong tay nhét vào tay cô gái, rồi cúi xuống nhặt hết đồ đạc của cô đang rơi ở dưới, bỏ lại vào túi xách cho cô.

Cô gái lại lần nữa mỉm cười, nói lời cảm ơn. Dưới sự cường thế của hắn đành cầm lấy cây dù kia rồi đi hết như một làn gió nhẹ. Đứng nhìn theo bóng dáng cô khuất dần một lúc lâu, hắn mới rời đi.

Đây cũng chỉ là một sự gặp gỡ tình cờ trong cuộc đời mà thôi. Hách Liên Túc Thiên cũng không suy nghĩ gì nhiều, nhanh chóng trở lại xe.

Màn đêm lại lần nữa nuốt chửng chiếc xe của hắn. Khi chiếc xe vừa khuất dạng, một chiếc máy tính xách tay nằm lại trên mặt đất ở vị trí dưới gầm xe lúc trước, trên mặt chiếc máy tính chỉ có 1 chữ - Kha.

Sẽ chẳng ai để ý đến cuộc gặp gỡ này, cũng có người sẽ nghĩ rằng đây chẳng qua chỉ là một cuộc gặp gỡ tình cờ mà thôi.

Nhưng sau 12h trưa ngày hôm sau, một sự kiện lớn đã xảy ra khiến mọi người kinh tâm động phách. Giới truyền thông nhất loạt đưa tin, con trai trưởng của gia tộc Hách Liên - Hách Liên Túc Thiên đã bất ngờ bỏ mạng lúc hừng đông. Cả gia tộc Hách Liên rơi vào cảnh hỗn loạn.

Tin tức vừa đưa ra, thị trường chứng khoán liền lập tức chao đảo, một trường hạ kiếp bao trùm cả thương giới. Tất thấy mọi người đều chỉ quan tâm tới tin tức trưởng tử của gia tộc Hách Liên qua đời nhưng không ai hay biết vào lúc hừng đông, bất ngờ bỏ mạng còn có

một người nữa, là một cô gái, tên của cô chỉ có duy nhất 1 chữ - Kha.

Mọi chuyện đều không có lời giải thích. Dường như tất cả những thứ khó đoán định trên đời đều đã tụ về một chỗ. Số mệnh mỗi người đều đã được sắp đặt. Dưới vòng quay định mệnh, không ai có thể cưỡng lại...

Quyển 2 - Chương 1: Phần 1: Tâm cơ trùng trùng

Tà dương nhuộm máu, chiến sự liên miên, chỉ có gió tây đồng hành, tiếng chim kêu tan tác, khung cảnh thê lương, cơ hội tái ngộ như bèo nước. Tư tình đứt đoạn, mộng đẹp tiêu tán, người lưu lạc nơi nào?

Thời gian thấm thoát...Ngàn năm trước ở nơi đâu? Ngàn năm sau thế nào? Thế sự khó liệu....

Thời gian: Năm 154 trước công nguyên, Hán Cảnh Đế năm thứ 3

Trong năm này, Ngô vương cấu kếu 6 nước làm phản, phiến quân đã kéo sát biên giới nhà Hán. Bên ngoài, Hung Nô cũng rục rịch tấn công. Hán triều lâm vào cảnh lưỡng bề thọ địch, không tiếc treo thưởng cực lớn để chiêu mộ nhân sỹ vào cung hoạch định đại kế.

Đương mùa hoa đào nở, chỉ cần ngẩng đầu lên có thể thấy cánh hoa đào bay rợp trời. Thấp thoáng trong sắc hồng rực rỡ đó là những mái điện trạm trổ ánh vàng chói lọi.

Hậu cung, vẫn là nơi tràn ngập các giai nhân. Nơi nào có nữ nhân thì sẽ có thị phi, mà nơi có nữ nhân cũng sẽ có những mưu toan kinh tâm động phách.

Hoa viên, trăm hoa đua nở.

“Lật phi nương nương, là tiểu nữ có mắt mà không thấy núi Thái

Sơn, xin nương nương tha mạng.” Một nha đầu mặc áo xanh đứng trên con đường chạy qua Ngự hoa viên, tuy miệng thì cầu xin nhưng thái độ lại có chút xem thường, lại thấy cái khay bị rơi xuống đất, nha đầu kia liền ngồi sụp xuống nhặt lại đồ, vẻ mặt có chút tiếc rẻ cho điểm tâm của Ngự thiện phòng.”

Mấy cung nữ áo trắng đang theo hầu một cung phi dáng vẻ vô cùng phong tao, mùi hương hoa vương vấn trên y phục, váy dài thướt tha, bên hông thắt dây lưng dẹt từ tơ vàng, mái tóc dài buông xuống ôm lấy thân hình quyến rũ, điệu bộ cũng vô cùng thanh nhã, có thể nói là một mỹ nhân. Nhưng thấy nha đầu kia một chút quy củ cũng không có, thanh âm liền đột ngột trở nên giận dữ, “To gan! Người là nô tỳ của cung nào? Tại sao một chút quy tắc cũng không biết, lời nói và hành động đều kỳ quái như vậy? Người đâu, vả miệng nó cho bản cung!”

“Vâng, nương nương.” Hai cung nữ khác liền tiến lên, một người giữ lấy nha đầu áo xanh, còn người kia bắt đầu vung tay lên. Nha đầu kia theo bản năng vô thức nắm lấy cổ tay của cung nữ đang định đánh mình kia, “Lật phi nương nương, rõ ràng là người không đúng. Vừa rồi người va phải tiểu nữ, vì nể mặt người nên tiểu nữ mới chủ động tạ lỗi, sao người còn muốn ra tay đánh người như vậy?”

Có lẽ do lực tay nha đầu áo xanh quá mạnh khiến cung nữ kia kêu lên oai oái.

Lật phi nương nương tức giận đến nổi hoa dung thất sắc. Ở trong cung nhiều năm như vậy, chưa có nô tỳ nào dám nói với bà ta câu này. Vừa muốn phác tác, lão ma ma bên cạnh liền tiến lên kề tai bà ta thì thầm.

Nghe xong lời của lão ma ma, lửa giận của Lật phi nương nương cũng tan đi, nhưng thanh âm vẫn còn đậm nét âm hiểm, “À, thì ra chủ

tử của người là người vừa được Hoàng thượng triệu nhập cung - Sở Lăng Thường, chẳng trách người lại chẳng biết lớn, chẳng biết nhỏ như vậy. Thật đúng là chủ tử nào nô tài đó! Chủ tử của người thân mang ngự lệnh, cho dù thấy Hoàng thượng cũng không cần hành lễ. Nhưng người cho rằng mình là cái dạng gì, chỉ là một nô tỳ nho nhỏ cậy thế chủ, thấy bản cung lại dám nói cần làm bậy, lại còn dám xưng “tiểu nữ”. Người đâu! Mang gậy ra đây! Hôm nay bản cung thay chủ tử người giáo huấn nô tỳ một chút, để cho chủ tử người biết được nơi này là Hoàng cung, không phải là nơi ẩn cư ở sơn cốc của cô ta.”

“Vâng!” Lão ma ma lập tức tuân lệnh.

Chỉ trong chớp mắt, một đám thị vệ đã chạy tới. Tiểu nha đầu kia cũng bắt đầu bối rối, “Lật phi nương nương, người vẫn luôn nói chuyện đạo lý, sao giờ nói bắt người là bắt người luôn vậy? Hán cung của các người thật quá lắm rồi!” Nói xong, tiểu nha đầu liền vút luôn khay vàng trên tay xuống, đá một gã thị vệ vừa xông tới ngã ngửa ra sau rồi thì triển khinh công định bỏ chạy.

“Phản rồi! Phản rồi! Mau bắt con nha đầu kia lại cho bản cung, bản cung phải dạy dỗ con nha đầu không biết phép tắc này thật tốt!” Lật phi nương nương tức giận đến toàn thân phát run, chỉ là một nha đầu lại dám mang những thứ lý luận giang hồ kia vào trong cung, xem ra chủ tử của nó cũng chẳng tốt lành gì.

Bọn thị vệ lập tức tiến lên, vây lấy tiểu nha đầu...

Quyển 2 - Chương 2: Phần 2 : Tâm cơ trùng trùng

Ngoại trừ hoàng hậu ở tại điện Tiêu Phòng, Hợp Hoan điện chính là cung điện có quy mô lớn nhất, bọn cung nga thái giám hầu hạ chủ nhân nơi này cũng rất nhiều. Bạc hoàng hậu là cháu của Bạc thái hậu. Khi Cảnh Đế còn là Hoàng thái tử, Bạc thái hậu đã chủ trì cuộc hôn nhân này với mong muốn củng cố địa vị của Bạc gia. Mà Cảnh Đế cũng nhờ có cuộc hôn nhân này mới lấy được lòng của tổ mẫu, từ đó mới có được sự ủng hộ của Bạc thái hậu để đảm bảo ngôi vị thái tử.

Đương kim hoàng đế khi đó cũng không có quá nhiều tình cảm với cặp phu thê này, hơn nữa Bạc hoàng hậu lại không sinh được con, mặc dù ngồi vững vàng tại đông cung nhưng so về thực lực cũng không bằng Lật phi nương nương. Lật phi nương nương căn bản vốn là một cơ thiếp nhưng được sủng ái nên đã sinh được ba hoàng tử, địa vị càng thắng hoàng hậu.

Trong cung, mùi đàn hương phảng phất, Lật phi nương nương dựa vào trường kỷ nhìn thấy một nữ nhân vận bạch y trắng như tuyết bước vào, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên đầy khinh thường.

“Dân nữ Sở Lăng Thường tham kiến Lật phi nương nương.” Sở Lăng Thường nhẹ nhàng cung kính khom người, sắc mặt bình tĩnh như nước, đôi mắt trong trẻo không một chút sợ hãi.

Ánh mặt trời dịu nhẹ rải những tia nắng ấm áp lên bộ trang phục tinh khôi của nàng, mái tóc đen dài óng ả cũng được bao phủ bởi ánh nắng ấm áp. Tay áo nàng khẽ đung đưa theo từng cử động thanh

nhã, giọng nói cũng vô cùng tự nhiên mà ôn nhu, toát lên khí chất thanh nhã siêu phàm thoát tục.

Vẻ đẹp của nàng thực sự như một cái gai đâm thẳng vào mắt Lật phi, khiến bà ta hận không thể trực tiếp cầm lấy cái kim bên người mà đâm vào khuôn mặt thanh lệ của nàng. Nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, bà ta lạnh lùng cười, lại nhìn đến phần móng tay được cắt tỉa kỹ lưỡng, ưu nhã cầm một miếng bánh hoa quế đưa lên miệng cắn một miếng, “Sở cô nương xưng là dân nữ như vậy thật quá khiêm tốn rồi. Cô vừa vào cung đã được Hoàng thượng phong làm “Hoàn dư”, lại ban Hoàn Dư điện cho cô ở, hoàng ân mệnh mông như vậy, nhưng hình như cô lại không mấy cảm kích?”

Hoàn dư là một vị trí đòi hỏi cả dung mạo và trí tuệ. Nghe nói Sở Lăng Thường này là người được hoàng đế đích thân mời vào cung, cho nên người ở hậu cung đều suy đoán nàng là người mới được Hoàng thượng sủng ái. Trong một tháng qua, ngoại trừ việc phong cho nàng một chức vị chưa từng có tiền lệ trong triều, hoàng thượng cũng chưa từng tuyên triệu nàng nhập điện thị tẩm. Điều này khiến trong lòng Lật phi không khỏi cảm thấy thắc mắc. Từ xưa tới nay, chỉ cần có người được hoàng đế coi trọng, bọn họ đều tìm cách để diệt trừ. Sở Lăng Thường này rốt cục có bao nhiêu năng lực...bà ta thực sự muốn biết.

Sở Lăng Thường khẽ ngẩng lên, đem vẻ âm ngoan trong ánh mắt Lật phi thu hết vào trong tầm mắt, thanh âm nhẹ nhàng khẽ cất lên, “Dân nữ không dám. Hoàn dư cũng chỉ đơn thuần là một tên gọi mà thôi. Dân nữ xuất thân nơi thôn dã, thân phận cũng chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Đúng vậy, chim sẻ dù có đẹp đến thế nào cũng chỉ là chim sẻ, vĩnh viễn cũng không thể hóa thành phượng hoàng.” Lật phi thấy nàng thức thời như vậy lại nhếch môi cười lạnh, “Nghe nói cô nương là

người bác học đa tài, là học trò cưng của Quỷ Cốc Tử vang danh khắp chốn, am hiểu âm dương ngũ hành, thuật kỳ môn độn giáp, lại xem được quá khứ, đoán được thiên mệnh. Từ khi cô nương tiến cung đến nay cũng chỉ diện kiến một mình Hoàng thượng, mấy người trong hậu cung này đều không coi vào trong mắt. Hôm nay, không biết cơn gió nào đã thổi cô nương tới Hợp Hoan điện của ta vậy?”

Sở Lăng Thường khẽ chớp mắt, lần thứ hai nhẹ nhàng khom người, “Dân nữ vì Thanh Tụ mà tới. Thanh Tụ từ nhỏ đã theo dân nữ ẩn cư nơi sơn cốc, chưa từng tiếp xúc với bên ngoài. Nếu như có lỗi mạo phạm nương nương, xin nương nương giơ cao đánh khẽ, có thể bỏ qua cho nha đầu không hiểu chuyện đó.”

“Thanh Tụ?” Lật phi liền giả bộ ngạc nhiên, khẽ chớp mắt rồi nhìn về phía lão ma ma hỏi, “Sao bản cung lại không hiểu cô ấy nói gì thế?”

Lão ma ma đương nhiên hiểu ý của Lật phi, cười cười, cố ý lên tiếng, “Bẩm nương nương, Thanh Tụ là nha đầu của Sở cô nương, cũng chính là nha đầu không biết trời cao đất dày đã đả thương thị vệ hôm nay ạ.”

“Bộp!” Lật phi nương nương lập tức đập tay xuống trường kỷ, “Còn không tự vả vào miệng. Bản cung gọi là Sở cô nương đã đành, các người... lũ hạ nhân các người cũng không hiểu quy củ sao? Hoàng thượng nếu đã khâm ban danh hiệu Hoàn dư, vậy người trước mắt các người chính là Hoàn dư nương nương, sao có thể gọi là Sở cô nương? Không biết tốt xấu gì cả, đúng là lũ nô tài vô dụng!”

Quyển 2 - Chương 3: Phần 3: Tâm cơ trùng trùng

“Vâng, vâng, lão nô biết tội.” Lão ma ma nghe xong lập tức quỳ xuống, vừa nói vừa đưa tay tát vào mặt mình.

“Xin Lật phi nương nương bớt giận!”

Sở Lăng Thường đương nhiên hiểu được Lật phi đang thử dò xét thái độ của nàng. Từ xưa tới nay, nô tài đều là phối hợp cùng chủ tử, nào dám tự ý nói cái gì phật ý. Khẽ thở dài một tiếng, nàng chậm rãi cất lời, “Ma ma gọi như vậy không sai chút nào. Hoàng thượng mời dân nữ nhập cung, đơn giản là muốn biết vận khí Đại Hán thời gian tới mà thôi, sao dám xưng là nương nương chứ? Dân nữ nhiều lắm cũng chỉ có thể coi là khách tại Hán cung mà thôi.”

“Aida, thì ra là bản cung đã nghĩ quá nhiều rồi.” Lật phi bùng miệng cười nhưng nét âm độc trong mắt lúc trước vẫn không hề tiêu tan. “Mà thôi, Sở cô nương nếu đã quan tâm tới hạ nhân như vậy, mà nha đầu Thanh Tụ kia cũng không cố ý mạo phạm bản cung... nhưng....cô nương đã tới chậm một bước....nha đầu kia đã bị tống vào đại lao rồi. Nha đầu đó chống đối bản cung chỉ là chuyện nhỏ, nhưng xuất thủ đả thương thị vệ, làm kinh động đến Thái hậu nương nương lại là chuyện lớn. Chuyện này, bản cung có muốn giúp cũng không được. Đáng tiếc, đáng tiếc!”

Từng lời cự tuyệt của Lật phi cực kỳ dứt khoát, sự âm độc cùng những toan tính đổ kỵ trong lòng cơ hồ đều hiện lên rõ ràng.

Trong lòng Sở Lăng Thường ít ra cũng đã hiểu được bảy, tám phần.

Lật phi hiện giờ là phi tử được sủng ái nhất, nếu bà ta đứng ra nói đỡ sao có thể gọi là hữu tâm vô lực được đây?

“Xin Lật phi nương nương giúp cho.” Nàng lại lần nữa khom người, “Hôm nay, ngoại trừ nương nương có thể ở trước mặt Thái hậu nói tốt mấy câu thì e không còn ai có năng lực làm được như vậy.”

Tính cách của Lật phi nương nương vốn đã rất ngang ngược kiêu ngạo, thân được sủng ái lại càng thêm hống hách. Bà ta vốn rất thích nghe mấy lời tâng bốc nên đương nhiên sẽ cảm thấy thư thái khi nghe mấy lời này.

Khẽ nhếch môi, Lật phi đứng dậy đi tới chỗ Sở Lăng Thường, chăm chú quan sát gương mặt nàng rồi như cười như không lên tiếng, “Sở hoàn dư, cô hẳn biết rõ địa vị của bản cung ngày nay, đến cả Bạc hoàng hậu cũng phải nể ta ba phần. Cô muốn bản cung bảo toàn tính mệnh cho Thanh Tự, bản cung đương nhiên có thể, nhưng...” Bà ta đưa tay ra, nâng cằm Sở Lăng Thường lên, đầu móng tay dài nhọn cơ hồ sắp xuyên thấu vào da thịt của nàng.

“Người có giá trị đối với bản cung thì bản cung mới giúp!”

Một hồi đau đớn kéo tới cơ hồ xuyên thẳng vào tận đáy lòng. Từ lực tay của Lật phi có thể nhìn ra bà ta ghét nàng tới mức nào. Cố nén nỗi đau đớn từ cằm truyền tới, Sở Lăng Thường khẽ nói, “Lật phi nương nương lẽ nào đã quên dân nữ biết xem thiên mệnh hay sao? Nếu hiểu thiên mệnh, đương nhiên sẽ tính ra được hoàng tử nào sẽ được phong làm thái tử.”

Lật phi có chút do dự, nhìn chăm chăm nàng hồi lâu rồi chậm rãi buông tay. Nơi móng tay bà ta rời đi còn lưu lại vài vết ứ máu trên khuôn mặt trắng trẻo mịn màng của Sở Lăng Thường. Khẽ phất tay, lão ma ma bên cạnh lập tức hiểu ý Lật phi, quay đầu về phía mấy

cung nữ đứng hầu, “Tất cả lui ra!”

Cung nữ lập tức rút đi, cửa điện cũng nhanh chóng được đóng lại.

“Nói đi, Hoàng thượng khi nào sẽ phong Vinh nhi làm thái tử?” Lật phi lại lần nữa trở lại trường kỷ, ngồi xuống, chậm rãi cất tiếng hỏi. Lão ma ma kia cũng lập tức cầm lấy khăn ướt lau đi vết máu nơi đầu ngón tay bà ta.

Lưu Vinh là con trai do Lật phi sinh, cũng là con trưởng của Cảnh Đế. Cho tới nay, ngôi vị thái tử vẫn luôn khiến hết thầy cung phi và đại thần phỏng đoán. Lật phi có ba đứa con trai, cơ bản đều có khả năng ngồi lên ngôi vị thái tử. Nhưng từ khi Vương phu nhân hạ sinh hoàng tử Lưu Triệt, Cảnh Đế bắt đầu chần chừ trong việc quyết định. Lưu Triệt từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, cực kỳ được Cảnh Đế yêu thích, nhưng trưởng tử Lưu Vinh lại ôn nhu hiếu thuận, làm việc rất biết quy củ, cho nên tính cách tương đối bất đồng với một Cảnh Đế thích mạo hiểm.

Trong lòng Lật phi biết rất rõ tuy rằng hiện giờ bà ta được sủng ái nhưng chỉ cần một ngày con trai bà ta còn chưa leo lên ngôi vị thái tử, bà ta còn chưa chắc chắn khả năng nắm giữ đông cung....

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Quyển 2 - Chương 4: Phần 4 : Tâm cơ trùng trùng

Sở Lăng Thường suy nghĩ một chút rồi lên tiếng, “Dân nữ đã từng gặp qua hoàng tử Vinh, căn cứ theo ngày sinh tháng đẻ trong ngũ hành, nếu như không lầm, thì sẽ là năm tới.”

Lật phi lập tức đứng dậy, khuôn mặt kiêu kỳ bởi kích động mà hiện lên sự biến hóa. Hiển nhiên là bà ta cực kỳ cao hứng, lại thấy Sở Lăng Thường nhìn mình không chớp mắt liền vội vàng điều chỉnh lại tâm trạng, hắng giọng nói, “Người không lừa gạt bản cung đấy chứ? Hoàng thượng vẫn muốn biết được vận thế tương lai của Đại Hán từ miệng người, mà người lại chần chừ không nói. Bao nhiêu nương nương chốn hậu cung cũng nỗ lực muốn biết số phận của mình từ miệng người, người cũng không chịu cho họ biết. Hôm nay, sao bản cung có thể tin rằng người đang nói thật? Sang năm? Là lúc nào? Không phải người tùy tiện nói bừa đấy chứ?”

“Dân nữ không dám!” Nói đến đây, Sở Lăng Thường lại cảm thấy một dòng dịch lỏng chảy xuống từ cằm mình, không cần nhìn cũng biết là máu. Xem ra Lật phi thực sự coi nàng là mầm họa muốn tiêu trừ mà.

“Đoán mệnh của mỗi người đều phải tuân theo quy luật, càng không thể tùy tiện tiết lộ thiên cơ. Số phận thế nào là do trời định từ trước, là phúc hay họa đều không thể thay đổi được. Nếu số phận đã định như vậy thì cần phải biết sớm làm gì. Biết sớm chỉ thêm phiền não mà thôi. Mệnh của hoàng tử Vinh đã định sẽ làm Thái tử, đây là việc mà không có người nào có thể thay đổi được.”

Lật phi nghe xong, ánh mắt liền sáng lên lộ rõ sự vui mừng rồi lại hỏi tiếp, “Bản cung muốn biết, số phận của Bạc hoàng hậu thời gian tới sẽ thế nào?”

“Nương nương....” Lão ma ma nghe vậy cực kỳ hoảng sợ, liền bước tới trước khuyên can, “Lời này ngàn vạn lần không thể để người ngoài nghe được đâu.” Bà ta đi theo Lật phi đã nhiều năm, đương nhiên hiểu được suy nghĩ trong lòng chủ nhân. Chủ nhân của bà ta đang có ý nghĩ ngồi lên ngôi hoàng hậu.

Sở Lăng Thường chần chừ một hồi, suy nghĩ một lúc lâu cũng không nói lời nào.

“Mau nói cho bản cung!” Lật phi đã không thể để ý tới nhiều việc như vậy. Bà ta bước tới, đưa tay kéo lấy tay Sở Lăng Thường, hạ giọng nói, “Người đã tiết lộ thiên cơ một lần cho bản cung rồi, thêm một người nữa cũng không hại gì. Chỉ cần bản cung biết được số phận sau này của Bạc hoàng hậu, bản cung cam đoan với người rằng người có thể lập tức nhìn thấy Thanh Tụ, thậm chí ta còn có thể nói đỡ cho nó trước mặt thái hậu.”

Trong mắt bà ta lúc này tràn ngập tham vọng. Sở Lăng Thường nhẹ nhàng nhắm đôi mắt lại, trong lòng cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ. Đây chính là nguyên nhân khiến nàng không muốn tiết lộ thiên cơ. Bản tính của con người vốn dĩ tham lam, biết một chuyện lại muốn biết thêm chuyện nữa, loại tham niệm này nàng thực không có cách nào thỏa mãn được.

“Bạc hoàng hậu chỉ có thể tại vị trong sáu năm. Bà ấy sẽ trở thành người đầu tiên bị phế truất khỏi ngôi vị hoàng hậu.” Vì cứu Thanh Tụ, Sở Lăng Thường không thể không nói ra. Tạm không nói tới vận mạng sau này của Thanh Tụ, nếu cứ ở trong nhà lao thế này chịu đòn roi thì e không chịu nổi mất.

Lật phi cùng lão ma ma nghe xong đều cực kỳ khiếp sợ, nhất là Lật phi. Nhưng rất nhanh, ánh mắt của bà ta chuyển từ kinh ngạc thành vui mừng, thiếu chút nữa thì hoa tay múa chân vì sung sướng, “Sáu năm? Vậy tính đến năm nay không phải vừa đúng sao? Ha ha...Bạc Xảo Tuệ ơ Bạc Xảo Tuệ, không ngờ cô cũng có ngày hôm nay!”

Sở Lăng Thường vẫn cực kỳ bình thản nhìn biểu hiện của Lật phi. Nhìn bà ta cũng đủ biết ở trong cung đã gây thù chuốc oán với không ít người, tính cách lại chanh chua ngang ngạnh như vậy, cho dù không xem đến vận mệnh của bà ta cũng có thể suy tính ra số phận sau này của bà ta rồi. Chỉ là kẻ sau cười người trước mà thôi. Đạo lý nhi tử ngồi lên ngôi thái tử, mẫu thân theo đó tận hưởng vinh hoa phú quý là chuyện không có gì đáng ngạc nhiên cả.

"Sở hoàn dư, người người đều nói người tính tình lạnh lùng, không màng thế sự, xem ra chuyện này cũng không đáng tin lắm. Người thật sự là một kỳ nhân. Yên tâm, chuyện bản cung đã nhận lời với người nhất định sẽ làm được." Lật phi thấy cằm nàng vẫn không ngừng chảy máu, liền đem khăn tay của mình chủ động lau vết thương cho nàng, “Sau này bản cung ngồi lên ngôi vị hoàng hậu, vinh hoa phú quý sẽ không thiếu phần của người.”

"Đa tạ nương nương!" Sở Lăng Thường khẽ khom người thi lễ. Vinh hoa phú quý chẳng qua cũng như mây khói. Thứ nàng muốn, cho tới giờ đều không phải là vinh hoa phú quý"

Quyển 2 - Chương 5: Phần 1:

Gặp gỡ quá sớm

Ngày hôm sau, có thái giám tới chuyển lời, cho phép Sở Lăng Thường tới đại lao thăm người. Tuy nhiên, từ lời của thái giám kia cũng lộ ra chút tin tức....Đó là nếu muốn bảo toàn tính mạng cho Thanh Tụ, còn cần phải xem ý tứ của Thái hậu. Đây cũng là...ý chỉ của Thái hậu.

Bầu trời trong hoàng cung dường như đều bị cánh hoa che kín khiến những tia nắng nhẹ chỉ có thể le lói chiếu xuống. Sở Lăng Thường lẳng lặng theo thái giám dẫn đường vòng theo một hành lang gấp khúc rất dài đi một hồi lâu, băng qua rất nhiều nơi trong cung được treo rất nhiều chuông gió buộc những dải lụa rực rỡ. Mỗi chuỗi chuông gió lại khẽ ngân lên những âm thanh trong trẻo êm ái như thể trong cung đang có chuyện vui gì đó. Nhưng Sở Lăng Thường cũng không mấy để tâm đến khung cảnh. Cho dù bên ngoài cung có hỗn loạn đến thế nào thì trong cung vẫn cứ vui vẻ trải qua mỗi ngày như vậy. Cho nên nàng chỉ hy vọng Thanh Tụ có thể bình an vô sự là tốt rồi.

Tối qua, nàng đã vì Thanh Tụ gieo một quẻ. Trong quẻ chỉ ra họa phúc khó liệu, xem ra số phận của Thanh Tụ đều là nằm trong tay nàng. Nghĩ như vậy, bước chân của Sở Lăng Thường trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Nhưng khi bước tới một hành lang xanh biếc thì chợt nghe thấy một thanh âm âm ỉ, lại thấy một đứa trẻ đang lăn lộn trên mặt đất đầy thống khổ, trên đầu đầy mồ hôi không ngừng hét chói tai.

"Thập hoàng tử, thập hoàng tử..." Vài cung nữ và thái giám đều

muốn bước tới nâng đứa bé dậy nhưng động tác của họ lại càng khiến đứa bé khó chịu hơn, gấp đến độ mồ hôi vã ra càng lúc càng nhiều. Một vị phu nhân vội tiến lên ôm lấy đứa bé, vẻ mặt đầy lo lắng ra lệnh, “Mau truyền ngự y, mau!”

Cung nữ thái giám đều bị một phen hốt hoảng, vội lập tức chạy đi tìm ngự y.

“Triệt nhi...Triệt nhi, đừng sợ, mẫu thân đang ở đây, đừng sợ...” Vị phu nhân kia ôm lấy đứa bé, nước mắt nhanh chóng tuôn trào.

Tình huống đột ngột phát sinh làm mọi người đều trở tay không kịp. Sở Lăng Thường chậm rãi bước tới mới nhìn thấy rõ ràng hai mẹ con trước mặt. Đứa bé kia tuổi còn rất nhỏ, tuy rằng trên nét mặt đầy vẻ thống khổ nhưng từ ngũ quan anh khí kia thực sự toát lên khí chất đế vương khiến nàng thực sự kinh hãi, vội nhìn lại phía người mẹ...

Vị phu nhân kia khoác trên người một thân y phục màu vàng nhạt ôm lấy quần lụa màu phấn hồng. Không giống với vẻ đẹp của Lạt phi, từ vị phu nhân này toát lên một vẻ đẹp thanh khiết tựa đoá mẫu đơn, hàng lông mày cong vút, tóc mai ôm lấy khuôn mặt trắng trẻo mịn màng, cho dù thần sắc tràn ngập vẻ lo lắng nhưng cũng không mất đi sự thanh nhã.

Cung nữ kêu đứa bé kia là thập hoàng tử, vậy vị phu nhân này nhất định là Vương phu nhân.

Sở Lăng Thường vốn không định để ý tới, nhưng thấy thập hoàng tử cực kỳ khó chịu, mà ngự y không biết lúc nào mới tới. Không thể làm khác hơn, nàng đành ngồi xuống xem sắc mặt của đứa bé, lại thấy sắc môi của nó hơi thâm lại không khỏi âm thầm giật mình.

Vương phu nhân không ngờ trước mặt mình lại xuất hiện một bạch y

nữ tử, lại thấy nàng không dời mắt khỏi thập hoàng tử, vừa muốn mở miệng thì nghe thấy nàng lên tiếng, “Thập hoàng tử đã ăn phải thứ gì đó không nên ăn. Nếu phu nhân tin tưởng dân nữ, hãy để dân nữ trị liệu cho hoàng tử.”

"Cô..." Vương phu nhân có chút chần chừ nhìn nàng.

Sở Lăng Thường thấy vẻ mặt của Vương phu nhân lộ rõ vẻ chần chừ, cũng không giải thích gì nhiều, đưa tay kéo lấy người thập hoàng tử, dùng hết sức ấn mạnh xuống lưng nó khiến nó đau đến mức kêu thét lên.

“A...cô mau buông tay ra, Triệt nhi đã rất thống khổ rồi, cô còn làm gì với con ta thế?” Vương phu nhân sốt ruột vì con mình, liền giành lại đứa bé từ tay Sở Lăng Thường.

Nhưng Sở Lăng Thường vẫn làm ngơ, tiếp tục ấn mạnh xuống lưng thập hoàng tử. Ngón trỏ cùng ngón giữa ấn xuống đều đồng thời tăng thêm lực, chỉ nghe thập hoàng tử kêu to một tiếng rồi lập tức ngừng khóc.

Các ngự y lúc này mới chạy tới, nhìn thấy một màn trước mặt đều chấn kinh.

"Triệt nhi..." Vương phu nhân run run đưa hai tay ôm lấy tiểu hoàng tử, thấy sắc mặt con mình đã chậm rãi khôi phục lại vẻ bình thường, cũng không lớn tiếng khóc nữa mà vội vã hỏi, “Triệt nhi, con sao rồi? Đau ở đâu?”

Quyển 2 - Chương 6: Phần 2: Gặp gỡ quá sớm

Thập hoàng tử há miệng thở một hồi, xoa xoa mồ hôi trên trán, thốt lên tiếng, “Hài nhi đã không sao rồi, mẫu thân, là vị tiên nữ tỷ tỷ này đã cứu con.”

Vương phu nhân lúc này mới tỉ mỉ đánh giá bạch y nữ tử trước mắt, chợt bừng tỉnh ngộ, “Cô nương chính là người được Hoàng thượng đích thân ban thưởng - Sở hoàn dư? Vừa rồi hài nhi của ta...”

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng gật đầu, thấy sắc mặt Vương phu nhân vẫn đầy lo lắng liền lên tiếng trấn an, “Thập hoàng tử đã không sao rồi, vừa rồi dân nữ đã giúp hoàng tử khơi thông đốc mạch bị ngưng trệ làm cản trở chức năng gan, phu nhân chỉ cần nhờ ngự y kê mấy loại dược liệu giúp lưu thông máu là được rồi.”

“Được, được, đa tạ Sở cô nương.” Vương phu nhân tuy nghe vậy nhưng nét lo lắng trên gương mặt vẫn chưa hoàn toàn tan đi. Bà vẫn rất lo cho sự an nguy của con mình. Ngày hôm nay đột nhiên phát sinh chuyện quái lạ như vậy, người làm mẫu thân như bà sao có thể không ưu sầu đây?

Sở Lăng Thường đứng dậy, lại quan sát thần tình của thập hoàng tử lần nữa. Mà thập hoàng tử cũng chăm chú nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn của nàng, tuổi tác ít ỏi của cậu ta có chút không phù hợp với khí chất trên người.

“Ai a, Sở hoàn dư, thì ra cô ở đây. Chúng ta phải nhanh lên mới được, gặp Thanh Tụ cô nương rồi cô còn phải tới Trường Lạc cung

yết kiến Thái hậu nương nương.” Nói dứt lời, thái giám quay đầu lại, nhìn thấy người phía sau vội vàng lên tiếng thỉnh an, “Nô tài bái kiến thập hoàng tử, bái kiến Vương phu nhân.”

Vương phu nhân đã sớm không có thời gian để ý tới bọn họ, chỉ kéo lấy tay Sở Lăng Thường, lo lắng hỏi, “Sở cô nương, con ta thực sự không có chuyện gì chứ?”

“Xin phu nhân yên tâm, đã không có việc gì rồi. Phu nhân mau để thái y chuẩn bị thuốc là được.”

Vương phu nhân vội vã cáo từ để đi sắp xếp mọi chuyện.

Sở Lăng Thường khẽ thờ dài một tiếng, theo thái giám rời đi. Chỉ có trong lòng nàng mới biết rõ vừa rồi thập hoàng tử là bị trúng độc. Loại độc này rất kỳ quái, nàng chưa từng gặp qua. May mà kịp lúc khai thông huyết đạo, bằng không thập hoàng tử chỉ trong thời gian chừng nửa nén hương sẽ phải mất mạng. Là ai mà thủ đoạn lại độc ác như vậy? Lại có thể hạ thủ với một đứa trẻ như vậy?

Mỗi người, đều có thiên mệnh của riêng họ. Lần này gặp được nàng ra tay tương trợ nên thập hoàng tử mới tránh được kiếp nạn này. Nhưng cũng phải nói, đứa nhỏ này có tướng mạo đế vương, đáng vẻ cũng không phải là người yếu mệnh.

Đợi hết thầy đám cung nữ thái giám rời đi cả, một nam tử mới từ phía tàng cây hoa đào bước ra. Mặc dù khoác trên người một thân cẩm bào nhưng vẫn không che khuất được phong thái vương giả đầy cuồng ngạo của hắn. Cúi xuống nhặt lấy túi hương vừa rơi từ trên người Sở Lăng Thường, hắn đưa lên mũi hít một hơi thật sâu, khóe môi cong lên đầy ý vị sâu xa...

“Vương thượng, không ngờ tới thập hoàng tử lại được nữ nhân kia

cứu.” Phía sau lưng hắn, một gã thủ hạ mặt hiện rõ vẻ thất bại lên tiếng.

Ánh mắt hắn vẫn chăm chú nhìn theo bóng dáng bạch y xinh đẹp đang khuất dần phía xa, con ngươi màu hổ phách ánh lên tia nhìn đầy tính chiếm hữu, giọng nói trầm thấp vang lên, “Nàng là ai?”

“Nghe nói là đệ tử đích truyền của Quỷ Cốc phái, người sáng lập ra môn phái này chính là Quỷ Cốc Tử lừng danh thời Xuân Thu Chiến Quốc. Sư phụ của nàng ấy là người đã trợ giúp Hán Cao Tổ Lưu Bang lên ngôi hoàng đế - Hàn Thiển Tử. Không ngờ tới người của Quỷ Cốc phái lại xuất hiện tại nơi này, lại còn là một nữ tử trói gà không chặt.” Tên thủ hạ khẽ cười lạnh, lên tiếng.

Nụ cười trên môi nam tử kia càng rộng mở, còn hiện rõ cả trong ánh mắt. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve túi hương như thể đang vuốt ve thân hình kiều mỹ của chủ nhân nó, ánh mắt thâm sâu tựa biển khiến người ta không thể đoán được trong lòng hắn đang nghĩ gì.

“Nàng, không đơn giản chỉ là một nữ tử trói gà không chặt. Đêm nay, sẽ có nhiều chuyện hay diễn ra.” Nói xong, hắn đem túi hương giắt vào bên hông, xoay người rời đi.

Phía sau, vài cánh hoa đào rơi xuống, khiến cho khung cảnh thêm vài phần thơ mộng bao lấy thân hình cao lớn mạnh mẽ của hắn.

Vừa bước qua khúc ngoặt, Sở Lăng Thường chợt có cảm giác có một đôi mắt đang nhìn chăm chăm mình từ xa. Cảm thấy có chút không thoải mái, nàng xoay người lại nhìn quanh bốn phía nhưng không phát hiện ra điều gì. Khẽ than nhẹ rằng mình quá đa nghi, nàng chậm rãi xoay người bước tiếp...

Quyển 2 - Chương 7: Phần 1: Điều kiện

Từ khi Lữ hậu lâm triều nhiếp chính, Trường Lạc cung ngoại trừ là nơi ở của Thái hậu còn trở thành một nơi thiết triều thứ hai. Trường Lạc cung mang ý nghĩa “sự vui vẻ bất tận” nằm ở phía đông Vị Ương cung. Bốn phía cung điện đều là những bức tường cao vút, còn có trọng bình ngày đêm canh giữ khiến khí thế bừng bừng cùng màu vàng kim chói lọi từ kiến trúc của cung điện này càng thêm rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Mà nay, Lữ thái hậu đã không còn. Người hiện giờ nắm giữ hổ phù chính là Đậu thái hậu, trước sau phụ tá hai đời Văn Đế, Cảnh Đế. Bà mặc dù không ở trong điện Tiêu Phòng nhưng lời nói vẫn cực kỳ có trọng lượng.

Sở Lăng Thường theo cung nữ tiến vào đại điện, bốn phía thoang thoang mùi hương thơm ngát do các nước chư hầu tiến cống, lại có mùi hương hoa thơm ngát hòa quyện vào hơi thở. Nơi này không có vẻ nặng nề thường thấy của hoàng thất mà trông cực kỳ thanh nhã, tự nhiên.

Đậu thái hậu ngồi trong phòng lớn, tuy không nói lời nào nhưng vẫn toát lên phong thái cực kỳ uy nghi. Đại Hán từ trước tới giờ vẫn chủ trương đơn giản hóa triều đình. Văn Đế cũng là người không thích phô trương lãng phí cho nên phi tần nơi hậu cung cũng không phục sức quá mức khoa trương hay xa hoa. Mà Đậu thái hậu cũng theo cung cách sinh hoạt của Văn Đế đương nhiên cũng rất chú ý giản lược mọi thứ rườm rà. Về điểm này có thể nhìn thấy ngay từ cách ăn mặc của bà.

Mặc dù là Thái hậu tôn quý nhưng váy áo của bà cũng không hề cầu kỳ màu sắc mà chủ yếu là màu trắng pha với vàng kim, chân váy nhẹ nhàng rủ xuống mặt đất. Mái tóc được vấn rất gọn gàng không khỏi có chút tóc bạc nhưng vẫn có thể nhìn ra gương mặt diễm lệ của bà. Không khó tưởng tượng ra lúc còn trẻ bà xinh đẹp nhường nào, bằng không Văn Đế cũng không yêu thương mình bà suốt đời. Chỉ tiếc, người duy nhất mà bà không giành được tình cảm lại là đứa con trai của mình. (Chuyện liên qua đến lúc tuổi già của Văn Đế, nếu bạn đọc có hứng thú mời tham khảo Đại hán sử ký)

Sau khi Sở Lăng Thường thỉnh an xong, Đậu thái hậu phất tay ra hiệu cho tả hữu lui ra ngoài, đóng cửa lại. Sau khi tỉ mỉ quan sát nàng một hồi, thanh âm thông thả hữu lực của bà vang lên, “Sở cô nương, theo ta vào phòng trong.”

Sở Lăng Thường hít sâu một hơi, khẽ chớp mắt rồi đi vào phòng trong. Sau khi Đậu thái hậu an tọa, nàng không cần ngẩng đầu lên cũng biết bà đang ngó mình chăm chú. Trong lòng nàng biết rất rõ ràng, Thanh Tụ chỉ là một tiểu nha đầu, loại chuyện nhỏ như vậy sao có thể kinh động đến thái hậu chứ? Nếu đã có ý chỉ đương nhiên sẽ là do có một việc nghiêm trọng hơn.

“Ai gia nghe nói Hoàng thượng đã hạ chỉ phong cô nương làm Hoàn dư, quan phẩm ngang cấp thái phó, có việc này không?” Đậu thái hậu rốt cục cũng lên tiếng.

“Bẩm thái hậu, là Hoàng thượng đã quá coi trọng dân nữ mà thôi. Dân nữ đâu có tài đức gì mà dám nhận bổng lộc cùng cấp với thái phó.” Sở Lăng Thường trả lời rất thận trọng. Tuy rằng từ khi sinh ra nàng đều ẩn cư nơi sơn cốc, mười sáu năm qua đây cũng là lần đầu tiên nàng vào cung nhưng được sự dạy bảo của sư phụ về cách đoán định nhân tâm nên nàng vẫn có thể giữ được sắc mặt cực kỳ tự

nhiên và bình tĩnh.

Đậu thái hậu khẽ nhấp một ngụm trà, mỉm cười, “Vậy sao? Nhưng ai gia lại nghe nói Sở cô nương rất có bản lĩnh, không chỉ giỏi bày binh bố trận, mà còn có thể xem được vận mệnh, đoán được tương lai. Hoàng thượng triệu cô nhập cung, không phải là muốn hỏi về cục diện thiên hạ hay sao? Việc cô nương đề nghị Hoàng thượng nghênh chiến với loạn thất quốc ai gia đã nghe nói rồi.”

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt vẫn bình tĩnh như nước, “Hoàng thượng thương xót bách tính, nên chủ động xuất binh diệt trừ phản quân. Hiện nay thế cục hỗn loạn, chịu khổ vẫn là bách tính mà thôi.”

“Trong triều cũng có trọng thần đề nghị không thể vì một người mà để thiên hạ đại loạn. Việc Ngô vương làm phản cũng bởi Hoàng thượng đã quá trọng dụng Triều Thác mà thôi. Nói không chừng chuyện này vẫn có thể có cách giải quyết, đâu cần phải động binh làm gì?” Từng câu từng chữ của Đậu thái hậu cực kỳ có uy lực, dường như có ý dò xét, lại có chút ý muốn dẫn dắt lời nói của nàng.

Quyển 2 - Chương 8: Phần 1: Chuyện xưa như mây khói

Hoàn Dư điện nằm ở phía đông nam của Vị Ương cung, là nơi mà hoàng thượng đích thân ban cho Sở Lăng Thường. Khung cảnh nơi này cũng giống như con người của nàng, cực kỳ thanh nhã và u tĩnh. Nhưng từ sau giờ Ngọ, từ trong điện lại truyền ra tiếng la hét cơ hồ có thể thổi bay cả mái hiên, tiếng hét lớn đến nỗi mấy cung nữ tình cờ đi ngang qua cũng phải vội vã lánh đi.

“Tiểu...tiểu thư, nhẹ một chút....đau quá...ai ui...”

“Em nhỏ giọng một chút. Bây giờ biết đau đớn, sao lúc sáng còn chạy lung tung?” Sở Lăng Thường có chút dờ khóc dờ cười nhìn Thanh Tụ đang nằm bẹp trên giường. Nha đầu hoạt bát thường ngày của nàng bị phạt đánh 10 trượng, giờ phải xoa thuốc khiến nàng thực cảm thấy đau lòng.

Nắm tay Thanh Tụ siết chặt góc chăn, từng giọt nước mắt lớn thì nhau rớt xuống nhưng cái miệng vẫn không chịu yên lặng, “Đều tại Lật phi nương nương kia, không đợi ý chỉ của Thái hậu đã kêu thị vệ lôi em ra đánh. Sao bà ta có thể thâm độc như vậy? Thái hậu nương nương cũng còn chưa có trách phạt em mà.”

Sở Lăng Thường kéo lấy một góc chăn nhét vào miệng Thanh Tụ, lại lấy thuốc mỡ tì mi bôi vào vết thương xong xuôi, sửa sang lại y phục cho nha đầu này rồi mới khẽ nói, “Bị giáo huấn như vậy còn chưa đủ sao? Tất cả tai họa cũng tại cái miệng em mà ra. Nơi này là Hán cung, làm việc gì hay nói lời nào cũng đều phải cẩn thận mới được. Thu lại cái tính động một chút là mở miệng nói lý của em đi. Quản

cho tốt cái miệng của mình cũng chính là bảo vệ tính mạng của bản thân vậy.”

Thanh Tụ ngẩng đầu nhìn nàng hồi lâu, sau đó ôm lấy cánh tay Sở Lăng Thường, “Tiểu thư, trên đời này chỉ có tiểu thư là đối tốt với em. Em thực nhớ những ngày còn ở trên núi lúc trước.”

Thanh Tụ cũng không phải đồ ngốc. Sáng nay, người mà nha đầu này đắc tội là Lật phi nương nương, lại còn kinh động đến Thái hậu nương nương. Sở dĩ có thể an toàn rời khỏi đại lao như vậy nhất định là tiểu thư đã ra tay cứu giúp. Tiểu thư trước giờ tính tình rất lãnh đạm, nay lại có thể vì nha đầu này mà hao tâm, chỉ riêng điểm này đã khiến Thanh Tụ vô cùng cảm động rồi. Nhưng bên cạnh đó, một nỗi lo lắng không biết còn có chuyện gì phát sinh cũng nhanh chóng chiếm lĩnh tâm trí nha đầu này.

Sở Lăng Thường dường như nhìn thấu tâm tư nha đầu này, khẽ đưa tay xoa đầu Thanh Tụ, thờ dài một tiếng, cũng không nói thêm lời nào. Nhẹ bước đến bên cửa sổ phía trước, nhìn một rừng hoa đào bên ngoài, suy nghĩ của nàng bất giác lại tràn ngập những tháng ngày nhàn nhã trước khi nhập cung.

Sao nàng lại không muốn trở về sơn cốc, không nhớ sư phụ cùng đại sư huynh chứ? Nghe sư phụ nói, song thân nàng đều là người nước Sở, trong một lần chiến loạn đã không may qua đời. Sư phụ lúc đó thấy nàng chỉ là một đứa trẻ sơ sinh được bọc trong một tấm chăn trông cực kỳ đáng thương nên đã giữ lại bên mình, hết lòng dạy dỗ, còn để cho nàng mang họ Sở. Quý tộc phái chưa từng thu nhận nữ đệ tử nhưng nàng lại là ngoại lệ. Sư phụ cũng chưa từng vì nàng là nữ tử mà thiên vị, ngược lại còn truyền cho nàng kỳ môn độn giáp cùng y thuật. Sư phụ cũng từng nói, mệnh của nàng không thuộc về nơi sơn cốc này, ngày sau nhất định sẽ phải xuống núi.

Suốt mười sáu năm, nàng đều sống trong sơn cốc, chưa từng hạ sơn, cũng không biết đến những chuyện bên ngoài. Mà đại sư huynh của nàng, Nhai Tích lại là người cực kỳ thông tuệ, vẫn luôn là niềm kiêu hãnh của sư phụ. Chỉ là chí hướng của đại sư huynh cùng sư phụ có chút bất đồng. Đại sư huynh rất thích hết lần này đến lần khác xuống núi du sơn ngoạn thủy. Sư phụ cũng không ngăn cản mà chỉ nói một câu, “Anh hùng xuất thiếu niên” rồi đồng ý cho đại sư huynh xuống núi.

Ít lâu sau, đại sư huynh dùng bồ câu đưa tin về. Sư phụ đọc xong cũng lập tức xuất quan, vội vàng căn dặn vài câu rồi cũng xuống núi.

Một tháng trước, triều đình đột ngột phái người lên núi. Là đại hoàng tử Lưu Vinh thân chinh tới mời sư phụ Hàn Thiên Tử vào cung gặp mặt Hoàng thượng thương thảo thể cục hỗn loạn do bảy nước chư hầu liên kết tạo phản. Sư phụ không có ở trong núi, mà thánh chỉ lại không thể làm trái, cho nên nàng chỉ còn nước đem theo Thanh Tự nhập cung.

Ngay đêm nàng vừa nhập cung, Cảnh Đế đã triệu nàng tới điện Tuyên Thất dạ đàm tới tận bình minh. Nàng mặc dù không muốn nói đến thế sự, nhưng lại không đành lòng nhìn thần dân bách tính lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, nên đã đề xuất với Cảnh Đế phái đại tướng quân đương triều là Châu Á Phu dẫn binh kháng địch. Nhưng nàng cũng có thể nhìn ra sắc mặt Cảnh Đế cực kỳ khổ sở. Khi biết nàng hiểu rõ thiên mệnh, Cảnh Đế liền bức thiết yêu cầu nàng nói ra vận mệnh Đại Hán tiếp theo sẽ thế nào...

Quyển 2 - Chương 9: Phần 2: Chuyện xưa như mây khói

Vận mệnh quốc gia thế nào, ba phần dựa vào ý trời, bảy phần dựa vào con người. Sở Lăng Thường vốn hiểu thuật kỳ môn ngũ hành, đương nhiên có thể tính được vương triều này khi nào hưng thịnh, khi nào diệt vong. Vận mệnh quốc gia cũng giống như số mạng mỗi người vậy, có sinh có tử, có hợp có tan, tan lâu lại hợp, hợp rồi lại tan, cứ như vậy mà tạo thành sự cân bằng của chi đạo.

Đối với chuyện này, Sở Lăng Thường đã sớm thông suốt, nhưng thế nhân thì lại khác, nhất là hoàng đế chỉ muốn cơ nghiệp của mình được trường tồn, vận mệnh quốc gia hưng thịnh thiên thu muôn đời. Sao có thể như vậy đây?

Đạo lý này mọi người đều hiểu, nhưng khi đối mặt với thiên tử lại không thể mở miệng. Ở gần vua như ở gần cọp. Sở Lăng Thường biết rõ một nam nhân khi đã nắm được cả thiên hạ có dã tâm lớn đến thế nào. Giang sơn đã ở trong tay sao họ có thể cam lòng để mất. Giống như một người đang sống nhưng năm tháng tươi đẹp nhất, đột nhiên có một người tới nói với hắn rằng mạng của hắn chẳng giữ được bao lâu nữa. Những lời thực phũ phàng như vậy khác nào lưỡi dao bén nhọn khiến người ta nghe mà khiếp hãi. Cho nên, đối mặt với Cảnh Đế, nàng vẫn nhất quyết không chịu nói ra vận mệnh Đại Hán sau này, chỉ cố gắng thuyết phục Cảnh Đế xuất binh dẹp loạn mà thôi. Cảnh Đế tuy rằng không vui, nhưng vì yêu mến người tài nên cũng miễn cưỡng nhượng bộ nàng. Chỉ là, nàng cũng chẳng có cách nào rời khỏi cung. Cứ như vậy, một tháng đã nhanh chóng trôi đi.

Cảnh Đế chậm chạp không chịu xuất binh, cũng không lập tức tiếp thu ý kiến của nàng. Mấy lần triệu nàng tấn kiến cũng chỉ là cùng đàm luận một chút về âm dương ngũ hành, đạo dưỡng sinh mà thôi. Nhưng những phi tần chốn hậu cung lại không ngừng đoán già đoán non, lén bàn tán rằng hoàng đế có ý với nàng. Một dân nữ vừa tiến cung đã được phong danh hiệu, được ban cung điện riêng, cho dù nàng có cố gắng tránh thị phi đến thế nào thì cũng vẫn trở thành mục tiêu của những lời đàm tiếu.

Những ngày tháng thanh tịnh khi còn ẩn cư nơi sơn cốc đã không còn, con đường sau này của nàng phải đi thế nào đây?

Từ phía giường, tiếng kêu đau đớn của Thanh Tụ kéo nàng trở lại thực tại. Nhìn tiểu nha đầu trên giường đầy thống khổ nhăn nhó, Sở Lăng Thường không khỏi bất đắc dĩ thở dài, “Qua đêm nay, miệng vết thương của em sẽ khá hơn. Chịu khó nhẫn nại một chút.”

Lơ đãng nói ra hai chữ “đêm nay”, bất giác trái tim nàng cũng khẽ đập rộn lên một chút. Nhớ tới những lời của Đậu thái hậu, lại nhìn đến khuôn mặt nhỏ trắng bệch của Thanh Tụ, nàng có thực sự muốn....một mạng đổi một mạng không đây?

Thái hậu nương nương hạ chỉ thả Thanh Tụ ra cũng không có nghĩa là nàng có thể bình an vô sự.

“Tiểu thư...” Thanh Tụ thấy nàng nhìn mình chăm chăm liền khẽ lên tiếng phản nài, “Khi nào hoàng thượng mới hạ chỉ cho chúng ta rời cung đây? Sư phụ cùng sư huynh cũng thật là, họ chắc hẳn biết được hành tung của chúng ta, sao còn chưa tới cứu chứ? Sư huynh võ công giỏi như vậy, nhất định sẽ thay em xả giận.”

“Còn một ngày hoàng thượng chưa biết được vận mệnh quốc gia thì còn giữ chúng ta lại nơi này thêm ngày đó.” Sở Lăng Thường tiến lên

giúp Thanh Tụ kéo lại chần, nhẹ nhàng nói. Ở trong hoàng cung này, người có thể cùng nàng nương tựa lẫn nhau chỉ có nha đầu này mà thôi. Tuy rằng Thanh Tụ thường ngày hơi tùy tiện nhưng luôn đối với nàng rất tốt. Chuyện này nàng vẫn luôn ghi tạc trong lòng.

“Vậy nói cho...” Thanh Tụ vừa nói vừa khóc, so với vẻ hăng hái đánh nhau lúc ban ngày thực khác nhau một trời một vực. “Tiểu thư, em bị đánh như vậy cũng còn đỡ hơn tiểu thư. Hoàng thượng hiện giờ vẫn kiên nhẫn nên mới có thể đợi được một tháng. Nếu như có một ngày hoàng thượng hết kiên nhẫn thì phải làm sao? Chờ không nổi nữa thì biết tính sao đây? Có phải sẽ khiến chúng ta đầu một nơi thân một nẻo hay không?”

"Nha đầu ngọc, con người vốn luôn có lòng tham. Hoàng thượng muốn biết vận nước, rồi sẽ lại muốn biết làm thế nào để có thể duy trì cơ nghiệp thiên thu muôn đời. Ta không thể làm như vậy. Đó là việc trái với quy luật của trời đất." Nàng giơ tay lên, khẽ vuốt ve mái tóc dài của Thanh Tụ, chậm rãi nói, “Cho nên tiết lộ thiên cơ là việc tuyệt đối không thể làm, chỉ cần làm vậy...mọi chuyện sẽ biến đổi, sự tình sau đó sẽ thế nào cũng không thể dự đoán được nữa.”

Thanh âm của nàng càng lúc càng nhỏ, nét lãnh đạm trong mắt cũng dần hóa thành sự suy tư...

Quyển 2 - Chương 10: Phần 1:

Phụng chỉ dự yến

Khi màn đêm buông xuống, khắp hoàng cung đã được trang hoàng cực kỳ hoa lệ. Mọi người đều vô cùng bận rộn cho việc chuẩn bị đãi yến. Cả cung điện đều thấp đèn sáng trưng, đám cung nữ áo trắng cùng thái giám bận rộn đi lại khắp các cung kiểm tra việc mọi việc khiến bầu không khí cực kỳ náo nhiệt.

Sau giờ lâm triều buổi sớm, cả triều đình trên dưới đều bắt tay vào chuẩn bị cho buổi dạ yến này. Nghe nói lúc vị Tả hiền vương kia tiến vào thành Trường An, mỗi con đường đi qua đều rắc bạc trắng và kẹo khiến đông đảo bách tính tụ tập tới xem càng thêm đông đúc, bọn trẻ con lại càng vui hơn, tranh nhau giành kẹo.

So với sự náo nhiệt ở các cung khác, nơi của Sở Lăng Thường vắng lặng hơn rất nhiều. Từ lúc nàng vào cung tới giờ, nơi này cũng không mấy an tĩnh bởi thường thường luôn có một vị phu nhân hay vài mỹ nhân tới lân la dò hỏi, hoặc vài cô công chúa hiếu kỳ cũng tìm cách qua đây nhìn xem dung mạo nàng thế nào. Người đến rồi đi, cho nên Thanh Tụ chả mấy cũng nắm được khá nhiều chuyện, lại cùng mấy mỹ nhân kia nói chuyện trên trời dưới đất, cả mấy cô công chúa cũng có thể nói chuyện.

Chỉ là hôm nay Thanh Tụ vừa bị đánh, có muốn tới góp vui cũng hữu tâm vô lực, chỉ đành nằm bẹp trên giường nhưng vẫn không chút an phận ló đầu ra, khẽ kêu mấy tiếng ai oán.

Thanh Tụ thực sự là người không chịu ngồi yên dù chỉ một chút, thực sự bất đồng với sở thích an tĩnh của Sở Lăng Thường.

Từ phía điện dành cho việc thiết yến, ánh đèn đuốc sáng trưng rọi tới cả nơi ở của Sở Lăng Thường còn nàng thì cầm một cuốn sách trúc lên chậm rãi xem xét. Chắc hẳn dạ yến đã bắt đầu rồi. Khi còn chưa có cung nữ đến truyền lời, nàng vẫn lẳng lặng ngồi ở án kỳ, sắc mặt cũng không chút hoảng loạn.

Thanh Tụ mặc dù bị thương nhưng miệng vẫn không ngừng ca thán, còn khẽ lầm bầm mấy câu mắng Lật phi, lại quở trách cả mấy cô công chúa vẫn thường ngày lui tới nơi này. “Tiểu thư, không phải em vô cớ nói bọn họ đâu. Lúc trước vừa nghe tới chuyện hòa thân cùng Hung Nô, ai nấy đều chối đây đây. Giờ thì ngược lại, tất cả đều mặc đẹp tựa tiên nữ, tranh nhau tới dự yến hội, thật sự là trở mặt còn nhanh hơn lật sách mà...”

“Nam nữ đến tuổi thành thân đều sẽ như vậy, chuyện đó không có gì lạ cả.” Nàng nhẹ nhàng nói, ánh mắt vẫn tập trung vào thẻ tre trên tay.

“Tiểu thư....” Thanh Tụ thấy nàng không chút quan tâm liền vươn người về trước một chút khẽ dò ý, “Vừa rồi tiểu thư không nghe em nói gì sao? Nếu như mấy cô công chúa đó không phải biết Tả hiền vương kia anh tuấn, cao lớn dũng mãnh, sao họ có thể tranh cướp nhau như vậy?”

Sở Lăng Thường lúc này mới có lại phản ứng. Vừa rồi Thanh Tụ quả thực nói không ít, đáng tiếc là nàng chẳng để tâm nghe mấy. Có chút không hiểu, Sở Lăng Thường khẽ hỏi lại, “Họ đã gặp qua Tả hiền vương rồi sao?”

“Chính vì chưa gặp nên họ mới hưng phấn như vậy. Tiểu thư cũng biết đấy...mấy cô công chúa đó lúc nghe đến chuyện hòa thân với Hung Nô đều không ai tình nguyện. Họ đều phải thân tín tới cống

thành Trường An dò xét tình hình. Ai ngờ...mấy thân tín kia hồi báo về, Tả hiền vương giờ ngọ tiến vào thành, trên mình khoác trang phục của Trung Nguyên, không có chút điểm nào giống người man di. Ngược lại dáng vẻ Tả hiền vương còn cực kỳ anh tuấn, thân hình cao lớn cưỡi trên con hãn huyết bảo mã, tùy tùng theo sau cực kỳ đông đảo, thực khiến vạn người mê mẩn. Mấy cô công chúa đó nghe xong đều vô cùng cao hứng, còn hành cho mấy cô cung nữ của họ một lá vì cứ thay hết bộ trang phục này tới bộ trang phục khác.”

“Thanh Tụ, em còn đang dưỡng thương, sao lại biết nhiều chuyện như vậy?” Sở Lăng Thường thực sự phải nhìn tiểu nha đầu của mình bằng con mắt khác xưa.

Thanh Tụ đắc ý cười cười, “Lúc tiểu thư tới rừng trúc, mấy cung nữ có tới thăm em, em đương nhiên là từ miệng mấy người họ mà thu thập được tin tức rồi.” Nói xong, Thanh Tụ lại cao hứng vỗ tay, “Mấy cung nữ từng thấy Tả hiền vương đều nói đó là một nam nhân thân cao hơn tám thước, uy vũ có thừa, thực khiến người nào nhìn thấy cũng phải động tâm.”

Sở Lăng Thường nghe xong, trong lòng vô thức lại dâng lên một cảm giác khác lạ.

"Tiểu thư lúc chiều tới rừng trúc làm gì vậy?" Thanh Tụ lúc này mới chợt nhớ ra liền hỏi lại.

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng đặt sách xuống, “Túi hương của ta không thấy đâu cả, tìm khắp rừng trúc cũng không có, chẳng biết đã rơi ở nơi nào.”

Quyển 2 - Chương 11: Phần 2: Phụng chỉ dự yến

Thanh Tụ nghe vậy thiếu chút nữa nhảy bật khỏi giường, “A? Chính là túi hương mà tiểu thư đã mang bên mình từ khi mới chào đời sao? Để em giúp tiểu thư đi tìm?” Nói xong, Thanh Tụ vừa tính ngồi dậy lại kêu lên đau đớn...

“Em dưỡng thương cho tốt đi đã. Túi hương chỉ là chuyện nhỏ, mất rồi thì thôi.” Sở Lăng Thường nhẹ nhàng nói. Nghe sư phụ kể lại, túi hương kia được bỏ cùng trong lớp tã bọc nàng năm xưa, đó là vật mà cha mẹ nàng để lại. Tuy rằng để mất nó thực sự là chuyện đáng tiếc, nhưng nếu đã không có cách nào tìm lại thì cũng đành.

Tuy nghe nàng nói vậy nhưng Thanh Tụ vẫn ủ dột mãi cho đến khi bên ngoài cửa điện vang lên tiếng bước chân...

“Sở Lăng Thường nghe chỉ! Phụng mệnh hoàng thượng, Sở Lăng Thường lập tức tới tham dự yến tiệc tối nay. Đặc biệt ban thưởng năm tấm gấm lụa, mười bộ nữ trang, mười món bảo vật...”

Mấy lời của thái giám truyền chỉ vừa dứt, mấy cung nữ lập tức bước vào căn phòng của Sở Lăng Thường, mang các vật phẩm được ban thưởng xếp đặt gọn gàng.

Chỉ trong khoảnh khắc, Hoàn Dur điện vốn đang yên tĩnh đã đứng đầy cung nữ, thái giám, lại thêm ánh sáng rực rỡ từ sổ châu báu không ngừng lấp lánh đầy mê hoặc.

“Sở hoàn dư, những thứ này đều do hoàng thượng đích thân chọn

lựa. Cho dù là Lật phi nương nương cũng chưa từng được đãi ngộ như vậy.” Thái giám kia đi đến bên cạnh nàng, hạ giọng cười khế, “Hôm nay, người tham dự yến tiệc ngoài những trọng thần trong triều còn có các vị công chúa, nương nương. Sở cô nương được hoàng thượng coi trọng như vậy, ngày sau giành được ân sủng của hoàng thượng, ngàn vạn lần đừng quên lão nô tài.”

Sở Lăng Thường nhìn chỗ châu báu xa hoa kia nhưng cũng không nói lời nào. Đối với mấy lời của thái giám vừa rồi nàng cũng không có phản ứng khiến ông ta chỉ có thể nhăn mũi một cái rồi bày ra vẻ đạo mạo nói vài lời khách sáo rồi dẫn đám cung nữ rời đi.

Thanh Tụ rốt cục cũng nhịn không nổi mà leo xuống giường, đi tới chỗ đặt sổ tặng phẩm kia, suýt nữa kêu thành tiếng vì kinh ngạc. Cả đời Thanh Tụ chưa từng thấy qua những thứ thế này mà đám châu báu kia lại không ngừng lấp lánh cực kỳ quyến rũ.

"Tiểu thư, trời ạ..." Cố nén đau nhức bước tới, cầm lấy một món quà tặng lên xem, Thanh Tụ lại kêu lên vì kinh ngạc. Chỉ riêng một cây trâm cài này đã là sự kết hợp tinh xảo của vàng cùng bạch ngọc, lại thêm gắn lụa điểm tuyết tơ vàng đông châu cực kỳ tinh tế, mấy thứ đẹp đẽ và quý hiếm cỡ này, chỉ có hoàng hậu mới có thể hưởng dụng.

Sở Lăng Thường thấy bộ dạng của Thanh Tụ biết ngay là nha đầu này phát lộ tính hiếu kỳ, cũng không ngăn cản mà ánh mắt nàng cũng không có chút ý vui mừng nào. Việc hoàng thượng ban thưởng trọng hậu thế này nhất định khiến mấy người bên ngoài suy đoán này nọ, xem chừng hậu cung sẽ lại nổi không ít phong ba.

"Tiểu thư, bộ y phục này thật đẹp. Để em giúp tiểu thư thay đồ." Thanh Tụ khẽ nhíu khuôn mặt nhỏ nhắn vì đau, cầm lấy một bộ y phục thanh lệ điểm tuyết tơ vàng trông cực kỳ rực rỡ.

Nhưng Sở Lãng Thường chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, “Cứ để đó đi!”

"A?" Thanh Tụ bất giác trợn tròn mắt...

Ánh trăng lung linh in bóng trên mặt hồ tĩnh lặng, từ phía đại điện hoàng cung truyền tới tiếng đàn ca. Cánh cửa lớn với những họa tiết thể hiện sự trường tồn được sơn son thiếp vàng, những bức phù điêu khảm hình rồng vàng nhả ngọc. Cảnh Đế ngồi ngay ngắn chính giữa ngai vàng, tự mình chủ trì tiệc tiếp đãi người từ phía Hung Nô tới. Hai bên trái phải là hoàng hậu cùng Lạt phi. Cả hai người bọn họ đều phục trang cực kỳ hoa lệ, phô trương vẻ đẹp không chịu thua kém nhau. Bên trái đại điện là Tả hiền vương dẫn đầu đoàn sứ thần Hung Nô, phía bên phải điện là mấy vị trọng thần trong triều, còn có cả mấy cô công chúa trên mười ba tuổi cũng có mặt. Ánh mắt của mấy cô công chúa sau khi nhìn về phía Tả hiền vương rồi thì sắc mặt đều ửng hồng.

Trên điện không khí cực kỳ náo nhiệt, tiếng nói cười vui vẻ khiến người ta cảm thấy không có chút ánh đao kiếm nào.

Sở Lãng Thường khẽ chớp đôi mắt đẹp, chậm rãi bước tới. Nàng khoác trên người bộ y phục màu trắng cực kỳ tha thướt. Lúc bước qua cánh cửa đại điện, nàng hơi ngẩng đầu, nhìn về xa hoa rực rỡ trước mặt nhưng đôi mắt đẹp vẫn tựa băng sương, dường như không có chút tâm tình trong đó.

Không hiểu sao, trong lòng nàng lại có cảm giác bất an như vậy?

Quyển 2 - Chương 12: Phần 1: Tả hiền vương Hách Liên Ngự Thuấn

Cửa điện chậm rãi mở ra, trong khoảnh khắc, ánh sáng rực rỡ hào nhoáng của khung cảnh bên trong cùng tiếng đàn, tiếng ca múa tràn ngập bầu không khí. Theo tiếng thông báo của thái giám hầu điện, tất cả thanh âm trong đại điện đều ngưng bật, mọi ánh mắt bên trong đều đổ dồn lên người Sở Lăng Thường.

Sở Lăng Thường cũng chẳng để tâm đến khung cảnh xung quanh. Nàng khẽ ổn định tâm trạng rồi chậm rãi bước về phía trước không một chút do dự.

Mọi người bất giác ngây người vì kinh ngạc.

Bọn họ nhìn thấy một bạch y thiếu nữ bước vào, trên người nàng dường như còn phảng phất ánh trắng bạc sáng ngời bên ngoài điện. Tay áo nàng theo nhịp bước chân khẽ dao động, trông cực kỳ thanh nhã và tự nhiên, lại có thêm vẻ siêu phàm thoát tục. Cảm giác của mọi người có mặt trong điện lúc này chính là bất ngờ trước một thứ ánh sáng chói lóa hiện ra trong tầm mắt.

Sở Lăng Thường khẽ chớp nhẹ hàng mi dài cong vút, chậm rãi cúi người hành lễ, ống tay áo phất nhẹ, “Dân nữ Sở Lăng Thường tham kiến hoàng thượng, tham kiến hoàng hậu nương nương, Lật phi nương nương.” Thanh âm cực kỳ bình thản của nàng nhẹ nhàng ngân lên tựa như dòng nước dịu dàng đầu xuân, cực kỳ rung động lòng người.

Từ lúc tiến vào đại điện cho tới lúc thỉnh an hoàng thượng, Sở Lăng Thường cũng không hề ngẩng đầu lên. Tuy nàng không ngẩng đầu, cũng không hề đưa mắt nhìn xung quanh nhưng nàng có cảm giác có một đôi mắt đang chăm chú nhìn mình chằm chằm, khiến cho gương mặt của nàng cảm thấy nóng ran lên. Cùng lúc đó, một cảm giác xa lạ nảy sinh trong lòng khiến nàng cảm thấy vô cùng bất an.

Nàng hơi ngẩng đầu lên một chút, vô thức nhìn về phía trên điện, nhưng lại chuẩn xác nhìn thẳng về phía cặp mắt như cười như không kia.

Đó là một cặp mắt sâu thẳm với con người màu hổ phách. Trong ánh mắt đó có một chút ngạc nhiên, một chút tán thưởng, lại có vài phần hứng thú cùng dự vọng không hề che giấu.

Một cảm giác kinh hoàng nhanh chóng dâng lên trong lòng khiến Sở Lăng Thường vô thức bước lùi về phía sau một chút. Trong đôi mắt đẹp của nàng cũng lộ rõ vẻ kinh hãi.

Khí chất vương giả thực sự thấm đẫm con người đó.

Gương mặt hấn trông vô cùng cương nghị, đôi mắt sắc bén tựa chim ưng, hàng lông mày toát lên vẻ cuồng ngạo, đôi môi mỏng khế mím lại, từng đường nét trên khuôn mặt không có chút vẻ nhu hòa mà lạnh lẽo đến khiếp người. Một bộ trường bào màu xanh thẫm bằng gấm quý bao lấy thân hình cao lớn khác hẳn với người Trung Nguyên, toàn thân hấn cũng tỏa ra một khí thế cực kỳ uy mãnh cùng khí chất cao quý, mang theo uy lực không thể xem thường.

Hấn thực ra là ai?

Sao ánh mắt hấn lại lớn mật như vậy?

“Sở cô nương, vị này là Tả hiền vương. Tả hiền vương nghe nói cô nương bác học đa tài nên vô cùng kính ngưỡng.” Cảnh Đế chậm rãi mở miệng. Thật ra từ lúc Sở Lăng Thường bước vào đại điện, ánh mắt ông ta đã không hề rời khỏi thân hình của nàng. Nhưng lại thấy ánh mắt nóng rực của Tả hiền vương đối với nàng như vậy, trong lòng ông ta không khỏi có chút khó chịu.

Khẽ hít sâu một hơi, ánh mắt Sở Lăng Thường vẫn nhìn thẳng về phía nam tử đang nhìn mình chăm chăm kia, “Dân nữ Sở Lăng Thường xin ra mắt Tả hiền vương, kính chúc vương gia vạn thọ vô cương.”

Thì ra hắc chính là Tả hiền vương Hách Liên Ngự Thuấn. Nghe nói hắc là một dũng tướng trên lưng ngựa, chả trách dáng vẻ hắc lại toát ra vẻ cuồng ngạo đến vậy.

“Sở Lăng Thường? Lăng Thường...” Từ phía trên đầu nàng vang lên một thanh âm trầm thấp khiến Sở Lăng Thường hơi ngước nhìn lên. Giữa không trung, ánh mắt nàng và hắc giao nhau. Hàng lông mày của hắc hơi nhíu lên, dường như đang thưởng thức tên của nàng vậy. Khóe môi tà mị cũng cong lên để lộ ý cười có chút tán thưởng, “Người cũng như tên....”

Nụ cười của hắc, mang theo ý tứ sâu xa...

Mà nửa câu nói kia, cũng càng đầy thâm ý...

Sở Lăng Thường hơi khom người thi lễ rồi lui về phía sau, trở lại vị trí được hoàng thượng ban ngồi. Dù vậy, nàng vẫn có thể cảm nhận được đôi mắt tràn ngập ý chiếm hữu kia vẫn đang nhìn chăm chăm mình khiến hô hấp của nàng bất giác trở nên khó khăn. Nàng cảm thấy như linh hồn của mình cũng bị hắc thu mất, cái cảm giác kỳ lạ

như bị ai đó theo dõi lúc ban ngày lại lần nữa tràn ngập trong lòng.

Quyển 2 - Chương 13: Phần 2: Tả hiền vương Hách Liên Ngự Thuấn

Trên đại điện lại tiếp tục ca múa, mùi rượu thơm nồng tỏa khắp không gian. Trên gương mặt những người dự tiệc đều cực kỳ vui vẻ, nhưng trong lòng thì không ngừng theo đuổi ý đồ riêng.

Sở Lăng Thường lẳng lặng nâng chén rượu, tay áo đưa lên khẽ che đi gương mặt, mượn động tác này để thăm quan sát Tả hiền vương Hách Liên Ngự Thuấn ngồi ở phía đối diện. Nàng thấy hắn đang trò chuyện cực kỳ vui vẻ, từng điệu bộ cử chỉ vô cùng cao quý, không hề có chút điểm nào giống người Hung Nô vẫn bị mang tiếng man di. Trong lòng nàng không khỏi âm thầm đánh giá, người này quả thực rất giỏi che dấu tâm trạng của mình, trên người hắn rõ ràng tản ra sát khí nhưng kẻ khác lại không cách nào phát hiện.

Ánh đèn rực rỡ trên đại điện chiếu rọi gương mặt đang mỉm cười của hắn. Trong khoảnh khắc, bất giác Sở Lăng Thường lại muốn đoán vận mệnh của nam nhân này. Ý tứ của Đâu thái hậu đã rất rõ ràng, người này tuyệt đối không thể giữ lại. Nếu hoàng thượng đã triệu nàng lên điện dự tiệc, chứng tỏ cũng đã sớm biết ý tứ của thái hậu. Tả hiền vương này liệu có chết trong tay nàng hay không đây?

Vô thức siết chặt ngón tay, nàng thiếu chút nữa bị ý nghĩ trong lòng mình làm cho kinh hãi. Nàng luôn không muốn đoán vận mệnh của người khác, hôm nay sao lại thành ra thế này chứ? Chẳng lẽ nàng sợ...

Vừa định đặt chén rượu xuống, ánh mắt nàng lơ đãng quét qua phía gương mặt nam nhân ở đối diện, lại phát hiện không biết từ bao giờ ánh mắt hắn đã chuyển qua phía nàng ở bên này. Bốn mắt bỗng dung giao nhau, khóe môi hắn hơi cong lên cực kỳ kín đáo, để lộ ý cười nhẹ.

Ngón tay khẽ run lên, thiếu chút nữa làm rớt luôn ly rượu trong tay, nàng vội vàng chớp mắt nhìn xuống, lại thấy bên tai như vang lên tiếng tim mình đang đập loạn.

Ánh mắt họ tình cờ lướt qua nhau...

Một đôi mắt lãnh đạm...

Một đôi mắt thâm trầm...

Hách Liên Ngự Thuấn buông chén xuống, bóng dáng của vô số cô công chúa xinh đẹp trên điện cũng không bì lại một mình nàng. Đôi môi mỏng của hắn khẽ nhếch lên, chậm rãi nói, “Nghe nói Sở cô nương vừa vào cung đã được thánh thượng phong làm Hoàn dư, quan phẩm ngang với chức thái phó. Một nữ tử có năng lực như vậy thực khiến bản vương hiếu kỳ.” Lúc nói những lời này, ánh mắt hắn vẫn không rời khỏi gương mặt nàng dù chỉ một chút.

Ngay từ đầu, Cảnh Đế đã có ý sắp xếp để Sở Lăng Thường ngồi ở vị trí gần mình để có thể quan sát thần tình của nàng. Đáng tiếc, từ lúc nàng tiến vào đại điện đến giờ sắc mặt vẫn bình tĩnh như nước. Ông ta đã từng gặp qua vô số nữ nhân, nhưng chưa từng gặp người nào tinh táo cùng hờ hững như nàng. Quay sang nhìn Hách Liên Ngự Thuấn, thanh âm sang sảng đầy uy nghiêm vang lên...

“Tả hiền vương có lẽ còn chưa biết, Sở cô nương là truyền nhân của Quỷ Cốc phái, chẳng những tinh thông kỳ môn độn giáp, bày binh bố

trận, am tường y thuật mà còn có thể hiểu rõ số mệnh. Thực lòng mà nói, Sở cô nương khiến cho võ số nam nhân trên đời tự than không cách nào sánh được.”

Sở Lăng Thường hướng về phía Cảnh Đế khẽ khom người, “Hoàng thượng đã quá khen rồi!”

Ánh mắt của Hách Liên Ngự Thuấn lại càng hiện lên tia hứng thú, “A? Nói như vậy Sở cô nương đây quả nhiên là kỳ tài hiếm gặp. Tạm không nói đến kỳ môn độn giáp, bày binh bố trận bản vương đã từng nghe nói, cô nương lại biết xem thiên mệnh như vậy, sao không nói một chút để bản vương được mở rộng tầm mắt.”

Khẽ chớp mắt, thanh âm bình thản của Sở Lăng Thường khẽ vang lên, “Biết quá khứ, đoán tương lai cũng chỉ là dựa vào sự tuần hoàn tất yếu của vạn vật. Số phận đã định sẵn, làm sao có thể cải biến được chứ? Tất cả chỉ là do con người tìm cách để tự an ủi bản thân mà thôi. Chẳng hạn như đạo lý âm dương ngũ hành, người người đều có thể học được, chẳng có gì lạ cả.”

Dưới ánh đèn, gương mặt nàng tỏa ra tia sáng lung linh mộng ảo khiến người ta có cảm giác như không có thật. Nhưng nàng lại cực kỳ chân thật ngồi ở đó, đối với mọi chuyện đều không tỏ ra chút sợ hãi, tâm tình cũng không hề bị dao động.

Hắn nhìn nàng, đáy mắt ánh lên một tia sáng kỳ lạ, “Nói như vậy, chỉ cần hiểu được đạo lý âm dương ngũ hành, chẳng phải người ta sẽ luôn giành được phần thắng hay sao?”

Quyển 2 - Chương 14: Phần 3: Tả hiền vương Hách Liên Ngự Thuấn

Trong mắt Sở Lăng Thường thoáng hiện chút ưu tư tựa như làn sương mờ ảo. Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, “Vương gia nên biết trời đất được tạo nên bởi âm và dương, vạn vật trong trời đất đều không ngừng biến hóa. Sự chuyển hóa qua lại giữa âm và dương tạo nên sự hưng suy trên thế gian. Âm dương là hai mặt của sự sống, đảm bảo cân bằng âm dương là đảm bảo cho vạn vật được tồn tại và phát triển. Nếu dương quá vượng thì cần có âm để cân bằng lại cũng giống như việc trăng tròn lại khuyết, tức nước vỡ bờ vậy. Hy vọng vương gia có thể hiểu đạo lý này. Trên đời không có người nào có thể mãi mãi nắm giữ phần thắng trong tay cả, cho nên hết thảy hãy để thuận theo tự nhiên thì tốt hơn.”

“Sở cô nương nói vậy thực khiến bản vương phải suy nghĩ. Những lời này, bản vương sẽ nhớ kỹ.” Hắc khế nhếch môi, nở nụ cười nhẹ tưởng như rất vô hại.

Sở Lăng Thường cũng không nói gì thêm nữa. Nàng chưa từng tiếp xúc với nam nhân thế này. Nghe giọng nói của hắc khế thì sẽ tưởng như không có chuyện gì, nhưng nếu tỉ mỉ phân tích sẽ thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Nàng thực sự thu hút sự chú ý của hắc khế sao? Bước tiếp theo, nàng phải làm thế nào mới ổn đây?

Sở Lăng Thường còn đang cân nhắc thì giọng nói nhẹ nhàng của

Bạc hoàng hậu đã vang lên, “Hoàng thượng, đêm nay là tiệc hoà thân, việc chúng ta cần làm hiện giờ là chọn ra một vị công chúa thật thích hợp. Tả hiền vương là nhân tài tốt bậc, nhất định phải lựa chọn cẩn thận mới được”

Thanh âm của Bạc hoàng hậu tuy không lớn nhưng lại đem lại hiệu quả rất rõ rệt. Ngồi ngay ngắn ở vị trí chính cung, y phục khoác trên người Bạc hoàng hậu đều cực kỳ hoa mỹ, áo lụa trắng thướt tha, từng đường chỉ thêu đều là sắc vàng rực rỡ, cổ áo cùng ống tay áo đều vô cùng điểm lệ kết hợp với đai lưng mềm mại, váy dài phủ xuống gót chân, trâm cài tóc bằng vàng ròng, hoa tai là những viên minh châu lấp lánh. Dựa vào khuôn mặt có thể thấy Bạc hoàng hậu còn rất trẻ nhưng sắc mặt đã sớm có vẻ tái nhợt.

“Đúng đó, hoàng thượng.” Ở một bên, Lật phi nương nương cũng bất ngờ lên tiếng. Thật hiếm khi bà ta có cùng ý kiến với hoàng hậu như vậy. So với sắc mặt tái nhợt của hoàng hậu thì dung mạo của Lật phi vô cùng tươi tắn chứng tỏ bà ta đang rất được sủng ái. Lúc nói chuyện bà ta còn đưa tay kéo lấy long bào của Cảnh Đế, “Thần thiếp nghe nói Tả hiền vương rất có hứng thú với cầm kỳ thi họa, ca múa, vũ đạo của Trung Nguyên ta. Chi bằng tối nay để Hoa Dương công chúa tấu một khúc, không biết ý hoàng thượng thế nào?”

Cảnh Đế còn chưa kịp mở miệng, Bạc hoàng hậu đã lên tiếng trước. So với dung nhan kiều mỹ của Lật phi, sắc mặt của hoàng hậu lúc này đã khôi phục lại đôi chút, giọng nói nhẹ nhàng cất lên, “Hoàng thượng, thần thiếp thấy tối nay nên có ca vũ văn hay hơn. Nam Hoa công chúa không chỉ giỏi cầm kỳ thi họa mà ca vũ cũng đến mức xuất thần nhập hoá, có lẽ Tả hiền vương sẽ cực kỳ tán thưởng.”

Hai vị nương nương đều cực kỳ nhẹ nhàng lên tiếng, nhìn bề ngoài trông vô cùng thân thiết mà suy nghĩ cũng rất vì đại cục. Sở Lăng Thường vẫn lặng lẽ cùng bình thần quan sát cục diện trên đại điện,

trong lòng cũng thầm hiểu được bảy, tám phần. Hoa Dương công chúa mà Bạc hoàng hậu nói đến kia xuất thân từ Ba thị, xưa nay vốn rất gần gũi với hoàng hậu. Vì hoàng hậu không sinh được bất kỳ người con nào cho Cảnh Đế nên địa vị sớm đã lung lay. Chính vì vậy, hoàng hậu mới nghĩ đến việc dùng cuộc hôn nhân này làm cứu cánh. Tả hiền vương kia là mối lo lớn đối với Đại Hán, cho nên dùng việc hoà thân chính là để kìm chế hắn. Việc hoà thân nếu chọn người thân cận với mình sẽ tốt hơn bởi nếu hoàng thượng có ý phế truất hoàng hậu cũng không thể khinh suất vọng động.

Mà Nam Hoa công chúa trong miệng Lật phi nương nương đích thực là một tuyệt đại giai nhân tinh thông cầm kỳ thi hoạ. Thường ngày Nam Hoa công chúa cũng hay lui tới Hoàn Dur điện. Người này tính tình ôn nhu, không có chút kiêu ngạo như mấy vị công chúa khác, vẫn thường cùng Thanh Tụ cười giỡn rất thoải mái. Chỉ bất quá hôm nay bị Lật phi nương nương lợi dụng như vậy xem ra Lật phi nương nương cũng là vì ngôi vị thái tử mà chuẩn bị tích cực để đối phó với hoàng hậu.

Nghĩ tới đây, khoé môi Sở Lăng Thường không khỏi hơi cong lên để lộ ý trào phúng kín đáo. Lòng người hiểm ác, nhất là cuộc chiến giữa nữ nhân lại càng đáng sợ. Việc hoà thân nguyên bản vốn là để kiềm chế sự vọng động của nước lân bang, không ngờ lại khiến không ít người dính líu vào. Không biết Tả hiền vương kia có hứng thú với việc này không?

Sở Lăng Thường vô thức ngẩng đầu lên lại bắt gặp ánh mắt mang đậm ý cười của nam tử ở đối diện. Dường như hắn có thể nhìn thấy suy nghĩ vừa rồi của nàng cho nên khoé môi tà mị kia cũng cong lên thành nụ cười như có như không.

Quyển 2 - Chương 15: Phần 1: Gây khó dễ

Sở Lăng Thường đột nhiên cảm thấy đây là một sai lầm. Nhận lời Đâu thái hậu tiếp cận nam nhân này thực sự là sai lầm lớn nhất đời nàng.

Hách Liên Ngự Thuấn ngoài mặt đang trò chuyện rất vui vẻ, dáng vẻ cũng vô cùng tiêu sái cuồng ngạo nhưng trong mắt nàng, con người này cực kỳ thâm sâu khó lường. Dường như bất kỳ lúc nào hắn cũng có thể nhìn thấu tâm tư nàng vậy. Loại cảm giác này khiến Sở Lăng Thường cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Trên đại điện này, người cần phải xét đoán tâm trạng đâu chỉ có một mình nàng đây?

Đề nghị của hai vị nương nương khiến Cảnh Đế có chút khó xử, tầm mắt khẽ hướng về phía thượng khách của bữa tiệc, cất tiếng hỏi, “Tả hiền vương, không biết ý ngài thế nào? Hai vị công chúa của bản triều ngài cũng từng gặp qua rồi. Không biết vị nào chiếm được cảm tình của Tả hiền vương nhiều hơn đây?”

Củ khoai nóng bỏng tay đã nhanh chóng được ném sang cho Hách Liên Ngự Thuấn.

Nâng chén rượu lên, Hách Liên Ngự Thuấn cất tiếng cười trầm thấp, tư thế ngồi toát lên vẻ lười biếng, nhìn về phía Cảnh Đế, “Hoàng thượng, hai vị công chúa đều là tuyệt sắc giai nhân. Tiếng ca của Hoa Dương công chúa rất hay còn vũ đạo của Nam Hoa công chúa cũng vô cùng tuyệt vời. Vậy sao không để hai vị công chúa cùng trở tài, ca từ vốn không thể tách khỏi vũ đạo, mà vũ đạo cũng đâu thể thiếu ca từ được.”

“Ha ha...Đề nghị hay lắm....Người đâu, mau truyền hai vị công chúa cùng hiến nghệ.” Cảnh Đế nghe xong cất tiếng cười ha hả nhưng trong lòng lại thầm khinh bỉ, người man di rốt cục vẫn là người man di, trong mắt chỉ có mỹ nhân mà thôi.

Ánh đèn sáng tỏ trên đại điện cũng mờ dần đi, nhạc sư cung đình bắt đầu tấu nhạc, từng đoàn cung nga thướt tha lướt vào đại điện. Hoa Dương công chúa ôm đàn tỳ bà xuất hiện, lớp lụa mỏng che đi khuôn mặt có chút đỏ bừng, làn da trắng mịn cũng ửng hồng vì xấu hổ. Bàn tay ngọc nhẹ nhàng lướt trên dây đàn, khéo léo điều chỉnh dây đàn. Tiếng ca du dương khẽ cất lên cực kỳ dễ nghe. Lớp mạng che mặt dường như cũng không ngăn nổi tầm mắt vị công chúa này hướng về phía Hách Liên Ngự Thuấn, tình ý cũng không hề che dấu.

Sau khi những thanh âm tuyệt vời kia vang lên, Nam Hoa công chúa cũng nhanh nhẹn bước tới, dung nhan cực kỳ lay động lòng người, một bộ thanh y ôm lấy thân hình mỹ lệ, đai lưng khảm ngọc bích, ống tay áo thướt tha uyển chuyển theo từng cử động thu hút bao ánh mắt cuồn si xung quanh.

Khi lời ca cùng vũ điệu đã kết thúc, ánh đèn trên đại điện lại được khêu sáng lên. Tiếng trầm trồ khen ngợi cũng càng lúc càng lớn. Sở Lăng Thường cũng có tiếp xúc với Nam Hoa công chúa vài lần, đương nhiên cũng sẽ để ý vị công chúa này hơn một chút. Ngẩng đầu nhìn Nam Hoa công chúa với ánh mắt đầy tán thưởng, nàng lại vô tình phát hiện ra ánh mắt của Hách Liên Ngự Thuấn vẫn đang nhìn mình chăm chú. Ánh mắt sáng quắc của hắn như xuyên thấu cả đại điện, không chút cố kỵ mà hướng về phía nàng khiến tâm tư Sở Lăng Thường như thất lại. Thậm chí nàng còn cảm thấy hoài nghi, lúc hai vị công chúa biểu diễn khi nãy hắn có để tâm hay không đây?

Đối với thanh âm tán thưởng của mọi người, Nam Hoa công chúa

cũng không có bất kỳ phản ứng nào. Múa xong, cô trở về chỗ ngồi của mình. Nhưng Hoa Dương công chúa thì không như vậy. Vị công chúa này chủ động tiến tới trước mặt Hách Liên Ngự Thuấn, cầm lấy chén rượu, ngọt ngào lên tiếng, “Một chén này là ta mời vương gia, kính vương gia mãi luôn vui vẻ và hạnh phúc.”

Trên đại điện, khước môi Bạc hoàng hậu khế cong lên lộ rõ ý cười, còn sắc mặt Lật phi nương nương có chút cau có.

Hách Liên Ngự Thuấn cười lớn một tiếng, nhưng nụ cười này vẫn không thấm thấu chút nào trong ánh mắt hắn. Đưa tay đỡ lấy chén rượu, hàng lông mày của hắn hơi nhíu lại tỏ vẻ không mấy thoải mái. “Đa tạ ý tốt của công chúa!” Nói xong, hắn ngửa đầu uống cạn.

Hoa Dương công chúa nhìn ánh mắt sâu thẳm của hắn, lại thêm dung mạo tuấn tú kia đã hoàn toàn chiếm lĩnh trái tim nhỏ, hướng chi hắn còn là một vương gia bách chiến bách thắng. Cho dù hắn là người Hung Nô, như vậy cũng đủ uy phong rồi.

Cảnh Đế thấy tình hình như vậy liền cười khế một tiếng, “Tả hiền vương, hai vị công chúa đồng thời hiến nghệ như vậy, không biết vị nào hợp với tâm ý của ngài.”

Hoa Dương công chúa nghe vậy nhẹ nhàng khom người rồi lùi trở về chỗ ngồi của mình, nhưng ánh mắt vẫn tràn ngập tình ý nhìn về phía hắn.

Hách Liên Ngự Thuấn cười cười, đem thâm ý sâu xa hoàn toàn giấu kín, “Hai vị công chúa một người vũ đạo mê hồn, một người tiếng ca quyến rũ, thực không hổ danh đệ nhất thiên hạ. Chỉ là...” Giọng nói của hắn vang lên vô cùng nhàn nhã khiến người ta không cách nào đoán biết được tâm tư sâu thẳm kia cho đến khi câu nói tiếp theo vang lên...

“Mặc dù vũ điệu rất đẹp, tiếng ca cũng mê hồn nhưng dường như còn thiếu linh hồn trong đó. Bản vương đột nhiên rất muốn thỉnh giáo tài nghệ cầm kỳ thi họa của Sở cô nương, không biết có được không?”

Quyển 2 - Chương 16: Phần 2: Gây khó dễ

Một câu nói của Hách Liên Ngự Thuấn khiến tất cả mọi người đều chấn kinh, gương mặt Bạc hoàng hậu và Lật phi đều biến sắc, mà ngay cả nét mặt Cảnh Đế cũng hơi biến đổi.

Sở Lăng Thường cũng không ngờ hẳn lại trực tiếp đưa ra yêu cầu thế này. Căn cứ vào ngữ điệu của hẳn, đây chính là lời yêu cầu chứ không phải lời thỉnh cầu. Tuy thanh âm của hẳn rất êm ái nhưng giọng nói đầy kiên định đó lại lộ rõ việc không cho phép sự cự tuyệt.

“Tả hiền vương, tiệc tối nay vốn là để định chuyện hòa thân của công chúa và ngài. Sở hoàn dư vốn là khách tại Hán cung, làm vậy không phù hợp với quy củ cho lắm.” Cảnh Đế cố nén xuống sự không vui trong lòng, nụ cười vẫn nở rộ trên khuôn mặt ông ta. Rất rõ ràng, ông ta đang có lòng thiên vị Sở Lăng Thường.

Sắc mặt của Lật phi nường nường và Bạc hoàng hậu đều đại biến bởi họ có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của Cảnh Đế. Nhất là Lật phi, ánh mắt bà ta lộ rõ tia đố kỵ không chút che dấu nhìn về phía Sở Lăng Thường.

Hách Liên Ngự Thuấn đương nhiên có thể nghe ra ngầm ý bên trong lời nói của Cảnh Đế, ánh mắt sâu thẳm của hẳn lướt qua gương mặt Sở Lăng Thường rồi hướng về phía Cảnh Đế, “Nói như vậy tức là bản vương đã không hiểu quy củ rồi. Nhưng bản vương có chút tò mò, Sở cô nương là kỳ tài hiếm có như vậy, bản vương thực sự muốn nghe thử tiếng đàn của cô ấy một chút. Nếu như yêu cầu này có gì quá phận, xin hoàng thượng thứ lỗi.” Hẳn nói xong khẽ cong

môi cười nhẹ tựa gió thoảng, nhưng dáng vẻ trông rất tùy hứng kia lại khiến người ta thực sự cảm thấy áp lực.

Cảnh Đế âm thầm nhíu mày, bàn tay giấu dưới ống tay áo âm thầm siết chặt lại. Tình huống này có thể nói là đâm lao phải theo lao. Người ta đã nói Tả hiền vương này là người thâm sâu khó lường, không đạt được mục đích sẽ không từ bỏ ý định. Lời nói vừa rồi của hắn rõ ràng là lấy lui làm tiến mà.

Khắp đại điện ngập tràn một bầu không khí lúng túng. Sở Lăng Thường hít sâu một hơi, từ vị trí ngòi của mình đứng dậy, bước tới giữa điện, nhẹ nhàng khom người, “Hoàng thượng, dân nữ bất quá chỉ là một người bình thường, đâu dám nhận là khách quý trong cung. Tả hiền vương đây mới đích thực là khách quý của Đại Hán. Dân nữ bất tài, xin đàn một bản cho Tả hiền vương nghe. Chỉ là chút tài mọn, mong chư vị đừng chê cười.”

Cảnh Đế chăm chú nhìn nữ tử dưới điện hồi lâu, trong ánh mắt toát lên vẻ lo lắng.

Hách Liên Ngự Thuấn thì ngược lại, hắn cất tiếng cười sáng khoái, đặt chén rượu xuống, vỗ tay mấy cái, “Hay lắm! Bản vương nguyện lòng nghe Sở cô nương đàn một bản.”

Cảnh Đế thấy vậy cũng không còn cách nào khác, chỉ đành cười nhẹ tỏ ý tán đồng.

Mười sáu năm qua, Sở Lăng Thường si mê nhất vẫn là cổ cầm. Lúc xuống núi, nàng vẫn đem theo cây đàn này làm bạn bên mình. Cây cổ cầm này được làm từ gỗ đàn hương ngàn năm, bất luận âm sắc hay kết cấu đều là thượng phẩm. Rất nhanh sau đó, cung nữ đã đem cây cổ cầm nàng vẫn thường sử dụng vào trong điện. Sở Lăng Thường nhẹ nhàng ngồi xuống, không có những nhạc công khác

cùng hòa tấu, không có ca nghệ vũ kỹ làm bạn, chỉ có một mình nàng ngồi giữa đại điện, thân hình mảnh mai toát lên vẻ cao ngạo đầy mỹ lệ.

Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên thanh thoát tựa nước chảy mây trôi nhẹ nhàng lan tới tai mọi người trên điện. Một vầng sáng nhạt nhạt dịu dàng bao phủ lấy thân hình vận bạch y của nàng. Mái tóc đen dài mượt mà cũng như tỏa ra thứ ánh sáng kỳ diệu, tay áo thướt tha dịu dàng di chuyển theo bàn tay êm ái lướt trên dây đàn. Mỗi một động tác đều vô cùng tự nhiên thanh thoát mang theo vẻ siêu phàm thoát tục lại đầm đìa thanh nhã.

Trên đại điện hoàn toàn yên tĩnh, sự chú ý của tất cả mọi người đều đặt trên người Sở Lăng Thường. Tuy nhiên ánh mắt của Hách Liên Ngự Thuấn lại như mang theo ngọn lửa mãnh liệt, tựa như phát hiện ra con mồi vậy. Hắn cong môi cười, đem dáng vẻ xinh đẹp của nàng thu hết vào trong tầm mắt. Y phục trên người nàng cũng khẽ rung động theo từng đầu ngón tay lướt trên dây đàn, tỏa ra vẻ đẹp rung động lòng người. Thân ảnh thanh lệ tựa tiên nữ trên trời, mái tóc đen nhánh hết như bút mực trên giấy Tuyên Thành, dưới ánh sáng lung linh trong đại điện càng như ẩn như hiện.

Giai nhân như vậy, thực khiến người ta không thể không ngắm nhìn.

Hách Liên Ngự Thuấn lại kín đáo đưa tầm mắt nhìn về phía Cảnh Đế, lại thấy ông ta cũng đang nhìn về phía Sở Lăng Thường không chớp mắt. Đáy mắt hắn liền ánh lên một tia vui vẻ, tiếng nói trầm thấp lại lần nữa cất lên...

“Hoàng thượng, bản vương nghe nói hiện giờ Ngô vương đang làm phản. Nếu Hung Nô có thể cùng Đại Hán lần nữa hoàn thành việc hòa thân, trở thành người một nhà thì bản vương cũng nguyện ý vì hoàng thượng chia sẻ ưu sầu.” Nói xong, ánh mắt hắn lại nhìn về

phía Sở Lãng Thường mang theo ý dò xét.

Tình huống bất ngờ xảy ra khiến sắc mặt Cảnh Đế hơi ngẩn ra, các đại thần tham dự tiệc đang lắng nghe tiếng đàn cũng giật mình sửng người, một lúc sau mới bắt đầu thì thầm to nhỏ.

Quyển 2 - Chương 17: Phần 3: Gây khó dễ

Không khí trên đại điện lại lần nữa có sự thay đổi. Tiếng đàn ưu nhã vẫn dịu dàng như nước, không chút gián đoạn. Ánh mắt Sở Lăng Thường cũng không hề ngước lên mà vẫn chăm chú nhìn vào cây huyền cầm của mình tựa như tình hình trên đại điện không chút quan hệ gì với nàng vậy. Làn khói mờ từ lò đốt hương trong đại điện khẽ quần quanh y phục trắng muốt của nàng, tạo thành một cảnh tượng như trên thiên giới.

Tiếng đàn nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi tựa như khiến cho tâm tình của Cảnh Đế cũng dịu lại đôi chút. Hàng lông mày khẽ nhíu lại, Cảnh Đế đưa mắt nhìn về phía mấy vị đại thần rồi chậm rãi lên tiếng, “Tả hiền vương có lòng vì xã tắc Đại Hán như vậy thật khiến trẫm cao hứng. Nếu không ngại xin hãy nói một chút, đối với thế cục hiện nay, Tả hiền vương có diệu kế gì không?”

Hách Liên Ngự Thuấn vẫn ngồi ngay ngắn ở đó, thản nhiên nâng chén rượu lên, khóe môi nở nụ cười nhẹ, “Đại Hán nhân tài tàng tàng lớp lớp, các nước lân bang đâu thể sánh kịp. Bản vương chỉ là mạo muội nói vậy mà thôi. Hoàng thượng là vị vua nhân nghĩa, có thể nghe lời người khác như vậy thật không dễ. Bản vương cũng có một kế sách. Bất quá kế sách này cần hoàng thượng nén đau buồn bỏ đi thứ mình yêu thích, chỉ là không biết hoàng thượng có thể hay không thôi.”

“Tả hiền vương cứ nói, đừng ngại.”

“Hiện nay, Ngô vương thông đồng cùng Sở, Triệu, Giao Đông, Giao

Tây, Truy Xuyên, Tế Nam, sáu nước chư hầu công khai phản loạn. Không thể nghi ngờ đó là do việc hoàng thượng nghe lời của Ngự sử đại phu Triều Thác tước đoạt đất Cối Kê, Dự Chương của nước Ngô. Ngô vương đã giương cờ, “Giết Triều Thác, thanh lọc triều đình” để công khai làm phản, khiến lê dân bách tính lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng. Vậy sao hoàng thượng không thu hồi ý chỉ để trấn an bọn họ?”

Cảnh Đế nghe vậy liền có chút giật mình, “Ý của Tả hiền vương là ngừng việc thu lại đất phong?”

“Đúng vậy!”

Các đại thần trong điện nghe xong đều sửng người, Triều Thác cũng từ vị trí của mình đứng dậy, đi tới giữa điện vội vàng quỳ xuống, sang sảng cất tiếng, “Hoàng thượng minh giám! Thần cho rằng Hung Nô nói vậy không thể tiếp thu được. Từ thời Hán sơ, việc nghị chính vốn không cho ngoại tộc can thiệp vào. Lần này tước phiên hiệu là để trị tận gốc phe cánh của Lữ hậu, tránh hậu hoạn về sau. Phàm đã quyết tâm làm việc gì thì không thể tránh khỏi chút sóng gió, khẩn xin hoàng thượng đừng nghe lời ngoại nhân như vậy.”

Rất rõ ràng, Triều Thác vẫn luôn có lòng đề phòng với Hung Nô. Ông ta là người rất ngay thẳng, cũng rất bạo gan, từng nhiều lần vì Cảnh Đế hoạch định vô số sách lược, dâng tấu đề nghị tăng cường quyền lực cho thiên tử, cắt giảm đất phong của chư hầu, coi trọng nghề nông, đối với việc chính sự cũng đưa ra rất nhiều kiến giải. Chính vì vậy Cảnh Đế rất tán thưởng với năng lực của ông ta, từ quan Nội sử phong lên làm Ngự sử đại phu.

Cảnh Đế thấy trên đại điện nổi lên tranh chấp, còn chưa kịp mở miệng thì Hách Liên Ngự Thuấn đã mỉm cười cất tiếng, “A! Ngự sử đại phu của Đại Hán quả nhiên tính tình ngay thẳng. Thì ra là bản

vương tự mình đa tình.” Nói đến đây, hắn nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch rồi nhìn về phía Cảnh Đế, “Nếu đã hòa thân, sao có thể nói là ngoại tộc nữa đây? Hai năm qua, Hung Nô cùng Đại Hán luôn chung sống hòa bình, Triều ngự sử nói vậy quá không ổn, hoặc là ngay cả hoàng thượng cũng có ý này?”

Cảnh Đế nghe xong liền cười lớn, “Tả hiền vương hiểu lầm rồi. Triều ngự sử là người nói và làm việc luôn rất thẳng thắn, xin đừng trách cứ. Cũng đừng vì lời nói của một người mà làm ảnh hưởng đến tình giao hảo của đôi bên.”

“Xem ra hoàng thượng cũng không muốn thu hồi tước phiên của họ.” Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn thoáng hiện lên chút âm u, nhưng vẫn cất giọng vui vẻ, “Bản vương cũng chỉ là quan tâm đến sự an nguy của Đại Hán mà thôi. Nam Bắc duy trì quan hệ tốt là được rồi, đạo lý môi hở răng lạnh mọi người đều biết. Hoàng thượng nếu không muốn thu hồi mệnh lệnh đã ban, lại không muốn nhìn thiên hạ bách tính chịu nổi khổ chinh chiến, chi bằng chặt đứt cái cớ của Ngô vương đi cho rồi?”

“A? Không biết cái cớ mà Tả hiền vương vừa nói là gì vậy?”

Quyển 2 - Chương 18: Phần 1: Bản vương chỉ muốn một người

Hách Liên Ngự Thuấn vẫn bình thản uống rượu như trước, sau đó mới quay sang phía Cảnh Đế cười nhẹ, “Hoàng thượng cũng không cần quá bận tâm, bữa tiệc tối nay chỉ là vì vấn đề hòa thân. Triều ngự sử nói rất đúng, bản vương chỉ là người ngoài mà thôi.”

Chiêu lấy lui làm tiến này của hắn quả thực quá cao tay.

Trên gương mặt Cảnh Đế mặc dù không có biểu hiện gì cụ thể nhưng bàn tay dưới áo long bào đã nhanh chóng siết chặt lại. Bên trong thì các đại thần gây sức ép, bên ngoài thì Hung Nô bức bách. Tình thế tiến thoái lưỡng nan này thực khiến ông ta do dự mãi không thôi.

Bất ngờ, một chuỗi thanh âm bay bổng từ cây cổ cầm đột ngột cất cao lên đem bầu không khí căng thẳng trên đại điện phá vỡ tan tành, lại thành công thu hút ánh mắt của mọi người chuyển về phía người gảy đàn.

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng đứng dậy, tà áo trắng phất phơ khẽ lay động. Nàng đi tới gần chỗ Triều Thác đang quỳ, hướng về phía Cảnh Đế cung kính khom người, “Hoàng thượng, dân nữ đã thất lễ rồi!”

Nét lo lắng ẩn trong hàng lông mày của Cảnh Đế trong lúc nhất thời cũng tan biến. Ông ta lập tức vỗ tay, ánh mắt sáng bừng lên nhìn về phía Sở Lăng Thường ở dưới điện, trong lòng tràn ngập sự cảm kích

đối với nàng. Hành động vừa rồi của nàng đã giải trừ sự áp chế đầy bức bách của Tả hiền vương, khiến cho người làm hoàng đế như ông ta thoát được một phen khó xử.

“Tiếng đàn của Sở hoàn dư quả nhiên là xuất thần nhập hóa, thực sự là thanh âm của trời đất. Mới vừa này đầu óc trầm còn mơ mơ màng màng, đến khi nghe được tiếng đàn của Sở hoàn dư lập tức cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái. Hôm nay, trẫm sẽ ban tặng cây cổ cầm tốt nhất mà ngoại tộc tiến cống tặng cho khanh.” Tiếng nói của Cảnh Đế lộ rõ sự đam mê đối với nữ tử thông minh này, mà trái tim của ông ta cũng ngày càng bị nàng cuốn hút. Đợi nàng tạ ơn xong rồi lui về chỗ, Cảnh Đế lại nhìn về phía các trọng thần trong triều cất lời, “Sở Lăng Thường là người vô cùng thông tuệ, tài trí. Lần trước, trẫm tứ phong cho nàng, các đại thần còn có chút dị nghị. Hôm nay, trẫm chính thức tuyên bố, từ nay về sau, nàng chính là Hoàn dư của trẫm, bổng lộc hưởng trên mức Thái phó, bất luận kẻ nào cũng không được phép dị nghị.”

Sở Lăng Thường cũng không hề tỏ ra vui mừng hay ngạc nhiên, chỉ nhẹ nhàng nói, “Tạ hoàng thượng ban thưởng!”

Quần thần thấy thái độ của Cảnh Đế kiên quyết như vậy cũng không tiện cất lời phản đối, cũng chẳng thể làm gì hơn ngoài việc đồng thanh lên tiếng, “Chúng thần không có gì dị nghị.”

“Tốt lắm!” Cảnh Đế thấy vậy cực kỳ cao hứng, hướng xuống dướng vung tay lên, “Hôm nay là ngày vui, những chuyện quốc gia đại sự hãy để lên triều bàn bạc, không nên phá vỡ khung cảnh thanh nhã thế này.”

Ý tứ của Cảnh Đế đã rất rõ ràng, chính là không muốn nhắc tới những chuyện vừa nãy.

Viên Áng thấy vậy cũng chỉ có thể ủ rũ lui xuống, Triều Thác cũng rất thức thời định lui xuống, nhưng lại thấy Cảnh Đế có ý thỏa hiệp với Hung Nô liền cảm thấy tức giận, lần nữa khẳng khái cất tiếng, “Hoàng thượng, thần có lời này nhất định phải nói.”

Cảnh Đế thấy ông ta còn chưa lui xuống, đầu lông mày hơi nhíu lại tỏ rõ sự khó chịu nhưng vẫn nhẫn nhịn lên tiếng, “Nói đi!”

“Thần cho rằng, quốc sự của Đại Hán cần phải dựa vào bản thân Đại Hán ta, không nên phiền đến thành ý của Tả hiền vương.” Triều Thác quả thực là người vô cùng ngay thẳng, hơn nữa nói chuyện cũng không chút khách khí.

Trở lại chỗ ngồi của mình, Sở Lăng Thường không khỏi âm thầm thở dài. Nàng vốn không đành lòng bởi biết Triều Thác này thực sự là một trung thần. Nàng có lòng giúp ông ta, chỉ đáng tiếc...

Xem ra, thực sự không thể làm trái thiên mệnh được...

Ánh mắt của Hách Liên Ngự Thuấn lại lần nữa dời về phía gương mặt xinh đẹp của Sở Lăng Thường, khóe môi khẽ cong lên mang theo ý vị sâu xa...

Quả nhiên Cảnh Đế nghe Triều Thác nói vậy liền giận đến tím mặt, đập bàn nghe “rầm” một tiếng, “To gan! Triều Thác, trẫm đã không định trị tội của ngươi, ngươi lại không biết điều. Ngươi đâu, đem Triều Thác nhốt vào đại lao, trưa mai lôi ra ngoài chém đầu thị chúng!”

Sắc mặt Triều Thác tràn ngập vẻ kinh hoàng, “Hoàng thượng, hoàng thượng tha mạng....”

Thị vệ lập tức tiến vào, lôi Triều Thác kéo ra khỏi đại điện, tiếng cầu

xin tha mạng của ông ta nhỏ dần rồi nhanh chóng biến mất...

Quần thần còn lại trong điện đều bị quyết định giết người chỉ trong chớp mắt của Cảnh Đế làm cho sợ hãi, run rẩy không ngừng.

Hách Liên Ngự Thuấn thì lại nở nụ cười tươi rói, “Hoàng thượng anh minh thần võ, có thể vì dân vì nước bỏ đi thứ mình yêu thích, chuyện Ngô vương làm phản nhất định sẽ sớm dẹp yên.”

Cảnh Đế sao lại không hiểu tâm tư của Hách Liên Ngự Thuấn chứ? Chỉ trách Triều Thác kia không biết thức thời, nếu không Cảnh Đế cũng không bị Tả hiền vương kia bức đến mức phải lôi ông ta ra chém.

“Trẫm có chút hơi mệt, không biết Tả hiền vương coi trọng vị công chúa nào của trẫm đây? Qua bữa tiệc đêm nay, chắc hẳn trong lòng ngài đã có sự chọn lựa rồi chứ?”

Các công chúa có mặt trên điện đều đưa mắt nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn, nhất là Hoa Dương công chúa vẫn luôn dùng ánh mắt đầy mê đắm nhìn về phía hắn.

“Bản vương đã có sự chọn lựa rồi!” Nụ cười vui vẻ trên môi Hách Liên Ngự Thuấn lan tràn tận đáy mắt, càng thêm mê hoặc đối với mấy vị công chúa kia.

Quyển 2 - Chương 19: Phần 2: Bản vương chỉ muốn một người

Cảnh Đế thấy hần đã có quyết định, sự lo lắng trong lòng cũng tan đi nhanh chóng. Khẽ nghiêng người về trước như muốn dò ý, Cảnh Đế lại lên tiếng, “Vậy thì tốt quá rồi! Không biết Tả hiền vương đã coi trọng vị công chúa nào vậy?”

Mục đích chính của việc hòa thân chính là sự liên hiệp về chính trị, nhằm góp phần ổn định giang san, kiềm chế dã tâm của người Hung Nô. Chỉ cần có thể hòa thân thuận lợi thì Ngô vương sẽ khó có cơ hội cấu kết cùng Hung Nô để làm loạn.

Hách Liên Ngự Thuấn cười khẽ, ánh mắt sắc bén của hần dường như đã nhìn thấu tâm tư của Cảnh Đế. Hần cũng hoàn toàn phớt lờ sự ái mộ của mấy vị công chúa kia, đem ánh mắt nóng rực đặt vào trên người của Sở Lăng Thường ngồi ở phía đối diện.

Cảnh Đế cũng đưa mắt nhìn theo tầm mắt của hần, sắc mặt lập tức đại biến.

“Bản vương chỉ cần một người....” Thanh âm trầm thấp đầy mạnh mẽ của hần vang lên mang theo ý chiếm hữu rõ ràng, “....chính là Sở hoàn dư vừa được Hoàng thượng sắc phong.”

Một luồng lạnh khí như bao trùm khắp đại điện...

Vốn vẫn một mực cúi đầu, Sở Lăng Thường cũng bị những lời của

hắn làm cho kinh ngạc phải ngẩng lên. Mười sáu năm qua, chưa từng có chuyện gì khiến cho thần sắc nàng phải biến đổi như vậy. Đôi mắt trong veo như nước của nàng nhìn chăm chú về phía nam tử ngồi đối diện. Giờ khắc này, ánh mắt của hắn lại càng thêm nóng bỏng và lớn mật, không chút che dấu sự ham muốn trong lòng.

Ý đồ của Hách Liên Ngự Thuấn đã quá rõ ràng, hắn không giống với người Trung Nguyên ôn nhu giữ lễ. Một khi đã xác định mục tiêu, tính cường hãn của hắn cũng nổi lên rất mạnh mẽ.

Hoa Dương công chúa phẫn hận nhìn chằm chằm Sở Lăng Thường. Thật ra từ lúc nàng bắt đầu gảy đàn, Hoa Dương công chúa đã hận không thể lập tức tiến lên đập nát cây cổ cầm của nàng. Sau khi nghe được từ miệng thám tử những chuyện về Hách Liên Ngự Thuấn, Hoa Dương công chúa đã cực kỳ ái mộ hắn, đến lúc tận mắt thấy dung mạo của hắn thì trái tim cô ta cũng như tan chảy. Con người hắn tràn đầy khí chất nam nhi như vậy, bình tĩnh tự tại không hề mất đi phong cách vương giả. Chỉ có nam tử như vậy mới xứng với cô ta. Nhưng trong suốt bữa tiệc, ánh mắt hắn lại chỉ đặt vào mỗi mình Sở Lăng Thường. Khi Sở Lăng Thường xuất hiện ở đại điện, cô ta phát hiện ánh mắt hắn không hề rời khỏi con người Sở Lăng Thường.

Vì sao?

Cảnh Đế chờ người mất một lúc, sau đó mới có lại phản ứng, “Tả hiền vương đang nói giỡn với trẫm phải không? Đường đường là công chúa bản triều ngài lại không muốn, sao cứ hết lần này tới lần khác muốn chọn một nữ tử dân gian như vậy?” Vừa nói, Cảnh Đế vừa cố kìm nén sự ghen tuông lại trong cổ họng.

Hách Liên Ngự Thuấn đứng dậy, dáng người cao lớn mạnh mẽ bước thẳng tới chỗ Sở Lăng Thường, vẻ mặt đầy hứng thú mang theo sự

dò xét ý tứ của nàng. Nụ cười trên môi hấn cong lên, bàn tay khẽ đưa ra, nâng cằm của nàng lên...

“Rượu ngon ba ngàn bình, bản vương chỉ nguyện chọn một mà thôi.”

Mọi người trên điện lại lần nữa xôn xao, có người còn lộ rõ vẻ khinh bỉ trên nét mặt, man di vẫn cứ là man di, trong mắt chỉ có nữ sắc mà thôi.

Sở Lăng Thường chưa từng bị một nam tử nào khinh bạc như vậy, nàng vô thức quay mặt muốn tránh đi nhưng lại bị bàn tay hấn giữ càng chặt hơn. Hấn không hề có ý định buông nàng ra, mùi xạ hương trên người hấn như bao trùm hô hấp của nàng, ngón tay có chút thô ráp mang theo nhiệt năng nóng bỏng càng lúc càng hơ nóng da dẻ của nàng.

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt lộ rõ ý không vui, nhưng lại bắt gặp ánh mắt cuồng dã của hấn, ánh mắt đầy tà mị đó cơ hồ đem linh hồn của nàng rút sạch. Ánh mắt của hấn thâm sâu như biển, con ngươi màu hổ phách khẽ nheo lại toát ra sự nguy hiểm tựa dã thú.

Thấy nàng muốn tránh né, ánh mắt của Hách Liên Ngự Thuấn lại càng trở nên nóng rực cùng lớn mật hơn trước, lộ ra ý cười phảng phất trong đó. Thì ra cũng có lúc nàng lại cảm thấy khấn trương như vậy.

Cảnh Đế thấy hấn hành động lớn mật như vậy đương nhiên rất muốn nổi giận, nhưng lại ngại việc hấn nắm giữ trọng binh trong tay, không thể làm gì hơn là nén xuống sự khó chịu trong lòng, giọng nói tăng thêm một chút âm lượng, “Tả hiền vương, người trăm gả là công chúa, Sở Lăng Thường đã được phong làm Hoàn dư, vai vế ngang với đại thần trong triều, việc hòa thân sao có thể chọn đại thần được chứ? Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ thành trò

cười cho thiên hạ hay sao?”

Hách Liên Ngự Thuấn nghe vậy liền cười to thành tiếng, “Bản vương trước giờ không để ý đến ánh mắt của người khác. Đời người có mấy lần gặp được hồng nhan cơ chứ! Đành đắc tội vậy!”

“Ngươi...” Bàn tay Cảnh Đế đã siết chặt lại thành nắm đấm...

Quyển 2 - Chương 20: Phần 1: Hai nam nhân cường thế

Bữa tiệc kết thúc trong không khí chẳng mấy vui vẻ.

Cảnh Đế mượn cơ thân thể không được khỏe, kéo dài việc quyết định chuyện hòa thân.

Nam Dương công chúa thì chẳng mấy quan tâm đến chuyện đó nhưng Hoa Dương công chúa thì lại khác. Cô ta vẫn nhìn chằm chằm Sở Lăng Thường bằng ánh mắt đầy hận thù cơ hồ có thể hóa thành hung khí.

Đêm nay đã định sẵn là sẽ không an tĩnh, ít nhất Sở Lăng Thường có thể nhìn ra được Cảnh Đế nhất định sẽ có hành động. Mà Tả hiền vương kia khi còn chưa có được câu trả lời khiến hấn hài lòng thì hấn cũng chẳng phải là người dễ chọc vào.

Một hàng đèn lồng đỏ ngời sáng trong đêm khẽ lay động hòa cùng tiếng chuông gió cùng những cánh hoa đào bay bay cũng không bởi vì màn đêm u tĩnh mà mất đi màu sắc.

Quả nhiên sau khi yến tiệc kết thúc chẳng bao lâu, Cảnh Đế đã truyền một đạo khẩu dụ, bí mật triệu Sở Lăng Thường tới điện Tuyên Thất lần thứ hai.

Dãy hành lang hoa lệ được đèn lồng thấp sáng trưng. Sở Lăng Thường theo mấy cung nữ đi về phía trước. Nền hành lang lát đá xanh tỏa ra thứ ánh sáng có chút lạnh lẽo phản chiếu lên gương mặt trắng trẻo mê người của nàng.

Đi hết dãy hành lang này sẽ tới điện Tuyên Thất, là nơi mà hoàng đế ở mỗi ngày. Thời Văn Đế cũng từng ở nơi này triệu kiến các vị danh sỹ nghị bàn chính sự. Những thần tử bên ngoài được vờ vào cung cũng khó có được ân sủng thế này. Mà nay, thân phận của nàng chẳng phải thân quyến của hoàng thất, cũng chẳng phải phi tần, mỹ nhân lại được triệu kiến tới hai lần tới điện Tuyên Thất, có thể tưởng tượng chuyện này nếu truyền ra triều đình hay nói ngay hậu cung cũng tạo thành ảnh hưởng đến thế nào.

Sở Lăng Thường vẫn một mực chờ ở ngoài cho đến khi nghe thấy tiếng tuyên triệu mới bước vào trong điện. Sắc vàng tinh xảo hoa lệ của những thứ trang trí nơi này như quần quanh theo từng bước chân của nàng. Ánh sáng bên trong điện có chút mờ ảo. Tình hình cũng hết như lúc nàng tới đây lần trước. Mỗi lần đi qua một hàng cột trụ trong điện, một màn lụa mỏng liền buông xuống phía sau lưng nàng cho tới khi Sở Lăng Thường được hoạn quan nhắc dừng bước thì mấy cung nữ, thái giám trong điện cũng lần lượt lui xuống.

Đây là chỗ nghỉ ngơi của hoàng thượng, hai bên phòng là những bức hoành phi chạm khắc hình rồng đầy quyền uy. Tràng kỷ cũng được làm từ loại gỗ ngàn năm, khảm nạm vô số ngọc quý, tỏa ra sự xa hoa cùng cường thịnh. Trên tràng kỷ, Cảnh Đế đang ngồi rất ngay ngắn, dáng vẻ toát lên khí thế mạnh mẽ của nam nhân nắm trong tay quyền lực khuynh đảo thiên hạ. Thấy ông ta dùng ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm mình, Sở Lăng Thường khẽ cúi xuống để tránh đi tầm mắt.

Trong phòng cực kỳ an tĩnh, cảm giác như có thể nghe thấy từng tiếng hít thở. Cung kính hạ thấp người, Sở Lăng Thường cất tiếng, “Dân nữ Sở Lăng Thường tham kiến hoàng thượng, chúc hoàng thượng phúc thọ an khang.”

Trong không khí thoang thoảng mùi đàn hương nhẹ nhẹ. Mùi hương thể này nàng chưa từng ngửi qua bao giờ, chỉ cảm thấy hô hấp của mình dần an tĩnh lại. Xem ra mùi hương kia thực có tác dụng trấn định tâm tình.

“Nàng qua đây!” Thanh âm của Cảnh Đế vẫn ôn hòa như trước nhưng tràn đầy sức mạnh.

Sở Lăng Thường nghe lệnh tiến thêm hai bước.

“Nàng qua đây, tới bên cạnh trẫm!”

Sở Lăng Thường lại tiến thêm vài bước nhưng vẫn tuân thủ lễ tiết dừng lại phía trước tròng kỷ một khoảng. Một thân bạch y của nàng tỏa ra mùi hương dịu nhẹ vô cùng dễ chịu khiến Cảnh Đế không khỏi mê đắm. Ông ta chủ động đứng dậy, lại thấy nàng vô thức lùi về sau hai bước, khẽ nở nụ cười khổ, “Nàng sợ trẫm?”

“Thân thể thánh thượng tôn quý tốt độ, dân nữ đâu dám vọng tưởng tới gần.”

Cảnh Đế dừng bước, chỉ cách nàng có khoảng một cánh tay, đủ để nhìn ngắm rõ dung mạo khuynh thành kia, “Chuyện thái hậu lệnh cho nàng làm, trẫm đã biết rồi!”

Sở Lăng Thường cũng không cảm thấy kỳ lạ, chỉ là sắc mặt Cảnh Đế lúc này có chút đăm chiêu, tựa như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

“Ban đầu, trẫm cũng đồng ý với cách làm của thái hậu, nhưng...”
Cảnh Đế chăm chú nhìn nàng, hàng lông mày cương nghị hơi nhíu lại, “Giờ trẫm hối hận!”

Một tia kinh ngạc thoáng hiện trong đôi mắt trong veo của Sở Lăng

Thường, “Hoàng thượng sao có thể nói những lời này?”

Ánh nến khẽ chớp chờn khiến gương mặt như hoa như ngọc của nàng như được bao phủ trong làn sương mờ ảo lại thêm chút huyền hoặc khiến sự say mê trong ánh mắt Cảnh Đế càng lộ rõ. Ông ta là thiên tử, đương nhiên sẽ không che giấu suy nghĩ trong lòng. Bàn tay ông ta khẽ vuốt nhẹ đầu vai nàng, giọng nói cất lên mang theo sự thăm dò...

“Nàng là truyền nhân của Quỷ Cốc phái, nàng đã nói loạn bảy nước có thể dẹp yên thì nhất định sẽ được dẹp yên. Chỉ cần trẫm làm theo lời nàng xuất binh dẹp loạn, như vậy mọi chuyện sẽ không thành vấn đề phải không?”

Quyển 2 - Chương 21: Phần 2 : Hai nam nhân cường thế

Mùi đàn hương thoang thoảng quanh quẩn từng góc điện Tuyên Thất, mà từng lời của Cảnh Đế cũng như làn khói len lỏi vào trái tim nàng. Hơi ngẩng lên, tựa như trong một khoảnh khắc nàng nhìn thấy một tia kiên trì trong mắt Cảnh Đế nên Sở Lăng Thường suy nghĩ một chút liền gật đầu, “Vâng!”

Sau đó, nàng bình thản tiếp lời, “Lúc trước dân nữ đã phân tích thế cục hiện giờ cho Hoàng thượng. Ngô vương dựa vào địa thế có lợi để liên minh tấn công Hán triều. Hán triều nếu muốn bình định phản loạn, chỉ cần phá vỡ sự liên kết của họ thì mọi chuyện sẽ được giải quyết. Thế cục hiện giờ đang hỗn loạn, thánh thượng một mặt tích cực ứng chiến, mặt khác bằng cách nhanh nhất khống chế kho quân giới ở Lạc Dương. Như vậy, vừa tránh được phục binh của Ngô - Sở, lại vừa có thể tạo được hiệu quả bất ngờ khi tấn công địch.”

"Trẫm tin nàng!" Ánh mắt của Cảnh Đế cực kỳ nhu hòa, bàn tay khẽ vuốt ve đầu vai nàng cũng không kìm được mà vươn tới gò má trắng mịn như vàng trắng trên trời. Trong điện Tuyên Thất, ánh sáng từ những viên dạ minh châu tỏa ra thứ ánh sáng đầy mê hoặc, phản chiếu những tia sáng bạc lên y phục của nàng. Ngón tay thon dài của Cảnh Đế nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, dịu dàng vuốt ve...

"Trẫm tin tưởng cho dù không liên minh với Hung Nô vẫn có thể bình định được bảy nước. Cho nên trẫm mới hối hận vì đã để nàng tới dự yến."

Sở Lăng Thường lúc này dường như bất động mà cũng như không

phải. Trong lòng nàng âm thầm suy nghĩ, khi trở lại Hoàn Dur điện nhất định phải tính toán xem vận khí của mình thế nào. Mặc dù nàng đã từng thử qua nhiều lần nhưng đều không cách nào tính được. Tối nay, bị kẹt giữa hai nam nhân cường thế, một người là Tả hiền vương tung hoành ngang dọc, một người là thiên tử Đại Hán. Mà từ trong ánh mắt của Cảnh Đế có thể nhìn ra tình ý không chút che dấu với nàng, ngay cử chỉ của ông cũng cho thấy ông ta đã sớm hối hận vì việc đồng ý với quyết định của thái hậu.

Trong lòng Sở Lăng Thường mơ hồ nổi lên một nỗi bất an. Có thể được thiên tử ưu ái giữa chốn hậu cung như vậy thực sự là mơ ước của rất nhiều giai nhân nơi này. Nhưng nàng chỉ là một nữ tử bình thường, căn bản không muốn dính líu quá nhiều tới hoàng thất.

Thấy ánh mắt Sở Lăng Thường khẽ dao động, Cảnh Đế không kìm lòng được kéo nàng ôm vào lòng, dịu dàng nói, “Trẫm phong nàng làm Hoàn Dur vốn là một chuyện mang rất nhiều hàm ý tốt đẹp. Đó vừa là một chức quan, vừa có thể coi là phi tần chốn hậu cung. Trẫm mong muốn có nàng bên cạnh cả đời này, sống một cuộc sống thật vui vẻ.”

Dù đầu óc có chậm phát triển cỡ nào cũng có thể nhận ra ý định của Cảnh Đế. Sở Lăng Thường đầu tiên là cảm thấy kinh ngạc, sau đó cảm thấy cổ họng như nghẹn lại, vội vàng lui về phía sau cung kính hạ thấp người, “Hoàng thượng, dân nữ luôn ẩn cư nơi sơn cốc, không hề nghĩ tới việc vào cung. Lần này vào cung chỉ để giúp Hoàng thượng bình định phản loạn chứ không dám vọng tưởng được gần long nhan.”

“Lăng Thường, trẫm thực sự thích nàng!” Cảnh Đế không muốn làm nàng sợ hãi nên thanh âm cũng chuyển nhẹ nhàng hơn. Nhìn nàng bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng, Cảnh Đế lại cất tiếng, “Trẫm không thiếu mưu sĩ, nếu như vờ nàng vào cung chỉ là để giúp bình định

phản loạn thì một tháng trước đã để nàng xuất cung rồi. Trẫm không có phê chuẩn cho nàng rời cung chính là xuất phát từ sự do dự đó.”

Sở Lăng Thường lớn tới thế này chưa từng bị nam tử nào thổ lộ tình cảm trực tiếp như vậy, huống chi đó lại là đương kim hoàng thượng. Khẽ cắn nhẹ làn môi, Sở Lăng Thường ngẩng đầu lên, ngập ngừng, “Hoàng thượng...”

“Từ lần đầu tiên nàng tiến vào điện Tuyên Thất, trẫm đã thích nàng, ái mộ nàng. Nhưng trẫm cũng biết, nàng không giống như những nữ tử khác. Trẫm chần chừ không có lâm hạnh nàng vì e nàng sẽ sợ trẫm.” Cảnh Đế không để cho Sở Lăng Thường nói xong đã lên tiếng ngắt lời rồi than nhẹ một tiếng, “Trẫm vốn muốn để cho nàng quen với cuộc sống trong cung, không ngờ tại đại yến tối nay người mà Tả hiền vương muốn lại chính là nàng. Trẫm thực sự hối hận. Đối với yêu cầu của Tả hiền vương, trẫm không cách nào đáp ứng được.”

Nghe những lời này, nhịp tim Sở Lăng Thường không khỏi đập loạn lên. Tuy rằng nàng là người vô cùng trầm tĩnh, thanh nhã nhưng cũng không phải vô tình, chỉ là không biểu đạt ra ngoài mà thôi. Thấy sắc mặt Cảnh Đế lộ rõ vẻ khổ sở như vậy, trong lòng nàng cũng dâng lên chút khó xử, một lúc sau mới nhẹ nhàng lên tiếng, “Hoàng thượng, hiện giờ Hung Nô ngày càng thịnh vượng, mà Đại Hán quốc sự bất ổn, nếu như không thể thỏa mãn yêu cầu của Tả hiền vương, chắc chắn Ngô vương sẽ cấu kết với Hung Nô cùng bức bách Đại Hán. Tối nay Tả hiền vương chẳng qua là muốn làm hoàng thượng khó xử mà thôi. Tả hiền vương không chọn công chúa mà lại chọn một dân nữ vừa được hoàng thượng sắc phong, ý đồ chính là khiến hoàng thượng không thể sao lãng vị trí của Hung Nô. Hoàng thượng cần gì phải quá bận lòng đến yêu cầu đó như vậy?”

Quyển 2 - Chương 22: Phần 3: Hai nam nhân cường thế

“Nàng là mưu sĩ của trẫm, là người của trẫm. Chỉ cần có nàng bên cạnh, thì cho dù Ngô vương liên hợp với man di bức trẫm, trẫm cũng không sợ.” Vẻ mặt của Cảnh Đế tràn ngập sự kiên quyết, ngữ khí cũng toát lên khí chất vương giả. “Trước giờ Đại Hán luôn gả công chúa cho Hung Nô, hôm nay hấn ngang nhiên làm trẫm khó chịu như vậy, nếu trẫm đồng ý tặng nàng cho hấn, về sau Đại Hán cũng không có thể diện nữa.”

“Hoàng thượng...” Cảm giác trong lòng Sở Lăng Thường lúc này không cách nào nói nên lời, bàn tay nhỏ bé khẽ nắm lại dưới tay áo. “Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Hôm nay Tả hiền vương không được như ý nhất định sẽ canh cánh trong lòng mà tính kế hãm hại. Trên chiến trường, âm mưu quỷ kế cũng không ít. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Cho dù có dẹp xong loạn bảy nước cũng không đảm bảo Hung Nô sẽ không nổi loạn. Dân nữ mặc dù trăm ngàn lần không muốn nhưng vì bách tính trong thiên hạ, vì quốc thái dân an, dân nữ nguyện hy sinh bản thân mình, đến lúc đó phiên hoàng thượng phong cho dân nữ một tước vị để hợp thức hóa là được rồi.”

Trong lòng Cảnh Đế đương nhiên không muốn như vậy, cánh tay bất ngờ vung tay lên, thanh âm cũng cất cao hơn, “Trẫm không thể, tuyệt đối không thể!”

Sở Lăng Thường thực sự sợ hết hồn. Nàng vốn cho rằng Cảnh Đế mặc dù là người cao cao tại thượng nhưng lại rất ôn hòa, không hề có vẻ đáng sợ thế này. Đến hôm nay nàng mới biết được, hoàng

thượng chung quy vẫn là hoàng thượng, thiên hạ to lớn thế nào cũng là đất đai của hoàng thượng, cho dù có dịu dàng thế nào cũng vẫn là mãnh hổ.

Nàng vội vã cúi đầu, không nói thêm lời nào nữa.

Không khí trong điện Tuyên Thất cực kỳ an tĩnh, có thể nghe thấy cả tiếng nến cháy xèo xèo. Một lúc lâu sau, Cảnh Đế đi tới trước mặt nàng, than nhẹ một tiếng, “Lăng Thường, là trẫm không tốt, đã làm nàng sợ rồi.”

“Dân nữ thực sự đã bị hoàng thượng sợ không ít.” Việc hoàng thượng chủ động nói lời xin lỗi với nàng thế này thực khiến Sở Lăng Thường kinh ngạc, vội vã khom người thi lễ. Nhưng một lần nữa, nàng lại bị Cảnh Đế kéo tới, ánh mắt ông ta cũng tràn ngập sự mê đắm đầy nóng bỏng.

“Thứ trẫm muốn nghe không phải là sự sợ hãi đó. Chẳng lẽ trẫm yêu một người, muốn bảo vệ một người cũng không đúng sao?” Cảnh Đế đang nói cho nàng nghe nhưng dường như cũng đang tự nói với bản thân mình, “Nếu đêm nay trẫm phong nàng làm Hoàn phi, Tả hiền vương sẽ hết hy vọng.”

“Hoàng thượng không thể làm vậy được.” Sở Lăng Thường thực sự bị những lời này dọa cho không ít, vội vã lên tiếng, “Dân nữ đâu có tài đức gì, nào dám nhận sự sủng ái của hoàng thượng.”

“Tất cả nữ nhân trong thiên hạ đều hận không thể trở thành phi tử của trẫm, chẳng lẽ nàng không muốn?”

“Dân nữ...” Sở Lăng Thường thực không biết nên trả lời thế nào. Nói những lời làm vừa lòng hoàng đế thì nàng lại không cam tâm. Còn nói ra những lời thực sự trong lòng nàng nhất định sẽ khiến long

nhân nổi giận, hậu quả ra sao nàng cũng không lường hết được. Hơn nữa còn có Đậu thái hậu vốn là một người vô cùng thông minh, đã trải qua hai triều đại mà vẫn có thể giữ được hồ phù trong tay. Ý tứ của Đậu thái hậu đã rất rõ ràng. Có lẽ mọi chuyện xảy ra đêm nay chính là chuyện bà vẫn mong muốn, đương nhiên bà sẽ không đồng ý với cách làm của hoàng thượng. Nếu như nàng mạo muội nhận lời hoàng thượng, vậy Thanh Tụ chẳng phải sẽ....

Nàng tuyệt đối tin tưởng Đậu thái hậu là người nói được làm được. Một nữ nhân vì giữ giang sơn cho đứa con ruột thịt của mình, còn có chuyện gì là không thể làm đây? Quyền lực có thể khiến một người bản tính hiền hậu trở thành độc ác. Một nữ nhân cho dù không có tâm cơ, một khi đã dính vào quyền lực đều sẽ trở nên thủ đoạn. Số mạng của bọn họ đã định sẽ như vậy, đều không tránh được sẽ bước vào con đường đó. Đã là thiên mệnh, sẽ không có cách nào để né tránh.

“Lăng Thường, trăm biết nếu cưỡng ép nàng vào chốn hậu cung, chắc chắn cả ngày nàng sẽ buồn rầu. Trăm không muốn như vậy.” Trong mắt Cảnh Đế thoáng hiện nét đau lòng, rồi lại không kìm được mà ôm nàng ghì vào trong ngực, “Nàng là người ở trong lòng trăm, cho nên đêm nay hãy suy nghĩ kỹ một chút.”

“Hoàng thượng...” Sở Lăng Thường hơi ngẩng đầu, lại nhìn thấy khuôn mặt đậm vẻ ưu tư của Cảnh Đế.

“Suy nghĩ một chút rồi trả lời cho trăm.” Cảnh Đế vẫn chăm chú nhìn nàng, đầu ngón tay lưu luyến lùa vào mái tóc dài óng ả, “Trăm thực sự hy vọng nàng cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh trăm. Là một hoàng đế, trăm ra lệnh cho nàng. Là một nam tử, trăm....thỉnh cầu nàng.”

Sở Lăng Thường thực sự bị những lời này làm cho chấn động tột

độ...

Quyển 2 - Chương 23: Là người hay quỷ?

Bóng đêm càng lúc càng thêm dày đặc, mà tại nơi thâm cung này dường như lại có thêm vài phần yếu mị, ánh sáng từ những chiếc đèn lồng chập chờn giống như những cô hồn phiêu diêu ẩn hiện bên những rặng hoa đào.

Khoác trên người bộ bạch y như thường ngày, Sở Lăng Thường bước dọc theo dãy hành lang dài trong cung trông lại càng giống như một u hồn. Mái tóc đen dài tung bay trong gió, dung mạo khuynh thành giờ lại có thêm vài phần ưu tư. Từ sau khi rời khỏi điện Tuyên Thất, mấy lời của Cảnh Đế vẫn văng vẳng bên tai nàng. Sở Lăng Thường không phải là người ở hậu cung này nên nàng hoàn toàn có thể không để ý đến mọi chuyện ở đây. Nhưng đạo lý “thân bất do kỷ” nàng vẫn hiểu rõ. Thanh Tụ hiện vẫn là quân cờ bị người ta kiểm chế, cho dù có lên đưa nha đầu kia trốn khỏi hoàng cung thì thiên hạ rộng lớn thế kia nàng có thể chạy tới nơi nào?

“Sở Lăng Thường, cô đứng lại!” Phía sau truyền tới tiếng bước chân vội vã, quay đầu nhìn lại thì ra là Hoa Dương công chúa cùng vài cung nữ phía sau.

Thứ phải tới rốt cục cũng tới rồi. Đã đoán chắc đêm nay sẽ không hề bình yên nên sau khi nhẹ nhàng hướng về phía công chúa thỉnh an, Sở Lăng Thường ngẩng đầu, ánh mắt lại khôi phục vẻ bình tĩnh cùng lãnh đạm thường thấy.

“Sở Lăng Thường, rốt cục là ai phái cô vào cung vậy? Mê hoặc hoàng thượng đã không nói làm gì, ngay Tả hiền vương cô cũng

không tha. Yến tiệc đêm nay vốn dành cho các công chúa, cô tới đó làm cái gì?” Hoa Dương công chúa cất cao giọng đầy ngạo khí, lại thấy vẻ mặt bình tĩnh của nàng khiến cô ta càng thêm tức giận mà không có chỗ phát tiết.

Sở Lăng Thường vẫn điềm đạm trả lời, “Công chúa, đến tột cùng thứ Tả hiền vương muốn là gì, công chúa nên tự đi hỏi thì hơn. Sở Lăng Thường nếu so với công chúa, dân nữ càng là người bị hại. Đêm đã khuya, công chúa nên sớm quay về cung nghỉ ngơi cho tốt.” Nói xong, nàng lại lần nữa hơi khom người thi lễ rồi lập tức xoay người rời đi.

Từ xưa tới nay, nàng vốn rất ghét cũng mấy nữ nhân trong hậu cung dây dưa cùng một chỗ.

Hoa Dương công chúa cậy thân phận tôn quý, lại thấy Sở Lăng Thường không chút quan tâm đến câu hỏi của mình, lửa giận trong lòng lập tức bùng lên, cao giọng ra lệnh, “Bắt cô ta lại cho ta, ỷ vào khuôn mặt xinh đẹp đó không coi ai ra gì, vậy để bản công chúa đây hủy dung mạo của cô.”

Vài cung nữ lập tức tiến lên, nhanh chóng đuổi theo Sở Lăng Thường. Vừa đưa tay ra muốn tóm nàng lại thì kinh ngạc phát hiện ra mình chỉ tóm vào không khí. Chỉ thấy một cái bóng trắng nhẹ nhàng lướt qua, lưu lại một hương thơm ngát trên bàn tay đang vươn ra của họ. Nhìn lại thì thấy không biết Sở Lăng Thường đã làm cách nào thoát khỏi tầm khống chế của mấy cung nữ, im lặng đứng cách đó vài bước, lặng lẽ quay qua nhìn bọn họ.

“A....” Một cung nữ không nhịn được hét lên, run run chỉ về phía Sở Lăng Thường cách đó không xa, “Quý...công chúa....cô ta là quý.”

Mấy cung nữ cực kỳ sợ hãi, lại thêm một trận gió đêm thổi tới khiến y

phục trắng tinh khiết trên người Sở Lăng Thường tỏa ra vẻ đẹp lạnh lẽo đến ghê người. Kẻ khác nhìn vào thực sự hoài nghi không biết nàng rốt cục là người hay quỷ.

Một nụ cười như có như không thoáng hiện trên môi Sở Lăng Thường. Mấy cung nữ kia từ nhỏ đã vào cung, đương nhiên không biết nữ tử cũng có thể luyện võ công. Một thân võ công này của nàng cũng do chính đại sư huynh từ nhỏ đã ép nàng học, không ngờ tới hôm nay lại có thể dọa được bọn họ.

Coi nàng là quỷ cũng tốt, nàng cũng rất phối hợp thuận theo ý nghĩ của bọn họ.

Hoa Dương công chúa dường như cảm nhận được nụ cười trên môi Sở Lăng Thường, cảm giác bị sỉ nhục lại càng tăng thêm, “Các ngươi là một lũ nhát gan, bản công chúa mặc kệ cô ta là người hay quỷ...” Nói xong, cô ta bước tới vung tay lao vào Sở Lăng Thường.

Sở Lăng Thường cũng không chút để tâm, hướng về phía trước bước càng nhanh, nhưng lại thấy bóng Hoa Dương công chúa kiên trì đuổi theo sau, không khỏi cảm thấy phiền lòng. Khẽ vung tay thu lấy mấy cánh hoa đào, cũng thuận thế thay đổi vị trí của mấy đèn lồng trên hành lang một chút, động tác cực nhanh khiến không ai kịp nhận biết.

Nàng không muốn lãng nhăng với cô công chúa này thêm nữa, lại càng không muốn làm thương tổn cô ta. Thuật kỳ môn độn giáp không phải chỉ có thể dùng trên chiến trường. Ưu điểm của kỳ môn thuật chính là việc thay đổi vị trí của các vật một cách tinh tế vừa có thể cứu người lại giúp được mình. Nàng chỉ tùy ý dùng cánh hoa đào cùng đèn lồng bày ra một trận thế nhỏ, ngăn cản bước đi của công chúa mà thôi.

Quả nhiên, Hoa Dương công chúa không biết rõ sự tình, cô ta chỉ thấy rõ ràng mình đã túm được áo Sở Lăng Thường nhưng phía trước mặt lại là dãy hành lang còn Sở Lăng Thường vẫn cứ cách cô ta mấy bước. Quay đầu nhìn lại, thấy bốn phía xung quanh đều là hành lang khiến cô ta thực không biết phương hướng thế nào.

“A....quỷ....quỷ....” Hoa Dương công chúa bị dọa cho sợ đến nỗi hết hồn ngã phịch xuống đất...

Quyển 2 - Chương 24: Phần 2: Tiếng tiêu mê hồn

Ở khoảng cách gần như vậy khiến cho tâm tình Sở Lăng Thường không khỏi nổi lên một hồi run rẩy. Đôi mắt của hắn quả thực rất có sức quyến rũ lòng người, sáng rực tựa vì tinh tú trong đêm tối, lại ánh lên dã tính của loài lang sói phương Bắc, thân thể cao lớn thực sự khiến nàng cảm thấy vô cùng áp lực.

Ánh mắt của hắn cực kỳ lớn mật, lại mang theo ý dò xét, nhìn nàng không chớp, lộ rõ sự sắc bén kinh động lòng người. Rõ ràng không có chuyện gì, nhưng Sở Lăng Thường lại cảm thấy một áp lực vô hình khiến nàng hít thở không thông, làm nàng không tự chủ được mà cảm thấy khẩn trương. Sự đè nén này chính là đặc trưng của khí chất vương giả của người nắm trong tay quyền hành khuynh đảo giang san.

Con người này quá nguy hiểm, nhất là trong đêm tối thế này...

“Dân nữ Sở Lăng Thường bái kiến Tả hiền vương!” Cho dù trong lòng có ý trốn tránh, nhưng nàng vẫn phải tuân theo lễ nghi mà hành xử. Dù sao đây cũng là Hán cung, hắn là bề trên, còn nàng chỉ là một thường dân mà thôi.

“Ngẩng đầu lên!” Hách Liên Ngự Thuấn nhìn nữ nhân đang cúi đầu trước mặt mình, khẽ cất tiếng mang theo ý cường thế không cho phép sự phản kháng.

Sở Lăng Thường âm thầm hít sâu một hơi, chậm rãi ngẩng đầu lên. Dung mạo khuynh thành của nàng dưới ánh trăng bạc như khiến tất

thấy mọi vật trên thế gian đều mất đi màu sắc.

Mặc dù đã gặp qua nàng trên đại điện nhưng lúc này hắn vẫn vô cùng kinh ngạc.

“Nàng là nữ nhân đẹp nhất mà ta từng thấy!” Ánh mắt không chút che dấu sự tán thưởng, hắn cười khẽ cất tiếng.

“Nhân sinh trên đời này chẳng qua cũng chỉ là một cái túi da mà thôi.” Sở Lăng Thường hơi lui về phía sau, tuy thái độ rất cung kính, nhưng giọng nói trong trẻo nhẹ nhàng lại lộ rõ vẻ lạnh lùng mang theo ít nhiều vẻ châm biếm, đáng vẻ cực kỳ bài xích người đối diện.

Hách Liên Ngự Thuấn không chút tức giận mà còn cười khẽ. Cánh hoa đào vương vẩn theo thân hình cao lớn của hắn đang từng bước tiến gần nàng, bàn tay đưa ra hướng về phía gò má mịn màng...

Ánh trăng sáng tỏ soi bóng bên hồ nước, mà trái tim hắn lúc này cũng hết như vậy. Dưới khung cảnh những cánh hoa đào bay đầy trời thế này, từng cánh hoa mang theo màu sắc rực rỡ là tả rơi rụng càng làm tôn thêm vẻ đẹp mỹ lệ của nàng.

Dưới tán cây hoa đào, những cánh hoa như bay múa quanh gương mặt mỹ lệ trắng trẻo của Sở Lăng Thường, mái tóc đen dài óng ả như sáng lên dưới ánh trăng, bộ y phục trắng tinh khiết khẽ phất phơ theo làn gió tựa như tiên nữ trên trời. Từ trên người nàng toát ra vẻ thanh lệ như dòng nước mát, đôi mắt đẹp tràn ngập vẻ lạnh lùng, thân hình yếu điệu nhưng băng lãnh tỏa ra khí chất cao quý khiến người ta không dám tùy tiện tới gần, vô cùng thánh khiết.

Sở Lăng Thường cũng không lảng tránh, chỉ hơi nhíu mày nhìn thẳng hắn, nhìn nam nhân đang vươn tay đem mấy cánh hoa đào vương vẩn trên mái tóc nàng gỡ đi. Đầu ngón tay hắn cũng theo đó

mà vương vấn mùi hương thơm ngát. Là mùi hương hoa, và cả mùi hương thơm ngát trên người nàng nữa.

“Di thể linh thấu nguyệt

Trường tụ ẩn ám hương

U nhã như độ hạc

Thanh diệm tự tắng hoa”

“Ta nghĩ, bài thơ này chính là nói về Lăng Thường nàng!” Hách Liên Ngự Thuấn khẽ mở miệng, thanh âm của hắn tựa như làn gió nhẹ đánh tan những bông tuyết cuối cùng của mùa đông, có chút lạnh, có chút trầm thấp đầy cuốn hút khiến người ta không thể kìm lòng mà chìm đắm.

Sở Lăng Thường khẽ chớp mắt, lại lui về phía sau một bước. Từ trên người hắn toát ra sự nguy hiểm khiến nàng thực cảm thấy không thoải mái.

Hắn gọi thẳng tên nàng như vậy, ít nhiều cũng khiến nàng cảm thấy kinh hãi.

Thấy nàng lùi bước, Hách Liên Ngự Thuấn khẽ cong môi cười, bàn tay cũng không chút kiêng kỵ lễ nghi, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, rồi kéo nàng lại gần mình.

“So với dung nhan của nàng, ánh mắt này càng khiến bản vương thêm động lòng.”

Sở Lăng Thường gần như bị ép phải ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập ý cười của hắn.

“Trong đôi mắt nàng tràn ngập sự thanh nhã cùng bình tĩnh, trong trẻo nhưng lạnh lùng lại hờ hững tựa làn gió. Từ trong đôi mắt này, bản vương không nhìn thấy bất kỳ biểu hiện vui buồn, nó trong veo tựa có thể nhìn xuyên thấu mọi sự, tinh khiết như chim công. Nếu đôi mắt này mà có thêm chút quyến rũ mê người thì không biết sẽ thế nào? Có lẽ sẽ là ánh mắt khuynh quốc nhưng cũng có thể là ánh mắt gây tai họa.” Giọng nói thông thả đầy kiên định, đôi mắt đen thẳm tựa như có thể cướp đi hồn phách người đối diện của hắn vẫn nhìn chăm chú nàng. Trong khoảng cách gần trong gang tấc thế này, nàng có thể cảm giác như hơi thở của hắn phảng phất trên gương mặt mình.

Quyển 2 - Chương 25: Phần 2: Tiếng tiêu mê hồn

Ở khoảng cách gần như vậy khiến cho tâm tình Sở Lăng Thường không khỏi nổi lên một hồi run rẩy. Đôi mắt của hắn quả thực rất có sức quyến rũ lòng người, sáng rực tựa vì tinh tú trong đêm tối, lại ánh lên dã tính của loài lang sói phương Bắc, thân thể cao lớn thực sự khiến nàng cảm thấy vô cùng áp lực.

Ánh mắt của hắn cực kỳ lớn mật, lại mang theo ý dò xét, nhìn nàng không chớp, lộ rõ sự sắc bén kinh động lòng người. Rõ ràng không có chuyện gì, nhưng Sở Lăng Thường lại cảm thấy một áp lực vô hình khiến nàng hít thở không thông, làm nàng không tự chủ được mà cảm thấy khẩn trương. Sự đè nén này chính là đặc trưng của khí chất vương giả của người nắm trong tay quyền hành khuynh đảo giang san.

Con người này quá nguy hiểm, nhất là trong đêm tối thế này...

“Dân nữ Sở Lăng Thường bái kiến Tả hiền vương!” Cho dù trong lòng có ý trốn tránh, nhưng nàng vẫn phải tuân theo lễ nghi mà hành xử. Dù sao đây cũng là Hán cung, hắn là bề trên, còn nàng chỉ là một thường dân mà thôi.

“Ngẩng đầu lên!” Hách Liên Ngự Thuấn nhìn nữ nhân đang cúi đầu trước mặt mình, khẽ cất tiếng mang theo ý cường thế không cho phép sự phản kháng.

Sở Lăng Thường âm thầm hít sâu một hơi, chậm rãi ngẩng đầu lên. Dung mạo khuynh thành của nàng dưới ánh trăng bạc như khiến tất

thấy mọi vật trên thế gian đều mất đi màu sắc.

Mặc dù đã gặp qua nàng trên đại điện nhưng lúc này hắn vẫn vô cùng kinh ngạc.

“Nàng là nữ nhân đẹp nhất mà ta từng thấy!” Ánh mắt không chút che dấu sự tán thưởng, hắn cười khẽ cất tiếng.

“Nhân sinh trên đời này chẳng qua cũng chỉ là một cái túi da mà thôi.” Sở Lăng Thường hơi lui về phía sau, tuy thái độ rất cung kính, nhưng giọng nói trong trẻo nhẹ nhàng lại lộ rõ vẻ lạnh lùng mang theo ít nhiều vẻ châm biếm, đáng vẻ cực kỳ bài xích người đối diện.

Hách Liên Ngự Thuấn không chút tức giận mà còn cười khẽ. Cánh hoa đào vương vấn theo thân hình cao lớn của hắn đang từng bước tiến gần nàng, bàn tay đưa ra hướng về phía gò má mịn màng...

Ánh trăng sáng tỏ soi bóng bên hồ nước, mà trái tim hắn lúc này cũng hết như vậy. Dưới khung cảnh những cánh hoa đào bay đầy trời thế này, từng cánh hoa mang theo màu sắc rực rỡ là tả rơi rụng càng làm tôn thêm vẻ đẹp mỹ lệ của nàng.

Dưới tán cây hoa đào, những cánh hoa như bay múa quanh gương mặt mỹ lệ trắng trẻo của Sở Lăng Thường, mái tóc đen dài óng ả như sáng lên dưới ánh trăng, bộ y phục trắng tinh khiết khẽ phất phơ theo làn gió tựa như tiên nữ trên trời. Từ trên người nàng toát ra vẻ thanh lệ như dòng nước mát, đôi mắt đẹp tràn ngập vẻ lạnh lùng, thân hình yếu điệu nhưng băng lãnh tỏa ra khí chất cao quý khiến người ta không dám tùy tiện tới gần, vô cùng thánh khiết.

Sở Lăng Thường cũng không lảng tránh, chỉ hơi nhíu mày nhìn thẳng hắn, nhìn nam nhân đang vươn tay đem mấy cánh hoa đào vương vấn trên mái tóc nàng gỡ đi. Đầu ngón tay hắn cũng theo đó

mà vương vấn mùi hương thơm ngát. Là mùi hương hoa, và cả mùi hương thơm ngát trên người nàng nữa.

“Di thể linh thấu nguyệt

Trường tụ ẩn ám hương

U nhã như độ hạc

Thanh diệm tự táng hoa”

“Ta nghĩ, bài thơ này chính là nói về Lăng Thường nàng!” Hách Liên Ngự Thuấn khẽ mở miệng, thanh âm của hắn tựa như làn gió nhẹ đánh tan những bông tuyết cuối cùng của mùa đông, có chút lạnh, có chút trầm thấp đầy cuốn hút khiến người ta không thể kìm lòng mà chìm đắm.

Sở Lăng Thường khẽ chớp mắt, lại lui về phía sau một bước. Từ trên người hắn toát ra sự nguy hiểm khiến nàng thực cảm thấy không thoải mái.

Hắn gọi thẳng tên nàng như vậy, ít nhiều cũng khiến nàng cảm thấy kinh hãi.

Thấy nàng lùi bước, Hách Liên Ngự Thuấn khẽ cong môi cười, bàn tay cũng không chút kiêng kỵ lễ nghi, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, rồi kéo nàng lại gần mình.

“So với dung nhan của nàng, ánh mắt này càng khiến bản vương thêm động lòng.”

Sở Lăng Thường gần như bị ép phải ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập ý cười của hắn.

“Trong đôi mắt nàng tràn ngập sự thanh nhã cùng bình tĩnh, trong trẻo nhưng lạnh lùng lại hờ hững tựa làn gió. Từ trong đôi mắt này, bản vương không nhìn thấy bất kỳ biểu hiện vui buồn, nó trong veo tựa có thể nhìn xuyên thấu mọi sự, tinh khiết như chim công. Nếu đôi mắt này mà có thêm chút quyến rũ mê người thì không biết sẽ thế nào? Có lẽ sẽ là ánh mắt khuynh quốc nhưng cũng có thể là ánh mắt gây tai họa.” Giọng nói thông thả đầy kiên định, đôi mắt đen thẳm tựa như có thể cướp đi hồn phách người đối diện của hắn vẫn nhìn chăm chú nàng. Trong khoảng cách gần trong gang tấc thế này, nàng có thể cảm giác như hơi thở của hắn phảng phất trên gương mặt mình.

Quyển 2 - Chương 26: Phần 1: Hành vi lớn mật

Nhịp tim của Sở Lăng Thường không khỏi đập loạn lên. Suốt 16 năm qua, nàng chưa từng gặp phải người không biết lễ giáo như vậy, lời nói cũng lớn mật, hành động càn rỡ. Nam nữ dù sao cũng có sự khác biệt, chẳng lẽ thứ lễ nghi tối thiểu này hắn cũng không biết hay sao? Cho dù hắn là Tả hiền vương cao cao tại thượng thì sao chứ? Nàng cùng hắn....dù sao vẫn là người xa lạ. Chẳng lẽ chỉ vì một câu trên đại điện là “muốn có nàng” mà giờ hắn muốn làm gì thì làm hay sao?

Bàn tay nhỏ bé vừa giơ lên lại nhanh chóng bị nắm chặt, Sở Lăng Thường kinh ngạc phát hiện ra tuy lực của hắn không hề mạnh nhưng nàng lại không có cách nào giãy giụa hay thoát khỏi sự khống chế của hắn, cầm của nàng vẫn bị bàn tay hắn giữ lấy như trước.

“Nàng sợ ta?” Cảm giác được Sở Lăng Thường đang cố gắng kìm nén tâm trạng, nụ cười vui vẻ trên khóe môi hắn càng đậm, đôi mắt thâm thúy cực kỳ mê hồn, bàn tay to của hắn cũng không buông nàng ra mà ngược lại vẫn giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, khiến cả người nàng chìm trong hơi thở nam tính đầy mạnh mẽ của hắn.

Nụ cười của hắn vừa mang theo chút tà ý lại vừa mang theo chút đùa bỡn. Trong lúc tối muộn thế này, dù có là người bình tĩnh thế nào đi nữa khi đối mặt với cái nhìn chăm chú kiểu này cũng sẽ phát hoảng, huống hồ Sở Lăng Thường lại chưa từng thân cận với một nam nhân nào thế này bao giờ. Giọng nói của nàng có chút sốt ruột, thấp giọng giục, “Xin Tả hiền vương tự trọng!”

“Trên điện bản vương đã nói rõ là muốn nàng, nàng đã là người của ta, tại sao ta phải tự trọng?” Nói vừa dứt lời, cánh tay hắn liền vươn ra, càn rỡ vòng qua eo nàng, kéo cả người nàng nhào vào trong ngực hắn. Giọng nói trầm thấp đầy mạnh mẽ của hắn vang lên từng câu từng chữ cực kỳ rõ ràng, “Ta, sẽ trở thành nam nhân quan trọng nhất trong cuộc đời nàng.”

Thanh âm đầy cuồng ngạo của hắn thực làm Sở Lăng Thường kinh hoàng. Tâm tình nàng không khỏi nảy sinh sự biến hóa, kinh ngạc đem hắn đẩy ra, toàn thân cũng toát lên vẻ lạnh lùng cực độ.

“Dân nữ chỉ là người bình thường, Tả hiền vương quyền cao chức trọng như vậy, cần gì phải làm khó dân nữ. Đêm đã khuya, không dám làm phiền vương gia nghỉ ngơi, xin cáo từ.”

Sở Lăng Thường nóng lòng muốn thoát thân, trong lòng không khỏi tự trách mình vì quá hiếu kỳ mới bước đến nơi này. Nhẹ nhàng thi lễ, vừa xoay người tính rời đi thì giọng nói pha chút lười biếng của Hách Liên Ngự Thuấn lại cất lên, “Bản vương thực tò mò không biết trong cái túi hương này chứa đựng thứ gì mà lại có mùi hương thơm ngát đến vậy?”

Bước chân của Sở Lăng Thường bất giác khựng lại, nàng quay lại nhìn thì kinh ngạc phát hiện ra túi hương thất lạc lúc trước của mình không hiểu sao lại nằm trong tay hắn, mà hắn, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên tựa nụ cười như có như không.

“Vương gia...” Túi hương này là vật duy nhất mà cha mẹ nàng lưu lại, sao lại ở trong tay hắn như vậy?

“Là túi hương của nàng sao? Muốn lấy lại thì tự qua đây lấy đi!” Hách Liên Ngự Thuấn vẫn không hề nhúc nhích mà đứng yên tại chỗ, khuôn mặt không cách nào đoán định của hắn lại tăng thêm vài phần

lười biếng yêu mị, đôi mắt màu hổ phách vẫn nhìn chăm chú vào nàng, bàn tay to đưa ra, chờ nàng bước tới.

Trong lòng Sở Lăng Thường dâng lên một hồi kinh hãi nhưng cũng lập tức bị thay bằng cảm giác đề phòng. Cuối cùng, nàng vẫn cố đè nén tâm tình nhẹ nhàng bước tới, vừa muốn đưa tay cầm lấy túi hương thì bàn tay to của hắn đã nắm lại, túi hương lại bị giữ chặt trong lòng bàn tay hắn như trước.

“Vương gia, ngài...”

“Tới lấy đi!” Hách Liên Ngự Thuấn giơ cao tay lên khiến túi hương như ẩn như hiện ở phía trên đầu nàng, nụ cười trên môi hắn cũng tràn ngập ý đùa bỡn của kẻ đi săn với con mồi của mình.

Sở Lăng Thường chưa từng gặp qua nam nhân nào thế này mà từ nhỏ nàng cũng không gặp phải chuyện như vậy bao giờ. Ánh mắt thoáng có chút bối rối, nàng cắn nhẹ làn môi rồi đưa tay lên muốn lấy lại túi hương, vô tình quên đi mất việc này sẽ khiến khoảng cách giữa nàng và hắn thu lại gần hơn.

Thân thể mềm mại như không xương, y phục trên người phảng phất mùi thơm ngát đầy tinh tế tỏa ra từ trên da thịt trắng trẻo, ưu nhã cực kỳ mê người khiến cho ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn tối sầm lại. Sau một khắc, hắn lập tức giơ tay ôm lấy nàng nhấc bổng lên.

Thảng thốt vì bất ngờ bị ghì chặt vào vòm ngực nóng bỏng của Hách Liên Ngự Thuấn, lại cảm nhận thấy bàn tay đầy mạnh mẽ của hắn giữ chặt người mình, hô hấp cũng hoàn toàn bị mùi hương nam tính của hắn lấp đầy, Sở Lăng Thường càng lúc càng trở nên luống cuống, còn chưa kịp mở miệng, hắn đã bật cười lớn rồi ôm nàng bước thẳng vào trong điện...

Quyển 2 - Chương 27: Phần 2: Hành vi lớn mật

Hành vi lớn mật Trong đại điện, ánh nến lung linh huyền ảo hắt sáng lên khuôn cửa được chạm khắc tinh tế đang rộng mở. Tấm màn lụa theo làn gió nhẹ ban đêm khẽ lay động như muốn hòa cùng với những cánh hoa đào lất phất. Từ bóng dáng đồ vật in trên vách có thể thấy được trang trí nơi này cực kỳ xa hoa và tràn đầy ngạo khí với những cột trụ được chạm khắc hình rồng uốn lượn. Mùi xạ hương ưu nhã nhẹ nhàng quấn quanh trong điện như hòa với mùi hương mạnh mẽ đầy khí chất nam nhi trên người Hách Liên Ngự Thuấn.

Hách Liên Ngự Thuấn ôm Sở Lăng Thường thẳng đường bước vào trong điện. Ánh nến đem bóng dáng cao lớn của hắn đổ dài trên sàn, tạo thành một vầng sáng chói lọi kéo dài tới tận phòng ngủ phía hậu điện.

Khung cảnh trong phòng ngủ cũng khá tương đồng với đại điện. Chiếc giường lớn được chạm khắc từ gỗ quý thuần sắc hiện ra cực kỳ choáng ngợp. Ánh sáng ở nơi này có phần trầm hơn trên đại điện, hắt sáng lên khuôn mặt anh tuấn của hắn càng khiến người ta cảm nhận được rõ ràng đôi mắt sâu thẳm giờ tràn ngập ngọn lửa nóng bỏng.

Tình huống thế này thì người có tinh táo đến mấy cũng phải cảm thấy hoảng sợ. Sở Lăng Thường trước giờ vốn là người rất bình tĩnh chính bởi nàng không để bất kỳ chuyện gì trong lòng mà thôi. Nhưng hành vi của Hách Liên Ngự Thuấn đêm nay thực khiến sự cảnh giác trong lòng nàng tăng vọt, cảm giác như từng lỗ chân lông cũng căng

ra. Cho đến khi phần lưng nàng tiếp xúc với tấm đệm gấm êm ái trên giường, một cảm giác kinh hãi nhanh chóng xông thẳng lên não khiến nàng muốn thi triển chút công phu thoát đi nhưng lại phát hiện bản thân không cách nào sử dụng được lực.

Hách Liên Ngự Thuấn cũng không hề vội vàng. Sau khi đặt nàng xuống giường, hắn ngồi xuống bên cạnh, từ trên cao nhìn ngắm nàng, bàn tay mạnh mẽ dùng một lực vừa phải chế trụ thân hình nhỏ nhắn khiến nàng không cách nào giãy giụa. Từ nơi yết hầu hắn cất lên tiếng cười trầm khàn, ánh mắt hắn cũng chăm chú nhìn nàng hết như đang ngắm nghía một món bảo vật trân quý nhất trên thế gian.

Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy ánh mắt tà mị của hắn cứ chăm chú nhìn mình như vậy quả thực rất đáng sợ nhưng nàng lại không cách nào chống lại được sự khống chế của hắn. Võ công của người này tuyệt đối không đơn giản, thậm chí là cao thâm khôn lường, nếu không, sao hắn có thể chỉ dùng một tay đã khiến nàng không thể có bất kỳ cử động nào. Vào giờ khắc này, nàng chỉ có thể nhìn thẳng vào mắt hắn, trong lòng dâng lên cảm giác hoảng hốt giống như con mồi bị thợ săn bắt được vậy.

“Bản vương biết nàng có học võ công, truyền nhân của Quỷ Cốc phái hết thầy đều học qua những thứ này, nếu không, sao dám ra chiến trường để hoạch định kế sách.” Hách Liên Ngự Thuấn thấy Sở Lăng Thường vẫn âm thầm cố sức phản kháng, nụ cười trên môi hắn lại lan tràn trên gương mặt.

Sở Lăng Thường lúc này lại một lần nữa phải đánh giá lại nam nhân trước mặt. Nụ cười của hắn nhìn qua tưởng chừng như vô hại nhưng trong lòng hắn lại hàm chứa suy nghĩ cực kỳ sâu xa. Hắn có thể hiểu được chuyện của Quỷ Cốc phái như vậy, nói không chừng hiểu biết của hắn còn hơn cả đương kim hoàng đế bởi rất ít người biết được chuyện truyền nhân của Quỷ Cốc phái biết võ công.

Thấy ánh mắt của Sở Lăng Thường hiện rõ tia kinh ngạc, Hách Liên Ngự Thuấn mỉm cười, trầm giọng nói tiếp, “Nhìn chăm chăm như vậy, không sợ chọc giận bản vương sao?”

Những lời cực kỳ lớn mật này khiến Sở Lăng Thường vô thức hít sâu một hơi, tầm mắt cũng từ trên gương mặt hấn dời đi, mượn thứ ánh sáng yếu ớt trong phòng thăm quan sát sự bài trí tại nơi này, trong lòng bắt đầu tính toán việc tìm cách bỏ trốn.

Ánh sáng dịu nhẹ trong phòng khẽ lưu chuyển trên bộ y phục với sắc trắng tinh khiết của nàng, mái tóc đen hơi xõa ra, dung mạo xinh đẹp cùng hàng lông mày đen nhánh trên gương mặt thanh tú khiến ánh mắt hấn không cách nào dời đi, tận thẳm sâu trong lòng lại dâng lên một cảm giác khác lạ. Lại thấy trên gương mặt nàng phảng phất ý định muốn trốn chạy, hấn bật cười lên tiếng, “Bản vương biết lúc này nàng dùng thuật kỳ môn trêu chọc Hoa Dương công chúa, nên giờ lại có chút tò mò không biết nàng sẽ làm cách nào để trốn khỏi bản vương đây?”

“Ngài phái người theo dõi tôi?” Sở Lăng Thường không khỏi giật mình kinh ngạc. Trêu chọc công chúa là chuyện chỉ vừa mới xảy ra, sao hấn lại có thể biết nhanh như vậy?

Quyển 2 - Chương 28: Phần 1: Nửa chính nửa tà

Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn nhìn nàng tràn ngập sự hứng thú, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên một nụ cười thản nhiên, nhìn qua trông cực kỳ ôn nhu, ánh mắt hắn nhìn nàng cũng vô cùng dịu dàng hết như đang dung túng một đứa trẻ nghịch ngợm vậy. Người không biết rõ hắn nhất định sẽ bị nụ cười kia mê hoặc, còn người hiểu rõ hắn sẽ biết được đằng sau nụ cười kia còn ẩn chứa bao nhiêu hàm ý.

“Hán cung này lớn như vậy, ánh mắt không ngừng dõi theo nàng đâu chỉ có một mình bản vương.” Hắn dùng một câu nói cực kỳ sâu xa gián tiếp trả lời câu hỏi của nàng, nghe qua thì tưởng như là đáp án nhưng thực tế lại tràn ngập ý tứ mập mờ trong đó.

Sở Lăng Thường biết rõ chẳng thể hỏi được gì từ trong miệng hắn, cũng biết giãy giụa chẳng làm nên chuyện gì nên dứt khoát từ bỏ ý định, lẳng lặng nằm trên giường nhìn thẳng hắn, “Hành động đêm nay của Tả hiền vương nếu để truyền ra ngoài nhất định sẽ khiến người ta nhạo báng. Dân nữ không phải công chúa cũng chẳng phải dòng dõi vương hầu gì, Tả hiền vương đâu cần vì một dân nữ bình thường mà làm ảnh hưởng đến danh tiếng của mình.”

“Danh tiếng? Đó là thứ người Trung Nguyên mới để ý mà thôi, còn bản vương thích thế nào thì sẽ làm thế đó.” Thanh âm đầy tự tin cùng cường ngạo của Hách Liên Ngự Thuấn khiến Sở Lăng Thường bị chấn động, đôi mắt trong veo tràn đầy kinh ngạc nhìn hắn, thăm sâu trong lòng cũng dâng lên một cảm giác khác thường.

Bên ngoài cửa sổ, ánh trăng vẫn tỏa ra thứ ánh sáng màu trắng bạc

nhẹ nhàng soi tỏ gương mặt Sở Lăng Thường. Khung cảnh tuyệt mỹ này khiến ánh mắt hắn tối sầm lại, từ trong đôi mắt sâu thẳm đó lóe lên ham muốn chiếm hữu, bàn tay đưa ra nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của nàng lên, gương mặt cương nghị cũng lập tức cúi xuống không chút do dự áp lên đôi môi đỏ mọng của nàng. Làn môi mềm mại lại càng kích khởi bản tính thích chiếm hữu trời sinh của hắn, khiến cái lưỡi bá đạo cũng không chút khách khí xâm nhập khoang miệng của Sở Lăng Thường.

Hành động bất ngờ của hắn khiến Sở Lăng Thường cảm giác như có một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu, toàn thân nàng cũng căng cứng lại vì hoảng sợ. Chưa kịp phản ứng xem chuyện gì vừa xảy ra thì hơi thở nóng rực của hắn đã bao phủ lấy nàng, hành động càn rỡ lại mang theo ý muốn chiếm đoạt, khiến cho một thứ tình cảm kỳ lạ chưa từng nảy sinh tựa hồ quán đi hết thủy lý của nàng.

Nàng thực sự quá kinh hãi. Mười sáu năm qua, nàng luôn là người sinh hoạt theo khuôn phép, chưa từng tiếp xúc với nhiều người, nhất là nam nhân, hơn nữa cũng chưa từng bị nam nhân khinh bạc như thế này. Trong lúc nhất thời nàng không biết nên làm như thế nào, trái tim không khỏi đập loạn lên, thậm chí còn phát sinh cảm giác đau nhói. Loại cảm giác này rất kỳ quái, kỳ quái đến mức nàng cảm thấy cực kỳ xa lạ.

Hơi thở nam tính trầm đục hòa lẫn mùi xạ hương, cùng với mùi hương thơm ngát trên người nàng hòa cùng một chỗ tạo thành một mùi hương cực kỳ dễ chịu lan tràn trong không khí. Thân hình mềm mại của Sở Lăng Thường vùi vào trong ngực cùng với làn môi mềm mại của nàng khiến Hách Liên Ngự Thuấn như quên cả bản thân mình, hô hấp dần chuyển thành thô suyễn cùng nặng nề...

Dường như cảm nhận được mối nguy hiểm sắp xảy ra, Sở Lăng Thường đột nhiên bừng tỉnh, từ tận đáy lòng dâng lên một cảm giác

sợ hãi cực kỳ mãnh liệt, thừa dịp Hách Liên Ngự Thuấn đang mê đắm trong mùi hương trên người nàng, đẩy mạnh hẳn ra rồi nhanh chóng chạy khỏi phòng ngủ ở hậu điện.

Bầu không khí trên đại điện lúc này có chút dễ chịu, lúc Sở Lăng Thường chạy tới cửa điện, cảm thấy bên tai có một cơn gió nhẹ thoảng qua, rồi “rầm” một tiếng, cánh cửa lớn của đại điện lập tức đóng sầm lại. Còn chưa kịp quay đầu, Sở Lăng Thường đã cảm thấy hơi thở nóng bỏng của nam nhân ập tới, rồi một bàn tay từ phía sau đem nàng kéo ngược trở lại. Cùng lúc đó, một tiếng cười nhẹ vang lên như thể muốn cười nhạo hành động quá mức ấu trĩ của nàng.

Nàng đã quên rằng khinh công của hắn còn hơn nàng rất nhiều.

“Tả hiền vương, xin tự trọng!” Sở Lăng Thường cố gắng đè nén nỗi bất an trong lòng, thanh âm nhẹ bằng cát lên tựa như lời thỉnh cầu.

Nam nhân phía sau cúi đầu xuống, cũng không hề vội vàng kéo nàng vào ngực hắn. Sống mũi cao hơi khoằm của hắn vùi vào trong mái tóc nàng, nhẹ nhàng lướt xuống bên vành tai nhỏ xinh, hơi thở cực nóng cũng phả lên da thịt mềm mại, “Bản vương chưa từng bị nữ nhân nào cự tuyệt cả!”

Quyển 2 - Chương 29: Phần 2: Nửa chính nửa tà

Vừa nói dứt lời, con người màu hổ phách của Hách Liên Ngự Thuần lại càng trở nên u tối, đưa tay mạnh mẽ đem cả người Sở Lăng Thường ghì chặt vào cánh cửa đại điện, bàn tay hắc cũng giữ lấy hai cổ tay mảnh khảnh, thân hình cao lớn vạm vỡ cũng hoàn toàn áp chế thân hình mềm mại.

“Ta muốn nàng!” Đôi mắt tà mị của hắn vẫn nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn, từ đôi môi mỏng thốt ra ba chữ với ngữ điệu cực kỳ kiên định.

Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy hô hấp như ngừng lại. Nàng chưa từng trải qua chuyện tình yêu nam nữ nên đương nhiên không hiểu được hàm ý trong đôi mắt đã chuyển thành u ám của hắn. Nhưng ba từ hắn vừa thốt ra chẳng khác nào một sợi xích lớn vây chặt lấy nàng, khiến trong lòng nàng nảy sinh cảm giác muốn trốn tránh hơn bao giờ hết.

“Từ khi bước chân vào Hán cung tôi đã là người của hoàng thượng. Lúc đãi tiệc, hoàng thượng cũng không đồng ý để tôi cho ngài.”
Gương mặt nhỏ nhắn của Sở Lăng Thường xoay sang một bên, đôi môi đỏ mọng hé mở, khó nhọc thốt nên lời.

Nàng có thể xem được vận mạng của người khác, có thể suy tính những chuyện sẽ xảy ra nhưng từ khi bước vào Hán cung này mới được tận mắt chứng kiến mối quan hệ giữa người với người. Câu nói bên trong hoàng cung thâm sâu tựa biển thực không sai chút nào. Mối quan hệ giữa người với người ở nơi này luôn có sự khổng

chế qua lại lẫn nhau. Ở tại Hán cung này, nàng không hề thuộc về chính mình, cũng không có sự tự do cho riêng mình.

Ít nhất giờ khắc này, nam nhân kia hoàn toàn coi nàng là một miếng mồi ngon thỏa mãn khẩu vị của hắn.

“Sớm muộn gì cũng sẽ đồng ý thôi!” Hách Liên Ngự Thuấn cất tiếng cười nhẹ bên tai nàng, dường như câu nói của nàng đã chọc cười hắn vậy. Đem khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Lăng Thường xoay lại, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên làn môi đỏ mọng có chút lạnh lẽo của nàng, ánh mắt hắn lóe lên tia kiên định dị thường, “Chỉ cần bản vương muốn, nàng nhất định sẽ thuộc về bản vương. Nàng có thể xem được vận mệnh của người khác, chẳng lẽ không biết được vận mệnh của chính mình đã định sẽ nằm trong tay bản vương hay sao?”

Sở Lăng Thường bất giác hơi ngẩn ra.

Hắn cũng không cho nàng quá nhiều thời gian suy nghĩ, thanh âm còn chưa dứt đầu hắn đã lại cúi xuống, lần thứ hai cắn nuốt đôi môi đỏ mọng của nữ tử trong ngực mình. Không giống với nụ hôn cuồng dã đầy tính chiếm hữu lúc trước, nụ hôn lần này mang theo sự dịu dàng khiến trái tim Sở Lăng Thường không khỏi run rẩy. Nhưng nụ hôn đó cũng càng lúc càng trở nên bá đạo, hắn càng lúc càng muốn nhiều hơn, từng chút từng chút lấy chiếm hữu khoang miệng thơm ngát, triền miên cuốn lấy đầu lưỡi nàng, lưu luyến không rời.

Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy đầu óc cực kỳ hỗn loạn, nỗi sợ hãi mơ hồ dần tan biến khiến nàng vô thức hòa cùng sự dịu dàng đầy ngọt ngào mà hắn mang lại.

Sau một lúc lâu, Hách Liên Ngự Thuấn mới hơi buông nàng ra, nhìn đôi môi đỏ mọng bị hắn điên cuồng hôn lên, trái tim nhỏ bé cũng đập loạn như thể sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, hắn không kìm được khẽ

cong môi nở nụ cười nhẹ, “Nàng mê hoặc bản vương, sau này, bản vương nhất định sẽ không buông nàng ra.”

Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy sau lưng chợt lạnh. Một đêm này đã xảy ra quá nhiều chuyện, tất cả đều là chuyện nàng chưa từng trải nghiệm. Thật không ngờ, ngay tại đại điện này, nàng lại bị một người Hung Nô khinh bạc như vậy.

“Xin Tả hiền vương hãy từ bỏ ý niệm đó đi.” Ngữ khí của Sở Lăng Thường đột ngột chuyển lạnh, “Tôi là khách tại Hán cung, chức trách chỉ là giúp hoàng thượng bình định thế cục hỗn loạn, không phải là hòa thân cùng dân tộc Hung Nô.”

“Một nữ tử nhỏ bé như nàng lại nghĩ mình có khả năng xoay chuyển càn khôn hay sao?” Mặc dù nói vậy nhưng trong ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn lại ánh lên sự tán thưởng.

“Con kiến dù nhỏ bé cũng có sinh mệnh của nó. Vạn vật trên đời cũng có chỗ khả dụng hướng chỉ một nữ tử nhỏ bé. Tôi tuy chỉ là một nữ tử yếu đuối nhưng cũng sẽ tận lực sử dụng sở học của mình mà góp phần ổn định thế cục loạn lạc hiện nay, cho dù phải đối mặt với khó khăn cỡ nào, cho dù...” Khẽ hít sâu một hơi, đôi mắt trong veo cũng ánh lên đầy kiên định, “...kẻ địch của Đại Hán có hung mãnh thế nào đi nữa.”

“Dân tộc Hung Nô ở phương Bắc và Hán tộc ở phương Nam chém giết lẫn nhau cả trăm năm qua, kết quả đều là Hán tộc bại nhiều thắng ít. Nếu nàng đã nói vạn vật trên đời này đều tuân theo âm dương ngũ hành, vậy sao không tính thử xem vận khí của Đại Hán còn được mấy năm?” Hách Liên Ngự Thuấn khẽ nhếch môi, để lộ nụ cười mang hàm ý châm biếm rõ rệt.

Quyển 2 - Chương 30: Phần 3: Nửa chính nửa tà

Sở Lăng Thường nở nụ cười nhẹ rồi chậm rãi lên tiếng, “Tả hiền vương chắc hiểu rõ đạo lý ‘Trăng tròn lại khuyết, thủy triều lên rồi lại xuống’. Vận số là chuyện đã định sẵn, tuy không thể nghịch ý trời để cải biến vận mệnh nhưng cũng đâu thể ngồi yên chịu trận. Hán triều còn hưng thịnh được bao năm, dân tộc Hung Nô có đạt được ước nguyện hay không còn phải chờ xem thế nào.”

“Đại Hán tự cho mình là thuận theo ý trời, nhưng lại không được phồn thịnh như dân tộc Hung Nô phương Bắc, nàng biết là vì sao không?” Hách Liên Ngự Thuấn nhìn chăm chăm vào Sở Lăng Thường, đem hết ánh mắt quật cường cùng tinh táo của nàng thu vào trong tầm mắt, nụ cười trên môi dường như lại thêm vài phần thoải mái.

Sở Lăng Thường luôn là người nói năng thận trọng cho nên nàng cũng không trả lời câu hỏi này.

“Đại Hán tuy không thiếu nhân tài, mưu sĩ giỏi nhưng lại vô cùng cao ngạo, thích tự làm theo ý mình, không muốn tham khảo ý kiến của những người khác. Dân tộc Hung Nô của ta thì lại cực kỳ trọng dụng nhân tài.” Hắc lăng lăng ngắm nhìn dung nhan mỹ lệ như sáng lên dưới ánh trăng bạc, “Hán đế tuy có lòng muốn tìm người trợ giúp quốc sự, đáng tiếc các đại thần trên điện lại không tán thành, có kẻ đổ kỵ, có kẻ khinh thường, chẳng ai biết thưởng thức nhân tài cả. Những đạo lý uyên thâm của Quỷ Cốc phái trong Hán cung này cũng chẳng có người nào tìm hiểu. Ngay cả những cuốn sách về kỳ môn độ giáp cũng bị coi là lời nói vô căn cứ, vẫn bị quên lãng trong một

xó điện hẻo lánh. Người Hán luôn không hiểu được cách tận dụng những lợi thế của mình, nhưng dân tộc Hung Nô của ta thì khác. Chúng ta chẳng những hiểu sâu về đạo lý của Quỷ Cốc phái, còn cực kỳ coi trọng Pháp gia và Đạo giáo, hơn nữa đối với những cuốn sách quý luôn luôn trân trọng. Đây chính là chỗ khác biệt giữa dân tộc Hung Nô và Đại Hán.”

Sở Lăng Thường thực sự bị những lời này của hắn làm cho chấn động. Dần dần, đôi mắt đẹp cũng tràn ngập sự ủ rũ rồi hơi cúi đầu xuống. Tuy hắn vẫn đang mỉm cười, nhưng ngôn từ lại vô cùng nghiêm túc, lời nói cũng đều cực kỳ chính xác. Từ thời Xuân Thu Chiến Quốc, môn đồ của Quỷ Cốc phái trải khắp thiên hạ, trong đó không ít người tài ba được triều đình trọng dụng. Nhưng hiện giờ, Quỷ Cốc phái còn lại được mấy người? Mà nam nhân trước mặt nàng lại hiểu rất rõ những chuyện của môn phái. Nếu so với những hiểu biết của Cảnh Đế về nàng thì sự lý giải của hắn vượt trên vài phần.

“Vì vậy....” Hách Liên Ngự Thuấn thấy nàng không nói gì lại nhẹ nhàng nhếch môi, “Theo bản vương đi, nàng không nên ở lại chỗ này.”

Sở Lăng Thường lúc này mới bừng tỉnh, nàng thiếu chút nữa đã quên mất những lời của hắn mặc dù có lý nhưng dù sao hắn vẫn là một vương gia cao cao tại thượng, vẫn là một nam nhân có đầy đủ lực uy hiếp đối với mình.

“Xin vương gia đừng làm khó dân nữ. Bên cạnh vương gia cũng đâu thiếu những người tài giỏi. Dân nữ chỉ muốn sống một đời bình thản mà thôi.” Nàng rốt cục cũng lên tiếng, thanh âm lộ rõ sự vô lực.

“Cho dù bên người bản vương có 3000 giai nhân thì sao chứ?” Hách Liên Ngự Thuấn khẽ nheo mắt, “Nàng chỉ là một nữ tử nhỏ bé, cho

dù bản vương muốn nàng đêm nay thị tẩm cũng không kẻ nào làm gì được bản vương.”

Sở Lăng Thường thực bị những lời của hắn làm cho hết hồn.

Khóe môi Hách Liên Ngự Thuấn lại cong lên lộ rõ nụ cười tà mị, vừa muốn siết chặt vòng tay ôm lấy nàng thì chợt nghe thấy bên ngoài điện truyền tới những âm thanh huyền ảo.

“Thập hoàng tử, người đừng nên chạy loạn mà, đã khuya lắm rồi, mau về cung nghỉ ngơi.” Ngoài cửa điện vang lên giọng nói đầy lo lắng của cung nữ, rồi sau đó là tiếng cười đùa của trẻ nhỏ.

Hách Liên Ngự Thuấn hơi cau mày lại, mà Sở Lăng Thường liền nhân cơ hội này thoát khỏi vòng tay hắn, đẩy cửa chạy vội ra khỏi điện. Giai nhân trong lòng đã không còn, chỉ có hương thơm trên người nàng lưu lại trong hơi thở của hắn.

Cho đến khi Hách Liên Ngự Thuấn bước ra khỏi điện cũng chỉ thấy cái bóng trắng của nàng đang biến mất thì không khỏi cất tiếng cười nhẹ. Vài cung nữ thấy hắn vội tiến lên quỳ lạy, rồi rít xin hắn tha lỗi vì đã quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của hắn, cũng lại vội vã giải thích rằng vì thập hoàng tử mới đến nơi này.

“Thập hoàng tử của các ngươi không có trong điện.” Thanh âm trầm thấp đầy quyền uy của Hách Liên Ngự Thuấn cất lên, ánh mắt nhìn theo thân ảnh phía xa cũng có chút suy tư.

“Vâng! nô tỳ không dám quấy rầy vương gia nghỉ ngơi nữa, xin đi nơi khác tìm.” Cung nữ nói xong cũng vội vã lui xuống.

Quyển 2 - Chương 31: Phần 1: Toà thành trong tim mỗi người

Bầu trời lúc này tràn ngập cánh hoa đùa bay bay cơ hồ khiến ánh trăng cũng bị che khuất. Từ sau một tàng cây anh đào xuất hiện một bóng dáng nhỏ nhắn khoác trên người thứ trang phục vô cùng quý giá đưa mắt nhìn theo bóng trăng từ y phục của Sở Lăng Thường đang khuất dần, khẽ lẩm bẩm, “Giới cho người Hung Nô, dám ở trong Hán cung của ta ngang nhiên bắt nạt người khác.”

“Thập hoàng tử, Sở cô nương đã an toàn rồi, chúng ta cũng nên trở về thôi.” Một lão ma ma vẫn đứng bên cạnh dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cậu ta, “Nếu không, mấy cung nữ kia không tìm thấy hoàng tử nhất định sẽ bẩm báo với phu nhân mất.”

“Được!” Lưu Triệt gật đầu, tuy còn nhỏ tuổi nhưng dáng vẻ đã toát lên sự thành thực đầy trí tuệ.

Hai người đó cũng một trước một sau lặng lẽ rời đi.

.....

Dưới ánh trăng, trên sảnh chính trước cửa đại điện là bóng dáng cao lớn của Hách Liên Ngự Thuấn đổ dài trên mặt đất. Hắn cũng không lập tức quay trở vào trong mà chỉ chấp tay sau lưng đứng đó, gương mặt anh tuấn dưới bóng trăng khi mờ khi tỏ cũng trở nên lúc sáng lúc tối.

Một lúc lâu sau, hắn đột ngột mở miệng, giọng nói đầy mạnh mẽ cất lên trong bóng đêm tĩnh mịch, “Hồ Mạc, mọi chuyện làm đến đâu

rồi?”

Từ trong khoảng tối mịt phía sau xuất hiện một thân hình nam nhân cao lớn. Hắn tựa như một cái bóng bước tới bên cạnh Hách Liên Ngự Thuấn, cung kính đáp, “Vương gia, mặt tướng suốt cả đêm nay đã điều tra rất rõ ràng. Binh lực của Hán cung hiện giờ không đủ mạnh, chỉ có thể đối chọi với phản quân chứ không thể có chút uy hiếp nào đối với đế quốc Hung Nô ta.” Nói xong, hắn hơi ngẩng lên, hai mắt sáng quắc, ngũ quan cân đối vô cùng mạnh mẽ, xét về hình dáng cũng có thể thấy được hắn đã có không ít kinh nghiệm chinh chiến sa trường.

Binh thư có câu “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.” Lần này Tả hiền vương đến Đại Hán, hòa thân chỉ là mục đích đầu tiên, mục đích quan trọng hơn chính là...tra xét dân tình cùng binh lực của Đại Hán. Dân tộc Hung Nô luôn có dã tâm tiến quân vào Trung Nguyên mà Đại Hán hiện lại loạn như vậy nên càng thôi thúc quyết tâm xâm lược hơn nữa. Ngay đêm nay khi Cảnh Đế đã yến, Tả hiền vương đã phái người đi dò xét quân tình, chuẩn bị mọi chuyện cho dân tộc Hung Nô để dàng hành động sau này.

“Ngựa chiến của Trung Nguyên sao có thể so với hãn huyết mã của Hung Nô ta chứ. Từ đời Cao Tổ Lưu Bang, hoàng đế Hán triều lúc nào cũng muốn đưa hãn huyết mã của chúng ta vào Trung Nguyên rồi. Xem ra tiến hành việc này bây giờ cũng khá thuận tiện. Thật đúng là trời giúp ta mà.” Hách Liên Ngự Thuấn nhếch môi nở nụ cười đầy quỷ dị, đôi mắt thâm thúy cũng lộ rõ vẻ chiếm hữu của bản tính hoang dã.

“Vương gia, tiếp theo chúng ta phải làm sao? Thập hoàng tử...”

Hách Liên Ngự Thuấn khoát tay cắt ngang lời Hồ Mạc, “Loại độc mà thập hoàng tử trúng đã tra ra chưa?”

“Vương gia, là độc Vấn hương.”

“Nói vậy tức là trong Hán cung cũng có mật thám người Hung Nô?” Sở dĩ hần nói như vậy là vì Vấn hương là loại độc dùng bảy loại trùng độc chỉ có ở Hung Nô tinh luyện mà thành. Nó có khả năng phát tán trong không khí, lại dễ dàng hòa tan trong nước, có vị ngọt như sữa nhưng có thể khiến người trúng độc hít thở không thông mà chết ngay lập tức.

Khi hần vừa vào cung chưa bao lâu đã thấy thập hoàng tử bị trúng loại độc này, lẳng lặng đi theo thì lại thấy thập hoàng tử được Sở Lăng Thường cứu.

“Có lẽ là như vậy, mấy năm nay Hán cung luôn phái mật thám tới các nước thăm dò tình hình, mà dân tộc Hung Nô ta cũng phái vài mật thám xâm nhập Hán cung, chỉ là vương gia...” Hồ Mạc hơi chau mày, “Mật thám thực sự không rõ, vì sao lại có người ra tay với thập hoàng tử như vậy?”

Đôi mắt của Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhướng lên, đối với chiến tướng đã theo hần chinh chiến nhiều năm như vậy, hần cũng không muốn giấu diếm điều gì nên chỉ chậm rãi lên tiếng, “Hán đế vẫn đang có ý lập thái tử. Không chỉ mình Hung Nô ta mà các nước chư hầu của nhà Hán vẫn luôn dõi theo mấy hoàng tử Hán triều. Trưởng tử Lưu Vinh là con của Lật phi. Mẫu thân được sủng ái thì con có cơ hội ngồi lên ngôi thái tử là chuyện dễ hiểu. Nhưng theo bản vương, đứa bé Lưu Triệt kia rất có tướng mạo đế vương. Lưu Vinh trời sinh bản tính đã rất ôn hòa nhưng Lưu Triệt thì khác. Từ nhỏ Lưu Triệt đã rất thông minh, tinh táo. Nói không chừng, sau này nó sẽ thành mối họa lớn của Hung Nô ta.”

Anh vương gia đã bộc lộ dã tâm muốn "xua ngựa" vào Trung Nguyên

rồi. Mục đích thăm dò quân tình đã thực hiện xong, vậy tiếp theo anh ý sẽ làm thế nào để tóm nàg Lăng Thường về theo? Anh ý có thực hiện được nốt ý đồ này không?

Quyển 2 - Chương 32: Phần 2: Toà thành trong tim mỗi người

Hồ Mạc nghe xong, suy nghĩ một chút rồi lại hỏi, “Vương gia, nói như vậy tức là mật thám của các bên trong Hán cung đã phát giác ý đồ của Hán đế, muốn mau chóng diệt trừ thập hoàng tử sao?”

“Phát giác ra ý đồ của Hán đế không phải là mật thám của các bên tại Hán triều mà là Hữu hiền vương Vu Đan của dân tộc Hung Nô.”
Hách Liên Ngự Thuấn hờ hững trả lời, ánh mắt lộ rõ vẻ tinh tường, nhìn thấu mọi sự.

Hồ Mạc hơi ngẩn ra nhưng cũng không chút hoài nghi những lời của Hách Liên Ngự Thuấn. Mấy năm nay Hung Nô cực kỳ hưng thịnh, chiến sự lại liên tiếp truyền về tin thắng trận, quân thiết kỵ của Hung Nô thậm chí đã chiếm giữ hơn một nửa lãnh thổ phương Bắc. Thiên Vu Quân Thần thấy vậy càng kích động khuếch trương lãnh địa. Thiên Vu Quân Thần là người tính tình mạnh mẽ, vốn không phục nhà Hán ở phương Nam, vừa mới lên ngôi đã bỏ việc hòa thân cùng Đại Hán, xuất binh Nam hạ, công chiếm một lượng lớn thành trì cùng tài nguyên. Lúc đó Văn Đế còn tại vị, các đài báo nguy liên tục thấp sáng, lửa cháy soi rọi tới tận cung Cam Tuyền. Sau khi Văn Đế băng hà, Cảnh Đế lên ngôi thì quyền hành lại rơi vào tay Đậu thái hậu. Chính vì vậy Thiên Vu Quân Thần lại càng có ý muốn đánh xuống phía Nam, càng muốn mượn loạn bảy nước hiện nay, lần thứ hai đưa binh xuống Nam hạ công chiếm thành Trường An.

Mà “Vu Đan” vương gia vừa nhắc tới kia chính là con trai của Thiên Vu, cũng được coi như thái tử hiện giờ của Hung Nô. Nhưng thế sự biến đổi, sở dĩ một người vốn được coi như thái tử lại được gọi là

Hữu hiền vương, nguyên nhân chính là bởi Thiên Vu đã tìm lại được đứa con trai bị thất lạc. Đứa con trai này chính là Hách Liên Ngự Thuấn. Người ngoài tuy không biết rõ tình hình cụ thể nhưng Hồ Mạc vẫn luôn đi theo hắc nên biết được chuyện này.

Mẹ của Hách Liên Ngự Thuấn vốn là người nước Ngụy, lúc Thiên Vu hiện giờ theo cha mình tấn công Đại Hán đã từng mê luyện nữ nhân này. Sau khi Thiên Vu trở lại Mạc Bắc (sa mạc Gobi hiện nay) ông ta vẫn mãi lưu luyến và nhớ nhung nữ nhân đã cùng mình ngày đêm không rời đó. Tuy đã từng muốn đưa bà trở về phương Bắc nhưng bởi chiến sự xảy ra liên miên nên trong một khoảng thời gian đã mất đi liên lạc với bà.

Sau khi Thiên Vu Quân Thần lên ngôi, lần thứ hai sai người lên vào Trung Nguyên, muốn tìm lại nữ nhân mà ông ta vẫn luôn nhớ nhung kia nhưng chỉ tìm lại được cốt nhục của mình bởi nữ nhân mà ông ta yêu thương đã sớm không còn trên nhân thế.

Đối với đứa con trai Hách Liên Ngự Thuấn này, Thiên Vu Quân Thần cực kỳ yêu thương cùng đau lòng. Xuất phát từ tình cảm đối với mẫu thân hắc nên còn cho phép hắc được mang họ mẹ, cũng phong cho hắc làm Tả hiền vương dưới một người trên vạn người. Bởi vì hắc lớn hơn thái tử Vu Đan, cho nên nghiễm nhiên trở thành con trai trưởng, cũng là đại vương tử của Hung Nô.

Vu Đan thì không được chững chạc như Hách Liên Ngự Thuấn, ngược lại luôn làm trái lại với đại huynh của mình. Tuy vậy Vu Đan cũng không phải là người thông minh, ý đồ của bản thân lại thể hiện quá lộ liễu. Cho nên Vu Đan chẳng cách nào hiểu được Hách Liên Ngự Thuấn. Một Tả hiền vương có thể sống sót trong chiến loạn kia thực phải có chỗ hơn người, tâm tư của hắc cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài ôn hòa tươi cười nhẹ nhàng kia.

“Ta chắc đệ đệ chẳng mấy sẽ tới kinh thành, mục tiêu của hần đầu chỉ đơn giản là thập hoàng tử như vậy. Bao lâu nay không hạ độc, lại chờ tới lúc bản vương vừa vào cung thì ra tay.” Nụ cười trên môi Hách Liên Ngự Thuấn lúc này lại càng thêm phần rạng rỡ.

Hồ Mạc vội nói, “Vương gia, vậy chúng ta lại càng không thể ngồi yên chờ chết.”

“Chuyện trọng yếu trước mắt chính là Sở Lăng Thường!” Hần chậm rãi đáp lại.

Hồ Mạc biết Tả hiền vương không phải người đam mê nữ sắc nên nghĩ một chút rồi lại hỏi, “Sở Lăng Thường này là người của Quý Cốc phái. Người người đều nói nếu được người của Quý Cốc phái phò trợ sẽ có được thiên hạ. Cho dù vương gia có lòng thì Hán đế cũng chưa chắc đã chịu nhường.”

Nét tự tin lại lần nữa tràn ngập trong mắt Hách Liên Ngự Thuấn, “Hán đế sớm muộn gì cũng sẽ đồng ý thôi. Cho dù ông ta không muốn thì trong hậu cung cũng sẽ có người đứng ra làm chủ. Hồ Mạc, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua một câu của người Trung Nguyên là “hồng nhan họa thủy” hay sao?” Nói đến đây, hần lại phóng tầm mắt nhìn bốn phía đại điện, “Cung điện lớn thế này, có thể chứa cả thiên hạ, nhưng vĩnh viễn sẽ không dung nạp một nữ tử khuynh quốc, huống hồ nàng còn là mối đe dọa của đám nữ nhân ham mê quyền lực cùng vinh hoa phú quý nơi đây.”

“Thế nhưng bản lĩnh của nữ nhân này thực sự không nhỏ.”

“Sở Lăng Thường quanh năm ẩn cư nơi sơn cốc, mặc dù có thể xem được số mệnh nhưng cũng chỉ là lời nói mà thôi. Lòng người hiểm ác nàng ấy biết được bao nhiêu? Nàng là người, không phải thần thánh. Chỉ cần là người thì sẽ có điểm yếu, mà bản vương am hiểu

nhất chính là nắm bắt điểm yếu của người khác.” Hách Liên Ngự Thuấn nhếch môi nở nụ cười thần bí mang theo mưu tính sâu xa khiến người ta thực sự phải kinh sợ...

Quyển 2 - Chương 33: Phần 1: Một lời nói nặng tựa chín đỉnh

Đến giờ lên triều, bách quan khấu đầu hành lễ rồi theo thứ tự tiến vào Trường Lạc cung. Trong khi văn võ bá quan chia thành hai hàng đứng ngay ngắn thì Sở Lăng Thường vẫn đứng ở ngoài điện chờ tuyên triệu. Nàng vốn cho rằng lời Cảnh Đế nói đêm qua chỉ là nhất thời mà thôi, không ngờ vừa sáng sớm đã có thái giám tới tuyên chỉ, truyền đệ nhất nữ quan của Đại Hán - Sở Hoàn dư lập tức lên điện thương nghị triều chính.

Tình hình lúc này thực có chút bất thường bởi xét theo thực tế thì toàn bộ Hán cung cũng chỉ có một nữ nhân có thể lên điện mà thôi, đó chính là Đậu Y Phòng - Đậu thái hậu.

Chân trời dần hiện lên màu xanh biếc của khung cảnh lúc mặt trời mọc. Ánh mặt trời buổi sớm chiếu thẳng tới phần mái của Trường Lạc cung, càng tôn thêm vẻ lộng lẫy của nó. Chu vi của Trường Lạc cung khoảng hai mươi bộ, phân thành Hồng Đài, điện Lâm Hoa, điện Ôn Thất, cùng bốn điện Trường Tín, Trường Thu, Vĩnh Thọ, Vĩnh Trữ. Bậc thang uốn lượn với đá cuội trắng trơn tru thẳng tắp, cột trụ trạm trổ những hoa văn vô cùng tinh tế, toát lên vẻ mỹ lệ và xa hoa. Ngoài bức tường phía Nam có một lối ngoặt dẫn ra cửa Tây, còn lại các bức tường khác đều chạy một đường thẳng tắp cho tới tận cửa cung. Bởi hai cửa Đông, Tây là hai cửa ra vào chủ đạo nên ở đó còn có thêm khuyết lâu.

Chẳng bao lâu sau đã có tiếng tuyên triệu, Sở Lăng Thường thẳng đường theo thái giám bước lên từng bậc thang, y phục trắng tinh khiết nhẹ nhàng lay động theo mỗi bước chân. Bước vào đại điện,

nàng chỉ cảm thấy tầm mắt tất thấy mọi người nơi này hết như đao kiếm chĩa vào mình. Dừng chân trước chính điện một khoảng, nàng cung kính khom người hướng về phía Cảnh Đế nhẹ nhàng lên tiếng vấn an.

Hôm nay Sở Lăng Thường vẫn khoác trên người bộ y phục như thường ngày, là bộ xiêm y màu trắng không hề có chút trang sức nào mặc dù trước đó Cảnh Đế đã sai người đưa tới rất nhiều bộ triều phục tinh xảo, còn có không ít các loại trâm cài cùng phụ kiện khác nhau. Trước lúc lên điện hôm nay, Thanh Tụ đã bận rộn tới mức mệt gần chết, không ngừng muốn giúp nàng trang điểm, nhưng nàng đã sớm hình thành thói quen sinh hoạt một cách thanh đạm cho nên không hề thích thú mấy thứ son phấn kia. Suy nghĩ một hồi, cuối cùng nàng quyết định không dùng tới chúng.

Nơi này là thế giới của nam nhân, một nữ tử như nàng được hoàng đế công khai triệu kiến đương nhiên thu hút sự quan tâm của các đại thần. Mặc dù lúc lâm triều là để bàn thảo việc bảy nước làm loạn, nhưng lúc Sở Lăng Thường đi tới trước điện, ánh mắt Cảnh Đế nhìn nàng vẫn có vài phần dịu dàng, chỉ là giọng nói không ôn hòa như hôm trước mà đã thể hiện rõ uy vũ của người cao cao tại thượng.

“Sở Hoàn dư là truyền nhân của Quỷ Cốc phái, tinh thông binh pháp, lại am tường kỳ môn độn giáp. Trước đây, một lời nói của truyền nhân Quỷ Cốc trên chiến trường có thể địch lại thiên quân vạn mã. Giờ trăm hỏi khanh, thế cục hiện nay phải làm sao?”

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu, “Thánh thượng hạ lệnh tước đất Cối Kê, quận Dự Chương của nước Ngô, nên Ngô vương thông đồng với Sở, Triệu, Giao Tây, Giao Đông, Truy Xuyên, Tế Nam sáu nước chur hầu công khai làm phản. Ngô vương còn tập trung tất cả nam đinh trên 14 tuổi, dưới 60 tuổi nhập ngũ. Hơn nữa, ngoại tộc như Hung Nô, Đông Việt, Mân Việt cũng câu kết lại bức ép

Đại Hán. Theo dân nữ biết, Ngô vương sau khi hội quân với Sở, tạo thành liên quân Ngô Sở tiến về phía tây, giết mấy vạn Hán quân. Quân của Lương vương Lưu Vũ dẫn binh nghênh địch kết quả đại bại khiến thành Trường An hiện giờ ngập trong nguy cơ.”

Cảnh Đế gật đầu, “Vậy phải giải quyết ra sao mới tốt?”

Ánh mắt Sở Lăng Thường tràn ngập vẻ kiên cường cùng trí tuệ và bình tĩnh, “Thế cục thiên hạ trước giờ đều là phân lâu lại hợp, hợp rồi lại phân, chiến sự phản loạn tất nhiên không thể tránh khỏi, nhưng chỉ cần hoạch định tốt mọi việc, đương nhiên có thể bình thản đối mặt. Mượn thế cục hiện nay mà nói, tình huống tuy rằng hỗn loạn, nhưng muốn bình định lại cực kỳ đơn giản. Ngô vương Lưu Ty hiện nay liên hiệp sáu nước, còn muốn cùng Hung Nô liên thủ tấn công Hán thất, tạo thành thế liên hoàn, cho nên muốn chặn đứng mối liên kết của Ngô vương, chỉ cần phá vỡ thế liên kết này là được.”

“Nói vậy!” Những lời của nàng vừa dứt, trong triều liền có người đứng ra phản đối. Người đó quay về phía Cảnh Đế khom người hành lễ rồi lại cất tiếng, “Hoàng thượng là bậc minh quân sao có thể nghe lời một nữ tử như vậy. Nhân tài của Quý Cốc phái nhiều vô số kể, đâu đến lượt một nữ tử bước vào triều luận chính sự. Xin hỏi một câu, cô nương được bao nhiêu tuổi rồi?”

Quyển 2 - Chương 34: Phần 2: Một lời nói nặng tựa chín đỉnh

Câu hỏi này khiến các đại thần trong triều lại bắt đầu xì xầm bàn tán. Hỏi tuổi của nữ nhân trước giờ vốn là chuyện kiêng kỵ nhưng Sở Lăng Thường có thể hiểu được hàm ý của viên đại thần kia ẩn trong đó. Nàng cũng không chút giấu diếm mà bình thản trả lời, “Dân nữ vừa tròn mười sáu.”

“Các vị đại thần đã nghe cả rồi đó. Nữ tử này mới vừa mười sáu tuổi mà thôi, trẻ như vậy thì biết gì về chuyện quốc gia đại sự chứ. Hoàng thượng, xin người minh giám.”

Sở Lăng Thường cũng không hề phản bác mà chỉ yên lặng đứng ở đó.

Hàng lông mày của Cảnh Đế hơi chau lại, “Vậy theo ý của Viên Lang trung thì phải làm sao?”

Lúc đầu Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy thanh âm này nghe quen tai, lúc này mới nhớ ra ông ta chính là người tại buổi dạ yến hôm trước lên tiếng can gián.

Viên Áng lập tức trả lời, “Biện pháp của thần chính là chém Triều Thác, xá miễn tội cho bảy nước, khôi phục lại đất phong. Có như vậy mới có thể bình định được phản loạn.”

Mọi người nghe xong lại quay sang nhau thì thầm to nhỏ.

“Xin hoàng thượng đừng do dự thêm nữa. Đêm qua hoàng thượng

đã hạ chỉ, trưa ngày hôm nay sẽ xử chém ngang lưng Triều Thác, nếu như đổi ý thả Triều Thác, không chỉ tạo thêm cơ cho bảy nước phản loạn mà còn gây thêm thù hằn không đáng có. Tả hiền vương của Hung Nô đêm qua tại yến tiệc đã kiếm cơ gây sự, hẳn nhất định ép hoàng thượng chém Triều Thác, còn...” Viên Áng nói đến đây lại nhìn thoáng qua phía Sở Lăng Thường, “Công khai xin hoàng thượng ban Sở cô nương cho hắn. Mục đích của hắn chỉ là muốn khơi mào sự tranh chấp giữa Hung Nô và Đại Hán, trăm ngàn lần xin hoàng thượng đừng trúng phải gian kế của man di.”

“Đêm qua trẫm làm vậy cũng chỉ là muốn trì hoãn thêm thời gian để tính kế mà thôi. Lẽ nào lại muốn trẫm vì bình ổn phản quân mà hại đến tính mạng của trọng thần? Triều Thác là người tài mà trẫm cực kỳ yêu quý, còn Sở Hoàn dư tình táo quyết đoán, trẫm tin tưởng nàng ấy có khả năng giúp bình định thiên hạ. Nàng đã được trẫm phong là nữ quan, làm gì có lý nào lại đem quan viên trong triều tặng cho người khác?” Sắc mặt Cảnh Đế có vẻ rất khó chịu, cũng thể hiện rõ ý định không chịu nhường Sở Lăng Thường.

“Hoàng thượng nói vậy cũng không ổn lắm.” Những lời của Viên Áng càng lúc càng lộ rõ vẻ gây sự, thanh âm cũng cất cao thêm. “Từ xưa tới nay, chẳng có nữ nhân nào được phong quan tước. Hoàng thượng làm như vậy thực sợ sẽ trở thành trò cười trong thiên hạ. Thần cho rằng quốc sự của Đại Hán hiện giờ bất ổn, lúc Văn Đế còn tại vị, trong triều bởi thường xuyên chinh chiến với Hung Nô đã khiến cho quốc khố trống rỗng, dân chúng lầm than. Vì sinh linh trăm họ, thần cam nguyện vì hoàng thượng liều tính mạng này, lẽ nào Sở Hoàn dư lại không thể hy sinh bản thân mình?”

Phía sau lưng Viên Áng liền có không ít đại thần gật đầu tỏ ý tán đồng.

Cảnh Đế thấy vậy, nắm tay giấu dưới ống tay áo khẽ nắm chặt lại,

một lúc lâu sau mới nhìn về phía Sở Lăng Thường, “Sở Hoàn dư, đối với loạn bảy nước, khanh chủ động xuất quân dẹp loạn. Vậy với chuyện Hung Nô quấy rầy biên ải, khanh có thượng sách nào không?”

Sở Lăng Thường hơi ngước mắt lên, cũng không khó để nhận ra sự ẩn nhẫn trên gương mặt Cảnh Đế. Nàng nhẹ nhàng lên tiếng, “Đại Hán cùng Hung Nô chinh chiến đã trăm năm nay, đều là bại nhiều thắng ít. Nguyên nhân rất đơn giản, chính là bởi chiến mã của Đại Hán không bằng họ.”

“Vậy khanh có cao kiến gì không?”

“Chiến mã của Hung Nô cực kỳ mạnh mẽ, chẳng hạn như hãn huyết bảo mã, ngày có thể đi cả ngàn dặm, kỵ binh của họ lúc ra chiến trường thực như hổ thêm cánh. Đại Hán nếu muốn thắng địch, trước hết phải dùng loại ngựa này làm chiến mã, tăng cường luyện binh huấn ngựa mới là thượng sách.” Sở Lăng Thường rất thẳng thắn trả lời vào trọng tâm vấn đề.

Đông đảo đại thần trên điện lại bắt đầu bàn tán.

Viên Áng nghe vậy liền cười lạnh, “Nếu theo lời Sở Hoàn dư mà làm vậy phải chờ tới năm nào mới có thể xuất binh chinh phạt Hung Nô? Thực quá nực cười! Hiện giờ chiến sự trước mắt, kế sách của Sở Hoàn dư cũng không phải thượng sách, xin hoàng thượng tiếp nhận kiến nghị của hạ thần, lập tức tuyên chỉ, không để cho Tả hiền vương của Hung Nô kia có cơ công kích Đại Hán ta được nữa.”

“Hoàng thượng, Viên Lang trung nói vậy cũng không thỏa đáng. Mạt tướng tình nguyện xuất lĩnh binh mã nghênh chiến, bảo vệ giang sơn Đại Hán.” Giữa triều đình, một võ tướng lập tức quỳ xuống chờ lệnh.

Thanh âm của người này cực kỳ mạnh mẽ vang dội, lời nói cũng tràn ngập khí phách. Sở Lăng Thường thuận thế nhìn lại thì thấy một nam tử cực kỳ uy vũ, tuy trên người không mang binh khí nhưng giữa hai hàng lông mày vẫn toát lên khí thế anh hùng.

Quyển 2 - Chương 35: Phần 1: Quyết định của Đậu thái hậu

Việc Đậu thái hậu xuất hiện giữa triều đình thế này từ lâu đã không còn là chuyện đáng ngạc nhiên nữa. Lần đầu tiên Sở Lăng Thường nhìn thấy Đậu thái hậu, đã biết bà là người có số trường mệnh, nhưng trong cung mệnh lại thiếu chủ khí, việc này thể hiện rõ ở chỗ bà không thể cùng người mình yêu thương nắm tay đi suốt cuộc đời, thậm chí còn có thể là người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Số mệnh là việc nàng có thể xem được, chỉ là không thể diễn đạt lại thành lời mà thôi.

Hôm nay Đậu thái hậu vẫn mặc trang phục đơn giản như thường ngày, được cung nữ đỡ chậm rãi bước vào giữa đại điện. Bách quan trong triều lập tức dập đầu chúc phúc, mà Cảnh Đế cũng tự mình đứng dậy nghênh tiếp. Có thể thấy bà tuy ở hậu cung, nhưng sự uy nghi vẫn khiến người ta phải nể phục.

Khi Đậu thái hậu biết được rõ ràng nội tình việc tranh chấp trên triều liền uy nghiêm lên tiếng, “Hoàng thượng không cần phải khó xử nữa. Ai gia đã hạ lệnh trưa nay sẽ chém ngang lưng Triều Thác, cái tên xấu xa đó giữ lại làm gì chứ?”

“Mẫu hậu?” Cảnh Đế sững sốt kêu lên rồi vội vã trầm giọng nói tiếp, “Triều Thác là bề tôi trung lương, ông ta đã phạm phải tội gì chứ?”

“Lỗi lầm của hắn thì tối hôm qua hoàng thượng đã đích thân ban thánh chỉ rồi. Vua không nói chơi, nếu như hoàng thượng hôm nay không giết Triều Thác, vậy Tả hiền vương kia sẽ từ bỏ ý định sao?”

Tối qua hẳn đã công khai gây sự, hơn nữa quốc sự Đại Hán bất ổn, Thiên Vu Quân Thần từ lần cự tuyệt hòa thân khi trước vẫn muốn tiến đánh thành Trường An, dã tâm của bọn họ đã có thể thấy được rất rõ ràng rồi.”

Cảnh Đế đương nhiên hiểu được đạo lý “bát nước hắt đi không thể hốt lại được” nên hàng lông mày khẽ chau lại đầy phiền muộn.

Dưới điện, các đại thần cũng chỉ có thể thầm thở dài lắc đầu. Mọi chuyện diễn ra trong yến tiệc đêm qua họ cũng đã biết cả. Tả hiền vương kia đã ép hoàng thượng ở thế đàm lao phải theo lao. Vì giang sơn Đại Hán, chỉ có thể hy sinh Triều Thác mà thôi.

Sự chú ý của Đậu thái hậu lại chuyển về phía Sở Lăng Thường. Ánh mắt bà trông có vẻ bình thản nhưng lại lộ rõ vài phần trầm tư đầy thâm ý khiến tất cả mọi người đều cảm thấy ngọt ngào, bất giác đều chuyển ánh mắt nhìn về phía Sở Lăng Thường.

Cảnh Đế đương nhiên hiểu được mẫu hậu của mình, thấy vậy liền vội vã lên tiếng, “Mẫu hậu...”

Lời còn chưa kịp thốt ra đã lại bị Đậu thái hậu giơ tay lên tỏ ý ngăn lại. Một lúc lâu sau, Đậu thái hậu liền cất lời, “Sở Lăng Thường, người ngẩng đầu lên.”

Sở Lăng Thường chậm rãi ngẩng đầu, chỉ là nhẹ nhàng nhìn thẳng vào đôi mắt của Đậu thái hậu nhưng lại nghĩ đến những lời bà ta nói hôm trước nên nàng lại khẽ chớp mắt rồi hơi cúi xuống. Cho tới giờ, trong ấn tượng của nàng thì Đậu thái hậu cũng không phải là người nghiêm khắc, ngược lại trong mắt bà luôn chứa đựng sự dịu dàng. Tuy vậy, từ gương mặt Đậu thái hậu vẫn lộ rõ khí chất uy nghiêm, bà là một nữ nhân có quá nhiều chuyện được truyền tụng, khiến người ta vừa muốn tới gần, lại vừa sợ tới gần.

Nhưng càng là nữ nhân như vậy lại càng là người có tâm cơ sâu xa. Có thể nắm được quyền lực như vậy, thực sự phải có khả năng và nghị lực mà người bình thường khó có thể tưởng tượng ra được, lại còn phải học được cách bảo vệ bản thân mình để từng bước tiến lên phía trước.

“Lăng Thường!” Đâu thái hậu bất ngờ gọi thẳng tên nàng, rồi lại nhẹ nhàng tiếp lời, “Đêm qua tại yến tiệc, Tả hiền vương đã đem lòng ngưỡng mộ ngươi, ai gia cho rằng đây là mối lương duyên trời ban, hôm nay quyết định phê chuẩn việc này.”

Cảnh Đế thì giật mình sửng sốt còn bá quan trên điện thì gật gù tỏ ý tán đồng, hiển nhiên là bọn họ rất thỏa mãn với quyết định của thái hậu.

Sở Lăng Thường vẫn đứng yên ở đó không hề nhúc nhích, thần tình cũng không có chút biến hóa nào lớn lao nhưng trong lòng đã sớm cảm thấy cực kỳ kinh hãi. Bàn tay nhỏ nhắn dưới ống tay áo trắng tinh khôi đã cảm thấy lạnh buốt, cái lạnh này cũng theo từng tắc da thịt lan tràn khắp toàn thân nàng...

Thái hậu lại đem nàng ban cho Tả hiền vương?

Nàng thực sự cảm thấy hít thở một cách khó nhọc, tim cũng đập nhanh hơn cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nàng chưa bao giờ có cảm giác này, loại cảm giác không cách nào nắm trong tay vận mạng của chính mình, trong đầu lại lơ đãng hiện lên hình ảnh đôi mắt như cười như không của Hách Liên Ngự Thuấn cùng nụ cười nhẹ trên đôi môi mỏng đầy tà mị của hắn...

Chẳng lẽ, nàng thực sự muốn trở thành nữ nhân của hắn sao?

Quyển 2 - Chương 36: Phần 2: Quyết định của Đậu thái hậu

Đậu thái hậu thấy nàng không trả lời cũng không tỏ ý phản kháng thì hơi chau mày lên tiếng, “Lăng Thường, đối với quyết định của ai gia, người có ý kiến gì không?”

Sở Lăng Thường ngẩng đầu lên, đôi môi anh đào khẽ hé mở. Nàng rất muốn nói cho thái hậu biết nàng không muốn gả đi, mà chuyện như vậy với nàng mà nói cũng quá mức hoang đường. Tả hiền vương kia là người thế nào nàng còn không biết, sao có thể trở thành phu quân của nàng đây?

Cảnh Đế nhìn dáng vẻ của nàng hiện giờ, trong mắt cũng tràn ngập ý đau lòng, vội quay đầu về phía thái hậu lên tiếng, “Mẫu hậu, Đại Hán cùng Hung Nô hòa thân trước giờ luôn là công chúa của hoàng thất, cho nên không thể gả Lăng Thường cho Tả hiền vương được.” Từ trên cao nhìn xuống Sở Lăng Thường với ánh mắt tràn ngập yêu thương cùng trân quý như đang ngắm nhìn một món bảo vật vô giá, giọng nói đầy kiên quyết của Cảnh Đế lại vang lên, “Lăng Thường đã được trẫm phong là Hoàn dư, nàng còn là trọng thần trong triều. Từ cổ chí kim, làm gì có chuyện đem đại thần đi hòa thân chứ?”

“Chuyện gì cũng cần phải xử lý linh hoạt một chút. Tả hiền vương đã cố tình khiêu khích, lẽ nào Đại Hán ta lại ngồi yên chờ chết? Hoàng thượng đã nói Lăng Thường được phong làm trọng thần của triều đình, vậy cũng nên vì giang sơn Đại Hán mà tận lực mới phải. Triều Thác kia còn có thể giết, lẽ nào một Hoàn dư lại không thể gả đi hay sao?” Đậu thái hậu đương nhiên không hài lòng với những lời của Cảnh Đế, thái độ cũng có chút không vui, “Lăng Thường xinh đẹp

động lòng người, ai gia vừa nhìn cũng đã rất yêu thích. Hoàng thượng đã có lòng đối với Lăng Thường như vậy, thì danh hiệu Hoàn Dư kia cũng có thể là một chức quan mà cũng có thể là thứ khác. Vậy từ hôm nay, ai gia liền phong cho nàng danh hiệu Hoàn Dư công chúa, nhận Lăng Thường làm con gái nuôi, kể từ nay có thể danh chính ngôn thuận gả cho Tả hiền vương, như vậy cũng sẽ không bị người cười chê, hoàng thượng cũng không phải bận lòng.”

Sở Lăng Thường nghe mà cảm thấy như vừa có sấm sét giáng xuống đầu. Hoàn Dư công chúa?

“Mẫu hậu....” Cảnh Đế cũng không ngờ thái hậu lại có hành động này, vội vã lên tiếng khuyên can, “Việc này quá mức vội vàng, theo ý trẫm, để sau này bàn lại đi.”

“Cần gì phải bàn lại chứ?” Đâu thái hậu đương nhiên nhìn ra tình cảm trong mắt Cảnh Đế. Là con do mình sinh ra, sao bà lại không hiểu suy nghĩ trong lòng Cảnh Đế chứ? Không để ý đến lời của Cảnh Đế, bà nhìn thẳng về phía các đại thần trong triều...

“Các người còn không tham kiến Hoàn Dư công chúa?”

Hết thầy quan lại vừa nghe liền vội vàng quỳ xuống, cùng kêu vang chúc mừng, thanh âm vang vọng toàn bộ đại điện.

Đâu thái hậu hài lòng nhìn phản ứng của quần thần trong triều, không để ý tới sắc mặt Cảnh Đế đã sớm biến thành xám xịt. Thân là thái hậu, bà phải giữ cho triều đình cùng hậu cung được vững vàng yên ổn, thân là mẫu thân, bà càng phải vì con của mình mà dọn đường.

Sáng sớm hôm nay, Bạc hoàng hậu cùng Lật phi dẫn theo mấy phi tử tới cung của bà, Không hiểu họ nghe từ đâu nói hoàng thượng có ý nạp Sở Lăng Thường làm phi tử, cho nên đều nhất mực quỳ mà

không chịu đứng lên. Bạc hoàng hậu tuy không ngang ngược kiêu ngạo như Lật phi, nhưng ngôn từ cũng rất có lý, tạm không nói đến chuyện hoàng thượng nạp phi là thật hay giả, chỉ riêng việc để cho một nữ tử mới mười sáu tuổi đứng giữa triều đình lên tiếng cũng đủ khiến mọi chuyện náo loạn cả lên rồi.

Những đại thần này cũng đâu phải là ăn không ngồi rồi, rất nhiều người còn là cận thần từ thời tiên đế, sao có thể dễ dàng chịu để cho một nha đầu nói này nói nọ cơ chứ? Xã tắc Đại Hán không thể coi thường được, rồi trong hậu cung lại sợ bị Sở Lăng Thường lấn át, nếu một ngày nàng trở thành phi tử, không biết sẽ gây nên bao nhiêu sự tranh đấu đây nữa.

Cân nhắc thiệt hơn, tuy nói rằng nàng là truyền nhân của Quỷ Cốc phái năng lực rất cao, nhưng so với sự ổn định của giang sơn, trấn an hậu cung cùng triều đình thì đem Sở Lăng Thường gả cho Hung Nô là sự lựa chọn tốt nhất.

Việc đã đến nước này, Sở Lăng Thường chỉ có thể khom người lĩnh mệnh. Nàng không phải là mẫu người nhẫn nhục chịu đựng chuyện bất bình nhưng hôm nay thế cục hiển nhiên rất bất lợi với nàng, nàng chỉ có thể chờ duyên kỳ ngộ mới khả dĩ có hy vọng xoay chuyển tình thế.

Sắc mặt Cảnh Đế đã cực kỳ khó coi, ánh mắt nhìn về phía Sở Lăng Thường ngoại trừ đau lòng còn có sự vô lực...

Quyển 2 - Chương 37: Phần 1: Ngọc bội dành tặng người trong tim

“Gì cơ? Hoàn Dur công chúa?” Ở sâu trong khu rừng trúc, giọng oang oang của Thanh Tụ vang lên khiến đám chim chóc trên cây sợ hãi bay tán loạn. Nhưng nếu so với giọng nói thì vẻ mặt khiếp sợ của nha đầu này càng khoa trương hơn.

Bị trận đòn lần trước đã khiến Thanh Tụ phiền muộn lắm rồi, không ngờ hôm nay còn nghe được việc kinh động thế này.

“Tiểu thư không phải định làm Hoàn Dur công chúa thật đấy chứ?” Thanh Tụ cố nén sự đau đớn trên người, đi tới trước mặt Sở Lăng Thường, khẩn trương cất tiếng hỏi.

Sau khi bãi triều, Sở Lăng Thường đã tới tận nơi sâu thẳm của khu rừng trúc này ngồi gảy cây đàn cổ cầm như thể những chuyện sáng nay trên triều không hề có chút liên quan nào tới mình vậy. Những lá trúc xanh biếc nhẹ nhàng lay động khi có cơn gió nhẹ thoảng qua, thỉnh thoảng còn có vài chiếc lá rớt xuống cây đàn của nàng. Khẽ ngẩng đầu, đôi mắt trong veo với con ngươi sáng lấp lánh như hội tụ hết thủy tinh hoa của nhật nguyệt, từ nơi thẳm sâu trong tâm hồn nàng tản ra khí chất thanh nhã u tĩnh khiến người thường không cách nào sánh kịp.

“Làm công chúa có gì không tốt chứ? Ít ra em sẽ không bị người khác khi dễ nữa.” Thật khó tin là Sở Lăng Thường còn cất tiếng đùa lại.

“Tiểu thư....” Thanh Tụ kinh ngạc nhìn nàng rồi khó nhọc liếm cánh môi, “Tiểu thư sẽ không....thích cái người...Tả hiền vương đó chứ? Có phải người đó thật sự rất anh tuấn hay không?”

“Hắn anh tuấn thế nào cũng đâu liên quan gì đến ta.” Sở Lăng Thường hờ hững đáp lại, ngón tay trắng trẻo thanh mảnh hạ xuống cây huyền cầm, tiếng đàn trong trẻo vang lên réo rắt vọng khắp khu rừng trúc.

“Nhưng thái hậu đã phong tiểu thư làm công chúa, chẳng bao lâu nữa sẽ ban hôn. Vậy phải làm sao đây? Tiểu thư, không bằng người đi nói với thái hậu một tiếng, chúng ta lập tức xuất cung, ở đây thực sự một chút tự do cũng không có.” Thanh Tụ nhăn mũi có chút làm nũng nói với Sở Lăng Thường.

Khẽ chớp mắt, đưa tay gảy nhẹ một chút trên cây huyền cầm, Sở Lăng Thường mới chậm rãi trả lời, “Nơi này là hoàng cung, cũng chính là nơi khiến người ta không thể làm theo ý mình. Lúc này ta đã gieo một quẻ, quẻ thượng ba hào, dương quẻ càn là trời, quẻ hạ ba hào, âm quẻ khôn chỉ đất, dương khí cực kỳ mãnh liệt, quy luật hoạt động đều hướng về đích, địa âm khí tuy yếu nhưng quy luật hoạt động cũng hướng về đích. Quẻ đã chỉ ra trời đất không giao hoà, âm dương thiếu đi sự lưu chuyển.”

“Tiểu thư, vậy quẻ này có nghĩa gì?”

“Ý là sẽ có sự chuyển biến, chuyện này còn chưa tới mức lâm vào tuyệt cảnh, dựa theo quẻ tượng mà xem, không lâu sau sẽ có người mang đến sự thay đổi.” Sở Lăng Thường thu lại tầm mắt, giọng nói nhẹ nhàng bình thản vừa dứt thì một chuỗi tiếng đàn lại ngân lên.

Thanh Tụ nghe xong liền cực kỳ cao hứng, nếu không phải vì trên

người đang có thương tích thì đã hoa chân múa tay bày tỏ sự vui sướng rồi. “Thì ra tiểu thư đã sớm định liệu mọi chuyện. Vậy là tốt rồi, nghe nói chỗ ở của người Hung Nô đó rất giá lạnh, chúng ta không qua đó thì tốt.”

“Hoàng cung này là nơi lòng người khó dò. Lời nói của thái hậu, ngay hoàng thượng cũng không thể phản bác, ta công nhiên phản kháng thì có ích gì chứ.” Nàng nhẹ nhàng nở nụ cười, khuôn mặt cũng cực kỳ bình thản. Thanh Tụ chỉ là chống đối Lật phi mà còn bị đánh cho trày da tróc thịt, thậm chí bị thái hậu dùng làm con tin để uy hiếp nàng, cho nên không cần nghĩ cũng biết nơi này không phải là nơi mà người ta có thể nói chuyện một cách thoải mái được. Nàng tuy rằng không có tâm hại người, nhưng cũng muốn bảo vệ cho tốt bản thân mình.

“Tiểu thư, em thật yêu tiểu thư đến chết luôn. Tiểu thư chờ em ở đây, em sẽ mang trà tới ngay.” Sự sùng bái của Thanh Tụ đối với nàng lại tăng thêm một phần, cười cực kỳ rạng rỡ quay đi chuẩn bị trà.

Nơi sâu thẳm rừng trúc, tiếng đàn lại réo rắt vang lên như trước.

Sự chuyển biến khi nào mới xuất hiện, Sở Lăng Thường cũng không thể tính toán chuẩn xác, nhưng nàng biết rõ, sẽ rất nhanh thôi...

Khỏe môi khế cong lên lộ rõ nụ cười thanh khiết hết như cành hoa lê ngày xuân nhưng cũng đúng lúc này, Sở Lăng Thường cảm thấy nơi eo lưng mình dâng lên một cảm giác ấm áp, ngay sau đó, cả người nàng bị kéo nhào vào lồng ngực vạm vỡ của nam nhân.

Sở Lăng Thường thực sự kinh hoàng. Mùi xạ hương thoang thoảng cũng lập tức ủa tới, nàng không ngờ vừa quay đầu lại đã gặp ngay đôi mắt tràn ngập vẻ hứng thú của Hách Liên Ngự Thuấn. Đôi mắt của hắn cũng giống hết tối qua, mang theo sự nóng bỏng cùng lớn

mặt. Ngoài ra, đôi môi mỏng cũng lộ rõ nụ cười đầy sủng ái.

“Đây là lần đầu tiên bản vương thấy nàng cười, thực sự đẹp khiến người ta phải kinh tâm động phách.”

Quyển 2 - Chương 38: Phần 2: Ngọc bội dành tặng người trong tim

Thanh âm trầm thấp tựa như vang lên từ phía chân trời, lại đầy mạnh mẽ tựa như bàn thạch hướng về phía Sở Lăng Thường áp xuống. Đây không phải là lần đầu tiên Sở Lăng Thường có cảm giác thế này. Nàng theo bản năng đưa tay đem hắc đẩu ra, lại bị hắc thuận thế giữ chặt hai cổ tay trắng trẻo lại, hơi dùng sức kéo cả người nàng lao thẳng vào ngực hắc.

Hàng lông mày rậm hơi nhướng lên đầy mạnh mẽ, đôi mắt với con ngươi màu hổ phách sáng lên tựa vì sao trong đêm tối, đem theo sự mê hoặc đủ khiến nữ nhân cuồng loạn, vừa có chút dịu dàng lại đẹp đẽ đầy quyến rũ, đôi môi mỏng hơi nhếch lên mang theo ý hài hước. Hắc nhìn qua vẫn nguy hiểm như vậy, rõ ràng là nhìn nàng nở nụ cười nhưng vẫn khiến nàng có một cảm giác áp lực vô hình hết như trước.

“Bản vương đáng sợ đến vậy sao?” Hắc mở miệng trước, ánh mắt sắc bén lộ rõ sự nhẫn nại. Nữ tử này thực sự thú vị. Các công chúa trong cung đều muốn nhanh chóng gả cho hắc, chỉ có mình nàng nhìn thấy hắc lại chẳng khác nào nhìn thấy mãnh hổ dã thú. Nhưng cũng chính vì dáng vẻ này của nàng lại càng khiến hắc nảy sinh hứng thú cao độ.

Sở Lăng Thường thấy giãy giụa không ích gì nên cũng ngừng lại. Bởi hắc từ trên cao nhìn xuống nàng, nên nàng cũng không hề chớp mắt mà nhìn thẳng lại hắc, nét mặt cực kỳ băng lãnh, thanh âm cũng vô

cùng lạnh nhạt, “Toàn thân vương gia đều toát lên sát khí cùng mùi máu tanh, những thứ đó...đủ khiến người khác phải sợ hãi.”

“Vậy sao?” Hách Liên Ngự Thuấn nở nụ cười tà mị, “Bản vương thực sự có hứng thú nghe lý do thoái thác của nàng.” Hắn lại tiếp tục nở nụ cười rạng rỡ trông cực kỳ vô hại.

Nàng rớt cục cũng ngược mắt lẳng lẳng nhìn hắn, tựa như bị dáng vẻ cùng nụ cười của hắn mê hoặc, nhưng rớt cục cũng chỉ than nhẹ một tiếng, “Máu tươi chính là cái giá cao phải trả khi tranh đoạt giang sơn, tuy rằng vương gia có khí chất vương giả nhưng không ngừng toan tính mưu kế như vậy trong lòng sao có được sự bình thản đây?”

“Vạn vật trên thế gian đều có số mệnh của nó, số mạng đã định thì sẽ không có cách nào sửa đổi, sát khí của vương gia không phải ở trên khuôn mặt, mà là ở trong tâm.” Khẽ chớp nhẹ đôi mắt tựa hồ nhìn thấu vạn vật khắp nhân thế, đôi môi đỏ mọng của Sở Lăng Thường lại hé mở, “Tiếng tiêu đêm đó của vương gia tràn ngập sự thù hận tích tụ lâu ngày, mặc dù du dương nhưng lại lộ ra cảm giác cô tịch, lại có chút dã tâm do tình thế bắt buộc. Cũng bởi câu “ánh mắt thể hiện tâm trạng” cho nên dã tâm đã xuyên thấu ánh mắt của vương gia mà nói cho tôi biết.”

“Nói như vậy thực khiến bản vương có hứng thú thỉnh giáo nàng.” Ý cười trong mắt Hách Liên Ngự Thuấn vẫn không tan đi, con ngươi màu hổ phách tựa như viên dạ minh châu ngời sáng không gì sánh được.

Nàng chỉ lẳng lẳng nhìn hắn, không nói tiếp nữa.

“Trên đời này chẳng ai dám nói bản vương có dã tâm. Nếu nàng đã nhìn thấu, vậy việc bản vương muốn có cả giang san có phải sẽ dễ như trở bàn tay hay không? Liệu có bao nhiêu khả năng để tranh

đoạt?”

“Vạn sự có âm dương, nhân thế có ngũ hành, âm dương ngũ hành tương sinh tương khắc. Vương gia là người có hoài bão, sở dĩ có dã tâm như vậy cũng bởi suy nghĩ đó đã tiềm ẩn và phát triển từ lâu trong lòng những người thuộc gia đình đế vương rồi.” Nàng nhìn hắn, nhẹ nhàng tiếp lời, “Biết quá khứ, đoán tương lai thực ra cũng chỉ là nắm được sự tuần hoàn của vạn vật âm dương, sự luân chuyển của ngũ hành mà thôi. Nếu số mạng đã sớm định sẵn, cần gì phải biết trước cho một? Người của Quỷ Cốc phái luôn có thông lệ này, thứ cho dân nữ không thể phụng bồi.”

Trong rừng trúc, ánh mắt trời xen qua kẽ lá chiếu những tia nắng dịu nhẹ hắt bóng nghiêng nghiêng trên gương mặt của nàng khiến cho dung nhan mỹ lệ càng thêm mộng ảo, khiến người ta có cảm giác nàng giống như người trên nguyệt cung, có chút không thực đứng ở nơi này. Thanh âm của nàng cũng cực kỳ bình tĩnh, tâm tình cũng không có chút nào bồn loạn mặc cho thân thể nhỏ bé bị Hách Liên Ngự Thuấn giữ chặt, xiêm y thướt tha vẫn bay bay hòa cùng những chiếc lá trúc đang rơi rụng.

Nét cười trong mắt Hách Liên Ngự Thuấn càng lúc càng trở nên khó nắm bắt. Hắn đem vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng thu hết vào trong tầm mắt rồi nhẹ nhàng cong môi, “Hiện giờ không nói cũng không sao, chúng ta còn nhiều thời gian.”

Quyển 2 - Chương 39: Phần 3: Ngọc bội dành tặng người trong tim

Ngôn từ quá mức tự tin của hắc thực khiến Sở Lăng Thường hoảng sợ. Nàng cố nén sự lo lắng trong lòng, chậm rãi lên tiếng, “Ngài đường đường là một Tả hiền vương cao cao tại thượng, cần gì phải làm khó một dân nữ bình thường chứ?”

“Bản vương thương nàng còn chưa đủ, sao có thể làm khó nàng đây?” Hách Liên Ngự Thuấn vừa nói vừa vươn tay ra, áp lên gương mặt nàng, thanh âm cực kỳ dịu dàng tựa như dòng nước ấm áp chảy ra từ khe núi khiến người ta không kìm lòng được mà đắm chìm trong đó.

“Bản vương ôm hiện giờ cũng đâu phải một dân nữ bình thường, mà là dưỡng nữ của thái hậu - Hoàn Dư công chúa, không phải sao?”

Ánh mắt Sở Lăng Thường không khỏi hiện lên một tia ngạc nhiên.

“Không cần kinh ngạc như vậy, trong cung luôn không tồn tại cái gọi là bí mật.” Hách Liên Ngự Thuấn thích thú ngắm nhìn đôi mắt đẹp của nàng, nữ nhân trong ngực thực giống một bức tranh thủy mặc dưới nét họa của một danh gia, được điểm thêm những nét cực kỳ sống động khiến người ta nhìn vào cảm thấy cực kỳ thư thái. Có lẽ do sống lâu ở nơi sơn cốc, nên từng cử chỉ của nàng vô cùng nhàn nhã, lại thêm khí chất thanh nhã toát ra từ trong xương cốt thực không gì sánh kịp.

“Chỉ là thái hậu nương nương đã quá thương yêu mà thôi. Dân nữ đâu có tài đức gì mà dám nhận là Hoàn Dự công chúa. Xin vương gia tìm người khác thích hợp hơn.” Sở Lăng Thường căn bản không muốn gả cho hắn, nàng với hắn chẳng qua chỉ là bèo nước gặp nhau nhưng không hiểu tại sao hắn luôn bức ép, bám lấy nàng không tha.

Nở nụ cười nhẹ, ánh mắt rực lửa cực kỳ lớn mật của hắn vẫn tỉ mỉ quan sát gương mặt của nàng, “Thiên hạ có quá nhiều nam nhân nguyện bỏ ra ngàn vàng chỉ để đổi lấy nụ cười mỹ nhân...” Nói đến đây, hắn liền cúi xuống, gương mặt càng lúc càng gần lại đủ để người được mùi hương thơm ngát từ trên người nàng, “Bản vương cũng vậy!”

Lời nói cực kỳ táo bạo của hắn khiến Sở Lăng Thường không khỏi muốn lui về phía sau, nhưng vẫn không cách nào tránh khỏi sự áp bức mạnh mẽ của hắn khiến nàng chỉ có thể ngẩng đầu đối diện với ánh mắt tà mị kia.

Bộ dáng của nàng dường như đã chọc cười Hách Liên Ngự Thuấn. Hắn lấy từ trên người mình ra một miếng ngọc bội, sắc trắng của miếng ngọc bội dưới sự phản chiếu của ánh mặt trời lại càng trở nên sáng chói và trong suốt. Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy lòng bàn tay của mình hơi mát lạnh thì miếng ngọc bội kia đã đặt vào bàn tay nàng.

“Đây là vật tùy thân của bản vương, hôm nay tặng cho nàng. Thấy ngọc bội này như nhìn thấy bản vương, chỉ cần mang miếng ngọc bội này, không kẻ nào dám làm tổn thương nàng dù chỉ một chút.”

Miếng ngọc bội này được chế tác từ một khối bạch ngọc thuộc hàng tuyệt phẩm. Trên mặt ngọc bội không có lấy chút tỳ vết, dưới ánh mặt trời tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh cùng với sự mát lạnh như khám nhập vào thân thể. Hình khắc trên mặt ngọc bội là hình rồng phượng.

Rồng mạnh mẽ hữu lực, phượng thướt tha quyến quít. Kiểu điêu khắc này người Trung Nguyên thường không sử dụng mà chỉ thuộc về người phương Bắc, mang ý nghĩa may mắn.

“Ngọc bội này là vật tùy thân của vương gia, xin đừng tùy ý tặng cho người khác.” Sở Lăng Thường đương nhiên không nhận món quà này của hắn.

Thế nhưng hắn lại mạnh mẽ đem ngọc bội nhét vào đai lưng của nàng, khước môi vẫn nhếch lên nụ cười đầy hàm ý, “Đậu thái hậu có lòng ban nàng cho bản vương, nàng đã là người của bản vương thì cần gì phải vội vàng phân định giới hạn như vậy? Bản vương bất quá cũng chỉ là đem ngọc bội tặng cho người trong tim mình mà thôi.”

Tặng cho người trong tim mình?

Sở Lăng Thường thực không ngờ lời nói của hắn lại có thể lớn mật đến như vậy, nhưng còn chưa kịp phản ứng gì nhiều, chỉ thấy hắn cúi đầu xuống, lần thứ hai hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng...

Sự đụng chạm đầy bá đạo khiến nàng lại lần nữa nhớ đến đêm trong đại điện hôm đó. Hai mắt của Sở Lăng Thường mở lớn, nhìn gương mặt anh tuấn hiện ra gần trong gang tấc, cảm thấy làn môi hắn cực kỳ nóng bỏng, tựa như muốn cắn nuốt hết thảy con người nàng.

Hách Liên Ngự Thuấn thừa dịp nàng sửng sò, liền đưa lưỡi tiến vào khoang miệng của nàng dò xét, chạm khế vào đầu lưỡi nàng sau đó trêu chọc cuốn lấy đầu lưỡi nàng, rồi lại lùi ra quyến lấy làn môi mềm mại, lôi kéo nàng cùng hắn triền miên.

“Đừng....” Sở Lăng Thường thực sự kinh hoàng. Nơi này là rừng trúc, Thanh Tụ lúc nào cũng có thể quay lại, mà cũng dễ dàng bị cung nữ đi ngang qua nhìn thấy...

Quyển 2 - Chương 40: Phần 4: Ngọc bội dành tặng người trong tim

Cách đó không xa truyền tới tiếng bước chân, thấp thoáng phía bên rìa rừng trúc xanh biếc cũng xuất hiện mấy bóng dáng mặc y phục màu hồng của cung nữ. Sở Lăng Thường kinh hoàng muốn giãy giụa thoát khỏi Hách Liên Ngự Thuần nhưng lại bị cánh tay mạnh mẽ của hắn siết lại càng chặt hơn. Dường như hắn càng lúc càng mê luyến mùi hương của nàng. Mặc dù đã buông tha cho làn môi đỏ mọng như nàng mong muốn nhưng hắn lại vùi khuôn mặt vào mái tóc nàng, đem hơi thở nóng bỏng lướt qua từng sợi tóc, thân hình cao lớn cũng dán sát lại như muốn miêu tả từng đường cong yêu kiều trên thân thể mềm mại của nàng...

Những chiếc lá trúc nhẹ nhàng rơi rụng dần xóa đi bóng dáng mấy cô cung nữ phía xa lại có chút như hòa cùng những cánh hoa đào màu phấn hồng tạo thành một cảnh tượng cực kỳ đẹp mắt khiến Sở Lăng Thường càng thêm hoảng loạn.

Tiếng cười khẽ nhẹ nhàng bật ra từ yết hầu Hách Liên Ngự Thuần. Dường như hắn rất thích nhìn thấy vẻ hoảng loạn của nàng, trong ánh mắt hắn còn mang theo chút ý đùa bỡn cùng ranh mãnh nhìn nàng chăm chú, khuôn mặt tà mị cũng chỉ cách làn môi nàng một khoảng rất nhỏ.

Tiếng cười trầm khàn của hắn càng khiến Sở Lăng Thường thêm sợ hãi. Nàng rất sợ mấy cung nữ đi qua đây phát hiện ra. Vô thức quên luôn chuyện nam nữ thụ thụ bất thân, nàng gior bàn tay nhỏ bé che

miệng hần lại.

Một hành động vô tình trong chớp mắt biến thành một tiếng sét đánh thẳng vào nội tâm của hai người họ.

Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình áp vào môi hần trở nên nóng bừng, lại có chút cảm giác nhột nhột của những sợi râu mới nhú đâm vào lòng bàn tay. Đây là một cảm giác xa lạ thuộc về nam nhân mà nàng chưa từng trải qua bao giờ. Mà hần, chỉ trong nháy mắt cũng cảm nhận được một cảm giác cực kỳ mềm mại, bàn tay nhỏ nhắn của giai nhân ấm áp như một miếng noãn ngọc áp vào làn môi hần, mùi hương thanh nhã nhẹ nhàng tỏa ra khiến trái tim hần không khỏi đập loạn lên. Thấy nàng muốn rút lại bàn tay nhỏ bé, hần liền nhanh nhẹn túm lấy cổ tay trắng trẻo của nàng.

Nụ cười của hần cũng giống như cánh hoa đào phiêu lãng đêm đó nhẹ nhàng ẩn hiện trong đôi mắt hần, mang theo ý trêu cợt nhẹ nhàng. Bầu không khí lúc này rất quái lạ, người tinh táo bình tĩnh tới cỡ nào đối diện với tình cảnh thế này cũng sẽ cảm thấy hết hoảng. Thấy hần nắm chặt lấy cổ tay mình không buông, Sở Lăng Thường trở nên có chút sốt ruột, thấp giọng kêu lên, “Buông tôi ra!”

Hần vẫn mỉm cười như trước, không những không buông ra, trái lại, còn đem khuôn mặt anh tuấn của mình kề sát gương mặt nàng hơn, thanh âm trầm trầm cũng nén xuống, “Bản vương sẽ không làm thương tổn nàng!” Thấy Sở Lăng Thường lại muốn phản kháng, hần liền ghé miệng sát vành tai nhỏ xinh của nàng thì thầm, “Yên nào, để mấy cung nữ kia nhìn thấy sẽ không hay đâu!”

Sở Lăng Thường không có cách nào trốn tránh, chỉ cảm thấy luồng khí nóng rực phả lên vành tai mình, vừa có chút cảm giác nhột nhột lại có chút xấu hổ. Nàng chỉ có thể quay mặt tránh sang một bên, nhú mày, “Vương gia, xin thả tôi ra!”

Đối với chuyện tình yêu nam nữ, Sở Lăng Thường là một người vô cùng đơn thuần. Nàng căn bản không biết việc cầu xin như vậy sẽ chỉ càng khiến nam nhân trở nên cuồng dã, huống hồ nàng còn sợ bị đám cung nữ kia phát hiện ra cho nên thanh âm của nàng chỉ có thể yếu ớt hết một chút mèo con, lộ rõ sự đè nén. Dáng vẻ nàng lúc này rơi vào trong mắt Hách Liên Ngự Thuấn chẳng khác nào một loại mê dược, giống như chiếc lông vũ khẽ trêu chọc trái tim hắn. Ở vị trí cao cao tại thượng, hắn đã sớm hình thành thói quen có được mọi thứ mình muốn, đương nhiên lại càng khó kìm lòng được.

“Lăng Thường, cả ngày nay bản vương chỉ toàn nghĩ tới nàng!” Hắn lại lần nữa kề gương mặt sát làn môi nàng, dịu dàng khẽ gọi tên nàng, thanh âm có chút khàn khàn. Mà nàng lại không hề biết giọng nói của mình lúc này dễ nghe đến thế nào, càng không biết dáng vẻ của mình mê người đến chừng nào...

“Không...” Sở Lăng Thường có thể nhìn ra từ trong ánh mắt hắn sự u ám đầy nguy hiểm nên càng cố sức đẩy hắn ra, hàng lông mày thanh tú cũng khẽ chau lại.

Hách Liên Ngự Thuấn trời sinh đã có bản tính thích chinh phục, con mồi càng phản kháng mạnh mẽ, hắn lại càng muốn có được. Thấy Sở Lăng Thường như vậy, một tay hắn siết lấy vòng eo nhỏ nhắn, một tay nâng gáy nàng lên, một lần nữa xâm chiếm cánh môi nàng. Nụ hôn này lúc đầu còn dịu dàng nhưng dần trở nên kịch liệt, đầu lưỡi bá đạo của hắn như muốn tuyên bố chủ quyền, không ngừng đảo trong khoang miệng nhỏ của nàng, xâm chiếm từng chút không gian, sau đó quấn lấy cái lưỡi đình hương của nàng, đưa vào trong miệng mình, không ngừng mút lấy, điên cuồng dây dưa...

Hô hấp của Sở Lăng Thường đã trở nên hỗn loạn, chỉ cảm thấy khí lực toàn thân hoàn toàn tiêu tán. Cùng lúc đó một cảm giác hốt

hoảng dâng lên khi nàng cảm nhận được bàn tay của hắn luồn vào trong y phục của mình, nhẹ nhàng vuốt ve phần da thịt nơi chiếc cổ thon trắng mịn...

Anh vương gia bắt đầu ăn đậu hũ nàng Lăng Thường rồi, bọn cat có nên đặt 16 dần không nhỉ, hay đợi lúc hot hơn?

Quyển 2 - Chương 41: Dã tâm khó lường

Làn da trắng mịn mềm mại càng lúc càng khiến Hách Liên Ngự Thuấn lưu luyến không rời. Phần xương quai xanh tinh tế, thân hình nhỏ nhắn khẽ run rẩy càng kích thích trí tưởng tượng của hắn, khiến hắn lại muốn tiến thêm xuống, thăm dò từng tấc da thịt mềm mại...

Làn môi hắn nhẹ nhàng đặt những nụ hôn tỉ mỉ lên gương mặt nàng, cổ nàng, lưu luyến nơi xương quai xanh, rồi trượt xuống, cách một lớp y phục trắng như tuyết cảm thụ sự mềm mại của nàng.

Sở Lăng Thường chưa từng trải qua những chuyện thể này. Sự cường thế của hắn vốn đã khiến nàng khó chấp nhận, không ngờ tới hắn càng lúc càng quá phận. Nàng không ngừng giãy giụa, muốn thoát khỏi sự càn rỡ của làn môi hắn nhưng nàng căn bản không biết sự phản kháng cùng run rẩy của bản thân mình lại càng khiến Hách Liên Ngự Thuấn bị kích thích tới tận xương tủy.

Trong mắt hắn lộ rõ ngọn lửa nóng bỏng của sự đam mê cuồng nhiệt, tiếng thở dốc ngày càng nặng nề, bàn tay mang theo nhiệt nóng cũng bất ngờ tiến tới váy nàng, xâm nhập vào trong áo lót của nàng...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ tử trong lòng bị hắn ép hơi ngửa lên càng khiến từ tận đáy lòng hắn nảy sinh cảm giác muốn chiếm giữ cho riêng mình một cách mãnh liệt.

“Đủ rồi!” Nét mặt của Sở Lăng Thường nhanh chóng nổi lên sự biến đổi, vừa có sự kinh ngạc lại vừa xen lẫn hoảng sợ. Nàng lập tức dốc

toàn lực đẩy mạnh hẳn ra, một thân bạch y toát lên vẻ tinh khiết nhưng lạnh lùng, bàn tay nhỏ bé níu chặt lấy cổ áo có chút hỗn loạn, ánh mắt nhìn hẳn như thể nhìn thấy dã thú, “Vương gia, xin ngài đừng quá đáng!”

Hách Liên Ngự Thuấn cũng không tiến thêm bước nào để ép buộc nàng nữa. Hắn chỉ đứng đó, vẻ mặt vô cùng bình thản cùng tự tin quá mức thực khiến nàng bị chấn động. Hắn nhìn nàng với ánh mắt đầy hứng thú, “Nàng sớm muộn gì cũng sẽ phục tùng bản vương.”

Nét cười trong mắt hắn thực khiến Sở Lăng Thường cảm thấy đau nhói, lùi lại mấy bước rồi hoảng loạn bỏ chạy, không chút để ý rằng y phục dính đầy lá trúc, chỉ mong có thể mau chóng thoát khỏi tầm nhìn của hắn.

Ở một góc trong rừng trúc, một cặp mắt đầy tà mị cũng như chủ nhân của nó đứng bất động tại đó, vẫn duy trì thần tình như lúc trước, nhìn theo nàng, sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười....

Một lúc lâu sau, một cái bóng xẹt tới không một tiếng động hết như một bóng ma.

Hách Liên Ngự Thuấn cũng không quay đầu lại, dường như hắn đã biết người vừa xuất hiện là ai. Đem nụ cười trên môi thu lại, thanh âm hắn chuyển thành lãnh đạm, “Chém rồi sao?”

Người phía sau hắn đích thực là Hồ Mạc. Vẻ mặt của Hồ Mạc vẫn trước sau như một, đi tới gần Hách Liên Ngự Thuấn hơn, cung kính thưa rằng, “Vương gia, lúc trưa nay Triều Thác đã bị chém ngang lưng. Chính mặt mặt tướng đã chứng kiến, cũng đã sai thám tử báo tin về Hung Nô.”

Tiếng cười của Hách Liên Ngự Thuấn lại lần nữa vang lên, nhưng

lần này không hề có chút ôn hòa mà mang theo một sự hài lòng của việc đã thực hiện được âm mưu. Nụ cười này khiến người ta nhìn qua đủ thấy rợn tóc gáy, thâm trầm đến mức khiến người ta không cách nào dò biết được ý tứ trong đó.

“Tốt, người làm tốt lắm!” Hách Liên Ngự Thuấn quay đầu nhìn Hồ Mạc, “Cảnh Đế chém ngang lưng Triều Thác như vậy sẽ càng khiến nhiều người bất mãn. Ngô vương chắc chắn sẽ nhân cơ hội Cảnh Đế yếu ớt vô năng để mượn cớ làm phản. Lúc này, chúng ta có thể mượn binh lực của Ngô vương đánh vào Trường An rồi.”

“Thì ra vương gia không hề có ý định giúp Đại Hán bình định phản loạn.” Hồ Mạc rốt cục cũng nói ra nghi vấn trong lòng.

“Giúp Đại Hán bình định phản loạn? Thực sự quá nực cười!” Hách Liên Ngự Thuấn chấp tay sau lưng, ánh mắt sâu thẳm lộ rõ vẻ khó lường, “Dân tộc Hung Nô từ xưa tới nay luôn có quan hệ thù địch với Đại Hán. Từ khi Thiên Vu lên ngôi chỉ một lòng muốn công chiếm Trường An, chỉ là Đại Hán cứ một mực tình nguyện muốn dùng việc hòa thân để kìm chế chúng ta, cho nên đánh chiếm lúc này sẽ không phải là hành động nhân nghĩa. Người nói xem, bản vương sao có thể cúi đầu xưng thần với Đại Hán đây?”

“Vương gia, vậy bao giờ Thiên Vu mới hạ lệnh cho chúng ta công thành?” Hồ Mạc luôn biết Hách Liên Ngự Thuấn là người tâm tư khó dò nên hẳn tình nguyện giống như thiên lôi chỉ đâu đánh đó.

Hách Liên Ngự Thuấn cười cười, cúi người xuống nhặt một chiếc lá trúc xanh biếc vương trên cây huyền cầm, đến khi màu xanh biếc của lá trúc phản chiếu rõ ràng trong đáy mắt, hắn mới nhấn mạnh từng lời, “Ngày chúng ta rời khỏi Hán cung cũng là ngày dân tộc Hung Nô chiếm lấy giang sơn ở phương Nam.”

Một trận gió nhẹ thổi tới, bàn tay hắt cũng buông lỏng để cho lá trúc đã sớm bị vò nát nhẹ nhàng theo gió bay đi...

Quyển 3 - Chương 1: Phần 1: Bí ẩn của ngọc bội

Thiên ca còn chưa dứt, mực đã nhuộm hồng nhan, áo lụa chốn sa trường, một nụ cười khuynh quốc, bể dâu từ vạn cổ, vẫn đang tại nhân gian.

Đêm xuống, Thanh Tụ vội đi khắp điện thắp đèn, ánh sáng rực rỡ kéo dài từ chính điện tới tận phòng ngủ, tấm bình phong vẽ hình đoá phù dung đỏ rực dưới ánh đèn khiến người ta có cảm giác như đang chìm trong ánh tà dương, mỗi một chỗ tơ vàng đều sáng lên, trông vô cùng sống động.

Từ trong lò đốt hương liệu, những làn khói trắng nhẹ nhàng uốn lượn, tỏa ra mùi hương dịu nhẹ thấm sâu vào hơi thở.

Sở Lăng Thường lặng lẽ dựa vào khung cửa sổ được chạm khắc khéo léo. Nơi ở này của nàng là do hoàng thượng đặc cách ban cho, phía tây nam của điện là khu rừng trúc rộng lớn, bên trong khuôn viên điện còn có một cái hồ nhỏ. Khi đêm xuống, những cơn gió nhẹ thổi qua khiến mặt hồ rung động, tạo thành những gợn sóng khuếch tán thành những ánh sáng bạc dưới ánh trăng chiếu vào trông vô cùng đẹp mắt.

Mấy ngày trước, Triều Thác bị chém ngang lưng đã khiến khắp thành Trường An rộn lên bàn luận cùng sợ hãi. Từ trước tới giờ, phạm nhân bị hành quyết đều phải chờ tới mùa thu năm sau chứ chưa từng nghe nói tới việc sẽ xử quyết ngay lúc mùa xuân ấm áp hoa nở

khắp nơi thế này. Cho nên có thể thấy được, đây là việc làm thực vô cùng bất đắc dĩ.

Phản quân phía Ngô vương cũng không có thêm hành động gì đáng kể. Tuy nói việc Triều Thác bị chém khiến bọn họ mất đi có làm phản, nhưng mấy chục vạn binh mã vẫn án binh bất động, tích trữ lương thảo như trước, thực không biết Ngô vương kia đang chờ đợi thời cơ thế nào. Trong triều, trên dưới đều không ngừng phán đoán, hơn nữa Cảnh Đế không phải mẫu hoàng đế thích dùng võ lực để trấn áp cho nên phía Trường An cùng phản quân vẫn đang ở thế giằng co, tình thế vô cùng căng thẳng.

Nhưng đây cũng là sự hòa hoãn có được do quyết định của Đậu thái hậu. Bởi thế cục trước mắt vô cùng khẩn trương, tất cả mọi người đều đem hết thảy tinh lực chuẩn bị cho việc áp chế phản loạn. Tuy Sở Lăng Thường bị phong làm Hoàn Dur công chúa, nhưng thái hậu cũng không ép nàng quá, cũng không lập tức đưa nàng đi hòa thân. Nàng biết, chuyện thái hậu đem nàng gả đi chỉ là sớm muộn. Không khó nhận ra Tả hiền vương kia tuy mặt ngoài vô cùng hiền lành, nhưng nội tâm lại thâm trầm lắm mưu kế, nếu không sao có thể đem lại nhiều rắc rối cho Hán cung đến vậy. Cho nên, lúc này nàng chỉ có thể đợi, đợi sự chuyển biến mà quẻ tượng đã nói.

Dưới ánh trăng chiếu vào, miếng ngọc bội trong tay Sở Lăng Thường toả ra thứ ánh sáng lạnh lẽo hết như một cái đầm băng. Khi ngón tay thanh mảnh của nàng khẽ vuốt lên đó, cảm giác lạnh lẽo từ miếng ngọc bội nhanh chóng truyền từ đầu ngón tay tới thẳm sâu trong lòng.

Tình cảnh trong rừng trúc hôm đó lại lần nữa hiện lên trong đầu khiến tâm tư của Sở Lăng Thường không khỏi trùng xuống. Nàng chỉ cảm thấy miếng ngọc bội trong tay là một vật vô cùng quan trọng. Rốt cục là hấn muốn thế nào? Có biết bao nhiêu vị công chúa cảnh vàng lá

ngọc, tại sao cứ nhất định làm khó một nữ tử bình thường như nàng?

Thanh Tụ bê chậu nước bước vào phòng, thấy nàng ngây người nhìn miếng ngọc bội như vậy liền đặt chậu xuống, bước tới gần chủ động cầm lấy ngọc bội rồi kinh ngạc kêu lên, “Tiểu thư, miếng ngọc bội này là của ai vậy? Thực đẹp quá đi!”

Sở Lăng Thường thản nhiên nhìn thoáng qua ngọc bội trong tay Thanh Tụ, hơi nhíu mày có chút suy nghĩ rồi cũng không trực tiếp trả lời mà chỉ hờ hững đáp lại, “Vô tình nhặt được thôi, đồ của người khác thì sớm muộn cũng phải trả lại cho họ.”

“Phải trả lại sao ạ? Thật đáng tiếc!” Thanh Tụ ngẩng nó một hồi rồi lại than thở, “Em là một nha hoàn, tuy không hiểu được kết cấu của ngọc bội này nhưng vừa nhìn cũng biết nó là thứ vô cùng quý hiếm.”

“Ngọc bội này tuy là thượng phẩm, nhưng lại dính dấp quá nhiều máu tanh, cho dù quý hiếm cỡ nào cũng phải xem lại người chủ của nó.”

Thanh Tụ nghe xong, ngây thơ đem ngọc bội dí sát vào mũi người người, một lúc lâu sau mới nhíu mày khó hiểu hỏi lại, “Tiểu thư, đâu có mùi máu tanh đâu?”

Sở Lăng Thường dờ khóc dờ cười nhìn tiểu nha đầu này, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Em thực không hiểu được tiểu thư. Đồ tốt như vậy đáng lẽ nên giữ lại cho mình mới đúng.” Thanh Tụ cầm lấy ngọc bội đưa trước mặt, nhìn nó qua ánh sáng phản chiếu trong phòng, bỗng nhiên kêu khẽ một tiếng, vội đưa ngọc bội tới trước mặt Sở Lăng Thường...

“Tiểu thư xem, hình như trên ngọc bội này có hình thù kỳ quái nha.”

Quyển 3 - Chương 2: Phần 2: Bí ẩn của ngọc bội

Cầm lấy ngọc bội, nhẹ nhàng xoay lại, Sở Lăng Thường thấy mặt sau của nó quả nhiên có khắc mấy hình thù kỳ quái, nhìn kỹ còn thấy có chút đáng sợ. Trên mặt ngọc bội là hình giao long hí phượng, nhưng từ phần trong suốt của ngọc bội kia là hình một con sói cực kỳ sống động, ánh mắt vô cùng hung hiểm tàn khốc, nhưng khiến người ta ấn tượng nhất chính là trên lưng con sói đó còn có đôi cánh, một đôi cánh màu đen hết quái thú, khiến người ta nhìn qua đã thấy sợ hãi.

"Đó là một biểu tượng tín ngưỡng!" Sở Lăng Thường nhìn kỹ một hồi rồi mới nhẹ nhàng nói, "Ngọc, có nguồn gốc tự nhiên, hấp thụ tinh quang của nhật nguyệt mà thành. Phương Nam có nhuận ngọc, phương Bắc có hàn ngọc mà ngọc bội này chính là được làm từ một khối hàn ngọc thượng phẩm. Nếu đem so sánh giữa hai loại thì hàn ngọc phương Bắc có độ sáng hơn, cảm giác chạm tay vào mượt mà hơn nhưng người Hồ rất ít khi sử dụng chúng. Những nét điêu khắc trên ngọc bội cho thấy dấu hiệu của biểu tượng tín ngưỡng, tượng trưng cho chủ nhân của nó có thân phận cực kỳ tôn quý. Những biểu tượng tín ngưỡng này được phân thành ba loại, trong đó biểu tượng hình sói này là cao nhất, cho nên khối ngọc bội này cũng tượng trưng cho thân phận cao cao tại thượng của chủ nhân nó."

Sở Lăng Thường có thể nhớ tới chuyện này là bởi khi còn ẩn cư nơi sơn cốc nàng đã từng đọc được một quyển sách cổ có đề cập đến những biểu tượng tín ngưỡng, cụ thể là biểu tượng con sói có đôi cánh này. Lúc đó, nàng còn cảm thấy kỳ quái, không hiểu sao con sói lại có đôi cánh như vậy. Nhưng trong Sơn Hải Kinh cũng từng nhắc

tới một quái thú có hai cánh, trong đó còn ghi: Từ thời Hoàng Đế, nơi ở của người man di thường có dã thú. Vì e ngại những dã thú này nên trên các biểu tượng tín ngưỡng của họ thường khắc thêm đôi cánh, mang hàm ý hàng phục dã thú.

Người Hồ phương Bắc chưa bao giờ có tín ngưỡng sùng bái chó sói, sở dĩ họ chế thành biểu tượng tín ngưỡng như vậy cũng chỉ là tập quán truyền lại, hơn nữa trong xương cốt bọn họ vẫn luôn tiềm ẩn nỗi khao khát chinh phục những lực lượng siêu nhiên. Hiện nay người Hồ thanh thế càng ngày càng lớn, đương nhiên đã không còn e ngại dã thú nữa hướng chi quốc thổ phương Nam. Tất cả những thư đó có thể minh chứng cho dã tâm của bọn họ một cách rõ ràng.

Trong lòng Sở Lăng Thường bất giác xẹt qua hình dáng cao lớn anh tuấn cùng nụ cười hờ hững tựa một linh hồn u tối của Hách Liên Ngự Thuấn. Có lẽ chỉ có hắn mới có thể đeo loại ngọc bội này.

“Ngọc bội chẳng qua cũng chỉ là vật trang sức mà thôi, sao lại có người nhàm chán tới mức đi khắc thêm biểu tượng tín ngưỡng như vậy?” Thanh Tụ cảm thấy kỳ lạ liền lên tiếng thắc mắc. Nhưng khi đầu ngón tay của nha đầu này chạm vào ngọc bội, trong lòng lại trào dâng một cảm giác lạnh lẽo u ám nên vội vàng đem ngọc bội lần nữa trả về tay Sở Lăng Thường. Dường như nhớ ra điều gì, Thanh Tụ lớn mật hỏi, “Tiểu thư vừa nói ngọc bội này thuộc về người Hồ, chẳng lẽ là Tả hiền vương tặng cho tiểu thư?”

“Nha đầu em đúng là nói quá nhiều rồi, muốn bị đánh sao?” Nàng khẽ quát lên, vẫn như trước không trả lời nghi vấn của Thanh Tụ.

Thanh Tụ chu cái miệng nhỏ nhắn, “Em chỉ là cảm thấy kỳ lạ thôi mà, thứ này cũng chẳng giống ngọc gì cả.”

Sở Lăng Thường biết tính của Thanh Tụ, không hỏi được rõ ràng

chắc chắn trong lòng sẽ không thoải mái, mà chính nàng cũng không nói được rốt cục ngọc bội này có điểm gì không giống những ngọc bội thông thường khác, chỉ biết rằng nó không đơn giản là món đồ tùy thân bình thường mà thôi.

Còn đang mãi nghĩ, chợt một giọng nói dịu dàng vang lên mang theo ý cười thản nhiên, “Người Hồ luôn coi trọng hàn ngọc, ngọc bội tùy thân nếu được điêu khắc biểu tượng tín ngưỡng càng có ý nghĩa lớn lao.”

Sở Lăng Thường cùng Thanh Tụ theo tiếng nói nhìn lại, hóa ra là Cảnh Đế. Hai người vội vàng cung kính tiến lên bái kiến, Thanh Tụ trực tiếp quỳ trên mặt đất vấn an.

Bởi Sở Lăng Thường luôn thích an tĩnh nên trong nội điện cũng không tăng thêm cung nữ hầu hạ, cho nên dù hoàng thượng tới cũng không có cung nữ thông báo. Thực hiển nhiên, Cảnh Đế cũng chỉ một mình đi tới đây, phía sau không hề dẫn theo tùy tùng hay thái giám thân cận.

Sở Lăng Thường không nghĩ tới Cảnh Đế sẽ đến nơi ở của mình, vội kêu Thanh Tụ chuẩn bị trà cùng điểm tâm ngon nhất, đốt thêm hương trong lò, đem tất cả nghi vấn trong lòng áp chế xuống rồi nhẹ nhàng bước tới.

Quyển 3 - Chương 3: Phần 3: Bí ẩn của ngọc bội

Trà xanh cùng điểm tâm rất nhang chóng được mang lên, Thanh Tụ cũng chủ động lui xuống khiến trong phòng chỉ còn lại Sở Lăng Thường cùng Cảnh Đế. Bầu không khí có chút khác lạ, ít nhất là Sở Lăng Thường cảm thấy như vậy nhưng nàng vẫn phải chủ động rót trà mời Cảnh Đế. Nhận lấy chén trà, chậm rãi nhấp một ngụm, cảm nhận mùi hương thơm ngát lan tỏa khắp bốn phía khiến tâm tình buồn bực lúc lên triều của Cảnh Đế biến mất không chút tăm tích...

“Ngọc bội kia có thể cho trẫm mượn xem một chút không?” Cảnh Đế đặt chén trà xuống bàn, dịu dàng nhìn nàng rồi cất tiếng.

Sở Lăng Thường liền đem ngọc bội đưa cho Cảnh Đế. Nhớ tới tình hình lúc Cảnh Đế mới bước vào cửa, nàng không khỏi tò mò cất tiếng hỏi, “Hoàng thượng vừa nói ngọc bội này không phải là một món đồ đơn giản, rốt cục là có ý gì?”

“Đây là một đạo quân phù, do Thiên Vu Hung Nô truyền cho thuộc hạ thân tín nhất hoặc tín vật cho con trai. Có được nó có thể thống lĩnh thiên quân vạn mã, gặp quân phù cũng giống như gặp chủ nhân của nó vậy.” Cảnh Đế hơi nheo mắt lại, nhìn miếng ngọc bội ở trong tay ông ta tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lẽo như những mũi nhọn xuyên thấu lòng người. Dem ngọc bội trả về tay Sở Lăng Thường, Cảnh Đế nghi hoặc hỏi lại, “Là Tả hiền vương đưa cho nàng?”

Sở Lăng Thường thực không ngờ một miếng ngọc bội nhỏ như vậy lại có lai lịch lớn đến thế. Nàng khẽ gật đầu nhưng trong lòng lại có chút nghi hoặc khó hiểu. Vật quan trọng như vậy sao hẳn lại có thể

dễ dàng đưa cho nàng? Làm gì có ai dùng quân phù làm vật đính ước chứ? Còn nữa, quân phù không phải luôn gắn với người hay sao? Chẳng lẽ hắc không sợ nàng đem vật này chuyển cho người khác để tác chiến sao?

Có lẽ cũng nhận ra nghi vấn trong lòng nàng, Cảnh Đế khẽ cất tiếng cười, “Trẫm nghe nói thứ này cùng Ngự mãnh làm thành một cặp. Ngự mãnh là vỏ bao bên ngoài quân phù, cũng do hàn ngọc chế tạo thành, bên trong còn có máu của chủ nhân nó. Người Hung Nô luôn phóng túng cuồng dã, có nhiều tín ngưỡng cũng không có gì lạ. Có Ngự mãnh cùng quân phù mới có thể chính thức ở trên sa trường lãnh binh tác chiến. Nhưng trẫm thấy, Tả hiền vương chinh chiến sa trường đã nhiều năm, sớm đã chẳng cần dùng quân phù này để thống lĩnh đại quân, cho nên thứ này cho dù ở trong tay người khác cũng không có đủ giá trị để có thể sử dụng. Nhưng Tả hiền vương có thể đem vật quan trọng như vậy giao cho nàng nói lên rằng hắc mong muốn nàng được an toàn. Chỉ là nếu chuyện này để Thiên Vu Quân Thần biết được, hắc sẽ phạm phải tội đại nghịch.”

“Cái gì?” Sở Lăng Thường nghe xong không khỏi khẽ run lên, theo bản năng đem ngọc bội nắm chặt lại mặc cho sự lạnh lẽo của nó đâm thẳng vào trong lòng bàn tay mềm mại.

Cảnh Đế thấy vậy, thắm sâu trong đôi mắt ôn hòa hiện lên chút mất mát, nhưng lại thản nhiên cười, “Lăng Thường, nàng yên tâm. Trẫm tuyệt đối không phải người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Tuy rằng trẫm chỉ cần quân phù này cũng có thể khiến Tả hiền vương lâm vào hiểm cảnh nhưng vì nàng, trẫm sẽ không làm như vậy.”

Những lời của Cảnh Đế khiến trong lòng Sở Lăng Thường không khỏi dâng lên một sự rối loạn, bàn tay khẽ nới lỏng đôi chút, chậm rãi đáp lại, “Dân nữ không hiểu ý của hoàng thượng.”

“Nàng thông minh như vậy, sao lại không hiểu ý của trẫm chứ? Nói ngay lúc này, chẳng phải nàng sợ trẫm sẽ lấy mất quân phù này hay sao?” Tính cách của Cảnh Đế tuy rằng không giống phụ hoàng của mình, nhưng ở trên ngôi vị hoàng đế nhiều năm, đương nhiên ông ta cũng có khả năng nhìn thấu suy nghĩ của người khác.

“Hoàng thượng, dân nữ...”

“Lăng Thường, mặc dù thái hậu đã phong nàng làm Hoàn Dư công chúa, nhưng trẫm vẫn giữ nguyên ý kiến của mình. Trẫm không hy vọng tâm tư của nàng đặt ở trên người Hung Nô nơi phương Bắc kia. Mỗi lần nhìn thấy nàng trẫm lại càng thêm ngưỡng mộ nàng.” Cảnh Đế nói xong, liền siết chặt lấy bàn tay nhỏ bé có chút lạnh của Sở Lăng Thường. Giờ khắc này, tình cảm giữa Cảnh Đế với nàng chỉ còn là sự yêu thương đơn thuần giữa nam nhân và nữ nhân.

“Hoàng thượng, người không thể như vậy.” Sở Lăng Thường muốn rút tay lại nhưng lại càng bị giữ chặt hơn. Nở nụ cười cực kỳ dịu dàng, thanh âm có chút trầm thấp của Cảnh Đế lại vang lên...

“Lăng Thường, hôm nay trẫm thực mệt chết đi. Đêm nay trẫm muốn ở lại bên nàng.” Ngữ khí của Cảnh Đế lúc này cũng vô cùng nghiêm túc.

Sở Lăng Thường vô cùng sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, Cảnh Đế đã ôm chặt nàng vào lòng giống như ôm một bảo vật tuyệt thế, không hề có ý định buông lỏng...

Chap này có thể nói là một dấu hiệu cho thấy bước tiến vượt bậc trong tình cảm của nàng Sở Lăng Thường với anh vương gia của chúng ta. Chỉ ít, nàng Lăng Thường cũng đã vô thức có ý muốn bảo vệ anh Ngự Thuấn thông qua hành động giữ chặt miếng ngọc bội ^^

Chờ xem má Tầm sẽ viết tiếp diễn biến tình cảm của anh chị ra sao?

Quyển 3 - Chương 4: Phần 1: Thú vui “săn mồi”

Tiếng bước chân có chút vội vã cùng những lời nói khó nghe kia không ngừng quanh quẩn bên tai Sở Lăng Thường. Bàn tay nhỏ nhắn dưới ống tay áo vô thức siết chặt lấy thân váy bởi nàng chưa từng gặp phải những chuyện thế này. Tuy rằng đã sớm biết người ở trong cung cực kỳ phức tạp nhưng có thể đem đến nói thành trắng, lại còn nói quá đáng đến mức như vậy thực sự nàng không hề ngờ tới. Rõ ràng là nàng cùng Cảnh Đế đánh cờ cả một đêm, lại bị nói thành chủ động câu dẫn hoàng thượng. Chuyện đó cũng chưa nói làm gì. Ngay chuyện nàng cùng Tả hiền vương gặp mặt, bọn họ cũng có thể đem nói thành chuyện sinh động như thật khiến Sở Lăng Thường không khỏi nhớ lại hôm ở rừng trúc khi đó có thấy thấp thoáng vài bóng cung nữ, có lẽ lúc đó đã bị bọn họ nhìn thấy.

Sở Lăng Thường khó nhọc hít sâu một hơi. Ở trong Hán cung này, nàng đã thực sự được chứng kiến cái gọi là lời nói có thể giết người một cách xác thực nhất.

Gương mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt của nàng bất giác lại bị một lực mạnh mẽ xoay lại. Những ngón tay thon dài còn vương vấn mùi thơm mát của rừng trúc siết lấy cằm nàng, khiến nàng không thể không nhìn thẳng vào cặp mắt như cười như không, nửa tức giận nửa bình thản của hắn.

Hàng lông mày thanh tú trên gương mặt xinh đẹp của Sở Lăng Thường khẽ nhíu lại vì đau nhói, làn môi đỏ mọng cũng mím chặt lại, hô hấp của nàng cũng bị lấp đầy bởi hơi thở cuồng dã của hắn.

“Còn không chịu đi cùng bản vương sao?” Hắc cũng không tiếp tục truy hỏi nàng nữa, nhưng trong đôi mắt sâu thẳm kia cơ hồ có một cơn lốc xoáy khiến người ta không cách nào nhìn thấu rốt cuộc hắc là người như thế nào. Một giây trước có thể còn uất giận, giây tiếp theo đã hoàn toàn khôi phục lại sự bình tĩnh.

Nàng lại âm thầm hít sâu một hơi, bình tĩnh ứng đối với câu hỏi của hắc, “Vương gia, nếu những gì ngài vừa nghe được đều là sự thật thì ngài cũng hoàn toàn không cần phải cưới một người tàn hoa bại liễu như vậy làm gì.”

Lực từ ngón tay hắc bắt giác tăng thêm vài phần, cảm giác đau đớn càng hiện rõ trên hàng lông mày nhíu lại của nàng, nhưng đôi mắt đẹp cũng không hề dờn đi mà vẫn nhìn thẳng hắc như trước.

Nàng đang đợi, đợi hắc phần nộ bỏ đi, hoặc là thể hiện sự khinh thường rồi buông những lời châm chọc với nàng. Đáng tiếc...

Dường như Sở Lăng Thường đã tính lầm rồi...

Bên tai nàng chợt vang lên tiếng cười trầm trầm của hắc. Liếc mắt nhìn qua, nụ cười trên môi hắc thực rạng ngời như vàng dương mới lên, ấm áp khiến người ta thật muốn tới gần.

Còn đang kinh ngạc, Sở Lăng Thường đã lại thấy hắc mở miệng, “Nàng có biết lúc rảnh rồi bản vương thích làm chuyện gì nhất không?”

Ách...

Thực không ngờ hắc sẽ hỏi một câu thế này, ánh mắt của Sở Lăng Thường thoáng hiện chút kinh ngạc cùng sửng sốt. Sao nàng có thể biết được thói quen thường ngày của hắc chứ?

Những tia nắng mặt trời xuyên qua tán lá trúc, rải những vệt nắng nhẹ trên y phục của Hách Liên Ngự Thuấn, càng khiến cho nụ cười trên môi hắn thêm đậm, lại có vẻ thâm sâu khó lường, “Bản vương thích nhất chính là săn thú.”

Săn thú?

Trong đầu Sở Lăng Thường lập tức nghĩ tới những động vật hoang dã nàng đã nhìn thấy lúc còn ẩn cư nơi sơn cốc. Chúng trông có vẻ rất tự do tự tại, dường như không kẻ nào có thể quấy rầy đến bọn chúng, nhưng thực hiển nhiên, những động vật mà hắn vừa nhắc đến kia khó có thể tránh khỏi số mạng ngắn ngủi.

Ngón tay thon dài của Hách Liên Ngự Thuấn nhẹ nhàng vươn lên trên má nàng, khe khẽ vuốt ve, Nàng dường như còn có thể cảm nhận được sự giãy dụa của con mồi cùng mùi máu tươi nóng hổi của nó theo những đầu ngón tay của hắn tràn ngập trong hơi thở. Không, tay hắn đâu chỉ dính dấp máu tươi của động vật mà còn có biết bao quyền lực, âm mưu thủ đoạn cùng máu người...

“Dòng máu chảy trong cơ thể mỗi người Hung Nô đều mang theo khát vọng chinh phục cùng ham muốn chiếm hữu. Săn thú cũng là bản tính trời sinh của mỗi người Hung Nô.” Khóe môi hắn vẫn cong lên hiện rõ ý cười như thể một con mèo đang đùa giỡn chú chuột nhỏ, đôi tròng mắt màu hổ phách như lóe lên dưới ánh mặt trời, hơi nheo lại như muốn che đi ý cuồng ngạo trong đó. Khuôn mặt anh tuấn càng lúc càng ghé sát lại bên nàng, từng chút, từng chút...

“Bản vương thích nhất chính là gặp được con mồi khó thuần phục. Con mồi muốn trốn thoát càng nhanh, càng xa, bản vương lại càng thích...”

Quyển 3 - Chương 5: Phần 2: Thú vui “săn mồi”

Sở Lăng Thường muốn tránh khỏi gương mặt hắc nhưng lại bị bàn tay kia giữ lại nên chẳng có cách nào thoát được, chỉ có thể mở to mắt mà nhìn khuôn mặt hắc càng lúc càng sát lại gần, gần đến mức nàng có thể nhìn rõ tia đùa bỡn lóe lên trong ánh mắt hắc, gần đến mức nàng có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong đôi mắt hắc....

Một tay Hách Liên Ngự Thuấn vòng qua eo nàng, vừa nói bàn tay kia vừa mơn man gò má mịn màng. Gương mặt cương nghị cùng sống mũi cao thẳng của hắc dính sát vào bên tai nàng, hơi thở ấm áp phả lên vành tai nhỏ bé, rồi bàn tay của hắc dọc theo phần gáy nàng chậm rãi mơn trớn, sau đó lại dịu dàng giữ lấy nó...

“Ở trong mắt bản vương, nàng giống như một chú hươu nhỏ rất giỏi trốn chạy. Có lẽ nếu không gặp phải bản vương, thì nàng có thể chạy rất xa, nhưng đáng tiếc...” Vừa nói dứt lời, bàn tay hắc đột nhiên siết lại, nắm lấy sau gáy nàng khiến nàng chỉ có thể ngửa đầu yên lặng chịu trận...

“Quên nói cho nàng biết, bản vương thích nhất là săn hươu.”

“A...” Sở Lăng Thường kìm lòng không được kêu thành tiếng vì đau đớn. Dù sao sức lực nam nữ cũng khác biệt, cho dù nàng có công phu nhưng thật lòng mà nói cũng chỉ là chút tài nhỏ mà thôi, sao có thể chịu được sự đối xử mạnh bạo như vậy.

Nhìn nữ tử trong lòng đau đến nhú chặt lông mày, Hách Liên Ngự

Thuấn bật cười nhẹ, làn môi mỏng của hắn lướt từ trên hàng lông mày thanh tú của nàng xuống mi tâm rồi lại tiếp tục từ từ trượt xuống. Động tác của hắn cực kỳ dịu dàng khiến người ta mê đắm nhưng ngôn ngữ lại tàn nhẫn khiến người ta phải kinh hãi. Rất nhanh chóng, Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy tóc gáy như dựng hết cả lên...

“Shh...đừng kêu...” Làn môi mỏng của hắn dán sát cánh môi anh đào hơi lạnh lẽo của nàng, cúi đầu cười nói, “Thanh âm đó của nàng sẽ khiến bản vương càng hưng phấn, vì thế ngàn vạn lần đừng đùa với lửa...”

Hô hấp của Sở Lăng Thường lúc này hoàn toàn bị bao phủ bởi mùi xạ hương đặc trưng của hắn, dưới sự cuồng dã càng lúc càng khó kiềm chế kia, nàng chỉ có thể cắn chặt hàm răng, cảnh giác nhìn hắn chăm chăm. Động tác này của hắn khiến nàng nghĩ tới tình cảnh lúc người thợ săn ra tay giết chết con mồi...

“Sở cô nương, Sở cô nương...” Thanh âm của lão ma ma vang lên mang theo sự lo lắng rõ ràng.

Sở Lăng Thường lập tức nhân cơ hội này hô lớn, “Tôi ở chỗ này!”

So với việc bị người ta chê cười, nàng càng không muốn ở cùng một chỗ với nam nhân này chút nào.

Chẳng bao lâu sau, tiếng bước chân từ phía ngoài rìa rừng đào nhanh chóng truyền tới, Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy lực giữ nơi gáy mình được buông lỏng, mùi xạ hương cũng dần dần rời khỏi người nàng. Nhìn sắc mặt có chút biến đổi của Hách Liên Ngự Thuấn, tảng đá trong lòng nàng rốt cục cũng được gỡ bỏ.

“Bản vương sẽ theo nàng đến cùng.” Hắn ung dung đứng dưới tàng cây, nụ cười đầy thỏa mãn nở rộ trên môi, “Cái gọi là khuyên thế giai

nhân, chính là dung mạo như hoa, thanh âm trong trẻo như chim hót, thần khí như vàng trắng, cốt cách như ngọc, da trắng như tuyết, dáng vẻ dịu dàng như nước, trong lòng tràn ngập thi từ ca phú. Nếu giai nhân đã ở ngay trước mắt, bản vương sao có thể bỏ qua.”

Trong lòng Sở Lăng Thường cực kỳ căng thẳng, không mấy để ý tới lời nói của hắn liền vội vàng thoát đi. Nghĩ lại cũng thực nực cười, mới gặp hắn có vài ngày mà nàng đã chạy trốn chết không dưới ba lượt...

Cánh hoa đào rơi rụng lá tả dần che đi thân ảnh của nàng khiến bóng dáng xinh đẹp kia nhanh chóng biến mất, mà nụ cười trên môi hắn cũng hoàn toàn tan biến, chỉ còn lại nét âm trầm trong mắt...

Điện Tiêu Phòng...

Từ thời Huệ Đế, điện Tiêu Phòng đã là nơi ở của chính cung hoàng hậu. So với điện Tuyên Thất dành cho hoàng đế thì điện Tiêu Phòng càng thể hiện rõ khí chất âm nhu thuộc về nữ nhân. Rường cột được chạm trổ cầu kỳ là điều không cần phải bàn, bất quá chỉ là số lượng bản điêu khắc hình phượng và mẫu đơn nhiều hơn mà thôi. Theo mấy cung nữ dẫn đường đi tiếp, còn chưa bước vào trong điện Sở Lăng Thường đã cảm thấy mùi thơm tràn ngập hô hấp. Chính điện được xây trên một đài cao, trước điện còn có bậc thang lớn, hai bên đình viện còn trồng cả cây hồ tiêu, vách tường trong điện đều được trang trí bởi bột hồ tiêu khiến cả điện Tiêu Phòng lớn như vậy trở thành màu hồng nhạt, bốn phía đều tỏa ra mùi hương.

Quyển 3 - Chương 6: Phần 1: Gặp nạn

Nghe nói điện Tiêu Phòng được gọi như vậy là vì nơi này trồng nhiều cây hồ tiêu, loại cây có rất nhiều hạt, mang hàm ý của việc có nhiều con cháu nên hoàng hậu các đời mới lưu lại điện Tiêu Phòng này.

Lão ma ma dẫn dò một hồi rồi mới để cho Sở Lăng Thường vào trong. Hiển nhiên bà ta vẫn còn giận dữ vì lúc nãy không tìm thấy nàng nên ánh mắt nhìn Sở Lăng Thường lộ rõ sự thiếu kiên nhẫn.

Càng tiến vào trong điện, mùi hương càng lúc càng trở nên nồng đậm. Nhưng nếu người kỹ sẽ thấy đó không phải là mùi hồ tiêu mà là mùi huân hương tràn ngập hơi thở. Trên trường kỷ trong điện, Bạc hoàng hậu ngồi thẳng người, thân thể trông có vẻ yếu ớt được bao phủ bởi bộ xiêm y cực kỳ hoa lệ. Xem ra bà ta rất thích mặc đồ lụa thêu cầu kỳ, hôm trước là cẩm y, hôm nay lại là váy thêu hoa phù dung, dung mạo được trang điểm vô cùng tỉ mỉ, trâm phượng trên mái tóc cũng theo từng cử động mà ánh lên những tia lấp lánh xa hoa. Có lẽ trông bà ta yếu ớt như vậy cũng bởi số phận trên người kia quá mức nặng nề hoặc có lẽ bởi sắc mặt bà ta trông vô cùng nhợt nhạt nên mới phải mượn đến những thứ trang sức rực rỡ như vậy để che đi.

Xung quanh Sở Lăng Thường còn có vài vị nương nương khác trong hậu cung, ngoài mấy nương nương nàng chưa từng gặp, còn có cả người luôn bắt đồng cùng hoàng hậu là Lật phi.

So sánh với cách phục trang của hoàng hậu, Lật phi trông vô cùng thanh nhã tươi mát, váy lụa mềm mại đơn sắc ôm lấy thân hình

quyến rũ, búi tóc cài trâm ngọc xanh biếc, tỏa ánh sáng dịu mắt. Tuy rằng trên đôi môi của bà ta vẫn nở nụ cười vui vẻ nhưng trong mắt lại không chút che dấu sự ghen tị.

“Dân nữ Sở Lăng Thường tham kiến hoàng hậu nương nương, chúc hoàng hậu nương nương luôn luôn vui vẻ.” Nàng khom người thi lễ, cung kính chào hỏi cả những nương nương khác, “Dân nữ tham kiến các vị nương nương!”

“Tới rồi sao?” Còn chưa đợi hoàng hậu lên tiếng, Lật phi ở một bên đã cất lời.

Hai cung nữ lập tức bước tới, chờ Lật phi sai bảo.

Trên môi Lật phi vẫn là nụ cười như trước nhưng ánh mắt nhìn về phía Sở Lăng Thường bắn ra hàng loạt tia nhìn cực kỳ ác độc, thanh âm của bà ta cũng lập tức chuyển lạnh, “Tới và miệng Sở Lăng Thường cho ta!”

Sở Lăng Thường còn đang kinh ngạc thì trước sau hai cung nữ đã tiến lên, một người trong số họ không nói lời nào đã vung tay tát vào má nàng, người kia cũng vung tay tát vào bên má còn lại của nàng ngay sau đó.

Chỉ chưa đầy một cái chớp mắt, cảm giác đau đớn lập tức lan tràn trên gương mặt, nàng chỉ cảm thấy trên môi tràn ngập mùi máu tươi, chắc chắn là đã đổ máu.

Cung nữ kia lại tiếp tục vung tay lên muốn hung hăng đánh tiếp thì bị nàng giữ tay lại, ngăn cản hành động của cô ta, lại nhìn thẳng về phía hoàng hậu, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên tựa tảng băng, “Hoàng hậu nương nương, dân nữ không biết mình đã đắc tội gì với nương nương?”

Tuy rằng Lật phi cùng hoàng hậu bình thường không hòa hợp nhưng cũng không đến mức ở ngay điện Tiêu Phòng này ngang nhiên ra lệnh với người của hoàng hậu như vậy. Bà ta có thể làm được điều đó chứng tỏ bà ta và hoàng hậu đã cùng có chung một suy nghĩ.

Quả nhiên, hoàng hậu nghe vậy liền nhẹ nhàng nhếch môi, đưa tay nhận lấy ly trà từ tay lão ma ma uống một ngụm, sau đó mới thản nhiên chậm rãi nói, “Sở Lăng Thường, bản cung mặc kệ người được hoàng thượng phong quan hay thái hậu nương nương phong người làm công chúa, bản cung chỉ biết là người đã khiến bản cung đợi lâu.”

Sở Lăng Thường vẫn đứng yên đó, không hề đưa tay lên lau vết máu trên khóe môi, trong lòng không khỏi cất tiếng cười lạnh lùng. Cách thức để gán tội cho người khác kiểu này các triều đại đã xảy ra rất nhiều, hậu cung quả nhiên là nơi thị phi, mỹ nhân ba ngàn người, nhưng hoàng đế lại chỉ có một, xem ra bọn họ đều đã coi nàng thành hồ ly tinh câu dẫn hoàng thượng.

Lấy danh nghĩa là ý chỉ của hoàng hậu nương nương triệu kiến, trên thực tế chẳng phải là một đám nữ nhân đang nổi cơn ghen sao?

“Ngẩng đầu lên cho bản cung nhìn xem, là tuyệt thế giai nhân cỡ nào mà khiến cho hoàng thượng cùng Tả hiền vương đều mê mẩn tâm hồn?” Thanh âm của Bạc hoàng hậu nghe thì tưởng như dịu dàng nhưng lại toát lên vẻ âm lãnh cực độ.

Quyển 3 - Chương 7: Phần 2: Gặp nạn

Phu thê vốn dựa vào nhau trong lúc khó khăn hoạn nạn, nhưng ở nơi cung cấm, tình nghĩa phu thê đã sớm vượt khỏi ý nghĩa đơn thuần đó từ lâu. Nữ nhân, từ khi nào đã trở nên âm độc như vậy? Từ khi nào đã vì bảo vệ lợi ích bản thân mà hoàn toàn thay đổi? Là do nam nhân khiến họ thay đổi hay do chính bản thân họ tự thay đổi? Từ xưa tới nay, hoàng đế nào cũng có tam cung lục viện, chẳng phải nam nhân vẫn luôn thích tìm kiếm sự mới lạ hay sao? Hay phải nói là nam nhân luôn muốn theo đuổi điều khiến họ động tâm dù chỉ trong một khoảnh khắc kia?

Sở Lăng Thường không khỏi than thầm trong lòng, thì cùng lúc một bàn tay lạnh như băng cũng đẩy cằm nàng khiến nàng phải ngẩng đầu lên. Độ lạnh lẽo của bàn tay đó cơ hồ có thể xuyên thấu tới tận nơi sâu thẳm trong lòng nàng.

“Hoàng hậu nương nương, gương mặt nhỏ nhắn này quả thực xứng với từ băng thanh ngọc khiết, thực sự vượt xa những người vừa mới vào cung, nếu không làm sao có thể mê hoặc hoàng thượng ở lại Hoàn Dur điện cả đêm đây.” Người lên tiếng là một phi tử đứng bên cạnh hoàng hậu, bà ta cũng ăn mặc cực kỳ diêm dúa nhưng bởi vì ở trong nơi thâm cung oán khí nặng nề nên sắc mặt vô cùng khó coi, cho dù có trang điểm thế nào cũng không thể che dấu được sự đổ vỡ trên gương mặt.

Bạc hoàng hậu đứng dậy đi về phía Sở Lăng Thường, gương mặt hơi ửng đỏ, khuyên tai khám minh châu khẽ rung động theo từng nhịp bước phản chiếu tia lấp lánh trên gò má bà ta. Nở nụ cười nhẹ,

Bạc hoàng hậu lên tiếng, “Sở Hoàn dư quả nhiên là một mỹ nhân có làn da trắng mịn như tuyết, chỉ tiếc hai má sưng đỏ thật sự khiến bản cung cảm thấy chán ghét.” Nói xong mấy lời này, bà ta quay đầu nhìn về phía Lật phi...

“Muội muội, gương mặt nhỏ nhắn tú lệ như vậy, sao muội nở lòng nào sai người đánh như vậy?”

“Tỷ tỷ nói vậy là không đúng rồi! Muội chỉ là muốn giúp tỷ dạy dỗ một nha đầu không coi ai ra gì mà thôi.” Lật phi bùng miệng cười, thấy khóe môi Sở Lăng Thường còn vương vết máu lại càng cảm thấy cao hứng.

“Hoàng hậu nương nương, dân nữ do mang thân phận truyền nhân của Quý Cốc nên hoàng thượng mới triệu vào cung, ngoại trừ việc cùng bàn luận về thế cục hiện thời thì không hề có chuyện gì khác nữa, xin nương nương tra xét rõ ràng!” Sở Lăng Thường chỉ cần hơi ngẩng đầu liếc mắt về phía trên điện một cái cũng có thể biết rõ tâm tư của bọn họ. Đoán định nhân tâm vốn là một môn tuyệt học của Quý Cốc phái. Mấy phi tử kia ngoài mặt thì ra vẻ quy phục hoàng hậu, nhưng trong lòng không ngừng che dấu những mưu đồ xấu xa. Nhưng cho dù bọn họ có che dấu khéo léo cỡ nào thì cũng không khó khiến người khác phát hiện. Tạm không nói đến những người khác, chỉ riêng Lật phi nương nương cùng hoàng hậu hôm nay có thể bất ngờ phối hợp với nhau như vậy đã nói lên bọn họ đều nhất trí muốn đối phó với người ngoài.

“Tra xét rõ ràng? Bản cung đương nhiên muốn làm như vậy!” Thanh âm của Bạc hoàng hậu đột nhiên trở nên cực kỳ sắc lạnh, ngữ khí tuy không quá cao nhưng ẩn dấu sát khí rõ ràng, “Nói, tối hôm qua rốt cuộc hoàng thượng có sủng hạnh người không?”

Sáng sớm nay bà ta đã sai người kiểm tra việc ghi chép chuyện thị

tầm của hoàng đế. Tuy trên bản ghi chép không có ghi lại chuyện Sở Lăng Thường được sủng hạnh nhưng cũng không có nghĩa là giữa nàng và hoàng thượng không có chuyện gì. Lúc Sở Lăng Thường còn chưa tiến cung, Lật phi vẫn luôn được sủng ái. Nhưng từ khi nàng vào cung rồi, ngay cả tầm cung của Lật phi, hoàng thượng cũng không muốn tới. Đêm đó tại dạ tiệc, bà ta đã xác định cực kỳ rõ ràng, ánh mắt hoàng thượng nhìn về phía Sở Lăng Thường không hề bình thường bởi đó là ánh mắt chứa đầy tình cảm của một nam nhân dành cho nữ nhân...

Tiện nhân Lật phi kia sớm muộn gì bà ta cũng sẽ đối phó, nhưng khí thế của Sở Lăng Thường này càng lúc càng thêm bức người, bà ta không thể không đề phòng.

Sở Lăng Thường không khó cảm nhận được áp lực tới từ phía hoàng hậu. Âm thầm hít sâu một hơi, nàng bình thản trả lời, “Hoàng hậu nương nương, tối qua dân nữ chỉ cùng hoàng thượng chơi cờ.”

“Cùng chơi cờ?” Lật phi đi đến bên cạnh hoàng hậu, cũng nở nụ cười lạnh lùng, “Hoàng hậu nương nương tin tưởng lời của cô ta sao? Hoàng thượng là chân mệnh thiên tử, nữ nhân bị hoàng thượng ngắm trúng có thể chỉ đơn giản cùng chơi cờ hay sao? Tỷ tỷ, xem ra Sở cô nương này coi chúng ta như đứa trẻ để đùa bỡn đây.”

Bạc hoàng hậu hơi nheo cặp mắt lại, “Sở Lăng Thường, bản cung đã nghe được không ít chuyện. Người đầu tiên là câu dẫn Tả hiền vương, sau đó lại câu dẫn hoàng thượng, hôm nay lại giả bộ ngây thơ viện cớ lừa gạt bản cung. Tuy người không phải người trong cung, nhưng thân đã ở trong hậu cung thì mọi chuyện đều do bản cung quản lý. Người cho rằng chỉ dựa vào một câu nói đó có thể khiến bản cung tin người?”

“Hoàng hậu nương nương, dân nữ cùng hoàng thượng thực sự

không phát sinh bất kỳ chuyện gì.” Sở Lăng Thường hơi nhú mày, nhẹ nhàng đáp.

“Người nói không có chuyện gì thì bản cung sẽ tin người sao? Bản cung chỉ tin vào những gì chính mắt mình nhìn thấy!” Ánh mắt Bạc hoàng hậu chợt long lên, không đợi Sở Lăng Thường kịp phản ứng đã lớn tiếng ra lệnh...

“Người đâu, tới nghiệm thân cho Sở Lăng Thường!”

Nghiệm thân!

Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy như có một tia chớp bổ xuống đầu. Nghiệm thân là thủ pháp mà trong cung vẫn hay dùng để kiểm nghiệm thân thể một nữ nhân có còn hoàn bích hay không. Nghiệm thân với nàng lúc này cũng có nghĩa là nàng sẽ....thất thân!

Quyển 3 - Chương 8: Phần 3: Gặp nạn

Trong cung không giống như nơi nàng ẩn cư trên núi. Nơi nào càng có nhiều người thì mâu thuẫn phát sinh cũng càng nhiều, mà nơi nào nhiều nữ nhân thì lại càng nhiều gấp bội. Hậu cung là nơi mà sự sủng ái của hoàng đế không được ban phát như nước cam lộ nên đương nhiên sự oán hờn nơi này lại càng nhiều, lương tâm hay chút bản tính thiện lương cuối cùng ở trong hoàn cảnh như vậy cũng dần dần biến mất, đến cuối cùng chẳng còn lại chút vết tích.

Có thể tránh khỏi vòng tranh đoạt đó liệu thế gian có được mấy người?

Một khi đã rơi vào hoàn cảnh như vậy, tuy rằng chưa chết nhưng cũng chính là đang chết dần chết mòn. Đó chính là hoàng cung!

Sở Lăng Thường tuyệt đối không nghĩ tới việc hoàng hậu cùng Lật phi lại bắt tay với nhau để làm chuyện này với mình. Trên đường đến điện Tiêu Phòng, nàng đã nghĩ cùng lắm cũng chỉ là bị hoàng hậu chất vấn mà thôi. Nhưng nàng đã sai rồi. Đến nơi này nàng mới biết trong mắt hoàng hậu cùng Lật phi hoàn toàn là sự hận thù cùng ghen tỵ. Chứng kiến rồi nàng mới thực sự giật mình, trên đời này, nhiều lúc nữ nhân mới là những người tàn nhẫn nhất.

Xoay người muốn liêu lĩnh rời đi, nàng đã thấy cửa điện lập tức đóng lại, mấy cung nữ đều nhất loạt tiến tới giữ chặt lấy nàng, sau đó từ bên cửa hông đi ra một lão bà búi tóc đơn giản và ăn mặc cũng vô cùng bình dị. Về mặt bà ta cực kỳ bình thản, dường như những cảnh thế này bà ta đã sớm nhìn quen rồi vậy.

“Ma ma nghiệm thân, đi xem vị Sở cô nương đây có còn là băng thanh ngọc khiết hay không!” Lật phi hơi nhếch miệng phát ra thanh âm cực kỳ lạnh lẽo.

Lúc này Sở Lăng Thường mới biết, thì ra bọn họ đã sớm chuẩn bị hết thảy. Nàng không khỏi cảm thấy phải nhìn hai vị nương nương này với con mắt khác xưa. Nàng vẫn nghĩ rằng mình có thể nhìn thấu được lòng người, nhưng lại không nhìn thấu được trong lòng nữ nhân nơi hậu cung này có bao nhiêu ngoan độc.

Ma ma nghiệm thân sau khi tiếp nhận mệnh lệnh, vững bước tiến tới phía Sở Lăng Thường, cũng không buồn nhìn đến ánh mắt của nàng mà vung tay cực kỳ thô lỗ giật mạnh cánh tay nàng rồi đem ống tay áo kéo ngược lên khiến cả cánh tay hoàn mỹ với làn da trắng mịn như ngọc, tinh tế như ngó sen hoàn toàn lộ rõ.

Ma ma nghiệm thân liếc mắt nhìn rồi hơi nhíu mày, quay đầu nói với hoàng hậu cùng Lật phi, “Hoàng hậu nương nương, Lật phi nương nương, cô nương này từ nhỏ vốn không có điểm thủ cung sa.”

Sở Lăng Thường ra sức giãy giụa cuối cùng cũng rút được cánh tay về. Thủ cung sa? Thật nực cười! Nàng từ nhỏ đã ẩn cư nơi sơn cốc, sao có thể điểm cái thứ đó chứ? Hơn nữa, thủ cung sa mà bà ta vừa nói cũng chỉ là thứ vớ vẩn mà thôi.

Bạc hoàng hậu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn như bạch ngọc của Sở Lăng Thường rồi bước tới trước mặt nàng, rõ ràng là nói với ma ma nghiệm thân, nhưng ánh mắt bà ta lại không hề rời khỏi gương mặt nàng dù chỉ một giây. Một lát sau, bà ta cười khế, “Nếu bà đã là ma ma nghiệm thân, ắt hẳn sẽ có cách để kiểm tra xem vị cô nương này có còn tấm thân xử nữ hay không?”

Nói đến đây, Bạc hoàng hậu quay đầu nhìn về phía ma ma nghiệm thân, trên mặt tuy rất tươi cười, nhưng thanh âm cực kỳ kiên quyết, rõ ràng có ý ám chỉ...

“Điều bản cung muốn rất đơn giản, đó là muốn chứng minh cô ta là hồ ly tinh câu dẫn hoàng thượng. Hơn nữa, bản cung còn muốn tận mắt chứng kiến sự thực cô ta không phải là xử nữ. Người hẳn là hiểu ý tứ của bản cung rồi chứ?”

“Vâng, lão nô hiểu. Lão nô lập tức nghiệm thân cho cô ta.” Ma ma nghiệm thân lập tức nhận lệnh, xoay người lấy ra một vật giống như một đoạn gỗ nhọn gì đó rồi nhìn về phía Sở Lăng Thường, “Các người mau giữ chặt lấy cô ta!”

“Không, hoàng hậu nương nương, người không thể làm như vậy!” Sở Lăng Thường sao có thể không hiểu ý tứ trong câu nói cuối kia của hoàng hậu. Điều nàng lo lắng nhất rốt cục cũng xảy ra. Nếu nàng đoán không sai, vật mà ma ma nghiệm thân vừa lấy ra chính là công cụ dùng để nghiệm thân trong cung. Ma ma nghiệm thân này chính là muốn giúp hoàng hậu tiêu diệt địch thủ. Thứ hoàng hậu muốn rất đơn giản, chính là khiến Sở Lăng Thường nàng thực sự mất đi tấm thân hoàn bích. Hơn nữa còn bị hủy đi sự trong trắng ngay trước mặt bà ta!

Ý đồ của hoàng hậu đã quá rõ ràng, chẳng những muốn hủy diệt sự trong sạch của nàng, còn muốn hủy diệt sự tôn nghiêm của nàng.

“Buông ra!” Sở Lăng Thường làm cách nào cũng không thể giãy ra khỏi sự giam giữ của đám cung nữ. Mười mấy tên cung nữ đều lập tức giữ chặt lấy nàng, khiến cho nàng muốn giãy giụa cũng khó khăn chứ đừng nói đến việc muốn sử dụng cách thức nào khác để trốn thoát.

Hự, nàng Lăng Thường chỉ có chút xíu công phu mà mấy mụ phi tần gian ác hò tới cả đám cung nữ giữ người ta thì có thánh cũng không chạy nổi.

Quyển 3 - Chương 9: Phần 4: Gặp nạn

Bạc hoàng hậu vẫn đứng yên tại chỗ, dùng ánh mắt bình thản nhìn khung cảnh trước mặt, một lúc lâu sau mới chậm rãi lên tiếng, “Sở Lăng Thường, đừng tưởng ý rằng ngươi có vài phần nhan sắc mà muốn tiến vào hậu cung này. Bản cung làm chủ tam cung lục viện này phải thay hoàng thượng phân biệt thị phi. Bản cung là cháu của Bạc thái hậu, ngay cả hoàng thượng cùng đương kim thái hậu cũng phải nể mặt bản cung vài phần, đâu đến lượt ngươi muốn bay lên cây làm phượng hoàng. Hậu cung này kẻ muốn bay lên ngọn cây làm phượng hoàng có không ít người, kết quả không phải bản cung vẫn an ổn đứng đầu đông cung hay sao?” Bà ta nói đến đây hơi ngừng lời rồi cười lạnh một tiếng, hơi quay đầu nhìn về phía Lật phi, “Muội muội thấy ta nói có phải hay không?”

Mấy lời này tiếng là nói cho Sở Lăng Thường nghe nhưng thực chất lại đang ám chỉ Lật phi.

Sắc mặt Lật phi hơi biến đổi, cố đem sự phẫn nộ trong lòng đè nén lại, khoe môi hơi mấp máy nhưng rồi cuối cùng không nói lời nào.

Hai người bọn họ tuy âm thầm tranh đấu như vậy nhưng tất cả đều xem Sở Lăng Thường như cái gai trong mắt. Còn Sở Lăng Thường thì không có tâm tình để ý nhiều chuyện như vậy. Nàng chỉ có thể mở to đôi mắt nhìn ma ma nghiệm thân đang từng bước tới gần. Công cụ nghiệm thân kia ở trước mặt nàng như không ngừng phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo. Ngay sau đó, Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy thân thể chợt lạnh đi, vạt váy cũng bị nhấc lên. Mặc dù vẫn còn khoảng cách khá xa nhưng nàng đã có thể cảm nhận được sự lạnh

lẽo của thứ đó...

Không, như vậy nàng sẽ chết mất! Nhất định sẽ chết mất!

“Buông ra...” Sở Lăng Thường cố sức giãy giụa nhưng đám cung nữ kia lại càng dùng sức giữ nàng lại. Sắc mặt ma ma nghiêm thân vẫn không chút thay đổi, bà ta nhìn nàng buông một câu, “Sở cô nương, cô tốt nhất là ngoan ngoãn phối hợp với lão nô đi, nếu không đừng trách lão nô dùng lực quá mạnh, đến lúc đó, chịu thiệt chỉ có bản thân cô nương mà thôi.”

Nói xong mấy lời này, bà ta liền đưa tay muốn cởi bỏ y phục bên trong của nàng...

Khóe môi Bạc hoàng hậu lại cong lên như ẩn hiện ý cười...

Lạt phi cùng mấy phi tần khác cũng nhất loạt bước tới...

Sở Lăng Thường cảm thấy hoàn toàn vô vọng, một cảm giác bi thương dâng tràn trong lòng, đau đớn nhắm đôi mắt lại, chết lặng chờ mũi nhọn đâm đến thấu xương kia. Lẽ nào nàng thực sự bị một đám nữ nhân độc địa kia hãm hại đến như vậy? Chẳng lẽ, vận mệnh của nàng chính là như vậy?

Trong mắt ma ma nghiêm thân ánh lên tia đắc ý, bàn tay vừa chạm đến váy lót của nàng thì từ bên ngoài điện vang lên hai thanh âm cực kỳ chói tai. Thanh âm đó sắc bén tới mức tựa như có thể xé rách bầu không khí, khiến cả người ma ma nghiêm thân run lên, rồi chỉ nghe một tiếng “cạch”, công cụ trên tay bà ta liền rơi xuống đất.

Hoàng hậu cùng đám cung nữ và tất cả mọi người trong điện đều nghe được âm thanh khác thường kia. Bọn họ sửng sốt quay sang nhìn nhau, không hiểu đó là thanh âm gì...

Thanh âm sắc nhọn đó rơi vào trong tai Sở Lăng Thường khiến nàng bừng tỉnh mở to đôi mắt, trên gương mặt hiện rõ sự kinh ngạc cùng vui mừng. Còn chưa kịp phản ứng, nàng lại nghe được từ phía cửa sổ bị hai luồng lực mạnh đánh vỡ, rồi hai bóng trắng lao vọt vào điện cùng với một tiếng kêu chói tai, hướng phía đám cung nữ cùng ma ma nghiêm thân lao tới.

“A...” trong điện lâm vào cảnh hỗn loạn, ngay cả hoàng hậu cùng Lật phi cũng kinh ngạc.

“Đó...đó là cái gì?” Bạc hoàng hậu sợ tới sắc mặt trắng bệch, vừa dứt lời thì hai bóng trắng đó lại hướng phía bà ta lao tới, vươn móng vuốt nhắm ngay phía mắt bà ta...

“Hạc nhi...” Sở Lăng Thường khẽ gọi một tiếng, hai bóng trắng kia lập tức ngừng việc tấn công lại, quay đầu bay tới bên Sở Lăng Thường, nhẹ nhàng đậu xuống bên cạnh nàng hết như thần hộ mệnh.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, thứ phá cửa sổ lao vào không phải dị thú gì mà là hai con tiên hạc...

“Mau...mau kêu người tới....kêu thị vệ...giết hai con súc sinh này!” Lật phi cũng sợ tới mức nói năng lộn xộn, ra lệnh cũng run rẩy.

Dường như có thể nghe hiểu lời của Lật phi, hai tiên hạc hướng về phía bà ta kêu lên hai tiếng mang theo ý đe dọa rõ ràng khiến Lật phi sợ tới trừng lớn hai mắt, cánh môi cũng run rẩy không ngừng.

“Sở Lăng Thường to gan, ngươi dám làm loạn hậu cung, bản cung nhất định phải nghiêm trị. Người đâu, truyền trượng hình cùng thị vệ...” Sắc mặt Bạc hoàng hậu cũng không khá hơn bao nhiêu, tay

run run chỉ về phía Sở Lăng Thường.

Nhưng bà ta vừa dứt lời, cửa điện liền chậm rãi mở ra, một đạo nhân dáng vẻ vô cùng ung dung mỉm cười bước vào, bình thản lên tiếng.

“Hoàng hậu nương nương, Hạc nhi này là do tại hạ nuôi, có liên quan gì tới Sở cô nương đâu?”

Tất cả mọi người theo tiếng nói nhìn lại, nhất thời lặng người...

Dưới ánh mặt trời chiếu vào, một thân hình nam nhân xuất hiện nơi cửa điện. Nam nhân này khoác trên người một bộ y phục trắng như tuyết, thân hình cao lớn như phảng phất ánh sáng lấp lánh của vàng trắng. Ánh mặt trời phản chiếu trên gương mặt đẹp của người này giống như tỏa ra một vàng sáng màu vàng chói lọi. Một cơn gió nhẹ thoảng qua, vài cánh hoa đào nhẹ nhàng buông xuống, theo tay áo phất phơ tạo thành một khung cảnh siêu phàm thoát tục, khí chất của người này cực kỳ thanh khiết tự nhiên, khiến người ta có một cảm giác thanh nhã cao quý kinh tâm động phách...

Vị cứu tinh vừa xuất hiện tạm thời có thể ngăn cản được hành vi của đám phi tần ác độc nhưng liệu có thể cứu được Sở Lăng Thường một cách triệt để hay không?

Người này có quan hệ gì với Sở Lăng Thường?

Quyển 3 - Chương 10: Dạ nhai tích

Cốt cách của nam nhân vừa xuất hiện hết như người trên thiên giới, toát lên một vẻ nhàn tản phong độ khiến mấy phi tần đều sửng sốt. Hai chú hạc cũng kêu lên một tiếng rồi bay đến bên cạnh người đó, khẽ đập cánh, cực kỳ có linh tính.

Trên gương mặt nam tử kia lộ rõ vẻ bình thản, nhìn về phía Sở Lăng Thường khẽ cong môi, ánh mắt cũng lộ rõ vẻ thân thiết như đã quen biết từ lâu. Ánh mắt trời chiếu lên thân hình hai người họ đều tỏa ra khí chất hết như nhau.

Sở Lăng Thường cũng nhìn nam tử kia không hề chớp mắt, ánh mắt nàng như thể đang nhìn về một nơi xa xăm không xác định nào đó, thật lâu sau mới chậm rãi đi tới trước mặt, ngẩng đầu nhìn thẳng người đó, đôi môi anh đào khẽ mỉm cười để lộ lúm đồng tiền xinh xắn...

Nàng thực sự không ngờ tới, sư huynh Dạ Nhai Tích lại xuất hiện nơi hoàng cung này.

Bạc hoàng hậu mãi mới lấy lại phản ứng, đám cung nữ cùng vội vàng thu dọn mọi thứ rồi lui về phía sau chủ tử của mình len lén bàn luận.

“Người đâu, đem hai con cầm thú này đi làm thịt cho bản cung!” Bà ta chỉ vào hai con tiên hạc, vẻ mặt cực kỳ cau có ra lệnh.

Bọn thị vệ còn chưa kịp tiến vào, Dạ Nhai Tích đã cất tiếng cười nhẹ

rồi chậm rãi lên tiếng, “Tham kiến hoàng hậu nương nương, vừa rồi có mạo phạm thì tại hạ nguyện bồi tội. Nhưng hai tiên hạc này không thể giết được.”

“Người là người ở phương nào, dám tới điện Tiêu Phòng xuất khẩu cuồng ngôn? Bản cung muốn giết chúng lại còn không có quyền hay sao?” Bạc hoàng hậu nhú mày, đuôi mắt cũng nheo lại.

“Tại hạ là Dạ Nhai Tích, cùng sư phụ Hàn Thiên Tử vừa mới tiến cung diện kiến thánh thượng. Sở dĩ không thể giết hai con tiên hạc này được là bởi vì thái hậu cực kỳ yêu thích chúng, hoàng hậu nếu tự tiện ra lệnh giết chúng, vạn nhất thái hậu trách tội xuống sẽ không hay.” Dạ Nhai Tích khom người thi lễ, áo bào trắng trên người khẽ lay động theo làn gió, hết như tiên nhân hạ thế.

“To gan! Thấy hoàng hậu nương nương cùng các vị phi tần người còn không quỳ lạy, lại còn ở nơi này lộng ngôn mê hoặc lòng người. Tự tiện xông vào điện Tiêu Phòng, người biết sẽ bị trị tội gì không?” Lật phi hét lên với khí thế bức người bởi cứ nghĩ lại một màn lúc trước là bà ta lại giận điên lên vì không có chỗ nào phát tiết.

Dạ Nhai Tích cười nhẹ một tiếng rạng ngời như hoa lê tháng ba, ấm áp như cánh hoa đào, mang theo vẻ đẹp diễm, “Tại hạ lần đầu tiến cung, đương nhiên không hiểu lễ tiết nơi này. Chính vì cái gọi là “người không biết không có tội” tại hạ nghĩ các vị nương nương đây cũng không phải là người không rộng lượng, sao có thể so đo với người trong giang hồ như tại hạ. Truyền nhân của Quỷ Cốc phái tiến cung không cần phải hành đại lễ, mong rằng nương nương hiểu cho.” Thanh âm của Dạ Nhai Tích hết như tiếng suối trên núi cao, như thanh âm nơi thiên giới huyền diệu, “Hai con hạc này cũng chỉ là nóng lòng muốn cứu chủ nhân mà thôi. Mấy con cầm thú nhỏ nhỏ còn có ái tâm như vậy, sao con người lại không có cơ chứ?”

“Người....”

“Truyền ý chỉ thái hậu....” Bạc hoàng hậu còn chưa kịp làm khó dễ, thái giám truyền chỉ đã đi đến, giọng nói eo éo cất lên, “Thái hậu nương nương tuyên Sở Lăng Thường lập tức tấn kiến!”

Lúc này Bạc hoàng hậu mới phát hiện, thì ra thái giám truyền ý chỉ vẫn đứng ở cửa điện, chẳng lẽ là theo Dạ Nhai Tích đến nơi này? Mi tâm theo bản năng nhú chặt lại, trong mắt bà ta hiện rõ vẻ cân nhắc.

“Hoàng hậu nương nương, các vị phi tần! Thật ngại quá, ý chỉ của thái hậu không thể không theo, tại hạ mang Lăng Thường đi rồi, ngày khác chắc chắn sẽ hướng các vị nương nương tạ tội.” Dạ Nhai Tích bề ngoài hiền lành dễ gần nhưng ý cười vẫn luôn lộ ra như trước lại khiến người ta có một cảm giác xa cách khó tiếp cận, dường như cũng không đem những người trong hoàng cung này để vào trong mắt.

Bạc hoàng hậu theo bản năng siết chặt nắm tay lại. Nam nhân này vừa vào cung đã lôi hoàng thượng cùng thái hậu làm lá chắn khiến bà ta cũng chẳng thể làm gì ngoài việc trơ mắt nhìn bọn họ rời đi.

Dưới ánh mặt trời, hai con tiên hạc quanh quẩn bên cạnh hai người họ, hai thân hình cùng vận bạch y dường như tạo thành một thế giới riêng, có một khoảng cách nhất định với người ngoại giới, khiến người ngoài cho dù có muốn dung nhập cũng vô cùng khó khăn...

Quyển 3 - Chương 11: Phần 1: Tình đầu ý hợp?

Trường Lạc cung vẫn sừng sững với dáng vẻ uy nghiêm vốn có. Sau giờ Ngọ, cho dù con người ta có cảm giác buồn ngủ thì trước không khí trang nghiêm nơi này cũng sẽ hoàn toàn tỉnh táo lại.

Trên dãy hành lang dài, tiếng bước chân khe khẽ vang lên. Từng cơn gió nhẹ thoảng qua, mơ hồ còn nghe thấy tiếng chuông gió nhẹ nhàng rung lên tạo thành những âm điệu cực kỳ êm tai.

Suốt dọc đường, cả Sở Lăng Thường cùng Dạ Nhai Tích đều không nói lời nào. Bởi có lệnh của thái hậu nên cung nữ và thái giám đều đứng chờ bên ngoài cửa. Tuy trong lòng tràn đầy nghi hoặc nhưng Sở Lăng Thường vẫn cố nén xuống bởi lúc này thực sự không phải là thời cơ thích hợp.

Nhưng nàng có thể khẳng định một điều, đó là sư phụ cũng cùng sư huynh nhập cung. Biết bọn họ được bình an vô sự, nàng cũng yên tâm rất nhiều.

Lúc tới gần Trường Lạc cung, Dạ Nhai Tích liền dừng bước. Dưới ánh mặt trời, nụ cười của vị sư huynh này thực ấm áp giống như những cánh hoa đào rực rỡ trong cung. Sau khi nói cho Sở Lăng Thường về chỗ ở của mình cùng sư phụ hiện tại, Dạ Nhai Tích còn dặn dò thêm nàng vài câu rồi mới rời đi.

Nhìn theo bóng dáng của sư huynh, trong lòng Sở Lăng Thường ngập tràn cảm động. Nàng từ nhỏ đã không còn cha mẹ, chưa bao giờ biết được sự yêu thương của cha mẹ là thế nào. Cho tới giờ,

nàng vẫn chỉ có sư phụ cùng sư huynh với Thanh Tụ là người thân duy nhất. Tuy rằng sư huynh không nói thêm gì nhưng nàng cũng biết sư huynh cùng sư phụ là vì nàng mà đến nơi đây. Nhất là sư huynh, vì muốn nhanh chóng tìm gặp nàng mới phải ra hạ sách này.

Sự xuất hiện của sư huynh khiến Sở Lăng Thường cảm thấy an lòng. Tuy lần này lặng lẽ tiến cung, cũng chỉ dặn dò nàng vài câu đơn giản rồi lại đi, hết thấy đều vô cùng tự nhiên nhưng lại giống như chưa từng rời xa nhau vậy. Sư huynh không bao giờ tỏ ra kích động như những người bình thường mà luôn bình lặng như vậy...

Nhưng hoàng cung này có thật sự là nơi có thể ra vào dễ dàng hay không?

Sở Lăng Thường không khỏi cảm thấy lo lắng cho sư phụ cùng sư huynh. Nhìn thái giám dẫn đường dừng lại trước cửa, nàng âm thầm than nhẹ một tiếng, cúi đầu chậm rãi đi vào Trường Lạc cung.

Trong điện, ngoài mùi huân hương vẫn thơm mát như trước còn có thêm mấy bông hoa sen màu xanh lam cực kỳ đẹp mắt. Sở Lăng Thường không kìm lòng được hơi đưa mắt nhìn sang, không khỏi tò mò tự hỏi tại sao lại có loài hoa màu sắc kỳ lạ như vậy. Nàng cũng không ngẩng đầu lên xem trên đại điện còn có người nào khác nữa hay không mà chỉ nhẹ nhàng thi lễ, “Lăng Thường tham kiến thái hậu nương nương, chúc thái hậu nương nương mãi mãi vui vẻ.”

“Được rồi!” Đâu thái hậu ngồi trên trường kỷ, thấy nàng liền cười nhẹ.

Sở Lăng Thường chậm rãi ngẩng đầu lên, nhưng khung cảnh hiện ra trước mắt khiến nàng thực sự kinh ngạc.

Trên đại điện không chỉ có mình thái hậu, mà bên trái còn có một

người khác, chính là người hôm nay đã kéo nàng vào rừng đào - Hách Liên Ngự Thuấn.

Sao hẳn lại có thể ở nơi này?

“Sao còn thất thần đứng đó?” Lão ma ma bên cạnh thái hậu khẽ nhắc nhở, “Thấy Tả hiền vương còn không mau hành lễ!”

Sở Lăng Thường khẽ chớp mắt, cúi đầu xuống, lại lần nữa thi lễ, “Lăng Thường tham kiến Tả hiền vương, kính chúc vương gia trường thọ.”

Hách Liên Ngự Thuấn nhẹ nhàng gật đầu, trong đôi mắt sâu thẳm ánh lên ý cười.

"Lăng Thường, đến bên cạnh ai gia." Thanh âm của Đâu thái hậu cực kỳ dịu dàng, hướng phía nàng vẫy tay.

Sở Lăng Thường thực không biết hai người họ lúc trước đã nói những gì, mà nàng cũng không có nhiều thời gian để đoán định. Nhẹ nhàng bước tới, đem bàn tay nhỏ bé đặt vào lòng bàn tay của Đâu thái hậu. Đâu thái hậu vỗ nhẹ lên tay nàng, cực kỳ hiền hòa hỏi, “Lúc tan triều buổi sớm, hoàng thượng cùng ai gia đã gặp qua sư phụ cùng sư huynh của ngươi. Bọn họ vào cung rồi, ngươi có gặp qua họ nói chuyện hay chưa?”

“Thưa thái hậu nương nương, Lăng Thường còn chưa kịp tới gặp sư phụ, sư huynh thì mới gặp thoáng qua mà thôi.” Nàng cực kỳ thận trọng trả lời.

“Tốt, hoàng thượng đã ban Dưỡng Tâm điện cho bọn họ ở, lát nữa ngươi theo ai gia ra ngoài sẽ được gặp bọn họ. Xa cách lâu ngày, nhất định là rất nhớ.”

Hơi ngẩng đầu, cổ tình phớt lờ ánh mắt nóng rực ở một bên đang nhìn mình chăm chú, nàng nhẹ nhàng hạ thấp người, “Lăng Thường cảm tạ thái hậu nương nương.”

“Nha đầu ngọc, ai gia đã tứ phong người là công chúa, sao còn khách khí như vậy? Hôm nay ai gia gọi người tới là muốn mau chóng xử lý việc hôn sự cho người.” Đâu thái hậu mỉm cười với nàng, ánh mắt cực kỳ bình thản.

“Thái hậu...” Trong lòng Sở Lăng Thường nổi lên một dự cảm xấu, theo bản năng nhìn thoáng qua phía Hách Liên Ngự Thuấn lại thấy ý cười trên môi hắn càng thêm rõ ràng.

Đâu thái hậu nhẹ nhàng mỉm cười, “Người còn muốn gặt ai gia sao? Tả hiền vương đã hướng ai gia thông báo quan hệ của hai người, người cùng Tả hiền vương đã sớm tình đầu ý hợp, vậy ai gia cũng phải sớm làm bà mai mới được.”

Cái gì?

Tình đầu ý hợp?

Sở Lăng Thường cảm thấy như vừa nghe thấy tiếng sét đánh ngang tai, giật thót mình...

Quyển 3 - Chương 12: Phần 2: Tình đầu ý hợp?

Cục diện đã xảy ra sự chuyển biến quá bất ngờ khiến Sở Lăng Thường không khỏi nhìn về phía thái hậu, trong mắt hiện rõ ý nghi hoặc. Nàng bất giác quay đầu sang phía Hách Liên Ngự Thuần, “Tả hiền vương, chuyện này...”

Đôi môi mỏng của Hách Liên Ngự Thuần vẫn tràn ngập ý cười. Hắn đứng dậy đi tới bên cạnh nàng, lại thấy nàng theo bản năng lùi về phía sau mấy bước liền vươn tay ra nắm chặt lấy cổ tay nàng, quay qua hướng thái hậu sang sảng cất tiếng, “Lăng Thường vốn hay ngại ngùng nên xin thái hậu thứ cho việc trả lời.”

Đậu thái hậu hiểu được ý tứ của hắn nên cũng mỉm cười gật đầu.

“Thái hậu cũng biết, bản vương từ lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Thường tại buổi dạ yến đã sớm động tâm rồi. Bản vương thực có lòng muốn lấy Lăng Thường mà trên thực tế, đêm qua, nàng ấy cũng đã là người của bản vương!”

Cái gì?

Sở Lăng Thường đương nhiên nghe hiểu được ý tứ ái muội trong lời nói của hắn. Gương mặt vốn bình thản lạnh lùng thường ngày của nàng hoàn toàn bị phá vỡ, nàng trừng lớn đôi mắt mà nhìn nam nhân trước mặt đang dong dạc tuyên bố. Cái gì mà nàng là nữ nhân của hắn? Chuyện này...

“Đêm qua? Chính là đêm qua sao?” Khóe môi Đậu thái hậu dường

như ẩn hiện ý cười, ánh mắt lộ ra vài phần kinh ngạc, “Thì ra đêm qua là Tả hiền vương. Máy phi tần cung nữ kia cũng thật là, chuyện vốn không có gì lại đi làm cho loạn lên.”

“Đúng vậy, mấy cung nữ đó đã nhìn nhầm rồi!” Hách Liên Ngự Thuấn nở nụ cười nhẹ rồi nhẹ nhàng thi lễ, “Thái hậu, bản vương vào cung mấy ngày nay đã nhận được sự chăm sóc vô cùng chu đáo của thái hậu cùng hoàng thượng. Ngày mai bản vương định trở về, Lăng Thường nếu đã là người của bản vương, vậy cũng nên rời khỏi Trường An thôi.”

Tâm tư của Sở Lăng Thường theo lời nói của hắn không khỏi thất lại. Không kịp đợi thái hậu lên tiếng, nàng đã chủ động giạt tay mình khỏi bàn tay to của hắn, gắng đè nén sự bất an trong lòng, khẽ lên tiếng, “Thái hậu, Lăng Thường cùng Tả hiền vương hoàn toàn trong sạch, dân nữ cùng ngài ấy không có....”

“Lăng Thường...” Thanh âm của Hách Liên Ngự Thuấn đột ngột trở nên cực kỳ dịu dàng, ngay trước mặt Đậu thái hậu đem nàng kéo vào trong lòng, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn, lại đem cằm nàng hơi nâng lên...

Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy hít thở một cách khó nhọc, muốn thoát khỏi lại phát hiện hắn đã âm thầm dùng sức giữ lấy nàng, bề người trông vô cùng bình thản nhàn nhã không hề lộ chút sơ hở khiến nàng chỉ có thể mở to đôi mắt mà nhìn thẳng hắn, giống như đang ngó chừng một con dã thú có thể lao tới con mồi bất cứ lúc nào.

“Bản vương biết nàng xấu hổ. Nhưng nàng đã là người của bản vương, đương nhiên phải đi theo bản vương rồi.” Ánh mắt hắn nhìn nàng cũng cực kỳ dịu dàng, con ngươi màu hổ phách như lóe lên thứ ánh sáng lấp lánh, đôi mắt sâu thẳm vẫn cực kỳ kín đáo khiến người

ta không cách nào nhìn thấu tâm tư.

Rốt cuộc hần muốn làm cái gì?

Bàn tay nhỏ nhắn dưới ống tay áo trắng phau không khỏi siết chặt lại. Nàng cũng không chút trốn tránh ánh mắt cực kỳ dịu dàng kia của hần. Mặc dù nụ cười của hần vô cùng thâm tình, giọng nói cũng ấm áp, dịu dàng nhưng nàng vẫn luôn cảm thấy hần có âm mưu.

“Mong thái hậu thành toàn cho hôn sự này.” Nụ cười của hần lan tràn đáy mắt, hướng phía thái hậu cung kính cất tiếng.

Trái tim của Sở Lăng Thường bất giác như vọt lên tận cổ.

Đậu thái hậu vẫn ngồi ngay ngắn ở đó, nở nụ cười cực kỳ hiền hậu, lại cố tình phớt lờ vẻ mặt tái nhợt của Sở Lăng Thường, gật đầu nói, “Xem ra ai gia đúng là già rồi hồ đồ, hai người các người nếu đã tình đầu ý hợp, ai gia đương nhiên sẽ không trì hoãn thêm nữa. Lăng Thường nếu đã được ai gia phong làm công chúa, đương nhiên cùng Tả hiền vương môn đăng hộ đối. Được, ai gia đáp ứng hôn sự này, ngày mai Lăng Thường cùng Tả hiền vương khởi hành.”

“Thái hậu...”

“Tạ thái hậu thành toàn!” Hách Liên Ngự Thuần duỗi cánh tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Sở Lăng Thường, mỉm cười nói lời cảm tạ khiến cho tiếng phản kháng của Sở Lăng Thường hoàn toàn chìm khuất trong không khí vui mừng trên điện...

Quyển 3 - Chương 13: Phần 1: Nghịch thiên cải mệnh

]Ánh mặt trời chiếu thẳng xuống khiến một cảm giác nhức nhối chậm rãi dâng lên trong mắt. Ai nói ánh mặt trời lúc chiều nhất định phải dịu nhẹ cơ chứ?

Rời khỏi cửa lớn của Trường Lạc cung, Sở Lăng Thường liền cố sức giãy khỏi Hách Liên Ngự Thuấn, đôi mắt đẹp trong veo như nước ngược lên tựa như một đóa u lan thanh khiết điểm lệ, hàng mi dài cong vút cũng hiện rõ sự nghiêm túc, “Vương gia cảm thấy đùa giỡn như vậy vui lắm sao?”

Thái hậu đã hạ chỉ như vậy khiến cho nàng không có cách trực tiếp phản đối, chỉ là nàng tuyệt đối sẽ không theo hắc ròi khỏi Trường An. Việc sư phụ cùng sư huynh xuất hiện có lẽ chính là sự chuyển biến mà quẻ tượng đã nói đến.

“Nếu lời nói đùa có thể cứu được mạng của nàng, vậy cũng đáng lắm!” Hách Liên Ngự Thuấn thu hồi nụ cười lúc còn ở trên điện, khóe môi hơi nhếch lên, dường như không chút giận dữ với thái độ của nàng, “Nàng cho là, có thể đem nàng an toàn cứu khỏi hậu cung còn có thể có ai?”

Sở Lăng Thường hơi sững người vì sững sốt, lại nghĩ tới những chuyện vừa trải qua lúc ở điện Tiêu Phòng không khỏi cảm thấy rung mình. Hắc nói đúng! Sư huynh tương trợ cũng chỉ là nhất thời, sự ra mặt của hắc ở phía sau mới làm cho đám nữ nhân ở hậu cung kia vui lòng phục tùng, sẽ không lại đến gây khó dễ cho nàng. Nhưng mà, hắc hoàn toàn không cần làm như vậy chứ? Còn nói nàng đã

cùng hần...

“Nói như vậy tức là vương gia vừa rồi ở trên điện chỉ là ngộ biến từng quyền, chính là vì muốn đưa tôi ra khỏi hoàng cung?” Nàng nhẹ giọng hỏi lại, ánh mắt vẫn mang theo một tia nghi hoặc.

“Đúng vậy, bản vương ngày mai sẽ đưa nàng rời khỏi hoàng cung, nhưng...” Gương mặt hần lại tràn ngập sự vui vẻ, một tay vươn ra nâng cằm nàng lên, khuôn mặt anh tuấn cũng kề sát lại gần gương mặt nhỏ nhắn cho đến khi hơi thở nóng rực của hần tràn ngập hô hấp của nàng, khiến nàng không thể không thừa nhận sự tồn tại của hần. Hách Liên Ngự Thuấn cố ý ngừng lời, môi dưới nhẹ nhàng chà sát qua cánh môi trên của nàng, sau đó bờ môi hần hướng tới vành tai nhỏ tinh tế, nhẹ nhàng chạm vào dải tai nàng, rồi hàm răng kia cũng dọc theo vành tai nhỏ nhắn khẽ gặm cắn, khiến toàn thân Sở Lăng Thường trở nên run rẩy nhưng cũng không có cách nào thoát được.

“Ngài rốt cuộc muốn thế nào?”

“Bản vương có lòng cứu nàng, trên đại điện còn nói những lời xuất phát từ tận tim can. Nhưng khiến nàng phải thất vọng rồi, nàng phải theo bản vương rời khỏi đây.”

“Vương gia là người làm việc lớn, cần gì phải làm khó một nữ nhân như tôi?”

“Nàng là người thái hậu ban cho bản vương, đã là thứ thuộc về bản vương thì bản vương nhất định phải mang đi.”

“Bao gồm cả giang sơn Đại Hán?” Nàng tránh đi ánh mắt đùa giỡn đầy ái muội của hần. Nhìn vào đôi mắt hần nàng không thể đọc được ẩn ý gì trong đó, thanh âm cũng không còn chút than thở mà trở nên

kiên định đầy lạnh lùng.

Khóe môi Hách Liên Ngự Thuấn dường như cứng lại, ánh mắt nhìn nàng cũng hơi nheo lại.

“Vương gia hẳn biết hiện giờ thế cục hỗn loạn, nếu vương gia có tâm hiệp trợ Đại Hán bình định phản loạn thì nhất định sẽ không ép người như vậy. Những việc vương gia đã làm khiến người ta không thể không sinh lòng nghi hoặc. Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, vương gia hẳn đang muốn làm ngư ông rồi.”

Hách Liên Ngự Thuấn vẫn nhìn Sở Lăng Thường bằng đôi mắt sâu thẳm, khóe môi hơi cong lên không rõ là cười hay không. Hắn lại tới gần nàng, cúi đầu bật cười, không trả lời câu hỏi của nàng mà nói một câu đầy ám chỉ, “Nàng thông minh như vậy, bản vương sao nhẫn tâm để nàng ở Hán triều nhật xác!”

Toàn thân Sở Lăng Thường không khỏi run lên.

“Dành thời gian nói lời từ biệt với sư phụ và sư huynh của nàng đi, sáng sớm mai nàng sẽ theo bản vương khởi hành.” Hách Liên Ngự Thuấn buông nàng ra, cất tiếng cười thỏa mãn rồi rời đi.

Thân hình cao lớn của hắn dưới ánh nắng rực rỡ cuối chiều cùng những cánh hoa đào rơi rụng vẫn toát lên vẻ mạnh mẽ tựa một con chim ưng dũng mãnh, toả ra sự nguy hiểm vô hạn...

Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy ánh mặt trời càng lúc càng chói mắt, hít sâu một hơi, nét lo lắng cũng tràn ngập trong mắt nàng. Đúng lúc này, bên tai nàng liền vang lên một giọng nói thanh đậm như cam tuyền...

“Hắn chính là Tả hiền vương của Hung Nô?”

Sở Lãng Thường quay đầu lại nhìn thân ảnh Dạ Nhai Tích vừa xuất hiện với một thân áo bào trắng toát lên sự thanh lệ thoát tục, ánh mắt vị sư huynh của nàng sáng quắc lộ rõ sự cơ trí, chỉ là trong đó có ẩn chứa quá nhiều suy tư.

Sở Lãng Thường nhẹ nhàng gật đầu.

“Cùng huynh đi gặp sư phụ. Sư phụ đến đây là vì muội...” Dạ Nhai Tích hơi ngừng lời, rồi lại nói tiếp, “...nhưng cũng là vì hắc mà tới...”

Sở Lãng Thường thực sự bị câu nói này làm cho kinh ngạc tột độ.

Quyển 3 - Chương 14: Phần 2: Nghịch thiên cải mệnh

Dưỡng Tâm điện nằm ở phía đông nam của cung Vị Ương, trên mái được trạm chỗ những con thú cực kỳ sống động. Cánh cửa lớn của điện được chạm khắc hình các vị thần còn khuôn viên thì trồng vô số loài kỳ hoa dị thảo. Các bức tường của điện được xây bằng đá trắng, lầu các cao vút như mây, hành lang uốn lượn cực kỳ hài hòa với khung cảnh. Tuy vậy, nơi này lại không có vẻ xa hoa đài các mà nghiêng về sự thanh nhã khiến tâm thần an ổn.

Sở Lăng Thường vẫn lảng lạng đi theo Dạ Nhai Tích. Vừa rảo bước tiến vào khuôn viên của điện đã thấy hai con hạc đang bay lượn trên không kêu lên vui mừng, xem ra chúng đang rất cao hứng. Chỗ hạc nhi đậu xuống là một bãi cỏ, bên cạnh một vị lão giả. Thấy bóng dáng Sở Lăng Thường, vị lão giả liền cất tiếng cười lớn, “Thường nhi, thời gian qua vất vả cho con rồi!”

Vị lão giả này trông cực kỳ tráng kiện, bước chân vững vàng, trong tay cầm một cây phất trần màu trắng, trên người khoác một trường bào cũng màu trắng. Chòm râu thật dài của ông theo tiếng cười khẽ rung động, ánh nắng mặt trời chiếu qua thân ảnh của ông như tạo thành một vầng sáng chói lóa, trông hệt như thần tiên từ trên trời giáng xuống.

“Sư phụ...” Sở Lăng Thường cũng vô cùng vui mừng, bước nhanh lên trước, quỳ trên một phiến đá ngay gần đó, giọng nói dịu dàng mang theo vài phần áy náy, “Đồ nhi đã khiến sư phụ cùng sư huynh phải lo lắng rồi!”

Người của Quỷ Cốc phái tuy rằng đều có liên hệ cùng quân vương các đời nhưng Sở Lăng Thường cũng biết sư phụ Hàn Thiên Tử của mình đã sớm không màng thế sự. Lúc này sư phụ có thể tự mình nhập cung, nhất định là do tính ra nàng gặp phải kiếp nạn.

“Thường nhi, mau đứng lên!” Hàn Thiên Tử thấy vậy liền đỡ nàng dậy, ánh mắt nhìn về phía nàng cũng tràn ngập sự vui vẻ cùng hiền hòa, thấy nàng vẫn bình an như trước liền gật đầu, “Theo sư phụ vào trong đi!”

Sở Lăng Thường khẽ gật đầu, cùng Dạ Nhai Tích đi theo vào Dưỡng Tâm điện.

Trong Dưỡng Tâm điện đặt một lò đốt hương cao chừng bốn thước, từ trong đó tỏa ra những làn khói nhẹ, có công dụng an thần rất hữu hiệu. Phía tây nam của lò đốt hương có một cái bàn dài màu xanh ngọc, trên đó có mấy thẻ tre, trên mặt thẻ là chữ “Mệnh” được viết cực kỳ rõ ràng.

Nơi này không có cung nữ hầu hạ, xem ra là đã bị Hàn Thiên Tử đuổi đi rồi. Sở Lăng Thường tự mình chuẩn bị trà hảo hạng, mùi trà thơm ngát phiêu lãng bay tới tận bên ngoài khung cửa sổ. Nàng nhẹ nhàng đặt chén trà xuống bên cạnh Hàn Thiên Tử cùng Dạ Nhai Tích rồi mới khẽ lên tiếng, “Sư phụ, sư huynh hẳn đã gặp qua hoàng thượng cùng thái hậu nương nương rồi. Đồ nhi một lòng muốn rời khỏi hoàng cung nhưng lại hữu tâm vô lực. Hoàng thượng chần chừ không chịu xuất binh, đồ nhi cũng không còn cách nào nữa.”

“Thường nhi, huynh cùng sư phụ trở lại sơn cốc liền biết được chuyện này. Sư phụ tính ra muội sẽ phải chịu một nạn kiếp nên mới nhất định vào cung.” Dạ Nhai Tích nhẹ giọng nói.

“Đồ nhi đa tạ sư phụ!” Từ tận đáy lòng Sở Lăng Thường dâng tràn

cảm động.

Hàn Thiên Tử khẽ nhấp một ngụm trà, đặt chén xuống rồi vỗ nhẹ bàn tay nàng, thanh âm trầm ổn mang hàm ý trấn an thong thả vang lên, “Thường nhi, con cũng biết mệnh là do trời định, nhưng trong lòng mỗi người đều không ngừng muốn tìm hiểu vận mệnh của mình, con nghĩ thế nào về chuyện đó?”

“Thưa sư phụ, số mạng tự có thiên cơ của nó, mọi sự trên thế gian dù là có ở trong tình trạng thấp thỏm lo âu, tai họa ngập đầu hay bình an vô sự đều đã định từ sớm. Biến cố cũng được, vững vàng cũng thế, đều phải thuận theo tự nhiên, thiên địa có bốn mùa xuân hạ thu đông, con người cũng vậy, tình thế phát triển đến một mức nào đó nhất định có cơ chuyển biến, tất có kỳ ngộ, gặp được kỳ ngộ là lúc phải hết sức phát huy sở trường, cho nên chúng ta phải cố hết sức để tận dụng được cơ hội đó, vậy mới là thuận theo chi đạo.” Sở Lăng Thường nhẹ nhàng đáp.

“Không sai!” Hàn Thiên Tử gật đầu cười, đáy mắt lộ rõ vẻ hài lòng, “Thế nhân cũng biết phải thuận theo thiên mệnh, nhưng đạo lý thâm thúy đó có mấy người có thể hiểu được thấu đáo. Thế nhân cho rằng, thuận theo thiên mệnh là chuyện không nên. Đáng tiếc bọn họ không biết rằng, cuộc sống vui vẻ thoải mái mới thực sự là đạo lý của thiên mệnh. Khi kỳ ngộ đến phải biết phát huy sở trường của mình, đem sở học của mình thi triển. Kỳ ngộ chưa tới, phải cố gắng tích lũy sở học, phải biết rằng, phải có sự chuẩn bị tốt mới có thể phát triển sau này, đây mới là thuận theo thiên mệnh. Về điểm này, sư huynh của con đã làm rất tốt.”

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng cúi đầu, “Sư phụ dạy rất phải, đồ nhi sẽ ghi nhớ trong lòng.”

“Ngày ta ôm con về sơn cốc năm xưa, ta đã biết con có tư chất thông

tuệ, sau này sẽ có ngày phát lộ. Mười sáu năm qua, con đã am hiểu sâu sắc đạo của Quỷ Cốc, nay vì bình định loạn bảy nước mà xuống núi. Sư phụ cũng biết, về sau con cũng không thuộc về nơi sơn cốc nữa.”

Quyển 3 - Chương 15: Phần 1:

Ai là quân cờ của ai?

Vào lúc mặt trời dần khuất bóng, một mảng lớn mây bị nhuộm đỏ như đan kín bầu trời, trông hệt như một ngọn lửa nóng rực thiêu đốt ngày dài, tỏa những tia nắng cuối cùng xuống mái Trường Lạc cung, phản chiếu lên cả những hình linh thú được chạm khắc trên chóp mái, dọc theo những hàng ngói lưu ly rớt xuống càng ánh lên vẻ mê hoặc của ráng chiều.

Hoàng hôn tại Hán cung quả thực rất đẹp, không giống như sự thanh tĩnh lúc ban trưa, ánh tịch dương tại Hán cung này giống như một bức tranh thủy mặc mà nữ tử trong bức tranh đó bị ánh hoàng hôn dập dính, tà áo thướt tha như níu kéo chút giao hòa cuối cùng giữa trời và đất.

Không khí trong điện có chút nghiêm trọng, tất cả cung nữ cũng lui ra ngoài, tấm màn màu phấn hồng khẽ lay động trong cơn gió nhẹ, cùng vài cánh hoa đào lất phất tạo thành một khung cảnh thực say lòng người.

Cảnh Đế cùng Đậu thái hậu đang ngồi tại chính điện, phía sau là bức tranh thêu với những chiếc lá sen xanh biếc, mỗi đường tơ vàng thêu trên đó đều vô cùng tỉ mỉ. dưới ánh chiều tà như phát ra thứ ánh sáng mê hoặc. Tuy rằng khung cảnh rất đẹp nhưng sắc mặt hoàng thượng cùng thái hậu lại cực kỳ nghiêm túc.

Hàn Thiên Tử, Dạ Nhai Tích cùng Sở Lăng Thường ba người đều được ban ngồi ở một bên. So với sự uy nghiêm của hoàng thượng cùng thái hậu thì cả ba thầy trò đều vô cùng điềm tĩnh toát lên khí

chất ưu nhã.

Trong điện an tĩnh dị thường, chỉ có mùi huân hương từ lò đốt hương giữa điện nhẹ nhàng lan tỏa tới từng góc nhỏ trong điện. Thật lâu sau, Cảnh Đế rốt cục cũng mở miệng, giọng nói trầm thấp mang theo vài phần chần chừ cùng lo lắng, “Theo lão phu tử nói thì ngày mai Ngô vương sẽ xuất binh phản loạn đánh chiếm Trường An?”

Đối với sư phụ của Sở Lăng Thường là Hàn Thiên Tử, Cảnh Đế đã sớm nghe tới đại danh. Vị lão giả tiên phong đạo cốt trước mắt Cảnh Đế lúc này thật khó nhìn ra đã bao nhiêu tuổi, nhưng nghe nói năm đó lúc Cao Tổ thống nhất giang sơn là được Hàn Thiên Tử giúp, dựa theo thời gian suy tính thì ông ít ra cũng phải hơn trăm tuổi, nhưng thân thể vẫn tráng kiện như vậy thực khiến người ta phải kinh ngạc.

Lúc trước Cảnh Đế cùng Sở Lăng Thường trò chuyện rất vui vẻ, cùng nàng bàn luận chuyện quốc sự với những phân tích vô cùng hữu lý, hôm nay cả thầy trò Hàn Thiên Tử đều tự mình vào cung, cuộc nói chuyện này lại càng thêm khiến người ta kinh ngạc, thật sự phải nói là vô cùng mở mang trí tuệ, những việc cần làm trong thiên hạ như hiện ra trước mắt.

Không ngờ lúc hoàng hôn này, thầy trò Hàn Thiên Tử lại lần nữa yết kiến với lý do muốn nói cho Cảnh Đế một thiên cơ.

Hàn Thiên Tử đưa tay vuốt chòm râu đã điểm bạc, ngược đôi mắt đầy trí tuệ nhìn về phía Cảnh Đế, “Thánh thượng, lão phu mặc dù ẩn cư sơn cốc nhiều năm, nhưng vì giao tình thâm hậu cùng Cao Tổ hoàng đế nên cũng có quan tâm chút tâm tới chuyện tại Hán cung, không biết thánh thượng có còn nhớ lúc tiên đế còn sống, thánh thượng trong lúc đánh cờ đã lỡ tay đánh chết thế tử của Ngô vương hay không?”

Mi tâm của Cảnh Đế hơi nhăn lại, trầm trầm cất tiếng, “Trẫm nhớ lúc đó mình còn nhỏ không hiểu chuyện, sau khi lỡ tay đánh chết Ngô thế tử đã bị tiên đế cũng mầu hậu trách phạt.” Nói xong Cảnh Đế nhìn thoáng qua Đậu thái hậu bên cạnh, khẽ thở dài.

Thái hậu cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Ngô vương từ lúc tiên đế còn tại vị đã có dã tâm. Sau khi hoàng thượng đăng cơ, ông ta lại đem việc năm đó canh cánh trong lòng, ngày càng ngang ngược sớm có tâm phản loạn. Mục đích chính của Ngô vương chính là hoàng thượng. Ông ta sao có thể bỏ qua việc hoàng thượng giết Triều Thác cơ chứ. Ông ta chắc chắn lấy có “đương kim thánh thượng yếu hèn” để làm lý do. Nước có vận nước, người có mệnh người. ngũ hành có suy vượng, quốc sự cũng như vậy. Theo tính toán của lão phu thì Đại Hán hiện giờ ở thế ngũ hành chi kim, đầu mùa xuân gặp phải tù khí, biểu thị tình cảnh Đại Hán trước mắt bị vây khốn bên trong, chắc chắn sắp có một hồi đại kiếp, ngũ hành vận thế tương sinh tương khắc, không có sai.”

Hai nắm tay Cảnh Đế đặt bên sườn siết chặt lại, thậm chí các đốt ngón tay cũng trở nên trắng bệch, giận dữ vỗ bàn, “Ngô vương thực quá ép người. Trẫm vì muốn bình ổn thiên hạ chiến loạn đã phải tru sát lương thần, hấn lại từng bước ép tới, thực sự đáng hận!”

“Hoàng thượng, đừng nóng giận!” Đậu thái hậu khẽ vỗ nhẹ lên tay Cảnh Đế, thanh âm cực kỳ thông thả bình tĩnh. Bà ta là nữ nhân đã trải qua ba triều hoàng đế, sớm đã nhìn quen cảnh chém giết đầy máu me, đương nhiên cũng duy trì được sự tỉnh táo hơn hẳn. Hơi nghiêng người về phía trước, nhìn về phía Hàn Thiên Tử, “Đại danh của phu tử ai gia đã sớm được nghe, từ trí tuệ cùng sự bình tĩnh của Lăng Thường cũng có thể nhìn ra phu tử không giống như người thường. Phu tử trong một ngày hai lần diện thánh, nói vậy tình thế đã vô cùng nghiêm trọng, nhưng nếu phu tử có thể đoán trước được

cuộc chiến này cũng tức là đã sớm có kế sách đối phó với nó, không phải sao?”

Từ trên người Sở Lăng Thường, thái hậu đã thấy rõ quy củ của truyền nhân Quỷ Cốc phái. Hàn Thiên Tử từ lâu đã không màng thế sự, coi bản thân mình ở ngoài mọi chuyện, nay thầy trò ba người họ đồng thời tham dự quốc sự, xem ra cũng là vì vấn đề hôn sự giữa Sở Lăng Thường và Tả hiền vương của Hung Nô kia.

“Thái Hậu anh minh, lão phu quả thực có kế sách đối phó với đại quân của Ngô vương, cho dù là lão phu hay đồ đệ của lão phu cũng có thể giống như năm đó giúp Cao Tổ hoàng đế tọa trấn vị trí quân sư, ở trên chiến trường bày trận giết địch, trận này chỉ có thắng, tuyệt đối không bại.”

Thái hậu ngưng thần nhìn Hàn Thiên Tử một hồi rồi lại chuyển qua nhìn Dạ Nhai Tích cùng Sở Lăng Thường. Bản lĩnh của Sở Lăng Thường bà ta không phải không biết nhưng Dạ Nhai Tích từ lúc vào điện chưa nói một lời nhưng dáng vẻ rất có phong thái trí giả, áo bào trắng trông toát lên khí chất tựa thiên nhân, bản sự của hắn tuyệt đối cũng phải có được chân truyền của Hàn Thiên Tử.

Suy nghĩ một chút, khóe môi Đậu thái hậu khẽ cong lên thành nụ cười, ôn hòa nói, “Lão phu tử là công thần phụ tá Cao Tổ hoàng đế, ai gia cũng là người không thích nói vòng vo, phu tử ra mặt bình định thiên hạ, nói vậy chắc hẳn là vì chuyện hòa thân của Lăng Thường rồi.”

Hàn Thiên Tử không hề giật mình vì việc bà ta có thể đoán ra mục đích của mình, nhẹ nhàng cười, “Thái hậu thật sáng suốt, sớm đã nhìn ra dã tâm của Tả hiền vương, cho dù đem Lăng Thường gả đến Hung Nô cũng chỉ là phí công. Năm xưa Thiên Vu Quân Thần còn có thể cự tuyệt việc hòa thân đưa quân tấn công Đại Hán thì hiện giờ

thủ hạ của hần người nào cũng dũng mãnh thiện chiến, lẽ nào lại chịu cúi đầu xưng thần? Lão phu có thể hiểu được việc Thái hậu muốn ngăn chặn cái cốt của Tả hiền vương. Đại Hán đồng ý hòa thân, lấy thiện ý thu phục thiên hạ, mà Hung Nô lại lật lọng xuất binh hiệp trợ phản loạn, như vậy cho dù Hung Nô dẫn binh tấn công Đại Hán cũng là xuất binh phi nghĩa, không phải sao?”

“Mẫu hậu...” Cảnh Đế nghe vậy thoáng giật mình, từ nhỏ ông ta đã biết mẫu hậu mình là người hùng tài vĩ lược, tâm tư khó dò, nhưng tuyệt đối không ngờ ngay cả Lăng Thường cũng bị biến thành công cụ.

Thái hậu thản nhiên nhìn thoáng qua Cảnh Đế, ánh mắt không hề có vẻ giận giữ mà nổi lên sự tán thưởng rõ ràng với Hàn Thiên Tử, “Người của Quỷ Cốc phái quả nhiên tinh tường trong việc đoán định lòng người, thật sự khiến ai gia được mở mang kiến thức. Nếu lão phu từ đã hiểu được tâm ý của ai gia như vậy thì cũng nên biết Tả hiền vương kia không phải người hiền lành gì, ai gia hao tổn tâm tư cũng chỉ có thể khiến hần xuất binh phi nghĩa, cho dù có công chiếm giang sơn phía nam cũng không được lòng người. Nhưng ai gia không khiến Tả hiền vương cam tâm tình nguyện từ bỏ việc hòa thân được. Phải biết Tả hiền vương đã sớm nhận định Lăng Thường, các công chúa khác không hề lọt vào mắt hần. Nhưng mặt khác...” Bà ta dừng lại một chút, ánh mắt dừng trên khuôn mặt Sở Lăng Thường, nhẹ giọng nói, “Tả hiền vương luôn miệng nói Lăng Thường đã là người của hần thực khiến ai gia khó xử.”

“Cái gì? Hoàng thượng nghe xong ngẩn ra, ánh mắt hiện rõ sự đau lòng, “Lăng Thường, nàng thật sự...”

Quyển 3 - Chương 16: Phần 2: Ai là quân cờ của ai?

Hàn Thiên Tử cùng Dạ Nhai Tích nghe thái hậu nói vậy cũng hơi ngẩn ra, nhưng cũng chỉ là trong chớp mắt mà thôi. Dường như họ đã suy nghĩ rõ ràng cẩn thận mọi chuyện nên cũng rất nhanh chóng khôi phục thái độ bình thường. Sở Lăng Thường đứng dậy hướng về phía thái hậu cùng hoàng thượng nhẹ nhàng thi lễ, “Thái hậu thông tuệ vô vàn, nếu đã sớm biết rõ mọi chuyện trong đó thì cần gì phải lấy Lăng Thường để tiêu khiển đây?”

Cảnh Đế có chút nghi hoặc nhìn thoáng qua thái hậu, còn khoe môi. Đâu thái hậu lúc đầu có chút ngưng trệ, sau đó lắc đầu cười lớn, “Truyền nhân Quỷ Cốc Tử quả nhiên đều không đơn giản, tâm tư ai gia đều bị các người nhìn thấu cả, xem ra ai gia đã lo lắng quá rồi. Có thể được người của Quỷ Cốc phái trợ lực quả thực là phúc khí của Đại Hán ta, nhân tài như vậy sao ai gia có thể hồ đồ để lãng phí được chứ.”

Thân là thái hậu, điều bà muốn là có thể hiệp trợ con trai của mình khiến quốc thái dân an. Chỉ khi hoàng thượng không phải lo nghĩ điều gì mới có thể chuyên tâm cai trị đất nước tốt được. Bà đã phụ tá ba đời quân vương, làm sao có thể không biết cách xử lý tốt chuyện nơi hậu cung chứ? Hậu cung không an ổn cũng giống như trong nhà có lửa cháy, hoàng thượng sẽ cả ngày bị làm cho đau đầu không chịu nổi.

Ngày đầu tiên mà Sở Lăng Thường vừa tiến cung, Đâu thái hậu đã nhận ra ánh mắt của hoàng thượng nhìn nữ tử này quá mức say mê, đó là một tín hiệu nguy hiểm. Tạm không nói đến hậu cung còn có

cháu của Bạc thái hậu là hoàng hậu Xảo Tuệ, mà ngay Lật phi kia cũng sẽ không chịu ngồi yên. Một nữ nhân muốn sinh tồn được trong cung nhất định phải học được cách nắm trong tay quyền sinh quyền sát, chỉ có như vậy mới vĩnh viễn là người thắng cuộc. Sở Lăng Thường là một nữ tử thông minh tuyệt đỉnh. Trí tuệ của nàng không chỉ ở chỗ tinh thông học thuật của Quý Cốc phái mà còn là sự trầm mặc của bản thân. Nàng luôn đem mọi chuyện thu vào trong tầm mắt nhưng vẫn luôn để bản thân đứng ngoài mọi chuyện. Nữ nhân như vậy thật sự rất nguy hiểm, thậm chí có thể nói, nếu nàng tiếp tục ở lại trong cung thì so với Đậu Y Phòng sẽ còn nguy hiểm hơn rất nhiều. Người có thể sống sót trong cung, người có thể tùy thời cơ mà từng bước nắm lấy quyền hành chính là người trầm mặc không nói gì. Mà Sở Lăng Thường lại có thể đoán định lòng người, nếu thực sự bị quyền lực dụ hoặc thì Sở Lăng Thường có thể đem bất kỳ kẻ nào ra đùa bỡn trong tay.

Cho nên Đậu thái hậu tình nguyện đem Sở Lăng Thường đưa đi thật xa, gả cho Hung Nô để đổi lấy lợi ích, khiến nàng cam tâm tình nguyện vì mình bán mạng.

Nhưng bà ta lại không nghĩ tới tin tức hoàng thượng ở lại Hoàn Dur điện cả đêm lại truyền ra ngoài.

Hoàng hậu cùng Lật phi và mấy phi tần đưa Sở Lăng Thường tới điện Tiêu Phòng không phải Đậu thái hậu không biết, ít nhất ở thời điểm mấu chốt bà ta cũng đã ra tay cứu Sở Lăng Thường một mạng. Nguyên nhân cũng rất đơn giản, bà ta chính là muốn bảo vệ mặt mũi của hoàng gia, mà Tả hiền vương kia lại chọn thời cơ thích hợp nhất tới Trường Lạc cung nói ra quan hệ của hắn với Sở Lăng Thường, điều này cũng thực là được trời giúp.

Tuy bà ta cũng không tin việc Sở Lăng Thường và Tả hiền vương phát sinh quan hệ nhưng nếu đã cho bà ta cơ hội đó thì tại sao bà ta

lại để lãng phí chứ?

Không ngờ tới tâm tư của bà ta đã bị Sở Lăng Thường nhìn thấu. Không, không đơn giản chỉ là Sở Lăng Thường, còn có sư phụ của nàng Hàn Thiên Tử cùng sư huynh Dạ Nhai Tích, nếu không bọn họ sau khi nghe được tin tức này sao lại không hề tỏ ra chút kinh ngạc nào như vậy.

Khó trách tiền nhân đã nói, người của Quỷ Cốc phái nếu muốn tiến vào quan trường, nếu muốn ở trên triều đình thăng quan tiến chức thực dễ dàng như lấy đồ trong túi. Ngắm lại những người của Quỷ Cốc phái năm xưa như Tôn Tấn, Tô Tần, Trương Nghi, có ai trong số đó là người tầm thường đâu chứ?

Như vậy xem ra, đến tốt cùng ai mới là quân cờ của ai, ai lợi dụng ai xem ra cũng chưa thể biết trước được.

Cảnh Đế một lòng vẫn để ý câu nói lúc trước của Đậu thái hậu, đến khi nghe Sở Lăng Thường nói vậy, trong lòng cũng hiểu rõ ràng đến bảy, tám phần, sự đau lòng cùng nóng giận trong ánh mắt lúc trước cũng được thay thế bởi sự thư thái. Sự tình hôm nay Cảnh Đế cũng đã nghe được, vốn muốn lập tức tới điện Tiêu Phòng cứu người, không ngờ lại bị thái hậu giành trước.

“Lăng Thường, là trẫm khiến nàng phải chịu ủy khuất.” Cảnh Đế chăm chú nhìn nàng, thâm tình lên tiếng.

“Hoàng thượng quá lời rồi!” Sở Lăng Thường nhẹ nhàng khom người thi lễ đầy cung kính nhưng lại mang theo sự xa cách đầy tự nhiên, lời nói cũng rất hờ hững như lúc bình thường. Nghĩ lại hôm nay việc Cảnh Đế không xuất hiện ở điện Tiêu Phòng cũng thật là may mắn, nếu không dù mọi chuyện có được giải thích rõ ràng thì người trong hậu cung cũng sẽ ghi hận trong lòng.

Thái độ của Cảnh Đế với Sở Lăng Thường thế nào, Đâu thái hậu cũng ngó lơ. Một lúc lâu sau bà ta mới lên tiếng,” Nếu tâm tư của ai gia đã bị các người nhìn thấu, vậy đương nhiên các người cũng hiểu được đạo lý khiến ai gia làm vậy. Trí tuệ của Lăng Thường quả thực lay động lòng người, thật lòng ai gia cũng tiếc khi phải đem Lăng Thường gả về phương Bắc xa xôi, nhưng hôm nay ai gia đã hạ ý chỉ. Ai gia là thái hậu, làm sao có thể nói lời không giữ lời? Một khi bội ước, chẳng phải sẽ khiến Tả hiền vương có cớ xuất binh nổi loạn hay sao?”

Hàn Thiên Tử khẽ mỉm cười, phất nhẹ cây phất trần rồi lên tiếng, “Thái hậu, lão phu đến đây như vậy thì cũng đã sớm chuẩn bị đối sách rồi. Thái hậu sẽ không bị coi là người không giữ lời. Kẻ bị như vậy chỉ có thể là Tả hiền vương của Hung Nô mà thôi.”

“A?” Thái hậu cùng Cảnh Đế nghe vậy đều vô cùng ngạc nhiên, nhất là Cảnh Đế, trên mặt hiện rõ sự vui mừng, “Phu tử, chẳng lẽ ngài đã nghĩ được biện pháp khiến Lăng Thường không phải tham dự vào việc hòa thân?”

“Đúng vậy!” Hàn Thiên Tử nhẹ nhàng gật đầu. “Người đời đều biết người của Quý Cốc phái tinh thông thuật kỳ môn độn giáp, rồi lại làm tướng thuật kỳ môn độn giáp chỉ dùng nơi sa trường. Thực ra không phải như vậy. Kỳ môn độn giáp chia thành kỳ, môn cùng độn giáp. Ất, Bính, Đinh là ba kỳ, hưu sinh thương đố cảnh tử kinh khai là bát môn. Chỉ cần sắp xếp lại đôi chút theo phương vị là có thể bày ra một tấm màn che chắn tuyệt vời. Cho nên lão phu sẽ bày ra một trận pháp, tìm người thích hợp khiến Tả hiền vương tin là thật, đem người đó trở thành Lăng Thường.”

“Phu tử thật sự khiến ai gia được mở rộng tầm mắt.” Thái hậu nghe vậy rất hiếu kỳ nhưng sau đó lại cảm thấy có chút nghi hoặc, “Ai gia

tín nhiệm là phu tử là người tài giỏi, nhưng người có thể thay thế được Lăng Thường thì phải làm sao?”

“Đã tìm được rồi, người đó đã chờ bên ngoài điện Tuyên Thất từ lâu chờ tuyên triệu.” Hàn Thiên Tử nhẹ nhàng vuốt râu.

“Mau truyền vào!”

Sau mệnh lệnh của thái hậu, rất nhanh chóng có một nữ tử tiến vào điện. Nữ tử này khoác trên người bộ y phục màu xanh mát làm tôn thêm làn da trắng nõn, bước chân cực kỳ nhanh nhẹn nhưng cũng không kém phần uyển chuyển. Nhẹ bước lên trước cúi đầu thi lễ, thanh âm êm dịu mang đậm sự thanh nhã cất lên, “Linh nhi tham kiến hoàng thượng, thái hậu, chúc hoàng thượng vạn thọ vô cương, chúc thái hậu trường lạc vô cực.”

Thái hậu cùng Cảnh Đế nhìn thấy người vừa tiến vào đều kinh ngạc tột độ, “Nam Hoa công chúa? Sao lại là con?”

Linh nhi là đứa trẻ mồ côi nơi hậu cung, thái hậu nhớ tình cũ sau phong làm Nam Hoa công chúa. Tuy cũng là công chúa nhưng cô cùng mấy vị khác lại không hợp nhau, cô không thích những nơi ồn ào, cũng không thích giao tiếp với người khác, không ngờ tới hôm nay lại có thể tới yết kiến.

“Hoàng thượng, thái hậu nương nương, Linh nhi nhận được hoàng ân, ở trong cung luôn được chiếu cố, vẫn luôn cảm tạ ân điển. Nay Đại Hán phải đương đầu với chiến sự, Sở cô nương lại là chi sĩ tài ba, Linh nhi không muốn thấy hoàng thượng cùng thái hậu khó xử, nguyện ý phối hợp với lão phu tử thực hiện kế hoạch dự định, báo đáp ân tình bao năm nay của hoàng thượng cùng thái hậu.” Vẻ mặt của Nam Hoa công chúa lúc nói những lời này vô cùng bình thản, nhẹ nhàng hơi cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng người

xuống.

“Hay lắm, không ngờ Nam Hoa công chúa lại có thể vì giang sơn Đại Hán hy sinh bản thân, ân tình này trăm ghi tạc trong lòng.” Cảnh Đế thấy vậy cực kỳ cao hứng, lớn tiếng ngợi khen.

“Hoàng thượng, đây là việc Linh nhi nên làm.” Nam Hoa công chúa nói xong, ánh mắt hơi ngước lên, đối diện với Sở Lăng Thường mỉm cười, lại nhìn đến Dạ Nhai Tích bên cạnh nàng thì vội vàng cúi xuống, hàng lông mi dài khẽ rung động, nhẹ giọng nói, “Tất cả đều dựa vào đối sách của lão phu tử.”

Quyển 3 - Chương 17: Phần 3: Ai là quân cờ của ai?

Sở Lăng Thường cẩn trọng quan sát vẻ mặt có chút khác thường của Nam Hoa công chúa, âm thầm nhìn quanh, lại thấy hai má của cô có chút đỏ ửng lên thì không khỏi cảm thấy quái lạ. Trong lúc vô tình lại thấy sư huynh Dạ Nhai Tích hơi nheo lại đôi mắt, không hề chớp nhìn về phía Nam Hoa công chúa cách đó không xa.

Tâm tình Sở Lăng Thường không khỏi bị một hồi chấn động bởi ý nghĩ vừa mới phát sinh trong đầu, nhưng nàng lại tự trấn an mình rằng đó chỉ là phỏng đoán của bản thân mà thôi.

Đậu thái hậu đương nhiên không chú ý tới vẻ khác thường của Nam Hoa công chúa. Bà ta hơi nghiêng người về trước tỏ ý dò xét rồi lại nhìn Hàn Thiên Tử, “Linh nhi muốn phối hợp với Lão phu tử như thế nào?”

Hàn Thiên Tử cất tiếng cười sảng khoái rồi mới đáp lại, “Đó chỉ là một chút tài mọn, đồ nhi Lăng Thường của lão cũng có thể làm được. Lăng Thường, mau nói một chút cho thái hậu nương nương đi.”

Sở Lăng Thường từ chỗ ngồi của mình lại lần nữa đứng lên, đi tới bên cạnh Nam Hoa công chúa, nhìn về phía thái hậu, nhẹ nhàng lên tiếng, “Ngày mai Tả hiền vương sẽ khởi hành về phương Bắc, đêm nay chính là lúc mấu chốt. Hoàng thượng vốn muốn đêm nay đãi yến tiễn Tả hiền vương, đến lúc đó dân nữ sẽ tới trước tấm cung của hân bày một trận pháp. Trận pháp này có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, đến lúc đó...” Nói đến đây, nàng hơi ngừng lời, nhìn Nam Hoa công chúa, âm thầm hít sâu một hơi rồi mới tiếp tục, “Chỉ cần Nam

Hoa công chúa xuất hiện ở tẩm cung của Tả hiền vương là được.”

Nam Hoa công chúa khẽ cắn môi nhưng rất nhanh chóng đã khôi phục thái độ bình thường.

“Lăng Thường, ý của nàng là...” Cảnh Đế có chút chần chừ, nghĩ một hồi rồi mới lên tiếng, “Chỉ cần bày ra trận pháp, đêm nay khi Tả hiền vương xuất hiện sẽ coi Linh nhi ở tẩm cung của hắc là nàng, sau đó....”

“Thật là diệu kế, xem ra huyền môn chi đạo quả thực cao thâm bí hiểm.” Đâu thái hậu chủ động mở lời, sự vui sướng cũng tràn ngập trong ánh mắt, “Ai gia đã hiểu rõ ý tứ của các người, chỉ cần đêm nay Tả hiền vương cùng Linh nhi gạo nấu thành cơm, ngày mai cho dù hắc tể tướng lại thì cũng đã muộn. Người hắc xâm phạm dù sao cũng là công chúa Đại Hán. Rõ ràng là ở đại yến nói muốn Lăng Thường, sau lưng lại bắt nạt công chúa, cho dù hắc có muốn lấy cớ gì đi nữa cũng vô ích mà thôi.”

“Đúng vậy, lão phu chính là có ý này.” Hàn Thiên Tử khẽ gật đầu, “Phải biết rằng Tả hiền vương là người cực kỳ cẩn trọng, cho nên phương pháp bình thường sao có thể khiến hắc mắc mưu chứ? Việc này tuy không được quang minh chính đại cho lắm, nhưng nếu có thể khiến hắc chui đầu vào lưới thì thực sự là cách tốt nhất.”

Bàn tay Nam Hoa công chúa vô thức siết chặt lấy tà áo, khoe môi cũng khẽ run lên khiến người tinh ý có thể nhận ra cô đang cố nhẫn nại. Mà Sở Lăng Thường lúc này vẫn một mực cúi đầu, hàng lông mày thanh tú nhíu chặt lại, tận sâu trong đáy lòng không khỏi dâng lên một cảm giác chua xót. Nàng không biết đây là loại cảm giác gì, chỉ thấy rất kỳ quái mà thôi. Đó là loại cảm giác khác thường mà mười sáu năm qua nàng chưa từng trải bao giờ.

“Hay, hay! Lão phu tử quả thực là cao nhân!” Cảnh Đế cao hứng đứng dậy đi tới đi lui, “Vậy sau đó, trăm có thể không cần tổn thất nhân tài, lại có thể khiến Hung Nô không còn có gì nữa. Thật là nhất cử lưỡng tiện!”

Đậu thái hậu cũng liên tục gật đầu, rồi lại nhìn về phía Nam Hoa công chúa, nở nụ cười cực kỳ hiền hòa, “Linh nhi, nhưng làm vậy khiến con phải chịu khổ rồi. Hung Nô không thể so với Hán cung, con phải làm sao để vượt qua đây?”

“Linh nhi đa tạ sự quan tâm của thái hậu. Vì Đại Hán, vì Lăng Thường, Linh nhi vất vả mấy cũng sẽ vượt qua.” Nam Hoa công chúa nhẹ nhàng lên tiếng nhưng trong ánh mắt lại có vài phần cô tịch.

Sở Lăng Thường thực cảm thấy hô hấp có chút khó khăn. Sư phụ nói làm như vậy có thể tránh được kiếp nạn, nhưng vận mệnh của Nam Hoa công chúa sẽ thế nào đây? Hết thảy đều bởi con người nghịch thiên cải mệnh, cho nên nàng cũng không cách nào tính ra con đường sau này của Nam Hoa công chúa...

Trong đầu nàng bất giác hiện lên gương mặt của Hách Liên Ngự Thuấn, còn có cả hơi thở tựa cơn gió thoảng của hắn...

“Hoàng thượng, thái hậu...” Ở một bên này giờ, rốt cục Dạ Nhai Tích cũng lên tiếng. Chậm rãi đứng dậy khiến áo bào trắng rộng rãi che đi thân hình cao lớn, giọng nói tựa cơn gió mát trong u cốc của Dạ Nhai Tích khẽ vang lên, “Lăng Thường vào cung chỉ là giúp bình định loạn bảy nước. Một khi chiến sự bình ổn, thầy trò ba người chúng tôi sẽ lập tức rời khỏi Hán cung.”

Dạ Nhai Tích nói lời từ giả như vậy bởi vị sư huynh này có thể nghe ra ý định muốn giữ Sở Lăng Thường lại Hán cung của Cảnh Đế. Sư

muội là người tính tình thanh đạm, ở lại trong cung này chẳng khác nào ngồi tù. Để ngăn ngừa hậu họa, Dạ Nhai Tích cùng sư phụ nhất định phải làm như vậy.

Cảnh Đế hơi há miệng vì kinh ngạc, không ngờ tới ba thầy trợ họ lại lập tức nói lời từ giã như vậy.

Đậu thái hậu suy nghĩ một chút rồi gật đầu, “Ai gia biết các người đã sớm quen với cuộc sống cách xa thế tục nên cũng không muốn ngăn trở. Đối với suy luận của Lão phu tử về chiến loạn, ai gia cực kỳ tin tưởng. Nhưng chuyện đêm nay, phải làm sao để ai gia tin rằng có khả năng thực hiện được đây?”

Trời sanh tính đa nghi là căn bệnh chung của nữ nhân nơi hậu cung. Việc này cũng khó trách họ bởi nếu luôn dễ tin người khác thì Đậu thái hậu này không biết đã chết bao nhiêu lần rồi, sao có thể ngồi đến ngôi thái hậu này, mà con trai bà ta sao có thể ngồi lên ngai vàng chứ?

Hàn Thiên Tử đương nhiên hiểu được ý tứ của thái hậu nên bình thản cười nhẹ, “Thái hậu chần chừ như vậy cũng là bình thường. Dù sao kỳ môn trận pháp cũng không phải việc mà người trong thiên hạ đều quen thuộc, cho dù lão phu có cam đoan thế nào cũng vẫn khó tiêu trừ sự nghi hoặc của thái hậu, cho nên vẫn là mời thái hậu nói ra phương pháp có thể khiến người không còn nghi vấn.”

Sở Lăng Thường cũng ngẩng đầu nhìn Đậu thái hậu, ánh mắt trong veo của nàng vẫn cực kỳ bình thản bởi trong lòng thầy trò họ đều hiểu rõ, việc tiêu trừ sự nghi hoặc chỉ là giả, giữ chân bọn họ mới là mục đích thật sự.

Đậu thái hậu nghe vậy liền nở nụ cười rạng rỡ, “Lão phu tử quả nhiên hiểu rõ tâm tư ai gia. Như vậy đi, lão phu tử suy đoán ngày mai

Ngô vương lại lần nữa khởi binh làm loạn, ai gia biết phu tử đã từng phụ tá Cao Tổ bày trận chinh chiến nơi sa trường, nhưng nay phu tử tuổi tác đã cao, ai gia cũng không đành lòng nhìn phu tử ở nơi sa trường chịu đựng bão táp phong sương, chi bằng tạm thời ở lại trong cung, để cho hai đồ nhi của ngài đích thân tới sa trường bày trận kháng địch, đến lúc đó hoàng thượng sẽ đề Dạ Nhai Tích, Sở Lăng Thường ở sau trướng làm quân sư, có thể thống lĩnh thiên quân vạn mã, ngài thấy thế nào?”

Sở Lăng Thường nghe vậy hơi ngẩn ra. Muốn nàng đích thân ra sa trường bày trận? Nàng ngay cả một con kiến còn không giết, sao có thể giết người? Dạ Nhai Tích thì chỉ cười khẽ, không nói gì, còn ánh mắt Hàn Thiên Tử thì hiện vẻ suy tư.

Khóe môi Đậu thái hậu hiện rõ ý cười nhưng ánh mắt lóe lên đầy thâm ý. Bà ta nhất định phải giữ một người trong số thầy trợ họ ở lại trong cung, nếu không sao có thể kiềm chế hành vi của hai người còn lại? Người của Quỷ Cốc phái làm việc luôn kỳ quái, dễ thay đổi khiến người ta khó có thể nắm bắt nên bà ta không thể mạo hiểm phiêu lưu. Dạ Nhai Tích là người võ công bất phàm, muốn chế trụ hắn đâu có dễ dàng? Sở Lăng Thường ở lại trong cung chỉ sợ sẽ làm loạn hậu cung, chỉ có Hàn Thiên Tử ở lại là thích hợp nhất.

Lần này thầy trò bọn họ tiến cung là muốn đưa Sở Lăng Thường đi, bà ta đưa ra yêu cầu này, bọn họ cũng không thể không đáp ứng.

Cảnh Đế cảm thấy không khí đầy vẻ áp lực liền nở nụ cười có chút xấu hổ, nhìn về phía thái hậu trầm giọng nói, “Mẫu hậu, Lăng Thường chỉ là một nữ tử sao có thể ra sa trường giết địch. Rất nguy hiểm, chi bằng....”

“Hoàng thượng không cần lo lắng. Theo ai gia thấy, bản lĩnh của Lăng Thường thực sự rất lớn. Hoàng thượng nói vậy là quá coi

thường nữ tử hay là vẫn không tin người của Quỷ Cốc phái có được bản lĩnh này?” Đâu thái hậu bình thản ngắt lời Cảnh Đế, vẻ mặt tràn ngập ý cười nhìn về phía Sở Lăng Thường, “Lăng Thường, ai gia không có phóng đại bản lĩnh của ngươi chứ?”

Sở Lăng Thường bình thản đem hết sự toan tính của Đâu thái hậu thu vào trong tầm mắt, nhẹ nhàng cúi đầu, bình tĩnh trả lời, “Sư phụ tuổi tác đã cao, thực sự không thích hợp ra sa trường giết địch. Lăng Thường cùng sư huynh nguyện thay sư phụ ra trận, xin thái hậu nương nương yên tâm.”

Dạ Nhai Tích cũng khom người thi lễ, “Tại hạ cũng sẽ tận hết khả năng của mình.”

Hàn Thiên Tử vẫn mỉm cười như trước, khẽ đưa tay vuốt chòm râu bạc.

“Được, ai gia cam đoan với các ngươi, ngày khai hoàn cũng chính là ngày ba thầy trò các ngươi rời cung.”

Thái hậu hài lòng lên tiếng.

“Đa tạ thái hậu thành toàn!”

“Đêm nay mọi chuyện phải dựa vào các ngươi, trăm ngàn lần đừng để ai gia thất vọng.” Bà ta lại dặn thêm một câu.

Mấy người Sở Lăng Thường đều đồng thời lĩnh mệnh.

Quyển 3 - Chương 18: Phần 1: Đêm nghịch thiên cải mệnh

Đêm xuống, ánh trăng nhẹ nhàng phủ những tia sáng bạc khắp Hán cung khiến khung cảnh nơi này có thêm vẻ nhu tình khó tả.

Trong Hoàn Dur điện, tấm màn sa mỏng nhẹ nhàng bay bay. Rất nhiều người trong cung hiện giờ đều đang tham dự yến tiệc tiến Tả hiền vương. Tuy nhiên sự náo nhiệt nơi đó hoàn toàn không ảnh hưởng đến Hoàn Dur điện, bởi vậy nơi này vẫn cực kỳ tĩnh lặng, tĩnh lặng đến mức có thể nghe được tiếng gió lướt qua từng khóm lá trúc.

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng dựa vào bên cửa sổ, mặc cho ánh trăng chiếu rọi lên một thân bạch y quen thuộc khiến toàn thân nàng như tản ra một thứ ánh sáng mỏng lung, tựa như bản thân nàng sắp hóa thành tiên nữ có thể bay lên cung trăng bất cứ lúc nào.

Trong lòng bàn tay nàng lúc này là khối ngọc bội tượng trưng cho quân quyền của Hung Nô. Miếng hàn ngọc hấp thu ánh trăng càng trở nên ngời sáng khiến hình khắc thể hiện biểu tượng tín ngưỡng trên đó trở nên cực kỳ sống động, mạnh mẽ. Vô thức nắm chặt trong tay, hơi lạnh thấu xương cơ hồ nhập vào tận trái tim Sở Lăng Thường...

Đêm nay, nàng sẽ tự tay đưa Nam Hoa công chúa tới trước mặt hắn. Đáng lẽ ra bản thân mình có thể có được tự do nàng phải cảm thấy cao hứng mới đúng, hơn nữa, nàng cũng không hề ép buộc bất kỳ ai mà đều do Nam Hoa công chúa tự nguyện. Thật ra trong lòng nàng cũng hiểu, Nam Hoa công chúa là người phía Lật phi nương nương, có thể gả tới Hung Nô như vậy cũng là một cách để củng cố thêm địa

vị của bà ta chốn hậu cung. Biết Nam Hoa công chúa lâu như vậy, nàng cũng chưa từng hỏi vì sao cô lại nhất định phải bán mạng vì Lật phi như thế? Vì sao phải làm một việc mà bản thân không thích thú như vậy? Nhưng nàng cũng biết, cánh cửa thâm cung sâu như biển, mỗi nữ nhân muốn tồn tại được sẽ lựa chọn những phương thức khác nhau. Có lẽ Nam Hoa công chúa có thể gả tới Hung Nô cũng chưa chắc đã là chuyện không hay. Nếu so với việc phải ở trong cung sống cô độc suốt quãng đời còn lại hoặc bị hoàng đế tùy tiện gả đi đâu đó thì làm thế này tốt hơn rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Sở Lăng Thường không khỏi run lên bởi kinh ngạc với chính những suy nghĩ của mình. Sao nàng lại có thể cho rằng Hách Liên Ngự Thuấn tốt hơn những thế tử khác chứ? Thật sự rất nực cười! Hắn là người tâm cơ thâm sâu khó lường, dã tâm lại lớn như vậy, sao có thể là một trượng phu lý tưởng để lựa chọn?

Hít sâu một hơi, tận sâu nơi trái tim nàng lại nhói lên đau đớn...

Thanh Tụ cầm đèn đi tới trước mặt nàng, thấp sáng hết thảy nền trong nội điện, lại thấy nàng nắm chặt miếng ngọc bội trong tay, không khỏi thấp giọng hỏi, “Tiểu thư thật sự muốn Nam Hoa công chúa thay mình sao? Người Tả hiền vương chung tình chính là tiểu thư cơ mà.”

“Thanh Tụ, không được nói xằng!” Sở Lăng Thường khẽ thả lòng miếng ngọc bội trong tay rồi mới nhẹ nhàng cất tiếng nói vô cùng bình thản, “Người như Hách Liên Ngự Thuấn trong lòng suy nghĩ điều gì, người ngoài căn bản không thể đoán được.”

“Còn có người có thể khiến tiểu thư không nhìn thấu được tâm tư hay sao?” Thanh Tụ không khỏi tò mò, tiến lại gần nàng, “Nhưng theo em thấy, Tả hiền vương thật sự có ý với tiểu thư, bằng không khi biết tiểu thư gặp nạn đâu có ra tay cứu giúp như vậy? Em thấy ngược lại

Tả hiền vương là người rất đơn giản mới đúng.”

Sở Lăng Thường nhìn dáng vẻ đơn thuần của Thanh Tụ không khỏi mím lại đôi môi anh đào. Nha đầu này nhìn ai cũng thấy đơn thuần như mình vậy. Nhưng mà tính cách này cũng có điểm tốt, ít ra cũng không gặp phải lắm ưu sầu.

Bất giác đưa tầm mắt nhìn về phía ngoài khung cửa sổ, nàng thấy sư huynh Dạ Nhai Tích đang ngồi dựa lưng dưới gốc một cây hoa đào, từng cơn gió nhẹ thổi qua khiến vạt áo khẽ bay lên, khiến phần chân hơi lộ ra. Một tay sư huynh đặt trên đùi, còn tay kia cầm một chiếc lá cây đưa lên môi, nhẹ nhàng thổi một làn điệu cực kỳ êm tai.

Hai con hạc đang chơi đùa quanh mấy gốc đào, mà mỗi cánh hoa lúc rơi rụng lướt qua ánh mắt của Dạ Nhai Tích dường như lại nhuộm thêm một phần bi thống...

Sở Lăng Thường vẫn không nhúc nhích nhìn Dạ Nhai Tích. Bộ dáng của sư huynh lại khiến nàng lơ đãng nhớ tới tình cảnh đêm đó, cũng là trong rừng hoa đào, nam nhân kia ở trên tán cây thổi tiêu cũng mang theo vẻ cô tịch giống như sư huynh lúc này.

Là cái gì đã khiến bọn họ trở nên cô đơn như vậy?

Thanh Tụ thấy nàng không nói lời nào, cũng theo hướng ánh mắt nàng nhìn lại, chậm rãi ngồi xuống, hai tay chống lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, tủm tỉm cười nói, “Dáng vẻ của sư huynh lúc này thật là đẹp mắt, cảnh này thật khiến em nhớ lại lúc chúng ta còn ở trên núi.” Nói đến đây, Thanh Tụ lại ngẩng lên, “Tiểu thư, em vẫn cảm thấy Tả hiền vương kia là người tốt giống như sư huynh vậy.”

“Sao em có thể so sánh hắn với sư huynh chứ?” Sở Lăng Thường đưa tay gõ nhẹ lên đầu Thanh Tụ như muốn trừng phạt, đứng dậy

nhẹ nhàng bước ra khỏi điện.

Thanh Tụ có chút ủy khuất chu miệng lên.

Những cánh hoa đào vẫn rơi rụng lả tả, mang theo mùi hương dịu nhẹ quẩn quanh trong không khí...

Tà áo bị làn gió thổi qua khẽ vang lên tiếng lật phật mà giai điệu êm tai kia cũng lập tức ngưng lại. Dạ Nhai Tích ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt của Sở Lăng Thường rồi khẽ mỉm cười, bàn tay cũng buông lỏng khiến chiếc lá theo gió cũng bay đi...

“Đã đến lúc rồi phải không? Cần huynh giúp sao?” Dạ Nhai Tích đứng dậy, thân ảnh cao lớn theo ánh trăng đổ dài chiếc bóng trên mặt đất, nụ cười cũng lan tràn tận đáy mắt.

Sở Lăng Thường cũng cười khẽ, “Không, một mình muội là được rồi!”

“Được!” Tính cách của Dạ Nhai Tích vẫn lạnh nhạt như vậy, tuy rằng không nói nhiều lời nhưng vẫn dễ dàng nhận ra sự quan tâm đối với sư muội của mình.

Sở Lăng Thường cũng không lập tức rời đi, mãi lâu sau nàng mới bình thản hỏi một câu, “Dường như đêm nay sư huynh có tâm sự?”

Lại một cánh hoa đào phiêu đảng xen vào giữa hai người họ. Dạ Nhai Tích cũng cười, trong mắt hiện rõ ý cương chiều cùng yêu thương, “Từ lúc nào muội lại thích nghiền ngẫm tâm tư của ta vậy?”

Nét cười vẫn in đậm trong mắt, Sở Lăng Thường khẽ lắc đầu, “Muội đâu dám!”

“Đi thôi, mọi chuyện nhất định phải cẩn thận mà làm!” Dạ Nhai Tích chậm rãi cất lời, bàn tay khẽ vỗ nhẹ một chút lên bả vai nàng.

Sở Lăng Thường gật đầu, vừa mới xoay người, nhưng dường như lại nhớ ra điều gì nên quay đầu nhìn về phía Dạ Nhai Tích.

“Sur huynh, cả đời này huynh đã từng yêu người nào chưa?”

Ánh mắt Dạ Nhai Tích hơi ngẩn ra nhưng rất nhanh liền cất tiếng cười nhẹ, “Huynh đã sớm quen với việc độc lai độc vãng, chuyện tình yêu trong mắt huynh mà nói chỉ như vật cản đường mà thôi.”

Sở Lăng Thường cười nhẹ một tiếng, không nói thêm gì nữa liền xoay người rời đi.

Dạ Nhai Tích cũng cười đáp lại, nhưng trong ánh mắt lại xẹt qua chút cô đơn...

Tiếng chuông gió thánh thót khẽ ngân lên quanh điện Minh Nguyệt, dòng nước nơi hồ Thái Dịch cũng nhẹ nhàng lưu chuyển, tạo thành một khung cảnh cực kỳ thanh nhã. Nam Hoa công chúa vẫn đứng bên ngoài điện, dưới ánh trăng bóng dáng cô toát lên một vẻ cao quý thanh nhã tựa loài hoa sen thuần khiết.

Khi Sở Lăng Thường bố trí xong trận pháp bên trong điện, bước ra ngoài lại thấy bóng dáng của Nam Hoa công chúa, trong lòng nàng không khỏi dâng lên một cảm xúc khó tả. Nhẹ nhàng bước tới, nàng khẽ dặn dò, “Linh nhi, bên trong đã bố trí ổn thỏa rồi, cô phải nhớ kỹ, sau khi bước vào bên trong không được động vào những đồ trang trí trong đó bởi mỗi thứ đồ trang trí đều là mấu chốt để tạo thành kỳ môn trận pháp. Chỉ cần di động chúng dù chỉ một chút, trận pháp bị phá

vỡ thì mọi cố gắng của chúng ta đều uổng phí.”

Bởi giao tình giữa hai người họ lúc trước cũng khá tốt mà Nam Hoa công chúa cũng không bao giờ tỏ ra kiêu ngạo nên Sở Lăng Thường cũng sớm quen với việc gọi thẳng tên cô như vậy từ lâu.

Sắc mặt Nam Hoa công chúa có chút tái nhợt, ngón tay cũng không ngừng run rẩy. Sở Lăng Thường kéo lấy bàn tay cô, cảm thấy nó cực kỳ lạnh lẽo, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác không ổn, “Linh nhi, thật ra cô không cần miễn cưỡng bản thân.”

“Cô còn có đường lui sao?” Nam Hoa công chúa nở nụ cười có chút bất đắc dĩ, “Thật ra tôi ở trong cung cũng chỉ là phế nhân mà thôi, chẳng thà tới Hung Nô vì Hán cung làm chút chuyện còn hơn, ít nhất cũng có thể khiến thái hậu cùng hoàng thượng nhớ đến tôi. Lăng Thường, cô không giống tôi, cô thông minh tài hoa, tôi không thể trông mắt nhìn cô bị thái hậu giam giữ như vậy.”

Quyển 3 - Chương 19: Phần 2: Đêm nghịch thiên cải mệnh

Càng về khuya, màn đêm dường như càng bị bao phủ bởi một bầu không khí đầy mị hoặc.

Cửa lớn của điện Minh Nguyệt bị đẩy ra một cách chậm rãi, gió đêm cũng theo đó tràn vào khiến dãy đèn lồng hai bên khẽ lay động. Thân ảnh cao lớn của nam nhân đổ cái bóng dài trên sàn điện hết một pho tượng thần mạnh mẽ. Chỉ thấy hắn khẽ xua tay đem đám cung nữ theo sau đuổi đi rồi một mình bước vào bên trong.

Cửa điện cũng từ từ khép lại.

Ánh nến dần khôi phục lại sự an tĩnh vốn có, thỉnh thoảng mất tiếng xèo xèo lại khẽ vang lên vô cùng tự nhiên.

Cách trang trí trong điện dường như đã bị thay đổi khiến hắn cảm thấy như chưa từng tới nơi này vậy. Hàng lông mày cương nghị hơi nhíu lên, hắn lập tức hướng phía phòng ngủ bước tới.

Một mùi hương thơm ngát như có như không tràn vào hô hấp của hắn. Là mùi hương của nữ tử mà hắn có cảm giác khá quen thuộc.

Đôi mắt sắc bén như chim ưng có chút ngờ ngàng, nhanh chóng lướt khắp khung cảnh bên trong phòng. Đây quả thực là phòng ngủ, nhưng hoang đường ở chỗ là cách trang trí đồ đạc nơi này đều hoàn toàn rối loạn, lò đốt hương lại ở sát gần giường, tấm màn trắng thanh lệ rủ xuống bao phủ bốn phía, lại không ngừng lay động khiến đầu hắn có chút đau nhức, theo bản năng đưa tay day day thái dương.

Rốt cục là có chuyện gì? Lúc ở dạ tiệc hẳn cũng không uống quá nhiều, tuy rằng hẳn sinh trưởng ở Hung Nô, nhưng bởi vì thân mang trọng trách nên chưa bao giờ uống quá chén, hôm nay trên đường trở về hẳn cũng hoàn toàn tỉnh táo lại, nhưng hiện giờ lại cảm thấy như đang chìm trong men say vậy?

Thực sự quái dị vô cùng!

Nhìn lại cách bài trí trong phòng lần nữa khiến hẳn càng cảm thấy phiền lòng, vừa muốn đưa tay đẩy các đồ vật về vị trí cũ thì một thanh âm mềm mại của nữ tử khẽ vang lên, mang theo sự mê hoặc đầy ma mị...

“Vương gia...”

Màn lụa trắng nhẹ nhàng phiêu đảng quanh giường với Nam Hoa công chúa đang nằm trên đó. Y phục bằng lụa trắng mỏng phủ lên thân hình mềm mại rủ xuống mép giường, một quầng sáng trắng bạc nhẹ nhàng lưu chuyển trên thân hình mềm mại, phản chiếu lên mái tóc dài óng ả cực kỳ rung động lòng người. Hàng lông mi dài cong vút khẽ chớp nhẹ, rợp bóng trên khuôn mặt tinh tế cùng với dáng vóc mảnh khảnh mà hẳn đã sớm quen với sự tồn tại.

Hách Liên Ngự Thuấn đột ngột dừng bước, khung cảnh hiện ra trước mắt khiến trái tim hẳn không ngừng đập loạn lên, làm cách nào cũng không khiến nó có thể an tĩnh trở lại.

“Sở Lăng Thường?” Hẳn hơi nheo mắt lại, nhìn nữ tử có chút hư ảo trước mặt. Nữ tử này trông rất giống nàng, lại có chút gì đó không giống. Thực sự là nàng sao? Trước giờ nàng luôn đối với hẳn vô cùng lạnh lùng, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện trong tầm cung của hẳn như vậy?

“Vương gia, người uống nhiều rồi sao? Để Lăng Thường chuẩn bị trà giải rượu cho người.” Nam Hoa công chúa có chút khẩn trương đứng dậy, hướng phía hần chậm rãi bước tới. Cô không biết hần có thể thực sự coi mình là Sở Lăng Thường hay không nữa. Hần vẫn đứng đó quá mức bình tĩnh khiến cho tâm tình của cô không khỏi rối loạn.

Mạo hiểm đưa ly trà giải rượu tới trước mặt hần, lại thấy hần không nhúu mày cự tuyệt, cô liền ngược mắt lên nhìn hần...

“Vương gia, người uống chút đi!”

Hách Liên Ngự Thuấn cúi đầu nhìn nữ tử mềm mại trước mặt, rõ ràng là khuôn mặt Sở Lăng Thường đang hiện ra chân thực đến mức hần có thể cảm nhận được đôi mắt trong veo tràn ngập nhu tình của nàng.

Hần không có nhìn lầm chứ? Là Sở Lăng Thường? Sao vừa rồi hần vẫn có chút cảm giác quái dị?

“Aida...” Nam Hoa công chúa thấy hần nhìn mình chằm chằm, toàn thân không khỏi run lên, bàn tay cầm ly trà cũng bị chấn động khiến ly trà rơi xuống, tất cả nước trà đều đổ vào người Hách Liên Ngự Thuấn làm ướt đầm trường bào trước ngực hần.

Nét sợ hãi tràn ngập trong mắt, vội vàng đưa tay tới lau, vẻ mặt cô cũng biến sắc, “Thực xin lỗi, vương gia, tôi...không phải tôi cố ý...”

“Vì sao nàng lại xuất hiện ở tấm cung của bản vương?” Hách Liên Ngự Thuấn không chút để ý đến việc trên người đang ẩm ướt, vươn tay nắm lấy cổ tay của Nam Hoa công chúa, trên gương mặt anh tuấn không có chút biểu hiện nào cụ thể, đôi mắt cũng nheo lại thể hiện sự khó hiểu.

Nam Hoa công chúa cố nén sự bối rối trong lòng, khẽ “uhm” một tiếng, đôi môi anh đào đỏ mọng hơi cong lên, “Vương gia ở trước mặt thái hậu đã nói ra hết thảy, khiến mọi người đều nghĩ Lăng Thường đã sớm là nữ nhân của ngài. Mục đích của vương gia không phải là để buộc Lăng Thường không có đường trốn chạy, chỉ có thể theo ngài về phương Bắc hay sao? Chẳng lẽ hiện giờ vương gia không muốn nhìn Lăng Thường nữa?”

Gương mặt nữ tử trước mắt hắn có chút hư hư thực thực, lại có chút hốt hoảng nhưng dung nhan tuyệt thế kia vẫn luôn khắc sâu trong trái tim hắn. Thấy nàng khẽ nhíu mày như đang cố nén sự đau đớn do lực tay hắn mang lại, một lúc lâu sau Hách Liên Ngự Thuần mới chậm rãi buông tay, đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng mơn trớn hàng lông mày thanh tú, lại lướt qua gò má trắng mịn như ngọc, cuối cùng dừng lại nơi cánh môi đỏ mọng, cảm nhận sự mềm mại mà ấm áp đầy cảm xúc.

Lăng Thường trong mắt hắn lúc này thực sự quá dịu dàng, dịu dàng đủ để kích thích ham muốn chinh phục đầy dục vọng của mỗi nam nhân.

Khóe môi Nam Hoa công chúa hơi cong lên, để lộ nụ cười tà mị mê người đến cực điểm...

Đôi mắt sâu thẳm của Hách Liên Ngự Thuần đối diện với đôi mắt trong veo kia, hồi lâu cũng không nói lời nào, bỗng nhiên hắn lại đưa tay vuốt ve chiếc cằm nhỏ nhắn, “Bản vương rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao đêm nay nàng lại đột ngột trở nên lớn mật như vậy?”

Nam Hoa công chúa khấn trương đến mức nuốt nước miếng cũng cảm thấy khó khăn bởi việc sợ hãi hắn phát hiện hết thảy đều là giả. Nhưng lắng nghe một cách cẩn thận thì thấy ngữ khí của hắn dường như đã thực sự coi cô trở thành Lăng Thường nên bàn tay cũng khẽ

nắm lại, cố ý cụp mi xuống, “Lăng Thường chẳng qua chỉ lớn mặt với ngài mà thôi, chẳng lẽ vương gia không thích?”

Nói xong lời này, lại sợ để lộ dấu vết nên Nam Hoa công chúa lập tức ôm lấy thắt lưng hắn, cả thân mình cũng vùi vào lồng ngực hắn, vô lực nói nhỏ, “Lăng Thường chính là không biết phải làm thế nào để đối mặt với vương gia mà thôi. Có thể được vương gia yêu thương là phúc khí của Lăng Thường, nhưng Lăng Thường lại sợ bên người vương gia có quá nhiều nữ nhân mà sẽ lãnh đạm với bản thân mình...” Nói xong mấy lời táo bạo này, Nam Hoa công chúa khẽ cắn môi khiến dáng vẻ của bản thân trong mắt Hách Liên Ngự Thuấn lại càng trở nên mê loạn động lòng người.

Hách Liên Ngự Thuấn có chút ngơ ngẩn sửng người, thái dương lại không ngừng giật giật đau nhói.

Nam Hoa công chúa xác định hắn không nhận ra mình nên cố ép bản thân nhỏ thêm đôi dòng lệ khiến khuôn mặt kiều my càng trở nên yếu đuối.

Phản chiếu trong mắt Hách Liên Ngự Thuấn là dáng vẻ thanh nhã đầy mị hoặc của Sở Lăng Thường khiến quỷ thần cũng phải điên đảo, mà ngay cả thanh âm hay một cái liếc mắt cũng vô cùng dụ hoặc.

Kìm lòng không được, hắn khẽ đưa tay tách làn môi đỏ mọng mê người kia ra, cúi đầu thì thầm, “Đừng cắn!”

Nam Hoa công chúa thuận thế đem má mình tỳ vào lòng bàn tay hắn, nhẹ nhàng cọ xát hết một chú mèo nhỏ được yêu thương, câu dẫn hắn đem mình kéo vào trong lòng. Mà hơi thở của Hách Liên Ngự Thuấn lúc này cũng trở nên gấp rút tràn ngập dục vọng, “Nàng lớn mật chạy tới tẩm cung của bản vương như vậy, chẳng lẽ không biết

hậu quả sao?”

“Lăng Thường từ sớm nên thuộc về ngài rồi, không phải vậy sao?”
Nở nụ cười yếu ớt đầy mê hoặc, Nam Hoa công chúa cúi đầu che đi đôi mắt đang tràn ngập sự khẩn trương.

Giai nhân trong ngực chủ động ôm ấp, Hách Liên Ngự Thuấn đương nhiên không phải thánh nhân. Khóe miệng hấn hơi nhếch lên, đem nữ tử trong lòng ôm lấy, vững bước tiến về phía giường lớn đặt xuống. Nhìn một thân bạch y trắng tinh bao lấy thân hình mềm mại, đôi mắt hấn càng trở nên u ám, đột nhiên cúi người đè ép xuống, hôn lên đôi môi ướm át đỏ mọng mê người kia.

Toàn thân Nam Hoa công chúa khẽ run lên, một cảm giác tê dại từ tận đáy lòng nhanh chóng lan truyền khắp toàn thân, vô thức hé miệng, bật ra tiếng rên rỉ mê hồn...

Tên ten, thế là xong phim vụ đổi vai, giờ chờ xem sóng gió thế nào

Quyển 3 - Chương 20: Phần 3: Đêm nghịch thiên cải mệnh

Bầu không khí yêu mị dần lan tỏa khắp điện Minh Nguyệt, từ phía lò đốt hương cũng không ngừng tỏa ra những làn khói mờ ảo quấn quanh từng hơi thở, mùi hương thơm ngát cũng càng lúc càng tỏa ra ngào ngạt...

Hách Liên Ngự Thuần chỉ cảm thấy đầu óc càng lúc càng trở nên mơ hồ, màn lụa trắng trước mặt vẫn nhẹ nhàng lay động, những đồ vật xung quanh dường như cũng biến thành có sức sống. Cả không gian rộng lớn trong phòng ngủ không ngừng lay động tựa như một chiếc thuyền nhỏ, làm hắn cảm thấy hết thật như thực như ảo. Giai nhân mỹ lệ tuyệt thế với thân hình mềm mại đang áp sát vào thân thể hắn. Dung mạo Sở Lăng Thường lúc này giống như được bao phủ bởi một lớp sa mỏng, càng trở nên lung linh huyền ảo tràn đầy dụ hoặc. Làn môi anh đào mềm mại ngọt ngào như mật, tựa như con cá nhỏ nhẹ nhàng lướt trên môi hắn, khiến cho hắn càng lúc càng mất tự chủ, hô hấp cũng trở nên nặng nề. Phát ra một tiếng thở gấp, hắn đưa tay giữ lấy đầu nàng, càng lúc càng bá đạo đưa đầu lưỡi xâm nhập vào khoang miệng nhỏ nhắn.

Ban đầu Nam Hoa công chúa có chút giật mình, nhưng ngay sau đó liền trầm luân trong sự tấn công đầy nhu tình của hắn, cánh tay trắng như ngó sen không kìm được vô thức ôm lấy cổ hắn, có chút khó nhọc đáp lại sự nhiệt tình kia.

Nữ tử trong lòng chủ động như vậy khiến nộ hỏa của hắn càng lúc càng trở nên cuồng dã, hô hấp của cả hai cũng trở nên dồn dập, cảm giác như không khí càng lúc càng loãng, cánh môi áp vào cánh môi

không ngừng ma sát đến nóng rực.

“Vương gia...” Nam Hoa công chúa nhìn hấn, thanh âm vô cùng mềm mại đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bởi sự tiếp xúc gần gũi kia mà trở nên ửng hồng hết những cánh hoa đào phiêu diêu ngoài khung cửa, cánh môi đỏ mọng cũng hơi sưng đỏ...

Hách Liên Ngự Thuấn chậm rãi rút khỏi làn môi quyến rũ kia, gương mặt anh tấn của hấn lúc này tràn ngập dự vọng sâu đậm cùng mê đắm...

Ngón tay thon dài nóng rực của hấn nhẹ nhàng vuốt ve làn môi đỏ mọng rồi lại tiếp tục hôn xuống. Nụ hôn lần này không còn nhẹ nhàng triền miên như lúc trước mà trở nên vội vàng hơn, có chút thô lỗ cạy mở khoang miệng nàng, đầu lưỡi linh hoạt tiến vào cướp lấy hết thấy hương vị ngọt ngào.

Lúc này, bàn tay hấn nhẹ nhàng vỗ về phần cổ thon thả, trêu đùa phần xương quai xanh tinh xảo của nàng, làn da ấm áp mềm mại kia thực khiến hấn lưu luyến không rời. Xuống chút nữa là bầu ngực xinh đẹp đang không ngừng phập phồng như dụ dỗ hấn tiến tới thêm chút nữa, tinh tế thăm dò...

“A...vương gia...” Thân hình mềm mại của Nam Hoa công chúa khẽ run lên, cảm giác tê dại càng lúc càng mãnh liệt hết một dòng điện xuyên thấu toàn thân, khiến thanh âm kiều mị mê hồn không khỏi bật ra khỏi chiếc miệng nhỏ nhắn...

Hoàn Dư điện...

Ánh trăng chiếu vào bên trong điện gieo rắc những tia sáng nhàn

nhật phân tán khắp nơi. Ngọn đèn không ngừng lay động khiến bóng dáng của Sở Lăng Thường in trên sàn cũng có chút chao đảo...

Đêm đã rất khuya, Thanh Tụ cũng sớm chìm vào giấc mộng từ lâu. Nha đầu này chính là như vậy, khi đã đến giờ thì không ai có thể ngăn cản giấc ngủ của nha đầu này. Khi sáng sớm hôm sau rời giường, mỗi ngày sẽ là cuộc sống tự do tự tại.

Sở Lăng Thường đáng lẽ cũng sẽ như thế, đáng tiếc, đêm nay lại vô duyên vô cớ không cảm thấy buồn ngủ. Nằm trên giường trần trọc hồi lâu, nàng rốt cục vẫn trở dậy, lấy áo choàng khoác lên người, tay cầm theo đèn lồng nhẹ nhàng đi ra khỏi điện.

Ánh trăng dịu dàng như nước chiếu vào mái tóc đen dài óng ả của nàng khiến dáng vẻ nhỏ nhắn càng trở nên tịch mịch như một cô hồn. Nàng đứng giữa sân, lẳng lặng nhìn bầu trời đêm lấp lánh cánh hoa đào. Lúc này, nàng thật sự hy vọng mình có thể biến thành cánh hoa đào kia, nhẹ nhàng bay ra khỏi cung điện, không màng đến thế sự, thêm lần nữa trở lại cuộc sống thanh bình nơi sơn cốc.

Nhìn sắc trời, ước tính thời gian đã trôi qua chừng một canh giờ, có lẽ Nam Hoa công chúa đã vô sự vượt qua mọi chuyện? Đêm nay là đêm cải biến vận mệnh của nàng, cũng là của Nam Hoa công chúa, mà có lẽ cũng là của cả Hách Liên Ngự Thuấn nữa.

Thế nhưng nàng lại không dám nghĩ tới việc đêm nay hai người họ sẽ triền miên bên nhau. Đó chẳng phải là chuyện nàng nên hy vọng sao? Nàng cùng hắn chẳng qua chỉ như hoa trong gương, trăng dưới nước. Chẳng phải nàng vẫn muốn không có chút liên hệ gì với hắn hay sao?

Nhưng...

Đầu ngón tay khẽ giật giật, nơi ngực lại truyền tới một cơn đau nhói, đèn lồng trong tay cũng không cẩn thận rơi xuống đất khiến ngọn nến bên trong bị nghiêng đi thiêu đốt toàn bộ khung đèn. Ngọn lửa nhanh chóng bùng lên khiến Sở Lăng Thường phải hơi lùi về phía sau mới khiến lửa không bén tới làn váy của mình.

Nhìn chiếc đèn lồng dần bị thiêu trụi, Sở Lăng Thường vẫn đứng lặng ở đó. Một lúc sau, không biết từ nơi nào lại bay tới một cánh bướm lao tới ngọn lửa đang không ngừng bùng lên kia. Đưa tay che miệng, vừa định đưa tay xua nó đi, nàng lại ngạc nhiên khi thấy nó lao vào trong lửa một cách điên cuồng. Chỉ trong chớp mắt, thân hình nho nhỏ kia hoàn toàn bị ngọn lửa bao phủ, thiêu đốt đến không còn dấu vết...

Sở Lăng Thường không khỏi bước lùi về phía sau vì kinh ngạc, cảm giác đau đớn trong lòng lại không ngừng tăng lên cơ hồ lan khắp lục phủ ngũ tạng.

Thiêu thân lao đầu vào lửa chính là ý như vậy sao?

Cho dù nó biết ngọn lửa kia sẽ kết thúc số mệnh của mình, sẽ khiến nó không còn được thấy mặt trời tươi sáng ngày mai, nó vẫn kiên quyết dẫn thân vào trong đó?

Rốt cục, sức mạnh nào đã khiến nó làm như vậy?

Nàng không thể đoán được suy nghĩ của nó, cũng không cách nào hiểu được cách làm của nó...

Hít sâu một hơi, bóng dáng nàng dưới ánh trăng lại càng chìm sâu vào nỗi cô đơn...

Tương phản với ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng bên ngoài cửa sổ, độ nóng trong phòng ngủ của điện Minh Nguyệt càng lúc càng cao, hơi thở nóng bỏng cơ hồ có thể thiêu đốt hết thảy...

Sau tấm màn mỏng, trên giường, hai thân hình nam nữ đang tạo thành một khung cảnh nóng bỏng, động tác cuồng dã của nam nhân kia cơ hồ khiến mọi vật đều bị chấn động...

Thân hình kiều mỹ của Nam Hoa công chúa bị ép chặt xuống, dưới sự va chạm của nam nhân kia ánh mắt đã trở nên hỗn loạn, khóe miệng ngậm lên những thanh âm vỡ vụn, một hồi khoái cảm không ngừng dâng lên trong lòng như muốn cuốn đi linh hồn của cô, xé rách thần kinh của cô, lan tràn tới tận đầu ngón chân khiến mỗi tế bào trong cơ thể đều không ngừng run rẩy...

Cùng với một đợt tấn công điên cuồng là tiếng gầm cùng hơi thở ồ ồ của Hách Liên Ngự Thuấn vang lên tựa dã thú.

“Lăng Thường....” Hắc khê kêu tên nàng, động tác cũng trở nên mạnh bạo hơn, lần sau so với trước lại tăng thêm sức lực, thêm cuồng bạo khiến nữ tử dưới thân chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ đứt đoạn, mùi hoan ái tràn ngập trong phòng hòa cùng hơi thở nặng nề, thật lâu vẫn chưa bình ổn...

Đêm rối cực cũng qua đi. Một đêm này, có lẽ có rất nhiều người mất ngủ.

Bên ngoài Hoàn Dư điện, chim chóc không ngừng hót líu lo. Lúc Thanh Tụ có chút lười biếng bước vào phòng ngủ để chuẩn bị nước cho Sở Lăng Thường, nha đầu này kinh ngạc hét lên một tiếng rồi

sau đó vội vã bước tới.

“Tiểu thư, tiểu thư...” Thanh Tụ khẽ vỗ vai Sở Lăng Thường, thận trọng gọi khẽ.

Tiểu thư sao lại ghé vào bên bàn như vậy? Chẳng phải là một đêm không ngủ hay sao? Lại nhìn thoáng qua phía cửa sổ, Thanh Tụ vội bước tới đóng lại. Trời ạ, tiểu thư không phải hứng gió cả đêm đấy chứ?

Sở Lăng Thường chậm rãi mở mắt, lại thấy sắc mặt Thanh Tụ cực kỳ khấn trương, trán còn toát mồ hôi. Nàng vốn định mỉm cười nhưng lại cảm thấy toàn thân đau đớn vô lực, thái dương cũng căng trướng, giống như có một tiểu quái thú không ngừng muốn phá nơi đó chui ra vậy.

“Tiểu thư, tiểu thư làm sao vậy?” Thanh Tụ đau lòng nhìn vẻ mặt tiều tụy của nàng, không khỏi cảm thấy kinh hãi. Đi theo tiểu thư từ nhỏ đến giờ, Thanh Tụ chưa từng thấy nàng biến thành như vậy.

Hớ hớ, thế là tên tò rồi nhé cả nhà ^^ Anh vương gia sẽ phản ứng ra sao khi tỉnh dậy ngày hôm sau nhỉ? Sẽ có sấm sét giáng xuống hay mọi việc diễn tiến theo kế hoạch?

Quyển 3 - Chương 21: Phần 1:

Ngoài dự liệu

Chiếc gương đồng bên cạnh bàn lúc này phản chiếu gương mặt tái nhợt của Sở Lăng Thường khiến nàng cũng phải hoảng sợ khi nhìn thấy sắc mặt của mình. Theo bản năng đưa tay khế áp lên má, nàng chỉ cảm thấy ngay cả đầu ngón tay cũng hoàn toàn lạnh cứng.

“Sắc mặt của tiểu thư không tốt chút nào. Tiểu thư sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái ư?” Thanh Tụ vội vàng đem nước ấm tới, thấm ướt khăn rồi nhẹ nhàng giúp nàng lau mặt, lại cảm thấy da thịt của Sở Lăng Thường lạnh tựa tảng băng nên lo lắng cất tiếng hỏi.

“Ta không sao!” Một lúc sau Sở Lăng Thường mới mở miệng nói chuyện, lại cảm thấy cổ họng hơi đau nhức, trong lòng thầm nhủ chắc hẳn đã bị nhiễm phong hàn.

“Nhưng mà...nhìn tiểu thư thật không ổn chút nào!”

“Chỉ là bị chút phong hàn mà thôi, không cần lo lắng!” Nàng nhẹ nhàng ngắt lời Thanh Tụ, cầm lấy chiếc khăn ấm áp lên má, cảm nhận được một chút hơi nóng từ đó truyền tới mới cảm thấy huyết mạch toàn thân lưu động trở lại.

Thanh Tụ vừa nghe liền vội vàng lên tiếng, “Tiểu thư, em lập tức đi gọi ngự y. À không, phải báo cho sư phụ trước đã.”

“Thanh Tụ...” Sở Lăng Thường cất giọng có chút khàn khàn. Thân thể nàng đương nhiên không cứng rắn như thiết bản, thật sự không chịu nổi một đêm gió lạnh. Khế ho một tiếng, nàng nhìn về phía

Thanh Tụ, “Không cần kê nự y, em tới nự được phòng lấy một ít phòng phong, tử tô, trần bì, sài hồ, cát căn cùng bạch thược mỗi loại 10 khắc, cam thảo 6 khắc, đun với nước cho ta là được.”

Bài thuốc này có thể giúp thông phổi, chủ trị phong hàn, trừ đau đầu. Dù sao cũng chỉ là chút bệnh nhẹ, chú ý điều tiết một chút sẽ ổn.

Thanh Tụ khẽ vỗ trán, “Ai da, em đã quên mất tiểu thư biết y thuật, lại muốn tìm nự y tận đâu chứ? Được, được, tiểu thư ở đây chờ em, không cần đi đâu hết, em lập tức tới nự được phòng bốc thuốc.”

Sở Lăng Thường lại lần nữa ho khụ khụ, khoát tay ra ý bảo Thanh Tụ mau đi bốc thuốc.

Thanh Tụ vừa mới xoay người liền kinh ngạc kêu lên, “Nhai Tích sư huynh!”

Mùi thảo dược thoang thoảng nhẹ nhàng ập tới. Sở Lăng Thường vừa quay đầu thì thấy đúng là Dạ Nhai Tích bưng một chén thuốc, khẽ đặt xuống trước mặt nàng rồi nở nụ cười cực kỳ bình thản, “Đã sớm chuẩn bị cho muội rồi!”

Sở Lăng Thường cầm lấy chén thuốc, thấy thành phần dược lý trong đó hoàn toàn đều là những vị mà mình vừa mới nói liền nhẹ nhàng hỏi lại, “Sư huynh làm sao lại biết muội bị phong hàn?”

Dạ Nhai Tích ngồi xuống chiếc ghế đối diện nàng, dưới ánh nắng mặt trời buổi sớm chiếu vào bộ trường bào trắng phau càng khiến dung mạo vị sư huynh này thêm chói lọi. “Là Hạc nhi nói cho huynh biết muội đã hứng gió cả đêm qua. Sư muội của ta mặc dù tinh thông y thuật, đáng tiếc từ nhỏ sức khỏe đã không tốt, chỉ cần bị gió một đêm nhất định sẽ nhiễm phong hàn.”

“Cám ơn sư huynh!” Sở Lăng Thường nâng chén thuốc lên, hơi nhúu mày rồi uống hết.

Xem ra đêm qua Hạc nhi chơi đùa bên ngoài đã nhìn thấy nàng. Hai con Hạc kia trước giờ vẫn luôn theo huynh muội họ, hơn nữa lại có tình cảm rất tốt với đại sư huynh. Mà đại sư huynh cũng hiểu được ngôn ngữ của bọn chúng, biết rõ ràng mỗi tiếng kêu của chúng mang hàm nghĩa gì.

“Muội vẫn giống hệt như hồi nhỏ!” Dạ Nhai Tích thấy nàng uống hết thuốc liền cầm lấy khăn nhẹ nhàng giúp nàng lau khóe môi, trên khuôn mặt vị sư huynh này cũng nở rộ nụ cười cực kỳ dịu dàng.

Cho tới giờ nụ cười của Dạ Nhai Tích vẫn luôn mang tới sự ấm áp, thật giống như những giọt nước tinh khiết nhất trên Thiên Sơn khiến cho người ta không kìm lòng được mà muốn phỏ thác hết thảy. Nhìn nụ cười của sư huynh, nàng thực cảm thấy được ấm lòng cho nên cũng khẽ mỉm cười đáp lại, đem nỗi chua xót đang ẩn sâu trong lòng dần dần phân tán...

“Đến giờ rồi, chúng ta nên đi gặp sư phụ thôi. Huynh nghĩ thái hậu cùng hoàng thượng cũng đang chờ chúng ta.” Một tia nắng mặt trời khẽ lưu chuyển trên gương mặt tuyệt mỹ cùng bộ dáng có chút phiêu dật của Dạ Nhai Tích, uốn lượn nhảy múa khiến gương mặt tiêu sái kia càng tràn đầy mị lực.

Thắm sâu trong lòng Sở Lăng Thường có chút trầm xuống, hít sâu một hơi rồi khẽ gật đầu...

Điện Minh Nguyệt...

Ánh nắng sớm nhẹ nhàng soi rọi khung cảnh trong phòng ngủ, lò đốt hương cũng đã nguội chỉ còn lại tàn tro...

Trên giường lớn, Nam Hoa công chúa chậm rãi mở mắt, ánh mắt mệt mỏi khẽ di chuyển cho đến khi chạm phải một ánh mắt lạnh lẽo như băng thì hoàn toàn tỉnh táo, sợ đến mức hốt hoảng kêu lớn, chần chẫn theo bả vai cũng theo đó trượt xuống khiến hơi lạnh trong không khí quét qua da thịt khiến cô vội vàng kéo chăn che đi thân thể trần trụi.

Nam nhân triều miên cùng cô cả đêm qua không biết đã tỉnh lại từ lúc nào. Hắn đã sớm ăn mặc chỉnh tề ngồi ở bên giường nhìn cô chăm chăm, cặp mắt màu hổ phách kia khiến Nam Hoa công chúa cảm giác như nhìn thấy sói dữ.

Theo bản năng co người lại, tuy động tác không nhiều lắm nhưng cũng đủ khiến Nam Hoa công chúa cảm thấy hạ thân dâng lên một hồi đau nhức còn Hách Liên Ngự Thuấn đã đưa tay giữ lấy cổ cô.

“Người là ai? Vì sao lại ở tẩm cung của bản vương?” Thanh âm của hắn lạnh lẽo tựa băng giá quất xuống khiến người nghe không rét mà run.

Nam Hoa công chúa đã sớm nghe nói Tả hiền vương này là người giết chóc vô số, hai tay sớm đã dính không biết bao nhiêu máu tươi. Nếu đem so với nam nhân thâm tình đêm qua thì thực hoàn toàn khác biệt. Lúc này hắn hết như một con chim ưng dũng mãnh trên chiến trường, mỗi cử chỉ đều khiến người ta sợ hãi khôn cùng.

Giờ khắc này, Nam Hoa công chúa hoàn toàn hiểu rõ vì sao hoàng thượng cùng thái hậu đều kiêng nể hắn vài phần. Nam nhân này là người không ai dám chọc vào. Chỉ cần ánh mắt có chút giận dữ của hắn đã đủ khiến người ta toàn thân run rẩy.

“Tôi...tôi là....” Tuy rất muốn bình tĩnh nhưng thanh âm của Nam Hoa công chúa lại không kìm được sự run rẩy. Dưới ánh nhìn lạnh băng của đôi mắt hắc, cô cảm thấy bản thân mình như bị hai thanh đao nhỏ hung hăng cắt từng chút thịt.

Bàn tay kia của Hách Liên Ngự Thuấn chậm rãi siết lại khiến Nam Hoa công chúa có thể nhìn thấy các đốt ngón tay của hắc đều trở nên trắng bệch, gân xanh nổi lên dữ tợn tựa con rết. Mồ hôi lạnh thiếu chút nữa nhỏ xuống khi cô tưởng tượng đến cảnh một quyền này của hắc giáng xuống người mình...

“Nói, ai sai ngươi làm như vậy?” Hách Liên Ngự Thuấn hơi nheo mắt, tia lạnh thấu xương từ ánh mắt hắc không ngừng bắn ra, nắm đấm cũng siết chặt đến nỗi kêu răng rắc...

Đáng chết, hắc nhớ rõ ràng tối qua người ở bên hắc chính là Sở Lăng Thường.

Hắc tin tưởng mình không có nhìn nhầm, cũng tuyệt đối không phải ảo giác. Nữ tử trong lòng hắc tuyệt mỹ vô song, mỗi nụ cười cùng nhíu mày đều khiến hắc mê mẩn đến mất hồn. Vì sao sáng nay lại biến thành người khác như vậy?

“Vương gia, tôi là Nam Hoa công chúa. Không có bất kỳ kẻ nào sai khiến tôi hết, là tôi không cam lòng ở lại trong cung mà thôi.” Nam Hoa công chúa đã bình tĩnh lại. Ở trong cung nhiều năm như vậy, cô đã sớm học được cách bình ổn tâm trạng, chỉ có bình tĩnh mới có thể nghĩ được cách đối phó.

Hách Liên Ngự Thuấn vẫn nhìn chăm chăm Nam Hoa công chúa, mãi lâu sau mới buông cô ra, đôi mắt sắc bén của hắc đảo qua khung cảnh phòng ngủ một vòng, sau đó lạnh lùng cất tiếng hỏi,

“Công chúa hẳn ngày hôm qua đã gặp Sở Lăng Thường?”

Nam Hoa công chúa sững sốt đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đột ngột trở nên tái nhợt. Không xong rồi! Hình như hẳn đã đoán được...

Hách Liên Ngự Thuấn thấy vậy, trong lòng cũng đã hiểu rõ đến bảy, tám phần. Hắn lạnh lùng cười một tiếng rồi đột ngột đứng dậy, cả thân hình cao lớn toát lên sự mạnh mẽ tựa thần thánh nhưng lại lộ rõ khí chất lãnh đạm đầy xa cách.

Nam Hoa công chúa chợt nghĩ đến việc hẳn sẽ lập tức rút kiếm giết chết mình...

Cũng có thể là hẳn sẽ điên cuồng làm nhục mình...

Nhưng hẳn chỉ lạnh lùng cất tiếng cười, sau đó thu hồi sự giận dữ bùng bùng cùng sát khí trong mắt, chỉ còn hơi thở mạnh mẽ lan tràn khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Tơ mắt nhìn hẳn rời khỏi phòng ngủ, cảm nhận được không khí trong phòng dần phục hồi, Nam Hoa công chúa rốt cục cũng tỉnh táo lại, cố nén đau nhức dưới hạ thân, vội vàng mặc lại y phục, lão đạo chạy ra ngoài...

Quyển 3 - Chương 22: Phần 2: Ngoài dự liệu

Buổi sớm vừa lên triều đã có tin chiến trận gửi tới, tướng quân ở biên ải đã xác nhận Ngô vương lại lần nữa có ý tạo phản, sớm đã sai người ngày đêm phi ngựa đưa tin về thành Trường An khiến mọi người trong triều đều cảm thấy hoảng sợ. Cảnh Đế may mắn nghe theo lời Hàn Thiên Tử đã sớm có sự chuẩn bị nên lúc lên triều không cảm thấy quá kinh sợ.

Vừa bãi triều, Cảnh Đế lập tức tới Trường Lạc cung cùng thái hậu bàn bạc mọi chuyện.

Sương mù buổi sớm vẫn chưa hoàn toàn tan hết, mãi đến khi bị những tia nắng sớm chiếu rọi mới dần nhạt nhòa rồi biến mất...

Bóng dáng Hách Liên Ngự Thuấn sớm đã không thấy đâu. Đi xuyên qua ngự hoa viên để tới Trường Lạc cung, bước chân của Nam Hoa công chúa cũng trở nên gấp gáp. Nếu như cô đoán đúng thì Tả hiền vương kia hẳn đang đi tìm Sở Lăng Thường tính sổ. Hẳn lúc sáng nay ở trong phòng ngủ đột ngột nhắc đến tên Lăng Thường như vậy hẳn là đã đoán ra mưu kế của bọn họ. Một vương gia cao cao tại thượng như hẳn sao dễ dàng tha thứ cho việc bị lừa gạt như vậy? Ngộ nhớ...

Vừa nghĩ đến đây, trán Nam Hoa công chúa lại xuất ra một tầng mồ hôi lạnh. Lăng Thường chỉ là một nữ tử yếu đuối, sao có thể chống lại lửa giận của hắn? Không được, cô phải mau chóng chạy tới thông báo cho Lăng Thường mới được.

Nam Hoa công chúa lại tiếp tục rảo bước, nhưng vừa đi qua chỗ ngoặt thì lại bị một người chặn đường, ngẩng đầu nhìn lên thì ra đó là Hoa Dương công chúa.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp, không ngờ vào lúc này còn gặp phải cô ta.

Nam Hoa công chúa căn bản không để ý tới Hoa Dương, vừa mới nghiêng người muốn tránh đi thì lại thấy Hoa Dương cố ý chắn trước mặt mình, ngăn cản ý định bước tiếp của cô.

“Tránh ra!” Bối lo lắng cho Lăng Thường sẽ bị liên lụy, Nam Hoa công chúa lạnh lùng quát khẽ.

“A, tưởng là ai, thì ra là Nam Hoa công chúa. Cô là công chúa, ta cũng là công chúa, cô dựa vào cái gì mà muốn ta tránh ra?” So với vẻ vội vàng của Nam Hoa công chúa, Hoa Dương công chúa kia hiển nhiên là đang rảnh rỗi đi dạo, hơn nữa giọng nói cũng cực kỳ ngạo mạn.

Nam Hoa công chúa cố nén sự giận dữ trong lòng, lại nghiêng người tránh qua một bên, “Được, tôi chủ động nhường đường cho cô còn không được sao?” Tuy ở trong cung, Nam Hoa công chúa cũng không gây thù hằn với ai, nhưng cô cũng không hề muốn tiếp xúc với những nữ nhân khác.

Hoa Dương đương nhiên có thể nghe ra sự thiếu kiên nhẫn trong giọng nói của Nam Hoa công chúa. Mấy ngày gần đây, cô ta đã khó chịu không có chỗ phát tiết, nay vừa vặn có đối tượng, liền hướng về phía Nam Hoa công chúa hét lên chói tai, “Ngươi là cái thứ gì chứ? Không tự soi gương xem lại xem bản thân có tư cách gì mà dám ngồi ăn cùng với bản công chúa? Ngươi chỉ là đứa mồ côi trong hậu cung mà thôi, vĩnh viễn sẽ không có ai quan tâm, thương yêu ngươi hết.”

Vừa mới nói đến đây, một cung nữ phía sau liền thì thầm vào tai cô ta, “Công chúa, hình như cô ta vừa đi từ phía tấm cung của Tả hiền vương ra đó.”

“Cái gì?” Hoa Dương công chúa vừa nghe, thuận thế nhìn lại hướng vừa đi của Nam Hoa, cơn giận lại tăng thêm, nâng tay lên “bốp” một tiếng tát vào má Nam Hoa công chúa khiến gò má trắng trẻo kia đỏ ửng một mảng.

Hành động quá mức bất ngờ kia khiến Nam Hoa công chúa giật mình ngây ngẩn cả người, một lúc lâu sau mới ôm má trợn mắt nhìn Hoa Dương. Nam Hoa tuyệt đối không nghĩ tới cô ta dám ra tay đánh mình. Hoa Dương công chúa kia mặc dù ở trong cung kiêu ngạo ngang ngược nhưng cũng chưa từng ra tay nặng với ai bao giờ, hôm nay...

“Nhìn cái gì? Còn nhìn nữa bản công chúa sẽ móc mắt ngươi ra!” Hoa Dương công chúa nghĩ tới việc Nam Hoa ở trong tấm cung của Tả hiền vương thì lại giận điên lên, chỉ thẳng vào cô lớn tiếng, “Đừng tưởng ngươi mang danh hiệu công chúa thì ta không thể làm gì ngươi. Ngươi thật đúng là không biết xấu hổ, có thể làm ra chuyện bại hoại như vậy!”

Nghĩ tới gương mặt anh tuấn của Tả hiền vương, cô ta lại càng tức điên lên. Lúc biết hẳn lựa chọn Sở Lăng Thường, tuy rằng cô ta cũng tức giận nhưng cũng không có cách nào. Nhưng mà Nam Hoa này sao cũng có thể làm vậy? Cô ta dựa vào cái gì mà dám tới tấm cung của Tả hiền vương?

Thật tức chết mà!

Bàn tay nhỏ bé của Nam Hoa công chúa khế siết chặt mép váy, cô không cãi lại cũng không đánh trả mà chỉ dùng ánh mắt trong trẻo

nhưng lạnh lùng nhìn về phía Hoa Dương, đợi cô ta mắng xong mới thản nhiên nói, “Hoa Dương công chúa, cô đánh cũng đã đánh rồi. Giờ tôi có thể đi rồi chứ?”

Địa vị của Nam Hoa đúng là thực sự không thể so sánh với Hoa Dương công chúa. Hoa Dương là người được gia tộc Bạc thị bảo hộ, mà cô, chỉ như phiến lục bình không nơi nương tựa mà thôi. Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, cô chỉ hy vọng Hoa Dương kia sẽ không làm loạn thêm khiến thời gian tìm Lăng Thường của mình bị chậm trễ.

Cho dù vậy, Hoa Dương công chúa vẫn không thể tiêu tán được mối hận trong lòng, ánh mắt sắc bén vừa nhìn đến những dấu vết ái muội trên cổ áo của Nam Hoa, cô ta liền vung tay lên xé toạc cổ áo kia khiến dấu hôn chói mắt hoàn toàn lộ ra.

“A...” Nam Hoa chỉ cảm thấy nơi cổ xông lên một hồi đau đớn, cúi đầu nhìn lại thì đã thấy máu ứa ra do bị móng tay của Hoa Dương cào vào.

Cùng lúc đó, tiếng hét chói tai của Hoa Dương công chúa cũng vang lên, cả người cũng trở nên điên cuồng, “Người câu dẫn Tả hiền vương? Tiện nhân ngươi, ta không dạy dỗ ngươi thật tốt thì...” Nói đến đây, cô ta lại xông tới phía Nam Hoa công chúa.

Nam Hoa không ngờ tới Hoa Dương lại đột nhiên phát điên lên như vậy, sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng bước lùi về phía sau để né tránh, không ngờ trong lúc bối rối giẫm phải vạt váy khiến cả người mất thăng bằng ngã nhào về phía sau, chỉ đành trơ mắt nhìn Hoa Dương giờ móng vuốt lao tới.

Nam Hoa đã sấm nhắm đôi mắt lại, chấp nhận sự tấn công của cô ta nhưng bất ngờ, nơi eo lưng lại dâng lên một cảm giác ấm áp khiến

cô có chút ngỗ ngàng...

Một cánh tay nam nhân vững vàng đã vòng qua ôm lấy eo lưng cô. Nam Hoa chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, rồi hoàn toàn được kéo tránh xa khỏi phạm vi tấn công của Hoa Dương. Còn chưa kịp phản ứng, sự ấm áp nơi eo lưng lại nhanh chóng tan đi, thay vào đó là một thân hình nam tử bao phủ trong bộ trường bào trắng tinh. Ánh mắt của người đó sáng lấp lánh nhưng lại có chút xa xăm, lại có chút ý cười, gương mặt anh tuấn cùng thân hình cao lớn phảng phất ánh mặt trời rực rỡ được bao phủ bởi một vòng hào quang như mộng như ảo.

Là huynh ấy?

Cả người Nam Hoa công chúa không khỏi run lên, một cảm giác lạ lùng từ thẳm sâu trong lòng nhanh chóng lan tỏa...

Hoa Dương công chúa không ngờ tới giữa đường lại xuất hiện một vị cứu tinh như vậy, vừa muốn tiến lên chanh chua thì đã nghe thấy thanh âm nhẹ nhàng của nam tử kia vang lên, “Hai vị công chúa ở ngự hoa viên ra tay nặng như vậy không phải sẽ khiến hạ nhân chê cười hay sao? Hoa Dương công chúa luôn được coi là người tôn quý, nay hành động như vậy sẽ khiến thanh danh bị ảnh hưởng không tốt.”

“Tôi....đâu có!” Hoa Dương lúc này mới nhìn rõ diện mạo của nam tử vừa xuất hiện, trong lúc nhất thời mặt mũi cũng đỏ ửng lên mà mấy cung nữ phía sau cũng bắt đầu lén thì thầm to nhỏ.

“Hoa Dương công chúa hẳn nên đến điện Tiêu Phòng thỉnh an đi thôi, chậm trễ nữa sẽ khiến hoàng hậu nương nương trách tội.” Nam tử kia chỉ khẽ mỉm cười, hờ hững lên tiếng.

Hoa Dương công chúa há miệng thở hổn hển, thấy ánh mắt ôn nhu của nam tử kia thì ngượng ngùng cúi đầu, “A...đúng là...bản công chúa muốn tới điện Tiêu Phòng.” Nói xong, cô ta hung hăng trừng mắt liếc về phía Nam Hoa một cái rồi mới vội vã bước đi.

Đi được một đoạn khá xa, Hoa Dương mới khẽ đưa tay vuốt ngực, lảng lảng đánh giá nam tử áo trắng phía xa, “Trời ơi, thật sự là một nam nhân tuấn mỹ!”

“Đúng vậy, công chúa, nghe nói người đó là sư huynh của Sở Lăng Thường!”

“Lại là Sở Lăng Thường! Thật đáng ghét! Hừ, bản công chúa tuyệt đối sẽ không để mấy người họ yên! Chúng ta đi!”

Một trận gió nhẹ lại thoảng qua, Nam Hoa công chúa đưa tay giữ cổ áo, cũng không dám ngẩng đầu nhìn nam tử trước mặt cho đến khi một thanh âm dịu dàng khẽ vang lên...

“Công chúa không sao chứ?”

Quyển 3 - Chương 23: Phần 3: Ngoài dự liệu

Thanh âm đó hết như một ly rượu thượng hạng, mang theo vị ngọt thuần khiết đầy mê hoặc.

Nam Hoa không kìm lòng được mà ngược mắt lên, ngẩng nhìn nụ cười trên gương mặt cực kỳ an tĩnh đó, trong lòng cũng lập tức dâng lên một cảm giác ấm áp. Ánh mắt của nam tử kia thật dịu dàng, lại tràn đầy sức mạnh khiến người ta cam tâm tình nguyện tin tưởng. Cô chưa từng nghĩ đến trên đời này lại có được nam tử với đôi mắt trong sáng như hồ nước trong vắt đến vậy. Tuy đã thấy không ít gương mặt của những người quyền quý hay những vương tử cao cao tại thượng nhưng Nam Hoa công chúa thực sự chưa từng thấy nam tử nào có nụ cười khiến người ta say mê như vậy.

“Công chúa?” Dạ Nhai Tích thấy bộ dạng ngơ ngẩn của Nam Hoa liền khẽ cất tiếng gọi.

Nam Hoa công chúa lập tức khôi phục lại phản ứng, cuống cuồng cup mi xuống che đi đôi mắt tràn đầy sự khẩn trương, nhẹ nhàng liếm môi, cũng hơi nghiêng người, “Nam Hoa thực cảm ơn Dạ công tử đã ra tay giúp đỡ!”

Từng cơn gió nhẹ thoảng qua khiến vài cánh hoa đào khẽ vương trên mái tóc Nam Hoa công chúa. Hôm nay cô cũng chưa hề trang điểm, làn da trắng mịn thường ngày dường như trở nên trong suốt, hai má cũng tái nhợt, chỉ có chỗ vừa bị Hoa Dương đánh thì có chút sưng đỏ.

Hơi nhú mày, Dạ Nhai Tích không kìm lòng được liền vươn tay nâng cằm của Nam Hoa công chúa, đôi mắt lãnh đạm thường ngày giờ chăm chú nhìn tới phần má đỏ ửng, than nhẹ một tiếng, “Còn đau không?”

Hai má của Nam Hoa bỗng chốc đều đỏ bừng lên, khẽ lắc đầu, “Tôi không sao, cảm tạ công tử đã quan tâm.”

Trong đôi mắt Nam Hoa lúc này không ngừng dâng lên một cảm giác khác lạ nhưng lại bị tâm tình cứng rắn đè nén lại. Cô lại cúi đầu xuống, thầm nhủ vận mệnh của bản thân đã rõ ràng như vậy, đừng nên có những suy nghĩ xa vời làm gì.

Thấy sắc mặt Nam Hoa chuyển thành có chút lạnh lùng, Dạ Nhai Tích cũng buông cô ra, thắm sâu trong ánh mắt nổi lên một tia nghi hoặc. Dạ Nhai Tích cũng không cách nào hiểu được tâm tình của bản thân, bởi lúc này một cảm giác có chút như nhung nhớ nhưng lại có chút như không phải trào dâng.

Dù sao, Nam Hoa và Dạ Nhai Tích vẫn chỉ là hai người xa lạ.

“Tới Trường Lạc cung thôi, thái hậu nương nương hẳn đã chờ lâu rồi!” Thật lâu sau Dạ Nhai Tích mới mở miệng rồi lại xoay người bước đi trước.

Nhìn theo bóng lưng màu trắng phía trước, Nam Hoa sửng người nhìn theo một hồi rồi mới bước theo sau, hai người họ cứ như vậy bước đi, ai nấy đều không mở miệng nói chuyện.

Dọc đường đi, có mấy nhóm cung nữ đi ngang qua họ, sau khi thỉnh an đều không dẫn lòng được mà quay đầu nhìn lại, còn lén nhỏ giọng nói gì đó. Lúc hai người họ tới Trường Lạc cung, Sở Lăng Thường đã sớm chờ từ lâu, lại nhìn thấy phía sau Dạ Nhai Tích là Nam Hoa

công chúa thì không khỏi ngẩn người, ánh mắt cũng nổi lên một tia nghi hoặc.

Nàng vốn định cùng sư huynh đến yết kiến thái hậu, không ngờ tới nửa đường sư huynh lại để nàng đi trước. Chẳng lẽ huynh ấy chính là đi tìm Nam Hoa công chúa?

Hai người họ...

Nam Hoa thấy Sở Lăng Thường liền vội vàng tiến lên, đưa tay kéo nàng sang một bên, cẩn thận đánh giá một hồi. Lại thấy sắc mặt nàng lộ rõ vẻ tái nhợt thì không khỏi lo lắng cất tiếng hỏi, “Cô không sao chứ?”

“Không sao cả, chỉ là nhiễm chút phong hàn mà thôi.” Sở Lăng Thường thấy vẻ mặt của Nam Hoa rất khác thường liền hỏi lại, “Có chuyện gì vậy? Đêm qua...”

“Mọi chuyện đều tiến hành thuận lợi, nhưng sáng nay khi Tả hiền vương tỉnh lại dường như đã đoán được hết thấy chuyện này là một âm mưu, hơn nữa hắn còn nhắc đến tên cô. Lăng Thường, tôi thực sự sợ cô sẽ gặp nguy hiểm.” Nam Hoa khẽ trả lời, cũng không khó nhìn ra trong đáy mắt cô tràn ngập sự bất an. “Sáng nay bộ dạng của hắn thực sự dọa người, nổi giận đùng đùng rồi xông ra ngoài, hắn.....không có tới tìm cô chứ?”

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng lắc đầu, tim lại hơi thất lại, tuy rằng nàng không quen biết gì hắn, nhưng hắn là vương gia cao cao tại thượng như vậy, sớm đã có thói quen nắm người khác trong tay, sao có thể cam tâm tình nguyện bị người khác bốn cột? Hắn là một nam nhân tâm tư vô cùng kín đáo, một khi có thù nhất định sẽ báo, không chừng tiếp theo sẽ là một hồi gió lốc cũng nên. Nếu đã đoán ra mọi chuyện do nàng gây nên, liệu hắn có thể nuốt trôi cục giận này

không?

Hít sâu một hơi, có lẽ nàng chỉ có thể bình thản đón nhận mọi chuyện sẽ đến mà thôi...

Trên đại điện của Trường Lạc cung, Cảnh Đế cùng Đâu thái hậu đã sớm ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt cũng vô cùng nghiêm túc. Sau khi mấy người Sở Lăng Thường thỉnh an xong, nàng chỉ cảm thấy có hai luồng ánh mắt giống như ngọn lửa không ngừng chiếu thẳng vào mình. Hơi ngẩng lên, Sở Lăng Thường lại lập tức cảm thấy kinh ngạc.

Hách Liên Ngự Thuấn không biết từ khi nào đã tới Trường Lạc cung trước bọn họ, hắc ngòi ngay ngắn ở một bên, cặp mắt sắc bén tựa chim ưng như phát ra thứ ánh sáng màu hổ phách, hết ma quỷ trong đêm u ám không ngừng nhìn chăm chăm nàng.

Nam Hoa công chúa hoàn toàn ngây ngẩn cả người, kinh hãi nhìn nam tử trên điện. Cô đã nghĩ tới chuyện hắc sẽ đi tìm Sở Lăng Thường, cũng lo lắng không biết Lăng Thường có vì vậy mà bị liên lụy hay không, nhưng mà hắc....lại tới Trường Lạc cung?

Dạ Nhai Tích cũng kín đáo đánh giá Hách Liên Ngự Thuấn. Hắc thực sự không phải là người đơn giản chút nào!

Sở Lăng Thường hơi quay đầu đi, trong lòng lại thầm cân nhắc xem nam nhân kia rốt cục là có mục đích gì. Vừa nhìn thoáng qua thì thấy ánh mắt hắc không hề có chút tức giận, không mang theo sự căm phẫn mà Nam Hoa công chúa vừa miêu tả, thậm chí cũng chẳng có vẻ gì là muốn giết người. Hắc rốt cục đang suy nghĩ điều gì? Vì sao lại lạnh nhạt ngồi đó như vậy?

Nàng thà rằng thấy hấn nổi giận còn hơn. Bởi vì nổi giận là cách mà người ta đem sự bức bối trong lòng phát tiết ra ngoài, cũng là cơ hội tốt nhất để nắm bắt nội tâm của họ. Đáng tiếc, nàng không được như ý nguyện bởi hấn thực sự che giấu tâm cơ quá tốt...

“Lăng Thường, mọi người tới vừa kịp. Trẫm cùng thái hậu vừa bàn tới việc tiến Tả hiền vương.” Sắc mặt Cảnh Đế nhìn qua có chút thoải mái, lại thấy Sở Lăng Thường cùng Nam Hoa công chúa đồng thời tiến lên, trong lòng cũng hiểu rõ ràng được bảy, tám phần.

Sở Lăng Thường cùng Dạ Nhai Tích khẽ gật đầu, hai người họ đều không lên tiếng, lại nhìn đến dáng vẻ của thái hậu đương nhiên cũng hiểu rõ thêm một số chuyện. Một màn này so với dự đoán lúc trước của bọn họ hoàn toàn khác nhau. Hôm nay tới yết kiến, chẳng ai ngờ Tả hiền vương kia cũng sẽ xuất hiện, xem ra thái hậu cũng không đoán trước được, trên khuôn mặt bà ta vẫn là có chút cứng ngắc, nụ cười cũng vô cùng mất tự nhiên.

Mà Tả hiền vương kia cũng không phải là con rối để người ta điều khiển. Suy nghĩ của hấn thế nào không ai có thể đoán được. Hôm nay hấn lại không mời mà tới như vậy thực khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy nghi hoặc.

Nam Hoa thấy hai huynh muội họ không nói câu nào nên cũng không dám tùy tiện thực hiện theo kế hoạch lúc trước.

Thật ra sáng nay lúc Tả hiền vương nổi giận bùng bùng thì cơ hồ hơn nửa kế hoạch của họ đã có cơ bị hủy. Nguyên bản kế hoạch này là chuyện đêm qua sẽ truyền tới tai hoàng thượng cùng thái hậu, rồi thái hậu tuyên Tả hiền vương tới hỏi chuyện. Đường đường một công chúa Đại Hán bị mất đi sự trong sạch, Tả hiền vương cho dù không muốn cũng khó tránh. Cho dù sau khi biết được sự tình hấn có

giận điên lên thì sự giận dữ đó sẽ mau chóng lan truyền khắp nơi trong cung, như vậy sẽ càng bất lợi cho hần...

Nhưng....

Đậu thái hậu thấy không khí trên điện có chút lúng túng, lại thấy không thể theo kế sách lúc trước mà làm nên đành phải mở lời, “Không biết Lão phu tử ở trong cung có quen không? Hôm nay Tả hiền vương xuất cung, Lão phu tử nên xem giúp giờ lành thì tốt hơn.” Bà ta nói như vậy cũng là một cách thể hiện ngầm ý muốn Hàn Thiên Tử ra mặt giúp đỡ.

Cảnh Đế nghe vậy cũng lập tức hiểu ra, liền vội vàng ra lệnh, “Lăng Thường, mau gọi sư phụ của nàng tới Trường Lạc cung. Xem giờ lành để xuất hành là chuyện lớn, không thể để chậm trễ được.”

Quyển 3 - Chương 24: Phần 4: Ngoài dự liệu

Sở Lăng Thường ngược mắt lên nhìn lướt qua phía thái hậu rồi mới đáp lời Cảnh Đế, “Vâng, Lăng Thường lập tức đi ngay!” Nàng vừa mới xoay người thì thanh âm trầm thấp mang chút vẻ lười biếng của Hách Liên Ngự Thuấn đã vang lên...

“Không cần hao tổn sức lực như vậy!”

Sở Lăng Thường lập tức dừng bước, từ giọng nói của hắn cũng rất khó đoán biết ẩn ý bên trong.

Quả thực hắn đã khiến mọi người trở tay không kịp. Hắn thực sự có khả năng chinh phục và thao túng người khác, rất nhanh chóng đem cục diện bị động chuyển thành có lợi cho mình. Chỉ là không biết hắn sẽ đối phó với bọn họ ra sao?

Không khí trên đại điện như bị ép chặt lại, cho tới khi đạt tới mức giới hạn...

Sở Lăng Thường chậm rãi xoay người lại, nhìn nam nhân tâm tình khó đoán ngồi đó, dường như sự cảnh giác đang tràn ngập toàn thân nàng cũng đã bị hắn phát hiện. Rốt cục hắn cũng có hành động, đầu tiên là hơi nhếch môi, sau đó đứng dậy, hướng phía nàng bước tới.

Không khí phía trên đỉnh đầu Sở Lăng Thường như đặc quánh lại, ánh mắt nóng rực của hắn từ trên cao chiếu xuống, tựa một con chim ưng dũng mãnh có thể dễ dàng cắn nuốt nàng nhưng lại vô cùng nhàn nhã, bình thản thường thức sự hoảng loạn đang ẩn sâu trong

lòng nàng.

Tất cả ánh mắt của người phía trên đại điện đều nhìn chăm chăm Hách Liên Ngự Thuấn, chỉ có Sở Lăng Thường là hơi cúi đầu, cố gắng giữ bình tĩnh để đối mặt với hết thảy chuyện sắp phát sinh.

Hơi thở đầy nguy hiểm kia càng lúc càng đến gần cho tới khi có một bóng trắng lướt tới, nhẹ nhàng chặn đi áp lực ghê người đang bao lấy hô hấp của nàng.

Ngẩng lên nhìn, thì ra là sư huynh Dạ Nhai Tích.

Hách Liên Ngự Thuấn dừng bước, hờ hững nhìn nam nhân đang đứng chắn trước mặt Sở Lăng Thường. Nam nhân kia có khí chất cực kỳ bình tĩnh, giống hệt như nữ tử ở phía sau mà hắn biết. Hách Liên Ngự Thuấn cũng nhận ra sư huynh của Sở Lăng Thường nên trong ánh mắt lặng lẽ dâng lên sự đối nghịch.

“Vương gia là anh hùng phương Bắc, đương nhiên sẽ không tin tưởng việc chọn ngày giờ tốt của Trung Nguyên. Nhưng nếu đã là khách ở trong cung thì cũng nên theo sự tiếp đãi của chủ nhân mới phải.” Dạ Nhai Tích rất bình thản tiếp nhận ánh mắt sắc bén của Hách Liên Ngự Thuấn, dùng ánh mắt ôn hòa đổi lại.

Hách Liên Ngự Thuấn khoanh tay đứng đó, cũng không lập tức trả lời mà chỉ dùng ánh mắt nhìn lướt qua Dạ Nhai Tích hướng về Sở Lăng Thường ở phía sau, đáy mắt hắn như ẩn hiện sự nhẫn nại rồi đột ngột cất tiếng cười sang sảng, xoay người lại nhìn về phía Cảnh Đế cùng thái hậu, nhẹ nhàng nhún mày...

“Bản vương đã trở thành khách của Đại Hán từ khi nào vậy?”

Thái độ của hắn đột ngột biến đổi khiến tất cả mọi người đều giật

mình. Thái hậu cũng chờ người một chút rồi mới dựa theo lời hần nói để đáp lại, “Cũng phải, ai gia đã sớm hạ chỉ phê chuẩn việc hòa thân, Tả hiền vương cũng chính là người một nhà rồi. Cái gọi là giờ lành cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không cần làm nghiêm trọng quá như vậy.”

Cảnh Đế cũng lập tức tán thành.

“Hoàng thượng, thái hậu, hôm nay bản vương vào cung cũng là muốn nói lời từ biệt mà thôi. Không cần xem giờ lành làm gì, bản vương chỉ cần đưa người có cát tướng đi là được.” Hiếm khi thấy Hách Liên Ngự Thuấn nói đùa như vậy. Mà vừa nói xong mấy lời này, hần liền quay đầu nhìn về phía Sở Lăng Thường, đáy mắt hiện lên tia u ám.

Tâm trạng Sở Lăng Thường vẫn đang cực kỳ khẩn trương, nghe thấy hần nói mấy lời này lại càng thấy căng thẳng hơn. Đối diện với ánh mắt thản nhiên cùng hàng lông mày anh khí của hần, đôi mắt sáng sủa mũi cao thẳng, môi mỏng, gương mặt cương nghị cùng hơi thở đầy nam tính...chỉ là ánh mắt sâu thẳm của hần quá mức sắc bén khiến người ta thực sự lâm vào cảnh cuồng loạn khó khống chế tâm tình.

Trái tim nàng lại không khỏi đập loạn lên, cơ hồ muốn nhảy vọt ra ngoài.

Thái hậu cùng Cảnh Đế thấy hần nhìn chằm chằm Sở Lăng Thường, trong lòng không khỏi than thầm, còn đang suy nghĩ đối sách thì Nam Hoa công chúa đã bước lên trước, quỳ xuống giữa đại điện...

“Nam Hoa có tội, xin hoàng thượng cùng thái hậu trừng phạt.”

Một câu này thực khiến bầu không khí căng thẳng giảm bớt rõ rệt.

Hách Liên Ngự Thuấn thu lại ánh mắt, khoe môi nhếch lên một nụ cười lạnh. Đem nụ cười của hắn thu vào trong mắt, tận đáy lòng Sở Lăng Thường không khỏi phát sinh cảm giác ớn lạnh...

Đậu thái hậu thấy vậy, ánh mắt liền sáng lên, “Nam Hoa, con đứng lên rồi nói. Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Nam Hoa công chúa đứng dậy, hít sâu một hơi, vừa muốn đem chuyện tối qua nói lại thì đã thấy Hách Liên Ngự Thuấn cười nhẹ một tiếng rồi chủ động tiến lên...

“Hoàng thượng, thái hậu, chuyện này không liên quan đến Nam Hoa công chúa, tất cả đều là lỗi của bản vương.”

“A? Ngài nói vậy là sao?” Thái hậu lại càng tỏ vẻ tò mò, thân người cũng hơi nghiêng về phía trước.”

Hách Liên Ngự Thuấn hướng về phía Cảnh Đế cùng Đậu thái hậu khom người một chút, bày ra bộ dạng thỉnh tội, “Là bản vương khinh suất, trong thời gian ngắn đã không nhận người một cách rõ ràng. Từ lần trước tại yến tiệc quen biết Sở cô nương rồi bị tài hoa của nàng hấp dẫn, cho nên lúc đó người mà bản vương muốn chính là Sở Lăng Thường. Nhưng sau đêm qua mới biết, thì ra người trong lòng bản vương lại là Nam Hoa công chúa, cho nên xin hoàng thượng cùng thái hậu tuyên một ý chỉ khác. Người mà bản vương muốn lấy là Nam Hoa công chúa chứ không phải Sở Lăng Thường.”

Cái gì?

Nam Hoa bất ngờ trừng lớn hai mắt. Hắn chủ động muốn lấy cô sao?

Dạ Nhai Tích cũng không dự đoán được hắn sẽ có hành động này,

mi tâm khế nhúu lại. Tuy rằng việc đó phù hợp với kế hoạch đã an bài nhưng không hiểu tại sao trong lòng lại cảm thấy đau nhói.

Ánh mắt của Sở Lăng Thường cũng lộ rõ sự kinh ngạc, nhìn theo bóng dáng cao lớn lạnh băng của Hách Liên Ngự Thuấn, một cảm giác đau đớn cũng chậm rãi len lỏi trong từng mạch máu khiến cho khi hô hấp nàng cũng cảm thấy đau đớn.

Như vậy không phải tốt lắm sao?

Sao tay nàng lại run như vậy? Sao lại lạnh lẽo như vậy?

Đúng rồi, nhất định là do nhiễm phong hàn, chính là như vậy...

Cảnh Đế cùng thái hậu thực sự vui mừng khi thấy mọi chuyện diễn ra suôn sẻ. Họ vốn không nghĩ tới Hách Liên Ngự Thuấn sẽ chủ động nói ra những lời này. Nhưng dù sao cũng không thể biểu lộ quá rõ ràng, Đậu thái hậu khế hắng giọng, làm ra vẻ khó xử, “Tả hiền vương, ai gia không rõ ý tứ của ngài. Là ngài nói, hôm nay người ngài muốn đưa đi là Nam Hoa chứ không phải Sở Lăng Thường?”

“Thái hậu, bản vương cùng Nam Hoa công chúa chỉ hận gặp nhau quá muộn, nay đã ý hợp tâm đầu, xin thái hậu thành toàn.” Hách Liên Ngự Thuấn vẫn cực kỳ bình thản lên tiếng, không thể nghe ra chút cảm giác xao động nào trong lời nói của hắn.

“Chuyện này...” Thái hậu than nhẹ một tiếng rồi nhìn lại phía Nam Hoa công chúa, đột nhiên lớn tiếng hỏi, “Nam Hoa, rốt cục là có chuyện gì? Chẳng lẽ con không biết ai gia đã hứa gả Sở Lăng Thường cho Tả hiền vương hay sao?”

“Nam Hoa đáng chết!” Nam Hoa công chúa ngắc đầu, dùng ánh mắt kiên định nhìn thái hậu, “Nhưng Nam Hoa đã là người của vương gia

rồi, Nam Hoa biết thái hậu yêu thương Lăng Thường, nhưng con cũng nguyện ý chịu trách nhiệm với mọi hành vi của mình.”

“Con...” Đâu thái hậu ra vẻ bất đắc dĩ lắc đầu...

Hách Liên Ngự Thuấn cười khế, lại vươn tay kéo lấy Nam Hoa công chúa ngay trước mặt mọi người, nhìn về phía thái hậu trầm giọng nói, “Xin thái hậu thành toàn!”

“Thôi, thôi, việc đã đến nước này còn có thể thế nào được nữa. Ai gia sao có thể phá hoại một cặp uyên ương chứ? Chỉ là Lăng Thường...” Đâu thái hậu hơi kéo dài giọng, nhìn về phía Sở Lăng Thường...

Hách Liên Ngự Thuấn hơi quay đầu lại, ánh mắt nhu hòa nhìn nàng lúc này cũng âm thầm biến hóa, trở nên thâm trầm tựa dã thú.

Sở Lăng Thường chậm rãi bước lên, mái tóc dài khế lay động theo từng nhịp bước, chỉ có thể dùng từ tuyệt mỹ để hình dung. Tới đứng bên cạnh Nam Hoa, nàng nhìn về hướng thái hậu.

Lúc này, dù không nhìn vào mắt hắc, nàng cũng có thể hiểu được cảm xúc của hắc lúc này. Chính là đang cố kìm nén sự phẫn hận!

Quyển 3 - Chương 25: Phần 5: Ngoài dự liệu

“Thái hậu, Lăng Thường vốn chỉ là một nữ tử bình thường, được thái hậu thương yêu nên phong làm Hoàn Dur công chúa. Nhưng nữ tử bình thường thì thân phận sao có thể so được với Nam Hoa công chúa, cho nên trong lòng Lăng Thường cũng không có gì oán thán.” Thanh âm của nàng như có chút phiêu đãng, mềm mại quanh quẩn khắp đại điện nhưng lại dứt khoát đến cực điểm.

Hách Liên Ngự Thuấn cũng thu hồi tầm mắt, đem chút u ám cuối cùng trong đó hoàn toàn giấu kín....

“Được, nếu Lăng Thường đã nói vậy, ai gia sẽ sửa lại ý chỉ. Hoàng thượng, ý của người thế nào?” Đâu thái hậu hơi mỉm cười quay sang hỏi Cảnh Đế.

Tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng được dỡ bỏ, Cảnh Đế liền cười lớn, “Được, trẫm cũng muốn được chứng kiến những người có tình sẽ thành quyến thuộc. Tả hiền vương, vậy trẫm ban Nam Hoa công chúa cho ngài, hôm nay có thể xuất cung lên đường.”

“Đa tạ hoàng thượng, thái hậu đã thành toàn.” Hách Liên Ngự Thuấn cong môi cười, ánh mắt cũng cực kỳ bình thản.

Dạ Nhai Tích đứng cách Nam Hoa công chúa vài bước, trên khuôn mặt hiện lên vẻ ưu tư...

Hách Liên Ngự Thuấn cảm tạ hoàng ân xong liền đi tới trước mặt Sở Lăng Thường. Bởi lúc này khoảng cách giữa hai người họ quá gần

nên Dạ Nhai Tích cũng khó tiến tới gần cản cho nên động tác của hắn khiến không khí trên điện như có chút đông cứng lại.

Hách Liên Ngự Thuấn vẫn lẳng lẳng nhìn Sở Lăng Thường, trên môi nở nụ cười cực kỳ ấm áp đầy mê hoặc khiến nàng có thể cảm nhận được hơi thở của hắn cực kỳ rõ ràng.

Rốt cuộc hắn muốn gì?

Còn đang nghĩ ngợi, chợt cảm thấy nơi thắt lưng dâng tràn cảm giác ấm áp, rồi cả người đã bị hắn ôm vào lòng.

“Tả hiền vương, ngươi...” Cảnh Đế sững sốt đến mức đứng bật dậy nhưng rất nhanh bị thái hậu giữ lại.

Sở Lăng Thường không ngờ tới hắn lại chủ động ôm mình nên cũng cực kỳ kinh ngạc đến đờ người, toàn thân cũng tràn ngập sự cảnh giác. Ngực của hắn cũng không hề ấm áp mà ngược lại như dâng tràn lãnh ý, mùi xạ hương kia cũng cực kỳ tự nhiên bao lấy hô hấp của nàng khiến tâm tình Sở Lăng Thường có chút hoảng hốt.

“Lăng Thường quả thực là người rất thức thời, thật khiến bản vương bội phục, bội phục.” Hắn cúi đầu xuống, ở bên tai nàng cất tiếng cười khẽ, bàn tay to kia cũng vỗ nhẹ phía sau lưng nàng, động tác cực kỳ êm ái mang theo sự tao nhã đến cực điểm, giọng nói cũng nhu hòa đến nỗi khiến người ta vô thức nảy sinh sự sợ hãi...

Rất nhanh sau đó, hắn liền buông nàng ra, quay đầu lại nhìn Cảnh Đế cùng thái hậu nói lời từ biệt, sai bước rời khỏi Trường Lạc cung. Nam Hoa thấy vậy cũng vội vàng đi theo ra ngoài.

Ánh mắt Dạ Nhai Tích lúc này hiện rõ sự mất mát.

Sở Lăng Thường cảm thấy như vừa trải qua chuyến hành trình từ địa ngục trở lại nhân gian, âm thầm thở phào một hơi...

Từ Trường Lạc cung trở lại Hoàn Dur điện, Sở Lăng Thường không nói một lời, chỉ lẳng lặng ngồi cạnh bàn nhìn bản đồ Đại Hán. Ngô vương lại lần nữa làm phản đã không còn là chuyện đáng ồn ào. Sau khi giải quyết xong chuyện của Tả hiền vương, nàng sẽ lập tức cùng sư huynh ra sa trường. Chỉ cần Tả hiền vương kia đưa người của hắn rời khỏi thành Trường An, nàng cũng lập tức điểm binh đi dẹp loạn.

Thanh Tụ vẫn không hề biết dạo này đang phát sinh chuyện gì nên vẫn là một nha đầu vô tư lự. Sau khi đặt một ly trà trước mặt Sở Lăng Thường, Thanh Tụ khẽ bấu môi thể hiện sự bất bình...

“Không ngờ Nam Hoa công chúa lại âm hiểm như vậy. Rõ ràng biết Tả hiền vương đã chọn tiểu thư, vậy mà còn bám lấy không buông. Thực không ngờ cô ta lại là người như vậy. Tiểu thư, không phải bình thường cô ta rất tốt với tiểu thư sao?”

Sở Lăng Thường cũng không ngẩng đầu, chỉ là ánh mắt nhìn tấm bản đồ hơi ngưng lại một chút, bình thản lên tiếng, “Thanh Tụ, em thật sự hy vọng ta được gả tới phương Bắc?”

“Tiểu thư, em chỉ là cảm thấy Tả hiền vương kia thực sự là một nam nhân tốt thôi. Một nữ nhân cả đời cầu mong cái gì chứ? Chẳng phải là một phu quân tốt hay sao?”

“Đáng tiếc hắn không phải là một phu quân tốt!” Thanh âm của Sở Lăng Thường có chút bất đắc dĩ, “Trừ phi hắn là một người dân bình thường thì không nói.”

Thanh Tụ khẽ khoát tay, “Aida, bỏ đi! Tiểu thư nói cũng đúng. Hắn giờ là Tả hiền vương, tương lai còn muốn làm Thiên Vu, nhất định sẽ lấy không ít nữ nhân nữa.” Nói xong, Thanh Tụ như nhớ ra chuyện gì đó liền vui vẻ chạy ra ngoài.

Nhìn theo bóng dáng Thanh Tụ, Sở Lăng Thường bất giác nở nụ cười, lại lơ đãng nhìn tới miếng ngọc bội vẫn đặt một bên, trong lòng lại hơi trùng xuống. Đưa tay cầm lấy ngọc bội, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên hoa văn chạm khắc trên đó, nàng lại cảm thấy so với đầu ngón tay mình thì miếng ngọc kia còn lạnh hơn vài phần...

Hắn phải đi sao?

Mọi thứ cũng nên kết thúc, không phải sao?

Chỉ cần cho nàng thêm mấy ngày nữa, nàng sẽ có thể bình định xong loạn bảy nước rồi rời khỏi nơi này. Nhưng theo lời sư phụ, nàng không thể trở lại sơn cốc được nữa, mà dựa theo tính cách của Cảnh Đế, cho dù nàng trở về cũng sẽ không được sống những ngày vô tư lự như trước đây nữa.

Đến lúc đó, nàng có thể cùng sư phụ, sư huynh, Thanh Tụ tìm một nơi tịch mịch khác, yên tĩnh sống cả đời này.

Thứ nàng muốn, chủ nhân miếng ngọc bội này không thể cho được, mà thứ hắn muốn, nàng cũng không có cách nào.

Vừa muốn đem miếng ngọc bội đặt xuống Sở Lăng Thường liền nghe thấy một tiếng hừ lạnh. Tuy chỉ có một tiếng nhưng lại khiến nàng giật thót mình.

Vừa muốn ngẩng đầu lên nhìn, nàng lại cảm thấy bị một nam nhân từ

phía sau hung hăng ôm lấy, sau đó cả người bị ghì chặt vào ngực hẳn không cách nào động đậy. Hoảng sợ nghiêng đầu nhìn lại thì đập vào mắt nàng là tròng mắt màu hổ phách cực kỳ mê người, nhưng lúc này đôi mắt đó hơi nheo lại, bắn ra tia lạnh lẽo chẳng khác miếng hàn ngọc mà nàng vừa cầm.

“Ngài...A...” Chẳng khác nào gặp phải diêm vương, Sở Lăng Thường chỉ kịp kêu lên một tiếng, liền đó đôi môi đỏ mọng bị nam nhân từ phía sau chiếm giữ, điên cuồng cắn nát.

Đau!

Nàng chỉ có cảm giác này mà thôi!

Thái độ thô lỗ một cách khác thường của hắn vẫn kéo dài khiến nàng đau đến mức cảm thấy cho dù núi cao có sập xuống cũng chỉ đến như vậy mà thôi. Thậm chí, hắn còn cường ngạnh giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, bóp chặt cằm làm nàng đau đến mức không có cách nào trốn tránh sự tấn công của hắn.

Khóe miệng anh đào vừa hé mở, hắn liền đưa lưỡi tiến vào, cuốn lấy phần lưỡi đình hương của nàng điên cuồng không rời. Vốn lúc đầu còn cố kháng cự, nhưng khi hai đầu lưỡi chạm nhau, nàng có thể cảm nhận được sâu sắc một nỗi giận dữ gần như tới mức cuồng dại kia. Nụ hôn này của hắn hoàn toàn mang theo ý trừng phạt, khiến nàng đau tới mức sắp rơi lệ.

Nàng cố sức giãy giụa bởi nụ hôn kia cơ hồ khiến nàng không hít thở nổi, đầu óc cũng trở nên trống rỗng chỉ có thể nương theo những lúc hắn hơi giảm đi chút lực mà hít lấy chút không khí. Mãi lâu sau, hắn mới buông nàng ra, lại trực tiếp kéo nàng đứng dậy rồi áp chặt cả thân hình nhỏ bé vào phía tường.

Bức tường lạnh băng phía sau áp lấy lưng nàng, mà lực tay của hắn cũng mạnh mẽ như thể đang muốn phát tiết lửa giận đã tích tụ lâu ngày khiến đầu óc nàng càng lúc càng choáng váng.

Không phải hắn đã đi rồi sao?

Chẳng phải đoàn người hộ tống của hắn đã rời khỏi cung sao?

Thanh Tụ đã tận mắt nhìn thấy, vì sao hắn còn quay trở lại như vậy?

Hắn lại muốn cái gì?

“Sở Lăng Thường, nàng quả nhiên lợi hại. Đây là lần đầu tiên bản vương bị một nữ nhân bốn cột như vậy!” Ánh mắt hắn rõ ràng lóe lên sự phẫn nộ, không hề giống với vẻ ôn hòa lúc ở trên đại điện. Lúc này diện mạo thực sự của hắn hoàn toàn lộ rõ trước mặt nàng.

Quyển 3 - Chương 26: Phần 6: Ngoài dự liệu

Bàn tay hắn giống như hai gọng kìm sắt siết chặt lấy cánh tay Sở Lăng Thường khiến nàng đau đến nhú máu nhưng lại cắn chặt môi không kêu ra tiếng. Nàng cũng không ngẩng đầu nhìn hắn bởi vì nàng có thể cảm nhận được rõ ràng áp lực phía trên đỉnh đầu mình. Cơ thể của hắn giống như một quả cầu lửa, hận không thể lập tức đem nàng cắn nuốt, thiêu đốt đến không còn dấu vết.

Bàn tay siết lấy phần cổ mềm mại chặt đến nỗi cơ hồ khiến nàng nghẹt thở. Hắn thực sự muốn giết nàng sao? Chỉ riêng ánh mắt hắn cũng đủ nói cho nàng biết, hắn thống hận nàng đến chừng nào, muốn giết nàng đến chừng nào. Nếu hôm nay nàng thực sự chết trong tay hắn, vậy thật sự là ứng với câu “thiên mệnh không thể làm trái”. Những chuyện đã định thì sẽ phải xảy ra, sao có thể sửa đổi đây?

Cố nén đau nhức thì khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại bị hắn dùng sức nâng lên, giữ chặt, khiến nàng không thể không nhìn vào đôi mắt đã rực lửa kia, và cũng nhìn rõ hình ảnh của mình phản chiếu trong mắt hắn, thân hình nhỏ nhắn không ngừng giãy dụa một cách vô lực, chỉ có thể mặc cho ánh mắt kia như lưỡi dao nhọn từng chút từng chút cấu xé mình...

“Kêu đi, kêu lên cho bản vương!” Hắn càng lúc càng có vẻ kích động, bàn tay siết lấy gáy nàng đã nổi cả gân xanh, “Cầu xin bản vương tha thứ, nói không chừng bản vương sẽ thả nàng ra!”

Đau đớn từ tận chân tóc nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân, đau

đến mức nàng muốn rót nước mắt, đau đến không có ngôn ngữ nào tả nổi nhưng nàng vẫn cố nén không kêu thành tiếng, hàm răng trắng tinh vẫn cắn chặt làn môi như sắp tứa máu.

Sự quật cường của nàng giống như lửa cháy đổ thêm dầu, khiến cơn giận của Hách Liên Ngự Thuấn càng không cách nào kìm chế. Gương mặt anh tuấn của hắn cơ hồ muốn biến dạng, hàm răng nghiêng lại đến kết thành tiếng, “Sao? Sợ không dám nói lời nào, không dám nhìn bản vương?” Hách Liên Ngự Thuấn cúi đầu nhìn chằm chằm nàng, hơi nheo lại đôi mắt sắc bén như chim ưng đang tràn ngập sự thô bạo cùng âm u, nụ cười lạnh trên môi càng mở rộng, “Sở Lăng Thường, bản vương thực đúng là đã coi thường thuật kỳ môn độn giáp của nàng. Lại dám dùng cách đó để giờ thủ đoạn với bản vương, lá gan của nàng thật quá lớn rồi, chẳng lẽ nàng không sợ bản vương giết nàng sao?”

“Sợ!” Cố nén đau nhức từ hai cánh tay, Sở Lăng Thường khẽ mở miệng, nhưng thanh âm cũng không thể quá lớn bởi vì mới chỉ hơi di chuyển chút thì xương cốt nàng đã giống như sắp gãy. Người trên tay đã tắm máu không biết bao nhiêu sinh mạng như hắn đương nhiên sẽ không cố kỵ gì việc giết thêm một người, cho nên nàng cũng không hề che dấu sự sợ hãi trong lòng mà thực lòng lên tiếng.

Ai ngờ, Hách Liên Ngự Thuấn nghe vậy lại cảm thấy cực kỳ nhục cười, trong mắt lại lóe lên một tia châm biếm, “Người sợ? Người mà cũng có lúc sợ? Bản vương nghĩ người đã có khả năng không sợ trời không sợ đất cơ đấy!”

“Tôi cũng là người, đương nhiên cũng ham sống, bởi vì sợ nên mới nghịch thiên sửa mệnh, tôi không muốn vì bất cứ kẻ nào mà chết cả.” Thanh âm của Sở Lăng Thường hơi chuyển lạnh, từng chữ thốt ra cũng vô cùng dứt khoát.

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn chăm chăm nàng, nhìn vẻ mặt vẫn luôn trấn định của nàng, cho dù đau đến sắc mặt tái nhợt, trên trán không ngừng xuất ra mồ hôi vẫn không hề cầu xin hấn tha thứ. Nghe nàng nói mấy câu này, ánh mắt hấn hơi lóe lên, bàn tay to cũng nhanh chóng buông tha cho khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt đầy giận dữ cũng dần hòa hoãn lại.

“Thì ra ngươi cũng biết sợ!” Giọng nói của hấn đột nhiên trở nên ôn hòa hơn, trầm thấp tràn ngập sự mê hoặc, giống như một ly rượu ngon thuần khiết, từng câu từng chữ đều khiến người ta cảm thấy run sợ. Bàn tay hết gọng kìm sắt lúc nãy lại nâng lên, ngón tay thon dài khẽ vuốt ve gương mặt tuyệt thế trước mắt, giống như đang cẩn thận vuốt ve một món trân bảo.

Hơi lạnh từ bàn tay hấn từ trên má nàng chậm rãi lan xuống phần cổ thon hết như một con rết đang chậm rãi bò trên người nàng bởi động tác cùng giọng nói của hấn lúc này ôn nhu tới mức dọa người.

Nàng cảnh giác nhìn hấn, muốn nhân cơ hội này trốn đi nhưng lại phát hiện một cánh tay của hấn vẫn siết lấy eo lưng nàng, khiến nàng không thể động đậy, thậm chí chỉ có thể mặc cho thân thể mềm mại của mình như hòa với thân hình cứng rắn của hấn, cảm thụ được vẻ vô hại càng khiến người ta sợ hãi của hấn.

“Bản vương cũng không phải sư tử dã thú, vậy sợ cái gì? Sợ bản vương ăn ngươi sao?” Đem sự cảnh giác của nàng thu vào tầm mắt, nụ cười của hấn càng trở nên thâm trầm. Dứt lời, hấn lại cúi xuống, dịu dàng đặt một nụ hôn lên cổ nàng, hưởng thụ cảm giác hơi thở nóng bỏng của hấn gây cho nàng từng hồi run rẩy...

“Nói thử xem, nàng muốn bản vương làm thế nào mới không thấy sợ nữa?”

Sở Lăng Thường liều mạng quay đầu sang một bên lại càng khiến hắc có cơ hội tấn công. Nàng chỉ có thể thở hổn hển rồi lên tiếng, “Vương gia, xin buông ra, cũng không còn sớm nữa, ngài hắc là phải rời cung rồi.”

“Sau đó thì sao?” Hắc chỉ dùng một bàn tay to đã nắm chặt lấy hai cổ tay nàng, giữ chặt ra sau lưng. Giọng nói của hắc càng lúc càng êm ái, lợi dụng lực tay khiến thân thể của nàng hơi nghiêng về phía trước, càng thuận tiện cho hành động của hắc.

Làn môi mỏng khẽ nhướn lên hết tiếng nỉ non của tình nhân, phần môi nóng bỏng của hắc thuận thế dờn đến gáy nàng, sau đó chậm rãi chuyển qua vành tai nhỏ xinh, hé miệng ngậm lấy khiến nàng càng thêm run rẩy.

“Nàng sẽ có thể an tâm ở lại Hán cung, giống như trước đây giúp bình định loạn bảy nước?”

“Vương gia nếu đã sớm hiểu rõ tâm tư của tôi thì cần gì phải ép người như vậy?”

“Nàng thực sự nghĩ rằng chỉ dựa vào mấy người mà có thể xoay chuyển càn khôn?” Hách Liên Ngự Thuấn cười lạnh, lại cất tiếng hỏi.

Sở Lăng Thường ngẩng đầu nhìn hắc, câu này hắc đã hỏi hai lần, một lần mang ý nghi vấn, nhưng lần này rõ ràng là ý châm chọc cùng lạnh lùng.

Xem ra hắc đã sớm không coi Hán Đế ra gì nữa.

“Vương gia có dã tâm lớn như thế, lại sớm đã có tính toán thì cần gì phải trở lại hòa thân như vậy? Lăng Thường chẳng qua không muốn trở thành quân cờ trong dã tâm đó mà thôi.”

Hách Liên Ngự Thuấn cảm thấy như vừa nghe được chuyện nực cười, ánh mắt cũng hiện lên chút ý tứ kín đáo khiến người ta không thể nắm giữ, “Lăng Thường, nàng biết người mà bản vương chọn là nàng, cũng chỉ muốn một mình nàng cho nên mới dùng thủ đoạn lật mềm buộc chặt này với bản vương phải không?”

“Lăng Thường không dám, vương gia dù sao vẫn mãi là vương gia, nữ tử dân gian cũng chỉ mãi là nữ tử dân gian mà thôi. Chim sẻ cũng không thể biến thành phượng hoàng, vận mệnh đã như vậy nên nào dám hy vọng xa vời.” Sở Lăng Thường dứt khoát dựa đầu vào cột trụ, thản nhiên lên tiếng.

Lúc này nàng thực hy vọng nha đầu Thanh Tụ chớ lỗ mãng mà trở lại phòng thì tốt. Nha đầu kia thấy một màn này nhất định sẽ bị dọa cho không ít. Nam nhân trước mắt nàng lúc này mới chỉ là tạm thời áp chế lửa giận, cũng không có nghĩa là hắn sẽ thoải mái buông tha nàng, vạn nhất Thanh Tụ về làm âm lên, không chừng còn vì bảo vệ nàng mà động thủ với hắn...

Trái tim nàng bất giác lạnh cứng lại...

Hắn nếu mất kiên nhẫn mà giết Thanh Tụ cũng là chuyện có thể.

Lời này của nàng khiến Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhíu mày, buồn cười lắc đầu, đem khuôn mặt tuần tú kề sát nàng cơ hồ như sắp dính vào...

“Nàng có chuyện gì mà không dám làm chứ? Phượng hoàng? À, trong mắt bản vương đó chẳng phải chuyện nàng không muốn cũng có được sao? Hắn nở nụ cười tươi rói tựa đoá hoa mùa xuân rồi lập tức đổi giọng, “Nếu không, làm sao nàng có thể tự mình ra sa trường cùng nam nhân tranh đấu giành thiên hạ?”

Quyển 3 - Chương 27: Có thù phải báo

Những lời của hắn tựa như một khối hỏa dược nổ tung trong trái tim Sở Lăng Thường. Tuy ngoài mặt vẫn tỏ ra cực kỳ hờ hững nhưng hơi thở đã trở nên có chút dồn dập kia đã bán đứng sự bình tĩnh của nàng. Lúc này nàng sống người nhìn thẳng vào mắt hắn, hồi lâu cũng không chớp, cũng không nói nổi một lời.

Sao có thể như vậy?

Tại sao hắn lại biết chính xác chuyện nàng sẽ ra sa trường như thế?

Chuyện đó ngay Cảnh Đế cùng thái hậu cũng chỉ vừa mới quyết định, sao hắn có thể biết tường tận đến vậy?

“Giật mình sao? Muốn biết vì sao chuyện mà mấy người vừa quyết định, bản vương đã biết được hay không?” Hách Liên Ngự Thuấn vẫn duy trì vẻ mặt cực kỳ khó đoán định, giọng nói trầm trầm lạnh lùng lại vang lên bên tai nàng khi hắn cúi đầu xuống, “Nói với bản vương rằng nàng muốn biết, bản vương sẽ nói cho nàng biết!”

Những lời của hắn mang theo sự hấp dẫn khó tả, như thôi thúc người ta đưa tay chậm rãi xé mở vỏ bọc của một món quà tặng cực kỳ quý giá nhưng có khi bên trong lại cất chứa thứ độc dược trí mạng.

“Vương gia, ngài nên lên đường rồi!” Sở Lăng Thường thân nhiên lên tiếng, ánh mắt lại khôi phục sự lãnh đạm thường ngày.

Lời cầu xin kia nàng không thể nói ra, cho dù thực sự muốn biết có phải hắc cài mật thám ở quanh đây hay không thì nàng cũng không thể hỏi. Nam nhân này thực sự đã phá vỡ mọi sự dự đoán của nàng, khả năng khống chế cơn giận của hắn cùng năng lực đã sớm vượt xa sự tưởng tượng của Sở Lăng Thường. Một người có thể tự nhiên điều khiển tâm tình của bản thân như vậy đương nhiên không phải người đơn giản, cho nên nàng không dám khinh suất mà khiêu chiến.

Hách Liên Ngự Thuấn cười khế, rốt cục cũng buông hai cổ tay của nàng ra, lại đưa cánh tay nhẹ nhàng vòng qua vòng eo nhỏ nhắn của nàng, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng vây lấy thân hình nhỏ nhắn. Hắn cũng không chút tức giận mà nụ cười trên môi còn nhanh chóng lan tràn tận đáy mắt.

“Bản vương đương nhiên sẽ đi. Không đi, sao biết được Lăng Thường của ta ở trên sa trường mê người tới chừng nào.”

Bàn tay nhỏ nhắn của Sở Lăng Thường đặt bên người đột nhiên nắm chặt lại bởi lời nói ái muội kia của hắn mang theo ý khiêu khích rõ ràng.

Tay hắn chậm rãi đưa lên, vỗ nhẹ phía sau lưng nàng như muốn tiêu trừ sự cứng nhắc của thân hình nhỏ nhắn, đôi môi mỏng của hắn cũng nhẹ nhàng lướt trên từng đường nét tinh tế trên khuôn mặt xinh đẹp.

“Bản vương sẽ chờ nàng, nhất định sẽ chờ nàng, chờ nàng ra sa trường, chờ xem nàng làm thế nào để đẩy lui quân địch, chờ xem nàng làm thế nào để tiêu diệt được đại quân của ta.”

Trái tim Sở Lăng Thường như đập lạc đi một nhịp.

Thì ra hắn thật sự thông đồng với phản quân.

Sao hắn có thể tự tin như vậy? Tại sao hắn lại không chút nề hà nói rõ dã tâm của mình với nàng? Là nàng đã đánh giá quá thấp hắn hay là hắn không hề xem nàng ra gì? Thậm chí ngay cả Đại Hán hắn cũng không coi vào trong mắt?

“Lăng Thường...” Hắn nhẹ nhàng gọi tên nàng, hết như satan dưới địa ngục cất tiếng đòi mạng, lại không biết từ lúc nào đem miếng ngọc bội nàng vừa đặt xuống cầm lấy, sau đó chậm rãi nhét vào tay áo nàng, “Giữ nó cho tốt, bởi vì chúng ta sẽ rất nhanh chóng gặp lại, rất nhanh thôi...”

“Tôi sẽ không gặp lại ngài!” Nàng cất giọng nói cực kỳ kiên quyết như muốn đập tan ảo tưởng của hắn.

“Không, bản vương đã muốn nàng thì nàng chính là nữ nhân của ta, cho dù có chết cũng không thoát khỏi vận mệnh đã an bài.” Nói xong, bàn tay hắn lại nhẹ nhàng kéo nàng vùi đầu vào trong ngực mình, nụ cười của hắn cũng trầm trầm như thể bật ra từ yết hầu, “Lăng Thường à, nàng tốt nhất hãy bảo vệ bản thân cho tốt, đừng để bị bản vương bắt được, nếu không, bản vương thề...nhất định sẽ khiến nàng...đau đớn đến không muốn sống nữa!”

Câu nói cuối cùng của hắn hết như một tia sét điên cuồng bổ thẳng xuống trái tim Sở Lăng Thường, khiến cho nỗi bất an vẫn ẩn sâu trong lòng nhanh chóng khuếch tán khắp toàn thân...

Việc Hách Liên Ngự Thuấn rời cung khiến Cảnh Đế và Đậu thái hậu đều thở phào nhẹ nhõm nhưng đồng thời cũng cảm thấy bất an. Dù sao dã tâm của man di cũng khó đoán định, nhưng may có mấy người Hàn Thiên Tử giúp đỡ nên nỗi bất an kia cũng có thể giảm

thiếu đôi chút.

Khắp Hán cung từ trên xuống dưới đã không còn bình lặng nữa. Nhưng thực ra sự bình lặng kia đã không tồn tại từ lâu, chẳng qua vì Tả hiền vương ở trong cung nên mới tạm gắng che dấu mà thôi.

Hôm sau, buổi triều sớm trên đại điện đã tập hợp đông đủ bá quan văn võ. Bên phải có quan tư mã cùng tả, hữu tướng quân, chiêm sự, nội thị, ngay cả một số quan viên bình thường cũng được triệu lên điện nghị sự.

“Khởi bẩm hoàng thượng, thần có việc khởi tấu!” Binh bộ thượng thư liền bước lên trước.

“Chuẩn tấu!” Cảnh Đế ngồi ngay ngắn trên ngai vàng, mình khoác long bào, sắc mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, bàn tay còn hơi day day thái dương.

Binh bộ thượng thư liền cung kính thi lễ, “Hoàng thượng, thần sáng nay đã nhận được chiến báo, Ngô vương đã âm thầm dẫn 50 vạn đại quân theo hướng Tây tiến tới, rất nhanh chóng sẽ xâm phạm biên ải, thần khấu cầu hoàng thượng mau phát binh ứng chiến, tránh để tổn hại đến uy danh Đại Hán.”

“Sao có cái lý đó!” Cảnh Đế tức giận đập tay xuống long án, “Trẫm đã giết Triều Thác để xóa bỏ cái cớ làm phản của thất quốc, vậy mà Ngô vương kia còn không biết điều, dám vọng tưởng tấn công thành Trường An, quả thực đáng hận!”

Trong triều, các đại thần có mặt cũng thể hiện sự căm phẫn.

“Hoàng thượng, xin hãy sớm xuất binh kháng địch, nếu chậm trễ nữa sẽ lỡ mất cơ hội tác chiến.” Mấy vị lão thần từ đều cung kính chờ

lệnh, thần thái cũng vô cùng nghiêm túc.

“Ngô vương được voi đòi tiên như vậy, trẫm không thể nhẫn nhịn được nữa.” Cảnh Đế hơi nheo mắt lại, tuy rằng ông ta luôn không chủ trương trấn áp bằng vũ lực nhưng giờ khắc này tên đã lên cung, không thể không bắn đi. Nhìn về phía Hàn Thiên Tử, Dạ Nhai Tích cùng Sở Lăng Thường ở dưới điện, Cảnh Đế lại lên tiếng, “Tuy tình hình đã được Lão phu tử đoán định từ sớm nhưng trẫm vẫn thực cảm thấy đau lòng. Ngô vương dù sao cũng là người họ Lưu, vậy mà hấn lại muốn phản lại trẫm.”

Hàn Thiên Tử nhẹ nhàng vuốt râu, “Hoàng thượng, quyền thế chính là thứ độc dược khiến người ta biến đổi. Tiên hoàng lúc kế vị Cao Tổ chỉ là con thứ, địa vị vốn không được nhiều sự củng cố, Cao Tổ hoàng đế từng phong vương cho họ, đến nay cũng đã ba đời, trong lòng Ngô vương luôn tồn tại khúc mắc với hoàng thượng, đương nhiên quan hệ giữa hai bên luôn bất hòa, có lòng phản loạn là điều không thể tránh. Nay hoàng thượng phái binh xuất chinh, có hai đồ nhi của lão âm thầm hiệp trợ, lại phối hợp với mấy vị tướng quân anh dũng thiện chiến, phản loạn rất nhanh sẽ được bình ổn.”

Cảnh Đế hít sâu một hơi, siết chặt nắm tay rồi gật nhẹ đầu, ánh mắt lại đảo qua khắp các đại thần dưới điện, “Chư vị ái khanh đều đồng ý xuất binh sao?”

“Chúng thần khấn xin hoàng thượng phát binh.” Chúng đại thần đều quỳ xuống biểu lộ quyết tâm cùng đồng lòng.

“Tốt!” Cảnh Đế lần này đã hoàn toàn hạ quyết tâm, so với phụ hoàng mình, tính cách ông ta có phần không quả quyết nhưng cũng không đến nỗi là một vị vua tồi, “Chư vị ái khanh mau đứng lên!”

Các đại thần đứng dậy xong thì đại tướng quân Đâu Anh lại tiến lên,

“Hoàng thượng, thần nguyện tự mình lãnh binh đi tru diệt phản quân của Ngô vương, xin hoàng thượng ân chuẩn.”

"Hoàng thượng, thần cũng nguyện dẫn binh giết địch!" Châu Á Phu cũng không chịu kém thế. Ông ta từng phụ trợ Văn Đế, ở trên chiến trường cũng lập không ít công lao trong việc bảo vệ giang sơn Đại Hán.

Sắc mặt Cảnh Đế lộ rõ vẻ hài lòng, vừa định mở miệng thì quan Vệ úy tại Vị Ương cung là Lý Quảng đã trầm giọng nói, “Hoàng thượng, Đại Hán ta bấy lâu nay binh hùng tướng mạnh, nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, thần cho rằng người của Quỷ Cốc phái tuy có bản lĩnh không nhỏ nhưng trước kia khác, bây giờ khác. Lão phu tử mặc dù từng có công phụ trợ Cao Tổ nhưng nhiều năm lại chưa ra sa trường đương nhiên đối với tình thế hiện giờ có thể có sự phân tích sai lầm. Nay lại cho hai vị ái đồ chỉ huy tướng lĩnh như vậy thực giống như trò đùa, hai vị đó tuổi còn trẻ lại không rành thế sự, sao có thể ra chiến trường chỉ huy giết địch?”

Quyển 3 - Chương 28: Phần 1: Người đầu tiên trong sử sách

Lý Quảng vừa lên tiếng thì mấy đại thần đều lập tức gật đầu tỏ ý tán đồng. Hàn Thiên Tử cùng Dạ Nhai Tích chỉ mỉm cười không nói gì còn Sở Lăng Thường vẫn yên lặng đứng trên đại điện, ánh mắt toát lên sự bình tĩnh cực độ.

Có lẽ đây chính là bản tính của con người. Cho dù ở trong thời khắc nguy cấp nhất vẫn không bỏ quên lợi ích của chính mình.

Những người đó, rốt cuộc vẫn không thể dung nạp nàng. Mà không chỉ một mình nàng, ngay cả sư phụ cùng sư huynh của nàng cũng như vậy.

Cảnh Đế vừa nghe xong thì đầu lại cảm thấy đau nhức. Ông ta vốn tưởng rằng khi chiến loạn xảy ra, các đại thần sẽ không so đo việc người của Quý Cốc phái tham gia chính sự, không ngờ bọn họ lại chĩa mũi giáo vào phía mấy người Hàn Thiên Tử như vậy thực khiến ông ta cảm thấy vô cùng phiền muộn.

“Người phía Lão phu tử đã sớm tính được việc Ngô vương sẽ lại lần nữa làm phản, chẳng lẽ việc đó còn không đủ khiến trăm tin tưởng khả năng của bọn họ sao? Các vị ái khanh, người của Quý Cốc phái chỉ tới trợ giúp trăm bảo vệ uy danh Đại Hán, mấy lời chỉ trích như vậy trăm không muốn nghe nữa!”

“Hoàng thượng, mấy đạo lý quý dị như vậy sao có thể hoàn toàn tin tưởng?” Lý Quảng lại lần nữa lên tiếng, “Khẩn xin hoàng thượng khôi phục lại sự bình thường của triều đình, không cần thiết phải thay đổi

quy củ như vậy?”

“Làm càn!” Gương mặt Cảnh Đế tràn ngập sự giận dữ, “Lý Quảng, trăm niệm tình ngươi là lão thần từng phụ tá tiên hoàng mà nhẫn nhịn rồi, chẳng lẽ ngươi còn muốn trăm cách chức ngươi, đẩy ra phía bắc làm lính canh cổng thành?”

Lý Quảng vốn là người trực tính, nói chuyện rất thẳng thắn nên nghe Cảnh Đế nói vậy không khỏi cảm thấy ủy khuất trong lòng nhưng cũng không dám lên tiếng nữa. Sở Lăng Thường thấy triều đình trên dưới tranh chấp như vậy liền khế thờ dài một hơi rồi nhẹ nhàng bước lên, đến bên cạnh Lý Quảng thì dừng lại.

“Hoàng thượng, Lý tướng quân là lão tướng trong triều, trung thành tận tâm vì giang sơn Đại Hán mà đã tổn hao không ít sức lực. Lời của Lý tướng quân cũng không phải không có lý, xin hoàng thượng niệm tình tướng quân một lòng vì triều đình mà bớt giận.”

Lý Quảng cũng không ngờ Sở Lăng Thường lại ra mặt cầu xin giúp mình nên sững sốt một hồi rồi lại khinh thường nói, “Yêu nữ, đại diện này không phải nơi cho ngươi nói mấy lời ma quỷ.”

Cảnh Đế thấy vậy cũng biến sắc mặt.

“Lý tướng quân, Lăng Thường có một câu không biết có nên nói hay không?” Sở Lăng Thường nhìn về phía Lý Quảng, giọng nói cực kỳ ôn hòa không hề tỏ ra tức giận dù chỉ một chút.

Lý Quảng quay đầu nhìn nàng, "Có chuyện gì thì cứ nói trước mặt chư vị đại thần, không cần phải ngại!"

“Được!” Nàng nhẹ nhàng mở miệng, lại nhìn thoáng qua phía sư phụ cùng sư huynh đang khế gật đầu với mình, lại đưa mắt nhìn lướt

khắp các đại thần có mặt, cuối cùng dừng lại ở Lý Quảng...

“Lý tướng quân đã có nhiều năm kinh nghiệm chinh chiến hẳn cũng biết mục đích lần này khiến Ngô vương lại dấy binh làm phản là thế nào. Phản quân của bảy nước đầu tiên là tấn công nước Lương, rồi vây đánh nước Tề, nay lại hướng về phía thành Trường An như vậy chính bởi Ngô vương Lưu Ty đã sớm có âm mưu. Lúc trước các đại thần đã khởi tấu rằng hoàng thượng phải giết Triệu Thác mới có thể bình ổn phản loạn, nhưng thực tế thì sao? Ngô vương Lưu Ty chẳng những không chịu lui binh mà còn cho rằng bản thân mình có thể thay thế vị trí của hoàng thượng.

Sư huynh Dạ Nhai Tích của Lăng Thường vốn thích du ngoạn các nước, đã sớm nghe chuyện Ngô vương ở đất phong của mình tự xưng Đông Đế, chính là muốn tạo thành thế đối kháng cùng Đại Hán. Sư phụ của Lăng Thường - Hàn Thiên Tử đã từng trợ giúp Cao Tổ hoàng đế thống nhất giang sơn, hôm nay Lăng Thường chỉ đơn thuần muốn tuân theo truyền thống lúc trước, hỗ trợ hoàng thượng bình định phản loạn mà thôi. Sau khi chiến loạn được bình ổn, người của Quỷ Cốc phái chúng tôi sẽ lập tức rời cung, đó cũng là chuyện mà hoàng thượng đã phê chuẩn.”

Ánh mắt cực kỳ trấn định cùng nhu hòa của nàng lại lần nữa nhìn về phía các đại thần trên điện, “Cho nên chư vị đại thần cũng không cần phải băn khoăn. Quyền thế hay vinh hoa phú quý, nếu người của Quỷ Cốc phái muốn có được thì cũng dễ dàng như lấy đồ trong túi mà thôi. Nhưng người của Quỷ Cốc phái đã quen với cuộc sống ẩn dật, tuyệt đối không muốn bị triều đình trói buộc.”

Lý Quảng lúc này trợn mắt há hốc miệng nhìn nàng, còn về mặt các đại thần khác cũng tràn ngập sự xấu hổ. Câu nói cuối cùng của nàng thực sự đã đánh trúng tâm tư của bọn họ nên đương nhiên tất cả đều cảm thấy mất tự nhiên, lén thì thầm bàn luận.

"Lý tướng quân, các vị các đại thần, người của Quỷ Cốc phái nhiều nhất cũng chỉ xem như quân sư, sẽ không yêu cầu triều đình chút công danh nào. Lăng Thường cũng vậy, chỉ vì bình ổn chiến loạn, không có gì khác." Nàng hơi cất cao giọng nói một chút, ánh mắt vẫn cực kỳ an tĩnh.

"Hoàng Thượng, chúng ta chỉ cần xuất binh nghênh chiến là được rồi. Tướng quân của Đại Hán uy vũ như vậy mà phía Ngô vương chỉ là một đám phản quân, việc đơn giản đó cần gì phải làm phiền người của Quỷ Cốc phái?"

Văn Thái thường vẫn có sự nghi ngờ nên hướng về phía Cảnh Đế nói thêm mấy lời. Chuyện liên quan đến Sở Lăng Thường, ông ta cũng nghe được vài điều. Nữ tử này tuy không có tâm tranh giành quyền lực nhưng thế sự khó liệu, ông ta cũng không khó để nhận ra hoàng thượng đối với nàng có lòng yêu mến mà các triều đại trước đã có không ít ví dụ về những vị hồng nhan khuynh đảo giang sơn như Bao Tự, Đắc Kỷ rồi. Mà ngay tiền triều cũng có Lữ thái hậu, thậm chí ngay cả đương kim hoàng thượng lúc này thì binh quyền vẫn chủ yếu nằm trong tay Đậu thái hậu.

Ông ta vừa nói xong mấy lời kia thì đám đại thần đang xì xầm bàn luận cũng lập tức gật đầu tỏ ý tán đồng.

Cảnh Đế bị sự ồn ào trên điện làm cho mệt mỏi, cơn đau đầu lại càng lúc càng nặng thêm.

Sở Lăng Thường kín đáo nhìn về phía ngai vàng, thấy sắc mặt Cảnh Đế hiện rõ vẻ tái nhợt, trán thậm chí còn toát mồ hôi thì không khỏi nhíu mày. Nàng nghĩ một chút rồi nhìn về phía đại thần vừa lên tiếng, cung kính hỏi lại, "Văn Thái thường, ngài thật sự cho rằng việc Ngô vương làm phản chỉ đơn giản như vậy?"

“Chẳng lẽ không đúng sao? Chỉ là phản quân mà thôi, đời nào cũng đều xuất hiện cả.” Văn Thái thường kiên định giữ vững lập trường.

“Vậy thì việc Tả hiền vương của Hung Nô mấy ngày trước vào cung, ngay lúc này lại rời đi chẳng lẽ không có chút kỳ quái nào sao?” Sở Lăng Thường lại lần nữa hỏi ngược lại.

“Việc đó thì có gì lạ chứ? Sở cô nương có lẽ đã lo lắng nhiều quá rồi! Tả hiền vương vào cung là vì chuyện hòa thân, hòa thân thuận lợi rồi thì đương nhiên sẽ rời đi, chẳng lẽ còn muốn ở lại Hán cung cử hành hôn lễ nữa sao?” Văn Thái thường chậm rãi đáp lại.

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng lắc đầu, “Mọi người đều biết Hung Nô từ đời Cao Tổ hoàng đế đã mấy lần xâm phạm biên giới Đại Hán, tuy rằng chúng ta luôn chủ trương hòa thân nhưng cũng không thể thỏa mãn dã tâm của họ được, về điều này thì Lý Quảng tướng quân có lẽ hiểu rõ nhất.”

Sắc mặt Lý Quảng có chút khó coi, thật lâu sau mới buồn bã cất lời, “Đúng vậy, kỵ binh của Hung Nô thường xuyên tấn công xuống phía Nam, uy hiếp nghiêm trọng đến sự thống trị của Đại Hán, hiện giờ chúng ta đang chú trọng phát triển kinh tế, nếu muốn đánh thắng Hung Nô quả thực rất khó khăn.”

Lý Quảng là người có tư cách bình luận về tình hình Hung Nô nhất trong số các đại thần trên triều. Sở Lăng Thường cũng biết toàn bộ kỵ binh của Hung Nô luôn coi vị đại tướng này của Đại Hán là mối họa lớn nhất. Ông ta có thể nói là xuất thân danh môn, mấy đời trong gia tộc đều là trọng thần, đại tướng trong triều, tổ tiên của ông ta, Lý Tín là danh tướng thời Tần, mà bản thân Lý Quảng cũng nhiều lần xuất binh chống trả sự xâm lược của Hung Nô nên đương nhiên nhắc đến Hung Nô sẽ cảm thấy phần hận bất bình.

"Lý tướng quân nói rất đúng!" Sở Lăng Thường hài lòng gật nhẹ đầu, lại lần nữa nhìn về phía Văn Thái thường, "Dã tâm của Hung Nô vẫn luôn hùng hực, theo tôi thấy, Tả hiền vương lần này tiến cung thực sự là muốn dò la quân tình mà thôi, lúc này rời cung cũng không phải là vội vã về Hung Nô cử hành đại hôn. Nếu đoán không sai thì mấy hôm nữa hẳn sẽ đưa binh hội cùng với quân của Ngô vương, đợi thêm cả quân của Đông Việt, Mân Việt cũng tiến về hướng thành Trường An. Cho nên, Đại Hán chẳng những phải phòng ngự sự phản công của Ngô vương, còn phải tỉ mỉ sắp xếp mọi chuyện mới có thể đối phó với cường địch từ Hung Nô, Đông Việt, Mân Việt."

Quyển 3 - Chương 29: Phần 2: Người đầu tiên trong sử sách

Cảnh Đế nghe xong suy nghĩ một chút rồi mới gật đầu tán đồng.

Lý Quảng trầm tư một lúc lâu, mãi sau mới mở miệng nói thêm, “Hoàng thượng, mặc dù vi thần bất mãn với việc người của Quý Cốc phái tham dự chính sự nhưng lời của Sở cô nương không phải là không có lý. Thực lực của Hung Nô ngày càng cường thịnh, đúng là đã bắt đầu uy hiếp đến Đại Hán. Mấy năm nay, Hung Nô nhiều lần xâm phạm biên giới, Thiên Vu Quân Thần sớm đã có dã tâm chiếm thành Trường An, lần này Tả hiền vương tuy rằng hòa thân thuận lợi nhưng sao có thể nói chuyện tín nghĩa với man di được. Lúc trước Thiên Vu Quân Thần cũng đã từng hủy bỏ hôn ước rồi. Cho nên theo vi thần, Tả hiền vương quả thật có ý dò xét Hán cung, nói không chừng hắn đã sớm câu kết cùng phản quân phe Ngô vương, chỉ là đang tìm cơ hội thích hợp để tấn công mà thôi.”

“Hoàng thượng, lão thần chưa bao giờ nghi ngờ bản lĩnh của người Quý Cốc phái. Nay đại địch đã ở trước mắt, thần cũng biết quân sư là một vị trí vô cùng quan trọng, nhưng một vị cô nương sao có thể đảm nhận được trọng trách như vậy? Tướng lĩnh trong quân cũng sao có thể vui vẻ phục tùng đây? Điều thần lo lắng chính là quân uy của Đại Hán sẽ bị tổn hại, khiến binh lính mất đi ý chí chiến đấu.” Văn Thái thường lại lần nữa góp lời.

“Được rồi, được rồi, cả trẫm và thái hậu đều đã quyết định như vậy, các ái khanh không cần phải tranh luận nữa.” Sắc mặt Cảnh Đế lúc này thực sự rất xấu, mồ hôi trên trán càng lúc càng nhiều, vừa nói xong mấy lời này còn đưa tay ôm ngực, đau đến nỗi không nói thêm

được nữa.

“Hoàng thượng...” Các đại thần đều cực kỳ sợ hãi, không khí trên điện nhất thời lâm vào cảnh hỗn loạn...

Bên ngoài tấm cung là hàng loạt cung nữ, thái giám, lại có thêm vài vị mỹ nhân, mấy vị phu nhân nhưng thấy Lật phi và hoàng hậu đều đang ở đó nên cũng không dám khinh suất tiến lên hỏi han tình hình.

Bên trong tấm cung thì lại cực kỳ an tĩnh, ngay cả mấy cung nữ hầu hạ bên trong cũng không dám thở mạnh. Trong phòng còn có một loạt thái y đang đứng chờ đến lượt để thay nhau bắt mạch chẩn trị cho hoàng thượng. Dường như Cảnh Đế đã đau đến nỗi mất đi ý thức, mơ mơ màng màng không hề tỉnh lại.

Đội nhóm thái y chẩn đoán xong, Đậu thái hậu liền đứng dậy lo lắng hỏi, “Long thể của hoàng thượng sao rồi?”

Một thái y liền bước lên trước, cung kính trả lời, “Bẩm thái hậu, các thái y đều đã bắt mạch cho hoàng thượng, thần cũng đã sai người lập tức đi bốc thuốc và sắc để hoàng thượng dùng cho nên long thể trước mắt không có trở ngại gì. Hoàng thượng chỉ là bị đau đớn nên mới hôn mê bất tỉnh, chỉ cần uống thuốc xong sẽ tỉnh lại rất nhanh, xin thái hậu yên tâm.”

Đậu thái hậu rốt cục cũng có thể thở phào, may là hoàng đế không có việc gì, nếu không tại thời điểm mấu chốt thế này mà xảy ra chuyện thì chẳng khác nào thiên hạ đại loạn.

“Vì sao hoàng thượng lại đột nhiên đau đến nỗi không chịu nổi như vậy?”

“Bẩm thái hậu, hoàng thượng thường ngày vất vả nên tà khí nhập thể, làm tổn thương tới ngũ tạng, hơn nữa hôm nay lâm triều lại gặp phải mấy chuyện mệt mỏi khiến cho huyết khí bị ứ trệ, do đó mới cảm thấy đau đớn khó chịu. Đây là căn bệnh mãn tính, sau này thái y viện sẽ chú ý hơn nữa tới long thể của hoàng thượng.” Thái y lập tức lên tiếng trả lời.

Đậu thái hậu gật gật đầu, không cần hỏi cũng biết hôm nay lâm triều đã xảy ra chuyện gì nên chỉ phất tay áo ra hiệu cho mấy thái y lui ra ngoài. Lão ma ma bên cạnh liền bước tới, nhỏ giọng thông báo, “Thái hậu nương nương, Hàn lão phu tử cùng Sở Lăng Thường đang ở ngoài điện chờ tuyên triệu.”

“Mau truyền bọn họ vào!”

“Vâng!” Lão ma ma nhận lệnh xong lại có chút thắc mắc, hỏi thêm một câu, “Thái hậu, vậy hoàng hậu cùng Lật phi...”

“Bảo bọn họ lui cả đi, nói với họ long thể của hoàng thượng không có chuyện gì.” Giọng nói của Đậu thái hậu hơi chuyển thành lạnh lùng, rõ ràng có chút bất mãn với đám nữ nhân ở hậu cung kia.

Lão ma ma lập tức đi tuyên ý chỉ.

Hàn Thiên Tử cùng Sở Lăng Thường rất nhanh chóng tiến vào trong tẩm cung. Sau khi hành lễ với thái hậu xong, Hàn Thiên Tử tiến lên, cẩn thận quan sát sắc mặt Cảnh Đế một hồi rồi chậm rãi lên tiếng, “Thường nhi, con cũng qua xem đi!”

Sở Lăng Thường theo lời sư phụ bước tới nhìn sắc mặt Cảnh Đế vẫn đang hôn mê bất tỉnh. Mới chỉ nhìn thoáng qua, ánh mắt nàng đã lộ rõ sự kinh ngạc, lập tức nhìn về phía Hàn Thiên Tử, “Sư phụ,

hoàng thượng...”

Sắc mặt Hàn Thiên Tử cũng lộ rõ vẻ nghiêm trọng.

Đậu thái hậu thấy vậy liền lập tức ban ngồi. Hai thầy trò họ nhất định là vì chuyện của hoàng thượng mà tới, nay sắc mặt lại khác thường như vậy khiến bà ta không kìm lòng được phải vội cất tiếng hỏi.

“Phu tử, Lăng Thường, có phải bệnh tình của hoàng thượng không đơn giản như mấy người thái y viện đã nói hay không?”

Không phải bà ta không tin tưởng y thuật của mấy thái y kia, mà là hai thầy trò Hàn Thiên Tử dù sao cũng là thế ngoại cao nhân, cho nên biết rõ ràng mọi chuyện vẫn cứ là tốt hơn.

Hàn Thiên Tử nhẹ nhàng gật đầu, “Chứng bệnh của hoàng thượng theo bề ngoài mà nói thì không nghiêm trọng. Nhưng theo lẽ thường, bệnh vốn tích từ nhẹ thành nặng, khi bộc phát khi không. Lúc bản thân cảm nhận được sự đau đớn chứng tỏ thời gian bệnh xâm nhập vào thân thể đã rất dài rồi. Thường nhi từ nhỏ đã tinh thông y thuật, thậm chí ngay cả người làm sư phụ như lão cũng không có con mắt tinh tường như vậy. Thường nhi đã sớm phát hiện long thể của hoàng thượng có bệnh, mà lão phu trước lúc tới đây cũng đã vì hoàng thượng mà bốc một quẻ.”

Nói đến đây, Hàn Thiên Tử hơi ngừng lời, cũng không nói tiếp nữa.

“Quẻ nói thế nào? Bệnh của hoàng thượng rốt cục là có trở ngại hay sẽ bình an vô sự?” Sắc mặt Đậu thái hậu đã tràn ngập sự lo lắng.

Sở Lăng Thường hít sâu một hơi, khẽ chớp nhẹ hàng mi rồi mới nhẹ nhàng lên tiếng, “Thái hậu, Lăng Thường cũng có cùng ý kiến với sư phụ đối với bệnh tình của hoàng thượng. Bệnh của mỗi người chia

thành bệnh phát lộ và bệnh không phát lộ. Người của thái y viện chỉ có thể trị liệu được bệnh phát lộ mà thôi. Nhưng long thể của hoàng thượng còn tồn tại căn bệnh không phát lộ, bệnh đó chỉ có thể kìm hãm phát tác chứ không thể trị tận gốc, cho nên xin thái hậu nương nương hãy chuẩn bị sẵn tâm lý.”

“Cái gì?” Đậu thái hậu thực sự sửng người, “Nói như vậy nghĩa là sao?”

Đợi Đậu thái hậu ổn định lại tâm tình, Sở Lăng Thường mới nhẹ nhàng giải thích mọi chuyện. Sở học của Quỷ cốc phái chia thành bốn phần, tuy rằng nàng đã học hết tất cả nhưng không phải cả bốn phần đó đều giỏi như nhau. Thứ nàng am hiểu nhất phải kể đến y thuật cùng kỳ môn độn giáp. Lúc vừa mới vào cung gặp mặt hoàng thượng, nàng đã nhận ra sắc mặt Cảnh Đế lộ rõ vẻ tái nhợt, giọng nói trầm thấp lộ ra sự vô lực, rõ ràng là trong người đang có bệnh ngầm. Nàng vốn nghĩ rằng có thái y viện chăm sóc thì bệnh tình sẽ được cải thiện nhiều nhưng sáng nay mới phát hiện, bệnh ngầm kia đã xâm hại đến nội thể, hơn nữa lại thấy Cảnh Đế đau đớn khó chịu như vậy nên vừa tan triều liền vội cùng sư phụ tới để kiểm chứng lại mối nghi ngờ trong lòng.

Hàn Thiên Tử lúc nghe nàng kể lại trong lòng cũng nảy sinh lo lắng nên đã gieo một quẻ cho Cảnh Đế. Sao chủ lệnh Thiên Nhuế trong quẻ tượng đã chỉ rõ người được gieo quẻ có bệnh mà lúc gieo quẻ còn có thể biết được bệnh đó thuộc về sinh môn hay tử môn. Nếu bệnh đó thuộc về sinh môn thì sẽ có hy vọng trị dứt được, còn nếu đã thuộc về tử môn thì có nghĩa là không cách nào trị dứt điểm.

Mà quẻ tượng của Cảnh Đế lại thuộc về... tử môn.

Đậu thái hậu vừa nghe thì kinh ngạc đến nỗi đứng bật dậy. Cả đời bà có sóng gió nào mà chưa từng trải qua, nhưng thực sự không thể

chịu được cảnh người đầu bạc tiễn người đầu xanh. Bà không hiểu gì về y thuật, chỉ biết là thân thể hoàng thượng vẫn luôn khỏe mạnh, làm sao lại có thể có bệnh ngầm? Thậm chí tất thầy người của thái y viện cũng không chẩn đoán ra?

“Thái Hậu nương nương, sinh môn cùng tử môn chính là điềm dữ báo. Từ hiện trạng lúc này của hoàng thượng, thái y cũng không thể biết được chuyện sau này. Nhưng thông qua quả tượng thì thấy, về sau hoàng thượng sẽ bị bệnh tật hành hạ không ít.” Sở Lăng Thường sao có thể không hiểu tâm trạng của thái hậu chứ? Nhưng dù sao hoàng thượng cũng là trụ cột của một nước, nàng cùng sư phụ nếu có thể giúp được nhất định sẽ hết lòng giúp đỡ. Tuy nói bệnh ngầm kia đã phát tác, nhưng muốn giảm bớt sự khó chịu cũng không phải là không có cách.

Quyển 3 - Chương 30: Phần 3: Người đầu tiên trong sử sách

Nếu như mấy lời này xuất phát từ miệng của người ở thái y viện thì Đẩu thái hậu đã sớm trị tội họ rồi, nhưng bởi do Sở Lăng Thường nói nên bà ta không thể không coi trọng.

“Hoàng thượng đột nhiên bị như vậy, chẳng lẽ là có người sử dụng vu thuật?” Việc sử dụng vu thuật ở Hán cung này vốn là việc làm cấm kỵ, nếu sử dụng vu thuật mà bị phát hiện nhất định sẽ bị xử rất nặng. Bởi căn bệnh chính của hoàng thượng lại thể hiện ở trên quẻ tượng đương nhiên sẽ khiến Đẩu thái hậu nghĩ đến việc này. Từ khi Đại Hán lập nước tới nay, việc sử dụng vu thuật chưa từng bị phát hiện ở trong cung, nhưng việc này cũng không thể đùa được, người làm thái hậu như bà không thể không đề phòng.

“Thái hậu nương nương cũng đừng quá lo lắng, bệnh tình của hoàng thượng theo như lời thái y quả thật là do ứ khí công tâm tạo nên. Quẻ tượng mặc dù rơi vào cửa tử nhưng long thể hoàng thượng về sau thế nào cũng có thể dự liệu được. Mệnh căn của hoàng thượng gặp phải hưu, tù, là điềm báo nguy hiểm. Nhưng trước mắt, Lăng Thường có thể giúp hoàng thượng trị liệu bằng cách châm cứu. Mặc dù không thể trị tận gốc bệnh nhưng có thể cam đoan trong vòng mười năm hoàng thượng sẽ không bị những cơn đau hành hạ.”

“Trong vòng mười năm? Thái hậu đương nhiên nghe ra ý tứ của Sở Lăng Thường, vươn tay kéo nàng lại gần mình, sắc mặt đầy vẻ nghiêm trọng, hạ giọng hỏi, “Ý của ngươi là mười năm sau...”

"Thái Hậu nương nương, hãy để Lăng Thường khám bệnh cho

hoàng thượng đã. Đồ nhi của lão đã cam đoan mười năm tới hoàng thượng sẽ không ốm đau nữa thì nhất định sẽ như vậy. Lúc này làm chậm lại việc phát bệnh mới là việc quan trọng nhất.” Hàn Thiên Tử đứng ở một bên khẽ lên tiếng đề nghị.

Sở Lăng Thường cũng không có ý định giải thích gì thêm. Người của Quý Cốc phái nói làm được thì nhất định sẽ làm được. Hơn nữa người bệnh lại là hoàng đế, trước mắt Hán triều lại đang lâm vào cảnh chiến loạn, thầy trò họ không thể khoanh tay đứng nhìn.

Nàng lại ngẩng lên nhìn thoáng qua phía sư phụ lần nữa. Thật ra những điều mà quẻ tượng chỉ ra nàng mới chỉ nói một phần. Nhưng Đâu thái hậu là người thông minh, vậy cũng nên để bà có sự chuẩn bị tâm lý từ sớm. Thái hậu là người mệnh lớn nhưng không có nghĩa là con trai bà cũng sẽ trường thọ. Sao chủ lệnh Thiên Nhuế của hoàng thượng biểu thị rõ căn bệnh này không có khả năng cứu chữa, lại thêm bản mệnh bị vây hãm bởi hươu, tù, hung tinh, tử môn, biểu thị bệnh ngầm kia không có thuốc nào chữa khỏi cũng không có thần y nào xuất hiện. Mười năm sau, lục căn cũng bị căn bệnh phá hủy hoàn toàn. Theo sự tính toán thì mười năm nữa, hoàng thượng sẽ ốm theo căn bệnh kia mà băng hà.

Nhưng những lời này, nàng không thể nói ra.

Đâu thái hậu cũng hiểu được đạo lý đó, cũng biết người của Quý Cốc phái kiêng kỵ điều gì. Hít sâu một hơi, cố nén lại cảm giác nặng nề trong lòng, bà gật nhẹ, “Ai gia tin người, mau chẩn bệnh cho hoàng thượng đi.”

Sở Lăng Thường nhận lệnh, lập tức lấy bộ ngân châm trong túi ra, tiến tới chỗ Cảnh Đế nằm.

Cây ngân châm ánh lên tia sáng bạc vừa định hạ xuống thì một thanh

âm lo lắng vang lên...

"Dừng tay, người đang định làm gì?"

Một thái y của thái y viện vừa bưng thuốc vào tẩm cung, không ngờ lại nhìn thấy một nữ tử trẻ tuổi đang định châm cứu trên người hoàng thượng, ông ta liền không chút để ý thái hậu còn ở đó đã quát lên.

“Thái Thường, Sở Hoàn dư đang trị bệnh cho hoàng thượng, người ở đó lớn tiếng ầm ĩ, không coi ai gia ra gì sao?” Thái hậu nương nương vốn đang rất rối loạn, sắc mặt đương nhiên lộ rõ vẻ tức giận.

Thái y kia thấy vậy vội vàng quỳ xuống, “Thái hậu nương nương, long thể của hoàng thượng sao có thể để cho một nha đầu chẩn trị được. Vừa nãy, vi thần cũng đã châm cứu cho hoàng thượng, thân thể hoàng thượng đã suy yếu như vậy sao có thể chịu được việc châm cứu thêm lần nữa. Nếu chẩn trị không đúng, chẳng những khiến cho việc trị liệu của vi thần bị mất tác dụng, mà còn khiến long thể hoàng thượng bị tổn hại. Thái hậu nương nương, xin bảo Sở Hoàn dư dừng tay, không thể làm như vậy được!”

“To gan, mấy người ở thái y viện các người ngày thường làm cái gì? Ngay cả việc hoàng thượng mang bệnh ngầm cũng không phát hiện ra? Ai gia còn chưa hỏi tới, nhưng người lại tới vừa đúng lúc như vậy, ai gia nhất định phải trị tội người.” Những lời của thầy trò Sở Lăng Thường đã khiến tâm trí Đậu thái hậu rối loạn, cho nên người của thái y viện xuất hiện càng khiến cơn giận không thể kìm nén, tất cả lửa giận đều trút lên đầu Thái Thường.

Thái Thường phát hoảng lên, vội vàng dập đầu, “Thái hậu nương nương, thần vẫn luôn tận tâm hết sức với long thể của hoàng thượng. Hoàng thượng bấy lâu nay vẫn khỏe mạnh, sao có thể có bệnh ngầm? Thái hậu, xin đừng mắc lừa mấy người thuật sĩ giang

hồ đó.”

“Người đâu, lôi hẳn ra ngoài cho ai gia!” Thái hậu cực kỳ phiền não, lập tức quát lớn.

“Thái hậu nương nương...” Mồ hôi trên trán Thái Thường thi nhau chảy xuống...

“Xin thái hậu bớt giận!” Sở Lăng Thường vội lên tiếng ngăn cản. Thật ra căn bệnh ngằm của hoàng thượng nếu muốn tra cho rõ ràng cũng không có cách nào. Vận mệnh vốn đã như vậy, đừng nói thái y viện, ngay cả nàng cũng không có khả năng chữa được. “Thái y cũng đâu có tội gì đâu, chẳng qua là y thuật của Quý Cốc phái với họ có sự bất đồng mà thôi. Trước mắt, họ không nhìn ra bệnh ngằm của hoàng thượng cũng là chuyện bình thường.”

Sắc mặt của Đậu thái hậu hơi khôi phục lại đôi chút, khẽ thở dài, “Lăng Thường, ai gia lần này tin tưởng ngươi, cho nên ngươi nhất định phải tận lực mới được.”

Sở Lăng Thường âm thầm thở dài, nhưng vẫn là nhận lệnh, “Lăng Thường xin dốc toàn lực giúp hoàng thượng.” Lúc này nếu dội thêm gáo nước lạnh, việc thái hậu trị tội thái y viện là không tránh khỏi. Hiện giờ, nữ nhân trước mắt nàng không chỉ đơn giản là một thái hậu mà còn là mẫu thân đang cạnh tranh với sức khỏe hài nhi của mình.

Thái Thường tuy rằng không cam lòng nhưng cũng không dám nói thêm nữa. Sau khi được thái hậu cho phép cũng chỉ dám xụ mặt đứng sang một bên.

Hàn Thiên Tử nhìn thoáng qua ông ta, khẽ vuốt chòm râu rồi cất tiếng hỏi, “Thái Thường đại nhân, ngài vừa nói đã châm cứu cho

hoàng thượng là sao?”

“Hoàng thượng bị ứ khí công tâm, lại chạy tới gan, mà gan là nơi tích tụ mọi tạp chất, dương khí suy yếu, cho nên tôi đã châm cứu tại huyết Thái Xung ở cả hai bên cho hoàng thượng.” Ông ta giải thích bằng thái độ khá lãnh đạm bởi lúc trước cũng đã nghe không ít chuyện về hai thầy trò này. Họ chẳng những làm đảo loạn triều chính, nay còn tính khuấy đảo cả thái y viện.

Hàn Thiên Tử cũng nhìn thấu tâm tư của ông ta, nhưng chỉ cười khẽ, không bày tỏ thái độ gì mà nhìn về phía Sở Lăng Thường, “Con biết rõ vị trí châm cứu rồi chứ?”

“Đồ nhi rõ rồi!” Sở Lăng Thường gật đầu, một lần nữa giơ ngón châm lên, lãnh đạm lên tiếng, “Con sẽ châm cứu toàn bộ kinh mạch nơi ngũ tạng của hoàng thượng.”

Thái Thường vừa nghe, đầu tiên là sững sốt, tiếp đó là kinh hãi...

"Cái...cái gì? Không được, không được! Hoàng thượng vừa mới trải qua việc châm cứu rồi, nay cô còn muốn châm cứu tại tất cả các kinh mạch? Đó không phải là chữa bệnh cho hoàng thượng! Cô rõ ràng là muốn hại hoàng thượng!" Ông ta dù sao cũng là thái y, cho dù thái hậu có không bằng lòng, ông ta cũng muốn giữ vững quan điểm của mình.

Thái hậu vừa nghe liền nhíu mày quát, “Thái Thường, ngươi nói cái gì?”

“Thái hậu nương nương, Sở Hoàn dư căn bản là không hiểu y thuật, hạ quan mới vừa châm cứu cho hoàng thượng, đã thông huyết vị giúp máu lưu chuyển. Nếu lại ở cùng vị trí như vậy châm cứu lần nữa chắc chắn sẽ khiến khí huyết không thuận, đến lúc đó hoàng

thượng sẽ cảm thấy đau đớn không chịu nổi, thậm chí còn có khả năng hôn mê.” Thái Thường vội vàng kêu lớn.

Quyển 3 - Chương 31: Phần 4: Người đầu tiên trong sử sách

Đậu thái hậu tuy rất tin Hàn Thiển Tử, nhưng những lời của Thái Thường vẫn khiến trong lòng bà nổi lên một chút do dự. Thấy Sở Lăng Thường vẫn đang chờ quyết định của mình, cuối cùng bà cũng không kìm lòng được mà cất tiếng hỏi, “Lăng Thường, chuyện đó có thể xảy ra không?”

“Có thể!” Sở Lăng Thường cũng không chút giấu diếm, nhìn về phía thái hậu nhẹ nhàng lên tiếng, “Bởi lúc trước hoàng thượng đã tiếp nhận việc châm cứu cho nên khi lặp lại công việc đó lần nữa sẽ xuất hiện tình trạng khí huyết tạm thời bị tắc nghẽn, thậm chí còn khiến hoàng thượng có thể bị hôn mê. Nhưng bởi câu nói ‘Huyết mạch thông không thấy đau, đau tức không thông’ mà nói thì bệnh ngâm của hoàng thượng chỉ có thể thông qua việc châm cứu tại kinh mạch nơi ngũ tạng để khống chế. Việc hôn mê cùng đau đớn cũng sẽ không kéo dài, chỉ cần qua đêm nay, long thể của hoàng thượng sẽ cải thiện rất nhiều.”

“Nói vậy tức là hoàng thượng nhất định phải trải qua một lần đau đớn, thậm chí là hôn mê nữa?” Thái hậu nghe xong đương nhiên sẽ cảm thấy đau lòng bởi dù sao đó cũng là cốt nhục do bà đích thân sinh ra.

Sở Lăng Thường khẽ chớp mắt, “Thái hậu nương nương, kinh mạch ngũ tạng có tỉnh, huỳnh, thâm, kinh, hợp với năm thú huyết, tạo thành hai mươi lăm cá thú huyết. Kinh mạch lục phủ có tỉnh, huỳnh, thâm, nguyên, kinh, hợp với sáu thú huyết, tạo thành ba mươi sáu cá thú huyết. Tạng phủ có mười hai đường kinh mạch, mỗi đường lại có

một nhánh, lại thêm nhâm, đốc cùng tỳ là các nhánh lớn tạo thành mười lăm nhánh. Mười hai đường kinh mạch, mười lăm đường nhánh, dẫn tới bảy mươi hai huyết vị căn bản trên khắp toàn thân, cũng sẽ vận hành dẫn tới tinh, huỳnh, thận, kinh, hợp ngũ huyết. Bệnh ngằm của hoàng thượng chỉ có thể thông qua việc châm cứu khiến tất cả các huyết đạo đó thông suốt, nếu không sau này, khí huyết ứ trệ sẽ sinh thêm càng nhiều bệnh.”

“Thái hậu nương nương, những lời Sở Hoàn dư nói thực đáng buồn cười. Từ xưa tới nay, thầy thuốc đều chỉ châm những huyết cụ thể, chưa từng nghe tới việc châm lên toàn bộ huyết đạo. Nương nương, bệnh ngằm của hoàng thượng chỉ là phỏng đoán của Sở Hoàn dư mà thôi, đâu đáng để tin chứ?” Thái thường cố đè nén sự bất mãn trong lòng, cố mở miệng khuyên can.

Đậu thái hậu quả nhiên lại chần chừ, nếu nói bà không lo lắng thì tức là nói dối.

“Thái hậu, thời gian chẩn trị rất quan trọng, không nên để chậm trễ thêm nữa.” Hàn Thiên Tử cũng không giải thích gì thêm, chỉ khẽ nhắc nhở.

Sở Lăng Thường cũng không tiếp tục việc châm cứu mà lẳng lặng chờ quyết định của thái hậu. Bất chợt cảm thấy bàn tay mình hơi lạnh, nhìn xuống thì thấy Cảnh Đế đang nằm trên giường đưa tay nắm lấy tay nàng. Xem ra lúc cơn đau giảm bớt, ông ta đã tỉnh táo lại đôi chút tuy bàn tay có chút lạnh và nét mặt khá suy yếu, lộ rõ sự đau đớn.

“Hoàng thượng....” Nàng nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Thái hậu thấy vậy liền tiến lên, vui mừng nhìn Cảnh Đế, “Hoàng thượng, cuối cùng người đã tỉnh rồi!” Tuy nhiên bà ta cũng tàng lờ

việc tay Cảnh Đế đang nắm lấy tay Sở Lăng Thường. Tâm ý của đứa con này, làm mẫu thân như bà sao lại không biết chứ?

“Nhi thần đã khiến mẫu hậu lo lắng, thật bất hiếu!” Cảnh Đế yếu ớt mở miệng, khóe môi hơi giật giật rồi lại nhìn về phía Sở Lăng Thường...

“Lời của mọi người nói, trẫm đều nghe cả. Trẫm tin Lăng Thường, mau châm cứu đi!”

“Hoàng thượng...” Sở Lăng Thường chợt cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác ấm áp. Cho tới giờ, Cảnh Đế đều cực kỳ tin tưởng lời nàng, cũng không hề chất vấn nửa câu. Ngay cả hôm nay, cho dù biết tình hình sẽ như vậy thì Cảnh Đế vẫn lựa chọn tin tưởng.

Thái Thường nghe xong thì cực kỳ sợ hãi, lại lần nữa quỳ xuống, “Hoàng thượng, không thể làm vậy...”

“Thái Thường, không cần nói nữa, trẫm đã quyết định rồi.” Lúc nói chuyện Cảnh Đế vẫn nhìn Sở Lăng Thường, khóe môi hàm chứa nụ cười tuy rằng khá yếu ớt nhưng trong đôi mắt vẫn toát lên sự kiên trì.

“Trẫm tin tưởng y thuật của Lăng Thường, tin tưởng nàng ấy một lòng muốn trẫm được khỏe mạnh.”

“Lăng Thường cảm tạ hoàng thượng.” Thanh âm của nàng cũng trở nên cực kỳ dịu dàng, nhìn về phía Cảnh Đế, ánh mắt tuy vẫn giữ vẻ bình thản nhưng tràn ngập sự kiên định, “Hoàng thượng yên tâm, chỉ cần nhẫn nại thêm một chút, sau này sẽ không phải thống khổ như hôm nay nữa.”

Cảnh Đế gật đầu, trong ánh mắt tràn ngập sự tin tưởng tuyệt đối với

nàng, lại quay đầu nhìn về phía thái hậu, “Mẫu hậu, để Lăng Thường chẩn trị đi!”

Thái hậu gật đầu, lần này cũng không còn chút nghi ngờ nào nữa. Thái Thường không khuyên can được chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng...

Việc Sở Lăng Thường tự mình châm cứu cho Cảnh Đế lại lần nữa lan truyền khắp trong cung. Hậu cung cùng triều đình lại được một phen huyên náo. Chỉ trong vài canh giờ, khắp lớn nhỏ trong Hán cung không ai không biết chuyện.

Cảnh Đế sau khi tiếp nhận việc châm cứu, toàn thân đau đớn không chịu nổi, đúng như lời Sở Lăng Thường đã nói, lại lần nữa hôn mê. Ma ma thân tín bên cạnh thái hậu cùng các cung nữ đều trực tiếp ở lại hầu hạ tại tẩm cung, không được rời nửa bước. Hơn nữa đề phòng việc hoàng hậu cùng Lật phi tới quấy rầy, số lượng binh lính canh cửa điện cũng được tăng thêm, nhằm đảm bảo sự yên tĩnh tối đa để Cảnh Đế được nghỉ ngơi.

Việc làm này của thái hậu khiến Lật phi cực kỳ bất mãn nhưng cũng không dám nói gì, chỉ có thể trút giận lên đám cung nữ của mình. Tuy nhiên, một bụng nộ khí của bà ta cũng được tiêu tán phần nào khi thấy Bạc hoàng hậu cũng rơi vào cảnh tương tự.

“Thì ra tỷ tỷ cũng không vào được tẩm cung, muội còn tưởng chỉ mình mình không có phúc phận đó thôi chứ?” Bà ta khẽ chỉnh sửa lại ống tay áo, trên môi nở nụ cười châm biếm.

Tâm tình hoàng hậu vốn đã không tốt, không ngờ ở ngự hoa viên còn đụng phải đối thủ nên khẽ cau mày, cười lạnh đáp, “Thái hậu là vì

không muốn làm ảnh hưởng tới việc tĩnh dưỡng của hoàng thượng mà thôi. Nếu không vì các người, bản cung đã sớm gặp được hoàng thượng rồi.”

Lật phi thích nhất chính là nhìn thấy hoàng hậu tức giận, hoàng hậu càng tức giận thì bà ta càng vui vẻ. Niềm vui của bà ta ở hậu cung này cũng chỉ có vậy mà thôi. Nghe Bạc hoàng hậu nói vậy, Lật phi liền làm ra vẻ tò mò, “Tỷ tỷ sao lại nói như vậy? Muội thật sự không hiểu, việc tỷ tỷ không gặp được hoàng thượng thì có quan hệ gì tới bọn muội chứ? Nói không chừng là do mị lực của tỷ tỷ không đủ để làm hoàng thượng quan tâm mà thôi.”

“Muội muội cũng đừng cười sớm như vậy. Chẳng lẽ muội muội chỉ muốn gặp hoàng thượng thôi sao? Bản cung không giống như các người, bản cung tới thăm hoàng thượng là xuất phát từ tình cảm phu thê, còn các người chỉ là muốn xem bệnh tình hoàng thượng nghiêm trọng tới mức độ nào, hoàng thượng có thể thay đổi ngôi vị thái tử hay không mà thôi. Các người tưởng ý nghĩ đó có thể giấu được hoàng thượng với thái hậu hay sao?” Bạc hoàng hậu dùng vẻ mặt đầy sự khinh thường nhìn lại Lật phi, lạnh lùng nói.

“Tỷ tỷ thực là buồn cười quá. Sắc phong thái tử là quyết định của hoàng thượng, đâu phải việc hậu cung chúng ta có thể can thiệp vào. May mắn là tỷ tỷ không có con, nếu không mấy lời vừa rồi mà đến tai thái hậu, nhất định tỷ sẽ bị trừng phạt vì tội ngỗ nghịch. Muội có lòng tốt khuyên tỷ một câu, nếu có thời gian thì mau đi lấy lòng thái hậu cùng hoàng thượng chút đi, hiện giờ không chỉ có hoàng thượng bất mãn với tỷ mà ngay cả thái hậu cũng không coi chính cung nương nương kia vào trong mắt đâu.” Sở dĩ Lật phi có thể không lo lắng tới việc sắc phong thái tử là bởi vì bà ta đã nghe từ miệng Sở Lăng Thường việc con mình sẽ được sắc phong là sự thực, không chỉ có thế, bà ta còn biết Bạc Xảo Tuệ chỉ ngồi ở vị trí hoàng hậu được vài năm. Đợi đến khi bà ta thay thế vị trí đó, thì có chuyện gì mà bà ta

còn không làm được chứ?

Quyển 3 - Chương 32: Phần 5: Người đầu tiên trong sử sách

Mấy lời của Lật phi thực khiến Bạc hoàng hậu cảm thấy nhói lòng. Bà ta cùng Cảnh Đế kết hôn từ lúc Cảnh Đế vẫn còn là thái tử. Hai người họ dưới sự chủ trì của Bạc thái hậu cử hành đại hôn nhưng cho tới giờ bà ta vẫn chưa thể sinh cho hoàng thượng dù chỉ một cô công chúa. Tuy nói bà ta làm chủ tam cung lục viện, tuy nói rằng bà ta là mẫu nghi thiên hạ cao cao tại thượng nhưng vị trí này của bà ta đang không ngừng lung lay, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị mấy nữ nhân khác trong hậu cung lật đổ.

Cảnh Đế tuy có nhiều phi tần, nhưng trước mắt, Lật phi kia chính là mối họa lớn trong lòng Bạc hoàng hậu. Con trai của bà ta - Lưu Vinh lại là hoàng tử trưởng. Nói không chừng một ngày nào đó hoàng thượng lập Lưu Vinh làm thái tử cũng nên. Nếu hoàng thượng vì sức khỏe suy yếu mà băng hà, vậy thái tử kia sẽ đăng cơ trở thành tân đế, vậy nữ nhân trước mắt bà ta không phải sẽ thành thái hậu hay sao?

Không được, Bạc hoàng hậu nhất định phải nghĩ cách bảo vệ vị trí của mình, tuyệt đối không để cho kẻ khác có cơ hội mơ tưởng, nếu không kết cục của bà ta sẽ rất thảm...

Dùng thái độ thản nhiên nhìn thẳng về phía Lật phi với dung mạo được trang điểm kỹ càng khiến gương mặt càng thêm ngời sáng, ngay cả sự đắc ý của bà ta cũng được Bạc hoàng hậu thu hết vào trong tầm mắt. Cố gắng nén xuống sự khó chịu trong lòng, Bạc hoàng hậu lại nhếch môi nở nụ cười lạnh lẽo...

“Muội muội cũng đừng nên đắc ý sớm như vậy. Làm tỷ tỷ như ta đây không ngại khuyên muội một câu, đừng có vọng tưởng trèo cao như vậy. Hoàng tử ở Hán cung này không phải chỉ có một mình Lưu Vinh. Tạm không nói đến mấy phi tần, mỹ nhân đã sinh con trai cho hoàng thượng, chỉ nói ngay người bình thường vẫn luôn hờ hững với mọi chuyện như Vương phu nhân kia, con trai bà ta cũng không còn nhỏ nữa rồi.” Thấy nụ cười trên môi Lật phi cứng lại, oán khí tích tụ trong lòng hoàng hậu mới giảm bớt đôi chút, ánh mắt nhìn về phía Lật phi lại có thêm vài phần châm biếm, “Thập hoàng tử Lưu Triệt cả ta và muội đều đã gặp rồi. Tuổi còn nhỏ mà đã thông minh lanh lợi, bản cung có thể nhận thấy hoàng thượng cực kỳ thích nó. Muội muội, thế gian này không có chuyện gì tuyệt đối, cho nên đừng để cố gắng của mình bị hỏng mất.”

Nói xong, bà ta che miệng cười rồi xoay người bỏ đi.

Tuy bà ta là hoàng hậu nhưng Lật phi lại là người được Cảnh Đế sủng ái nhất, cho nên ngoài việc có thể dùng lời lẽ để châm chọc khiến bà ta nhụt chí thì Bạc hoàng hậu cũng không dám hành động gì thêm.

“Cô...” Lật phi bị mấy lời vừa rồi làm cho giận đến nỗi toàn thân run rẩy, hung hăng giậm chân thành thịnh, trong đôi mắt cũng bắn ra những tia âm u độc địa. Không được, bà ta phải tìm gặp Sở Lăng Thường để hỏi cho rõ ràng. Lời của hoàng hậu cũng không phải không có lý, Lưu Triệt kia tuy tuổi còn nhỏ nhưng thực sự được hoàng thượng yêu thích, Vương phu nhân kia thực sự không thể không đề phòng.

Đêm xuống, cả Trường Lạc cung như được bao phủ bởi ánh trăng.

Bên trong điện mặc dù cực kỳ yên tĩnh nhưng cũng không tránh khỏi không khí có chút nghiêm trọng. Mùi đàn hương thoang thoảng cũng nhẹ nhàng lan tỏa khắp không gian.

Đậu thái hậu ngồi ngay ngắn trên trường kỷ, dưới ánh nến hai bên chiếu vào khiến mái tóc được búi tỉ mỉ của bà hơi lộ chút hoa râm, nhìn về phía Sở Lăng Thường đang lặng lẽ đứng ở phía xa, đôi mắt có chút tiều tụy.

“Xem mấy tấu chương trước mặt ai gia đi!” Đậu thái hậu lấy một cuộn thẻ tre trên bàn chạm rãi mở ra, nhìn hàng chữ dày đặc được viết trên đó hết như những lưỡi dao nhỏ muốn lấy mạng người khiến bà hơi nhúm mày, “Đều là của các đại thần buộc tội người. Bề ngoài họ nói thẳng người làm hoàng thượng hôn mê bất tỉnh, nhưng cũng là âm thầm chỉ trích ai gia đã dung túng.” Nói xong, Đậu thái hậu khép tấu chương lại, thở dài một tiếng.

Sở Lăng Thường ngẩng đầu lên, dưới ánh nến lung linh phản chiếu, gương mặt nàng có chút biến đổi, như dòng nước nhẹ nhàng chảy trong khe núi. Nàng sao lại không hiểu hàm nghĩa tiếng thở dài của thái hậu chứ? Bà dù sao cũng là nữ nhân, cho dù có là một thái hậu cao cao tại thượng, thì cũng chỉ là nữ nhân mà thôi. Cả Hán cung lớn thế này là thiên hạ của nam nhân, mà một nữ nhân như bà chẳng những phải trấn an chốn hậu cung, còn phải đem hết cả tâm tư của mình đặt ở giang sơn xã tắc mà tiên đế đã dốc bao tâm huyết. Một nữ nhân có thể chịu được bao nhiêu áp lực đây? Là một nữ nhân, quả thực bà đã gánh vác quá nhiều.

Trong thế giới của nam nhân, sao có thể dễ dàng chấp nhận việc quyền lực bị nữ nhân phân chia chứ? Nàng vì hoàng thượng chấn trị chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu lỡ xảy ra chuyện gì thì không những nàng gặp nguy hiểm mà ngay thái hậu cũng trở thành cái đích để người ta chỉ trích, bị các đại thần lên án, sao nàng lại không hiểu

chứ?

Trầm mặc một lúc lâu, Sở Lăng Thường mới nhẹ nhàng lên tiếng, “Xin thái hậu yên tâm, sáng mai hoàng thượng nhất định sẽ tỉnh lại.”

“Ai gia chưa từng nghi ngờ y thuật của người. Nếu hoàng thượng có thể tin người, sao ai gia lại không thể tin người chứ?” Đậu thái hậu chậm rãi lên tiếng, thanh âm vẫn rất rõ ràng, có lực, “Chỉ là trong cung này có quá nhiều quy tắc, có những lúc, cho dù bản thân ở địa vị cao thế nào cũng có chuyện không thể tự quyết được.”

“Thái hậu đã lo quá rồi. Các đại thần cũng chỉ là lo lắng đối với y thuật của Lăng Thường mà thôi. Bọn họ một lòng vì hoàng thượng như vậy thực sự là phúc lớn của Đại Hán.” Thanh âm của nàng cũng trở nên nhu hòa. Đúng như sư huynh đã từng nói với nàng, con người sống trên đời dù địa vị cao thấp thế nào cũng không tránh khỏi những nỗi lo lắng muôn thuở. Trong cung thực ra không phân biệt người tốt hay kẻ xấu, chỉ phân biệt ở phương thức duy trì lợi ích mà thôi.

Thái hậu nghe xong lời nàng, lắc đầu cười, nhìn về phía cung nữ vẫn hầu hạ bên người, “Xuân Đào, các đại thần sao rồi?”

Xuân Đào cung kính bẩm báo lại, “Bẩm thái hậu, nô tỳ đã tìm hiểu được mấy người phía Châu tướng quân đã lui về rồi, còn phía Văn Thái thường thì vẫn đợi bên ngoài Vị Ương cung.”

“Lăng Thường, người nghe thấy Xuân Đào nói chưa? Họ vẫn canh chừng bên ngoài Vị Ương cung như vậy đâu phải chỉ là quan tâm đến sự an nguy của hoàng thượng.” Trong mắt Đậu thái hậu lúc này dâng lên sự cô quạnh, thanh âm cũng có vài phần bất đắc dĩ, “Các đời trước, việc tranh đấu đâu chỉ diễn ra ở chốn hậu cung. Có bao nhiêu người đang mang trong lòng tà ý, có bao nhiêu người đang

chờ cơ hội để khiến ai gia phải khó xử đây? Chỉ cần ai gia một ngày chưa giao hồ phù ra, trên điện vẫn có đại thần không thoải mái. Ở trong cung, nô tài vốn không có tính mạng, nhưng cho dù là chủ tử vẫn chưa chắc đã tự chu toàn được.”

"Thái hậu, hoàng thượng từ khi đăng cơ vẫn luôn chủ trương thanh tịnh cần kiệm, giảm thiểu chiến sự, ổn định dân chúng, đối xử tốt với bách tính, tiết kiệm chi tiêu, được lòng dân như vậy sao có thể khiến trong triều phát sinh chuyện gì đây? Các đại thần tuy rằng có ý nhưng cũng là lấy cơ sở ủng hộ hoàng thượng làm căn bản, thái hậu không cần quá lo." Sở Lăng Thường nhẹ nhàng khuyên nhủ, nói thẳng vào trọng tâm.

Từ Vị Ương cung trở lại Hoàn Dư điện, nàng vẫn luôn chờ mặt chiếu của thái hậu. Bởi vì trong suốt quá trình trị liệu cho hoàng thượng, nàng có thể nhận thấy thái hậu dường như muốn nói gì đó nhưng đang cố nén lại. Dựa theo tính cách của thái hậu, nhất định sẽ có mặt chiếu ban xuống, hơn nữa sẽ ban ngay trong thời điểm hoàng thượng còn đang hôn mê, cũng chính là lúc này đây.

Từ lúc bước vào trong điện đến giờ, tiếng than thở của thái hậu như chứa đựng nhiều sự bất đắc dĩ nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, việc này chưa hẳn sẽ kết thúc ở đây. Đúng như suy nghĩ của nàng, trong cung không phân biệt tốt xấu, chỉ phân biệt ở chuyện muốn bảo hộ cái gì mà thôi. Quả nhiên, nàng vừa dứt lời đã thấy thanh âm trầm trầm của thái hậu có sự biến đổi. Bà hơi nghiêng người về phía trước, nhìn thẳng vào nàng như muốn dò ý...

“Lăng Thường, ngươi là người rất chu đáo, biết rõ ai gia đang lo lắng chuyện gì. Như vậy cũng tốt!”

Đậu thái hậu sắp thả mèo ra khỏi bị, liệu mặt mũi con mèo này ra sao?

Quyển 3 - Chương 33: Phần 6: Người đầu tiên trong sử sách

Sở Lăng Thường thấy rõ cục thái hậu cũng nói ra mục đích của mặt chiếu, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, ánh mắt trong veo hiện rõ sự thông hiểu, “Thái hậu, mỗi người đều có số mệnh, cho dù có chuyện xấu cũng có cơ chuyển biến, thay vì lo lắng chuyện sau này, chẳng bằng làm thật tốt những việc trước mắt đã.”

Thái hậu lại thờ dài một tiếng, “Ai gia biết người có thể nhìn thấu nhưng không thể nói ra, nhưng người mà người xem vận mạng là con trai của ta, là hoàng thượng của Đại Hán. Ai gia không chỉ đơn giản là một người mẹ, mà còn là thái hậu của Đại Hán. Lăng Thường, người có thể bảo vệ long thể của hoàng thượng được mười năm, vậy mười năm sau thì sao? Người coi đây như yêu cầu hay mệnh lệnh cũng được, ai gia chỉ muốn biết chuyện của hoàng thượng mười năm sau mà thôi. Dù sao đây cũng là hoàng cung, bắt tay vào làm trước những việc quan trọng, phòng ngừa chu đáo cũng là chuyện đương nhiên.”

“Thái hậu....”

“Nói đi, vì hoàng thượng, vì Đại Hán, ai gia nhất định phải biết.” Đâu thái hậu lập tức ngắt lời nàng. Tuy biết rằng đây là việc không nên nhưng cho tới lúc này thì không thể không làm như vậy.”

Sở Lăng Thường có chút trầm tư. Ánh sáng dịu nhẹ chiếu vào phản chiếu lên gương mặt nàng tản ra từng vầng sáng cực kỳ êm dịu, chỉ là hàng lông mày thanh tú hơi chau lại, một lúc sau mới bất đắc dĩ lên tiếng, “Thái hậu, kỳ môn học thực sự rất rộng lớn. Tuổi thọ của

con người lấy chín mươi làm chuẩn, mỗi cung tính là mười năm, dùng Thiên Hưởng cùng Tử Môn làm định số.”

“Nói vậy nghĩa là sao?” Thái hậu thấy nàng không có ý giấu diếm liền vội vàng hỏi tiếp.

Than nhẹ một tiếng, Sở Lăng Thường nhìn thẳng vào đôi mắt mang ý chất vấn của thái hậu, nhẹ nhàng giải thích, “Khi xem tuổi thọ của một người, trong kỳ môn thường lấy chín mươi tuổi làm chuẩn, mỗi một cung là mười năm, sau đó lại căn cứ vào sao vị trí của sao Thiên Hưởng cùng vị trí của Tử Môn để xác định số năm tuổi thọ. Sao Thiên Hưởng nếu đạt được vượng tướng cho thấy người đó không bị nguy hại, nếu gặp phải Hưu Tù thể hiện trong cuộc đời thường bệnh hoạn. Phương pháp bói toán thường là đem số tuổi đã qua trừ đi mấy năm, căn cứ phần còn lại xem thuộc cung nào để phán đoán. Sư phụ đã bốc quẻ cho hoàng thượng, trong quẻ đa số đều gặp phải tử môn cùng đại hung, lại căn cứ phương pháp này để tính toán, nếu đúng vậy thì hoàng thượng mười năm sau sẽ lại tiếp tục bị căn bệnh này hành hạ, cuối cùng không có thuốc trị được nên băng hà.”

“Cài gì? Mười năm sau?” Thái hậu kinh ngạc đứng bật dậy, cả người cũng hơi lão đảo. Xuân Đào ở bên cạnh vội tiến lên đỡ, sắc mặt cũng cực kỳ khẩn trương.

Sở Lăng Thường vẫn lẳng lặng đứng đó, hết như câu hồn sứ giả đến từ địa ngục, thông báo cho người ta biết tuổi thọ của mình rồi bình thản đứng ở một bên quan sát. Thực ra nàng không phải người máu lạnh, nhưng việc đã đến nước này thì cũng nên sớm hình thành thói quen. Nếu nàng không thể đặt bản thân mình ở ngoài mọi việc thì khi gặp chuyện nhất định sẽ bị cuốn vào, hành hạ, cuối cùng cũng phát điên mất.

Đây cũng là lý do khiến nàng không muốn nói lộ ra nhiều. Phàm là

con người đều có phần cảm tính, đương nhiên chỉ thích nghe lời hay, nhưng nhân sinh vô thường, sao có thể làm vừa lòng hết thầy? Nếu nàng nói ra tất cả, người nghe nhất định sẽ đau lòng muốn chết, chẳng thà không nói gì.

Mãi lâu sau thái hậu mới bình ổn lại tâm tình, nhưng bàn tay vẫn hơi run rẩy, khó nhọc bám lấy cạnh bàn trà, chậm rãi ngồi xuống. Không khó nhận ra bà đang cố gắng kìm nén tất cả bi thương vào lòng.

Đối với bà mà nói, sự tranh đấu trong cung đã chẳng là gì nữa, trong cung mỗi khi xảy ra chuyện lại bị thêm thắt này nọ đã chẳng còn là chuyện lạ. Có lẽ thứ bà muốn rất đơn giản, chính là hy vọng người thân của mình được khỏe mạnh bình an là tốt rồi.

“Thật sự không có cách nào sao?” Giọng nói run rẩy của Đậu thái hậu khẽ vang lên...

“Thái hậu, tuổi thọ của mỗi người gắn liền với vận mạng của họ, hết thầy đều do trời định. Nếu đã định sẽ xảy ra thì nhất định sẽ xảy ra, muốn tránh cũng không được, chỉ có thể giữ cho tinh thần được ổn định mà thôi. Hiện giờ, hoàng thượng phải đối mặt với chiến loạn bên trong, ngoại tộc xâm lược bên ngoài. Có lẽ hoàng thượng cũng đã biết được sau này cho nên đã bắt đầu chuẩn bị mọi chuyện rồi.” Nói như vậy, nhưng trong lòng Sở Lăng Thường không khỏi nổi lên một cảm giác bất an.

Đều nói số mạng là do trời định, vậy sư phụ giúp nàng sửa mệnh thì phải làm sao? Liệu có chuyện vì một câu nói hay hành động của người nào đó có thể làm vận mệnh hoàn toàn thay đổi. Hay là...vận mệnh vốn dĩ không hề thay đổi, cho dù là có chuyển biến cũng là việc đã sớm được an bài.

Vận mệnh giống như một bàn cờ khổng lồ mà con người giống như

quân cờ trên đó, cho dù có đi thế nào cũng không thể thoát khỏi bàn cờ đó.

Nàng bất giác cảm thấy mơ hồ, lần đầu tiên trong đời lại nảy sinh sự nghi ngờ đối với vận mệnh.

Sắc mặt Đâu thái hậu lúc này cực kỳ cô tịch, ánh mắt đầy khôn khéo thường ngày cũng lộ rõ vài phần bất đắc dĩ. Việc xem trước vận mệnh bà vốn không thực muốn tin tưởng, nhưng nếu những điều đó đều là sự thật thì phải làm sao?

Trong điện, không khí có chút nặng nề, u ám hệt như bầu trời trước khi cơn mưa lớn ập xuống, khiến người ta cảm thấy hít thở cũng khó khăn.

Một lúc lâu sau...

“Lăng Thường, tuy rằng ngươi còn ít tuổi, nhưng đối với thế cục hiện giờ đã có những phân tích cùng phán đoán cực kỳ chính xác. Vậy theo lời ngươi nói, Châu Á Phu lần này xuất binh sẽ không gặp phải vấn đề gì, đúng không?”

“Châu tướng quân là lão tướng của Đại Hán, nhiều lần chinh chiến sa trường đã có nhiều kinh nghiệm. Đâu tướng quân dũng mãnh thiện chiến đủ để cùng hỗ trợ. Nay binh mã của Ngô vương đã tiến gần biên giới, lại cùng ngoại tộc là Hung Nô, Đông Việt liên hợp thực hiện âm mưu bí mật, nếu không lập tức phát binh sẽ làm lỡ mất thời cơ.”

“Chu tướng quân cùng Đâu tướng quân ai gia có thể tin được, muốn bọn họ cùng nhau chống lại phản quân không phải việc khó, nhưng cho dù bọn họ có dũng mãnh cỡ nào cũng khó ngăn cản nổi sự xâm nhập của ngoại tộc. Bọn họ đã không thể lo nổi thì còn ai có thể đảm

đương đây?” Thái hậu lại nhíu mày suy nghĩ.

Sở Lăng Thường liền lập tức đề nghị, “Thái hậu, còn một người có thể đảm đương được, đó chính là người được Hung Nô gọi là Phi tướng quân - Lý Quảng. Lý tướng quân cực kỳ có kinh nghiệm chống lại quân Hung Nô, nếu để ngài ấy phối hợp với Chu tướng quân, Lý tướng quân tuyệt đối như hổ thêm cánh.”

“Vậy còn việc điều phối binh mã? Phải biết rằng cơ sở của Đại Hán vẫn chưa vững chắc, trong thành Trường An cũng không có trọng binh canh giữ, lỡ như trúng phải kế diệu hổ ly sơn thì phải làm sao?”

“Chỉ cần điều một đội binh mã cho Lý tướng quân là được rồi! Hung Nô cùng Đông Việt mưu đồ bí mật với Ngô vương không phải là muốn liên hợp tấn công Trường An. Lăng Thường đã tính được thời cơ tác chiến tốt nhất, đến lúc đó, chỉ cần Châu tướng quân nghe theo sự điều phối của Lăng Thường bày trận giết định, không quá ba tháng chắc chắn sẽ khai hoàn trở về.”

“Được!” Ánh mắt Đậu thái hậu lóe lên đầy kiên định, “Ai gia biết mình không nhìn lầm người. Lăng Thường, người tính toán thời cơ thích hợp là khi nào?”

“Sau giờ ngọ ngày mai lập tức điểm binh, tiến ra khỏi thành Trường An.” Nàng không chút do dự nói luôn.

Thái hậu khẽ gật đầu, lại nhìn nàng, “Lăng Thường, người cũng biết lúc tác chiến, quân sư của Đại Hán chưa từng do nữ nhân đảm nhiệm, nay ai gia mạo hiểm giao sứ mệnh to lớn này cho người, người sẽ là nữ tử đầu tiên trong lịch sử thống lĩnh thiên quân vạn mã, được quyền điều phối các tướng lĩnh. Người phải nhớ kỹ, trận chiến này chỉ có thể thắng, tuyệt đối...không thể bại.”

“Thái hậu xin yên tâm, Lăng Thường nguyện dốc hết toàn lực.” Sở Lăng Thường chỉ còn một con đường duy nhất để lựa chọn là cung kính khom người.

Chiến trường dù thế nào vẫn cứ là chiến trường. Dù thắng hay thua, nàng cũng sẽ trở thành cái đinh trong mắt mọi người trong cung. Nếu bại, người của Quý Cốc phái sẽ trở thành mục tiêu để mọi người chỉ trích, chẳng những khiến thanh danh của sư tổ bị hủy hoại, nói không chừng sẽ bỏ mạng tại Trường An. Còn nếu thắng, lúc đó sẽ bị coi là công cao át chủ, cũng sẽ bị coi thành mối họa lớn của hoàng thất.

Giờ này, nàng chỉ có thể cầu cho việc bình ổn chiến loạn bảy nước được nhanh chóng để có thể thuận lợi rời cung, không màng đến thế sự thì được rồi.

Quyển 3 - Chương 34: Phần 1: Lời thỉnh cầu của hoàng hậu

Ngày hôm sau, quả nhiên Cảnh Đế tỉnh lại sau cơn hôn mê, tinh thần cũng trở nên minh mẫn hơn hẳn so với lúc trước. Các đại thần thấy vậy đều kinh ngạc, vội vàng quỳ xuống vấn an, tiếng hô vang dội khắp cả đại điện. Cục diện hoảng loạn hôm trước đã hoàn toàn thay đổi.

“Trẫm đã nghe nói về sự lo lắng của các khanh rồi, thật khiến các vị ái khanh phải vất vả.” Cảnh Đế ngồi ngay ngắn trên ngai vàng, sắc mặt cực kỳ hồng hào, giọng nói uy nghiêm lại vang lên, “Các vị ái khanh đã được thấy y thuật đến mức diệu thủ hồi xuân của Sở Hoàn dư, vậy giờ, còn người nào có ý nghi ngờ nữa không?”

Các đại thần lại đưa mắt nhìn nhau. Một lúc lâu sau, Văn Thái thường mới bước lên, “Hoàng thượng, Sở cô nương quả thực biết thuật diệu thủ hồi xuân, nhưng cũng chỉ là giới hạn trong y thuật. Chuyện hoàng thượng muốn cô nương ấy bình định loạn bầy nước...”

“Các đại thần nghe lệnh!” Không đợi Văn Thái thường nói xong, Cảnh Đế đã lạnh lùng cắt ngang, thanh âm cũng tăng thêm vài phần khiến người ta dễ dàng cảm nhận được sự giận dữ trong đó.

Các đại thần thấy vậy liền vội vàng quỳ xuống.

“Từ hôm nay trở đi, Sở Hoàn dư chính là một đại thần trong triều của trẫm, đảm nhiệm vị trí quân sư trong cuộc bình định chiến loạn bầy nước. Trẫm sẽ đích thân giao một đạo chỉ dụ cho Sở Hoàn dư,

tướng lĩnh trong quân thấy chỉ dụ cũng như thấy trẫm, Sở Hoàn dư ở trong quân doanh có quyền điều phối cùng xử trí tất cả mọi chuyện. Nếu ai không phục, giết không tha!”

Ý chỉ cực kỳ kiên quyết của Cảnh Đế khiến các đại thần không thể nói thêm gì, đành phải thuận theo ý tứ của hoàng thượng.

Trên đại điện lúc này, ý tứ của Cảnh Đế đã cực kỳ rõ ràng. Ông ta quyết định nghe theo thái hậu cùng Sở Lăng Thường, lệnh cho Châu Á Phu dẫn binh chủ lực, lại thêm Đậu Anh dẫn binh tiếp ứng, cuối cùng là lão tướng quân Lý Quảng dẫn binh kìm chế binh mã của ngoại tộc Hung Nô.

Chiến sự đã bước vào giai đoạn căng thẳng.

Qua giờ Ngọ ngày hôm sau, sẽ tiến hành việc điểm binh để xuất trận.

Quá giờ Ngọ, Sở Lăng Thường mới rời khỏi Dưỡng Tâm điện rồi tới gặp sư phụ cùng sư huynh bàn bạc một số chuyện liên quan đến việc bình định phản loạn. Trận chiến này đã kéo dài hơn mười tháng nay, nếu tiếp tục thêm nữa thì người bị thương tổn vẫn chỉ có bách tính. Cho nên ngay lúc này xuất binh dẹp loạn là thời cơ tốt nhất.

Bởi Ngô vương lật lọng, công khai buông lời khiêu khích rồi làm phản nên đã khiến sự uất ức trong lòng ba quân tướng lĩnh bị kìm nén bấy lâu nay. Nỗi uất nghẹn này vẫn bị kìm hãm cho đến khi Cảnh Đế cuối cùng cũng hạ lệnh xuất binh. Bởi đã bị dồn nén quá lâu nên nó đã trở nên mạnh mẽ tựa cơn hồng thủy tháng mười, khí thế như muốn phá vỡ đê lớn, không cách nào ngăn cản.

Tuy sĩ khí của binh lính cũng rất quan trọng nhưng trên chiến trường

phương thức tác chiến cùng sách lược cũng cực kỳ quan trọng. Phải làm sao để có thể dùng ít binh lực nhất để chống lại sự tấn công của phản quân cùng vây ráp của ngoại tộc? Làm sao trong tình trạng bị giáp công bốn phía có thể đột phá vòng vây giành được phần thắng? Tất cả những chuyện này đều phải nhờ vào mưu kế của quân sư ở doanh trướng.

Đối với khả năng bày mưu tính kế của Sở Lăng Thường, Hàn Thiên Tử không hề cảm thấy lo lắng. Ông để Dạ Nhai Tích theo chính là muốn lúc ở trên chiến trường, vị sư huynh này có thể chăm sóc và bảo vệ cho sư muội của mình. Dù sao mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, Dạ Nhai Tích có võ công cao cường, cho dù thật sự gặp nguy hiểm cũng có đủ khả năng bảo vệ tốt cho Sở Lăng Thường.

Hết thảy mọi chuyện đã sắp xếp ổn thỏa. Sau buổi trưa mai, Sở Lăng Thường sẽ đem theo chỉ dụ của hoàng thượng tự mình điểm binh, lập tức khởi hành. Tuy rằng trong lòng Hàn Thiên Tử có rất nhiều chuyện không đành nhưng cũng chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ mà thôi. Cho đến giờ ông vẫn không biết việc sửa mệnh có phải là chuyện nên làm hay không? Nó khiến nàng tránh được kiếp nạn phải bỏ mạng, nhưng lại không tránh được chiến loạn nơi sa trường.

Sở Lăng Thường cũng để Thanh Tụ lại bên Hàn Thiên Tử. Trong cung nhiều người phức tạp, Hàn Thiên Tử lại không thích người ngoài cho nên để Thanh Tụ lại bên lão nhân gia như vậy cũng tránh được nhiều chuyện. Tuy Thanh Tụ với mấy nương nương trong cung không hợp nhau lắm, nhưng nha đầu này trời sinh tính tình lạc quan, trong thời gian ngắn đã kết thân với kha khá bọn cung nữ, thái giám, cho nên có chuyện gì phát sinh bọn họ đều bí mật nói trước với Thanh Tụ. Đó cũng là chuyện tốt!

Rời khỏi Dưỡng Tâm điện, nàng lại bị tuyên triệu tới điện Tiêu Phòng. Dọc đường đi, Sở Lăng Thường thầm nghĩ đến mọi khả

năng khiến hoàng hậu tìm đến mình nhưng vẫn không cảm thấy có trường hợp nào khả dĩ.

Điện Tiêu Phòng hôm nay có vẻ vắng lặng hơn thường ngày rất nhiều. Từ khi Đậu thái hậu chuyển khỏi điện Tiêu Phòng, một cung điện vốn tràn ngập tình ý của bậc đế vương đã nhanh chóng biến thành một lãnh cung. Nghe nói Cảnh Đế rất ít khi tới điện Tiêu Phòng nếu như không có chuyện gì lớn xảy ra. Máy phi tần cũng rất ít khi tới nơi này thỉnh an. Có thể thấy địa vị của hoàng hậu ở hậu cung đang tràn ngập nguy cơ.

Thỉnh an xong, nàng lẳng lặng đứng trước chính điện chờ hoàng hậu lên tiếng. Thật không ngờ, hoàng hậu lại tự mình bước tới gần nàng, còn đưa tay kéo tay nàng, nhẹ nhàng cất tiếng, “Lăng Thường, bản cung đã nghe chuyện người sẽ ra chiến trường. Haiz, người chỉ là một nữ tử nhỏ bé, sao có thể đề phòng được bọn lang sói ngoài đó?”

Tiếng than nhẹ kia còn lộ rõ vài phần lo lắng, giống như phát ra từ nội tâm của hoàng hậu nhưng lại khiến trong lòng Sở Lăng Thường nảy sinh cảm giác nghi hoặc.

Thấy nàng nhìn mình không chớp mắt, hoàng hậu lại cười nhẹ một tiếng, “Lăng Thường chắc là hiểu lầm bản cung rồi. Bản cung thực không muốn can thiệp vào những chuyện của người trên triều đình, nhưng thân là mẫu nghi thiên hạ, ít nhiều cũng phải thuận theo tâm ý của các đại thần. Thực ra bản cung cũng rất tán thưởng tài năng của người.”

Sở Lăng Thường sao có thể không nghe ra ẩn ý trong lời nói của hoàng hậu chứ? Đột nhiên tuyên nàng tiến cung, lại quan tâm tới nàng như vậy, nhất định là có chuyện muốn nhờ.

“Hoàng hậu nương nương, vì Đại Hán bình định chiến loạn là trách

nhệm của Lăng Thường. Ngày mai Lăng Thường đã rời cung rồi, hoàng hậu có chuyện gì xin cứ nói, đừng ngại.”

Hoàng hậu thấy nàng nói trúng tâm sự, sắc mặt thoáng hiện vẻ xấu hổ nhưng lại ngại việc nàng là quân sư được hoàng thượng bảo hộ, trong tay lại có chỉ dụ do hoàng thượng khâm ban nên cũng không tiện phát lộ sự không vui, đành khẽ hắng giọng rồi buông lỏng tay nàng ra...

“Bản cung biết người có bản lĩnh đoán trước được số mệnh cho nên mục đích gọi người tới đây chỉ có một mà thôi.”

“Hoàng hậu nương nương hẳn đang muốn biết mình có thể ngồi trên ngôi vị này được bao lâu?” Bạc hoàng hậu vừa nói dứt lời, Sở Lăng Thường đã dứt khoát nói thẳng ra suy nghĩ trong lòng bà ta.

Hoàng hậu vừa nghe vậy liền giật thót mình, ánh mắt nhìn về phía nàng cũng có chút khác thường, thật lâu sau mới gật đầu, “Đúng vậy, bản cung chính là muốn biết chuyện đó!”

“Xin nương nương thứ lỗi, Lăng Thường không thể nào suy đoán loại chuyện như vậy. Cho dù có tính được cũng sẽ không nói ra, nên xin nương nương đừng làm khó Lăng Thường.”

Hoàng hậu thấy vẻ mặt nàng tràn ngập sự kiên quyết, biết cố hỏi cũng không được gì nên đành trầm mặc nhìn nàng hồi lâu. Thật ra lúc trước, bà ta rất muốn từ miệng Sở Lăng Thường biết được chuyện này nhưng tương lai dù sao cũng là chuyện có chút mơ hồ. Đối với sự suy tính của người của Quý Cốc phái, bà ta vẫn nửa tin nửa ngờ, mãi đến khi Sở Lăng Thường mạo hiểm chặn trệ cho hoàng thượng, lại tự mình ra sa trường, bà ta mới biết nữ tử này thực sự không hề đơn giản.

Nay bà ta cũng chỉ muốn biết mình có thể yên ổn ngồi ở vị trí chính cung hay không mà thôi, chẳng lẽ đây cũng là yêu cầu khó khăn đến thế sao?

Thấy ánh mắt hoàng hậu dần hiện lên vẻ cô đơn, trong lòng Sở Lăng Thường lại dâng lên sự trắc ẩn, giọng nói mềm mại lại khẽ vang lên, “Hoàng hậu nương nương cần gì phải nóng lòng muốn biết chuyện tương lai như vậy? Vận mệnh của hoàng hậu nằm ở trong tay chính mình, sao có thể lấy chuyện đó giao vào tay người khác? Thanh thân với hiện tại chẳng phải sẽ vui vẻ hơn rất nhiều sao?”

“Không, bản cung thường choàng tỉnh trong cơn ác mộng, thấy mình bị hoàng thượng đẩy vào lãnh cung. Lăng Thường....” Hoàng hậu lại lần nữa nắm lấy tay nàng, bàn tay bà ta lúc này còn hơi run run, “Bản cung biết không thể bắt buộc người nói ra vận mệnh sau này, nhưng người tinh thông kỳ môn, y thuật, vậy hãy giúp bản cung kê chút dược thảo đi. Bản cung nếu không thể sinh con cho hoàng thượng, vậy sau này phải làm sao đây?”

Chả biết mọi người thấy thế nào chứ bọn cat thì thấy bà Bạc hoàng hậu này thật không biết xấu hổ. Mới mấy ngày trước còn ra lệnh cho mụ ma ma tác ta nghiệm thân Sở Lăng Thường, thế mà hôm nay đã túm tay túm chân cứ như là thân thiết lắm. Bọn cat là muốn thế này với bà cơ

Vì mục tiêu nhanh gặp lại anh vương gia, tối nay bọn cat sẽ tiếp tục cố gắng

Quyển 3 - Chương 35: Phần 2: Lời thỉnh cầu của hoàng hậu

Bất hiếu có ba tội, trong đó không có người nổi dối là tội lớn nhất. Bạc Xảo Tuệ mặc dù là hoàng hậu, nhưng vẫn là con dâu của Đẩu thái hậu. Cho dù Đẩu thái hậu không tỏ thái độ nhưng đối với người con dâu không sinh được cháu này vẫn không hề hài lòng, cho nên điện Tiêu Phòng này bị hờ hững cũng là chuyện dễ hiểu.

Nhưng...

Nhìn sắc mặt hoàng hậu thì có thể thấy sự u uất tích tụ trong lòng nhiều năm đã sớm ảnh hưởng đến thân thể. Hơn nữa gương mặt bà ta lúc này còn lộ rõ vẻ khẩn cầu, khiến Sở Lăng Thường có chút không nỡ, đành đưa tay xem mạch cho bà ta.

Nhưng nếu đã là căn bệnh có từ khi sinh ra thì sao có cách để trị liệu đây?

“Sao rồi?” Hoàng hậu thấy nàng chẩn mạch xong liền vội vàng cất tiếng hỏi.

“Lăng Thường sẽ kê cho hoàng hậu nươg nươg mấy loại dược thảo. Nhưng hoàng hậu nươg nươg phải nhớ kỹ, có thể làm hoàng thượng hồi tâm chuyển ý hay không không thể trông vào hoàng tử cùng công chúa mà còn cần tự bản thân hoàng hậu phải làm thật tốt mới được.” Sự tình đã đến nước này, Sở Lăng Thường cũng chỉ có thể kê cho hoàng hậu một ít dược thảo có tác dụng bồi bổ thân thể mà thôi. Bệnh của hoàng hậu đã tích tụ quá lâu, lại bỏ lỡ mất thời gian chữa trị tốt nhất, cho dù thần tiên hạ phàm cũng không

thể khiến bà ta được như mong muốn.

Nhưng mấy lời đó nàng không thể nói ra. Hoàng hậu hôm nay thực sự là một nữ nhân quá đáng thương, nếu lại giáng cho bà ta thêm một đòn trí mạng như vậy thì chẳng thà an ủi bà ta một chút, nói không chừng sau này sẽ có cơ may khiến vận mạng thay đổi...

Hoàng hậu đương nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Sở Lăng Thường., thấy nàng nói vậy liền cảm thấy có hy vọng, vẻ mặt đau thương lúc trước lập tức được thay thế bởi sự mừng rỡ, còn cao hứng hàn huyên vài câu rồi mới sai cung nữ thân tín đi bốc thuốc.

Sau giờ ngộ, không khí có chút trầm mặc.

Rời khỏi Ngự hoa viên, Sở Lăng Thường ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời. Mặt trời đã bị mây che đi hơn nửa, ánh sáng tỏa ra lúc sáng lúc tối khiến đôi môi mềm mại của nàng không khỏi cong lên, lộ ra mấy phần ý cười.

Xem ra, ông trời thực có lòng giúp nàng...

Đang mãi nghĩ, Sở Lăng Thường chợt nghe thấy tiếng bước chân vang lên, sau đó là một thanh âm thánh thót vang lên...

“Sở Hoàn dư, xem ra ngươi quả thực là con sâu trong bụng bản cung. Bản cung nghĩ cái gì, ngươi đều biết cả.”

Tiếng nói vừa rồi là của Lật phi, theo sau bà ta là bảy tám cung nữ áo trắng. Dưới ánh sáng yếu ớt lúc sáng lúc tối, khuôn mặt bà ta có chút âm u bất định.

So với hoàng hậu, nàng càng không muốn gặp Lật phi hơn.

Tuy rằng nàng ẩn cư nơi sơn cốc, nhưng cũng biết rõ người đã đến tìm nhất định là có việc. Nhưng tùy thời điểm phải biết dừng tỏ ra quá mức kiêu ngạo, ngang ngược nhưng cũng tùy thời điểm phải biết dừng quá coi nhẹ bản thân mình. Nhất là nữ nhân, hết thảy đều nên giữ cho tâm tình bình thản mới là chuyện tốt nhất. Nhưng Lật phi trước mắt nàng hiện giờ là người đang được sủng ái, không những đối với người khác không chút nể nang mà ngược lại còn thường xuyên dùng khí thế bức người. Đây là tình trạng cực kỳ nguy hiểm, cho nên cũng khó trách bà ta lại cô độc như vậy.

Lật phi ra lệnh cho đám cung nữ lùi ra sau một chút, một mình đi tới bên cạnh Sở Lăng Thường, trầm giọng nói, “Bản cung đang muốn tìm người, người lại xuất hiện. Người mau thành thật nói cho bản cung, lúc trước người nói Vinh nhi sẽ được phong làm thái tử, chuyện này có phải là thật hay không?”

Khí thế bức người của bà ta khiến Sở Lăng Thường hơi chau mày nhưng cũng chỉ trong khoảng khắc liền khôi phục lại thần sắc. Nàng không lập tức trả lời mà hỏi ngược lại, “Nương nương nếu không tin Lăng Thường, vậy cần gì phải tới hỏi nữa?”

“Người....” Lật phi thấy nàng nói chuyện với vẻ lạnh nhạt như vậy liền đưa tay kéo lấy nàng, hạ giọng nói tiếp, “Sở Lăng Thường người đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Đừng tưởng rằng người có hoàng thượng che chở thì sẽ một bước lên trời. Người trong lòng hoàng thượng yêu nhất chỉ có bản cung. Chỉ cần một câu nói của bản cung, người lập tức...”

“Nương nương còn chuyện gì nữa không? Nếu không có, Lăng Thường cáo lui trước.” Không đợi bà ta nói xong, Sở Lăng Thường đã lên tiếng ngắt lời, thanh âm trong trẻo nhưng hờ hững như dòng nước trên núi cao, tâm tình không chút dao động, tựa như không hề bị sự uy hiếp của bà ta làm ảnh hưởng.

Lật phi bậm môi cắn răng nhìn nàng, cố nén lửa giận trong lòng, “Được, vậy bản cung hỏi ngươi, Lưu Triệt con của Vương phu nhân có thể trở thành người uy hiếp đến Vinh nhi hay không?”

Lại thêm một người muốn biết chuyện tương lai!

Sở Lăng Thường thực sự không hiểu. Biết được chuyện tương lai quan trọng đến vậy sao? Nếu thật sự đã biết chuyện sẽ xảy ra trong tương lai, vậy thì hiện tại có làm gì cũng vô ích.

“Lật phi nương nương, Lăng Thường không biết được!”

“Ngươi không biết hay là không chịu nói?” Lật phi rốt cục không kìm nén được thêm nữa. Mấy lời của hoàng hậu vẫn hiện lên rõ ràng trong đầu bà ta, mỗi lần nhớ lại đều khiến bà ta toát mồ hôi lạnh. Bà ta không thể trơ mắt nhìn những cố gắng của mình thất bại trong gang tấc như vậy được.

“Sở Lăng Thường, nếu ngươi không nói, bản cung sẽ trị ngươi tội lừa gạt!”

“Tội lừa gạt?” Sở Lăng Thường cười nhẹ, ánh mắt toát lên vẻ lãnh đạm, “Không biết nương nương làm sao để trị Lăng Thường tội lừa gạt đây? Lăng Thường lừa gạt nương nương cái gì? Là nương nương nghi ngờ những lời Lăng Thường đã nói về việc lập thái tử? Nếu nương nương muốn nói về chuyện thái tử cho tất cả các phu nhân, mỹ nhân nghe thì xin nương nương cứ giáng tội!”

Lật phi tức đến nổi cơ mặt cũng run rẩy. Sở Lăng Thường nói rất đúng. Chuyện sắc phong thái tử chỉ cần mình bà ta biết mà thôi. Nếu để chuyện này lan ra ngoài, mọi người sẽ biết dã tâm của bà ta, nếu lan đến tai thái hậu, vậy cho dù Vinh nhi là trưởng tử cũng sẽ gặp

nguy hiểm.

“Nương nương, Lăng Thường vẫn giữ câu nói cũ, vận mệnh hết thảy đã định sẵn, thay vì buồn rầu chuyện sau này, chẳng bằng làm tốt việc hiện tại, hết thảy cứ thuận theo tự nhiên. Nếu nương nương thật sự muốn hưởng vinh hoa phú quý lâu dài, vậy nên có quan hệ tốt với mọi người trong hậu cung.” Đây cũng là lời khuyên cuối cùng của nàng cho Lật phi, nghe hay không tùy bà ta thôi.

Nói xong, nàng hơi khom người thi lễ, xoay người rời đi.

Lật phi cắn môi, nắm tay cũng siết chặt lại. Phía sau, một cung nữ bước lên, nhỏ giọng nói, “Nương nương, Sở Lăng Thường này thật quá cuồng ngạo, tưởng mình đã thành thần tiên rồi sao? Cô ta dựa vào cái gì mà dám giáo huấn nương nương chứ?”

Người sống trên đời, sợ nhất chính là gặp phải kẻ thâm hiểm đổ dầu vào lửa, hơn nữa nếu ở lâu trong thâm cung, ngọn lửa này khi đã được châm ngòi sẽ bùng lên nhanh chóng. Quả nhiên, Lật phi càng nghe càng giận không có chỗ phát tiết, bà ta vốn là người không coi ai ra gì, cho nên mối hận này sao có thể bỏ qua.

“Sở Lăng Thường, đừng tưởng rằng bản cung không có người thì không sống được. Bản cung sẽ dựa vào năng lực chính mình củng cố địa vị.”

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, đem câu nói đầy phần hận của bà ta thổi bay đi

Nếu bà ta có thể tĩnh tâm phân tích một chút câu nói của Sở Lăng Thường...

Nếu bà ta có thể nghe lời nàng, xử lý tốt những mối quan hệ nơi hậu

cung...

Có lẽ mọi chuyện sẽ không thành ra như vậy...

Đáng tiếc...

Đêm xuống, tiết trời trở nên lạnh lẽo hơn rất nhiều. Vào mùa này thời tiết vẫn thường lúc nóng lúc lạnh, ngày hôm trước mặt trời có thể tỏa nắng rực rỡ, nhưng ngày hôm sau trời lại mưa rào rào.

Thanh Tụ tỉnh dậy, thấy Sở Lăng Thường vẫn ngồi bên cửa sổ như trước liền lấy áo choàng nhẹ nhàng phủ lên vai nàng sau đó mới ngồi xuống bên cạnh.

Thấy khối hàn ngọc trong tay Sở Lăng Thường tỏa ánh sáng lóng lánh, Thanh Tụ không nhịn được lại nghiêng đầu hỏi, “Tiểu thư, Tả hiền vương kia thực sự sẽ mang binh liên hợp với phản quân của Ngô vương tấn công thành Trường An sao?”

Quyển 3 - Chương 36: Điểm binh xuất trận

Sở Lăng Thường đem miếng ngọc bội cất đi, lại chớp nhẹ đôi mắt để che đi sự khác thường trong đó, bình thản hỏi lại, “Vậy em nghĩ thế nào?”

“Em? Tiểu thư hỏi em?” Thanh Tụ nghĩ một chút rồi lại lắc đầu, “Em không biết, Thanh Tụ chỉ là một nha đầu, làm sao hiểu được tâm tư của Tả hiền vương chứ? Nhưng theo em thấy, tiểu thư bốn cột Tả hiền vương, khiến hần bị mất mặt như vậy, em thấy hần sẽ không từ bỏ ý định đâu.”

Ngón tay của Sở Lăng Thường theo mấy lời cuối cùng mà Thanh Tụ thốt ra vô thức run lên khe khẽ mặc dù nàng đã sớm đoán được hần nhất định sẽ không chịu từ bỏ ý đồ, hơn nữa còn có câu nói mà hần để lại trước lúc rời đi, “Nàng nhất định phải bảo vệ bản thân cho tốt, trăm ngàn lần đừng để bị bản vương bắt được...”

“Tiểu thư, sao tay tiểu thư lại lạnh như vậy? Có phải bị cảm lạnh rồi hay không?” Thanh Tụ đau lòng nắm lấy tay nàng, giọng nói có chút sục sịt, khóe mắt cũng hơi đỏ lên. “Tiểu thư, tiểu thư nhất định không được xảy ra chuyện gì. Hay là đi nói với hoàng thượng, tiểu thư không ra sa trường nữa, được không? Ngày hôm nay mí mắt em cứ giật không ngừng, em cảm thấy như có chuyện gì đó sắp xảy ra vậy.”

“Nha đầu ngốc, đừng lo, ta có thể có chuyện gì chứ? Sư phụ đã giúp ta sửa mệnh, tránh được một kiếp nạn. Không phải người ta vẫn nói ‘Đại nạn không chết sẽ được hưởng phúc’ hay sao? Em chỉ cần ở trong cung giúp ta chăm sóc tốt cho sư phụ là được rồi.” Thấy bộ

dạng của Thanh Tụ như vậy, trong lòng Sở Lăng Thường cũng dâng lên một nỗi lo lắng mơ hồ. Nếu nói nàng không lo lắng chút nào thì là nói dối. Trên chiến trường, mọi chuyện xảy ra đâu thế theo như ý muốn của nàng. Mọi chuyện sẽ diễn tiến thế nào, bản thân nàng cũng không có cách suy tính được.

Thanh Tụ nghe vậy lại càng sốt ruột, “Tiểu thư, trường hợp của tiểu thư đâu phải là “Đại nạn không chết sẽ được hưởng phúc’ đâu? Sư phụ đã sửa lại mệnh của tiểu thư, vậy cái đại nạn kia thì sao? Nó có thật sự rơi xuống người tiểu thư hay không? Nó sẽ diễn ra sớm hơn hay muộn hơn? Tiểu thư cùng sư phụ, còn cả đại sư huynh vẫn thường nói thiên mệnh không thể làm trái. Nay mọi người làm trái thiên mệnh như vậy sẽ thật sự không có chuyện gì chứ?”

Trái tim Sở Lăng Thường tựa như đập lạc đi một nhịp. Mấy lời của Thanh Tụ thực giống như một cây chùy lớn bổ thẳng xuống đầu nàng.

Làm trái với thiên mệnh thật sự không có chuyện gì sao?

Là thật sự không xảy ra chuyện gì hay chỉ là tạm thời không xảy ra chuyện?

Vậy kiếp nạn đó sẽ rơi xuống đầu ai? Và là lúc nào?

"Tiểu thư..." Thanh Tụ thấy sắc mặt nàng hơi biến đổi, tâm trạng tự nhiên cũng trùng xuống. Ngay cả mở miệng gọi nàng, nha đầu kia cũng có chút e dè, vẻ mặt thì vô cùng khẩn trương.

Đến lúc này Sở Lăng Thường mới có lại phản ứng, nhìn thấy đôi mắt tràn ngập sự lo lắng của Thanh Tụ, nàng liền nở nụ cười nhẹ, “Yên tâm, ta nhất định không có chuyện gì đâu. Ta hứa với em sẽ bình an trở về, đến lúc đó, chúng ta cùng rời khỏi hoàng cung.”

“Thật sao?”

“Thật!” Sở Lăng Thường khẽ vỗ về bàn tay Thanh Tụ nhưng trong lòng không khỏi than thầm.

Giờ Ngọ ngày hôm sau, tại trường huấn luyện binh sỹ....

Từng cơn gió nhẹ thoảng qua dưới ánh dương yếu ớt khiến cho khung cảnh lại càng thêm phần lạnh lẽo. Vào mùa này, bất ngờ có gió lạnh như vậy thực sự có chút kỳ lạ. Hai bên trường huấn luyện, hai hàng thị vệ đã sớm đứng tề chỉnh. Giữa thao trường, đứng đầu ba quân tướng lĩnh là ba đại tướng Châu Á Phu, Đâu Anh cùng Lý Quảng.

Ba người họ đều cực kỳ uy phong, phía sau mỗi người đều là những binh lính mặc khôi giáp chỉnh tề, trên gương mặt mỗi người đều toát lên khí thế bừng bừng.

Phía trên giáo đài, Cảnh Đế ngồi ngay ngắn trên ngai rồng, nhìn binh mã tướng lĩnh đã sớm trong tư thế sẵn sàng xuất phát, tâm trạng cũng cực kỳ vui vẻ. Khẽ đưa tay ra, cầm lấy soái ấn được thái giám thân cận cung kính dâng lên, Cảnh Đế uy nghiêm lên tiếng, “Sở Lăng Thường, Dạ Nhai Tích tiến lên nghe lệnh!”

Hai huynh muội họ đồng thời tiến lên...

“Sở Lăng Thường, hôm nay trẫm đem soái ấn giao cho khanh, phong khanh làm quân sư phụ trách việc bình định phản loạn. Với soái ấn này, khanh toàn quyền chỉ huy tướng lĩnh nơi sa trường. Dạ Nhai Tích, trẫm cũng phong khanh làm quân sư phụ trách việc bình định

phản loạn, cùng hỗ trợ Sở Lăng Thường hoàn thành công cuộc bình định phản quân này. Lần này chỉ được thành công, không được phép thất bại!”

Hai người họ đồng thời tạ ơn, tiếp nhận ấn soái xong, Sở Lăng Thường xoay người nhìn về phía giáo trường đang tập trung đầy đủ ba quân tướng sỹ. Hôm nay, nàng cũng đã bỏ đi bộ xiêm y thanh nhã thường ngày, mái tóc dài óng ả được vấn gọn gàng và cố định bằng một cây trâm gỗ. Nàng khoác trên mình một bộ trường bào dành cho nam nhân màu trắng, phía trong tay áo là ấn soái đang lấp ló, dưới ánh sáng yếu ớt của buổi chiều, gương mặt trắng trẻo của nàng cơ hồ trở nên trong suốt.

Dù giả trang thành một nam tử nhưng Sở Lăng Thường vẫn không hề mất đi khí chất tuyệt mỹ, ngược lại còn khiến cho tư thế oai hùng được tăng thêm vài phần, tự tại tựa thần tiên. Cầm trong tay ấn soái nhưng toàn thân nàng lại toát lên một vẻ tao nhã tôn quý, cùng với Dạ Nhai Tích cũng một thân trường bào màu trắng bên cạnh, từ trên cao nhìn xuống ba quân vẫn cực kỳ phong nhã, siêu phàm thoát tục.

Tất cả binh lính đều kinh ngạc nhìn về phía Sở Lăng Thường đang đứng trên đài cao. Bọn họ sửng người một hồi rồi mới nhất loạt quỳ xuống hành lễ. Ánh mắt của nữ tử này tràn ngập sự lãnh đạm cùng quả quyết, đủ khiến người ta tin phục một cách vô điều kiện. Cả giáo trường chìm trong sự yên tĩnh, rõ ràng là hơn mười vạn đại quân, nhưng một chút động tĩnh cũng không có, thực sự quá thần kỳ!

Ấn soái được Sở Lăng Thường giơ cao lên. Giữa không gian rộng lớn, thanh âm đầy uy nghiêm của nàng vang lên...

“Châu Á Phu, Đâu Anh, Lý Quảng tiến lên nghe lệnh!”

Tiếng vó ngựa của ba con chiến mã rốt cục cũng phá vỡ sự tĩnh lặng

của giáo trường. Ba vị tướng quân trên mình mặc áo giáp, đầu đội kim khôi, ánh mắt cũng lộ rõ khí chất anh hùng cùng quyết tâm giết giặc. Ghìm cương ngựa, cả ba người họ đồng thanh lên tiếng, “Có mặt tướng!”

“Nay lệnh cho Châu Á Phu làm chủ soái, Đâu Anh làm phó soái, Lý Quảng làm đại tướng quân chinh phạt Hung Nô. Ấn soái sẽ do Châu tướng quân bảo quản, có thể suất lĩnh 36 vị tướng quân đồng hành ra trận giết địch!”

“Mặt tướng sẽ tận hết khả năng!” Ba người họ lại đồng thanh hô lớn.

Sau khi hoàn tất việc điểm binh, Cảnh Đế khâm ban hai con bảo mã cho Sở Lăng Thường cùng Dạ Nhai Tích. Sau khi hai người họ lên ngựa, tuy trên người không mặc khôi giáp nhưng uy phong không hề thua kém ba vị đại tướng, nhất là Sở Lăng Thường, nàng ngồi thẳng lưng trên chiến mã, đôi mắt trong veo đầy thần khí, nắm dây cương nhìn thẳng về phía ba quân....

“Các vị đều là những binh sỹ anh dũng thiện chiến của Đại Hán, vì sự trường tồn cùng vững mạnh của giang sơn, nhất định không được sợ đổ máu, không được sợ hy sinh, trên chiến trường anh dũng giết giặc, lấy lại uy danh cho thiên triều!”

“Giết! Giết! Giết!” Khắp giáo trường tràn ngập tiếng hô vang dội. Cùng một thanh âm tụ lại một chỗ, vang vọng tới tận mây xanh, sát khí ngất trời.

Phía trên giáo đài, Cảnh Đế thấy sĩ khí của binh tướng dâng cao như vậy, hài lòng gật đầu. Hàn Thiên Tử đứng bên cạnh ông ta cũng nhẹ nhàng vuốt râu rồi ngược mắt nhìn sắc trời. Sau giờ ngọ mà lại lạnh lẽo như vậy, thực là chuyện tốt...

Nhận được lệnh xuất phát, Châu Á Phu dẫn đầu một đội kỵ mã tiến lên, theo thứ tự lần lượt đi qua giáo đài, nhận lời chúc của hoàng thượng cùng bá quan văn võ rồi tiến ra khỏi giáo trường. Các đội binh mã khác đều tuân tự theo Đâu Anh, Lý Quảng rời đi. Khung cảnh này quả thực quá hùng tráng, cả ngàn cỗ chiến xa được trang bị đầy đủ, lại thêm từng đoàn xe chở theo lương thảo cùng chiến phí nối đuôi nhau lần lượt xuất phát....

Đại quân ra khỏi thành Trường An, dưới sự sắp đặt của Sở Lăng Thường, không đi theo đường chính Hào Sơn mà theo đường vòng từ Vũ Quan tới Lạc Dương...

Một trận đại chiến sắp sửa nổ ra...

Quyển 3 - Chương 37: Phần 1: Bày binh bố trận

Nước Lương là một nước lớn với hơn bốn mươi thành trì lớn nhỏ, phía bắc tiếp giáp với Thái Sơn, phía tây kéo dài tới Cao Dương, có vị thế địa lý vô cùng quan trọng trong việc kiểm chế các nước lân cận, bảo vệ triều đình, chống lại phản quân liên minh Ngô - Sở. Khi Văn Đế còn tại vị vẫn luôn cực kỳ thận trọng khi chọn người cai trị nước Lương. Đầu tiên ông phong con trai mình - Lưu Thắng làm Lương vương, sau khi Lưu Thắng qua đời, Văn Đế nghe theo lời Giả Nghị, đem nước Lương giao cho con trai út của mình là Lưu Vũ cai trị.

Ngô vương Lưu Ty, Sở vương Lưu Mậu, Triệu vương Lưu Toại, Tế Nam vương Lưu Tịch Quang, Truy Xuyên vương Lưu Hiền, Giao Tây vương Lưu Ất, Giao Đông vương Lưu Hùng Cừ đã liên hợp xuất binh làm phản. Ngô vương khởi binh ở Quảng Lăng, lại thêm ba mươi vạn quân Sở cùng vượt sông Hoài tiến về phía Tây đánh Cức Bích nước Lương. Quân của Giao Đông, Giao Tây, Tế Nam, Truy Xuyên vương hợp binh đánh Tề, sau đó sẽ hội quân cùng Ngô vương tại Lạc Dương.

Doanh trại của Hán quân đóng tại Xương Ấp nước Lương, cắt đứt đường liên lạc giữa quân Ngô - Sở và liên quân 4 nước đang vây đánh Tề. Hơn nửa thời gian này khi đêm xuống nhiệt độ lại giảm mạnh, vốn là mùa ấm áp mà trời lại đổ mưa tầm tã, nước mưa thì lạnh như băng. Quân Hán vẫn một mực án binh bất động, khống chế cửa sông Hoài, Tứ, cắt đứt đường vận lương của quân Ngô.

Bên trong quân doanh, Sở Lăng Thường ngồi nghiên cứu địa đồ tác

chiến còn Dạ Nhai Tích vẫn không quản ngại mưa gió ở bên ngoài dò xét quân tình. Chủ soái Châu Á Phu đã sớm chờ ở một bên bao ngày nay, trên gương mặt cương nghị lộ rõ sự phiền não, muốn đứng lên nhưng rốt cuộc lại đem nỗi lo lắng đè nén lại.

Từ khi xuất phát ở Trường An đến đóng quân tại Xương Ấp này đã hơn một tháng. Trong khoảng thời gian đó, Sở Lăng Thường cùng Dạ Nhai Tích đầu tiên sai Loan Bố đem quân sang cứu Tề, sau đó lại phái Đậu Anh đóng quân ở Huỳnh Dương, vây quân Triệu. Duy chỉ có độc chủ soái là chưa nhận được lệnh xuất kích, vẫn tử thủ ở Xương Ấp, biên giới nước Lương. Một số quan binh cũng bắt đầu cảm thấy nôn nóng, bọn họ đều là muốn tới sa trường giết địch, trong lòng đã sớm sẵn sàng tử chiến, giờ lại bắt bọn họ ở tại nơi này là nghĩa làm sao?

Ánh nến chập chờn nhẹ nhàng phản chiếu lên gương mặt trắng trẻo của Sở Lăng Thường. Dáng vẻ của nàng lúc này vẫn cực kỳ an tĩnh, bàn tay cầm bút lông hơi khựng lại như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Một suy nghĩ táo bạo chợt hiện lên trong đầu, nàng đứng dậy đi ra trước doanh trướng, xốc màn nhìn thoáng qua cơn mưa bên ngoài, khóe môi hơi cong lên để lộ ý cười nhẹ.

Đợi nàng một lần nữa ngồi trở lại án trướng, Châu Á Phu rất cục không nhìn được nữa. Ông ta thực không biết nàng đang mưu tính chuyện gì. Đối với việc hoàng thượng phong nàng làm nữ quan, ông ta căn bản cũng không dị nghị. Tuy rằng việc hoàng thượng để cho nàng và Dạ Nhai Tích ở sau màn làm quân sư khiến ông ta có đôi chút khó chịu nhưng bởi tôn trọng đạo lý của Quý Cốc phái, ông ta vẫn cam tâm tình nguyện nghe lệnh nàng.

Nhưng hiện giờ, ông ta thật không hiểu nổi nàng muốn làm gì nữa. Thanh thế của phản quân càng lúc càng mạnh vậy mà bọn họ lại cố thủ ở nơi này?

“Sở Hoàn dư, mặt tướng thật sự không hiểu nổi!” Châu Á Phu rất cực cũng cất tiếng nói sang sảng tựa thiết bàn.

“Châu tướng quân có chuyện gì vậy?” Sở Lăng Thường cũng không ngẩng lên, chỉ có thanh âm nhẹ như nước bình tràn vang lên trong không gian tĩnh lặng.

Châu Á Phu cũng không phải là người tầm thường. Ông ta biết rõ nữ tử trước mặt tuy tuổi còn nhỏ nhưng lại có một khí thế bức người vô cùng lớn. Tuy nhiên nghi vấn trong lòng vẫn không có cách nào hóa giải nên ông ta lại tiếp lời, “Chúng ta rời khỏi Trường An đã hơn một tháng, vì sao còn ở lại nơi này án binh bất động?”

“Vậy theo ý Châu tướng quân, chúng ta phải làm sao?” Sở Lăng Thường cuối cùng cũng hoàn thành việc đánh dấu các vị trí quan trọng trên bản đồ, đặt bút lông xuống một bên, ngẩng đầu lên, ánh mắt thản nhiên không một chút sợ hãi.

“Hiện nay liên quân Ngô - Sở cực kỳ hùng mạnh, đã sắp công phá Cức Bích - vùng biên giới phía Nam nước Lương, đánh bại hơn mấy vạn quân Lương. Tuy nói Loạn Bố phụng mệnh cứu Tề nhưng Đậu Anh lại chỉ canh giữ ở Huỳnh Dương, chần chừ không chịu phát binh cũng hết như chúng ta lúc này. Mặt tướng thật sự không rõ trong lòng Sở Hoàn dư đang trù tính chuyện gì?”

Nét mặt đầy lo lắng của ông ta hoàn toàn bị Sở Lăng Thường thu vào trong tầm mắt. Trong lòng nàng lúc này không khỏi cũng có chút cảm động. Đại Hán có thể phồn thịnh như ngày hôm nay cũng nhờ công của mấy vị tướng lĩnh trung quân ái quốc này. Châu tướng quân là người tính tình ngay thẳng, nói một là một, hai là hai, ở trong quân tuyệt đối có uy quyền cùng địa vị. Đây là ưu điểm đồng thời cũng là khuyết điểm của ông ta. Tính cách quá mức ngay thẳng đương nhiên

sẽ có khả năng xúc phạm quân uy, nói không chừng tính cách đó sau này sẽ khiến thánh thượng khó chịu không ít.

Một lúc sau, thanh âm nhẹ nhàng của Sở Lăng Thường mới khẽ vang lên, không hề có chút khó chịu nào trong đó, “Châu tướng quân, ngài trước tiên hãy xem tấm bản đồ này đã.” Nói xong, nàng đem tấm bản đồ vừa được đánh ký hiệu cẩn thận đưa tới trước mặt ông ta.

Châu Á Phu đưa mắt nhìn thoáng qua tấm bản đồ, “Đây là bản đồ phân bố binh lực của phản quân!”

“Đúng vậy! Những vị trí tôi vừa đánh dấu là nơi mà phản quân của bảy nước đang tập hợp.” Sở Lăng Thường nhẹ nhàng đưa tay chỉ theo con đường dọc trên tấm bản đồ, “Nói vậy Châu tướng quân cũng đã rất rõ ràng tình thế trước mắt. Phản quân Ngô - Sở đã tới gần Hoài Dương, hạ trại gần Lâm Thành. Giao Tây, Giao Đông đang vây Tề, chờ cùng quân Ngô - Sở hội ở Lạc Dương, như vậy nước Lương nhất định sẽ bị công phá. Nước Lương có thể coi là yết hầu của Trường An. Nước Lương bị đánh bại cũng đồng nghĩa với việc Trường An thất thủ.”

“Đúng vậy, nên Sở Hoàn dư mới sắp xếp Loan Bố đưa quân đi kiểm chế phía nước Tề, nhưng chúng ta cùng Đậu Anh chỉ ở đây thủ không công là chờ cái gì?” Châu Á Phu nhíu mày hỏi lại.

“Là chờ thời cơ!” Câu nói của Sở Lăng Thường hàm chứa ý cười, bàn tay hơi nâng lên khiến ánh nến có chút rung động rồi lại trở nên sáng tỏ hơn trước, “Châu tướng quân chinh chiến sa trường nhiều năm, hẳn biết rõ thiên thời, địa lợi, nhân hòa quan trọng đến thế nào đối với thắng lợi của toàn cục. Tuy nói phản quân Ngô - Sở đang vây Tuy Dương, nhưng nếu cứ đánh loạn như vậy thì chẳng mấy họ sẽ chỉ còn lại một mình, như vậy thì có gì đáng ngại nữa đây?”

Châu Á Phu chỉ cảm thấy lời nàng rất kỳ quái, vừa muốn hỏi thêm chi tiết thì lại nghe tiếng thám tử cấp báo. Sau khi thám tử tiến vào doanh hành lễ, nhìn về hướng Châu Á Phu cùng Sở Lăng Thường, trên người khô giáp đều ẩm ướt, nước mưa còn rỏ từ trên mũ xuống, xem ra bên ngoài mưa cực kỳ lớn.

"Báo cáo Hoàn dư, báo cáo chủ soái, Tuy Dương báo nguy, phản quân Ngô - Sở đêm nay lại lần nữa tấn công thành Tuy Dương, chiến sự đang rất bất ổn."

Châu Á Phu lại lần nữa nhíu mày, Tuy Dương báo nguy đến doanh trại Hán quân lần này đã là lần thứ ba, nếu còn không xuất binh...

"Lương vương có xuất binh chiến đấu hay không?" Sở Lăng Thường vẫn bình thản lên tiếng, dường như việc Tuy Dương báo nguy không hề đáng kể chút nào trong mắt nàng vậy.

Thám tử đưa tay lau nước mưa trên mặt, thấp giọng bẩm báo, "Lương vương dùng Hàn An Quốc, Trương Vũ làm tướng ra trận, còn mình tự dẫn binh tử thủ ở thành Tuy Dương, đồng thời thỉnh cầu Hán quân trợ giúp!"

Châu Á Phu vừa nghe, lập tức đứng bật dậy còn Sở Lăng Thường vẫn ngồi yên tại chỗ, thản nhiên hỏi, "Châu tướng quân muốn làm gì?"

"Tuy Dương báo nguy, nếu thật sự không phát binh trợ giúp, như vậy rất nhanh thành Trường An sẽ gặp nguy hiểm." Châu Á Phu từ trên cao nhìn xuống nàng, giọng nói cũng trở nên cứng rắn.

Sở Lăng Thường vừa muốn nói tiếp thì màn nơi cửa doanh trướng lại lần nữa bị vén lên, tiếng nói ôn nhu của Dạ Nhai Tích vang lên lộ rõ mười phần mệnh lệnh...

“Không, vào lúc này tuyệt đối không được đem binh cứu viện!”

Quyển 3 - Chương 38: Phần 2: Bày binh bố trận

Dạ Nhai Tích đã bước vào trong trướng, nhận lấy khăn từ Sở Lăng Thường lau bớt nước mưa trên người nhưng những lời nói vừa rồi vẫn khiến cho cả Châu Á Phu và thám tử đều giật mình sửng sốt. Sợi tóc của Dạ Nhai Tích cũng ướt nhẹ, có lẽ do bên ngoài khí lạnh quá nặng nên sắc mặt vị sư huynh này cũng có chút tái nhợt khiến cho vẻ tiên phong đạo cốt càng thể hiện rõ.

Sau khi mọi người cùng Châu Á Phu đều ngồi xuống, thám tử cũng lui ra ngoài, bên trong doanh trướng cũng dần khôi phục lại sự an tĩnh.

“Sư huynh, tình hình ra sao rồi?” Sở Lăng Thường nhẹ nhàng cất tiếng hỏi.

Dạ Nhai Tích gật đầu cười nhẹ, “Tất cả đều đúng như sự tính toán của chúng ta!”

Châu Á Phu nghe vậy không hiểu ra sao, vội vàng lên tiếng. “Hai vị quân sư, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Dạ Nhai Tích cũng không có ý định giấu diếm, nhìn về phía Châu Á Phu trả lời, “Tôi biết Châu tướng quân đối với việc đóng quân tại nơi này vẫn luôn cảm thấy hoài nghi. Nay Tuy Dương báo nguy, theo lý thì chúng ta phải xuất binh trợ giúp, nhưng trong lúc tác chiến, nếu thời cơ chưa tới thì tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ. Tôi cùng Lăng Thường từ lúc còn ở thành Trường An đã tính được vào ngày giờ này sẽ xảy ra giá rét. Phản quân Ngô - Sở lấy bộ binh

làm chủ lực, chỉ muốn tốc chiến tốc thắng, tuyệt đối không thể đánh lâu dài. Nhưng chúng ta không giống vậy, chúng ta có lương thảo sung túc, lại có binh lực, có thể chống lại bọn chúng trong thời gian dài. Thành Tuy Dương có tường cao hào sâu, binh cường mã tráng, chỉ cần Lương vương tử thủ, cho dù muốn công thành thì trong một năm rưỡi tới cũng không thể làm được gì.”

“Vậy chúng ta thì sao? Chẳng lẽ...” Châu Á Phu cũng là lão tướng dày dặn kinh nghiệm sa trường, nghe xong mấy lời này thì ánh mắt lập tức có sự chuyển biến, trở nên sáng ngời, “Chẳng lẽ quân sư muốn tìm cơ hội chặt đứt nguồn hậu cần của phản quân Ngô - Sở?”

“Đúng vậy!” Nụ cười nhẹ trên môi Sở Lăng Thường cũng lan tràn trong ánh mắt. Nàng vẫn cực kỳ bình thản, bình thản tiếp tục hoạch định những sách lược cần thiết, “Hậu cần của phản quân Ngô - Sở chính là lương thảo, đã nhiều ngày nay thời tiết chuyển lạnh, hôm nay lại đổ mưa lớn, chỉ cần chúng ta đợi thêm ba ngày nữa thôi. Ba ngày sau, Châu tướng quân chỉ cần phái một đội kỵ binh tới cửa sông Hoài, Tứ cắt đứt đường vận lương của liên quân Ngô - Sở. Nếu không có lương thảo, hơn nữa trời lại giá rét, phản quân không còn chỗ dựa, quân lính sẽ tan rã.”

“Diệu kế! Quân sử quả nhiên tính toán như thần, Á Phu tâm phục khẩu phục.” Châu Á Phu kích động đứng bật dậy, tinh thần bừng bừng khí thế hào hứng tiếp lời, “Không có lương thảo, liên quân Ngô - Sở tất sẽ đại loạn, nếu theo tính cách của Ngô vương, Tuy Dương thành trong thời gian ngắn không đánh chiếm được, đương nhiên hắn sẽ không thể chờ thêm, lúc đó hắn sẽ chuyển sang tấn công Xương Ấp.”

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng cong môi, “Ông ta sẽ tìm sự cứu viện từ quân Triệu, đáng tiếc lúc đó bảy nước đã rơi vào cảnh nội chiến, Ngô vương chỉ còn lại một mình mà thôi.”

“Nhưng quân sư chỉ để Đâu Anh giám sát đại quân nước Triệu, làm sao có thể kiểm chế cả quân của Ngô và Triệu đây?” Châu Á Phu thắc mắc hỏi lại.

Sở Lăng Thường cầm lấy bản đồ, ngón tay thon mềm mại chỉ tới một điểm trên đó, “Châu tướng quân đừng quên, khoảng cách giữa nước Triệu và Hung Nô là ngắn nhất, nếu chúng ta tính toán đúng, binh lực của bảy nước là phân thành ba đường, ngoài phản quân Ngô - Sở cùng nước Tề, Giao Đông làm loạn bên ngoài, nước Triệu chủ yếu là muốn liên kết với Hung Nô xâm phạm biên giới phía Bắc của Đại Hán, chỉ cần chúng ta khiến cho kế hoạch của Ngô vương ngay từ đầu đã tan tành, để Đâu Anh kiểm soát nước Triệu không thể xuất binh đúng hạn, như vậy sự uy hiếp của bảy nước chỉ còn lại khoảng ba mươi vạn liên quân mà thôi.”

Dạ Nhai Tích lại bổ sung thêm một câu, “Trên thực tế, thám tử đã tra rõ, Tả hiền vương đã tự mình dẫn mười vạn đại quân cùng Bắc Triệu liên hợp lại.”

“Man di thật đáng hận, rõ ràng là đã hòa thân, nay lại phá bỏ giao tình với Đại Hán, còn liên hợp phản công tấn công Hán thất!” Châu Á Phu tức giận nắm một quyền xuống bàn, hai con mắt cơ hồ sắp phát hỏa.

Sở Lăng Thường khẽ chớp hàng mi dài cong vút, đem tâm tư có chút run rẩy khéo léo che dấu đi. Hắn rốt cuộc vẫn tới, vẫn là nhất định muốn gặp lại trên sa trường sao? Không, nàng chính là quân sư sau trướng, đương nhiên có biện pháp quét sạch mười vạn đại quân của hắn.

“Đại quân của Hung Nô cũng không phải không có cách kiểm chế. Bọn họ tuy rằng dũng mãnh thiện chiến, nhưng bởi thời gian không cho phép, nên khi bọn họ cùng quân Bắc Triệu đến được nước

Lương thì chúng ta đã sớm cắt đứt đường vận lương thảo, đến lúc đó đại quân Ngô - Sở còn khó bảo toàn, nếu ta chiếm được ba mươi vạn đại quân Ngô thì cần gì phải sợ mười vạn quân của Tả hiền vương kia chứ?”

Dạ Nhai Tích nhìn thoáng qua Sở Lăng Thường, những lời này của nàng tuy rằng nhu hòa hữu lực nhưng lại là nghĩ một đằng nói một nẻo. Dạ Nhai Tích có thể nhận ra lúc nàng cầm lấy miếng ngọc bội kia, trong mắt không khỏi dâng lên sự lo âu.

Châu Á Phu thì không để tâm quan sát những chuyện đó, nghe xong mấy lời của Sở Lăng Thường liền liên tục cất lời khen ngợi, không khỏi nhìn hai huynh muội họ bằng cặp mắt khác xưa, ôm quyền thốt lên những lời từ tận đáy lòng, “Á Phu thật sự tâm phục khẩu phục. Người ta đều nói người của Quý Cốc phái có năng lực bày mưu tính kế như thần, cho dù đang ở trong quân doanh cũng có thể đẩy lui mấy vạn đại quân, hôm nay được nghe hai vị nói chuyện, thật sự là được mở mang tầm mắt. Bội phục! Bội phục!”

“Châu tướng quân quá lời rồi! Kế sách của tôi cùng sư huynh dù sao cũng phải có được sự phối hợp của tướng quân mới được. Chúng ta đều là vì giang sơn Đại Hán, không cần đa lễ như vậy!” Sở Lăng Thường không hề tỏ ra kiêu ngạo, ngược lại vô cùng lễ độ khiến Châu Á Phu càng thêm kính nể.

Tất cả mọi chuyện diễn ra sau đó đều diễn ra theo đúng sự phán đoán cùng sắp xếp của Sở Lăng Thường và Dạ Nhai Tích. Ba ngày sau cơn mưa lớn cũng ngừng lại, khí hậu càng trở nên lạnh lẽo hết như giá rét tháng chạp. Từng kế hoạch mà Ngô vương vạch ra lúc trước đều lần lượt bị Sở Lăng Thường phá tan, Tề vương bởi bị Hán quân kiềm chế nên không thể phái binh trợ giúp, phản quân Giao

Tây, Giao Đông bao vây lâu ngày cũng phát sinh mâu thuẫn nội bộ, nước Triệu cũng bởi bị Đâu Anh kiềm hãm nên không thể phát binh cứu viện, Hung Nô thì bị Lý Quảng ngăn chặn nên cũng khiến thời gian chậm trễ thêm.

Mà bên này Ngô vương vây thành Tuy Dương, lại thấy Hán quân không đến cứu viện, tưởng lầm là Đại Hán cùng nước Lương phát sinh mâu thuẫn lại càng thêm đắc ý.

Tin báo nguy từ thành Tuy Dương cũng báo về Vị Ương cung. Cảnh Đế không ngờ tới Sở Lăng Thường cùng Châu Á Phu chậm chạp không phát quân cứu viện nước Lương, mà Đâu thái hậu cũng cảm thấy sốt ruột, Lương vương Lưu Vũ là đứa con trai được bà ta yêu thương nhất, thấy vậy liền không ngừng thúc giục Cảnh Đế ra lệnh cho Châu Á Phu phát binh cứu viện.

Thánh chỉ rất nhanh chóng được đưa tới Xương Ấp nhưng Châu Á Phu vẫn một mực kiên trì thực hiện theo kế sách của Sở Lăng Thường cùng Dạ Nhai Tích nên khi thánh chỉ đến chỉ nói một câu, “Tướng ở bên ngoài mặt trận có thể không nghe lệnh vua” để từ chối mệnh lệnh cùng áp lực từ trong cung đưa tới.

Lương vương tuy rằng rất phẫn hận nhưng cũng chỉ có thể tử thủ trong thành mà thôi.

Rất nhanh ba ngày sau, ông ta y theo kế của Sở Lăng Thường phái người cắt đứt đường vận lương thảo của Ngô vương. Ngô vương vẫn đang dương dương tự đắc, đến lúc này lương thảo xảy ra vấn đề, quân lại toàn bộ binh, không thể kéo dài thời gian công thành, lại thấy quân cứu viện mãi không tới, cuối cùng hết cách đành quay ngược lại tấn công Sở Lăng Thường cùng Châu Á Phu đang đóng quân ở Xương Ấp.

Sở Lãng Thường vẫn duy trì mệnh lệnh lúc trước, yêu cầu Châu Á Phu kiên trì phòng thủ không ra đánh. Liên quân Ngô - Sở đã tới đường cùng, chỉ là đang cố giãy giụa lần chót mà thôi.

Quyển 3 - Chương 39: Quét sạch mười vạn đại quân Hung Nô

Liên quân Ngô - Sở tấn công Xương Ấp một hồi nhưng không phá vỡ được thế phòng thủ, rốt cục lại quay về tấn công thành Tuy Dương.

Vòng đi vòng lại một hồi, Ngô vương đã lâm vào thế cùng quẫn. Sở Lăng Thường vẫn bình thản ngồi trong quân doanh hoạch địch kế sách, lệnh Châu Á Phu tự mình dẫn đại quân mai phục tại Hạ Ấp, thành công trong việc phục kích vào chủ lực của liên quân Ngô - Sở từ hướng Tây Bắc.

Liên quân Ngô - Sở bị đánh tan tác, Ngô vương Lưu Ty dẫn mấy ngàn kỵ binh trốn sang Đan Đồ, cố giữ Đông Việt để cố thủ.

Lúc này, Dạ Nhai Tích cũng tự mình dẫn một cánh quân cùng Châu Á Phu truy kích quân Ngô. Đông Việt vương vì muốn tự bảo vệ bản thân nên đã lừa giết chết Ngô vương rồi cắt lấy thủ cấp giao nộp cho Dạ Nhai Tích cùng Châu Á Phu, hơn nữa còn thề nguyện trung thành với Hán thất.

Hết thảy mọi chuyện đều nằm trong sự tính toán của Sở Lăng Thường.

Từ lúc rời thành Trường An đến hạ trại tại Xương Ấp cho đến khi lấy được thủ cấp của Ngô vương, thời gian chỉ chưa đầy ba tháng. Sở Lăng Thường cùng Dạ Nhai Tích chỉ dùng chưa đến chín mươi ngày đã khiến cho một nước chư hầu thuộc loại hùng mạnh nhất, binh mã

cùng tiềm lực lớn nhất trong vòng hai mươi năm qua hoàn toàn diệt trừ, giúp Đại Hán bình định và củng cố giang sơn.

Tuy Ngô vương đã bị tiêu diệt nhưng sự uy hiếp từ Hung Nô vẫn còn. Sở Lăng Thường lại cùng Dạ Nhai Tích lập tức tới nơi Đâu Anh đang đóng quân để trợ giúp. Bắc Triệu tuy rằng không đáng lo nhưng Tả hiền vương kia tự mình dẫn mười vạn đại quân khí thế hung hãn thực sự không thể coi thường.

Một hồi trống trận vang lên, Sở Lăng Thường phái năm vạn quân cùng mười vạn đại quân của Tả hiền vương giao chiến. Nàng tuy chưa từng ra khỏi quân doanh nhưng vẫn biết rõ tình hình bên ngoài.

Từng mũi trường mâu của binh lính hai bên không ngừng chĩa thẳng vào đối phương. Phía sau, đội cung thủ cũng theo sát trải xuống chiến trường vô số xạ tiễn. Từng nhóm binh lính theo trận mưa tên đổ rạp xuống rồi vẫn còn bị những mũi tên khác xuyên qua thân thể. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, máu tươi đã chảy thành sông, phủ khắp chiến trường. Khắp nơi đều la liệt thi thể của cả hai phía.

Sở Lăng Thường lại lập kế nghi binh, để Lý Quảng và Đâu Anh dẫn quân chủ lực, còn nàng sử dụng sở học của mình, bày ra Phi Dực trận, lấy trọng binh trấn ở giữa, hai bên mở ra hai cánh, là một trận thế bao gồm cả công lẫn thủ vô cùng linh hoạt. Trận pháp này đã từng được Tôn Tần sử dụng khi xưa, trên chiến trường luôn luôn chỉ thắng không bại.

Trên chiến trường, sức chiến đấu của Hán quân dưới sự chỉ huy của hai vị quân sư lại càng tăng thêm bội phần. Hai cánh quân ở hai bên có thể thu phát cực kỳ tự nhiên, vừa có tác dụng ép vào hai bên sườn quân địch, lại vừa có thể hợp lực giáp công với trận địa chính. Các tuyến phòng thủ được bảo vệ nghiêm ngặt, phòng trường hợp bị địch đột phá, hai cánh cơ động linh hoạt, chặt chẽ hiệp đồng khiến

lực công kích càng thêm mãnh liệt.

Trong thời gian ngắn ngủi mấy ngày, quân Hung Nô chết vô số kể. Mà Sở Lăng Thường chỉ ngồi trong quân doanh lại có thể phá vỡ thế như chẻ tre của mười vạn đại quân của Tả hiền vương, khiến cho tinh thần đội quân còn lại cũng giảm sút rõ rệt.

Vào đêm quyết chiến cuối cùng, Sở Lăng Thường còn nghe nói Tả hiền vương kia muốn bắt sống nàng nhưng cũng chỉ hờ hững bỏ ngoài tai. Ngồi trong quân doanh, nàng đem miếng ngọc bội nhẹ nhàng đặt trong lòng bàn tay, đầu ngón tay vô thức khẽ lướt qua biểu tượng được khắc trên đó. Chỉ cần qua ngày mai, trận chiến đã kéo dài ba tháng nay sẽ chấm dứt, đến lúc đó, nàng sẽ cùng sư phụ và sư huynh rời xa Hán cung, trở về với cuộc sống lánh xa thế tục.

Dạ Nhai Tích cùng Châu Á Phu mấy người đã trở về thành Trường An phục mệnh trước, còn nàng vẫn ở lại nơi này. Ngày mai vẫn sẽ tiếp tục bao vây đại quân của Hung Nô, nhưng chỉ sau buổi trưa là có thể dỡ trại để hồi cung.

Đang suy nghĩ thì Đâu Anh tướng quân bước vào. Hán quân vốn đang trên đà thắng lợi nhưng sắc mặt ông ta lại có chút khó coi.

“Tướng quân, đã xảy ra chuyện gì rồi?” Nàng nhẹ nhàng cất tiếng hỏi.

Đâu Anh muốn nói lại ngập ngừng, đi đến phía bên kia bàn ngồi xuống, chần chờ một lúc rồi mới đưa một phong thư tận tay Sở Lăng Thường. Hiện giờ, toàn quân từ trên xuống dưới đều đã thề sống chết trung thành với nàng, hơn nữa bọn họ đối với sự bình tĩnh cùng khả năng bày trận tuyệt vời của nàng đều cực kỳ kính nể nên Đâu Anh đối với nàng cũng cung kính vạn phần.

“Sở Hoàn dư, thành Trường An vừa gửi tới, xin....xem một chút đi!”

Nhận lấy phong thư, trong chớp mắt một cảm giác bất an chợt dâng lên trong lòng Sở Lăng Thường. Nàng vội vàng mở phong thư, vừa nhìn một chút thì toàn thân đã phát run lên...

Phong thư cũng theo ngón tay nàng rơi xuống...

Ánh mắt của Sở Lăng Thường không còn bình thản nữa mà đã hoàn toàn bị chấn động, còn hiện rõ sự bi thương tột độ.

Đây là thư mà sư huynh tự tay viết cho nàng, trên đó còn có cả những lời khuyên nhủ của Cảnh Đế, nội dung còn lại là.....Hàn Thiên Tử trúng độc bỏ mạng!

Không....

Không thể nào!

Sư phụ nàng tinh thông y thuật như vậy, sao có thể trúng độc bỏ mình? Cầm lại phong thư lên xem lần nữa, nhìn thật kỹ thì đúng là sư huynh Dạ Nhai Tích đã viết sư phụ trúng phải kỳ độc, khi sư huynh về tới Trường An thì sư phụ đã qua đời. Loại kỳ độc này sư huynh nàng đã từng thấy, là loại độc xuất xứ từ Hung Nô!

Trong thư Dạ Nhai Tích còn viết rất nhiều, hàm ý khuyên nàng không nên vọng động, chờ hai huynh muội họ gặp lại tại quân doanh sẽ cùng điều tra rõ chuyện này.

Đoạn tiếp theo phong thư viết gì thì Sở Lăng Thường đã không còn tâm trạng để đọc nữa. Trong đầu nàng hoàn toàn bị chuyện sư phụ trúng kỳ độc bỏ mình chiếm giữ. Thấy sắc mặt nàng tái nhợt, Đậu Anh cũng cảm thấy lo lắng, nhẹ giọng nói, “Chuyện này nhất định có

gì đó không bình thường. Hàn lão phu tử ở trong cung được kính trọng như vậy, đương nhiên cũng được bảo vệ chu đáo, nhưng kẻ hạ độc có thể ra tay mà thần không biết quỷ không hay như vậy.... Nếu Sở Hoàn dư thật sự có điều gì hoài nghi, mặt tướng đêm nay liền tự mình hộ tống quân sư về Trường An điều tra rõ sự việc.”

Dưới ánh nến, ngón tay Sở Lăng Thường không ngừng run lẩy bẩy, nỗi bi thương trong lòng trong nháy mắt đã xóa sạch mọi hy vọng về ngày được rời cung. Những lời của Đậu Anh rơi vào trong tai nàng cũng chỉ như những thanh âm mơ hồ. Trong đầu nàng lúc này đều là hình ảnh của sư phụ với khuôn mặt tươi cười hiền hậu, bên tai nàng như còn văng vẳng những lời dặn dò của sư phụ trước lúc lên đường.

Sư phụ vì nàng sửa mệnh, vậy có khi nào kiếp nạn của nàng lại rơi trên người sư phụ hay không?

“Sở Hoàn dư?” Đậu Anh thấy nàng toàn thân đều phát run, không khỏi cảm thấy lo lắng khẽ cất tiếng gọi.

Sở Lăng Thường rất lâu sau đó mới khôi phục lại chút thần trí. Hít sâu một hơi, nàng cố kìm nén cảm giác bi thống trong lòng, mạnh mẽ đem những giọt nước mắt đang chực trào ra nuốt trở vào, nhẹ nhàng lắc đầu, “Chuyện này, nhất định có liên quan tới Tả hiền vương của Hung Nô!”

Nàng tuy rằng bi phẫn, tuy rằng đau lòng nhưng cẩn thận suy nghĩ thì sẽ thấy chuyện này không hề đơn giản. Đầu tiên, người hạ độc sư phụ nàng nhất định là người trong Hán cung. Thái hậu tuy rằng giữ sư phụ nàng làm con tin, trên thực tế chỉ là phòng ngừa nàng cùng sư huynh ở trên chiến trường có gì sai lầm mà thôi. Thái hậu tuyệt đối sẽ không ra tay giết hại sư phụ. Nàng cùng sư huynh lập được kỳ công, sư phụ ở trong cung đương nhiên càng được tôn trọng, người

duy nhất coi sư phụ như cái đinh trong mắt chỉ có một...đó là Hung Nô.

Hung Nô không giống như phản quân của Ngô vương, nhất là Tả hiền vương Hách Liên Ngự Thuấn. Dã tâm của hắn lớn như vậy, đâu chỉ là muốn đánh một trận, chiếm lấy một tòa thành trì đơn giản như vậy chứ? Lần này nàng đánh lui mười vạn đại quân của hắn cho nên người của Quỷ Cốc phái chính là mối họa lớn trong lòng hắn. Trong Hán cung có mặt thám của hắn là chuyện đương nhiên. Nay sư phụ nàng xảy ra chuyện, bọn họ tự nhiên cũng bớt đi một kinh địch.

Miếng ngọc bội lạnh như băng bị nàng siết chặt trong lòng bàn tay, hơi lạnh như xuyên thấu tận thẳm sâu trong lòng.

“Sở Hoàn dư?” Đâu Anh thấy sắc mặt nàng càng lúc càng lạnh băng không khỏi cảm thấy lo lắng.

“Đâu Anh, ngày mai lập tức công phá quân Hung Nô, chặt đứt đường rút lui của họ, lệnh cho Lý Quảng vây bắt Tả hiền vương Hách Liên Ngự Thuấn, tuyệt đối không để cho hắn có cơ hội đào thoát!” Bàn tay nhỏ nhắn của Sở Lăng Thường nắm chặt lại, thanh âm trong trẻo lạnh lùng cất lên tựa hàn băng.

Sư phụ nàng đã làm sai chuyện gì chứ?

Đâu Anh nghe vậy lập tức nhận lệnh nhưng vẫn hỏi thêm, “Sở Hoàn dư, đại quân của Tả hiền vương đã muốn tan rã rồi, chúng ta có nên chờ Dạ Nhai Tích quân sư....”

“Không kịp nữa rồi, bỏ qua thời cơ này, muốn đánh lui đại quân Hung Nô sẽ càng khó thêm. Theo lời tôi làm đi!” Thanh âm của Sở Lăng Thường lúc này có chút mệt mỏi, thấy Đâu Anh đứng dậy nhận lệnh liền nói thêm, “Nhớ kỹ, mang theo tất cả tướng sỹ, trong doanh trại

không cần để lại người nào!”

“Sao? Vậy Hoàn dư thì thế nào? Như vậy rất nguy hiểm?” Đâu Anh kinh ngạc đến sửng người.

“Ngày mai đại quân Hung Nô sẽ chỉ có đường phía Bắc để rút chạy bởi các lối khác đã bị quân ta chặn cả. Bọn họ tuyệt đối sẽ không quay trở lại, lương thảo của chúng ta lại không ở nơi này, bọn họ làm sao lại đi tấn công một doanh trại trống rỗng chứ?”

“Mặt tướng lĩnh mệnh, Hoàn dư ngày mai nhất định phải cẩn thận!”

Đội Đâu Anh lui xuống, còn lại một mình dưới ánh nến, nước mắt của Sở Lăng Thường mới lã chã tuôn rơi, từng giọt, từng giọt nhỏ xuống ướt áo.... Sư phụ, xin yên tâm, người đã vì Lăng Thường sửa mệnh, Lăng Thường nhất định sẽ quý trọng nó, nhất định điều tra rõ ràng mọi chuyện....

Ngọc bội càng lúc càng bị nàng siết chặt trong tay, đôi mắt đầm lệ cũng lóe lên đầy kiên cường. Hách Liên Ngự Thuấn là người thông minh, vậy ngày mai có nên kết thúc luôn mọi chuyện hay không?

Quyển 3 - Chương 40: Phần 1: Bị bắt giữ

Hôm sau, Đâu Anh tự mình dẫn đại quân đánh thẳng vào đại quân của Hung Nô. Bởi thời cơ tác chiến thích hợp cùng trận thế phù hợp, mười vạn đại quân Hung Nô chỉ còn lại một nhóm kỵ binh rút về hướng Bắc. Thời tiết đột ngột chuyển lạnh thế này không hề ảnh hưởng tới đại quân Hung Nô bởi bọn họ đã sớm quen với cái lạnh giá, sớm luyện được thân thể cứng rắn như thành đồng vách sắt, năng lực chịu rét cũng cao hơn hẳn người thường. Cho nên nếu chỉ dựa vào thời tiết để đánh bại quân của Tả hiền vương thì thực không thể được mà còn cần nhờ vào sự tỉ mỉ chuẩn bị của Sở Lăng Thường lúc trước nữa.

Quân Hung Nô không thể liên minh với Triệu, lại không thể tới Tuy Dương hội cùng quân Ngô - Sở, hoàn toàn bị Sở Lăng Thường cô lập. Quan trọng hơn cả là nàng ở phía sau bày ra trận pháp vượt xa sự tưởng tượng của Tả hiền vương khiến hắn trong lúc nhất thời không kịp đề phòng.

Bên ngoài quân doanh chỉ còn lại một con tuần mã, cả quân đội đã sớm rời xa quân doanh không biết bao nhiêu chặng đường. Bầu trời u ám nhiều ngày rốt cục cũng trong xanh trở lại, ánh mặt trời dịu nhẹ chiếu vào phía trên doanh trướng lúc Sở Lăng Thường bước ra ngoài phủ lên bộ trường bào màu trắng của nàng những tia mềm mại. Sắc mặt nàng tuy rằng tái nhợt nhưng cũng không cách nào che khuất dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn. Không ai có thể ngờ rằng người chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đã có thể bình ổn phản loạn, chỉ cần ngồi trong quân doanh cũng có thể nhẹ nhàng đẩy lui mười vạn đại quân lại chỉ là một nữ tử có bề ngoài yếu đuối, hơn nữa nữ

tử này mới có mười sáu tuổi đã có thể phân định thế cục rõ ràng, bày mưu tính kế vô cùng chu đáo để giành thắng lợi từ ngàn dặm bên ngoài.

Sở Lăng Thường ngẩng đầu nhìn trời, phía chân trời xa xa là một mảng màu xanh dịu mắt, giống như một dòng suối trong vắt uốn lượn nơi chân trời, tản ra thứ ánh sáng màu lam lấp lánh. Nhắm tính một chút thì thấy những ngày giá rét đã kết thúc, tiếp theo đây sẽ là khoảng thời gian trăm hoa đua nở.

Nhưng, cuộc sống sau này của nàng thì sao?

Có lẽ sẽ không được nhận tẩm thưởng thức hương hoa nữa rồi.

Chiến mã ở bên cạnh khế hí lên một tiếng, Sở Lăng Thường liền vươn ngón tay thanh mảnh khế vuốt ve bõm nó như muốn trấn an. Chiến mã này đã theo nàng từ Trường An tới Tuy Dương, rồi từ đó tới tận quân doanh này. Khế vỗ nhẹ lên lưng nó, trong lòng nàng lại dâng lên một nỗi bi thương cực độ.

Sư phụ bất ngờ bỏ mình khiến nàng cảm thấy như bầu trời vừa sụp xuống. Mười sáu năm qua, nàng vẫn luôn ở bên sư phụ, sống những ngày thanh đạm nhưng không hề nhàm chán. Nay lão nhân gia đã ra đi, con đường sau này nàng phải đi như thế nào đây? Quý Cốc phái sau này sẽ đi theo hướng thế nào? Tuy nàng vẫn hiểu đạo lý con người cuối cùng vẫn phải chết nhưng có thể không buồn không vui thì đã là thần tiên rồi, đâu còn là phàm nhân nữa? Nàng không phải thần tiên, bởi vì nàng luôn thầm nghĩ tới việc được trở lại những ngày tháng vô tư lự trước đây, không màng đến thế sự, nhưng hết thảy đều bị quyền thế cùng sự tham lam tước mất.

Viết xong mấy dòng dặn dò lại Đậu Anh, nàng đặt bút xuống, lại lần nữa bước ra bên ngoài trướng. Cây cỏ xung quanh quân doanh cũng

đã dần có sự biến đổi, trở nên đầy sức sống, khẽ lay động khi có những cơn gió nhẹ thoảng qua. Trong đôi mắt đẹp của Sở Lăng Thường lúc này vẫn tràn ngập sự ảm đạm, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng ôm lấy đầu chiến mã, hơi cúi đầu xuống, lại thấy nó càng thêm bất an liền nhẹ nhàng thì thầm bên tai nó, “Lát nữa lúc gặp nguy hiểm nhất định phải chạy cho nhanh, đừng nên lưu luyến gì cả, biết không?”

Chiến mã dường như nghe hiểu được lời nàng, cúi đầu kêu lên đầy bi ai.

Tiếng cỏ cây xào xạc càng lúc càng rõ ràng, mang theo sự chấn động cùng một hơi thở đầy nguy hiểm ập về phía Sở Lăng Thường. Hít sâu một hơi, cũng không chút do dự, nàng lấy áo choàng khoác lên người rồi xoay người lên ngựa, giục chiến mã đưa nàng rời xa quân doanh.

Rất nhanh từ phía sau nàng vang lên tiếng vó ngựa với khí thế cực kỳ mãnh liệt và ngày càng tiến lại gần nàng. Sở Lăng Thường không cần quay đầu cũng biết tình hình phía sau nên lại giục ngựa chạy nhanh hơn một chút.

Phía trước mặt là một con đường núi gập ghềnh. Nàng cũng biết dù chạy nhanh cỡ nào thì chiến mã cũng không thể leo núi nên coi như nàng đã không còn đường trốn. Tình hình phía bên này ngọn núi nàng hoàn toàn hiểu rõ, nhưng muốn đi tới phía trước lại không có đường. Trên đỉnh núi này là một thác nước, phía dưới thác nước là vách núi cao vạn trượng với dòng nước ầm ầm đổ xuống, đằng sau có truy binh, trước thì là vách đá, dù thế nào cũng là khốn cùng.

Thật ra nàng cũng không muốn chạy trốn bởi nếu muốn thì nàng đã chẳng một mình ở lại quân doanh, lại càng không đi theo đường núi này rồi. Nàng đi con đường này chính là muốn dẫn dụ truy binh của

Tả hiền vương. Quân doanh không phải là mục tiêu mà chính là nàng.

Hôm qua trên sa trường, nàng đã đánh tan mười vạn đại quân Hung Nô, hôm nay lại khiến bọn họ không còn đường rút lui, xét theo tính cách của Tả hiền vương thì nhất định sẽ muốn bắt nàng để trả thù. Lần này hấn thua trận, nhất định sẽ nghĩ kế điệu hổ ly sơn quay ngược lại bắt nàng, cho nên nàng mới tương kế tựu kế, để Đâu Anh suất lĩnh đại quân tiếp tục bao vây tiểu trừ quân địch, còn mình ở lại đây dẫn dụ hấn.

Đợi hấn đến như vậy thì hậu quả chỉ có một, chính là trở thành tù nhân của hấn. Nhưng nàng đã sớm quyết định rồi! Từ tối qua, khi biết tin sư phụ trúng độc bỏ mình nàng đã ra quyết định. Không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Mong muốn duy nhất của nàng lúc này chính là điều tra rõ ràng nguyên nhân cái chết của sư phụ.

Trong tấm lụa trắng lưu lại bút tích của nàng ở quân doanh, nàng đã thông qua Đâu Anh báo lại với sư huynh để sư huynh có thể yên tâm rồi.

Phía sau, tiếng vó ngựa vang lên rầm rập càng lúc càng đình tại nhúc óc. Nghe thanh âm thì có không dưới mười con chiến mã. Nàng không cần quay đầu lại cũng có thể cảm giác được truy binh đang cách mình càng lúc càng gần. Tiếng vó ngựa cơ hồ còn như quanh quẩn bên tai. Kỵ binh của Hung Nô đều cưỡi hấn huyết bảo mã, ngựa của nàng tuy rằng cũng là ngựa tốt nhưng sao có thể sánh với hấn huyết mã chứ?

Rất nhanh chóng, mấy gã thiết kỵ đã thúc ngựa vượt lên trên nàng rồi quành lại chặn đường. Sở Lăng Thường vội ghìm cương ngựa, chiến mã đột nhiên nâng cao hai chân trước rồi hí vang quay ngược về sau thì lại phát hiện đã có vô số thiết kỵ đã sớm bao vây rồi.

Quả nhiên là truy binh của Hung Nô.

Ý đồ của bọn họ đã rất rõ ràng, chính là phải bắt cho bằng được nàng.

Một trận gió lớn thổi qua cuốn theo những giọt mồ hôi đỏ như máu từ hãn huyết bảo mã văng về phía áo giáp của mấy tên kỵ binh vang lên những tiếng lộp bộp. Trận chiến vừa rồi tuy Hung Nô chiến bại nhưng khí thế hung mãnh cường hãn của bọn họ vẫn khiến người ta cảm thấy đáng sợ. Chiến mã của bọn họ vây chặt đáng vóc lẻ loi của nàng, từng đoàn lại từng đoàn với những ánh mắt gắt gao không ngừng nhìn chăm chăm con mồi rơi vào cạm bẫy. Rất nhanh một con chiến mã từ phía sau chậm rãi tiến lên. Nam nhân cưỡi trên lưng chiến mã tựa như thần linh từ trên trời giáng xuống, thân hình cao lớn ngời thẳng trên lưng ngựa với một thân chiến giáp tỏa ra sát khí nặng nề.

Chiến mã của nàng cơ hồ cũng cảm nhận được sự nguy hiểm nên không ngừng dậm vó và thở phì phò, còn đôi mắt trong veo của nàng thì bình thản nhìn về phía nam nhân đối diện đầy cảnh giác...

Hách Liên Ngự Thuấn!

Hắn quả nhiên đã thực hiện lời hứa của mình ở trên chiến trường là bắt cho bằng được nàng. Không, có lẽ từ lúc rời cung hắn đã tính đến ngày hôm nay, cho nên hắn mới có thể thản nhiên buông những lời đầy tà mị tưởng như vô hại bên tai nàng, “Nàng nhất định phải chăm sóc bản thân cho tốt, tuyệt đối đừng để ta bắt được....”

Quyển 3 - Chương 41: Phần 2: Bị bắt giữ

Giờ khắc này, nàng hoàn toàn bị thủ hạ của hắc vân khống, giống như một người đã nhìn thấy thắng lợi trong tầm mắt nhưng lại thương tích đến nỗi không cách nào đứng dậy, đành mặc cho một bầy sói hung dữ vây quanh.

Nàng đã không còn đường lui nữa rồi!

“Bắt lấy!” Nam nhân trên con chiến mã lớn tiếng ra lệnh, đôi mắt sắc bén như chim ưng hơi nheo lại.

Một nhóm binh sĩ Hung Nô tiến lên, dùng động tác cực kỳ thô lỗ kéo nàng xuống ngựa. Nàng thuận thế vỗ nhẹ lên lưng chiến mã, nó hí lên một tiếng rồi tung vó chạy khỏi vòng vây.

Đám binh sĩ Hung Nô cũng không hề để ý đến con chiến mã đang chạy trốn. Tất cả sự chú ý của họ đều đặt trên người Sở Lăng Thường, trong đó có hai tên lính kiểm sát hai bên người nàng, ép nàng phải quỳ xuống.

Sở Lăng Thường vẫn quật cường không chịu quỳ trước Hách Liên Ngự Thuấn mà ngẩng đầu nhìn thẳng hắc vân. Ngồi trên con chiến mã cao lớn, trông hắc vân lại càng trở nên cường thế át người. Cho dù bị mưu kế của nàng khiến cho bại binh tổn tướng nhưng hắc vân vẫn duy trì tư thế cao cao tại thượng, rõ ràng là chiến bại nhưng vẫn toát lên thần thái duy ngã độc tôn. Về ôn hòa khi còn ở Hán cung đã không còn, gương mặt anh tuấn lộ rõ vẻ mạnh mẽ cuồng ngạo cùng khí phách, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, ánh mắt lạnh lùng quét qua nữ

nhân đã cùng hắn tác chiến mấy ngày nay và cũng là người đã quét sạch mười vạn đại quân của hắn - Sở Lăng Thường. Cả người hắn lúc này tản ra vẻ lạnh lùng cao ngạo cùng hơi thở xa lạ. Có lẽ đây mới là bộ mặt thực sự của hắn.

“Quỳ xuống!” Thấy nàng vẫn không chịu khuất phục, một tên lính vẫn kiểm sát bên cạnh nàng không chút nhả nài, giờ trường mâu hung hăng đập vào đằng sau đầu gối nàng, khiến cho cả người Sở Lăng Thường lao đảo ngã nhào, phải quỳ gối trước ngựa của Hách Liên Ngự Thuấn.

Bởi vì Sở Lăng Thường cải nam trang nên binh lính áp giải không ngờ tới vị quân sư này lại là nữ nhân. Nhìn dáng vẻ cùng gương mặt cực kỳ hút hồn của nàng, chẳng ai dám nghĩ rằng đó chính là người đã ngồi sau màn thao túng hết thảy, khiến quân đội của họ đại bại cho nên hiện giờ trong lòng bọn họ đều hận không thể giết nàng ngay lập tức.

Nổi đau đón từ hai chân chậm rãi khuếch tán. Mấy người man di này hiện giờ chẳng có gì cả, chỉ có khí lực mạnh mẽ mà thôi. Nàng có thể cảm nhận ngay cả con chiến mã của Hách Liên Ngự Thuấn cũng đang phả ra từng hơi thở lạnh như băng.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hiện rõ vẻ quật cường, khóe môi của hắn lại nhếch lên lần nữa. Dù khoác trên mình một thân trang phục nam nhi, tấm trường bào màu trắng che đi thân hình mềm mại nhưng vẫn không cách nào che lấp được dung nhan tuyệt mỹ. Bàn tay trắng như ngọc với những ngón tay thanh mảnh siết chặt lại như muốn kìm nén sự phẫn nộ trong lòng, đôi môi kiều diễm đỏ mọng càng làm nổi bật gương mặt trắng trẻo. Hách Liên Ngự Thuấn thật không ngờ nhìn thấy nàng trong hoàn cảnh này lại khiến hắn bị ấn tượng mạnh đến vậy.

“Không ngờ bản vương còn có vinh hạnh được người của Quỷ Cốc phái quỳ lạy.” Hắc rớt cục cũng mở miệng, hơi cúi xuống, thanh âm nặng nề như tiếng sấm rền vang nơi chân trời, như đá tảng đè nặng trái tim nàng, lộ rõ ý châm chọc.

Sở Lăng Thường bị mấy tên lính phía sau áp chế nên không thể động đậy, chỗ đầu gối bị đánh sưng lên, lại thêm những viên đá nơi nàng quỳ xuống không ngừng đè ép lên đó, hai tay cũng bị siết tới đau nhói.

Hắc thống hận nàng, từ ánh mắt của hắc có thể nhìn ra hận ý đầy lạnh lẽo cùng tia máu vẫn trong đó. Hắc muốn giết nàng đền mạng sao? Hắc tốt nhất là nên giết nàng đi, nếu không nàng nhất định sẽ tra rõ nguyên nhân cái chết của sư phụ.

“Thì ra vị vương gia tiếng tăm lẫy lừng, tung hoành ngang dọc cũng chỉ có vậy. Mười vạn đại quân đều không phá được thành, thật sự đáng cười!” Sở Lăng Thường thực có lòng chọc giận hắc. Cho dù nàng là tù nhân thì cũng muốn nắm trong tay quyền chủ động, con người tại thời điểm cảm xúc biến đổi mới là thời cơ tốt nhất để phá vỡ sự phòng ngự của họ.

Hách Liên Ngự Thuấn nhếch môi cười lạnh rồi rất nhanh chóng che giấu cảm xúc vào trong lòng. Hắc nhìn chăm chăm nàng một hồi rồi đột nhiên xoay người xuống ngựa, bước tới trước mặt nàng.

Nàng rõ ràng có thể cảm nhận được sát khí của hắc, sát khí cực kỳ nặng nề!

“Buông ra!” Hắc dừng lại trước mặt nàng, lạnh lùng nói với thuộc hạ.

Áp lực nặng nề trên người dần dần biến mất, sự đau đớn trên hai chân cũng giảm đi không ít, nhưng trên đỉnh đầu nàng lại xuất hiện

bàn tay nam nhân to lớn. Ngón cái cùng ngón trỏ thô ráp của hắn cường hãn giữ lấy cằm nàng, mạnh mẽ tựa một gọng kìm sắt thiếu chút nữa đã bóp nát xương cốt của nàng, đau đến mức nàng phải nhúu mày, trong mắt mờ hồ dâng lên màn lệ che đi đồng tử trong vắt.

Nàng có thể mơ hồ nhìn thấy cặp mắt đầy toan tính của Hách Liên Ngự Thuấn.

“Sao rồi, ngươi cũng biết đau? Bản vương còn tưởng ngươi mình đồng da sắt không biết đau đớn là gì.” Hắn đột ngột cúi người xuống, khuôn mặt tuần tú cơ hồ ghé sát gò má tái nhợt của nàng, gần đến mức có thể ngửi được mùi hương thơm ngát trên người nàng. Bởi sự giãy giụa lúc trước nên búi tóc nàng có chút lỏng ra, khiến dung mạo nàng lại thêm vài phần cảm dỗ.

“Sở Lăng Thường, ngươi thật sự khiến bản vương được mở rộng tầm mắt. Không bước chân ra chiến trường vẫn có thể phá được mười vạn đại quân của ta, ngươi thực khiến bản vương càng ngày càng cảm thấy hứng thú.”

"Ngươi muốn thế nào?"

Sở Lăng Thường biết rõ đã rơi vào tay hắn sẽ không có kết cục tốt. Nhưng tạm thời nàng chưa hình dung ra hắn sẽ dùng cách gì để tra tấn mình. Tóm lại, nàng biết hắn sẽ không giết nàng dễ dàng, mà muốn tìm mọi cách để nhục nhã nàng dù chỉ là trong lời nói.

Hách Liên Ngự Thuấn lại siết chặt cằm nàng, hài lòng nhìn thấy khuôn mặt nàng lộ rõ sự thống khổ, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm nàng lại càng trở nên thâm trầm, “Xét theo sự thông minh của ngươi lại có thể ở trong quân doanh ngoan ngoãn chờ bản vương tới bắt thực sự hiếm có. Là ngươi đánh giá bản thân quá cao hay còn có mục đích khác nữa?”

Có thể bình thảo giành chiến thắng ngoài ngàn dặm, lại có thể ở đây bó tay chịu trời sao?

“Bớt nói mấy lời dư thừa đi, muốn chém muốn giết tùy ngươi!” Thanh âm của nàng cũng chuyển lạnh, ánh mắt bình thảo đối chọi với hắn. Hách Liên Ngự Thuấn quả nhiên không ngốc, có thể lập tức nghĩ ra điểm này.

“Giết ngươi? Bản vương đúng là muốn một đao giết chết ngươi!” Hắn lại nâng cằm nàng lên, bàn tay lại siết chặt thêm, “Lúc bản vương ở trên chiến trường đã từng thề, lúc bắt được ngươi sẽ đem đi ngũ mã phanh thây, đem thi thể của ngươi treo trên lầu cao để tế mười vạn cô hồn của đại quân Hung Nô ta!”

Tâm trạng của Sở Lăng Thường theo lời nói của hắn không ngừng run rẩy. Hắn tuyệt đối muốn làm vậy, từ trong ánh mắt của hắn có thể nhìn ra hắn không nói dối.

“Nhưng...” Thấy ánh mắt nàng thoáng hiện sự rung động, hắn đột nhiên nở nụ cười, nụ cười cực kỳ êm ái tựa một cơn lốc vũ nhẹ nhàng quét qua gò má của nàng, khiến mùi xạ hương từ trên người hắn tràn ngập hô hấp của nàng, bàn tay đang siết lấy cằm nàng cũng buông lỏng rồi rời đi, nhưng rồi lại như mê muội vuốt ve làn môi căng mọng, tham lam chà đạp, trong đôi mắt cũng tràn ngập ham muốn chiếm giữ mạnh mẽ...

“Bộ dáng của ngươi như vậy đã khiến bản vương thay đổi chủ ý. Bản vương sẽ đem ngươi về.” Thanh âm của hắn trở nên cực kỳ ôn nhu, mang theo sự sủng ái một vật cưng nhỏ bé, bàn tay to chạm rãi trượt xuống gáy nàng, ghé miệng sát vành tai nhỏ nhắn cười nhẹ, “Bản vương đã từng nói với ngươi, ngươi nên chăm sóc bản thân cho tốt, tuyệt đối đừng để bản vương bắt được. Sao lại không chịu nghe lời

như vậy? Nếu đã thế thì đi cùng bản vương thôi, bản vương nhất định sẽ từ từ...tra tấn ngươi đến chết!"

Mấy lời cuối cùng của hắn vừa thốt ra, cảm giác như giữa mùa xuân tháng ba trời đột nhiên nổi cơn mưa đá, từng viên, từng viên lớn không ngừng đập thẳng vào trong lòng nàng, mỗi một chữ đều như mũi dao nhọn hoắt đâm vào khiến hô hấp của nàng trở nên khó khăn.

"Mang theo phạm nhân, khởi hành!" Hắn đứng dậy, đem nàng đẩy sang một bên, cất giọng lạnh lẽo đến dọa người...

Quyển 3 - Chương 42: Phần 1: Khuất nhục

Duyên tình ngàn năm, đắm chìm trong giấc mộng. Say sưa chốn hồng trần, tiền căn khó tiêu tan. Kiếp người phiêu bạt, tình cảm thị phi oan trái. Lưu luyến tình si, chỉ vì tơ duyên một phía.

Hơn một ngàn kỵ binh thẳng đường theo hướng Bắc, ra khỏi quan ải đã không còn thuộc phạm vi của Hán quân nữa. Mười vạn đại quân Hung Nô chỉ còn sót lại hơn một ngàn người thật sự là một thảm bại chưa từng có. Từ đời Cao Tổ Lưu Bang cho tới những năm đầu Cảnh Đế mới kể vị, Hung Nô cùng Hán quân giao chiến luôn là thắng nhiều bại ít, cho dù có bại trận cũng chưa từng có trường hợp mười vạn quân chỉ còn hơn một ngàn nhục nhã như vậy.

Càng đi về hướng Bắc, khoảng cách với người man di càng thu hẹp lại, nhiệt độ cũng càng lúc càng giảm xuống. Đây chính là sự khác biệt giữa phương Nam và phương Bắc, tuy cùng là mùa xuân nhưng ở Trung Nguyên ấm áp hơn Bắc quốc rất nhiều.

“Dừng lại!” Dẫn đầu đoàn quân, Hách Liên Ngự Thuấn đột ngột phát lệnh, tướng quân Hồ Mạc ở phía sau liền khoát tay, lập tức cả ngàn kỵ binh phía sau lập tức dừng lại yên lặng chờ đợi cho thấy quân kỳ của bọn họ nghiêm khắc tới cỡ nào.

Hách Liên Ngự Thuấn chậm rãi quay ngựa lại, một thân chiến giáp càng tôn thêm vẻ cương nghị cùng khí phách kiên cường của hắn, cũng không hề có chút chán chường khi gặp phải chiến bại. Từ trên

cao nhìn xuống, đôi mắt sắc bén như chim ưng của hắc đảo qua khuôn mặt tiêu tụy của số kỵ binh còn lại, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, thanh âm trầm trầm theo đó thốt ra...

“Các người đều là binh lính tinh nhuệ của Hung Nô, lần này tuy rằng bại trận, nhưng trên chiến trường có thắng có bại là chuyện thường tình. Các người đều là những dũng sĩ đã đi theo Tả hiền vương ta từ biển máu trở về. Lần này có thể giữ được tính mạng, sau này các người nhất định sẽ có cơ hội tự tay đâm thẳng trường mâu vào yết hầu đối phương, lấy máu của chúng huyết tẩy sa trường!”

“Chúng tôi xin thề một lòng đi theo Tả hiền vương! Giết! Giết! Giết!”
Tinh thần đang sa sút của cả ngàn quân kỵ binh theo mấy lời của Hách Liên Ngự Thuấn đều được xốc lại, tất cả đều giơ trường mâu hướng lên trời đồng thanh hô lớn khiến thanh âm vang vọng cả bầu trời. Sĩ khí của bọn họ cũng nhờ đó được kích khởi, trong mắt lại tràn ngập huyết khí.

Tinh thần của Hồ Mặc cũng được sĩ khí của binh lính vực dậy, đôi mắt hắc tràn ngập sự sùng bái nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn. Khí chất vương giả của Hách Liên Ngự Thuấn quả thực là trời sinh. Ngoại trừ hắc, vào lúc này sẽ chẳng ai có thể chỉ dùng mấy lời nói đã khiến tinh thần của binh sĩ khôi phục lại như vậy, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi có thể khiến mọi sự chán chường đều tiêu tán.

Cho tới giờ, Hồ Mặc chưa từng hoài nghi lời của Hách Liên Ngự Thuấn. Trải qua nhiều năm lãnh binh tác chiến, Hách Liên Ngự Thuấn đã tạo dựng được hình ảnh cực kỳ vững chắc trong lòng ba quân, hắc có ở nơi nào, hy vọng sẽ có ở đó.

Vương gia của bọn họ là người cao cao tại thượng, ở trên chiến trường đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, là thiên chi kiêu tử tung hoành trên lưng ngựa.

Thấy binh lính đã khôi phục lại ý chí, Hồ Mạc khẽ lên tiếng, “Vương gia, chúng ta đã cách biên giới Đại Hán rất xa rồi, mọi người đều đi suốt một ngày, người ngựa đều mệt mỏi, người xem....”

Đây là con đường băng qua núi thông tới Bắc quốc. Xuyên qua con đường này sẽ là biên giới Hung Nô, nhưng nếu muốn tới được đó cũng phải ước chừng mất tới ba ngày đường.

Hách Liên Ngự Thuấn đương nhiên hiểu ý Hồ Mạc. Tuy rằng sỹ khí đã được nâng lên rõ rệt nhưng không có nghĩa là mọi người không mệt mỏi. Đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, hắn thấy khung cảnh nơi này cũng không đến nỗi tệ. Tạm không nói đến thời tiết hôm nay ấm áp dị thường, mà chỉ riêng nơi sơn dã này đương nhiên sẽ dễ tìm sẵn những sản vật hoang dã, chưa kể dưới chân núi còn có thác nước đổ xuống, thực sự là nơi tốt để hạ trại nghỉ ngơi.

Đôi mắt sắc bén như chim ưng của hắn lại hướng về phía nữ nhân vẫn bị trói trên lưng ngựa, nét mặt có chút thoải mái che đi ánh mắt đầy vẻ khát máu, hắn hơi nheo mắt lại, trong mắt thoáng hiện lên ý cười lộ rõ âm mưu, “Truyền lệnh xuống dưới, hạ trại nghỉ ngơi!”

“Vâng!” Hồ Mạc nhận lệnh đồng thời cũng không quên dò ý từ ánh mắt hắn. Ánh mắt của Hách Liên Ngự Thuấn lúc này khiến Hồ Mạc không khỏi giật mình kinh hãi. Xem ra vương gia thực có tâm muốn đối phó Sở cô nương. Về mặt này của Hách Liên Ngự Thuấn người ngoài vốn không thể đoán biết, nhưng Hồ Mạc thì cực kỳ rõ ràng. Vương gia cực kỳ ghét tù binh chiến tranh, mỗi khi bắt được nhất định sẽ dùng cực hình xử tử. Những binh sỹ khác không biết chuyện Sở Lăng Thường là nữ tử nhưng Hồ Mạc thì đã gặp rồi. Một khi vương gia không ra lệnh khác, bọn lính nhất định sẽ dùng những cực hình vốn dùng để đối phó với nam nhân mà hành hạ nàng.

Bọn lính bắt đầu xuống ngựa, hạ trại ở nơi tương đối bằng phẳng. Một tên lính trong số đó tiến lên trước, cung kính cất tiếng hỏi, “Vương gia, tên tù binh kia phải xử trí thế nào ạ?”

Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn nhìn về phía Sở Lăng Thường lộ rõ vẻ âm trầm. Trải qua một ngày mệt nhọc, trông nàng càng thêm tiêu tụy, khuôn mặt nhỏ nhắn gục xuống lưng ngựa, cả người không hề nhúc nhích.

Khóe môi Hách Liên Ngự Thuấn hơi giật giật. Không đợi hắc mỗ ra lệnh, Hồ Mạc ở bên liền thấp giọng hỏi, “Vương gia, người không định đem tên tù binh này xử tử chứ?”

Đám lính đang hạ trại ở gần đó đều dừng mọi hoạt động lại, chăm chú nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn. Đi theo Tả hiền vương nhiều năm, bọn họ đương nhiên biết rõ tính tình của Hách Liên Ngự Thuấn. Hắc mỗ cho tới giờ đều không có thói quen giữ tù binh chiến tranh lại. Hôm nay có thể cho tên tù binh sống tới giờ này đã đủ khiến người ta kinh ngạc rồi.

Tiểu tử này là quân sư sau trướng của Hán quân, nhưng thật không ngờ là hắc mỗ không cần động tay động chân thì đã có thể hủy diệt cả mười vạn đại quân Hung Nô.

Vừa nghe thấy lời Hồ Mạc, đám lính liền quỳ xuống thỉnh cầu, “Vương gia, để thuộc hạ đem hắc mỗ đi xử tử. Hắc mỗ là đầu sỏ gây nên mọi chuyện, đáng phải nhận lấy sự trừng phạt lớn nhất.”

Hồ Mạc có chút lo lắng nhìn Hách Liên Ngự Thuấn.

Vẻ mặt của Hách Liên Ngự Thuấn cực kỳ lãnh đạm, lãnh đạm tới mức một chút tình cảm cũng không có. Hắc mỗ chậm rãi đi về phía Sở Lăng Thường, đám thuộc hạ đều giãn ra nhường đường.

Sở Lăng Thường suốt một ngày không được uống nước, lại càng không có gì để ăn, tuy rằng thân thể suy yếu nhưng nàng cũng có thể nghe được bọn lính nói chuyện, lại cảm giác được hơi thở quen thuộc đầy nguy hiểm đang tới gần, nàng không cần đoán cũng biết là hắn.

Hắn là tướng của một đội quân chiến bại, có lẽ chỉ có đem nàng xử tử, hắn mới có thể kích khởi ý chí chiến đấu của quân lính. Sở Lăng Thường lúc này đã không còn sức để ngẩng đầu lên nhìn vẻ đắc ý của hắn nữa. Xem ra con đường phía trước của nàng chỉ có thể là cái chết mà thôi.

Bất giác Sở Lăng Thường lại nhớ tới sư phụ, sư phụ vì nàng sửa mệnh, không ngờ lại khiến chính mình trúng độc bỏ mình, mà vận mệnh của nàng thật sự có thể thay đổi sao? Rốt cục vẫn là vận mệnh của nàng sẽ kết thúc ở trong tay nam nhân trước mặt này thôi!

Chỉ cần hắn gật đầu một cái, hoặc ra lệnh một tiếng, nàng sẽ lập tức tan thành mây khói...

Cầm nàng liền đó bị đẩy lên, ngón tay lạnh băng có chút thô ráp của hắn bao lấy da thịt nàng như tràn ngập mùi máu tươi, hung dữ siết cầm nàng đau nhức.

Sở Lăng Thường gần như bị ép buộc phải nhìn vào mắt hắn. Hắn đang cười, thực sự đang cười, con người màu hổ phách ánh lên sự châm chọc, tuy rằng hắn cười, nhưng nụ cười này quá mức lạnh lùng, lạnh lùng đến nỗi chỉ liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu mục đích của hắn.

Hắn muốn nàng chết!

Muốn tra tấn nàng đến chết!

Thứ nên tới sẽ tới, không phải sao?

“Bản vương cũng như các người đều thống hận kẻ này. Các người nói xem, phải xử hắn thế nào mới khiến hắn đau đớn nhất?” Mối hận lại nhếch lên, mấy lời này rõ ràng là nói cho bọn thủ hạ nghe nhưng toàn bộ quá trình, ánh mắt của hắn không hề rời khỏi gương mặt Sở Lăng Thường.

“Vương gia, đem hắn ngũ mã phanh thây!”

“Vương gia, đem hắn trói vào, để bọn thuộc hạ từng đao, từng đao lóc thịt hắn!”

“Vương gia, để bọn thuộc hạ dùng trường mâu đâm thủng đầu hắn!”

“Vương gia, thuộc hạ nghe nói Lã hoàng hậu của Đại Hán năm xưa đối phó với Thích phu nhân có dùng một hình pháp. Hắn là người Hán, chúng ta cũng noi theo Đại Hán, đem tứ chi của hắn cắt bỏ, biến hắn thành người lợn!”

Bọn lính này thống hận Sở Lăng Thường là chuyện đã không còn phải bàn cãi. Suốt dọc đường đi chúng cũng chưa từng nghĩ nàng là nữ cái nam trang cho nên đều muốn dùng nhưng phương pháp tàn nhẫn nhất để hành hạ nàng đến chết...

Quyển 3 - Chương 43: Phần 2: Khuất nhục

Sở Lăng Thường rốt cục cũng xác định được rõ ràng được cảm giác trong lòng mình. Đây chính là loại cảm giác bi thống khi lực bất tòng tâm. Nếu đã xác định bị bọn chúng xử tử thì coi như tôn nghiêm đánh mất đã đành, nhưng trước khi nhận lấy cái chết còn phải trải qua nỗi khuất nhục lớn lao thì so với việc trực tiếp nhận lấy cái chết còn đáng sợ hơn nhiều.

Nàng biết Hách Liên Ngự Thuấn tuyệt đối sẽ không cho nàng chết một cách dễ dàng, nhất định là vậy...

Ý kiến của tên lính cuối cùng dường như khiến Hách Liên Ngự Thuấn cảm thấy hứng thú, ý cười đầy châm chọc hiện rõ trên gương mặt hắc. Vươn bàn tay to giữ lấy gáy nàng, lại tăng thêm lực tay ép nàng phải ngẩng đầu lên, đau đến nỗi nàng rốt cục nhin không nổi khẽ rên rỉ, da đầu truyền tới từng hồi đau nhói. Sở Lăng Thường chưa từng biết, bị một người thống hận lại khổ sở như vậy.

“Người lợn? Hình phạt này nghe rất thú vị, nói thử coi?” Dem bộ dạng thống khổ của Sở Lăng Thường thu hết vào trong mắt, từ yết hầu hắc bật ra tiếng cười khế, giọng nói nghe có vẻ rất ôn hòa nhưng từng lời lại chất chứa đầy máu tanh.

“Bẩm vương gia, người lợn chính là loại hình pháp đem người biến thành lợn. Đó chính là đem tứ chi của tên tiểu tử này chặt bỏ, rồi móc đi hai mắt hắc, đem đồng nóng chảy đổ vào hai tai rồi lại cắt đi lưỡi hắc để hắc không thể nói chuyện.” Tên lính kia lập tức đem mọi chuyện bẩm báo cho hắc.

Đứng ở một bên, Hồ Mạc nghe xong mấy lời này thì cảm thấy như tất cả lỗ chân lông đều giãn ra hết cỡ, không rét mà run lập cập.

“Chậc chậc....” Hách Liên Ngự Thuấn đem khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Lăng Thường xoay lại, hàng lông mày cương nghị trên khuôn mặt anh tuấn của hắn hiện lên chút tiếc nuối, bày ra vẻ hoảng sợ nhìn nàng, “Nghe rồi chứ? Đây chính là hình phạt của người Hán các người đó. Thật sự là mới mẻ, đến bản vương nghe xong cũng thấy nổi da gà. Đại Hán có thể nghĩ ra hình phạt âm độc như vậy, bản vương thật sự không hiểu nơi đó có điểm nào hấp dẫn người?”

Sở Lăng Thường đã chẳng còn sức lực để đối nhãn với hắn, tâm tình cũng theo mấy lời kia dâng lên một hồi đau đớn. Nàng biết “người lợn” trong miệng tên lính kia chính là khổ hình mà Lã thái hậu dùng để đối phó với Thích phu nhân. Chặt hết chân tay, móc mắt, đốt tai, cho uống thuốc thành cam rồi nhốt trong nhà tiêu, bắt sống cuộc sống của người lợn. Bộ dạng này của Thích phu nhân bị Huệ Đế nhìn thấy khiến ông ta kinh hãi cực độ. Ông ta tuyệt đối không ngờ tới Thích phu nhân dung mạo mỹ lệ kia lại biến thành một kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ, trông hệt như một khối thịt chỉ biết mấp máy môi, lại càng không ngờ người biến Thích phu nhân thành ra như vậy lại chính là mẫu thân của mình, cho nên ông ta sinh bệnh không gượng nổi, băng hà khi còn rất trẻ.

Từ đó có thể thấy khổ hình “người lợn” kia tàn nhẫn tới cỡ nào, khiến người ta sợ hãi tới cỡ nào.

Nàng biết, hắn có lòng muốn sỉ nhục nàng. Một lúc lâu sau, cố nén từng hồi đau đớn truyền từ gáy tới, nàng hướng về hắn yếu ớt lên tiếng, “Vương gia thực đáng thương, thì ra ngài chỉ có thể nhìn thấy khuyết điểm của người khác mà thôi. Khó trách lần này lại bại trận như vậy.” Bởi cả ngày không được uống một giọt nước nên mỗi một

từ nói ra, Sở Lăng Thường đều cảm thấy như thanh quản bị lửa thiêu khô cháy.

“Nếu vương gia có hứng thú với hình phạt này như vậy thì kêu thủ hạ của ngài ra tay đi.”

“Đem người biến thành người lợn?” Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn hơi sầm lại, nụ cười trên môi lại càng rộng mở. Hắn chậm rãi cúi xuống, hăng hái nhìn vào đôi mắt trong trẻo đầy vẻ quật cường cùng lạnh lùng của nàng, ghé miệng kề sát sống mũi cao thẳng thanh tú của nàng, “Không, bản vương không muốn phí phạm bảo vật của ông trời như vậy. Đem gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp này hủy đi thì thật đáng tiếc...”

Sở Lăng Thường cảnh giác nhìn hắn, ngữ khí của hắn càng dịu dàng, nàng biết rõ lại càng nhiều nguy hiểm. Cánh môi nàng vô thức giật nhẹ, “Người muốn làm gì?”

Hách Liên Ngự Thuấn cũng không hề trả lời câu hỏi của nàng mà ngược lại đứng thẳng người dậy, nhìn về phía đám thủ hạ...

“Lôi hắn xuống!”

“Vâng!” Hai tên lính lập tức tiến lên, vẻ mặt lộ rõ sát khí đằng đằng.

Hồ Mạc thoáng có chút chần chừ. Vương gia không phải thật sự muốn biến Sở cô nương thành “người lợn” đấy chứ? Việc này....thật ghê tởm...

Sở Lăng Thường rất nhanh chóng được mở trói. Bọn lính cũng không chút thương tiếc, đem nàng kéo từ trên ngựa xuống. Rơi xuống đất, toàn thân Sở Lăng Thường ngập tràn đau đớn nhưng vẫn gắt gao cắn chặt môi, không để cho bản thân kêu lên dù chỉ một

tiếng.

Hắn hận nàng, cho nên vào lúc này nhìn thấy nàng thống khổ, hắn sẽ càng khoái trá. Cho nên, nàng không thể để hắn toại nguyện, cho dù chết, cũng phải chết một cách có tôn nghiêm mới được.

“Vương gia, xin người hạ lệnh!” Bọn lính dường như đều đang chờ một câu nói của hắn. Những mũi trường mâu dưới ánh mặt trời lóe lên những tia lạnh lẽo như hàn băng, chiếu vào mắt nàng đau nhói.

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn Sở Lăng Thường đang khó nhọc chịu đựng nỗi đau đớn, khẽ hừ lạnh một tiếng, hơi nheo mắt lại rồi cất giọng lạnh băng...

“Giết chết hắn, chẳng bằng khiến hắn sống không bằng chết!”

“Vương gia?” Hồ Mạc không khỏi giật thót người.

Hách Liên Ngự Thuấn vươn tay kéo nàng đứng dậy, một bàn tay cứng như sắt giữ chặt cánh tay nàng, bàn tay kia lại đặt lên gò má mềm mại tái nhợt lạnh băng thì cảm thấy cực kỳ hứng thú. Thấy nàng nhú mày lộ rõ vẻ chán ghét, lực tay hắn liền tăng thêm...

“Khuôn mặt đẹp như vậy, xử chết chẳng phải đáng tiếc lắm sao? Chi bằng trở về Hung Nô, đem hắn cho các người hưởng lạc không phải tốt hơn sao?”

Cái gì?

Mấy lời của hắn vừa thốt ra, đôi mắt đẹp của Sở Lăng Thường rất cục cựa cũng nổi lên sự phẫn hận rõ rệt, cánh môi tái nhợt yếu ớt thốt ra mấy từ, “Hách Liên Ngự Thuấn, ngươi đường đường là một Tả hiền vương...thật bỉ ổi...”

“Là người tự chuốc lấy! Bản vương cũng rất thương tiếc người, nhưng chính người đã nhiều lần cô phụ sự trông đợi của bản vương. Lăng Thường à...” Hắc cúi đầu, khẽ sát vành tai nàng cười nhẹ, “Người từng nói bản vương là kẻ khát máu, vậy người thì sao? Gần mười vạn đại quân đều chết trong tay người, so với bản vương, người cũng đâu có kém. Tên hoàng đế kia rốt cục cho người lợi ích gì mà người lại một lòng vì hắn như vậy? Thật khiến bản vương phải ghen tị. Người đã khinh thường bản vương, vậy bản vương sẽ đem người ban thưởng cho người khác.”

Nỗi đau đớn trên thân thể lúc này thực kém xa so với nỗi đau tinh thần. Hắc đang dùng một phương thức cực độ tàn nhẫn để hành hạ nốt chút tinh táo còn lại trong nàng.

Những người khác không nghe được mấy lời lúc trước của Hách Liên Ngự Thuấn nhưng câu nói cuối cùng của hắn thực khiến người ta hoảng sợ. nhất là Hồ Mặc không khỏi nhú mày, Vương gia làm vậy là sao? Vương gia bình thường tuyệt đối sẽ không làm như vậy, cho dù có hận một người, không phải lập tức xử tử là xong hay sao? Thế nhưng...

“Vương gia, tên tù binh này là nam nhân, chúng ta...”

“Nam nhân?” Hách Liên Ngự Thuấn nhìn chằm chằm vào gương mặt Sở Lăng Thường rồi lại đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng xoay về phía bọn lính khiến tất thấy bọn chúng đều có thể nhìn thấy từng đường nét thanh tú mỹ lệ trên gương mặt nàng. Ánh mắt cùng lời nói của hắn cũng lập tức vang lên mang theo sự âm lãnh không cách nào tả xiết...

“Các người đã quen nhìn nữ nhân xinh đẹp, giờ nếm thử hương vị mỹ nam tử cũng không tồi. Bản vương nghe nói, bên người Hán Văn

Đế từng có Đặng Thông, không phải sao?” Hách Liên Ngự Thuấn dùng mấy lời cực kỳ độc ác kích thích Sở Lăng Thường.

“Ha ha...” Bọn lính nghe xong đều cười ha hả. Ở Hung Nô, ai lại không biết chuyện Đại Hán tiền triều hoàng đế Lưu Hằng đến lúc tuổi già lại sủng ái nhất một nam nhân cơ chứ?

Nghe nói Đặng Thông kia tuy là nam nhân nhưng dung mạo cực kỳ tuấn mỹ, da thịt cũng trắng trẻo như noãn ngọc, hai mắt long lanh tựa hồ nước mùa xuân. Chính vì vậy hắn rất được Văn Đế sủng ái. Vì không có con cái, lại lo sợ không có chỗ nương dựa sau này nên hắn được ban thưởng rất nhiều tài bảo. Chỉ tiếc sau khi Văn Đế băng hà không lâu, Cảnh Đế kế vị liền đem Đặng Thông ra xử chết.

Sở thích đặc biệt này của Văn Đế không chỉ truyền khắp Trung Nguyên mà ngay cả Hung Nô ở phương Bắc cũng biết chuyện này và thường xuyên biến nó thành trò cười, nay Tả hiền vương chủ động nhắc tới Đặng Thông, bọn họ lại càng được dịp châm biếm.

Quyển 3 - Chương 44: Phần 3: Khuất nhục

Sở Lăng Thường biết hắc cố ý nhục nhã Đại Hán bởi trong mắt hắc chưa từng coi Đại Hán ra gì, nhưng đem nàng so với Đặng Thông thì quả thực quá độc ác. Nhưng, nàng tuyệt đối không ngờ tới hắc lại hạ lệnh đem nàng ban cho bọn lính.

Nàng có thể hiểu được ý tứ của hắc!

Nhưng sao hắc có thể ti tiện đến mức như vậy?

“Hách Liên Ngự Thuấn, người có bản lĩnh thì giết ta đi!” Nếu gặp phải tình cảnh như vậy, nàng tình nguyện chết chứ không muốn sống tạm bợ.

“Muốn chết? Bản vương sẽ không cho người chết, nhưng nhìn dáng vẻ của người thì người cũng biết sợ rồi sao?” Hắc lại siết lấy cằm nàng, cúi đầu xuống khiến hơi thở của mình phả lên gương mặt nàng, tính cả nụ cười nhẹ trên môi hắc đều khiến người ta không rét mà run.

Nàng cảm thấy toàn thân càng lúc càng lạnh cóng, cảm giác đau nhức từ cằm lan đến từng ngõ ngách trên thân thể, đôi môi anh đào run rẩy không biết là bởi vì hắc hay là bởi thân thể nàng đã không còn chống đỡ nổi.

“Lăng Thường à, thật ra bản vương là người rất dễ mềm lòng. Nếu sợ hãi hãy mở miệng cầu xin bản vương đi, chỉ cần người làm cho bản vương vừa lòng, bản vương cam đoan bọn họ không dám động

đến một sợi tóc của người, nếu không....”

Những lời tiếp theo hẳn không có nói tiếp nhưng vẫn có thể khiến người ta dễ dàng đoán ra ý đồ của hẳn...

Cầu xin hẳn?

Nàng nhìn hẳn, rồi hơi cong môi nở nụ cười. Đây là lần đầu tiên nàng ở trước mặt hẳn mỉm cười, nhưng nụ cười này không hề êm dịu, cũng không phải nụ cười mê hoặc lòng người mà là nụ cười lạnh lẽo, là nụ cười khiến người ta chỉ cần liếc mắt nhìn đã cảm nhận được sự lạnh lẽo phát ra từ tận đáy lòng.

“Người có lòng muốn nhục nhã ta, lại còn mở miệng muốn ta cầu xin người? Ta sẽ không để người được đắc ý đâu. Đã bị người bắt, thì bản thân cũng đã không còn đường thoát. Ta sẽ không cầu xin người, dù chết cũng không!”

Sở Lăng Thường nghĩ hẳn nhất định sẽ giận đến tím mặt. Loại người tâm cao khí ngạo như hẳn nói không chừng sẽ lập tức hạ lệnh ban nàng cho bọn lính, hẳn tốt nhất đừng để cho nàng sống, nếu không, nàng nhất định sẽ không để hẳn đắc ý.

Nhưng....

Hách Liên Ngự Thuấn nghe vậy lại không hề tức giận mà còn bật cười, bàn tay to lại giữ lấy gáy nàng. Từ lực tay của hẳn có thể cảm nhận được hẳn đang kìm nén đến thế nào. “Bộ dáng của người như vậy thực khiến bản vương vừa yêu lại vừa hận. Không cúi đầu phải không? Thật sự có cốt khí, bản vương sẽ xem xem người có cốt khí được đến chừng nào. Người đâu....”

Bọn lính lại lần nữa tiến lên chờ lệnh.

“Đem hắt treo lên cho bản vương, treo cho thật cao. Con thỏ đã rơi vào bẫy, phải từ từ tra tấn mới thú vị!”

“Hách Liên Ngự Thuấn, ngươi là cầm thú!” Đây là lần đầu tiên Sở Lăng Thường mở miệng mắng người.

Hách Liên Ngự Thuấn cất tiếng cười lớn, dường như mấy lời mắng mỏ của nàng không có chút tác dụng với hắn.

Hai tên lính tiến lên, đem cổ tay nàng trói chặt lại, rồi dùng sức kéo mạnh dây đem nàng treo lên cây, hai chân cũng cách mặt đất một khoảng khá xa. Nàng chỉ mơ hồ cảm thấy hai cổ tay mình như sắp lìa khỏi thân thể. Gã nam nhân ti bỉ này quả thực muốn nàng chết công đêm nay.

Tuy rằng nhiệt độ lúc này có tăng lên, thời tiết cũng ấm lại nhưng khi đêm xuống vẫn cực kỳ lạnh lẽo. Hơn nữa, mấy ngày trước những trận mưa lớn trải khắp mọi nơi nên nhiệt độ ban đêm đủ để khiến người ta toàn thân phát run.

Làn môi của nàng không ngừng run rẩy, vầng trán mịn màng giờ cũng ướt nhẹp mồ hôi, sắc mặt tái nhợt cực kỳ đáng sợ, trông nàng lúc này tựa hồ có thể bay theo làn gió.

Hách Liên Ngự Thuấn khoanh tay dõi theo toàn bộ quá trình, thấy nàng gắt gao cắn môi nhưng không chịu lên tiếng cầu xin, trong đôi mắt sắc bén thoáng hiện lên một tia trắc ẩn nhưng rất nhanh bị che đi. Lúc hắn quay đầu lại, sắc mặt đã trở nên lạnh lùng.

“Vương gia, tiểu tử kia là bạn thường cho bọn thuộc hạ sao?” Một tên lính không kìm lòng được hỏi lại.

Đây cũng là chuyện mà tất cả bọn lính đều muốn hỏi. Tuy rằng gã tù binh này là nam nhân nhưng nhìn thấy da dẻ căng mịn bộ dạng đáng yêu như vậy thực khiến người ta khó phân rõ là nam hay nữ. Hơn nữa nghĩ đến chuyện “hắn” giết gần mười vạn quân Hung Nô thì ý muốn đùa bỡn, chà đạp Sở Lăng Thường trong lòng bọn lính càng thêm mãnh liệt.

“Gấp cái gì?” Hách Liên Ngự Thuấn đột nhiên nhú mày lạnh lùng quát lên. Hắn nheo mắt nhìn Sở Lăng Thường bị treo trên cao, nắm tay đang đặt bên người hơi siết lại rồi dần buông lỏng, khẽ hừ lạnh, “Đường về vẫn còn xa, bản vương muốn nhìn xem ngạo khí của hắn còn có thể duy trì đến khi nào!” Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Bọn lính vẫn nhìn chằm chằm Sở Lăng Thường bằng ánh mắt đầy địch ý...

Hồ Mạc than nhẹ một tiếng, suy nghĩ một chút rồi cũng theo hắn rời đi...

Đến giữa trưa, ánh mặt trời chiếu thẳng vào thân thể Sở Lăng Thường, trường bào màu trắng đã sớm bị bùn đất cùng mồ hôi làm ướt nhẹp, sợi dây thừng thô ráp như cưa vào cổ tay nàng. Cả người Sở Lăng Thường đều mất đi tri giác, một chút khí lực phản kháng đều không có, đầu nàng gục xuống, chiếc cằm nhỏ xinh tỳ xuống ngực trông hệt như một con mồi đang hấp hối treo lơ lửng trong gió.

Xung quanh chỗ treo nàng, một nhóm binh lính Hung Nô đang vội vàng hạ trại, nhóm khác thì theo Hách Liên Ngự Thuấn vào trong núi săn thú, dường như bọn họ đã quên bằng mất tên tù binh là nàng.

Ý thức của Sở Lăng Thường không biết đã khôi phục rồi lại ngất đi

bao nhiêu lần. Mỗi lần tỉnh lại, nàng chỉ cảm thấy đau nhức đến chết lặng nhưng nàng biết rõ, tên nam nhân khát máu kia sẽ không để nàng chết dễ dàng như vậy. Hắn còn muốn nàng phải chịu sự hành hạ thống khổ, hơn nữa còn muốn nỗi đau đớn đó xâm nhập đến tận cốt tủy của nàng, khiến nàng đau đến tột cùng...

Đúng như lời hắn nói, đường về còn rất xa....

Cũng tức là, hắn còn có rất nhiều thời gian để từ từ tra tấn nàng...

Khi mặt trời lặn xuống, tri giác của Sở Lăng Thường lại lần nữa hơi khôi phục, nàng mơ hồ nhìn thấy có ánh lửa chập chờn, lại thấy mấy con thú lớn vừa bị bắn hạ, màu máu đỏ thẫm loang ra, rồi nàng lại lần nữa hôn mê...

Bên trong doanh trướng, Hách Liên Ngự Thuần đang nhìn bản đồ, trong đầu vẫn hiện rõ cảnh tan tác của đại quân trên chiến trường. Nhìn máu của các tướng sỹ không ngừng đổ xuống, lồng ngực hắn lại dâng lên một ngọn lửa cuồng nộ. Hắn cũng biết bên ngoài doanh trướng, các thuộc hạ cũng không cách nào bình ổn tâm trạng. Cho nên lúc săn thú vừa rồi mới điên cuồng như vậy, chỉ trong thời gian một nén nhang đã hạ được vô số dã thú.

Hết thảy đều là do nữ nhân kia ban tặng.

Hắn đường đường là Tả Hiền vương, tuổi còn trẻ đã sớm thống lĩnh thiên quân vạn mã, vì Thiên Vu Quân Thần không ngừng khuếch trương lãnh địa, lập bao chiến công hiển hách, không ngờ tới, hôm nay bại trong tay một nữ nhân.

Càng nghĩ lại càng giận, bàn tay to của hắn đập mạnh xuống bàn nghe “rầm” một tiếng, các đốt ngón tay đều siết lại khiến khớp xương kêu răng rắc.

Nữ nhân kia cả ngày nay treo trên cây, hẳn nhất định sẽ không cho nàng sống tốt.

Vừa nghĩ tới đây, màn cửa của doanh trướng liền bị Hồ Mạc xốc lên, vẻ mặt vốn trầm tĩnh của Hồ Mạc lúc này có chút mất tự nhiên, xấu hổ nhìn Hách Liên Ngự Thuấn, muốn nói gì đó lại thôi.

“Xảy ra chuyện gì?” Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhú mào, trầm giọng hỏi.

“Vương gia, Sở cô nương bị bọn lính thả xuống, bọn họ, bọn họ...” Hồ Mạc thực không biết tâm tư của vương gia như thế nào nên cũng không biết tiếp theo nên nói ra sao nữa.

Hách Liên Ngự Thuấn không đợi Hồ Mạc nói xong, hàng lông mày hơi nhướng lên, cả thân hình cao lớn đứng bật dậy, không nói một lời lập tức sai bước đi ra ngoài.

Hồ Mạc cũng vội vàng đi theo ra ngoài.

Quyển 3 - Chương 45: Phần 1: Phát hiện thân phận nữ nhi

Hoàng hôn buông xuống kéo theo những vệt nắng dài yếu ớt chìm dần về phía tây, những tia sáng hồng cuối ngày cũng dần bị bao trùm bởi sự u tối, cuối cùng chỉ còn sót lại một chút dư quang rọi xuống phía con suối dưới chân núi. Thác nước từ trên cao đổ xuống tạo thành những thanh âm hùng vĩ hoàn toàn phá vỡ khung cảnh tĩnh mịch nơi này.

Sở Lăng Thường đã được đám lính thả từ trên cây xuống nhưng hai tay vẫn bị trói chặt như trước. Bảy tám tên lính Hung Nô đem nàng ném xuống nước rồi đứng xung quanh cười cợt, mỉa mai....

Tác chiến nhiều ngày nay lại thêm việc di chuyển liên tục đã khiến mấy tên lính mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, cho nên có thể ngâm mình trong dòng suối mát này để tắm rửa cho dịu lại thực sự là một sự hưởng thụ không tồi. Càng lúc càng có nhiều tên lính Hung Nô tham gia vào việc sỉ nhục Sở Lăng Thường. Mấy tên lính này đều cởi bỏ áo giáp, mình trần nháy xuống suối. Từ bên ngoài nhìn vào, chỉ thấy khắp dòng suối đều là thân hình nam nhân rắn chắc, còn bóng dáng nhỏ bé của Sở Lăng Thường đã hoàn toàn bị áp đảo.

“Nhìn xem, tên tiểu tử này sao bộ dạng lại yếu đuối như vậy? Đây, người có phải là nam nhân hay không thế?” Một tên lính Hung Nô tiến lên, bàn tay to không chút e dè túm lấy cánh tay Sở Lăng Thường, ánh mắt khinh bỉ nhìn nàng, “Người Đại Hán các người đều là cái dạng này sao? Nam không ra nam, nữ không ra nữ!”

“Ha ha...Nam nhân Đại Hán đương nhiên là cái dạng này rồi. Bằng

không Lưu Hằng kia sao lại có thể thích nam nhân chứ? Xem ra loại nam nhân da thịt béo trắng như hấn cũng có không ít đâu, ngay cả hoàng đế Đại Hán cũng như vậy mà.”

“Ha ha....” Xung quanh Sở Lăng Thường lại rộ lên tiếng cười.

Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy bên tai không ngừng ong ong. Bị treo trên cây liền mấy canh giờ, nàng đã sớm không còn chút sức lực, đau đớn không ngừng lan tràn khắp toàn thân. Hai chân nàng hiện giờ cũng mềm rũ ra, bị tên lính Hung Nô kia đẩy mạnh một cái đã không cách nào trụ vững nổi, cả người chìm vào trong nước.

“Khụ khụ....” Nàng từ nhỏ sống trong sơn cốc, cho tới giờ chưa từng học bơi, hơn nữa nước suối lạnh băng lại tựa như những thanh đao nhỏ bén nhọn đâm sâu vào trong da thịt, lại chui vào xoang mũi, khoang miệng khiến nàng không cách nào hít thở nổi, bắt đầu giãy giụa rồi bị sặc ho khan...

“Ha ha...tiểu tử này không biết bơi. Để ta dạy cho hấn mới được.” Một tên lính Hung Nô khác cười ầm lên, tiến lên túm lấy búi tóc của nàng, đem cả người nàng kéo đứng dậy, rồi còn chưa đợi nàng kịp hô hấp đủ đã lại ấn mạnh đầu nàng chìm xuống nước...

Lần này, toàn bộ phần đầu Sở Lăng Thường đều chìm trong nước, lực tay cực mạnh của tên lính khiến nàng không cách nào ngẩng đầu lên, hai tay lại bị dây thừng trói cực kỳ chặt. Nàng không thể hô hấp khiến một cảm giác đau buốt như xuyên thấu lục phủ ngũ tạng, một nỗi tuyệt vọng cùng cái chết lại ập đến bao lấy nàng cực kỳ gần...

Nàng sẽ chết sao?

Có lẽ vậy...

Nếu cứ như vậy mà chết đi, tuy rằng nàng không cam lòng, nhưng ít nhất vẫn còn tốt hơn trở lại trong tay Hách Liên Ngự Thuấn để chịu khổ.

Đáng tiếc, tên lính đang ấn đầu nàng kia lại không muốn để nàng chết dễ dàng như vậy. Ngay tại thời điểm Sở Lăng Thường cảm thấy như mình chỉ còn lại nửa cái mạng, hắn lại kéo nàng lên.

“Khụ khụ....” Dòng nước lạnh băng lại lần nữa bị bầu không khí trong mát thay thế. Sở Lăng Thường khó nhọc hít từng hơi rồi lại lần nữa bị ấn chìm xuống nước.

Nàng lại lần nữa cảm nhận được dòng nước suối lạnh băng, cảm giác hít thở không thông lại lần nữa xâm nhập toàn thân... Cứ lặp đi lặp lại như vậy mấy lần, nàng đã bị tra tấn đến nỗi không còn hơi thở. Khi tên lính Hung Nô một lần nữa kéo nàng lên, đầu nàng đã vô lực ngoẹo sang một bên. Nếu không phải có tên lính kia giữ lấy thì có lẽ nàng đã sớm không đứng dậy nổi.

Xung quanh, tiếng cười trào phúng cùng tiếng cười đùa ác ý như tắc nghẹn bên tai nàng rồi càng lúc càng trở nên mờ hồ...

“Thân hình tiểu tử này thật là mềm mại, nếu không biết còn tưởng hắn là nữ nhân ấy chứ!”

“Chẳng lẽ mấy ngày không được gần nữ nhân, ngươi lại động sắc tâm với tên tiểu tử này sao?”

“Ta thấy các ngươi thật chẳng ra sao, mau tự mình tắm rửa cho sạch sẽ đi. Tiểu tử này bộ dạng cũng lôi thôi quá đi. Đừng quên, hắn là món đồ chơi vương gia ban cho chúng ta, chúng ta không thể bạc đãi đồ chơi của mình được.”

“Đúng đó, đem tên tiểu tử này đi tắm luôn, bộ dạng hần bản thiú như vậy thật khiến người ta ghê tởm!”

Lời của tên lính cuối cùng dường như nhận được nhiều sự hưởng ứng nhất. Mấy tên lính Hung Nô liền lập tức tiến lên, nhe răng cười, đem Sở Lăng Thường kéo tới hết như đang kéo một món đồ vật. Một tên trong đó vươn tay ra, chỉ nghe “roạt” một tiếng, trường bào trên người Sở Lăng Thường đã bị kéo rách hơn nửa.

Da thịt trắng mịn nơi đầu vai nàng hoàn toàn lộ ra trong không khí, cũng là lộ ra trước ánh mắt của bao nhiêu tên lính Hung Nô đang xem nàng như trò tiêu khiển. Nước suối lạnh như băng khiến làn da nàng trở nên đỏ lên nhưng cũng không cách nào che dấu được màu da trắng trẻo mịn màng như bạch ngọc. Nơi ngực Sở Lăng Thường vốn dùng một miếng vải dày bó lại, nay tuy trường bào bị xé rách, hô hấp của nàng cũng cực kỳ mỏng manh nhưng vẫn hoàn toàn có thể nhìn ra hình dáng của hai bầu ngực tròn đầy vẫn hơi nhô lên.

“Hần, hần....” Tên lính xé trường bào của nàng tuyệt đối không ngờ tới tiểu tử này lại là nữ nhân, trong lúc nhất thời kinh hãi đến nỗi ngón tay chỉ vào nàng cũng run run.

Mấy tên lính khác cũng không dự đoán được tình hình sẽ ra thế này nên tất cả đều buông tay, vô thức lùi về sau mấy bước.

Thân thể của Sở Lăng Thường mềm mại mong manh hết như một đoá hoa tinh khiết mọc nơi vách núi. Bởi không còn gì níu giữ nên cả người nàng chậm rãi ngã xuống chìm vào trong nước.

Búi tóc sau gáy cũng lỏng ra, mái tóc đen dài óng ả bồng bềnh trên mặt nước từ từ lan ra hết như có sinh mệnh phản chiếu gương mặt tái nhợt hết xác chết của nàng. Một màn này khiến người ta nhìn vào thấy ghê người.

Đứng ở một bên phía chân núi, ánh mắt thâm trầm của Hách Liên Ngự Thuấn vẫn lẳng lặng quan sát hết thảy. Hắn khoanh tay đứng đó đầy quỷ mỵ, vẻ u tối nơi chân trời phản chiếu trên gương mặt quá mức bình tĩnh cùng cương nghị của hắn lại lơ đãng chiếu vào đôi mắt hắn ánh lên một tia tình cảm. Khi hắn nhìn thấy da thịt nàng ánh lên dưới ánh mặt trời cuối ngày, hai hàng lông mày anh tuấn theo bản năng nhúu lại, nữ nhân khiến hắn cảm hận tận xương tủy rốt cục cũng ngã xuống, mái tóc dài bồng bềnh như mây khẽ tản ra...

Hai nắm tay hắn đã siết chặt lại đến nổi cả gân xanh...

Quyển 3 - Chương 46: Phần 2: Phát hiện thân phận nữ nhi

Hổ Mạc vẫn đứng ở bên cạnh hấn thấy vậy, có chút không đành lòng quay sang nhìn Hách Liên Ngự Thuấn, “Vương gia, người xem...”

Chẳng lẽ tình hình đã thành ra như vậy mà hấn vẫn không ra tay ngăn cản?

Hách Liên Ngự Thuấn vẫn đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích, gương mặt cương nghị với từng đường nét tinh tế như điêu khắc toát lên vẻ lạnh lùng cùng bình tĩnh, bình tĩnh tới mức tuyệt tình khiến người ta không cách nào đoán biết tâm trạng hấn lúc này.

Trong lòng bàn tay Hổ Mạc bắt đầu toát mồ hôi, ánh mắt cũng tràn ngập sự lo lắng nhìn về phía bên kia suối. Hấn cũng là nam nhân, đương nhiên cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng đám thuộc hạ của mình. Đám lính kia khiếp sợ chỉ là tạm thời, rất nhanh chóng bọn chúng sẽ bị thân phận nữ nhi thực sự của Sở Lăng Thường hấp dẫn. Nếu vương gia còn không ngăn lại, bọn họ sẽ rất nhanh chóng đem con mồi của mình chia sẻ. Dù gì thì thời gian hành quân tác chiến cũng đã rất lâu, có dự vọng cũng là chuyện không thể tránh được.

Mà Sở Lăng Thường, hoàn toàn có thể trở thành công cụ để thỏa mãn dự vọng của bọn họ.

Tuy Hổ Mạc cũng hiểu chuyện mười vạn đại quân bị diệt trong tay Sở Lăng Thường là chuyện rất đáng giận, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là hấn và đám thủ hạ có thể làm ra những chuyện như vậy. Hơn một ngàn quân kỵ binh, một khi biết được người mà vương gia

ban cho là nữ nhân thì hậu quả thực sự không cách nào tưởng tượng nổi. Nàng nhất định sẽ chết!

Tâm tư của vương gia thâm sâu tựa biển, rất khó lòng suy đoán thấu đáo. Hồ Mạc vẫn còn nhớ lúc ở tại Hán cung, là chính bản thân vương gia muốn có Sở Lăng Thường, sau lại đột ngột đổi thành Nam Hoa công chúa. Sự tình bên trong thế nào, Hồ Mạc thật không sao hiểu nổi.

Không biết tại sao, Hồ Mạc luôn cảm thấy, giữa vương gia và Sở Lăng Thường đã phát sinh những chuyện không hề đơn giản chút nào.

Trong làn nước suối trong vắt, đám lính Hung Nô rất nhanh chóng khôi phục lại phản ứng. Tâm trạng bọn họ đã chuyển từ khiếp sợ sang hưng phấn chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn. Bọn họ lại lập tức vây quanh Sở Lăng Thường, đem thân hình bất động mềm rũ của nàng kéo từ trong nước lên, khoe miệng tất cả đều nở nụ cười đầy dục vọng. Trên gương mặt bọn họ không còn vẻ châm chọc cùng thống hận lúc trước mà chỉ có dục vọng nguyên thủy nhất của nam nhân đối với nữ nhân mà thôi.

Nắm đấm của Hách Liên Ngự Thuấn siết lại càng chặt hơn, hai hàng lông mày nhíu lại cơ hồ sắp giao vào nhau. Lúc nhìn thấy đám thủ hạ đem Sở Lăng Thường ôm lên trên bờ, hắn rốt cục cũng mở miệng, thanh âm trầm thấp tựa tiếng sấm rền nơi cuối chân trời.

“Hồ Mạc, đêm nay mọi người vừa mệt vừa đói, đem thêm mấy con thú vừa săn được cho bọn họ!”

Hai mắt Hồ Mạc liền sáng lên, lập tức nhận lệnh, “Vâng, vương gia, thuộc hạ lập tức đi thu xếp!”

Vương gia rốt cục cũng lên tiếng, xem ra Sở Lăng Thường coi như tránh được một kiếp nạn. Hồ Mạc cũng không chần chừ thêm nữa, lập tức cầm lấy kèn hiệu bên hông lên thổi một hồi. Đám binh lính đang nóng lòng bên bờ suối nghe thấy tiếng kèn liền dừng lại hết thả hành động, vội vàng mặc lại quần áo hướng về nơi hạ trại.

Ánh nắng cuối cùng cũng buông xuống, sắc trời mờ tối cùng ánh trăng mới lên có chút朦胧 lung mờ ảo. Gió đêm tuy thổi rất nhẹ nhưng lại mang theo một cảm giác ớn lạnh tới thấu xương. Nằm ở bên bờ suối, Sở Lăng Thường vẫn không hề nhúc nhích, toàn thân ướt đẫm mềm rũ tựa một con nhím đã bị rút hết lớp gai cứng bảo vệ, chỉ còn lại hơi thở mong manh lúc có lúc không.

Ý thức của nàng cũng dần dần tiêu tán, trong lúc mơ hồ, nàng tựa như thấy mình trở lại sơn cốc, nhìn thấy sư phụ cùng sư huynh mỉm cười luận bàn thế cục thiên hạ, thấy rừng trúc xanh mát khẽ xao động mỗi khi có gió thoảng qua, thấy Thanh Tụ mang lên một bình trà thơm ngát, chỉ cần uống một ngụm đã có thể cảm nhận được hương vị của nó tràn ngập hơi thở.

Nàng dường như còn thấy cả hai con tiên hạc nhẹ nhàng bay lượn trên bầu trời vô cùng tự tại, thấy sư phụ phát chiếc phát trần, thấy sư huynh cất tiếng cười sáng khoái....nàng thật sự được trở về sơn cốc sao? Nàng lại được gặp sư phụ cùng sư huynh sao?

Tất cả những thứ đó....có phải là thật không?

Trong một thoáng, nàng cảm thấy như có một cánh tay nâng mình lên, thân thể yếu ớt bị ôm ghì vào một vòm ngực cứng rắn, rồi sau đó cả người nàng trở nên nhẹ bồng, lơ lửng trên không...

Khó nhọc mở ra đôi mắt, hết thấy khung cảnh sơn cốc cùng rừng trúc đều bị bóng đêm thay thế. Bóng đêm như bao lấy gương mặt cương

ngộ của một nam nhân với ánh mắt sáng như ngọc quý cùng hàng lông mày đang nhíu chặt lại.

Sở Lăng Thường đã chìm vào sự hỗn loạn đến nỗi không phân rõ được nam nhân này là ai, khung cảnh xung quanh ra sao nữa....

Hách Liên Ngự Thuấn cúi đầu nhìn nữ nhân trong lòng, thấy gương mặt nhỏ nhắn của nàng vô lực dựa vào ngực hắn, sắc mặt tái nhợt khiến người ta sợ hãi, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một cảm giác khác thường. Ngay từ lúc vừa ôm lấy nàng, cảm giác đó đã liên tục lan tràn khắp toàn thân hắn.

Hắn thực sự ghét cái cảm giác đó!

Nhìn nàng bị đám thủ hạ tra tấn đến không còn ra hình người, hắn phải cảm thấy cao hứng mới đúng, ít nhất sự oán hận tích tụ trong lòng hắn cũng phải giảm đi phần nào. Nhưng, đáng chết, hắn lại không cảm thấy vui vẻ mà ngược lại còn thấy phẫn nộ. Hơn nữa, còn có nỗi sợ hãi, sợ hãi nàng cứ thế chết đi!

Nữ nhân trong lòng hắn hơi hé mở hai mắt nhưng không hề có tri giác khiến ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn hơi tối lại, tầm mắt hoàn toàn tập trung vào gương mặt Sở Lăng Thường.

Hắn cúi xuống nhẹ nhàng đặt lên trán nàng một nụ hôn đầy nhu tình như muốn trấn an, rồi lại hôn lên hàng lông mi dài cong vút, hạ xuống sống mũi tinh tế rồi cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Toàn thân nàng ướt đẫm, da thịt trắng mịn lộ ra nơi đầu vai ánh lên màu sắc cực kỳ mê người, tấm vải bố quấn chặt lấy bầu ngực giờ cũng hơi lỏng ra khiến cho bầu ngực tròn đầy cũng trở về hình dáng vốn có của nó. Mái tóc đen dài óng ả vương vấn nơi cánh tay rắn rỏi của hắn lưu luyến không rời.

Nhìn dáng vẻ này của nàng, trong lòng Hách Liên Ngự Thuấn không khỏi dâng lên chút phiền não. Chết tiệt, cho dù nàng đã mê man thế này vẫn cứ là một mỹ nhân khiến người ta không cách nào dời đi tầm mắt.

Càng đáng chết hơn là, khi hắn nhìn thấy nàng như vậy, từ nơi bụng dưới lại dâng lên một nỗi khát vọng nguyên thủy mang tên dục vọng.

Bóng đêm đã buông xuống dày đặc, bên ngoài doanh trướng, những đồng lửa bập bùng đã được nhóm lên. Bọn lính ngồi xung quanh vừa giữ lửa nướng thịt vừa tranh thủ nghỉ ngơi. Con thú nướng không ngừng tỏa ra mùi thơm hấp dẫn mang theo hương vị thôn dã. Tuy không có rượu, nhưng có thịt ngon cũng là sự hưởng thụ không tồi.

So với sự náo nhiệt bên ngoài, bên trong doanh trướng lại cực kỳ yên tĩnh, đồ vật xa xỉ nhất bên trong phải kể đến một tấm da hổ trải trên một chiếc giường nhỏ, đồng lửa nhỏ bên trong dần khiến không khí ấm áp hơn. Hách Liên Ngự Thuấn ngồi ở bên giường, nhìn nữ nhân đang hôn mê bất tỉnh trên đó, đôi mắt u tối thoáng hiện chút do dự.

Thật lâu sau đó hắn mới vươn bàn tay to đặt lên trán nàng. Vầng trán của Sở Lăng Thường có chút nóng bỏng, xem ra sức lực của nàng đã cạn kiệt đến nỗi không còn đủ sức để chống chọi lại cái lạnh nên đã nhiễm phong hàn.

Con người màu hổ phách của Hách Liên Ngự Thuấn thoáng hiện chút phiền não, không chút nghĩ ngợi đem tấm trường bào ẩm ướt trên người nàng trút bỏ.

Thân thể mềm mại mỹ miều của Sở Lăng Thường hoàn toàn lộ ra

khiến bàn tay của Hách Liên Ngự Thuấn vô thức chững lại. Dưới ánh nến lung linh, thân thể của nàng như chìm trong màn sương mờ ảo, bộ dáng nam nhi đã hoàn toàn bị trút bỏ, bờ vai mịn màng ánh lên thứ ánh sáng mờ nhạt, thân thể mềm mại hết như một khối mỹ ngọc, tấm vải bố quấn trước ngực tuy rằng chưa bỏ đi nhưng như vậy lại càng khiến nàng có thêm phong thái mê hồn.

Mái tóc đen dài ôm lấy thân thể mềm mại tựa như sợi dây bảo hộ, lại bị ngón tay thon dài của hắn không kìm lòng được mà đẩy ra, động tác của hắn theo bản năng trở nên cực kỳ dịu dàng, ngay cả hắn còn không ý thức được điểm ấy, chỉ cảm thấy nữ nhân trong lòng như một khối ngọc quý, thân hình nhỏ nhắn như hòa với lồng ngực cứng rắn cùng với thân hình cao lớn mạnh mẽ tạo thành sự tương phản đầy lôi cuốn.

Quyển 3 - Chương 47: Phần 1:

Sự sỉ nhục trá hình

Trong không khí lúc này phảng phất một mùi hương thơm ngát tỏa ra từ da thịt cùng mái tóc của Sở Lăng Thường không ngừng quẩn lấy hô hấp của Hách Liên Ngự Thuấn khiến tâm thần hắn không khỏi có chút mất tự chủ. Da thịt mềm mại của nàng áp sát lòng bàn tay hắn không ngừng tỏa ra một hương vị đầy mê hoặc lòng người.

Ánh mắt hắn có chút tối sầm lại, bàn tay to vươn ra đem tấm vải bố bao lấy ngực nàng cởi bỏ. Theo miếng vải rớt xuống, một miếng ngọc bội bằng hàn ngọc cũng rơi ra theo.

Nhặt lấy miếng ngọc bội mà chính tay hắn tặng cho nàng lên, trong lòng Hách Liên Ngự Thuấn không khỏi dâng lên một cảm giác khó nói thành lời, hắn đưa mắt nhìn nàng thì lại hoàn toàn bị thân thể mềm mại trần trụi của nàng lúc này thu hút.

Dưới ánh nến chập chờn, thân hình thon thả của Sở Lăng Thường càng toát lên vẻ mỹ lệ mê người, da thịt trắng mịn không còn gì che lấp khiến mùi hương thơm ngát từ cơ thể nàng càng được bộc lộ, hai nụ hồng mai trên bầu ngực tròn trịa nở rộ hết đoá hoa mai ngạo nghễ giữa trời tuyết trắng, mang theo sự thuần khiết đầy mê hoặc lại lạnh lẽo tựa băng tuyết, giống như ánh sao cô độc trong bầu trời đêm lạnh giá, như vàng trắng in bóng trên mặt nước, phản chiếu ra sự hấp dẫn trí mạng cùng dụ hoặc với nam nhân đối diện.

Hách Liên Ngự Thuấn chỉ cảm thấy toàn thân bắt đầu khô nóng. Hắn muốn nàng! Đáng chết! Hắn thực sự muốn nàng ngay bây giờ!

Tâm tình phức tạp cùng thị giác bị kích thích mãnh liệt khiến hô hấp của hắn dần trở nên thô cát, yết hầu cũng không ngừng lên xuống. Hắn không thể không thừa nhận nàng đẹp đến nỗi khiến người ta không cách nào dời đi ánh mắt, cũng khó trách khi hắn đem nàng ôm vào doanh trướng, tất cả đám thủ hạ đều dùng ánh mắt kinh ngạc cùng ngưỡng mộ mà nhìn nàng chăm chăm.

Phiền não lại lần nữa tràn ngập trong đầu óc Hách Liên Ngự Thuấn.

Đúng lúc này, tiếng bước chân rất khẽ bên ngoài trướng khiến chân mày Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhíu lại, bàn tay to vươn ra đem chiếc chăn lông xốc lên, đem thân thể mềm mại quyến rũ của nàng hoàn toàn che kín lại, chỉ để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đang tái nhợt hết cảnh hoa lê sau cơn mưa.

Bên ngoài trướng, Hồ Mạc thông báo một tiếng rồi bước vào, thấy trên nền là trường bào cùng tấm vải bố vút tứ tán thì không khỏi cảm thấy kinh hãi. Dường như nghĩ ra chuyện gì, sắc mặt hắn đột ngột tràn ngập sự lúng túng cùng xấu hổ...

“Vương gia, thuộc hạ không biết người, người muốn....” Khả năng ăn nói lưu loát thường ngày đã hoàn toàn biến mất, Hồ Mạc lúc này đã trở nên lắp bắp, gãi gãi đầu, “Cái đó....thuộc hạ ra ngoài trước....”

Hồ Mạc đã vô tình quên mất Sở cô nương vốn là một tuyệt sắc giai nhân, vương gia đối với Sở cô nương này sinh dục vọng cũng là chuyện bình thường, nói không chừng hắn lỡ mồm xông vào thế này lại làm hỏng chuyện tốt của vương gia cũng nên.

“Khẩn trương cái gì?” Hách Liên Ngự Thuấn đương nhiên đoán ra ý tứ của Hồ Mạc, sự giận dữ vô cớ trong lòng dường như càng tăng thêm, hắn đột ngột đứng bật dậy khiến bóng dáng cao lớn đổ dài trên nền đất, “Dã thú đã nướng xong chưa? Bản vương đói rồi!”

“Ách....Dạ, xong rồi, xong rồi. Vương gia, bọn thuộc hạ chờ người đã lâu.” Hồ Mạc vội vàng trả lời, còn đưa tay xốc tấm màn che doanh trướng lên, thận trọng nhìn hắn.

Sắc mặt vương gia lúc này quả thực rất khó coi, nhất là hiện giờ, nhìn theo bóng vương gia ở phía trước, trong lòng Hồ Mạc không khỏi cảm thấy kinh hãi và không ngừng tự hỏi liệu có phải mình đã quấy rầy chuyện tốt của vương gia hay không? Y phục của cô nương nhà người ta đều đã bị cởi ra hết, vậy mà hắn lại không biết tốt xấu chạy vào....

Nếu không phải như vậy, sao vương gia lại giận dữ như thế chứ?

Khi Sở Lăng Thường tỉnh lại, nàng chỉ cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung, một nỗi đau đớn cực độ lan tràn khắp toàn thân, tựa như mỗi chỗ trên thân thể đều sắp nứt ra vậy. Nàng vô lực kêu khế một tiếng rồi chậm rãi mở mắt...

Đây là nơi nào?

Màu sắc của bầu trời cùng mặt đất có gì đó rất khác thường. Cho đến khi ý thức chậm rãi trở về, Sở Lăng Thường mới nhớ ra chuyện Hách Liên Ngự Thuấn đã hạ lệnh đem nàng treo ngược lên cây. Không biết bao lâu sau, bọn lính Hung Nô lại ném nàng xuống nước, rồi sau đó phần lớn thời gian nàng chỉ còn nghe thấy tiếng cười gằn của bọn chúng...

Sau đó đã xảy ra chuyện gì? Hiện giờ nàng đang ở đâu?

Đầu càng lúc càng đau, toàn thân cũng cảm thấy rét lạnh vô cùng,

hắn là nàng đã chết và đến địa phủ rồi, nếu không sao lại có thể cảm thấy lạnh băng như vậy?

Đáng tiếc, liền ngay đó từ phía đỉnh đầu nàng vang lên một thanh âm nhắc nhở nàng đừng quá si tâm vọng tưởng.

“Tĩnh rồi? Bản vương thực đã coi thường ngươi rồi, xem ra ngươi không chết dễ dàng như vậy!”

Tiếng nói quen thuộc đầy quý mỵ lạnh như băng lập tức đem tri giác của Sở Lăng Thường kéo trở về. Tầm mắt nàng dần tập trung lại rồi cuối cùng rơi vào một thân ảnh nam nhân cao lớn ở cách đó không xa.

Trong cơn mơ hồ, nàng dường như thấy sắc mặt hắn cực kỳ âm lãnh, khóe miệng hơi nhếch lên, đôi mắt ẩn chứa rất nhiều thâm ý mà người khác không tài nào đoán biết được.

Lúc này Sở Lăng Thường mới có lại phản ứng. Nhận ra thân phận của nam nhân kia khiến nàng giãy giụa muốn đứng dậy nhưng nỗi đau đớn lan tràn khắp toàn thân lại khiến nàng choáng váng không kìm được mà rên rỉ một tiếng.

Vẫn đứng ở bên giường, Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhíu mày, không nói lời nào đem thân thể đang lung lay sắp đổ của nàng đỡ lấy, cánh tay rắn chắc cũng thuận thế đem cả người nàng ôm vào trong lòng.

Tám chân lông dày cũng theo đó rớt xuống khiến thân thể nữ nhân mềm mại trắng trẻo như bạch ngọc lại lần nữa hiện ra trước mắt hắn khiến ánh mắt hắn lại trở nên u tối.

Sở Lăng Thường không ngừng bắt buộc ý thức của mình phải tỉnh táo lại. Đúng như nàng đã từng nói, đau đớn cũng là một chuyện tốt,

ít nhất nó có thể chứng minh là nàng vẫn còn sống. Nam nhân này thật sự độc ác mà, hắn không lập tức giết nàng, vậy còn muốn làm gì nữa? Từ từ tra tấn hay sao?

Từ sâu trong nội tâm không khỏi dâng lên một cảm giác lạnh lẽo. Thông qua triệu chứng trên thân thể, nàng có thể biết được bản thân mình đã nhiễm phong hàn. Nhưng nàng cũng vô thức cảm thấy toàn thân có gì đó không ổn, cúi đầu nhìn lại thì tất cả mọi cảm giác của nàng đều biến mất và được thay thế bởi sự hoảng hốt.

Trời ạ!

Nàng....sao có thể trần trụi như vậy?

Ngay sau đó, Hách Liên Ngự Thuấn lại đem chăn lông bao lấy nàng, giọng nói có chút thô lỗ cùng thiếu kiên nhẫn khẽ vang lên...

“Mặc đồ vào, đi ăn!”

Lập tức, Sở Lăng Thường cảm thấy mình bị một luồng lực lớn đẩy ra, cả người ngã xuống giường. Một cảm giác ấm áp tiếp xúc với da thịt khiến nàng cảm nhận được phía dưới thân thể mình cũng là lớp lông thú, mà chiếc áo choàng bao lấy nàng cũng tỏa ra mùi xạ hương thoang thoảng.

Không phải là trường bào của nàng, bởi vì nàng vừa mới nhìn thấy trường bào của mình đã sớm bị giày xéo vứt sang một bên, còn có cả tấm vải bố nàng dùng để bó ngực nữa...

“Bản vương cũng không có nhiều thời gian chờ ngươi!” Thanh âm lạnh lùng lại lần nữa vang lên.

Lúc này nàng mới nhận ra mình đang ở trong doanh trướng. Thật

nực cười, nàng rốt cục lại bị hắn mang vào trong trướng, còn trần trụi nằm trên giường của hắn.

Hắn định làm gì với nàng?

Bởi bị nhiễm phong hàn nên tâm tình Sở Lăng Thường có chút hoảng hốt, đầu óc cũng không hoàn toàn tỉnh táo để theo kịp lời nói của hắn. Nàng khó nhọc với lấy trường bào, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt hơi ngẩng lên, thanh âm vô lực lộ ra chút ý thỉnh cầu...

“Nếu người muốn tiết kiệm thời gian, vậy mời đi ra ngoài, ta muốn thay đồ...”

Xem ra thân thể nàng đã bị nam nhân này nhìn cả rồi. Trong lòng mặc dù tràn ngập sự xấu hổ cùng phần hận, nhưng không có nghĩa là nàng có thể chịu đựng được việc hắn nhìn mình chằm chằm như vậy.

Đuôi lông mày của Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhướn lên để lộ ý phiến chán. Vẻ mặt hắn có chút không kiên nhẫn vừa muốn xoay người rời đi, bàn tay mới xốc màn che cửa doanh trướng lên lại đột ngột thả xuống, vẻ mặt vốn lạnh băng lúc này đã có sự biến đổi, hắn trực tiếp ngồi xuống một bên giường, khoe môi cong lên mang theo sự châm chọc đầy ác ý...

“Bản vương sẽ nhìn người thay y phục!”

Anh vương gia nhà ta thật là biến thái, "dòm" lúc người ta ngất còn chưa đủ, giờ lại còn muốn "dòm" tiếp. Khổ thân nàng Lăng Thường, dạ mặt mỏng vậy, chịu sao thấu

Quyển 3 - Chương 48: Phần 2: Sự sỉ nhục trá hình

Đầu của Sở Lăng Thường lúc này có cảm giác như bị vật cứng đập mạnh vào. Cảm giác lạnh băng như lúc bị ngâm dưới suối lại lần nữa ùa về, đầu ngón tay mảnh khảnh gắt gao nắm lấy chăn lông đang bao trên người nhưng sự ấm áp từ tấm chăn đó không đủ để lấn át sự bất an cùng kinh hãi trong lòng nàng. Từng đợt mê muội dâng lên trong đầu, sắc mặt nàng cũng tái nhợt đi đến mức gần như trong suốt.

Trái ngược với dáng vẻ của nàng, Hách Liên Ngự Thuấn lại bày ra bộ dạng cực kỳ lười biếng ngồi ngay ngắn không xa đó, đầy hứng thú nhìn nàng chăm chăm, hoàn toàn đem hết sự bất an của nàng thu vào trong tầm mắt, con ngươi màu hổ phách của hắn cũng hiện rõ sự cường thế cùng kiên định.

“Người....người đi ra ngoài!” Thân thể Sở Lăng Thường vốn đã yếu ớt không trụ nổi lâu nữa, sao còn có sức lực để dây dưa thêm với hắn! Nàng đem hết toàn lực hướng về phía hắn kêu lên một tiếng yếu ớt tựa một chú chim nhỏ bị kinh hoàng khiến người ta cực kỳ thương tiếc.

Đôi môi mỏng của Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhếch lên, bật ra tiếng cười trầm khàn như muốn bốn cột Sở Lăng Thường. Thanh âm của hắn lúc này lại có chút hờ hững, “Muốn bản vương tự mình ra tay?”

Giọng nói của hắn mềm mại như nước, tưởng chừng như vô hại nhưng ý tứ ẩn trong đó lại hoàn toàn có thể giết được người.

Gã nam nhân xấu xa!

Sở Lăng Thường dùng sức cắn chặt làn môi, cố gắng để cho nỗi đau đớn khiến bản thân tỉnh táo đôi chút. Ánh mắt nàng lúc này cũng có chút biến đổi. Ý tứ của hắc nữ đang dần dần hiểu được. Mặc dù hiện giờ bộ dạng hắc nữ trông khá vui vẻ và vô hại, nhưng nàng biết rõ hắc nữ chính là một con sói, không biết chừng một khắc sau sẽ lại làm ra chuyện gì đối với nàng.

Hắc nữ vẫn ngồi yên ở đó, gương mặt gần như hoàn mỹ tràn ngập vẻ nhẵn nài, từng đường nét cương nghị trên gương mặt hắc nữ cũng không hề che dấu sự bốn cột đầy ác ý. Hắc nữ thực sự là người khiến người ta không thể coi thường, nhớ lại bộ dáng hắc nữ lúc ngồi trên chiến mã nhìn mình từ trên cao thực giống như ma quỷ khiến người ta không rét mà run.

Một lúc lâu sau, nàng rốt cục chậm rãi đưa tay đem trường bào kéo về phía mình. Ánh sáng nhạt trong trường bào chiếu trên da thịt nàng càng thêm phần mê hồn, giống như một phiến ngọc thượng phẩm bày ra trước thứ ánh sáng chói mắt. Sở Lăng Thường luôn cảm thấy ánh mắt cách đó không xa dần trở nên nóng rực, khẽ ngẩng đầu có chút mất tự nhiên nói, “Người...người....nhắm mắt lại...”

Thanh âm của nàng lộ rõ sự phiến muộn cùng thẹn thùng len vào trong lòng hắc nữ khiến cho tâm tư sắt đá của Hách Liên Ngự Thuấn nảy sinh một loại rung động chưa từng có. Loại cảm giác khác thường này làm hắc nữ cực kỳ không thoải mái. Mạnh mẽ đem sự khó chịu nén xuống, sự nhẵn nài cuối cùng cũng bị dẹp bỏ, thân thể cao lớn của Hách Liên Ngự Thuấn đột ngột đứng dậy hướng về phía nàng bước tới.

“Đừng có lại đây!” Sự bình tĩnh vốn có của Sở Lăng Thường rốt cục

cũng bị hành động của hắn hoàn toàn đập tan. Nàng đem hết toàn lực hướng về phía hắn hô được một câu, rồi hô hấp cũng trở nên có chút dồn dập, thanh âm cũng trở nên run rẩy, “Ta thay...”

Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhếch môi nhưng không nói lời nào, cũng không chút cố kỵ đi tới bên giường ngồi xuống, hàng lông mày kiếm hơi nhếch lên, thân thể cao lớn ngồi ngay ngắn với hai tay đặt trên đầu gối đầy uy phong.

Thấy hắn đến gần như vậy nhìn mình chăm chăm, Sở Lăng Thường có chút khấn trương, khó nhọc nuốt nước miếng, thân thể hơi lùi về sau một chút, cuối cùng cũng chỉ có thể lớn mật ở trước ánh mắt soi mói của hắn chậm rãi đứng dậy.

Tám chân lông thú theo động tác của nàng rớt xuống, thân thể mảnh mai run rẩy hiện ra trước mặt hắn, loại khuất nhục này thực sự thắng được mọi nỗi đau đớn trên thân thể. Mặc dù hắn không làm gì cả, cũng không nói gì nhưng đã thành công khiến nàng có được cảm giác sống không bằng chết.

Hiện ra trước mắt Hách Liên Ngự Thuấn là thân hình hoàn mỹ đầy cám dỗ. Đôi mắt sắc bén như chim ưng của hắn hơi nheo lại, một tia âm u từ trong đó tỏa ra, ánh mắt nóng bỏng dọc theo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dần hạ xuống. Có lẽ bởi khấn trương nên cả người nàng cũng co lại tựa một con thú nhỏ, trong đôi mắt đẹp mơ hồ nổi lên một tầng hơi nước nhưng lại bị hàng mi dài cong vút quật cường khẽ chớp để che đi khiến sự mê hoặc lại càng tăng thêm. Hàng lông mày thanh tú với khuôn mặt nhỏ nhắn, sống mũi cao thẳng tinh tế, chiếc cằm thon nhỏ, toàn bộ ngũ quan nàng hết như được bạch ngọc điêu khắc thành. Ánh mắt hắn lại dừng trên làn da trắng như tuyết của nàng, nay bởi vì ánh mắt của người ngoài nhìn vào đã ánh lên một tầng đỏ hồng, đôi chân thon dài với đường cong mê hồn từng chút từng chút khiến tâm thần người ta phải điên đảo.

Trong doanh trướng, ngoại trừ hơi thở của nam nhân lạnh lùng kia thì lúc này còn tràn ngập mùi hương thơm ngát thuộc về riêng Sở Lăng Thường.

Tuy rằng hắn vẫn không nhúc nhích ngồi yên đó, hết như đang bình thản ngắm nhìn một khối mỹ ngọc nhưng khát vọng trong ánh mắt hắn thì không có cách nào che dấu. Một luồng khí mạnh mẽ không ngừng lan truyền khắp toàn thân, không ngừng muốn xuyên phá cơ thể lao ra khiến bàn tay to vẫn đặt trên đùi bắt đầu nhúc nhích, hô hấp cũng càng lúc càng thô trọng, ánh mắt nhìn về phía nàng cũng tràn ngập ham muốn chiếm hữu.

Sở Lăng Thường không có sức để chú ý đến sự thay đổi đó của hắn, nàng chỉ biết rằng từ lúc mình đứng dậy, ánh mắt từ phía giường kia càng lúc càng trở nên nóng rực, hết như bàn ủi lướt trên gương mặt cùng thân thể nàng. Nếu không vì muốn tra rõ cái chết của sư phụ, nàng tuyệt đối sẽ không chịu để hắn lăng nhục như vậy, nói không chừng đã sớm treo cổ tự sát rồi.

Cho dù nàng có bình tĩnh đến thế nào, tính cách lạnh lùng đến thế nào cũng không có cách nào thừa nhận chuyện bị một nam nhân khi dễ như vậy. Cho dù thân thể có đau đớn, bị châm chọc mỉa mai thì cũng tốt hơn nhiều so với việc để thân thể trần trụi cho hắn ngắm nhìn. Cố nén cảm giác muốn khóc, Sở Lăng Thường hít sâu nhiều lần đến nỗi sống mũi cũng có cảm giác đau ê ẩm, thôi thì nàng cứ coi như mình đã chết rồi vậy.

Hách Liên Ngự Thuấn thấy nàng định đem tấm vải bố quây lấy ngực, có chút tức giận nhíu mày, không nói lời nào liền đứng bật dậy, bàn tay to vươn ra đem tấm vải bố trong tay nàng giật xuống khiến Sở Lăng Thường kinh hãi kêu lên thất thanh.

Còn không kịp quay lại nhìn rõ tình trạng của mình, Sở Lăng Thường lại cảm thấy bị một cánh tay nam nhân rắn chắc từ phía sau ôm lấy, kinh hãi muốn giãy dụa thì lại bị hấn ôm càng chặt hơn.

Toàn thân hấn như tràn ngập lãnh khí cùng sự cứng rắn, cánh tay trắng kiện quấn lấy thân thể mềm mại của nàng khiến nàng không cách nào thoát ra. Thân thể mềm mại đang run lẩy bẩy trong ngực khiến yết hầu của Hách Liên Ngự Thuấn không ngừng lên xuống, hơi thở thô cát phả vào bên tai nàng. Hách Liên Ngự Thuấn cũng kìm lòng không được cúi đầu xuống, đôi môi mỏng theo hai má nàng cũng trượt dần xuống...

“Buông ta ra...” Sở Lăng Thường vừa sợ vừa không chịu nổi. Nàng vốn cho rằng hấn chỉ biến thái đến mức ngồi ở giường nhìn nàng thay y phục, không ngờ hấn còn động tay động chân như vậy.

Sự giãy dụa của nàng đối với nam nhân phía sau yếu ớt chẳng khác nào con kiến, đôi môi hấn càng lúc càng trở nên tham lam vùi vào trong mái tóc dài óng ả thơm ngát của nàng, một bàn tay to cũng trượt xuống đôi chân thon thả. Bàn tay kia thì mạnh mẽ vươn tới bầu ngực mịn màng tròn đầy, hô hấp của hấn giờ khắc này càng thêm đục ngầu.

Sở Lăng Thường lớn tới như vậy chưa từng bị nam nhân nào đối đãi thế này, nàng hét lên một tiếng liều mạng giãy dụa muốn thoát khỏi bàn tay ác ma, chỉ tiếc nàng càng giãy dụa, nam nhân phía sau lại càng phấn khích.

“Shh....tốt nhất là đừng lên tiếng, chẳng lẽ ngươi còn muốn để cho đám thuộc hạ của bản vương xông tới thương thức thân thể của ngươi sao hả?” Hấn kề môi sát vành tai nàng, cười khế, giọng nói cũng có chút khàn khàn, trong lòng bàn tay là bầu ngực tròn đầy trắng trẻo với nụ hồng mai đang nở rộ, theo sự chà đạp của hấn đã

đứng thẳng dậy. Bởi không có gì che phủ nên nó khẽ run rẩy chạm vào lòng bàn tay hắn, loại cảm giác trí mạng này hắn chưa từng có bao giờ, từ nơi bụng lại bốc lên một cảm giác khô nóng quen thuộc.

Quyển 3 - Chương 49: Phần 3: Sự sỉ nhục trá hình

So với hành vi của Hách Liên Ngự Thuấn thì lời nói của hắn càng thêm lớn mật khiến Sở Lăng Thường cực kỳ kinh hãi.

Từ ngày quen biết Hách Liên Ngự Thuấn, hành vi của hắn đã cực kỳ khác người khiến nàng không cách nào tưởng tượng hay đoán định được. Ở trong thế giới của hắn, chỉ có kiên trì thực hiện theo phương pháp của mình. Hắn cơ hồ không hề quan tâm đến cái gọi là lễ nghi đạo đức, dường như những thứ đó đã sớm bị hắn quăng ra khỏi đầu cho nên đối với những lời nói của hắn, nàng không thể không đề phòng.

Khí lực của nam nhân phía sau càng lúc càng trở nên mãnh liệt, nàng cơ hồ còn cảm thấy hơi thở của hắn ngày càng nóng bỏng, thanh âm tựa ma quỷ kia như sợi dây thừng siết chặt lấy nàng, khiến cho nàng hít thở không thông, hô hấp cũng vô cùng khó khăn.

“Thân thể này bản vương đã thấy không chỉ một lần, ngươi còn xấu hổ nổi gì? Muốn dùng cách lạt mềm buộc chặt?” Sống mũi hắn nhẹ nhàng cọ vào gáy nàng, tham lam hít lấy mùi hương thơm ngát trên thân thể nàng, giọng nói mang theo sự châm chọc cùng mê đắm, làn môi nóng như lửa rơi xuống đầu vai thon, bàn tay đặt trên bầu ngực tròn đầy cũng không chút an phận, không ngừng vuốt ve chúng.

Sở Lăng Thường ngừng giãy giụa, hoàn toàn dựa vào ngực hắn không nhúc nhích. Nguyên nhân là bởi nàng cực kỳ sợ hãi việc hắn sẽ nổi giận cùng mất kiên nhẫn mà lệnh cho đám thuộc hạ tiến vào. Hắn là vương gia, lần trước đã ôm sẵn một bụng lửa giận, cho nên

hiện giờ nàng chỉ là món đồ chơi trong tay hắn mà thôi.

Nữ nhân trong lòng cực kỳ ngoan ngoãn khiến khát vọng chiếm hữu trong người Hách Liên Ngự Thuấn lại càng thêm điên cuồng. Cảm thụ được thân hình mềm mại của Sở Lăng Thường hoàn toàn dán vào người mình, bởi sợ hãi mà không ngừng run rẩy tỏa ra sự dụ hoặc tựa một con mèo nhỏ càng khiến ham muốn chiếm hữu của hắn tăng vọt. Nàng cứ như vậy dựa vào hắn, mặc cho bàn tay to không chút an phận vuốt ve từng tấc da thịt trên thân thể mềm mại, mái tóc dài óng ả hơi xõa ra, khẽ lay động tạo thành cảm giác phiêu diêu tựa thần tiên.

Sở Lăng Thường gắt gao cắn chặt môi, trong đôi mắt trong trẻo tràn ngập sự lạnh lẽo, hàng lông mi cong vút che đi đôi mắt đẹp như có lớp sương mờ bao phủ, bộ dáng của nàng như vậy lại càng khiến hắn khó khống chế bản thân.

“Tiểu yêu tinh!” Hắn khẽ gầm lên một tiếng rồi hung hăng cắn vào cằm cổ trắng mịn của nàng, khiến nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, mà ngay lập tức hắn cũng ôm lấy nàng ném thẳng lên giường.

Sở Lăng Thường nhắm chặt hai mắt, nàng biết mình đã không cách nào trốn được kiếp nạn này, nhưng....

Thân thể trắng mịn như ngọc trên chiếc giường phủ da hổ tạo thành một sự tương phản đầy mê hoặc đánh thẳng vào thị giác của Hách Liên Ngự Thuấn. Cả thân hình cao lớn cường tráng của hắn lập tức áp xuống, không kìm được mà điên cuồng gặm cắn thân thể nàng.

“Uhm...” Màn sương mờ trong mắt Sở Lăng Thường rốt cục cũng biến thành màn lệ, chậm rãi chảy qua gò má, thân thể nàng muốn tránh né sự tấn công của hắn nhưng lại cảm thấy toàn thân mềm nhũn vô lực.

Hách Liên Ngự Thuấn không chút kiêng kỵ ăn mòn từng chút da thịt trên người nàng, đầu lưỡi nóng bỏng cơ hồ có thể đem toàn thân nàng thiêu đốt, một bàn tay to vươn ra đem hai cổ tay nàng túm lại cố định trên đỉnh đầu khiến nàng chỉ có thể cam chịu sự khuất nhục.

Nơi bầu ngực nhạy cảm của Sở Lăng Thường mỗi lần bị hắn gặm cắn lại dâng lên cảm giác như có hàng vạn con nhuyễn trùng xâm nhập cơ thể, tạo thành từng trận tê tê ngứa ngứa.

Một cảm giác trống rỗng cực kỳ xa lạ xuất hiện khiến Sở Lăng Thường cảm thấy kinh hãi tột độ, toàn thân nàng cũng nóng rực lên, hai má cũng bắt đầu đỏ ửng.

Đôi mắt của Hách Liên Ngự Thuấn càng lúc càng trở nên u ám, tựa như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Sở Lăng Thường gắt gao cắn chặt răng, khi nàng cảm nhận được bàn tay của hắn dờn xuống nơi tư mật của mình, nàng rốt cục nén hết sự run rẩy trong lòng cười lạnh một tiếng.

Tiếng cười lạnh lòng yếu ớt khiến động tác của Hách Liên Ngự Thuấn dừng lại, hắn ngẩng đầu, gương mặt anh tuấn vẫn tràn ngập sự mê đắm, hơi nheo mắt nhìn nàng chằm chằm, “Người cười cái gì?”

Sở Lăng Thường khó nhọc hít thở, nhìn thẳng vào đôi mắt âm trầm của hắn. Thanh âm của nàng tuy nhẹ bẫng nhưng từng câu từng chữ lại đầy sự mỉa mai lạnh lùng, “Ta cười thì ra Tả hiền vương cao cao tại thượng cũng chỉ như vậy. Ta chẳng làm gì cả cũng đã đủ khiến người mê loạn mất đi tự chủ. Thật đáng buồn! Thiên chi kiêu tử thì sao chứ? Còn không phải là một kẻ thuần phục ở dưới gấu váy của ta sao?”

Lời nói vừa dứt, khóe môi của nàng cũng nhếch lên đầy châm chọc, ánh mắt nhìn hấn cũng tràn ngập sự khinh bỉ.

“Lá gan của người quả thực rất lớn, dám nói bản vương như vậy?” Hách Liên Ngự Thuấn quả nhiên dừng mọi hành động lại, từ trên cao nhìn xuống nàng, Khóe môi Sở Lăng Thường mặc dù đang nhếch lên đầy châm chọc nhưng trong mi mắt nàng đã bắt đầu ánh lên màn lệ.”

“Dù sao ở trong tay người ta cũng chẳng sống được bao lâu, có gì không thể nói chứ? Chỉ là không nghĩ tới, thì ra Tả hiền vương cũng chỉ là kẻ háo sắc mà thôi, khó trách lại chiến bại nơi sa trường. Thuộc hạ của người phơi xương trắng nơi sa trường, còn người lại có tâm tư ở trên người địch nhân phong lưu khoái hoạt, thật sự khiến ta được mở rộng tầm mắt.” Vì để bảo vệ sự trong sạch, nàng chỉ có thể ra hạ sách này. Hấn là một nam nhân cao ngạo, nàng tình nguyện để hấn một đao giết chết mình còn hơn là bị lăng nhục thế này.

“Sở Lăng Thường, người chán sống rồi có phải không?” Quả nhiên, ánh mắt của Hách Liên Ngự Thuấn dâng lên một tia lạnh lẽo, sắc mặt vốn bình tĩnh cũng trở nên xanh mét, bàn tay to hung hăng bóp chặt cổ nàng khiến nàng đau đến nỗi thiếu chút nữa không hít thở nổi.

Quá tốt rồi, đây mới là bộ mặt thật của hấn. Nét cười lạnh trong mắt nàng càng lúc càng trở nên nồng đậm, vẫn không nhúc nhích mặc cho hấn hung hăng túm lấy mình, khẽ nói, “Người có bản lĩnh thì giết ta đi!”

Bầu không khí vốn đầy sự ám muội nhanh chóng bị một hồi lãnh khí cùng máu tanh và dữ tợn lấn át không cách nào thay thế.

Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn không ngừng bắn ra những tia âm u

lạnh lẽo tàn khốc tựa sói dữ, nắm tay vẫn chống ở một bên cạnh gương mặt nàng cũng siết lại đến nỗi khớp xương kêu răng rắc. Còn Sở Lăng Thường thì hoàn toàn ngược lại, nàng bình tĩnh nhìn thẳng hắn, giờ khắc này bộ dạng nàng cực kỳ thánh khiết tựa Thiên Sơn thánh nữ.

Một lúc lâu sau...

“Sở Lăng Thường, ngươi đang ước hiện giờ bản vương sẽ lập tức giết ngươi có phải không? Đáng tiếc, bản vương còn chưa muốn để ngươi chết sớm như vậy.” Hắn bất ngờ nắm lấy tay nàng, ý cười ôn hòa dâng lên trong mắt xua tan lãnh khí lúc trước, thanh âm nhẹ nhàng cũng theo đôi môi mỏng thốt ra...

“Bản vương sẽ giữ ngươi ở bên mình, để cho ngươi...sống không bằng chết!”

“Ta tuyệt đối sẽ không để ngươi được như ý!” Sở Lăng Thường cũng không phải mẫu người nhẫn nhục cam chịu, nàng tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn hắn ức hiếp mình.

“Vậy bản vương sẽ chờ xem thế nào!” Nụ cười trên môi Hách Liên Ngự Thuấn càng trở nên đậm hơn, nét âm ngoan trong mắt cũng tăng thêm vài phần, ngón tay thon dài chậm rãi mơn man trên má nàng, sau đó từ từ dời xuống phần xương quai xanh tinh tế, “Ngươi yên tâm, bản vương nhất định sẽ khiến cho cuộc sống của ngươi sau này muôn màu muôn vẻ, khiến ngươi đau đến mức không thể chịu đựng nổi, phải quỳ xuống cầu xin bản vương tha thứ!”

Những lời lạnh lùng của hắn tựa như hàng vạn mũi dao nhọn xuyên thấu vào lòng Sở Lăng Thường.

Sở Lăng Thường vẫn lạnh lùng nhìn hắn như trước, mà hắn cũng

dùng ánh mắt tựa ma quỷ nhìn lại nàng, bình thản đối mặt với ánh mắt quật cường của nàng.

Hai người họ vẫn duy trì ánh mắt như vậy cho đến khi...

“Vương gia, đồ ăn của Sở cô nương đã chuẩn bị xong cả rồi!” Thanh âm của Hồ Mạc vang lên từ bên ngoài trướng.

Sở Lăng Thường cực kỳ kinh hãi, không đợi Hách Liên Ngự Thuấn mở miệng đã vội vợ lấy áo lót, lại cuống quýt túm lấy trường bào khoác lên người. Nàng biết đây là trường bào của hắc thông qua mùi xạ hương đặc trưng còn vương vấn trên đó, nhưng lúc này nàng đã không còn sự lựa chọn nào khác nữa.

Hồ Mạc chả biết có rình bên ngoài nghe lén hay không mà cứ xuất hiện đúng lúc căng thẳng thế không biết. Chỉ tội nghiệp anh vương gia, đang cao hứng thì bị nàng ý dội cho gáo nước lạnh.

Quyển 3 - Chương 50: Phần 4: Sự sỉ nhục trá hình

Hách Liên Ngự Thuấn vẫn lẳng lặng ngồi nhìn Sở Lăng Thường. Hắn cũng không hề giống như trong tưởng tượng của nàng, biến thái truyền lệnh cho Hồ Mạc bước vào bên trong trướng. Đợi khi Sở Lăng Thường mặc đồ chỉnh tề lại xong, hắn mới cất giọng trầm trầm ra lệnh, “Đem vào đi!”

Hồ Mạc tuân lệnh vén màn trướng bước vào, lại thấy trường bào mà Sở Lăng Thường đang khoác trên người thì cảm thấy hơi kinh ngạc nhưng rất nhanh liền khôi phục lại sự bình thản, đem một phần thịt nướng cùng mấy món ăn thôn dã bày lên.

Lúc đang chuẩn bị đồ ăn, Hồ Mạc còn nghĩ là Sở Lăng Thường đã chết rồi. Lúc vương gia đem nàng ôm vào doanh trướng, sắc mặt nàng trông cực kỳ không ổn, lúc nằm ở trên giường bộ dạng cũng hệt như người đang hấp hối. Nghĩ lại những gì nàng đã phải chịu đựng thì đầu tiên là bị trói chặt trên lưng ngựa không ăn không uống, tiếp đó lại bị vương gia hạ lệnh treo lên cao, cuối cùng thì bị đám thuộc hạ dìm xuống suối - những hình phạt đó cho dù là nam nhân cũng không chịu nổi, huống hồ một nữ tử yếu ớt như nàng.

Nhưng hiện giờ thấy nàng đã tỉnh táo lại, tuy sắc mặt vẫn rất kém nhưng dù sao không chết cũng an tâm rồi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hồ Mạc không khỏi run lên. An tâm? Hắn dựa vào cái gì mà cảm thấy an tâm về nàng đây? Có chút bối rối nhìn thoáng về phía Hách Liên Ngự Thuấn, Hồ Mạc lại thấy vương gia đang chăm chú nhìn mình, dường như đã sớm đem tâm tư của hắn

nhìn thấu cả thì hai bàn tay không khỏi hơi run lên, vội vàng đứng qua một bên.

“Hổ Mạc, người học được thói tự mình làm chủ từ bao giờ hả?” Hách Liên Ngự Thuấn hỏi câu này bởi vì hắn không hề căn dặn bất kỳ tên thuộc hạ nào chuẩn bị đồ ăn cho nàng.

Hổ Mạc hoảng sợ, vội vàng quỳ một gối xuống, “Vương gia, là thuộc hạ không đúng. Thuộc hạ thấy bệnh tình của Sở cô nương rất nghiêm trọng, cho nên...”

“Sở cô nương?” Hách Liên Ngự Thuấn cười lạnh, một tay vươn ra nâng cằm nàng lên, ánh mắt tràn ngập sự âm ngoan đến cực độ, nhưng âm điệu lại cực kỳ trầm thấp, “Người đứng là một tiểu yêu tinh, không hề làm gì đã khiến thuộc hạ của ta bị thu phục như vậy. Nên biết rằng Hổ Mạc không phải người dễ dàng quan tâm đến người khác, nhất là tù binh chiến tranh.”

Thanh âm của hắn toát ra sự nguy hiểm cùng sát khí đằng đằng.

Sở Lăng Thường còn chưa kịp mở miệng, Hổ Mạc đã cuống quýt lên tiếng, “Vương gia, thuộc hạ thề một lòng trung thành với người, thuộc hạ không có....”

“Được rồi! Bản vương cũng chỉ là thuận miệng nói vậy mà thôi.” Hách Liên Ngự Thuấn chậm rãi cắt ngang lời Hổ Mạc, rồi lại quay đầu nhìn về phía Sở Lăng Thường, bàn tay đang nâng cằm nàng chuyển thành nhẹ nhàng vuốt ve, “Nếu Hổ Mạc đã có lòng chuẩn bị cho người thì ăn một chút đi.”

Trong doanh trướng tỏa ra mùi thịt nướng thơm phức. Trên bàn là món cá nướng tiêu thơm lừng khiến người ta thèm thuồng, còn có thịt chim trĩ hấp tinh dầu hoa cực kỳ đẹp mắt. Nhưng những món này

lại khiến Sở Lăng Thường cực kỳ kinh hãi, một tay nàng áp chặt lên ngực, cả thân hình nhỏ nhắn cũng theo bản năng lùi lại phía sau.

“Không...”

Từ khi sinh ra đến giờ Sở Lăng Thường chỉ ăn chay, nàng cũng chưa từng chạm đến mấy món đồ mặn như vậy. Lúc ở trên núi, cũng có khi nàng tình cờ thấy mấy con mồi bị thợ săn giết, nhưng nàng đều đem chúng đi chôn cất. Sinh mạng của mấy con thú đó ở trong mắt nàng cũng giống như con người. Cho nên nhìn thấy chúng biến thành món ăn đặt trên bàn, nàng lại vô thức tưởng tượng ra cảnh chúng bị giết hại cực kỳ thảm khốc....

Đầu nàng càng lúc càng cảm thấy choáng váng. Trải qua sự lo lắng cùng sợ hãi vừa rồi, tất cả khí lực mới hồi phục đều đã tiêu tán hết, chỉ còn lại chút sức nhỏ để lắc đầu một cách yếu ớt. Cho dù đói, nàng cũng không cách nào ăn được mấy thứ này...

Bắt nàng ăn mấy thứ này thì có khác gì bắt nàng đi ăn thịt người cơ chứ.

“Sao? Không thích? Người cho là mình còn ở tại Hán cung hay sao?” Hách Liên Ngự Thuấn hơi nheo mắt, dường như đoán được thói quen ăn uống của nàng, cố tình cất lời châm chọc đầy khinh miệt.

Toàn thân Sở Lăng Thường lại bắt đầu lúc nóng lúc lạnh, tuy việc bị dầm trong nước lạnh và chịu đựng gió rét không đến nỗi khiến nàng mất mạng nhưng cảm giác này thật sự khó chịu. Dạ dày nàng giống như bị một bàn tay hung hăng bóp chặt, hô hấp đang lúc yếu ớt lại gặp phải mùi thịt nướng khiến nàng cảm thấy có chút buồn nôn.

“Hồ Mạc, mang đồ ăn qua đây!” Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn chột lóe lên chút âm độc.

Hồ Mạc có chút chần chừ nhưng rồi cũng mang đồ ăn bước tới, thấy Sở Lăng Thường sợ hãi vung tay lên rồi “cạch” một tiếng, mấy món đồ ăn đều đổ hết ra đất.

“Không ăn, ta không ăn!” Sở Lăng Thường không ngừng lùi về phía sau, cố nén sự ghê tởm lên tiếng cự tuyệt.

“Vương gia....” Hồ Mạc nhìn mấy món ăn rơi tung tóe, sắc mặt lộ rõ vẻ lúng túng.

Sắc mặt Hách Liên Ngự Thuấn lúc này cũng cực kỳ khó coi, dường như sự nhẫn nại của hắn với nàng cũng đã mất hết. Hắn nhìn nàng chằm chằm rồi lạnh lùng thốt lên, “Được lắm, nếu ngươi đã muốn đối nghịch như vậy thì bản vương sẽ thành toàn cho ngươi. Hồ Mạc...”

“Dạ, vương gia!” Hồ Mạc thực sự bị sắc mặt lạnh băng của hắn làm cho khiếp sợ. Nhiều năm như vậy, hắn cũng chưa từng thấy vương gia tức giận như vậy vì ai bao giờ.

“Thú săn có còn không?” Thanh âm của Hách Liên Ngự Thuấn lúc này đã trở nên lạnh băng cùng trầm thấp đi rất nhiều, tựa như hồn ma mới quật mồ sống dậy khiến người nghe không khỏi cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

Hồ Mạc cũng không kịp được mà rùng mình một cái rồi lắp bắp, “Dạ còn....vẫn còn, nhưng...nhưng đều là thịt sống....thuộc hạ lập tức đi nướng...”

“Không cần!” Hách Liên Ngự Thuấn đột nhiên nhếch môi cười, quay đầu lại vươn tay kéo Sở Lăng Thường lại gần, bàn tay cũng giữ chặt gáy nàng, nhìn nàng chằm chằm rồi cười lạnh, “Nếu không thích ăn chín, vậy thì ăn sống đi!”

“Không...” Sở Lăng Thường kinh hãi dùng hết sức lực còn lại vung tay đánh vào người hắn. Hắn đúng là kẻ điên mà!

“Không? Bản vương chính là đang suy nghĩ cho sức khỏe của người thôi.” Hách Liên Ngự Thuấn đem khuôn mặt tuấn tú kề sát gương mặt nàng, cúi đầu cười, “Ở trong mắt người Hán các người không phải vẫn coi người Hung Nô chúng ta là man di sao? So với việc nướng chín đồ ăn, chúng ta lại càng thích dùng miệng cắn đứt cổ con mồi. Hôm nay, người cũng nếm thử mùi vị thịt sống xem thế nào đi!”

“Hách Liên Ngự Thuấn, người...khốn kiếp, buông ra....ta không ăn!” Thân thể của Sở Lăng Thường không ngừng lão đảo, nổi đau đớn xông lên não khiến trước mắt nàng như quay cuồng, dạ dày không ngừng quặn thắt lại, muốn nôn mà không được.

“Không ăn? Bản vương sẽ tự tay cho người ăn!” Hắn lại siết chặt lấy gáy nàng thêm, cười lạnh lẽo rồi quát lên, “Hổ Mạc, còn ngây ra đó làm gì? Mau đem vào đây?”

“A...dạ...vương gia.” Hổ Mạc thực bị một màn này làm cho choáng váng. Vẻ mặt của vương gia lúc này thực giống như người có thể nuốt sống cả sói dữ. Hắn không đành lòng nhìn Sở Lăng Thường bị tra tấn nhưng cũng không dám nghịch lại ý chỉ của vương gia nên đành nhận lệnh đi ra ngoài.

Gương mặt Sở Lăng Thường lại lần nữa bị Hách Liên Ngự Thuấn hung hăng nâng lên, từng lời lạnh băng của hắn mang theo sự tàn khốc như đánh tan hơi thở mong manh của nàng, “Bé ngoan, người không ăn no thì sao có sức đối nghịch với bản vương chứ?”

“Người....khốn kiếp....cầm thú....” Từng đợt mê muội lại lần nữa ập

tới khiến ngay cả sức lực mắng người của Sở Lăng Thường cũng không còn.

Rất nhanh chóng, Hồ Mạc đã trở lại đem theo một con thú săn mới bị lột da vào trong, thận trọng nói, “Vương gia, chỉ còn lại thứ này...”

Thật ra Hồ Mạc cũng có chút tư tâm. Vốn bên ngoài còn rất nhiều dã thú nhưng nếu xét theo sự hiểu biết của hắn về vương gia thì nếu đem những thứ đó vào, không biết vị cô nương này sẽ còn bị tra tấn thành ra bộ dạng gì nữa.

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn thoáng qua con thú săn được, đột nhiên cất tiếng cười lớn rồi đứng dậy, siết lấy gáy nàng cùng mái tóc dài khiến nàng phải quay mặt lại.

“Nhìn xem đây là cái gì?”

Sở Lăng Thường không thể không nhìn sang, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái đã khiến toàn thân nàng run rẩy, cảm giác buồn nôn mãnh liệt lại lần nữa ập tới. Con dã thú đã bị lột da nên nhìn không rõ là con gì nữa nhưng vẫn không khó để nhận ra bộ dạng giãy giụa của nó trước khi chết. Mà con thú này cũng vừa mới bị lột da xong nên máu tươi vẫn còn đang chảy ròng ròng, nhỏ ra đầy đất.

“Là con nai, còn nhớ bản vương đã nói với người câu gì không? Hách Liên Ngự Thuấn khế kè miệng sát gò má nàng, rồi lại nhẹ nhàng cắn cắn vành tai nhỏ xinh, thanh âm trở nên cực kỳ nhu hòa, “Bản vương đã từng nói mình thích nhất là săn nai, bởi vì con vật nhỏ đó rất thích chơi trốn tìm với bản vương. Nó càng thích trốn, bản vương lại càng thích truy đuổi, cho đến khi...giết được nó mới thôi!”

Lời nói nhẹ nhàng của hắn lại khiến toàn thân Sở Lăng Thường chìm trong một trận băng hàn.

Quyển 3 - Chương 51: Phần 1: Cách “yêu thương” của Hách Liên Ngự Thuấn

Bàn tay của Hách Liên Ngự Thuấn vẫn giữ chặt lấy gáy Sở Lăng Thường khiến nàng không thể động đậy. Bên vành tai nhỏ xinh, giọng nói của hắn tuy cực kỳ nhẹ nhàng nhưng lại mang theo sự mỉa mai sâu sắc, hệt như một lưỡi dao sắc bén chỉ cần xẹt ngang qua cũng đủ khiến người ta mất mạng.

“Buông ta ra!” Sở Lăng Thường cố sức giãy giụa nhưng kết cục là càng bị hắn giữ chặt hơn khiến nàng càng phải chịu thêm nhiều đau đớn.

“Bản vương còn chưa muốn thấy người chết sớm như vậy!” Trên gương mặt Hách Liên Ngự Thuấn tràn ngập vẻ hờ hững đáng sợ, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Hồ Mạc ra lệnh, “Mang qua đây!”

“Vương gia....hay là...thôi đi.” Lần đầu tiên trong đời, Hồ Mạc dám nói những lời thế này với Hách Liên Ngự Thuấn. Vứt dứt câu, hắn liền cảm thấy đôi mắt của vương gia trở nên sắc lạnh tựa như lưỡi dao bén nhọn có thể giết người khiến hắn sợ tới mức toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Hồ Mạc thực sự không tài nào hiểu được. Xét theo tính cách của vương gia thì người chưa từng tính toán chi ly với nữ nhân bao giờ. Trong ấn tượng của hắn, vương gia dường như là người cực kỳ chán ghét việc dính líu tới nữ nhân. Cho dù là đệ nhất mỹ nhân của Hung Nô - Đề Nhã quận chúa ở trước mặt người thì vương gia vẫn

cực kỳ lạnh nhạt. Mà Sở Lăng Thường lại là một tù binh chiến tranh, vẻ mặt tái nhợt cùng bộ dạng yểu ớt của nàng lúc này thật khiến người ta đau lòng. Nam nhân cho dù ý chí có sắt đá đến mấy cũng sẽ bị nàng làm lay chuyển, vậy mà vương gia lại....

Hách Liên Ngự Thuấn hơi nheo đôi mắt sắc như chim ưng lại, “Hổ Mạc, ngươi vừa nói cái gì?”

Giọng nói trầm thấp của hắn mang theo sự âm trầm cùng uy hiếp cực kỳ đáng sợ.

Hổ Mạc thấy vậy lại lần nữa quỳ gối xuống, tóc tai trên người như dựng hết cả lên, “Thuộc hạ biết tội, thuộc hạ không nên lảm nhảm.” Những người biết vương gia đều hiểu, khi vẻ mặt của hắn càng bình tĩnh, giọng nói càng nhẹ nhàng thì có nghĩa là hắn càng giận dữ. Lửa giận này một khi bùng nổ sẽ khiến cho đối phương phải chịu tai họa ngập đầu.

“Ra ngoài!” Hách Liên Ngự Thuấn trầm giọng ra lệnh, hai hàng lông mày của hắn cũng hơi nhíu lại thể hiện rõ sự kìm chế.

Hổ Mạc hơi ngậy người một lúc, lại thấy ánh mắt của Hách Liên Ngự Thuấn trở nên u ám đáng sợ liền vội vàng đứng dậy rời đi. Trước lúc ra ngoài, hắn còn theo bản năng nhìn thoáng qua phía giường của Sở Lăng Thường, trong lòng không khỏi than thầm một tiếng.

Hổ Mạc rời đi rồi lại càng khiến cho Sở Lăng Thường cảm thấy ớn lạnh. Trong doanh trướng lúc này chỉ còn lại Hách Liên Ngự Thuấn và nàng, nàng không biết hắn còn muốn tra tấn mình thế nào nữa, cũng không biết sau đó hắn lại muốn làm gì. Cảm giác đau đớn xông lên đầu khiến nàng cảm thấy mê muội, cảm giác muốn ói đã sớm khiến nàng không còn để ý đến gì khác nữa. Trong thoáng chốc, nàng cảm thấy có một lực lớn kéo mình đứng dậy, rồi sau đó lại bị

đẩy ngã sụp xuống đất.

Đầu gối đụng phải nền đất lạnh băng đau nhói khiến cả thể xác và tinh thần của nàng đều chao đảo, loạng choạng muốn đứng dậy nhưng lại không đủ sức, cả người ngã xuống, đau đớn cơ hồ len vào tận nơi sâu thẳm trong lòng. Mà lúc này nàng còn cảm giác được có thứ gì đó ấm áp, ẩm ướt nơi đầu gối. Xem chừng có lẽ đầu gối nàng đã chảy máu rồi.

Ý thức của nàng càng lúc càng mơ hồ mà nam nhân trước mặt nàng kia lại không như nàng mong muốn, bàn tay to mạnh mẽ của hắn nắm lấy gáy nàng, ép buộc nàng phải ngẩng đầu lên, bên tai lại lần nữa vang lên âm thanh trầm thấp tựa ma quỷ...

“Mười vạn đại quân đều bị ngươi giết, giờ lại làm ra vẻ thanh cao sao?” Nói xong, hắn cường ngạnh xé lấy một miếng thịt lớn từ con nai kia, không chút lưu tình nhét vào miệng nàng.

“Không...” Chút ý thức cuối cùng khiến nàng cố gắng đẩy hắn ra, cố nén sự đau đớn trên người liều mạng lắc đầu. Miếng thịt tươi lạnh băng còn rõ máu động vật đỏ thẫm dính lấy môi nàng khiến nàng ghê tởm muốn nôn ói.

Bàn tay to của hắn lại lần nữa kéo gương mặt nàng lại gần. Lần này hắn dùng ngón cái cùng ngón trỏ khóa chặt khớp hàm dưới của nàng khiến nàng không cách nào khép miệng lại được.

“Ăn hết nó!” Hai mắt Hách Liên Ngự Thuấn dường như đã bị nhuộm đỏ bởi khung cảnh đầy máu tươi trước mặt, trong đầu hắn cũng không ngừng hiện lên quang cảnh nơi chiến trường lúc các thủ hạ của hắn lần lượt ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất. Ngay cả trong không khí lúc này cũng tràn ngập mùi máu tanh. Nét mặt của hắn lúc này cực kỳ đáng sợ, bàn tay to dùng sức nhét thịt sống vào

cái miệng nhỏ nhắn của Sở Lăng Thường, nhìn thấy nàng nhíu chặt lông mày đầy thống khổ, trong lòng lại dâng lên một khoái cảm của sự trả thù.

Một miếng thịt tươi bị nhét mạnh vào miệng của Sở Lăng Thường. Cảm giác khó chịu khiến nàng chỉ muốn chết ngay lập tức. Toàn thân nàng cũng trở nên lạnh toát, càng liều mạng giãy giụa lại càng nhận lấy sự đối đãi thô bạo hơn.

“Mới có một chút thịt sống đã không chịu nổi? Vậy máu của mười vạn đại quân thì sao? Đôi môi mỏng khô gợt của hắn lại lần nữa kề sát tai nàng, nhìn cánh môi nàng run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch giờ cũng dính đầy máu tươi của con nai khiến dung mạo xinh đẹp của nàng lại càng trở nên kinh tâm động phách, như yêu tinh biến thành người khiến ánh mắt hắn lại càng thêm tối sầm lại.

“Đã từng thử qua mùi vị của máu chưa? Để bản vương tự mình bồi tiếp ngươi, được chứ?”

Giọng nói của hắn cực kỳ nhẹ nhàng quanh quẩn bên tai nàng, nghe chột xa chột gần, ngữ khí cực kỳ ái muội mang theo sự tàn nhẫn đáng sợ.

“Không...” Sở Lăng Thường liều mạng ho khan, miếng thịt tươi trong miệng bị nàng ói ra, nước mắt dọc theo khóe mắt lạnh lẽo rớt xuống, chảy xuống bên môi lại bị hắn cười khế liếm đi. Ngón tay thon dài vẫn còn vương vẩn mùi thịt sống của hắn khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn đang rung rung nước mắt của nàng, “Bé cưng, bản vương đang yêu thương ngươi như vậy, sao lại khóc? Ngoan....”

Thanh âm của hắn càng êm ái lại càng khiến từ tận đáy lòng nàng nảy sinh sự sợ hãi tột độ.

Quả nhiên, khi nàng đang lăm tưởng hẳn sẽ buông tay thì lại cảm thấy cánh môi mình bị làn môi mỏng của hắn áp vào, đầu lưỡi hắn mạnh mẽ cạy mở hàm răng tinh tế của nàng, Ngay khoảnh khắc hắn vừa xâm nhập, mùi máu tươi cũng theo đó tràn ngập khoang miệng nàng.

Máu!

Dòng máu tươi nhanh chóng len lỏi khắp mọi ngõ ngách trong miệng nàng, ý thức mơ hồ lại lần nữa bị kích thích cực độ. Tên cầm thú kia lại có thể đem máu của con nai chính miệng mớm cho nàng.

Không...

Một chút khí lực cuối cùng rốt cục cũng bùng nổ, Sở Lăng Thường đem hết toàn lực đẩy hắn ra. Chỉ nghe “phụt” một tiếng, máu trong miệng bị nàng nhổ ra, dòng máu đỏ tươi còn nhuộm đỏ cả hàm răng trắng như ngọc của nàng cùng đôi môi anh đào đã trở nên tái nhợt, từng mảng lớn máu còn dính vào trường bào trước ngực nàng khiến người không biết còn tưởng là nàng bị trọng thương vừa thổ huyết.

Lúc này Hách Liên Ngự Thuấn cũng không tiến lên cưỡng bách nàng nữa mà chỉ lẳng lặng đứng đó nhìn nàng chăm chăm, nhếch môi cười lạnh. Mặc cho khóe môi bị máu tươi nhuộm đỏ, hắn vẫn ung dung tựa như vừa nếm xong một món ăn thôn dã, vươn ngón cái nhẹ nhàng lau khóe miệng, trông cực kỳ tàn nhẫn nhưng cũng toát lên vẻ tao nhã đầy mỉa mai.

Dạ dày không ngừng co thắt, đảo lộn, cảm giác lạnh lẽo điên cuồng trào dâng khiến Sở Lăng Thường rốt cục không chịu nổi, lao đảo đứng dậy chạy ra ngoài doanh trướng, khó nhọc nôn ói.

Nàng vốn chưa được ăn thứ gì cho nên ói ra cũng chỉ toàn là nước,

thiếu điều mặt cũng ỏi ra luôn.

Tất cả đám lính bên ngoài doanh trướng đều ngừng mọi động tác lại, kinh hãi nhìn theo bóng dáng nữ nhân chạy ra khỏi doanh trướng của vương gia. Thấy toàn thân nàng toàn là máu, đám lính vội vàng cầm lấy trường mâu bên người hướng tới phía trước như muốn bảo vệ vương gia. Chỉ có Hồ Mạc vừa liếc mắt nhìn liền lập tức bước nhanh lên trước ra hiệu cho đám thuộc hạ an tâm, không cần phải quá lo lắng.

Quyển 3 - Chương 52: Phần 2: Cách “yêu thương” của Hách Liên Ngự Thuần

Sở Lăng Thường đã ói đến quận cả ruột, thân hình nhỏ bé cũng chao đảo, trên trường bào dính đầy vết máu đỏ sẫm mà sắc mặt nàng thì tái nhợt đến nỗi người ta nhìn vào cũng cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

“Tướng quân, hă...”

Đám lính Hung Nô đều bị cảnh tượng này làm cho giật mình, còn có rất nhiều người tiến lại gần xem tình hình.

“Trời ạ, thì ra hă thực sự là nữ nhân.” Một tên lính Hung Nô còn khá ít tuổi nhin không được liền kêu lên, “Cô...cô...sao có thể là nữ nhân? Rõ ràng lúc trước còn là nam nhân mà...”

“Ồn ào cái gì? Chúng ta đều đã biết cô ta là nữ nhân rồi, chính là nữ cải nam trang đó, hiểu không?” Một tên lính nhiều tuổi hơn đưa tay gõ đầu tên vừa rồi, trầm giọng giải thích.

Hồ Mạc vẫn đứng yên tại chỗ, ánh mắt đầy vẻ phức tạp nhìn dáng vẻ tiều tụy của Sở Lăng Thường từ phía xa rồi lại đảo mắt quan sát ánh nhìn của đám thuộc hạ. Hă biết rõ thân phận thực sự của Sở Lăng Thường sáng tỏ rồi nhất định sẽ càng hấp dẫn nhiều ánh mắt nam nhân hơn nữa.

Sở Lăng Thường thực sự là một mỹ nhân khiến người ta có cảm giác choáng ngợp. Nhất là hiện giờ, sự yếu ớt của nàng càng khiến

nam nhân không kìm lòng được mà muốn ôm vào lòng, muốn yêu thương nàng. Thật ra loại ý nghĩ này không chỉ mình Hồ Mạc mới có. Liền đó, trong đám lính có một người tiến lên, cầm theo túi nước, khẽ nói với Hồ Mạc, “Vị cô nương kia chắc hẳn đang rất khó chịu, hay là ta cho cô ấy uống chút nước...”

Hồ Mạc vội vàng ngăn cản hành động của gã thuộc hạ bằng cách khẽ lắc đầu. Chỉ có hắn mới rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Sở Lăng Thường thành ra như vậy là do vương gia. Nếu ai dám tiến lên can thiệp vào thì chẳng khác nào tự đi tìm cái chết.

Sao Hồ Mạc lại không muốn bước tới giúp nàng chứ? Nhưng hắn thực sự không dám.

Sở Lăng Thường à Sở Lăng Thường, cô thực sự có bản lĩnh. Không cần nói gì, không cần làm gì cũng sẽ khiến người ta hết lòng muốn bảo vệ.

Trong đám lính bắt đầu có tiếng xì xầm to nhỏ...

Hai tay chống lên thân cây, rốt cục Sở Lăng Thường cũng ngừng nôn ói. Toàn thân nàng không tự chủ được bắt đầu run run, cảm giác vô lực nhanh chóng chiếm lĩnh toàn thân. Mà ngay sau đó, nàng lại mơ hồ nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Hách Liên Ngự Thuấn từ trong doanh trướng bước ra, sai bước hướng về phía mình. Thân thể của nàng rốt cục cũng không thể chống chịu được thêm nữa, mềm nhũn ra, cả người hết như cánh bướm phiêu diêu cô độc ngã quỵ xuống....

Trong đám đông xung quanh vang lên tiếng kêu kinh hãi...

Hồ Mạc không kìm lòng được muốn tiến lên thì đã thấy Hách Liên Ngự Thuấn vươn tay ra vững vàng ôm nàng lên, mái tóc dài của Sở

Lăng Thường hơi xõa ra trên nền đất, dưới ánh mặt trời tản ra tia sáng óng ả tạo thành một khung cảnh cực kỳ đẹp mắt.

Bóng dáng cao lớn của Hách Liên Ngự Thuấn dưới ánh mặt trời đồ dài trên mặt đất. Bờ vai rộng toát lên sự cường thế đầy lạnh lùng. Lúc hấn cúi xuống nhìn nữ nhân trong lòng, ánh mặt trời phản chiếu hơi bị che khuất khiến gương mặt hấn lúc sáng lúc tối.

Thân hình Sở Lăng Thường nhẹ đến nỗi có cảm giác nàng có thể theo cơn gió bay khỏi ngực hấn bất cứ lúc nào. Hàng mi dài cong vút đã dần khép lại che đi đôi mắt đẹp, lại có chút run rẩy mang theo sự tuyệt vọng...

“Xin người...” Thanh âm của nàng cực kỳ nhỏ, dường như đang cố dùng hết toàn lực để thốt ra mấy lời này. Mí mắt của nàng cũng càng lúc càng nặng, đang cố nhìn nam nhân ôm lấy mình, nhìn gương mặt hoàn mỹ cực kỳ anh tuấn của hấn nhưng chỉ có nàng mới biết được hấn thực sự là ma quỷ đáng sợ đến nhường nào.

“Xin người, giết ta đi...”

Dồn hết chút khí lực cuối cùng nói xong mấy lời này, nàng rốt cục lại bất tỉnh nhân sự. Cánh tay vô lực buông thõng xuống bên người mà ánh mặt trời lúc này cũng như xuyên thấu đầu ngón tay đã tái nhợt đến mức trong suốt đó.

Một cơn giận dữ không nói thành lời điên cuồng dâng lên trong ngực Hách Liên Ngự Thuấn. Nàng rốt cục cũng mở miệng cầu xin hấn, nhưng không ngờ lại đưa ra lời cầu xin như vậy!

Chết tiệt!

Hách Liên Ngự Thuấn cắn chặt răng, gân xanh trên trán đều nổi hết

lên, trong con người màu hổ phách dâng tràn sự lo lắng cùng đau lòng mà ngay cả hắn cũng không phát hiện ra.

Theo bản năng thu cánh tay lại, đem nữ nhân đã sớm hôn mê ghì vào trong ngực như muốn ổn định lại cảm xúc, thật lâu sau giọng nói trầm thấp mang theo sự bình tĩnh của hắn mới vang lên...

“Hổ Mạc!”

“Có mặt tướng!” Hổ Mạc lập tức tiến lên, lại kín đáo nhìn lướt qua nữ nhân trong lòng vương gia.

“Truyền lệnh xuống dưới, hôm nay tiếp tục hạ trại!”

“A? A...vâng, vương gia!” Hổ Mạc vội vàng lĩnh mệnh, trong lòng lại không khỏi cảm thấy lo lắng. Không hiểu vương gia lại muốn làm gì? Chậm trễ thêm một ngày sẽ khiến nhị vương tử Vu Đan thừa dịp nói sàm. Lần này mười vạn đại quân thảm bại không biết sẽ gây ảnh hưởng thế nào tới đô thành. Chẳng lẽ vương gia là vì Sở cô nương?

Lúc Sở Lăng Thường tỉnh lại, dạ dày lại lần nữa co rút, mí mắt có chút nặng nề. Trong không khí lúc này toát lên vẻ thanh đạm. Loại hương vị này có chút quen thuộc nhưng trong lúc nhất thời nàng không tài nào nhớ ra.

Ánh mắt nàng khẽ chớp rồi khung cảnh dần dần trở nên rõ ràng hơn. Ánh sáng dịu nhẹ khiến nàng nhận ra nơi này vẫn là doanh trướng, trên người vẫn là chiếc chăn da thú ấm áp còn vương vấn mùi hương cực kỳ quen thuộc của Hách Liên Ngự Thuấn.

Thì ra nàng vẫn ở nơi này, nàng còn chưa chết sao?

Sở Lăng Thường thực sự không biết mình lại yếu ớt đến thế. Mới chịu qua mấy lần tra tấn đầy thống khổ đã muốn chết, còn nguyên nhân sư phụ trúng độc bỏ mình thì phải làm sao để tra xét? Chẳng lẽ nàng không muốn tìm ra hung thủ nữa sao?

Có lẽ, kẻ hại chết sư phụ chính là gã nam nhân kia!

Cho dù không phải hẳn thì chuyện đó cũng nhất định có liên quan tới hắn.

Hơi nghiêng đầu nhìn xung quanh, cảm giác choáng váng lại lần nữa tập kích toàn thân Sở Lăng Thường. Nàng thực không ngờ thân thể mình lại có thể mạnh mẽ hơn tinh thần đến vậy, có thể vượt qua mấy lần tưởng như đã cận kề cái chết.

Thân hình cao lớn đang ngồi bên cạnh bàn khiến nàng bất giác lại thấy căng thẳng.

Hắn đang tập trung tinh thần xem mấy cuộn thẻ tre, xem ra là chưa phát hiện nàng đã tỉnh lại. Hàng lông mày của hắn khẽ nhíu lại khiến nàng rất muốn cười châm chọc, chỉ tiếc toàn thân đau đớn khiến nàng không thể động đậy dù chỉ một chút.

Thì ra, hắn cũng có lúc cảm thấy đau đầu!

Báo ứng, thật sự là báo ứng!

Động tĩnh rất khẽ từ phía giường lập tức thu hút sự chú ý của Hách Liên Ngự Thuấn. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy nàng đã mở mắt thì thoáng có chút giật mình nhưng rất nhanh liền khôi phục lại sự bình tĩnh, hướng ra phía ngoài trướng cất tiếng, “Hổ Mạc!”

Hồ Mạc rất nhanh chóng vén màn trướng bước vào, thấy Sở Lăng Thường đã tỉnh không khỏi thở phào nhẹ nhõm rồi vội vàng cung kính khom người, “Có mặt tướng!”

“Đồ ăn đã chuẩn bị xong chưa?”

“Dạ, đã xong rồi. Mạt tướng lập tức đem vào.” Giọng điệu của Hồ Mạc nghe cực kỳ thoải mái, nói xong liền vội vàng lui ra ngoài.

Bên trong doanh trướng lại lần nữa khôi phục sự yên tĩnh. Hách Liên Ngự Thuấn không ngẩng đầu nhìn nàng nữa. Vẻ bình thản lạnh nhạt lúc này của hắn so với kẻ đã cường thế ép nàng ăn thịt sống uống máu tươi hôm qua thực như hai người hoàn toàn khác biệt.

Hắn lại muốn ép nàng ăn thịt sống sao?

Không...

Sở Lăng Thường tuy rằng muốn kháng cự nhưng đã sớm không còn khí lực để mở miệng, chỉ đành vô lực dõi theo hắn, như thể đang cảnh giác với một con dã thú sẵn sàng nhào tới bất cứ lúc nào.

Hồ Mạc rất nhanh chóng quay lại, trong tay bê theo một cái tô bằng đồng không biết đựng thứ gì nhưng có tỏa ra mùi gạo trắng thoang thoảng nhanh chóng lan khắp doanh trướng. Mùi hương này thực sự khiến Sở Lăng Thường hơi sững sốt...

“Đặt ở đó, lui ra đi!” Hách Liên Ngự Thuấn thản nhiên ra lệnh.

Hồ Mạc lần này lui ra với tâm trạng cực kỳ thoải mái, nét lo lắng trong mắt cũng hoàn toàn tan biến.

Quyển 3 - Chương 53: Phần 3: Cách “yêu thương” của Hách Liên Ngự Thuấn

Đợi Hồ Mạc rời đi, Hách Liên Ngự Thuấn mới buông thê tre trong tay xuống, bê cái tô bằng đồng trên bàn hướng về phía giường bước tới.

Sở Lăng Thường gắt gao dõi theo thứ đồ vật trong tay hắn. Hắn càng tới gần, hô hấp của nàng càng trở nên dồn dập nhưng lại chẳng có khí lực để cự tuyệt, chỉ có thể mặc cho hắn ngồi xuống bên cạnh mình, vươn tay đỡ thân hình mềm nhũn của nàng dậy, để dựa vào ngực hắn.

“Người có muốn chết thì cũng không phải lúc này. Mau ăn đi!” Thanh âm của hắn lúc này cực kỳ bình tĩnh, cũng không có vẻ tức giận hay châm chọc. Hắn còn tự tay bê tô lên, múc một thìa đưa tới bên môi nàng.

Lúc này Sở Lăng Thường mới nhìn rõ trong cái tô bằng đồng kia chính là cháo trắng.

Không phải hắn lại bắt nàng ăn thịt sống ư? Gạo này ở đâu ra? Cháo trắng ở đâu ra?

Theo như nàng biết, người Hung Nô vốn rất ít ăn cơm gạo.

Nét cảnh giác trong đôi mắt dần bị sự nghi hoặc thay thế. Nàng cũng không biết có nên mở miệng hỏi hắn hay không nữa. Hắn đột nhiên biến thành tốt bụng như vậy thực sự rất kỳ quái. Không phải hắn lại

nghĩ ra phương pháp tra tấn nàng khác đấy chứ?

“Ăn!” Thấy Sở Lăng Thường vẫn không nhúc nhích nhìn mình, thanh âm trầm thấp bình tĩnh của Hách Liên Ngự Thuấn lại vang lên. Thật khó có chuyện khiến hắn nhẫn nại đến như vậy. Cho đến lúc này hắn vẫn để thìa cháo kề sát môi nàng.

Thật lâu sau, Sở Lăng Thường rốt cục cũng hé miệng, vẻ mặt đầy nghi hoặc nuốt một thìa cháo. Nhưng dạ dày nàng lại lập tức quặn thắt lại khiến Sở Lăng Thường liền nôn ra, cảm giác muốn ói lại lần nữa xâm lấn toàn bộ đầu óc.

Hách Liên Ngự Thuấn cũng không có bất kỳ hành động phần nộ nào, cũng không lên tiếng châm chọc bốn cợt, mà chỉ lẳng lặng ngồi một bên nhìn nàng, đợi đến khi nàng cảm thấy dễ chịu hơn mới chậm rãi lên tiếng, “Mấy ngày liền không ăn gì thì sẽ bị như vậy. Cho dù sau đó có ói ra thì cũng phải ăn cho hết tô cháo này.”

Nói xong, hắn lại đỡ Sở Lăng Thường dậy, cực kỳ nhẫn nại múc thìa cháo đưa đến bên môi nàng.

“Ta....tự ăn.” Mùi cháo trắng tinh khiết thoang thoảng trong miệng khiến khí lực của Sở Lăng Thường khôi phục lại đôi chút cho nên nàng cũng không muốn hắn làm ra vẻ người tốt như vậy.

Vừa đưa tay chuẩn bị nhận lấy chiếc thìa thì Hách Liên Ngự Thuấn lại lập tức ngăn nàng lại, “Người tưởng rằng bản vương đang thương hại ngươi sao? Tuy rằng bản vương rất muốn giết ngươi, nhưng ít ra cũng không phải hiện giờ. Cho nên, ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời!”

Âm điệu của hắn thoắt chuyển lạnh băng mang theo sự uy nghiêm cực độ.

Sở Lăng Thường cũng không muốn tranh cãi với hắn, mà trên thực tế nàng cũng chẳng có sức để cầm lấy cái thìa, đành mặc cho hắn tùy ý đút cháo cho mình. Toàn bộ quá trình diễn ra trong yên lặng, hắn không hề nói câu nào, thậm chí cũng không nhìn nàng mà chỉ cực kỳ nhẫn nại hoàn thành cùng một động tác, không chút vội vàng. Mỗi lần, hắn đều chờ nàng hoàn toàn nuốt xuống rồi mới xúc tiếp thìa thứ hai.

Ăn xong rồi lại nôn ra hết là một việc không thể tránh khỏi. Dù sao mấy ngày rồi nàng không có ăn gì, đột nhiên lại tiếp nhận đồ ăn như vậy đương nhiên cơ thể sẽ không thích ứng. Mỗi lần nàng khó chịu ăn không vào, Hách Liên Ngự Thuấn lại bình thản nói “Cố ăn thêm một chút!”

Dần dần, khẩu vị của nàng cũng khá hơn. Tuy cháo trong tô cũng không có nhiều nhưng cũng đủ khiến khí lực của nàng khôi phục lại đôi chút, không còn khó chịu như lúc trước.

Ăn xong, cảm giác vô lực cũng dần dần biến mất. Rồi nàng lại thấy Hách Liên Ngự Thuấn đưa túi nước của hắn đến bên môi mình thì không khỏi có chút chần chừ.

Đây là túi nước của hắn. Hai người họ dùng chung một túi nước như vậy thực sự rất kỳ quái, như thể là quan hệ giữa bọn họ cực kỳ thân mật vậy.

“Uống!” Hắn mở nút túi nước, kiên trì ép nàng.

Mà Sở Lăng Thường cũng cực kỳ khát nên cũng không để ý tới nhiều chuyện như vậy nữa. Nàng đỡ lấy túi nước đưa lên miệng, vừa mới uống được vài ngụm liền bị hắn mạnh mẽ đoạt lại cái túi.

“Đừng...” Sở Lăng Thường trơ mắt nhìn hấn ném túi nước sang một bên, trong mắt lộ rõ sự khát vọng.

“Muốn chết sao?” Hấn lạnh lùng nói...

“Ta....khát!” Từ “khát” cuối cùng của nàng tựa như một tiếng than nhẹ. Nàng có thể hiểu được ý hấn. Thời gian dài như vậy không được uống nước, nếu đột nhiên uống nhiều sẽ khiến người ta hít thở không thông. Chỉ tiếc là nàng quá khát nên đã quên mất điều đó.

Thấy dáng vẻ của nàng như vậy, trong đôi mắt trong veo còn lộ rõ một tia khát vọng thì một cảm giác dễ chịu tựa như có dòng suối trong vắt chợt chảy trong lòng Hách Liên Ngự Thuấn, khiến cho một thứ gì đó trong sâu thẳm tim hấn tan chảy. Dường như bị dáng vẻ của nàng chọc cười, khóe môi hấn hơi giật giật, dường như đang cố khống chế nụ cười cùng cảm giác khác thường trong lòng.

“Từ từ thôi!” Hấn bất ngờ nói một câu, mà thanh âm cũng cực kỳ dịu dàng.

Sở Lăng Thường sửng người, ngược mắt nhìn hấn. Nét mặt hấn như ẩn hiện trong ánh nến lung linh, đầy cương nghị và mạnh mẽ. Không hiểu tại sao, nàng rõ ràng là hận hấn, nhưng trong tâm tư lại vô thức run lên khe khẽ...

Đột nhiên, từ tận đáy lòng nàng lại dâng lên một hồi cảnh giác. Hấn đâu phải người tốt gì chứ! Theo như lời hấn nói thì hấn cực kỳ muốn nàng chết, chỉ là không phải hiện giờ mà thôi. Vậy lúc nào mới là thời cơ tốt nhất? Hay hấn thích chậm rãi tra tấn nàng? Nhìn nàng từ thất vọng đến tuyệt vọng, đến chết đi sống lại mới cam tâm?

Nét cảnh giác trong mắt nàng khiến Hách Liên Ngự Thuấn hơi nheo mắt lại. Sau đó hấn cau mày truyền Hồ Mạc bước vào. Không biết

hắn dạo dò cái gì mà một lúc sau lại thấy Hồ Mạc mang vào một thứ gì đó.

Lần này trong không khí không còn là mùi cháo trắng nữa mà chính là mùi hương mà nàng ngửi được lúc vừa tỉnh lại.

Mùi hương này cực kỳ dịu nhẹ, tựa như một loại thảo dược, lại phảng phất như hương hoa...

Đây là...

Tử tô? Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Sở Lăng Thường. Đột nhiên nghĩ tới loại thảo dược này khiến nàng không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Tử tô rất có tác dụng trong việc giải trừ phong hàn, nhưng loại thảo dược này cũng không phải tùy tiện có thể kiếm được. Bọn họ đang hạ trại ở nơi sơn dã, ven đường chắc hẳn không thể có.

“Chỉ có thể tìm được mấy loại thảo dược này, các tiệm thuốc đều đóng cửa cả rồi.” Hách Liên Ngự Thuấn đỡ lấy chén thuốc nhìn xem, nhếch môi vừa lòng rồi đưa đến trước mặt nàng.

Sắc thuốc thực sự là một công việc rất vất vả. Xem dáng vẻ của hắn thì thuốc này đã được sắc rất cẩn thận. Nhận lấy chén thuốc, nàng có chút ngờ vực nhìn hắn. Tiệm thuốc bắc? Không phải hắn sai người lộn ngược trở lại tiệm thuốc dưới núi mua đấy chứ? Sao có thể như vậy? Hắn biết rõ xuống núi rất nguy hiểm mà còn phái người tới hiệu thuốc. Nghĩ như vậy, nhưng nàng lại hồ hững nói, “Nếu không có chiến tranh, tiệm thuốc bắc sao có thể đóng cửa được.”

Đây không phải là câu nghi vấn, cũng không phải câu hỏi ngược lại mà là một câu khẳng định, và cũng rất rõ ràng là nhằm vào Hách Liên Ngự Thuấn.

Lời nói vừa thốt ra, nàng rõ ràng cảm nhận được trong không khí dâng lên một hơi thở lạnh băng. Không chút để ý đến nam nhân ngồi bên cạnh, nàng hơi ngửa đầu, đem thuốc trong chén uống cạn.

Nàng không thể chết được, tuyệt đối không thể chết được! Nàng còn muốn giữ lại tính mạng này để tra ra rốt cuộc là kẻ nào đã giết hại sư phụ, nàng còn muốn giữ lại tính mạng này để trở về Trung Nguyên gặp sư huynh cùng Thanh Tụ. Nàng đã nhận lời với Thanh Tụ nhất định sẽ còn sống trở về. Nàng không thể nuốt lời!

Lửa giận dâng lên trong ngực Hách Liên Ngự Thuần rất nhanh bị áp chế xuống. Nữ nhân này quả thực lớn mật, cho dù vô tình hay cố ý đều dễ dàng khiến cảm xúc của hắn có sự biến đổi. Năm tay siết chặt lại rồi buông lỏng, thấy nàng uống hết chén thuốc, hắn liền xoay người trở lại bên bàn.

Sự thay đổi của hắn khiến Sở Lăng Thường có chút không thích ứng kịp. Nàng cũng không biết lúc này đã là giờ gì, chỉ thầm nghĩ là phải rời khỏi doanh trướng này, nếu không hắn lại giống như cầm thú thì phải làm sao? Lúc này, nàng thật sự nhận thấy tính tình của hắn thực sự quá thất thường.

Cố nén đau nhức trên người định đứng dậy thì nàng lại nghe thấy thanh âm của Hồ Mặc vang lên từ bên ngoài doanh trướng...

“Vương gia, có thám tử từ thành đô tới báo tin!”

Quyển 3 - Chương 54: Phần 1: Tâm tính thất thường

Hách Liên Ngự Thuấn vẫn ngồi yên ở đó, sắc mặt rất nhanh chóng bình thản trở lại, thản nhiên lên tiếng, “Truyền vào!”

Rất nhanh sau đó, Hồ Mạc dẫn theo một thám tử tiến vào trong trướng. Trên gương mặt thám tử này lộ rõ vẻ mệt mỏi cùng phong trần. Nhìn qua thì thấy tuổi tác người này cũng không lớn nhưng dáng vóc lại cực kỳ dũng mãnh, trên vành tai còn đeo một cái khuyên lớn, trường bào trên người được buộc gọn gàng sang hai bên, hông còn đeo một tấm thẻ bài.

Thấy Hách Liên Ngự Thuấn, người đó lập tức quỳ xuống, “Khấu kiến Tả hiền vương!”

Hách Liên Ngự Thuấn khẽ gật đầu, đợi thám tử đứng dậy mới lên tiếng, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm vương gia, thành đô...” Thám tử nói được một nửa liền dừng lại theo bản năng, hai mắt sáng ngời đột ngột đảo qua phía giường mà Sở Lăng Thường đang ngồi thì hơi ngây người, trong mắt cũng xẹt qua chút cảnh giác.

Sở Lăng Thường bị ánh mắt của thám tử kia nhìn chằm chằm thì không khỏi rung mình, thầm than nhẹ một tiếng. Người Hung Nô không chỉ cường hãn mà còn cực kỳ cảnh giác. So với Hán binh, bọn họ quả thực có bản lĩnh công thành chiếm đất hơn nhiều.

Hồ Mạc thấy vậy liền hạ giọng, “Vương gia, mặt tướng lập tức đưa

Sở cô nương ra ngoài.”

Thám tử từ thành đô đưa tin cấp báo tới, cho dù sự tình lớn hay nhỏ đều không thể tiết lộ ra ngoài. Sở Lăng Thường dù sao cũng không phải người Hung Nô, biết được tin tức nội bộ thì không hay chút nào.

Ai ngờ Hồ Mạc còn chưa kịp tới gần Sở Lăng Thường, giọng nói bình thản của Hách Liên Ngự Thuấn đã vang lên...

“Nói đi, thành đô có chuyện gì?”

Hồ Mạc hơi sửng lại, có chút kinh ngạc quay đầu nhìn Hách Liên Ngự Thuấn. Vương gia làm sao vậy? Sao lại không chút kiêng kỵ Sở Lăng Thường như thế?

Thám tử cũng không ngờ được Hách Liên Ngự Thuấn lại nói như vậy, há hốc miệng lắp bắp, “Vương gia, cô nương ấy...”

“Nói!” Một từ cực kỳ lạnh lùng thốt ra từ miệng Hách Liên Ngự Thuấn, hoàn toàn không màng tới vẻ mặt kỳ quái của Hồ Mạc cùng thám tử.

Thám tử khẽ liếm môi, vừa muốn mở miệng thì lại nghe thấy Sở Lăng Thường lên tiếng, “Đợi chút!”

Cả ba người thuận thế nhìn lại, thanh âm của Sở Lăng Thường mặc dù rất nhẹ nhưng lại lộ rõ sự kiên trì. Nàng yếu ớt gượng dậy bước xuống giường, nặng nề cất từng bước hướng phía cửa doanh trướng bước tới.

Mười vạn đại quân Hung Nô bị giết, thành đô báo tin về nhất định là chuyện tranh chấp nội bộ. Nàng thực sự không có tâm tình nhàn nhã để biết chuyện của hắn.

Tấm màn trướng vừa vén lên, bóng đêm bên ngoài lập tức nhấn chìm thân ảnh nhỏ nhắn mảnh khảnh của nàng.

Hách Liên Ngự Thuấn vẫn nhìn chăm chăm về phía cửa doanh trướng, đôi mắt hắc đột nhiên hiện lên một tia u ám, hàng lông mày cũng chau lại thể hiện rõ sự ẩn nhẫn, cắn chặt răng không nói lời nào.

Hổ Mạc âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán. Có trời biết, vừa rồi hắc thực sự sợ nàng lớn mật mà chọc giận đến vương gia. Phải biết rằng vương gia vừa rồi đã đồng ý để nàng không cần phải rời đi, vậy mà nàng công nhiên làm như vậy đơn giản là muốn dùng hành động đó để kháng cự với quyền uy của vương gia.

Nữ nhân này quả thực quá lớn mật.

“Nói đi!” Hách Liên Ngự Thuấn đột ngột ra lệnh, giọng hắc lúc này cũng không hề để lộ chút ý tức giận nào.

Thám tử đương nhiên cũng nhận thấy không khí có chút khác thường, vội thận trọng lên tiếng bẩm báo, “Vương gia, thành đô đã nhận được tin mười vạn quân bị đánh tan tác. Thiên Vu cực kỳ giận dữ, mà nhị vương tử lại mượn cơ hội này xin Thiên Vu tước đi binh quyền của vương gia, để mình đích thân lãnh binh xuất chinh. Thiên Vu có lệnh truyền vương gia hỏa tốc trở về phục mệnh.”

“Cái gì? Tước binh quyền của vương gia?” Hổ Mạc nhíu mày lên tiếng. Nhị vương tử kia chắc hẳn đang chờ ngày này từ lâu.

“Vương gia, xem ra chúng ta không thể chậm trễ thêm nữa. Nhị vương tử một lòng muốn đoạt quyền, chỉ sợ Thiên Vu đã sớm dao động rồi.”

Nụ cười lạnh lùng chột nhếch lên trên môi Hách Liên Ngự Thuấn rồi từ từ lan tỏa trên gương mặt hắc, chậm rãi ngưng tụ vào trong đôi mắt màu hổ phách mang theo nét lạnh lùng của hắc.

“Hắc muốn lãnh binh xuất chinh? Thật nực cười? Hắc có bản lĩnh đó sao?”

“Vương gia, nhị vương gia tuy rằng mưu lược không nhiều nhưng dù sao hắc cũng ở bên cạnh Thiên Vu, chúng ta không thể không đề phòng.” Trên mặt Hồ Mạc thoáng hiện chút lo lắng.

“Vương gia, tướng quân nói rất đúng. Hiện giờ tại thành đô, ai ai cũng biết việc đại quân Hung Nô bại trận, ty chức còn nghe nói mấy ngày nay nhị vương tử thường hay lui tới chỗ Tả Cốc Lễ vương, Hữu Cốc Lễ vương. Chỉ sợ trong đó sẽ có ẩn tình không muốn người ngoài biết.”

“Vương gia, việc này không nên để chậm trễ. Chúng ta đã hạ trại ở đây ba ngày, xin vương gia lập tức khởi hành trở về thôi.” Hồ Mạc thấy tình hình thực sự bất lợi. Nếu thật sự bị nhị vương tử nhân cơ hội này hãm hại, chẳng phải mọi chuyện sẽ hỏng bét hay sao?

Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhíu mày suy nghĩ, ánh mắt lại theo bản năng hướng về phía bên ngoài trướng, cân nhắc một hồi rồi mới lạnh nhạt lên tiếng, “Hồ Mạc, truyền lệnh xuống ngày mai khởi hành.”

Hồ Mạc cũng không lập tức nhận lệnh mà sốt ruột hỏi lại, “Vương gia, chẳng lẽ không phải ngay bây giờ sao?”

Sao vương gia lại làm như vậy? Thành đô đã đưa tin hỏa tốc tới mà bọn họ còn muốn để ngày mai mới khởi hành?

“Truyền lệnh xuống đi!” Hách Liên Ngự Thuần trước giờ đều không có thói quen giải thích, chỉ hơi cao giọng nhắc lại.

“Vâng, mặt tướng tuân lệnh.” Hồ Mạc cũng không còn cách nào đành phải làm theo. Cho tới giờ hắn chưa từng hoài nghi mỗi quyết định của vương gia nhưng lần này hắn thực không tài nào hiểu được.

Bên ngoài trướng, khung cảnh núi rừng cực kỳ yên tĩnh, chỉ có đám lửa bập bùng thỉnh thoảng vang lên tiếng nổ tí tách của củi khô.

Ra tới bên ngoài, Sở Lăng Thường chọn một gốc cây chặm rãi ngồi xuống, ánh trăng nhẹ nhàng chiếu lên trường bào rộng thùng thình của nàng, mái tóc dài đen nhánh rủ xuống hai bên người tản ra thứ ánh sáng trắng bạc lung linh huyền ảo.

Trên đỉnh đầu thỉnh thoảng có vài con đom đóm bay qua, phát ra thứ ánh sáng lập lờ tựa như những tiểu tinh linh xinh đẹp khiến Sở Lăng Thường không kìm lòng được ngẩng đầu ngắm nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn mỹ trắng trẻo tựa một khối bạch ngọc, tuy rằng vẫn còn tái nhợt nhưng vẫn không cách nào lẫn át được vẻ đẹp mê người.

Phía xa xa trên bầu trời là những chấm sáng rực rỡ của các vì tinh tú tựa như những viên ngọc quý trong tay tiên nữ. Khung cảnh tĩnh lặng đêm nay thực sự quá đẹp, quá động lòng người.

Đã bao lâu rồi nàng không có ngắm nhìn bầu trời đêm?

Lần cuối cùng ngắm sao là khi nàng còn ở tại sơn cốc, lúc đó sư huynh cũng chưa xuống núi. Nàng cùng sư huynh ngồi ở hai bên sư phụ, cùng đàm luận thế cục thiên hạ. Hơn nữa còn nhìn lên trời xem sự vận động của các vì sao. Đối với thuật chiêm tinh, nàng cùng sư

huynh cũng không biết được nhiều, nhưng sư phụ thì khác. Tuệ nhãn của sư phụ cực kỳ độc đáo, có thể nhìn ra những chuyện mà người thường không cách nào biết được.

Mà Thanh Tụ lúc đó nếu không có việc gì làm thường hay chọc phá nàng, nếu không thì cùng hạc nhi đùa giỡn. Nay nghĩ lại, khung cảnh đó dường như đã xa cách cả một đời người.

Đang nghĩ ngợi, nàng chợt cảm thấy trước mắt hiện ra một bóng người đang bước tới. Người đó nhẹ nhàng vung tay lên, đám đom đóm trước mặt liền bay tản ra khiến quầng sáng xinh đẹp kia nhất thời trở nên tan tác.

Quay đầu nhìn lại thì xuất hiện trước mắt nàng là một nam tử trẻ tuổi, đoán chừng chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi.

“Cô nương thích đom đóm? Vậy tặng cho cô? Hắc chủ động nở nụ cười với Sở Lăng Thường, thân nhiên ngồi xuống bên cạnh nàng, đem một cái túi mở ra. Từ miệng túi vừa hé mở, hàng loạt đốm sáng nhỏ xíu nhẹ nhàng bay ra tạo thành một khung cảnh cực kỳ mỹ lệ.

Quyển 3 - Chương 55: Phần 2: Tâm tính thất thường

Nụ cười của nam tử trước mắt Sở Lăng Thường cực kỳ rạng ngời. Hẳn rõ ràng là một binh sỹ tham gia cuộc chiến này nhưng trong ánh mắt không hề có chút sát khí nào mà cực kỳ thuần khiết khiến người ta sẵn sàng tin tưởng.

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng đưa tay nhận lấy túi vải từ tay hắn, nhìn thoáng qua rồi không kìm được cất tiếng hỏi, “Vì sao lại bắt chúng? Hãy để chúng sống cuộc sống của mình đi!” Nói xong nàng nhẹ nhàng mở túi ra để cho những con đom đóm đang lập lòe trong đó nhẹ nhàng bay ra.

Ánh sáng từ những con đom đóm phản chiếu lên gương mặt nàng càng khiến dung nhan mỹ lệ tựa khối ngọc không tỳ vết hiện ra rõ ràng. Nam tử kia nhìn đến ngây người, trong mắt cũng tràn ngập sự tán thưởng, “Dáng vẻ của cô nương thực đẹp!”

Nếu là một nam nhân bình thường nói câu này, nàng đã sớm không để ý mà bỏ đi, nhưng từ trong giọng nói của nam tử này, nàng có thể nghe ra chút ý cảm thán, không hề tỏ ra xa cách mà thân thiết tựa bằng hữu. Nàng hơi ngẩng lên, tò mò hỏi lại, “Cậu năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Mười lăm! Đừng xem thường tôi ít tuổi. Từ lúc mười tuổi tôi đã ra sa trường rồi.” Hắn như sợ bị nàng coi thường liền vội vàng bổ sung một câu.

Từ tận đáy lòng, Sở Lăng Thường không khỏi than thầm. Chiến loạn

đã huy động từ một đứa nhỏ mười mấy tuổi đến cả những lão binh già cỗi. Hắn mới mười lăm tuổi nhưng dáng vóc cực kỳ cao lớn, xem ra mấy năm nay đã trải qua không ít sương gió.

“Nhìn dáng vẻ của cậu không giống người Hung Nô, cậu tên là gì vậy?” Sở Lăng Thường điều chỉnh lại thế ngồi, đem thân thể mệt mỏi dựa vào gốc cây, khẽ cất tiếng hỏi.

“Cô nương thực tình tường! Tôi thật ra là người nước Sở, từ nhỏ đã theo mẫu thân đến phương Bắc. Mẫu thân về sau lại gả cho một người du mục Hung Nô, cho nên tôi đã lớn lên ở Hung Nô.” Nam tử kia không hề che dấu thân phận của mình mà rất thoải mái nói ra, ngay cách nói chuyện của cậu ta cũng cực kỳ lưu loát. Gãi gãi đầu, cậu ta lại lên tiếng, “À, cô nương có thể gọi tôi là Ô Khả.”

“Ô Khả?” Sở Lăng Thường chợt cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác ấm áp. Thì ra cậu ta cũng là người nước Sở.

“Chính là con chim đại bàng đó, tên này là do phụ thân sau này của tôi đặt cho.”

“Còn cô nương tên là gì?”

“Tôi...”

“Tên của hắn á...ha ha...chúng tôi đều gọi hắn là Tiểu Thạch Đầu.” Một tên lính Hung Nô khác tiến tới, ngồi xuống bên cạnh nam tử vừa rồi, bàn tay rắn chắc của hắn vỗ lên vai cậu ta, nhìn Sở Lăng Thường cười cười, “Lúc hắn vừa đến Hung Nô, bọn tôi nghe mẫu thân hắn gọi như vậy.”

Tên lính mới tới này nói tiếng Hán cực kỳ lưu loát.

Dường như thấy Ô Khả cùng Sở Lăng Thường trò chuyện rất vui vẻ, rất nhiều nhóm lính Hung Nô đều muốn tiến lại, nhưng có vẻ như ngại sự cách trở ngôn ngữ nên không dám tới quá gần mà chỉ vây quanh đó, thỉnh thoảng lại theo biểu hiện vui vẻ của ba người họ mà cảm thấy vui lây.

Rõ ràng là rất nhiều binh sĩ ở đây không hề biết tiếng Hán.

Sở Lăng Thường đã quên khuấy mất chuyện Hách Liên Ngự Thuần lâu nay vẫn luôn dùng tiếng Hán nói chuyện với mình, cho nên lầm tưởng thủ hạ của hắn đều hiểu được tiếng Hán.

Dáng vẻ này của binh lính Hung Nô làm Sở Lăng Thường có chút kinh ngạc mà không kịp phản ứng. Lúc mới thấy bọn họ tiến tới, nàng còn tưởng rằng bọn họ lại muốn làm gì với mình, nhưng lại thấy bọn họ chỉ đứng một bên không hề manh động khiến sự cảnh giác trong lòng mới chậm rãi buông lỏng.

Lúc này bọn họ trông cực kỳ dễ gần, so với những người hôm đó đem nàng tra tấn tới gần chết quả thực hoàn toàn khác biệt. Ô Khả ngồi xuống rồi còn làm mặt quỷ trên tên lính Hung Nô tới sau, “Thuần Mông, người thực sự quá nhàm chán đi! Sao lại ở trước mặt cô nương xinh đẹp nói mấy chuyện đó. Cái tên Tiểu Thạch Đầu thật khó nghe quá đi. Haiz...” Nói đến đây, Ô Khả lại quay sang tỉ mỉ quan sát Sở Lăng Thường một hồi, “Sao cô lại có thể to gan như vậy? Lại còn mặc y phục nam nhân. Hôm kia thấy dáng vẻ cô nương nôn ói như vậy thực dọa chúng tôi phát sợ, thế mà giờ lại biến thành một cô nương xinh đẹp rồi.”

Thì ra hắn chính là người đã chỉ vào Sở Lăng Thường xin nước hôm trước.

Khóe môi Sở Lăng Thường không khỏi nổi lên chút chua xót. Thuần

Mông lập tức gõ đầu Ô Khả, lớn tiếng nạt, “Xú tiểu tử ngươi thì biết cái gì? Đó gọi là cải trang, cải trang, hiểu chưa?”

“Ha ha...” Ô Khả cười lớn đầy sảng khoái. Đám lính Hung Nô kia tuy không hiểu bọn họ nói gì nhưng cũng theo đó cất tiếng cười rất vui vẻ.

Sở Lăng Thường chợt cảm thấy, những binh lính này không xấu như trong tưởng tượng của nàng. Mọi người đều nói người Hung Nô đều là man di, thường xuyên đi tranh đoạt đánh cướp, trong thế giới của bọn họ chỉ có máu, không ngờ tới, bọn họ còn có dáng vẻ hiền lành thế này.

“Khoan đã....” Dường như nhớ ra chuyện gì, nàng nhìn Ô Khả hỏi lại, “Cậu vừa mới nói cái gì? Hôm kia?”

Sao nàng lại nhớ là mình hôm qua đã té xỉu chứ?

“Đúng vậy, hôm kia, chúng ta đã hạ trại ở đây ba ngày rồi!” Ô Khả đẩy bàn tay to của Thuấn Mông ra, trả lời.

“A? Sao lại như vậy?” Sở Lăng Thường thực sự cảm thấy khó hiểu.

“Tôi nghĩ có lẽ do cô nương nhiệm phong hàn nên vương gia mới hạ lệnh lùi thời gian khởi hành lại.” Thuấn Mông lớn mật đưa ra giả thiết.

Câu nói của hắn khiến Sở Lăng Thường hoảng sợ, “Các người nói vương gia của các người làm vậy là vì tôi? Sao có thể? Hắn còn mong tôi chết sớm nữa là.” Nói xong câu đó, nàng lại đưa mắt nhìn đám lính xung quanh. Kỳ thật, bọn họ lẽ ra phải cực kỳ hận nàng mới đúng.

Không đợi Thuấn Mông kịp trả lời, trong đám lính Hung Nô kia có một

tên bước ra nói một tràng gì đó, sắc mặt còn lộ rõ vẻ lo lắng.

Sở Lăng Thường nghe không hiểu hẳn đang nói cái gì, chỉ có thể quay đầu nhìn Ô Khả cùng Thuấn Mông chờ giải thích.

Thuấn Mông chờ hẳn nói xong mới đáp lại một câu, tên lính kia gật đầu rồi trở về vị trí.

“Hắn vừa nói gì vậy?”

Thuấn Mông nhìn Sở Lăng Thường, cười cười giải thích, “Hắn tên là Trát Lỗ, biết một chút tiếng Hán, nhưng hẳn sẽ không nói đâu. Vừa rồi hẳn muốn nói cho cô biết, vương gia thực sự là vì cô mới làm chậm trễ hành trình. Biết cô nhiễm phong hàn, lại không ăn được đồ mặn, vương gia đã tự mình cưỡi ngựa, không màng nguy hiểm xuống núi, không biết tìm ở đâu được chút gạo cùng dược liệu. Chỉ là không ngờ tới cô hôn mê lâu như vậy, đến giờ này mới tỉnh.”

Mấy lời này khiến Sở Lăng Thường ngơ ngẩn cả người, có chút ngơ ngác nhìn Thuấn Mông, chỉ thấy miệng hắn không ngừng mấp máy nhưng những gì hắn nói sau đó nàng đã nghe không rõ nữa, trong đầu chỉ quanh quẩn mấy từ, “Vương gia tự mình cưỡi ngựa, không màng tới nguy hiểm xuống núi, không biết tìm ở đâu được chút gạo cùng dược liệu.”

Gạo trắng cùng tử tô đều là do hắn tự mình tìm về?

Chuyện này...làm sao có thể?

Là nàng đã nghe lầm rồi!

Bộ dạng nàng thành ra thế này đều do hắn ban cho. Hắn phải hận nàng mới đúng, sao có thể vì nàng mà làm vậy?

“Này, cô nương không sao chứ?” Ô Khả thấy nàng ngồi ngây người, nét mặt cũng đờ đẫn liền vội vàng quơ quơ tay trước mặt nàng.

Sở Lăng Thường như người mất hồn, quay lại nhìn Ô Khả.’

Lúc này lại có bảy tám tên lính Hung Nô tiến lên, nhìn Sở Lăng Thường nói một tràng mà nàng không hiểu hết như Trát Lỗ lúc trước nhưng trông dáng vẻ thì xem chừng bọn họ đang cảm thấy hổ thẹn.

Nàng thực sự không hiểu ra sao nữa...

Quyển 3 - Chương 56: Phần 3: Tâm tính thất thường

Thuần Mông cười khế rồi gật đầu với đám lính kia. Có thể dễ dàng nhận ra hắn rất có uy đối với đám lính. Quay lại nhìn Sở Lăng Thường, Thuần Mông lên tiếng, “Bọn họ nói xin lỗi cô nương, bởi vì mấy người họ đã đem cô ném xuống suối lúc trước, lại có ý nghĩ không an phận đối với cô. Bọn họ cảm thấy cực kỳ áy náy, cũng vô cùng xấu hổ.”

Mấy tên lính Hung Nô đợi Thuần Mông nói xong liền đặt bàn tay phải lên ngực, hướng về phía Sở Lăng Thường cúi đầu một cái. Đây chính là biểu hiện tạ lỗi của người Hung Nô.

Sở Lăng Thường hoàn toàn bị tình huống trước mắt làm cho bối rối, trong đôi mắt đẹp thoáng hiện lên chút khó hiểu, nhìn Thuần Mông cùng Ô Khả một hồi lâu rồi mới cất tiếng hỏi, “Tôi đã khiến mười vạn đại quân Hung Nô bị tổn hại, chẳng lẽ các người lại không hận tôi sao?”

Vì sao bọn họ còn đối xử tốt với nàng như vậy? Nhiều lắm thì nàng cũng chỉ được xem là một tên tù binh mà thôi, hơn nữa hai ngày nay, đám người kia đều hận không thể lập tức giết nàng, từ trong ánh mắt của họ có thể nhận thấy rõ sát khí muốn báo thù.

Ánh mắt của Thuần Mông cùng Ô Khả dần trở nên ảm đạm. Một lúc sau, Thuần Mông mới chậm rãi đáp lại, “Hận! Nếu nói chúng tôi không hận thì tức là nói dối. Dù sao những người đã chết đều là huynh đệ thân thiết sớm tối có nhau. Bọn họ cũng có cha mẹ chờ họ bình an trở về, chỉ tiếc giờ chỉ còn lại một nắm xương trắng. Khi

chúng tôi biết cô nương chính là vị quân sư ở đằng sau điều khiển hết thảy thì đều cảm thấy cực kỳ thống hận, chỉ muốn lập tức đem cô lột da rút gân cho hả.”

Cả người Sở Lăng Thường theo bản năng co lại một góc. Bọn họ cho dù hiền lành cỡ nào thì cũng là phe đối địch với nàng.

Thuần Mông thấy vậy bất đắc dĩ nở nụ cười khổ, “Cô nương yên tâm, chúng tôi sẽ không làm tổn thương cô. Khi chúng tôi biết cô thực ra là một nữ tử thì đã không còn hận nữa rồi. Chúng tôi tuyệt đối không ngờ tới mười vạn đại quân của mình lại thua trong tay một nữ tử như vậy. Cô nương có thể khiến chúng tôi lâm vào cảnh lưỡng bề thọ địch thực khiến người ta phải kính nể. Ở trên chiến trường, cùng nam nhân nói chuyện chém chém giết giết mà vẫn có thể giữ được bình tĩnh, chỉ sợ trên đời này không có nữ tử thứ hai được như vậy.”

“Kính nể? Các người....kính nể tôi?” Sở Lăng Thường có chút không kịp thích ứng với mấy lời này. Họ cho dù không hận nàng nữa nhưng kính nể thì sao có thể được chứ?

Ô Khả vẫn lặng lẽ quan sát Sở Lăng Thường, thấy vậy liền vỗ nhẹ vai nàng, “Ay a, người Hung Nô không có hẹp hòi như người ta vẫn nghĩ đâu. Tuy tôi là người nước Sở, nhưng lâu nay sinh sống tại Hung Nô nên đã sớm có tình cảm với bọn họ, sớm đã coi mình là người Hung Nô rồi.” Hắn hướng về đám lính phía sau cười ha ha rồi lại nhìn về phía Sở Lăng Thường.

“Nếu cô nương là nam tử, chúng tôi đương nhiên rất hận cô. Nhưng thực tế, cô nương lại là một nữ tử, cho nên mới khiến chúng tôi không thể không kính nể. Người Hung Nô luôn luôn coi trọng nhân tài. Một nữ tử như cô nương có thể đại phá mười vạn quân Hung Nô, chẳng những đã khiến chúng tôi mất sạch mặt mũi mà còn khiến

chúng tôi tỉnh ngộ. Vì sao lại bại trước một nữ tử? Cho nên chúng tôi mới càng quý trọng nhân tài như vậy.”

“Nhưng...” Sở Lăng Thường thực sự bị bọn họ làm cho hồ đồ. Bọn họ quý trọng nhân tài là nàng, vậy còn vương gia của bọn họ? Có thuộc hạ hiểu chuyện như vậy, tại sao người thống lĩnh ba quân như hắn lại hẹp hòi đến thế?

Thuấn Mông cũng cất tiếng cười sang sảng, “Ô Khả nói không sai. Vương gia chúng tôi có tiếng là người biết quý trọng nhân tài. Đó cũng là đạo lý mà thường ngày vương gia vẫn dạy chúng tôi. Chính bởi vậy, Hung Nô của chúng tôi mới ngày một hưng thịnh. Trận chiến này tuy không thể tránh khỏi, tổn thất nặng nề cũng khiến chúng tôi đau lòng nhưng chúng tôi đều tin tưởng vương gia sẽ có sự sắp xếp ổn thỏa khác.”

Nụ cười tươi rói của Ô Khả cùng Thuấn Mông thực sự in đậm trong đầu óc của Sở Lăng Thường. Sao lại như vậy? Những đạo lý đó đều do Hách Liên Ngự Thuấn dạy họ hay sao? Vậy vì sao hắn còn có thể làm những chuyện tàn nhẫn như vậy với nàng? Bất giác, Sở Lăng Thường không khỏi nhớ tới những lời hắn đã từng nói. Hắn đã từng nhắc đến chuyện Hung Nô luôn quý trọng nhân tài, hơn nữa còn từng mỉa mai triều đình Đại Hán không biết dùng người.

Mấy ngày nay nàng đã phải chịu đựng sự tra tấn đến tê tâm liệt phế. Nàng vốn nghĩ đó là do hắn muốn trả thù cho cái chết của mười vạn đại quân, mà chính bản thân hắn cũng nói như vậy. Nhưng hiện giờ, nàng thật sự cảm thấy khó hiểu. Chẳng lẽ hắn làm vậy là bởi vì thất bại trên chiến trường nên thẹn quá hóa giận sao?

Trong tâm trí nàng chợt lóe lên một suy nghĩ, rồi hình ảnh một nữ tử chợt hiện lên...

Nam Hoa công chúa!

Chẳng lẽ....hắn là bởi chuyện đêm đó?

Suy nghĩ này khiến Sở Lăng Thường không khỏi run lên. Cảm giác run rẩy nhanh chóng truyền tới tận đầu ngón tay khiến nàng cảm thấy tê dại, hơn nữa còn bắt đầu cảm thấy lạnh cóng.

Hắn rốt cục là người như thế nào?

Cho tới giờ, nàng mới tuyệt vọng phát hiện ra rằng ngay từ đầu nàng đã không cách nào đoán biết được suy nghĩ của hắn, cho dù chỉ một chút cũng không có.

Ô Khả thấy nàng sững sờ hồi lâu liền giơ tay quơ quơ trước mặt nàng lần nữa. Thấy ánh mắt nàng như nhìn về nơi xa xăm, hắn cười cười tò mò hỏi, “Đúng rồi, tôi còn chưa biết tên của cô nương!”

“Sở Lăng Thường!” Giọng nói êm ái tựa như thanh âm trên thiên giới, đẹp như vầng trăng sáng trên trời của nàng khẽ vang lên.

“Thật là một cái tên rất đẹp!” Ô Khả cười khiến Thuần Mông cũng cười theo.

Một đám lính Hung Nô thấy vậy cũng ngây ngô cười theo. Giờ khắc này, trên người bọn họ, một chút khí chất dã man đều không còn, mà ngược lại đều cực kỳ hào sảng, không câu nệ tiểu tiết.

Không khí rất nhanh chóng trở nên thân thiện. Sở Lăng Thường vừa muốn mở miệng hỏi thêm vài chuyện thì thấy sắc mặt Ô Khả hơi biến đổi rồi lập tức đứng bật dậy. Ngay cả Thuần Mông cùng đám lính Hung Nô đang vây quanh nàng cũng ngừng cười, đứng qua một bên tránh khỏi Sở Lăng Thường.

Cảm giác ấm áp trong nháy mắt như kết lại thành tảng băng lạnh lẽo...

Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không khó cảm nhận được có sự biến đổi trong không khí, dường như có một luồng sát khí đang ủa tới.

Vừa quay đầu lại, nàng liền nhìn thấy đôi mắt cực kỳ lạnh lẽo.

Tâm tư của Sở Lăng Thường bỗng dưng run lên. Hắn đang tức giận. Nàng có thể cảm nhận được rõ ràng lửa giận của hắn. Tuy rằng bề ngoài hắn trông cực kỳ bình tĩnh không khác bình thường nhưng chính sự bình tĩnh quá mức đó của hắn lại đang ẩn dấu một luồng sát khí khiến người ta cảm thấy bất an và hoảng hốt, hệt như có một hồi bão tố sắp đánh úp lại.

Bóng dáng hắn đồ dài dưới ánh trăng khiến thân hình cao lớn càng tạo thêm sự áp bách. Hắn không cần làm gì mà chỉ đứng đó cũng đã toát lên quyền uy không thể coi thường.

Hắn hẳn là đang tức giận. Chắc hẳn hắn không ngờ tới nàng lại cùng với thuộc hạ của hắn trò chuyện vui vẻ như vậy. Ngay cả chính nàng còn không ngờ, huống chi là hắn.

Hồ Mạc đi theo hắn nên cũng thấy được một màn như vậy, lại thấy đôi môi mỏng của Hách Liên Ngự Thuấn mím chặt lại, quai hàm cũng như nghiến lại thì trong lòng không khỏi than thầm rằng không ổn, nghĩ một chút rồi bước lên nói...

“Các người đang làm cái gì? Còn không đi nghỉ cho sớm! Ngày mai chúng ta sẽ...”

“Hồ Mạc!” Hách Liên Ngự Thuấn rốt cục cũng mở miệng, giọng nói trầm thấp càng trở nên âm lãnh. Hắc lạnh lùng cắt lời Hồ Mạc, ánh mắt âm u cũng quét qua gương mặt Sở Lăng Thường rồi lại đảo về phía đám lính, mệnh lệnh quyền uy liền cất lên...

“Dập lửa, lập tức khởi hành suốt đêm!”

Hồ Mạc có chút ngơ ngác nhìn Hách Liên Ngự Thuấn. Vừa rồi không phải nói ngày mai mới khởi hành sao? Sao bây giờ lại thay đổi?

“Về phần tù binh...” Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn rốt cục cũng dừng lại trên người Sở Lăng Thường, đôi môi mỏng hơi cong lên đầy tàn khốc, mở miệng gần từng tiếng...

“Trói hai tay cô ta lại buộc phía sau chiến mã, để cô ta tự đi về thành đô!”

Tất cả binh lính nghe mấy lời này đều cực kỳ kinh hãi.

Quyển 3 - Chương 57: Chịu đựng gió sương

Thành Trường An, Hán cung.

Tin thắng trận cùng việc ba mươi vạn quân Ngô - Sở bị tiêu diệt được thám tử ngày đêm cấp báo về cung Cam Tuyền. Lại thêm đầu của Ngô vương được dâng lên khiến Cảnh Đế đang ngồi trên ngai vang cũng cực kỳ cao hứng vỗ tay tán thưởng, “Hay lắm! Phán quân Ngô - Sở có thể giải quyết trong thời gian ngắn ngủi như vậy hoàn toàn là nhờ công của Sở Hoàn dư cùng người của Quỷ Cốc phái. Châu Á Phu chinh chiến có công, trăm nhất định sẽ ban thưởng trọng hậu.”

Châu Á Phu tiến lên trước, quỳ một gối giữa đại điện...

“Á Phu xin cảm tạ hoàng thượng. Vì Đại Hán bình ổn phản loạn là chức trách của Á Phu. Ty chúc cho rằng, lần này thắng lợi đều nhờ Sở Hoàn dư cùng Dạ Nhai Tích - hai vị quân sư ở phía sau hỗ trợ. Nếu không có cầm nang diệu kế của hai người họ, Hán quân của ta tuyệt đối không thể trong ba tháng ngắn ngủi đã bình định được chiến loạn.”

“Đúng vậy, người của Quỷ Cốc phái thần cơ diệu toán, lần này thế lực của Ngô vương hoàn toàn bị tiêu diệt, mấy người Sở Hoàn dư thực sự lập công lớn. Phạm là người có công, trăm nhất định khen thưởng thỏa đáng.” Cảnh Đế trông cực kỳ cao hứng, nhưng lại thoáng nghĩ tới Hàn Thiên Tử cùng Dạ Nhai Tích, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác nặng nề rồi khẽ thở dài một tiếng.

Trên triều đình, mặc dù tiếng chúc mừng nổi lên râm ran nhưng có thể thấy các đại thần vẫn canh cánh trong lòng việc Sở Lăng Thường chỉ huy trận chiến này.

Châu Á Phu thấy Cảnh Đế như vậy, trong lòng đương nhiên cũng ngầm hiểu, nên lại lần nữa mở miệng, “Hoàng thượng, ty chức cùng Dạ Nhai Tích quân sư về trước phục mệnh, Sở Hoàn dư cũng đã sớm đánh bại đại quân Hung Nô, chẳng bao lâu nữa sẽ có tin báo tiếp truyền về, xin hoàng thượng đừng quá lo lắng. Chỉ là chuyện Hàn lão phu tử qua đời có lẽ đã truyền đến chỗ Sở Hoàn dư rồi. Thỉnh hoàng thượng điều tra rõ ràng nguyên nhân cái chết của Hàn lão phu tử và hậu táng cho thật tốt.”

Các đại thần khác lại bắt đầu bàn tán, có người còn định đứng ra tình nguyện bày mưu tính kế. Châu Á Phu chỉ lạnh lùng nhìn về phía mấy viên quan kia rồi không thèm để ý nữa. Thời gian gần đây ở gần bên cạnh Sở Lăng Thường, Châu Á Phu đã đi từ bất ngờ này tới bất ngờ khác. Ông ta phát hiện nữ tử này thực sự là nhân tài hiếm có, nhất là khi giúp ông ta lấy được đầu Ngô vương. Cho nên Châu Á Phu cực kỳ khâm phục nàng, nguyện ý đứng ra bảo vệ.

Ánh mắt Cảnh Đế hơi u ám đôi chút. Hán cung lớn như vậy lại xảy ra chuyện hạ độc, hơn nữa người trúng độc còn là Hàn Thiên Tử khiến người làm hoàng đế như ông ta không biết phải làm sao để trả lại công đạo cho Sở Lăng Thường. Dạ Nhai Tích từ lúc trở về phục mệnh cũng chỉ lên điện một lần, sau đó lại bận rộn bắt tay vào điều tra chuyện Hàn Thiên Tử trúng độc. Giờ Cảnh Đế chỉ hy vọng Sở Lăng Thường có thể bình an trở về.

“Châu Á Phu nghe lệnh!”

“Có ty chức!”

“Châu Á Phu dẹp loạn có công, từ hôm nay trăm phong khanh làm “Đại tướng quân”, cũng ban thưởng trọng hậu.” Chờ tin thắng trận với quân Hung Nô truyền về, trăm cũng sẽ phong thưởng cho hai vị công thần Đậu Anh, Lý Quảng. Dạ Nhai Tích được phong làm mưu sỹ quân sư, Hàn Thiển Tử được truy phong làm Hán cung mưu phụ, về phần Sở Hoàn dư....” Cảnh Đế hơi ngừng lời, trong mắt dường như nổi lên chút băn khoăn.

Tất cả đại thần đều ngẩng đầu nhìn về phía Cảnh Đế với những ánh mắt mang theo tâm trạng khác nhau.

Châu Á Phu cũng ngẩng đầu, nhưng biểu hiện thì hoàn toàn khác mấy đại thần kia.

“Sở Lăng Thường từ lúc tiến cung đã nhiều lần lập công, nhưng ngại vì thân phận nữ tử nên trăm chỉ đặc ân ban thưởng cho nàng danh hiệu nữ quan trước giờ chưa từng có tiền lệ. Nay nàng bình loạn có công, khiến thế cục được ổn định, tất cả đều nằm trong sự kiểm soát. Nhờ có Sở Lăng Thường, Đại Hán mới có thể khôi phục được vị thế, dân chúng mới có được cuộc sống an ổn, cho nên.... Trăm lần này quyết định trọng thưởng Sở Lăng Thường, bổng lộc thăng hàng nhất phẩm, đặc phong danh hiệu “Đại Hoàn dư”.

Lời của Cảnh Đế vừa nói ra thực khiến các đại thần đờ người sửng sốt, sau đó đều kéo nhau quỳ xuống, “Hoàng thượng, vạn lần không thể làm vậy. Đây là việc làm dao động nền tảng của quốc gia, phá hủy quy củ của tổ tông. Sở Lăng Thường bình định phản loạn có công, thưởng một số tiền lớn là được rồi, vạn lần không thể gia tăng phẩm hàm quan tước.”

“To gan! Các ngươi...”

“Hoàng thượng, thần khẩn xin hoàng thượng cân nhắc lại. Việc này

chưa từng có tiền lệ, nhất định sẽ khiến ngoại tộc có cơ hội nhạo báng. Thanh danh của Đại Hán uy chấn tứ hải, nhưng lại trọng dụng một nữ tử làm quan như vậy thì thật không ổn.” Trong số đại thần có một người khá lớn tuổi, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc lên tiếng bẩm tấu.

“Mong hoàng thượng cân nhắc lại!” Một loạt đại thần đều đồng thanh hô lớn.

Châu Á Phu vẫn yên lặng nhìn đám đại thần kia quỳ xuống cầu xin nhưng sắc mặt cũng có chút ngưng trọng.

So với sắc mặt của Châu Á Phu, sắc mặt của Cảnh Đế còn khó coi hơn. Ông ta tuyệt đối không nghĩ tới, cho dù Sở Lăng Thường lập nhiều công trạng như vậy, bọn họ vẫn không chịu thừa nhận nàng.

Nắm tay Cảnh Đế siết chặt lại khiến các khớp xương kêu lên răng rắc. Ông ta không hề ngán sợ đám lão thần này, nhưng nếu không nghĩ được biện pháp khiến bọn họ tâm phục khẩu phục thì thực sự rất bất lợi đối với Sở Lăng Thường.

Không khí trên đại điện chùng hẫ xuống. Đúng lúc Châu Á Phu định mở miệng tán đồng với quyết định của Cảnh Đế thì lại nghe thấy tiếng một hoạn quan chạy vội vào điện. Hoạn quan kia thấy các đại thần đều quỳ gối nên không biết tình hình thế nào cũng vội vàng quỳ xuống, đầu gối đập xuống nền điện nghe “cộp” một tiếng.

“Chuyện gì mà kích động như vậy?” Tâm tình Cảnh Đế vốn đang khó chịu, đột nhiên thanh âm kia vang lên lại càng không vui, vẻ âm u trên nét mặt càng lúc càng tăng thêm.

Trên trán hoạn quan vừa chạy vào toàn là mồ hôi nhưng cũng không dám đưa tay lên lau mà vội vàng bẩm báo, “Hoàng...hoàng thượng, thám tử vừa hồi báo, Đâu Anh tướng quân cũng đã trên đường về

kinh. Sở Hoàn dư ...bị đại quân Hung Nô bắt rồi!”

“Cái gì?” Cảnh Đế cực kỳ kinh hãi, từ trên ngai vàng đứng bật dậy.

Càng tiến về phương Bắc, thời tiết lại càng lạnh. Lúc này miền Nam đang là mùa hoa đào bay rợp trời mà nơi này ngay cả ven đường cũng không có được màu xanh biếc của cây cỏ mùa xuân. Khung cảnh có chút tịch liêu với vài cây cối lác đác mầm xanh tựa như một nét chấm phá trên không gian hoang vắng. Trên nền trời lam nhạt chỉ ngẫu nhiên có vài cánh chim én bay qua bất giác khiến Sở Lăng Thường nhớ tới hai chú hạc.

Đoàn kỵ binh Hung Nô đã đi liền ba ngày ba đêm không hề hạ trại nghỉ ngơi. Hách Liên Ngự Thuấn cuời hãn huyết bảo mã dẫn đầu, ánh mặt trời chiếu rọi xuống thân ảnh của hắn tạo thành một bức tường vững chắc như một con hùng ưng trên bầu trời. Ngay cả bóng lưng to lớn của hắn cũng đem đến cho người khác một cảm giác đầy áp bách.

Chính giữa trưa, ánh mặt trời tuy không quá gay gắt nhưng cứ băng đèo vượt suối thế này cũng đủ khiến thể lực tiêu hao hoàn toàn.

Ở giữa đoàn kỵ binh, Sở Lăng Thường thất thểu đi theo đoàn quân. Hai cổ tay nàng bị dây thừng trói chặt lại rồi buộc với con ngựa đi phía trước. Chỉ cần chiến mã không dừng lại thì bước chân của nàng cũng không cách nào được nghỉ ngơi.

Cổ tay nhỏ nhắn vốn trắng trẻo của nàng giờ đã sưng đỏ một mảng lớn, thậm chí bởi bị trói quá chặt nên khí huyết cũng dần bị ứ trệ tạo thành vết bầm máu. Các đầu ngón tay cũng lạnh cóng lại, ba ngày nay gần như đã không còn cảm giác.

Trường bào rộng thùng thình trên người nàng bởi lộ trình kéo dài không nghỉ đã nhuộm bụi đường cùng sương gió, mái tóc đen dài một lần nữa lại được gài lên bằng trâm gỗ nhưng cũng không cách nào khiến binh lính Hung Nô coi nàng là nam nhi nữa. Bọn họ còn bởi lo lắng cho nàng mà thường xuyên quay đầu lại quan sát tình hình.

Bởi thể lực còn chưa được phục hồi sau lần bị tra tấn trước nên nàng đã nhiều lần chống đỡ không nổi mà liêu xiêu rồi ngã xuống. Nhưng bởi vì việc hành quân không hề ngơi nghỉ, chiến mã cũng không dừng lại, cho nên sợi dây thừng trói tay nàng nối với chiến mã lại kéo giật lấy khiến nàng không thể không cố gắng đứng lên tiếp tục tiến về phía trước. Ánh mặt trời chiếu lên gương mặt nhỏ nhắn đã tràn ngập sự mệt mỏi khiến nàng hơi ngẩng lên nhưng khuôn mặt đã trở nên tái nhợt hơn cả lúc trước, hai chân mềm nhũn, lại té ngã thêm lần nữa.

“Sở Lãng Thường...” Ô Khả vẫn luôn đi gần đó, thấy vậy liền vội vàng nhảy xuống ngựa đỡ nàng dậy...

Quyển 3 - Chương 58: Phần 1: Rốt cục hẳn là người như thế nào?

Mấy binh lính Hung Nô không kìm lòng được dừng lại khiến cho đoàn kỵ binh ít nhiều nảy sinh sự hỗn loạn.

Con chiến mã kéo theo Sở Lăng Thường bị Ô Khả tóm dây cương giữ lại nên nàng mới có chút cơ hội thở dốc. Dưới sự nâng đỡ của Ô Khả, nàng lại cố sức đứng lên nhưng cả người không ngừng nghiêng ngả, sắc mặt tái nhợt lúc đầu đã chuyển thành trắng xanh, những hạt mồ hôi li ti trên trán cũng biến thành từng giọt lớn, dọc theo hai má nàng chảy xuống trường bào.

“Trời ơi, cô nương....” Đang nâng Sở Lăng Thường dậy, Ô Khả giật mình chỉ vào trường bào trên người nàng, trong ánh mắt hiện rõ sự đau lòng.

Sở Lăng Thường thuận thế cúi đầu nhìn xuống. Dưới ánh mặt trời, vết máu trên trường bào thực khiến người ta thấy ghê người. Vết máu này ở vị trí đầu gối, mà miệng vết thương còn chưa khép lại. Hơn nữa suốt ba ngày ba đêm liên tục hành quân, không đổ máu mới lạ...

“Bị thương ở đâu rồi? Để tôi xem!” Ô Khả là một tiểu tử tính tình thẳng thắn, thấy vậy định giúp nàng kiểm tra vết thương nhưng lại bị nàng yếu ớt ngăn lại.

“Tôi không sao!” Sở Lăng Thường rất muốn nở nụ cười an ủi hẳn

nhưng nàng thực sự không làm được. Ngay cả khí lực nói chuyện nàng cũng chẳng có, làm sao có khí lực để mỉm cười chứ?

“Còn nói không sao? Chảy nhiều máu như vậy, nhất định là đau lắm.” Ô Khả có chút nóng nảy, ngẩng đầu nhìn về phía bóng dáng cao lớn trên con chiến mã dẫn đầu đoàn kỵ binh, sắc mặt hơi cau lại, hít sâu một hơi bước về phía trước.

“Đừng đi!” Bàn tay tái nhợt của nàng níu lấy cánh tay Ô Khả. Nàng biết hắn muốn chạy đến phía trước thay nàng cầu xin. Nàng không cần. Nam nhân tâm tình âm u bất định kia có lòng muốn nàng chịu tội, sao hắn có thể dễ dàng buông tha nàng? Ô Khả nếu cứ tiến tới đó chẳng phải sẽ tự chuốc lấy cực khổ hay sao?

Bây giờ nàng mới hiểu rõ vì sao hắn lại mạo hiểm tính mạng đi tìm gạo và tử tô về cho nàng. Thì ra hắn sợ nàng chết đi như vậy. Một khi nàng chết, hắn muốn hành hạ cũng không có chỗ phát tiết. Gã nam nhân biến thái này. Lúc nàng biết nguồn gốc của gạo và tử tô, nàng đã thực sự cảm động. Nàng không ngờ tới hắn lại đích thân đi tìm những thứ đó. Chỉ tiếc, sự cảm động này chẳng được bao lâu đã hóa thành bọt nước. Sói mãi mãi vẫn là sói, sao có thể ngây thơ nghĩ rằng hắn sẽ biến thành thỏ đây?

“Sở Lăng Thường, cô nương nhất định đang đau lắm.” Ô Khả cắn chặt răng, thấy bộ dáng nàng quật cường như vậy lại càng khẩn trương. Hắn thực rất muốn chạy đến trước mặt vương gia xin dừng lại nghỉ ngơi, nhưng hắn có năng lực này sao? Vương gia sao có thể nghe theo lời đề nghị của một tiểu binh như hắn?

Đau?

Nàng đã không còn biết thế nào là đau nữa rồi.

Đầu gối không ngừng đổ máu, đừng nói đến đau đớn, ngay cả máu chảy ra từ lúc nào nàng còn không biết nữa là. Toàn thân có cảm giác như đã chết lặng, tất cả nỗi đau đớn đều bị sự chết lặng thay thế, cả nỗi thống khổ đều bị sự mệt mỏi chi phối.

“Nếu không thì như vậy đi!” Ô Khả khẽ liếc nhìn một vòng, đột nhiên ánh mắt ngời sáng lên, “Cô nương cưỡi ngựa của tôi, vương gia sẽ không phát hiện đâu.”

“Không được!? Sở Lăng Thường nhẹ nhàng lắc đầu, “Nếu bị phát hiện sẽ khiến cậu bị phiền toái, tôi không thể làm vậy.”

“Cô cứ như vậy đi tiếp thì sẽ chết mất, không muốn đôi chân này nữa sao?” Ô Khả nóng nảy đem nàng kéo tới, “Không được, tôi không thể trơ mắt nhìn cô như vậy, cho dù vương gia trách tội xuống, tôi cũng cam lòng.”

“Ô Khả, không được, tôi...” Lời của nàng vừa mới thốt ra được một nửa đã hoàn toàn ngưng bật. Trước mắt nàng đột ngột xuất hiện một bóng dáng chiến mã cao lớn hùng dũng khiến nàng không khỏi rùng mình ớn lạnh. Trên lưng ngựa là thân ảnh nam nhân cao lớn che khuất phần lớn ánh sáng mặt trời, đem bóng tối hoàn toàn bao phủ nàng, hệt như thần linh từ trên trời giáng xuống từ trên cao quan sát hết thảy.

Theo sau hắn là Hồ Mạc, thấy Ô Khả kéo tay Sở Lăng Thường thì hàng lông mày hơi giật giật, theo bản năng nhìn về ngựa của vương gia.

Tất cả đoàn kỵ binh đều dừng lại, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía bên này. Người to gan lẫm cũng chẳng dám ho he tiếng nào khiến không khí yên tĩnh đến nỗi có thể khiến người ta chết lặng.

Ô Khả cũng không ngờ được là vương gia lại đột nhiên xuất hiện trước mắt. Đầu tiên hấn kinh ngạc đến sững người, sau đó mới vội vàng quỳ gối xuống, toàn thân cũng hơi run run. Hấn chỉ là một tên lính quèn đi theo vương gia, là thuộc hạ của vương gia nên hấn biết rất rõ vương gia đối với thuộc hạ áp dụng kỷ luật nghiêm minh chừng nào. Sự can đảm cùng quyết đoán của hấn khiến thủ hạ cam tâm tình nguyện đi theo nhưng nếu vi phạm quân uy cũng sẽ bị trừng phạt cực kỳ nghiêm khắc.

Sở Lăng Thường ở trong mắt vương gia chỉ là một tên tù binh, hành vi của Ô Khả như vậy chính là vi phạm quân quy.

Đứng ở một bên, Thuấn Mông cũng cảm thấy tim như nhảy lên tận cổ, cẩn thận nhìn thoáng qua vẻ mặt của vương gia, thấy gương mặt cương nghị của hấn đầy vẻ lạnh lùng, một chút biểu hiện cũng không có, đuôi lông mày cũng toát lên sự bình tĩnh cực độ. Nhưng càng là như vậy, tâm tình của Thuấn Mông mới càng thêm khẩn trương.

Hách Liên Ngự Thuấn từ trên cao nghạo ngễ nhìn xuống Sở Lăng Thường, đôi mắt với con người màu hổ phách của hấn hơi nheo lại, đôi môi mỏng cũng nhếch lên, ánh mặt trời cũng như đang lan tỏa ra từ xung quanh người hấn. Hấn không mở miệng nói lời nào, chỉ nhìn nàng không chớp mắt, hồi lâu vẫn không dời đi ánh mắt.

Sở Lăng Thường không cần ngẩng lên cũng biết ánh mắt phía trên đỉnh đầu nàng có bao nhiêu phần không hảo ý. Nàng mệt mỏi, thật sự mệt mỏi muốn chết, mệt đến nỗi cơ hồ không có khí lực đối diện với hấn, càng không có khí lực để nói với hấn rằng hấn là một tên khốn kiếp đến chừng nào.

Vẻ mặt của hấn càng bình tĩnh nàng lại càng cảm thấy có một luồng hơi thở bất thường ập tới. Hấn hấn là đang tức giận. Đối lại là nàng, nàng cũng sẽ tức giận. Một tù binh chiến tranh lại có thể thu hút sự

quan tâm của đám thủ hạ như vậy thì hẳn thực sự là một người lãnh đạo thất bại đến chừng nào?

Kìm lòng không được, khóe môi nàng chột dâng lên một nụ cười nhẹ mang hàm ý châm chọc. Nhìn đôi mắt sắc bén như chim ưng của hắn hiện rõ sự u ám, đuôi mắt hơi nheo lại, bắn ra luồng sáng lạnh lẽo khiến lòng người sợ hãi.

“Vương gia, thời gian gấp rút, chúng ta mau tiếp tục lên đường thôi.” Hồ Mạc thấy vậy không khỏi than thầm trong lòng, vội mở miệng mong làm dịu tình hình đi một chút, ít nhất cũng có thể thu hút sự chú ý của vương gia.

Đáng tiếc, Hách Liên Ngự Thuấn hoàn toàn làm ngơ. Thấy khóe môi Sở Lăng Thường nở rộ nụ cười đầy ý châm chọc, tuy rằng đẹp đến cực hạn nhưng cũng rét lạnh đến cực điểm. Sự lạnh lẽo đó tiến vào tận sâu thẳm đáy lòng hắn, chậm rãi ngưng kết lại thành một khối băng lớn...

Ô Khả vẫn không dám ngẩng đầu, nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng trong không khí ẩn hiện sát khí đằng đằng nhưng vẫn không nhịn được nói, “Vương gia, xin người tha cho Sở Lăng Thường, còn tiếp tục như vậy, cô nương ấy sẽ chết mất.”

“Ô Khả! Thuấn Mông cùng Hồ Mạc không hèn mà mở miệng hét lên, chỉ tiếc đã chậm một bước.

Ô Khả bị hai vị tiền bối hét lên như vậy cũng sợ cuống lên, vừa ngẩng đầu lại thấy ánh mắt của Hách Liên Ngự Thuấn đột nhiên trở nên lạnh lẽo đến mức hồn phách như muốn bay sạch. Nhưng nghĩ nghĩ một chút lại thấy dù sao cũng đã vi phạm quân quy, nên hắn lại kiên trì kéo vạt trường bào của Sở Lăng Thường ra, chỉ vào chỗ ống quần ở đầu gối.

“Vương gia, đầu gối của Sở cô nương vẫn đang đổ máu, nếu tiếp tục đi nữa thì hai chân cô ấy sẽ hỏng mất.”

Sở Lăng Thường cảm động nhìn Ô Khả, hấn lại có thể vì một tù binh như nàng mà đặc tội với Hách Liên Ngự Thuấn.

Còn đang nghĩ ngợi, nàng chợt cảm thấy trên đỉnh đầu mình dâng lên một luồng hàn khí bức người. Mạnh mẽ ngẩng đầu lên, lại thấy Hách Liên Ngự Thuấn đang rút thanh kiếm bên hông ra, chậm rãi...lưỡi kiếm được rút ra khỏi vỏ mang theo một thanh âm của sự cọ xát giữa hai thanh kim loại hoàn toàn phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng.

“Vương gia?” Hồ Mạc hoảng sợ, mồ hôi trên trán cũng biến thành những giọt lớn chảy dọc xuống hai bên má.

Cả nhà đoán xem thanh kiếm kia sẽ chém xuống ai nào???

Quyển 3 - Chương 59: Phần 2: Rốt cục hắn là người như thế nào?

Thanh kiếm hoàn toàn rời khỏi vỏ tạo thành một thanh âm bén nhọn quanh quẩn bên màng nhĩ đâm thẳng vào lòng người. Trường kiếm dưới ánh mặt trời phản xạ chói mắt, tạo thành một quang sáng vàng rực khiến người ta nhìn mà kinh sợ.

Mồ hôi trên người Ô Khả cũng chảy ròng ròng, ngược mắt nhìn chăm chăm vào thanh kiếm trong tay Hách Liên Ngự Thuấn. Ánh mắt hắn càng lúc càng trừng lớn, khớp hàm cũng bởi nghiêng chặt lại mà kêu răng rắc. Ô Khả cũng không phải là sợ chết mà chỉ không muốn chết dưới tình huống như vậy mà thôi.

Thuấn Mông vội chạy tới trước mặt Ô Khả, quỳ xuống trước ngựa của Hách Liên Ngự Thuấn, thấp giọng nói, “Vương gia bớt giận, Ô Khả tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, xin vương gia tha thứ.”

Hàng lông mày kiếm của Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhíu lại, nét u ám trong mắt rất nhanh chóng bị che dấu.

“Người muốn giết cứ giết ta đi, dù sao người người hận cũng chỉ là ta, cần gì phải khiến thủ hạ của mình đổ máu.” Sở Lăng Thường khó nhọc bước tới gần ngựa của hắn, ngẩng đầu đối mặt với hắn. Thanh âm của nàng tuy nhẹ nhưng lại đầy kiên định.

“Sở Lăng Thường....”

“Cậu đừng nói gì cả!” Nàng vô lực dặn dò Ô Khả thêm một câu. Hắn mới mười lăm tuổi, vì nàng chết như vậy thật không đáng.

Hồ Mạc ở một bên cũng vội vàng nói, “Vương gia, Ô Khả vi phạm quân quy nhưng tội không đến nỗi phải chết. Sao không chờ tới khi về đến thành đô rồi xử trí cho ổn thỏa.”

Lúc này còn giết người, chẳng phải sẽ khiến tâm trạng của binh lính thêm loạn, nỗi sợ hãi cùng mệt mỏi tăng thêm hay sao?

Hết thảy đám lính Hung Nô đều nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn, thật sự sợ một kiếm này của hắn sẽ chém xuống.

Ngược lại, Sở Lăng Thường lại cực kỳ bình tĩnh. Nếu thật sự chết dưới kiếm của hắn cũng coi như số kiếp. Như vậy ít ra nàng cũng không cần lo lắng đề phòng nữa. Loạn bảy nước đã bình ổn xong, sứ mệnh của nàng đã hoàn thành, sinh tử với nàng lúc này cũng như nhau mà thôi.

Bàn tay Hách Liên Ngự Thuấn siết chặt lấy đốc kiếm, đôi môi mỏng mím chặt lại, một màn trước mắt này khiến hắn thực khó chịu, khớp hàm cũng nghiến chặt lại rồi ánh mắt sắc bén chợt lóe lên, trường kiếm lạnh băng trong tay giáng xuống một tia chớp bạc...

“Vương gia...” Hồ Mạc cùng Thuấn Mông sợ hãi kêu lớn.

Trường kiếm từ trên lưng tuấn mã bổ xuống mạnh mẽ hết một con chim ưng dũng mãnh bổ nhào xuống con mồi.

Lúc ánh kiếm hạ xuống, Sở Lăng Thường theo bản năng nhắm đôi mắt lại, chuẩn bị thừa nhận nỗi đau đớn cuối cùng. Nàng cảm thấy kiếm khí sắc lạnh lướt qua gò má khiến toàn thân nàng nổi da gà...

Sợi dây thừng siết chặt lấy cổ tay nàng chột buông lỏng, trường kiếm kia thế nhưng lại cực kỳ chuẩn xác chém đứt dây thừng nhưng không hề làm tổn thương đến chút da thịt nào của nàng, có thể thấy kiếm pháp của hắn cực kỳ tinh chuẩn.

Hai tay theo đó rũ xuống mà cả thân hình nàng cũng không còn gì níu giữ ngã nhào xuống đất. Đôi mắt đẹp vì bất ngờ mà mở lớn nhìn hắn, hàng lông mày thanh tú cũng tràn ngập sự khó hiểu?

Hắn....lại cười trói cho nàng?

“Vương gia?” Chẳng những Ô Khả, Thuần Mông mấy người đều kinh ngạc mà đám kỵ binh còn lại cũng cực kỳ chấn động.

Hồ Mạc đứng ở một bên rốt cục cũng âm thầm thở phào. Có trời biết, lúc vương gia vừa vung kiếm lên, khoảnh khắc đó hắn cảm thấy máu toàn thân như đông cứng lại.

Hách Liên Ngự Thuần xuống ngựa, đi về phía Sở Lăng Thường.

Ánh mắt của hắn vẫn bình tĩnh như trước, gương mặt cũng không có chút biến đổi, cũng không chút để ý đến Ô Khả cùng Thuần Mông đang kinh ngạc há hốc miệng mà đi thẳng tới trước mặt nàng, chậm rãi ngồi xuống, vươn tay ra vén vạt trường bào của nàng lên.

Nàng không biết hắn muốn làm gì, lại càng không có khí lực đẩy hắn ra, chỉ có thể dùng đôi mắt tràn ngập cảnh giác dõi theo hắn, tựa như hắn là con dã thú khát máu.

Ổng quần chỗ đầu gối đã sớm đỏ sẫm một mảng do bị máu từ vết thương chảy ra thấm ướt, phản chiếu vào trong mắt hắn khiến vẻ mặt vốn bất động thanh sắc hơi nổi lên chút biến đổi, ánh mắt hắn cũng dời xuống chút nữa, nhìn đến đôi giày trên chân nàng. Bởi đi

đường núi gập ghềnh nên đôi giày cũng đã ẩn hiện vết máu hồng hồng, xem ra cũng bị thương tổn không ít do gai nhọn và gạch đá trên đường.

Cả người nàng gần như nằm rạp trên mặt đất, bộ dáng vô lực như mới bị trọng hình giày xéo, hai cổ tay vốn trắng như ngọc giờ cũng bầm tím và sưng lên, chỗ bị dây thừng cọ vào cũng đầy những lằn máu tụ.

Hàng lông mày anh tuấn của hấn lại lần nữa chau lại. Thấy gương mặt nàng lộ rõ vẻ cảnh giác cùng chán ghét, bàn tay hấn vốn đang vén vạt trường bào liền chuyển thành giữ lấy gương mặt nhỏ nhắn, ngón tay thon dài còn vương theo kiếm khí lạnh băng.

“Muốn chết sao? Có thể quyết định sinh tử của người chỉ có bản vương mà thôi. Nhưng người yên tâm, bản vương vẫn chưa muốn lấy mạng của người nhanh như vậy.” Nói vừa dứt lời, cả người nàng liền bị hấn bế lên, hướng về phía hấn huyết bảo mã bước tới.

Thân hình cao lớn của hấn hoàn toàn che khuất ánh mặt trời phía trên đầu nàng, khiến nàng chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt của hấn tối sầm lại. Đầu của nàng lại bắt đầu dâng lên cảm giác choáng váng. Hấn lại muốn đem nàng đi đâu?

“Ô Khả vi phạm quân quy làm chậm trễ hành trình, nghiêm trị trong nửa năm không được uống rượu ăn thịt.” Dem nàng đặt lên lưng ngựa, mệnh lệnh lạnh lùng của Hách Liên Ngự Thuấn vang lên, ánh mắt thản nhiên đảo qua chỗ Ô Khả cùng Thuấn Mông đang quỳ, tiếp tục ra lệnh, “Khởi hành!”

Liền đó, hấn lập tức leo lên ngựa duỗi cánh tay đem Sở Lăng Thường đã hoàn toàn vô lực kéo vào trong lòng.

Tất cả đám lính Hung Nô đều cực kỳ chấn động.

Vương gia của bọn họ lại cùng tù binh cưới chung một ngựa?

Có ai là không biết chiến mã của vương gia là dòng hãn huyết bảo mã cực phẩm, lại do Thiên Vu ban cho, ai cũng không có tư cách cưới nó, kể cả tiểu quận chúa được hãn sủng ái cũng chưa từng có vinh hạnh này.

Tiểu quận chúa chỉ là cách mà mấy người bọn Ô Khả lén gọi. Tên thật của cô ta là Ổ Giai, từ nhỏ đã lớn lên trong phủ vương gia, toàn bộ người Hung Nô đều biết cô ta được vương gia cực kỳ cưng chiều, cô ta muốn cái gì vương gia đều cho cả, trừ việc cưới ngựa của hãn...

Nhưng hôm nay...

Ô Khả cùng Thuấn Mông ngậy người hồi lâu cho đến khi giọng nói bình thản của Hồ Mạc vang lên, “Tiểu tử, xem như ngươi gặp may.” Đến lúc đó, Ô Khả mới có lại phản ứng, lớn tiếng tạ ơn.

Thuấn Mông vội vàng kéo Ô Khả đứng dậy.

Hồ Mạc nhanh chóng giục ngựa đuổi theo, trong lòng vẫn thầm lo lắng. Vương gia rốt cục là vẫn tức giận hay không đây? Ô Khả dù gì cũng đã xúc phạm quân quy, tình huống này nếu là lúc bình thường sẽ chiếu theo quân quy để xử trí, không ngờ tới vương gia lại lập ra hình phạt là không được uống rượu, ăn thịt trong vòng nửa năm.

Kìm lòng không được quay lại nhìn Ô Khả, thấy mặt hãn ủ rũ như đưa đám, Thuấn Mông thì đang an ủi, khóe môi Hồ Mạc không khỏi cong lên, bất đắc dĩ lắc đầu. Thật ra hình phạt này đối với lính Hung Nô mà nói cũng rất nghiêm khắc. Nửa năm trời không được uống

rượu ăn thịt, so với trực tiếp lấy mạng người ta còn khổ hơn nhiều.

Đoàn kỵ binh lại tiếp tục gia tăng tốc độ, hướng về quốc gia cường hãn phương Bắc kia tiến tới.

Phía trước, bóng lưng mạnh mẽ của Hách Liên Ngự Thuần đem thân hình mềm mại vô lực của nữ tử hoàn toàn che khuất....

Thành Trường An, cung Vị Ương...

Đậu Anh liên tục thúc ngựa, ngày đêm không dừng, ước chừng khiến ba con chiến mã mệt đứt hơi mới về tới Hán cung. Cảnh Đế suất lĩnh toàn bộ võ tướng ra cửa thành chào đón. Gương mặt Đậu Anh lộ rõ vẻ phong trần mệt mỏi cùng lo lắng.

Thấy Cảnh Đế thân chinh ra đón, Đậu Anh vội vàng xuống ngựa, bước nhanh tới trước quỳ xuống, đem một túi gấm giơ cao lên đỉnh đầu...

“Hoàng thượng, Sở Hoàn dư để lại một phong thư trong túi gấm tại quân doanh, xin hoàng thượng xem.”

Quyển 3 - Chương 60: Phần 3: Rốt cục hẳn là người như thế nào?

Túi gấm được mở ra, từng hàng chữ uyển chuyển như dòng nước thanh khiết nhẹ nhàng lưu chuyển hiện ra nhưng nội dung bên trong đó lại khiến cho Cảnh Đế cực kỳ kinh hãi, nơi ngực cũng dâng lên một nỗi đau đón mơ hồ.

“Hoàng thượng...”

Đậu Anh thấy vậy vội bước lên phía trước, cùng Châu Á Phu đỡ lấy Cảnh Đế.

“Dạ Nhai Tích có biết chuyện này không?” Hồi lâu sau Cảnh Đế mới mở miệng hỏi, đem thư của Sở Lăng Thường cất lại cẩn thận trong túi gấm hết như một món trân bảo.

“Bẩm hoàng thượng, ty chức lập tức trở về Trường An là tới yết kiến hoàng thượng ngay, Dạ quân sư cũng chưa được thấy bức thư này.” Đậu Anh vội đáp lời.

“Trẫm sẽ tự mình giao thư này cho Dạ Nhai Tích.” Cảnh Đế khẽ nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng hiện lên dáng vẻ cùng thanh âm dịu dàng của Sở Lăng Thường. Chuyện này ông ta nhất định phải xử lý thận trọng mới được.

Ông ta cần phải suy nghĩ nên dùng cách nào để nói ra sự thực này với Dạ Nhai Tích...

Càng tới gần Bắc quốc, thời tiết càng lạnh thêm, ánh sáng mặt trời cũng dần yếu đi cho đến khi chỉ còn lại một vệt sáng mỏng chiếu trên đường.

Cả người Sở Lăng Thường đều bị bắt ép dựa vào trong ngực của nam nhân đằng sau, mỗi lần nàng thoáng khôi phục chút sức lực, vừa muốn bài xích nhích người về trước thì lại rất nhanh chóng bị bàn tay to lớn của hắn kéo ngược trở về.

Sau lưng nàng là vòm ngực rộng, vạm vỡ mang theo mùi xạ hương đặc trưng cùng hơi thở nam nhân đầy nóng bỏng. Thấy nàng muốn tránh thoát, trong mắt Hách Liên Ngự Thuấn lóe lên một tia không vui, vòng tay của hắn lại siết lại kéo nàng ôm ghì vào trong ngực, cũng đồng thời giục ngựa một tiếng khiến cho chiến mã lại tăng tốc thêm vài phần.

“Hự...” Ngồi trên lưng ngựa đột ngột bị xóc nảy ảnh hưởng đến miệng vết thương của Sở Lăng Thường khiến nàng không nhịn được kêu lên đau đớn. Nhưng như vậy cũng còn may, ít ra nàng cũng còn cảm nhận được nỗi đau.

Phía sau, một tiếng cười nhẹ bật ra từ trong yết hầu của Hách Liên Ngự Thuấn, tia u ám trong mắt hắn cũng lặng lẽ tan đi, cánh tay duỗi ra đem hai bàn tay nhỏ bé đang túm lấy dây cương của nàng nắm lấy, lại cẩn thận tránh đụng đến chỗ vết thương ở cổ tay.

“Cậy mạnh sẽ chỉ làm tổn thương bản thân mà thôi!” Tiếng nói trầm thấp vang lên từ phía trên đỉnh đầu nàng, mà cánh tay kia của hắn cùng hoàn toàn vòng qua eo nàng, cúi đầu ra lệnh, “Mau dựa vào bản vương!”

Bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy dây cương rồi cục cũng chậm rãi buông lỏng, để mặc cho hắn tùy ý nắm lấy đặt trong lòng bàn tay to của mình. Bàn tay có chút thô ráp của hắn cọ xát khiến da thịt mềm mại của nàng không khỏi dâng lên một hồi đau đớn nhưng lại mang theo sự vững vàng cùng ấm áp. Nàng rồi cục cũng không còn khí lực, chỉ có thể mặc cho hắn ôm, ôm thật chặt, thân thể mềm mại hoàn toàn buông thả dựa vào lồng ngực rộng lớn, tiếng nói trầm trầm mạnh mẽ của hắn vang lên lúc trầm lúc bổng khiến nàng cảm thấy có chút hỗn loạn.

Rồi cục hắn là một nam nhân như thế nào?

Là tính cách của hắn vốn như vậy, hay là chỉ bất ngờ trở nên âm u bất định. Sự khó lường của hắn cho đến giờ nàng vẫn không cách nào đoán định được.

Cúi đầu nhìn nữ nhân đang vùi trong ngực mình, thân thể mềm mại nhẹ bẫng như một cọng lông chim dựa vào khiến trái tim Hách Liên Ngự Thuấn không khỏi đập nhanh lên mấy nhịp. Lại thấy nàng tựa như con mèo nhỏ vùi vào trong ngực mình, nội tâm cứng rắn của hắn như bắt đầu tan chảy, giống như biến thành dòng nước ấm áp, khiến mọi sự lạnh lẽo trong người hắn không cách nào duy trì.

Kìm lòng không được, hắn lại siết lấy thân hình nhỏ bé của nàng. Cảm giác mềm mại trong lòng khiến hắn thật hận không thể đem nàng hòa vào trong thân thể mình.

Thấy nàng khó chịu ho khan một tiếng, hắn liền xoay người đem túi nước buộc trên lưng ngực, đưa tới kề sát môi nàng.

“Uống nước!”

Giọng nói trầm thấp uy nghiêm thường ngày giờ đã mang theo một chút dịu dàng.

Sở Lăng Thường yếu ớt mở mắt ra. Dù sao nàng vẫn muốn sống, dù khổ sở thế nào cũng phải tiếp tục sống. Đưa tay đỡ lấy túi nước, uống được mấy ngụm cảm thấy tinh thần thư thái hơn một chút, nàng vẫn im lặng đem túi nước trả lại cho nam nhân ở phía sau, lại thấy hắn cầm lấy túi nước đưa lên miệng uống liền mấy ngụm lớn, yết hầu hắn cũng theo đó mà nhấp nhô cực kỳ gợi cảm, ngay cả động tác uống nước của hắn cũng vô cùng hào sảng.

Trái tim nàng không khỏi giật thót lên...

Hắn dường như không chút để ý việc hai người họ dùng chung một túi nước...

Đem túi nước cất ra sau, lại thấy nàng nhìn mình chằm chằm, khóe môi đầy cương nghị của hắn hơi cong lên, ngón tay thon dài vươn ra, nhẹ nhàng lau đi giọt nước còn vương bên môi nàng, bàn tay to lại lần nữa nắm lấy hai bàn tay nhỏ bé của nàng, cùng vững vàng nắm lấy dây cương...

Động tác này của hắn khiến nàng chán ghét quay đầu tránh đi lại cảm nhận được thân thể nam nhân phía sau hơi cứng lại.

“Buông ta ra...” Sở Lăng Thường cố sức rút tay khỏi bàn tay hắn, không cẩn thận đụng phải vết thương trên cổ tay khiến nàng đau đến chảy nước mắt nhưng vẫn quật cường nắm lấy dây cương, không muốn có bất kỳ sự đụng chạm nào với hắn.

Bàn tay to của hắn cùng bàn tay nhỏ bé của nàng quấn lấy cùng một chỗ như biểu hiện của mối quan hệ thân mật nhất. Nhưng, hắn là kẻ địch của nàng, mà nàng cũng là người hắn hận nhất...

Trong mắt Hách Liên Ngự Thuấn lóe lên một tia bao dung, hai bàn tay to được rảnh rang thì một nụ cười hài hước cũng chột lóe lên trên mặt hắn, hai cánh tay dứt khoát vươn tới, từ phía sau kéo ngược nàng vùi lại vào trong ngực càng chặt hơn.

“Người...làm gì?” Sở Lăng Thường kinh hoàng, thân hình nhỏ bé cứng đờ lại, vô tình đụng đến vết thương trên đầu gối khiến nàng đau đến gập người.

“Ha ha...” Nam nhân phía sau chẳng những không tức giận mà ngược lại còn cười sảng khoái, dường như thấy nàng đau đớn lại khiến hắn cực kỳ cao hứng vậy. Hắn lại ôm chặt lấy nàng, cúi đầu xuống thì thầm bên vành tai nhỏ nhắn, “Người nắm dây cương, bản vương đành phải ôm người mới có thể duy trì được sự thăng bằng.”

“Người...man di!” Sở Lăng Thường thật cũng không biết cách mắng chửi người khác. Suốt dọc đường đi, điều nàng nghĩ nhiều nhất chính là sau này có cơ hội gặp lại Thanh Tụ, nhất định phải theo nha đầu này học hỏi thật tốt bản lĩnh mắng người. Nha đầu của nàng tuy mắng chửi người ta không hề mang theo chút từ ngữ thô tục nhưng lại khiến đối phương hận không thể lập tức tự sát.

Gã nam nhân này thực sự không biết xấu hổ, lại ích kỷ tự đại đến cực hạn. Mà khả năng mắng chửi người khác của nàng cũng chỉ có vậy nên căn bản sẽ không có chút tác dụng nào với hắn.

Quả nhiên, Hách Liên Ngự Thuấn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng lên, tâm tình lại trở nên cực kỳ tốt. Nhưng cũng kể như hắn vẫn còn chút lương tâm, bàn tay to lại nhẹ nhàng khôi phục lại tư thế lúc trước, đem cả dây cương lẫn bàn tay nhỏ bé của nàng nắm lấy, bao phủ trong lòng bàn tay rộng lớn, cánh tay mạnh mẽ lại lần nữa khiến nàng dựa vào trong lòng hắn.

“Xem ra đau đớn sẽ khiến người ngoan ngoãn một chút!” Thanh âm trầm trầm của hắn mơ hồ mang theo chút ý cười.

Sở Lăng Thường cũng không ngốc để tiếp tục giãy dụa nữa. Dù sao vẫn đang ở trên lưng ngựa, nàng có muốn thì có thể trốn được đi đâu? Nàng còn phải khôi phục lại thể lực, cũng không thể quật cường để hắn lại đẩy nàng xuống đi bộ lần nữa. Hắn nói đúng, quật cường sẽ chỉ càng khiến nàng chịu nhiều đau đớn mà thôi.

Thấy nàng không phản kháng nữa, khoe môi nam nhân phía sau hơi cong lên thành nụ cười....

Đoàn kỵ binh lại tiếp tục đi về phía trước, những nơi vó ngựa lướt qua đều khiến cát bụi tung bay mù mịt. Đoàn thiết kỵ vẫn mang theo khí thế ngang tàng mặc dù là đội quân bại trận.

Khi tia nắng mặt trời cuối cùng khuất bóng, trận bão cát cùng giá rét nổi lên khiến Sở Lăng Thường không nhìn được mà run lên. Chiến mã vẫn không ngừng nghỉ tiến bước mà đầu óc nàng càng lúc càng choáng váng. Bị nhiễm phong hàn lần trước vốn chưa được chăm sóc tốt để hồi phục, nay lại đánh úp trở lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dần trở nên lạnh băng, theo bản năng dựa vào nơi cứng rắn phía sau cố tìm kiếm lấy chút ấm áp.

Hách Liên Ngự Thuấn cúi đầu nhìn nữ nhân trong lòng, một cảm giác nhu hòa chợt dâng lên trong lòng, hắn vói tay ra đằng sau, đem áo choàng trên người kéo xuống, đắp lên người nàng, cánh tay cũng thu lại, ôm lấy thân thể lạnh ngắt của nàng vào lòng.

Quyển 3 - Chương 61: Phần 1: Mưu tính vì giang sơn Đại Hán

Tấm áo choàng thực sự có tác dụng che bớt phần nào cát bụi mà vó ngựa quấn lên cùng với hơi lạnh trong không khí. Hơi ẩm bất ngờ mang theo hơi thở nam nhân hoàn toàn vây lấy Sở Lăng Thường, lại thêm cánh tay hắn không ngừng siết chặt lại khiến cho sự lạnh lẽo trên thân thể nàng cũng nhanh chóng tan đi...

Hành động bất ngờ này của Hách Liên Ngự Thuấn khiến tâm tình Sở Lăng Thường hơi chấn động. Mà cũng rất nhanh chóng, sự chấn động này lại khuếch tán khắp cơ thể, ăn mòn tới từng góc nhỏ nhất trên thân thể nàng. Quay đầu lại, có chút thất thần nhìn nam nhân khó dò kia, đôi mắt trong veo của nàng cũng nổi rõ tia nghi hoặc cùng hàng lông mày hơi chau lại.

Dáng vẻ này của Sở Lăng Thường hoàn toàn thu hút tầm mắt của Hách Liên Ngự Thuấn. Nội tâm cứng rắn lạnh băng nhanh chóng bị thần thái mê ly này của nàng làm cho mềm đi, trong lòng hắn lại nảy sinh một cảm giác đau lòng chưa từng có bao giờ. Khóe miệng hơi nhếch lên, hắn không kìm lòng được cúi đầu xuống, đem đôi môi nóng bỏng của mình đặt một nụ hôn nhẹ tựa chuồn chuồn lướt nước lên đôi môi lạnh băng của nàng.

Làn môi nóng rực lại mang theo mùi xạ hương quen thuộc của hắn khiến đầu óc Sở Lăng Thường có chút mê muội, trái tim vốn như tê dại giờ trở nên bồn chồn một cách mãnh liệt. Nàng vội vàng quay đầu đi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt giờ lại nổi lên một rặng mây đỏ.

“Không biết xấu hổ!” Thanh âm mang theo chút hờn giận theo đôi môi nàng bật ra. Tận sâu thẳm trong lòng lại dâng lên chút khủng hoảng. Nàng làm sao vậy? Sao lại có thể đắm chìm trong cảm giác thân mật của hắn đến thế?

Thật nực cười!

Dáng vẻ của nàng khiến khóe môi đang cong lên của Hách Liên Ngự Thuấn hơi ngưng lại, nét nhu hòa trong ánh mắt của hắn rất nhanh chóng rút đi như thủy triều xuống. Tâm tình hắn chợt có chút chấn động nhưng cũng không nói thêm lời nào mà chỉ đem nàng ôm chặt lấy rồi giục ngựa tăng tốc hành trình.

Hán cung, Dưỡng Tâm điện

Cả đại điện rộng lớn như vậy giờ đã được chuyển thành linh đường. Những tấm màn sa mỏng màu trắng khẽ lay động theo gió cùng với ánh nến chập chờn khiến khung cảnh nơi này lại thêm phần vắng lặng.

Dạ Nhai Tích cùng Thanh Tụ mấy ngày nay vẫn ở tại Dưỡng Tâm điện. Thi hài của Hàn Thiên Tử đặt trong quan tài trong phòng. Dựa theo quy củ của Quý Cốc phái thì đợi sau bảy ngày linh hồn trở về trời mới tiến hành đại táng.

Những ngày này, việc duy nhất mà Dạ Nhai Tích làm là nghiên cứu loại độc mà Hàn Thiên Tử đã trúng phải, tìm hiểu rõ độc tính để tìm ra phương pháp giải độc. Dạ Nhai Tích muốn dùng thời gian ngắn nhất để tra ra chân tướng sự việc, cùng sư muội tìm được hung thủ hạ độc.

Đôi mắt Thanh Tụ đã trũng sâu vì khóc nhiều suốt hai ngày nay. Tuy rằng chỉ là nha hoàn nhưng ở sơn cốc không ai coi Thanh Tụ như vậy. Nhất là Hàn Thiên Tử, vẫn luôn đối xử với Thanh Tụ hết như Sở Lăng Thường, cho nên nha đầu này thấy đau lòng là việc không tránh khỏi.

Cảnh Đế dạo dò đám cung nữ thái giám chờ ở bên ngoài, một mình đi vào Dưỡng Tâm điện. Nhìn thấy khung cảnh tiêu điều như vậy cũng không khỏi dâng tràn cảm giác bi thương. Mấy ngày trước, mỗi khi ông ta cảm thấy phiền chán đều đến tìm Hàn Thiên Tử tâm sự. Hàn lão phu tử là người bác học đa tài, thông kim bác cổ, cho nên trò chuyện một hồi có thể khiến mọi ưu tư của Cảnh Đế nhanh chóng tan đi. Không ngờ, Hàn Thiên Tử lại trúng độc bỏ mạng, hơn nữa còn ngộ hại ngay trong cung.

Chuyện này nhất định phải điều tra thật cẩn thận!

Dạ Nhai Tích cùng Thanh Tụ thấy Cảnh Đế một mình tiến vào liền tiến lên vấn an, sau đó Thanh Tụ vẫn còn sục sùi đi vào trong chuẩn bị trà, bánh.

Mấy đêm không ngủ, Dạ Nhai Tích trông cũng khá tiều tụy, gò má tấy đỏ thường ngày giờ hiện rõ vẻ bi thống. Cảnh Đế thấy vậy khẽ than nhẹ một tiếng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn đem phong thư của Đâu Anh mang về đưa cho Dạ Nhai Tích.

Dạ Nhai Tích có chút nghi hoặc nhận lấy túi gấm, vừa mở ra nhìn thoáng qua, sắc mặt lập tức đại biến, quên luôn đối phương là hoàng đế, lập tức đứng bật dậy...

“Hồ đồ! Sao sư muội có thể làm như vậy?”

Cảnh Đế cũng không trách tội hành động vô lễ của Dạ Nhai Tích, trên

gương mặt ông ta lúc này cũng tràn ngập sự u tối, “Đậu Anh phụng mệnh vây hãm đại quân Hung Nô, không ngờ tới chỗ đó lại không có Tả hiền vương. Sợ trúng phải kế diệu hổ ly sơn, Đậu Anh vội về thẳng quân doanh nhưng không thấy chiến mã mà chỉ thấy túi gấm đựng thư này của Sở Hoàn dư để lại.”

Bàn tay to của Dạ Nhai Tích siết chặt lại, bức thư cũng theo đó bị nắm lấy, “Sur muội biết rõ là làm như vậy chẳng khác nào đi vào chỗ chết!”

Phía trên cùng bức thư là hàng chữ mà Sở Lăng Thường dặn dò lại Đậu Anh, “Giặc cùng chó truy đuổi!”. Phần tiếp theo là những lời gửi Cảnh Đế, dặn dò ông ta sau khi phản quân Ngô - Sở bị tiêu diệt cần phải lập tức tiến hành sửa đổi việc trị quốc, nếu không Ngô vương chết rồi thì chư hầu khác cũng sẽ gặp đả kích mà nổi loạn. Nàng còn đề nghị Cảnh Đế nhân cơ hội này thu bớt một số quận của các nước chư hầu, đưa về dưới sự quản lý của triều đình. Đồng thời phải nhanh chóng hủy bỏ việc các nước chư hầu tự bổ nhiệm các chức quan cùng đặc quyền trưng thu thuế má, giảm bớt quyền lực của quan lại, chức vụ thừa tướng tại các nước chư hầu đổi thành tướng quân và người này có nhiệm vụ giám sát tình hình của chư hầu đó. Đặt ra quy định chư hầu không được đặt ra luật lệ để cai trị mà chỉ có thể thực hiện theo quy định của triều đình. Nàng cũng đề nghị triều đình dựa theo số thuế thu được từ các chư hầu để làm căn cứ phát bổng lộc cho họ. Như vậy, địa vị của các nước chư hầu và các quận thuộc triều đình cũng không có gì khác biệt.

Ngoài những lời kiến nghị với Cảnh Đế với mong muốn sự phồn thịnh sẽ đến với Đại Hán, nàng còn khẩn cầu Cảnh Đế cho sư huynh mình cùng Thanh Tụ rời cung, cũng dặn dò Dạ Nhai Tích chờ tin của nàng, nàng muốn xâm nhập Hung Nô điều tra rõ cái chết của sư phụ.

Trong Hán cung có mật thám của Hung Nô là chuyện hiển nhiên. Sở

Lăng Thường rất rõ ràng muốn tra ra tên mật thám chẳng khác nào việc làm vô vọng. Nhưng điều quan trọng nhất là kẻ đứng sau tên mật thám đó là ai, vì sao phải nhất định hạ độc hại chết sư phụ? Rốt cuộc hẳn còn có âm mưu gì nữa?

Cho nên nàng quyết định “không vào hang cọp sao bắt được cọp con”

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Cảnh Đế cùng Dạ Nhai Tích lúc cầm lấy phong thư này đều cảm thấy khiếp sợ.

Thanh Tụ vừa vặn bưng trà, bánh lên, vừa mới rảo bước tới cửa điện, nghe thấy Dạ Nhai Tích nói câu kia, tay không khỏi run lên khiến khay trà rơi xuống đất vỡ tan tành.

“Sư huynh, huynh vừa nói ai tự đi tìm đường chết?” Thanh Tụ đứng đờ ra đó, mặt mũi trắng bệch.

Dạ Nhai Tích biết tình cảm giữa Thanh Tụ và Sở Lăng Thường chẳng khác nào tỷ muội nên cũng không đành lòng giấu giếm, liền đem túi gấm chứa thư giao cho Thanh Tụ, ánh mắt lộ rõ sự suy tư.

Thanh Tụ là một nha đầu thẳng thắn, vừa xem đến cuối thư liền khóc òa lên. Mấy ngày nay, nha đầu này đã phải chịu quá nhiều đả kích, đầu tiên là cái chết của sư phụ, giờ lại đến chuyện của Sở Lăng Thường.

“Hoàng thượng...” Chẳng màng tới cái gọi là lễ nghi phép tắc, Thanh Tụ quỳ sụp dưới chân Cảnh Đế, khóc đến không còn hơi sức, “Cầu xin người, mau cứu tiểu thư đi. Người là thiên tử, người muốn cứu ai đều là chuyện dễ dàng, không phải sao? Hoàng thượng, Thanh Tụ dập đầu cầu xin người, xin người mau phái binh cứu tiểu thư đi.”

“Thanh Tụ...” Dạ Nhai Tích thấy vậy liền đem Thanh Tụ kéo dậy, nhẹ giọng quát, “Bình tĩnh lại chút, hiện giờ không phải lúc làm náo loạn.”

Dạ Nhai Tích có thể nhìn ra Cảnh Đế có lòng muốn cứu sư muội, nhưng thân là thiên tử, nhất cử nhất động đều bị người ta nhìn vào cho nên làm việc gì cũng phải tính toán kỹ càng. Cho dù Cảnh Đế muốn nghĩ cách cứu sư muội, nếu muốn xuất binh thì loạn bảy nước vừa được dẹp xong, cho dù hoàng đế có muốn thì các đại thần cũng sẽ không đồng ý.

Muốn Cảnh Đế ra mặt cứu viện thì đã không còn là chuyện cá nhân nữa mà là chuyện của hai quốc gia Hung Nô cùng Đại Hán.

Hoàng thượng tuy rằng là người cao cao tại thượng, nhưng mọi việc cũng chẳng được như ý.

“Sư huynh, Thanh Tụ đâu có làm náo loạn. Tiểu thư cô độc một mình sao có thể tra ra cái chết của sư phụ? Chỗ tiểu thư tới là Hung Nô, nơi man di đó nguy hiểm cỡ nào chứ. Hơn nữa tiểu thư vừa mới đánh lui mười vạn quân Hung Nô, vậy người Hung Nô kia chẳng phải sẽ giết tiểu thư sao? Không được, không được, mọi người không đi cứu, em đi...” Thanh Tụ có chút hoảng loạn, vừa nói vừa chạy ra ngoài...

Quyển 3 - Chương 62: Phần 2: Mưu tính vì giang sơn Đại Hán

Dạ Nhai Tích túm tay Thanh Tụ kéo lại, cúi đầu nói khẽ, “Nơi đây không phải sơn cốc, đừng tùy hứng như vậy.”

Lúc này Thanh Tụ mới có lại phản ứng, cắn răng quỳ xuống trước mặt Cảnh Đế lần nữa, “Hoàng thượng, người nhất định có biện pháp cứu tiểu thư, phải không?”

Cảnh Đế cũng không hề trách tội Thanh Tụ thất lễ mà còn chủ động đỡ nha đầu này đứng lên, giọng nói có chút nặng nề, “Trẫm sao lại không muốn đưa Lăng Thường về cung chứ? Người của Quý Cốc phải có ân với Đại Hán, lại có ân với trẫm, tạm không nói đến chuyện Hàn lão phu tử cùng Dạ công tử nỗ lực tương trợ, chỉ riêng Lăng Thường thì trẫm đã nợ rất nhiều rồi. Lăng Thường đem tất cả mọi chuyện an bài ổn thỏa, cho dù sắp dẫn thân vào Hung Nô cũng vẫn vì trẫm mà chỉ dẫn tương lai cho Đại Hán. Trẫm thật sự hối hận. Với bản lĩnh của Lăng Thường, nếu nàng là nam nhi nhất định sẽ là một tể tướng đại tài. Trẫm không nên cố kỵ ý kiến của các đại thần, trẫm phải giữ Lăng Thường lại mới đúng.”

“Hoàng thượng....” Dạ Nhai Tích hơi khom người, “Tâm ý của hoàng thượng tại hạ có thể hiểu được. Hoàng thượng coi trọng Lăng Thường như vậy mọi người đều biết rõ, hoàng thượng không cần tự trách. Chuyện nghĩ cách cứu Lăng Thường xin hãy giao cho tại hạ. Nếu hoàng thượng hạ lệnh xuất binh lúc này sẽ khiến triều đình trên dưới có ý kiến, nhưng tại hạ là người tự do, muốn xâm nhập Hung Nô cũng là chuyện dễ dàng.”

“Sur huynh, em cũng đi, em cũng muốn giúp sur huynh cứu tiểu thư.” Thanh Tụ nghe vậy liền vội vàng nói.

Lần này Dạ Nhai Tích cũng không ngăn cản nữa. Rời khỏi Hán cung nhất định phải mang Thanh Tụ theo, hơn nữa nha đầu này cũng có chút công phu, lúc cần thiết còn có thể giúp đỡ một tay.

Cảnh Đế nghe vậy liền lắc đầu, “Cho dù hai người đi lúc này cũng không có cơ hội gặp được Lăng Thường. Nghĩ lại thì thấy Lăng Thường vì muốn tra rõ nguyên nhân trúng độc của Hàn lão phu tử mới làm vậy. Nàng ấy là người làm việc rất ổn thỏa, ở thời điểm thích hợp sẽ liên lạc với mọi người. Nếu mạo muội đến đó, lỡ như phá hỏng kế hoạch của nàng ấy thì phải làm sao? Còn nữa, Tả hiền vương của Hung Nô cũng biết Dạ công tử. Hắn là người đưa Lăng Thường đi, công tử muốn cứu Lăng Thường nếu lỡ như chạm mặt hắn thì phải làm sao? Dù sao Hung Nô cũng không thể so với Đại Hán, hắn sẽ làm ra những chuyện gì với hai người là chuyện không ai đoán trước được. Đến lúc đó không chừng lại trở thành gánh nặng của Lăng Thường.” Nói đến đây, Cảnh Đế lại thở dài một hơi, “Mà thi hài của Hàn lão phu tử vẫn còn chưa lạnh, cho dù hai người có ý muốn đi cũng phải chờ hậu táng xong cho phu tử mới được.”

“Hoàng thượng, sur phụ là người luôn không câu nệ lễ tiết. Lão nhân gia đã từng nói đợi lúc người trăm tuổi hãy đem tro cốt của người rải lên núi, như vậy người có thể tự do tự tại một chút.” Dạ Nhai Tích cũng biết rõ nỗi băn khoăn của Cảnh Đế, cảm xúc cũng bình ổn lại đôi chút bởi ngẫm thấy lời ông ta cũng không phải không có lý.

“Được, Hàn lão phu tử có ân với trẫm, trẫm sẽ tuân theo di nguyện của phu tử.” Cảnh Đế gật đầu, đuôi lông mày lộ rõ vẻ mệt mỏi. Hàn Thiển Tử qua đời khiến trong lòng ông ta cảm thấy cực kỳ áy náy. Ngoài việc cảm thấy có lỗi với Dạ Nhai Tích, ông ta còn cực kỳ muốn xin lỗi Sở Lăng Thường.

Dạ Nhai Tích tạ ơn rồi chậm rãi lên tiếng, “Về chuyện Lăng Thường, tại hạ nhất định sẽ đi cứu. Những lo lắng của hoàng thượng tại hạ cũng đã nghĩ tới, cho nên sẽ an bài mọi chuyện thật thỏa đáng. Thanh Tụ nói không sai, Lăng Thường đã tiêu diệt mười vạn đại quân Hung Nô, muội ấy ở trong mắt người Hung Nô chính là kẻ địch đáng phải giết chết. Cho nên tại hạ quyết định xong tang lễ của sư phụ sẽ mang Thanh Tụ rời cung, chậm trễ nữa sẽ khiến mọi sự khó liệu, mong hoàng thượng thành toàn.”

“Đúng vậy, hoàng thượng, xin người ân chuẩn để Thanh Tụ cùng sư huynh rời cung.” Thanh Tụ nghẹn ngào lên tiếng.

Trên mặt Cảnh Đế hiện rõ vẻ khó xử, vừa muốn mở miệng thì lại nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng uyển chuyển vang lên...

“Sao hoàng thượng lại không muốn mau chóng cứu Sở cô nương ra chứ? Các vị cho dù muốn đi, cũng nhất định phải chờ cơ hội thích hợp mới được.”

Cơn gió nhẹ mang theo mùi hương thơm ngát tràn vào trong điện. Người xuất hiện ở Dưỡng Tâm điện lúc này không phải ai khác mà chính là Vương phu nhân - một người rất ít lui tới với người của Quý Cốc phái.

Bộ xiêm y màu tím nhạt bao lấy thân hình mỹ lệ của Vương phu nhân. Từ dáng vẻ bà ta toát lên sự điềm đạm, quyến rũ lại dịu dàng tựa cảnh liễu rủ, toát lên sự đoan trang cùng quý phái hơn người.

“Là phu nhân?” Cảnh Đế cũng không ngờ bà ta tới nên trên mặt hiện rõ vẻ kinh ngạc.

“Thần thiếp bái kiến hoàng thượng, chúc hoàng thượng long thể an

khang, phúc thọ vạn niên.” Vương phu nhân hơi mỉm cười lên tiếng mang theo sự ôn nhu vô hạn.

Thấy trên điện còn có một nam nhân khoác trên mình bộ bạch y trắng như tuyết, ánh mắt bà ta liền trở nên ôn hòa hơn, “Vị này chắc hẳn là Dạ Nhai Tích quân sư danh tiếng lẫy lừng rồi. Phong độ cùng diện mạo quả nhiên bất phàm!”

“Phu nhân khen vậy thực không dám nhận!” Dạ Nhai Tích kín đáo thầm đánh giá bà ta một chút. Tuy không có được bản lĩnh thông hiểu số mệnh như sư muội mình nhưng Dạ Nhai Tích cũng nhận ra Vương phu nhân này không phải kẻ tầm thường.

So với các nữ nhân khác ở hậu cung, bà ta rõ ràng được hoàng đế yêu thích hơn so với Bạc hoàng hậu. So với Lật phi, bà ta lại càng tao nhã, biết lễ nghi, trên mặt không có chút vẻ cao ngạo, càng không tỏ ra nông cạn như những nữ nhân bình thường. Trí tuệ của bà ta ẩn dấu ở trong đôi mắt, chỉ thông qua từng cử chỉ điệu bộ mới có thể nhận thấy.

“Sao phu nhân lại đột ngột đến Dưỡng Tâm điện như vậy?” Cảnh Đế không khỏi tò mò hỏi.

Vương phu nhân hơi chớp mắt, than nhẹ một tiếng, “Thần thiếp tuy rằng ít lui tới với người của Quý Cốc phía, nhưng bởi có một lần Triệt nhi trúng độc suýt mất mạng, may được Sở cô nương ra tay cứu giúp mà chưa có cơ hội báo đáp. Nay lại nghe thấy chuyện Hàn lão phu tử trúng độc bỏ mình thì không khỏi cảm thấy khiếp sợ. Phu tử là sư phụ của Sở cô nương, Sở cô nương lại có ân với thần thiếp cho nên thiếp mới đến đây tế bái.”

“Cái gì? Triệt nhi từng trúng độc? Là chuyện khi nào?” Cảnh Đế nghe vậy kinh ngạc đứng bật dậy.

Dạ Nhai Tích cũng không ngờ tới Lăng Thường cùng Vương phu nhân lại có giao tình như vậy, nghe xong mấy lời của bà ta, trong lòng lại nảy sinh mối nghi ngờ mãnh liệt.

“Hoàng thượng...” Vương phu nhân nhẹ nhàng bước tới, dịu dàng trấn an cảm xúc của Cảnh Đế, “Chuyện xảy ra cách đây không lâu lắm, thần thiếp không muốn để hoàng thượng lo lắng nên mới không bẩm báo. Cũng may gặp được Sở cô nương nên Triệt nhi mới có thể bình an vô sự. Thần thiếp vốn cũng không biết là Triệt nhi trúng độc, là Sở cô nương nói lại mới biết.”

“Chuyện này trăm nhất định phải tra cho rõ ràng. Trong cung sao lại có kẻ lộng hành như vậy, đầu tiên là hạ độc hoàng tử của trăm, sau đó lại giết ân nhân của trăm. Quá tàn nhẫn rồi!” Bàn tay Cảnh Đế đang đặt trên bàn lúc này đã siết lại thành nắm đấm.

“Phu nhân, lúc trước hoàng tử trúng độc có biểu hiện như thế nào? Lăng Thường có nhắc tới loại độc mà hoàng tử trúng phải không?” Dạ Nhai Tích không kìm lòng được liền cất tiếng hỏi.

Vương phu nhân nhẹ nhàng lắc đầu, đem sự tình phát sinh hôm đó kể lại.

“Chẳng lẽ kẻ hạ độc Triệt nhi cùng Hàn lão phu tử là cùng một người?” Cảnh Đế nghe xong chợt cảm thấy sống lưng lạnh toát. Trong Hán cung thực sự có mật thám của Hung Nô sao?

“Hoàng Thượng, thần thiếp cũng hy vọng là cùng một người. Nếu không làm gì có ai muốn độc hại hoàng tử cơ chứ? Chẳng lẽ là người trong hậu cung?” Vương phu nhân khẽ đặt tay lên ngực như muốn bình ổn tâm trạng, ánh mắt dâng lên chút lo âu.

Cảnh Đế hơi nhíu mày, trong mắt cũng hiện rõ sự chấn động.

Dạ Nhai Tích cảnh giác nhìn về phía Vương phu nhân. Tranh giành nơi hậu cung luôn luôn có những người thích đặt điều bịa đặt. Bởi câu nói, “Người ngoài cuộc thường sáng suốt, trong cuộc u mê” nên Dạ Nhai Tích có thể nhận thấy Vương phu nhân này chính là loại người muốn dùng kế một hòn đá trúng hai con chim, khiến Cảnh Đế nảy sinh nghi ngờ đối với người trong hậu cung.

Quyển 3 - Chương 63: Phần 1:

Quan hệ đoạn tụ?

“Hoàng thượng, sự tình cũng không thể trùng hợp một cách ngẫu nhiên như vậy, cho nên tại hạ đề nghị cần phải nhanh chóng tìm được Lăng Thường, sau đó mới có thể điều tra cho rõ chân tướng.” Dạ Nhai Tích cũng không tiếp tục chìm đắm với những suy đoán của Vương phu nhân mà rất nhanh chóng quyết định chuyển hướng đề tài về Sở Lăng Thường.

Cảnh Đế thấy Dạ Nhai Tích đã quyết tâm như vậy nên cũng gật đầu. Suy nghĩ một chút, ông ta lại nhìn về phía Vương phu nhân hỏi, “Lúc vừa bước vào cửa, phu nhân nhắc đến cơ hội nào vậy?”

Ánh mắt Vương phu nhân khẽ lướt qua phía Dạ Nhai Tích rồi lại nhìn về phía Cảnh Đế, “Thần thiếp biết hoàng thượng cùng Dạ công tử có lòng muốn cứu Sở cô nương, nhưng dù sao Dạ công tử cũng là quân sư của Hán cung, sao người Hung Nô lại không biết chuyện đó chứ? Một khi đường đột mạo hiểm sẽ dễ để lộ thân phận. Thần thiếp cho rằng, Hung Nô tuy bị đánh bại nhưng dã tâm vẫn còn, chỉ là hiện giờ có chút cố kỵ với Đại Hán mà thôi. Dạ công tử dù muốn đi Hung Nô cũng nhất định phải đợi thời cơ thích hợp, đi một cách quang minh chính đại, công khai tới Hung Nô. Có như vậy mới có lợi trong việc tìm kiếm Sở cô nương. Nếu như lén lút tới Hung Nô mà chẳng may bị bắt, đến lúc đó chẳng những việc của Hàn lão phu tử không điều tra rõ ràng được mà còn gặp phải nguy hiểm. Thực sự là mất nhiều hơn được.”

Thanh Tụ nghe vậy liền nóng nảy, cũng không cố kỵ lễ tiết trong cung vội vàng lên tiếng, “Vậy nếu trong lúc đó tiểu thư thật sự gặp phải

nguy hiểm thì sao? Vậy phải làm thế nào?”

Vương phu nhân nhẹ nhàng cười, “Ta tin rằng sẽ không như vậy đâu!”

“A? Sao phu nhân lại nói như vậy?” Cảnh Đế ngạc nhiên hỏi lại.

“Xuất phát từ trực giác nên thần thiếp cho rằng, Tả hiền vương thực sự chung tình với Sở cô nương. Hắn tuyệt đối sẽ không hại đến tính mạng cô ấy.” Vương phu nhân trả lời bằng ngữ điệu đầy khẳng định.

“Trực giác?” Thanh Tụ cảm thấy choáng váng rồi vội vàng lắc đầu, “Không đúng, nếu Tả hiền vương kia thật sự chung tình với tiểu thư, sao về sau lại lấy Nam Hoa công chúa. Hơn nữa em còn nhớ rõ ánh mắt Tả hiền vương nhìn tiểu thư như muốn giết người vậy. Hắn tuyệt đối sẽ không nảy sinh thiện tâm mà thả tiểu thư đâu.”

“Tả hiền vương vì sao đột nhiên cưới Nam Hoa công chúa thì người ngoài cuộc như chúng ta không thể hiểu rõ. Nhưng lúc trước thần thiếp cũng có nghe nói vài chuyện về người Hung Nô. Người Hung Nô ở phương Bắc tuy tính tình quỷ dị hay thay đổi, dã tâm cũng vô cùng lớn nhưng lại cực kỳ thẳng thắn và kiên trì đến cùng. Nếu ở trên chiến trường người họ bắt được là Dạ quân sư, họ nhất định sẽ giết quân sư ngay lập tức. Nhưng người bọn họ bắt được lại là Sở cô nương. Tạm không nói đến chuyện Tả hiền vương có chung tình với Sở cô nương hay không mà chỉ nói đơn giản chuyện một nữ tử có bản lĩnh tiêu diệt mười vạn đại quân như vậy cũng đủ để khiến người ta phải nhìn bằng một con mắt khác trước. Người Hung Nô đại bại trong tay một nữ nhân, trong lòng đương nhiên sẽ cảm thấy không phục, cho nên họ sẽ không dùng cách chém giết để xóa bỏ sự không phục đó. Vì vậy thần thiếp tin rằng, Sở cô nương nhiều lắm chỉ chịu chút đau khổ trên thân thể, tuyệt đối không nguy hiểm đến tính mạng.”

Dạ Nhai Tích có chút đăm chiêu suy nghĩ.

Cảnh Đế tuy rằng không muốn nghe những lời kiêu như Tả hiền vương chung tình với Sở Lăng Thường nhưng ông ta vẫn kìm chế khá tốt cảm xúc của mình, thản nhiên nói, “Phu nhân nói vậy cũng không phải không có lý. Nay Lăng Thường cụ thể gặp phải chuyện gì chúng ta cũng không thể biết được, chẳng bằng kiên nhẫn chờ thời cơ, như vậy chẳng phải sẽ tốt cho đại cục hơn sao?”

Thanh Tụ lo lắng nhìn Dạ Nhai Tích, thấy sư huynh nghĩ ngợi một hồi rồi âm thầm hít sâu một hơi, khom người thi lễ, “Dạ Nhai Tích xin nghe theo sự an bài của hoàng thượng.”

“Sư huynh...”

“Thanh Tụ, yên tâm đi, ta nhất định không để Lăng Thường có chuyện gì đâu.” Dạ Nhai Tích trầm giọng nghiêm túc nói.

Thanh Tụ đương nhiên tin tưởng vị sư huynh này nên đành cắn chặt môi, nuốt lệ khế gặt đầu.

Tiến vào khu vực thành đô phương Bắc, mặc dù không được náo nhiệt như ở Trung Nguyên nhưng cũng cực kỳ phồn hoa. Các tiểu thương hăng hái rao bán hàng hóa đầy hứng khởi. Mùa xuân ở phương Bắc tuy rất ngắn nhưng cũng đủ để dân chúng rời nhà đi tìm mua những vật dụng phục vụ cho cuộc sống.

Từ phía đám đông biểu diễn xiếc truyền tới tiếng hò reo ca ngợi, gần đó còn có tiếng rao bán kẹo hồ lô. Những viên kẹo lớn màu hồng bọc đường dưới ánh mặt trời như tỏa ra thứ ánh sáng lóng lánh mê

người, thực sự là thứ vũ khí dụ dỗ trẻ con tốt nhất.

Từ cửa thành rộng mở là một con đường lớn dẫn đến hoàng thành của Thiên Vu. Tường của hoàng thành cao hơn mười trượng, kéo dài suốt vài dặm, phía trong chia thành ba khu. Trong thành có cung điện, cổ lầu, gác chuông...bốn phía tường thành còn có những tòa địch lầu kiên cố, từ phía xa cả chục cây số vẫn có thể nhìn thấy dáng vẻ hùng vĩ của nó.

Không giống với vẻ tinh xảo hoa mỹ của Hán cung, kiến trúc phương Bắc thiếu một chút hoa lệ nhưng lại mang theo sự hùng tráng rung động lòng người. Nếu nói kiến trúc Hán cung uốn lượn như một bức họa mỹ lệ thì đô thành phương Bắc giống như một bức tranh thủy mặc với những nét chấm phá độc đáo.

Hách Liên Ngự Thuấn chỉ dẫn theo một đoàn kỵ binh nhỏ tiến vào hoàng thành vì không muốn quấy rầy cuộc sống thường ngày của dân chúng. Trước kia, cuộc sống của người Hung Nô vốn chủ yếu diễn ra trên thảo nguyên. Sau khi Thiên Vu thống nhất phương Bắc mới khiến cho dân chúng Hung Nô có được cuộc sống phồn thịnh, cho nên đó cũng là nguyên nhân khiến dân Hung Nô rất kính trọng Thiên Vu.

Phần lớn đoàn kỵ binh đã tập trung trở lại với quân đội trong hoàng thành, còn Hách Liên Ngự Thuấn đưa theo Sở Lăng Thường một đường thúc ngựa tiến thẳng về phía phủ đệ của mình. Hồ Mạc, Thuấn Mông, Ô Khả cũng đi theo sau hần.

Trong lòng Hồ Mạc không khỏi có chút âm thầm lo lắng. Vương gia đáng lẽ nên vào cung trước mới đúng, nếu không sẽ khiến cho nhị vương tử nhân cơ hội mà sàm tấu.

Hần huyết bảo mã rốt cục cũng dừng lại trước một tòa phủ đệ nguy

nga với cánh cửa lớn màu đỏ thẫm cao như núi. Cổng lớn của phủ đệ chia thành ba cánh rộng rãi, hai bên cửa là hai con sư tử đá cực lớn. Cửa lớn của phủ đã sớm rộng mở, hai bên còn có hai hàng thị vệ đeo khí giới đứng gác. Nhìn thấy vương gia cười hân huyết bảo mã trở về, tất cả đều quỳ xuống hô lớn...

“Cung nghênh vương gia về phủ, chúc vương gia vạn phúc!”

Tiếng hô lớn cơ hồ vang vọng đến tận chân trời và cũng đánh thức luôn Sở Lăng Thường vẫn đang mê man dựa vào lòng Hách Liên Ngự Thuần.

Vừa hé mở đôi mắt, Sở Lăng Thường đã thấy thị vệ quỳ đầy đất thì nhất thời cảm thấy hoảng sợ, ánh mắt vốn có chút mờ mịt nhanh chóng tỉnh táo lại, cảnh giác nhìn tòa phủ đệ to lớn trước mắt. Nàng, đã đến Hung Nô rồi sao?

Trời ạ! Sao nàng có thể hôn mê lâu như vậy? Lại còn nằm ở trong lòng của hắn...

Tấm áo choàng rộng rãi quá mức ấm áp, ấm áp đến độ khiến nàng không có sức lực phản kháng, chỉ là không ngờ lúc mở mắt ra thì người đã ở Bắc quốc.

Hách Liên Ngự Thuần cúi đầu nhìn nữ nhân trong lòng, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng sau cơn mê man tỉnh táo trở lại thì có thêm chút hồng hào khiến hắn không nhịn được khẽ cong môi, nhìn bọn thủ hạ đang quỳ uy nghiêm cất tiếng, “Tất cả đứng lên đi!”

Gia nô cùng bọn thị vệ đồng loạt đứng dậy, lại nhìn thấy một “nam tử” khoác áo choàng trên ngựa của vương gia thì đều cảm thấy kinh ngạc. Quân gia của phủ chỉ vào Sở Lăng Thường, lắp bắp nói, “Vương gia, chuyện này...chuyện này....sao người lại mang về đây

một nam nhân? Hấn....hấn....”

Có lẽ quản gia đã cực kỳ chấn kinh cho nên một câu hoàn chỉnh cũng không nói nên lời.

Sở Lăng Thường thực sự sửng sốt, lúc này mới nhìn lại trang phục trên người mình. Bị bọn họ coi như nam nhân cũng tốt, ít ra cũng sẽ không phải nhiều lời. A...không, khoan đã....ánh mắt bọn họ kinh ngạc như vậy có phải là....

Nàng không khỏi quay đầu nhìn thoáng qua Hách Liên Ngự Thuấn. Bọn thị vệ cùng gia nô không phải đang nghĩ nàng và hấn có...quan hệ đoạn tụ đấy chứ?

Quyển 3 - Chương 64: Phần 2: Quan hệ đoạn tụ?

Ánh mắt của Hách Liên Ngự Thuấn lúc này cũng hoàn toàn đặt trên gương mặt Sở Lăng Thường, trong lúc nhất thời không có phản ứng với những chuyện đang xảy ra. Đến khi thấy quán gia lấp ba lấp bấp thì khẽ cau mày, nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa. Hồ Mạc, Thuấn Mông cùng Ô Khả cũng vội xuống ngựa theo.

Lúc này chỉ còn một mình Sở Lăng Thường ngồi trên chiến mã, lồng ngực ấm áp phía sau mà nàng vẫn dựa vào đột ngột biến mất khiến một luồng lạnh khí nhanh chóng ủa vào tấm áo choàng rộng, khiến nàng cảm thấy lạnh cóng từ tận đáy lòng.

Đám hạ nhân trong phủ đều dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn vị “nam tử” tuấn tú trên lưng ngựa. Nam tử này tuy rằng trông rất yếu ớt, sắc mặt cũng tái nhợt, nhưng ngũ quan, dáng vóc thực sự quá mê người, hết như một khối mỹ ngọc chế tác thành khiến người ta không kìm lòng được mà muốn ngắm nhìn hết lần này tới lần khác.

Không giống như nam nhân Hung Nô với dáng vẻ cao lớn hoang dã, “nam tử” này thực sự có một hương vị rất độc đáo.

Thấy ánh mắt mọi người nhìn Sở Lăng Thường không chớp, trong mắt Hách Liên Ngự Thuấn hơi lóe lên chút căng thẳng cùng u ám rồi lập tức hướng về phía nữ nhân trên lưng ngựa, chìa tay ra....

Bàn tay to đưa ra trước mặt Sở Lăng Thường thực vô cùng cứng rắn, khiến người ta không khó tưởng tượng ra hắc tử nhỏ đã chinh chiến nơi sa trường thế nào. Đến khi bàn tay hắc đở lấy tay nàng,

một cảm giác hơi đau nhói cùng ầm ập ập tới khiến trong lòng nàng có chút căng thẳng, vừa định đặt tay mình vào tay hắn thì lại cảm thấy ánh mắt mọi người ngoại trừ vẻ khiếp sợ còn có cả tò mò liên căn môi tránh bàn tay hắn, tự mình xuống ngựa.

Bàn chân vừa chạm đất, cũng có thể là do ở trên lưng ngựa quá lâu nên mắt cá chân nàng không ngừng sưng đau, hơn nữa đầu gối lại đang bị thương nên hai chân nàng liền mềm nhũn ra, ngay sau đó lại bị cánh tay nam nhân rắn chắc ôm ngang người, khiến cả thân thể nàng đều dựa vào người hắn.

Sở Lăng Thường ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm có chút ý cười của hắn, trái tim không khỏi đập loạn lên một nhịp. Mùi xạ hương thoang thoảng trên người hắn cũng nhanh chóng bao vây thân hình nhỏ bé vô lực của nàng.

“Đáng đời!” Hắn khẽ nhếch môi, cố ý mỉa mai nàng.

“Buông ra!” Sở Lăng Thường dùng sức đẩy hắn, dùng thái độ chán ghét để đối kháng với sự châm chọc cùng khiêu khích của hắn. Đôi mắt đẹp của nàng khẽ lướt qua phía ánh mắt đang càng lúc càng mở lớn của đám hạ nhân, trong lòng không khỏi than thầm. Xem ra sự hiểu lầm càng lúc càng sâu rồi.

“Tân Trát!” Hàng lông mày của Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhíu lại, phảng phất như có chút tức giận nhưng lại buông tay ra đúng như mong muốn của Sở Lăng Thường. Hắn hướng về phía đám hạ nhân lớn tiếng.

Quản gia của phủ lập tức tiến lên trước, chờ nghe lệnh của hắn.

“Đem người này nhốt vào Cấm lâu, canh giữ nghiêm ngặt. Không có lệnh của bản vương, bất luận kẻ nào cũng không được phép vào đó!”

Hắn lạnh lùng hạ lệnh.

“Vâng!” Quản gia Tân Trát có chút nghi hoặc nhìn thoáng qua phía Sở Lăng Thường. Không phải là người vương gia đưa về sao? Tại sao lại nhốt vào cái nơi âm u khủng bố tinh thần người ta như vậy?

Sở Lăng Thường lẳng lặng nhìn vẻ mặt của quản gia cùng các hạ nhân khác. Cho dù nàng nghe không hiểu ngôn ngữ của Hung Nô thì cũng không khó để đoán ra điều mà Hách Liên Ngự Thuấn vừa nói có gì đó khiến người ta khiếp sợ. Nàng sớm đã có sự chuẩn bị tâm lý, đi tới Hung Nô này, nàng cũng chẳng dám mong sẽ có những ngày an lành.

Nhưng điều khiến nàng nghĩ không ra là, nơi này nhìn qua thì thấy là phủ đệ của hắn chứ không phải là hoàng thành của Thiên Vu. Tại sao hắn không trực tiếp ném nàng vào đại lao của hoàng thành cơ chứ?

Đoàn người theo Hách Liên Ngự Thuấn tiến vào trong phủ, còn quản gia Tân Trát thì một mực nhìn chăm chăm Sở Lăng Thường suốt dọc đường.

Tâm tư của Tân Trát thế nào, Sở Lăng Thường hoàn toàn nhìn rõ. Xem dáng vẻ của ông ta thì đã là quản gia ở phủ này từ rất lâu rồi. Chắc hẳn Hách Liên Ngự Thuấn đã ra lệnh cho ông ta tăng cường trông giữ nàng, nếu không sao trông ông ta lại nghiêm túc đến như vậy được.

Nghĩ lại cũng thật sự buồn cười, nàng cũng đâu dám mong được đối xử tốt cơ chứ.

Tâm tình đang bình ổn của Sở Lăng Thường cho đến lúc tiến vào bên trong phủ thì hoàn toàn bị đập tan.

Nàng chưa từng nghĩ tới phủ đệ này lại xa hoa rộng lớn đến như thế. Bước qua cửa lớn là những con đường phủ kín đá cuội, rồi lại từ đường lớn tản ra các nhánh nhỏ về hai phía khiến cho cả tòa phủ đệ lớn thế này trông hết như một con hùng ưng đang giang cánh. Chính giữa khuôn viên của phủ đệ là một tòa đại điện, phía trên có tấm biển với những chữ Hung Nô ánh vàng rực rỡ. Tuy Sở Lăng Thường xem không hiểu nhưng thực sự có thể dùng từ “hoa lệ” để hình dung nó. Ngẩng đầu nhìn lên, nàng lại thấy một thứ ánh sáng lấp lánh do loại ngói lợp mái điện tỏa ra. Loại ngói này nàng chưa từng thấy ở Hán cung bao giờ, cũng không thấy sử sách có ghi chép lại.

Từ mái điện tỏa ra thứ ánh sáng màu lam dịu mát, dưới ánh sáng mặt trời như có thêm sắc hoàng kim, giống như một loại men cực kỳ tiên diễm. Đưa tầm mắt nhìn về phía các mái điện xung quanh, nàng thấy chúng đều lợp cùng một loại ngói này khiến cho các góc mái, linh thú, bảo đỉnh đều được khúc xạ những tia sáng đẹp mắt.

Rốt cục đây là thứ gì vậy?

Nàng càng nhìn càng thấy kỳ quái nhưng không có mở miệng hỏi. Lại nghĩ đến chuyện Hung Nô là ngoại tộc xâm lược, thậm chí viễn chinh lấn chiếm ranh giới của nhà Hán, thì việc họ lấy những thứ kỳ lạ này làm đồ trang trí cũng không có gì lạ.

Lại nhìn về hai bên, phía đông có một tòa điện nhỏ, phía tây cũng có mấy dãy nhà. Nàng còn chưa kịp nhìn rõ ràng đã thấy một cô gái ăn mặc theo lối nha hoàn chạy tới, rồi “cộp” một tiếng, quỳ xuống trước mặt Hách Liên Ngự Thuấn, vẻ mặt đầy cầu xin lên tiếng, “Vương gia, ngài về rồi, ngài mau đi khuyên nhủ tiểu quận chúa đi. Công chúa sắp bị tra tấn tới chết mất!”

Nha hoàn này là người Hán!

Bởi nha hoàn này nói tiếng Hán, lại thấy cách ăn mặc cùng từ “công chúa” được nhắc tới, Sở Lăng Thường hơi sửng sốt. Nha hoàn này....tới từ Hán cung?

Tiểu quận chúa kia là người thế nào?

Lúc này nàng mới nhớ tới Nam Hoa công chúa. Cô ấy đã gả cho hần, hần là cũng sống tại nơi này. Chẳng lẽ cô ấy thực sự sống rất tệ hay sao?

Một chút biểu hiện trên gương mặt Hách Liên Ngự Thuấn cũng không thấy, hần chỉ trầm giọng nói, “Dẫn đường!”

“Vâng, vâng, cảm tạ vương gia!” Nha hoàn kia vội vàng đứng dậy, chạy lên phía trước dẫn đường.

Đoàn người lại theo Hách Liên Ngự Thuấn đi theo lối mòn rải đá cuội phía đông bước tới.

Xuyên qua con đường nhỏ phía đông phủ dẫn tới một hoa viên sáng lạn, hoa viên này cũng có kiến trúc hài hòa với phủ đệ, được chia thành ba hướng, chính giữa là một vòm cửa đá, nhìn kỹ mới phát hiện ra nó được xây bằng đá xanh cực kỳ xa hoa.

Phía trước còn có một ngọn giả sơn, hồ nước, phía xa hơn lại là một tòa lầu với kiến trúc thanh nhã, trên mái còn vương mấy dây nho quăn quít, lộ ra chút màu tím của quả chín. Phía tây trông cực kỳ thoáng mát với rất nhiều cây cổ thụ, hồ nước, một tòa lương đình... toàn bộ hoa viên đều được che phủ bởi bóng mát từ các cây cổ thụ, đình đài thủy tạ với lối đi cực kỳ uyển chuyển. Chỉ một cái hoa viên

đã đủ khiến người ta lạc đường, hướng hồ là cả tòa phủ đệ.

Từ đằng xa vang lên tiếng cười giòn tan như chuông ngân xóa tan không khí yên tĩnh tại nơi này.

Rất nhanh chóng, Sở Lăng Thường nhìn thấy một nữ tử, nói nữ tử thì có chút khoa trương bởi nhìn qua thì người đó chỉ khoảng mười mấy tuổi, trên tóc còn dính rất nhiều hạt ngọc nhiều màu sắc. Cách phục sức như vậy không giống với nữ tử Trung Nguyên. Trên người nữ tử này khoác một tấm áo lông thú mềm mại, bởi thời tiết đã trở lạnh nên chỗ cổ tay còn điểm thêm phần lông trắng trông cực kỳ đáng yêu.

Quyển 3 - Chương 65: Phần 1: Nữ tử mà hấn sủng ái nhất?

Nữ tử này đang xoa xoa thắt lưng không biết để làm cái gì, trán cô ta khá cao, dáng người cũng không mấy thanh mảnh, xem ra có đầy đủ dáng vẻ cao lớn của người phương Bắc.

Sở Lăng Thường không nghe được cô ta đang nói cái gì, chỉ thấy cô ta không ngừng cười vui vẻ bước lại phía này.

“Ồ Giai!” Nam nhân đi ngay trước Sở Lăng Thường khẽ gọi một tiếng, giọng nói trầm thấp lộ rõ sự cung chiều mà nàng chưa từng nghe thấy bao giờ.

Sở Lăng Thường thoáng ngẩn người, theo bản năng nhìn về phía gương mặt anh tuấn của Hách Liên Ngự Thuấn nhưng cũng kinh ngạc phát hiện ra, vẻ mặt lạnh băng của hấn dường như đã trở nên dịu dàng mềm mại hơn rất nhiều.

Tiếng cười rất nhanh chóng im bật, thay vào đó là tiếng hò reo vui mừng.

“Hoàng thúc...” Nữ tử kia quay đầu lại nhìn thấy Hách Liên Ngự Thuấn ở cách đó không xa, liền hệt như con bướm bay ngay đến trước mặt hấn, rồi sau đó không chút kiêng kỵ giơ hai tay ôm chặt lấy hấn, sung sướng nói, “Ồ Giai rất nhớ người, người tốt cục cũng trở về rồi!”

Vẻ ngang ngạnh do được nuông chiều đã hoàn toàn biến mất thay vào đó là sự nhu thuận của một cô bé hoàn toàn hiện rõ trong mắt

Sở Lăng Thường. Nhìn thấy cảnh này, trong lòng nàng chột đau nhói, hàng lông mày thanh tú cũng vô thức chau lại. Nữ tử này là ai? Vẻ mặt hần trở nên dịu dàng như vậy, ánh mắt nhìn cô ta cũng cực kỳ nhu hòa, chắc hẳn đây chính là người trong lòng hần.

Nơi ngực chột dâng lên cảm giác khó thở, nàng âm thầm hít sâu một hơi, đem ánh mắt chuyển về phía khác lại kinh ngạc nhìn thấy một nữ nhân vẫn ngồi trên ghế dài ở phía xa.

Trời ạ, đó không phải là Nam Hoa công chúa sao?

Thế này là sao đây?

Thì ra vừa rồi Nam Hoa công chúa vẫn luôn bị nữ tử Hung Nô kia quấy rầy. Lúc này cô ta tránh ra mới khiến người ta chú ý tới Nam Hoa công chúa. Nam Hoa công chúa ăn mặc rất đơn bạc, tuy là cẩm y thêu hoa nhưng toàn thân đã sớm ướt đầm, mái tóc đen dài rối tung. So với lúc còn ở trong cung thì trông gầy hơn rất nhiều, dáng vẻ vô lực ngồi co lại một chỗ, hay tay ôm lấy thân mình, bởi vừa rơi xuống nước nên toàn thân vẫn không ngừng run rẩy.

Sở Lăng Thường quay đầu nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn lại thấy hần vẫn đang cùng nữ hài tử kia hàn huyên. Nữ hài tử đó ở trong lòng hần cực kỳ mừng rỡ, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng lên, mà trong mắt hần, dường như cũng chỉ có cô ta.

Thật quá đáng!

Sở Lăng Thường khế siết chặt nắm tay, đem toàn bộ sự đồng tình hướng về phía Nam Hoa công chúa, vừa muốn tiến lại đó liền bị Hồ Mạc giữ chặt lại, nhìn nàng lắc đầu rồi hạ giọng dặn dò, “Trong phủ này có thể đắc tội với bất kỳ ai, ngoại trừ tiểu quận chúa đó. Nếu không những ngày sau này của cô nương sẽ rất khó khăn.”

“Tiểu quận chúa?” Sở Lăng Thường theo bản năng nhìn về phía nữ hài tử đang làm nũng với Hách Liên Ngự Thuấn, ánh mắt hơi trầm xuống, “Là cô ta?”

“Phải, tên quận chúa là Ổ Giai, từ rất nhỏ đã sống tại phủ đệ. Phụ mẫu cô ấy chết trong chiến loạn, bởi vì phụ thân cô ấy cùng vương gia là sinh tử chi giao cho nên vương gia đối với đứa trẻ mồ côi này luôn có lòng che chở. Mà Thiên Vu cũng đã phong cho cô ta làm quận chúa. Bởi như vậy nên cô ta mới hình thành tính cách kiêu ngạo ương bướng như vậy.” Hồ Mạc khẽ gật đầu rồi lại bổ sung thêm một câu, “Nhưng tuy Ổ Giai tính tình hơi khó chiều, nhưng tâm địa không xấu, chỉ là thích đùa dai mà thôi.”

“Đúng vậy! Sở Lăng Thường, cô nương nên tăng lời đi thì hơn. Vương gia đối với quận chúa vẫn luôn cực kỳ sủng ái.” Ô Khả thấy vậy cũng tiến lên thấp giọng khuyên nhủ, hắn cũng không muốn thấy Sở Lăng Thường bị tiểu quận chúa kia bắt nạt.

“Nhưng cô ấy là công chúa Đại Hán!” Sở Lăng Thường đẩy tay Hồ Mạc ra, nói xong câu đó rồi lập tức hướng về phía Nam Hoa công chúa bước tới.

Hồ Mạc, Thuấn Mông cùng Ô Khả đều kinh động, ngay cả bọn hạ nhân trong phủ cũng trừng lớn hai mắt.

Nam Hoa công chúa lạnh run như một con thỏ nhỏ, đến khi một chiếc áo choàng nhẹ nhàng bao lấy thân mình, cô mới theo bản năng ngẩng đầu lên, ngay sau đó kinh ngạc mở lớn hai mắt, đôi môi căng mọng vốn đã lạnh băng cũng bởi người trước mặt mà khẽ run rẩy.

“Nhất định là rất lạnh!” Sở Lăng Thường đứng ngay đối diện Nam Hoa, ánh mắt vốn lãnh đạm cũng trở nên nhu hòa, đem chính áo

choàng của mình khoác lên vai Nam Hoa, rồi nhẹ nhàng giúp cô xoa tay, “Lạnh như vậy sao lại một mình ở đây?”

“Lăng Thường? Trời ơi...cô...” Thanh âm của Nam Hoa giống như một chuỗi ngọc vỡ vụn, còn nói chưa xong một câu hoàn chỉnh thì những giọt nước mắt đã theo hốc mắt lăn dài trên má, hai tay nắm chặt lấy cổ tay nàng...

“Sao cô lại tới đây? Làm sao cô...”

Hự....Sở Lăng Thường bị đau kêu lên.

Nam Hoa cũng không ngờ sẽ làm nàng đau nên theo bản năng liền nới lỏng lực tay, đến lúc này mới cẩn thận quan sát Sở Lăng Thường. Việc nàng cải nam trang thì không nói làm gì, nhưng trên trường bào còn có vết máu....

Bối rối kéo lấy cánh tay Sở Lăng Thường, chạm rãi vén tay áo lên nhìn thấy hai cổ tay sưng đỏ thì Nam Hoa kinh ngạc đưa tay che miệng...

“Lăng Thường...sao lại thế này? Sao cô lại bị thương nặng như vậy? Còn chỗ nào bị thương không...để tôi xem” Nói vừa dứt lời, thấy đầu gối nàng có vết máu liền muốn xốc lên xem xét.

“Không sao đâu!” Sở Lăng Thường giơ tay ngăn cản hành động của Nam Hoa công chúa, nhẹ nhàng nói, “Đại Hán đã bình định xong loạn bảy nước, đại quân Hung Nô cũng bị đánh bại rồi.”

“Thì ra là vậy!” Nam Hoa lập tức hiểu được nguyên nhân khiến Sở Lăng Thường bị thương. Hẳn là lúc Hách Liên Ngự Thuấn trong lúc giao chiến, bại trận đã bắt được nàng.

“Này, ngươi là ai? Sao lại thân thiết với Nam Hoa công chúa như vậy?” Phía sau nàng vang lên một giọng nữ lạnh lạnh, còn chưa kịp quay đầu lại đã thấy đầu vai đau nhói, cả người bị đẩy mạnh khiến tinh thần mệt mỏi và thân thể vốn đang yếu ớt ngã quy xuống đất.

“Lăng Thường...” Nam Hoa kinh hoàng kêu lên rồi vội bước lên đỡ nàng dậy.

“Ha ha...ngươi mà cũng là nam nhân sao? Khí lực gì mà yếu ớt như vậy? Bản quận chúa còn chưa dùng chút sức nào đó!” Ổ Giai vẫn vui trong ngực Hách Liên Ngự Thuấn, đôi mắt ánh lên sự kiêu ngạo, nói xong liền quay đầu lại nhìn hắn, “Hoàng thúc, nam nhân xinh đẹp này là ai vậy? Trường bào trên người hắn không phải của hoàng thúc sao?”

Quận chúa này ở trước mặt Hách Liên Ngự Thuấn vẫn dám kiêu ngạo hống hách như vậy, có thể thấy lúc không có hắn cô ta lại càng quá đáng.

Chỉ là Sở Lăng Thường không ngờ tới Ổ Giai lại nói tiếng Hán.

Cũng khó trách, Hách Liên Ngự Thuấn yêu thương cô ta như vậy, hẳn sẽ dạy bảo cô ta chu đáo.

Hách Liên Ngự Thuấn vẫn đứng đó, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh nhìn Sở Lăng Thường té ngã trên mặt đất, cũng không có chút ý định đỡ nàng dậy mà chỉ lạnh lùng nhìn xuống. Nam Hoa công chúa đỡ nàng dậy xong mới hướng tới phía Hách Liên Ngự Thuấn nhẹ nhàng thi lễ, dịu dàng nói, “Linh nhi tham kiến vương gia!”

Sở Lăng Thường cũng chỉ lạnh lùng nhìn một màn này, nếu không phải sức lực nàng đã cạn kiệt thì cũng không để bị tiểu quận chúa kia đẩy như thế. Sức lực của cô ta xem chừng cũng không nhỏ, đúng là

ở Hung Nô cho dù nam nhân hay nữ nhân thì cũng đều là man di.

Thấy Hách Liên Ngự Thuấn không trả lời, Ổ Giai liền làm nũng chu miệng lên, bàn tay nhỏ bé kéo kéo áo hắn, “Hoàng thúc, sao người không nói gì? Hắn rốt cuộc là ai vậy?”

“Tù binh!” Hách Liên Ngự Thuấn rốt cục cũng mở miệng, thanh âm cực kỳ dễ nghe nhưng lại ẩn chứa một tia âm lãnh. Liền đó, hắn vỗ nhẹ đầu Ổ Giai, “Người thật bướng bỉnh!”

“Hoàng thúc....” Ổ Giai còn muốn làm nũng tiếp nhưng thấy hắn hướng về phía Sở Lăng Thường cùng Nam Hoa công chúa bước tới nên hơi khó chịu nhăn mũi rồi cũng không tình nguyện đi theo.

Quyển 3 - Chương 66: Phần 2: Nữ tử mà hắc sủng ái nhất?

Sở Lăng Thường theo bản năng đứng che chắn cho Nam Hoa công chúa. Hắc vô cớ bước về phía này như vậy nhất định là có ý đồ xấu.

Nam Hoa thì lại sợ Hách Liên Ngự Thuấn làm hại đến Sở Lăng Thường. Hắc vừa mới xác định với tiểu quận chúa rằng nàng là tù binh. Như vậy cũng rõ ràng là hắc đang hận nàng thấu xương.

Hắc dừng bước lại trước mặt Nam Hoa cùng Sở Lăng Thường, chậm rãi nâng tay lên, đưa về phía hai người họ...

Sở Lăng Thường cảm thấy hô hấp có chút dồn dập. Hắc lại muốn làm gì?

Bàn tay to của hắc nhẹ nhàng lướt qua gương mặt nàng rồi dừng lại trên gương mặt Nam Hoa công chúa, ánh mắt vốn lạnh lùng của hắc cũng trở nên dịu lại, giọng nói cũng trầm xuống, ngay cả hàng lông mày cương nghị cũng toát lên vẻ nhu hòa, “Sao lại thành ra thế này? Mặc ít áo như vậy, nếu nhiễm phong hàn thì sao?”

Nam Hoa công chúa không ngờ tới hắc lại chủ động quan tâm đến tình hình của mình nên bất giác ngây người.

Mà Sở Lăng Thường theo bản năng hơi cup mắt xuống, bàn tay đang nắm lấy cánh tay của Nam Hoa công chúa cũng chậm rãi buông lỏng. Cô ấy là thiếp tử được hắc cưới hỏi đằng hoàng, quan tâm cô ấy là trách nhiệm của hắc.

“Vương gia...” Nam Hoa công chúa há hốc miệng vì kinh ngạc, hồi lâu cũng không nói thêm được lời nào.

“Toàn thân ướt đẫm như vậy thực khiến bản vương đau lòng.” Hắc vương vươn tay ra đem Nam Hoa công chúa ôm vào lòng, giọng nói cũng trở nên nhu hòa hiếm thấy, ánh mắt cũng kín đáo lướt qua gương mặt Sở Lăng Thường, thấy gương mặt nàng trắng trẻo nhưng lạnh lùng, đôi mắt đẹp với hàng mi dài cong vút khẽ sụp xuống khiến đôi mắt sắc bén như chim ưng của hắc hợi nheo lại, một nét không vui thoáng hiện ra trong đó.

Nam Hoa công chúa bị hắc ôm vào trong ngực nhưng trong lòng lại nổi lên một tia bất an.

“Hoàng thúc....” Ô Giai cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, thấy vậy không vui bước lên, dậm dậm chân, “Cô ta căn bản không đáng để hoàng thúc yêu thương. Người cũng thấy đấy, cô ta còn dám ở trước mặt người ngang nhiên ôm ấp hắc.”

Ô Giai đưa tay chỉ Sở Lăng Thường, khuôn mặt lộ rõ vẻ tức giận đến nổi đỏ bừng lên.

“Ô Giai quận chúa, thật ra...”

Ô Khả rốt cuộc không nhịn được mở miệng định nói thực ra Sở Lăng Thường là nữ cải nam trang, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của vương gia quét tới mang theo độ sắc bén đủ khiến hắc phải im bật.

Thuần Mông liền kéo Ô Khả sang một bên. Tên này thật ngốc mà! Kẻ sáng mắt nào cũng có thể nhìn ra vương gia đang tức giận.

Ô Giai có chút ủy khuất gãi gãi đầu, không biết bản thân mình đã làm

sai chuyện gì.

“Hoàng thúc, xem ra bọn họ đã quen nhau từ lâu. Nói không chừng lúc trước hai người họ đã là tình nhân, hơn nữa...” Ổ Giai hung dữ nhìn về phía Sở Lăng Thường, lần đầu tiên nảy sinh cảm giác ghen tỵ với một “nam nhân” có gương mặt quá đẹp đẽ.

“Hắn chỉ là một tên tù binh, sao có thể xuất hiện trong phủ của chúng ta? Chỗ của hắn không phải là đại lao trong cung hay sao?”

“Ổ Giai, đừng lại nổi tính trẻ con nữa.” Hách Liên Ngự Thuấn trầm giọng quát lên, rồi lại cúi nhìn Nam Hoa công chúa trong lòng mình, “Người sao rồi? Ổ Giai là bị bản vương làm hư, bản vương sẽ kêu thái y tới khám bệnh cho người.”

Ổ Giai thấy vậy, sắc mặt cũng xạm đi.

“Không cần, không cần đâu, vương gia. Linh nhi cũng đâu yếu ớt đến vậy, xin vương gia yên tâm.” Nam Hoa công chúa vội vàng nói.

Hách Liên Ngự Thuấn cười cười rồi lại càng ôm Nam Hoa công chúa chặt hơn, giọng nói cũng mang theo sự ôn nhu chưa từng thấy, mang theo sự cưng chiều, “Còn nói không sao? Toàn thân ướt đầm như vậy, nếu như sinh bệnh, bản vương sẽ đau lòng lắm.” Nói xong, hắn lại quay đầu nhìn về phía Ổ Giai, hơi nhíu mày, “Ổ Giai, lần sau còn dám vô lễ với Nam Hoa công chúa, phạt người một tháng không được ra ngoài.”

“Hoàng thúc...” Ổ Giai sợ đến ngây người, cô ta tuyệt đối không ngờ tới hắn sẽ vì một nữ nhân khác mà quát mình, trong ánh mắt cơ hồ cũng bốc lửa, đầy căm tức nhìn Nam Hoa trong lòng Hách Liên Ngự Thuấn.

Sở Lăng Thường đem hết cảnh này thu vào trong mắt, trong tim một cảm giác trống rỗng cùng đau nhói mơ hồ dâng lên, lại thấy Ổ Giai phần nộ nhìn chằm chằm Nam Hoa công chúa thì lập tức cảm thấy kinh hãi, trong chớp mắt cảm nhận được một nỗi nguy hiểm.

Hách Liên Ngự Thuấn cố ý làm vậy!

Từ lúc mới bước vào nơi này Sở Lăng Thường đã nhìn ra việc Ổ Giai thích Hách Liên Ngự Thuấn, thậm chí đã đến mức đặt toàn bộ tình cảm trên người hắn. Nàng chỉ là một người ngoài mà còn dễ dàng nhận ra. Vậy còn hắn thì sao? Hắn sao lại có thể không phát hiện tâm ý của Ổ Giai chứ?

Cho nên sự ôn nhu đối với Nam Hoa của hắn hoàn toàn là giả, sự lo lắng cũng là giả. Nếu không, Nam Hoa sẽ không có dáng vẻ kinh ngạc khi thấy hắn thể hiện tình cảm yêu thương như vậy. Mục đích khiến hắn làm vậy, đơn giản là muốn khiến Ổ Giai phần nộ. Ổ Giai là một nữ hài tử dám yêu dám hận, nữ nhân có tính cách như vậy tuyệt đối không cho phép có nữ nhân khác bên cạnh nam nhân mình thích.

Một khi nữ nhân như vậy xuất hiện, Ổ Giai sẽ không bỏ qua.

Chỉ cần hắn càng tỏ ra yêu thương Nam Hoa công chúa thì tình cảnh cô ấy sẽ càng nguy hiểm.

Sở Lăng Thường theo bản năng đưa tay ôm ngực, nơi đang dâng tràn một nỗi đau nhói. Rốt cuộc hắn muốn làm gì? Vì sao lại muốn để Nam Hoa công chúa lâm vào cục diện nguy hiểm? Hắn ở trước mặt nàng diễn một màn yêu thương thê tử như vậy rốt cuộc là có mục đích gì?

Đôi mắt đẹp của nàng cùng hắn bất giác đối nhau. Hắn dường như phát giác ra nàng đang suy nghĩ chuyện gì, cũng đem nét khó hiểu

hiện rõ nơi hàng lông mày đang chau lại của nàng thu vào trong tầm mắt, khóe môi mỏng hơi nhếch lên thành một nụ cười lạnh.

Nhìn thẳng hắn như vậy khiến Sở Lăng Thường thực sự kinh hãi, vội vàng cúi xuống tránh đi ánh nhìn chăm chú của hắn.

“Tân Trát, còn để hắn ở đây làm gì? Còn không nhốt vào Cấm lâu?”
Hắn quay sang phía quản gia quát khế.

Quản gia vội bước tới phía Sở Lăng Thường, mở miệng nói một câu tiếng Hán lơ lớ, “Tiểu tử, đi thôi!”

Sở Lăng Thường lạnh lùng cười, không nói một lời liền xoay người theo quản gia rời đi.

Nam Hoa công chúa có thể nghe hiểu được chút tiếng Hung Nô nên cực kỳ sợ hãi nhìn Hách Liên Ngự Thuấn, nhỏ giọng cầu xin, “Vương gia, Lăng Thường nhìn không ổn chút nào, xin vương gia đừng làm khó cô ấy, hãy tha cho cô ấy đi.”

“Ha ha...” Hách Liên Ngự Thuấn bất ngờ cất tiếng cười sang sảng, đem Nam Hoa ghì vào trong ngực, chóp mũi hắn cũng kề ngay bên tai cô, nụ cười trên môi liền mang theo tia âm lãnh.

“Tha cho cô ta? Không, bản vương thích nhất là chuyện náo nhiệt. Lúc trước không phải ngươi cũng đã được xem không ít chuyện náo nhiệt hay sao? Từ nay về sau, sự náo nhiệt này sẽ càng có ý nghĩa hơn.” Nói xong, hắn vỗ nhẹ lưng Nam Hoa rồi xoay người rời đi.

Nam Hoa công chúa đứng bất động tại chỗ, hồi lâu cũng không nhúc nhích. Cô cũng không khó nhận ra ánh mắt như muốn giết người của Ổ Giai. Cô cũng biết một màn vừa rồi dưới ánh mắt người ngoài nhìn vào mang theo sự thân thiết cỡ nào, vương gia đối với mình ôn nhu

cớ nào. Nhưng chỉ mình cô mới biết, những lời của vương gia vừa nói bên tai mình mang theo sự lạnh lẽo nhường nào, còn nổi lên tư vị của sự trả thù, mang theo điềm báo về cơn bão táp sắp ập tới.

Hách Liên Ngự Thuấn đã bước ra khỏi hoa viên, lại nhìn thấy bóng dáng Sở Lăng Thường khuất dần sau ngọn giả sơn thì ánh mắt hơi trầm xuống, thấp giọng gọi Hồ Mạc ở phía sau.

“Kêu thái y tới Cấm lâu!”

Hồ Mạc đương nhiên hiểu được ý tứ của hắc, vội vàng nhận lệnh, “Vâng, vương gia!”

Quyển 4 - Chương 1: Phần 1: Cấm lâu

Cấm lâu nằm ở phía tây của phủ vương gia, được dẫn tới bởi một con đường rải đá xanh cực kỳ đẹp mắt. Đi tới tận cùng của khu tây sẽ thấy một tòa lâu hai tầng, trải dài tới 150 thước từ bắc sang nam, tổng cộng có 88 ô cửa sổ cùng với một đại sảnh lớn với nội thất cực kỳ tinh xảo.

Lúc Sở Lăng Thường bị quản gia Tân Trát đưa tới nơi này đã chẳng còn mấy sức lực để đánh giá “căn phòng” này nữa. Nàng chỉ cảm thấy một hồi lạnh lẽo ập tới bao lấy toàn thân, liền sau đó bất tỉnh nhân sự. Câu cuối cùng nàng còn nghe được là tiếng kêu đầy kinh hoàng của Tân Trát.

Đến khi nàng tỉnh lại thì ánh mặt trời gần như đã tràn ngập bên trong phòng, ngoài cửa sổ còn có tiếng chim ríu rít gọi bầy.

Ánh mắt Sở Lăng Thường hơi dao động, từ mê ly rồi dần trở nên tỉnh táo. Căn phòng ấm áp thế này khiến nàng có cảm giác như đã trải qua cả một kiếp dài. Ánh mặt trời xuyên qua ô cửa sổ rải những tia nắng vàng có chút chói mắt khiến nàng trong lúc nhất thời không nhớ ra mình đang ở nơi nào.

Chậm rãi ngồi dậy, lại phát hiện vết thương ở cổ tay đã khép miệng, chỉ còn lại vết màu hồng nhạt. Vừa muốn xuống giường, nàng lại cảm thấy đầu gối hơi lạ liền kéo trường bào lên thì mới phát hiện ra vết thương nơi đầu gối cũng đã được băng bó cẩn thận khiến nàng dù cử động cũng không cảm thấy đau đớn.

Là thái y trong phủ sao?

Bệnh phong hàn dường như đã thuyên giảm rất nhiều, chỉ là nơi thái dương còn có chút choáng váng mà thôi.

Lúc này, Sở Lăng Thường mới nhẹ nhàng đưa mắt nhìn khắp phòng. Đây là nơi Hách Liên Ngự Thuấn giam giữ nàng sao? Có vẻ không giống lắm. Nàng dần nhớ lại tình cảnh trước lúc hôn mê bất tỉnh. Quản gia Tân Trát đi trước dẫn đường, hướng tới tòa lâu ở phía tây phủ. Trên đường đi cũng có vài hạ nhân đi ngang qua họ. Nhìn vào vẻ mặt đầy vẻ kinh hoàng của bọn họ thì không khó nhận ra nơi nàng sắp đến là nơi đáng sợ đến chừng nào.

Chính là nơi này sao?

Chậm rãi ngồi xuống trước một tấm gương, ngẩng đầu nhìn ánh mắt hiện rõ vẻ nghi hoặc của mình trong đó, Sở Lăng Thường mới để ý tới khung cảnh nơi này vô cùng xa hoa, nhất là chiếc giường nàng nằm cực kỳ rộng rãi và tinh xảo. Màn trướng còn thêu những đóa mẫu đơn mỹ lệ, khiến khi người ta nhìn vào tâm trạng cực kỳ thư thái.

Nàng vốn nghĩ Hách Liên Ngự Thuấn sẽ đem mình nhốt vào đại lao. Cho dù không vào đó thì cũng sẽ là một nơi âm u ẩm ướt, xung quanh đầy gián, chuột. Thế mà khung cảnh trước mắt nàng hiện giờ lại cực kỳ tươi sáng. Hay là, nàng đã chết và bay lên thiên giới rồi?

Bị chính suy nghĩ của mình làm cho giật thót, nàng quay đầu ngẩng gương mặt mình trong gương, lại theo bản năng đưa tay vuốt nhẹ hai má. Nàng vẫn có cảm giác, mà điều quan trọng nhất là, vẻ tái nhợt trên gương mặt nàng đã giảm đi rất nhiều, hơn nữa lại vừa mới tỉnh lại sau giấc ngủ dài nên hai má còn lộ rõ chút ửng hồng.

Nhưng rất nhanh sau đó, Sở Lăng Thường lập tức trừng lớn hai mắt. Nàng đứng bật dậy, cúi đầu nhìn thoáng qua trường bào trên người mình rồi đưa tay che miệng.

Trường bào của nàng không biết đã bị thay từ lúc nào. Vết máu loang lổ trên đó nay đã không còn mà được thay bằng một trường bào màu trắng cực kỳ sạch sẽ. Ánh mắt trời chiếu lên đó còn khiến nàng cảm thấy ấm áp. Trường bào này khoác trên người nàng cực kỳ vừa vặn, không hề có cảm giác rộng thùng thình cũng không hề có cảm giác bó chặt.

Trái tim Sở Lăng Thường lại bắt đầu đập loạn lên!

Là ai đã thay trường bào này cho nàng?

Còn có...

Ngoài chiếc gương đồng sáng bóng đặt trên bàn trang điểm, bên cạnh đó còn có lược, hộp trang sức... Bên trong hộp trang sức còn có hơn mười món đồ trang sức, trân châu phỉ thúy, ngọc lục bảo, còn có rất nhiều trâm cài tóc...

Những món đồ này là của ai?

Xem tình hình thì nơi này đã từng có người ở, hơn nữa còn là một nữ nhân!

Nữ nhân đó rốt cuộc là ai?

Hàng loạt nghi vấn hiện lên trong đầu Sở Lăng Thường nhưng cuối cùng đều tập trung về phía Hách Liên Ngự Thuấn. Hắn hận nàng tận xương tủy, sao lại cho nàng ở trong căn phòng tốt như vậy? Xét về cả tình và lý, nàng nghĩ thế nào cũng cảm thấy không ổn.

Đẩy cánh cửa sổ ra, nàng mới phát hiện đây là một tòa lầu. Bên ngoài cửa không hề có trọng binh canh giữ mà chỉ có hai gã thị vệ. Quản gia cũng không thấy bóng dáng. Nhìn đến hàng ngói xanh biếc thấp thoáng đằng xa, nàng mới xác nhận rằng mình không nằm mơ.

Nàng vẫn còn nhớ rõ phong cảnh dọc đường tới nơi này.

Tòa lầu này thực sự rất kỳ quái. Tuy nàng biết người phương Bắc tính tình rất thoải mái, nhưng nữ nhân ở nơi này cũng cực kỳ để ý, tuyệt đối sẽ không ngồi ở phương Bắc mà nhìn về phương Nam. Do đó lúc thiết kế phòng ốc, đại đa số đều mở cửa sổ về phương Bắc.

Khẽ thở một hơi dài, nàng bước chân ra khỏi phòng, lúc này mới phát hiện ra tòa lầu này lớn đến nỗi vượt xa khỏi sự tưởng tượng của nàng. Trong đó có một bức họa phù dung hoàn toàn thu hút sự chú ý của nàng. Xuyên qua lớp rèm trướng mềm mại, nàng mới phát hiện ra bức tranh này được vẽ trên mặt các bức tường, nếu không sao có thể bắt mắt như vậy.

Thư phòng nơi này cũng cực kỳ phong phú. Trên các giá để rất nhiều sách trúc, trên bàn còn có mười mấy cây bút lông với độ lớn không giống nhau, có lẽ dùng để viết và vẽ tranh.

Đứng trước bức họa phù dung, nàng chợt cảm thấy hoảng hốt như chính bản thân mình đang hòa vào trong đó. Bức họa này được vẽ cực kỳ tinh diệu, trên mặt tường không biết đã dùng loại vật liệu gì để trang trí mà ánh lên một màu vàng kim, mà cánh hoa phù dung thì thuần một sắc trắng, mọc bên cạnh một hồ nước nhỏ. Hoa đang lúc nở rộ, in bóng bên hồ nước tỏa ra sự quyến rũ mê hoặc lòng người. Những phiến lá phù dung xanh biếc thôn dài với một lớp lông tơ phủ lên hai mặt lá cũng được phác họa vô cùng sống động. Hoa phù dung có loại cánh đơn và cánh kép, trông cực kỳ đa dạng và tinh

khiết.

Từ tận đáy lòng, Sở Lăng Thường không khỏi khen thầm. Nàng tuy có tài vẽ tranh nhưng so với tác giả bức họa này thực cảm thấy không sánh bằng. Không biết người đó là người phương nào? Sao có thể vẽ được một bức tranh độc đáo trên tường như vậy? Hơn nữa họa sư này đã đạt tới trình độ cực kỳ cao thâm, có thể nói là xuất thần nhập hóa.

Nếu có cơ hội, nàng thực muốn gặp người này, nếu được lĩnh giáo nữa thì thực không gì sánh nổi.

Mấy cuốn sách trên bàn cũng thu hút sự chú ý của nàng. Nhẹ nhàng mở một quyển ra nàng thấy bên trong chỉ đơn giản là thi từ ca phú, nhưng điều khiến nàng thấy kỳ lạ là mấy cuốn sách này đều viết bằng tiếng Hán.

Ở thẻ trúc cuối cùng có chút đặc biệt bởi trên đó có khắc một cảnh hoa. Nhẹ nhàng mở ra, nàng lại thấy một phiến lá xanh lục rớt xuống. Sở Lăng Thường cảm thấy kỳ quái đem chiếc lá nhặt lên thì mới thấy đó là lá phù dung, lại thấy trên thẻ trúc viết, “Đã lâu không thấy hoa phù dung, chỉ mong được thấy lá phù dung, tương tự nơi Cẩm các, với ước nguyện trong lòng.”

Chữ viết trên thẻ trúc cực kỳ đẹp mắt, rõ ràng là nét bút của nữ nhân, mấy hàng chữ trên đó thể hiện rõ ý tương tư. Nữ nhân đó là người phương nào? Đang nhớ nhung ai? Nữ nhân đó có từng vẽ bức họa chân dung nào không? Nữ nhân đó có quan hệ gì với Hách Liên Ngự Thuấn?

Sở Lăng Thường lại một lần nữa nhắm lại hàng chữ trên thẻ trúc. Cẩm các?

Đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, nàng vội buông thẻ trúc rồi đi ra ngoài.

Bên ngoài cửa điện, hai gã thị vệ đang ngủ gật. Sở Lăng Thường nhẹ nhàng bước ra, ngửa đầu nhìn lên tấm biển phía trên điện, tấm biển sơn son thiếp vàng ghi rõ hai chữ lớn “Cấm lâu”. Trước lúc hôn mê nàng vẫn nhớ rõ ràng hai chữ này bởi vì nó được viết bằng chữ Hán nên để lại ấn tượng cực kỳ sâu đậm.

Thẻ trúc lại nhắc tới “Cấm các” là sao?”

Còn đang nghĩ ngợi, một thanh âm nhẹ nhàng chợt vang lên phía sau lưng nàng.

“Vừa mới bệnh nặng như vậy, không nghỉ ngơi cho tốt thì không hay đâu?”

Quay đầu nhìn lại, thì ra là Nam Hoa công chúa. Hôm nay Nam Hoa trang điểm khá nhẹ nhàng, bởi thời tiết ấm lên nên trông cũng thoải mái hơn rất nhiều. Ánh mặt trời chiếu lên người Nam Hoa tỏa ra khí chất nhu hòa, theo sau còn có hai cung nữ đã theo từ Hán cung tới trong đó có một người nàng đã gặp. chính là người đã chạy tới trước mặt Hách Liên Ngự Thuấn cầu xin cho Nam Hoa lúc trước.

Quyển 4 - Chương 2: Phần 2: Cấm lâu

Cấm lâu - cái tên này đã biểu thị ý nghĩa cấm đoán quá rõ ràng. Hai tên thị vệ sau khi choàng tỉnh lại, biết được ý tứ của vương gia, lại bị Nam Hoa công chúa dọa cho một hồi nên vội lui ra canh chừng vòng ngoài, để cho hai nha hoàn trông chừng trước cửa.

“Tôi là tù binh, nếu hắn biết cô tới thăm tôi nhất định sẽ trút giận lên cô mất.” Sở Lăng Thường ngồi xuống phía đối diện, nhẹ nhàng nói.

Nam Hoa nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng tầm mắt ngưng lại trên gương mặt Sở Lăng Thường rồi nhẹ nhàng lắc đầu, “Cô cảm thấy nơi này giống như nơi vương gia dành để đối đãi tù binh sao? Nói không chừng, “tù binh” chỉ là cái cớ mà thôi!”

Sở Lăng Thường đương nhiên hiểu được ý tứ của Nam Hoa công chúa. Nơi này quả thực không giống chỗ dành cho tù binh chiến tranh. Mặc dù vậy, nàng vẫn cố ý xem nhẹ ẩn ý trong câu nói cuối của Nam Hoa, có chút miễn cưỡng nở nụ cười, “Tôi mê man mấy ngày nay, thật vất vả cho cô rồi!”

Suy nghĩ một chút, lại thấy Nam Hoa xuất hiện ở nơi này nàng mới chợt tỉnh ngộ. Có thể giúp nàng thay đi đôi giày rách nát cùng bộ trường bào vấy máu và xử lý miệng vết thương chắc hẳn là Nam Hoa, nếu không, sao cô ấy có thể tự do ra vào Cấm lâu này? Cho dù là thái y trị bệnh cho nàng thì cũng không có khả năng có những tiếp xúc gần gũi như vậy.

Nam Hoa cùng nàng đều đến từ Hán cung, nhưng tuy có thân phận

cành vàng lá ngọc nhưng Nam Hoa chưa từng tỏ ra kiêu ngạo hống hách, cho nên việc cô ấy chăm sóc nàng cũng không phải là không có khả năng.

Nào ngờ, Nam Hoa nghe vậy thì hơi sững sốt rồi lập tức lắc đầu, “Lăng Thường, tôi cũng là lần đầu tiên bước vào Cấm lâu này. Lúc trước bởi vương gia có lệnh nên ngoại trừ thái y chẩn trị cho cô thì không ai có thể tới gần cấm lâu. Từ lúc cô bị đưa vào đây cũng đã ba ngày rồi. Tôi thấy thị vệ hiện giờ ở Cấm lâu khá ít nên mới dám vào gặp cô.”

Những lời của Nam Hoa khiến Sở Lăng Thường không khỏi ngẩn ra. Nói như vậy, người chăm sóc nàng không phải là Nam Hoa...

Vậy còn có thể là ai?

Sở Lăng Thường lại có cảm giác đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Ba ngày nay, nàng ngủ khá an ổn tuy thỉnh thoảng một chút cảm giác hoảng hốt vẫn hiện lên trong đầu. Dường như trong lúc hôn mê, nàng có thể cảm nhận được có một đôi tay vẫn chăm sóc nàng, cho nàng uống thuốc, giúp nàng băng miệng vết thương, lúc nàng cảm thấy lạnh cóng thì luôn có một nguồn nhiệt nóng tới gần nàng, khiến nàng theo bản năng ôm lấy nó để xua tan sự lạnh lẽo trên người.

Trong ấn tượng của nàng thì đôi tay kia chưa từng xuất hiện. Bàn tay đó cực kỳ dịu dàng, vỗ về thân thể nàng mang theo sự an ủi đầy ma lực, làm cho sự thống khổ của nàng dần giảm bớt, rồi chậm rãi biến mất. Người đó rốt cuộc là ai? Còn có nơi ấm áp đó nữa, giống như lồng ngực của một người, cực kỳ rắn chắc và an toàn...

Hết thảy đều là tưởng tượng của nàng sao?

“Lăng Thường?” Nam Hoa thấy nàng ngây người liền giơ tay quơ

quơ trước mặt.

“A...” Sở Lăng Thường vội vàng ổn định lại tinh thần, hướng về phía Nam Hoa cười nhẹ, “Không có gì, tôi chỉ nhớ là có người giúp tôi băng bó vết thương mà thôi.”

“Không phải thái y sao?” Nam Hoa cũng cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, thấy nàng lắc đầu thì nghĩ một hồi nhưng cũng không sao lý giải được, “Vậy thì lạ thật, cũng không có khả năng là vương gia. Đã nhiều ngày nay tôi cũng không nhìn thấy vương gia rồi.”

Sao có thể là hần được?

Mấy lời này của Nam Hoa lại khiến Sở Lăng Thường có chút buồn cười.

Thoát khỏi mối nghi hoặc vẫn luẩn quẩn trong lòng, nàng lại nhẹ giọng hỏi Nam Hoa, “Cô có biết người ở nơi này lúc trước là ai không?”

Nam Hoa bị câu hỏi của nàng làm cho sửng sốt, “Nơi này lúc trước có người ở sao? Thảo nào khung cảnh lại đẹp đẽ như vậy.”

Thì ra Nam Hoa cũng không biết gì cả. Cũng khó trách. Vừa đến phủ này đã bị Ổ Giai quận chúa liên tục quấy rối, cô ấy vốn cũng chẳng có tâm trạng để tìm hiểu nội tình của phủ đệ này.

Nha hoàn vẫn canh chừng bên ngoài cửa vừa nghe xong mấy lời này liền chủ động mở miệng, ánh mắt nhìn nàng cũng tràn ngập vẻ hoảng sợ. Họ thận trọng nhìn về phía Sở Lăng Thường rồi hỏi, “Sở Hoàn dư, cô thực sự cảm thấy ở Cẩm lâu này có người phải không?”

Hai nha hoàn này cũng biết Sở Lăng Thường nên rất tự nhiên gọi

nàng là Sở Hoàn dư.

Sở Lăng Thường quay đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt của hai nha hoàn liền cảm thấy cực kỳ quái lạ, “Hai người biết chuyện gì phải không?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Một nha hoàn liền bước lên trước, nhìn Nam Hoa công chúa cùng Sở Lăng Thường, thần bí nói, “Tuy nô tỳ vào phủ cùng công chúa chưa được bao lâu nhưng đã nghe được vài chuyện liên quan tới Cấm lâu này.” Nói tới đây, bàn tay nha hoàn kia khẽ nắm lại, cẩn thận nhìn bốn phía xung quanh rồi hạ giọng, “Nô tỳ nghe nói Cấm lâu này có ma!”

“Có ma!” Nam Hoa công chúa đứng bật dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng bệch.

Sở Lăng Thường liền nảy sinh nghi ngờ, “Làm sao cô nghe được? Cô biết tiếng Hung Nô?”

“Vâng!” Nha hoàn liền trả lời, “Là công chúa dạy bọn nô tỳ!”

Nam Hoa công chúa gật đầu, “Là tôi dạy bọn họ, đến nơi này phải nghe hiểu ngôn ngữ của bọn họ mới có thể sinh tồn được.”

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng gật đầu, lại nhìn về phía nha hoàn, “Các cô còn nghe được chuyện gì? Tại sao lại có chuyện ma quỷ hoang đường như vậy?”

“Sở Hoàn dư, loại chuyện như vậy làm gì có ai nói được cho rõ ràng. Tóm lại khắp phủ này, đây là chỗ duy nhất mà không ai dám tới khi trời tối. Chưa nói đến buổi tối vốn đã âm u đáng sợ, mà cứ tới gần Cấm lâu này mọi người lại có thể nghe được tiếng người khóc, nghe nói người đó đã chết ở Cấm lâu, nhưng vì nguyên nhân gì thì nô tỳ không được rõ.”

Sở Lăng Thường cho tới giờ đều không tin vào chuyện ma quỷ. Mà cho dù có quỷ thật thì cũng là một con quỷ tốt bụng. Nói không chừng vết thương của nàng chính là nhờ con “quỷ” kia băng bó. Tại phủ này, quỷ còn thiện lương hơn người nhiều lần.

“Được rồi, được rồi! Người nói vậy khiến ta đang sợ run lên đây. Về sau mấy chuyện thế này đừng nên nói bừa, lỡ như đến tai vương gia sẽ không hay đâu.” Nam Hoa công chúa vội vẫy tay ra ý bảo nha hoàn lui xuống.

Đợi thần sắc của Nam Hoa công chúa khôi phục lại, Sở Lăng Thường mới nhẹ nhàng cười, “Chuyện ma quỷ này chỉ nghe cho vui mà thôi, công chúa cũng tin là thật sao? Theo tôi thấy, người mà chúng ta cần phải cẩn thận nhất lúc tối chính là Ổ Giai quận chúa. Công chúa ở nơi này thực không tốt chút nào.”

Một câu nói băng quơ của nàng lại khiến Nam Hoa cảm thấy chua xót.

Dường như bị nói trúng tâm trạng, Nam Hoa công chúa khẽ chớp nhẹ đôi mắt, một lúc sau mới ngẩng đầu nhìn nàng, “Cô và tôi đều xuất thân từ Hán cung, có chuyện tôi cũng không tiện giấu diếm cô. Thật ra...” Cô dừng lại một chút, cắn cắn môi, “Quận chúa thực ra cũng không có gì, nhưng vương gia tuy ngoài mặt cùng tôi hòa thân nhưng trên thực tế lại chưa từng chạm vào tôi.”

Cái gì?

Sở Lăng Thường lúc này mới hoàn toàn bị chấn động.

Ban đêm ở phương Bắc dường như đậm đặc hơn rất nhiều so với phương Nam, trên bầu trời tràn ngập những vì tinh tú sáng lấp lánh. Bởi thời tiết cũng ấm dần lên nên cho dù có mở cửa sổ cũng không cảm thấy lạnh.

Thời gian dường như chưa được bao lâu, từ lúc ở Trung Nguyên cánh hoa đào còn bay đầy trời, đến giờ, cảnh đẹp vẫn còn đó nhưng người đã ở nơi đất lạ.

Đúng như tiểu nha hoàn đã nói, khi đêm xuống Cẩm lâu cực kỳ yên tĩnh, quản gia Tân Trát mang theo hai nha hoàn cầm lồng đèn, mang đồ ăn, trà bánh tới rồi vội vàng rời đi. Xem ra lời đồn cũng không phải là giả, ngay cả hai thị vệ ngủ gật lúc ban ngày giờ cũng không thấy đâu.

Nói cách khác, giờ khắc này, cả Cẩm lâu lớn như vậy chỉ còn một mình nàng.

Đêm khuya thanh vắng, bóng đêm đen kịt, giờ có cái bóng trắng lơ lửng bay tới bay lui nữa là đủ bộ

Quyển 4 - Chương 3: Phần 1: Nam nhân tính tình thất thường

Từ trong phòng đi ra suốt mấy dọc hành lang đèn đuốc sáng trưng vẫn còn có mấy ô cửa sổ chưa được mở ra. Dây lồng đèn cũng nhẹ nhàng lay động khi có những cơn gió đêm thổi tới. Quản gia Tân Trát cùng bọn nha hoàn rời đi khá chóng vánh. Có lẽ bởi biết thân phận tù binh của Sở Lăng Thường nên bọn họ thấy cũng chẳng cần thiết phải để tâm chăm sóc quá nhiều.

Bóng đêm bên ngoài cửa sổ đen kịt một mảng, duy chỉ có nơi Cấm lâu này là có ánh sáng. Cho nên ở trong mắt người ngoài nhìn vào thì nơi này thực có chút quý dị.

Cách đó không xa, trên vách tường với đồa phù dung trắng, tấm màn lụa mỏng khẽ lay động khiến người ta có cảm giác hư hư thực thực. Sở Lăng Thường nhẹ nhàng bước lên trước, đèn lồng trên tay tỏa ánh sáng chiếu rọi khắp thư phòng, ngay cả mỗi cuộn thẻ tre cũng như tỏa ra ánh sáng mơ hồ.

Sở Lăng Thường thực sự hy vọng có thể gặp được “quý” tại nơi này. Nói không chừng, nàng có thể rất nhanh chóng biết được ở Cấm lâu này lúc trước là ai. Lăng lặng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bức họa phù dung, nàng mở ra cuộn thẻ có mấy hàng chữ lúc sáng, ngón tay khẽ vuốt hàng chữ trên mặt nó, không khỏi nghĩ đến mấy lời nha hoàn đã nói lúc trước.

Nếu Cấm lâu này từng có người chết, vậy người đó là ai? Có phải là

chủ nhân của Cấm lâu này hay không?

Điều khiến nàng không lý giải được chính là Hách Liên Ngự Thuần tại sao lại đem nàng nhốt ở nơi này? Không phải hẳn thật sự nghĩ nơi này có ma quỷ, muốn để bọn chúng dọa chết nàng đấy chứ?

Suy nghĩ này thực quá mức buồn cười, cho dù nàng ngây thơ nghĩ vậy thì sao hẳn cũng có thể như vậy chứ?

Những hàng chữ mỹ lệ lại lần nữa thu hút sự chú ý của Sở Lăng Thường. Người viết nó nhất định là một nữ nhân trọng tình cảm, nếu không sao có thể đem nỗi tương tư gửi gắm vào trong bức họa trên tường. Nghĩ đến đây, trong lòng Sở Lăng Thường chợt dâng lên một cảm giác thương tiếc, liền lấy nghiên mực nhẹ nhàng mài vài cái rồi vươn tay cầm lấy bút lông viết mấy hàng chữ...

Thanh thanh tử khâm, du du ngã tâm, túng ngã bất vãng, tử trử bất tự âm

Thanh thanh tử bội, du du ngã tư, túng ngã bất vãng, tử trử bất lai

Thiên hê đạt hê, tại thành khuyết hê, nhất nhật bất kiến, như tam nguyệt hê

Phù dung hoa khai, mạc trích tử diệp, phân khai bất vãn, tư chi phán hê

Đãi đào hoa lạc, cô tịch vô nhân, phu tê bất đãi, thiếp vô quyền hê.

Tạm dịch nghĩa

Xanh xanh tà áo, bồi hồi lòng ta, lâu không gặp người, bật âm xa vợi.

Xanh xanh dai lưng, tương tư dai dẳng, lâu không gặp người, người
nỡ buông xuôi?

Ngày nhớ đêm trông, bên tường cao vợi, không thấy một ngày, như
ba tháng đợi

Phù dung hoa nở, đừng hái lá non, chẳng thấy niềm vui, chờ trong hy
vọng

Đợi đến hoa rơi, cô tịch không người, người đi không về, mình ta
ngóng đợi

(Ghi chú: Bài ca phú này gồm 6 câu xuất phát từ Kinh Thi, trong đó 4
câu được trích gần như nguyên bản, trong đó câu “Phù dung hoa
khai, mạc trích tử diệp” là dựa theo Tống từ và Đại Hán ca phú để cải
biên.)

Viết xong mấy câu này, nàng nhẹ nhàng buông bút lông xuống, than
nhẹ một tiếng. Xem ra nữ tử yêu hoa phù dung này không còn ở đây
từ lâu. Hoa tuy có cả trăm loại nhưng đại đa số đều nở vào hai mùa
xuân, hạ. Phù dung thì lại khác, loài hoa này không muốn tranh đua
với hoa cỏ mùa xuân, cũng không sánh bằng hoa mùa hạ nên chỉ nở
vào mùa thu. Cho nên khi khắp nơi tràn ngập sắc vàng thì hoa phù
dung kia tựa như một khối băng không tỳ vết, như một miếng ngọc
sáng chói nở rộ giữa trời đất, độc chiếm tinh hoa nhật nguyệt.

Phần lớn nữ tử thích hoa phù dung đều là người có tính tình thanh
nhã, không muốn tranh đoạt tình cảm với người khác cho nên chỉ lựa
chọn lặng lẽ ở một chỗ vượt qua ngày tháng, hy vọng có một ngày
sẽ khiến người mình yêu thương chú ý, một lần nữa đạt được tình
cảm chân thành.

Nhưng nam nhân trong thiên hạ có mấy ai chung tình? Thê thiếp

thành đàn, có người mới quên người cũ đã là chuyện không có gì lạ. Bởi vậy, nữ tử kia mới dùng đóa phù dung để biểu hiện chính bản thân mình, để bày tỏ sự tiếc thương cùng bất đắc dĩ.

Một cơn gió chợt lùa tới đem tấm màn sa mỏng lay động. Nàng đứng dậy, một lần nữa xoay người nhìn bức họa phù dung trên vách tường, mi tâm hơi chau lại thể hiện sự nghi hoặc. Nàng thực sự nghĩ không ra nữ tử có thể vẽ được đóa hoa sống động như vậy sao lại có thể thờ dài than tiếc bản thân mình không thấy được đóa phù dung?

Bức họa này thực sự do nữ tử đó vẽ hay là còn có người khác?

Chẳng lẽ...

Tim nàng chợt đập loạn lên một nhịp. Nói không chừng nữ tử này chính là người mà Hách Liên Ngự Thuấn sủng ái, sau khi nữ tử đó chết hẳn mới tìm người vẽ bức họa này...

Có khả năng này sao? Một kẻ như hắn cũng có thể nặng tình như vậy?

Một nỗi đau đớn không hiểu từ đâu lại dâng lên trong lòng Sở Lăng Thường. Sao lại không thể có khả năng đó chứ? Hắn là Tả hiền vương, nữ nhân bên cạnh hắn nhiều vô số kể. Để cho một nữ nhân như vậy đợi chờ trong thâm lương, cuối cùng thương tâm mà qua đời, hắn tuyệt đối có bản lãnh này.

Sở Lăng Thường khẽ hít sâu một hơi như muốn ổn định lại tâm tình và áp chế cảm giác khác thường trong lòng. Sao nàng lại có thể bị bức tranh này hấp dẫn chứ? Chuyện sư phụ trúng độc nàng phải nhanh chóng điều tra cho rõ mới được. Thân thể của nàng đã khôi phục lại khá nhiều, ngoại trừ đôi lúc còn có cảm giác lúc nóng lúc

lạnh. Hiện giờ chuyện quan trọng nhất không phải là người ở Cẩm lâu này lúc trước là ai, mà là phải tìm được cách vào được phòng. Tòa phủ đệ lớn như vậy, không thể cả được phòng cũng bị chuyển đi chứ?

Trong thư, sư huynh đã nhắc tới đặc tính của độc dược nên nàng càng muốn nhân cơ hội này điều tra cho rõ.

Đang nghĩ ngợi, chợt có tiếng bước chân vang lên bên tai. Sở Lăng Thường giật thót mình, vừa muốn quay lại thì đã bị một đôi cánh tay rắn chắc từ phía sau vươn ra ôm lấy, sau đó cả người nàng nhào vào trong một vòm ngực vạm vỡ ấm áp.

Mùi xạ hương thoang thoảng rất nhanh chóng bao lấy hô hấp của Sở Lăng Thường. Trong chớp mắt, một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu nàng. Vòm ngực phía sau quá mức ấm áp cùng quen thuộc, đây chẳng phải là cảm giác trong lúc mê man nàng vẫn cảm nhận được sao?

Cố sức quay đầu lại nhưng còn chưa kịp nhìn rõ người đằng sau thì đôi môi anh đào của nàng đã bị nam nhân đó hôn lên, hơi thở cực nóng từ phía vành tai ập tới gương mặt nàng, lồng ngực vạm vỡ áp sát vào thân thể nhỏ bé như muốn phác họa từng đường nét yêu kiều trên thân thể mảnh mai vô lực.

“Uhm...” Sở Lăng Thường không cần đoán cũng biết người đó là ai. Nàng giơ tay muốn đẩy hắn ra nhưng lại khiến ống tay áo trắng tinh khôi bị trĩ xuống khiến cho cổ tay trắng như ngọc hoàn toàn lộ ra, rồi lập tức đôi tay nhỏ bé của nàng cũng bị hắn giữ chặt lại bằng một lực khá lớn khiến nàng không có cách nào giãy giụa.

Tư thế này khiến nàng giống như một con mồi sa vào bẫy, chỉ có thể ngửa đầu chấp nhận kẻ đi săn muốn làm gì tùy ý.

Hô hấp của nam nhân phía sau dường như có chút tăng thêm. Ngay tại thời điểm nàng muốn dùng hết toàn lực đẩy hắn ra thì hắn lại chủ động buông tha nàng, nhưng ngay sau đó, hắn lại đem cả người nàng xoay lại, dùng thân hình cao lớn của mình bao lấy nàng, đè chặt nàng vào phía bức tường với bức họa hoa phù dung nở rộ.

Là hắn!

Không phải Nam Hoa công chúa đã nói mấy ngày nay hắn không có trong phủ hay sao?

“Người muốn làm gì?” Đôi mắt sâu thẳm của hắn khiến cho nàng thực sự hoảng sợ, nhịp tim bắt đầu loạn nhịp, sự cảnh giác khắp toàn thân cũng tăng vọt.

Ánh nến yếu ớt tản ra trong phòng cũng đủ để soi rọi nụ cười mang hàm ý sâu xa trong đôi mắt hắn. Con ngươi màu hổ phách không có vẻ châm biếm thường thấy mà tràn đầy lửa nóng. Hắn không hề trả lời nàng, mà đột nhiên hơi cúi xuống, đem đôi môi mình lại lần nữa cướp lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Lực đạo của hắn lúc này cực kỳ mãnh liệt, bàn tay to giữ lấy cằm nàng, ép nàng phải hé miệng, đầu lưỡi của hắn cũng linh hoạt tiến công thần tốc, cuốn lấy phần lưỡi đỉnh hương của nàng, ép nàng phải tiếp nhận hắn, hòa vào với hắn. Hơi thở đầy nam tính của hắn lấp đầy hô hấp của nàng, hắn giống như người đói khát lâu ngày, quyến luyến cuồng dã mút lấy từng chút hương vị ngọt ngào trong miệng nàng, không cho nàng chút cơ hội đào thoát.

Nụ hôn của hắn bá đạo mà triền miên, hết như đã biến thành một người hoàn toàn khác, khi thì cuồng dã khiến nàng hít thở không thông, khi thì ôn nhu khiến cả người nàng như thiêu đốt, hơi thở

nóng bỏng phả xuống cổ khiến nàng thực không hiểu nam nhân này
đột ngột xuất hiện ở nơi này rốt cục là muốn làm cái gì.

Quyển 4 - Chương 4: Phần 2: Nam nhân tính tình thất thường

Bởi tính cách thay đổi thất thường và cực kỳ khó nắm bắt của hắn nên Sở Lăng Thường càng cảm thấy vô cùng mâu thuẫn. Nếu coi nàng là tù binh, vậy hắn phải đối xử càng tàn nhẫn với nàng mới đúng, như vậy mới có thể lý giải được mối quan hệ giữa nàng và hắn. Nàng thà rằng tình nguyện để hắn đối xử với mình tàn khốc lạnh lùng còn hơn. Nhưng hiện giờ hắn đang trù tính chuyện gì? Cho dù tù binh cũng có tự tôn, chẳng lẽ hắn muốn tùy tiện chà đạp lên tự tôn của nàng sao?

Đầy cảnh giác nhìn nam nhân trước mặt, hai cánh tay hắn đang vòng qua eo nàng, hàng lông mày hơi nhíu lên, đôi mắt sắc bén sâu thẳm trên gương mặt cương nghị với những đường nét anh tuấn. Hắn hơi cúi đầu xuống khiến hô hấp của nàng hoàn toàn bị hơi thở nóng hổi của hắn bao trùm, dáng vẻ của hắn nhìn nàng lúc này mang theo vẻ cuồng loạn không kìm chế được.

Sở Lăng Thường không thể không thừa nhận, dung mạo của hắn quá mức xuất chúng khiến cho dù là nữ tử bình tĩnh nhất trong trường hợp này cũng sẽ không kìm lòng được mà tim đập loạn.

Đáng tiếc, hắn cũng thực giống như ma quỷ, ngoại hình tuấn tú chỉ càng trở thành một vũ khí trí mạng của hắn. Nữ nhân nơi Cẩm lâu này không chừng cũng đã bị ngoại hình của hắn mê hoặc, cho nên mới đau buồn mà chết đi như vậy.

Những ngón tay thon dài của hắn dờn lên phía gáy nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mang theo chút đùa bỡn, rồi hắn lại một lần nữa không kìm chế được, chiếm lấy đôi môi nàng.

Cánh môi mềm mại như nhung của nàng hoàn toàn bị hắn ngậm lấy, tựa như chỉ cần chạm nhẹ một chút sẽ tan ra. Lúc này hắn dường như càng muốn thưởng thức hương vị của nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng khiêu khích cạy mở hàng răng ngọc, khẽ liếm mút đầu lưỡi nàng. Nàng càng cố gắng trốn tránh thì phần lưỡi thơm tho lại càng bị hắn bá đạo mút lấy. Lúc nàng vừa muốn tránh né lần nữa thì cũng là lúc cánh tay hắn đột nhiên siết chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn, đôi môi mỏng ép chặt lấy môi nàng, đầu lưỡi bá đạo điên cuồng quấy động, không ngừng mút vào khiến cho con rắn nhỏ không an phận kia hoàn toàn bị hút vào trong miệng hắn.

“A...” Sở Lăng Thường đau đớn kêu lên, không ngờ hắn lại buông nàng ra như ý muốn.

Thấy trong mắt nàng tràn ngập sự cảnh giác cùng mâu thuẫn, hắn nhếch môi để lộ nụ cười đầy mê hoặc, “Sao vậy, sợ?”

Thanh âm trầm trầm của hắn nghe qua tường như vô hại nhưng lại ẩn chứa trong đó sự nguy hiểm tựa dã thú.

Giống như lúc nãy, hắn đứng từ xa nhìn nàng, tuy một thân trường bào trắng tinh toát lên vẻ anh tuấn của một nam tử nhưng dáng vẻ lẳng lặng ngăm nhìn bức bức họa của nàng cũng đủ khiến người ta phải động lòng. Nàng giống như một đóa phù dung lạnh lẽo nở rộ, cùng với bức họa như ẩn như hiện sau tấm màn đang lay động như hợp cùng một chỗ, lại thêm bộ y phục trắng tinh trên người nàng khiến khung cảnh này càng thêm phần độc đáo ý nghĩa.

“Thì ra ‘quý’ ở Cẩm lâu này chính là ngươi.” Sở Lăng Thường hơi

neho mắt lại, ý khinh thường tràn ngập nơi hàng mi dài cong vút rồi lập tức khôi phục lại vẻ lạnh nhạt, khẽ chớp mắt đầy thờ ơ.

“Quý? Đây là lần đầu tiên bản vương nghe người ta hình dung về mình như vậy.” Hắc cười, trong mắt dường như mang theo chút tình cảm lưu luyến, cánh tay lại vươn ra đem nàng kéo vào lòng, thuận thế còn cầm lấy cuộn thẻ tre, ánh mắt tràn ngập ý cười cho đến khi nhìn thấy mấy câu thơ trên đó....

“Hay cho câu ‘phu thê bất đãi, thiệp vô quyền hề’. Người có biết mình đang viết cái gì không?”

Câu hỏi bất ngờ này mang theo hàn ý khiến Sở Lăng Thường cười lạnh, đưa tay đẩy hắc ra rồi vòng tay ôm lấy khuỷu tay mình, “Là ta viết bậy hay vô tình viết ra sự thực?”

Xem ra suy đoán của nàng đã đúng tới tám, chín phần.

Hách Liên Ngự Thuấn đứng tại chỗ không nhúc nhích, trên nét mặt hiện lên các biểu cảm từ mỉm cười đến không hờn giận, cuối cùng là hờ hững. Đôi mắt thâm thúy cũng rất nhanh khôi phục vẻ lạnh lùng khiến người ta không cách nào hiểu được tâm tư hắc.

Nàng rõ ràng cảm giác được hắc đang tức giận, nhưng rất nhanh chóng lại kìm nén. Có lẽ nữ tử từng sống ở Cẩm lâu này thực sự là điểm yếu của hắc. Cho dù không phải vậy thì cũng có thể chứng minh hắc rất quan tâm tới nữ tử đó.

Trống ngực đập có chút loạn nhịp, vừa muốn mở miệng kêu hắc rời đi thì tầm mắt nàng lại lơ đãng lướt qua góc đại điện thấy một thân ảnh hiện ra trong chớp nhoáng rồi lại lui đi nhanh chóng.

Khoảng cách quá xa, ánh nền quá mờ ảo nên nàng không thấy rõ

người đó là ai nhưng lại rất tự nhiên nghĩ tới một người.

Che dấu nụ cười có chút ý mỉa mai vừa xẹt qua trên môi, nàng đã thấy Hách Liên Ngự Thuấn nhìn mình chăm chăm. Bất ngờ chủ động tiến lên, Sở Lăng Thường nâng bàn tay trắng nõn lớn mật vuốt ve gò má hắn, “Xem người kìa, đường đường một vương gia lại bị đùa bỡn như vậy.”

Sự chủ động bất ngờ của Sở Lăng Thường khiến Hách Liên Ngự Thuấn hơi giật mình sửng sốt, bàn tay mềm mại cùng mùi hương thơm ngát khiến cho từng đường nét cứng ngắc trên gương mặt hắn cũng hòa hoãn lại, đôi mắt sắc bén như chim ưng hơi nheo lại như muốn cân nhắc sự dịu dàng của nàng là thật hay giả. Cánh tay rắn chắc lại thuận thế vòng qua eo nàng khiến hai thân thể dán sát vào nhau tạo thành một hình ảnh cực kỳ tương xứng dưới ánh nến lung linh huyền ảo.

Bởi Hách Liên Ngự Thuấn quay lưng ra ngoài nên trong lúc ôm hắn nàng cũng tự nhiên nhìn rõ bóng dáng bên ngoài kia hơn một chút. Nghi vấn vừa dâng lên trong lòng rất nhanh chóng được chứng thực. Chỉ là ý nghĩ muốn đùa bỡn một chút lại biến thành hành động hấp dẫn Hách Liên Ngự Thuấn. Thấy nàng đột nhiên thay đổi thái độ, chủ động bày tỏ sự yêu thương, khóe môi hắn hơi cong lên để lộ một nét dịu dàng khó nhận thấy, cúi đầu men theo mái tóc óng ả của nàng, bờ môi dừng lại trên phần gáy trắng mịn.

“Đừng, ngứa quá....” Nàng cố gắng ngăn cản sự xúc động của hắn nhưng thanh âm có chút hờn giận này lại biến thành một tiếng rên rỉ yếu ớt khiến hắn càng thêm mê muội.

Hắn nắm lấy hai bàn tay nhỏ bé của nàng, ánh mắt nhìn nàng cũng cực kỳ nhu hòa hết như ánh trăng dịu dàng bên ngoài cửa sổ, nhìn xem nàng có bao phần bối rối. Vào lúc này, nàng cảm thấy như mình

có thể nhìn thấu tâm trạng hắn, ánh mắt hắn hệt như dòng suối mát lẳng lẳng chảy xuôi, đủ để kích khởi cảm giác ngọt ngào trong lòng nàng.

Bờ môi ấm nóng của hắn nhẹ nhàng dừng lại trên cổ tay nàng, có chút thương tiếc hôn lên chỗ vết thương vẫn còn đỏ ửng hệt như quý trọng một thứ trân bảo, đầu lưỡi nóng hổi cũng lướt qua da thịt nàng khiến cảm giác tê dại nhanh chóng xuyên thấu tận đáy lòng.

Nàng chưa từng thấy hắn như vậy bao giờ, cũng không nghĩ hắn sẽ có lúc yên tĩnh thế này. Chỉ cảm thấy ánh mắt hắn nhìn mình cực kỳ nghiêm túc cùng chân thành. Hắn dịu dàng ôm lấy nàng, làn môi nhẹ nhàng lướt xuống cằm nàng, đầu lưỡi theo vết hầu nàng quyến luyến không rời, lại chậm rãi trượt xuống xương quai xanh tinh tế.

Sở Lăng Thường kinh ngạc đến nỗi suýt kêu lên thành tiếng, cũng vừa lúc nhìn thấy thân ảnh ở phía xa có chút rung động thì cảm giác muốn giã giụa tránh né của nàng hoàn toàn tan biến. Nhẹ nhàng ngửa đầu, Sở Lăng Thường buông lỏng thân thể mềm mại run rẩy hoàn toàn dựa vào trong lòng hắn.

Nhưng hắn cũng không hề quá đáng tiếp tục tiến xa hơn. Làn môi nóng bỏng kia dừng lại nơi xương quai xanh của nàng, khẽ gặm cắn, liếm mút. Cuối cùng hắn tỳ trán mình vào trán nàng, cười nhẹ, lẳng nghe tiếng hít thở đã trở nên hỗn loạn của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại vẫn còn run rẩy trong lòng bàn tay khiến hắn lưu luyến không nỡ rời đi.

Sở Lăng Thường khẽ xoay eo lưng, mở to đôi mắt ướt át có chút giận dữ nhìn nam nhân vừa tùy ý làm vậy kia.

Quyển 4 - Chương 5: Phần 3: Nam nhân tính tình thất thường

Bóng dáng phía xa xa kia rốt cục cũng rời đi, mà Sở Lăng Thường cũng thuận thế đẩy Hách Liên Ngự Thuấn ra, tất cả sự dịu dàng ngượng ngùng lúc trước đều tiêu tán. Đem sự rung động trong lòng đè nén lại, nàng lãnh đạm nói, “Xin vương gia để ý hành vi của mình một chút. Nếu đã coi ta là tù binh vậy cũng nên cư xử cho giống như vậy, vì cái gì còn không đưa ta vào đại lao?”

Bờ môi mỏng đầy khêu gợi của Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhếch lên, đôi mắt vốn đang ngời sáng cũng nhanh chóng trở nên âm u rồi khôi phục lại sự kín đáo thường ngày.

“Người ta nói lòng dạ nữ nhân thâm sâu tựa biển thực không sai chút nào.” Hắn nhếch môi, tầm mắt lơ đãng quét qua bờ môi căng mọng của Sở Lăng Thường. “Dùng cách lật mềm buộc chặt này là muốn từ miệng bản vương biết được nơi Cẩm lâu này đã từng có ai ở sao?”

Hắn cầm lấy thẻ tre nàng vừa viết, thanh âm trầm thấp mang theo chút ý châm biếm.

“Cẩm lâu này từng có ai ở chẳng liên quan gì tới ta cả.” Sở Lăng Thường thực sự bị những lời châm chọc của hắn làm cho đau đớn, hàng lông mày khẽ nhíu lại, đưa tay đoạt lại thẻ tre trong tay hắn, ngồi xuống ghế bình thản nói, “Cho dù vương gia không nói, ta cũng biết cô ấy chính là một người đáng thương mà thôi. Nhưng theo cách nhìn của ta thì cô ấy cũng xem như hạnh phúc.”

“Hạnh phúc? Sao người biết cô ấy hạnh phúc hơn mình?” Hách Liên Ngự Thuấn dường như vừa nghe được chuyện nực cười trên thế gian, nét cười lạnh lùng trên khóe môi càng đậm.

Sở Lăng Thường ngẩng đầu nhìn hắn, gằn từng lời, “Ít nhất cô ấy cũng có thứ để yêu, có thứ để hận, để chờ đợi, để oán thán. Còn ta chỉ là một tù binh mà thôi. Cô ấy so với ta căn bản là cách biệt một trời một vực. Trừ phi cô ấy...” Nói đến đây, nàng hít sâu một hơi, lại cảm thấy bị hắn nhìn chăm chăm đến nỗi mất tự nhiên, cuối cùng nói bằng quơ một câu, “...cũng giống ta, đều bị người nhốt lại mà thôi.”

Những lời này Sở Lăng Thường vốn thuận miệng nói ra nhưng không ngờ lại khiến sắc mặt Hách Liên Ngự Thuấn trầm hẳn xuống, gương mặt anh tuấn của hắn còn hiện lên một chút ảm đạm.

Sở Lăng Thường thực sự kinh ngạc tới tròn xoe đôi mắt. Trời ạ, không phải bị nàng vô tình nói trúng đấy chứ?

Hàng loạt suy nghĩ nhanh chóng hiện lên trong đầu nàng. Mà ý nghĩ phù hợp nhất chính là...nữ nhân kia bị hắn cưỡng bách bắt về trong khi trong lòng cô ấy lại có người khác, cho nên hắn mới đem cô ấy giam giữ tại Cẩm lâu này.

Hách Liên Ngự Thuấn hơi nheo mắt, dường như hắn có thể nhìn thấu tâm tư nàng nên thân hình cao lớn cúi xuống, hai tay chống xuống hai bên người nàng, từng chút từng chút tới gần nàng...

Gần tới mức nàng có thể nhìn thấy nụ cười giả tạo hiện lên trong đôi mắt hắn...

Gần tới mức nàng có thể ngửi được hơi thở đầy dã tính của hắn...

Gần tới mức nàng có thể cảm nhận được hắn không hề có chút ý tốt...

Cho đến khi...

Cánh môi hắn chỉ còn cách gò má nàng chưa đầy nửa tấc thì rốt cục cũng ngừng lại, thanh âm có chút hờ hững thản nhiên vang lên, “Khuya rồi, nên đi nghỉ thôi!”

Gì chứ?

Không đợi nàng kịp phản ứng, Hách Liên Ngự Thuấn đã ôm bổng nàng lên, hướng về phía phòng ngủ vững vàng bước tới...

Ánh sáng trong phòng ngủ có chút u ám hơn so với chính điện. Những ngọn nến nhẹ nhàng lay động phản chiếu thân hình cao lớn của Hách Liên Ngự Thuấn. Dem nàng đặt xuống giường, hắn thản nhiên dựa vào đầu giường, buồn cười nhìn Sở Lăng Thường đang nhanh chóng lui vào một góc.

Lơ đãng nghĩ đến dáng vẻ chủ động của nàng lúc vừa rồi, trong thân thể hắn dường như lại dâng lên một ngọn lửa nóng điên cuồng thiêu đốt.

Sở Lăng Thường vẫn nhìn chăm chăm hắn, sợ hắn lập tức nhào tới. Nàng khế nuốt nước miếng rồi lạnh lùng nói, “Phương thức trông giữ tù binh của vương gia quả thật là đặc biệt. Sao vậy? Sợ ta chạy trốn? Người yên tâm, ta còn chưa có bản lĩnh thông thiên như vậy.”

Tại sao hắn còn không đi?

Nghe những lời của nàng, Hách Liên Ngự Thuấn bật cười lắc đầu, “Không, bản vương không phải sợ người trốn, mà bản vương có chuyện nghĩ không ra.”

Có chuyện nghĩ không ra?

Đây là lần đầu tiên nàng gặp phải nam nhân quá đáng như vậy. Không nghĩ ra hắn và nàng có quan hệ gì? Nàng đương nhiên cũng không dám buông lỏng phòng bị, hắn là người thâm sâu khó dò, tính khí thất thường, lúc này như vậy nhưng liền sau đó chẳng biết hắn sẽ thành ra bộ dạng thế nào. Hiện giờ hắn cười cực kỳ nhu hòa, nhưng nói không chừng rất nhanh tính tình sẽ biến đổi, vạn nhất thấy nàng không vừa mắt, hắn cũng có thể thuận tay bóp chết nàng lắm chứ.

Cho nên Sở Lăng Thường cũng không mở miệng mà chỉ cảnh giác nhìn hắn, không hề nhúc nhích....

“Bản vương đang nghĩ...” hắn hơi nghiêng người về trước, nét mặt đầy vẻ nghiêm túc lại làm ra vẻ khó hiểu cùng suy nghĩ, “Người thông hiểu số mệnh, vậy có từng bốc quẻ cho chính mình hay chưa? Người thử tính xem, đêm nay bản vương có “ăn” luôn người hay không hả?”

Lời nói của hắn cực kỳ lớn mật và thẳng thừng khiến Sở Lăng Thường hoàn toàn chấn động, bàn tay nhỏ nhắn trong ống tay áo cũng siết lại thành nắm đấm, thấy nụ cười trên môi hắn càng lúc càng đậm liền lãnh đạm đáp lại, “Để có được một nữ nhân thường có hai phương thức, một loại là cam nguyện thuần phục, một loại là cưỡng ép thuần phục, không biết Tả hiền vương muốn làm loại nào?”

Nghe những lời này của nàng, Hách Liên Ngự Thuấn không hề giận

mà còn cười khẽ, hơi cúi xuống ra lệnh, “Lại đây!”

Thân thể nhỏ nhắn của Sở Lăng Thường hơi co rúm lại theo hướng ngược lại, nụ cười tưởng như vô hại trên môi hắt khiến nàng nhìn thế nào cũng không được tự nhiên.

“Người sớm muộn gì cũng là người của bản vương, còn xấu hổ làm gì?” Hắc rất tự nhiên nằm lên giường, nhìn bộ dáng nàng hết như con nhím xù lông thì không nhịn được càng cười lớn.

Hắc cảm thú như vậy, nói chuyện đáng xấu hổ như vậy mà vẫn có thể làm ra vẻ đạo mạo. Chiếc giường vốn dĩ rất lớn nhưng có thêm hắc lại trở nên chật chội vô cùng, ngay cả bầu không khí cũng như loãng ra.

“Người tránh ra!” Sở Lăng Thường tăng thêm âm lượng, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc.

Bàn về quyền cước, công phu, nàng tuyệt đối không phải là đối thủ của hắc. Lần đó ở Hán cung, dưới gốc hoa đào, nàng đã biết hắc có nội công thâm sâu khó lường, nếu không sao có thể ở trên chiến trường đánh đâu thắng đó. Cho nên không thể lấy cứng chọi cứng mà phải hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Lần này Hách Liên Ngự Thuấn dường như mất đi sự nhẫn nại. Bàn tay to của hắc vươn ra, đem nàng kéo lại, mạnh mẽ tựa điều hâu bắt gà con không chút tổn hao sức lực. Thân hình cao lớn của hắc lập tức đè ép xuống, hưng phấn nhìn nàng giãy dụa đến nổi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

“Bệnh phong hàn còn chưa khỏi hắc mà vẫn có sức lực giãy dụa sao? Sớm biết thế này, bản vương cho người ngủ thêm vài ngày nữa.” Hắc cúi đầu, bàn tay to đem hai tay nhỏ bé của nàng cố định

lên phía đỉnh đầu, nụ cười dịu dàng nửa thực nửa giả, “Vẫn là dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời khiến bản vương động lòng hơn. Nữ nhân nếu cứ tỏ ra cứng rắn cũng không phải là một thói quen tốt. So với giờ phút này, bản vương vẫn thích dáng vẻ mấy ngày trước của ngươi hơn.”

Sở Lăng Thường vừa nghe, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác bất an, “Ngươi nói vậy là ý gì?”

“Phản ứng này của ngươi nên hiểu là “trở mặt không nhận người” hay sao?” Mi tâm của Hách Liên Ngự Thuấn hơi giãn ra, ý cười dịu dàng vẫn lan tràn trong mắt, đưa ngón tay khẽ mơn man khuôn mặt mịn màng của nàng, giọng nói tràn ngập sự ái muội...

“Mấy ngày nay, ngươi đều là ở trong lòng bản vương ngủ cực kỳ an ổn.”

Sở Lăng Thường thiếu chút nữa đã cảm thấy ghệt thờ, ngón tay cũng phát run lên. Nàng lập tức nhớ lại thời điểm lúc vừa thấy hắn. Đúng vậy, ở khoảnh khắc mà hắn ôm lấy nàng từ phía sau, dù chỉ trong nháy mắt nhưng cảm nhận của nàng vẫn rất tinh tường. Hơi thở đó giống hệt như hơi thở nàng cảm nhận được trong lúc mê man vậy.

Quyển 4 - Chương 6: Lời nói đáng sợ

“Thấy lạ lắm có phải không? Có muốn bản vương lý giải nghi vấn trong lòng ngươi không?” Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn hơi lóe lên, dưới ánh nến chập chờn khúc xạ ra những tia sáng đầy quý mị.

Giờ khắc này, Sở Lăng Thường thật sự sợ nghe được những lời từ trong miệng hắn, nhất là những chuyện xảy ra trong lúc nàng mê man và những nghi ngờ sau khi nàng tỉnh lại.

Nhưng hắn cũng chẳng cho nàng cơ hội tránh né. Gương mặt cương nghị của hắn lại cúi sát xuống khiến cho nàng không cách nào tránh khỏi hơi thở nóng bỏng của mình, giọng nói nhẹ nhàng cất lên, “Chẳng hạn như ngươi muốn biết...ai đã tìm thái y tới? Nhiều ngày nay, ai tự tay thay thuốc cho ngươi? Miệng vết thương trên người ngươi do ai xử lý? Còn nữa, trường bào này là ai thay cho ngươi? Là ai mỗi ngày ôm ngươi ngủ...”

“Đủ rồi, đừng nói nữa!” Sở Lăng Thường xoay đầu sang một bên, nơi ngực cũng phập phồng kịch liệt, hô hấp cũng có một khoảnh khắc như ngưng lại. Nàng không muốn nghe những điều này, cũng không muốn biết về nó.

“Được, được, ngươi đã không muốn nghe, bản vương không nói nữa.” Hách Liên Ngự Thuấn đột nhiên trở nên rất tốt tính, rồi nằm nghiêng qua một bên. Khi Sở Lăng Thường nghĩ rằng hắn sẽ buông tay rời đi thì không ngờ hắn lại thu cánh tay lại, ôm nàng vào lòng, hàng lông mày kiếm cùng mi tâm của hắn cũng giãn ra đáng kể.

“Người...” Đêm nay hẳn không định rời đi sao?

“Đừng lộn xộn!” Hắc nhẹ nhàng tỳ cằm lên đỉnh đầu nàng, hạ giọng nói khẽ. Tuy chỉ là một câu nói nhẹ nhàng nhưng lại mang theo sự uy hiếp cực độ khiến Sở Lăng Thường không dám hành động thiếu suy nghĩ để tránh khơi lên lửa giận của hắn.

Màn đêm tĩnh lặng nhẹ nhàng buông xuống, mà ở trên giường, Hách Liên Ngự Thuấn lẳng lặng ôm lấy Sở Lăng Thường. Hắn không hề động tay động chân gì mà chỉ lẳng lặng ôm lấy nàng rồi nhắm mắt lại. Trong không khí thoang thoảng mùi hương thơm ngát như hòa quyện vào hơi thở. Sở Lăng Thường cũng nhắm mắt lại, hàng mi dài cong vút hơi lay động như thể đang đề phòng điều gì đó.

Khung cảnh này nhìn vào khiến người ta cảm thấy có chút quái dị nhưng cũng cực kỳ ấm áp...

Dường như chưa từng có thù hận, chưa từng có chiến tranh, chưa từng có ranh giới... Hết thảy mọi khoảng cách giữa hai người họ trong lúc này đều hóa thành hư ảo.

Không biết từ lúc nào, Sở Lăng Thường cũng mơ màng ngủ thiếp đi, vùi đầu vào trong ngực Hách Liên Ngự Thuấn, hô hấp cũng trở nên đều đặn mà hàng lông mày thanh tú vốn nhíu lại mang đậm sự khẩn trương cùng phòng bị lúc trước cũng hoàn toàn biến mất.

Ngày hôm sau, khi Sở Lăng Thường tỉnh lại thì đã không còn thấy Hách Liên Ngự Thuấn. Trong không khí vẫn còn lưu lại mùi xạ hương thoang thoảng quấn lấy hơi thở chứng tỏ hắn cũng vừa rời đi chưa bao lâu.

Lúc đứng dậy nàng mới phát hiện, vết thương chỗ đầu gối đã được thay thuốc mới từ bao giờ. Cảm giác ngứa ngứa nơi đó khiến nàng khẽ đưa tay mơn man chỗ vết thương. Xem ra hẳn đã thay thuốc cho nàng, mà nàng lại ngủ quá sâu nên không nhận thấy bất kỳ hành động nào của hắn.

Ban ngày, bóng dáng hắn hoàn toàn không thấy đâu. Chẳng lẽ, hắn lại muốn như hôm trước, đến tối mới xuất hiện trước mặt nàng hết như ma quỷ?

Cuộc sống như vậy sẽ kéo dài bao lâu là điều mà Sở Lăng Thường không tài nào biết được. Nàng chỉ cảm thấy vô cùng khó hiểu với một chuyện. Đó chính là hắn định xử trí mình như thế nào? Chẳng lẽ cứ đem nàng nhốt ở nơi này? Thật sự quá kỳ quái!

Vừa nghĩ tới đây, Sở Lăng Thường lại thấy quản gia Tân Trát chủ động mang đồ ăn vào, trên gương mặt ông ta mang theo ý cười ẩn hiện. Theo sau đó còn có hai nha hoàn thỉnh thoảng còn kín đáo liếc nhìn nàng với ánh mắt đầy tình ý.

Sở Lăng Thường vội vàng định thần, đưa tay che miệng ho khẽ một tiếng khiến hai nha hoàn kia kinh hãi cúi đầu xuống, hai má họ vẫn còn hiện rõ nét đỏ ửng.

“Công tử, mời dùng bữa!” Tân Trát đem đồ ăn đặt xuống trước mặt nàng, “Vương gia đã căn dặn bọn hạ nhân về thói quen ăn uống của công tử. Đây toàn là đồ ăn nhẹ, thích hợp với khẩu vị của công tử.”

Cách gọi “công tử” này khiến Sở Lăng Thường nghe có chút không quen. Nhìn thoáng qua một bàn đầy các món mỹ vị, nàng nhẹ nhàng lên tiếng, “Đã làm phiền rồi!”

May mắn là quản gia này hiểu và nói được chút tiếng Hán, cho dù

không chuẩn lắm nhưng cũng còn hơn là ngôn ngữ bất đồng.

Tân Trát đặt đồ ăn xuống rồi cũng không lập tức đi ra như hôm trước mà ngược lại đứng sang một bên cẩn thận đánh giá nàng với ánh mắt tràn ngập sự tò mò.

“Còn có việc gì sao?” Sở Lăng Thường bị nhìn như vậy cảm thấy không được tự nhiên, vừa ăn được một thìa cháo thấy ông ta vẫn không đi liền ngẩng đầu hỏi.

“Cái đó...” Tân Trát chần chừ một hồi, suy nghĩ một lát rồi mới lên tiếng, “Tôi biết công tử là một mỹ nam tử, cho nên không biết có nên hỏi câu này hay không?”

Xem ra vị quân gia này nói tiếng Hán vẫn còn khá lủng củng.

“Có chuyện gì cứ nói, đừng ngại!” Thấy Tân Trát cũng không có ý xấu, Sở Lăng Thường không nhìn ông ta nữa mà khẽ cầm lấy ly nước uống một ngụm.

“Thật ra tôi muốn hỏi....vương gia tối qua có ở cùng phòng với công tử không?”

“Khụ...” Ngụm nước còn chưa kịp nuốt xuống bị câu hỏi của Tân Trát làm cho sặc lên khiến Sở Lăng Thường ôm ngực ho khan.

“Ai da, công tử đừng quá kích động.” Tân Trát hoảng hốt quay đầu nhìn thoáng qua phía hai nha hoàn, “Còn thất thần đó làm gì? Không thấy y phục của công tử ướt cả rồi sao?”

Tối qua chính mắt Tân Trát nhìn thấy vương gia đi vào Cẩm lâu rồi không thấy trở ra. Hơn nữa, nghe bọn thị vệ nói lại thì sáng nay vương gia mới rời khỏi đó. Trước đó vương gia còn đợi thái y tới rồi

chờ họ đi khỏi, vương gia mới rời đi.

Điều khiến Tân Trát thấy khó hiểu chính là chính miệng vương gia đã nói cho ông ta biết vị công tử này là tù binh. Nhưng ông ta có thể nhìn ra ánh mắt của vương gia luôn đổi theo vị công tử này. Chẳng lẽ, thân phận tù binh chỉ là giả, còn thật sự vị công tử này là người mà vương gia yêu thích?

Nếu đã vậy, sao ông ta dám lơ là chứ!

Cho tới giờ, Tân Trát luôn cảm thấy tò mò với cuộc sống riêng của vương gia. Tính tới năm nay thì vương gia cũng đã ngoài hai tám tuổi. Ở tuổi này thì người trong vương tộc đã sớm có thể thiếp thành đàn. Nhưng ông ta làm quản gia tại vương phủ đã nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy vương gia để ý tới một nữ tử nào, cũng không hề thấy vương gia có ý định thành thân. Thiên Vu đã nhiều lần thúc giục, thậm chí còn tự mình đưa các mỹ nữ của Hung Nô tới phủ nhưng đều bị vương gia lạnh lùng cự tuyệt. Trong vương thất, có nam nhân nào lại không háo sắc cơ chứ? Nhưng vương gia lại cố tình không gần nữ sắc như vậy thực sự quá kỳ quái.

Đến khi vương gia cùng Đại Hán hòa thân rồi chủ động đưa về một vị công chúa như hoa như ngọc, toàn bộ người trong phủ đều cảm thấy cao hứng. Nhưng vương gia lại chưa từng bước vào phòng của vị công chúa kia lần nào.

Cho tới khi nhìn thấy vị công tử này, Tân Trát mới tỉnh ngộ nhưng cũng đồng thời cảm thấy lo lắng. Vương gia tôn kính không phải thật sự...thích nam nhân đấy chứ?

Hai nha hoàn bước lên, cầm khăn tay lau vạt áo ướt cho Sở Lăng Thường nhưng thỉnh thoảng còn cố tình đụng chạm vào gương mặt thanh tú của nàng. Sở Lăng Thường giật thót mình khiến họ luống

cuống tay chân vội vàng dừng hành động lại nhưng nàng vẫn cảm thấy cực kỳ xấu hổ. Ngay nha hoàn của Hung Nô còn lớn mật như vậy, huống hồ là vương gia của bọn họ.

“Công tử không sao chứ? Đều tại tôi lỡ lời, xin công tử đừng nói lại với vương gia. Nếu không Tân Trát nhất định sẽ bị trách tội.” Trên mặt quân gia lộ rõ vẻ bất an cùng kinh sợ.

Sở Lăng Thường thực sự lâm vào cảnh có trăm miệng cũng không thể bào chữa. Muốn giải thích nhưng lại sợ ông ta nghe không hiểu rồi khiến sự việc càng rắc rối thêm. Nghĩ lại cũng đành thôi. Như vậy cũng tốt, ít nhất mọi người cũng sẽ không coi Cẩm lâu này như vô hình. Qua lại tán gẫu với mấy người nơi này có lẽ sẽ có ích cho nàng về sau này.

Vừa nghĩ tới đây, thì ở cửa phòng ngủ bỗng vang lên một tiếng hừ lạnh...

“Tân Trát, ngươi coi hắn là chủ nhân của phủ này rồi sao? Đừng quên, hắn chỉ là một tên tù binh ti tiện người Hán mà thôi!”

Quyển 4 - Chương 7: Phần 1: Đáng sợ nhất chính là sự đổ ky

Những lời vừa rồi được nói bằng tiếng Hung Nô nên Sở Lăng Thường dù nghe được cũng không hiểu gì. Nhưng từ ngữ điệu chanh chua của câu nói đó thì nàng có thể cảm nhận rằng người vừa tới không có ý định tốt đẹp gì.

Tân Trát cùng hai nha hoàn đồng thời quay lại nhìn thì sắc mặt lập tức biến đổi, vội vã khom lưng cung kính kêu lên, “Quận chúa!”

Người vừa tới quả nhiên là quận chúa Ổ Giai. Hôm nay thời tiết ấm lên nên y phục trên người cô ta cũng ít đi khá nhiều so với lần Sở Lăng Thường nhìn thấy cô ta trước đó. Bộ y phục cô ta khoác trên người được may bằng gấm đỏ tươi có thêu những nụ hoa tường vy bằng chỉ tơ vàng kéo dài tới tận ống tay áo. Hai bên cổ áo của cô ta còn có hai quả cầu nhung trông cực kỳ đáng yêu. Thắt lưng của cô ta cũng cũng được thêu vô cùng cầu kỳ bằng những sợi tơ vàng khiến dưới ánh mắt trời không ngừng phản xạ ra những tia sáng chói mắt. Mái tóc cô ta được buộc gọn gàng, trước trán còn đeo một đai lụa với một viên hồng ngọc rất lớn lại vô cùng phù hợp với y phục hôm nay của cô ta.

Sở Lăng Thường chẳng cần liếc mắt cũng biết lý do khiến cô ta đến nơi này. Cũng phải thôi, điều này đã sớm bị nàng đoán ra rồi. Chẳng qua nàng vốn không chút để ý tới cô ta cho nên cũng không thấy ngạc nhiên khi Ổ Giai có thể nhẫn nhịn tới tận bây giờ.

Bóng dáng nhỏ bé tối qua chính là cô ta, tuy rằng không nhìn thấy quá rõ ràng nhưng dựa vào sự miêu tả của Hồ Mặc về cô ta thì Sở Lăng Thường đã biết Ổ Giai tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý định.

Sở Lăng Thường cũng không hề hành lễ với Ổ Giai, chỉ thản nhiên liếc cô ta một cái rồi tiếp tục dùng bữa. Đã là tù binh thì còn cần gì phải giữ lễ với kẻ khác cơ chứ?

Ổ Giai vốn đang khinh khỉnh nhìn Sở Lăng Thường, lại thấy nàng không có ý định hành lễ thì hơi chau mày lại, khoanh tay trước ngực bước lên, nhìn những món ăn mỹ vị được chuẩn bị tinh tế trên bàn thì lắc đầu, “Chắc chắc, Tân Trát, bọn nô tài các người đang làm cái gì vậy? Để cho khách quý trong phủ chúng ta ăn những thứ thế này sao?”

Mấy lời này được Ổ Giai nói bằng tiếng Hán cực kỳ chuẩn xác, so với Tân Trát thì lưu loát hơn vài lần nhưng âm điệu của cô ta vô cùng ngạo mạn xoáy vào tai khiến người nghe cực kỳ khó chịu.

Tân Trát sửng người rồi vội vàng khom lưng, “Quận chúa, đây đều là do vương gia căn dặn nhà bếp chuẩn bị. Chúng nô tài đâu dám làm trái ý chủ nhân chứ!”

“Vương gia căn dặn?” Ổ Giai lạnh lùng cười lại đem tầm mắt đặt trên người Sở Lăng Thường. Cô ta còn vươn tay lấy một miếng đồ điểm tâm đưa lên miệng cắn một chút...

“Phì, đây là điểm tâm kiểu gì vậy? Khó ăn muốn chết!” Nói xong cô ta vung tay lên đem tất cả đồ ăn trên bàn hất xuống đất.

Ánh mắt Sở Lăng Thường vẫn cực kỳ nhu hoà hết như lúc trước. Nàng cũng vẫn ngồi yên đó không nhúc nhích, thậm chí cũng không buồn nhìn đến vẻ mặt đắc ý của Ổ Giai. Nhưng Tân Trát thì không

được như vậy. Chân tay ông ta lúc này cũng trở nên luống cuống, rồi ngập ngừng bước lên phía trước cất tiếng, “Quận chúa, trăm ngàn lần không nên làm như vậy. Quận chúa làm vậy thì Sở công tử ăn cái gì bây giờ?”

“Thứ đó mà người có thể ăn sao? Tân Trát, người cũng không phải không biết quan hệ giữa vị Sở công tử này và vương gia. Vương gia có từng công khai nói rõ rằng đám nô tài các người phải đối xử tử tế với hắn sao? Ngay cả ý tứ của chủ nhân nghe còn không hiểu, thật uổng phí cho nhiều năm làm quản gia.” Ổ Giai càng nói càng lớn tiếng, còn vung tay lên thị uy.

Động tác dùng bữa của Sở Lăng Thường rốt cục cũng ngừng lại, ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía Ổ Giai đúng như mong muốn của cô ta.

“Dáng vẻ của người quả thực không tồi!” Ổ Giai thấy nàng ngẩng đầu thì vừa cong môi cười vừa cẩn thận đánh giá nàng, “Người cũng đừng trách ta hắt đổ hết mấy thứ đó. Thật sự ta không thể để cho đám nô tài đó bắt nạt người, cho người ăn thứ khó ăn như vậy.”

Sở Lăng Thường không khỏi than thầm, lấy khăn nhẹ nhàng lau miệng rồi mới thản nhiên lên tiếng, “Quận chúa, tại hạ chẳng qua chỉ là một tù binh mà thôi, một tù binh thì có thể đòi hỏi gì nữa chứ?”

“Tù binh? Người nói người là tù binh sao?” Ổ Giai nghe xong liền bày ra bộ dạng cực kỳ khoa trương, có chút không phù hợp với tuổi tác của cô ta. Liền đó, cô ta còn quay đầu nhìn về phía một nha hoàn đứng sau lưng Tân Trát...

“Người, lại đây!”

Tiểu nha hoàn nơm nớp lo sợ bước lên, lí nhí hô khẽ, “Quận chúa?”

“Nói thử xem, sáng nay người nghe được người trong phủ nói cái gì?” Ổ Giai cố ý dùng tiếng Hán để hỏi.

“Dạ?” Tiểu nha hoàn dường như nghe không hiểu cô ta nói gì nên mặt cứ ngẩn ra.

Ngay sau đó, sắc mặt Ổ Giai lập tức đại biến, bàn tay liền vươn ra bổ thẳng về phía gương mặt của tiểu nha hoàn với vẻ cực kỳ hung dữ.

“Bọn hạ nhân đáng chết! Thường ngày cho các người học thêm tiếng Hán là để biết được ý của chủ nhân, vậy mà có chút thời gian liền thậm thụt nói nói cười cười, không hề nghĩ tới người khác. Hôm nay, bản quận chúa nhất định phải giáo huấn người cho đằng hoàng.”

Tiểu nha hoàn sợ hãi kêu thét lên. Đến giờ nha hoàn này vẫn không hiểu tại sao quận chúa lại đột nhiên nổi điên lên như vậy.

Tân Trát biết tính xấu của Ổ Giai lại bắt đầu phát tác liền đứng ra khuyên nhủ, “Quận chúa, xin hãy bỏ qua cho lần này. Cô ta chỉ là một nha đầu sao có thể hiểu được nhiều như vậy?”

“Được, nó không hiểu! Tân Trát, người hiểu được lý lẽ, có muốn nói xem sáng nay bọn nha hoàn thì thầm truyền tai nhau chuyện gì hay không?” Ổ Giai cười lạnh đem nha hoàn kia đẩy ra, lại đưa tay lên nhìn ngắm móng vuốt, thanh âm chuyển sang vẻ lười biếng.

Tân Trát liếm liếm môi. Thủ đoạn của Ổ Giai quận chúa này vốn rất có tiếng, ông ta cũng không muốn vô duyên vô cớ dính phải phiền toái nên đành mở miệng, “Cái đó, bọn nha hoàn cũng là nghe bọn thị vệ nói....nói... vương gia tối qua ngủ lại tại Cẩm lâu, vương gia cùng...” Nói đến đây, sắc mặt ông ta có chút khó coi liếc Sở Lăng Thường một cái, muốn nói lại ngập ngừng.

“Nói!” Ổ Giai giận dữ gầm lên trong cổ họng.

“Tất cả bọn thị vệ đều nhìn thấy, vương gia cùng Sở công tử nằm chung trên một giường...” Tân Trát khó nhọc nuốt nước miếng rồi nói tiếp, “...ôm nhau ngủ.”

Sở Lăng Thường biết rõ ý tứ của Ổ Giai. Ngay từ khi bước vào nơi này, cô ta đã muốn ra oai với nàng. Đầu tiên là hất đổ hết đồ ăn, sau đó lại bắt đầu dạy bảo nha hoàn, tiếp theo mượn lời Tân Trát nói ra chuyện mà đám thị vệ cùng nha hoàn lén bàn luận suốt buổi sáng. Trong lòng nàng biết rõ ràng, những lời như vậy sao bọn thị vệ dám nói ra chứ? Xét theo sự nghiêm khắc của Hách Liên Ngự Thuấn trong việc tuyển chọn thuộc hạ cùng quyền uy đối với thủ hạ thì bọn thị vệ dù có cả trăm cái đầu cũng không dám đem chuyện đó truyền ra ngoài. Hơn nữa, nàng còn nhớ rất rõ đêm qua tất cả thị vệ đều đã lui xuống, chắc hẳn Hách Liên Ngự Thuấn đã điều bọn họ đi cả.

Có thể truyền những lời như vậy ra ngoài chỉ có thể là một người. Nếu như nàng đoán đúng thì đó chính là Ổ Giai quận chúa đang đứng trước mặt mình. Nghĩ lại thì thấy, thì ra nữ nhân có thể có những bộ dạng thật xấu xí nhưng ngàn vạn lần đừng có đầu óc ngu xuẩn. Từ đầu tới giờ, Sở Lăng Thường thậm chí còn không buồn đối thoại với Ổ Giai. Tiểu oan gia này xem ra rất sợ mất Hách Liên Ngự Thuấn nên mới nghĩ ra biện pháp tới đây chửi mắng nàng. Chẳng lẽ cô ta không biết làm vậy sẽ càng khiến Hách Liên Ngự Thuấn tức giận hay sao?

Ổ Giai thấy vẻ mặt Sở Lăng Thường vẫn duy trì sự lạnh nhạt thì cau mặt lại, hướng về phía Tân Trát phất tay, “Các người lui cả đi!”

Tân Trát lo lắng nhìn thoáng qua Sở Lăng Thường, nhưng cũng không thể không dặt theo hai nha hoàn lui ra ngoài.

Rất nhanh chóng, cả toà Cấm lâu lớn như vậy chỉ còn lại Sở Lăng Thường cùng Ổ Giai. Ổ Giai nhìn Sở Lăng Thường ngồi ở phía đối diện, nhìn ánh mặt trời phản chiếu những tia nắng ấm áp trên gương mặt tinh tế nhỏ nhắn của nàng. Còn Sở Lăng Thường thì âm thầm đánh giá Ổ Giai, cô ta chỉ mới là đứa nhỏ hơn mười tuổi, vì sao lại trở nên kiêu ngạo ngang ngược như vậy?

Quyển 4 - Chương 8: Phần 2: Đáng sợ nhất chính là sự đổ ky

Trong mắt Ổ Giai loé lên tia ghen tỵ nhưng rất nhanh chóng bị che giấu đi. Cô ta cất giọng đầy lạnh lẽo hướng về phía Sở Lăng Thường, “Nói! Rốt cuộc người và hoàng thúc của ta có quan hệ gì?”

“Ta giết mười vạn đại quân của hắc, còn hắc thì bắt ta làm tù binh.” Sở Lăng Thường hờ hững nói ra quan hệ của mình và Hách Liên Ngự Thuấn.

“Dựa vào một kẻ trói gà không chặt như người mà dám tiêu diệt mười vạn đại quân của hoàng thúc ta? Người coi bản quận chúa là đứa trẻ ba tuổi hay sao?” Ổ Giai nhìn nàng bằng ánh mắt lộ rõ vẻ mỉa mai châm chọc.

Đứa trẻ ba tuổi?

Có lẽ đứa trẻ ba tuổi còn thông minh hơn cô ta vài phần.

Sở Lăng Thường đi tới bên cửa sổ ngồi xuống, chậm rãi đưa tay đẩy cánh cửa ra. Bên ngoài khung cửa đã bắt đầu thấy những ngọn cỏ xanh non. Mùa xuân của phương Bắc rốt cục cũng tới rồi!

“Chẳng lẽ quận chúa không nghe nói việc quân Hung Nô đại bại hay sao?” Sở Lăng Thường cố ý hỏi ngược lại.

Nha đầu kia hàng năm ở phủ đệ như vậy e là đối với thế cục bên

ngoài cũng chẳng hay biết gì. Thấy sắc mặt Ổ Giai chuyển thành lúc trắng lúc đỏ, trong lòng Sở Lăng Thường không khỏi khẽ hừ lạnh. Có lẽ nàng cũng may mắn chẳng? Nếu hôm nay gặp phải người tâm tư phức tạp thì sợ rằng sau này nàng cũng gặp phải không ít phiền toái.

Khoé miệng Ổ Giai hơi giật giật, có lẽ nghĩ Sở Lăng Thường đang coi thường mình nên cô ta liền lớn tiếng, “Ai nói ta không biết chuyện của hoàng thúc? Ta chỉ không tin lời người nói mà thôi. Rõ ràng tối qua ta nhìn thấy...”

Nói đến đây, cô ta vội lấy tay bưng miệng.

Đáy mắt Sở Lăng Thường thoáng hiện lên chút ý cười nhưng cũng nhanh chóng bị hàng lông mi dài cong vút chớp nhẹ che đi. Quả nhiên nàng đã đoán đúng, người rình rập tối hôm qua chính là cô ta.

“Quận chúa tin hay không không quan trọng. Tóm lại ta và hoàng thúc của cô chỉ có quan hệ như vậy. Còn về....” Nàng cố ý kéo dài giọng, khoé miệng còn cong lên đầy khiêu khích, “....hoàng thúc của cô có khác thường hay không, ta cũng không rõ.”

“Nhưng bọn thị vệ nói, tối qua hoàng thúc ở lại Cẩm lâu. Hai người... người còn nói không có quan hệ?” Ổ Giai đứng bật dậy, đưa tay chỉ vào Sở Lăng Thường, vẻ mặt cũng đầy giận dữ.

“A? Cô nói tối qua?” Sở Lăng Thường cũng không muốn vạch trần tâm tư cô ta mà chỉ lựa theo sự sơ hở trong lời nói của cô ta để phản công lại. Nàng hít sâu một hơi bầu không khí trong lành bên ngoài cửa sổ rồi cười nhẹ, “Hoàng thúc của cô đúng là ở đây đêm qua. Đó là bởi vì chân của ta bị thương, hấn sợ rằng tên tù binh như ta chết đi nên mới đến xem thế nào. Vết thương ở đầu gối của ta cũng do chính hấn tự mình băng bó.”

“Người...” Ổ Giai cũng không ngờ nàng sẽ công khai nói ra mọi chuyện như vậy nên phần hận siết chặt nắm tay, dáng vẻ hung dữ như một con hổ đang chực phát tiết.

“Cô nên biết là ta cũng không muốn như vậy. Nhưng hoàng thúc của cô cứ kiên trì muốn bằng bó vết thương cho ta. Thực ra vết thương của ta cũng không quá nghiêm trọng. Nếu biết được phòng ở đâu hoặc ta có thể tự do vào đó thì ta sẽ tự băng bó cho chính mình.” Sở Lăng Thường lẳng lặng nhìn Ổ Giai, so với vẻ tức giận của cô ta thì nàng lại càng bình tĩnh và sáng suốt.

Dược phòng - đó mới là mục đích chính của nàng.

Muốn từ miệng của Hách Liên Ngự Thuấn biết được vị trí của dược phòng thực sự là chuyện không thể nào. Tân Trát lại càng không thể bởi ông ta là quản gia của phủ này. Từ nét mặt của ông ta không khó để nhận thấy ông ta là người cực kỳ trung thành và tận tâm đối với Hách Liên Ngự Thuấn. Chỉ cần nàng hỏi ông ta một câu, nhất định ông ta sẽ đem chuyện đó nói lại cho Hách Liên Ngự Thuấn. Đến lúc đó, cho dù nàng biết dược phòng ở đâu cũng chẳng thể làm được gì. Hách Liên Ngự Thuấn là người tâm tư thâm trầm, trong Hán cung lại có mật thám, nếu thật sự do hãn phái người hạ độc hại sư phụ thì hành động đó của nàng chẳng khác nào đánh rắn động cỏ.

Vậy cho nên chỉ có thể khai thác tin từ miệng Ổ Giai mà thôi. Nàng hoàn toàn có thể lợi dụng sự ghen tỵ của Ổ Giai để được việc của mình. Hiện giờ, Ổ Giai chỉ mong hoàng thúc của cô ta không tới Cẩm lâu, mong rằng vết thương của nàng sẽ khỏi thật nhanh để không dính líu tới Hách Liên Ngự Thuấn nữa. Cho nên Ổ Giai chính là người có thể nói cho nàng biết vị trí của dược phòng. Hơn nữa điều quan trọng nhất là cô ta còn có thể giúp nàng thuận lợi vào dược phòng mà không bị ai phát hiện, bởi vì cô ta tuyệt đối sẽ không đem chuyện này nói cho Hách Liên Ngự Thuấn.

Khi một nữ nhân đem lòng yêu thương một nam nhân thì những việc mà cô ta làm đều là để duy trì lợi ích của cá nhân mình. Một khi đã điên cuồng yêu thương nam nhân đó thì cô ta làm bất kỳ việc gì cũng không quan tâm tới đúng sai. Sở Lăng Thường có thể nhìn ra được chuyện Ổ Giai muốn chiếm được sự độc sủng của Hách Liên Ngự Thuần. Đối với cô ta, những chuyện khác đều không quan trọng.

“Được phòng? Hừ, người chỉ là một tên tù binh, còn muốn tự mình tới được phòng? Người có biết được phòng đó ngay cả ta còn không thể vào được hay không?” Ổ Giai lạnh lùng nhìn nàng rồi cao giọng nói.

Sở Lăng Thường nghe vậy thì hơi sửng sốt. Ngay cả Ổ Giai còn không thể vào được được phòng? Chẳng lẽ bên trong đó thực sự có vấn đề? Trái tim nàng lúc này bất giác lại đập loạn lên. Có lẽ, nàng sẽ thật sự tìm ra nguồn gốc của loại độc dược đã hại đến sư phụ.

“Vậy cũng hết cách!” Dem sự kinh hãi đè nén xuống, Sở Lăng Thường ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thản, lại cố ý làm ra vẻ bất đắc dĩ rồi nhìn về phía Ổ Giai, “Bản thân ta cũng hiểu được chút y thuật. Đáng ra hai chân của ta đã sớm khỏi rồi, chỉ tiếc hoàng thúc của cô lại tin tưởng thái y trong phủ. Trị liệu theo cách của họ thì hiệu quả sẽ rất chậm.”

Ổ Giai bán tín bán nghi nhìn nàng, rồi hai mắt sáng lên, “Vậy người nói cho ta biết dùng loại dược liệu gì sẽ chữa nhanh nhất, ta đi nói cho hoàng thúc.”

“Hoàng thúc của cô thông minh như vậy sao lại không biết chuyện đó chứ? Hai chân của ta chỉ bị thương nhẹ mà thôi. Nếu hắn có lòng muốn ta nhanh khỏi thì đã sớm chữa rồi. Cô không nghĩ rằng đấy chính là kết quả mà hoàng thúc của cô muốn thấy hay sao?” Sở Lăng

Thường đứng dậy, nhìn chăm chăm vào Ổ Giai, chậm rãi nói tiếp, “Có lẽ, hẳn chính là muốn để ta ở lại nơi này thật lâu.”

“Không được! Người không thể ở lại nơi này lâu được!” Ổ Giai vừa nghe đã vội kêu lên, “Cùng lắm thì ta giúp người vào được phòng, để người tự trị liệu. Nhưng nhất định không được ở lại đó lâu.”

Tối qua, Ổ Giai đã nhìn thấy rất rõ ràng. Hoàng thúc cực kỳ dịu dàng ôm “hắn” thậm chí còn hôn “hắn” nhưng cô ta không dám ra mặt chất vấn nên chỉ dám đứng rình mà thôi.

Sở Lăng Thường thấy Ổ Giai rốt cục cũng trúng kế thì tâm tình cũng thoải mái hơn nhưng vẫn tỏ ra ngạc nhiên, “Nói vậy là sao? Tại sao ta lại không thể ở đó lâu?”

“Bởi vì, bởi vì...” Ổ Giai liếm liếm môi, hai mắt hơi đảo một vòng, nghĩ một hồi rồi lên tiếng đầy vẻ bí ẩn, “Ta nói cho người hay, Cẩm lâu này vốn có ma, từng có một nữ nhân treo cổ ở đây. Người vừa vào nơi này nên không cảm thấy gì, nhưng chỉ cần ở một thời gian dài thì buổi tối người sẽ nghe được tiếng khóc, là tiếng khóc của nữ nhân. Ở phủ này, không ai là không biết chuyện đó cả.”

“Thật sao? Có ma? Trời ơi!” Sở Lăng Thường làm ra vẻ sợ hãi nhìn Ổ Giai, lại thấy đáy mắt cô ta loé lên lên chút đắc ý liền nắm lấy cánh tay cô ta.

“Quận chúa, nếu quả thực như vậy, ta càng muốn lập tức chữa khỏi vết thương. Ta không sợ ma, chỉ sợ hoàng thúc của cô có hứng thú với nam nhân mà thôi. Nếu thực sự như vậy, chẳng phải ta sẽ gặp nguy sao? Ta còn có người trong lòng của mình mà!”

Quyển 4 - Chương 9: Phần 1: Kinh hoàng trong được phòng

Ổ Giai vừa nghe thì hai mắt liền sáng lên, ‘Thì ra người có người trong lòng rồi?’

“Đúng vậy, chỉ tiếc đã cách nhau quá xa rồi. Ta bị hoàng thúc của cô đưa tới nơi này, sao có thể có cơ hội gặp lại người đó.” Sở Lăng Thường buông tay Ổ Giai ra, xoay người lại, bày ra dáng vẻ cô đơn rồi nặng nề thở dài, “Cũng không biết là hoàng thúc của cô thật sự hận ta hay là thật sự....coi trọng ta. Tóm lại, ta cảm thấy rất kỳ quái. Nếu hẳn thật sự coi ta là tù binh, vì sao còn không đem ta nhốt vào đại lao?”

“Đúng vậy, ta cũng rất muốn hỏi hoàng thúc chuyện đó.” Ổ Giai khẽ nhăn mũi rồi lại khinh khỉnh nhìn Sở Lăng Thường, “Nhưng người cũng đừng tự cho mình là đúng. Hoàng thúc có thể thích người sao? Người là nam nhân, cho dù có đẹp đến thế nào cũng không thể biến thành nữ nhân được.”

“Ta cũng hy vọng như vậy. Cô cũng biết ta là người Hán. Ở Hán cung, chuyện nam nhân thích nam nhân cũng rất bình thường. Những nam nhân có dáng vẻ đẹp hơn cả hoa còn được hoàng thượng phong quan tước. Ta cũng không sợ việc hoàng thúc cô thích nam nhân, chỉ sợ hẳn bị nhiễm cái thói xấu đó thì thật chẳng ra sao cả.”

Ông trời ơi, nàng chỉ là vì tự bảo vệ bản thân mình nên mới đem chuyện đó nói phóng đại lên đôi chút, mong rằng ông có thể hiểu cho tình cảnh của nàng.

Ổ Giai ghen lời. Cô ta bặm môi suy nghĩ hồi lâu rồi mới cất giọng nói đầy sự không vui, “Người yên tâm, cho dù người muốn đợi ở nơi này thì ta cũng không cho phép. Đêm nay ta sẽ nghĩ cách giúp người vào được phòng. Nhưng người chỉ được phép lấy loại dược liệu mình cần, những thứ khác đều không được động tới.”

Cô ta cũng không hy vọng hoàng thúc của mình khi trở về phát hiện ra sẽ giận dữ.

“Buổi tối?” Sở Lăng Thường bày ra vẻ băn khoăn, “Buổi tối hoàng thúc của cô chắc hẳn sẽ ở trong phủ.”

“Hôm nay hoàng thúc vào yết kiến Thiên Vu, tới khuya mới về tới. Mỗi lần vào cung đều là như vậy, người lo lắng gì chứ?” Ổ Giai liền châm chọc nàng, “Đường đường là một nam nhân, sao người lại nhát gan hết con chuột vậy chứ?”

“Phải, ta thật sự sợ bị hoàng thúc của cô phát hiện.” Sở Lăng Thường làm ra vẻ sợ sệt, khẽ cười yếu ớt.

Ổ Giai nhìn nàng bằng ánh mắt đầy coi thường, hừ lạnh một tiếng rồi mới bỏ đi.

Từ tận đáy lòng, Sở Lăng Thường âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Một chấm sáng nhỏ khẽ lóe lên trong đêm rồi khắp phủ vương gia lại chìm vào sự tĩnh lặng hết như một con mãnh sư đang say ngủ. Dây đèn lồng từ cửa lớn của phủ vẫn chạy dài tới điện cùng các lầu, các bên trong và hoa viên. Quản gia cùng bọn nha hoàn đã sớm trở lại sân trước để bận rộn với việc cho ngày hôm sau nên chỉ còn lại vài

tên thị vệ đảm nhận việc tuần tra ở nơi này.

Tuy là nói vậy, nhưng phủ của Tả hiền vương này trước giờ vẫn cực kỳ an toàn. Những tên trộm đương nhiên không dám dễ dàng xông vào đây trộm đồ, trừ phi đã chán sống, cho nên bọn thị vệ cũng có chút buông lỏng cảnh giác.

Một bóng dáng nhỏ nhắn rất nhanh chóng xuất hiện ở phía đông rồi men dần tới cửa điện, ngẩng đầu nhìn thoáng qua tấm biển phía trên rồi lấy từ trong người ra một cái khăn gấm, trên đó có viết mấy hàng chữ Hung Nô. Sau khi so sánh một hồi, xác định không đến nhầm chỗ mới đẩy cửa bước vào.

Bên trong được phòng hoàn toàn tối đen. Sở Lăng Thường đầu tiên đứng bất động ở trước cửa, chờ cho mắt mình thích ứng với bóng tối nơi này rồi mới bắt đầu quan sát bốn phía xung quanh.

Ổ Giai đã hẹn với nàng từ trước, hai người họ sẽ chia ra hành động. Ổ Giai sẽ quán lấy quán gia để ông ta không có thời gian tiến hành việc tuần tra, cũng khiến cho bọn nha hoàn tập trung lại một chỗ. Về phần thị vệ trong phủ thì chỉ có hai nơi được tuần tra nghiêm ngặt nhất là cửa lớn cùng tiền viện, hậu viện. Về điểm đó Ổ Giai đã chuẩn bị khá tốt, cô ta triệu tập hầu hết người trong phủ đến chơi cùng cô ta nên Sở Lăng Thường mới có thể tự do vào được phòng như vậy.

Sở Lăng Thường cũng sợ mình tìm lầm chỗ bởi nàng không biết chữ Hung Nô nên mới để Ổ Giai viết mấy chữ lên chiếc khăn gấm vừa rồi để đối chiếu.

Rất nhanh sau đó, nhờ ánh trăng rọi qua khung cửa, nàng đã có thể nhìn rõ ràng mọi thứ trong phòng. Tuy rằng nơi này không được náo nhiệt như ngự dược phòng ở Hán cung nhưng diện tích của nó thì không hề nhỏ hơn chút nào. Đập vào mắt nàng lúc này là đại sảnh,

hai bên đại sảnh là những dược liệu được bỏ ra phơi lúc ban ngày đã được bày rất ngay ngắn trên những kệ gỗ. Gần tới chỗ bàn thuốc còn có một giá nển bằng đá trắng được chạm trổ cực kỳ tinh tế. Nhưng trên giá nển đó không hề được thắp sáng. Bước lên mấy bậc thang góc phía bắc là nơi dùng để điều chế thuốc và để dụng cụ bào chế. Phía đằng sau đó còn có tủ thuốc được chia thành nhiều ô vuông nhỏ, mỗi một ô vuông ngoài mặt đều có đề những ký hiệu mà nàng không biết, nhưng nhìn thì cũng không phải văn tự Hung Nô. Có lẽ đó là ký hiệu chuyên môn mà người Hung Nô dùng để phân loại dược thảo.

Như thế này thực sự là làm khó cho nàng. Để xem hết cả mấy trăm loại dược liệu ở nơi đây đã khó chứ đừng nói đến việc tìm được thứ độc dược trí mạng kia.

Thời gian đã không còn cho phép nữa rồi. Một khi Hách Liên Ngự Thuấn trở về phát hiện không thấy nàng đâu nhất định sẽ hạ lệnh lục soát toàn phủ.

Sở Lăng Thường đành tìm từ tầng dưới cùng lên. Nàng từ nhỏ đã phân biệt được thảo dược, chỉ cần nhìn qua sẽ không quên. Có lẽ nơi này không cất giữ loại độc đã hại chết sư phụ, nhưng nàng nhớ sư huynh đã từng nói tới đặc tính của loại độc cùng việc nghi ngờ thành phần của nó nên nàng có thể theo lời sư huynh để tìm kiếm. Sư huynh đã từng tới Hung Nô, biết rõ nơi đó có một loại thảo dược mà phương nam không có. Loại thảo dược này là mấu chốt quan trọng trong việc sản xuất các loại độc dược, hơn nữa chất độc trong loại cỏ này thường không có cách nào giải được. Cho nên sư huynh nghi ngờ độc sư phụ trúng phải có chứa thành phần của loại cỏ này.

Thảo dược này ở Hung Nô được gọi là Ma đằng. Ma đằng là một loại thực vật có hoa nhỏ màu tím, có màu sắc cực kỳ mê hoặc khiến người nào nhìn thấy nó cũng muốn tiến lên hái lấy. Nhưng nếu sơ ý

để gai của nó đâm phải thì chỉ trong một canh giờ ngắn ngủi sẽ tự tìm lấy cái chết.

Nàng chưa từng nhìn thấy Ma đằng nhưng sư huynh thì đã thấy, và có đem đặc điểm của nó nói lại với nàng qua thư. Chỉ cần có thể tìm thấy loại độc đó ở nơi này, chứng tỏ Hách Liên Ngự Thuấn liên quan tới cái chết của sư phụ. Bởi sư huynh đã từng nói, Ma đằng là loại thực vật rất kỳ quái, chỉ có thể dùng để chế tạo độc dược, không thể dùng làm thuốc dẫn.

Cho nên, nếu Hách Liên Ngự Thuấn là người trong sạch thì sẽ không cất giấu Ma đằng trong dược phòng của phủ mình.

Dọc theo các ngăn kéo tìm suốt một hồi, mỗi ngăn nàng chỉ cần liếc nhìn đã biết là thứ gì, cho đến lúc tìm hết cũng không thấy cái gọi là Ma đằng. Ngẩng đầu lên nhìn thấy mấy ngăn tủ ở trên cao, xem ra nàng chỉ có thể trèo lên cái thang ở bên cạnh.

Đem vật trường bào buộc gọn sang bên hông, tuy vết thương ở đầu gối khiến nàng có chút bất tiện nhưng vẫn cố gắng để leo lên. Trèo lên thang xem một hồi vẫn không thu hoạch được gì, thời gian trôi qua thật lâu, cuối cùng chỉ còn lại một ô phía trên cùng bên phải tay nàng.

Cái thang hiện đang dựng chính giữa khu tủ thuốc nên nàng chỉ cố hết sức để vươn người lên. Ngay khi đầu ngón tay vừa mới chạm đến ngăn dược liệu đó thì chợt nghe “cách” một tiếng, cây đèn nhỏ nàng mang theo người đột ngột rơi xuống đất tạo thành một thanh âm không nhỏ trong màn đêm tĩnh lặng.

Trước mắt lập tức tối đen một mảng.

Ngay sau đó, bên ngoài điện truyền tới tiếng bước chân cùng tiếng

bọn thị vệ hô lớn, “Ai ở bên trong?”

Quyển 4 - Chương 10: Phần 2: Kinh hoàng trong dục phòng

Tiếng quát chói tai thình lình vang lên cùng với tiếng bước chân rầm rập càng lúc càng gần. Đứng ở trên chiếc thang, ánh mắt Sở Lăng Thường tối sầm lại, bàn chân đạp lùi xuống phía dưới định tìm nấc để xuống chột hẫng đi khiến cả người nàng ngã nhào xuống, phần gáy cũng suýt đập mạnh xuống nền. Nàng cố dồn hết sức xuống chân, đem thân thể mềm mại lộn một vòng, thu mình đứng nấp sau khe hở ở khu tủ thuốc. Cùng lúc đó, cửa lớn của dục phòng cũng lập tức bị bọn thị vệ đẩy ra.

Cơn gió đêm theo cửa lớn tràn vào, mang theo hương vị mùa xuân vô cùng dễ chịu.

“Ra đây!” Bọn thị vệ đồng loạt rút đao từ bên hông ra, đồng thời khắp dục phòng được thắp sáng bởi rất nhiều ánh nến khiến thanh đao sắc bén trong tay bọn thị vệ không ngừng loé lên những ánh hàn quang.

Thông qua khe hở, Sở Lăng Thường cẩn thận nhìn thoáng qua tình hình. Bỗng dưng xông tới mười mấy tên thị vệ như vậy thực khiến nàng cảm thấy nghi hoặc, không hiểu tại sao đột nhiên lại xuất hiện lắm như vậy.

Nàng cũng chưa có nhiều thời gian cân nhắc thì bọn thị vệ đã bắt đầu lục soát, có lẽ chẳng bao lâu sẽ tìm ra chỗ ẩn nấp của nàng. Dục phòng này cho dù lớn đến mấy cũng khó có chỗ để ẩn nấp. Nếu không có cơ quan hay mật thất thì nàng có thể trốn được bao lâu chứ?

Nơi đầu gối lại bắt đầu nhói đau, Sở Lăng Thường đưa tay đặt lên đó mới phát hiện vết thương lại bắt đầu chảy máu. Có lẽ do nhảy khỏi thang lúc nãy khiến miệng vết thương bị ảnh hưởng nên nàng đành phải dùng ngón cái cùng ngón trỏ ấn mạnh xuống mấy huyết vị nơi chân để tạm thời ngăn máu đừng chảy thêm nữa.

Một tên thị vệ trong đám đã tiến gần lại chỗ cầu thang, chẳng mấy chốc sẽ phát hiện ra chỗ ẩn nấp của Sở Lăng Thường. Nàng nín thở, chỉ có thể mở to đôi mắt mà nhìn tên thị vệ đang tiến lại càng lúc càng gần, gần đến mức chỉ một chút xíu nữa là phát hiện ra mình.

Ngay khi bàn tay hắn vừa đặt lên cánh cửa hậu thì bên ngoài cửa lớn của điện đột nhiên huyền não hắc lên. Liền sau đó, bọn thị vệ đang tản ra lục soát lập tức tụ lại một chỗ, ngay cả tên thị vệ sắp phát hiện ra Sở Lăng Thường cũng vội vàng rời đi.

Sở Lăng Thường vừa thở hắt ra thì lại nghe tiếng bọn thị vệ đồng thời vang lên, “Ty chúc tham kiến vương gia!”

Luồng không khí vừa mới hít vào như bị tắc nghẽn lại, Sở Lăng Thường lấy tay đè lên ngực ngăn cho tim mình đừng đập loạn. Nàng thực không dám tin khi nhìn lại khung cảnh bên ngoài qua khe cửa, hàng lông mày thanh tú cũng vô thức chau lại, trong đôi mắt trong veo hoàn toàn in rõ hình dáng của Hách Liên Ngự Thuấn. Hách Liên Ngự Thuấn, sao hắn có thể đột ngột đến được phòng như vậy?

Chẳng lẽ?

Một cảm giác bất an cùng sự cảnh giác cao độ lập tức nảy sinh trong lòng Sở Lăng Thường.

Quả nhiên, một âm thanh mang theo vẻ nũng nịu lập tức vang lên,

“Hoàng thúc, hẳn nhất định đang ở trong đó. Sao người còn chưa tin chứ? Nếu không, người tự mình vào tìm đi!”

Là tiếng của Ổ Giai!

Sở Lăng Thường chẳng còn tâm trạng để nhìn xem tình hình bên ngoài thêm nữa. Nàng vô lực dựa vào vách tường, nở nụ cười khổ tự giễu chính mình. Nàng cười bản thân mình đã quá khinh địch để lần đầu tiên trong đời rơi vào cạm bẫy của kẻ khác. Nàng có thể thông dong đối mặt với kế dụ địch của Ngô vương, thoải mái quét sạch mười vạn đại quân Hung Nô, kết quả hôm nay lại thua trong tay một nha đầu hơn mười tuổi đầu.

Những nghi vấn trong lòng cũng lập tức được sáng tỏ. Tại sao số lượng thị vệ lại đột nhiên tăng vọt lên như vậy, tại sao Hách Liên Ngự Thuấn lại đột ngột xuất hiện ở nơi này, nhất định là do Ổ Giai nói cho hẳn biết.

Sở Lăng Thường ơi Sở Lăng Thường, người thông minh như vậy mà lại hồ đồ nhất thời. Nàng chỉ đơn giản nghĩ Ổ Giai là một đứa nhỏ, ngoại trừ tính ghen tỵ thì không có gì đáng ngại, không ngờ cô ta còn giả bộ phối hợp với hành động của nàng, rồi tương kế tựu kế, khiến nàng rơi vào cảnh nguy hiểm.

Đây chính là cái gọi là “lòng người khó đoán”. Người ta thường chỉ để tâm phòng ngừa những người đã trưởng thành nên lại vô tình bỏ qua một đứa nhỏ tưởng chừng như rất ngây thơ.

Không khí trong được phòng chỉ trong nháy mắt như đông cứng lại, ánh nến cũng càng lúc càng sáng hơn trước như muốn đem cả được phòng thiêu rụi. Nhưng điều khiến Sở Lăng Thường khó chịu nhất chính là sự xuất hiện của Hách Liên Ngự Thuấn. Chỉ cần hẳn nhìn thấy nàng ở nơi này, nhất định sẽ hiểu ra việc nàng muốn tra xét

nguyên nhân cái chết của sư phụ Hàn Thiên Tử.

Làm sao bây giờ?

Đầu óc hoàn toàn trở nên trống rỗng, ngay cả một chút dấu hiệu vận động cũng không có, hết như bất ngờ bị đông cứng lại vậy, một cảm giác lạnh lẽo cũng nhanh chóng lan tràn trong từng mạch máu của Sở Lăng Thường.

“Tìm được người chưa?” Giọng nói trầm ổn của Hách Liên Ngự Thuấn vang lên, tuy có vẻ hờ hững nhưng lại mang theo sự uy nghiêm cực độ.

“Bẩm vương gia, không phát hiện kẻ khả nghi nào ở đây!” Thống lĩnh thị vệ cung kính đáp lời hần.

Hách Liên Ngự Thuấn chỉ “hừ” nhẹ một tiếng, đôi mắt sâu thẳm sắc bén nhanh chóng lướt khắp được phòng một vòng, cuối cùng dừng lại ở tủ thuốc bên cạnh cầu thang, khoé môi hơi nhếch lên đầy ẩn ý...

Ổ Giai nghe vậy liền cao giọng chen vào, “Cái gì mà không có kẻ khả nghi? Hần nhất định đang ở trong này, các người còn không mau lục xét!”

Bọn thị vệ đưa mắt nhìn nhau, lại nhìn thoáng qua phía Ổ Giai rồi nhìn về vẻ mặt trầm tĩnh của vương gia, không biết là nên hành động hay không mới ổn.

Ổ Giai cũng biết là có Hách Liên Ngự Thuấn ở nơi này, cô ta không thể sai khiến được đám thị vệ nên đành vươn tay ra ôm lấy cánh tay Hách Liên Ngự Thuấn, nũng nịu nói, “Hoàng thúc, người không định điều tra rõ ràng đã đi rồi sao?”

Ổ Giai đã chờ giây phút này cả đêm nay rồi. Họ Sở kia muốn liên thủ với cô ta để lừa gạt hoàng thúc? Sao cô ta có thể làm như vậy chứ? Một màn tối qua, cô ta đã nhìn rất rõ ràng, cái gã văn nhân nhu nhược kia còn dám chủ động câu dẫn hoàng thúc, cô ta nhất định phải dạy dỗ hắn cho tốt mới được, nếu không hắn sẽ không biết được sự lợi hại của bản quận chúa.

Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhú mào, quay đầu nhìn lại phía Ổ Giai, cười khế, “Người dám khẳng định là hắn đã xông vào đây?”

“Đương nhiên rồi! Nha hoàn đã thấy hắn lén lút vào dược phòng nên Ổ Giai mới đi nói cho hoàng thúc. Hoàng thúc từng nói bất kỳ kẻ nào cũng không được tự tiện vào dược phòng mà.” Ổ Giai ngẩng đầu nhìn nam nhân cao lớn trước mắt với đôi mắt tràn ngập sự mê đắm.

Hách Liên Ngự Thuấn chỉ hơi nhếch môi, không tiếp tục hỏi nữa mà đẩy Ổ Giai ra, vững vàng bước lên từng bậc thang.

Trên mặt Ổ Giai tràn ngập vẻ đắc ý, ánh mắt cũng loé lên đầy mưu mô.

Ổ Giai thực có chút khẩn trương muốn thấy Sở Lăng Thường bị phát hiện. Đợi khi hoàng thúc biết hắn phạm vào quy củ, nhất định sẽ lệnh cho thị vệ phạt hắn thật nặng. Đến lúc đó, hoàng thúc sẽ không thêm để ý đến hắn nữa bởi hoàng thúc ghét nhất là người không nghe lời.

Trốn đằng sau tủ thuốc, Sở Lăng Thường cũng không dám thở mạnh tuy trong lòng nàng biết rõ mình chẳng khác nào cá đã nằm trong lưới, có trốn cũng không thoát. Nàng tự nhủ thầm, nếu để cho hắn tìm được mình thì chẳng bằng quang minh chính đại đi ra còn hơn.

Hơi thở của Hách Liên Ngự Thuấn càng lúc càng sát lại gần, gần đến nỗi nàng có thể ngửi thấy mùi xạ hương đặc trưng trên người hắn.

Hít sâu một hơi, vừa muốn chủ động bước ra thì nàng lại nghe thấy hắc thân nhiên cất tiếng, “Ở đây không có người, các người đi nơi khác lục soát, thấy hắc lập tức nhốt vào Cấm lâu.”

“Vâng! Ty chức lập tức dẫn người đi tra xét.” Thống lĩnh thị vệ vội vàng lĩnh mệnh rồi vung tay ra hiệu, sau đó mười mấy tên thị vệ đều trật tự lui ra ngoài.

Ở Giai thấy vậy thì cực kỳ chấn động, trên mặt lộ rõ vẻ không dám tin, “Hoàng thúc, sao người chưa điều tra rõ đã để thị vệ đi rồi? Hắc rõ ràng là ở trong này, ở trong này mà!”

Quyển 4 - Chương 11: Phần 3:

Kinh hoàng trong được phòng

Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn vẫn cực kỳ bình thản hết như vàng trắng trên bầu trời nhưng lại ẩn chứa sự thâm sâu mà không ai có thể nhận biết được. “Ồ Giai, được phòng không có ai cả. Sau này đừng có học người ta mấy thói xấu này.”

“Hoàng thúc...” Ổ Giai vẫn chưa chịu từ bỏ ý đồ, lại lần nữa hét lên, “Sao hắn lại không có ở trong này chứ? Ta tự đi tìm!” Nói xong, cô ta liền bước nhanh lên phía trước.

“Làm loạn đủ chưa?” Giọng nói trầm ổn của Hách Liên Ngự Thuấn cất lên, tuy không mang theo sự biến đổi cảm xúc nào nhưng lại mang theo sự uy hiếp cực độ khiến Ổ Giai vừa nhấc chân lên đã phải vội vàng rút trở lại rồi sững sờ đứng yên tại chỗ. Một lúc sau, khuôn mặt cô ta liền lộ rõ vẻ uỷ khuất.

“Khuya rồi, về nghỉ đi!” Hách Liên Ngự Thuấn cũng không chút để ý đến nét mặt cô ta mà chỉ cất tiếng ra lệnh.

Ổ Giai ghen lời đành cúi đầu xoay người bước ra ngoài, đến chỗ cửa còn quay đầu nhìn lại nam nhân đang đứng trên cầu thang cao cao tại thượng tựa một vị thần không thể chạm đến.

Cửa được phòng chậm rãi đóng lại. Chút gió đêm cuối cùng khiến ánh nến khẽ lay động khiến bóng dáng in trên vách tường cũng rung rinh theo. Đợi hết thấy đã yên tĩnh trở lại, Hách Liên Ngự Thuấn mới ngồi xuống ghế, dựa thân hình cao lớn ra sau, ánh mắt cũng hơi trầm xuống, nhẹ nhàng cất tiếng, “Ra đi!”

Liền sau đó, sau tử thuốc hiện ra một bóng dáng nhỏ nhắn cực kỳ nhu hoà dưới ánh nến.

Thấy Sở Lăng Thường đi ra, vẻ mặt Hách Liên Ngự Thuần cũng không có lấy một chút kinh ngạc. Chỉ thấy hai mắt hấn sáng như đuốc nhìn thẳng nàng, tựa như đã sớm đem tình hình nắm rõ trong lòng bàn tay nên giờ cực kỳ bình thản và hưng phấn nhìn nàng lâm vào cảnh chật vật trước mặt hấn.

Sở Lăng Thường cũng đứng yên đó không hề nhúc nhích, dùng ánh mắt bình tĩnh đối chọi lại ánh mắt của hấn.

Trong dưc phòng im lặng đến dị thường, Hách Liên Ngự Thuần không mở miệng nói chuyện, Sở Lăng Thường cũng vậy. Hai người họ âm thầm đối diện nhau, lại như đang âm thầm đánh giá một điều gì đó.

Thật lâu sau, Sở Lăng Thường mới thản nhiên lên tiếng, “Vì sao?”

Hách Liên Ngự Thuần nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt vẫn thần bí khó dò hết như trước, khoé môi cũng hơi nhếch lên đầy cường ngạo cùng mê hoặc.

“Người muốn hỏi bản vương vì sao rõ ràng đã phát hiện ra người mà vẫn nói như vậy? Cũng khó lý giải việc bản vương sẽ xuất hiện ở đây?”

“Phải, tại ta quá tin tưởng đứa trẻ kia mà thôi!” Giọng nói của nàng lạnh nhạt tựa dòng suối từ trên đỉnh núi cao chảy xuống, lại như gián tiếp nhắc nhở hấn rằng thực ra nàng đã biết nguyên nhân hấn tới nơi này.

Hách Liên Ngự Thuấn nâng tay lên, ngón cái có chút suy tư khẽ lướt qua cánh môi, hắc cười nhẹ rồi lên tiếng, “Vậy ngươi có biết vì sao bản vương lại không tố giác ngươi hay không?”

“Rốt cục ngươi có mục đích gì?” Sở Lăng Thường thực sự không tin hắc có lòng tốt.

Hách Liên Ngự Thuấn khoanh tay lại, không chút để ý trả lời, “Nếu để thị vệ bắt được, ngươi ít nhất phải bị đánh 20 trượng.”

“Vậy sao? Vậy chẳng phải ta phải cúi đầu tạ ơn vương gia rồi sao?” Hai mươi trượng? Trừng phạt hay không đều do hắc một tay định đoạt, lại còn ở đây giả bộ làm người tốt.

Hách Liên Ngự Thuấn không khó nhận ra nét châm biếm trong ánh mắt Sở Lăng Thường nhưng không hề tức giận mà còn cười nhẹ, “Bản vương không ngại nếu ngươi quỳ xuống tạ ơn!”

Sở Lăng Thường cũng không buồn tranh luận với hắc. Đã lâm vào cảnh này chẳng lẽ còn có thể hy vọng vào điều gì tốt đẹp nữa sao? Hiện giờ nàng ở thế hạ phong, cùng hắc nói cứng thêm nữa cũng chẳng có gì hay.

Hách Liên Ngự Thuấn quan sát nàng một hồi rồi trong mắt lại ánh lên ý mỉa mai, “Sở Lăng Thường, rốt cục ngươi là người thế nào vậy? Cho dù là ăn trộm hay thích khách thì ít nhất cũng phải thay y phục dạ hành đã chứ? Mặc trường bào thường ngày nghênh ngang tới nơi này, có phải rất không tôn trọng thị vệ trong phủ hay không?”

Sở Lăng Thường nhìn chằm chằm hắc hồi lâu. Quả nhiên, hắc buông tha nàng chỉ với mục đích muốn nhục nhã nàng thêm, cho nên nàng không nói lời nào lập tức xoay người bước đi.

“Đứng lại!” Thanh âm có chút lười biếng của nam nhân phía sau lại vang lên.

Sở Lăng Thường không buồn để ý tới lời hắn, cũng không có ý định dừng bước.

“Đáng chết! Bản vương lệnh cho người đứng lại!” Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy phía sau có một cơn gió ập tới, ngay sau đó một lực mạnh giữ chặt lấy mình. Nàng vừa quay đầu lại đã thấy ngay đôi mắt đầy giận dữ của hắn. Động tác của hắn quả thực nhanh tới mức khiến người ta phải hoảng sợ.

“Một tên tù binh nho nhỏ lại dám ngỗ nghịch với bản vương như vậy. Người thật sự nghĩ rằng bản vương không dám giết người sao?”

Bị siết đau nhói khiến Sở Lăng Thường hơi nhíu mày nhưng vẫn cố nén lại hướng về phía hắn lạnh lùng cười khế, “Dám! Người là Tả hiền vương thì sao lại không dám giết người cơ chứ? Cho nên ta mới ngoan ngoãn trở về Cẩm lâu, để tránh nói thêm câu nào chọc giận vương gia cao quý, nếu không thân thể ta phải chia lìa đôi ngả thì biết làm sao?”

Thấy nàng hơi nhíu mày lại, Hách Liên Ngự Thuấn theo bản năng thả lỏng cánh tay. Hắn cũng không đem mấy lời châm chọc của nàng để trong lòng mà ngược lại, vươn bàn tay to ra vén vạt trường bào của nàng lên, thấy ống quần màu trắng lại loang lổ vết máu liền bất mãn cao giọng nói...

“Chân của người thế này còn muốn đi đâu? Vội vã muốn chết đến vậy sao?”

Sở Lăng Thường hơi sửng người, lại cảm thấy khó hiểu đối với giọng nói đầy vẻ bất mãn của hắn. Nghe giọng của hắn thì dường

như có chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa, nhưng về mặt thì lại hiện rõ sự quan tâm đối với nàng.

Không phải nàng vừa mới rơi từ trên cao xuống nên đầu óc bị ảnh hưởng đấy chứ?

Thấy Sở Lăng Thường lẳng lặng nhìn mình không nói tiếng nào, ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn cũng trở nên hoà hoãn lại, về mặt tràn ngập sự ẩn nhẫn, không nói câu nào liền ôm nàng lên.

“A...ngươi định làm gì? Thả ta xuống...”

“Im miệng cho ta!” Ngay cả từ “bản vương” cũng bị hắn gạt bỏ, hung dữ cất tiếng ra lệnh với nàng.

Sở Lăng Thường không nói gì nữa. Đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy uy lực tuyệt đối của hắn. Theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, nàng cảm thấy hắn có chút căng thẳng, dường như đang thực sự tức giận, thậm chí hô hấp của hắn nặng thế nào nàng cũng có thể cảm nhận được.

Nhịp tim của Sở Lăng Thường bất giác lại đập loạn lên. Tại sao nàng lại có cảm giác như vậy chứ?

Vội vàng cúi đầu xuống để mặc cho hắn ôm vào trong ngực bước trên cầu thang, hai người họ đều trầm mặc một cách ăn ý khiến nàng vô thức nhớ tới tối qua bị hắn ôm ngủ suốt một đêm.

Người hơi chao đi một chút thì nàng đã bị hắn đặt xuống ghế, trên đệm ghế vẫn còn vương vấn hơi ấm của hắn. Hành động bất ngờ này của hắn khiến nàng kinh hoàng vội đứng bật dậy.

Hắn vẫn duy trì động tác cũ, chỉ ngẩng đầu đối diện với nàng, lạnh

nhặt lên tiếng, “Ngồi xuống!”

Từ tận đáy lòng Sở Lăng Thường chợt dâng lên cảm giác hoảng sợ. Nam nhân này thực sự khiến người ta khó có thể đoán biết được tâm tư, một khắc trước hắn còn đang phẫn nộ, ngay sau đó đã trở nên ôn hòa, giờ lại cực kỳ thâm trầm. Hắn rốt cuộc lại muốn làm gì?

Hách Liên Ngự Thuấn lại lần nữa cúi xuống nhìn vị trí chỗ đầu gối đã đỏ sẫm một mảng của Sở Lăng Thường, hàng lông mày kiếm chau lại, hung dữ nói, “Bản vương thực hận không thể giết chết ngươi!”

Hơi thở của Sở Lăng Thường lúc này có chút hỗn loạn, nơi ngực lại bị những lời vừa rồi của hắn tác động mạnh. Không biết vì sao, nàng thấy mấy lời đó của hắn không có chút ác ý nào, tuy rằng ngữ khí rất nặng, tuy rằng những lời như vậy nàng đã nghe tới vài lần nhưng ngay lúc này nghe được lại có một cảm giác khác thường. Nàng khẽ cắn môi, nhất định là bản thân đã nghĩ quá nhiều rồi.

Ai không thấy ngọt giờ tay nào?

Quyển 4 - Chương 12: Dịu dàng

Hách Liên Ngự Thuấn nâng tay lên, nhẹ nhàng đặt ở đầu gối của Sở Lăng Thường rồi ngẩng lên hỏi khẽ, “Đau không?”

“Không đau!” Sở Lăng Thường quật cường trả lời lại nhưng trên trán lại bởi sự đụng chạm của hắn mà toát ra những hạt mồ hôi li ti. Vừa nãy nàng chẳng qua chỉ là phong bế huyết đạo để máu không chảy nữa, nhưng không có nghĩa là nàng không đau.

Rõ ràng đau đớn nhưng vẫn cứng miệng nói không đau, nữ nhân này thực khiến Hách Liên Ngự Thuấn cảm thấy quá kỳ quái. Những nữ nhân vẫn vây xung quanh hắn chẳng có ai như nàng. Mặc dù họ không đau nhưng lại luôn làm bộ đau đớn để tranh thủ sự đồng tình, còn nàng thì ngược lại, vẻ mặt đầy sự chán ghét như thể hắn là dã thú vậy.

“Cố chịu một chút!” Đáy mắt Hách Liên Ngự Thuấn hiện lên nét cười rồi cúi xuống, bàn tay to dùng sức xé mạnh ống quần chỗ đầu gối của nàng.

“A...” Một hồi đau đớn đến tê tâm liệt phế ập đến khiến hô hấp của Sở Lăng Thường cũng bị gián đoạn, nàng gắt gao cắn môi khiến bờ môi mềm mại cũng hiện rõ dấu hiệu bị xuất huyết.

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn nàng, ánh mắt có chút phức tạp, lại cúi đầu nhìn tình hình vết thương ở đầu gối, đem lớp băng đã ướt đẫm máu tươi tháo bỏ từng vòng. Đến khi hắn nhìn thấy miệng vết thương thì thắm sâu trong ánh mắt hắn tràn ngập sự đau lòng.

Sở Lăng Thường đã sớm không có tâm tư để phát hiện vẻ mặt hắc có sự khác thường. Nỗi đau đớn khiến toàn thân nàng đều trở nên mềm rũ vô lực, mồ hôi trên trán cũng bắt đầu chảy thành từng giọt lớn dọc theo hai má, tinh thần cũng có chút hốt hoảng. Giờ khắc này, nàng rất muốn khóc. Nếu có thể trở lại cuộc sống lúc ở trên sơn cốc cùng sư phụ và sư huynh thì tốt biết bao. Nàng có thể làm mọi chuyện mà không cần kiêng nể gì, cũng không cần phải tỏ ra cứng rắn để che dấu nỗi khổ sở trong lòng.

Trong đôi mắt đẹp của Sở Lăng Thường lúc này đã ánh lên một tầng sương mờ, cổ họng hơi thắt lại, hít sâu một hơi như muốn đè nén tâm trạng khó tả lúc này, Chợt nàng cảm thấy trán mình dâng lên một hồi ấm áp, liền ngẩng lên, màn sương mờ trong mắt từ lúc nào đã đọng thành giọt lệ, lặng lẽ rớt xuống bàn tay to của Hách Liên Ngự Thuấn.

Hách Liên Ngự Thuấn chỉ cảm thấy nơi bàn tay mình truyền tới một cảm giác nóng rực, chỉ trong chớp mắt tiến tới nơi sâu thẳm nhất trong trái tim cứng rắn của hắc. Trong mắt hắc hiện rõ nét kinh ngạc, bàn tay to đang giúp nàng lau mồ hôi liền chuyển hướng, ngón tay khẽ vuốt nhẹ khóe mắt, giúp nàng lau đi nước mắt.

Nàng khóc, thực sự đã khóc.

Hắc chưa từng nghĩ tới việc nàng sẽ rơi lệ. Nữ nhân có thể ở trên sa trường cùng nam nhân tranh giành thiên hạ, nữ nhân có thể đánh lui mười vạn quân của hắc, nữ nhân có thể khiến Cảnh Đế phá lệ phong quan tước thế nhưng ngay lúc này lại rơi lệ trước mặt hắc.

“Không sao, vết thương sẽ khỏi rất nhanh!” Hắc đứng dậy, vô thức kéo nàng ôm vào lòng, bàn tay to cũng nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng như muốn trấn an.

Hách Liên Ngự Thuấn chưa bao giờ biết thì ra nước mắt của nữ nhân lại có lực sát thương lớn đến vậy. Vì sao trước đây hắn lại không cảm thấy chứ? Nhìn nàng khóc trước mặt mình, tâm tư hắn thực sự trở nên phiền não muốn giết người. Thấy nàng khóc, tâm tư hắn như tan chảy, lại có chút đau đớn, có chút ửng phỏ không kịp, lại có chút kiêu ngạo.

Thân hình mềm mại của nàng hiện giờ hoàn toàn kích thích ham muốn bảo vệ của hắn, giờ khắc này hắn chỉ có thể nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho nàng, chỉ đơn giản như vậy mà thôi. Thì ra nàng cũng sợ đau.

Sở Lăng Thường không ngờ hắn lại đứng dậy chủ động ôm mình, lại nghe câu nói của hắn thì biết là hắn đang hiểu lầm. Nàng khóc là vì cảm thấy chua xót, khóc vì nhớ nhà, muốn khóc vì nàng biết rõ chính mình rốt cục sẽ không được trở về những ngày trước kia chứ vết thương này đâu có xá gì. Nếu có thể khiến mọi chuyện trở lại như trước, nàng tình nguyện đem sinh mạng này đổi lại.

Hắn đang an ủi nàng sao?

Hắn lại có thể an ủi người khác sao?

Hắn vừa nói gì chứ? Không sao, miệng vết thương sẽ rất nhanh khép lại? Nhất định là nàng nằm mơ rồi, làm sao có thể nghe từ trong miệng hắn những lời quan tâm như vậy.

Đem hắn nhẹ nhàng đẩy ra, nhưng lại bị vòng ôm của hắn khiến nhịp tim hơi loạn lên. Gắng bình ổn tâm trạng lại, một lúc sau nàng mới nhẹ nhàng lên tiếng, “Nếu không phải bởi mấy đại phu dòm trong phủ thì chân ta đã sớm khỏi rồi.”

Thấy sắc mặt nàng lại trở nên lãnh đạm, nét nhu hòa bên môi Hách Liên Ngự Thuấn hơi ngưng lại, sau đó có chút buồn cười nhìn nàng, “Nói như vậy, người tới được phòng là muốn tự trị liệu cho chính mình?”

Cho dù nói với giọng đùa bỡn thì hắn cũng đã sớm hiểu rõ mục đích của nàng.

“Phải!” Sở Lăng Thường mạnh miệng trả lời, “Không ngờ là đã trị không khá hơn mà ngược lại còn bị thương nặng thêm.” Nàng biết hắn sẽ không tin tưởng lời mình, tự nhiên cũng lười nói thêm với hắn. Nếu hắn cũng không làm rõ mục đích thật sự khiến nàng tới nơi này thì nàng cũng giả bộ hồ đồ thôi.

“À, thì ra là vậy!” Hách Liên Ngự Thuấn làm bộ nghĩ ngợi một chút rồi gật đầu, ngay sau đó lại cúi xuống, hai bàn tay chống lên hai bên thành ghế, đem cả người nàng vây trong phạm vi hơi thở của mình. Khóe môi hắn cong lên thành nụ cười mang theo hàm ý sâu xa..

“Vậy người nói xem, loại dược liệu nào thích hợp với vết thương của người.”

Sở Lăng Thường vừa muốn mở miệng, đã thấy hắn nhẹ nhàng đặt ngón tay trở lên môi nàng, “Phải nói rõ ràng một chút bởi dược phòng của bản vương không phải loại dược liệu nào cũng có.”

Nàng có thể nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của hắn. Hắn chẳng qua muốn làm khó nàng mà thôi. Nếu nàng thừa nhận là đến dược phòng vì muốn tìm thuốc cho vết thương của mình như vậy nhất định phải nói ra được những dược liệu có lợi cho miệng vết thương. Nếu nói sai hoặc nói trong hiệu thuốc không có loại dược liệu đó chẳng khác nào công khai thừa nhận nàng tới nơi này là có mục đích khác.

Nàng nhẹ nhàng cong môi, ánh mắt cũng cực kỳ bình thản, hết như dòng suối nhỏ hiền hòa êm đềm chảy ra biển rộng, nhẹ giọng nói ra tên mấy loại dược liệu...

“Tiên hạc thảo, bồ hoàng cùng tam thất mỗi loại ba tiền, ngải diệp cùng địa du mỗi loại năm tiền. Tất cả tán nhỏ để đắp ngoài vết thương. Hoa hòe sáu tiền, bạch cập năm tiền, sắc thành nước uống, chỉ cần ba ngày miệng vết thương sẽ khỏi hẳn.”

Muốn làm khó nàng sao? Thực buồn cười! Nàng từ nhỏ đã đọc sách thuốc, đối với các loại dược liệu chỉ cần nhìn qua sẽ không quên. Dược phòng này tuy lớn nhưng chỉ cần nàng đã nhìn thấy thì sẽ ghi nhớ, muốn làm khó nàng bằng cách đó thì quá là vọng tưởng.

Thản nhiên nói xong mấy vị thuốc, nàng nhìn Hách Liên Ngự Thuấn đầy khiêu khích, mà hắn cũng lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt lại lần nữa dâng lên ý cười sâu xa khiến người ta không đoán nổi.

“Tốt lắm! Quả nhiên trí nhớ rất tốt!” Một lúc lâu sau hắn rót cực mớ miệng, sau đó xoay người đi tới phía tủ thuốc, dựa theo những gì nàng vừa nói để bốc thuốc. Ba tiền tiên hạc thảo, bồ hoàng cùng tam thất, năm tiền ngũ diệp, địa du đều được lấy xuống, lại còn có thêm cả dụng cụ nghiền thảo dược cũng được đem ra.

“Ngươi...định làm gì?” Nàng khó hiểu nhìn hắn.

“Bản vương mời tới đây đều là thái y giỏi nhất Hung Nô nhưng lại bị ngươi nói chẳng ra gì. Bản vương thật sự muốn xem y thuật của ngươi cao tới mức nào, liệu trong ba ngày có thể khỏi hẳn hay không? Bé cưng, chẳng phải vừa rồi ngươi đã nói rất đồng dạng đó sao?” Hắn đặt thảo dược xuống, hờ hững lên tiếng.

Đây là lần đầu tiên Sở Lăng Thường nghe thấy hắn gọi mình là “bé

cung”. Hấn không phải luôn dùng những từ ngữ ác độc để ám chỉ nàng sao? Đêm nay, hấn thực sự khác thường, thật ra thì từ tối qua đã rất khác thường rồi, mà dường như...từ đêm nàng bắt đầu hôn mê cũng đã bắt đầu như vậy thì phải?

Quyển 4 - Chương 13: Phần 1: Nhị vương tử bộc lộ tâm cơ

Rất nhanh chóng, Hách Liên Ngự Thuấn dựa theo phương thức bào chế thuốc thoa ngoài da, đem dược liệu nghiền nát rồi mới tháo lớp băng vải trên đầu gối Sở Lăng Thường, cũng không liếc nhìn nàng mà chỉ cẩn thận rửa sạch xung quanh miệng vết thương sau đó đem thuốc đắp lên.

Dược thảo mát lạnh kích thích miệng vết thương nhói lên khiến Sở Lăng Thường cắn chặt răng. Tuy rằng đó là do tác dụng của dược liệu nhưng nàng cũng có thể cảm nhận được hắn đã giảm nhẹ lực tay.

Toàn bộ quá trình đều diễn ra trong yên lặng, hắn không ngẩng đầu lên, mà nàng cũng chỉ nhìn chăm chăm vào đầu gối mình, không nhìn tới vẻ mặt của hắn, không nhìn tới dáng vẻ băng bó vết thương cho nàng của hắn. Tâm tư nàng cũng không cách nào bình ổn trở lại mà nhịp tim đập cũng càng lúc càng nhanh, cơ hồ muốn xuyên phá lồng ngực khiến cho nàng cảm thấy thực sự khó thở. Cho nên nàng phải hơi hé miệng để thở thì mới có thể bình ổn sự khác thường trong lòng.

Nàng phát hiện quan hệ giữa hai người họ thực sự rất quái lạ. Hắn không chút để ý đến lễ tiết nhìn ngắm thân thể nàng, cũng không chút cố kỵ mà ôm nàng ngủ. Bây giờ, hắn còn vì nàng mà băng bó vết thương. Động tác của hắn cực kỳ thành thạo, làm nàng không thể không tin rằng đã nhiều ngày nay đều là do hắn tự tay băng bó cho nàng. Hành động của hắn lúc này thực khiến người ta lầm tưởng quan hệ giữa hai người họ đang cực kỳ tốt. Nhưng hắn lại là kẻ thù

của nàng, vương triều của hắn là cừu địch với Đại Hán, cho nên hắn nên giết nàng hoặc là nàng...giết hắn.

Càng suy nghĩ lại càng thấy loạn, đúng lúc này, nàng cảm thấy chân mình được thả lỏng, hắn băng bó xong liền đứng dậy, bắt đầu lấy dược liệu cùng ấm sắc thuốc, lại cho thêm nước sôi rồi đem mấy loại dược liệu nàng đã nhắc tới bỏ vào trong.

Sở Lăng Thường thực sự kinh ngạc. Hắn lại sắc thuốc cho nàng sao?

Thực tế là hắn đang tự mình làm lấy tất cả, giống như đây là chuyện vốn rất đổi bình thường.

Ngọn lửa bập bùng chiếu rọi gương mặt Hách Liên Ngự Thuấn khiến trông hắn lúc này cực kỳ dịu dàng, trên gương mặt cương nghị cũng không có biểu hiện gì đặc biệt mà chỉ chuyên tâm với việc đang làm.

Từ nhỏ tới lớn, người vì nàng sắc thuốc chỉ có hai nam nhân, một là sư phụ, một người khác là sư huynh, thế nhưng giờ hắn lại trở thành người thứ ba.

Muốn lên tiếng nhưng lại chẳng biết nói gì nên Sở Lăng Thường chỉ có thể lẳng lặng nhìn chăm chú từng cử động của hắn, lẳng lặng nhìn hắn nghiêm túc sắc thuốc.

Trong không khí bắt đầu phảng phất mùi thảo dược, từ dịu nhẹ rồi dần trở nên nồng hơn, chậm rãi quanh quẩn bên hai người họ. Ngoài cửa sổ, từng cơn gió đêm vẫn lùa về nhưng bên trong lại ấm áp dịu dàng.

Mùi thảo dược êm dịu khiến thân thể vốn đang suy yếu của Sở Lăng Thường dần trở nên thư thái. Đau đớn ở vết thương nơi đầu gối

cũng dịu lại, mà con người ta khi ở trong khung cảnh thoải mái như vậy thì thường muốn ngủ, nhất là khi không khí nơi này lại cực kỳ yên tĩnh.

Sở Lăng Thường cảm thấy đầu càng lúc càng nặng, cuối cùng nàng dựa vào chiếc ghế nhắm hai mắt lại ngủ thiếp đi.

Cảm giác này thực sự rất dễ chịu, lại ấm áp cực độ khiến cho cả người Sở Lăng Thường cũng buông lỏng đi, giống như đang thả mình vào một lớp đệm bông dày, mặc cho nó bao lấy mình, khiến nàng có thể vô lo vô nghĩ dựa dẫm vào, không muốn tỉnh lại.

Trong mơ hồ, nàng có cảm giác có người nhẹ nhàng nâng má mình lên, rồi đầu nàng dựa vào một vòm ngực rộng quen thuộc khiến nàng có cảm giác cực kỳ an toàn. Nàng khẽ mỉm cười, cuộn mình lại tìm vị trí thật thoải mái.

Nàng lại mơ hồ cảm thấy có chút gì đó đặng đặng ở miệng nhưng không cảm thấy nóng, mà mát dịu như nước, rồi lồng ngực dần trở nên thoải mái, nàng chỉ cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, không hề muốn tỉnh lại nữa.

Trong cơn mơ, nàng cảm thấy trán mình có gì đó rất ấm áp, như có con bướm nhẹ nhàng lướt qua, sau đó dọc theo trán trượt xuống, dừng ở hai mắt nàng, sống mũi, cuối cùng dừng lại trên đôi môi nàng, thật lâu không hề rời đi.

Hoàng thành Hung Nô, Đại Hòa điện...

Thị vệ đeo đại đao sắp thành hai hàng dọc theo cửa Đại Hòa điện. Trong điện là một ngai lớn với Thiên Vu Quân Thần ngồi ở vị trí chính

giữa. Phía dưới vị trí của ông ta là các chỗ ngồi được sắp xếp theo cấp bậc dành cho các vương hầu.

Chế độ vương hầu của Hung Nô không giống với Đại Hán. Các chức danh ở Hung Nô đều có một chữ “Vương” nhưng lại phân thành cấp bậc lớn nhỏ giống như cấp bậc quan tước ở Đại Hán. Tả hiền vương, Hữu hiền vương, Tả Cốc Lễ vương, Hữu Cốc Lễ vương là hàng vương gia có danh vọng cao nhất. Trên thực tế Thiên Vu tuy rằng nắm trong tay vận mệnh quốc gia nhưng việc phong vương vẫn dựa trên quan hệ huyết thống, dùng sự yêu thích để phân phối tài sản, quyền lực cùng địa vị.

Ngay lúc này, yết kiến Thiên Vu Quân Thần ngoại trừ Tả Cốc Lễ vương Y Trĩ Tà, chỉ có Hách Liên Ngự Thuấn, nhị vương tử Vu Đan, Hữu Cốc Lễ vương.

Không khí trên đại điện có chút nghiêm trọng, thật lâu sau, Vu Đan là người đầu tiên bước lên hướng về phía Thiên Vu Quân Thần lên tiếng, “Thiên Vu, nhi thần cho rằng Tả hiền vương lần này dụng binh sai lầm, khiến mười vạn đại quân bị tổn thất, chính mình lại bình yên vô sự trở về thực có chút sỉ nhục tới uy danh của Hung Nô ta. Nếu Thiên Vu không có bất kỳ sự khiển trách nào đối với Tả hiền vương nhất định sẽ khiến các vương hầu khác không phục.”

Ở trên triều, nhị vương tử Vu Đan luôn đối đầu với Hách Liên Ngự Thuấn. Hắn vốn sẽ yên ổn ngồi trên ngôi vị Tả hiền vương nhưng lại bởi sự xuất hiện của Hách Liên Ngự Thuấn mà mất đi địa vị đại vương tử, còn bị phụ vương chuyển thành Hữu hiền vương. Cho nên hắn luôn mong Hách Liên Ngự Thuấn xảy ra chuyện.

Mấy lời này của Vu Đan cũng rất dũng dạc, mang đậm khí chất cường hãn của tộc Hung Nô nhưng lại không có được anh khí của Hách Liên Ngự Thuấn. Dù sao mẫu thân của Hách Liên Ngự Thuấn

cũng là người nước Ngự, nên hấn vẫn mang dáng vẻ của người Hán. Nhưng Vu Đan thì khác, gương mặt của hấn khá góc cạnh, sống mũi cao hơi bè. Nếu cố ghép Hách Liên Ngự Thuấn cùng Vu Đan là huynh đệ thân sinh thì chỉ có thể nói rằng họ giống nhau ở việc kế thừa được khí chất oai hùng phát lộ ra ngoài của Thiên Vu Quân Thần mà thôi.

Hách Liên Ngự Thuấn không nói gì mà chỉ thản nhiên nhìn Vu Đan. Từ lúc hấn trở về hoàng thành, Vu Đan ở trước mặt phụ vương không ngừng nói hấn phạm sai lầm này nọ, mục đích rất đơn giản, chính là muốn đoạt lại binh quyền của hấn.

Thiên Vu Quân Thần bị Vu Đan làm cho đau đầu nên đưa tay day day thái dương, rồi nhìn lướt qua phía dưới, nghi hoặc hỏi lại, “Y Trĩ Tà đâu? Sao hôm nay lại không thấy bóng dáng hấn?”

Y Trĩ Tà là đệ đệ ruột thịt của Thiên Vu Quân Thần, được phong làm Tả Cốc Lễ vương, quan cấp chỉ thấp hơn Hách Liên Ngự Thuấn một bậc, vị trí cũng gần với Tả hiền vương. Hôm nay Y Trĩ Tà vắng mặt thực có chút khác thường, nhất là lúc lại đang thương thảo chuyện chính sự căng thẳng như vậy.

Thị vệ vẫn đứng ở một bên vội bước lên bấm báo, “Thiên Vu, Tả Cốc Lễ vương hôm nay cáo bệnh, không thể vào yết kiến.”

“Hừ, hấn bị bệnh gì?” Thiên Vu Quân Thần cố ý kéo dài vấn đề mà Vu Đan muốn hỏi, nhìn về phía thị vệ, ra vẻ khẩn trương hỏi lại.

“Hình như...” Thị vệ có chút khẩn trương trả lời, “Trúng phải phong hàn. Nhưng xin Thiên Vu yên tâm, Tả Cốc Lễ vương đã nói chỉ cần bệnh tình đỡ chút sẽ lập tức vào yết kiến.”

“Được!” Thiên Vu Quân Thần khẽ gật đầu.

Hách Liên Ngự Thuấn cúi đầu cười thầm, xem ra trúng phong hàn chỉ là giả, tránh sự phân tranh trên triều đình mới là thật.

Vu Đan sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này, thấy Thiền Vu vừa dứt lời liền tiếp lời, “Thiền Vu, xin người nhất định phải cho các vị chư hầu một công đạo mới được.”

Quyển 4 - Chương 14: Phần 2: Nhị vương tử bộc lộ tâm cơ

Thiền Vu Quân Thần cũng chỉ có thể tìm cách né tránh mà thôi. Cả hai đều là con của ông ta, một là con với nữ nhân mà ông ta yêu sâu đậm nhất, một là con của Khuyết thị, thê tử được ông ta cưới hỏi làng hoàng. Lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt. Hai huynh đệ này từ xưa tính tình không hợp, cho nên mâu thuẫn giữa bọn chúng ông ta cũng hiểu rõ trong lòng.

Vu Đan vốn đã tưởng mình sẽ làng hoàng ngôi lên ngôi thái tử cho đến khi Thiền Vu Quân Thần đưa Hách Liên Ngự Thuấn - đứa con lưu lạc bên ngoài trở về. Từ đó, vị trí đại vương tử cũng bị Hách Liên Ngự Thuấn đoạt mất nên trong lòng Vu Đan đương nhiên không phục. Từ xưa, việc sắc phong thái tử cùng kế thừa vương vị Thiền Vu đều dựa theo lớn nhỏ. Từ vị trí đầy lợi thế ban đầu trở thành thất thế, tâm tình của Vu Đan trở nên như vậy cũng là chuyện dễ hiểu.

Lại nói về đứa con lớn Hách Liên Ngự Thuấn của Thiền Vu Quân Thần. Từ nhỏ ông ta đưa hấn trở về Hung Nô rồi theo mình Tây chinh Bắc phạt, so sánh với Vu Đan, đứa con trai lớn này giống tính ông ta hơn, cùng ông ta thích chinh chiến, thích theo đuổi việc khuếch trương lãnh địa. Nhưng bởi ông ta đã cô phụ mẹ hấn nên trong lòng đứa con trai lớn này vẫn luôn có khúc mắc, cho tới giờ vẫn không chịu đổi họ. Thiền Vu Quân Thần chẳng những thiếu nợ Hách Liên Ngự Thuấn mà còn thiếu nợ mẫu thân của hấn, cho nên mọi chuyện ông ta đều nghe xem ý tứ của hấn thế nào và tôn trọng ý kiến của hấn.

Hách Liên Ngự Thuấn ở trên chiến trường luôn luôn dũng mãnh thiện

chiến, đây là chuyện mà khắp Hung Nô đều biết nên đương nhiên trong xương cốt hẳn cũng luôn tràn ngập khí chất cao ngạo. Thiền Vu Quân Thần cũng không phải không biết hai đứa con này đều có tâm tranh đoạt ngôi vị thái tử. Đều là con của ông ta, làm gì có chuyện không có tham vọng chứ?

Sở dĩ hai đứa con này không hợp nhau cũng do ông ta mà nên. Bởi không có nguyên nhân thì sao có kết quả, cho nên mỗi khi xảy ra tranh chấp đều khiến ông ta vô cùng đau đầu.

Hữu Cốc Lễ vương thấy vậy liền bước ra, khom người thi lễ rồi lên tiếng, “Thiền Vu, nhị vương tử nói rất phải. Tuy lúc trước Tả hiền vương lập nhiều chiến công hiển hách nhưng dù sao lần này cũng tổn thất gần mười vạn binh mã, cho nên nếu không xử phạt gì thì khó lòng khiến dân chúng không bàn tán.

Vu Đan đứng ở một bên hơi nhếch môi, nở nụ cười lạnh nhìn thoáng qua Hách Liên Ngự Thuấn. Ngay cả Hữu Cốc Lễ Vương Y Kha cũng ra mặt, xem phụ vương làm sao để tiếp tục thiên vị nữa.

Thiền Vu Quân Thần nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn, than nhẹ một tiếng, “Ngự Thuấn”

Hách Liên Ngự Thuấn bước lên trước, trên gương mặt cũng không có lấy một chút biến đổi, cung kính hạ thấp người, “Thiền Vu!”

“Con vốn đã sớm có mưu đồ liên hợp cùng Bắc Triệu tấn công Trường An, vì sao sau đó Triệu vương lại lật lọng, khiến con lâm vào cảnh khốn cùng như vậy?” Thiền Vu Quân Thần hơi nghiêng người về trước, ân cần hỏi.

“Chiến trường là nơi mà mọi chuyện luôn có thể thay đổi, Triệu vương bị vây khốn nên đương nhiên không thể liên hợp cùng quân

ta. Mà Đâu Anh cùng Lý Quảng lại giáp công từ hai bên như vậy thực sự là điều không ngờ tới.” Hách Liên Ngự Thuấn đem tình hình hôm đó kể lại cho Thiền Vu, nhưng lại cố tình xem nhẹ một người, đó chính là Sở Lăng Thường. Hách không có ý định nói cho Thiền Vu biết ngồi trong quân doanh bày mưu tính kế lại là một người khác.

Thiền Vu nghe xong trầm tư một hồi rồi gật đầu. Ông ta cũng đã chinh chiến sa trường nhiều năm, cũng là theo phụ thân giành lấy thiên hạ từ trên lưng ngựa. Hung Nô cùng Đại Hán chém giết đã trăm năm, quan hệ lúc căng thẳng lúc dịu lại, cho nên người Hán dùng binh thế nào thực không thể coi thường. Hơn nữa, ông ta đối với đứa con lớn này vẫn luôn cảm thấy áy náy, tuy nói là lần này tổn thất mười vạn binh mã khiến ông ta rất đau lòng nhưng ông ta tin tưởng tuyệt đối việc chinh chiến trên chiến trường thực sự là thắng bại khó liệu, dựa vào thiên thời, địa lợi, nhân hòa mới có thể thủ thắng.

Cho dù có truy cứu sai lầm của Hách Liên Ngự Thuấn thì cũng chỉ là nhắc nhở hấn vài câu mà thôi.

“Thiền Vu, lần này chiến bại thực sự là sai lầm của nhi thần, cho nên nhi thần nguyện chịu hết thảy mọi sự trừng phạt.” Hách Liên Ngự Thuấn đương nhiên hiểu được mục đích của Vu Đan, hơn nữa Hữu Cốc Lễ vương cũng cùng phe với hấn cho nên Hách Liên Ngự Thuấn cố ý không để Thiền Vu phải khó xử. Tuy ông ta không phải là một người cha tốt, nhưng ông ta thực sự là một Thiền Vu tốt.

Thiền Vu Quân Thần thấy hấn chủ động nhận sai thì thoáng có chút giật mình. Vừa định mở miệng thì lại nghe thấy Vu Đan tiến lên đề nghị, “Thiền Vu, nếu Tả hiền vương chủ động thừa nhận mình lãnh binh sai lầm, vậy xin Thiền Vu hãy tước bỏ binh quyền, như vậy mới khiến mọi người tâm phục khẩu phục.”

Hữu Cốc Lễ vương cũng vội vàng nói thêm vào, “Thiền Vu, thần

cũng đồng ý với đề nghị của nhị vương tử. Tả hiền vương thân mang trọng trách, tay nắm binh quyền nhưng lại liên tục ra những quyết sách sai lầm khiến tổn hao gần mười vạn tinh binh và tạo tâm lý bàng hoàng trong quân. Các vị vương gia khác đều không nên được tiếng thở dài. Nếu Tả hiền vương tiếp tục nắm giữ binh quyền tất nhiên sẽ khiến lòng quân không phục, đến lúc đó chỉ sợ sẽ khiến cho càng nhiều tranh chấp không cần thiết nảy sinh mà thôi. Xin Thiên Vu hãy cân nhắc.”

Thiên Vu Quân Thần vốn không có ý định tước bỏ binh quyền của Hách Liên Ngự Thuấn nhưng lại bị Vu Đan cùng Hữu Cốc Lễ vương ở hai bên giáp công, tiến không được, lùi không xong nên cảm thấy cực kỳ khó xử.

Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhếch môi giấu đi nụ cười đầy châm biếm rồi nhìn thoáng qua phía Vu Đan. Dã tâm của gã nhị vương tử này cuối cùng cũng bộc lộ rồi. Một lúc sau hắn mới mở miệng, “Nhi thần lần này lãnh binh tác chiến phạm phải sai lầm, khiến mười vạn đại quân bị trúng mai phục mà tổn thất nên tự nguyện chịu sự xử trí của quân pháp. Cho dù Thiên Vu muốn nhi thần giao ra binh quyền, nhi thần cũng không hề oán hận nửa câu. Nhưng nếu binh quyền ở trong tay kẻ vô năng, nhi thần cũng nhất định không chịu.” Nói xong, hắn lại nhìn lướt về phía Vu Đan đầy hàm ý.

Vu Đan siết chặt nắm tay, trên mặt cũng hiện lên sự phản hận. Hữu Cốc Lễ vương thấy vậy liền âm thầm huých hắn thì hắn mới điều chỉnh nét mặt trở lại bình thường.

Thiên Vu Quân Thần thấy không khí trở nên nặng nề liền hắng giọng lên tiếng, “Tả hiền vương lãnh binh sai lầm sẽ phải chịu sự xử trí theo quân pháp, nhưng chuyện giao ra binh quyền ta sẽ cân nhắc lại.”

“Thiên Vu, chuyện này không thể trì hoãn thêm nữa. Tướng bại trận sao có thể tiếp tục dùng được?” Vu Đan có chút gấp gáp tiếp tục mở miệng, “Hiện giờ trong quân từ trên xuống dưới đều vô cùng rối loạn, xin Thiên Vu hạ lệnh tạm giao binh quyền cho nhi thần, đợi chinh đồn xong quân kỷ sẽ lại theo sự sắp xếp của người.”

“Nhị vương tử, theo tính toán của người chỉ sợ không cần đánh cũng đã loạn rồi.” Hách Liên Ngự Thuấn quay sang nhìn hấn, trên môi mang đậm ý cười, “Từ khi theo Thiên Vu dẫn binh đánh trận, kể từ trận chiến đầu tiên, chiến binh trong quân doanh đều do ta tự mình chọn lựa, ngay hấn huyết bảo mã dùng khi tác chiến đều do ta tuyển chọn. Người vừa mới nói chuyện lòng quân dao động? Dao động ở đâu? Binh mã hỗn loạn lại càng là chuyện nực cười. Từ khi ta trở về thành ngày đầu tiên đã tiến hành chinh đồn lại, người muốn tiếp nhận thủ hạ, binh mã của ta, không phải là không được, chỉ sợ người không có bản lãnh đó, càng khiến cho toàn quân trên dưới càng không tâm phục khẩu phục.”

“Người...”

“Đủ rồi, hai đứa là huynh đệ, không cần tranh cãi ầm ỹ nữa.” Đầu của Thiên Vu Quân Thần càng lúc càng đau. Tuy rằng ông ta có thể ở trên lưng ngựa giải quyết việc phân tranh ranh giới thiên hạ nhưng lại không giải quyết được sự tranh chấp giữa hai con của mình.

“Thiên Vu, nhi thần quyết tâm rửa sạch mối hận này, tự mình dẫn binh xuất chinh, xin người giao binh quyền cho nhi thần.” Vu Đan cũng không chịu khoan nhượng, khí thế càng lúc càng bức người, hơn nữa còn đưa ra một thỉnh cầu lớn mật.

Thiên Vu Quân Thần vừa nghe liền ngăn người, “Con muốn tự mình dẫn binh xuất chinh?”

Quyển 4 - Chương 15: Phần 1:

Kim lân đâu phải vật trong ao

Sắc mặt Vu Đan cũng cực kỳ nghiêm túc, “Vâng, nhi thần muốn dẫn quân tự mình xuất chinh. Tuy rằng chúng ta vừa chiến bại nhưng việc bảy nước làm phản vừa rồi đã khiến lòng dân hoảng hốt, quốc khố tiêu điều. Mặc dù chúng ta không thể tấn công Trường An nhưng để chiếm lấy những thành trì đang suy yếu thì vô cùng dễ dàng. Lần trước Tả hiền vương ra trận khiến hao binh tổn tướng, bởi vậy hẳn không có tư cách lãnh binh nữa.”

Thiên Vu Quân Thần nghe vậy liền khoát tay, “Đại Hán đương nhiên đã có sự phòng bị từ sớm rồi. Hung Nô ta vừa tổn hại nghiêm trọng, xuất chinh lúc này thật sự quá mạo hiểm.”

“Thiên Vu, người chinh chiến cả đời, chẳng lẽ còn không rõ tâm lý tác chiến sao? Cũng bởi lần này bại trận nên trong quân doanh từ trên xuống dưới mới đồng lòng giết địch. Nên nhân lúc này chiếm lấy các thành trì hỗn loạn của bảy nước. Hữu Cốc Lễ vương có thể điều binh mã từ phía Tây xuống trợ giúp, hơn nữa binh mã còn lại trong tay Tả hiền vương cũng đủ dùng. Đại Hán tuyệt đối sẽ không nghĩ đến việc Hung Nô đột nhiên lại tấn công, mà thành trì của bảy nước cũng không có trọng binh đóng, như vậy tâm nguyện thống nhất Trung Nguyên của Hung Nô ta nhất định sẽ có thành tựu.”

Thiên Vu Quân Thần vốn là người thích chinh chiến, hơn nữa luôn một lòng muốn chiếm lấy Trung Nguyên nên khi nghe Vu Đan nói xong thì trên gương mặt bắt đầu lộ rõ vẻ cân nhắc. Một lúc lâu sau, ông ta mới nhìn về phía Hữu Cốc Lễ vương, “Y Kha, binh mã dưới quyền đệ có thể điều động được bao nhiêu?”

“Khởi bẩm Thiên Vu, ước chừng có thể điều động năm vạn quân.”
Hữu Cốc Lễ vương lập tức trả lời.

Thiên Vu Quân Thần cân nhắc rồi gật đầu, “Phía Tả Cốc Lễ Vương ít ra cũng được năm vạn binh mã.” Nói tới đây, ông ta lại nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn, “Dưới trướng của con còn có thể điều động được bao nhiêu nhân mã?”

Binh quyền Hung Nô hiện giờ đều nằm trong tay Tả hiền vương, Tả Cốc Lễ vương, Hữu Cốc Lễ vương. Nhị vương tử Vu Đan tuy được phong làm Hữu hiền vương nhưng trong tay lại không có binh mã nên trong lòng hắn vẫn luôn để bụng.

Bốn vương gia phân biệt trấn thủ bốn phương, trong đó Tả hiền vương Hách Liên Ngự Thuấn giữ vị trí chủ chốt nhất. Hắn nắm trong tay quyền điều động binh mã, dưới một người trên vạn người, nên binh mã trong tay hắn cũng nhiều hơn ba người kia đến vài lần.

Hách Liên Ngự Thuấn cũng nhận ra hai hàng lông mày của Thiên Vu hơi giãn ra. Hung Nô từ xưa vốn đã không coi Đại Hán ra gì, nay Thiên Vu Quân Thần lên ngôi lại càng muốn hoàn thành tâm nguyện to lớn mới cam lòng. Suy nghĩ một chút hắn mới chậm rãi trả lời, “Khởi bẩm Thiên Vu, nhi thần có thể điều động được mười vạn.” Nói xong lời này, thấy hàng lông mày của Thiên Vu hơi nhướng lên, hắn liền lập tức chuyển hướng...

“Nhưng, nhi thần không đồng ý phát binh vào lúc này.”

Vu Đan nghe vậy thì cực kỳ nóng nảy, ngay trước mặt Thiên Vu Quân Thần chỉ trích Hách Liên Ngự Thuấn, “Tả hiền vương, người nhất định phải đối nghịch với ta có phải không? Lúc này không phát binh thì còn đợi đến bao giờ? Người đã là bại tướng thì còn có tư

cách ở nơi này khoa chân múa tay sao? Người chỉ cần ngoan ngoãn giao ra binh quyền là được rồi.”

“Thiên Vu...”

Hách Liên Ngự Thuấn mặc kệ nhị vương tử kia nói này nói nọ mà chỉ nhìn về phía Thiên Vu Quân Thần lên tiếng phân tích, “ Sách Xuân Thu có nói Phu chiến, dũng khí dã. Một tiếng trống khiến tinh thần thêm hăng hái, nhưng nếu quá mức sẽ khiến tinh thần suy kiệt. Mươi vạn đại quân Hung Nô ta vừa thua trận, nguyên khí trong quân doanh đã sớm bị tổn thương, lại thêm đường dài mệt nhọc. Nhi thần cho rằng lúc này tuyệt đối không thể xuất binh.”

Thiên Vu Quân Thần nghe xong hơi nhú mày, “Nhưng con dân Hung Nô ta luôn anh dũng thiện chiến, sao có thể vì một lần bại trận mà đánh mất sỹ khí? Ngự Thuấn, con luôn biết tâm tư của ta, sao lúc này lại có thể hắt gáo nước lạnh như vậy? Lúc bàn việc xuất chinh, chẳng phải con luôn chủ trương tiến đánh hay sao?”

“Thiên Vu, nhi thần cũng hy vọng có thể giúp người hoàn thành tâm nguyện thống nhất Trung Nguyên, nhưng hiện giờ tình hình bất lợi cho chúng ta, cần gì phải hao phí quân lực như vậy? Nhi thần đề nghị thời gian này nên nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ binh mã sung mãn trở lại tái chiến cũng không muộn.” Hách Liên Ngự Thuấn lại lập tức đưa ra một đề nghị khác.

“Ta cũng đâu muốn khiến binh lính phải mệt mỏi nhiều ngày như vậy chứ? Nhưng nếu cả đời này cũng không thể hoàn thành tâm nguyện thì có nhắm mắt cũng không thể gặp mặt tổ tiên.” Ngự Thuấn, ta biết con điều binh khiển tướng có dũng có mưu, nhưng em trai con nói không phải không có lý. Loạn bảy nước vừa mới bình ổn, đây chính là thời điểm sự phòng ngự sơ hở nhất, lúc này chúng ta tấn công thực sự nắm chắc được phần thắng.”

Vu Đan thấy Thiền Vu Quân Thần quay sang mình nói chuyện thì trên mặt lộ rõ vẻ đắc ý.

Hách Liên Ngự Thuấn không để ý đến vẻ mặt của Vu Đan mà chỉ thở mạnh một hơi, “Thiền Vu nói vậy cũng chưa hẳn. Theo nhi thần biết, từ khi đại quân Hung Nô ta còn chưa về tới thành đô, Đại Hán đã bắt đầu tiến hành sửa trị tình trạng hỗn loạn tại bảy nước. Cái chết của Ngô vương đã khiến nhiều chư hầu bị đả kích nên không dám manh động như trước. Ngay khi nhi thần vừa về đến thành đô đã nghe thám tử báo tin Cảnh Đế đã hạ lệnh thu lại các chi quận của các nước chư hầu, hủy bỏ việc các nước chư hầu tự tuyển dụng quan tước và đặc quyền trưng thu thuế má, lại đem chức tướng quốc ở các nước chư hầu đổi thành tướng quân, quy định vương hầu không được tự mình cao trị lãnh địa. Nay bảy nước đó chỉ còn lại tương đương một quận của Đại Hán, sao có thể không chịu sự đồn trú của Hán binh chứ? Chúng ta phát binh lúc này chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Đến lúc đó quân lính nhất định sẽ tan rã.”

Thiền Vu Quân Thần nghe xong liền sửng sốt, “Đại Hán vì sao lại có thể hành động nhanh chóng như vậy?”

“Toàn là nói xằng!” Vu Đan nghe vậy liền lớn tiếng hét lên, “Thiền Vu, Tả hiền vương không chịu giao ra binh quyền nên kiếm cớ nói vậy thôi. Chúng ta đều biết Hán Cảnh Đế không bì được với phụ thân Lưu Hằng của hắn. Trước giờ Lưu Khải luôn chủ trương dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện, sao tự nhiên lại tình nguyện đắc tội với hết thảy các nước chư hầu, các gia tộc như vậy?”

“Thiền Vu, nhi thần có mặt thám ở trong Hán cung, việc thám tử báo lại đúng là sự thật, chúng ta không thể vì quá xúc động mà quyết định mọi chuyện được.” Hách Liên Ngự Thuấn vẫn không hề tỏ ra xung đột với nhị vương tử kia mà sắc mặt vẫn bình tĩnh lạ thường, lấy lý lẽ

để thuyết phục.

Tiếng nghiêng răng ken két của Vu Đan lại vang lên. Xét về mặt bố trí mật thám, hẳn thực sự không bằng được Hách Liên Ngự Thuấn.

Thiền Vu Quân Thần nhắm mắt lại suy ngẫm hồi lâu khiến không khí trên điện yên ắng lạ thường, chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề.

Thật lâu sau đó ông ta mới mở mắt, bất đắc dĩ lắc đầu cười cười, “Phục rồi, lần này ta thật sự phục Lưu Khải. Hẳn lại có thể dự kiến trước tình trạng hỗn loạn của bảy nước rồi sau đó đem các đặc quyền của chư hầu thu lại hết, như vậy sẽ không sợ nảy sinh việc chư hầu làm phản nữa. Việc làm ta bội phục nhất là hành vi đó chẳng những có thể bảo vệ giang sơn Đại Hán mà còn chặn được thế tiến công của Hung Nô, thật sự là diệu kế, diệu kế!”

Thấy đuôi lông mày của ông ta giãn ra, tâm tư của Hách Liên Ngự Thuấn cũng trùng xuống, rốt cục mới chuyển ánh mắt qua phía Vu Đan thì thấy sắc mặt hắn đã chuyển thành xanh mét.

Nhưng Hữu Cốc Lễ vương thì lại tiếp tục mở miệng, “Thiền Vu, sao Lưu Khải lại nghĩ ra được đạo trị quốc như vậy chứ? Thần nghe nói diệu kế này do một nữ tử đề xuất, nữ tử này nghe nói là truyền nhân của Quỷ Cốc phái, tinh thông thuật trị quốc, lại biết được tương lai, kỳ môn độn giáp, y thuật không cái gì không biết cả.”

Ánh mắt vốn bình thản của Hách Liên Ngự Thuấn sau khi mấy lời này thốt ra liền biến đổi, đôi mắt sắc bén như chim ưng cũng theo bản năng nheo lại, toàn thân tản ra một luồng sát khí.

Quyển 4 - Chương 16: Phần 2: Kim lân đâu phải vật trong ao

“Trong thiên hạ lại có nữ tử kỳ tài như vậy sao?” Thiên Vu Quân Thần vừa nghe liền cảm thấy tò mò và có chút khó tin cất tiếng hỏi ngược lại.

Hữu Cốc Lễ vương liền cười nhẹ, “Vâng, chỉ e năng lực của nữ tử này không chỉ dừng lại ở đó. Thần nghe nói sư tổ của nàng ấy là đệ tử được yêu quý nhất của người khai sáng Quỷ Cốc phái - Tôn Tẫn. Người đó đã được chân truyền sở học của Tôn Tẫn. Vị sư phụ của nữ tử này - Hàn Thiên Tử cũng từng trợ giúp Hán Cao Tổ thống nhất giang sơn rồi đăng cơ. Nữ tử này tinh thông học thuật của Quỷ Cốc phái nên được Lưu Khải cực kỳ coi trọng. Ông ta cũng không hề cố kỵ sự phản đối của các đại thần trong triều mà phong nàng ấy làm vị nữ quan hàm nhất đẳng - Hoàn dư - đầu tiên trong lịch sử. Nghe nói lần này ngồi trong quân doanh nhưng vẫn ung dung quét sạch mười vạn đại quân Hung Nô của ta cũng chính là nàng ấy.”

Thiên Vu Quân Thần đầu tiên cảm thấy cực kỳ sửng sốt, rồi sau đó lại cảm thấy vô cùng hứng thú. Về mặt ông ta lúc này không có chút tâm trạng uất hận nào mà chỉ đầy vẻ khó tin rồi khẽ lắc đầu than nhẹ.

Một lúc lâu sau Thiên Vu Quân Thần mới thốt lên một câu, “Nữ tử kỳ tài như vậy nếu có thể sử dụng sở học giúp Hung Nô ta thì tốt biết bao, cố gắng vì một Đại Hán như vậy thực sự đáng tiếc.”

“Khởi bẩm Thiên Vu, nữ tử này quả thực không giống với phàm nhân nên đương nhiên hiểu được đạo lý dưỡng sức chờ thời, kim lân đâu phải loài chịu ở trong ao nhỏ. Hiện giờ nữ tử này đang ở tại Hung Nô

của ta rồi!” Nụ cười trên môi Hữu Cốc Lễ vương nhếch lên mang theo ý vị sâu xa.

Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhú mào, nhìn về phía Hữu Cốc Lễ vương với ánh mắt đầy vẻ cân nhắc. Trước giờ Y Kha này luôn theo nhị vương tử Vu Đan, chỉ là kẻ sai đâu đánh đó, không ngờ tới sau lưng lại âm thầm làm ra nhiều chuyện như vậy. Xem ra thường ngày hẳn đã quá coi thường Y Kha rồi.

Thiên Vu Quân Thần vừa nghe liền cực kỳ mừng rỡ, “Sao? Người đã ở Hung Nô ta rồi? Mau phái người đưa nàng ấy đến gặp ta.”

“Thiên Vu, nàng ấy hiện giờ đang ở ngay trong phủ đệ của Tả hiền vương. Thần nghe nói nàng ấy là do Tả hiền vương đưa về với thân phận tù binh chiến tranh.” Hữu Cốc Lễ vương không hề cho Hách Liên Ngự Thuấn cơ hội né tránh, lập tức nói ra chỗ ở hiện tại của Sở Lăng Thường.

Gương mặt vốn xanh mét của nhị vương tử đột ngột có sự biến đổi, ánh mắt cũng sáng lên biểu thị cảm giác vui sướng khi thấy người khác gặp họa. Y Kha vừa dứt lời, Vu Đan liền giơ tay chỉ vào Hách Liên Ngự Thuấn...

“Tả hiền vương, người khá lắm! Dám tự mình chứa chấp một tù binh như vậy. Chẳng lẽ người có lòng ngỗ nghịch với Thiên Vu?”

Sắc mặt Hách Liên Ngự Thuấn hơi trầm xuống, ánh mắt nhìn về phía hai người họ đột nhiên trở nên lạnh như băng.

“Ngự Thuấn, vì sao con không đem tù binh vào cung mà lại che dấu ở trong phủ như vậy?” Thiên Vu Quân Thần đầy vẻ bất mãn nhìn hẳn, cất tiếng hỏi.

“Thiền Vu đã hiểu lầm rồi. Nhi thần không phải có tư tâm gì mà chỉ bởi nàng ấy đang bị trọng thương nên nhi thần mới vạn bất đắc dĩ tạm an bài nàng ý ở trong phủ mà thôi. Hung Nô ta là nơi quý trọng nhân tài nên nhi thần vốn cũng không coi nàng ấy là tù binh. Nếu tài năng của nàng ấy có thể sử dụng vì Hung Nô ta thì thực sự là chuyện quá tốt.” Hách Liên Ngự Thuấn rất nhanh chóng khôi phục vẻ mặt hờ hững, ung dung trả lời.

“Thiền Vu, nhi thần thấy Tả hiền vương làm vậy là do có tư tâm. Cho dù nàng ấy bị thương nặng thì thái y trong cung nhiều như vậy, chẳng lẽ lại thua kém mấy thái y trong phủ vương gia sao?” Vu Đan lại tiếp tục khích thêm vào, “Nhi thần cho rằng, Thiền Vu nên mau chóng lệnh cho nàng ấy nhập cung.”

Thiền Vu Quân Thần gật đầu, nhìn sang Hách Liên Ngự Thuấn, “Ngự Thuấn, mau đưa nàng ấy vào cung đi!”

Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhíu mày, “Thiền Vu, nàng ấy hiện giờ không thể vào cung được. Tuy trong cung cũng có thái y nhưng bản thân nàng ấy cũng tinh thông y thuật. Trong cung tuy lớn nhưng dược liệu lại không có nhiều chủng loại như phủ của nhi thần. Đợi thương thế của nàng ấy khá hơn, nhi thần sẽ đưa nàng ấy vào cung. Quan trọng là, nàng ấy hoàn toàn không hiểu ngôn ngữ của Hung Nô ta, cho dù Thiền Vu muốn nàng bày mưu tính kế cũng chẳng thể làm được gì. Chẳng bằng để nhi thần giúp nàng ấy học chút ngôn ngữ của chúng ta rồi vào cung cũng không muộn.”

“Thiền Vu, lý do từ chối của Tả hiền vương thực sự có quá nhiều điểm nghi vấn.” Hữu Cốc Lễ vương vội nói chen vào.

Thiền Vu Quân Thần hơi trầm giọng, “Ngự Thuấn, nếu đây là mệnh lệnh của ta chẳng lẽ con cũng không theo?”

Ánh mắt đầy kiên định của Hách Liên Ngự Thuấn nhìn thẳng về phía Thiên Vu, “Thứ cho nhi thần khó có thể tuân lệnh.”

“Con....” Thiên Vu Quân Thần không ngờ rằng hắc lại có thể vì một nữ tử mà ngỗ nghịch với mệnh lệnh của mình nên cau mày, tức giận đập bàn, “Ta đã không muốn truy cứu việc con điều binh sai lầm, cũng không muốn tước đi binh quyền của con, chuyện con tự tiện giữ tù binh chiến tranh trong phủ ta cũng có thể tha thứ, chẳng lẽ con tình nguyện đắc tội với phụ vương của mình cũng không chịu giao nữ tử đó ra?”

Hách Liên Ngự Thuấn quỳ một gối xuống, trên gương mặt anh tuần hiện rõ vẻ nhẫn nhịn, “Nhi thần nguyện nhận sự trừng phạt của phụ vương!”

Thiên Vu Quân Thần tức đến toàn thân phát run. Đứa con trai này tuy tính tình rất khó xét đoán nhưng rất hiếm khi ngỗ nghịch với ý tứ của ông ta. Hôm nay, ông ta thực sự bị hắc chọc giận không ít nên lại đập bàn hô lớn, “Người đâu!”

Điều khiến ông ta tức giận không phải việc Hách Liên Ngự Thuấn không chịu giao người mà là đứa con trai mà ông ta yêu thương nhất không nghe lời phụ thân.

Khoé môi Vu Đan liền nhếch lên lộ rõ ý cười.

Rất nhanh chóng, mấy tên thị vệ bước vào điện chờ mệnh lệnh của Thiên Vu.

“Đem tên nghịch tử này nhốt vào đại lao!” Thiên Vu Quân Thần run run tay chỉ về phía Hách Liên Ngự Thuấn, ánh mắt cơ hồ sắp bốc lửa.

Mấy tên thị vệ đưa mắt nhìn nhau, đối với mệnh lệnh vừa rồi cảm thấy cực kỳ kinh hãi. Sao Thiên Vu có thể nhốt Tả hiền vương vào đại lao chứ?

“Còn ngây ra đó làm gì?” Thiên Vu Quân Thần thấy bọn thị vệ không nghe lời thì lại càng giận đến tím mặt.

Bọn thị vệ hoảng sợ, vừa muốn hành động thì thấy Hách Liên Ngự Thuấn đứng dậy, hướng về phía Thiên Vu cung kính cúi chào rồi sau đó không nói lời nào, chủ động bước ra khỏi điện.

Nắm tay của Thiên Vu Quân Thần đã siết chặt lại, toàn thân run lên nhè nhẹ.

“Thiên Vu, có cần nhi thần tới phủ của Tả hiền vương tìm nữ tử đó không ạ?” Nhị vương tử Vu Đan khế lên tiếng chuyển đề tài. Hắn đương nhiên không dám nhắc lại việc chuyển giao binh quyền bởi vừa rồi Thiên Vu đã nói rất rõ ràng nên hắn cũng không nghĩ tới việc đoạt binh quyền từ tay Hách Liên Ngự Thuấn nữa.

“Chuyện này dừng lại ở đây, không ai được nhắc tới nữa.” Thiên Vu Quân Thần xem ra vẫn vô cùng tức giận, nói xong liền đứng dậy bỏ đi.

Vu Đan có chút không vui nhưng không dám manh động nữa. Hữu Cốc Lễ vương nhìn theo bóng Thiên Vu cho tới khi khuất hẳn mới bước tới, thấp giọng hỏi, “Nhị vương tử đoán Tả hiền vương sẽ bị nhốt bao lâu?”

“Hắn bị nhốt bao lâu là chuyện của Thiên Vu, ta chỉ quan tâm làm sao để đoạt lấy binh quyền mà thôi.” Vu Đan phẫn hận lên tiếng.

Hữu Cốc Lễ vương liền nhếch môi, “Hiện giờ Thiên Vu đang giận dữ,

xem chừng Tả hiền vương cũng sẽ gặp bất lợi không ít.”

“Người cho là lão già đó nữa sao?” Vu Đan nghiêng răng nói, “Mười vạn đại quân bị diệt mà lão còn có thể đặc xá cho hắn. Trong lòng lão già đó lúc nào cũng chỉ có mình đưa con trai Hách Liên Ngự Thuấn thôi.”

“Có lẽ...” Hữu Cốc Lễ vương nghĩ một hồi, “....nữ tử của Quỷ Cốc phái kia sẽ là công cụ mấu chốt giúp nhị vương tử.”

“Hả?” Vẻ tức giận của Vu Đan cũng giảm đi chút ít, ánh mắt tràn ngập vẻ suy tư rồi sau đó chợt loé lên, “Đúng vậy, đúng vậy, xem ra chúng ta cần bạc bạc cho thật kỹ!”

“Ha ha...” Hữu Cốc Lễ vương cười lớn rồi cùng Vu Đan rời điện.

Ở trong Cẩm lâu một thời gian, Sở Lăng Thường thực có một cảm giác kỳ quái. Tuy nơi này luôn có thị vệ tuần tra nhưng không hề hạn chế tự do của nàng. Nàng có thể tùy ý đi lại khắp nơi. Mà càng kỳ lạ hơn là Nam Hoa công chúa cũng không hề bị hạn chế, lúc nào muốn đều có thể tới thăm nàng.

Sau giờ Ngọ, không khí có chút nóng bức. Trên ngọn cây, những chồi lá non cũng đã nhú dài thêm, chim chóc cũng không ngừng ríu rít.

Sở Lăng Thường cùng Nam Hoa công chúa đang uống trà thì thấy nha hoàn vội vàng chạy tới, sắc mặt đầy vẻ bối rối, “Công chúa....Hoàn dư....không xong rồi! Nô tỳ nghe nói Tả hiền vương bị Thiên Vu nhốt vào đại lao. Ổ Giai quận chúa nghe được tin này liền lớn tiếng mắng mỏ công chúa và Hoàn dư, nói hai người là hung tinh. Hiện giờ, quận chúa đang xông tới nơi này tính hỏi tội hai vị đó!”

Quyển 4 - Chương 17: Phần 1:

Mâu thuẫn nội bộ

Tiết trời hôm nay quả thực rất đẹp, trời trong veo nắng ấm áp. Từ sáng sớm, ánh mặt trời đã chiếu tới tận cửa sổ của đại điện và kéo dài tới tận trưa. Tối hôm trước, việc Hách Liên Ngự Thuấn giúp băng bó vết thương cứ mãi luẩn quẩn trong đầu Sở Lăng Thường. Đến hôm sau, Sở Lăng Thường mới biết thì ra trong lúc nàng thiếp đi đã được hắc bón thuốc cho nên đầu gối cũng không còn cảm giác đau đớn, cũng không chảy máu nữa. Miệng vết thương đã se lại, căn bệnh phong hàn cũng đã khá lên rất nhiều. Xem ra chuyện này có liên quan rất lớn tới việc Hách Liên Ngự Thuấn đêm đó tự tay sắc thuốc.

Sáng sớm, quản gia Tân Trát đã tỉ mỉ đưa rất nhiều đồ tới, đồng thời còn mang tới loại trà xanh thượng hạng. Đãi ngộ như vậy quả thực không giống với tù chiến tranh chút nào. Sau khi hỏi rõ ràng thì Tân Trát mới ấp úng nói là trà này do vương gia căn dặn ông ta đích thân mang tới, nguyên nhân thì là bởi vương gia muốn tới đây uống trà.

Không khó tưởng tượng ra vẻ mặt Tân Trát khi nghe Hách Liên Ngự Thuấn dẫn dò chuyện như vậy. Từ thần thái của ông ta lúc đưa trà tới Cẩm lâu thì có thể thấy ông ta nể sợ vương gia tới chừng nào.

Nhưng xem chừng thì những lời căn dặn của Hách Liên Ngự Thuấn lại khiến Tân Trát nảy sinh thêm không ít hiểu lầm.

Bởi vì ban ngày khá ấm áp nên Sở Lăng Thường cùng Nam Hoa công chúa đem bàn trà chuyển qua hoa viên. Bốn tên thị vệ làm nhiệm vụ tuần tra tại khu này dường như bị sắc trắng tinh khôi của y

phục trên người Sở Lăng Thường hấp dẫn nên luôn tò mò nhìn qua phía nàng, còn lên bàn luận vài câu. Nàng không cần nghe cũng hiểu được bọn họ đang bàn luận chuyện gì.

Bọn họ chắc chắn đang nghi ngờ vương gia cao quý của mình và nàng có quan hệ đoạn tụ.

Cho đến khi nha hoàn của Nam Hoa công chúa thở hổn hển chạy tới hậu lâu thì bốn tên thị vệ mới vội vàng trở lại công việc tuần tra của mình.

“Xuân Mai, người nói từ từ thôi. Sao lại như vậy?” Nam Hoa công chúa nghe mà không hiểu ra sao. Cái gì mà Tả hiền vương bị nhốt vào đại lao chứ?

Xuân Mai vẫn đang thở hào hển sau một hồi chạy vội, khẽ đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi mới lên tiếng, “Vừa rồi có người tới báo cho quản gia Tân Trát, nói Tả hiền vương ở giữa triều đình công khai phản kháng quyết định của Thiên Vu. Thiên Vu giận giữ đem Tả hiền vương giam vào đại lao. Quận chúa Ổ Giai biết được chuyện này liền làm loạn lên, cô ta đang dẫn theo quản gia cùng thị vệ tới nơi này. Cô ta nói vương gia lần này gặp chuyện không may, công chúa không tránh khỏi có liên quan. Công chúa chính là chủ mưu còn Hoàn dư là đồng lõa. Cô ta nói hai người đều tới từ Hán cung, từ sớm đã có ý định mưu hại vương gia.”

Nam Hoa công chúa nghe xong đầu tiên cảm thấy sững sốt, sau đó nét mặt liền chuyển sang đăm chiêu, “Thật vô lý mà! Quận chúa Ổ Giai sao có thể đem mấy chuyện đó đổ lên đầu ta chứ? Vương gia phải vào đại lao thì có quan hệ gì đến ta và Hoàn dư? Đây đúng là cố tình gán tội cho người mà!” Nói xong, Nam Hoa quay đầu nhìn về phía Sở Lăng Thường đang chuẩn bị đặt chén trà xuống, “Lăng Thường, chuyện này cũng không biết là thực hay giả, nói không

chừng là quận chúa Ổ Giai lấy có mà thôi. Cho tới nay, cô ta đều thấy tôi và cô không vừa mắt.”

Thản nhiên thưởng thức hương vị thơm ngát của chén trà một hồi, Sở Lăng Thường mới ngẩng đầu nhìn qua phía Nam Hoa. Nàng không nói gì, chỉ đứng dậy vươn tay hái lấy mấy chồi non mới nhú rồi đặt trong lòng bàn tay. Khi tay nàng buông lỏng ra, mấy chồi non kia rơi xuống mặt bàn đá tạo thành một đồ hình kỳ quái.

“Lăng Thường, cô đang làm gì vậy?” Nam Hoa cảm thấy khó hiểu, nhìn chằm chằm chỗ lá non trước mặt hồi lâu mà không hiểu ra sao.

Đuôi lông mày của Sở Lăng Thường hơi xẹt qua một chút nghi hoặc, tính toán một hồi rồi than nhẹ một tiếng, sau đó mới ngồi xuống. “Xuân Mai nói không sai đâu. Quận chúa Ổ Giai cũng không phải đang kiếm có. Hôm nay Hách Liên Ngự Thuấn quả thực có ứng kiếp lao ngục.”

Mới vừa rồi, Sở Lăng Thường cũng hoài nghi liệu chuyện này là thật hay giả. Dù sao hắc cũng là Tả hiền vương, nắm trong tay phần lớn binh quyền. Thiên Vu sao có thể nói giam là giam ngay hắc được? Nếu Thiên Vu là vì truy cứu chuyện chiến bại, thì Hách Liên Ngự Thuấn đã phải chịu sự xử trí của quân pháp từ lâu, hoàn toàn không cần chờ tới lúc này.

Vì thế, nàng mới không kìm lòng được mà gieo một quẻ, xem quẻ xong rồi thì nơi sâu thẳm con tim không khỏi run lên khe khẽ vì không ngờ tới đây lại là sự thực.

“Gì cơ?” Nam Hoa công chúa cũng bị chấn động, “Vương gia bị giam vào đại lao, vậy cả phủ này không phải cũng sẽ gặp chuyện hay sao? Lăng Thường, nếu quả thực như vậy, cô phải trốn ngay mới kịp.”

Nghe những lời này, tận đáy lòng Sở Lăng Thường không khỏi nổi lên chút chua xót. Chạy trốn sao? Nàng nở nụ cười khổ, rồi lại nhìn đến vẻ mặt của Nam Hoa thì không khỏi cảm thấy nghi hoặc. Nam Hoa nghe nói Hách Liên Ngự Thuấn bị giam vào đại lao mà không hề tỏ ra khẩn trương chút nào. Cô ấy thực sự là không để tâm hay bởi trong lòng đã có người khác?

“Không, tôi không định rời khỏi nơi này!” Nghĩ một chút, Sở Lăng Thường thản nhiên đáp lại rồi ngẩng đầu lên, “Xuân Mai, quận chúa Ổ Giai đang tới đây sao?”

“Vâng! Sở Hoàn dư, phải làm sao bây giờ! Lần này cô ta không chỉ định sỉ nhục công chúa thôi đâu...” Xuân Mai đã cuống lên đến sắp phát khóc, “Đúng là nha đầu xấu xa mà, mới là đứa nhỏ mười mấy tuổi đầu đã mang tâm địa độc ác như vậy!”

Nam Hoa công chúa đưa tay vỗ nhẹ bàn tay Xuân Mai như muốn an ủi nhưng có thể nhìn ra trong mắt cô đang hiện rõ sự khẩn trương.

“Yên tâm đi, tôi sẽ không để cô có chuyện gì đâu.” Sở Lăng Thường kéo lấy tay Nam Hoa, vẻ mặt vẫn bình lặng như trước.

Từ khi quận chúa Ổ Giai náo loạn một hồi ở dược phòng thì đến giờ Cấm lâu cũng không có chuyện gì ồn ào. Hôm nay có thể đem theo quản gia cùng thị vệ tới cả đây, xem ra nỗi uất ức dồn nén từ hôm ở dược phòng đã được cô ta gom cả lại.

Rất nhanh chóng, từ phía ngoài khu vực hoa viên vang lên tiếng bước chân dồn dập càng lúc càng tiến lại gần. Chim chóc trên cành dường như cũng cảm nhận được sát khí đằng đằng đó nên sợ hãi đập cánh bay tán loạn.

Một bóng dáng với y phục xanh biếc nhanh chóng vọt vào trong hoa

viên, sau đó là quản gia, nha hoàn cùng mười mấy tên thị vệ. Xuân Mai sợ hãi trừng lớn hai mắt nhưng vẫn nóng lòng bảo vệ chủ nhân. Chỉ nghe “roạt” một tiếng, Xuân Mai đã đứng chắn trước mặt Nam Hoa công chúa, bộ dáng hệt như gà mẹ đang che chở cho gà con, toàn thân toát lên vẻ cảnh giác cao độ.

Sắc mặt Nam Hoa công chúa đột nhiên trở nên trắng bệch.

Chỉ có mình Sở Lăng Thường vẫn bình tĩnh tự nhiên nâng chén trà lên, nhẹ nhàng tao nhã uống một ngụm, ánh mắt cực kỳ thản nhiên nhìn lướt qua phía Ổ Giai đang nổi giận đùng đùng.

Người tới quả nhiên không có chút ý tốt nào!

“Nam Hoa, người rút ra đây cho bản quận chúa!” Ổ Giai còn chưa tới gần đã lớn tiếng mắng nhiếc. Tân Trát ở đằng sau cô ta thì mang khuôn mặt đầy vẻ khó xử, muốn lên tiếng ngăn cản nhưng lại không dám.

Bọn nha hoàn của Ổ Giai chạy theo tới nơi này thì mang theo bộ mặt như đang xem kịch vui. Xem ra chỉ có những chuyện kiểu như vậy mới khiến bọn họ cảm thấy cuộc sống này có chút màu sắc.

Bị khí thế của Ổ Giai dọa cho sợ, Xuân Mai vẫn cố mở miệng bảo vệ chủ nhân nhưng giọng nói đã tràn ngập sự run rẩy.

“Quận....quận chúa, cô không được vô lễ với công chúa của tôi. Chẳng lẽ cô không coi Đại Hán ra gì nữa sao?”

“Bản quận chúa không cần biết người Đại Hán hay không Đại Hán gì hết. Rút ngay!” So với dáng vẻ của Xuân Mai, Ổ Giai trông cao lớn hơn nhiều, cô ta đưa một tay đẩy Xuân Mai ra khiến nha đầu này lao đảo một hồi, trụ không vững rồi té ngã.

“Xem người vô dụng như vậy, còn muốn bảo vệ công chúa của mình hay sao?”

Khuôn mặt Ổ Giai tràn ngập vẻ châm chọc nhìn chằm chằm Xuân Mai. Xuân Mai thẹn quá hoá giận, vừa muốn đứng dậy lại bị bọng nha hoàn của Ổ Giai rất nhanh chóng kiềm chặt hai bên người. Người Hung Nô so với người Trung Nguyên thì thân thể khoẻ mạnh hơn rất nhiều. Điều này thì chỉ cần nhìn đám nha hoàn cũng đủ biết.

Quyển 4 - Chương 18: Phần 2: Mâu thuẫn nội bộ

“Xuân Mai...” Nam Hoa công chúa thấy nha hoàn của mình bị đẩy ngã liền vội vàng đứng dậy muốn tiến lên thì lại bị Ổ Giai dùng sức giữ chặt lấy cánh tay, vẻ mặt cô ta cũng bất ngờ hiện lên vẻ chanh chua...

“Buông ta ra!”

“Nam Hoa, người nói mau! Rốt cuộc người đã hạ thứ mê hồn dược gì với vương gia khiến vương gia ở giữa triều đình ngổ nghịch với Thiên Vu như vậy?” Ổ Giai tức giận đến nổi hàm răng đều nghiến chặt lại. Đối với hành vi của Hách Liên Ngự Thuần hôm mới về phủ, Ổ Giai vẫn luôn canh cánh trong lòng. Trước giờ hoàng thúc luôn yêu thương cô ta vô cùng, vậy mà hôm đó lại vì người khác quát cô ta như vậy.

Nam Hoa chỉ là nữ nhân mà hoàng thúc đưa từ Hán cung về mà thôi. Chẳng lẽ hoàng thúc lại thật sự động lòng với cô ta? Vậy chuyện với Sở công tử kia thì phải giải thích sao đây?

Cho nên Ổ Giai tuyệt đối không thể khinh thường hai người đó, và cũng không thể buông tha hai người đó.

“Ổ Giai, cô nói vậy không thấy kỳ quái lắm sao? Vương gia bị giam trong đại lao thì có liên quan gì tới ta? Cô đừng có ngậm máu phun người!” Nam Hoa muốn giằng tay khỏi bàn tay Ổ Giai nhưng lại không đủ sức, đành nhìn sang Xuân Mai đang bị đám nha hoàn của cô ta kiềm giữ với ánh mắt đầy lo lắng.

“Người nghĩ mình trong sạch lắm sao? Không liên quan? Không liên quan thì người vào phủ của chúng ta làm gì? Tại sao người nhất định phải gả cho hoàng thúc? Người đừng tưởng rằng mình có vài phần tư sắc thì đã biến thành nữ chủ nhân. Người cho mình là ai chứ?” Ổ Giai càng nói càng hăng, lực tay siết lấy cánh tay Nam Hoa cũng càng lúc càng lớn khiến Nam Hoa đau đến nhúm mày.

“Biết điều thì mau nói cho ta, người đã dùng thủ đoạn gì để mê hoặc hoàng thúc?” Vẻ mặt Ổ Giai lộ rõ sự oán hận, so với vẻ đáng yêu thường ngày thực sự hoàn toàn khác biệt.

“Ta không có! Ta không biết cô đang nói cái gì!” Nam Hoa cũng không ngờ sức lực của Ổ Giai lại lớn đến vậy nên chỉ đành lớn tiếng phân trần.

“Còn muốn chối sao?” Ổ Giai trừng lớn hai mắt, gương mặt lộ rõ vẻ hung ác, quay đầu nhìn thị vệ, “Còn ngây ra đó làm gì? Đưa đao cho ta!”

Bọn thị vệ chần chừ không dám tiến lên. Tân Trát thấy vậy thì vô cùng kinh hãi, bối rối nhìn về phía Ổ Giai, “Quận chúa, người muốn làm gì vậy ạ?”

“Ta muốn vẽ vài đường lên mặt cô ta, để xem về sau hoàng thúc có còn để ý tới cô ta nữa không!” Từ đáy mắt Ổ Giai bắn ra tia ghen tỵ cực kỳ mãnh liệt, lại thấy bọn thị vệ chậm chạp không tuân lệnh thì lại càng thêm nóng nảy. Cô ta bước nhanh lên trước, đoạt lấy thanh đao nhỏ tùy thân của một tên thị vệ.

“Quận chúa, quận chúa....tuyệt đối không thể được.” Tân Trát bị hành động này của cô ta làm cho hết hồn, vội vàng níu lấy Ổ Giai, cất tiếng cầu xin, “Người làm như vậy vương gia nhất định sẽ trách tội.

Cô ấy dù sao cũng là công chúa Đại Hán...”

“Công chúa? Hừ, ta mặc kệ cô ta có phải là công chúa hay không. Tóm lại, có ý đồ mê hoặc hoàng thúc thì không thể giữ lại được. Hôm nay, ta nhất định sẽ khiến người nếm thử mùi vị của sự hối hận.” Ổ Giai đẩy mạnh Tân Trát ra, vung đao vọt tới chỗ Nam Hoa.

“Công chúa...” Xuân Mai sợ tới mức hồn vía bay sạch, liều mạng giấy dựa rồi hét lên, “Buông ra, các người buông ra!”

Nam Hoa công chúa cũng bị thanh đao nhỏ trong tay Ổ Giai làm cho sợ đến mặt mũi tái nhợt, hai mắt cùng mở lớn, theo bản năng vội đứng xán lại chỗ Sở Lăng Thường.

Ổ Giai thấy vậy thì bàn tay cầm đao nhỏ lại hướng về phía Sở Lăng Thường chém xuống khiến cả Xuân Mai cùng Nam Hoa đều thất thanh kêu lớn.

Thanh đao vừa tới sát vị trí gò má Sở Lăng Thường liền ngưng lại. Ổ Giai chỉ cảm thấy cổ tay mình bị một lực mềm mại cuốn lấy, muốn giấy ra lại thấy lực đao tưởng như mềm mại kia lại mang theo sự cương mãnh khiến cô ta không cách nào giấy ra được.

Ánh mặt trời chiếu xuống phần lưỡi của thanh đao, phản xạ rõ ràng đáng vẻ bình tĩnh của đôi mắt của Sở Lăng Thường. Đôi môi nàng hơi cong lên lộ rõ vẻ hờ hững hết như đám mây nơi cuối chân trời, đầy bình thản nhẹ nhàng, mặc cho Ổ Giai giấy giữa đủ kiểu vẫn không hề buông lỏng bàn tay.

Thương thế của nàng đã khá hơn rất nhiều, cũng không còn đáng vẻ suy yếu giống như lúc vừa bước chân vào phủ. Tuy nói nàng bị nhốt ở trong này nhưng mọi sinh hoạt vẫn diễn ra rất bình thường. Cho nên nàng có thể thoải mái để khôi phục thể lực, khôi phục nguyên khí

cho nên lúc này muốn kiếm chế một nha đầu nhỏ vẫn vô cùng dễ dàng.

“Người muốn tự tìm cái chết phải không? Buông ra, người muốn làm gì?” Ổ Giai thấy Sở Lăng Thường không có vẻ gì là đùa giỡn thì lại càng tức khí. Vừa nãy, cô ta cố ý hướng về phía “hắn” chém xuống bởi biết vị công tử này yếu đuối vô lực, sẽ không dám che trước mặt Nam Hoa, không ngờ tới, “hắn” chẳng những không chút sứt mẻ mà còn khổng chế được mình. Thực không biết khí lực của “hắn” từ đâu ra mà lại lớn mạnh như vậy?

Tránh ở phía sau lưng Sở Lăng Thường, đến lúc này Nam Hoa mới khôi phục lại thần sắc, hai chân cũng bắt đầu phát run, nhìn Ổ Giai không thể tiến lên thì mới an lòng thở hắt ra.

Sở Lăng Thường bình tĩnh nhìn chằm chằm Ổ Giai, thấy dáng vẻ hỗn hển của cô ta thì cười nhẹ, “Ta phải hỏi quận chúa đang làm gì mới đúng! Cho dù là Hách Liên Ngự Thuấn thì cũng không thể tùy ý giết người như vậy!”

“Giết người? Ai nói bản quận chúa muốn giết người?” Sắc mặt Ổ Giai lộ rõ sự xấu hổ, vội nói làng sang chuyện khác, “Được lắm, hai người quả nhiên cùng một phe. Các người đều muốn hoàng thúc của ta xử chết luôn một thể có phải không?”

“Người muốn nhìn thấy máu đổ e rằng là một người khác!” Tận đáy lòng Sở Lăng Thường không khỏi cảm thấy ớn lạnh. Nếu nàng không ngăn chặn hành động của Ổ Giai thì một đao vừa rồi hẳn là đã chém xuống người Nam Hoa. Ổ Giai vốn không phải muốn huỷ dung mạo của Nam Hoa, mà là muốn giết người cho hả cơn giận.

Cô ta mới chỉ là đứa nhỏ hơn mười tuổi, sao lại nhiều tâm cơ như vậy? Tâm địa lại độc ác như vậy?

Tất cả những thứ đó là do ai dạy cô ta?

Là Hách Liên Ngự Thuấn sao?

“Nam Hoa đường đường là công chúa Đại Hán, cho dù cô không tình nguyện thừa nhận thì cô ấy cũng là vương phi được Hách Liên Ngự Thuấn cưới hỏi đằng hoàng. Một đao này của cô chém xuống quả thực sẽ cảm thấy rất thoải mái nhưng sẽ đem lại không ít phiền toái cho hoàng thúc của cô. Đại Hán mất đi một công chúa, cô tưởng rằng chuyện đó sẽ dễ dàng giấu diếm hay sao?” Sắc mặt của Sở Lăng Thường lúc này vô cùng bình tĩnh, gương mặt nàng cũng kề lại sát gần Ổ Giai, gần từng tiếng, “Trừ khi, cô giết luôn cả ta, quân gia Tân Trát cùng bọn nha hoàn, tất cả thị vệ ở đây thì mới có thể ngăn chặn được tin này.”

“Người nghĩ rằng ta sợ các người sao?” Ổ Giai vốn là người không cam chịu uỷ khuất lại nghĩ tới chuyện đêm đó ở được phòng thì càng thêm tức khí, “Ta thật sự muốn giết luôn cả người. Như vậy, hoàng thúc sẽ không bị lũ yêu nghiệt mê hoặc nữa!”

“Ta thật sự ước cô có thể đem ta giết đi, như vậy ta cũng coi như được giải thoát, không cần phải ở đây bị mất đi tự do. Quận chúa không muốn nhìn thấy ta? Được! Vậy nghĩ cách để ta rời khỏi nơi này thì cũng coi như giải được khúc mắc trong lòng cô rồi. Nhưng nếu cô không có bản lĩnh đó, nếu cô thật lòng lo lắng cho hoàng thúc của mình thì ta khuyên cô nên để ý đến hành vi của bản thân một chút. Nếu không, đừng mong hoàng thúc của cô không biết chuyện hôm nay!” Sở Lăng Thường có thể nhìn ra trong mắt Ổ Giai chút ý kiêu kỳ nên mới buông lỏng tay ra, một lần nữa ngồi trở lại ghế.

Nàng cũng dùng ánh mắt ra hiệu cho Nam Hoa công chúa cùng ngồi xuống, lại đem bình trà ngon vừa mới pha rót cho Nam Hoa một chén

để uống cho hoàn hồn.

Nam Hoa nhận lấy chén trà, cũng không hiểu được rốt cục Sở Lăng Thường đang nghĩ cái gì nhưng cũng không hỏi nhiều mà chỉ cẩn trọng nhìn qua phía Ổ Giai, sợ cô ta lại đột ngột phát tác.

Nha đầu này thực sự là kẻ hung tàn vô độ.

Quyển 4 - Chương 19: Quê bình an

Quản gia Tân Trát thấy tình hình dịu lại liền bước lên trước, nhẹ nhàng đỡ lấy thanh đao trong tay Ổ Giai rồi thấp giọng nói, “Quận chúa, Sở công tử nói rất có lý. Chuyện quan trọng trước mắt là nghĩ cách cứu vương gia ra ngoài, không nên ở đây tranh cãi ầm ĩ làm gì.

Lúc này Ổ Giai mới biết Sở Lăng Thường không phải là người dễ chọc vào. Có “hắn” ở bên cạnh, muốn gây tổn thương cho Nam Hoa công chúa là chuyện không thể nên đành phải bình tĩnh lại rồi cất tiếng đầy khách khí, “Mấy lời vừa rồi của ngươi là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi biết tình hình của hoàng thúc ta? Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám lừa gạt ta, ta nhất định sẽ khiến các ngươi khổ!”

Bộ dạng hùng hổ của Ổ Giai không hề lọt vào mắt Sở Lăng Thường. Nàng chỉ thản nhiên nhìn lướt qua mấy mầm lá trên bàn, hàng lông mày hơi nhíu lại như đang tự hỏi chuyện gì đó.

“Lăng Thường, sao rồi?” Nam Hoa công chúa tò mò không biết vì sao nàng lại nhìn chăm chăm mấy mầm lá như vậy.

Sở Lăng Thường cũng không trả lời ngay mà lại tiếp tục tính toán gì đó.

“Này, ngươi đừng ở đây giả thần giả quỷ, mau nghĩ cách đi!” Ổ Giai vô cùng sốt ruột, thấy Sở Lăng Thường hồi lâu không mở miệng thì giận dữ bước lên, nổi giận đùng đùng hét lên, “Này, mấy cái lá cây đó có gì hay?” Nói vừa dứt lời cô ta liền vung tay lên.

“Làm rối loạn chỗ lá cây đó thì cô đừng hòng biết được tình hình của Hách Liên Ngự Thuấn.” Sở Lăng Thường cũng không ngẩng đầu lên, nhưng vẫn phát hiện ra ý đồ của Ổ Giai nên nàng mới hờ hững cất tiếng đầy lạnh lùng.

Bàn tay đang vung lên giữa không trung lập tức ngưng lại, Ổ Giai nhìn chăm chăm dáng vẻ lạnh nhạt của Sở Lăng Thường, hận đến nỗi nghiêng răng kèn kẹt nhưng không có cách nào nên đành phải buông tay.

“Mau nói đi!”

Nếu không phải vì hoàng thúc, cô ta nhất định sẽ giết luôn đám thị vệ cùng hai người Sở Lăng Thường và Nam Hoa.

Xem chừng Sở Lăng Thường cũng đã nhìn ra tám chín phần việc thông qua quẻ nên mới ngẩng lên nhìn lướt qua Xuân Mai cách đó không xa, nhẹ nhàng nói, “Thả người!”

Ổ Giai hận đến mức mặt mũi xanh mét, giận dữ trừng mắt nhìn Sở Lăng Thường rồi liếc về phía bọn nha hoàn ra lệnh, “Các người lui xuống đi!”

Bọn nha hoàn vội vàng buông tay. Xuân Mai liền đứng lên chạy đến bên cạnh Nam Hoa công chúa, gương mặt vẫn tràn ngập sự uỷ khuất.

“Giờ có thể nói rồi chứ?” Ổ Giai lập tức thúc giục.

Sở Lăng Thường nâng tay lên, đem đám mầm lá trên bàn đảo loạn lên rồi mới lên tiếng, “Ngày mai giờ Thân, Hách Liên Ngự Thuấn sẽ bình an về phủ.”

“Thật sao?” Về mặt Ổ Giai đầu tiên là kinh ngạc, sau đó nổi lên sự cảnh giác cùng hồ nghi, “Người có lừa ta hay không? Ngày mai giờ Thân hoàng thúc sẽ về phủ? Sao có thể? Hoàng thúc đang bị Thiên Vu giam trong đại lao mà! Người nói dối!”

Sở Lăng Thường bị cô ta làm cho đau đầu nên đưa tay day day thái dương, “Hoàng thúc cô lần này công khai chống đối Thiên Vu, vậy cô muốn hãm ở trong đại lao bao lâu?”

Ổ Giai bán tín bán nghi nhìn chằm chằm Sở Lăng Thường. Một lúc lâu sau, cô ta mới nhặt một mầm lá lên, “Người chỉ dựa vào thứ này mà phán hoàng thúc ta bình an vô sự?”

“Tin hay không tùy cô!” Sở Lăng Thường đoạt lấy mầm lá từ trong tay cô ta, ánh mắt hiện rõ sự bất mãn đối với những lời của Ổ Giai, “Vạn vật trên thế gian đều có linh, mỗi cọng cỏ, cây gỗ đều có tác dụng của nó. Quận chúa xem thường nó như vậy nhưng lại không hề biết rằng nếu không có nó thì tình trạng của Hách Liên Ngự Thuần thế nào cũng không ai biết được. Hy vọng quận chúa hạ tầm mắt xuống một chút, hiểu được đạo lý vạn vật trên đời đều bình đẳng.” Nói xong, Sở Lăng Thường xoay người trở về Cẩm lâu.

Tâm tình vốn đang rất tốt của nàng thực sự bị Ổ Giai làm cho tơi tả.

Nam Hoa công chúa thấy vậy cũng vội theo sát, Xuân Mai âm thầm trừng mắt liếc Ổ Giai một cái rồi cũng vội đuổi theo.

Người đi trà lạnh, gió nhẹ mơn man, vài mầm lá non cũng theo gió bay đi.

Tân Trát chần chừ rồi mới tiến lên, “Quận chúa, hay chúng ta chờ thêm xem. Nghĩ lại thì Thiên Vu cũng đâu thể nhẫn tâm khó xử vương gia chứ? Dù sao vương gia cũng là con ruột của Thiên Vu,

nhốt vào đại lao cũng chỉ là sự trừng phạt nhỏ mà thôi.”

Đến giờ, Tân Trát thực sự cảm thấy bội phục Sở công tử. Tạm không nói đến chuyện Sở công tử có phải có bản lãnh thông thiên, biết trước tương lai thật hay không mà chỉ xét riêng dũng khí của Sở công tử cũng đủ khiến ông ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Ở Giai quận chúa từ nhỏ đến lớn làm gì từng bị ai giáo huấn như vậy chứ?

Ở Giai nhìn theo bóng dáng ba người đi vào Cấm lâu, nắm tay siết chặt lại, hung dữ nói, “Được, bản quận chúa sẽ chờ xem hắn có nói hươu nói vượn hay không. Ngay mai giờ Thân mà hoàng thúc còn chưa hồi phủ, bản quận chúa nhất định sai người cắt lưỡi bọn chúng. Tân Trát, chúng ta đi!”

Tân Trát nghe xong cũng cảm thấy lạnh cứng người rồi vội vàng theo sau Ở Giai rời đi.

Trở lại Cấm lâu, toàn thân Nam Hoa công chúa dường như trở nên mềm rũ mà ngồi xuống ghế, đưa tay chặn lên ngực, khó nhọc hít thở. Sở Lăng Thường thấy vậy liền cười nhẹ, “Bị cô ta dọa sao?”

Không đợi Nam Hoa trả lời, Xuân Mai đã mau mắn mở miệng, “Công chúa có thể không sợ xú nha đầu kia sao? Hoàn dư cũng thấy rồi đấy, quận chúa man di kia độc ác đến thế nào. Hôm nay cũng may còn có Hoàn dư, nếu không công chúa nhất định sẽ chịu nhiều uất ức. Công chúa vừa mới vào phủ nhưng đã phải chịu không biết bao nhiêu tủi hổ rồi. Quận chúa kia...”

“Được rồi, Xuân Mai, đừng oán giận nữa, chẳng phải ta đã không sao rồi còn gì!” Nam Hoa nhẹ nhàng ngắt lời Xuân Mai bằng giọng vô cùng dịu dàng.

Xuân Mai đau lòng nhìn về phía Nam Hoa, “Công chúa, người vẫn cứ như vậy, có chuyện gì cũng không muốn so đo.” Nói xong, Xuân Mai liền đi pha lại bình trà khác rồi lui ra sau.

Nam Hoa nhìn Sở Lăng Thường rồi khẽ mỉm cười, “Xuân Mai là một nha đầu nhanh mồm nhanh miệng, nhiều lúc tôi thật hoài nghi không hiểu sao nha đầu đó có thể lớn lên ở trong cung nữa.”

Sở Lăng Thường cũng mỉm cười. Dáng vẻ của Xuân Mai thực khiến nàng nhớ đến Thanh Tụ.

Thanh Tụ cùng sư huynh nhất định là đang nhớ nàng lắm!

Chỉ tiếc là hiện giờ nàng muốn dùng bồ câu đưa thư cũng khó. Tuy nói Hách Liên Ngự Thuần không phải người canh chừng nàng nhưng thực tế thế nào nàng không hề hay biết, cho nên cũng không thể tìm mua mấy con chim bồ câu để đem về huấn luyện. Chính vì thế, nàng mới quyết định lợi dụng Ổ Giai, đánh vào tâm lý ghen tỵ của cô ta.

“Lăng Thường, mấy lời cô nói với quận chúa có phải là thật không? Vương gia thật sự sẽ trở về vào giờ Thân ngày mai sao?” Nam Hoa tò mò hỏi, tuy rằng đã biết bản lĩnh của Sở Lăng Thường nhưng nếu chỉ dựa vào mấy phiến lá cây để gieo quẻ mà đoán ra sự việc ngày mai thì thật không thể tưởng tượng được.”

“Theo quẻ tượng đã gieo thì là như vậy, tôi cũng chỉ y theo quẻ mà nói thôi.” Sở Lăng Thường nhận lấy chén trà từ Xuân Mai rồi lại tiếp lời, “Quẻ tượng cho thấy hắc có tai ương tại chốn lao ngục, nhưng chỉ là hơi kinh động chứ không hề nguy hiểm. Chỉ bị nhốt một đêm mà thôi, không việc gì đâu.”

Nam Hoa gật đầu rồi tiếp tục uống trà, cũng không hỏi thêm nữa.

Sở Lăng Thường kín đáo đánh giá Nam Hoa một chút, xem nét mặt của Nam Hoa một hồi rồi mới trầm tư uống một ngụm trà, sau đó thản nhiên lên tiếng, “Sur huynh...”

Nàng cố ý nói lấp lửng...

Một tiếng “cạch” vang lên bởi Nam Hoa công chúa không cẩn thận làm đổ nghiêng chén trà, sắc mặt liền trở nên cực kỳ mất tự nhiên, hàng mi cũng nhẹ nhàng run run. Xuân Mai đứng phía sau vội vàng bước tới thu dọn.

“Có bị bỏng không?” Sở Lăng Thường khẽ cất tiếng hỏi.

Nam Hoa công chúa vội vàng lắc đầu, trên môi dâng lên nụ cười có chút mất tự nhiên. Đợi Xuân Mai thu dọn sạch sẽ xong, hai tay Nam Hoa cũng theo bản năng đặt lên trên đùi, thảnh thơi lại nắm lấy tà váy lụa, tinh thần lộ ra chút hoảng loạn.

Sở Lăng Thường cũng không nói gì nữa mà chỉ cười nhẹ.

Quyển 4 - Chương 20: Ai giải sầu tương tư?

Thật lâu sau...

“Lăng Thường, cô vừa nói...” Nam Hoa công chúa chủ động mở lời, ngữ điệu có chút chần chừ, nắm tay cũng vô thức siết lấy tà váy, “Sur huynh của cô...có chuyện gì vậy?”

Vẻ mặt của Nam Hoa lúc này hoàn toàn khác biệt so với lúc nghe được tin Hách Liên Ngự Thuấn bị nhốt vào đại lao.

“Sur huynh?” Sở Lăng Thường mỉm cười bởi rốt cục nàng đã hiểu rõ ràng tâm tư của Nam Hoa công chúa. Nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, nàng chậm rãi đáp lời, “Tôi chỉ muốn nói, không biết sur huynh hiện giờ thế nào thôi.”

Nói xong mấy lời này, đôi mắt trong veo của nàng liền sáng lên, thần thái cũng lộ rõ vẻтреu ghẹo Nam Hoa công chúa.

Thấy vẻ mặt nàng như vậy, Nam Hoa công chúa liền tỉnh ngộ, mặt đỏ bừng lên, giờ nắm tay nắm nhẹ vào cánh tay của Sở Lăng Thường. Sở Lăng Thường cũng chỉ là một nha đầu mười mấy tuổi, đương nhiên vẫn có chút ngịch ngợm, cười khế tránh đi thế tấn công của Nam Hoa rồi hai người họ thoải mái đùa giỡn một hồi.

Đến khi Nam Hoa công chúa thở hắt hển trở lại ghế ngồi, hướng về phía nàng khoát tay, “Thôi thôi, cô thật xấu. Cô có khinh công còn tôi thì không, tôi đấu không lại.”

“Sao cô lại biết chuyện tôi biết khinh công?” Sở Lăng Thường thấy Nam Hoa dừng tay liền mỉm cười ngồi xuống, tò mò hỏi lại.

“Bởi vì tôi từng thấy Dạ công tử sử dụng khinh công, thực giống hệt với cô.” Nam Hoa thuận miệng nói ra mấy lời này, đột nhiên ý thức được điều gì đó vội đưa tay che miệng. Lại thấy ánh mắt như đã hiểu rõ mọi chuyện của Sở Lăng Thường thì vội vàng xua tay giải thích, “Cô đừng hiểu lầm, tôi không có nhìn lên Dạ công tử. Là huynh ấy ở trong cung đã từng cứu tôi nên tôi mới biết.”

“A? Tôi cũng đâu có nói là cô nhìn lên sư huynh lúc nào đâu?” Sở Lăng Thường liền bày ra vẻ ủy khuất, hàng mi thanh tú hơi nhú lại rồi bật cười, “Thì ra là cô nhìn lên sư huynh tôi?”

“Không có, không có, đâu có như cô nói!” Nam Hoa công chúa càng lúc càng hoảng hốt, bối rối lắc đầu, “Cô...cô đừng tưởng tượng lung tung!”

Sở Lăng Thường kéo lấy tay Nam Hoa, quyết định không tránh né nữa mà hỏi thẳng, “Thật ra, người trong lòng cô là sư huynh tôi phải không?”

Nam Hoa công chúa ngẩng phắt đầu lên nhìn Sở Lăng Thường, theo phản xạ vừa muốn lên tiếng phủ nhận, nhưng thấy đôi mắt Sở Lăng Thường tràn ngập vẻ khẳng định thì không khỏi cảm thấy bối rối rồi khẽ cụp mắt xuống, nhẹ giọng nói, “Dù có thích thì cũng làm gì được chứ? Tôi đã là kẻ tàn hoa bại liễu, Dạ công tử lại là thế ngoại cao nhân, là chi sỹ tài ba như vậy, sao có thể để ý tôi chứ? Nay tôi lại gả tới Hung Nô, trời Nam đất Bắc, cơ hội gặp lại thực quá xa vời. Mà dù cho giờ phút này có gặp lại nhau thì sao chứ? Tôi và Dạ công tử vĩnh viễn cũng không có cơ hội ở chung một chỗ.”

Sở Lăng Thường cũng hiểu được tình cảnh hiện giờ của Nam Hoa.

Cô ấy là công chúa phụng mệnh hoà thân, ở trong mắt mọi người là đương kim vương phi của Tả hiền vương. Làm gì có ai cho phép vương phi yêu một người khác chứ? Vậy Hách Liên Ngự Thuần có biết tâm tư của Nam Hoa hay không? Nếu hắn đã biết chân tướng sự việc thì sẽ ra sao?”

“Nam Hoa, cô không cần coi nhẹ bản thân mình. Có lẽ sư huynh...” Nàng nghĩ một chút rồi mới lên tiếng, trong đầu không khỏi nhớ tới cảnh tượng sư huynh ngồi dưới tán hoa đào đêm đó, trong đôi mắt huynh ấy tràn ngập vẻ cô đơn.

Nam Hoa công chúa ngược mắt nhìn nàng, dường như chờ mong hoặc sợ hãi điều gì đó.

Sở Lăng Thường liếm nhẹ cánh môi, đem ý nghĩ vẫn ẩn sâu trong lòng nói ra, “Nói không chừng, trong lòng sư huynh đã có cô từ lâu rồi!”

“Không...” Nam Hoa công chúa đứng bật dậy, hô hấp cũng trở nên dồn dập, “Lăng Thường, cô...cô đừng nói nữa!” Nhìn dáng vẻ Nam Hoa lúc này thực sự đang rất kích động, thậm chí nói năng còn có chút lộn xộn.

Thấy Nam Hoa công chúa thế này, Sở Lăng Thường không khỏi cảm thấy đau lòng. Giờ khắc này, nàng còn có chút hối hận vì đã nói ra như vậy. Nàng có thể nhìn thấu suy nghĩ của người khác là sự thật, nhưng khả năng nhìn thấu được tình cảm nam nữ vẫn chỉ ở mức sơ khai. Nhìn Nam Hoa thế này nàng mới ý thức được, nếu công chúa cho rằng bản thân mình là đơn phương tình nguyện thì còn có thể tự thuyết phục bản thân không nên ôm ảo tưởng. Nếu cô ấy biết trong lòng sư huynh cũng có mình, như vậy tình cảm đó không còn là đơn phương nữa, loại ảo tưởng đó sẽ nhanh chóng xuyên phá bức tường mong manh trong tim, khiến cuộc sống hiện thời của công

chúa chẳng khác nào như trong chốn lao tù. Sao nàng lại có thể phạm phải sai lầm như vậy?

Công chúa đã gả tận Hung Nô, trở thành phu nhân của người ta, sao có thể cùng sư huynh kết mối duyên tình chứ?

Cho dù nàng có lòng giúp đỡ thì sẽ phải đối mặt với Hách Liên Ngự Thuấn. Hắn là một nam nhân thâm sâu khó lường, nàng thực không biết mình có thể đấu lại với hắn hay không nữa.

Nam Hoa công chúa thấy Sở Lăng Thường có chút suy tư thì lại cảm thấy hoảng hốt, kéo lấy tay nàng, yếu ớt lên tiếng, “Lăng Thường, tôi nên làm gì bây giờ? Nên làm gì bây giờ? Tôi thật sự....rất nhớ huynh ấy!”

Những giọt lệ từ hốc mắt Nam Hoa công chúa nhanh chóng rơi xuống mu bàn tay của Sở Lăng Thường, đem theo cảm giác nóng hổi khiến lòng nàng bất giác đau nhói.

Bóng đêm càng lúc càng dày đặc. Từ phía xa mơ hồ truyền tới mấy tiếng “Đinh!...Đinh!...Đinh!” Xem ra đã tới canh ba.

Đêm nay, Sở Lăng Thường không hề cảm thấy buồn ngủ. Nếu là lúc bình thường thì chưa tới canh hai nàng đã sớm ngủ say, nhưng đêm nay thì nàng lại hoàn toàn tỉnh táo.

Trên giường vẫn còn vương vấn mùi xạ hương của Hách Liên Ngự Thuấn, nhưng đêm nay, hắn không có ở nơi này.

Lăn qua lăn lại mấy vòng, Sở Lăng Thường rốt cục ngồi dậy bước xuống giường, đến bên cửa sổ nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra. Theo làn

gió đêm nhẹ nhàng tràn vào phòng, tâm tư đang hỗn loạn của nàng cũng dịu lại đôi chút.

Ngày hôm nay, Nam Hoa công chúa đã dừng cảm thọ lộ lòng mình, còn hỏi nàng phải làm sao với bộ dáng đầy thống khổ. Nàng cũng thực muốn biết về sau nên làm gì. Ngay hiện tại, nàng rất muốn vì công chúa và sư huynh gieo một quẻ nhưng lại nín lại. Sư phụ đã từng nói, con người kỳ nhất là việc thông hiểu số mệnh. Bởi khi đã biết trước số mệnh, nếu mệnh tốt thì họ sẽ mất đi chí tiến thủ, chờ vào mệnh trời. Nếu không tốt thì lại suy sụp, không chịu tích cực cố gắng. Vận mệnh mặc dù đã định, nhưng vẫn là nhân định thắng thiên, nàng không dám xem vận mệnh của hai người họ như thế nào bởi vì nàng sợ, nếu như không được như ý thì phải làm sao?

Nàng cùng Nam Hoa công chúa thực sự lâm vào tình cảnh thật nực cười. Công chúa là vương phi của Hách Liên Ngự Thuần mà ngay cửa điện của cô ấy hẳn cũng không bước tới, còn trong lòng công chúa lại có người khác. Mà nàng, là tù binh, là kẻ địch của Hung Nô. Vậy mà mấy ngày nay hẳn đều ngủ lại nơi này, vậy trong lòng nàng đang vương vấn ai?

Thanh Tụ?

Sư huynh?

Hay là...

Quay đầu lại nhìn chiếc giường trống trơn, lại nhớ tới đêm đó hẳn nhẹ nhàng thì thầm bên tai nàng, “Đừng lộn xộn!”

Nàng thừa nhận thanh âm đó cực kỳ dễ nghe, trầm ổn ấm áp khiến nàng có thể an tâm chìm vào giấc ngủ. Đến lúc này, nàng mới giật mình tỉnh ngộ, thì ra từ lúc nàng bước vào Cẩm lâu, hẳn vẫn luôn

ngủ lại nơi này.

Ngoại trừ...

Đêm nay...

Nhịp tim không khỏi đập loạn lên, Sở Lăng Thường đưa tay đè lên ngực như muốn bình ổn lại. Một tình cảm khác lạ không ngừng dâng lên trong lòng nàng mà nàng vẫn không dám đối diện. Hôm nay, nàng gieo quẻ như vậy thực sự là vì muốn cứu công chúa hay sao?

Nàng lại bắt đầu cảm thấy mơ hồ.

Không!

Một trận gió đêm thổi qua khiến Sở Lăng Thường chợt tỉnh. Nàng nghĩ cái gì vậy? Sao lại ở đây chứ? Đêm nay đáng lẽ nàng phải tận dụng để điều tra chứ không nên chìm trong những suy nghĩ miên man như vậy.

Sở Lăng Thường lại nghĩ tới được phòng, nghĩ tới ngăn cuối cùng ở trên cao và cũng là ngăn duy nhất mà nàng chưa mở ra xem được.

Quyển 4 - Chương 21: Phần 1: Mỹ ngọc chi vương

Hoàng thành, thiên lao...

Không khí âm u ảm thấp lấp đầy hô hấp khiến người ta có cảm giác hít thở vô cùng khó nhọc. Nơi này có quá nhiều áp lực, tiếng xích sắt leng keng phá vỡ tâm tình bình lặng, thỉnh thoảng còn vọng tới tiếng bọn thị vệ sử dụng hình cụ để bức cung cùng với tiếng phạm nhân kêu thét thảm thiết cơ hồ vang vọng khắp chốn lao tù.

Đã vào tới thiên lao này thì chắc chắn đã thuộc dạng tử tù, không còn đường sống, cũng đừng mong có khả năng thoát ra ngoài. Cơ hội duy nhất có thể ra ngoài chính là đi tới nơi hành hình.

Tuy nhiên cũng có ngoại lệ...

Ngoại lệ này chính là...nơi giam giữ Hách Liên Ngự Thuấn.

Trên cửa nhà lao là những sợi xích sắt to bản thường thấy nhưng không hề có trọng binh canh gác, chỉ thỉnh thoảng có mấy tên thị vệ đảo qua xem xét một chút rồi lập tức tránh đi.

Thiên lao này là nơi không thấy được ánh sáng mặt trời. Bởi không có một chút ánh nắng nào chiếu vào nên toàn bộ thiên lao đều phải thấp nển để lấy ánh sáng. Tuy nhiên, ánh nển không hề có chút lay động nào đủ chứng tỏ nơi này đến một chút gió cũng không lọt nổi.

Ở nơi này cũng không có khái niệm thời gian, phạm nhân vĩnh viễn cũng không biết được bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, lúc này là thời

gian nào, ngày bao nhiêu.

Hách Liên Ngự Thuấn ngồi trên giường gỗ, thân hình cao lớn dựa vào vách tường, bàn tay đặt trên đầu gối, nhắm mắt không hề nhúc nhích. Hắn đã ngồi với tư thế này suốt cả đêm, nhưng từ hàng lông mày hơi giật giật cho thấy hắn không hề ngủ say.

Thật lâu sau, cửa lao được mở ra, rồi có tiếng bước chân của hai người vang lên hướng về phía Hách Liên Ngự Thuấn. Một người trong số đó mở miệng, thận trọng lên tiếng, “Vương gia, ty chức đã chuẩn bị thịt nướng, rượu ngon cho ngài, ngài xem có vừa ý không?”

Hách Liên Ngự Thuấn cũng không buồn mở mắt ra mà chỉ hờ hững lên tiếng, “Mang ra đi!”

“Vương gia, đã một ngày ngài không động tới đồ ăn, cho dù ngài có được thần khí dũng mãnh như Thiên Vu cũng không thể lấy thân thể ra đùa giỡn được. Ngài là vương gia tôn kính của Hung Nô ta, ty chức thấy ngài như vậy thực cảm thấy đau lòng, huống chi là Thiên Vu.” Một tên thị vệ khác mở miệng, ngữ điệu lộ rõ ý van cầu.

“Đúng vậy! Vương gia, nghe nói ngài thích nhất loại rượu này nên mọi người ở đây đã cố gắng để chuẩn bị nó, ngài hãy dùng một chút đi!”

Hách Liên Ngự Thuấn vẫn không chịu mở mắt, “Ý tốt của các huynh đệ, bản vương xin ghi tạc trong lòng. Những thứ này đem xuống chia cho mọi người đi. Bản vương hiện là tù nhân, không nên hưởng sự đãi ngộ như vậy.”

“Vương gia...” Hai tên thị vệ vừa nghe liền vội vàng quỳ xuống, “Ngài vạn lần không thể nói như vậy!”

Đây thực sự là những lời tâm huyết từ tận đáy lòng của mấy tên thị vệ.

Hách Liên Ngự Thuấn rốt cục cũng mở mắt ra, mặc dù qua một đêm không ngủ nhưng ánh mắt hắn vẫn sáng quắc. Hắn đưa mắt đảo qua hai tên thị vệ đang quỳ ngoài cửa lao, giọng nói cũng dịu đi rất nhiều, “Tâm ý của các người, bản vương đã nhận rồi. Rượu ngon, thịt ngon này bản vương không có tâm tình hưởng dụng nhưng cũng không nên lãng phí, các người nghe lời mang xuống đi.”

“Vương gia...”

“Tả hiền vương, có muốn ta uống cùng hay không?” Một tiếng cười trầm trầm vang lên cắt ngang lời bọn thị vệ. Ngay sau đó, ánh nến phản chiếu trên tường hình dáng của một nam nhân cao lớn ngang tầm với Hách Liên Ngự Thuấn. Nam nhân này không hề mặc quan phục mà chỉ khoác trên mình bộ thường phục màu tối, bờ vai rộng còn khoác thêm tấm áo choàng khiến thân thể càng thêm cao lớn.

Người vừa xuất hiện ở cửa nhà lao của Hách Liên Ngự Thuấn có hàng lông mày kiếm hơi nhếch lên, đôi mắt sáng tựa ánh sao trên bầu trời đêm còn mang theo chút ý cười, gương mặt cương nghị với sống mũi thẳng, mang theo vẻ lạnh lùng nhưng lại hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Khoé môi mỏng của người này cũng hơi cong lên.

Bọn thị vệ nhìn rõ người vừa tới là ai thì vô cùng kinh hãi, vội vàng lên tiếng vấn an...

“Ty chúc tham kiến Tả Cốc Lễ vương, chúc vương gia vạn thọ vô cương!”

Tả Cốc Lễ vương cười nhẹ rồi vẫy tay, “Các người lui ra đi! Tả hiền vương này không phải người mà các người có thể khuyên được.”

Bọn thị vệ vội vàng lui xuống.

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn nam nhân bất ngờ xuất hiện trước mặt mình thì nhếch môi cười, cũng không chút kiêng nể lên tiếng, “Nghe nói hôm qua Tả Cốc Lễ vương bị nhiễm phong hàn, hôm nay lại được gặp như vậy xem ra bệnh phong hàn này khỏi thực sự quá nhanh. Ta nhất định phải mượn vị thái y trong quý phủ về để xem vị đó có y thuật cao minh tới chừng nào.”

Tả Cốc Lễ vương Y Trĩ Tà là em ruột của Thiên Vu Quân Thần. Xét theo bối phận thì Hách Liên Ngự Thuấn phải gọi ông ta là hoàng thúc. Nhưng bởi tuổi tác của Y Trĩ Tà cũng không lớn hơn Hách Liên Ngự Thuấn bao nhiêu nên trước giờ quan hệ giữa hai người họ vốn rất tốt. Không giống như phụ thân mình và Thiên Vu Quân Thần, Y Trĩ Tà là người không thích chinh chiến nhưng lại vô cùng túc trí đa mưu. Đây cũng chính là nguyên nhân quan trọng nhất trong mối quan hệ khăng khít giữa ông ta và Thiên Vu Quân Thần.

Hơn nữa, Tả Cốc Lễ vương cùng nhị vương tử, Hữu Cốc Lễ vương Y Kha cũng không cùng chí hướng.

“Thân còn đang là tù nhân mà còn muốn giễu cợt ta sao?” Y Trĩ Tà chủ động bê khay rượu thịt ở dưới sàn lên, mở cửa lao bước vào rồi ngồi xuống đối diện với Hách Liên Ngự Thuấn không một chút kiêng kỵ.

“Phải nói ngài và phụ vương mình diễn trò chẳng tốt chút nào cả! Dem người nhốt vào đại lao mà cửa lại không khóa, vậy tính là tù nhân kiểu gì đây?”

“Người đó còn là huynh trưởng ruột thịt của ngài.” Hách Liên Ngự Thuấn cảm thấy phải nhắc nhở Y Trĩ Tà một câu, lại thấy ông ta chủ động mở bình rượu, rót đầy hai ly khiến mùi rượu toả ra bốn phía. Quả thực là rượu ngon.

“Ngài tới đây là muốn uống rượu sao?”

Y Trĩ Tà là người có nhiều mặt tốt, chỉ mỗi tội không có rượu thì sẽ không cảm thấy vui. Tuy Hách Liên Ngự Thuấn cũng như vậy, nhưng Y Trĩ Tà thì mê rượu nặng hơn nhiều, chỉ cần là rượu ngon nhất định sẽ được ông ta coi như trân bảo, mà tửu lượng của ông ta cũng thực kinh người.

“Nhân tiện còn muốn xem Tả hiền vương oai phong lẫm liệt thường ngày giờ chậ vật ra sao nữa.” Y Trĩ Tà ngửa đầu, đem ly rượu uống một hơi cạn sạch.

“Kết quả thế nào?” Khoé môi Hách Liên Ngự Thuấn vẫn hàm chứa nét cười, cũng ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Vị cay cay của rượu xộc lên trong miệng mang theo hương thơm ngát, mùi hương này còn vương vấn rất lâu không tan, khuếch tán đến lục phủ ngũ tạng của Hách Liên Ngự Thuấn. Hít sâu một hơi, trong đầu hần lại hiện ra một bóng dáng.

Bóng dáng này như mộng như ảo, hư hư thực thực, kia là bộ y phục trắng như tuyết, kia là mái tóc đen mượt óng ả nhẹ nhàng vương vấn nơi đầu ngón tay hần. Mỗi lần ngón tay hần lùa vào mái tóc mềm mại đó lại có mùi hương thơm ngát tỏa ra khiến hần mỗi đêm đều ôm lấy nó mà chìm vào giấc ngủ. Hai mươi tám năm, năm tháng - dường như chỉ có mấy đêm đó là hần ngủ cực kỳ ngon giấc.

Mùi hương của nàng, giống như một loại độc dược, khiến hần một

khi vương vào sẽ không có cách nào từ bỏ.

Nghĩ đến đây, nơi bụng dưới của hắn lại dâng lên một hồi khô nóng. Đáng chết thật!

Y Trĩ Tà chỉ lo uống rượu, không để ý đến nét mặt Hách Liên Ngự Thuấn nổi lên sự biến hoá. Sau đó, ông ta mới chậm rãi trả lời, “Thực tế thì ta đã nghĩ sai rồi! Cho dù ngài là tù nhân vẫn mười phần uy phong凛冽, không sai chút nào!”

Quyển 4 - Chương 22: Phần 2: Mỹ ngọc chi vương

“Nếu đã khen tặng, vậy ta xin tâm lĩnh!” Hách Liên Ngự Thuấn cũng tạm gạt bỏ phiền muộn trong lòng, chủ động cầm lấy bình rượu rót đầy ly rồi uống cạn.

Y Trĩ Tà cất tiếng cười lớn, “Ta thật sự tò mò muốn biết nữ tử thế nào lại có thể khiến ngài náo loạn triều đình, ngay cả mệnh lệnh của phụ vương cũng dám cãi như vậy?”

Hách Liên Ngự Thuấn đem ly rượu đặt mạnh xuống, đôi mắt sắc bén hơi nheo lại.

“Ngài nói cái gì?”

Hắn đảo loạn triều đình? Buồn cười!

Y Trĩ Tà rất hiểu tính cách của Hách Liên Ngự Thuấn, thấy hắn nheo mắt lại liền giơ tay bày ra vẻ đầu hàng, “Coi như ta chưa nói gì!” Giờ phút này, trông ông ta chẳng có chút vẻ gì là người bề trên cả.

Hách Liên Ngự Thuấn cũng không nói gì, cầm cả bình rượu lên dốc thẳng vào miệng.

“Này, này, ngài đừng có uống như vậy...” Y Trĩ Tà sao có thể để cho Hách Liên Ngự Thuấn uống một mình. Vừa nóng vội vờn người lên giật lấy bình rượu, không ngờ nhìn lại thì bình đã sớm trống rỗng.

“Người...”

“Ha ha...” Hách Liên Ngự Thuấn đột nhiên cất tiếng cười lớn, nhìn về mặt rầu rĩ của Y Trĩ Tà thì trong lòng lại cảm thấy cực kỳ vui sướng.

“Người đứng lên cho ta!” Y Trĩ Tà đứng dậy, vươn tay tóm lấy vai Hách Liên Ngự Thuấn.

Hách Liên Ngự Thuấn cũng chậm rãi đứng dậy, “Sao thế? Ngài sẽ không vì rượu mà đánh tôi đấy chứ?”

Y Trĩ Tà nhìn Hách Liên Ngự Thuấn cười nhẹ, lại đưa tay vỗ vỗ vai hắn, “Yên tâm, ta sẽ không vì chút rượu đó mà trở mặt với người đâu. Bởi vì ta biết rõ, rượu ở phủ đệ của người mới là trân phẩm. Đi thôi, làm một chuyến tới phủ Tả hiền vương...”

“Tả Cốc Lễ vương áp giải Tả hiền vương ra khỏi thiên lao?” Hách Liên Ngự Thuấn buồn cười nhìn ông ta.

Y Trĩ Tà vòng cánh tay ôm lấy cổ Hách Liên Ngự Thuấn rồi mới trả lời, “Đi thôi, mặc kệ người nói thế nào cũng được. Ta chỉ muốn tới đó uống rượu ngon, chút nguyện vọng đó không phải cũng không chịu thoả mãn ta đấy chứ?”

Lần này Hách Liên Ngự Thuấn cũng không cự tuyệt nữa mà cười nhẹ rồi cùng Y Trĩ Tà rời thiên lao.

Trong Cấm lâu im lặng dị thường, ngay cả chim chóc cũng ngừng hót vang.

Sở Lăng Thường lẳng lẳng đứng trước cửa sổ, một thân xiêm y trắng tinh nhẹ nhàng hứng lấy ánh mặt trời. Bóng dáng nàng nhìn

qua có chút cô đơn, giống như một con thuyền bị mắc cạn trong sa mạc cả ngàn năm, chỉ yên lặng chăm chú nhìn cuộc sống tang thương biến đổi, sông cạn đá mòn.

Chẳng mấy chốc sẽ đến giờ Thân nhưng nàng lại không biết mình đang chờ đợi cái gì, cũng không biết sắp đối mặt với cái gì. Nhìn chiếc bình nhỏ trong tay, ánh mắt trong veo của nàng rốt cục cũng hiện ra chút khác thường. Nàng tình nguyện rằng mình nhìn nhầm, cũng tình nguyện tối qua không bước vào được phòng. Đáng tiếc, nàng đã vào đó.

Nàng chậm rãi chớp nhẹ đôi mắt, hàng lông mi cũng run rẩy tựa như cánh bướm xinh đẹp vương phải sương sớm, dưới ánh nắng mặt trời ánh lên tia sáng lấp lánh, thật lâu...thật lâu.

Bên ngoài phủ đã sớm đứng đầy người, cảnh tượng giống hệt như hôm Hách Liên Ngự Thuấn về phủ. Tân Trát xem chừng đã ngóng đến dài cổ còn Ổ Giai thì lo lắng đi tới đi lui, thỉnh thoảng còn thúc giục thị vệ đi nghe ngóng tình hình.

Chỉ chốc lát sau, thị vệ đã chạy về, đầy hưng phấn nói, “Quận chúa, vương gia đã về rồi!”

Ổ Giai nghe vậy thì cực kỳ mừng rỡ, không nói một lời liền hướng về phía tên thị vệ vừa chạy về chạy vội tới. Tân Trát nghe xong thì cũng buông lỏng được tâm trạng bất an, lại không khỏi nhớ tới lời Sở công tử nói hôm qua, trong lòng thầm cảm thấy khiếp sợ.

Quả nhiên là giờ Thân!

Trong thiên hạ sao lại có người tính chuẩn xác như vậy.

Quả thực là kỳ nhân!

Hách Liên Ngự Thuấn cùng Y Trĩ Tà vừa về tới gần phủ đã thấy Ổ Giai đứng chờ sẵn. Vừa xuống ngựa thì Ổ Giai cũng lập tức bổ nhào vào lòng hắn.

“Hoàng thúc, người rốt cục đã trở lại, Ổ Giai lo quá!” Cô ta ngẩng đầu nhìn Hách Liên Ngự Thuấn bằng con mắt tràn ngập yêu thương, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng lên khiến vẻ nhu tình lại tăng thêm vài phần.

“Ổ Giai, sao lại ra đây?” Hách Liên Ngự Thuấn cất tiếng hỏi, đồng thời khéo léo đem cô ta đẩy ra.

“Người ta lo cho hoàng thúc nên mới kêu thị vệ để ý tình hình bên ngoài.” Ổ Giai vẫn không chịu yên, lại lần nữa ôm hắn.

“Ha ha, xem ra trong mắt quận chúa Ổ Giai chỉ có hoàng thúc của mình thôi.” Y Trĩ Tà từ trên lưng ngựa cười lớn.

Hách Liên Ngự Thuấn lại lần nữa đem Ổ Giai đẩy ra, trầm giọng ra lệnh, “Thật là không biết lớn nhỏ, còn không tới chào!”

Ổ Giai thè lưỡi, đi đến trước mặt Y Trĩ Tà, cung kính thi lễ, “Ổ Giai tham kiến Tả Cốc Lễ vương!”

“Ay da, để ta xem nào!” Y Trĩ Tà cười nhẹ rồi nhìn Ổ Giai, “Không tồi, không tồi, mới mấy tháng không gặp đã lại trở mã xinh đẹp, không còn là tiểu hài tử nữa rồi.”

“Ổ Giai đã sớm trưởng thành rồi mà!” Ổ Giai lại lần nữa trở về dáng vẻ nũng nịu, hướng về phía Y Trĩ Tà nổi giận bĩu môi, lại dùng khoe

mắt liếc Hách Liên Ngự Thuấn đầy yêu thương. Cô ta vốn muốn lớn thật nhanh để có thể xứng đôi với hắn.

Y Trĩ Tà thấy thế lắc đầu cười cười, Hách Liên Ngự Thuấn cũng không nói gì nữa, ba người hướng về phía phủ đệ đi tới.

Bước thêm vài bước, lại thấy quản gia Tân Trát cũng đứng chờ trước cửa, bọn nô tỳ thị vệ cũng tụ lại cả đám thì không khỏi cảm thấy tò mò, Hách Liên Ngự Thuấn uy nghiêm lên tiếng, “Các người làm cái gì vậy?”

Tân Trát vui sướng nhìn Hách Liên Ngự Thuấn, "Vương gia, ngài rất cục đã bình an đã trở lại, tin báo nói ngài bị nhốt vào đại lao khiến bọn nô tài sợ quá. Biết ngài có thể bình an trở về nên tất cả đều đứng đây chờ."

Hách Liên Ngự Thuấn nghe xong không khỏi cảm thấy nghi hoặc, dường như cũng muốn hỏi lại nhưng lại kìm nén, dường như trong lòng đã ngầm đoán được vậy.

Y Trĩ Tà là người thông minh, vừa nghe đã biết trong lời của quản gia có ý tứ nên tiến lên cười hỏi, “Kỳ lạ, các người làm sao biết được khi nào Tả hiền vương sẽ về phủ? Bình an về phủ? Không phải ngày nào cũng đứng đây chờ đấy chứ?”

“A, nô tài tham kiến Tả Cốc Lễ vương. Bẩm vương gia, là Sở công tử...”

“Tân Trát...” Hách Liên Ngự Thuấn không đợi quản gia nói xong đã trầm giọng ra lệnh, “Lập tức chuẩn bị rượu ngon cùng mỹ thực, bản vương muốn cùng Tả Cốc Lễ vương uống thật thoải mái.”

“Vâng, vâng, nô tài lập tức chuẩn bị.” Tân Trát mơ hồ cảm thấy mình

đã nói điều gì sai liền vội vàng cười làm lành rồi quay đi, phân phó bọn hạ nhân nhanh chóng chuẩn bị.

Ổ Giai vẫn quần lấy Hách Liên Ngự Thuấn không chịu rời đi, sau đó còn khoác lấy cánh tay hắn rất chặt.

Y Trĩ Tà kín đáo đánh giá Hách Liên Ngự Thuấn một hồi rồi cười nhẹ, "Sở công tử là người phương nào vậy?"

Không đợi Hách Liên Ngự Thuấn trả lời, Ổ Giai đã chen vào, "Không phải là tên tù binh sao, thường ngày còn rất giỏi làm bộ làm tịch. Hừ!"

"Ổ Giai, về phòng đi!" Sắc mặt Hách Liên Ngự Thuấn hơi trầm xuống.

"Hoàng thúc..." Ổ Giai uỷ khuất nhìn hắn, không hiểu vì sao thanh âm của hắn lại đột ngột lạnh lùng như vậy.

Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn lộ rõ ý cảnh cáo khiến cô ta sợ đến nỗi không dám nói gì nữa, vội ba chân bốn cẳng chạy biến.

"Tả Cốc Lễ vương, mời!" Sắc mặt Hách Liên Ngự Thuấn cũng biến đổi rất nhanh chóng, lúc nhìn về phía Y Trĩ Tà thì đã khôi phục bộ dáng lạnh lùng hờ hững thường ngày.

Y Trĩ Tà cười nhẹ, đem sự biến hoá nơi nét mặt của Hách Liên Ngự Thuấn ghi tạc trong lòng rồi theo hắn bước vào trong.

Quyển 4 - Chương 23: Phần 1: Trăm hoa đua nở tại Cẩm lâu?

Bữa tiệc sẽ bắt đầu vào lúc hoàng hôn. Tuy giao tình giữa Y Trĩ Tà và Hách Liên Ngự Thuấn vốn rất tốt nhưng tính trong một năm thì số lần cùng xuất hiện ở phủ thế này cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Nguyên nhân rất đơn giản, Y Trĩ Tà vốn nổi tiếng là người thích rượu, rượu ở trong phủ của ông ta đều thuộc hàng cực phẩm mà các loại rượu trân quý trong cung ông ta được uống cũng không ít. Hơn nữa, trong phủ của ông ta còn có vị đầu bếp tay nghề rất khá, những món ăn do người này làm ra đều khiến người ta không kìm lòng được mà muốn động đũa. Bởi vậy, trong phủ có rượu ngon, mỹ thực như vậy, sao ông ta còn muốn ra ngoài làm gì.

Nhưng Tả hiền vương Hách Liên Ngự Thuấn thì lại không hề như vậy. Tuy trong người hắn cũng mang dòng máu Hung Nô, đã sớm có thói quen thích uống rượu, ăn thịt, nhưng trong phủ của hắn không cất trữ nhiều rượu ngon như phủ của Y Trĩ Tà. Bởi Hách Liên Ngự Thuấn không có thói quen mỗi ngày đều uống rượu như Y Trĩ Tà nên đối với rượu ngon trong phủ cũng không có quá nhiều yêu cầu, nên đương nhiên không thể hấp dẫn Y Trĩ Tà đến được.

Hôm nay Y Trĩ Tà vô duyên vô cớ vào phủ, mục đích của ông ta thế nào, Hách Liên Ngự Thuấn cũng có thể đoán đúng tám, chín phần. Lần tới yết kiến Hán đế lúc trước, Hách Liên Ngự Thuấn có được tặng lại một số loại kỳ trân dị bảo, trong đó có loại rượu “Túy Nhân Diện.” Túy Nhân Diện là đặc sản của nước lân bang, bởi số lượng rất ít nên càng trở nên quý hiếm. Đối với người thích uống rượu mà nói, Túy Nhân Diện là thứ chẳng dễ kiếm, ngàn vàng cũng khó mua. Bởi ở Hung Nô không thể làm ra loại rượu ngon như vậy nên Y Trĩ Tà

mới mới muốn đến phủ đệ của hãn uống rượu.

Đương nhiên, Túy Nhân Diện chỉ là mục đích đầu tiên của Y Trĩ Tà, mục đích khác e rằng chính là Sở Lăng Thường. Trên dưới triều đình không ai không biết Tả hiền vương vì một tù binh mà chống đối với Thiên Vu để bị nhốt vào đại lao. Y Trĩ Tà thường ngày là người thích tìm tòi khám phá, ông ta sao có thể không hiếu kỳ đối với Sở Lăng Thường chứ?

Bởi vậy, trước khi bữa tiệc bắt đầu, Hách Liên Ngự Thuấn đã an trí ông ta ở thư phòng. Trên đường đi, Y Trĩ Tà cũng vài lần lấy cớ muốn du ngoạn hoa viên để mượn cớ rời đi nhưng đều bị Hách Liên Ngự Thuấn mỉm cười từ chối khéo.

Cuối cùng, Y Trĩ Tà không có cách nào, đành đưa bàn tay to vỗ vai Hách Liên Ngự Thuấn, “Tả hiền vương, ngài làm vậy là không đúng rồi. Dù sao ta cũng là khách trong quý phủ, khi ngài đến phủ ta cũng được trọng đãi, nay ta lại bị đối xử như vậy thật không đúng đạo.”

Hách Liên Ngự Thuấn nâng chén trà uống một hớp, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, khóe môi cũng nổi lên ý cười, “Vậy ngài muốn thế nào?”

“Giờ đã vào mùa xuân, trăm hoa đua nở. Nghe nói trong phủ của Tả hiền vương có rất nhiều loại kỳ hoa dị thảo, chẳng lẽ không thể cho ta được mở rộng tầm mắt?” Y Trĩ Tà nào có tâm tư uống trà, ông ta đã sớm bị hấp dẫn bởi tên tù binh trong phủ rồi. Rốt cục tên tù binh đó thần thông quảng đại tới cỡ nào, một nữ tử lại có thể quét sạch mười vạn binh mã, người này xem ra thực sự dũng mãnh phi thường.

“Tả Cốc Lễ vương nói vậy không đúng rồi!” Hách Liên Ngự Thuấn vẫn bình thản ngồi yên vị. Ở trên chiến trường, hãn là một dũng tướng không gì cản nổi, nhưng xuống ngựa, hãn lại trở nên cực kỳ

bình tĩnh, ngay cả nói chuyện cũng vô cùng thông thả.

Y Trĩ Tà thấy hần nói được một nửa rồi lại cầm chén trà lên uống thì biết rõ hần có ý ngăn trở nên ông ta liền đoạt lấy chén trà, đặt mạnh xuống bàn, “Ta nói sai cái gì? Sai thế nào?”

Hách Liên Ngự Thuấn thấy ông ta nổi nóng liền bật cười, “Ngài cũng vừa mới nói, mùa xuân vừa tới, vậy làm sao đã có được kỳ hoa dị thảo để ngắm.”

“Ai chẳng biết mùa xuân có trăm hoa đua nở.” Y Trĩ Tà vẫn kiên trì.

“Chỉ tiếc trong hoa viên của ta kỳ hoa dị thảo chỉ nở trong ba mùa, mùa xuân không nở, chỉ có hạ, thu, đông mà thôi.” Hách Liên Ngự Thuấn vẫn rất thoải mái giải thích.

“Ta không tin!”

Hách Liên Ngự Thuấn cũng không giải thích thêm, mà chỉ gọi quản gia Tân Trát vào, trầm giọng hỏi, “Tân Trát, hoa viên hiện giờ có loài hoa nào đang nở?”

Tân Trát vừa nghe liền cười, “Vương gia, hoa viên đâu có loại nào nở, hôm qua vừa mới lập xuân thôi.”

“Y Trĩ Tà, ngài nghe rồi chứ? Cho dù ta lừa ngài, Tân Trát là người mà ngài quen, ông ta nói không có tức là không có.” Hách Liên Ngự Thuấn mỉm cười nhìn nam nhân đối diện.

Y Trĩ Tà cũng không chịu thôi, neho mắt nhìn Hách Liên Ngự Thuấn. “Ta nói ngài thật sự không hiểu chuyện phong nguyệt mà. Hoa viên của ngài lớn như vậy, chẳng lẽ không thể trồng cây hoa đào. Phải biết rằng vào xuân, cánh hoa đào đã bay rợp trời rồi. Không hiểu

được tình thú đó, thật lãng phí hoa viên lớn thế này.”

Ông ta biết Hách Liên Ngự Thuấn có lòng ngăn trở, chắc hẳn đã đoán ra mục đích ông ta đến nơi này. Hách Liên Ngự Thuấn là người tâm cơ khó lường, có thể bất động thanh sắc mà triệt tiêu ý niệm của người khác, chẳng lẽ lần này Y Trĩ Tà thực sự phải về không?

Hách Liên Ngự Thuấn vẫn mỉm cười, nhưng trong mắt lại âm thầm ánh lên chút suy tư. Hoa đào bay rợp trời khiến hẳn không khỏi nhớ tới bầu trời ở Hán cung đêm đó, dưới tàng cây hoa đào, một thân xiêm y trắng tinh khôi của Sở Lăng Thường hệt như tiên nhân trên trời, làm sáng bừng cả không gian khiến hẳn không thể nào quên.

Xuân có trăm hoa, đạo lý này quả thực không sai chút nào.

“Tân Trát, dọn đồ ăn đi. Bản vương đói rồi!” Y Trĩ Tà thấy không đạt được mục đích thì cũng phiền chán, hướng phía Tân Trát gầm nhẹ.

Tân Trát bị thanh âm lớn tiếng bất ngờ làm cho hoảng sợ, run run một hồi rồi vội vàng đáp lời, “Tả Cốc Lễ vương, thịnh yến đang chuẩn bị rồi, Túc Nhân Diện một chút nữa sẽ được đưa lên.”

Y Trĩ Tà lạnh mặt làm thinh.

Hách Liên Ngự Thuấn chỉ cười không nói gì, ở một bên nhàn nhã uống trà.

“Tả Cốc Lễ vương muốn ngắm hoa cỏ mùa xuân thực rất đơn giản. Ổ Giai biết trong phủ có một chỗ rất đẹp.” Bên ngoài thư phòng, thanh âm của Ổ Giai đột nhiên vang lên, rồi cô ta rất nhanh chóng chạy vào, cười khanh khách nhìn Y Trĩ Tà.

Bàn tay cầm chén trà của Hách Liên Ngự Thuấn hơi cứng lại, ánh

mắt nhìn về phía Ổ Giai cũng trở nên sắc lạnh, hoàn toàn không còn vẻ tao nhã lúc trước.

Ổ Giai sợ nhất là ánh mắt này của hắn, nụ cười đang nở trên môi liền lập tức bị thu lại, vội chạy đến nấp sau lưng Y Trĩ Tà.

“Tân Trát, đưa tiểu quận chúa trở về phòng!” Thanh âm của Hách Liên Ngự Thuấn vang lên đầy lạnh lùng, mặc dù ngoài cửa là ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi nhưng bên trong lại lạnh lẽo dị thường.

Tân Trát thấy sắc mặt chủ nhân trở nên khó coi, vội bước lên muốn khuyên Ổ Giai về phòng, nào ngờ Y Trĩ Tà duỗi tay ra ngăn Tân Trát lại rồi cười nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn.

“Thái độ này của ngài là sao? Ta và Ổ Giai đã lâu không gặp, chẳng lẽ ôn chuyện cũ cũng không được?”

“Vương gia, chuyện này...” Tân Trát không dám bước lên nữa, chần chừ nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn.

Khoé môi Hách Liên Ngự Thuấn hơi giật lên, “Ôn chuyện? Ổ Giai chỉ là một tiểu hài tử, có gì để ôn chuyện?”

“Tả hiền vương, nói thế nào thì ta cũng là trưởng bối của ngài, cũng coi như có chút thân tình với Ổ Giai, ngài đừng tuyệt tình như vậy.” Y Trĩ Tà đem Ổ Giai kéo ra sau lưng, thấy Hách Liên Ngự Thuấn không nói câu nào, liền vội xoay người thấp giọng hỏi, “Người nói phong cảnh đẹp ở nơi nào? Mau đưa ta tới đó ngắm một chút!”

Ổ Giai thận trọng nhìn thoáng qua Hách Liên Ngự Thuấn rồi nuốt nước miếng nói khế, “Là Cẩm lâu, chỉ nơi đó vào mùa xuân mới có bách hoa. Đi, ta đưa ngài đến đó xem.” Nói xong, Ổ Giai liền kéo Y Trĩ Tà ra ngoài.

Quyển 4 - Chương 24: Phần 2: Trăm hoa đua nở tại Cấm lâu?

“Đứng lại!” Hách Liên Ngự Thuấn vừa nghe thấy mấy lời của Ổ Giai liền đặt mạnh chén trà xuống bàn nghe “cạch” một tiếng, trên gương mặt anh tuấn cũng lộ rõ sự giận dữ.

“Thật quá đáng! Cấm lâu kia lấy đâu ra bách hoa chứ? Y Trĩ Tà, ngài biết rõ Cấm lâu là cấm địa trong phủ này, không có sự cho phép của ta thì không ai được phép vào đó!”

Ổ Giai rón rén nép vào bên người Y Trĩ Tà.

Y Trĩ Tà cũng không buồn để ý đến thái độ của Hách Liên Ngự Thuấn mà cất tiếng cười lớn, “Hách Liên Ngự Thuấn, ngài nên tôn trọng tâm nguyện của trưởng bối mới phải. Ổ Giai, lập tức đưa ta đi xem.” Nói xong, ông ta chủ động kéo lấy tay Ổ Giai, không nói thêm lời nào lập tức rời khỏi thư phòng.

Ổ Giai có chút khiếp hãi quay đầu nhìn thoáng qua phía Hách Liên Ngự Thuấn nhưng đến khi quay đi thì khóe môi cô ta lại nổi lên ý cười thỏa mãn vì đã thực hiện được âm mưu.

Việc Y Trĩ Tà tự tiện xông vào Cấm lâu đã khiến sắc mặt Hách Liên Ngự Thuấn hoàn toàn biến đổi. Bởi công phu của Y Trĩ Tà cũng không tồi, ông ta kéo Ổ Giai đi nhanh như tên bắn khiến hần chỉ có thể nhíu mày rồi lập tức theo ra ngoài.

Tân Trát nhìn một màn vừa phát sinh trước mắt thì không khỏi đưa tay gãi đầu, không hiểu đang xảy ra chuyện gì. Trong vương phủ

trước giờ đâu có hoa nở khi mùa xuân đến, mà Tả Cốc Lễ vương cũng biết rõ điều đó. Hơn nữa, Tả Cốc Lễ vương thích ngắm hoa từ bao giờ không biết.

Ở Cấm lâu có hoa hay sao?

Chỉ có Sở công tử thôi chứ!

Băng qua hoa viên, bóng dáng của Y Trĩ Tà cùng Ổ Giai đổ dài trên nền dưới ánh mặt trời chiếu rọi. Hách Liên Ngự Thuấn cũng nhanh chóng đuổi theo sau. Y Trĩ Tà cũng là một võ tướng nhưng kinh công của Hách Liên Ngự Thuấn tuyệt đối cao thâm hơn ông ta. Thấy Y Trĩ Tà hướng về phía trọng địa của Cấm lâu bước tới, Hách Liên Ngự Thuấn liền lập tức tăng tốc vượt lên chặn trước hai người họ.

“Y Trĩ Tà, ngài không thể vào đó!” Hách Liên Ngự Thuấn giơ tay ngăn cản trước mặt Y Trĩ Tà.

“Vì sao?” Y Trĩ Tà mỉm cười nhìn hắn. Dưới ánh mặt trời, đôi mắt ông ta cũng sáng rực lên và lộ rõ vẻ thâm thúy cùng kiên trì hết Hách Liên Ngự Thuấn.

“Đây là cấm địa trong phủ, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào!” Hách Liên Ngự Thuấn nhíu mày, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Y Trĩ Tà nghĩ một hồi rồi gật đầu, “Nói như vậy, Cấm lâu hiện giờ không có lấy một bóng người?”

“Đúng vậy, tòa lâu cũ đã hoang phế nhiều năm thì có gì để xem chứ! Đừng nghe Ổ Giai nói lung tung!” Hách Liên Ngự Thuấn nhìn thoáng qua Ổ Giai, ánh mắt cực kỳ khó chịu khiến cô ta sợ hãi co người lại.

Y Trĩ Tà đã sớm biết trong lòng Hách Liên Ngự Thuấn có chuyện giấu diếm. Nếu đây thực sự là tòa lâu bỏ hoang thì có vào xem một chút cũng đâu hại gì. Hơn nữa, Hách Liên Ngự Thuấn đã trở nên khẩn trương như vậy từ lúc nào chứ? Chỉ vì tòa lâu kia sao? Hay là vì tên tù binh đang ở bên trong đó, tên tù binh mà ngay cả Thiên Vu muốn gặp mặt cũng không được thỏa nguyện. Tóm lại, chuyện này nhất định là có nguyên do.

Xông bừa vào xem ra không có khả năng bởi Hách Liên Ngự Thuấn đã chặn trước mặt Y Trĩ Tà. Mà ông ta chỉ lấy cớ là đi ngắm phong cảnh nên hoàn toàn không có đủ lý do để vào hẳn bên trong Cẩm lâu. Đang nghĩ xem phải giải quyết vấn đề trước mắt như thế nào thì bỗng nhiên có một tiếng đàn mơ hồ truyền tới, lắng nghe kỹ thì có thể nhận ra đó là tiếng dao cầm. Tiếng đàn này cực kỳ du dương, nhẹ nhàng lan tỏa đến tai mọi người hết như thanh âm của tự nhiên, lắng tai nghe phương hướng thì đúng là từ sâu bên trong Cẩm lâu truyền tới.

Vẻ mặt Y Trĩ Tà lúc này cực kỳ vui mừng, so với sắc mặt xanh mét của Hách Liên Ngự Thuấn quả thực khác nhau một trời một vực. Ông ta cười ha ha rồi đưa tay vỗ vai Hách Liên Ngự Thuấn.

“Ngự Thuấn, ngài làm vậy là không đúng rồi! Còn nói Cẩm lâu không có người, vậy tại sao lại có tiếng đàn chứ?” Nói xong, ông ta liền kéo Ổ Giai, “Đi, đưa ta đi gặp người bên trong!”

Ổ Giai gật đầu, vội vàng kéo ông ta rời đi.

Hách Liên Ngự Thuấn đứng yên tại chỗ, ánh mặt trời chiếu lên gương mặt hắn phản xạ trên những đường nét cương nghị trên gương mặt tạo thành những khoảng sáng tối. Một tia giận dữ hiện lên trong đôi mắt màu hổ phách, bàn tay to cũng siết chặt lại thành

nắm đấm, “Sở Lăng Thường, người cố tình đối nghịch với bản vương có phải không?”

Đáng chết!

Trong địa phận của Cẩm lâu, từng cơn gió nhẹ thoảng qua đem theo mùi thơm mát của lá cây đầu xuân lan toả khắp nơi. Bọn thị vệ đều tụ lại một chỗ, yên lặng lắng nghe tiếng đàn tuyệt diệu. Tiếng đàn này là từ bên trong Cẩm lâu vọng ra. Sở Lăng Thường ngồi dựa bên cửa sổ với trường bào trắng tinh, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng lướt trên dây đàn, tấu lên một chuỗi thanh âm vô cùng êm ái.

Nàng đang ngồi đối diện với Đông Hà. Đông Hà cũng giống như Xuân Mai, đều là nha hoàn bên cạnh Nam Hoa công chúa. Bởi Nam Hoa công chúa sợ Sở Lăng Thường không có người hầu hạ nên đã kêu Đông Hà tới chăm lo mọi việc ở Cẩm lâu này cho nàng.

Lúc ở Hán cung, Đông Hà cũng từng gặp qua Sở Lăng Thường. Mặc dù chưa từng tiếp xúc trực tiếp nhưng cũng đã nghe nói về bản lĩnh của nàng nên nha đầu kia vẫn luôn tỏ rõ sự sùng bái đối với nàng. Nay có thể hầu hạ nàng như vậy thì cảm thấy cực kỳ cao hứng. Nhìn Sở Lăng Thường gảy đàn, gương mặt Đông Hà lộ rõ vẻ mê muội. Nha hoàn này chưa từng thấy một nữ tử khuynh quốc khuynh thành đến khi cải trang nam tử lại vẫn có thể tuấn dật phi phàm đến vậy. Dưới ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ, trông Sở Lăng Thường hệt như tiên nhân trên trời, toàn thân tỏa ra khí chất vô cùng thanh nhã.

Thời gian này, Đông Hà cũng nghe được không ít lời đồn nhảm trong phủ. Họ nói cái gì mà vương gia có quan hệ đoạn tụ. Nghĩ đến đây Đông Hà lại thầm bật cười. Nếu thực sự có nam tử tuấn tú như vậy,

nam nhân không có ý nghĩ đoạn tụ cũng thật khó khăn?

Đàn, vốn là của Nam Hoa công chúa vừa mới được đưa tới chưa bao lâu. Nghe nói là bởi Sở Lăng Thường đã tự mình nhờ thị vệ đến mượn đàn của Nam Hoa công chúa. Đông Hà lý giải việc này là do Cẩm lâu nằm ở nơi xa khuất nhất trong phủ nên hàng ngày cũng chỉ có thể dựa vào tiếng đàn bầu bạn để qua ngày.

Tiếng đàn thánh thót mà tiếng ca cũng vô cùng dễ nghe.

Sở Lăng Thường lại cố tình đè nén âm lượng nên càng tạo thành một âm vực thú vị.

Y Trĩ Tà được Ổ Giai dẫn đường vừa xông vào trong sân đã thấy tiếng đàn càng lúc càng rõ ràng, lại nghe thấy cả tiếng ca chưa từng được thưởng thức bao giờ.

Bọn thị vệ trong sân cũng đắm chìm trong tiếng đàn ca, không hề phát hiện có người tiến vào nên cũng không có chút động tĩnh.

“Các người...”

Ổ Giai vừa muốn lớn tiếng quát bọn thị vệ thì đã bị Y Trĩ Tà kéo lại, ra hiệu cho cô ta đừng lên tiếng. Theo tiếng đàn ngẩng đầu lên, Y Trĩ Tà nhìn thấy bên cửa sổ lầu hai có một vị công tử đang nhẹ nhàng gảy đàn và cất tiếng ca khe khẽ.

Y Trĩ Tà tuyệt đối không ngờ tới, chỉ cần liếc mắt một cái, đem bóng dáng vận trường bào trắng tinh khôi kia thu vào trong tầm mắt thì ông ta đã không có cách nào nhìn đi nơi khác. Ánh mắt ông ta lộ rõ sự ngạc nhiên, mà đáy lòng cũng có một tình cảm kỳ lạ nảy sinh. Y Trĩ Tà chưa từng nghĩ rằng bản thân mình có thể chỉ trong khoảnh khắc đã có thể yêu thương một người, lại chỉ là vừa mới qua một cái liếc

nhìn.

Giống như, đời này kiếp này, không có người nào có thể lọt vào mắt, tiến vào trái tim ông ta, nhưng đến hôm nay, một cái liếc mắt đã khiến ông ta khuynh tâm, động tình.

Thân hình cao lớn đứng ngậy giữa sân, Y Trĩ Tà si ngốc ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ lầu hai, trên môi nở nụ cười yếu ớt về phía “nam tử” áo trắng, trái tim cũng bắt đầu đập loạn lên không theo tiết tấu.

Ánh mặt trời rơi vào bàn tay trắng như ngọc của nam tử đó, từng cử chỉ đều toát lên sự cao quý thanh nhã đến kinh tâm động phách. Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng tựa như tiên nữ ngân hoa, khiến người ta không thể nào quên.

Đứng ở bên cạnh Y Trĩ Tà, tâm tình Ổ Giai cũng không khỏi bồn loạn. Lần đầu tiên trong đời cô ta cảm thấy ghen tỵ với một nam nhân. Sao người này còn có thể đẹp hơn cả nữ nhân như vậy? Nhìn lại dáng vẻ Y Trĩ Tà bên cạnh, không phải ông ta cũng bị hấp mê hoặc đấy chứ? Nhưng bị mê hoặc cũng tốt, nói không chừng Tả Cốc Lễ vương còn có thể thỉnh cầu Hách Liên Ngự Thuấn để mang hắn đi. Ông ta là trưởng bối của hoàng thúc, cho dù không muốn hoàng thúc cũng không thể cự tuyệt.

Cô ta mặc kệ hắn có phải tù binh hay không, chỉ cần hoàng thúc đừng chạy tới Cẩm lâu này nữa là được.

Quyển 4 - Chương 25: Phần 1:

Khó gặp được tình nhân

Khi Hách Liên Ngự Thuấn bước vào đến bên trong thì vẻ mặt của Y Trĩ Tà cũng hoàn toàn bị hấn nhìn thấu. Ngẩng đầu nhìn về phía Sở Lăng Thường, sắc mặt hấn cũng trở nên xanh mét.

“Thạc nhân kỳ kỳ, y cấm y, tề hầu chi tử, vệ hầu chi thê, đông cung chi muội, hình hầu chi di, đàm công duy tư, thủ như nhu đề, phu như ngưng chi, lĩnh như tù tề, xỉ như hồ tề, tần thủ nga mi, xảo tiểu thiện hề, mỹ mục phán hề, thạc nhân ngao ngao, thuyết vu nông giao, tứ mẫu hữu kiêu, chu tiêu tiêu, địch dĩ triêu, đại phu túc thối, vô sử quân lao, hà thủy hương dương, bắc lưu hoạt hoạt, thi vị phát phát, gia yết yết, thứ khương nghiêm nghiêm, thứ sĩ hữu.”

Tiếng ca thánh thót nhẹ nhàng thoát ra từ đôi môi Sở Lăng Thường, hòa cùng tiếng đàn bay tới tai Y Trĩ Tà, khiến ông ta nghe đến mê mẩn.

Khi tiếng đàn vừa dứt, ánh mắt nàng nhẹ nhàng đảo qua người đang đứng dưới lầu, nhưng lại tỏ ra không nhìn thấy rồi chậm rãi buông lời tay áo, đem những ngón tay ngọc rời khỏi cây huyền cầm.

Đông Hà nghe xong thì vô cùng hâm mộ, nhin không được liền tò mò hỏi, “Hoàn dư, đây là khúc ca gì mà êm tai quá vậy?”

Sở Lăng Thường vừa muốn trả lời thì từ dưới sân, một thanh âm của nam nhân đã vang lên thay cho câu trả lời của nàng, “Tiếng đàn của công tử thực hay, tiếng ca lại càng kỳ diệu hơn. Lời ca này xuất xứ từ bài “Thạc nhân” nói về dung nhan mỹ lệ của người con gái nước

Tề là Trang Khương lúc được gả cho Vệ Trang Công.”

Lúc này, bọn thị vệ dưới lầu mới phát hiện có người tiến vào sân thì bưng tỉnh lại, sợ hãi đến biến sắc, vội vàng đứng lên cung kính vấn an.

“Ty chúc tham kiến Tả Cốc Lễ vương, tham kiến...vương gia!”

Thấy Hách Liên Ngự Thuấn cũng bước tới, bọn thị vệ sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, hoảng hốt nói, “Vương gia, ty chúc không dám lười biếng, chỉ là...chỉ là...”

“Chỉ là tiếng đàn này quá hay, tiếng ca quá mê hoặc nên mới hấp dẫn các người mà thôi. Yên tâm đi, Tả hiền vương sẽ không trách tội các người.” Y Trĩ Tà cười nhẹ, quay đầu nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn.

Hay thật, quả nhiên nơi này đang giấu người.

Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhíu mày khi thấy Y Trĩ Tà ở trong phủ của hắn mà lại tỏ ra vượt khách thành chủ. Hắn vừa muốn mở miệng thì một thanh âm trong trẻo từ trong Cấm lâu truyền tới...

“Thì ra là Tả Cốc Lễ vương của Hung Nô. Thất kính! Thất kính!” Sở Lăng Thường bước ra khỏi Cấm lâu, nhẹ nhàng nói, “Không ngờ Tả Cốc Lễ vương cũng yêu thích Kinh Thi, nếu so với những người cố tỏ ra phong nhã hay chỉ biết giết người làm niềm vui thì thực đáng tán thưởng nhiều lắm.”

Hách Liên Ngự Thuấn sầm mặt xuống, ánh mắt cũng lộ rõ vẻ tức giận.

Y Trĩ Tà chỉ cảm thấy như vừa có một cơn gió nhẹ thoảng qua, quay

đầu nhìn lại, chỉ thấy người vừa bước từ trong Cấm lâu ra tựa như tiên nhân giáng thế, càng nhìn càng thấy kinh tâm động phách. Bộ trường bào màu trắng dưới ánh mặt trời như ánh lên một vầng hào quang chói lọi, lại giống như một bông sen tinh khiết, chỉ có thể ngắm nhìn mà không thể chạm vào, chỉ có thể quan sát từ xa chứ không thể lại gần đùa bỡn.

“Nếu tiếng đàn thô lậu của tại hạ đã quấy nhiễu đến Tả Cốc Lễ vương, mong vương gia thứ lỗi.” Nàng hướng về phía Y Trĩ Tà thi lễ, dáng vẻ thanh thoát, ánh mắt trong veo nhẹ nhàng lưu chuyển, khóe môi hơi nhướn lên, gò má mịn màng cùng gương mặt như ẩn hiện nét cười, ánh mắt chỉ nhìn về người trước mặt, không buồn để ý đến một người sắc mặt đã sớm xanh mét, hai mắt tóe lửa cơ hồ muốn giết người.

Hách Liên Ngự Thuấn chỉ từng thấy nàng cười có một lần, đó là lúc còn ở Hán cung. Mà nay, nàng rốt cục lại nở nụ cười, nhưng là đối với Tả Cốc Lễ vương. Nụ cười của nàng, êm ái ngọt ngào như thu hết tất cả ánh nắng ấm áp lại trên khóe môi, chậm rãi khuếch tán, trong phút chốc như khiến hơi lạnh tiêu tán, khắp trời ngập tràn cánh hoa đào, thu hút mọi ánh mắt, khuấy phục mọi thành lũy trong thiên hạ.

Hắn vẫn biết nàng đẹp, rất đẹp...

“Y Trĩ Tà!” Hách Liên Ngự Thuấn quay đầu nhìn Tả Cốc Lễ vương, thấy ông ta ngây người đến thất thần, trong ánh mắt cùng khuôn mặt ngập tràn sự ái mộ thì trái tim hắn như thể vừa rớt xuống, trong lòng lại dâng lên một cảm giác phiền não khác thường. Đáng chết, chẳng lẽ Y Trĩ Tà cũng coi trọng nàng?

Y Trĩ Tà bị Hách Liên Ngự Thuấn gầm lên như vậy thì mới tỉnh ngộ, nhưng trong lúc nhất thời chỉ biết nhìn chăm chú Sở Lăng Thường,

không biết nên nói điều gì. Ông ta chỉ cảm thấy đôi mắt nàng như hấp thu hết thủy linh khí của thiên địa vạn vật, đôi mắt đó trong veo như nước, không nhiễm lấy một chút ô trọc, giống như mang theo ma lực cực lớn khiến ông ta chìm sâu vào trong đó.

Mãi lâu sau Y Trĩ Tà mới mở miệng, lại thấy ánh mắt cùng vẻ mặt của Hách Liên Ngự Thuấn khác hẳn thường ngày thì không khỏi tỉnh ngộ, vội thốt lên một câu từ tận đáy lòng...

“Công tử thực khiến người ta phải kinh ngạc.”

Lúc thấy người từ Cấm lâu bước ra, Y Trĩ Tà mới biết được thì ra đây chính là tù binh trong miệng Hách Liên Ngự Thuấn. Người này sao có thể là “công tử” chứ? Rõ ràng là một nữ tử, chỉ là cải nam trang mà thôi. Hơn nữa Y Trĩ Tà cũng biết đó chính là nữ tử đã tiêu diệt 10 vạn đại quân Hung Nô.

Y Trĩ Tà vốn có lòng muốn gặp mặt nhân tài này, nhưng cho đến khi bước đến cửa phủ thì trong đầu ông ta vẫn luôn lớn vờn hình ảnh của một tù binh chiến tranh. Người này hẳn phải là một phụ nhân, ít nhất cũng không còn trẻ, nếu không sao có thể có được kinh nghiệm cùng trí tuệ như vậy. Còn nữa, dung mạo người đó hẳn rất bình thường, chứ nếu dung mạo mỹ miều thì sao không gả cho người có điều kiện tốt, mỗi ngày cùng với binh gia qua lại làm gì cho khổ.

Không ngờ tới, người ông ta nhìn thấy lại là một nữ tử khuynh quốc khuynh thành, phong thái siêu phàm thoát tục.

Nhưng nghĩ đến việc toàn phủ này đều coi nàng là nam tử, ngay cả nàng cũng xưng mình là tại hạ thì Y Trĩ Tà cũng đem hết thủy ý nghĩ của mình chôn vùi trong lòng.

Sở Lăng Thường nghe vậy liền cười nhẹ đáp lễ, “Tả Cốc Lễ vương

quá khen!”

“Vệ phong chi trung, tương tề nữ tử, vi thủ như nhu đề, phu như ngưng chi, lĩnh như tù tề, xỉ như hồ tề, tần thủ nga mi, xảo tiểu thiện hê, mỹ mục phán hê, tại ngã khán lai, như thử nhất lai, tề nữ dĩ bất cập công tử đích nhất bán nhi dĩ.” Từng câu từng chữ của Y Trĩ Tà thốt ra đều cực kỳ văn nhã, ánh mắt nhìn về phía nàng cũng ngập tràn sự dịu dàng.

Sở Lăng Thường cũng không khó để nhận ra hàm ý từ trong ánh mắt chăm chú của Y Trĩ Tà nên khẽ mỉm cười thay lời cảm tạ. Nam nhân này thực tao nhã, nụ cười cũng êm ái, so với khí chất cương liệt của Hách Liên Ngự Thuấn thì ông ta càng thêm nhu hòa hơn rất nhiều. Nàng chỉ cùng ông ta nói vài câu ngắn ngủi nhưng lại mang theo hàm ý sâu xa tựa biển.

Ổ Giai đương nhiên nghe không hiểu, ngày thường cô ta cũng không xem cái gọi là Kinh Thi của Trung Nguyên hay đạo Khổng Mạnh gì cả. Cô ta có chút không kiên nhẫn lên tiếng, “Tả Cốc Lễ vương, ngài đừng nói chuyện nữ nhân với hấn nữa được không? Nhìn bộ dạng của hấn thực đáng ghét!”

Y Trĩ Tà chỉ cười mà không nói, thấy Hách Liên Ngự Thuấn hơi nheo mắt lại thì trong lòng đương nhiên cũng tự hiểu rõ được vài chuyện.

“Hôm nay ở vương phủ khó gặp được người tri kỷ, ta thành tâm mời công tử dự tiệc không biết công tử có nề mặt không.” Y Trĩ Tà cố ý làm thân với nàng, tự nhiên nhưng không quá càn rỡ, không để nàng bị kinh động.

Sở Lăng Thường còn chưa kịp trả lời, Hách Liên Ngự Thuấn đã nhanh chóng đi đến trước mặt nàng, cánh tay dài của hấn cũng theo bản năng siết lấy hông nàng, sắc mặt trở nên thâm trầm khó dò, ngay

cả nụ cười trên môi cũng lộ ra ý kiên quyết.

“Y Trĩ Tà, sợ làm cho ngài thất vọng rồi, người này không có quyền rời khỏi Cẩm lâu.” Nói xong hắn dứt khoát kéo tay nàng hướng về phía Cẩm lâu đi tới.

Quyển 4 - Chương 26: Phần 2: Khó gặp được tình nhân

Sở Lăng Thường không ngờ Hách Liên Ngự Thuấn lại làm như vậy trước mặt mọi người. Hắn ngang nhiên kéo nàng đi vào Cấm lâu, mặc cho bọn thị vệ mở to mắt đến nỗi tưởng như con người rơi cả ra ngoài. Tâm trạng của Sở Lăng Thường lúc này lại trùng xuống. Xong rồi, kiểu này hiểu lầm sẽ càng sâu sắc.

Nàng muốn giãy giụa thoát ra nhưng lại bị sắc mặt của Hách Liên Ngự Thuấn làm cho hết hồn. Vừa rồi vẫn còn tươi cười, giờ khuôn mặt hắn đã trở nên xanh mét khiến người ta sợ hãi. Nhất là ánh mắt hắn, hết như ánh đao kiếm sắc lạnh trên chiến trường, chỉ cần lướt nhẹ qua cũng đủ mất mạng.

Sắc mặt Ổ Giai cũng biến đổi, bàn tay siết lại thành nắm đấm, vừa muốn tiến lên trước đã thấy Y Trĩ Tà bước nhanh tới, dùng thân hình cao lớn của mình chắn trước mặt Hách Liên Ngự Thuấn. Hai nam nhân cao lớn đối diện nhau, duy chỉ có thân hình nhỏ bé của Sở Lăng Thường kẹt ở giữa.

Hách Liên Ngự Thuấn thấy Y Trĩ Tà tiến lên ngăn cản thì đôi mắt sắc bén như chim ưng hơi nheo lại, thản nhiên cất tiếng, “Y Trĩ Tà, từ lúc nào ngài thích xen vào chuyện người khác như vậy?”

Trên môi Y Trĩ Tà nở nụ cười cực kỳ hiền hòa vô cùng mê hoặc, “Không phải ta xen vào mà chỉ là đột nhiên cảm thấy bữa tiệc tối nay nếu chỉ có hai chúng ta thì thật sự rất buồn tẻ, ba người cùng nâng chén chẳng phải sẽ tốt hơn sao?”

“Tránh ra!” Hách Liên Ngự Thuấn dường như đã mất đi sự nhẫn nại, ngữ khí tuy rằng trầm ổn lạnh nhạt nhưng cũng không khó để nghe ra sự áp lực cùng kìm nén trong đó. Hắc lúc này giống như một con thú hoang bị vây khốn trong lồng sắt, khiến cho người ta bị đả kích nặng nề.

Y Trĩ Tà vẫn mỉm cười hệt như vậy, không hề có một chút ý thoái nhượng.

Sở Lăng Thường lẳng lặng nhìn một màn trước mặt, ánh mắt nhu hòa vừa rồi cũng nhanh chóng biến mất hệt như bị nhấn chìm trong biển lớn, nhanh đến mức khiến người ta không cách nào phát hiện. Đúng vậy, nàng hy vọng nhìn thấy cảnh này, là nàng cố ý kích thích cùng lợi dụng Ổ Giai, nàng cũng rất hy vọng có một người đứng ra cùng chống lại Hách Liên Ngự Thuấn, cho dù mục đích của đối phương thế nào thì nàng cũng chỉ có một mục đích, đó là hoàng thành Hung Nô.

Ổ Giai là mẫu người điển hình của kẻ đắc ý vênh mặt. Lần trước ở dược phòng, cô ta vốn đã rất vui sướng, nhưng không ngờ tới Hách Liên Ngự Thuấn lại chủ động bỏ việc tra xét nên đương nhiên không cam lòng. Mà hôm qua, nàng lại cố ý kích phát tính ghen tỵ của cô ta. Lần này Sở Lăng Thường dám cam đoan rằng cô ta nhất định trúng kế bởi bất luận thế nào, dù cho có không cam tâm tình nguyện thì Ổ Giai cũng chỉ có một mục đích, đó là mau chóng đuổi nàng ra khỏi vương phủ.

Để có thể ra khỏi vương phủ đương nhiên phải có người giúp đỡ, chỉ là Sở Lăng Thường không ngờ cơ hội lại tới nhanh như vậy khi Tả Cốc Lễ vương xuất hiện.

Không khí trong sân có chút khẩn trương, bọn thị vệ không dám nhúc nhích dù chỉ một chút bởi họ có thể cảm nhận thấy hơi thở của

vương gia đã chuyển lạnh băng. Ngay lúc này, quân gia Tân Trát dẫn theo mấy nha hoàn chạy tới Cấm lâu, thấy một màn này thì cũng đứng lặng người, bọn nha hoàn khiếp sợ lấy tay che miệng. Cho tới giờ, chuyện vương gia có quan hệ đoạn tụ cũng chỉ là tin đồn mà thôi, nay tận mắt thấy vương gia lôi kéo Sở công tử như vậy thì ai nấy đều tin là thật.

“Vương....vương gia....” Tân Trát không biết đã xảy ra chuyện gì nên tiến lên, lắp bắp hỏi.

“Chuyện gì?” Hách Liên Ngự Thuấn gầm khế trong cổ họng, giọng cũng lạnh như băng khiến Tân Trát sợ run, cảm giác lạnh lẽo cũng nhanh chóng lan tỏa khắp toàn thân, ngay cả tóc tai cũng dựng ngược lên.

“Vương gia, tiệc tối đã chuẩn bị xong cả rồi ạ!” Tân Trát thận trọng bẩm báo, ánh mắt thầm nhìn về phía bàn tay to của Hách Liên Ngự Thuấn đang lôi kéo Sở Lăng Thường, trong lòng không khỏi than thầm.

Đường đường là một vương gia cao cao tại thượng lại có thể thích một nam nhân? Càng khoa trương hơn là ở trước sân có nhiều hạ nhân như vậy cũng không chút kiêng kỵ. Tân Trát lại nhìn đến Tả Cốc Lễ vương, dường như ông ta đang cố ý đối kháng với vương gia. Đem một màn trước mắt quan sát kỹ thì Tân Trát lại càng chấn động, không phải là...Tả Cốc Lễ vương cũng thích Sở công tử đấy chứ?

Trời ạ, thế này là sao vậy?

Tân Trát có chút băn khoăn nhìn Sở Lăng Thường. Phải làm sao đây? Thật ra ông ta đối với vị công tử này cũng khá có thiện cảm. Nhưng nếu Sở công tử lại thật sự làm hại đến vương gia thì ông ta

không thể ngồi yên không để ý đến.

Y Trĩ Tà nghe Tân Trát nói vậy liền quay sang Hách Liên Ngự Thuấn cười nhẹ, “Tiệc tối bắt đầu rồi, ngài sẽ không định để ta đói bụng đấy chứ?”

“Y Trĩ Tà, ngài nói như vậy thực sự không ổn, tiệc tối này là tổ chức đãi ngài, đương nhiên lúc nào khai tiệc cũng được. Nếu đã đói bụng, vậy đi thôi.” Khóe môi Hách Liên Ngự Thuấn rút cục cũng nổi lên nụ cười, gương mặt cương nghị dần dịu lại khiến người ta cảm thấy đỡ sợ hơn.

“Được, hôm nay ta là khách, vậy chủ nhân cũng nên theo ý khách mới được.” Y Trĩ Tà hướng về phía trước, duỗi tay ra làm cử chỉ mời vô cùng tao nhã, “Công tử, mời!”

Sở Lăng Thường lẳng lặng nhìn ông ta, không hề mở miệng nói điều gì.

“Y Trĩ Tà, ngài nói vậy cũng không được thỏa đáng cho lắm. Khách nên theo ý chủ mới phải đạo.” Hách Liên Ngự Thuấn cũng không chút nhân nhượng, dứt khoát lên tiếng, “Hắn là tù binh, chỉ có thể ở trong Cấm lâu mà thôi!”

“Tù binh? Phủ đệ của Tả hiền vương biến thành nơi giam giữ tù binh từ khi nào vậy? Nếu hắn thật sự là tù binh, vậy được, ta sẽ lập tức đem hắn đưa vào thiên lao trong hoàng thành, chờ Thiên Vu xử lý mới đúng.” Y Trĩ Tà khẽ cười đáp lại.

Khóe môi Hách Liên Ngự Thuấn hơi trùng xuống, hàng lông mày cũng nhíu chặt lại.

Tân Trát thấy vậy thì cực kỳ sợ hãi. Cảnh tượng này xem ra đã đúng

với suy đoán của ông ta. Vậy thì xong rồi, hiện giờ ngay Tả Cốc Lễ vương cũng coi trọng Sở công tử. Vậy phải làm sao đây?

Y Trĩ Tà tới gần Hách Liên Ngự Thuấn, hạ thấp giọng đến mức chỉ có hai người họ mới nghe được mà thôi.

“Ngự Thuấn, ngài thấy đây là tội gì? Nàng ấy cũng chẳng phải là người thế nào của ngài, ngài đem nàng ấy nhốt trong này, danh không chính, ngôn không thuận, vậy chỉ khiến người ta nắm được nhược điểm mà thôi.”

Sắc mặt Hách Liên Ngự Thuấn hơi tối sầm lại. Y Trĩ Tà ngẩng lên rồi vẫn nhìn chăm chăm hấn hồi lâu. Sở Lăng Thường không biết hai người họ đã nói cái gì, chỉ cảm thấy ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn càng lúc càng trở nên thâm trầm mà thôi. Lúc lâu sau, dường như đã suy nghĩ cẩn thận một chuyện gì đó, hấn đột nhiên cất tiếng cười ha ha, đáng sợ tới mức toàn thân nàng run lên.

“Được, hôm nay ngài đã có nhã hứng như vậy, ta ngăn cản cũng không hay!” Hách Liên Ngự Thuấn nói xong liền nhìn về phía Sở Lăng Thường, bàn tay to lại cực kỳ ái muội đem nàng ôm vào lòng, hết như một đôi tình nhân quyến luyến rồi nhẹ giọng nói, “Nếu Tả Cốc Lễ vương có lòng muốn kết huynh đệ với ngươi, bản vương cũng đồng ý.”

Thanh âm của hấn đầy quyến luyến nhưng Sở Lăng Thường nghe xong liền cảm thấy có một dự cảm xấu dâng lên trong lòng.

Y Trĩ Tà nghe vậy thì ngây người mất một lúc, sau đó mới bất đắc dĩ bật cười. Anh em kết nghĩa? Thật mệt cho hấn nghĩ ra lý do này.

Tân Trát khẽ nuốt nước miếng, nhìn chăm chú từng động tác của vương gia, nhất là ánh mắt nhìn về phía Sở Lăng Thường hết như

ánh mắt nhìn ngắm một nữ nhân. Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ vương gia không ngại sao? Còn nữa, vương gia thật sự thích Sở công tử, vậy....vương phi thì thế nào đây?

Quyển 4 - Chương 27: Phần 1: Không kìm nén được cơn giận dữ

Tại dạ tiệc, dàn ca múa tuy rộn ràng nhưng không có vẻ uyển chuyển tuyệt mỹ như ở Hán cung bởi ca múa của người Hung Nô luôn có một khí chất hào phóng độc đáo riêng. Y Trĩ Tà nâng ly lên, không ngừng trầm trồ khen ngợi, “Tuý Nhân Diện quả nhiên có mùi vị không giống các loại rượu bình thường. Vừa mở bình ra, mùi hương mê say lòng người đã lan tỏa bốn phía. Chưa cần uống, chỉ cần nhẹ nhàng ngửi qua cũng đủ khiến người ta say rồi.”

Tâm tư của Hách Liên Ngự Thuấn thì không hề đặt ở việc xem ca múa, cũng không đặt ở việc xem các dũng sĩ thi đấu mà chỉ im lặng uống rượu, ánh mắt vẫn không ngừng nhìn chăm chăm Y Trĩ Tà cùng Sở Lăng Thường ở cách đó không xa.

Hai người họ đều cùng ngồi ở một bên cho nên nói điều gì thì về căn bản Hách Liên Ngự Thuấn đều có thể nghe được.

Y Trĩ Tà nói rất nhiều chuyện, thỉnh thoảng còn cất tiếng cười sảng khoái, trông thực sự hòa hợp với không khí của buổi ca múa tối nay. Sở Lăng Thường thì ngồi ngay ngắn ở đó, Y Trĩ Tà hỏi cái gì nàng trả lời cái đó. Toàn bộ quá trình chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, cảm xúc cũng không biến đổi nhiều, thực giống như một bông hoa lặng lẽ nở rộ. Cho dù ở giữa một đám đông náo nhiệt thì chỉ cần liếc mắt cũng đủ nhận thấy từ nàng toát ra sự khác biệt.

Suốt bữa tiệc, tuy Hách Liên Ngự Thuấn có thân phận là chủ nhân

nhưng lại chẳng khác nào người ngoài cuộc, dường như hẳn không hợp với sự náo nhiệt nơi này, sắc mặt cũng không dễ coi cho lắm mà chỉ ngồi đó uống từng ngụm rượu.

Sở Lăng Thường không uống được rượu nên dùng trà để thay thế, mà Y Trĩ Tà cũng không hề miễn cưỡng nài. Ông ta đối với nàng luôn luôn tao nhã khiến nàng thực sự phải nhìn ông ta với con mắt khác trước. Nàng đã từng nghe về Tả Cốc Lễ vương Y Trĩ Tà này từ miệng sư huynh. Ở Hung Nô ông ta có danh hiệu Mỹ ngọc chi vương bởi ông ta là người tính tình ôn nhu, tao nhã, nói chuyện và làm việc đều có chừng mực. Bởi ông ta không chủ trương dùng võ lực mở rộng biên giới nên với hoàng huynh của mình - Thiên Vu Quân Thần không hợp nhau lắm.

Nay tận mắt nhìn thấy ông ta, nàng có thể cảm nhận được ông ta là người ôn hòa chắc chắn, chỉ tiếc thời loạn này vốn chỉ dựa vào võ lực để thu phục người khác, ý nghĩ của ông ta xem chừng cũng chỉ hoài phí mà thôi.

Nhưng mà “Loạn thế xuất anh hùng” vốn là chuyện không có gì bàn cãi. Sở Lăng Thường kín đáo nhìn thoáng qua phía Hách Liên Ngự Thuấn đang ngồi ở vị trí chủ nhân, thấy hẳn uống một hơi cạn sạch ly rượu thì tâm tình cũng hơi trùng xuống. Tuy nàng không chịu thừa nhận hẳn là anh hùng, nhưng trên thực tế, hẳn thực sự là người phù hợp nhất với danh hiệu đó. Một anh hùng sẽ không câu nệ tiểu tiết, làm việc gì cũng có dũng khí để gánh vác hậu quả, so sánh với Tả Cốc Lễ vương, lực tấn công của Hách Liên Ngự Thuấn càng mạnh, sự ôn hòa tạm thời hôm nay cũng không chứng minh được điều gì.

Nhưng không thể không thừa nhận, Tả Cốc Lễ vương Y Trĩ Tà sẽ là một tri kỷ tốt nhất trong đời. Trí tuệ của ông ta, học thức uyên bác của ông ta, sự tao nhã của ông ta tựa như một dòng suối từ trên cao đổ xuống, thấm vào lòng người, khiến người ở bên cạnh không hề

cảm thấy áp lực, dường như càng tình nguyện đem tâm sự trong lòng nói ra.

Suốt buổi tiệc, hai người họ nói chuyện rất vui vẻ. Đối với việc Sở Lăng Thường quét sạch mười vạn đại quân, Y Trĩ Tà tuy cực kỳ ngạc nhiên nhưng cũng không bởi thế mà thống hận nàng, mà còn cực kỳ có cảm tình. Sở Lăng Thường nói chuyện cùng ông ta sẽ không có cảm giác quá mệt mỏi, cũng không phải luôn đề phòng như với Hách Liên Ngự Thuấn. Y Trĩ Tà cũng rất thông minh, nhưng không giống như Hách Liên Ngự Thuấn, khiến người ta có một cảm giác thâm sâu khó lường.

Lúc bàn luận đến y thuật, Y Trĩ Tà không kìm lòng được cất tiếng tán thưởng, “Không ngờ Sở công tử lại tâm đắc với y thuật như vậy, học thức của công tử thực khiến nhiều phu tử, đại phu phải kính nể.”

Đối với những lời tán thưởng, Sở Lăng Thường chưa bao giờ tỏ ra kiêu hãnh, nàng chỉ nhẹ nhàng cong môi, nở nụ cười yếu ớt để chống đỡ. Y Trĩ Tà thực rất biết chăm sóc người khác, xem ra đã sớm biết thân phận nữ nhi của nàng nhưng lại không hề vạch trần nàng.

“Sở công tử không để ý chuyện quan lại trong Hán cung phản đối, vẫn dùng tuyệt học trị liệu cho Cảnh Đế, chuyện đó ta cũng nghe được, đủ để thấy y thuật của công tử rất cao siêu.” Y Trĩ Tà nhẹ nhàng chén rượu, “Không bằng xem giúp xem ta có bệnh ngầm gì hay không?”

Sở Lăng Thường thấy ông ta có ý mời rượu, liền nhẹ nhàng nâng chén trà lên, ngón tay trắng muốt mềm mại cầm lấy ly trà nhẹ nhàng chạm với ly rượu của ông ta, dịu dàng cười, “Nhìn sắc mặt của vương gia thì không có bệnh ngầm gì.”

“Ta nghe nói y thuật vốn coi trọng “vọng (nhìn, quan sát), văn (nghe, ngửi), vấn (hỏi bệnh), thiết (sờ nắn, bắt mạch)”. Sở công tử chỉ liếc nhìn như vậy sao có thể biết được có bệnh hay không?” Y Trĩ Tà cười nhẹ, hỏi lại nàng.

“Y thuật quả thực coi trọng “vọng, văn, vấn, thiết”, nguyên nhân là bởi trên thân thể có thể ẩn dấu được bệnh tật nhưng sắc mặt sẽ thể hiện cực kỳ rõ ràng. Đây cũng chính là “vọng” xếp hàng đầu trong đạo lý chẩn bệnh. Sắc mặt vương gia hồng hào khỏe mạnh, tiếng nói ôn nhuận hữu lực, thực sự là người khỏe mạnh.” Sở Lăng Thường nhẹ nhàng đáp lại.

Y Trĩ Tà gật đầu cười, “Sở công tử nói vậy thật khiến ta nghĩ tới một người, đó chính là thần y Biển Thước của người Hán các vị. Nghe nói y thuật của Biển Thước cực cao, thời Chiến quốc thường du tẩu khắp các nước chư hầu, từng ba lần nói Thái Hoàn Công có bệnh kín, chỉ tiếc Thái Hoàn Công chẳng những không nghe mà còn chế nhạo ông ấy, cuối cùng bệnh của Thái Hoàn Công không có thuốc nào chữa khỏi mà chết đi, thật sự đáng tiếc.”

“Thời Chiến quốc có nhiều người tài, tôi chỉ là một người lỗ mãng, đâu dám sánh với thần y Biển Thước. Con người vốn có tâm lý không thích nói về chuyện bệnh tật, lúc trước Thái Hoàn Công cũng vậy. Bệnh ngoài da không trị dứt sẽ để lại sẹo, bệnh bên trong không trị thì sẽ vô vọng, đến cuối cùng ngay cả thần y cũng vô lực cứu chữa. Cho nên có bệnh thì phải trị liệu càng sớm càng tốt. đúng như thần y Biển Thước đã nói, “Bệnh ngoài da trị ngay sẽ mau khỏi, bệnh ở cơ bắp không trị sẽ gây đau nhức, bệnh ở tràng vị sẽ gây bức bối, bệnh ở cốt tủy ắt nguy hiểm tính mạng. Làm nghề y sợ nhất là gặp loại bệnh như của Thái Hoàn Công vậy.”

“Nghe công tử nói chuyện còn hơn là đọc sách mười năm. Hôm nay thực khiến ta được mở mang kiến thức.” Ánh mắt Y Trĩ Tà nhìn nàng

càng thêm khâm phục cùng mê luyện rồi lại tiếp tục cất lời, “Biển Thước cũng là nhân tài mà Hung Nô ta từng muốn thu nạp, chỉ tiếc là không có cơ hội.” Nay y thuật của Sở công tử cao minh như vậy, chẳng bằng để ta dẫn tiến, cùng vào hoàng thành, công tử thấy sao?”

“A? Trái tim Sở Lăng Thường không khỏi đập rộn lên nhưng lại cố ý giả ngốc lên tiếng, “Chẳng lẽ thân thể của Thiên Vu có chỗ nào không khỏe?”

“Thiên Vu thường xuyên đau đầu không chịu nổi, ngự y trong hoàng thành cũng không có biện pháp trị dứt. Sở công tử chẳng bằng đi xem thử một chuyến.” Y Trĩ Tà cười nói thêm, “Thiên Vu luôn là người coi trọng anh tài, nếu có được sự tương trợ của Sở công tử, Hung Nô ta sẽ càng thêm quốc thái dân an, cơm no áo ấm, không phải sao?”

Xem bệnh chỉ là một lý do, điều quan trọng hơn chính là muốn nàng xuất đầu lộ diện.

Sở Lăng Thường chỉ cười nhẹ, không nói gì nữa. Tuy rằng mục đích của nàng và ông ta không giống nhau, nhưng có thể vào hoàng thành theo cách đó cũng là một biện pháp.

“Khó có được người Hung Nô có lòng như vương gia.” Nàng thản nhiên nói, cố ý không nhìn Y Trĩ Tà, chỉ nhẹ nhàng đưa ly trà lên nhấp một ngụm.

Muốn câu cá lớn ắt phải thả sọt dây dài, nàng muốn ra khỏi vương phủ này nhưng ra ngoài cũng cần phải có sách lược. Thứ nàng muốn rất đơn giản, chính là quang minh chính đại đi ra khỏi vương phủ này.

Y Trĩ Tà thấy nàng không nói gì nữa cũng cười cười, không cố miễn

cưỡng, lại bắt đầu nâng ly uống rượu.

Quyển 4 - Chương 28: Phần 2: Không kìm nén được cơn giận dữ

Đêm đã khuya, ánh trăng sáng tỏ chiếu lên mái điện, rọi xuống dưới sân, xuyên qua những cánh cửa sổ mở rộng tỏa ra những ánh sáng bạc dịu nhẹ.

Bên trong Cấm lâu, ánh nến nhu hòa chiếu vào bóng dáng nhỏ nhắn đang ngồi yên tĩnh bên cửa sổ.

Sở Lăng Thường đã sớm rời khỏi bữa tiệc tối. Nàng làm vậy cũng là bởi hiểu rõ đạo lý mọi chuyện không nên nói quá rõ ràng, quá thấu triệt. Tả Cốc Lễ vương Y Trĩ Tà có lòng muốn dẫn nàng vào cung, nàng cũng không cự tuyệt, mà chỉ dẫn dắt đề tài đến chừng mực thì dừng. Ông ta là người thông minh, hẳn sẽ biết nàng muốn gì.

Tin rằng không bao lâu nữa, nàng sẽ có thể quang minh chính đại bước ra khỏi phủ này.

Trên mặt bàn, ánh trăng lặng lẽ chiếu rọi lên chiếc bình nhỏ. Đây là một chiếc bình có phần cổ khá dài, kết cấu của chiếc bình khá đẹp mắt, nhưng bên trong lại chứa đựng thứ độc dược không thể chạm vào. Loại độc này, không ngờ nàng lại tìm thấy.

Nàng đang chờ đợi, chờ đợi kế hoạch mình đã sắp xếp từ trước được thực hiện. Nàng đã sớm dự liệu việc Hách Liên Ngự Thuấn sẽ tới nơi này hỏi tội nàng. Việc hắn tới đây cũng chỉ là chuyện sớm muộn, mà cũng không biết bữa tiệc tối nay lúc nào sẽ kết thúc.

Dựa vào bên cửa sổ, suy nghĩ có chút hỗn loạn, cả người nàng như có chút phiêu đảng mơ hồ. Vừa nhẹ nhàng nhắm đôi mắt lại thì nghe thấy tiếng Đông Hà cầm đèn bước vào, thân tình dặn dò, “Hoàn dư, đã khuya lắm rồi, hãy mau đi nghỉ sớm thôi, dựa vào cửa thể này sẽ nhiễm phong hàn mất.”

Sở Lăng Thường ngẩng đầu nhìn sắc trời, quả thực không còn sớm nữa, lại nghĩ đến nam nhân kia đêm nay chắc cũng không có tinh lực tìm nàng tính sổ liền gật đầu rồi đi đến bên giường nằm xuống. Đông Hà cẩn thận buông màn trướng xong rồi mới rời đi.

Bên trong phòng ngủ chỉ còn lại ánh nến mơ hồ tựa đốm sáng yếu ớt ẩn hiện nơi phía chân trời.

Hết thảy đều cực kỳ yên tĩnh, trong không khí không có lấy một chút động tĩnh. Ngay khi Sở Lăng Thường vừa cảm thấy buồn ngủ thì một cảm giác lạnh lẽo cùng nguy hiểm ập tới xen lẫn mùi xạ hương thoang thoảng đánh tan sự tĩnh lặng của không khí cùng màn đêm yên tĩnh.

Vừa mở mắt ra, lại bị bóng dáng cao lớn mạnh mẽ đứng bên cạnh giường làm cho hoảng sợ, Sở Lăng Thường vội vàng ngồi dậy trốn vào một góc, ánh mắt tràn ngập sự cảnh giác nhìn chằm chằm nam nhân vừa xuất hiện tại nơi này.

Nàng không nghĩ hắn sẽ tới nhanh đến vậy.

Hắn đứng ở đầu giường, ánh mắt u tối không nhìn ra chút cảm xúc biến đổi nào, hờ hững nhìn ánh trăng bạc nhẹ nhàng lưu chuyển trên y phục trắng muốt của nàng. Hắn mạnh mẽ vươn một tay ra, tựa như điều hâu bắt gà con đem Sở Lăng Thường kéo lại, tay kia nhanh chóng tháo trâm cài tóc của nàng xuống khiến chỉ trong nháy mắt cả

mái tóc óng ả của nàng liền xõa xuống, dưới ánh nền nhu hòa như khúc xạ ra thứ ánh sáng lấp lánh.

Sở Lãng Thường trừng lớn hai mắt, hàng mi dài cong vút vội chớp để che đi sự kinh hoàng vừa lóe lên trong mắt. Đáng tiếc đã quá muộn, nàng vẫn bị hấn nhanh chóng bắt giữ. Hấn vẫn nhìn chăm chăm vào dung mạo xinh đẹp của nàng, nhìn mái tóc đen óng ả như thấm đẫm ánh trăng, thân hình mảnh khảnh chìm lấp trong tấm áo trắng muốt khiến nhiệt huyết toàn thân hấn như muốn sôi trào.

“Ta muốn nghỉ ngơi!” Nàng lạnh lùng cất tiếng. Trong không khí nhẹ nhàng lan tỏa mùi rượu chứng minh hấn đã uống không ít. Nói chuyện thì vẫn phải nói, nhưng cùng một con ma men thì có thể nói được gì đây? Lúc này cùng hấn lý luận, bị thương tổn chỉ có mình nàng mà thôi.

“Nghỉ ngơi? Được, bản vương nghỉ cùng ngươi!” Hách Liên Ngự Thuấn đột nhiên siết lấy cằm nàng, gương mặt tuấn mỹ cũng kề sát lại, đôi môi mỏng cơ hồ dán chặt vào khuôn mặt mỹ lệ.

Một nụ cười yếu ớt như có như không thoáng hiện trên môi hấn, đầu ngón tay hấn lại vươn về trước mơn trớn vàng trán mịn màng, lướt qua gò má trắng mịn, cuối cùng khéo léo dừng lại trên đôi môi đỏ mọng, cảm thụ sự mềm mại đầy cảm xúc của nó.

Đầu ngón tay của hấn còn mang theo hương rượu, lại lộ ra mùi xạ hương đặc trưng, đôi mắt hấn so với bình thường còn thâm sâu hơn vài lần, tưởng như có một sức mạnh khổng lồ sắp xuyên thấu cơ thể hấn.

Hấn sẽ khiến nàng bị tổn thương!

Nhất định là vậy!

Dự cảm xấu từ lúc tiệc tối bắt đầu rất cực cũng ứng nghiệm. Sở Lăng Thường khẩn trương tới độ nuốt nước miếng cũng khó khăn, thân mình vừa muốn lùi ra sau lại bị hấn kéo nhanh lại, chỉ có thể nhìn thẳng vào nam tử cuồng dã trước mặt mình. Gương mặt tuần mỹ của hấn dưới bóng đêm dày đặc lại càng tăng thêm vài phần yêu mị, cặp mắt sâu thẳm nhìn chăm chú đến nỗi nàng không tự chủ được phải dời ánh mắt đi nơi khác.

“Hôm nay Y Trĩ Tà hỏi bản vương một vấn đề, bản vương suy nghĩ hồi lâu cũng không trả lời được, chi bằng ngươi giải thích thay cho bản vương, ngươi thấy sao?” Hách Liên Ngự Thuấn đem biểu cảm của nàng thu vào trong tầm mắt, có chút buồn cười hơi cong môi lên, đầu ngón tay thon dài cũng nhẹ nhàng mơn man cánh môi đỏ mọng của nàng.

Sở Lăng Thường không dám hành động hồ đồ, chỉ bình tĩnh nói khẽ, “Vương gia, ngài uống say rồi!”

Đúng vậy, nam nhân uống say nàng không dám trêu vào. Chỉ có kẻ ngốc mới có thể đi trêu chọc một nam nhân đã say rượu, huống hồ kẻ đó còn là một vương gia.

“Y Trĩ Tà hỏi bản vương, ngươi là người thế nào của bản vương, vậy mà bản vương lại không trả lời được, hơn nữa còn bị Y Trĩ Tà chê cười.” Nụ cười trên môi Hách Liên Ngự Thuấn càng thêm rạng rỡ nhưng ánh mắt lại có chút u ám, bàn tay to đem nàng kéo lại càng gần hơn khiến khuôn mặt anh tuấn của hấn cơ hồ sắp dính lấy gương mặt nhỏ nhắn của nàng.

“Nếu ngươi là bản vương, ngươi nói xem phải trả lời thế nào?”

“Ta không biết!” Sở Lăng Thường nhận thấy ánh mắt của hấn càng

lúc càng thâm thúy, càng lúc càng nguy hiểm thì theo bản năng trả lời cho xong chuyện rồi vội đưa tay đẩy hắn ra, nhanh chóng xuống giường, nhưng...

Nam nhân phía sau nàng hết như một con báo dũng mãnh, cánh tay dài vươn ra đem nàng kéo lại vùi vào lồng ngực rộng, đồng thời cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn. Nụ hôn này dịu dàng đến say lòng người, lại bá đạo khiến người ta run sợ, hắn ôn nhu triền miên cuốn lấy phần lười thơn tho của nàng, hút lấy không khí trong cái miệng nhỏ nhắn khiến cho nàng choáng váng, đầu óc cũng hoàn toàn trống rỗng.

“Đừng...” Nàng có chút sợ hãi bởi không phải hắn chưa từng hôn môi nàng mà bởi đêm nay hắn trở nên quá mức nguy hiểm.

Cố sức giãy dụa, nàng chỉ cảm thấy bàn tay to của hắn chậm rãi trượt xuống, kéo đi chiếc áo đơn bạc trên người mình, khiến da thịt tuyết trắng hoàn toàn lộ ra, chỉ còn lại chiếc yếm phớt hồng ôm lấy bầu ngực tròn đầy đang phập phồng.

Sự lạnh lẽo đột ngột ập đến khiến toàn thân nàng run rẩy, nổi giận cố vùng vẫy mong tránh thoát nhưng lại không phát hiện ra hành động của mình khiến cho bầu ngực tròn đầy không ngừng cọ xát vào ngực hắn khiến cho ngọn lửa dục vọng trong người hắn càng tăng vọt.

“Tiểu yêu tinh!” Hách Liên Ngự Thuấn buông tha cho đôi môi đỏ mọng của nàng, cất lên một tiếng thở dài. Không đợi nàng đáp lại, bàn tay to của hắn giật mạnh tấm vải đơn bạc che ngực nàng xuống khiến cho cảnh xuân tươi đẹp không còn gì che đậy hoàn toàn bày ra trước mắt.

“Ngươi....vô sỉ!” Toàn thân Sở Lăng Thường đều run rẩy, hai tay ôm lấy ngực, mái tóc dài có chút rối xõa ra bao lấy thân thể nhỏ bé, vẻ

mặt cũng cực kỳ phần nộ.

“Bé cưng, đừng sợ...” Hách Liên Ngự Thuấn vẫn mỉm cười như trước, nhìn chăm chú vào dáng vẻ đã hoàn toàn thay đổi của nàng, hô hấp cũng trở nên thô cát, “Bản vương nghĩ cách thức đáp trả tốt nhất khiến cho Y Trĩ Tà không thể thực hiện được ý đồ chính là....”

Hắn cố ý dừng lại một chút, ánh mắt có chút lơ đãng vì men rượu nhưng vẫn hiện lên rõ ràng khát vọng chiếm hữu triệt để.

Sở Lăng Thường sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, lại thấy hắn rút cục chậm rãi nói ra mấy từ...

“....Đem người biến thành nữ nhân thật sự thuộc về bản vương!”

“Không...” Tóc tai toàn thân Sở Lăng Thường gần như dựng hết cả lên.

Quyển 4 - Chương 29: Phần 1: Sự dịu dàng là thực hay giả?

Sự nguy hiểm tột độ bất ngờ ập tới...

Bên cạnh giường, nam nhân hệt như một mảnh thú xuất hiện giữa đêm đen, ánh mắt dừng lại trên thân hình nàng lại đỏ rực như lửa, nóng bỏng đến đáng sợ, lướt trên mỗi tấc da thịt đều khơi lên cảm giác nóng cháy cùng đau nhói.

Thân thể mềm mại của nàng hệt như một khối mỹ ngọc, dưới ánh nến yếu ớt như tản ra thứ ánh sáng lấp lánh, mỗi một tấc da thịt đều khẽ run rẩy không cách nào khống chế. Nhìn vào đôi mắt hắc lúc này lại khiến Sở Lăng Thường nghĩ tới lúc còn ở trong doanh trướng quân Hung Nô, nhưng đêm nay, ánh mắt đó còn đáng sợ hơn nhiều.

Mọi sự giãy giụa đều vô ích bởi hắn chỉ cần một bàn tay đã có thể kiềm trụ được nàng. Mùi hương của “Túy Nhân Diện” như lấp đầy hô hấp của cả hai người họ. Ngay cả không gian xung quanh cũng như bị đè nén lại khiến nàng càng cảm thấy cực kỳ khó thở.

Hắn đã uống rất nhiều rượu!

Dã tính vốn ẩn sâu trong cơ thể hắn như chực lao ra, gào rú nhằm về phía nàng, áp đảo nàng, tùy ý chà đạp.

Ý tứ của hắn đã quá rõ ràng, cho nên nàng mới cảm thấy sợ hãi chưa từng có.

Cánh môi đỏ mọng đang run rẩy cũng nhanh chóng bị hơi thở nóng

rực của hắc bào trùm, bàn tay to cũng nhẹ nhàng vuốt ve, dường như cảm nhận được sự sợ hãi của nàng nên trong đôi mắt hắc chợt dâng lên ý cười, động tác cũng trở nên dịu dàng hơn, lại thấy nàng một lần nữa muốn tránh thoát thì làn môi hắc lại ép xuống. Lần này không còn nhẹ nhàng triền miên như trước mà hắc bắt đầu bá đạo cạy mở hàm răng ngọc, điên cuồng cướp lấy hương vị ngọt ngào trong cái miệng xinh xắn.

“Vì sao lại run như vậy?” Bàn tay to của Hách Liên Ngự Thuần hơi ngừng lại, nụ cười trên môi càng đậm hơn, giống như cơn lốc xoáy có thể cuốn đi hết thảy ý thức của con người. Hơi buông tha cho đôi môi nàng, hắc trầm giọng cất tiếng, “Bản vương đã nói, người sớm muộn gì cũng phải thị tẩm, sao giờ này còn run sợ như vậy?”

Nàng đang sợ, quả thực đang sợ.

Nếu nói không sợ tức là nói dối...

Ở sơn cốc tới năm mười sáu tuổi, nàng chưa từng tiếp xúc với nhiều nam nhân, hiện giờ đã là giới hạn cao nhất rồi. Có nhiều chuyện nàng thực sự không rõ, cũng không cách nào đọc được từ trong sách. Tuy nàng có thể đoán được hắc sẽ làm gì với mình nhưng ánh mắt của hắc nguy hiểm như vậy rốt cuộc là thế nào? Hắc sẽ tạo thành thương tổn gì với bản thân thì nàng không cách nào biết được.

Sở Lăng Thường đã dần khan tiếng, chỉ cảm thấy bàn tay to của hắc dọc theo gò má nàng chậm rãi hạ xuống, phủ lên phần cổ thon, nhẹ nhàng mơn trớn từng chút một như muốn an ủi nàng nhưng cũng mang theo một sức mạnh đủ để chặt đứt mọi sự kháng cự khiến người ta không rét mà run.

Từng đầu ngón tay hắc mang theo lửa nóng, lướt dọc theo da thịt nàng tựa như bàn ủi. Da thịt mềm mại của nữ tử trong lòng khiến

hắn lưu luyến không rời, dưới phần xương quai xanh tinh tế phập phồng là thân hình đầy mê hoặc đang không ngừng run rẩy bởi sự sợ hãi cùng khấn trương khiến cho hắn càng điên cuồng muốn khám phá, thăm dò.

Đôi mắt đẹp của Sở Lăng Thường dần dâng lên một màn sương mờ, đầy mê hoặc lại có chút mộng lung, tựa như những cánh đom đóm trong đêm bị vương vấn sương sớm, dần dần mất đi sự sống. Dáng vẻ này của nàng khiến hắn không cách nào kìm lòng, cúi xuống, dịu dàng hôn lên đôi mắt đẹp, che đi màn sương mờ khiến lòng người mê say kia. Hắn hôn lên gương mặt nàng, cằm nàng, cổ nàng, lưu luyến nơi xương quai xanh một hồi rồi đem những lọn tóc óng ả vương nơi ngực đẩy ra, tiếp tục hôn lên nơi phập phồng kia.

“A....” Sở Lăng Thường còn chưa kịp đưa tay lên chặn thì đôi môi mỏng của hắn đã áp xuống, cảm giác tê dại mãnh liệt khiến nàng cuộn mình muốn né tránh lại bị hắn bức bách giữ lại, khiến nàng chỉ có thể cong người lên, đầu vô thức ngửa ra sau, mái tóc đen dài cũng theo đó xõa ra, quấn quanh hai người họ, nhẹ nhàng dao động.

Nơi xinh đẹp tròn trịa mất đi mái tóc dài che khuất hoàn toàn bại lộ trong đôi mắt hắn. Hai đỉnh anh đào diễm lệ cũng không ngừng run nhẹ, thúc đẩy Hách Liên Ngự Thuấn cúi đầu ngậm lấy, nhẹ nhàng gặm cắn, mà bàn tay kia của hắn cũng không chịu rảnh rỗi, lập tức xâm chiếm bầu ngực còn lại.

Sở Lăng Thường chỉ có thể bật ra tiếng nức nở tựa tiếng kêu yếu ớt của một động vật nhỏ yếu, tiếng nức nở đó như kháng nghị lại hành vi của hắn, hoặc giống như thanh âm của sự thỏa hiệp khi không có cách nào kháng cự.

“Thử cảm nhận ta!” Từ tận đáy lòng Hách Liên Ngự Thuấn chột dâng lên một cảm giác thương tiếc, hắn ngẩng lên nhìn hàng lông mày của

nàng đang nhúu chặt lại, thanh âm trầm thấp say lòng người, dịu dàng đến mức khiến Sở Lăng Thường hơi thất thần, hô hấp cũng trở nên khó nhọc.

“Ta sẽ không tổn thương nàng!” Hắc cúi đầu nói thêm một câu, dưới bóng đêm mê hoặc lại càng thêm phần ám muội.

Không tự chủ ngược lên nhìn vào con người màu hổ phách đang phát ra thứ ánh sáng khiến tim đập loạn kia, giờ khắc này, Sở Lăng Thường có thể cảm nhận được những lời của hắn là xuất phát từ tận đáy lòng, không có lừa gạt, không có lợi dụng, giống như chuyện nàng thuộc về hắn là chuyện tất yếu.

Sở Lăng Thường dường như đã hóa đá, không biết có nên đẩy hắn ra hay không nữa. Hắc dịu dàng như thế, bá đạo như thế, khiến cho nàng muốn trốn cũng khốn không thoát.

Nàng vốn cho rằng hắn sẽ không chút lưu tình mà đem nàng cắn nuốt hết như dã thú cắn xé con mồi đã vô lực, không ngờ tới...

Trên gương mặt anh tuấn của hắn tràn ngập sự dịu dàng. Từ trong mắt nàng, hắn có thể nhìn thấy hình ảnh ngược của chính mình, mà nàng cũng thấy rõ thân hình nhỏ bé của mình hết một đóa hoa diễm lệ vô lực trong đôi mắt hắn.

Hách Liên Ngự Thuấn đưa tay gạt đi lọn tóc vương trên trán nàng, thân hình cao lớn nhẹ nhàng áp xuống, đem chướng ngại vật cuối cùng trên thân thể trút bỏ, khiến thân thể mềm mại của nàng hoàn toàn nở rộ dưới thân hắn.

Đôi môi nóng rực lại lần nữa dừng ở nụ anh đào đã đỏ bừng lên, giống như thưởng thức bữa thịnh yến tinh xảo nhất thiên hạ, một bàn tay to của hắn chậm rãi rời xuống, đem hoa viên bí mật ấm áp của

nàng bao trọn trong lòng bàn tay.

Một Sở Lãng Thường non nớt sao có thể chịu nổi sự kích thích như vậy. Nàng không cách nào tự chủ được bật ra tiếng thở gấp rồi lại gắt gao cắn chặt môi dưới, sự kích thích song song khiến lý trí nàng đã sớm tan thành mây khói. Hắn nói hắn sẽ không tổn thương nàng, hắn nói...

Sự nóng bỏng nơi ngực cũng khiến hai gò má nàng ửng hồng, đôi mắt cũng nhắm lại, cho dù gắt gao cắn chặt môi thế nào nàng cũng không che dấu được tiếng hít thở dồn dập. Bàn tay nhỏ bé như muốn kháng nghị sự xâm phạm của hắn nhưng ngón tay lại không cách nào tự chủ mà lùa vào trong mái tóc hắn, vô lực thừa nhận làn môi hắn không ngừng càn quét trên ngực nàng, kích khởi những cảm giác rung động kỳ lạ khó nói nên lời.

Cảm nhận được sự ẩn nhẫn của nàng, bàn tay to của Hách Liên Ngự Thuấn lại dờn xuống sâu hơn, khiến thân hình nhỏ bé của Sở Lãng Thường run lên mạnh mẽ. Theo bản năng nàng khép chặt đùi lại, bàn tay nhỏ bé cũng chống lên ngực hắn.

“Lãng Thường, ta muốn nàng!” Lúc này đây, mấy từ này theo miệng Hách Liên Ngự Thuấn thốt ra càng có tác dụng kích thích tột độ, tiếng thở dốc của hắn càng lúc càng nặng nề, bàn tay cũng chụp lấy bầu ngực nàng khiến từng đầu ngón tay đều có thể cảm nhận được nó không ngừng nở rộ, nhìn khuôn mặt nàng càng lúc càng hồng, hắn không nhìn được lại lần nữa há miệng cắn nuốt.

Trời ạ! Đây là loại cảm giác gì?

Sở Lãng Thường chỉ cảm thấy cực kỳ lạ lẫm, toàn thân nàng càng lúc càng khô nóng, một cảm giác mà nàng chưa từng cảm thụ điên cuồng dâng lên khiến nàng rất cực nhin không được kêu khẽ một

tiếng, da thịt trắng nõn cũng nóng rực, màu đỏ ửng dần lan khắp làn da trắng mịn.

“Bé cưng, nàng trốn không thoát đâu!” Hách Liên Ngự Thuấn khẽ nở nụ cười, nhìn gương mặt nhỏ nhắn tràn ngập sự quật cường, ánh mắt hiện lên sự yêu thương vô hạn, ngón tay không kìm được lại lần nữa dờn xuống, cọ lên hoa tâm ấm áp của nàng.

Hắn cười, tiếng cười trầm thấp lộ rõ sự thô cát, nụ cười tà mị tràn ngập khoe môi, đem ngón tay dính đầy hoa dịch giờ lên trước mặt nàng, “Nếm thử xem bản thân mình ngọt ngào cỡ nào!” Nói xong, ngón tay hắn liền thâm nhập vào khoang miệng nhỏ bé, bắt buộc nàng phải nếm lấy hương vị của chính mình.

Quyển 4 - Chương 30: Phần 2: Sự dịu dàng là thực hay giả?

“Uhm, không...” Sở Lăng Thường khẽ lắc đầu, nhưng phần lưỡi lại theo bản năng cuốn lấy ngón tay hắn, ý thức hoàn toàn khác xa so với thanh âm kháng cự.

“Ngậm nó!” Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn hơi tối sầm lại, đôi môi mỏng kiên định thốt ra mấy lời này, dường như muốn trừng phạt nàng nghĩ một đằng nói một nẻo, bàn tay to của hắn lại tăng thêm sức bóp lấy bầu ngực tròn trịa của nàng.

Sở Lăng Thường đau đớn kêu lên, cảm giác đau nhói cùng tê dại nhanh chóng truyền khắp toàn thân khiến nàng vô cùng kinh hãi, bàn tay nhỏ bé túm lấy vai hắn, thân thể cũng không tự chủ được mềm nhũn ra.

Vẻ lạnh lùng đầy quyền uy cùng cao ngạo thường ngày của Hách Liên Ngự Thuấn dường như đã tan biến, lúc này hắn hết như một nam tử đa tình, ngay cả ánh mắt cũng ôn nhu đến dọa người.

Thừa dịp thân thể nàng mềm nhũn đi, hắn lại nhân cơ hội thăm dò vào nơi thần bí mê người kia, bàn tay cũng không hề nhàn rỗi, chăm chú nhìn sự biến hóa trên khuôn mặt nàng khiến hai tròng mắt hắn đã sớm đầy kín khát vọng. Vừa nhẹ nhàng hôn lên thân thể nàng, bàn tay hắn dao động tới nơi tròn trịa kia lại tăng thêm lực, khi thì gặm cắn, khi thì liếm mút, khiến cho đỉnh hồng mê người của nàng thấm đẫm nước miếng càng trở nên diễm lệ.

Toàn thân nàng co thắt lại khiến hắn như muốn nổ tung, lại cố nén

cảm giác muốn điên cuồng động thân. Hắn biết nữ nhân trong lòng mình không chịu nổi, nàng mềm mại tựa một đóa hoa mong manh, vùi trong ngực hắn khiến một cảm giác thương tiếc không ngừng dâng lên. Chết tiệt, hắn chưa từng nhẫn nại với nữ nhân như vậy bao giờ.

Ý thức của Sở Lăng Thường đã sớm tan biến, ngoại trừ cảm giác đau đớn nơi trái tim và trước ngực, hơn tất cả là một cảm giác tê dại. Thân thể thuần khiết như tờ giấy trắng của nàng hoàn toàn không thể chống cự được sự kích thích như vậy, thân hình mềm mại càng lúc càng co rút lại, đôi môi đỏ mọng khẽ bật ra tiếng thở gấp, hai tay theo bản năng ôm chặt lấy hắn, đầu ngón tay cũng gian nan lùa vào mái tóc đen dày của hắn.

Chất dịch ấm áp hoàn toàn thấm ướt ngón tay Hách Liên Ngự Thuần khiến cho sự tấn công của hắn bị ngăn trở. Nàng có thể cảm nhận được rõ ràng ngón tay tà ác của hắn nhẹ nhàng ma sát, khiến thấm sâu trong cơ thể nàng không tự chủ được dâng lên một cảm giác trống rỗng, một khát vọng...

Hách Liên Ngự Thuần bị vẻ mặt của nàng làm cho rung động, đưa tay vén mái tóc đen óng của nàng sang một bên, ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ khiến người ta kinh tâm động phách, lại thêm hai má phỏ kín rặng mây đỏ càng thêm quyến rũ khiến hắn không rời mắt đi được. Hắn nghĩ người ngắm gương mặt tinh tế cùng dung nhan mỹ lệ hồi lâu, cánh môi hồng nhuận mê người, đôi mắt trong veo giờ đã mờ mịt màn sương, lại có một chút hoảng hốt cũng như ẩn chứa nét buồn bã.

Dáng vẻ mê người này của nàng càng khiến hắn không kìm chế được, lại lần nữa cúi xuống hôn lên môi nàng. Lần này nàng không có chống cự, chỉ run rẩy mặc cho hắn xâm chiếm, khiến hắn càng thêm khó có thể khống chế. Đầu lưỡi của hắn quấn lấy phần lưỡi

đinh hương của nàng, điên cuồng cướp đoạt hơi thở cùng lý trí của thân thể nhỏ nhắn...

Ngón tay thon dài của hắn lúc này lại mãnh liệt đè ép tới.

“A....” Thân thể mềm mại của Sở Lăng Thường run lên rồi co rút lại, từ cái miệng nhỏ bật ra thanh âm kiều my, đôi mắt đẹp đã sớm mê man lại bởi cảm giác xa lạ nóng rực dưới hạ thân mà mở to ra, cảm giác kinh người như đem nàng đẩy lên tận mây xanh.

“Bé con mê người!” Dáng vẻ của nàng hoàn toàn lấp đầy trái tim của Hách Liên Ngự Thuấn, một chút cứng rắn cuối cùng trong lòng hắn cũng hoàn toàn tan rã. Nàng đơn thuần hết như đứa trẻ nhỏ, đúng vậy, nàng là đứa nhỏ, giờ khắc này hắn lại không dễ dàng nở lòng khiến nàng nếm trải sự đau đớn.

Cảm thấy bàn tay mình bị nhiệt tình của nàng thấm ướt, hắn nở nụ cười tà mị, cúi xuống khẽ liếm cánh môi đã sưng đỏ của nàng, trong con ngươi cũng ánh lên sự thỏa mãn cực độ, “Bé con mê người, nàng thực hấp dẫn cảm.”

Sở Lăng Thường nhắm chặt hai mắt, bàn tay nhỏ bé vô lực bám lấy đầu vai hắn, toàn thân xụi lơ vùi vào trong ngực hắn. Nàng không rõ lắm vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, cũng không rõ hắn đang nói cái gì, ý thức mơ hồ bởi cơn tình triều vừa dâng lên khiến nàng vô cùng sợ hãi, một cảm giác thoải mái cùng nóng rực từ trên đỉnh cao khoái hoạt tràn ngập đầu óc, nam nhân này thực gây cho nàng cảm giác chưa từng trải nghiệm.

Trong lúc hoảng hốt, nàng chỉ cảm thấy cánh tay trắng kiện của hắn vòng qua bên người, mùi xạ hương càng lúc càng nồng, cảm giác được ánh mắt nóng rực của hắn đặt ở nơi thần bí giữa hai chân mình, nàng nhin không được bật ra tiếng thốn thức.

Mọi ý thức lại lần nữa tiêu tán khi hắn không chút do dự cúi xuống hôn lên hoa viên bí mật của nàng, hơi thở nóng rực đảo qua nơi non mềm giữa hai chân, khiến nàng không tự chủ được nức nở thành tiếng, một cảm giác xa lạ mãnh liệt đánh úp lại khiến nàng không khỏi cong người hét thành tiếng, lập tức bị kích thích mở to đôi mắt, lại phát hiện đôi môi mỏng của hắn càng lúc càng càn quấy, lớn mật khiến nàng không dám tưởng tượng tới, nàng vốn nghĩ vừa rồi mình đã lên tới cực hạn, đã chịu đựng hết thảy, nhưng thấy vẻ mặt hắn lúc này, dường như mọi chuyện mới chỉ vừa bắt đầu.

Hương vị ngọt ngào khiến Hách Liên Ngự Thuấn càng khát vọng chiếm giữ nhiều hơn, thân thể mềm mại của nàng càng lúc càng run lên khiến giờ khắc này hắn mới hiểu rõ ràng ý nghĩa của câu nói “thân thể mỹ nhân là mồ chôn anh hùng”

“Đừng!” Sở Lăng Thường thờ dốc, vô thức vịn vào thân thể mềm mại, bàn tay nhỏ bé cũng gắt gao níu lấy đệm giường, trong cơ thể như có nguồn nhiệt lưu không ngừng xâm chiếm, tận đáy lòng như muốn gào thét, đôi mắt đẹp vốn tràn ngập sự kinh hoàng đã dâng lên màn hơi nước, Nàng lần đầu đối mặt với nam nhân, cảm thấy không biết phải làm sao, vô lực đến tột độ.

“Lăng Thường, nàng thật sự quá ngọt ngào!” Hách Liên Ngự Thuấn si mê nhìn nàng, khàn khàn giọng trêu đùa, cánh môi mỏng bị hoa dịch thấm ướt khiến cho gương mặt anh tuấn của hắn lúc này trở nên tà mị vô cùng.

Sở Lăng Thường cảm thấy xấu hổ cực độ, còn chưa kịp nói gì đã thấy môi mình nóng lên, làn môi ướt át nóng rực của hắn đã bao lấy môi nàng, đem hương vị ngọt ngào kia tiến vào trong miệng nàng.

“Thích ta làm vậy với nàng không?” Hơi rời đi đôi môi nàng, hắn cúi

đầu hỏi, nét tà mị cũng thu bớt lại, trở nên nhu tình như nước.

Sở Lăng Thường thấy thái độ của hấn chợt thay đổi, khế chớp hàng mi cong vút, đôi mắt mê ly không biết làm sao chỉ có thể nhìn thẳng hấn.

“Nói thích!” Hấn cười nhẹ, cố ý dẫn dụ.

Đầu óc của nàng hoàn toàn trống rỗng, mặt cơ hồ hồng rực, theo bản năng bật ra từ “Thích!”

Sự nhu thuận của nàng khiến khóe môi hấn dâng lên nụ cười thỏa mãn, lửa nóng ở bụng dưới lại không ngừng gào thét. Hách Liên Ngự Thuấn cho tới giờ không cho rằng mình là Liễu Hạ Huệ, hấn cũng không dễ dàng từ bỏ, nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người, đem lửa nóng dưới thân hoàn toàn phóng thích.

Đôi mắt đẹp đã mờ mịt màn sương của Sở Lăng Thường nhìn từng động tác của Hách Liên Ngự Thuấn, lại thấy lửa nóng của hấn lộ ra thì không khỏi hít sâu một hơi, ánh mắt cực độ bối rối. Trời ạ, nàng vừa thấy cái gì? Cho đến khi hấn cúi xuống đè lên nàng, cự long nóng bỏng đặt ở nơi mềm mại của nàng thì tận đáy lòng nàng liền dâng lên một sự kháng cự sâu sắc, lúc này nàng mới ý thức được sự nguy hiểm thực sự từ hấn.

“Không, không cần!” Bàn tay nhỏ bé cố sức đánh vào ngực hấn, đôi môi đỏ mọng bật ra thanh âm nghẹn ngào, đôi mắt đẹp cũng tràn ngập sự khẩn cầu đối với đôi mắt tà mị của hấn.

Đôi mắt Hách Liên Ngự Thuấn chợt lóe lên, ánh mắt u ám đã sớm bị nhuộm đỏ bởi lửa dục vọng, hấn nở nụ cười trầm thấp, triu mến vỗ về nàng, cảm thụ được sự run rẩy của nàng thì giọng nói lại lộ ra vài phần sùng nịnh, “Nàng mê người như vậy, sao ta có thể nhẫn nhịn

được.”

Quyển 4 - Chương 31: Phần 3: Sự dịu dàng là thực hay giả?

“Ta sẽ hận ngươi, nhất định sẽ hận ngươi!” Sở Lăng Thường đã lâm vào tình trạng kinh hoàng, nói năng cũng bắt đầu lộn xộn.

“Nàng sẽ cam tâm tình nguyện yêu thương ta!” Hách Liên Ngự Thuấn đem bàn tay nhỏ bé đang chống cự của nàng giữ chặt lên phía trên đầu, tiếng cười trầm thấp đầy tà mị khẽ vang lên bên vành tai nhỏ bé, “Lăng Thường, nàng là của ta!” Vừa dứt lời, thân hình cao lớn của hắn hoàn toàn áp xuống, mạnh mẽ dùng sức tiến tới.

“A....!” Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy thân thể như bị một sức mạnh khổng lồ xé rách, khiến nàng không có cách nào thừa nhận mà chỉ có thể ngửa đầu bật ra thanh âm đầy tuyệt vọng, những giọt nước mắt đau đớn lặng lẽ trào ra theo khoé mắt, từng giọt từng giọt nhỏ xuống đệm giường.

Hách Liên Ngự Thuấn ngẩng đầu đem gương mặt tràn ngập lệ nóng của nàng thu vào trong tầm mắt. Cảnh tượng này thực khiến hắn cảm thấy nhói lòng. Hàng mi dài cong vút của nàng cũng khép lại, bàn tay nhỏ bé hoàn toàn bị bàn tay to lớn ấm áp của hắn giữ chặt, những giọt nước mắt uỷ khuất hết như những hạt ngọc tinh khiết không ngừng trào dâng.

“Đừng khóc!” Vết máu đỏ tươi trên đệm giường khiến từ tận đáy lòng Hách Liên Ngự Thuấn trào dâng một cảm giác thoả mãn cực độ. Cảm giác thoả mãn này còn lớn hơn tất cả những lần hắn giành thắng lợi trên chiến trường. Nhưng bộ dáng đau đớn của nữ nhân trong lòng cũng khiến hắn thương tiếc. Cố kìm nén cảm giác muốn

điên cuồng luận động, đôi môi mỏng của hắn nhẹ nhàng hôn lên hàng mi ướt đẫm nước mắt của nàng, như muốn đem sự uỷ khuất cùng bất lực của nàng hoà vào với thân mình, “Ta xin lỗi, Lăng Thường, nhưng nàng thực sự quá đẹp!”

Đối với hắn mà nói, thân thể của nàng thực quá mức nhỏ bé.

Do vẫn cố gắng kìm nén dục vọng, từng giọt mồ hôi lớn không ngừng toát ra trên thân thể Hách Liên Ngự Thuấn rồi nhanh chóng nhỏ xuống, giao hoà cùng thân hình nhỏ nhắn của Sở Lăng Thường. Hé mở đôi mắt mờ lệ nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hắn, một câu “ta xin lỗi” kia hoàn toàn khiến nàng khiếp sợ, ngây người nhìn vào đôi mắt tràn ngập nhu tình cùng đau lòng của hắn. Hắn cũng có vẻ mặt như vậy sao? Một cảm giác xúc động trào dâng từ tận đáy lòng Sở Lăng Thường. Nàng bỗng nhiên hiểu được hàm nghĩa thực sự của tình cảm nam nữ. Có lẽ không đơn giản là một nam nhân chiếm được thân thể một nữ nhân như vậy? Bất lực cắn cắn môi dưới, gò má còn hoen lệ của nàng cũng ửng đỏ.

Vì sao vào giờ khắc này, nàng lại không thể kháng cự.

“Lăng Thường!” Hắn trầm giọng gọi tên nàng, không hề giống như lúc ở Hán cung, lần này hắn đem dung mạo của nàng ghi sâu vào trong đôi mắt, sự co rút đến trí mạng cùng sự ấm áp, mềm mại của thân thể nhỏ bé khiến hắn không cách nào kìm nén thêm nữa, lại lần nữa thẳng lưng tiến tới.

“Uhm....” Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy toàn thân như bị vét sạch, một cảm giác mãnh liệt đánh sâu vào thân thể như muốn phá tan hồn phách nàng, tâm tư nhỏ bé đã sớm bị sự kinh hoàng làm cho không còn cảm giác, ý thức chỉ trong chớp mắt cũng hầu như tan biến, chỉ có thể tuân theo bản năng nguyên thủy khẽ vịn vào thân thể mềm mại, hoà vào với sự tận lực của hắn.

Hách Liên Ngự Thuấn đem đôi tay mảnh khảnh của nàng giữ chặt lên phía đỉnh đầu, thân hình vạm vỡ của hắn dán sát thân thể mềm mại, cảm giác được bầu ngực tròn đầy của nàng không ngừng run rẩy theo mỗi nhịp tấn công của hắn, ma sát đến phần ngực hắn khiến cho động tác của hắn càng trở nên điên cuồng.

Nàng thực sự khiến hắn cảm nhận được sự thoả mãn tột độ, vượt xa những gì hắn từng cảm thụ trong những lần khoái hoạt trước kia.

“Lăng Thường, nhìn ta!” Hắn cúi đầu, si mê nhìn ngắm gương mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng của nàng, hô hấp càng lúc càng đục ngầu, giọng nói cũng trở nên khàn khàn.

Nằm dưới thân hắn, đôi mắt Sở Lăng Thường vốn đã khép lại, thần trí cũng trở nên mơ hồ từ sớm, đôi môi đỏ mọng bật ra những tiếng nỉ non, lại thuận theo yêu cầu dịu dàng của hắn mà hé mở, nhìn vào đôi mắt tràn ngập lửa nóng của hắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã trở nên hồng rực bởi sự ngượng ngùng.

Hách Liên Ngự Thuấn hài lòng cong môi nở nụ cười, bàn tay to cũng buông tha cho hai cổ tay nàng, khẽ vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ đang đỏ bừng kia, yêu thương đặt những nụ hôn ngọt ngào lên mi mắt nàng.

Thắm sâu trong lòng Sở Lăng Thường chợt dâng lên một khát vọng, khát vọng không muốn rời xa hắn. Dường như tâm tư nàng đã xông phá được rào cản của sự trở ngại lúc trước, khiến thân thể nhỏ bé cũng trở nên uyển chuyển hoà vào với thân hình mạnh mẽ của hắn.

Hách Liên Ngự Thuấn say đắm ngắm nhìn dáng vẻ mê người của

nàng, những giọt mồ hôi li ti xuất ra ướt đầm khuôn mặt nhỏ nhắn cùng thân thể tuyết trắng, khiến dáng vẻ nàng càng thêm mê người, ánh mắt vẫn còn hoen lệ đã sớm đoạt đi thần trí của hắn, khiến hắn đắm chìm quên mất cả bản thân mình.

Tâm tình của Hách Liên Ngự Thuấn như muốn tan chảy, dịu dàng gọi khẽ tên nàng, mà bàn tay nhỏ bé của nàng cũng gắt gao ôm lấy phần lưng vạm vỡ của hắn. Hàng mi dài cong vút hơi ngước lên, thế giới trước mắt nàng cũng trở nên mờ lung mờ ảo, chỉ còn gương mặt anh tuấn mị hoặc của hắn là còn rõ ràng. Đôi mắt sâu thẳm đầy thâm tình của hắn chăm chú nhìn nàng, khiến nàng không cách nào kháng cự, cam tâm tình nguyện đắm chìm vào trong thân thể hắn.

Bầu không khí trong phòng ngủ cũng dần thay đổi, tiếng gầm khẽ của nam nhân hoà cùng tiếng rên rỉ yếu ớt của nữ nhân, hai thân thể kết hợp cực kỳ khăng khít, hai linh hồn vốn xa cách cũng hoà thành một thể. Hình ảnh của hắn ngập tràn trong đôi mắt nàng, mà hắn thì cuồng dã đưa nàng lên đỉnh cao dục vọng, khiến cảm giác hưng mãnh sáng khoái như muốn nổ tung, phá huỷ mọi cảm quan tri giác của nàng. Bàn tay nhỏ bé bám chặt lấy bờ vai hắn, đầu móng tay không cách nào kìm chế mà khảm vào da thịt rắn chắc màu đồng, ở trên lưng hắn lưu lại những vết dài đỏ hồng.

Trên môi Hách Liên Ngự Thuấn bật ra nụ cười ấm áp, thấy thân thể nàng trở nên mềm nhũn sau một hồi điên cuồng thì càng thêm thương tiếc, đầy yêu thương hôn lên bầu ngực tròn đầy, để lại những vết hôn nóng rực. Hắn hơi rút ra khỏi thân thể nàng khiến trong không khí tràn ngập mùi vị kích tình ngọt ngào bao lấy hơi thở, hoà cùng mùi xạ hương trên người hắn dây dưa cùng một chỗ.

Hắn nhẹ nhàng xoay thân thể mềm mại của nàng lại, bàn tay to giữ lấy phần eo thon, từ phía sau, mãnh thú của hắn lại lần nữa hưởng thụ sự ấm áp trong cơ thể nhỏ bé.

Còn chưa thoát khỏi dư âm của đợt cao trào lúc trước, Sở Lăng Thường chỉ có thể vô thức bật ra âm thanh kinh suyễn, sự cường hãn của nam nhân phía sau khiến nàng không cách nào thừa nhận.

Thân thể ngọc ngà như xụi lơ trên chiếc giường lớn, bởi sự tấn công mạnh mẽ từ phía sau mà không ngừng run rẩy, nàng vô lực đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào lớp chăn đệm mềm mại, trên môi vô thức bật ra những tiếng thân ngâm mê hồn.

Hách Liên Ngự Thuấn cúi người ôm sát thân hình mềm mại kia, vòm ngực vạm vỡ miêu tả từng đường cong duyên dáng trên phần lưng trắng mịn, Hắc từ phía sau hôn lên gương mặt xinh đẹp của nàng, khiến nàng cảm thấy thân thể như bị vùi giữa biển lửa nóng rực, chỉ có thể vô lực thừa nhận cảm giác thoải mái đến cực hạn khiến nàng cơ hồ mê man.

Nàng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, chỉ cảm thấy lúc bản thân vô lực chống đỡ thì.

“Lăng Thường, nàng là của ta!” Hắc cúi đầu gặm nhẹ bên tai nàng lời tuyên ngôn đầy bá đạo, động tác cũng đột ngột trở nên kịch liệt hơn khiến hô hấp của nàng càng lúc càng trở nên khó nhọc. Cho đến khi yết hầu hắc bật ra tiếng gặm lớn cũng là lúc nàng hôn mê mất đi ý thức.

Con người, liệu có thể nhất kiến chung tình? Ở trong tình huống thế nào mới có thể khiến bản thân không màng hết thảy?

Khi Sở Lăng Thường từ trong giấc mộng bừng tỉnh lại thì trán đã xuất đầy mồ hôi, thân thể dường như vừa trải qua một trận chiến

sinh tử đau nhức đến tột độ. Xương cốt nàng đã gãy vụn rồi sao?

Hắn là vậy, nếu không sao có thể đau đến thế?

Ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ khiến nàng cảm thấy hơi chói mắt, trong lúc nhất thời không cách nào mở ra đôi mắt. Thân hình vừa mới hơi động đã không cách nào nhúc nhích, phía sau lưng lại ấm áp dị thường. Còn đang hốt hoảng, nàng lại thấy một bàn tay to nhẹ nhàng vươn tới, giúp nàng lau đi mồ hôi trên trán, động tác vô cùng dịu dàng lưu luyến, khiến nàng lúc này mới hoàn toàn bừng tỉnh.

“Hoàn dư, nô tỳ đã chuẩn bị nước cho cô rửa mặt, là nhụy hoa hái từ tối qua...” Đông Hà như thường lệ mang chậu nước vào trong phòng ngủ, lại nhìn thấy một màn trên giường thì cực kỳ sửng sốt, lập tức....

“A...” Một tiếng thét chói tai vang lên, liền sau đó là tiếng “cách” bởi chậu nước rơi xuống sàn. Khuôn mặt của Đông Hà lập tức đỏ bừng, đôi môi cũng run lên, vội vàng quỳ sụp xuống đất, “Nô tỳ không phải cố ý nhìn lén....không phải cố ý!”

Quyển 4 - Chương 32: Phần 1: Buổi sớm ấm áp

Đến lúc này, Sở Lăng Thường không muốn tỉnh táo lại cũng khó. Nàng giật thót người, cố nén đau nhức muốn ngồi dậy thì từ đằng sau, cánh tay rắn chắc của Hách Liên Ngự Thuấn lại vươn tới, đem cả thân thể nhỏ nhắn dưới chiếc chăn gấm ôm vào lòng, giọng nói trầm thấp thản nhiên vang lên...

“Đông Hà, từ nay về sau không cần tới Cẩm lâu sớm như vậy. Ra ngoài đi!”

Vẫn quỳ trên sàn, Đông Hà đang cực kỳ lo sợ, trong lòng không khỏi tính toán xem lỡ như vương gia nổi giận thì phải làm sao? Cúi gằm mặt xuống không dám ngẩng lên dù chỉ một chút, nha đầu này tuyệt đối không nghĩ tới việc mới sáng sớm đã được chứng kiến cảnh xuân cung như vậy. Tuy rằng có màn che, nhưng xuyên qua lớp màn lụa mỏng kia vẫn có thể thấy được khung cảnh khiến người ta đỏ mặt tim đập loạn. Tuy nói trên giường, hai người họ cũng không có làm ra hành động gì nhưng từ trong phòng ngủ, mùi xạ hương hòa quyện với mùi hương thơm ngát, lại thêm những món y phục hỗn độn trên sàn khiến người ta không khó cảm nhận được bầu không khí đầy kích thích tình dục đêm trước.

Nghe được thanh âm của vương gia đột ngột vang lên từ phía giường lớn, Đông Hà đầu tiên hơi sửng sốt, mãi sau đó mới có phản ứng với hàm ý trong lời nói của Hách Liên Ngự Thuấn, vội vàng dạ rồi lui ra ngoài.

Trong phòng ngủ lại khôi phục sự an tĩnh vốn có, chỉ còn lại tiếng

chim chóc ríu rít bên ngoài cửa sổ, những tia nắng đầu ngày chiếu qua khung cửa, mơ hồ trải những vệt nắng ấm áp lên cánh tay nam nhân trắng kiện. Cánh tay hấn tràn ngập sức mạnh, cũng rất dịu dàng vòng qua thân thể nàng, khiến phần lưng mềm mại của nàng dán sát vào vòm ngực vững chãi của hấn, cảm thụ được tiếng tim đập mạnh mẽ của hấn, từng nhịp từng nhịp như những phiến đá lớn tác động đến nơi sâu thẳm trong lòng nàng.

Sở Lăng Thường không dám cử động dù chỉ một chút, ngay cả mở miệng nói chuyện cũng cảm thấy khó khăn. Nàng thực sự muốn đẩy hấn ra, hoặc là lập tức đứng dậy mặc lại y phục rồi tránh xa hấn một chút, nhưng ngay lúc này, nàng chỉ có thể khó nhọc hô hấp, bàn tay mảnh khảnh đè lên ngực như muốn áp chế cảm giác hít thở không thông.

Từ tận đáy lòng trào dâng một tình cảm vô cùng phức tạp, cho tới giờ, nàng cũng chưa từng nếm trải sự biến đổi cảm xúc thế này.

Vì sao lại như vậy?

Quan hệ giữa nàng và hấn dường như qua một đêm đã hoàn toàn thay đổi. Nàng tính được rằng hấn sẽ tới Cẩm lâu, nhưng...vì sao hấn lại không tính sổ với nàng? Vì sao hấn lại không giống như lúc trước, vì sao hấn lại làm ra chuyện thế này với nàng? Vì sao trời đã sáng mà hấn còn không đi?

Phải làm sao đây?

Một màn này bị Đông Hà nhìn thấy, nghĩ là Nam Hoa công chúa cũng sẽ biết chuyện này. Cho dù Nam Hoa công chúa không quan tâm thì sớm muộn chuyện này cũng sẽ bị người trong phủ biết được. Như vậy, không phải sẽ đáng sợ lắm sao?

“Nghĩ gì thế?” Giọng nói trầm thấp của Hách Liên Ngự Thuấn lại vang lên phía sau nàng, mang theo sự thỏa mãn cùng chút lười biếng. Hắn đem khuôn mặt tuần tú vùi vào phần gáy nàng, tham lam hít lấy mùi hương thơm ngát trên thân thể nhỏ bé, cánh tay cũng siết chặt lại thêm quanh hông nàng.

Lời thì thầm của Hách Liên Ngự Thuấn vang lên bên tai khiến nhịp tim của Sở Lăng Thường lại loạn lên. Nàng vội vàng trốn tránh hơi thở của hắn thì lại khiến hắn bật cười nhẹ, vòng tay ôm nàng càng siết chặt lại, cánh tay kia của hắn vươn ra, đem bàn tay nhỏ bé đang đè lên ngực của nàng nhét vào trong lòng bàn tay mình, dịu dàng đùa bỡn.

“Làm sao vậy?” Thấy bộ dáng run rẩy muốn trốn tránh của nàng, từ tận đáy lòng Hách Liên Ngự Thuấn chợt dâng lên một tình cảm triu mến, đôi môi mỏng của hắn dọc theo mái tóc nàng trượt xuống, dịu dàng hôn lên gò má mịn màng, mỗi lần đều vô cùng ôn nhu, chậm rãi, hết như đang hôn lên món trân bảo quý giá trên thế gian. Nụ hôn của hắn dừng trên đầu vai nàng một lúc rồi lại trượt thẳng xuống.

“Người....đừng....đừng làm vậy!” Sở Lăng Thường vốn chưa từng có thói quen thân mật cùng nam nhân thế này. Một màn hoan lạc mê đắm tối qua lại hiện lên trong đầu, mỗi một hình ảnh đều khiến nàng đỏ mặt tim đập loạn, lại càng cảm thấy không cách nào đối mặt.

Một chuỗi cười nhẹ bật ra từ trong yết hầu của Hách Liên Ngự Thuấn. Hắn bá đạo không cho phép nàng tránh né, đem thân thể mềm mại kéo sát lại, khiến nàng không thể không đối mặt với thực tại sau một đêm cuồng nhiệt.

Toàn thân Sở Lăng Thường lộ rõ sự hoảng hốt. Dưới ánh nắng sớm, trông thần thái của Hách Liên Ngự Thuấn cực kỳ rạng rỡ. Tuy trên gò má anh tuần có mang theo chút lười biếng, nhưng từ trong con

người màu hổ phách của hắn ánh lên tia sáng lấp lánh khiến tim người ta đập loạn lên. Hắn nhắc người lên, từ trên cao nhìn xuống nàng, làn da màu đồng ánh lên sức mạnh cuồn cuộn, còn nàng thì vội vàng chớp mắt, không dám nhìn vào thân thể nam tính đẹp như thần thánh của hắn, nhịp tim lại càng đảo loạn.

Trời ạ, nàng làm sao vậy?

“Vì sao người lại lệnh cho Đông Hà không được đến lúc sáng sớm?” Sở Lăng Thường cảm thấy chính mình phải nói điều gì đó, ít nhất cũng phải khiến hắn nhanh chóng rời đi mới được. Bởi vì, dưới lớp chắn gấm kia, thân thể nàng hoàn toàn trần trụi. Dù có đánh chết, nàng cũng không có khả năng ở trước mặt hắn mặc lại y phục. Lần trước ở doanh trướng, nàng đã chịu đủ khuất nhục rồi.

Hách Liên Ngự Thuấn thấy nàng cúi gằm khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh âm cũng nhỏ xíu vô lực thì lại hơi cúi xuống, cất tiếng trêu ghẹo bên tai nàng, “Ngay cả Đông Hà còn hiểu được ý tứ trong lời nói của bản vương, nha đầu nàng chẳng lẽ còn không rõ?”

Sở Lăng Thường rốt cục cũng ngẩng lên, trong đôi mắt đẹp lộ rõ sự khó hiểu nhìn về hắn. Hiểu chuyện gì chứ? Nàng thừa nhận lúc này đây, đầu óc nàng thực sự rối loạn hơn bao giờ hết, nàng cũng đã không có cách nào suy nghĩ được nhiều chuyện như vậy.

Bàn tay của Hách Liên Ngự Thuấn nhẹ nhàng mơn trớn gương mặt nhỏ nhắn của nữ tử đã khiến hắn điên cuồng cả đêm qua. Trên gương mặt trắng trẻo của nàng có chút tái nhợt khiến người ta thương tiếc. Hắn lại cúi thấp xuống, dịu dàng đặt những nụ hôn miên man lên phần cổ trắng mịn, khiến cho toàn thân nàng bắt đầu run rẩy.

“Từ nay về sau, mỗi ngày bản vương sẽ đánh thức nàng!”

Tâm tư Sở Lăng Thường theo lời hấn vừa thốt ra không khỏi trùng xuống. Lúc này nàng mới kinh hoàng hiểu được ý tứ trong lời nói của hấn. Nàng mở to hai mắt nhìn sửng hấn hồi lâu. Không phải từ nay về sau hấn đều ngủ lại đây đấy chứ?

Tuy lúc trước hấn cũng đều ngủ ở đây nhưng mỗi sáng sớm nàng thức dậy thì hấn đã rời đi rồi. Về sau hấn sẽ đánh thức nàng, vậy chẳng phải.

“Không được, Nam Hoa công chúa...cô ấy...”

“Cô ấy là do nàng ép đưa cho bản vương! Lăng Thường, bản vương muốn nàng!” Hách Liên Ngự Thuấn không giận mà còn bật cười, đôi môi mỏng dao động nơi phần cổ mẫn cảm của nàng, rồi chuyển qua vành tai nhỏ nhắn, dịu dàng gặm cắn.

“Ta không phải, không phải là người ngươi muốn!” Nàng chỉ có thể cố sức phủ nhận nhưng trong lòng lại không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Tối hôm qua, hấn say rượu, người say rượu không phải sẽ không biết mình đã làm ra chuyện gì sao?

“Là nàng!” Giọng nói trầm trầm của Hách Liên Ngự Thuấn vang lên mang theo sự khẳng định, “Từ đêm qua, nàng đã chính thức là người của bản vương, thân thể nàng mỗi chỗ đều thuộc về bản vương, kể cả trái tim nàng cũng vậy.” Thanh âm trầm ấm của hấn giống như loại rượu ngon đầy mê hoặc, dịu dàng nhưng bá đạo. Vừa dứt lời, bàn tay to cũng trượt xuống phần ngực tròn đầy của nàng.

Dưới tấm chăn gấm, Sở Lăng Thường không có chỗ trốn tránh, cũng không thể ngăn cản bàn tay hấn. Bàn tay nam nhân to lớn mang theo nhiệt nóng khiến gò má nàng nhanh chóng ửng đỏ.

Cảm nhận sự run rẩy của thân thể mềm mại dưới lòng bàn tay khiến

hô hấp của Hách Liên Ngự Thuấn lại càng tăng thêm. Hắn cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ, một tay vẫn tiếp tục vỗ về thân thể nàng, tay kia lặng lẽ trượt xuống, chầm lên từng hồi lửa nóng trên thân thể nhỏ bé.

“Không! Ta không muốn...” Sự biến hóa của thân thể nam nhân khiến Sở Lăng Thường hoàn toàn tỉnh táo lại, nghĩ tới cảnh tượng triền miên đêm qua khiến nàng vội vàng đưa khuỷu tay chống lên ngực hắn. Vừa ý thức khép chặt đôi chân lại thì nàng cũng cảm nhận được dã thú của hắn đã lần nữa thức tỉnh.

Cự thú cuồng dã kia thực khiến nàng sợ hãi.

“Đừng sợ, ta sẽ khiến nàng vui vẻ!” Dục vọng của Hách Liên Ngự Thuấn lại thêm một lần khởi phát, hắn dịu dàng trấn an nàng rồi đem thân thể nhỏ bé hơi nhấc lên, khiến đôi chân thon của nàng tách ra vòng qua hai bên hông hắn.

Quyển 4 - Chương 33: Phần 2: Buổi sớm ấm áp

Hách Liên Ngự Thuấn là đại diện tiêu biểu cho hình mẫu của những kẻ thích tranh đoạt với người khác. Những thứ tốt đẹp nhất hắn đều muốn giành lấy cho mình. Từ nhỏ theo phụ thân chinh chiến sa trường đã nuôi dưỡng bản tính đó trở thành thói quen của hắn giống như việc hô hấp vậy. Hắn biết Sở Lăng Thường rất đẹp, cho dù cái nam trang rồi thì nàng vẫn vô cùng mỹ lệ khiến người ta không cách nào dời đi tầm mắt, nếu không sao có thể khiến Y Trĩ Tà mãi vẫn không chịu rời phủ.

Đêm qua, sau khi Y Trĩ Tà rời đi, mình hắn lại uống thêm vài hũ rượu, mãi lâu sau mới lảo đảo đi tới Cẩm lâu. Nơi ngực hắn lúc đó như có một ngọn lửa thiêu đốt, là ngọn lửa phẫn nộ. Nữ nhân kia rõ ràng là cố ý. Hắn có thể nhìn ra nàng cố tình gây sự chú ý của Y Trĩ Tà, mục đích chính là muốn Y Trĩ Tà đưa nàng đi khỏi nơi này.

Thật quá mơ tưởng!

Hắn nhất định sẽ chặt đứt ý niệm đó của nàng.

Muốn rời khỏi phủ này sao?

Hắn thà rằng giết nàng cũng không để cho nam nhân khác có được nàng.

Nhưng hắn không hề nghĩ tới, khi đặt chân tới Cẩm lâu thì mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi.

Lúc đó nàng lẳng lặng nằm trên giường, ánh trăng nhẹ nhàng hôn lên hai má nàng, chiếu lên chiếc áo ngủ trắng tinh khiết khiến hấn nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy nàng dưới bầu trời tràn ngập cánh hoa đào lất phất. Nàng tĩnh lặng như vầng trăng, vẻ mặt cũng an tĩnh hết như vậy, nàng giống như một dòng nước trong mát nhẹ nhàng tuôn chảy hấp dẫn hấn, khiến hấn không kìm lòng được mà bước tới, nhưng lại không nỡ phá vỡ bức hoạ tuyệt mỹ trước mặt này.

Cho đến khi nàng mở to đôi mắt vì kinh hãi giống như con mồi bị dã thú đuổi riết, toàn thân tản ra khí chất yếu đuối thì ngọn lửa phần nộ trong lòng hấn nhanh chóng biến thành ham muốn chiếm giữ.

Là ham muốn chiếm giữ trời sinh của nam nhân đối với nữ nhân.

Nàng là của hấn, đáng ra phải là của hấn từ lâu rồi.

Nữ nhân trong lòng không ngừng nức nở, giãy giụa nhưng không cách nào thoát khỏi sự kìm kẹp của bàn tay to của Hách Liên Ngự Thuấn. Trải qua tối hôm qua, hấn đã sớm quen thuộc thân thể nàng, càng thuần thục với việc phải làm gì để nàng nói không nên lời, chỉ có thể thở hổn hển, thừa nhận sự thăm dò cùng xâm chiếm không ngừng nghỉ của hấn.

“Bé cưng, nàng nên sớm quen với ta mới phải!” Từ yết hầu hấn bật ra tiếng cười trầm khàn, ngón tay cũng nhẹ nhàng lay động, đột ngột kích thích khiến thân thể Sở Lăng Thường lập tức cứng đờ.

Những lời đùa bỡn tà mị không ngừng vang lên bên vành tai nhỏ bé khiến Sở Lăng Thường cảm thấy cực kỳ xấu hổ, kinh suyễn kêu lên một tiếng, không có cách nào kìm nén phản ứng kịch liệt ở nơi vừa bị hấn bỡn cợt. Sự đụng chạm của hấn khiến trong cơ thể nàng dâng lên một cảm giác tê ngứa kỳ lạ, giống như hạ thể bị ngọn lửa thiêu đốt. Nàng hơi ngửa đầu, đôi môi không tự chủ bật ra tiếng rên rỉ mê

hồn.

Con người màu hổ phách của Hách Liên Ngự Thuấn cũng tràn ngập sự yêu thương, động tác cũng trở nên dịu dàng hơn.

Thân thể non nớt hoàn toàn không chống đỡ nổi, từng hồi tê dại không ngừng dâng lên từ giữa hai chân Sở Lăng Thường, hội tụ thành một cơn sóng mãnh liệt, khiến cho nàng bị hãm sâu trong đó không cách nào kìm chế, chỉ có thể bật ra những tiếng ngân nga kiều mị.

“Tiểu cô nương, chịu không nổi rồi?” Hách Liên Ngự Thuấn cất tiếng cười nhẹ bên tai nàng, ngón tay dài tà ác liền đó xoay tròn, đột ngột tăng thêm kích thích khiến nàng không kìm được mà hét thành tiếng, thân thể mềm mại không tự chủ được bắt đầu vặn vẹo, ánh mắt tràn ngập màn sương mờ mê man nhìn hắn như ẩn hiện ý cầu xin.

“Đừng!” Nàng thật sự sợ loại cảm giác này, theo sự biến đổi trong ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn thì không khó để nhận ra ý đồ của hắn. Trải qua chuyện tối qua, nàng đã rõ ràng ham muốn kinh người của hắn. Hắn hết lần này tới lần khác đem nàng trầm luân trong biển dục vọng đã khiến lý trí nàng sớm tiêu tán, nàng sợ hãi loại cảm giác chìm nổi như vậy, sợ hãi cảm giác bị hắn chiếm giữ triệt để.

Sự giãy giụa của mỹ nhân trong lòng đủ để kích thích dã thú dưới thân Hách Liên Ngự Thuấn sưng đau đến điên cuồng. Hắn không chút ngần ngại cúi xuống si mê hôn lên đoá hoa diễm lệ đang không ngừng nở rộ.

Sự xấu hổ đã khiến toàn thân Sở Lăng Thường ánh lên một màu hồng mê người, bàn tay mềm mại che đi khuôn mặt nhỏ nhắn. Chất dịch ấm áp theo đoá hoa mỹ lệ không ngừng tiết ra khiến nàng càng lúc càng cảm thấy tê dại, làm cho nàng cảm thấy trong cơ thể phảng

phát như có một con dã thú ngủ đông đang sẵn sàng lao ra, đôi mắt đẹp tràn ngập màn sương mờ toát lên vẻ câu hồn khiến Hách Liên Ngự Thuấn không cách nào kìm chế thêm nữa.

Bàn tay to của Hách Liên Ngự Thuấn khéo léo nắm lấy phần mắt cá chân tinh tế của Sở Lăng Thường, ánh mắt cũng tràn ngập mê đắm như đang thưởng thức một khối mỹ ngọc. Hắn hơi dùng sức tách hai chân nàng ra, đầy yêu thương đem dáng vẻ của nàng thu vào trong tầm mắt rồi thẳng lưng xông tới thánh địa đã cho hắn một đêm tiêu hồn.

Sở Lăng Thường nhịn không được hét lên thành tiếng, toàn thân lại lần nữa thẳng tắp rồi co rút lại, nàng vẫn không cách nào thừa nhận hắn. Sức mạnh khổng lồ xâm chiếm thân thể khiến nàng thực sự cảm thấy khó chịu, bàn tay nhỏ bé cũng nắm chặt lại.

Trong mắt Hách Liên Ngự Thuấn tràn ngập ý cười, khuôn mặt cũng hiện rõ vẻ ẩn nhẫn. Nữ tử trong lòng thực quá mức nhỏ bé. Tuy rằng đã trải qua cả đêm cuồng nhiệt nhưng nàng vẫn quá nhỏ không thể dung nạp hết dã thú dưới thân hắn. Cố nén cảm giác muốn điên cuồng vận động, một tay của hắn cố định phần eo thon của nàng, tay kia nhẹ nhàng mơn trớn những nơi nhạy cảm, đồng thời cúi đầu hôn lên nụ hồng mai trên bầu ngực tròn đầy, dịu dàng đưa đầu lưỡi đùa bỡn.

Thân thể Sở Lăng Thường đã hoàn toàn mềm nhũn, từng cơn sóng không ngừng nghịch chuyển đem theo sự thoả mãn cùng đau đớn truyền vào trong cơ thể, khiến nàng không kìm được cắn chặt làn môi, cổ nuốt xuống tiếng kêu kinh suyễn.

“Ngươi....tên xấu xa....bại hoại...” Sở Lăng Thường không ngờ tới giữa thanh thiên bạch nhật cũng bị hắn bắt nạt, trong lòng không khỏi cảm thấy thống hận, nâng tay lên cố sức đánh vào ngực hắn.

Rất nhanh chóng, hai bàn tay nhỏ bé không an phận của nàng bị bàn tay to của hắn giữ lại, đan vào mười đầu ngón tay hắn, lực đạo của hắn tuy nhẹ nhưng lại khiến nàng không cách nào giãy ra.

“Buông ra...” Nàng chỉ vừa mới thốt ra hai từ này thì đôi môi đỏ mọng đã bị làn môi hắn mạnh mẽ bao phủ, đồng thời, động tác của hắn cũng dần trở nên điên cuồng.

Sự va chạm mạnh mẽ khiến nàng kinh hãi hét thành tiếng, tim đập dường như cũng lạc đi vài nhịp, sau đó dần dần bị hắn đồng hoá, thắm sâu trong thân thể dâng lên một cảm giác lâng lâng khó tả, khiến cho toàn thân nàng nóng rực lên, nhịn không được đưa đầu lưỡi liếm nhẹ làn môi, đôi môi anh đào cũng vô lực run rẩy.

Thần thái đầy mỉa mai hoặc của nữ tử trong lòng là thứ độc dược trí mạng thúc giục Hách Liên Ngự Thuấn thêm điên cuồng, ngọn lửa dục vọng cơ hồ thiêu đốt lý trí hắn. Khàn khàn kêu tên nàng, hai tay có chút thô bạo siết lấy đầu gối nhỏ bé, động tác của hắn càng lúc càng thêm mạnh mẽ.

Sự ma sát đến nóng rực cơ hồ đem Sở Lăng Thường hoà tan. Hơi thở của hắn như bao trùm hô hấp khiến nàng chỉ có thể cong người đón nhận, vô thức hoà vào với sự cuồng dã của hắn, nàng đã không cách nào phân biệt được đây là sự thống khổ hay thoải mái. Mỗi một lần hắn tiến tới đều như muốn xuyên thấu thân thể nàng, lần lượt tiến tới tận nơi sâu thẳm của linh hồn nhỏ bé, sự giao hoà đến kinh tâm động phách khiến nàng run sợ mãi không thôi.

Nam Hoa công chúa ở tại đại điện phía đông nam, cùng hướng với toà điện có tấm phòng của Hách Liên Ngự Thuấn. Chỉ cần xuyên qua

một khu hoa viên là có thể tới được chỗ hắc. So với Cẩm lâu bên này thì hai toà điện đó càng gần nhau hơn, nhưng từ khi Nam Hoa bước chân vào phủ, Hách Liên Ngự Thuấn chưa từng xuất hiện ở toà điện đó bao giờ.

Mùi huân hương nhẹ nhàng quanh quẩn khắp mọi ngõ ngách trong điện. Nhìn những nhánh cây ngoài cửa sổ đã đâm chồi chia nhánh, Nam Hoa lại nghĩ tới quang cảnh ở Hán cung. Chớp mắt đã nhiều ngày trôi qua như vậy, cảnh tượng tại Hán cung sợ rằng cũng đã khác nhiều.

Cúi đầu, đặt bút viết xuống hai hàng chữ “vẫn mạnh khỏe” cùng “chưa vào cung” trên hai mảnh giấy riêng biệt, sau đó Nam Hoa bỏ chúng vào hai cái túi màu sắc khác nhau rồi đem túi đưa cho Xuân Mai, nha đầu này nhận lấy liền nhét vào trong tay áo, vội vàng đi ra khỏi điện.

Xuân Mai rời đi rồi, Nam Hoa công chúa nhẹ nhàng nâng chung trà lên uống một ngụm, hít sâu mùi hương trà thơm ngát rồi mới nhìn về phía Đông Hà đã đứng chờ ở một bên từ lâu, nhẹ giọng hỏi, “Người nói, Lăng Thường tới qua thị tẩm?”

Quyển 4 - Chương 34: Phần 3: Buổi sớm ấm áp

Đông Hà bước lên một chút, gật đầu khẽ nói, “Nô tỳ mấy ngày nay theo sự dặn dò của công chúa đến Cẩm lâu, không ngờ sáng nay lại nhìn thấy vương gia ở cùng Sở Hoàn dư. Lúc nô tỳ rời khỏi đó thì vương gia cũng không có ý định rời đi, còn ra lệnh cho nô tỳ...”

Đông Hà cũng không dám nói tiếp, chỉ yên lặng quan sát sự biến đổi trên gương mặt của Nam Hoa công chúa.

“Ra lệnh cho người làm gì?” Về mặt Nam Hoa lúc này lại cực kỳ bình thản, dáng vẻ cũng hoàn toàn hờ hững, thanh âm cũng an tĩnh như nước.

Đông Hà khẽ nuốt nước miếng rồi mới nói tiếp, “Vương gia sáng nay ra lệnh cho nô tỳ, từ giờ trở đi không cần đến Cẩm lâu sớm như vậy nữa.”

Nam Hoa hơi ngẩn người, một lúc sau mới hiểu được hàm ý trong câu nói đó liền nhẹ nhàng gật đầu, “Nếu đã như vậy, từ nay về sau người không cần mỗi sáng sớm tới Cẩm lâu nữa.”

“Vâng, nô tỳ hiểu rồi!” Đông Hà liếc nhìn Nam Hoa công chúa một cái rồi lại tiếp lời, “Nhưng công chúa không hề thấy tức giận sao? Người là vương phi, nếu như vương gia thực sự sủng ái Sở Hoàn dư...”

“Người sợ nếu Sở Hoàn dư trở thành vương phi, vị trí của ta sẽ khó giữ?” Nam Hoa công chúa khẽ cười.

Đông Hà lập tức gật đầu, vẻ mặt cũng tràn ngập sự lo lắng.

“Vậy ta hỏi ngươi, chúng ta tới Hung Nô để làm gì?” Nam Hoa đặt chén trà xuống, trầm giọng hỏi.

Đông Hà cũng vội vàng nhỏ giọng trả lời, “Là tới tìm hiểu tin tức!”

“Vậy thì lúc nào cũng phải nhớ thật kỹ, cái gì mới là điều quan trọng nhất với chúng ta. Vương phủ này là nơi sớm muộn gì chúng ta cũng phải rời đi. Muốn đạt được mục đích thì phải biết tiếp cận những nơi có giá trị, hiểu chứ?”

Đông Hà suy nghĩ một hồi, đột nhiên kinh ngạc đưa tay bưng miệng, mãi sau mới thận trọng lên tiếng, “Công chúa, ý của người là....hoàng thành?”

“Ta chẳng nói gì cả, chỉ uống trà thôi!” Nam Hoa công chúa cười nhẹ, cũng không tiếp tục đề tài này nữa, có lẽ do sợ tai vách mạch rừng.

Đông Hà cũng hiểu được đạo lý này nên vội vàng rót thêm ly trà mới cho Nam Hoa.

“Ồ Giai có biết chuyện này không?” Ngươi khiến Nam Hoa lo lắng nhất chính là cô ta.

Đông Hà khẽ lắc đầu, “Cô ta tạm thời còn chưa biết, nếu không theo tính cách man di đó thì đã nổi lửa thiêu rụi Cẩm lâu rồi. Thật sự là biến thái quá mà. Cô ta lại còn không ngừng mượn oai danh của hoàng thúc mình. Sao cô ta không tự soi gương xem lại bản thân mình đi chứ? Sẽ chẳng có nam nhân nào thích bộ dạng đó của cô ta đâu.”

“Những lời này chỉ nói ở trước mặt ta một lần này thôi!” Nam Hoa

công chúa khẽ dặn dò, “Có thời gian thì để ý tình hình bên Cẩm lâu một chút, có chuyện gì phải lập tức báo cho ta biết.”

“Công chúa, xin hãy yên tâm!” Đông Hà lập tức gật đầu tuân lệnh.

Cũng không biết đã ngủ bao nhiêu canh giờ, cho đến khi Sở Lăng Thường mở mắt ra thì bên ngoài cửa sổ đã tràn ngập bóng tịch dương, xem ra hoàng hôn đã buông xuống tự bao giờ.

Trong phòng ngủ vẫn tràn ngập hơi thở ấm áp, đập vào mắt nàng là bóng dáng nam nhân đã quần quít cả đêm qua trong y phục chỉnh tề. Thấy nàng tỉnh lại, hắn liền ngồi xuống bên cạnh giường, chăm chú nhìn nàng bằng ánh mắt vô cùng tà mị.

Vừa mới hơi xoay người, cảm giác đau nhức khắp toàn thân Sở Lăng Thường lại càng thêm mãnh liệt. Gã nam nhân chết tiệt, hắn vẫn còn tinh thần thoải mái ngồi ở chỗ này sao?

Nhìn thấy ánh mắt đầy sự bất mãn của nàng, khoé môi Hách Liên Ngự Thuấn hơi cong lên lộ rõ ý cười, bàn tay to vươn ra nhẹ nhàng xoa lên gò má nàng, giọng nói trầm thấp mang theo mệnh lệnh không cho phép kháng cự, “Từ tối nay, đến tắm phòng của bản vương, biết không?”

Đến tắm phòng của hắn?

Vậy chẳng phải sẽ khiến cho tất cả người trong phủ biết nàng đã thi tắm hay sao?

“Không, ta sẽ không đi!” Sở Lăng Thường hơi nhú mày, ngữ khí cực tuyệt đầy sự kiên định. Nàng trốn hắn còn không kịp, hơn nữa nàng

còn có chuyện quan trọng phải làm, sao có thể cùng hấn thân mật được chứ?

“Yên tâm, bất kỳ kẻ nào cũng không dám thương tổn nàng dù chỉ một chút.” Đường như thấy được sự băn khoăn trong lòng Sở Lăng Thường, Hách Liên Ngự Thuấn cúi đầu xuống, dịu dàng thì thầm bên tai nàng, ánh mắt tràn ngập sự tà mị cũng không hề giảm bớt chút nào.

Khẽ chớp hàng mi dài cong vút rợp bóng trên gương mặt mỹ lệ, Sở Lăng Thường khó nhọc hít sâu một hơi.

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn chăm chú nàng hồi lâu, bàn tay đưa ra mơn trớn khuôn mặt nhỏ nhắn rồi lại nắm lấy cổ tay nàng, nâng lên rồi nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay một nụ hôn nhẹ, “Nếu thực sự không tình nguyện, bản vương cũng không ngại coi nơi này như tắm phòng của mình.”

“Ngươi...” Hàng mi dài cong vút của Sở Lăng Thường hơi run rẩy, chỉ đành ôm hận trừng mắt nhìn hấn. Đường đường một Tả hiền vương quyền thế ngất trời, không ngờ cũng là tên bại hoại.

Hách Liên Ngự Thuấn sáng khoái cất tiếng cười lớn. Không biết tại sao, thấy nàng như vậy hấn thực muốn cười, tâm tình cũng tràn ngập sự khoái trá chưa từng có.

Sở Lăng Thường thật sự không thể chịu nổi sự đặc ý đó của hấn. Mặc dù đôi mắt trong veo cũng dần khôi phục lại sự lạnh lùng thường ngày, nhưng thêm vào đó lại có chút mâu thuẫn cùng hoang mang, còn có thêm một chút đau đớn.

“Ở trong phủ này có thể làm tổn thương đến ta, chỉ sợ là chỉ có Tả hiền vương ngươi mà thôi.”

“Nếu nàng ngoan ngoãn một chút, bản vương sao có thể tổn thương nàng?” Hách Liên Ngự Thuấn tròng mắt nhìn chăm chăm nàng, nhẹ giọng nói.

Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy nơi ngực chợt thắt lại, những lời vẫn ẩn sâu trong lòng cũng lập tức bùng phát, “Người là vương gia, cho nên thuận người thì sống, nghịch người thì chết phải không? Đại Hán trong mắt người đã thành chướng ngại trong công cuộc thống nhất Trung Nguyên. Vì đạt tới mục đích, người không tiếc dùng độc hại người phải không?”

Ý cười trong mắt Hách Liên Ngự Thuấn theo câu nói này của Sở Lăng Thường cũng dần dần tan biến.

“Lúc ở Hán cung, thập hoàng tử vô duyên vô cớ trúng phải loại độc kỳ dị, hẳn là do người ra tay? Lần đó may mắn ta cứu trợ kịp thời, nếu không thập hoàng tử đã bỏ mạng rồi.” Sở Lăng Thường nhìn thẳng hắn, đem những gì chất chứa trong lòng hoàn toàn trút ra, “Vì sao? Ngay cả một đứa trẻ người còn không buông tha, làm sao để ta tin tưởng vào lời hứa hẹn của người chứ?”

Đêm qua, tại ngăn cuối cùng trong dược phòng, nàng đã tìm được một lọ độc dược. Theo nhận thức của nàng, tuy đó không phải là Ma đẳng - loại độc hại chết sư phụ nàng, nhưng lại chính là loại độc mà thập hoàng tử Lưu Triệt trúng phải hôm đó. Ở trong phủ của hắn lại có độc dược như vậy thực khiến nàng không thể không hoài nghi động cơ của hắn.

Nụ cười trên môi Hách Liên Ngự Thuấn cũng hoàn toàn biến mất, nét nhu tình trong mắt cũng không còn chút tăm tích, hắn nhìn chăm chăm nàng một hồi, đôi mắt sắc bén như chim ưng hơi nhíu lại, gương mặt anh tuấn cũng khẽ sát lại gần nàng, chậm rãi thốt ra một

câu nói đầy lạnh lẽo...

“Người còn nói thiếu một người!”

Nhịp tim của Sở Lăng Thường không khỏi đập lạc đi một nhịp.

“Ngoài Lưu Triệt, không phải người còn có một người khác muốn chất vấn bản vương sao?” Gương mặt của Hách Liên Ngự Thuấn cơ hồ sắp dán sát lại gương mặt nàng, đem luồng lãnh khí bao phủ lấy thân thể nhỏ bé, “Chính là sư phụ người - Hàn Thiên Tử. Người ở trong phủ của bản vương tra xét lâu như vậy, có tra ra được cái gì không?”

Thì ra hết thảy mọi chuyện đã sớm nằm trong sự khống chế của hắn, tất cả mọi chuyện hắn đều biết rất rõ ràng. Vậy mà hắn còn có thể thoải mái nói chuyện vui vẻ như vậy?

“Người...cầm thú!” Sở Lăng Thường không thể nhịn được nữa, dùng sức đẩy mạnh hắn ra rồi phẫn hận hét lên. Hắn đã sớm biết chuyện sư phụ nàng trúng độc bỏ mình, hắn luôn ở trong chỗ tối nhìn xem nàng làm thế nào để điều tra cái chết của sư phụ, thậm chí hiện giờ hắn còn có thể cười thầm, cười thầm nàng vụng về như thế nào. Gã nam nhân đáng hận!

Rất nhanh chóng, thân thể của Sở Lăng Thường bị Hách Liên Ngự Thuấn hung hăng áp trở lại giường. Từ đôi mắt đang nheo lại của hắn bắn ra một tia lạnh lẽo, gần từng tiếng, “Cầm thú? Đừng quên đêm qua người bị chính tên cầm thú đó phá thân. Bản vương là cầm thú, vậy người cũng là nữ nhân của tên cầm thú, cả đời này muốn thoát cũng không nổi. Bản vương đã từng nói sẽ làm chủ vận mệnh của người. Cho dù người chết cũng phải làm quý của bản vương!”

Quyển 4 - Chương 35: Đẳng hoa tán

Một khắc trước vẫn còn ôn nhu vô vàn hết như gió xuân mơn man tháng ba xua tan những bông tuyết cuối cùng khiến muôn hoa tận tình khoe sắc, nhưng liền sau đó lại là sự lạnh lẽo tựa như sương gió tháng chạp, khiến trăm hoa khô héo, chỉ trong chớp mắt đã trở nên khô khốc như băng.

Loại phản ứng như vậy xem ra chỉ có ở Hách Liên Ngự Thuấn. Sự dịu dàng của hắn có thể khiến trái tim nữ nhân đập loạn nhịp, đến khi âm lãnh thì lại khiến họ vô cùng đau đớn. Giọng nói trầm ấm hàn khí của hắn sắc bén như băng lạnh, chui vào bên tai Sở Lăng Thường, tuyên ngôn bá đạo khiến cho sự ôn nhu hoàn toàn lui tán, người không biết chuyện còn lầm tưởng trước sau là hai người hoàn toàn khác biệt.

Chỉ sợ sự dịu dàng kia là giả, đáng vẻ thô bạo mới là thật.

Sở Lăng Thường ngẩng đầu lên, trong mắt xẹt qua một tia chán ghét nhưng rất nhanh chóng bị che dấu. Khuôn mặt vừa trải qua sự kích động cũng chuyển thành lạnh nhạt, “Người đã nhắc tới sư phụ ta - Hàn Thiên Tử, được lắm, vậy xin hỏi vương gia, sư phụ ta trúng phải độc gì mà bỏ mạng?”

“Là một loại kịch độc chiết xuất từ cây Ma đẳng, gọi là Đẳng hoa tán. Loại kịch độc đó chỉ có ở Hung Nô, độc tính của nó còn vượt xa so với Hạc đỉnh hồng cùng Hà y tử của Trung Nguyên. Chỉ cần người phải Đẳng hoa tán cũng đủ khiến người ta thân mang kịch độc, cho dù y thuật cao minh tới đâu cũng không có biện pháp cứu chữa.”

Sở Lăng Thường nghe xong chỉ cảm thấy máu toàn thân như chảy ngược dòng. Đẳng hoa tán, cái tên thật sự dễ nghe nhưng lại khiến trong lòng người ta không khỏi cảm thấy run sợ tột độ bởi độc tính của nó.

Nhưng nàng lại càng cảm thấy đau lòng hơn khi nghe được những lời này từ miệng Hách Liên Ngự Thuấn. Hắn hiểu rất rõ ràng về loại độc mà sư phụ nàng trúng phải, thậm chí lúc nói ra chuyện đó cũng không hề có chút cố kỵ nào. Hắn muốn nói cho nàng cái gì? Muốn xác nhận rằng sư phụ nàng đã bị hắn giết hay sao?

“Muốn sư phụ ta rời đi còn có rất nhiều cách, vì sao lại cố tình chọn cách hạ độc?” Sở Lăng Thường yếu ớt cất tiếng hỏi nhưng tâm tư lại như bị dao cắt, máu tươi từng giọt từng giọt không ngừng nhỏ xuống, ngay cả khoé miệng tựa như cũng tràn ngập mùi máu tươi. Bàn tay nhỏ bé đặt dưới lớp chăn gấm đã sớm siết chặt lại thành nắm đấm. Nàng hận, những chuyện như vậy bảo nàng sao có thể không hận chứ?

Hách Liên Ngự Thuấn vẫn ngồi bên giường, từ trên cao nhìn xuống nàng, con ngươi màu hổ phách càng trở nên sâu thẳm hết như bóng đêm vô tận đem con người ta hoàn toàn bao phủ, thâm thúy đến đáng sợ. Rất lâu sau, hắn mới thản nhiên lên tiếng, “Hạ độc, thường là phương pháp tốt nhất. Nếu đã không chiếm được, vậy thì phải huỷ diệt. Chỉ có người đã chết mới không thể gây chuyện nữa.”

“Cái gì?” Sở Lăng Thường tình nguyện rằng mình vừa nghe nhầm. Không chiếm được sẽ huỷ diệt? Nói vậy tức là lúc trước người Hung Nô từng có ý muốn sư phụ trợ giúp, nhưng bị sư phụ cự tuyệt. Bọn họ lo sợ, sợ sư phụ sẽ vì Đại Hán tận hết tâm sức, giống như lúc trước đã từng giúp Cao Tổ hoàng đế cho nên bọn họ đã giết sư phụ.

Nỗi đau đớn trong tim Sở Lăng Thường nhanh chóng khuếch tán rồi lan tới khắp lục phủ ngũ tạng.

“Mạng người, ở trong mắt các người thật không đáng giá đến vậy sao?”

“Chẳng phải người đang muốn hỏi, người - có phải do bản vương giết hay không sao?” Hách Liên Ngự Thuấn đột ngột xoắn một góc chăn gấm lên, dường như hắn đã sớm đoán được nắm tay nàng đang siết chặt lại nên bàn tay hắn nhanh chóng đè xuống bàn tay nhỏ bé, khẽ vuốt ve cổ tay nàng, khẽ thở dài rồi chậm rãi nói, “Ở trong quân doanh, nàng tình nguyện bị bản vương bắt được, không phải là vì muốn biết ai đã giết sư phụ mình sao?”

Sở Lăng Thường cảm thấy như trái tim mình đông cứng lại rồi nhanh chóng vỡ tan thành từng mảnh vụn. Thì ra hắn đã sớm biết tất cả, thì ra tâm tư của nàng đều đã bị hắn hoàn toàn nhìn thấu, cho nên hắn mới tìm mọi cách để nhục nhã nàng, khiến cho nàng giống như một con cá mắc lưới cố sức giãy giụa để hắn thưởng thức. Chính bởi chuyện gì hắn cũng biết, cho nên rốt cục mới đem chuyện này nói trắng ra như vậy?

Nàng nghe không ra âm điệu của hắn có chút cảm xúc biến đổi nào, cũng như vẻ mặt của hắn, vẫn luôn bình lặng như nước.

Đáy mắt rốt cục ngưng tụ thành nét tuyệt vọng, nàng nhìn hắn, độ ấm từ bàn tay hắn vẫn bao lấy cổ tay nàng, thậm chí nàng còn cảm thấy mình có thể cảm nhận được bàn tay hắn đang tăng thêm lực, siết lấy cổ tay mảnh khảnh khiến một cảm giác đau nhức nhanh chóng dâng lên. Thật lâu sau, Sở Lăng Thường mới đè nén cảm giác đau đớn như thể lồng ngực vừa bị xé rách, thanh âm có chút run rẩy vang lên, “Vậy, là người sao? Sư phụ là do người độc hại?”

Ngồi ở bên giường, Hách Liên Ngự Thuần cũng không hề trả lời. Không có được đáp án nên Sở Lăng Thường chỉ có cách ngược mắt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của hắn.

Ánh mắt của hắn hệt như một vực sâu hắc ám, trong vực thẳm đó, ngoại trừ khiến người ta có cảm giác hít thở không thông, còn khiến người ta có cảm giác không tài nào hiểu nổi, khiến người ta có cảm giác bị đè nén, bị sợi dây mơ hồ trói buộc nhưng chỉ có thể giãy giụa trong tuyệt vọng. Mà nàng, đã sớm bị ánh mắt đó của hắn đè nén, cắn nuốt, bao vây, trói buộc, không có cách nào thoát khỏi.

Trong đầu nàng hoàn toàn là suy nghĩ tuyệt vọng, trước mắt chỉ còn là một mảng đen tối.

Bàn tay to của hắn đem cổ tay nàng nâng lên, nhẹ nhàng nắm lấy, khiến nàng vô lực, bị động, tuyệt vọng thừa nhận. Bất ngờ, hắn lại cúi xuống đặt một nụ hôn triền miên lên môi nàng. Cảm thấy kinh hoàng, muốn giãy ra thì giọng nói trầm thấp của hắn đã từ khoé môi lan vào trong miệng nàng.

“Cho nên, nàng phải ngoan ngoãn ở lại bên bản vương. Nàng đã là người của bản vương, bất luận kẻ nào cũng không được phép nhòm ngó. Nếu có một ngày nàng muốn rời đi...” Hắn chậm rãi buông tha cho đôi môi nàng, hài lòng nhìn cánh môi đỏ mọng có chút sưng đỏ. Khẽ nở nụ cười, lại thấy ánh mắt nàng hơi loé lên một tia ẩn nhẫn thì giọng nói của hắn lại cất lên, “...bản vương sẽ giết nàng!”

Một sự nguy hiểm vô hình nhẹ nhàng quanh quẩn trong không khí, len lỏi vào trong tâm trí khiến trái tim Sở Lăng Thường như thắt lại, hệt như vừa bị bàn tay của hắn hung hăng bóp chặt. Nàng không khỏi run lên. Câu nói vừa rời của hắn rõ ràng mang theo ý cảnh cáo, là sự cảnh cáo đầy bá đạo mang theo sát khí đằng đằng.

Hắn dường như thừa nhận, lại dường như không thừa nhận.

Không khí trong phòng ngủ như tạo thành một làn sóng đối nghịch ngầm. Khi quản gia Tân Trát đưa tay đẩy cánh cửa phòng ngủ ra lúc đem đồ ăn tới thì ông ta cùng hai nha hoàn phía sau cũng thấy được một màn trên giường. Một nha hoàn trong số đó sợ hãi hét lên, đem không khí yên tĩnh hoàn toàn phá vỡ.

“Nô tỳ đáng chết!” Nha hoàn vừa hét lên kia sợ hãi quỳ sụp trên sàn, run rẩy sợ vương gia trách tội. Nha hoàn còn lại thấy được một màn không nên thấy, cũng sợ hãi quỳ sụp xuống theo, toàn thân run rẩy không dám ngẩng lên.

Quản gia Tân Trát sớm đã kinh ngạc không nói nên lời, hai mắt trừng lớn, miệng há hốc cơ hồ có thể nhét được cả quả trứng gà.

“Lui xuống đi!” Hách Liên Ngự Thuấn không vui cau mày, trầm giọng ra lệnh.

“Đa tạ vương gia!” Hai nha hoàn thấy vương gia không trách tội vội vàng đứng dậy, ba chân bốn cẳng lùi kéo quản gia, đang chuẩn bị bước ra ngoài thì lại nghe thấy giọng Hách Liên Ngự Thuấn vang lên.

“Tân Trát!”

“Quản gia, vương gia gọi ông đấy!” Nha hoàn phía sau thấy Tân Trát vẫn ngây người vì sửng sốt liền vội vàng nhắc nhở.

Lúc này Tân Trát mới có lại phản ứng, vội lên tiếng đáp lời, “Vương....xin vương gia căn dặn!”

“Lập tức mang mấy bộ Hán phục tới Cấm lâu!”

“Vâng, Tân Trát lập tức đi chuẩn bị.” Về mặt Tân Trát lộ rõ sự hoảng sợ, vội xoay người rời đi.

“Nhớ kỹ, là nữ phục!”

“A...?”

Quyển 4 - Chương 36: Phần 1: Khó lý giải lòng dạ quân vương

Đi ra khỏi Cẩm lâu, nỗi kinh hãi trong lòng hai nha hoàn vẫn chưa tan hẳn. Một nha hoàn trong số đó còn đưa tay vỗ vỗ lên ngực như muốn ổn định lại nhịp tim, “Làm tôi sợ muốn chết, vương gia sao có thể ở Cẩm lâu chứ? Tối qua không phải vương gia cùng Tả Cốc Lễ vương rời phủ rồi sao?”

“Người sợ muốn chết phải là tôi mới đúng. Cô cũng thật là, hét cái gì chứ? Lỡ như vương gia mất hứng, trách tội xuống thì phải làm sao? Tôi đi cùng cô như vậy cũng khó tránh khỏi liên lụy.” Nha hoàn còn lại khẽ lên tiếng oán trách.

“Ai mà ngờ được vương gia sẽ ở Cẩm lâu chứ? Hơn nữa, cô cũng thấy rồi đấy, Sở công tử kia chỉ dùng cái chăn gấm để che thân, trường bào thì tán loạn dưới sàn. Vương gia ngồi bên cạnh, rõ ràng biết công tử ấy không mặc y phục, vậy mà vẫn còn ngồi đó. Tò mò quá đi! Nhưng tôi thấy lúc Sở công tử thả tóc xuống trông cực kỳ xinh đẹp, còn rất giống nữ nhân nữa.”

“Muốn biết suy nghĩ của tôi không? Tôi thấy nhất định là đêm qua vương gia đã qua đêm tại Cẩm lâu, hai người họ đã làm cái chuyện kia rồi!”

“Chuyện kia?”

“Cô đúng là đồ ngốc, đương nhiên là thị tẩm đó. Tôi cũng nghe nói,

thật ra mấy ngày trước vương gia cũng ngủ lại ở Cẩm lâu đó.”

“Thị tẩm?” Một tiếng thét chói tai từ miệng nha hoàn còn lại vang lên, “Hắn là một nam nhân, làm sao mà thị tẩm chứ?”

Nha hoàn vừa đưa ra suy nghĩ táo bạo kia cũng cảm thấy có chút mơ hồ. Đúng vậy, Sở công tử là nam nhân, sao có thể ở cùng phòng với vương gia? Càng nghĩ càng thấy khó hiểu, lại thấy vẻ mặt của quản gia Tân Trát trở nên cực kỳ nghiêm túc, hai nha hoàn không nhịn được liền cất tiếng hỏi, “Quản gia, ông nói xem sao mọi chuyện lại thành ra như vậy? Nam nhân làm sao mà thị tẩm được chứ?”

Tân Trát vẫn chìm đắm trong những khung cảnh vô tình thấy được tại Cẩm lâu lúc trước, bị nha hoàn vừa kéo vừa hỏi mới choàng tỉnh lại, ngẩn ra một chút rồi tức giận lớn tiếng, “Đừng hỏi ta, cái gì ta cũng không biết. Các người nhàn rồi quá có phải không? Còn không đi chuẩn bị Hán phục?”

“Quản gia, có cần chuẩn bị đồ nữ trang hay không?” Một nha hoàn cẩn thận hỏi lại.

“Vương gia đã căn dặn thì phải nhanh chóng mà chuẩn bị, để chậm trễ khiến vương gia trách tội xuống thì ta cũng không thay các người cầu xin đâu.” Vẻ mặt Tân Trát lộ rõ sự thiếu kiên nhẫn, phất phất tay tỏ ý phiền toái.

Mấy nha hoàn liền vội vàng lui xuống chuẩn bị.

Đợi mấy nha hoàn đi khỏi, Tân Trát mới mệt mỏi ngồi sụp xuống, vẻ mặt tràn ngập nỗi bi thương. Vương gia ới vương gia, sao người có thể mê muội như vậy? Là nam nhân cũng đành thôi, giờ lại còn muốn hắn ăn mặc ra vẻ nữ nhân? Nếu ngài thật sự muốn nữ nhân, chỉ cần mở miệng đã có vô số mỹ nữ chủ động yêu thương nhưng nhớ, sao

lại cứ coi trọng một nam nhân như vậy?

Một màn vừa rồi lại lần nữa hiện ra trong đầu Tân Trát khiến nỗi buồn bức trong lòng không cách nào tiêu tán, sự bi thương cũng tăng thêm vài phần. Ông ta chỉ biết chắc rằng đêm qua vương gia ở lại Cấm lâu. Sở công tử kia cho dù đáng vẻ giống nữ nhân thì cũng đâu phải nữ nhân cơ chứ? Vương gia làm sao vậy? Phải làm sao bây giờ? Hiện giờ vương gia đã bắt đầu chìm đắm rồi, lại còn muốn Sở công tử kia ra vẻ nữ nhân nữa.

Nặng nề cất tiếng thở dài, Tân Trát đứng dậy cúi đầu lặng lẽ rời đi.

Lúc Hán phục được đưa tới thì cũng là lúc Sở Lăng Thường vừa bừng tỉnh lại sau giấc mộng. Mồ hôi dọc theo thái dương nàng chảy xuống, thấm ướt áo ngủ, tóc mai cũng dán vào bên má, sắc mặt càng trở nên tái nhợt.

“Tỉnh rồi? Là bọn nha hoàn tay chân vụng về khiến cô tỉnh giấc sao?” Một bóng dáng thanh thoát hiện ra trước mặt Sở Lăng Thường, cầm lấy khăn lau đi vầng trán ướt nhẹp mồ hôi của nàng, thấy nàng vẫn chìm trong tình trạng hoảng sợ liền ngồi xuống bên cạnh, “Sao vậy? Là ác mộng sao?”

Lúc này, Sở Lăng Thường mới nhìn rõ người đến là Nam Hoa công chúa. Đứng ở một bên giường là Xuân Mai cùng Đông Hà, hai nha đầu này đang sửa sang lại mấy bộ Hán phục, trên bàn còn có mấy bộ trang sức vô cùng đẹp đẽ và trân quý.

“Hiện giờ là lúc nào rồi?” Ánh mắt hoảng loạn dần tan đi, Sở Lăng Thường yếu ớt cất tiếng hỏi. Nàng đã ngủ từ lúc nào vậy? Còn hắc, sao không thấy đâu?

“Còn chưa tới một canh giờ đâu, cô mới chỉ ngủ được một chút thôi.” Nam Hoa công chúa than nhẹ một tiếng, ánh mắt lơ đãng lướt qua phần da thịt hơi lộ ra dưới cổ áo Sở Lăng Thường, thấy những vết ứ ngân hồng hồng với độ đậm nhạt khác nhau thì không khỏi cụp mi xuống. Nam Hoa có thể hiểu được ý nghĩa của những dấu vết đó.

Sở Lăng Thường không hề để ý tới vẻ mặt của Nam Hoa, chỉ khó nhọc hít một hơi. Nàng mới chỉ ngủ một lát sao? Tại sao nàng lại cảm thấy như đã ngủ lâu lắm, giống như đã trải qua cả trăm năm vậy? Trong giấc mộng của nàng, những người nàng biết đều lần lượt hiện ra. Nàng thấy sư huynh dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm mình. Thanh Tụ vung tay chỉ thẳng vào nàng, mắg nàng vô dụng. Sư phụ toàn thân đều là máu, cuối cùng độc phát ngã xuống ngay trước mặt nàng. Còn có Hách Liên Ngự Thuấn, nàng thấy một tay hắc cầm trường kiếm vô cùng sắc bén, đâm xuyên thấu thân thể nàng.

Nàng cũng biết nếu ngày thường hay suy nghĩ thì khi ngủ sẽ dễ nằm mộng thấy những chuyện đó. Nhưng cho dù là mộng thì chắc chắn chuyện Thanh Tụ và sư huynh trách nàng là không thể tránh khỏi. Nàng rõ ràng biết Hách Liên Ngự Thuấn là kẻ đáng giết, vậy mà còn uỷ thân cho hắn, nếu để mọi người biết được nhất định sẽ trách nàng, nhất định vậy....

Một lúc lâu sau...

“Sao mọi người lại đến đây?” Nàng rốt cục cũng tìm lại được thanh âm của chính mình tuy vẫn còn có chút run rẩy. Đem cảm giác đau đớn áp chế xuống tận đáy lòng, nàng vẫn cảm thấy hô hấp của mình có chút không ổn, đây là sự bi thương cùng bất lực mà nàng chưa từng cảm nhận được.

“Hoàn dư, là vương gia căn dặn chúng nô tỳ đem Hán phục đưa tới đây, còn...” Sắc mặt Đông Hà có chút chần chừ, liếm liếm môi rồi mới nói tiếp, “Còn muốn công chúa qua đây giúp cô rửa mặt, chải đầu và trang điểm.”

Xuân Mai đứng ở một bên, sắc mặt cũng cực kỳ không tốt.

Sở Lăng Thường vừa nghe, lập tức quay đầu nhìn về phía Nam Hoa công chúa, một cảm giác kinh hãi lại mạnh mẽ trào dâng trong lòng. Hách Liên Ngự Thuấn lệnh cho Nam Hoa đến giúp nàng rửa mặt, chải đầu, trang điểm?

Rốt cuộc hẳn muốn gì?

Chẳng những muốn nhục nhã nàng, còn định sỉ nhục cả Nam Hoa nữa sao?

Thân thể nhỏ bé của Sở Lăng Thường khẽ run lên, ngay cả đầu ngón tay cũng không ngừng run rẩy.

Nam Hoa công chúa cười nhẹ, nâng tay lau đi vầng trán ướt nhẹp mồ hôi của nàng, còn vươn tay giúp nàng sửa sang lại áo ngủ rồi mới dịu dàng lên tiếng, “Xem ra cuối cùng vương gia cũng đồng ý để cô khôi phục lại dáng vẻ nữ nhi rồi. Cũng đúng thôi, cô xinh đẹp như vậy, mỗi ngày mặc trang phục của nam nhân thì còn ra bộ dáng gì nữa.”

Sở Lăng Thường dường như không nghe thấy gì, đưa tay đẩy Nam Hoa ra rồi lao xuống giường, nhưng bởi thân thể đau nhức khiến hai chân nàng cũng mềm nhũn ra, nên chỉ nghe “cộp” một tiếng, nàng đã ngã nhào xuống đất, đau đến nhúu chặt lông mày.

Nam Hoa công chúa thấy thế vội vàng đứng dậy tiến lên đỡ nàng

dậy, “Lăng Thường, cô muốn làm gì?”

Sở Lăng Thường vẫn là không nói lời nào, lại đem Nam Hoa đẩy ra rồi đi tới trước bàn, cầm lấy một bộ Hán phục, hô hấp của nàng cũng trở nên dồn dập, ánh mắt tràn ngập sự bi thương.

Xuân Mai cùng Đông Hà bị dáng vẻ này của nàng làm cho hoảng sợ, muốn tiến lên nhưng lại không dám. Trong ấn tượng của hai nha hoàn này thì Sở Hoàn dư trước giờ là một nữ tử vô cùng lạnh lùng, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy vẻ mặt nàng dọa người như vậy.

Nam Hoa công chúa đứng yên tại chỗ, lẳng lặng đánh giá hành vi của Sở Lăng Thường.

Tổng cộng có tất cả năm bộ Hán phục, tất cả đều là màu trắng tinh khiết. Áo lót, áo ngắn, áo choàng được phối hợp vô cùng khéo léo, từng món đều được xếp theo thứ tự vô cùng chu đáo. Thiết kế của bộ Hán phục này theo kiểu vạt chéo, phần eo lưng được thêu hình chim ưng biến màu ngọc bích. Cổ áo, vạt áo, tay áo, đai lưng, mỗi một chi tiết đều được làm từ tay của nghệ nhân người Hán. Ở Hung Nô này có thể tìm được thợ tinh xảo như vậy quả thực không dễ dàng.

Bàn tay Sở Lăng Thường lại bắt đầu run run, sắc mặt so với chỗ y phục còn tái nhợt hơn vài phần.

Quyển 4 - Chương 37: Phần 2: Khó lý giải lòng dạ quân vương

Nam Hoa công chúa thấy biểu cảm của Sở Lăng Thường có gì đó không ổn thì không khỏi cảm thấy lo lắng, nhẹ nhàng bước lên gọi khẽ, “Lăng Thường!”

Bàn tay nhỏ bé của Sở Lăng Thường khẽ mơn man trên bộ Hán phục như thể đang vuốt ve một khối mỹ ngọc nhưng trong lòng lại không ngừng dâng lên cảm giác đau đớn đến tê dại. Số Hán phục này thực quá mức tinh xảo, tinh xảo tới mức khiến nàng cảm thấy nhức mắt.

“Lăng Thường, thích chúng không? Vương gia biết cô thích màu trắng cho nên đã căn dặn xuống dưới. Tôi sai Xuân Mai đi khắp nơi mới tìm được thợ khéo, vị sư phụ này cũng là người Trung Nguyên đó.”

Vị sư phụ đó đâu chỉ là người Trung Nguyên, mà chắc chắn ông ta còn là người nước Sở nữa. Hán phục này tuy cũng là phục trang của người Trung Nguyên, nhưng tay nghề chế tác của từng địa phương đã không giống nhau rồi. Đối với trang phục bên trong, chỉ có người nước Sở mới sử dụng cách xếp lớp vải như vậy. Người nước Sở luôn được biết đến với tay nghề may y phục hàng đầu, mặc y phục do họ làm lên người sẽ cảm thấy thân thể thư thái như tiên nữ hạ phàm, thanh nhã thoát tục.

Sở Lăng Thường là người nước Sở, tuy rằng từ nhỏ lớn lên trên núi

nhưng y phục mà nàng mặc trên người luôn là Sở phục, nay nhìn thấy Sở phục như vậy thực sự là một việc đáng chiêm chọc cỡ nào.

“Lăng Thường?” Nam Hoa công chúa vẫn không biết là nàng có thích hay không, lại thấy dáng vẻ trầm mặc của nàng như vậy thì thực cảm thấy lo lắng, lại lần nữa mở miệng gọi tên nàng.

Sở Lăng Thường đứng thẳng lưng, nhắm chặt hai mắt lại thế nào cũng không hoá giải được cảm giác hít thở không thông nơi ngực. Thật lâu sau, nàng mới mở mắt ra, cũng đồng thời cất tiếng, chỉ là giọng nói của nàng lúc này lại lạnh lẽo tựa băng giá.

“Công chúa, cô gả tới Hung Nô xa xôi này, rốt cuộc là vì cái gì?”

Nam Hoa công chúa nghe vậy thì cực kỳ sửng sốt, cả Xuân Mai, Đông Hà cũng nhìn về phía Sở Lăng Thường với ánh mắt đầy hồ nghi.

“Rốt cuộc là cô vì cái gì?” Sở Lăng Thường xoay người lại, đôi mắt sáng như đuốc nhìn thẳng Nam Hoa.

“Lăng Thường, cô sao vậy? Mục đích tôi tới Hung Nô chẳng phải cô đã biết rồi sao?” Nam Hoa tiến lên, giữ chặt cánh tay nàng, nhẹ giọng nói.

“Có thể hy sinh hạnh phúc cả đời mình vì một phi tử xảo quyết như vậy sao? Nam Hoa, nếu thực sự đúng như vậy, cô cũng thật quá thâm tình.” Sở Lăng Thường biết Nam Hoa từng nói cô ấy đến nơi này là vì Lật phi nương nương. Nam Hoa là mật thám do Lật phi phái tới, bà ta có dã tâm ngồi lên ngôi vị hoàng hậu, đương nhiên muốn an bài người của mình ở những vị trí quan trọng. Nhưng xét theo tính cách Nam Hoa, sao có thể vì một người như Lật phi mà lao tâm lao lực chứ?”

Một khắc vừa rồi, nàng mới thực sự cảm nhận được sự ấn nhấn của Nam Hoa công chúa đã vượt quá sự tưởng tượng của nàng. Cho dù trong lòng cô ấy thích sư huynh, nhưng dù sao ở phủ này cô ấy vẫn là một vương phi. Nay Hách Liên Ngự Thuấn lại lệnh cho cô ấy đến đây giúp rửa mặt, chải đầu cho một nữ nhân khác? Đây là một sự sỉ nhục lớn đến chừng nào chứ? Ngay cả Xuân Mai cùng Đông Hà trên nét mặt cũng lộ rõ vẻ không thể chấp nhận cùng thầm oán và không đành lòng, Nam Hoa sao có thể vẫn bình thản như vậy?

Chỉ có thể giải thích, những thứ Nam Hoa muốn không chỉ có như vậy.

Trên gương mặt Nam Hoa công chúa thoáng hiện chút xấu hổ, hơi nhúu mày rồi than nhẹ một tiếng, “Lăng Thường, tôi coi cô là tri kỷ, nhưng có một số việc không nên biết vẫn tốt hơn. Cũng như tôi sẽ không hỏi nhiều đến chuyện của cô vậy. Chúng ta là những người ở trên cùng một con thuyền, đều có cách thức xử sự của riêng mình, cứ như vậy có được không?”

“Cô thật sự nghĩ rằng hắn không biết gì sao?” Cảm giác hít thở khó nhọc của Sở Lăng Thường trong khoảnh khắc lại bùng nổ, trải qua tối qua nàng mới biết được Hách Liên Ngự Thuấn nguy hiểm chừng nào, khó dò chừng nào. Toàn thân nàng lại khẽ run lên, hướng về phía Nam Hoa cất cao giọng...

“Nếu thật sự hắn không biết gì cả thì sẽ không lệnh cho Xuân Mai cùng Đông Hà đem Hán phục tới nơi này, càng không lệnh cho cô tới giúp tôi rửa mặt, chải đầu, trang điểm. Nam Hoa, hắn là một nam nhân rất nguy hiểm, cô đâu không lại hắn đâu. Đừng nói là cô, ngay cả tâm tư của tôi hắn cũng nắm rõ trong lòng bàn tay. Hiểu rõ tâm tư của tôi, vậy mà hắn chỉ cười, không nói gì hết. Vì sao chứ? Chỉ là vì hắn muốn nhục nhã chúng ta, trả thù cho nỗi nhục nhã mà chúng ta

đã khiến hấn phải chịu lúc trước.”

Chỉ nghe “xoạt” một tiếng, một Sở Lăng Thường vẫn đang kích động đem bộ Hán phục đang đặt trong tay ném xuống, sau đó lại nâng tay đem toàn bộ trang sức cùng y phục trên bàn gạt hết xuống sàn. Trâm cài đầu, trang sức, y phục rớt ra khắp phòng khiến Xuân Mai cùng Đông Hà sợ hãi lùi về sau mấy bước, đứng sát cạnh Nam Hoa công chúa mà vẫn không ngừng run lên.

Nam Hoa công chúa cũng sợ đến ngây người. Cho tới giờ, Nam Hoa chưa từng thấy Sở Lăng Thường buông thả tính tình như vậy, ngay cả nói chuyện lớn tiếng nàng cũng chưa từng. Vậy mà hôm nay, nàng lại phát tiết ngay trước mặt Nam Hoa, đem mọi uất ức chất chứa trong lòng trút vào chỗ Hán phục cùng đồ trang sức. Những thứ rơi vãi trên sàn còn bị nàng giận dữ xé rách nữa.

Có lẽ, trải qua chuyện tối qua, nàng đã không còn cách nào để bình tĩnh nữa.

“Nam Hoa, cô biết rõ hôm đó hấn ở trước mặt Ổ Giai cố tình làm vậy. Đối với cô, hấn chỉ cố ý đổ thêm dầu vào lửa. Cô biết rõ nếu hôm nay giúp tôi rửa mặt, chải đầu, sau này lớn nhỏ trong phủ này sẽ nhìn cô với con mắt thế nào chứ? Cô biết rõ hấn là một kẻ không có lương tâm, vì sao còn muốn nhẫn nhịn? Vì sao cô không phản kháng? Rốt cục cô muốn cái gì?” Mỗi một câu, Sở Lăng Thường cơ hồ đều như hét lên.

Xuân Mai cùng Đông Hà đã bị dọa cho sắp khóc đến nơi.

Sắc mặt Nam Hoa công chúa cũng trắng bệch, mãi lâu sau mới thận trọng đi tới trước mặt Sở Lăng Thường, nhẹ giọng cất tiếng, “Vậy còn cô? Nếu hấn là hung thủ giết hại sư phụ cô, cô sẽ thế nào? Cô sẽ giết hấn sao?”

Dường như có một chậu nước lạnh hắt thẳng vào đầu Sở Lăng Thường, toàn thân nàng chỉ trong nháy mắt lạnh cứng lại.

“Lăng Thường, cô kích động như vậy rốt cục là vì tôi hay còn vì chính cô? Cô đang hỏi tôi hay đang hỏi chính lòng mình? Tôi có thể bình tĩnh đối mặt, hay chuyện cô có thể bình tĩnh đối diện với lòng mình hay không thực ra không giống nhau. Tối qua đã xảy ra chuyện gì khiến cô không thể bình tĩnh chứ? Vì cái gì mà cô lại mất đi sự tĩnh lặng vốn có?” Thanh âm của Nam Hoa cực kỳ nhỏ nhẹ, nhưng lại khiến người nghe đau nhói lòng.

Toàn thân Sở Lăng Thường mềm nhũn ra, ngã sụp xuống sàn.

Đúng vậy, nàng thế này là sao chứ? Sự bình tĩnh của nàng đâu rồi? Lý trí của nàng đâu rồi? Có phải đều do mọi chuyện tối qua mà tiêu tán hết thầy hay không? Nàng tới nơi này là vì cái gì? Mục đích đơn giản như vậy, sao hoàn thành nó lại gian nan đến thế?

Bất chợt, Xuân Mai cùng Đông Hà khẽ hô nhỏ một tiếng.

Sở Lăng Thường ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm đến bóng dáng nam nhân đứng bên cửa phòng ngủ. Không biết hắn đã vào từ lúc nào, thân hình cao lớn dựa ở đó như thể đang thưởng thức một trò vui vậy.

Hắn lại đến đây sao?

Nam Hoa công chúa thấy vậy vội bước lên trước, Xuân Mai, Đông Hà cũng vội theo sau cùng hành lễ.

Chỉ có Sở Lăng Thường, giống như một đứa trẻ ngỗ nghịch, tóc tai bù xù ngồi dưới đất, ngón tay vẫn khẽ run rẩy. Lúc đối diện với ánh

mắt hấn, một nỗi kinh hãi không hiểu từ đâu lại bao phủ lấy nàng.

Hách Liên Ngự Thuấn không để ý đến Nam Hoa, lập tức đi đến bên cạnh Sở Lăng Thường, nhìn đông hốt hồn độn rơi đầy sàn, sắc mặt vẫn không có chút thay đổi.

“Xuân Mai, còn không mau thu dọn đi?” Nam Hoa thấy tình hình không ổn, vội lên tiếng can dận.

Xuân Mai cũng có thể nhìn ra sự nguy hiểm tiềm ẩn trong nét mặt Hách Liên Ngự Thuấn liền vội vã tuân lệnh định tiến lên thu dọn thì lại thấy Hách Liên Ngự Thuấn nâng tay lên ra ý ngăn cản thì trong lòng lại sợ run lên nhưng vẫn phải lùi sang một bên.

Sở Lăng Thường vẫn nhìn chăm chăm hấn.

Thân hình cao lớn của hấn cùng ngòi xuống đối diện với nàng, một lúc sau mới thản nhiên lên tiếng, “Phát tiết đủ rồi sao?”

Quyển 4 - Chương 38: Phần 3: Khó lý giải lòng dạ quân vương

Hắn dựa vào cái gì mà bình tĩnh như vậy, lạnh lùng như vậy?

Có trời biết, nàng thống hận nhất chính là sự bình tĩnh đó của hắn.

Hách Liên Ngự Thuấn nâng tay lên, cầm lấy một món y phục, lại nhìn đến những món trang sức phân tán đầy đất, thanh âm vẫn lạnh nhạt như trước, “Không thích kiểu dáng y phục hay là không hài lòng với đồ trang sức?”

“Đem những thứ này đi, ta không cần!” Sở Lăng Thường cất tiếng từ chối lạnh băng.

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn chăm chăm nàng, nhẹ nhàng nhếch môi rồi gật đầu. Hắn đưa tay nâng cằm nàng lên rồi nhẹ nhàng mơn man khuôn mặt nhỏ nhắn, “Thợ làm không tốt, nàng không thích cũng là chuyện bình thường.” Nói xong, hắn buông lỏng bàn tay, rời khỏi gương mặt nhỏ nhắn của nàng, đứng dậy lạnh lùng ra lệnh, “Đem hắn vào đây!”

Sở Lăng Thường sững sốt, đưa mắt nhìn về phía bên ngoài cửa phòng ngủ đã thấy mấy tên thị vệ đang áp giải một vị lão giả đi tới. Vị lão giả ngẩng đầu thấy ánh mắt lạnh băng của Hách Liên Ngự Thuấn, vội vàng quỳ gối xuống, toàn thân cũng run lên, “Thảo dân bái kiến Tả hiền vương, chúc vương gia vạn phúc!”

Lão giả vừa mới thỉnh an xong, từ phía ngoài phòng ngủ lại vang lên tiếng bước chân dồn dập. Sở Lăng Thường nhìn kỹ thì thấy đó là Ô Khả. Cậu ta vào phòng, cũng lập tức quỳ gối xuống, giọng nói có chút gấp gáp cất lên, “Vương gia, sư phụ của thuộc hạ là người thật thà chỉ biết làm đúng bốn phận, sư phụ chỉ biết may y phục, đâu dám xúc phạm đến hình pháp nào. Vương gia!”

Sư phụ?

Thì ra vị lão giả này là sư phụ của Ô Khả? Vậy, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

“Ô Khả, người có nhiều sư phụ như vậy từ bao giờ?” Hách Liên Ngự Thuấn đi đến chỗ ghế rồi ngồi xuống, không nhìn đến những thứ hỗn loạn trong phòng nữa.

Lúc này Ô Khả mới nhìn rõ người đang ngả ngồi trên sàn là Sở Lăng Thường. Thấy vẻ mặt nàng tiều tụy như vậy thì Ô Khả cảm thấy cực kỳ đau lòng, lại nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn, “Vương gia, ty chức cùng Vương lão có duyên, Vương lão lại là người nước Sở, cho nên thường xuyên qua lại thành quen. Vương lão có tay nghề may y phục rất khá, ty chức cũng thích nên tự nhiên cũng học được chút ít.” Ô Khả không dám nhiều lời bởi đã nhìn thấy chỗ Hán phục tán loạn đầy sàn. Những bộ Hán phục với kiểu dáng đó chỉ có mình Vương lão mới làm ra được.

Hách Liên Ngự Thuấn cười nhẹ, nhìn về phía Vương lão, “Hán phục đó là do ông làm?”

“Bẩm vương gia, chỗ Hán phục đó đúng là do thảo dân làm.” Vương lão thấy tình hình như vậy, lại thấy vẻ mặt của Ô Khả thì đã biết sự tình không ổn.

Sở Lăng Thường kinh hãi nhìn một màn trước mắt, một dự cảm xấu lại dâng lên trong lòng.

“Vậy còn số trang sức đó?” Xuân Mai, Đông Hà là ai trong các người chọn?” Hách Liên Ngự Thuấn lại thản nhiên hỏi tiếp.

Sắc mặt Nam Hoa công chúa lộ rõ vẻ kinh hoàng.

Một tiếng “cộp” lại lập tức vang lên, Xuân Mai quỳ sụp xuống sàn, run giọng đáp, “Vương....vương gia....trang sức đó là do nô tỳ chọn.”

Hơi thở đầy nguy hiểm trong phòng lại càng trở nên nồng đậm.

“Người đâu, đem chặt hai tay của kẻ may y phục, lôi Xuân Mai ra ngoài móc hai mắt cho ta!” Hách Liên Ngự Thuấn không chút để ý, tự mình rót một chén trà rồi thốt ra mệnh lệnh đầy tàn nhẫn, sau đó lại nhàn nhã tự đắc thưởng thức hương vị thơm ngát của chén trà.”

Bọn thị vệ lập tức tiến lên.

Nam Hoa công chúa thấy vậy vội vàng quỳ xuống, Đông Hà cũng sợ tới mức chân tay run bắn lên.

“Vương gia, Xuân Mai chỉ là phụng mệnh chọn đồ trang sức mà thôi. Nếu vương gia muốn trách tội, vậy hãy trừng phạt Nam Hoa đi, không liên quan đến Xuân Mai.”

“Vương gia, cầu xin người tha cho Vương lão. Nếu chặt đi đôi tay của ông ấy, về sau ông ấy phải sống ra sao đây?” Ổ Khả nghe vậy cũng cực kỳ hoảng hốt, vẻ mặt lộ rõ sự cầu xin.

Xuân Mai bị dọa cho sắp hôn mê bất tỉnh, tai họa bất ngờ ập xuống khiến toàn thân nha đầu này mềm nhũn ra, ngay cả hô hấp cũng đứt

đoạn. Vương lão lại càng vô tội, ông vốn chỉ ở trong cửa tiệm của mình bán mấy bộ y phục mà thôi, giờ gặp phải nạn như vậy nên ngay cả khước môi cũng run lên, khí lực cầu xin tha thứ cũng không có.

Hách Liên Ngự Thuấn vẫn chỉ im lặng uống trà, đối với lời cầu xin cùng với những thanh âm đầy phập phồng lo sợ kia như không hề nghe thấy.

Một tên thị vệ tiến lên, đẩy Ô Khả ra rồi rút ra một thanh đao nhỏ. Hai gã thị vệ khác cứng rắn kéo đôi tay của Vương lão ra. Đôi cánh tay già nua đã rũ ra hết một cành cây khô héo, đáng thương đến dọa người.

Ô Khả kinh hoàng kêu lên một tiếng...

Đúng lúc ánh đao vừa muốn hạ xuống thì...

“Chỗ Hán phục đó cùng đồ trang sức ta đều thích!” Sở Lăng Thường đột nhiên mở miệng, thanh âm cũng trở nên cực kỳ bình tĩnh, đem một màn trước mắt nhìn hết thảy rồi nàng quay sang nhìn Hách Liên Ngự Thuấn, ánh mắt tĩnh lặng tựa đám mây cuối chân trời.

Hách Liên Ngự Thuấn nâng tay lên ra hiệu, bọn thị vệ liền tạm thời buông Vương lão ra. Đem chén trà đặt xuống bàn, hắn nhìn Sở Lăng Thường, thản nhiên cười, “Giọng nàng nhỏ quá, bản vương nghe không rõ!”

Người bị sỉ nhục tột độ, chắc cũng chỉ đến thế này mà thôi.

“Vương gia, chỗ Hán phục đó được may cực kỳ khéo léo, trang sức cũng vô cùng tinh xảo, mỗi một món đều khiến ta thích thú không muốn rời tay.” Sở Lăng Thường nhìn theo hắn, lớn tiếng nói.

Nàng rất rõ ràng mục đích của hắn, hắn chính là muốn nàng trở nên ngoan ngoãn, muốn nàng tuyệt đối tuân theo hắn. Những điều đó lại hoàn toàn bất đồng với tính cách của nàng, cho nên hắn mới nghĩ ra cách này để ép nàng phải phục tùng, phải thích ứng, cuối cùng bị hắn thuần phục. Đây là một khuynh hướng cực kỳ nguy hiểm. Nàng bị rơi vào một tình thế vô cùng mâu thuẫn, lại không thể không ủy khuất bản thân nhượng bộ. Nàng hiểu rõ, từ tối hôm qua, vận mệnh của nàng đã hoàn toàn bị hắn nắm trong tay, quá mức bướng bỉnh sẽ hại đến những người bên cạnh nàng. Nàng chết cũng không ngại, nhưng còn những người khác?

Chặt đi đôi tay, móc đi đôi mắt đối với hắn chỉ là một chuyện hết sức bình thường, ngay cả mạng người hắn còn chẳng coi ra gì, huống chi là hình phạt đó? Mạng người đối với hắn, bất quá chỉ là một chén trà trong tay mà thôi, không thích thì có thể hất đi. Nhưng đối với nàng thì khác, nàng không muốn hại người, lại càng không muốn có bất kỳ ai vì nàng mà chết. Cho nên, hắn chính là người thắng, không phải sao?

Có lẽ bắt đầu từ tối qua, nàng đã định sẽ phải đối mặt với những tai họa cùng thống khổ, với bóng tối mịt mù bao phủ. Nhưng tại sao? Tại sao ở sâu trong nội tâm nàng lại có một tia hy vọng cùng chờ đợi vào sự thần bí khó lường của hắn.

Nhưng, điều đó thật sự tồn tại sao?

Hách Liên Ngự Thuấn nghe xong câu trả lời của nàng, dường như rất vừa lòng, khoe môi khế cong lên hiện rõ ý cười rồi mới cất tiếng với đám người đang quỳ phía dưới, “Được rồi, đừng quỳ nữa, lui cả ra đi!”

Những lời cảm tạ lập tức vang lên, Vương lão lúc được Ô Khả nâng dậy còn tưởng rằng mình đã chết, toàn thân vẫn cứ run lên bần bật.

Nam Hoa công chúa cũng đứng dậy, đem Xuân Mai kéo lên, nhìn Hách Liên Ngự Thuấn muốn nói gì đó lại ngập ngừng.

“Nam Hoa, cô cũng lui ra!” Đây là lần đầu tiên từ lúc Hách Liên Ngự Thuấn vào phòng nhìn thẳng vào cô, “Tiệc đêm nay không cần tránh mặt!”

Nam Hoa công chúa ngẩn người, rồi sau đó nhẹ nhàng thi lễ, lại lo lắng nhìn thoáng qua Sở Lăng Thường rồi mới rời đi.

Trong phòng ngủ lại lần nữa khôi phục lại sự tĩnh lặng, ánh trăng lưu chuyển trên người Sở Lăng Thường phản chiếu vẻ tái nhợt của nàng hết như một u hồn không nơi nương tựa.

Hách Liên Ngự Thuấn dựa vào lưng ghế, ánh mắt nhìn chăm chú về phía Sở Lăng Thường, ánh mắt của hắn như mang theo chút u tối...

Hắn vẫn nhìn nàng, lại như đang thầm đánh giá một đứa bé yếu ớt...

Thật lâu sau...

“Đến bên cạnh bản vương!” Hắn hướng về phía nàng vươn tay ra, thanh âm vẫn bình thản như nước.

Quyển 4 - Chương 39: Phần 1: Lòng dạ nữ nhân thâm sâu tựa biển

Tân Trát sợ run lên nhìn chăm chăm bình hoa trong tay Ổ Giai, chỉ e cô ta kích động lên lại nện cái bình xuống thì hồng lét. Ông ta theo bản năng lùi về phía sau hai bước, hít sâu một hơi, “Quận chúa, lão nô thực sự cũng không biết được rốt cục đã xảy ra chuyện gì, lão nô chỉ là dựa theo sự căn dặn của vương gia chuẩn bị đồ nữ trang cho tốt mà thôi, những thứ khác lão nô không hề hay biết.”

“Không biết? Không biết?” Đôi mắt cơ hồ sắp bốc lửa của Ổ Giai trừng lên, cô ta đem bình hoa hung hăng ném mạnh về phía tường. Thanh âm của đồ sứ vỡ nát lập tức vang lên đinh tai cùng với thanh âm bén nhọn của Ổ Giai, “Nuôi đám nô tài các người để làm gì hả? Chủ nhân rốt cục xảy ra chuyện gì cũng chỉ trả lời một câu không biết, có phải muốn ta đem các người băm thành tương mới chịu không hả?”

“Quận chúa tha mạng!” Bọn thị vệ cùng nha hoàn đã được lĩnh giáo sự lợi hại của Ổ Giai nên toàn thân đều run lên, vội vàng quỳ sụp xuống dập đầu.

Tân Trát có chút bất đắc dĩ nhìn Ổ Giai. Ông ta là quản gia nơi này đã nhiều năm nên dù gì cũng có chút tình cảm với Ổ Giai. Thở dài một tiếng, Tân Trát khẽ nói, “Tiểu quận chúa cũng đừng nên tức giận như vậy. Sở công tử kia là một nam nhân, tuy rằng mi thanh mục tú, diện mạo đẹp đẽ nhưng cũng đâu phải nữ tử. Nói không chừng chỉ là vương gia nhất thời cao hứng mà thôi, qua hai ngày nữa chắc sẽ

không còn tới Cấm lâu nữa.”

Tân Trát thực sự muốn khuyên Ổ Giai nên điều chỉnh lại tính tình của mình, chứ cứ nóng nảy như vậy, thực chẳng có nam nhân nào chịu được.

Ổ Giai thì không để ý đến nhiều chuyện như vậy, cũng không đem những lời Tân Trát nói để trong lòng. Cô ta đập mạnh tay lên bàn rồi lớn tiếng, “Tân Trát, ta hỏi ngươi, ngươi dám khẳng định kẻ đó là nam nhân, không phải nữ nhân?”

Tân Trát sững sốt một lúc lâu rồi mới trả lời, “Sở công tử sao có thể là nữ nhân chứ?”

“Không phải nữ nhân, vậy sao hoàng thúc lại muốn ngươi chuẩn bị nữ trang?” Sự ngờ vực trong lòng Ổ Giai cũng không phải không có căn cứ. Sáng nay, nha hoàn đi tìm hiểu tin tức đã báo về rằng vương gia ở lại Cấm lâu cả đêm đã khiến cô ta phát hoảng, đến khi sai nha hoàn đi tìm hiểu kỹ càng lại phát hiện thực ra vương gia đã ở đó gần một ngày một đêm.

Tân Trát khổ sở gãi gãi đầu. Có trời biết ông ta thực sự hy vọng người ở Cấm lâu là nữ tử, ít nhất điều đó cũng có thể chứng minh vương gia là một người bình thường. Khó nhọc nuốt nước miếng, ông ta bất đắc dĩ nói, “Quận chúa, Sở công tử thường ngày rất tuấn tú, vương gia thích Sở công tử giả trang thành nữ tử cũng là chuyện bình thường. Việc này....quận chúa vẫn đừng nên náo loạn thì hơn. Sở công tử chính là một nam tử, cùng công tử ấy tranh sủng thì còn ra gì nữa? Thiên Vu cũng tuyệt đối không để cho vương gia nạp một nam nhân vào phủ đâu.”

“Thiên Vu?” Ổ Giai hơi nheo mắt lại. Đúng vậy! Sao cô ta lại quên mất Thiên Vu chứ? Hơi nhếch môi lên, giọng nói của Ổ Giai cũng trở

nên đi, “Đúng vậy, cho dù hoàng thúc có thích kẻ ở trong Cấm lâu kia thế nào đi nữa cũng hết cách. Thiên Vu tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn người trong vương tộc làm ra chuyện khiến người ta chê cười như vậy. Tân Trát, bữa tiệc tối nay ta cũng muốn tham dự, người mau chuẩn bị bộ xiêm y đẹp nhất cho ta!”

“Quận chúa, tham dự tiệc tối thì không có vấn đề gì, nhưng xin người trăm ngàn lần đừng làm ra chuyện khiến vương gia khó xử.” Tân Trát thấy Ổ Giai nở nụ cười âm trầm thì tận đáy lòng không khỏi rung mình một cái.

Ổ Giai lạnh lùng cười, “Yên tâm, ta sao có thể ngốc đến mức khiến hoàng thúc phiền chán mình chứ? Đêm nay, ta chính là muốn giải quyết hết mọi phiền toái, ta mặc kệ kẻ ở Cấm lâu kia là nam hay nữ, tóm lại, ta tuyệt đối không để kẻ đó lưu lại trong phủ!”

“Quận....quận chúa, nô tỳ còn có một việc muốn bẩm báo.” Một nha hoàn đứng bên cạnh thận trọng lên tiếng.

“Chuyện gì?” Ổ Giai lạnh lùng nhìn cô ta.

Nha hoàn liếm liếm môi, run giọng nói, “Nô tỳ nghe nói ở bên Huyền Nguyệt Các hiện giờ rất náo nhiệt bởi vương gia cũng lệnh cho vương phi tham dự tiệc đêm nay. Lúc nô tỳ đi ngang qua đó còn thấy hai nha hoàn Xuân Mai cùng Đông Hà đang bận rộn chuẩn bị xiêm y.”

“Vương phi? Người gọi tự nhiên quá nhỉ?” Ổ Giai nổi giận gầm lên.

Nha hoàn sợ đến tái mặt, vội vàng sửa lại lời nói, “Là công chúa Đại Hán kia!”

“Cô ta muốn lấy thân phận nữ chủ nhân của vương phủ để tham dự tiệc tối? Thật nực cười, ta sẽ không để cô ta được như ý! Các

người....” Ổ Giai đứng dậy, chỉ vào bọn nha hoàn cùng thị vệ đang quỳ, lạnh lùng cất tiếng, “Cùng bản quận chúa tới Huyền Nguyệt Các một chuyến, ta muốn xem vị công chúa Đại Hán tôn quý kia chuẩn bị xiêm y dự tiệc thế nào.”

“Vâng!” Thị vệ cùng nha hoàn đều đứng lên, theo Ổ Giai đi ra khỏi đại điện.

Tân Trát sững sốt đến nửa ngày, đuổi theo cũng dờ mà không đuổi cũng dờ. Chuyện này có nên nói cho vương gia hay không? Sợ là có nói cho vương gia, vương gia cũng không quan tâm chút nào.

Huyền Nguyệt Các là cái tên do Thiên Vu đặc ban. Lúc Nam Hoa công chúa mới được gả cho Tả hiền vương, Thiên Vu gọi Nam Hoa là “Huyền hướng” với hàm ý là món quà trời ban cho, lại để cho ở tại Huyền Nguyệt Các là tòa lầu ngay gần tấm phòng của Hách Liên Ngự Thuần.

Từ khi Nam Hoa đặt chân vào Huyền Nguyệt Các, nơi này bắt đầu trở nên im lặng dị thường, trừ lúc Ổ Giai vào đây gây rối thì cơ hồ không có ai lui tới.

Cho nên khi từ phía sân vang lên tiếng bước chân ầm ầm thì không cần nhìn cũng biết là ai đang đến rồi.

Đông Hà đang chuẩn bị đồ trang điểm cho Nam Hoa thì cửa điện bị hai gã thị vệ đá văng ra, ngay sau đó, Ổ Giai mang theo một đám người xông tới.

Toàn thân Đông Hà run lên, đồ trang điểm trên tay cũng rơi cả xuống sàn.

Xuân Mai đang lựa chọn son môi cho Nam Hoa cũng hoảng sợ, thấy Ổ Giai quận chúa xông vào thì theo bản năng đứng lên chắn trước mặt Nam Hoa.

Nam Hoa biết người đã đến chẳng có ý tốt lành gì nên đứng dậy đem Xuân Mai nhẹ nhàng đẩy ra rồi nhìn thẳng Ổ Giai, “Cô muốn làm gì?”

“Người vẫn còn chút thông minh, biết ta đến nơi này tuyệt đối không có chuyện gì tốt.” Ổ Giai cười lạnh tiến lại gần, “Một khi đã như vậy, sao người không học cách ngoan ngoãn một chút? Sao cứ phải chọc cho bản quận chúa phải thân chính đến đây? Phải biết rằng, bản quận chúa đối với chỗ này của người chán ghét đến cực điểm.”

Huyền Nguyệt Các?

Muốn sánh với thiên cung sao?

Ta phỉ nhổ vào!

Lần này là Đông Hà cứng rắn chặn bước của Ổ Giai, khẩn trương lên tiếng, “Quận chúa, công chúa chúng tôi đâu có trêu chọc gì cô, cô lại muốn làm gì chứ?”

Ổ Giai chẳng buồn đổi lời với nha hoàn, giơ tay lên ra ý bảo bọn thị vệ xông lên, đem hai nha hoàn kéo sang một bên.

“Ổ Giai, cô đừng có quá đáng!” Nam Hoa công chúa thấy vậy, không nhịn được nữa lên tiếng.

“Chắc chắc, Nam Hoa, người muốn trả đũa sao? Người nói xem hai ta ai quá đáng hơn?” Ổ Giai đi đến bàn trang điểm, cầm lấy một cây trâm giơ lên khiến đầu nhọn của cây trâm dưới ánh nến tỏa ra thứ

ánh sáng lấp lánh rực rỡ. Cô ta đem đầu nhọn của cây trâm dí sát cổ Nam Hoa, lạnh băng cất tiếng, “Người chẳng phải vẫn luôn an phận thủ thường ư? Sao hôm nay lại không nhịn được muốn tham dự dạ tiệc? Nhìn người xem, xiêm y cùng trang sức đẹp như vậy, người thực sự cho mình là nữ chủ nhân sao?”

“Đây là ý của vương gia, ta chỉ phụng mệnh mà thôi!”

“Đây chẳng phải là mưu đồ người đã sớm dự trù sao? Trước mặt vương gia làm ra vẻ yếu đuối, đơn giản là muốn vương gia nhìn người nhiều hơn mà thôi. Thật sự đáng thương! Người chẳng lẽ không rõ chuyện vương gia đang sủng ái người trong Cẩm lâu kia sao? Người tưởng mình là ai chứ?” Ổ Giai lại cười lạnh, “Thật ra hôm nay ta tới đây cũng chỉ là muốn giúp người mà thôi. Nếu muốn tỏ ra yếu đuối động lòng người thì nên làm triệt để một chút, để cho vương gia đau lòng thì mới chứng tỏ sự lợi hại của người. Nhưng mà, xem bộ dạng chậm hiểu của người thì chắc cũng không biết phải làm sao. Yên tâm đi, bản quận chúa đến đây giúp người!” Nói xong, Ổ Giai quay đầu nhìn về phía đám thị vệ, ngữ khí chuyển sang sự vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

“Mấy người các người, cởi sạch y phục của cô ta ra!”

Quyển 4 - Chương 40: Phần 2: Lòng dạ nữ nhân thâm sâu tựa biển

Bọn thị vệ nghe vậy thì lúc đầu đều ngẩn ra, sau đó trên mặt hiện rõ sự xấu hổ. Dù nói thế nào thì Nam Hoa cũng là công chúa Đại Hán, là vương phi do vương gia cưới hỏi đàng hoàng. Bình thường nếu quận chúa gây khó khăn cho Nam Hoa công chúa một chút thì cũng thôi, nhưng hiện giờ lại muốn cởi sạch y phục của cô sao? Hành động này đã vượt quá mức cho phép, nếu đến tai vương gia thì bọn họ nhất định không chịu nổi sự trừng phạt.

Nam Hoa công chúa nghe rồi cũng cực kỳ kinh ngạc, bước lùi về sau mấy bước, ánh mắt tràn ngập sự cảnh giác.

“Còn ngây ra đó làm gì? Còn không đem thứ Hán phục đáng ghét trên người cô ta lột ra?” Ổ Giai lớn tiếng ra lệnh, sắc mặt lộ rõ vẻ bất mãn, càng nhìn y phục trên người Nam Hoa càng thấy không vừa mắt.

Bọn thị vệ lúc này mới hiểu được ý đồ của Ổ Giai, thì ra cô ta muốn bọn họ cởi bỏ Hán phục trên người Nam Hoa mà thôi. Lần này, bọn thị vệ không nghĩ ngợi nữa, vừa định ra tay thì...

“Các người dám! Là vương gia đặc biệt lệnh cho ta đêm nay tham dự yến tiệc, nếu ta bị các người làm chậm trễ, vương gia nhất định sẽ trách tội xuống!” Nam Hoa công chúa trầm giọng quát.

Bọn thị vệ vội thu tay lại rồi quay sang nhìn Ổ Giai...

Nếu không nhắc tới Hách Liên Ngự Thuấn thì còn đỡ, vừa nhắc đến hắn, một luồng lãnh khí lại dâng lên khắp toàn thân Ổ Giai, nụ cười lạnh băng của cô ta cơ hồ tụ lại nơi hàng lông mày, giọng nói cũng chuyển thành âm u, “Mấy người các người, giữ cô ta lại cho ta!”

Nam Hoa rất nhanh chóng bị bọn thị vệ giữ chặt lại, muốn giãy ra cũng không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Ổ Giai lấy từ trong hộp trang sức ra một cây châm, hướng về phía mình đi tới.

“Ổ Giai, cô muốn làm gì?” Nam Hoa mở lớn đôi mắt vì kinh hãi.

Cây châm sắc bén lạnh tựa băng dí sát vào má Nam Hoa, sau đó lại dờn xuống một chút, “Người nói xem, cây châm này có thể cào xước mặt hay không? Hay là có thể xuyên thấu yết hầu?”

“Ổ Giai, cô đừng làm bậy!” Nam Hoa có thể nhìn ra trong mắt cô ta sự thô bạo cùng ý ghen tỵ. Mũi nhọn của cây châm trực tiếp trượt trên gương mặt Nam Hoa, rồi chuyển xuống phần gáy khiến cô khản trương đến độ nuốt nước miếng cũng khó nhọc.

Trên mặt Ổ Giai lộ rõ vẻ khoái trá, nhếch môi cười lạnh rồi nhìn Nam Hoa chằm chằm, “Tưởng mình là vương phi thực sao? Người cho là hoàng thúc coi trọng người? Muốn tham dự yến hội, đừng mơ!” Nói xong, cô ta mạnh mẽ đẩy cây châm xuống.

“A...” Nam Hoa theo bản năng sợ hãi kêu lên, lại chỉ nghe “xoạt” một tiếng, cây châm sắc bén đã cắt qua bộ Hán phục trên người, sau đó lại thấy Ổ Giai tăng thêm sức lực, cây châm như biến thành một thứ hung khí, đem xiêm y cắt tơi tả.

“Không...”

“Xiêm y bị hủy rồi, ta xem người còn có cái gì để mặc tham dự dạ yến?” Ổ Giai nghiêng răng nghiêng lợi, đem xiêm y trên người Nam Hoa hủy hoại sau đó lại quay sang bọn nha hoàn, lạnh lùng ra lệnh, “Đem vào đây!”

Sắc mặt Nam Hoa đã chuyển sang tái nhợt, cô ta lại muốn làm gì đây?

Bọn nha hoàn rất nhanh đã quay trở lại, trong tay xách theo tổng cộng năm thùng nặng, đặt ở một bên chờ lệnh của Ổ Giai.

“Tiểu quận chúa, cầu xin cô buông tha công chúa đi, y phục của công chúa đã bị hủy rồi, đêm nay khẳng định sẽ không tham dự yến hội đâu. Van cầu cô hãy buông tha công chúa đi!”

“Đúng vậy, tiểu quận chúa, van cầu cô nương tay đi!”

Xuân Mai cùng Đông Hà vẫn bị túm lại ở một bên, đau khổ cất tiếng cầu xin, trong lòng run sợ nhìn một màn trước mắt.

Ổ Giai lại cười cười, “Các người kêu gào cái quỷ gì? Bản quận chúa chẳng qua muốn công chúa của các người trở nên điềm đạm đáng yêu một chút thôi, như vậy mới được vương gia yêu thương chứ?” Nói xong, cô ta giơ cây trâm trong tay lên, hung hăng cào qua phần xương quai xanh của Nam Hoa.

“Quận chúa, đừng....”

“A....” Thanh âm đau đớn của Nam Hoa cùng với tiếng cầu xin của Xuân Mai, Đông Hà đồng thời vang lên, máu tươi đỏ sẫm cũng chảy ra, thấm ướt nội y màu trắng khiến người ta nhìn mà ghê sợ.

Xuân Mai cùng Đông Hà bật khóc thành tiếng.

“Aida, thật ngại quá, tay của ta chẳng biết sao lại thế này, mới giờ lên đã khiến người bị thương. Mau cho ta xem xem vết thương có lớn không nào?” Ổ Giai ra vẻ kinh ngạc, túm lấy bả vai Nam Hoa với sức lực không nhỏ.

Một cơn đau đớn lập tức xuyên thấu tận tâm khảm Nam Hoa, trải qua sự thô bạo của Ổ Giai, miệng vết thương càng bị xé rộng, máu chảy không ngừng, những giọt mồ hôi lớn cũng chảy ra dọc theo thái dương Nam Hoa chảy xuống.

“Các người còn không lại đây giúp công chúa Đại Hán thu xếp một chút? Còn ngây ra đó làm cái gì? Chẳng lẽ muốn nhìn máu chảy mãi không ngừng hay sao?” Ổ Giai ra vẻ quan tâm hướng về phía bọn nha hoàn quát lên.

Bọn nha hoàn tiến lên, nâng một chiếc thùng hướng về phía Nam Hoa hắt xuống, ngay sau đó là thùng thứ hai, thứ ba...

“Công chúa...” Xuân Mai cùng Đông Hà thực sự đau lòng muốn chết.

Nam Hoa bị hắt nước lạnh, toàn thân không còn một chỗ nào khô ráo mà trở nên lạnh buốt, mái tóc dài cũng rối tung, cô vô lực ngã ngồi xuống sàn, hết như một đoá lục bình không nơi nương tựa.

Ổ Giai cảm thấy rất thoải mái khi nhìn thấy Nam Hoa chật vật như vậy. Cơn giận trong lòng lúc này mới thoáng bình ổn xuống, cô ta tiến lên túm lấy Nam Hoa kéo lên, nhìn dáng vẻ khổ sở của cô rồi nói, “Thân thể của người cũng có vẻ cao quý nhỉ? Mới bị một chút thương tích đã có bộ dạng như sắp chết vậy, nhưng nếu muốn làm cho hoàng thúc của ta đau lòng vì người thì cần phải diễn cho tốt một chút. Xem lại mình xem, cùng xuất phát từ Hán cung, vậy mà người trong Cẩm lâu kia so với người thì động lòng người hơn chừng nào,

người cũng muốn học theo người ta vậy mà thể hiện còn thua kém cả một nam nhân. Ta thấy, người nên đập đầu tự sát đi cho rồi, ha ha...”

Những lời sỉ nhục cùng tiếng cười châm chọc không ngừng quanh quẩn bên tai Nam Hoa. Trong mắt cô, màn lệ đã dâng trào từ lâu cũng không cách nào tiêu tan nhưng lại cố nén để nước mắt không chảy xuống mà chỉ cắn chặt răng, chịu đựng hết thảy.

“Nhìn bộ dạng này của người, tâm tình bản quận chúa cũng tốt lên nhiều. Nếu không vì muốn tham dự dạ tiệc, bản quận chúa nhất định ở đây chơi cùng người nữa.” Ổ Giai đứng dậy, cầm lấy khăn lau tay rồi ném lên người Nam Hoa.

“Chúng ta đi!”

Cuối cùng, cô ta cũng dẫn đám nha hoàn cùng thị vệ rời khỏi Huyền Nguyệt Các.

Nam Hoa rốt cuộc chống đỡ không được, lại lần nữa ngã xuống.

“Công chúa...” Đông Hà cùng Xuân Mai vội chạy tới đỡ Nam Hoa dậy, thấy toàn thân cô lạnh băng đến dọa người, miệng vết thương vẫn không ngừng chảy máu thì sợ tới mức khóc càng lớn hơn.

“Nô....nô tỳ phải đi bẩm báo vương gia!” Đông Hà vội vàng đứng dậy.

Góc áo Đông Hà liền bị Nam Hoa giữ chặt, thanh âm vô lực tựa một du hồn của cô khế vang lên...

“Đừng đi!”

“Công chúa, quận chúa kia thật quá đáng, chuyện này phải cho vương gia biết mới được. Còn nữa, công chúa bị thương như vậy, nô tỳ phải đi mời thái y tới đây ngay.” Đông Hà cuống lên hết như kiến bò trên chảo nóng.

Xuân Mai khẽ đưa tay gạt nước mắt, “Hiện giờ kêu thái y sợ không kịp rồi. Công chúa, Sở Hoàn dư không phải tinh thông y thuật sao? Nô tỳ lập tức đi tìm Sở Hoàn dư...”

“Không cần, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, các người đừng làm rộn.” Nam Hoa nỗ lực ngồi dậy, toàn thân đều lạnh run lên, nhìn về phía Xuân Mai, “Chuyện này đừng cho Sở Hoàn dư biết, đi chuẩn bị cho ta một bộ y phục sạch là được rồi!”

Xuân Mai gật đầu, cùng Đông Hà đỡ Nam Hoa công chúa ngồi xuống rồi vội vàng đi chuẩn bị xiêm y sạch sẽ.

“Đông Hà, giờ là lúc nào rồi? Dạ tiệc đã bắt đầu chưa?” Nam Hoa đưa tay đè lên vết thương, sắc mặt cũng tái nhợt, yếu ớt cất tiếng hỏi.

Quyển 4 - Chương 41: Phần 3: Lòng dạ nữ nhân thâm sâu tựa biển

Đông Hà vừa nghe, nước mắt lại ứa ra, “Công chúa, người đừng nghĩ đến bữa tiệc nữa, xiêm y đã bị hủy rồi, công chúa...” Nha đầu này mới nói được một nửa, lại thấy Nam Hoa lão đảo đứng dậy liền hoảng hốt kéo cô lại.

Vừa lúc Xuân Mai cầm y phục sạch bước vào, thấy vậy cũng hoảng sợ bước nhanh tới, “Công chúa, người muốn làm gì?”

“Xuân Mai, nói cho ta biết, hiện là giờ nào rồi?” Nam Hoa vẫn kiên trì hỏi lại.

Xuân Mai vội vàng giúp Nam Hoa thay y phục sạch rồi nhẹ giọng nói, “Vừa qua giờ Dậu một chút thôi. Công chúa, miệng vết thương của người vẫn đang chảy máu, để nô tỳ giúp công chúa sơ cứu vết thương đã...”

Nha hoàn này còn chưa kịp nói xong, đã thấy Nam Hoa lão đảo xoay người hướng phía cửa điện đi tới...

“Công chúa...” Đông Hà cùng Xuân Mai vội vàng đuổi theo.

“Yên tâm, ta không sao. Ta muốn gặp vương gia.” Sắc mặt Nam Hoa tái nhợt, nhẹ giọng nói.

Đông Hà cùng Xuân Mai quay qua nhìn nhau, không hiểu lúc này

công chúa muốn gặp vương gia để làm gì.

“Công chúa, để nô tỳ đi thay người. Người đã bị thương, lại dính nước, đi ra ngoài gặp gió sẽ nhiễm phong hàn mất...”

“Đừng đi theo ta!” Nam Hoa ngắt lời Đông Hà, xoay người đi ra ngoài.

Xuân Mai cùng Đông Hà ngó người ra, nhưng cũng không dám không nghe lời công chúa nên chỉ đành đứng một chỗ nhìn theo.

Lúc mặt trời xuống núi, thường không khí sẽ nhuộm chút màu sắc bi thương. Nhưng trong vương phủ từ trên xuống dưới lại không như vậy. Bọn nha hoàn chạy tới chạy lui giữa các điện, bọn hạ nhân thấp đèn đuốc sáng trưng phủ đủ để thấy Hách Liên Ngự Thuần coi trọng bữa tiệc này tới mức nào.

Phía xa, một ánh đèn lồng xuất hiện ở nơi sâu thẳm trong sân rồi quẹo vào một góc khuất khiến chút ánh sáng yếu ớt cũng bị màn đêm nuốt chửng.

Nam Hoa công chúa run rẩy cầm đèn, hướng tới chỗ khuất nhất trong sân vội vã đi tới. Bộ xiêm y mới thay có màu xanh nhạt nhưng ở vị trí xương quai xanh, vết thương lại bắt đầu rỉ máu, thấm ướt cả làn áo.

Dường như thân thể Nam Hoa đã sắp chống đỡ không nổi. Năm thùng nước lạnh hắt xuống cơ hồ sắp lấy luôn mạng của cô, hướng hồ còn cả vết thương kia. Nam Hoa ngẩng đầu nhìn lên, trên trán không ngừng xuất mồ hôi, khẽ cắn môi rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Lúc sắp đến gần Cẩm lâu, quả nhiên thấy có một thân ảnh đứng lặng dưới tàng cây, nhưng nhìn qua thân ảnh đó có một chút cô đơn.

Nam Hoa hít sâu một hơi, bàn tay cầm đèn lại run lên nhẹ nhẹ, nhịp tim cũng đập loạn lên, khiến vết thương lại càng trở nên đau nhức. Cố trấn an sự khẩn trương cùng đè nén cảm xúc, Nam Hoa hướng về phía thân ảnh đó đi tới.

“A...” còn cách người đó một khoảng ngắn thì Nam Hoa chợt ngã nhào xuống, phát ra một tiếng kêu vô lực đầy sợ hãi.

Thật ra, cho dù muốn kêu lớn thì cô cũng không có khả năng bởi khí lực toàn thân đã tiêu hao hết. Cô vốn muốn dùng chút khí lực cuối cùng khiến cho nam nhân kia chú ý, chỉ cần người đó chú ý thì mọi khuất nhục phải chịu hôm nay đều đáng giá.

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, từ phía trước vang lên tiếng bước chân cực kỳ trầm ổn. Nam Hoa không dám ngẩng đầu nhìn, chỉ đưa tay đề lên chỗ vết thương ở xương quai xanh, lẳng lặng nghe tiếng bước chân kia càng lúc càng gần.

Hô hấp của Nam Hoa bắt đầu trở nên dồn dập, khẩn trương nuốt nước miếng, khóe mắt đảo qua ngọn đèn lồng nằm lẩn lóc ở một góc. Đang khó nhọc đứng dậy thì một bàn tay to của nam nhân cũng thuận thế vươn ra, đỡ cô dậy.

Bàn tay to của nam nhân đó tràn ngập sức mạnh, Nam Hoa có thể cảm nhận được đó là sức mạnh của quyền lực.

Ngẩng đầu lên, dáng vẻ thành thực thô ráp của nam nhân kia đập vào mắt Nam Hoa, ánh mắt người đó sáng quắc, hơi thở cũng mạnh mẽ, hai hàng lông mày rậm đầy uy lực, trên mép có một hàng ria

đậm, trên người khoác bộ trường bào rộng màu vàng, đai lưng cũng đồng màu, phía trên còn khảm một khối ngọc tỏa ra ánh sáng dịu mắt.

Đồng thời, nam nhân kia cũng lẳng lặng đánh giá Nam Hoa. Bộ y phục màu xanh nhạt, mái tóc dài óng ả, dung mạo thanh tú như vầng trăng, da trắng như bạch ngọc, toát lên vẻ băng thanh ngọc khiết hết một đóa phù dung điểm lệ trên mặt nước, dưới ánh trăng quẩn quanh nơi đình viện yên tĩnh tạo thành một khung cảnh như mộng như ảo.

Ánh mắt của Nam Hoa trong veo, trên người tỏa ra mùi hương man mác khiến người ta chỉ cần liếc mắt một cái đã có cảm giác tiêu hồn. Hàng lông mày lá liễu như vương chút ưu phiền, khiến cho gương mặt có một vẻ đẹp không gì sánh nổi, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt, khiến người ta càng nhìn càng thương tiếc.

Nam Hoa thấy ông ta nhìn mình không chớp mắt, thì trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, vội vàng khom người thi lễ, nhẹ giọng nói, “Nam Hoa tham kiến Thiền Vu Quân Thần, chúc Thiền Vu vạn phúc khang an.”

Thiền Vu Quân Thần quả không hề là người chinh chiến trên sa trường nhiều năm, cho dù không nói lời nào cũng vẫn toát ra khí chất quyền uy.

Ánh mắt Thiền Vu Quân Thần hơi ngẩn ra, hồi lâu sau mới cất tiếng, “Thì ra là Nam Hoa công chúa!”

Ông ta cũng mới chỉ gặp Nam Hoa có một lần, chính là ngày mà Hách Liên Ngự Thuấn lệnh cho thủ hạ đưa cô vào cung yết kiến. Lần đó ở trên đại điện, ông ta cũng không thấy rõ dung mạo Nam Hoa, lần này gần trong gang tấc nên dung nhan kia đã khắc sâu trong trí

óc.

“Thiền Vu...” Hai chân Nam Hoa mềm nhũn ra, cả người lại quy xuống.

Thiền Vu Quân Thần thấy vậy có chút kinh ngạc, cánh tay vươn ra thuận thế ôm Nam Hoa vào lòng, cảm nhận thân thể mềm mại với hương thơm ngát tràn ngập hơi thở.

“Công chúa bị thương?”

Nhạy cảm phát hiện trên y phục Nam Hoa dính đầy vết máu, ông ta hơi nhíu mày, thấp giọng hỏi, cũng không để ý tư thế này ở trong mắt người ngoài nhìn vào có cỡ nào ái muội, cũng quên luôn thân phận của Nam Hoa.

Nam Hoa công chúa vô lực dựa vào ngực ông ta, nhẹ nhàng gật đầu, cũng không nói lời nào.

Thấy sắc mặt Nam Hoa đã chuyển thành xanh trắng, Thiền Vu Quân Thần cũng không hỏi nhiều, trong lòng chợt dâng lên một chút nghi vấn nhưng rất nhanh bị đánh vể mềm mại của nữ tử trong lòng xoa dịu đi. Ông ta không nói thêm gì nữa, bế Nam Hoa lên, sải bước hướng về phía Huyền Nguyệt Các đi tới.

Tại Huyền Nguyệt Các, Xuân Mai cùng Đông Hà đã đi qua đi lại tới chùn chân. Thấy ánh nến chợt lay động, công chúa lại được một nam nhân bế trở về thì vô cùng mừng rỡ, đến lúc tiến lên mới nhìn rõ, nam nhân này lại không phải vương gia.

Xuân Mai, Đông Hà vội cuống quýt xuống, “Nô tỳ khấu kiến Thiền

Vu!”

Hai nha hoàn này vốn là người bên cạnh Nam Hoa, lúc trước Cảnh Đế đưa Nam Hoa đi hòa thân với Hung Nô, cũng lệnh cho bọn họ đi theo hầu hạ. Vậy mà vương gia chỉ phái một thủ hạ hộ tống bọn họ tới yết kiến Thiên Vu, thực sự vô cùng nhục nhã. Lúc công chúa vào yết kiến, bọn họ cũng đi theo nhưng chỉ nhìn thấy một nam nhân ngồi trên ngai cao cao tại thượng mà thôi. Tuy khoảng cách rất xa nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự uy nghiêm của ông ta.

Thiên Vu Quân Thần ra lệnh cho nha hoàn đứng dậy, đem Nam Hoa về phòng xong lại quay sang căn dặn bọn họ chuẩn bị thuốc trị thương. Hai nha hoàn bận rộn đi chuẩn bị rồi, ông ta cũng không đứng dậy rời đi mà lẳng lặng ngồi bên giường nhìn Nam Hoa, trong mắt tràn ngập sự thương tiếc.

Quyển 4 - Chương 42: Phần 4: Lòng dạ nữ nhân thâm sâu tựa biển

Xuân Mai cùng Đông Hà rất nhanh chóng đem các loại dược liệu trị thương tới, vừa muốn tiến lên thì lại thấy Thiên Vu Quân Thần đuổi tay ra nhận lấy rồi cất tiếng ra lệnh, “Các người lui ra đi!”

Hai nha đầu đưa mắt nhìn nhau nhưng vẫn tuân lệnh lui ra khỏi phòng ngủ.

“Thiên Vu...” Nam Hoa khó nhọc đứng dậy, những sợi tóc vương trên trán cũng bị mồ hôi làm ướt nhẹp.

“Đừng đứng lên!” Thiên Vu Quân Thần nhẹ nhàng giơ tay đỡ lấy Nam Hoa, ánh mắt nhìn cô cũng có chút phức tạp, “Thương thế trên người công chúa là sao? Tại sao ở trong phủ cũng bị thương như vậy?”

Nói xong, ông ta đưa tay hơi mở rộng cổ áo của Nam Hoa ra, thấy một mảng lớn da thịt bị máu nhuộm đỏ thì càng nhúu chặt hàng lông mày.

“Thiên Vu, để tỳ Nam Hoa bôi thuốc là được rồi!” Nam Hoa yếu ớt mở miệng, đưa tay ra ý ngăn cản nhưng lại làm ra vẻ không cẩn thận chạm vào tay Thiên Vu, rồi lại bối rối buông ra, trên mặt hiện rõ sự luống cuống.

Dưới ánh nến, Thiên Vu Quân Thần thấy nét mặt Nam Hoa lộ rõ vẻ

cẩn trọng thì nơi ngực lại cảm thấy nhói lên. Một lát sau, ông ta mới nhẹ nhàng lên tiếng, “Ta biết như vậy không hợp với lễ tiết, nhưng vết thương của cô không thể để chậm trễ thêm nữa.”

Nam Hoa khẽ cắn môi, vô lực gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng quay sang một bên.

Thiền Vu Quân Thần đem y phục của Nam Hoa kéo xuống tới đầu vai rồi cẩn thận rửa sạch miệng vết thương. Trên làn da trắng mịn là một vết thương vô cùng đáng sợ khiến ánh mắt ông ta trở nên âm ảm hơn trước, cũng đau lòng hơn trước. Thấy Nam Hoa cố chịu đựng nỗi đau đớn không kêu ra tiếng, nơi ngực ông ta lại cảm thấy nhức nhối khó nói lên lời. Có một khoảnh khắc, ông ta thật muốn ôm Nam Hoa vào lòng.

Miệng vết thương đã băng lại ổn thỏa, mồ hôi trên trán Nam Hoa cũng được lau đi, ông ta mới nghiêm giọng hỏi, “Cô bị thương thành ra như vậy, Ngự Thuấn có biết hay không?”

“Thiền Vu, xin người trăm ngàn lần đừng nói cho vương gia.” Nam Hoa yếu ớt cất tiếng cầu xin.

Ánh mắt của Thiền Vu Quân Thần hơi ngẩn ra, “Vì sao?”

“Nam Hoa không muốn làm cho vương gia phân tâm. Vương gia nên toàn tâm toàn ý hiệp trợ Thiền Vu mới phải. Nam Hoa chỉ bị một chút thương tích nhỏ, không cần kinh động như vậy.”

Thiền Vu Quân Thần khẽ gật đầu, “Cô thật sự rất biết nghĩ cho người khác!” Dường như nhớ ra chuyện gì đó, ông ta lại nhẹ giọng hỏi tiếp, “Vừa rồi, sao cô lại xuất hiện ở phụ cận Cẩm lâu như vậy?”

Nam Hoa nhẹ nhàng chớp mi rồi mới lên tiếng nói ra những lời đã

chuẩn bị sẵn trong đầu, “Nam Hoa bị thương nhưng không dám gọi thái y vì sợ làm ảnh hưởng tới bữa tiệc đêm nay. Cho nên, Nam Hoa mới tự mình đến dược phòng lấy chút thảo dược. Nhưng Nam Hoa quá ngốc, phủ đệ lại quá lớn, trong lúc nhất thời tìm không ra dược phòng nên đi loạn lên, may mắn gặp được Thiền Vu, nếu không sẽ không biết phải tìm đến khi nào.”

Thật sự là một nữ tử có tâm!

Thiền Vu Quân Thần khẽ than thầm, ánh mắt nhìn Nam Hoa cũng hoàn toàn khác trước.

Cho tới lúc dạ tiệc sắp bắt đầu, quản gia Tân Trát vẫn kiên trì đi tới Cấm lâu.

Ông ta vốn không định đến nơi này bởi dù sao đây cũng là chuyện rất khó mở miệng. Nhưng hôm nay, ông ta đã nghĩ suốt vài canh giờ nhưng vẫn cảm thấy không nói ra những lời đó thì sẽ không thấy thoải mái.

Ông ta biết hiện giờ vương gia rất si mê Sở công tử, thậm chí tối nay còn muốn đưa Sở công tử tới dự tiệc. Nhưng cho dù như vậy cũng không thể dùng cách đem một nam tử cải trang thành nữ nhân như vậy. Đêm nay, người tới dự tiệc đều là trọng thần, lỡ như bị người ta biết được chẳng phải sẽ thành trò cười hay sao?

Vì thế, Tân Trát mới dứt khoát tới Cấm lâu. Là quản gia của phủ này, ông ta phải bảo vệ thanh danh cho vương gia. Ông ta muốn tới Cấm lâu nói rõ ràng với Sở công tử, muốn Sở công tử lập tức rời vương phủ. Cho dù vương gia trách tội xuống, ông ta nhất định sẽ gánh lấy.

Siết chặt lấy túi tiền trong tay, tâm trí của Tân Trát lại càng thêm kiên định. Số tiền này cũng đủ cho Sở công tử rời Hung Nô về Trung Nguyên, mở một cửa tiệm buôn bán nho nhỏ tự nuôi sống bản thân rồi.

Hít sâu một hơi, Tân Trát không khỏi nhủ thầm trong lòng, “Vương gia ơi vương gia, người trăm ngàn lần đừng trách lão nô tiền trăm hậu tấu. Lão nô cũng chỉ là suy nghĩ cho thanh danh của người mà thôi.”

Bước vào địa phận Cẩm lâu, vừa vặn thấy mấy tên thị vệ đang tuần tra, ông ta liền vẫy tay gọi họ lại dặn dò, “Các người canh giữ ở chỗ này, đợi lát nữa nghe ta căn dặn mấy việc.”

Bọn thị vệ không rõ quản gia muốn làm gì nhưng vẫn nghe lời đứng ngay ngắn tại vị trí.

Tân Trát xốc xốc lại túi tiền rồi đẩy cửa lớn đi vào. Ông ta đã tính rất kỹ. Nếu Sở công tử kiên trì không chịu rời đi, ông ta sẽ kêu bọn thị vệ lôi ra khỏi phủ sau đó sẽ nghĩ cách tiếp. Tóm lại, ông ta tuyệt đối không cho phép vương gia bị xấu mặt ở bữa tiệc.

Bên trong phòng ngủ, mơ hồ hiện ra bóng dáng một nữ tử đang lặng lẽ ngồi đàn.

Bởi có màn trướng che phủ nên Tân Trát không rõ dáng vẻ lúc này của Sở Lăng Thường ra sao. Thấy người ngồi đó khoác trên mình bộ xiêm y tha thướt, trong lòng ông ta không khỏi cảm thấy bi thương, vội tiến lên khẽ hắng giọng, “Sở công tử, Tân Trát có chuyện muốn nhờ!”

Tiếng đàn vẫn vang lên réo rắt, một giọng nói bình thản cũng theo đó nhẹ nhàng bay tới, “Quản gia có việc cầu ta?”

“Vâng!” Tân Trát khẽ nuốt nước miếng, “Tôi biết nói như vậy rất mạo muội, nhưng vì vương gia tôi không thể không làm thế. Tôi tới nơi này là muốn xin công tử đừng tham dự dạ tiệc mà hãy lập tức rời phủ.”

“Vì sao?” Thanh âm của Sở Lăng Thường vẫn bình thản như trước, cùng với tiếng đàn như hòa thành một thể.

“Bởi vì....bởi vì....” Tân Trát cắn chặt răng, nhắm mắt lại, “Bởi vì tôi không muốn thấy vương gia si mê một nam nhân, huống hồ vương gia còn muốn công tử giả trang thành nữ nhân tới dự tiệc. Lỡ như bị người ta vạch trần thân phận, vương gia nhất định sẽ bị người đời nhạo báng!”

Ngồi phía sau bức rèm, Sở Lăng Thường vẫn không hề nổi giận, tiếng đàn cũng không chút ngừng lại mà nàng chỉ khẽ thở dài một tiếng, “Ông cho rằng người nào có cơ hội vạch trần thân phận của ta?”

“Chuyện này?” Tân Trát có chút chần chừ.

“Là Ổ Giai quận chúa?” Sở Lăng Thường lại hỏi.

Chỉ nghe “cộp” một tiếng, Tân Trát đã quỳ sụp xuống sàn, “Sở công tử, xin đừng hỏi nhiều nữa. Toàn phủ này có ai là không biết vương gia thích một nam tử đâu? Đã nhiều ngày, vương gia đều qua đêm ở chỗ công tử, còn ai là không biết cơ chứ? Nếu để chuyện đó đến tai Thiên Vu, vương gia nhất định sẽ bị trách phạt.”

Tiếng đàn rốt cục cũng ngừng lại. Thật lâu sau, Sở Lăng Thường mới thản nhiên lên tiếng, “Tân Trát, là vương gia của các người yêu cầu ta tham dự dạ tiệc, không phải ta chủ động yêu cầu. Cho dù có

người muốn vạch trần thân phận của ta, vậy cũng chỉ khiến vương gia các người xấu mặt, có liên quan gì tới ta đâu?”

Tân Trát vừa nghe liền nóng nảy kêu lên, chỉ còn thiếu nước dập đầu trước Sở Lăng Thường, “Sở công tử, cầu xin công tử thương xót mà rời khỏi vương gia. Tôi đã giúp công tử chuẩn bị tốt lộ phí, số tiền đó đủ để công tử rời khỏi Hung Nô.”

“Không ngờ Hách Liên Ngự Thuấn lại có được một thuộc hạ trung thành tận tâm như vậy!” Phía sau tấm màn trướng, tiếng đàn réo rất lại vang lên, không khó nghe ra sự hâm mộ cùng chút bất đắc dĩ trong giọng nói của Sở Lăng Thường.

“Sở công tử, nói như vậy tức là công tử đã đồng ý rời đi?” Tân Trát mừng rỡ hỏi lại.

Tiếng đàn vẫn vang lên như trước nhưng Sở Lăng Thường lại không nói lời nào nữa.

“Sở công tử!

“Đèn đã tắt sáng đến điện chính rồi phải không?” Mãi lâu sau nàng mới mở miệng hỏi.

“Vâng!” Tân Trát khẽ gật đầu.

“Lúc này mới rời đi e là không có khả năng nữa rồi!” Thanh âm của Sở Lăng Thường rất nhẹ, còn có chút lạnh nhạt trong đó. Đèn đuốc đã tắt tới điện chính đồng nghĩa tiệc tối sẽ lập tức bắt đầu.

Tân Trát vừa muốn mở miệng khuyên thêm thì lại thấy mấy nha hoàn đi tới, đối với Sở Lăng Thường ngồi ở phía sau rèm cung kính thi lễ rồi đồng thanh lên tiếng, “Tiệc tối đã sắp bắt đầu, vương gia đặc biệt

lệnh cho bọn nô tỳ tới đón Sở cô nương tới dự tiệc.”

Quyển 4 - Chương 43: Phần 1: Trở lại thân phận nữ nhi

Những lời của bọn nha hoàn vừa tới khiến Tân Trát kinh ngạc, vội vàng đứng dậy kéo một nha hoàn lại, thấp giọng hỏi, “Cái gì mà Sở cô nương? Rõ ràng là một công tử, ai cho các người gọi là cô nương?”

Vẻ mặt nha hoàn kia cũng tràn ngập sự khó xử cùng nghi hoặc, nhẹ giọng trả lời, “Quản gia, chúng tôi cũng là phận mệnh làm việc thôi. Mọi người đều chẳng hiểu ra sao cả, tự nhiên đang từ một công tử lại biến thành cô nương như vậy. Nhưng đó là những gì vương gia đã căn dặn.”

“Đúng vậy, quản gia. Chúng tôi cũng muốn được mở rộng tầm mắt, nhìn xem một nam tử ra vẻ một nữ tử sẽ thành ra bộ dạng thế nào?” Một nha hoàn khác cũng thì thào.

Nha hoàn kia vừa dứt lời, tiếng đàn cũng ngưng bật.

Quản gia cùng tất cả hạ nhân trong phòng liền đứng qua một bên, nhìn chằm chằm vào thân ảnh phía sau bức rèm.

Trong lòng Tân Trát không khỏi trùng xuống. Xong rồi, vương gia còn sai người tới đón như vậy thì chắc chắn Sở công tử sẽ không có khả năng rời khỏi đây. Vậy phải làm sao bây giờ?

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, một bàn tay ngọc khẽ đưa ra vén lên một góc màn trướng. Sở Lăng Thường với một thân xiêm y trắng tinh khôi chậm rãi bước ra, lẳng lặng nhìn chăm chú vào vẻ mặt

khẩn trương hoặc có chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa của bọn nha hoàn.

“A....” Đầu tiên, Tân Trát kêu lên đầy sợ hãi, bộ dạng cũng như vừa gặp phải quỷ. Ông ta trừng lớn hai mắt, cũng không để ý gì đến lễ tiết mà đưa tay run run chỉ về phía Sở Lăng Thường, “Người....người....người là....”

Tất cả bọn nha hoàn có mặt đều cảm thấy choáng váng, há hốc miệng đứng sững sờ tại chỗ, không thể tin khi nhìn thấy một nữ tử khuynh quốc xuất hiện ngay trước mắt.

Đúng vậy!

Thấy Sở Lăng Thường mặc bộ y phục này, không còn ai có thể coi nàng là nam tử nữa. Mái tóc dài óng ả đã được buông xuống, kết thành những lọn mềm mại uốn lượn quanh thân hình mỹ lệ, bộ xiêm y trắng tinh càng tôn lên gương mặt trắng trẻo nhưng lạnh lùng của nàng. Dung mạo như hoa như ngọc của Sở Lăng Thường phảng phất vẻ kiêu sa hệt như tiên nhân trên trời vừa giáng thế.

Cho nên cũng khó trách vừa rồi Tân Trát lại hét chói tai như vậy.

Có lẽ do tiếng hét vừa rồi của ông ta chứa đầy sự kinh hoàng nên bọn thị vệ bên ngoài cũng hoảng hốt mà xông vội vào. Nhưng khi vừa nhìn thấy dung mạo Sở Lăng Thường thì tất cả đều choáng váng. Chỉ nghe “cạch, cạch” vài tiếng, vũ khí trong tay bọn thị vệ đều rơi cả xuống sàn, cũng quên mất phải khom lưng chào nàng mà tất cả đều trừng lớn hai mắt nhìn ngấm dung mạo khuynh quốc.

Sở Lăng Thường vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích mặc cho ánh nến nhẹ nhàng phản chiếu những ánh sáng lung linh lên bộ xiêm y của nàng. Một lúc sau, nàng nhẹ nhàng hạ tay xuống khiến cổ tay

áo rộng cũng lập tức che đi bàn tay ngà ngọc. Ánh mắt nàng cũng không chút để ý đến thái độ cùng vẻ trợn mắt há hốc miệng của bọn họ mà chỉ nhẹ nhàng lên tiếng, “Dẫn đường đi!”

“A...A....Sở cô nương, bên này, mời!” Một nha hoàn trong số đó nhanh chóng có lại phản ứng, vội vàng bước lên trước dẫn đường. Những người khác lúc này mới khôi phục lại tinh thần, bọn thị vệ vội nhặt đao lên, nhưng ánh mắt vẫn không thể rời được bóng dáng của nữ tử trước mặt.

“Lăng Thường, Lăng Thường...” Không đợi nha hoàn dẫn đường kịp xoay người, từ bên ngoài đã vang lên một thanh âm đầy vui vẻ rồi một nam tử trẻ tuổi xông vào, vô tình còn đụng phải nha hoàn kia khiến cô ta lão đảo suýt ngã.

“Á, người nào mà không có mắt như vậy?” Tiểu nha hoàn tức giận vừa muốn mở miệng mắng thêm thì nhìn ra bộ dáng người vừa tới cực kỳ anh tuấn liền lập tức đỏ bừng mặt.

Nam tử kia xoa xoa bả vai bị đau, không để ý tới tiểu nha hoàn nói gì, bước nhanh tới trước mặt Sở Lăng Thường, vui mừng lên tiếng, “Ha ha, tôi đã nói rồi mà. Cô nương vẫn là mặc y phục nữ nhi sẽ xinh đẹp nhất.”

Người vừa tới chính là Ô Khả, cậu ta đã khôi phục lại vẻ hào sảng thường ngày.

“Vương lão không sao rồi chứ?” Sở Lăng Thường nhẹ giọng hỏi lại. Nàng thực sự cảm thấy áy náy bởi Vương lão vốn chỉ là một người đơn thuần làm đúng bổn phận của mình, có lẽ cả đời ông ấy cũng không phải chịu nhiều kinh hãi đến vậy.

Ô Khả cất tiếng cười thoải mái, còn đưa tay vỗ nhẹ lên vai Sở Lăng

Thường nhưng lại cảm thấy có gì đó không ổn nên gãi gãi đầu, “Yên tâm đi, Vương lão rất ổn. Tay nghề của ông ấy quả nhiên là hạng nhất. Xem này, cô nương mặc lên thật đẹp đó!”

Sở Lăng Thường có thể nhìn ra trên vẻ mặt Ô Khả có chút xấu hổ nên khẽ mỉm cười, “Ô Khả, chúng ta vẫn sẽ là bằng hữu tốt, hết như trước kia vậy.”

Trước kia nàng cải nam trang, cho nên Ô Khả không hề có chút cố kỵ nào mà đối xử với nàng hết như huynh đệ. Hiện giờ, nàng cũng không muốn vì sự thay đổi thân phận mà làm ảnh hưởng tới tình bằng hữu của bọn họ.

Đúng vậy, ở nơi này có thể tìm được một bằng hữu thực sự quá khó khăn.

Ô Khả nghe vậy thì không cảm thấy ngại nữa, vỗ vỗ ngực, sáng khoái nói, “Lăng Thường, cô nương cứ yên tâm, cô là bằng hữu tốt nhất đời này của tôi, bất luận kẻ nào cũng không thể tổn thương cô. Đi nào, tôi đưa cô tới dự tiệc. Máy người Thuần Mông cũng ở đó rồi.”

Sở Lăng Thường khẽ cười, gật đầu.

“Khoan đã....” Tân Trát cảm thấy đầu óc choáng váng, cũng không dám tin vào những gì vừa nghe, vừa thấy nên ông ta đem Ô Khả kéo qua một bên, nghi hoặc hỏi lại, “Sở công tử thật sự là nữ nhân?”

Ông ta thật không dám tin tưởng cũng như tiếp nhận những gì vừa diễn ra.

“Cái gì mà Sở công tử? Quản gia, ông nên đổi lại, gọi là Sở cô nương đi!” Ô Khả hơi nhú mày lên tiếng rồi không nói thêm gì nữa mà kéo Sở Lăng Thường bước đi.

“Này, này...” Tân Trát cơ hồ sắp hôn mê bất tỉnh. Rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra vậy?

Dạ tiệc được chuẩn bị cực kỳ xa hoa, rượu ngon món ăn ngon được bày biện cực kỳ đẹp mắt, không khí cũng vô cùng náo nhiệt.

Đây là lần thứ hai Sở Lăng Thường dự tiệc. Lần đầu là lúc còn ở Hán cung, Hách Liên Ngự Thuấn với khí thế bức người, khiến không khí bữa tiệc chẳng khác nào Hồng Môn Yến. Lần này lại là tiệc ở tại phủ của chính hắn. Nàng thực không biết đêm nay sẽ có ai tham dự tiệc, cũng không biết vì sao hắn muốn nàng khôi phục thân phận nữ nhi.

Suốt dọc đường đi, bọn thị vệ cùng nha hoàn đều bị thân phận nữ nhi của Sở Lăng Thường làm cho kinh ngạc, cho tới lúc nàng bước tới đại điện thì tiếng xì xầm bàn tán vẫn không ngớt.

Trên đại điện tiếng ồn ào không ngừng vang lên, đến khi Sở Lăng Thường xuất hiện thì hoàn toàn ngưng bật.

Tiếng cười nói, trò chuyện, mọi cử chỉ, hành động của mọi người đều dừng lại chỉ trong nháy mắt. Tất cả mọi ánh mắt đều tập trung lên người Sở Lăng Thường. Sở Lăng Thường hơi cúi đầu, nhìn những phiến đá xanh lớn lát dưới chân mình. Loại cảm giác này khiến nàng cảm thấy rất tệ, những ánh mắt đang nhìn chằm chằm nàng kia, nàng có thể cảm nhận được có sự khiếp hãi, còn có cả...ghen tị

Nàng không biết chút nào về những người đang ngồi ở đây, chỉ cảm thấy nơi này có quá nhiều ánh mắt, nhiều đến nỗi khiến nàng hít thở cũng thấy khó khăn. Ô Khả từ lúc nàng tiến vào đại điện cũng lùi về

vị trí của mình, cho nên nàng vĩnh viễn chỉ có một mình lẻ loi.

Không khí có chút đè nén như bao trùm đại điện. Bước tới khoảng giữa điện, Sở Lăng Thường mới nhẹ nhàng ngẩng đầu, nhìn thấy người ngồi ở vị trí chính giữa yến hội không phải Hách Liên Ngự Thuấn mà là một nam nhân trung tuổi. Nam nhân này có ánh mắt rất có thần khí, dáng vẻ oai hùng ngồi ngay ngắn ở đó, trên người khoác bộ cẩm bào sắc vàng toát lên vẻ quyền uy cực độ. Trong lòng Sở Lăng Thường không khỏi khẽ run lên. Chẳng lẽ, đó chính là...Thiên Vu Quân Thần.

Lại nhìn sang bên thì thấy Hách Liên Ngự Thuấn đã ngồi nghiêm chỉnh phía bên trái, tiếp theo đó là các vị trí khác theo thứ bậc. Hôm nay hắn cũng không mặc bộ trường bào nhàn nhã thường ngày mà khoác lên mình bộ cẩm bào sắc xanh thẫm đầy uy nghi, đai lưng khảm ngọc quý toát lên sự tôn quý của dòng dõi hoàng tộc, còn có khảm biểu tượng tín ngưỡng bằng hàn ngọc. Chân hắn đi một đôi giày cao cổ được thêu với những sợi tơ vàng cực kỳ tinh xảo vô cùng hài hòa với y phục.

Trên môi hắn nở nụ cười nhẹ, ôn nhu như nước. Đến khi thấy Sở Lăng Thường chậm rãi xuất hiện thì tâm tình hắn như bị một lực cực lớn tác động mạnh mẽ. Khôi phục lại thân phận nữ nhi, nàng đứng đó với dung mạo mỹ lệ cực rung động lòng người, hết như lần đầu tiên hắn thấy nàng. Toàn thân Sở Lăng Thường toát lên một vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại có chút mơ hồ khiến người ta có cảm giác như mộng như ảo. Nàng hơi cúi đầu, để lộ chiếc trâm cài tóc tinh xảo hình chim yến phản xạ ra những tia sáng lấp lánh dưới ánh nến chiếu vào. Làn da trắng mịn như tuyết, tóc mai e ấp, hàng lông mày thanh tú cùng mái tóc huyền óng ả thực khiến người ta liên tưởng tới tiên nữ trên thiên giới.

Ánh mắt của Hách Liên Ngự Thuấn hơi tối sầm lại, đôi mắt sắc bén

theo bản năng đảo qua phía mỗi vị khách có mặt, hàng lông mày không khỏi hiện lên sự khó chịu cùng không vui.

Từ phía chỗ ngồi của khách khứa truyền tới vô số thanh âm ái mộ của những nam nhân dự tiệc, bọn họ chỉ mãi ngắm mỹ nhân, không ai nhận thấy lửa giận của Hách Liên Ngự Thuấn đang bùng lên

Quyển 4 - Chương 44: Phần 2: Trở lại thân phận nữ nhi

Từ phía chỗ ngồi phía trên vẫn luôn có một đôi mắt không ngừng dõi theo Sở Lăng Thường. Chẳng cần phải mất công tìm kiếm thì nàng cũng biết rõ phương hướng của ánh mắt đó. Chính là ánh mắt nóng rực của Hách Liên Ngự Thuấn mà nàng đã cảm nhận được từ khi còn dự tiệc tại Hán cung. Ánh mắt đó giống như thể đang theo dõi sát sao con mồi, theo từng bước chân của nàng mà di động, hệt như một chiếc bàn ủi áp lên thân thể nàng.

Xem ra Hách Liên Ngự Thuấn vẫn mãi là kẻ không biết kiềm chế. Cho dù ở trước mặt bao nhiêu tân khách như vậy, chẳng lẽ hắn cũng không học được cách tiết chế cảm xúc một chút sao? Nhưng ý tưởng này của bản thân cũng khiến Sở Lăng Thường thấy buồn cười. Hán cung tuy không phải là lãnh địa của hắn, vậy mà hắn còn muốn làm gì thì làm, huống chi nơi này là phủ đệ của hắn.

Trên đại điện lúc này chỉ còn mùi rượu thơm ngát quanh quẩn...

Sở Lăng Thường dừng bước, dáng vẻ nàng thanh khiết tựa một đoá phù dung lặng lẽ nở rộ...

Một lúc lâu sau...

“Lăng Thường....” Một thanh âm trầm thấp của nam nhân dịu dàng vang lên, “Đến bên cạnh bản vương!”

Sở Lăng Thường hơi ngước mắt lên. Trong đôi mắt nàng lúc này lộ rõ sự kinh ngạc nhưng cũng rất nhanh chóng chớp nhẹ hàng mi rồi

chậm rãi hướng về phía Hách Liên Ngự Thuấn đi tới.

Dường như Hách Liên Ngự Thuấn đã sớm chuẩn bị sẵn chỗ cho nàng ở bên cạnh mình. Sở Lăng Thường ngồi xuống rồi, đôi mắt đẹp mới nhẹ nhàng nhìn khắp lượt đại điện. Lúc này nàng mới phát hiện ra khách mời quả thực không ít, còn phân biệt thành hai bên tả hữu của Hách Liên Ngự Thuấn mà ngồi, xem ra là phân theo quan phẩm.

Ngồi đối diện Hách Liên Ngự Thuấn là một nam tử trẻ tuổi, mặt mũi hắc cũng có vài ba phần giống Hách Liên Ngự Thuấn. Hắc không ngừng nhìn chăm chăm nàng, còn nàng thì kín đáo nhìn lướt qua hắc rồi chuyển tầm mắt đi nơi khác nhưng trong lòng cũng thầm hiểu rõ vài chuyện. Hách Liên Ngự Thuấn ngồi ở vị trí chính diện bên tả, còn hắc ngồi ở chính diện bên hữu. Chắc hắc, hắc chính là Hữu hiền vương. Nghe nói Hữu hiền vương này cũng là đương kim nhị vương tử - Vu Đan. Chắc chắn nàng không có đoán lầm, nhưng nàng cũng có thể nhìn rất rõ ràng từ trong mắt hắc có một tia không cam lòng cùng tâm trạng muốn đoạt quyền.

Hắc muốn đoạt quyền của ai?

Hách Liên Ngự Thuấn hay....Thiên Vu Quân Thần?

Nhưng vẫn còn có một ánh mắt nữa vẫn luôn dõi theo Sở Lăng Thường. Hơi quay đầu lại, ánh mắt nàng lại vô tình giao với ánh mắt của Y Trĩ Tà. Một ánh mắt dịu dàng như nước, một ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc tột độ không chút che dấu, không chút cố kỵ lễ tiết. Ông ta hơi gật đầu tỏ ý chào hỏi nàng, còn nàng cũng nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thản thường ngày.

Kỳ lạ là Nam Hoa công chúa lại không hề xuất hiện?

Mi tâm của nàng hơi chau lại như muốn suy đoán lý do nhưng cũng

không hề biểu lộ ra mặt.

Ánh mắt của Y Trĩ Tà cũng không hề dời đi, nụ cười ôn nhu trên môi ông ta cũng càng lúc càng đậm. Ông ta biết khi nàng khôi phục lại thân phận nữ nhi sẽ rất đẹp, nhưng không ngờ nàng lại có một vẻ đẹp tuyệt mỹ đến vậy. Nàng không chỉ có dáng vẻ thanh nhã thoát tục mà còn có một khí chất cao quý không ai sánh bằng. Từ lúc nàng tiến vào đại điện, ánh mắt của Y Trĩ Tà đã không cách nào rời khỏi bóng dáng nàng. Một thân xiêm y trắng tinh toát lên sự thuần khiết, lại thanh nhã tú lệ hết một tác phẩm nghệ thuật xuất sắc, cùng với mùi hương thơm ngát theo mỗi bước chân nàng lan toả như thấm vào lòng người khiến nhiều cảm xúc trào dâng.

Hách Liên Ngự Thuấn cũng nhận thấy ánh mắt đăm đăm đuổi của Y Trĩ Tà nên hàng lông mày của hắn cũng hơi nhíu lại thể hiện rõ sự không vui. Bàn tay hắn lập tức vươn ra kéo lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, đặt vào trong lòng bàn tay mình, dùng một hành động rất bình thản để tuyên cáo với tất cả mọi người.

Sở Lăng Thường muốn rút tay về thì lại bị hắn nắm chặt hơn.

“Lăng Thường, vị này là Thiên Vu Quân Thần!” Giọng nói nhẹ nhàng của hắn vang lên hoàn toàn đối lập với bàn tay mạnh mẽ đang siết chặt bàn tay nhỏ nhắn của nàng.

Sở Lăng Thường không giãy ra được nên cũng đành thôi rồi hướng tới phía Thiên Vu Quân Thần nhẹ nhàng thi lễ. Muốn nàng ba quỳ chín lạy thực sự không có khả năng. Người Hung Nô đã giết hại vô số người Hán, hai tay đã sớm dính đầy máu tươi, cho nên nếu như có thể, nàng tuyệt đối không muốn cùng những người này ở trên lưng ngựa tranh đoạt ranh giới thiên hạ.

Thiên Vu Quân Thần vốn chỉ tỏ ý tán thưởng trên nét mặt nhưng lại

đồng thời thấy được hành động của Hách Liên Ngự Thuấn nên không khỏi khó kìm lòng mà lên tiếng, “Thì ra trên đời này thực sự có nữ tử khuynh quốc như vậy!”

Thế nhân thực sự quá ngu muội, chỉ thích tán thưởng vẻ bề ngoài của một cái túi da khiến cho trong lòng Sở Lăng Thường không khỏi nổi lên một chút châm biếm, nhưng vẫn kín đáo dấu kín, nàng chỉ hơi nhếch môi, cũng không nói lời nào.

Vu Đan ngồi một bên rốt cục cũng mở miệng, “Vị cô nương này hẳn chính là vị quân sư ngồi sau trống quét sạch mười vạn đại quân của Tả hiền vương rồi? Hôm nay, cô nương lại ngồi ở quốc yến của Hung Nô ta như vậy thực khiến người ta cảm thấy quái dị.”

Một câu của Vu Đan đã đem không khí vui vẻ của buổi tiệc nhấn chìm vào sự ngưng ngập.

Việc chiến bại vẫn là đề tài kiêng kỵ tại Hung Nô cho nên Hữu Cốc Lễ vương liền âm thầm kéo áo Vu Đan.

Tất cả mọi người lại quay sang nhìn Sở Lăng Thường.

Nàng lại lần nữa đánh giá Vu Đan ở phía đối diện. Hẳn quả nhiên vẫn không cam lòng. Rõ ràng có thể nói là mười vạn đại quân Hung Nô, nhưng hẳn lại cố tình nhắc đến Tả hiền vương như vậy thì có thể thấy hẳn đã sớm có lòng đố kỵ với Hách Liên Ngự Thuấn.

Thật sự là buồn cười! Thì ra không chỉ ở Đại Hán mà ngay cả nơi này cũng vậy, chiến tranh giữa nam nhân không chỉ diễn ra ở trên chiến trường.

“Quái dị? Sao bản vương lại thấy lời nói của Hữu hiền vương mới quái dị vậy nhỉ?” Không đợi Sở Lăng Thường kịp mở miệng, Hách

Liên Ngự Thuấn ngồi bên cạnh đã sớm cất tiếng. Thanh âm trầm thấp không chút biến đổi cảm xúc của hắn lập tức đáp trả sự khiêu khích, “Hung Nô ta vẫn luôn coi trọng nhân tài, nữ tử bên cạnh bản vương có thể kháng cự cả mười vạn đại quân, người tài giỏi như vậy tại sao lại không cầu chứ? Vì câu nói ‘Nhất phu đương quan, vạn phu mạc khai’ (Chỉ một người canh giữ ải, đến muôn người cũng không mở nổi), Hung Nô Ta chính là đang thiếu ‘Nhất phu’ này.”

Sở Lăng Thường nghe vậy thì theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn vào một bên gương mặt cương nghị anh tuấn của Hách Liên Ngự Thuấn, hàng lông mày anh khí của hắn như vương một chút tức giận cùng khí phách khiếp người. Từng lời của hắn giống như tảng đá lớn đè nặng lên trái tim nàng, ép nó đến vỡ vụn. Hắn đang bảo vệ nàng sao?

Không biết tại sao, từ tận đáy lòng Sở Lăng Thường lại trào dâng một sự cảm động.

Vu Đan hơi nheo đôi mắt lại, không hề bận tâm đến việc Thiên Vu Quân Thần đã hơi biến sắc mặt, cười lạnh nhìn vào Hách Liên Ngự Thuấn, “A? Nói như vậy thì ý của Tả hiền vương chính là có thể dùng mười vạn đại quân để đổi lấy nữ tử này?”

Từng lời của Vu Đan đều mang theo khí thể bức bách đến cực điểm.

Ngồi ở vị trí chính giữa, Thiên Vu Quân Thần vốn muốn mở miệng, nhưng lại nghe được lời vừa rồi của Vu Đan thì mi tâm hơi chau lại như đang tự hỏi điều gì đó. lát sau, ông ta quay đầu nhìn về phía Sở Lăng Thường. Nàng có thể khiến Cảnh Đế ngoại lệ đặc cách phong làm nữ quan như vậy nhất định có chỗ độc đáo riêng. Ông ta thực muốn xem xem nữ tử này có điểm gì không giống với người thường.

Vẫn chưa mở miệng nói chuyện, Y Trĩ Tà thấy vậy liền thông dong

nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch, sau đó cất tiếng cười ha ha. Không đợi Hách Liên Ngự Thuấn kịp mở miệng đáp trả thì ông ta đã gọn gàng dứt khoát lên tiếng, “Nhị vương tử, một anh hùng thức thời sẽ biết coi trọng anh hùng. Anh hùng đâu kể đến việc phân biệt nam nữ chứ? Ngàn năm qua, đã có bao nhiêu tấm gương rồi đó thôi. Năm đó, người giúp Hán Cao Tổ thống nhất cục diện hỗn loạn chính là sư phụ của vị nữ tử đang ngồi đây - truyền nhân của Quỷ Cốc phái Hàn Thiên Tử. Theo bản vương thấy, mọi người vẫn nghĩ rằng đạo chinh chiến là cứ nhiều quân sẽ thắng, nhưng thực tế không như vậy. Có thể có được một người nắm rõ cục diện thiên hạ, không cần tốn nhiều sức lực, không cần thương vong vô số vẫn đạt được mục đích, trên đời này e là chỉ có người của Quỷ Cốc phái làm được mà thôi.”

Y Trĩ Tà cực kỳ khéo léo tránh đi đề tài sắc bén của Vu Đan, đem không khí trên điện trở nên hoà hoãn lại.

Sở Lăng Thường nhìn về phía Y Trĩ Tà, khẽ mỉm cười cảm tạ. Y Trĩ Tà trước giờ vẫn chủ trương hoà bình, tuy rằng lần này giúp nàng, nhưng lời này chưa chắc đã được Thiên Vu Quân Thần đồng ý bởi dù sao ông ta cũng là người chủ trương chinh chiến giành thiên hạ.

Quả nhiên, Thiên Vu Quân Thần nghe vậy hơi nhú mày rồi lập tức mở miệng, “Chinh chiến tất sẽ có chết chóc, đây là việc khó tránh khỏi. Không uống một binh một tốt chẳng khác nào chuyện hái hoa trong gương, múc trăng trong nước mà thôi. Trăm năm qua, chỉ dựa vào binh pháp sao có thể thủ thắng? Bất quá chỉ là thuận theo thời thế mà biến hoá thôi. Dùng hoà bình để chinh phục? Thật nực cười!”

Quyển 4 - Chương 45: Phần 1: Quân vương trong thiên hạ đều giống nhau

Hách Liên Ngự Thuấn vẫn ngồi tại chỗ xem cảnh náo nhiệt, chỉ cười mà không nói gì.

Sở Lăng Thường thì cảm thấy nam nhân này thực có chút kỳ quái. Không phải giao tình giữa hắn và Y Trĩ Tà vốn rất tốt hay sao? Tại sao khi thấy ông ta cùng Thiền Vu tranh luận thì lại không có lấy một chút phản ứng? Thậm chí, không có lấy một nét lo lắng trên khuôn mặt.

Lại nhìn tới Y Trĩ Tà thì ông ta cũng chỉ cười nhẹ, thôi không lên tiếng nữa.

Vu Đan chiếm được thế thượng phong, đương nhiên tỏ ra vô cùng đắc ý. Hắn lại nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn hỏi tiếp một câu khác.

Lời của hắn vừa thốt ra lại khiến cho mọi người kinh ngạc, tất cả ánh mắt của bọn họ đều tập trung về phía Hách Liên Ngự Thuấn, ngay cả Thiền Vu Quân Thần cũng nhìn hắn, dường như đang chờ đáp án.

Từ lúc đại yến bắt đầu, mọi người nói chuyện đều dùng Hán ngữ, nhưng câu hỏi vừa rồi Vu Đan lại dùng tiếng Hung Nô nên Sở Lăng Thường nghe không hiểu được rốt cục hắn đang muốn hỏi vấn đề gì, nhưng nàng có thể cảm nhận được rõ ràng không khí yên lặng trên điện đang phát sinh sự chuyển biến. Ngay cả vẻ mặt đang tươi cười

của Hách Liên Ngự Thuấn cũng có chút biến đổi.

Sở Lăng Thường thực sự cảm thấy khó hiểu, quay đầu nhìn sang phía Y Trĩ Tà thì thấy vẻ mặt ông ta cũng chuyển thành nghiêm túc, bàn tay đang cầm chén rượu ngưng lại giữa không trung hồi lâu rồi mới đưa lên uống một hơi cạn sạch.

Rốt cuộc, Vu Đan đã hỏi cái gì?

Trong lúc nghi vấn vẫn còn chong chóng trong lòng, nàng lại cảm thấy bàn tay to của Hách Liên Ngự Thuấn hơi tăng thêm lực, siết lấy bàn tay nàng đau nhói. Nàng vừa muốn ngẩng lên phản kháng thì lại thấy hắc hắc nhìn Vu Đan, rồi nói một câu bằng tiếng Hung Nô. Xem ra hắc hắc đang trả lời câu hỏi vừa rồi, từng từ từng chữ thốt ra đều vô cùng kiên định.

Sở Lăng Thường nghe được từ phía hai bên điện vang lên tiếng hít thở khó nhọc, lại thấy vẻ mặt của quan khách đều lộ rõ sự kinh ngạc. Có thể thấy, câu trả lời của Hách Liên Ngự Thuấn thực khiến bọn họ không dám tưởng tượng tới.

Hiện giờ, nàng chỉ có thể dựa vào biểu cảm của đối phương để phán đoán tình hình, nhưng rồi lại thất vọng vì không cách nào đoán ra.

Sau khi Hách Liên Ngự Thuấn trả lời, không khí trên điện lại yên tĩnh hồi lâu, cho đến khi Thiên Vu Quân Thần nhìn về phía Sở Lăng Thường cất tiếng phá tan sự tĩnh lặng đáng sợ đó.

“Sở cô nương xuất thân từ Quý Cốc phái, lại có thể vì Hán Cảnh đế nắm giữ ấn soái xuất chinh như vậy thực khiến nam nhi trong thiên hạ phải cảm thấy xấu hổ. Ta từng nghe nói vài chuyện về tổ sư Quý Cốc Tử của Quý Cốc phái, nghe nói ông ta cả đời bồi dưỡng ra rất nhiều học trò, nhưng được sủng ái nhất chính là Tôn Tấn, vị quân sư

mưu lược đa tài thời Chiến quốc. Mà tổ tiên sư của Sở cô nương lại chính là Tôn Tẫn phải không?”

Sở Lăng Thường biết Thiên Vu Quân Thần đang muốn chuyển đề tài nên nhìn về phía ông ta, bình tĩnh đáp, “Phải, tổ tiên sư của dân nữ đúng là Tôn Tẫn!”

Thiên Vu Quân Thần khẽ gật đầu, “Quý Cốc Tử cả đời ẩn cư nơi sơn cốc, trên đời cơ hồ không có người nào từng thấy mặt ông ta. Giang hồ còn có lời đồn, Quý Cốc Tử chỉ xuống núi vì một mình Tôn Tẫn, không biết có chuyện này không?”

“Dân nữ cũng từng nghe sư phụ đề cập tới việc này. Lúc đó là thời Chiến quốc phân tranh, tổ tiên sư Tôn Tẫn là quân sư nước Tề, trong lúc giao chiến vì đi lại bất tiện nên bị quân nước Yên bắt. Tổ sư gia Quý Cốc Tử đã suất lĩnh chúng đệ tử nghĩ cách cứu viện nên tổ tiên sư Tôn Tẫn mới may mắn thoát khỏi nguy nan.”

“Nghe nói cả đời Quý Cốc Tử chỉ yêu quý nhất Tôn Tẫn, đem tất cả sở học cả đời truyền thụ cho ông ta, trong đó có cả thuật tiên đoán vận mệnh, không biết chuyện đó là thực hay giả? Chẳng lẽ người của Quý Cốc phái thực sự có bản lĩnh đó?” Thiên Vu Quân Thần hỏi xong, lại sợ Sở Lăng Thường hiểu lầm liền vội vàng giải thích, “Sở cô nương, lời này tuyệt đối không phải có ý nghi ngờ, chỉ là việc này khiến người ta rất hiếu kỳ mà thôi.”

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng gật đầu. Vị Thiên Vu này mặc dù thẩm đẫm máu tươi nhưng cũng là người có tình, nói chuyện cũng ngay thẳng. Thông hiểu số mệnh chỉ là một môn học trong số học thuật của Quý Cốc phái mà thôi. Cho dù thông hiểu số mệnh thì nó cũng không ngừng biến đổi. Sư phụ cả đời nghiên cứu thiên mệnh cùng nhân mệnh cũng không có thu hoạch gì đáng kể, nên nàng đâu dám tự nhận là thông hiểu chứ.

“Thiên Vu nếu đã nhắc tới tổ sư gia Quỷ Cốc Tử, vậy dân nữ cũng xin nói vài điều. Trước kia, tổ sư gia từng dạy cho tổ tiên sư Tôn Tần cùng Bàng Quyên, Tô Tần, Trương Nghi. Trong đó Tôn Tần cùng Bàng Quyên có hứng thú với binh pháp nhất. Bàng Quyên một lòng muốn xuống núi mưu cầu danh vị, đúng lúc đó nước Ngụy lại treo bảng chiêu hiền. Tổ sư gia khuyên không được nên mới kêu Bàng Quyên đi hái một đóa hoa dại về. Sau khi Bàng Quyên hái bông hoa đó về xong, tổ sư gia mới nói ông ta có thể tới nước Ngụy hưởng 12 năm vinh hoa phú quý, đồng thời còn tặng cho Bàng Quyên tám chữ, “Ngộ Dương nhi vinh, ngộ Mã nhi tốt.” Chỉ tiếc Bàng Quyên không đem lời của lão nhân gia để trong lòng, cuối cùng gặp kiếp nạn tại Mã Lăng, bị vạn tiễn xuyên tâm mà chết.” Nói đến đây, Sở Lăng Thường nhìn về phía Thiên Vu Quân Thần hỏi khẽ, “Đó cũng là bản sự của việc thông hiểu số mệnh.”

"Ngộ Dương nhi vinh, ngộ Mã nhi tốt? Thì ra Quỷ Cốc lão tiên sinh đã sớm tính ra vận mệnh cả đời của Bàng Quyên. Nhưng có chuyện ta vẫn không được rõ là vì sao Quỷ Cốc lão tiên sinh lại khẳng định Bàng Quyên có duyên với nước Ngụy? Xin Sở cô nương chỉ giáo?" Thiên Vu Quân Thần cảm thấy vô cùng hứng thú với câu chuyện này. Phàm là quân vương, đều muốn biết được thiên mệnh, giữ lại một người thông hiểu số mệnh bên người thực sự rất có ý nghĩa.

Sở Lăng Thường đương nhiên nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ông ta. Nàng chỉ cười khẽ rồi nhẹ nhàng trả lời, “Bàng Quyên lúc đó xuống núi hái đóa hoa gọi là Mã Đầu Linh, hàng năm đều nở trên Vân Mộng sơn, cũng chính là Quỷ Cốc sơn. Loại hoa này nở mỗi lần 12 đóa, cũng là dự báo mười hai năm phú quý của đời người. Loại hoa này mọc trong khe núi ở Quỷ Cốc sơn, gặp ánh nắng là héo tàn. Chữ Quỷ, nếu thêm chữ Uy vào bên trái sẽ thành ra chữ Ngụy, cũng là biểu thị duyên phận với nước Ngụy. Mà cái gọi là “Ngộ Dương nhi vinh, ngộ Mã nhi tốt” cũng ứng nghiệm. Bàng Quyên sau khi xuống

núi thấy Ngụy vương treo bảng chiêu hiền, ông ta liền tới yết kiến. Ngụy vương tán thưởng mưu lược của ông ta nên rất trọng dụng. Sau đó nghe nói tổ tiên sư Tôn Tẫn cũng xuống núi nên muốn Bàng Quyên dẫn tiến. Bàng Quyên không có cách nào ngăn cản nên đành phải làm theo. Từ trước tổ sư gia đã biết tính cách Bàng Quyên vốn hay ghen tỵ, đã sớm cảnh cáo ông ta không nên lừa gạt người khác, nếu không sau này sẽ ứng kiếp mà chết. Chỉ tiếc ông ta không nghe lời khuyên, hãm hại tổ tiên sư Tôn Tẫn, cuối cùng tổ tiên sư trốn được về nước Tề, bày kế giết được Bàng Quyên ở Mã Lăng, đây chính là ứng với câu “Ngộ Dương nhi vinh, ngộ Mã nhi tốt”

“Tuyệt diệu, thật sự tuyệt diệu!” Thiền Vu Quân Thần liên tục vỗ tay khen ngợi, còn sai người rót rượu thượng hạng, tự tay nâng chén lên, “Sở cô nương, nếu là...” Nói đến đây, ông ta nhìn thoáng qua Hách Liên Ngự Thuấn rồi sửa lời, “Nếu Sở cô nương đến Hung Nô chúng ta, nhất định sẽ là thượng khách, tương lai vận mệnh của Hung Nô xin Sở cô nương chỉ điểm cho.”

Sở Lăng Thường hơi sửng sốt, ông ta đang kính rượu nàng sao? Nàng không ngờ ông ta lại không chút kiêng kỵ thân phận cao cao tại thượng của mình như vậy. Nhưng nàng thực có chút chần chừ lúc nâng chén rượu lên bởi đây là rượu mạnh, mà tửu lượng nàng thì không tốt.

“Sở cô nương, sao vậy? Chẳng lẽ Thiền Vu chủ động kính rượu cũng không uống?” Vu Đan có chút bất mãn lên tiếng.

Sở Lăng Thường nhìn thoáng qua chén rượu, xem ra chén này không muốn cũng phải uống. Vừa muốn cẩn rằng uống một hơi cạn sạch thì nam nhân bên cạnh nàng đã nhẹ nhàng giành lấy chén rượu, dùng tiếng Hung Nô nói với Thiền Vu Quân Thần một câu rồi ngửa đầu uống cạn.

Thiên Vu Quân Thần đầu tiên là sửng sốt, liền đó lập tức cất tiếng cười lớn rồi uống cạn. Mọi người dự tiệc cũng cười ha ha rồi đứng cả lên. Sở Lăng Thường cảm thấy thực sự kỳ quái khi ngay cả Vu Đan cũng đang cười, nhưng là nụ cười tràn ngập ý châm chọc.

Quyển 4 - Chương 46: Phần 2: Quân vương trong thiên hạ đều giống nhau

Tuy rằng nghe không hiểu Hách Liên Ngự Thuấn nói gì, nhưng Sở Lăng Thường có thể cảm giác được vẻ ái muội trên gương mặt của mọi người có mặt. Chén rượu bị hắt uống cạn khiến cho nàng tránh được một hồi lúng túng mà trong lòng cũng trào dâng sự cảm kích tột độ. Nàng vốn tưởng rằng hắn muốn làm nàng mất thể diện, không ngờ...

Y Trĩ Tà ngồi ở một bên, ánh mắt vốn lo lắng cũng dần chuyển thành bình thản, trên môi như ẩn hiện nụ cười...

Thiên Vu Quân Thần buông chén rượu, lần này dứt khoát hướng về phía Sở Lăng Thường hỏi tiếp...

“Sở cô nương có nhìn ra tương lai vận mệnh của Hung Nô ta không?”

Sở Lăng Thường âm thầm than nhẹ một tiếng. Những lời thế này Cảnh Đế đã từng hỏi nàng, nay Thiên Vu cũng vậy. Không biết vì sao, nàng dám suy tính vận mệnh của Đại Hán, nhưng lại không dám tính toán tương lai vận mệnh của Hung Nô.

Thực ra nguyên nhân là gì?

Theo bản năng nhìn về nam nhân ngồi bên cạnh, trái tim Sở Lăng Thường hơi thất lại. Nàng đâu chỉ không dám tính toán vận mệnh

của Hung Nô, ngay cả vận mệnh của hắc nòng cũng không dám suy tính.

Hách Liên Ngự Thuấn thấy nàng ngẩng đầu nhìn mình chăm chú thì cũng quay sang mỉm cười với nàng. Hắc còn cực kỳ lớn mật đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, đôi môi mỏng nhẹ nhàng dán sát vành tai nhỏ bé, thanh âm trầm trầm khẽ vang lên, “Không cần phải khó xử, không muốn nói thì đừng nói.” Nói xong, ngay trước mặt mọi người hắc khẽ hôn lên trán nàng bằng một thái độ vô cùng thân mật.

Toàn bộ người trên đại điện lại xôn xao cả lên.

Tâm tình của Sở Lăng Thường bỗng dừng lại dâng lên một hồi hoảng loạn. Là hắc đã hiểu sai ý nàng. Thực ra nàng căn bản không phải sợ trả lời gì cả. Mệnh của nàng đã sớm được sư phụ sửa lại, chết một lần coi như ứng với một kiếp, cho nên cũng không cần phải quá lo lắng về cuộc sống mỗi ngày sau khi cải mệnh.

“Sở cô nương, ta biết vận mạng con người kỳ nhất là chuyện tiết lộ thiên cơ. Nếu cô nương thật sự khó xử, ta cũng không miễn cưỡng.” Thiên Vu Quân Thần nhẹ giọng nói.

Ông ta lấy lui làm tiến, quả thực cực kỳ hiệu quả trong việc lưu lại ấn tượng tốt với đối phương.

So với khí thế bức người trong Hán cung, nơi này quả thực hiểu được thế nào là tôn trọng người khác.

Sở Lăng Thường lúc này mới nhẹ nhàng lên tiếng, “Vận mệnh quốc gia thế nào thường nằm trong tay người cai trị. Thiên Vu, thứ cho dân nữ nói thẳng, vì nước, người cần có lòng nhân ái. Nếu cứ lạm sát người vô tội, vận nước cũng sẽ suy vong. Thiên hạ nằm ở lòng dân, Thiên Vu chỉ cần yêu thương dân chúng thì sẽ không cần phải

lo lắng đến vận mệnh quốc gia nữa.”

“Sở cô nương nói rất đúng, chỉ tiếc thiên hạ hiện giờ vẫn chia năm xẻ bảy, người trong thiên hạ đều nói Nam có Đại Hán, Bắc có Hung Nô, một núi sao có thể dung nạp hai con hổ.”

“Thiên Vu có tâm thống nhất giang sơn, dân nữ đương nhiên hiểu rõ. Nhưng cái gọi là vận mệnh quốc gia cũng phải thuận theo thiên mệnh. Giang sơn thống nhất hay phân chia còn phụ thuộc vào thời thế. Nếu thời cơ chưa tới, cho dù có mạnh đến thế nào cũng chỉ uổng công mà thôi.” Sở Lăng Thường nhẹ giọng trả lời.

Y Trĩ Tà nghe vậy cũng cực kỳ đồng cảm, khẽ mở miệng, “Sở cô nương có phải đã ngầm nói ra tương lai vận mệnh của Hung Nô hay không? Ý của cô nương là...Hung Nô cùng Đại Hán vẫn sẽ ở tình thế như hiện giờ?”

Thiên Vu Quân Thần đương nhiên không hài lòng với sự lý giải này, sắc mặt cũng trở nên trầm trầm.

“Khi thời cơ chưa tới, một ngọn núi đương nhiên có thể dung nạp hai con hổ. Nguyên nhân là bởi trong đó có một con hổ tuy rằng mạnh hơn nhưng chỉ biết cứng rắn tấn công, một con hổ khác tuy thực lực không tốt lắm nhưng biết cách giấu mình. Đến khi nó trở nên cường tráng hơn thì một núi chỉ có thể lưu lại một con hổ mà thôi.”

Một tiếng “rầm!” lập tức vang lên do Vu Đan đập mạnh xuống bàn. Hắn cảm tức nhìn về phía Sở Lăng Thường quát lớn, “Giới cho nữ nhân to gan! Ý của ngươi là Hung Nô ta chỉ là con hổ chỉ biết cường ngạnh tấn công sao? Ngươi lại dám ở đây nói lời yêu ngôn mê hoặc người khác sao?”

Sở Lăng Thường thấy Vu Đan nhìn chăm chăm vào mình thì hàng

lông mày thanh tú khẽ cau lại, cảm giác chán ghét cũng dâng lên trong lòng. Nàng vừa muốn mở miệng thì lại thấy Hách Liên Ngự Thuấn lười biếng lên tiếng, “Bộ dáng người như vậy, chẳng lẽ không giống sao?”

Hắn vừa dứt lời, phía dưới có người không nhận được cất tiếng cười khẽ khiến Vu Đan biến sắc mặt. Quay lại nhìn thì ra người vừa cười là Y Trĩ Tà nên Vu Đan cũng chỉ có thể siết chặt nắm tay nổi giận ùng ùng trừng mắt nhìn ông ta.

Y Trĩ Tà vẫn cười như trước, không chút để ý đến vẻ tức giận của Vu Đan.

Thiên Vu Quân Thần than nhẹ một tiếng, phất tay ra ý bảo Vu Đan ngồi xuống rồi nhìn về phía Sở Lăng Thường, “Ý của Sở cô nương là, Đại Hán sẽ có một ngày trở nên cường thịnh?”

Sở Lăng Thường biết để cho một vị quân vương như Thiên Vu Quân Thần đối mặt với vấn đề thế này thực sự rất khó xử. Ông ta vốn là một nam nhân mang đầy hùng tâm tráng chí, luôn muốn thống nhất thiên hạ, sao có thể cho phép mình thất bại chứ?

“Trước khi Hán Cao Tổ Lưu Bang thống nhất giang sơn có cùng Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ hẹn ước tranh thiên hạ. Ước hẹn rằng ai tiến vào Quan Trung trước sẽ là người được thiên hạ. Hạng Vũ tuy là một anh hùng, cũng có tâm anh hùng nhưng khi vào thành lại tàn sát vô số. Nhưng Hán Cao Tổ Lưu Bang thì lại khác, lúc vào thành liền trấn an dân chúng, lấy sự thân thiện làm sách lược giành thắng lợi. Cho đến các đời hoàng đế sau đều thực hiện chính sách yêu dân làm đầu. Như vậy thử hỏi sao lại không được lòng người đây? Lúc trước Ngô vương làm phản, sở dĩ bại binh chính là bởi nguyên nhân lòng người. Thiên Vu chinh chiến đã nhiều năm, mặc dù không ngừng khuếch trương ranh giới nhưng sát khí trên người quá nặng, chẳng

lẽ không sợ sẽ bước theo vết xe đổ của Hạng Vũ hay sao?”

Nét mặt của Thiên Vu Quân Thần như co rút lại, hai nắm tay cũng siết chặt, không khó nhận ra là ông ta đang cố nhẫn nhịn.

Hách Liên Ngự Thuấn nghe vậy chỉ cười nhẹ, tự rót cho mình chén rượu rồi uống một ngụm.

Lúc này Y Trĩ Tà mới chậm rãi mở miệng, “Thiên Vu, có câu nhân định thắng thiên. Chỉ cần Thiên Vu vạn thọ vô cương thì nhất định có cơ thống nhất giang sơn. Sở cô nương ngoài việc thông hiểu số mệnh còn tinh thông y thuật, chi bằng để cô nương ấy giúp người tăng cường sức khỏe, đó mới là phúc khí của Hung Nô.” Y Trĩ Tà nhẹ nhàng chuyển đề tài, không muốn không khí trở nên quá mức nghiêm trọng.

Thiên Vu Quân Thần đương nhiên cũng hiểu là Y Trĩ Tà đang tạo điều kiện cho ông ta không phải khó xử nên khẽ hắng giọng một tiếng rồi gật đầu, “Tả Cốc Lễ vương nói rất có đạo lý. Gần đây thân thể ta quả thực có chút không khỏe. Nghe nói y thuật của Sở cô nương đã khiến Cảnh Đế chết đi sống lại, chẳng biết có thể nể mặt ta hay không?”

“Thiên Vu nói quá lời rồi! Lương y như từ mẫu, người bệnh đâu phân biệt thân phận cao quý hay thấy hèn. Xem sắc mặt Thiên Vu thì thấy là do tâm tư chán nản mà sinh bệnh. Chẩn trị bệnh này cũng không khó, nhưng nếu bỏ qua sẽ khiến bệnh ngày càng trầm trọng.” Sở Lăng Thường nhẹ nhàng đáp lại.

“Được, vậy sắp tới ta sẽ sai người mời Sở cô nương vào cung!”
Thiên Vu Quân Thần lớn tiếng nói.

Sở Lăng Thường cũng không biểu lộ cảm xúc gì khác thường mà chỉ

nhẹ nhàng gật đầu.

Hách Liên Ngự Thuấn ngồi bên cạnh chỉ hơi nheo mắt, cũng không nói câu nào.

Không khí bữa tiệc cũng dần trở nên dễ chịu hơn. Lúc mọi người còn đang nâng chén chúc tụng nhau thì quản gia Tân Trát cuống quýt chạy vào, cũng không để ý đến các vị khách quý có mặt ở đây, run run chỉ tay ra phía ngoài điện, “Không...không ổn rồi, hai vị quận chúa đang đánh nhau...”

Hách Liên Ngự Thuấn khẽ nhíu mày, còn Y Trĩ Tà thì nhìn hẩn cười.

Sở Lăng Thường nghe vậy cũng cảm thấy kỳ lạ không hiểu tại sao Tân Trát lại như vậy. Còn chưa kịp phân tích về mặt của mọi người thì nàng đã thấy hai nữ nhân đang hung hăng vừa đánh nhau vừa xông vào điện. Bọn họ không ai nhường ai, bộ dạng như thể muốn sống mái.

Cả đại điện lại rơi vào tình trạng huyên náo cùng hỗn loạn. Đưa tầm mắt nhìn xuống, Sở Lăng Thường nhận ra một người là Ổ Giai, còn người kia nàng không biết.

Thiền Vu Quân Thần cũng tò mò nhìn xuống, đến lúc thấy rõ mặt hai người kia thì trên nét mặt ông ta lộ rõ vẻ bất đắc dĩ.

Hách Liên Ngự Thuấn đột nhiên đứng dậy, lạnh băng hướng về phía dưới điện gầm lên một tiếng khiến cả hai nữ nhân đang mải đánh nhau kia lập tức dừng tay lại. Gương mặt của Ổ Giai lúc này đã bị đánh tới bầm tím, khóe môi còn chảy máu. Nữ nhân kia trông còn thảm hại hơn, tóc tai bị Ổ Giai làm cho loạn xạ, phần gáy cũng bị cào mấy vết cũng đang chảy máu.

Quyển 4 - Chương 47: Phần 1: Thỉnh cầu chỉ hôn

Không khí của bữa tiệc chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn thay đổi. Hai nữ nhân đánh nhau đã thu hút ánh mắt của hết thảy khách dự tiệc khiến cả gian đại điện rộng lớn lúc này tràn ngập những biểu hiện cảm xúc khác nhau.

Thiên Vu Quân Thần ngoại trừ bất đắc dĩ lắc đầu thì còn có một chút chán ngán.

Y Trĩ Tà vẫn nâng chén rượu lên uống cạn, dáng vẻ hết như người ngoài cuộc nhìn mọi chuyện phát sinh trên điện.

Biểu cảm của Vu Đan cực kỳ rõ ràng, đó là biểu hiện của kẻ vui sướng khi thấy người khác gặp họa, thỉnh thoảng còn đảo mắt nhìn sang Hách Liên Ngự Thuấn.

Sắc mặt Hữu Cốc Lễ vương thì không chút biến đổi, dường như mọi chuyện phát sinh đều không quan hệ đến ông ta.

Hách Liên Ngự Thuấn đứng ở phía trên điện, hàng lông mày nhíu chặt lại. Tiếng gầm vừa rồi của hắn thực sự đã có tác dụng. Ánh mắt hắn nhìn về phía hai nữ nhân đánh nhau đến tận tận kia lộ rõ vẻ hắc ám, hết như đám mây đen kịt quanh quần nơi chân trời, cơ hồ có thể đem người ta nuốt chửng.

Hai nữ nhân bất ngờ xuất hiện như vậy cũng khiến Sở Lăng Thường phải chú ý. Ở Giai thì không cần nói làm gì bởi nha đầu này rõ ràng đã chuẩn bị y phục vô cùng tỉ mỉ, chỉ tiếc là hiện giờ đã trở nên lôi

thôi, mặt mũi còn sưng vù, ánh mắt long lên hết một con báo hoang không chịu khuất phục.

Toàn bộ sự chú ý của Sở Lăng Thường lại đặt lên nữ nhân còn lại. Người này trông lớn hơn Ổ Giai vài tuổi, khoảng mười tám, mười chín gì đó. Nữ nhân này có mái tóc dày khá sẫm màu, một phần được bện lại hất ra phía trước, đuôi tóc được bện lại thành những lọn nhỏ buông ra sau gáy, đồ trang sức sử dụng cũng hoàn toàn khác với nữ tử Trung Nguyên. Trang sức chủ yếu sử dụng là ngọc và vàng, kẹp tóc còn được gắn những viên chân trâu cỡ lớn với phong cách khá độc đáo. Nữ nhân này có làn da bánh mật khá mịn màng, ánh mắt cũng rất hài hòa với mái tóc, bộ cẩm y quý giá trên người cô ta được may rất khéo giúp tôn lên dáng vóc cao ráo. Tuy rằng dáng vẻ của cô ta lúc này có chút chật vật nhưng cũng không che dấu đi mị lực vốn có.

So với Ổ Giai, nữ nhân này trông càng thêm đáng thương, ánh mắt nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn cũng tràn ngập sự yêu thương cùng mê đắm, vẻ mặt hiện lên sự đắn đo vô cùng tự nhiên.

Từ tận đáy lòng Sở Lăng Thường chợt dâng lên cảm giác nao nao. Nữ nhân này là ai? Cô ta tuy rằng đứng ở dưới điện nhưng trông dáng vẻ rất tương xứng với Hách Liên Ngự Thuấn, nhất là ánh mắt cô ta nhìn về hắn tự nhiên hết như đang nhìn nam nhân của mình, đầy nhiệt tình cùng lớn mật.

Hách Liên Ngự Thuấn thì lộ rõ sự thiếu kiên nhẫn, hướng về phía dưới đại điện nói một câu gì đó. Ổ Giai gắt gao cắn môi, giận dữ trừng mắt liếc nhìn nữ nhân bên cạnh. Sau đó, cô ta cũng không chút cố kỵ các vị khách tại dạ tiệc, chạy tới bên cạnh Hách Liên Ngự Thuấn rồi giơ tay chỉ vào nữ nhân kia buông lời mắng nhiếc.

Nữ nhân kia đương nhiên không cam lòng yếu thế, sắc mặt trở nên

cực kỳ khó coi, chỉ vài bước đã vọt tới trước chính điện, dùng sức níu lấy Ổ Giai.

Ổ Giai cũng không chịu rơi vào thế hạ phong. Cô ta lập tức nhào về phía Sở Lăng Thường. Sở Lăng Thường có chút bất ngờ, vội đưa tay lên chặn bởi nàng vốn muốn đẩy sự phiền toái kia ra xa, nào ngờ lực của Ổ Giai quá lớn khiến nàng cũng phải lui về sau mấy bước, bàn chân chột hẫng một cái, vừa vặn chỗ đó lại là bậc thang, nên mất thăng bằng.

Tiếng hét chói tai của Ổ Giai đủ để xé rách màng nhĩ, cô ta cơ hồ muốn đè lên Sở Lăng Thường lúc bị ngã nhào xuống.

Đồng thời lúc này có hai đạo thân ảnh chột lóe lên, một đạo từ bên cạnh còn một đạo từ phía đông đại điện lao tới. Hai đạo thân ảnh đều cực kỳ nhanh chóng, trong đó có một thân ảnh đỡ lấy Sở Lăng Thường, ngón tay người đó nhẹ nhàng chạm đến y phục của nàng rồi một hơi thở có chút lạnh lẽo vụt qua, thân hình Sở Lăng Thường liền được kéo ngược lại, nhào vào một lồng ngực vạm vỡ.

Ổ Giai mất đi điểm tựa, tưởng như bị mất trọng tâm nhưng may mắn được thân ảnh còn lại nâng đỡ nên mới may mắn thoát nạn.

Biến cố phát sinh trong một khắc thời gian ngắn ngủi mà mọi người đều không kịp phòng bị. Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy được một cánh tay nam nhân rắn chắc ôm vào lòng, mùi xạ hương đặc trưng lấp đầy hô hấp của nàng, khiến nàng ngẩng đầu lên lại đối diện với ánh mắt hắc ám của Hách Liên Ngự Thuấn.

“Không sao chứ?” Giọng nói trầm thấp của hắn lộ ra một chút chế nhạo.

Trong lòng chột nổi lên một tia hoảng hốt, nhưng ánh mắt trầm tĩnh

như biển cả, nụ cười xẹt qua trong mắt hần đủ để Sở Lăng Thường mê loạn tâm trí. Cố ngăn chặn những rung động khác thường trong lòng, nàng khẽ chớp mắt rồi nhẹ nhàng nói, “Không sao cả!”

Thì ra hần đã đỡ được nàng, ngay trong tình huống nàng không kịp phản ứng với tốc độ cực nhanh khiến người ta phải chắt lưỡi thán phục. Vậy còn bóng dáng kia là ai?

Đưa tầm mắt qua phía bên kia đại điện, đã thấy vẻ mặt Y Trĩ Tà đầy sự bất đắc dĩ, đem Ổ Giai trong lòng đẩy ra, ánh mắt nhìn về Hách Liên Ngự Thuấn cũng lộ rõ sự phức tạp.

Hách Liên Ngự Thuấn đưa mắt quan sát vẻ mặt của Y Trĩ Tà, nhìn thấu tâm trạng ông ta thì lại thản nhiên nhếch môi cười. Hai nam nhân chỉ yên lặng nhìn nhau như thể đang ngầm đánh giá một điều gì đó.

Ổ Giai vốn đang tức giận, lại bị người ta bỏ qua một bên, hơn nữa người đỡ cô ta lại không phải Hách Liên Ngự Thuấn. Quay đầu nhìn lại thì thấy Hách Liên Ngự Thuấn đang ôm trong lòng một nữ tử khoác áo lụa trắng cực kỳ siêu phàm thoát tục, lại thanh nhã xinh đẹp động lòng người.

Lửa giận trong lòng ngực lập tức bùng nổ, cô ta tập trung nhìn kỹ thì trong lòng lại trào dâng sự kinh hãi. Nữ tử kia không phải Sở công tử sao? Cô ta lập tức lao tới túm lấy tay Sở Lăng Thường, mặt đối mặt với nàng.

Sở Lăng Thường bị động tác của Ổ Giai làm cho giật mình.

Ổ Giai gắt gao nhìn chăm chăm nàng như thể gặp quý hiện hình, còn giờ tay chỉ vào nàng...

“Người....người không phải là nam nhân sao? Làm sao có thể? Làm sao có thể?” Câu hỏi cuối cùng của Ổ Giai gần như biến thành một tiếng thét chói tai.

Tận mắt thấy Sở Lăng Thường mặc nữ phục, Ổ Giai chẳng thể nào đem nàng liên hệ với nam nhân ở trong Cấm lâu nữa. Nàng là nữ nhân, đúng vậy, từng cử chỉ cùng ánh mắt đều lộ rõ nét khuynh quốc khuynh thành, mái tóc đen óng ả buông dài ôm lấy thân hình thon thả uyển chuyển, đôi mắt sáng lấp lánh có thần dù nhìn theo phương diện nào cũng chỉ có thể dùng từ “thanh nhã thoát tục” để hình dung mà thôi. Nàng quả thực là một nữ nhân.

Sở Lăng Thường bị tiếng hét của Ổ Giai làm cho nhúc nhích đầu, nâng tay khẽ day thái dương, nha đầu này không thể yên tĩnh một lát sao?

“Ổ Giai, làm loạn chưa đủ sao?” Giọng nói đầy nghiêm khắc của Hách Liên Ngự Thuấn ập tới, ngay sau đó đem Sở Lăng Thường một lần nữa kéo trở lại bên mình, ánh mắt cũng hiện rõ vẻ thâm thúy cùng nghiêm khắc...

“Nhìn lại bộ dáng người xem ra cái thể thống gì?”

“Hoàng thúc...” Ổ Giai lại càng uỷ khuất, lửa giận đang cố áp chế trong lòng lại lần nữa bộc phát, chỉ vào Sở Lăng Thường, “Sao người lại có thể để ý đến cô ta chứ? Ổ Giai mới là người thân cận nhất của hoàng thúc, cô ta chỉ là một tên tù chiến tranh ti tiện mà thôi!”

Sắc mặt Hách Liên Ngự Thuấn hơi trầm xuống, quay đầu nhìn về phía quán gia...

“Tân Trát, đem tiểu quận chúa trở về phòng, không có lệnh thì không được phép ra khỏi cửa!”

Quản gia Tân Trát liền bước lên trước, giữ lấy Ổ Giai thấp giọng khuyên nhủ, “Tiểu quận chúa, chúng ta nên trở về phòng thôi. Không cần chọc vương gia mất hứng như vậy, huống chi Thiền Vu còn ở nơi này!”

Những ai quen với Hách Liên Ngự Thuấn đều biết chỉ cần khoé môi hất hơi tròng xuống thì đó chính là điềm báo của sự tức giận tột độ.

Ổ Giai hất tay quản gia ra, đột nhiên chạy tới trước mặt Thiền Vu, quỳ gối xuống sàn nghe “cộp” một tiếng, vừa khóc vừa nói, “Thiền Vu, cầu xin người tứ hôn, đem Ổ Giai gả cho hoàng thúc đi!”

Quyển 4 - Chương 48: Phần 2: Thỉnh cầu chỉ hôn

Cả đời Thiên Vu Quân Thần đã trải qua vô số lần chinh chiến, trên sa trường luôn thắng nhiều bại ít. Từ khi thừa kế vương vị đến giờ ông ta luôn khiến cho dân chúng an cư lạc nghiệp, triều đình trên dưới cũng không từng phát sinh mâu thuẫn gì quá lớn. Nhưng ông ta chỉ sợ duy nhất có hai người, mà nay, cả hai người đó đều xuất hiện trước mặt ông ta. Một người chính là Ổ Giai quận chúa đang quỳ trước mặt ông ta thỉnh cầu chỉ hôn. Cha của Ổ Giai là bạn thế giao của Hách Liên Ngự Thuấn, lại vì Hung Nô mà qua đời nên được truy phong làm hộ quốc đại tướng quân. Vì vậy Ổ Giai từ nhỏ đã lớn lên ở phủ Tả hiền vương, rồi được phong làm quận chúa Hung Nô.

Một người khác chính là đối thủ một mất một còn của Ổ Giai, cũng chính là người vừa mới đánh nhau đến người chết ta sống với Ổ Giai cho tới tận đại diện - Đề Nhã quận chúa. Gia thế của Đề Nhã có liên hệ mật thiết với huyết thống hoàng thất nên cũng được phong làm quận chúa. Hơn nữa, Đề Nhã lại vô cùng xinh đẹp cùng nhiệt tình nên vẫn được coi là đệ nhất mỹ nhân của Hung Nô. Tất cả mọi người đều biết tầm mắt của Đề Nhã rất cao, trong mắt, trong lòng cô ta chỉ có một người là Tả hiền vương, lúc trước nghe nói Tả hiền vương thành thân với công chúa Đại Hán, thiết chút nữa cô ta đã quật tung cả triều đình.

Cả hai vị quận chúa này tính tình đều nóng như lửa nhưng cách thức biểu hiện lại không giống nhau. Ổ Giai là mẫu điển hình của người có tính khí trẻ con, nói trở mặt liền trở mặt, nói đánh người sẽ đánh người. Nhưng Đề Nhã thì lại khác. Cô ta thường không chọn dùng phương thức trực tiếp mà sẽ dùng các biện pháp ngầm để đạt được

mục đích. Cho nên mới nói cả hai vị quận chúa này đều khiến Thiền Vu cảm thấy bất đắc dĩ, chỉ mong tránh càng xa càng tốt. Tạm không nhắc tới Ổ Giai thì lúc đầu Thiền Vu cũng có ý đem Đề Nhã quận chúa chỉ hôn cho Hách Liên Ngự Thuấn nhưng Hách Liên Ngự Thuấn lại không hề có chút hứng thú với Đề Nhã, cho nên chuyện đó cũng đành bỏ lại. Tuy vậy Đề Nhã vẫn không chịu từ bỏ ý định, thậm chí còn tác động đến người trong gia tộc mình để họ mỗi lần yết kiến Thiền Vu đều đem hôn sự ra đề cập lại.

Vốn chỉ cần nhìn thấy hai nha đầu này đã đủ cảm thấy đau đầu, không ngờ tới Ổ Giai vừa mở miệng đã khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

“Chuyện này...” Trong lúc nhất thời, Thiền Vu Quân Thần không biết nên trả lời thế nào, sắc mặt cũng lộ rõ vẻ chần chừ.

Ổ Giai thì vẫn quỳ ở đó không chịu đứng dậy, xem ra nếu không đạt được mục đích cô ta sẽ không chịu bỏ qua.

Một bữa tiệc đang tốt đẹp trong phút chốc lại loạn hết cả lên, mà Hách Liên Ngự Thuấn cũng không đoán được Ổ Giai lại to gan đến thế. Hắn lập tức cao giọng gầm lên, “Tân Trát, đem tiểu quận chúa về phòng!”

Tân Trát sợ hết hồn, vội bước lên dùng sức kéo Ổ Giai lại, còn kêu thêm vài tên thị vệ để kìm chế cô ta khỏi giãy dụa.

“Thiền Vu, đang tốt đẹp như vậy sao người lại muốn làm đảo loạn uyên ương? Hoàng thúc căn bản không yêu gì công chúa Đại Hán kia, ta mới là nữ chủ nhân của phủ này, ta mới là...”

Sắc mặt của Thiền Vu Quân Thần lộ rõ vẻ lúng túng, còn Hách Liên Ngự Thuấn thì tức đến xám mặt.

“Tiểu quận chúa, vẫn nên yên lặng thì tốt hơn. Chẳng lẽ quận chúa muốn chọc vương gia tức giận sao?” Tân Trát lần đầu tiên thấy vương gia dùng vẻ mặt nghiêm nghị cùng tức giận như vậy nhìn Ổ Giai, trong lòng không khỏi cảm thấy ớn lạnh, vội vàng ở một bên thấp giọng khuyên nhủ.

Lúc này Ổ Giai mới giật thót mình mà chú ý tới ánh mắt lạnh băng cùng sắc bén tựa như lưỡi dao nhỏ xẹt qua gương mặt cô ta. Sắc mặt hẳn thật sự khó coi chưa từng thấy khiến tay Ổ Giai cũng run lên, sức lực kêu gào vừa rồi cũng lập tức tan biến, không dám nói thêm lời nào nữa.

“Dẫn đi!” Hách Liên Ngự Thuấn trầm giọng ra lệnh.

Ổ Giai đương nhiên cũng không dám ở lại đại diện thêm một giây nào nữa, vội vàng ngoan ngoãn theo Tân Trát rời đi. Trước khi đi còn quay đầu hung hăng nhìn về phía Sở Lăng Thường một cái. Đáng chết! Kế hoạch của cô ta hết thảy đều bị sự xuất hiện bất ngờ của Đề Nhã làm cho tan tành, sau này cô ta nhất định phải đòi lại món nợ này.

Hôm nay Ổ Giai vốn muốn dùng toàn tâm toàn ý để đối phó với người trong Cẩm lâu kia, nhưng lại không ngờ tới Đề Nhã kia không biết xấu hổ, không mời mà tới dự tiệc. Bây giờ thì hay rồi, chẳng những đưa sói vào nhà, còn nuôi một con hổ ẩn mình.

Chết tiệt!

Không khí trên đại điện cũng dần khôi phục lại sự yên ắng. Sở Lăng Thường vẫn lẳng lặng quan sát hết thảy sự việc phát sinh. Tuy rằng nghe không hiểu Ổ Giai nói gì với Thiên Vu nhưng từ vẻ mặt của ông ta thì thấy ông ta có vẻ rất sợ Ổ Giai, xem ra uy lực của nhà đầu này

thực không nhỏ.

Hắn cô ta đã nói điều gì đó không nên nói, nếu không sắc mặt của Hách Liên Ngự Thuấn sẽ không khó coi đến như vậy. Có rất ít chuyện có thể làm hắn đổi sắc mặt. Xem ra nàng phải lên học chút tiếng Hung Nô mới được.

Trên đại điện, dù một người bị đưa đi thì vẫn còn lại một người nữa. Ổ Giai bị đưa đi như vậy thì người cao hứng nhất chính là Đề Nhã, tuy rằng bộ dạng của cô ta cũng vô cùng chật vật nhưng cũng không hề kiêng kỵ chút nào mà xoay người bổ nhào vào lòng Hách Liên Ngự Thuấn. Đôi cánh tay với làn da bánh mật đầy khêu gợi vươn ra ôm lấy cổ hắn, hai mắt cô ta cũng lộ rõ nét xuân tình.

Khách khứa dự tiệc đã bắt đầu xì xào bàn tán nhưng cũng chỉ là nói vài lời mà thôi bởi hành vi của Đề Nhã quận chúa thế nào, mọi người đã quá quen thuộc.

Sắc mặt Hách Liên Ngự Thuấn vẫn không khá hơn chút nào.

Y Trĩ Tà ngồi ở một bên nhìn không được bật cười thành tiếng. Đôi mắt của Hách Liên Ngự Thuấn thì hệt như mũi dao nhọn chiếu thẳng vào gương mặt ông ta lại càng khiến Y Trĩ Tà không nín cười được. Một sự thật hiển nhiên là dù Hách Liên Ngự Thuấn giận dữ trừng mắt với ông ta thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Phản ứng của Sở Lăng Thường thì nhẹ nhàng hơn, thấy nữ nhân xinh đẹp đầy nhiệt tình kia nhào tới ôm Hách Liên Ngự Thuấn, nàng khẽ chớp mi để không phải nhìn thấy một màn bất ngờ đó. Nhưng một cảm giác kinh hãi cùng đau nhói tựa kim châm đã sớm dâng lên trong lòng nàng. Lúc này, nàng chỉ có thể lẳng lặng đứng ở một bên, cố gắng điều chỉnh hơi thở để hô hấp trở nên thông thuận một chút, chứ không mỗi lần hít thở nàng đều cảm thấy đau nhói.

Hai người họ đứng đó thực sự rất xứng đôi. Tính cách hắc thì lạnh lùng, biến hoá khó dò, có lẽ chỉ có loại nữ tử nhiệt tình như vậy mới có thể làm tan chảy trái tim hắc, làm hắc thay đổi.

Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn khẽ liếc về phía gương mặt Sở Lăng Thường, thấy nàng không có chút biến đổi cảm xúc nào thì trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác phiền chán, ngay sau đó, nét mặt hắc hiện rõ sự khó chịu rồi đem nữ nhân trong ngực đẩy ra, đôi môi mỏng hơi mím lại.

Đề Nhã cũng nhận thấy tâm tình Hách Liên Ngự Thuấn có sự biến đổi nên cũng theo tầm mắt hắc nhìn về phía Sở Lăng Thường. Thật ra từ lúc mới tiến vào đại điện, cô ta đã chú ý tới bạch y nữ tử này rồi. Nữ tử đó tĩnh lặng tựa một gốc u lan, cho dù không hề nói gì mà chỉ đứng đó cũng đã đủ thu hút ánh mắt của mọi người. Nữ tử này là người thế nào? Đề Nhã chưa từng gặp qua nữ tử này, mà cuộc sống của cô ta từ nhỏ tới lớn cũng chưa bao giờ tiếp xúc với nữ tử như thế.

Vừa rồi lúc Ổ Giai suýt chút nữa xô ngã nữ tử này, Đề Nhã tận mắt nhìn thấy Hách Liên Ngự Thuấn cùng Y Trĩ Tà đồng loạt ra tay tương trợ. Chuyện này khiến cô ta không thể không nhìn nữ tử kia với con mắt khác trước, cũng không có cách nào để coi thường được nữa.

Tả Cốc Lễ vương Y Trĩ Tà là người tính tình điềm đạm thanh nhã, tuy nói là tính tình rất khác với Hách Liên Ngự Thuấn nhưng xét cho cùng lại có điểm giống nhau, đó chính là chỉ coi trọng nữ nhân mà mình có tình cảm. Y Trĩ Tà không phải người đa tình, đương nhiên sẽ không chủ động lấy lòng nữ tử kia. Hách Liên Ngự Thuấn thì lại càng không cần phải nói nhiều. Bao năm qua Đề Nhã chưa từng thấy hắc đặc biệt để ý nữ tử nào ngoại trừ Ổ Giai. Nhưng Đề Nhã cho rằng Ổ Giai đã hiểu lầm mà thôi. Nếu Hách Liên Ngự Thuấn thực sự

để ý cô ta thì đã sớm đem tình cảm đó chuyển thành tình yêu rồi, như vậy vừa nãy Hách Liên Ngự Thuấn cũng không ra tay cứu nữ tử áo trắng kia.

Quyển 4 - Chương 49: Phần 1:

Thiên hạ đại loạn

Bị đẩy ra nhưng nét mặt Đề Nhã không hề có chút lúng túng nào. Ngược lại, cô ta còn đến gần Sở Lăng Thường, trên khuôn mặt để lộ nụ cười đầy thoả mãn, hai mắt tràn ngập tình ý đủ để nam nhân tan chảy.

Sở Lăng Thường thấy cô ta tiến lại phía mình thì theo bản năng lùi về phía sau một bước, bởi tuy rằng cô ta đang nở nụ cười nhưng mục đích đã quá mức rõ ràng, chính là cô ta đang muốn dò xét mà thôi.

“Vị cô nương này cũng từ Hán cung tới sao? Ta nghe nói Ngự Thuần từ Trung Nguyên đưa về một người, ai nấy đều nói đó là một nam tử, xem ra là cô nương đây thực thích đùa giỡn với mọi người.” Đề Nhã vẫn nở nụ cười, nhẹ nhàng kéo lấy tay Sở Lăng Thường, giọng điệu vô cùng thân thiết.

Hách Liên Ngự Thuần thấy một màn như vậy cũng không tiến lên ngăn cản, chỉ là nét mặt vẫn không chút biểu cảm nhìn chằm chằm vào gương mặt Sở Lăng Thường.

Sở Lăng Thường có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén của hắn, nên cố tình không đối diện với ánh mắt đó mà tập trung tầm mắt vào nữ nhân đầy nhiệt tình trước mặt. Nàng không biết cô ta tên gọi là gì, cũng không biết thực ra cô ta là ai, nhưng từ những hành động không chút cố kỵ trên đại diện này thì có thể thấy cô ta cũng là người trong hoàng tộc.

Chỉ là Sở Lăng Thường không ngờ cô ta lại có thể nói tiếng Hán, tuy

rằng không được chuẩn như Ổ Giai mà thôi.

“Cô nương tên gọi là gì vậy? Năm nay bao nhiêu tuổi? Tên của ta là Đê Nhã, là quận chúa Hung Nô. Ngự Thuấn hẳn đã nói với cô về ta rồi. Nếu chưa nhắc tới, hẳn là do bận rộn quốc sự nên quên thôi.” Đê Nhã vẫn kéo lấy tay Sở Lăng Thường, một mực muốn làm thân với nàng.

Hàng mi dài cong vút của Sở Lăng Thường khẽ lay động tựa như cánh bướm lướt nhẹ trên mặt nước. Nàng nhỏ nhẹ nói tên mình rồi không nói thêm lời nào nữa.

Thì ra cô ta là Đê Nhã quận chúa, cái tên này tuy rằng rất đẹp nhưng động cơ của cô ta lại quá rõ ràng. Không phải Đê Nhã quận chúa này chỉ muốn biết tên nàng và không quan tâm đến những chuyện khác chứ? Ngự Thuấn, hai từ này cô ta kêu thật là thân thiết, không khó để nhận ra cô ta đang muốn tuyên cáo mối quan hệ của mình với hắn.

Nhưng vậy thì sao chứ?

Nàng vốn cũng không muốn tham gia vào cuộc sống của bọn họ.

Đê Nhã vẫn nở nụ cười, chậm rãi nhắm lại tên nàng, “Sở Lăng Thường, Lăng Thường....cái tên này thật là dễ nghe.” Nói xong, cô ta lại tới trước mặt Hách Liên Ngự Thuấn, vô cùng thân mật kéo lấy cánh tay hắn, dịu dàng lên tiếng, “Ngự Thuấn, ta muốn ở phủ của chàng mấy ngày.”

Hách Liên Ngự Thuấn lập tức rút tay ra, lạnh băng cất tiếng, “Không được tiện cho lắm!”

Nếu không phải dòng tộc của cô ta đã thề sống chết nguyện trung

thành với Hung Nô thì hẳn đã sớm đem cô ta tống ra ngoài, vĩnh viễn không cho phép bước chân vào phủ dù chỉ nửa bước.

Dường như Đề Nhã đã sớm dự đoán được hẳn sẽ đối đãi lạnh lùng như vậy nên vẫn duy trì nụ cười như trước, chẳng những không bị đáng vẻ của hẳn dọa cho sợ mà ngược lại còn tỏ ra thân thiết hơn.

“Đừng như vậy mà! Ta cùng Sở cô nương vừa gặp mà như đã quen từ lâu, ta chỉ muốn ở gần cô ấy một chút, chàng sẽ không tuyệt tình như vậy chứ?”

Hách Liên Ngự Thuấn khẽ cười lạnh. Mấy chuyện hoang đường đó ai mà tin được chứ?

“Ta mặc kệ, dù sao ta cũng muốn ở lại phủ của chàng!” Đề Nhã bướng bỉnh đứng dậy, nhìn về phía gương mặt đầy vẻ bất đắc dĩ của Thiên Vu.

“Thiên Vu, yêu cầu của Đề Nhã cũng không quá đáng chứ? Ta chỉ là rất thích Sở cô nương thôi. Ngài cũng biết ở Hung Nô này, nữ tử có thể tán gẫu với ta cũng đâu có ai. Ta chỉ muốn làm bạn với Sở cô nương thôi.”

Thiên Vu Quân Thần cũng chỉ có thể gật đầu mà thôi. Hai quận chúa này khiến ông ta thật muốn điên đầu, mà cũng chẳng có cách nào xử lý cho ổn cả.

Hách Liên Ngự Thuấn thấy Thiên Vu Quân Thần không nói gì thì có chút không vui. Hắn chậm rãi tiến lên, vươn bàn tay to đem Đề Nhã kéo ngược trở lại.

“Nếu thức thời thì cô mau đi đi, nếu không đừng trách bản vương không khách khí!”

“Không khách khí thì chàng định làm thế nào? Giết ta?” Đề Nhã vẫn không chút nao núng, ngược lại còn cười rạng rỡ hơn, ánh mắt đầy mỉa mai, “Chàng nữ sao?”

Hách Liên Ngự Thuấn khó chịu nhíu mày.

“Sở cô nương...” Đề Nhã lại hưng phấn kéo tay Sở Lăng Thường, “Ta thực thích cô cho nên với việc ta ở lại phủ mấy ngày chắc cô không phản đối chứ? Nhưng đừng chê ta phiền nhé! Hơn nữa, cô xem bộ dạng ta thế này, còn có thể ra cửa sao?”

Sở Lăng Thường thực sự giật mình bởi không ngờ cô ta lại đem mọi chuyện hết sang tay mình như vậy. Theo bản năng nàng ngược mắt nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn thì lại thấy ánh mắt hắn hiện lên nét khinh thường. Không phải nàng nhìn lầm đấy chứ?

“Thế nào, Sở cô nương? Cô sẽ không chán ghét ta chứ?” Đề Nhã lắc lắc tay nàng.

Sở Lăng Thường nhìn về phía cô ta, nhẹ nhàng lên tiếng, “Đề Nhã quận chúa, ta sao có thể chán ghét cô. Nhưng chủ nhân của phủ này còn chưa nói gì, ta không dám tự tiện làm chủ?”

“Vậy là cô không phản đối. Được, ta sẽ ở lại. Ngự Thuấn đuổi, ta cũng không đi.” Đề Nhã vừa cười vừa nói.

Rốt cục Sở Lăng Thường cũng hiểu rõ ánh mắt đầy khó chịu của Hách Liên Ngự Thuấn. Đề Nhã là mẫu người điển hình của việc lấy nhu thắng cương, hơn nữa còn đem tính cách này áp dụng ở khắp nơi. Hách Liên Ngự Thuấn là nam nhân nắm trong tay quyền lực vô hạn, đương nhiên sẽ không thích bị một nữ nhân như vậy bám dính lấy.

Trong lòng chợt nảy lên một kế sách, nàng khẽ mỉm cười, “Nếu quận chúa thích, ta đương nhiên sẽ phụng bồi.” Thanh âm của nàng mềm mại thanh thoát tựa dòng nước tinh khiết chảy trong khe núi vậy.

Đề Nhã thấy nàng nói mấy lời này thì cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Còn Hách Liên Ngự Thuấn thì nhìn về phía Sở Lăng Thường với ánh mắt đầy thâm ý.

“Này, Đề Nhã, chẳng lẽ cô không sợ Ổ Giai? Hai người chẳng phải vẫn luôn đối đầu sống chết sao?” Luôn ngồi một bên xem kịch hay, Vu Đan rốt cục cũng mở miệng.

Đề Nhã quay đầu nhìn về phía Vu Đan, “Ây da, nhị vương tử quan tâm ta từ khi nào vậy? Cho dù ta cùng Ổ Giai đánh tới đầu rơi máu chảy, cũng đâu có quan hệ đến ngươi chứ?”

“Ta chỉ tốt bụng nhắc nhở cô mà thôi. Ai chẳng biết phủ của Tả hiền vương kia là nơi không thể ở, nhất là nữ nhân.” Vu Đan nói một câu đầy thâm ý.

Đúng lúc này...

“Nhị vương tử lo lắng như vậy cũng không phải không có đạo lý. Đề Nhã, người ta rõ ràng quan tâm cô, cô lại đem lòng tốt đó biến thành chuyện xấu thì cũng không hay lắm.” Y Trĩ Tà rốt cục cũng mở miệng, hai tay ông ta khoanh trước ngực, thông thả bước tới trước mặt Hách Liên Ngự Thuấn, bàn tay to khẽ vỗ lên vai hắn, sang sảng cất tiếng, “Cho nên bản vương cũng quyết định ở lại phủ này mấy ngày.”

Một câu này khiến ngay cả Thiên Vu Quân Thần cũng phải giật mình.

Hách Liên Ngự Thuấn vốn đang rất tức khí, chỉ là cố đè nén mà thôi. Nay Y Trĩ Tà lại đá thêm cho hắn một cú như vậy khiến hắn không thể không nghiêng rằng trầm giọng quát khế, “Ngài đến đây để làm cái gì?”

Về mặt hắn lúc này cơ hồ như sắp giết người vậy.

Y Trĩ Tà vẫn cười rất ôn hoà, so với bộ mặt xanh mét của hắn thực sự tạo thành hai thái cực đối lập, “Chúng ta là người trong cùng hoàng tộc, ta sao có thể để phủ của ngài ở trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng? Ngài, một nam nhân vây quanh tới bốn nữ nhân như vậy khiến người ta nghĩ đến mà thấy đau lòng. Ta không hy sinh thì ai chịu đây?”

“Nếu muốn giúp ta thì mau đem Đê Nhã đi khỏi đây, đi càng xa càng tốt!” Giọng nói của Hách Liên Ngự Thuấn đã trở nên nặng nề như đá tảng đè ép xuống.

“Thật ngại quá! Ta thật sự thích Tuý Nhân Diện trong phủ của ngài, nếu một mình ta uống thì cũng không có ý nghĩa, cùng ngài đối ẩm mới thú vị.” Y Trĩ Tà cười ha ha, vỗ vỗ vai hắn rồi đi tới bên cạnh Đê Nhã, “Thế nào, quận chúa, ta ở lại không làm phiền đấy chứ?”

Đê Nhã nhún nhún vai làm ra bộ không sao cả. Mục đích của cô ta là Hách Liên Ngự Thuấn, những cái khác cô ta mặc kệ.

Quyển 4 - Chương 50: Phần 2: Thiên hạ đại loạn

Không khí xem chừng càng lúc càng trở nên náo nhiệt.

Thiền Vu Quân Thần chỉ khẽ hắng giọng, đối với những chuyện thế này, ông ta cảm thấy không nói gì sẽ tốt hơn.

Vu Đan dường như đã xem đủ trò vui, hần đứng dậy nhìn Hách Liên Ngự Thuấn, cười khẩy, “Tả hiền vương đại danh vang dội thật sự khiến người ta phải nhìn với một con mắt khác. Đầu tiên là hai vị quận chúa, rồi tới công chúa Đại Hán, hiện giờ bên người lại có thêm một nữ tử khuynh quốc. Bội phục, bội phục!”

“Nhị vương tử, giọng của ngài nghe thật chua đó!” Đề Nhã lập tức mở miệng, cười lạnh đáp lại, “Xem ngài cũng ra dáng lắm, có bản lĩnh thì cũng đi hòa thân đi. Nghe nói công chúa ở Hán cung có rất nhiều. Ở trong này chỉ biết nói mát như vậy, chỉ sợ ngài thật sự muốn hòa thân thì Hán cung bên kia cũng chưa chắc đã đáp ứng đâu.”

“Cô...” Sắc mặt Vu Đan lập tức biến đổi.

Một câu nói vô tâm đó lại bị Thiền Vu Quân Thần ghi vào trong lòng, ông ta ngẩng đầu nhìn về phía Vu Đan, suy nghĩ một chút rồi lên tiếng, “Lời của Đề Nhã cũng đáng để xem xét!”

“Thiền Vu?” Vu Đan sững sốt há hốc miệng mà Đề Nhã cũng ngó người ra.

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn về phía Thiền Vu Quân Thần, cũng rất nhanh chóng hiểu được ý đồ của ông ta nên khẽ nhếch môi cười lạnh, “Đúng vậy, lần này Hung Nô ta chiến bại, đương nhiên phải chủ động giao hảo mới có thể tiêu trừ nghi ngờ của Đại Hán. Hòa thân chính là phương thức tốt nhất.”

Thiền Vu Quân Thần khẽ gật đầu rồi nhìn về phía Vu Đan, “Ngự Thuấn nói rất đúng. Hung Nô cùng Đại Hán từ xưa tới nay đều là như vậy. Hòa thân là phương thức để tạm thời hóa giải mâu thuẫn cùng bồi dưỡng thực lực tốt nhất. Nhìn tình hình trước mắt thì thấy tiếp tục tấn công Trung Nguyên chẳng bằng nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi thời cơ tốt nhất sẽ tái chiến. Đại Hán luôn có lòng cảnh giác với Hung Nô, giờ ta lại chủ động giao hảo, lấy việc hòa thân kéo dài thêm một ít thời gian nữa.”

Sắc mặt Vu Đan liền sa sầm xuống, “Thiền Vu, ý của người là không tin tưởng con?”

“Làm người phải biết cân nhắc bên nặng bên nhẹ!” Thiền Vu Quân Thần biết Vu Đan có lòng cướp lấy binh quyền trong tay Hách Liên Ngự Thuấn nên có chút không vui, “Ta sẽ lập tức đem nguyện vọng hòa thân chuyển tới Hán cung. Cứ vậy mà làm đi!”

Vu Đan biết rõ binh quyền tạm thời không thể tới tay mình nên cũng chỉ đành nén lại, đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn thoáng qua phía Hách Liên Ngự Thuấn. Trở lại chỗ ngồi của mình, hắn chỉ lẳng lặng nốc rượu. Thực ra hắn cũng không phản đối chuyện hòa thân, có thêm vài thế tiếp với hắn cũng chẳng có vấn đề gì nhưng điều khiến hắn tức giận chính là chuyện Thiền Vu Quân Thần luôn bảo vệ Hách Liên Ngự Thuấn. Cùng là con, Hách Liên Ngự Thuấn dựa vào cái gì để được nắm binh quyền?

Sở Lăng Thường nghe không hiểu bọn họ đang nói chuyện gì nhưng

nàng có thể nhìn ra trong mắt Vu Đan lóe lên một tia hiểm độc. Trong một khoảnh khắc, nàng thậm chí còn muốn nhắc nhở Hách Liên Ngự Thuấn phải cẩn thận một chút bởi Vu Đan chắc chắn không phải kẻ lương thiện gì.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, khắp nơi trong vương phủ lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có, chỉ là số lượng người đã tăng thêm một chút. Đề Nhã quận chúa chuyển đến phòng đối diện với Ổ Giai, Y Trĩ Tà thì không chút khách khí, tự chọn cho mình một gian phòng khách thoải mái nhất, vị trí lại khá gần với Cẩm lâu.

Hách Liên Ngự Thuấn thì suốt đêm không về, nghe nói hấn ở lại trong cung thương nghị chính sự.

Ổ Giai vốn muốn tìm Sở Lăng Thường gây phiền toái, nhưng lại ngại Đề Nhã quận chúa cũng ở đó. Rõ ràng Đề Nhã là một người thông minh, so với Ổ Giai ở thế cô lập thì Đề Nhã nắm trong tay rất nhiều mối quan hệ. Ít nhất, Đề Nhã cũng sẽ tới lui mật thiết với Sở Lăng Thường cùng Nam Hoa hơn.

Sở Lăng Thường lúc này cũng được thư thái đôi chút. Lúc ở đại điện, nàng mượn cơ hội để Đề Nhã vào phủ cũng là vì thế. Nếu Đề Nhã không thể vào phủ, vậy Ổ Giai sẽ không kiêng nể gì nữa. Nàng không muốn bị Ổ Giai quấy rầy, lại càng không muốn cô ta chen ngang phá hỏng kế hoạch của mình. Cho nên Đề Nhã là người tốt nhất để kiềm chế con cò Ổ Giai.

Ở trong vương phủ, người này trở thành quân cờ của người khác đã không phải là chuyện xa lạ gì nữa.

Chỉ có duy nhất một người...

Y Trĩ Tà! Nàng vẫn không hiểu được nguyên nhân khiến ông ta cũng ở lại phủ này. Chẳng lẽ chỉ vì muốn uống rượu ngon?

Ổ Giai nghe nói Đề Nhã cũng vào ở vương phủ thì làm loạn tòa lâu của mình suốt một đêm, thứ gì có thể đập đều bị cô ta đập nát. Chỉ tiếc là cô ta bị Hách Liên Ngự Thuấn cấm ra khỏi cửa điện của mình, nếu không điều đầu tiên cô ta muốn chính là lao tới lấy mạng Đề Nhã.

Sáng tinh mơ, Đề Nhã đã đi tới Cấm lâu. Lúc thấy một số gia nhân đang bận rộn làm việc cô ta đã cảm thấy kỳ quái, đến khi bước lên lầu hai thấy Sở Lăng Thường đang đốt huân hương liền nhẹ nhàng mỉm cười, “Muội muội thật có nhã hứng, mùi huân hương này thực rất dễ chịu.”

“Là lấy từ chỗ Nam Hoa công chúa tới mà thôi!” Sở Lăng Thường khẽ mỉm cười đáp lại. Cô ta chủ động xưng nàng là muội muội, xem ra thực sự đang tự nhận lấy thân phận chủ nhân nơi này, chỉ tiếc, cô ta đâu có được gả cho Hách Liên Ngự Thuấn.

“Cũng giống như muội muội vậy, thanh nhã tươi mới.” Đề Nhã quận chúa ngồi xuống, cười cười, lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Đám nô tài đang làm cái gì vậy? Trông có vẻ rất bận rộn.”

Bàn tay trắng nõn của Sở Lăng Thường nhẹ nhàng nâng bình trà xanh, rót đầy chén cho người đối diện rồi mới nhẹ giọng nói, “Cũng không rõ nữa, sáng sớm đã thấy bọn họ rồi.”

Đề Nhã gật đầu, cũng không để tâm đến chuyện đó nữa. Nhìn bốn phía xung quanh, cô ta khẽ lắc đầu, “Ngự Thuấn cũng thật là, muội muội là giai nhân như vậy mà lại để ở tại một tòa lâu âm u thế này. Hôm nào ta phải năn nỉ Ngự Thuấn mới được, để chàng đổi cho

muội một tòa lâu khác.”

Làn khói mỏng manh từ chén trà nhẹ nhàng phiêu đẳng quanh gương mặt Sở Lăng Thường. Nàng cũng chỉ bình thản hờ hững đáp lại, “Quận chúa đã lo lắng quá rồi! Nơi này rất tốt, hơn nữa tôi chỉ là một tù binh chiến tranh mà thôi, một tù binh thì đâu để ý tới khung cảnh làm gì?”

“Muội muội sai rồi, muội sao có thể là tù binh chứ? Ta nhận ra Ngự Thuấn thực sự để ý muội.” Đệ Nhã quận chúa nhẹ nhàng cười nói, nhưng vẫn nhìn chăm chăm Sở Lăng Thường như muốn đánh giá.

Sở Lăng Thường không cần ngẩng đầu cũng có thể nhận ra ánh mắt dò xét của đối phương. Bên môi vẫn là nụ cười lãnh đạm, nàng nâng tay nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, rồi thản nhiên nói, “Quận chúa cho rằng để ý một người thì phải như thế nào? Người ta vẫn nói tình yêu nam nữ phải dựa trên cơ sở lễ giáo, Hách Liên Ngự Thuấn là người như thế sao?”

Đệ Nhã quận chúa hơi sững sốt rồi lập tức nở nụ cười, “Lúc ở đại điện thấy bộ dạng khấn trương của chàng thì ta vốn nghĩ Ổ Giai là người được yêu thương nhất, không ngờ chàng lại cứu muội.”

Nơi ngực của Sở Lăng Thường chợt dâng lên cảm giác khó chịu, những lời kiêu dò xét thế này khiến nàng cảm thấy rất phiền chán, nhưng cũng nén lại không để lộ ra mặt mà chỉ bình thản nói, “Quận chúa đã quên tôi là truyền nhân của Quỷ Cốc phái sao? Tôi có bản lĩnh thông hiểu số mệnh, đương nhiên hẳn không dám đối đãi tệ bạc. Đối với hắn mà nói, tôi chỉ là quân cờ trợ giúp hắn thành công mà thôi.”

Xem ra Đệ Nhã rất thích nghe mấy lời thế này, nụ cười trên môi cô ta càng nở rộ hơn rồi lại lên tiếng an ủi, “Muội muội đừng nói vậy, tại dạ

tiệc Thiền Vu luôn không ngừng khen ngợi muội, cho nên Ngự Thuần có ý nghĩ như vậy cũng không có gì lạ.”

Sở Lăng Thường càng nghe càng thấy chói tai khi Đề Nhã cứ luôn miệng gọi Ngự Thuần, hàng lông mày thanh tú của nàng cũng hơi chau lại.

Mà Đề Nhã đang lúc cao hứng nên cũng không chú ý đến vẻ mặt của nàng, cô ta lại cong môi cười, “Tâm nguyện của nhị vương tử lần này lại bỏ đi rồi. Hắn vốn một lòng muốn cướp đi binh quyền, mà nay lại bị Thiền Vu coi thành công cụ hòa thân. Nhưng vậy cũng tốt, nhị vương tử là người luôn thích mỹ nữ, công chúa Đại Hán hẳn sẽ thích hợp với khẩu vị của hắn.”

Cái gì?

Bàn tay cầm chén trà của Sở Lăng Thường khẽ run lên, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Quyển 4 - Chương 51: Phần 1:

Có cơ chuyển biến

Qua trưa ngày hôm sau, bên ngoài Cẩm lâu lại vang lên những thanh âm ồn ào lạ thường. Sở Lăng Thường đứng ở trong sân, nhìn bức tường bao xung quanh bị đám nhân công phá bỏ, khiến cả một khoảnh đất rộng lại càng được mở rộng thêm, cơ hồ đưa mắt nhìn không thấy điểm dừng.

Họ định làm cái gì đây?

Không phải định xây thêm ở nơi này một tòa lầu nữa đấy chứ?

Còn đang mãi nghĩ, từ phía sau Sở Lăng Thường chợt vang lên một thanh âm ầm ập...

“Ngự Thuấn...hắn hành động thật nhanh!”

Quay đầu nhìn lại, Sở Lăng Thường liền thấy ngay nụ cười tươi rói trên môi Y Trĩ Tà.

Ánh mặt trời chiếu những tia nắng nhẹ trên người Y Trĩ Tà càng tôn thêm vẻ thanh tân đậm nhả của ông ta. Tiến lên một chút nhìn quang cảnh bận rộn phía trước, Y Trĩ Tà nhẹ giọng hỏi, “Thấy kỳ quái lắm phải không?”

Sở Lăng Thường gật gật đầu, quả thực nàng đang rất tò mò.

“Có lẽ là tên Ngự Thuấn kia đột nhiên đổi tính, tự nhiên lại thích ngắm hoa cỏ.” Y Trĩ Tà vừa cười vừa nói.

“Hoa cỏ?” Sở Lăng Thường nghe mà không hiểu gì cả, “Hắn muốn biến nơi này thành hoa viên sao?”

Y Trĩ Tà khế liếc nhìn nàng, “Có lẽ qua hai ngày nữa cô nương sẽ biết rõ ràng.” Nói xong, ông ta xoay người đi tới chỗ ghế ngồi xuống, cười cười nhìn nàng, “Thật sự là cô nương chính miệng đồng ý?”

Sở Lăng Thường hơi sửng sốt, không rõ hàm nghĩa trong lời nói của ông ta. Ngồi xuống phía đối diện, ánh mắt nàng hiện rõ nét nghi hoặc, “Lời ngài vừa nói là có ý gì vậy?”

Y Trĩ Tà chỉ cười mà không nói gì rồi ông ta đột ngột chuyển đề tài, ánh mắt cũng tràn ngập sự ấm áp, “Ta dạy tiếng Hung Nô cho cô nương nhé?”

“Ngài dạy tôi?” Sở Lăng Thường không ngờ ông ta lại đột ngột đề nghị như vậy. Giờ khắc này, trong lòng nàng chợt dâng lên một nỗi vui mừng tốt độ. Nàng còn đang nghĩ xem làm sao để học được tiếng Hung Nô, không ngờ Y Trĩ Tà lại chủ động đề cập tới.

“Sao vậy? Trông ta giống người thích nói bừa lắm sao?” Y Trĩ Tà nhìn nàng, nở nụ cười dịu dàng.

Sở Lăng Thường thực sự thích nụ cười của Y Trĩ Tà bởi nó không hề có chút xa cách cùng nguy hại nào, hết như cành hoa ngày xuân chớm nở mang theo sự dịu dàng vậy.

“Không, tôi chỉ cảm thấy kỳ lạ với mục đích khiến ngài ở lại phủ này mà thôi. Không phải ngài nghĩ muốn dạy tôi tiếng Hung Nô đấy chứ?” Sở Lăng Thường cũng cười nhẹ, nhìn thẳng vào đôi mắt Y Trĩ Tà.

Y Trĩ Tà ngây ngẩn nhìn nữ tử vận bạch y trước mắt, từ tận đáy lòng

lại càng trào dâng nhiều tình cảm triu mến, “Lăng Thường, cô nương là người thông minh, chẳng lẽ không hiểu được mục đích khiến ta ở lại phủ này sao?”

“Tôi?” Sở Lăng Thường vốn định nói không biết, nhưng từ trong ánh mắt của Y Trĩ Tà, nàng rất nhanh chóng nhận ra một điều gì đó. Trái tim nàng khẽ run lên, chẳng lẽ?

Bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo của nàng bị Y Trĩ Tà kéo qua, rồi bàn tay to ấm áp của ông ta bao lấy tay nàng, dịu dàng nói, “Ta chỉ là muốn bảo vệ nàng mà thôi!”

“Ngài...” Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy một hồi ấm áp tràn ngập nơi tay mình, nhưng lời nói của ông ta lại khiến nàng bối rối, vội vàng rút tay về, đứng dậy, “Vương gia, ngài hà tất phải khổ như vậy?”

Y Trĩ Tà thấy nàng cố ý né tránh đành bất đắc dĩ nở nụ cười, đứng dậy, lại thấy nàng bước lùi về sau thì trong mắt không khỏi dâng lên chút chua xót...

“Lăng Thường, nàng thật sự coi ta như dã thú sao?”

“Tôi...”

“Không cần phải ngại!” Y Trĩ Tà thâm tình nhìn nàng bằng ánh mắt đầy ấm áp và bao dung tựa biển cả.

Sở Lăng Thường than nhẹ một tiếng, nàng không phải e ngại ông ta mà chỉ là sợ không thể đáp lại thâm tình đó mà thôi.

“Đời người có thể có được hồng nhan tri kỷ cũng đủ rồi!” Y Trĩ Tà tiến lên, cố đè nén dục vọng muốn ôm nàng vào lòng, giọng nói cũng hạ xuống cực thấp, “Nếu ta làm nàng sợ hãi, vậy từ nay ta sẽ giữ

khoảng cách một chút, chỉ cần nàng đừng đẩy ta ra, cũng đừng lảng tránh ta là được rồi!”

Nơi ngực Sở Lăng Thường dâng tràn cảm động, nàng có thể cảm nhận được sự bất đắc dĩ cùng thống khổ của Y Trĩ Tà, cũng có thể nhận ra sự chân thành cùng thâm tình của ông ta, chỉ là nàng không thể tin tưởng vào tình cảm đó mà thôi.

“Ta biết ta đã dọa nàng sợ, nhưng mà...” Y Trĩ Tà lại kéo Sở Lăng Thường tới gần, dùng ánh mắt chân thành tha thiết nhìn nàng, “Lăng Thường, lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta đã hiểu được rằng trái tim mình đã bị nàng giữ chặt, không cách nào thoát ra được.”

“Vương gia...” Sở Lăng Thường thực sự kinh hãi...

“Hãy nghe ta nói hết đã!” Y Trĩ Tà lại lên tiếng ngắt lời nàng, dịu dàng nhưng đầy kiên định, “Bởi vì nàng là nữ tử mà ta yêu, cho nên ta sẽ không bắt buộc nàng, ta chung tình với nàng, nhưng đồng thời cũng không hy vọng tình cảm đó sẽ khiến nàng cảm thấy bị trói buộc. Chỉ cần, nàng có thể cho phép ta ở bên cạnh nàng là được rồi.”

Sở Lăng Thường chưa bao giờ nhận được những lời thổ lộ trực tiếp như vậy nên đầu ngón tay cũng khẽ run lên.

“Không cần vội vã cự tuyệt ta. Cho dù nàng không yêu ta thì ta chỉ hy vọng có thể ở bên cạnh nàng, làm người tri kỷ của nàng, người mà nàng tin tưởng. Lúc nàng vui vẻ có thể không cần nhớ tới ta, nhưng lúc nàng buồn, hy vọng nàng có thể nhớ đến ta.” Ánh mắt Y Trĩ Tà bỗng trở nên xa xăm, trên môi cũng không còn nụ cười tươi rói như thường ngày.

“Vì sao?” Sở Lăng Thường thực sự không rõ vì sao ông ta lại coi trọng nàng như vậy?

Y Trĩ Tà cũng không có trả lời tiếp mà chỉ nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, thật lâu sau mới dịu dàng thì thầm bên vành tai nàng, “Chính là muốn nói cho nàng biết, từ nay về sau nàng không chỉ có một mình. Nếu không thể có được nàng, vậy ta tình nguyện trở thành người tri kỷ để nàng có thể tin tưởng suốt cuộc đời.”

Từng lời của Y Trĩ Tà đều vô cùng kiên định và trọng tình khiến từ tận đáy lòng Sở Lăng Thường không khỏi trào dâng sự cảm động.

Ở Hán cung lại có một quang cảnh hoàn toàn khác.

Đã qua thời gian cánh hoa đào bay rợp trời, giờ là lúc trăm hoa nở rộ, ong bướm dập dìu bay lượn. Từng đoàn cung nữ mặc y phục màu hồng nhạt thường xuyên qua lại giữa các điện khiến cho bầu không khí càng thêm phần màu sắc.

Bên trong khuôn viên Dưỡng Tâm điện vẫn vắng lặng như trước, so với sự nhộn nhịp ở những nơi khác trong cung thực sự tạo thành hình ảnh tương phản. Từ sâu trong điện truyền tới tiếng tiêu có vài phần cô tịch, vài phần bất đắc dĩ.

Thanh Tụ vừa mới bước vào Dưỡng Tâm điện liền nghe thấy tiếng tiêu, trong lòng càng thêm đau xót, bước chân cũng mau hơn.

Đẩy cửa bước ra ngoài, tiếng tiêu lại càng rõ ràng.

Dạ Nhai Tích ngồi ở một bên, quay lưng về phía Thanh Tụ thổi tiêu hệt như trước, dường như đã sớm biết người tới là ai nên tiếng tiêu không hề ngưng lại.

Thời gian gần đây Dạ Nhai Tích đều sống như vậy. Tro cốt của sư phụ đã sớm được rắc ở Tứ Xuyên. Ngày đó là Cảnh Đế thân chinh hộ tống, thuyền táng cũng cực kỳ đồ sộ, trăm hoa rải rác dưới năm tro tàn bay lên, theo gió trở về với biển lớn.

Sư phụ sửa lại mệnh của Lăng Thường, có nghĩa là mệnh của sư phụ cùng Lăng Thường đã trở nên tương thông. Vận mệnh sau này ra sao cũng trở nên mờ mịt.

“Sư huynh!” Thanh Tụ đứng phía sau gọi khẽ.

Tiếng tiêu liền ngưng lại, Dạ Nhai Tích quay đầu, trên khuôn mặt anh tuần cũng hiện rõ sự cô đơn, “Trong cung có tin gì sao?”

Thanh Tụ lắc đầu, “Dường như cũng giống mọi khi, nhưng...” Hơi ngừng lời một chút, rồi Thanh Tụ mới nói tiếp, “Hôm nay trong cung có vẻ náo nhiệt hơn thường lệ!”

Ánh mắt Dạ Nhai Tích hơi sầm xuống, vừa muốn mở miệng thì tiếng của thái giám truyền chỉ đã vang lên phía ngoài điện.

“Dạ Nhai Tích nghe chỉ!”

Lúc đầu, Dạ Nhai Tích có chút sững sốt, sau đó vội ra ngoài tiếp chỉ.

“Hoàng thượng lệnh cho ngài lập tức yết kiến, không được chậm trễ!”

“Tuân chỉ!” Dạ Nhai Tích khẽ đáp lại, trong lòng lại nổi lên một tia nghi hoặc

Quyển 4 - Chương 52: Phần 2: Có cơ chuyển biến

Vị Ương cung vẫn uy nghi như thường lệ...

Dạ Nhai Tích chậm rãi dừng bước trước chính điện. Cảnh Đế đang ngồi trên long ỷ, sắc mặt có chút không vui. Thấy Dạ Nhai Tích bước vào, ông ta khẽ than thở, “Hung Nô lại lần nữa yêu cầu hòa thân, không biết ý Dạ công tử thế nào?”

Hòa thân?

Dạ Nhai Tích ban đầu hơi ngạc nhiên, nhưng suy nghĩ một chút liền lập tức lên tiếng, “Hung Nô bại trận nên đương nhiên sẽ muốn tranh thủ thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức. Lần này chủ động đưa ra đề nghị hòa thân như vậy xem ra thời gian tới họ sẽ không xâm lược biên giới Đại Hán nữa.”

Cảnh Đế gật đầu, “Trẫm cũng nghĩ như vậy, nhưng lần này trẫm không muốn đáp ứng việc này.”

Dạ Nhai Tích ngẩng đầu nhìn Cảnh Đế, hiểu được suy nghĩ của ông ta nên khẽ cười, “Tả hiền vương bội ước đã là chuyện trước đây rồi. Việc hoà thân của hần không hề đổi lại được hoà bình mà ngược lại, hần còn lật lọng cấu kết với phản quân nước Triệu xâm chiếm Trung Nguyên. Cho nên thành tín của Hung Nô không đáng tin. Lần này họ lại lấy lý do hòa thân, nếu Đại Hán vẫn để tâm chuyện hiềm khích lúc trước chẳng phải sẽ làm tổn hại tới quốc thể hay sao?”

Nói xong, Dạ Nhai Tích lại bổ sung thêm một câu, “Trên triều, các đại

thần hản cũng sẽ phân tích như vậy.”

Cảnh Đế gật đầu, “Đó cũng là suy nghĩ trong lòng trầm.”

“Hoàng thượng...” Dạ Nhai Tích hơi cúi người, “Hoàng thượng còn nhớ Lăng Thường đã khuyên người thế nào trong bức thư đặt trong túi gấm không?”

“Nhớ rõ! Lăng Thường khuyên trầm, ‘Giặc cùng chớ đuổi!’”

“Hoàng thượng nhớ là tốt rồi! Hoàng thượng anh minh nên mới lắng nghe lời khuyên cáo như vậy. Nay Hung Nô bại binh, có thể nói chính là ‘giặc cùng’, bọn họ cần thời gian để khôi phục tinh lực, cho nên mới muốn cùng Đại Hán hòa thân thêm lần nữa. Theo ngu kiến của tại hạ, lần hòa thân này có thể thực hiện.”

“Có thể sao?” Cảnh Đế hơi nhíu mày, “Nếu Hung Nô đang muốn kéo dài thời gian để âm thầm khôi phục binh lực, chẳng bằng thừa dịp này xuất binh tấn công khiến họ trở tay không kịp, không phải rất tốt sao?”

Dạ Nhai Tích lắc đầu, “Hoàng thượng nói vậy không đúng rồi! Tại hạ đã từng tới Hung Nô, hiểu được tập tính của người Hung Nô. Hung Nô thật ra là bộ tộc không cam nguyện chịu thua và có lực phản kháng rất mạnh. Nếu lúc này tấn công, bọn họ sẽ chống lại một cách ngoan cường, tuyệt đối sẽ không giơ tay đầu hàng. Đại Hán vừa mới trải qua chiến loạn bảy nước, nếu lúc này lại khai chiến sẽ khiến hao tài tốn của. Hòa thân, là cách khiến tình hình dịu lại. Nhân cơ hội này, Đại Hán cũng có thể bồi dưỡng nhân mã, chờ lúc binh cường mã tráng mới phản kích lại sẽ nắm chắc phần thắng hơn.”

Cảnh Đế thở dài một hơi, “Hung Nô nhiều lần xâm chiếm biên giới Đại Hán, trầm đã phải nhẫn nhịn rất lâu rồi, chẳng lẽ lần này lại phải

tiếp tục như vậy?”

“Hoàng thượng lại sai rồi! Đây thực ra là một phương thức để thu được lợi ích mà thôi. Biết ẩn nhẫn mới có thể tích cực trừ bị lực lượng, sau đó mới có thể có cơ hội phát tích về sau. Thời vận không phải cố định, Đại Hán hiện giờ đang ở nơi đáy vực, nhưng sẽ rất nhanh có cơ bay lên trời, lúc đó mới là thời điểm chinh chiến tốt nhất.” Dạ Nhai Tích thông thả nói.

Cảnh Đế gật gật đầu, suy nghĩ một lúc lâu sau mới lên tiếng, “Lời của công tử quả thực có đạo lý. Chiến loạn vừa qua, nguyên khí cả hai bên đều bị tổn thương, nếu mạo muội tấn công thực không thỏa đáng. Được, trầm nghe lời công tử, đồng ý hòa thân. Nhưng lần này phải chọn ai đây?”

Lần này hướng tới Đại Hán đưa ra đề nghị hòa thân là Hữu hiền vương Hung Nô, con trai thứ của Thiên Vu, nhị vương tử của Hung Nô. Nghe nói ở Hung Nô, hắn chỉ có cái danh hão mà thôi, bởi vậy vị công chúa nào cũng khước từ hôn sự.

Tuy rằng nếu Cảnh Đế có ý chỉ thì các vị công chúa không thể không theo, nhưng dù sao cũng là nữ nhi của mình nên Cảnh Đế cũng không đành lòng để họ phải khóc suốt suốt ngày.

“Xét về tuổi tác, trong cung chỉ còn Hoa Dương công chúa là thích hợp!” Dạ Nhai Tích nghĩ một chút rồi nói.

Ánh mắt Cảnh Đế hơi tối lại, “Trầm biết, nhưng Hoa Dương công chúa sẽ không chịu lấy một người chỉ có hư danh như vậy, hơn nữa Hoa Dương còn có họ hàng gần với hoàng hậu.”

Dạ Nhai Tích hiểu được lo lắng của Cảnh Đế nên cười khẽ, “Hoa Dương công chúa còn chưa nói gì, sao hoàng thượng lại phải lo như

vậy?”

Cảnh Đế nhìn Dạ Nhai Tích hồi lâu, sau đó mới gật đầu đồng ý, “Được, vậy đem Hoa Dương công chúa gả cho nhị vương tử Vu Đan. Dạ Nhai Tích...” Ánh mắt Cảnh Đế liền chuyển thành ngưng trọng cùng nghiêm túc, “Hoa Dương công chúa tính tình nóng nảy, Hung Nô lại đường xá xa xôi, trăm lệnh cho công tử làm tướng quân hộ tống, mang theo binh sĩ cùng nha hoàn, còn có Thanh Tụ, đều theo đi cả.”

Hai mắt Dạ Nhai Tích liền sáng lên, đương nhiên hiểu được dụng tâm của Cảnh Đế. Hơi cúi người thi lễ, Dạ Nhai Tích khẽ thốt lên những lời tận đáy lòng, “Hoàng thượng yên tâm, tại hạ sẽ hộ tống công chúa bình an tới Hung Nô!”

“Được!” Cảnh Đế hít sâu một hơi, từ long ỷ đứng lên rồi bước xuống bậc thang, đi đến trước mặt Dạ Nhai Tích, hai tay đặt lên vai hắn, trầm giọng nói, “Đây là mệnh lệnh cũng là lời thỉnh cầu của trẫm, trẫm muốn lúc mình còn sống nhìn thấy Lăng Thường được bình an.”

Nhìn thấy nét thâm tình trong mắt Cảnh Đế, Dạ Nhai Tích khẽ gật đầu.

Đội hộ tống công chúa hòa thân ước chừng có vài ngàn người, chậm rãi xuất phát từ hoàng cung. Trước khi xuất cung, hoàng thượng, Đệ nhất thái hậu cùng Bạc hoàng hậu đều thân chinh đi tiễn. Trong lòng ba người họ đều hiểu được, bọn họ đưa đi đâu chỉ là một vị công chúa!

Cảnh Đế ban thưởng rất nhiều đồ cưới, còn Bạc hoàng hậu cũng tặng thêm rất nhiều trang sức và y phục xa hoa. Hoa Dương công

chúa thì không có lấy một chút bi thương khi phải xa nhà mà lại vô cùng cao hứng.

Lúc đoàn hộ tống ra khỏi cửa cung, Đậu thái hậu nhìn theo đám bụi đất khuất xa dần, khẽ than một tiếng, “Hoàng thượng, người cũng biết Dạ Nhai Tích đi lần này sẽ không trở lại, từ nay về sau, Đại Hán không được người của Quý Cốc phái hiệp trợ nữa, thật đáng tiếc!”

Cảnh Đế cũng không hề che dấu suy nghĩ, “Mẫu hậu, nhi thần chỉ không muốn những người thân tình phải xa cách nhau mà thôi.”

“Ta hiểu, hoàng thượng là người nhân từ, nhưng muốn đại sự đạt được thành tựu thì đâu thể chỉ có nhân từ là đủ?” Đậu thái hậu bắt đầu dĩ lắc đầu, xoay người rời đi trước.

“Nhi thần cung tiễn mẫu hậu!” Cảnh Đế tự nhiên biết lo lắng của Đậu thái hậu, nhưng vì Sở Lăng Thường, ông ta chỉ có thể nén đau từ bỏ thứ mình yêu thích mà thôi.

Bạc hoàng hậu cũng theo Đậu thái hậu rời đi, trước khi đi còn kín đáo nhìn thoáng qua Cảnh Đế, đáy mắt nổi lên nỗi đau đớn. Trái tim của hoàng đế, chưa bao giờ đặt trên người bà ta cả.

Loan giá rời khỏi thành Trường An, thẳng đường tới Bắc quốc.

Dạ Nhai Tích cưỡi chiến mã đi đầu, một lòng muốn thúc ngựa thẳng tiến tới Hung Nô. Cứ mỗi lần nghĩ tới Lăng Thường thì trong lòng vị sư huynh này lại như có lửa đốt.

Hoa Dương công chúa ngồi trong xe rất cục không nén được sự bức tức liền lệnh cho nha hoàn kêu Dạ Nhai Tích ngừng lại.

Dạ Nhai Tích níu cương ngựa, quay đầu lại...

“Công chúa có gì phân phó?”

Hoa Dương công chúa sao có thể chịu được hành trình dài với đường xá gập ghềnh như vậy. Cô ta không vui nhìn Dạ Nhai Tích, “Này, người dẫn đường kiểu gì vậy? Sao lại chọn đường nhỏ mà đi như thế? Muốn ta tức điên lên sao?”

“Đường tới Hung Nô thường xuyên xuất hiện cường đạo, không đi đường nhỏ vậy chẳng lẽ công chúa muốn làm áp trại phu nhân?” Thanh âm của Dạ Nhai Tích hơi chuyển lạnh. Nữ nhân này thực đúng là phiền nhiễu, nếu không phải cô ta năm lần bảy lượt đòi nghỉ thì hiện giờ đã qua được đỉnh núi bên kia rồi.

Hoa Dương công chúa nghe xong liền nổi cáu, “Người nói chuyện với ta kiểu gì vậy? Có còn quy củ hay không?”

“Cô tưởng rằng đây vẫn là Hán cung sao? Chờ gả cho nhị vương tử kia rồi, chưa chắc cô đã được làm thiếp đâu!” Thanh Tụ tiến lên gần từng lời, nha đầu này vẫn không quen việc gọi Hoa Dương kia là công chúa.

“Người...”

“Khởi hành!” Dạ Nhai Tích cũng không muốn nhiều lời với cô ta nên lập tức cất tiếng ra lệnh tiếp tục cuộc hành trình, mặc cho Hoa Dương công chúa vẫn không ngừng phàn nàn suốt dọc đường.

Quyển 5 - Chương 1: Mời dặm hoa đào

Khi oanh yến phương Nam bắt đầu hót líu lo cũng là lúc bầu trời phương Bắc dần trở nên trong sáng, không khí mùa xuân đã tràn ngập khắp nơi, chút giá lạnh cuối cùng cũng không còn mà hoàn toàn được thay thế bởi những cánh hoa đào lất phất.

Sáng sớm, Sở Lăng Thường vừa đẩy cửa sổ Cẩm lâu ra thì mùi hương hoa đào đã phiêu đẳng tràn ngập căn phòng.

Nhìn đến khắp sân tràn ngập cánh hoa đào, nàng còn nghĩ mình đã trở lại Hán cung.

Mảng sân phía đông chỉ trong một đêm đã biến thành rừng hoa đào, phản chiếu sắc phớt hồng lên gương mặt lộ rõ sự kinh ngạc của Sở Lăng Thường. Khung cảnh mỹ lệ này như thể vừa từ trên trời giáng xuống, khiến cả khoảng sân đều sáng bừng lên trong không khí mùa xuân.

Lơ đãng nhớ tới cảnh tượng hôm trước, nàng mới hiểu đám nhân công bận rộn kia thì ra là đang muốn trồng cây hoa đào.

Là lệnh của hần sao?

Trái tim nàng bất giác đập loạn lên, nhớ lại nụ cười cùng câu nói của Y Trĩ Tà... “Cái tên đó đổi tính rồi?”

Đổi tính?

Chỉ vì muốn trồng hoa đào?

Sở Lăng Thường còn đang nghĩ ngợi thì trong sân lại có bóng người bước vào. Một trận gió nhẹ thổi qua khiến vô số cánh hoa đào rơi rụng, bao lấy thân ảnh cao lớn vừa xuất hiện khiến khung cảnh lại thêm phần ảm áp.

Nam nhân đã biến mất suốt hai ngày nay rốt cục cũng lộ diện. Bộ cẩm bào khoác trên người hắn còn dính dấp vài cánh hoa đào. Ngẩng đầu lên thấy nàng đang đứng bên khung cửa sổ, hắn liền hướng về phía nàng khoát tay, ra ý bảo nàng xuống dưới.

Ánh mắt Sở Lăng Thường thoáng hiện lên chút sửng sốt. Hắn cũng như những cánh hoa đào này đều bất ngờ xuất hiện trước mắt nàng, không một chút tiếng động. Hơi thở của hắn cũng cực kỳ nhẹ nhàng, không có lấy một chút ứ khí, thực giống như người tình cò đi qua nơi này thường hoa, thấy nàng nên mời cùng thưởng thức mà thôi.

Hai ngày nay, Sở Lăng Thường cũng không mặc lại y phục nam nhi nên từ trên xuống dưới của phủ vương gia đều biết rõ ràng thân phận nữ nhi của nàng, do đó nàng cũng không cần phải che dấu nữa. Đêm trước, nàng cũng suy nghĩ rất nhiều nhưng thực không nghĩ ra mục đích thực sự khiến Hách Liên Ngự Thuấn đưa nàng tới dự dạ tiệc là gì. Chắc hẳn không phải hắn chỉ đơn thuần muốn nói với mọi người nàng là nữ nhân đấy chứ?

Ý nghĩ này rất nhanh chóng bị nàng phủ định. Thứ nhất, Hách Liên Ngự Thuấn không cần thiết phải làm như vậy. Tuy nàng không hiểu hẳn lắm, nhưng từ hành vi cử chỉ thường ngày của hắn cũng không khó để nhận ra hắn luôn không quan tâm đến ánh mắt của người khác. Cho dù toàn phủ có hoài nghi hắn có quan hệ đoạn tụ thì hắn cũng chẳng đổi tính mà đi giải thích. Thứ hai, hắn cũng lệnh cho Nam Hoa công chúa tới dự yến, nhưng sau đó nàng mới biết được Nam

Hoa bị Ổ Giai tra tấn đến chết khiếp nên không có tham dự, mà Hách Liên Ngự Thuấn cũng không tới hỏi thăm tình hình của cô ấy. Mục đích hẳn muốn Nam Hoa tham dự yến hội là gì? Tuyệt đối không phải muốn cô ấy làm vật trang trí đấy chứ?

Nói không chừng, hoặc do Ổ Giai hoặc là vị Đề Nhã quận chúa không mời mà tới kia vô tình làm hỏng chuyện tốt của Hách Liên Ngự Thuấn, khiến cho yến hội biến thành một trò khôi hài. Đây là điều duy nhất mà Sở Lăng Thường nghĩ tới.

Nhưng nhìn đến nam tử vừa đột ngột xuất hiện ở sân Cấm lâu, nụ cười của hắn trông cực kỳ dịu dàng, khiến nàng theo bản năng lại nhớ tới miếng ngọc bội bằng hàn ngọc đeo nơi cổ. Lúc này nàng mới phát hiện nụ cười của hắn quả thực rất mê người, nhưng không thể quá đắm chìm vào đó, nếu không sẽ không phát hiện ra trong ánh mắt hắn có bao nhiêu thâm thúy.

Hắn là chủ nhân của yến hội. Hắn sắp xếp yến hội diễn ra như vậy có phải là đã nhìn thấu mục đích của nàng rồi không?

Không khí trong sân cực kỳ trong lành khiến mỗi lần hô hấp đều có thể đem luồng khí thơm mát tràn ngập hơi thở. Thiên địa vạn vật như sáng bừng lên khiến một thân xiêm y trắng tinh của Sở Lăng Thường lại càng thêm nổi bật, trên mái tóc đen dài óng ả cũng vương lại mấy cánh hoa đào.

Hách Liên Ngự Thuấn đứng tại chỗ, không chớp mắt nhìn về nữ tử đang băng qua rừng hoa đào, nụ cười trên môi hắn dường như mở rộng thêm, đợi nàng tiến lại gần, hắn liền hướng về phía nàng vươn tay ra.

Một cánh hoa đào phớt hồng rơi xuống lòng bàn tay hắn, hắn cũng không hề nhúc nhích mà chỉ lẳng lặng nhìn nàng, nhìn từng cánh hoa

đào lất phất vương theo từng nhịp bước của nàng.

Nhìn bàn tay to rắn chắc trước mặt, mỗi một đốt ngón tay đều tràn ngập sức mạnh khiến tâm tình Sở Lăng Thường lại chấn động. Không hiểu sao, nàng như bị mê hoặc, không tự chủ được đưa tay về phía hắn.

Nét mặt Hách Liên Ngự Thuấn cũng giãn ra, đem bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng hoàn toàn bao lấy, nhẹ nhàng dùng sức kéo nàng lại bên người.

Mùi xạ hương trong hơi thở của hắn hòa cùng mùi hương thoang thoảng của hoa đào khiến trong lòng Sở Lăng Thường chợt có chút hoảng hốt. Hắn từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy nàng, thanh âm dịu dàng khẽ vang lên.

“Thích không?”

Giống như một khúc ca động lòng người, nhẹ nhàng tác động vào thẳm sâu trong lòng Sở Lăng Thường khiến cho hô hấp của nàng không kịp được mà trở nên dồn dập. Hoa đào này thực sự là do hắn sai người trồng.

Nhẹ nhàng gật đầu, nàng cũng không dám nhìn vào gương mặt hắn dù chỉ là nhìn nghiêng bởi vì nàng sợ, sợ chỉ liếc mắt một cái sẽ khiến vận kiếp bất phục.

Nàng bắt đầu hiểu được một chút vì sao Ổ Giai cùng Đề Nhã lại điên cuồng vì hắn như vậy. Nếu là nàng, nàng cũng sẽ sợ.

“Vì sao?” Một câu ngắn gọn khẽ thốt ra từ đôi môi anh đào, ánh mắt nàng chăm chú dõi theo cánh hoa đào bay xuống, lại cố gắng kìm nén thứ tình cảm kỳ lạ vào nơi sâu thẳm trong lòng.

Cánh tay đang siết lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng hơi thu lại, bên vành tai nhỏ nhắn vang lên giọng nói ấm áp tràn ngập ý cười của hắn, “Bởi vì nàng sẽ thích!”

Sở Lăng Thường khẽ chớp mắt, rồi ánh mắt lại vô tình lướt qua bàn tay to đang siết lấy eo mình. Cái tên Hách Liên Ngự Thuấn này mỗi lần nhắc tới lại khiến lòng nàng đau nhói. Nam nhân tính tình biến hóa thất thường này có đôi khi khiến nàng nảy sinh ý niệm giết chết hắn, nhưng ánh mắt lạnh lùng của hắn lóe lên lại khiến nàng chịu biết bao khuất nhục. Từ lúc phát hiện bình độc được ở được phòng kia cho tới giờ hắn vẫn không cho nàng một lời giải thích rõ ràng.

Có đôi khi, hắn lại dịu dàng đến dọa người, cũng như đêm đó hắn ôn nhu với nàng lại tận tình săn sóc, cũng như giờ khắc này, hắn lại dịu dàng thì thầm bên tai nàng câu nói, “Bởi vì nàng thích?”

Thật vậy sao?

Hắn thực sự quan tâm đến suy nghĩ của nàng sao?

Thấy Sở Lăng Thường không nói lời nào, Hách Liên Ngự Thuấn khẽ than nhẹ một tiếng, cúi đầu xuống, giống như có chút mệt mỏi hoặc như đang tham luyến mùi hương của nàng, gương mặt cương nghị của hắn vùi vào phần cổ trắng mịn, sống mũi nhẹ nhàng cọ xát lên gáy nàng, “Đã bao lần ta nghĩ nếu có thể ở dưới tán hoa đào này nhìn thấy nụ cười của nàng thì tốt biết bao. Vì thế, ta sai người trồng mười dặm hoa đào này để đổi lấy nụ cười của nàng.”

Trái tim Sở Lăng Thường lại đập loạn lên, những lời của hắn thực khiến lòng nàng đau nhói.

“Thật ra...” nàng khẽ cắn môi, hơi đẩy hắn ra, “Người không cần làm

như vậy.”

Hắn muốn làm cái gì? Rốt cuộc hắn muốn làm cái gì? Hắn là hắn đã ở trong cung đợi hai ngày hai đêm nay, vì sao vừa trở về lại như biến thành một người khác như vậy?

Nàng đoán không ra suy nghĩ trong lòng hắn. Có lẽ, Y Trĩ Tà hiểu được hắn hoặc là chỉ có hắn mới thực sự hiểu được bản thân mà thôi.

Nghe những lời này của nàng, nam nhân đang ôm chặt nàng không giận mà còn cười khế, thanh âm cũng trở nên dịu dàng hơn, “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, chẳng lẽ hy vọng đó của ta cũng thành xa vời sao?”

Hắn coi bản thân mình là anh hùng như vậy nếu là thường ngày nàng đã sớm cất lời châm biếm, nhưng giờ khắc này, giọng nói của hắn mang theo biết bao thâm tình. Nàng biết hắn là anh hùng, vẫn luôn biết, hắn là chiến thần nơi sa trường, là kiêu vương bất khả chiến bại, hắn có sự kiêu ngạo của hắn, tự hào của hắn, nhưng vì sao còn cố tình làm khó một mình nàng?

Quyển 5 - Chương 2: Chỉ vì nụ cười hồng nhan

Khóe mắt Sở Lăng Thường chợt có chút ươn ướt, không biết là bởi vì những lời của Hách Liên Ngự Thuấn hay bởi hắn đột ngột bỏ xuống dáng vẻ cao cao tại thượng vốn có.

“Hoa đào tuy đẹp, nhưng cũng có lúc tàn phai, suy nghĩ của mỗi người khác nhau, cần gì phải cố cưỡng bách?” Cố đề nén tâm trạng, Sở Lăng Thường hờ hững lên tiếng.

Những lời này cực kỳ thẳng thừng nên Sở Lăng Thường nghĩ hắn nhất định sẽ tức giận phẩy tay bỏ đi, lại không ngờ hắn chỉ cười nhẹ, kéo nàng ôm vào lòng, cúi đầu nói, “Tâm ý tương thông, sao lại là cưỡng bách chứ?”

“Cái gì?” Trái tim Sở Lăng Thường lại đập loạn lên.

Nam nhân phía sau hơi ngẩng lên, tỳ cầm của mình lên đỉnh đầu nàng, lẳng lặng nói, “Lăng Thường à, nàng nên sớm ở bên cạnh ta, không phải sao?”

Hàng mi dài cong vút khẽ run rẩy, ngay cả đôi mắt trong veo của Sở Lăng Thường cũng tràn ngập sự sợ hãi, giống như một con nai nhỏ bởi không tìm được đường về mà không ngừng hoảng hốt

Thân hình nhỏ nhắn của Sở Lăng Thường lại bị hắn kéo sát lại, bàn tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, ánh mắt thâm thúy đầy mị lực khiến người ta hít thở không thông dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, tinh tế đánh giá biểu cảm trên gương mặt nàng. Thật lâu sau, Hách

Liên Ngự Thuấn mới thở một hơi dài, dịu dàng nhưng kiên quyết lên tiếng.

“Cách xa Y Trĩ Tà một chút, được không?”

Nửa câu trên của hấn mang theo ý mệnh lệnh, nhưng nửa phía sau lại lộ rõ sự thỉnh cầu.

Sở Lăng Thường thực sự ngạc nhiên. Là nàng nghe lầm sao? Hay là nam nhân trước mặt nàng không phải Hách Liên Ngự Thuấn mà chỉ là một người có dáng vẻ cực kỳ giống hấn?

“Ta bị ngơ ngác ở đây rồi, chẳng lẽ, ngay cả gặp gỡ ai người cũng muốn can thiệp? Nếu thật sự không muốn ta gặp bất kỳ ai, vậy sao không đem ta nhốt vào đại lao đi?”

“Không!” Trong mắt Hách Liên Ngự Thuấn không hề có chút dấu hiệu tức giận nào, thậm chí thanh âm của hấn còn trở nên dịu dàng hơn. Hấn thu một tay lại, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mơn trớn gò má nàng, hết như đang dung túng một đứa trẻ không nghe lời, “Nàng có thể gặp bất kỳ ai, chỉ duy nhất Y Trĩ Tà là không được.”

“Vì sao?” Sở Lăng Thường ngược nhìn hấn bằng đôi mắt trong veo như nước.

Tuy hai ngày nay hấn không ở trong phủ nhưng xem ra cũng đã biết chuyện Y Trĩ Tà tới Cẩm lâu này. Y Trĩ Tà là nam nhân đầu tiên mà nàng gặp có tính tình tương tự sư huynh Dạ Nhai Tích - tao nhã, khiêm tốn lễ độ. Tuy có biểu đạt sự ái mộ đối với nàng, nhưng Y Trĩ Tà không hề giống những nam nhân khác khiến người ta khó xử. Y Trĩ Tà giống như một dòng nước dịu dàng, không những bác học đa tài lại nói chuyện rất hợp với nàng. Hai ngày nay, ông ta ở trong Cẩm lâu cùng nàng đánh cờ, vẽ tranh, thậm chí đánh đàn. Y Trĩ Tà tinh

thông nhiều thứ khiến nàng cực kỳ bội phục, giữa nam nữ trong lúc đó, chẳng cần phải có tình yêu mới có thể gắn kết.

Y Trĩ Tà tuy là Tả Cốc Lễ vương nhưng ở bên cạnh ông ta không hề có một chút cảm giác áp lực.

Hách Liên Ngự Thuấn cười nhẹ, ánh mắt cũng trở nên đầy nghiêm túc, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, “Bởi vì, ta sẽ mất hứng!”

Tâm tình của Sở Lăng Thường theo câu nói của hắn lại bắt đầu hoảng loạn, nàng cố quay mặt đi tránh khỏi ánh mắt chăm chú của hắn, đầu óc vốn bình tĩnh bắt đầu trở nên có chút hỗn loạn. Sự bá đạo của hắn có thể khiến người ta giận điên lên, nhưng ngay cả khi dịu dàng cũng không cho phép người ta làm theo ý mình sao?

Sở Lăng Thường không nói thêm gì nữa. Đối với những chuyện thế này, nàng không dám đoán, cũng không muốn suy đoán.

Ở sơn cốc suốt mười sáu năm, nàng luôn sợ nhất biến cố. Tuy nàng đã sớm thấu hiểu đạo lý sinh mệnh vô thường, nhưng chung quy vẫn muốn bình thản sống suốt đời. Không ngờ vận mệnh lại trêu người, đem sự an nhàn của nàng phá vỡ, còn khiến nàng dần dần cảm nhận được cảm giác bất an.

Sau khi sư phụ sửa mệnh cho nàng, tương lai về sau thế nào, nàng đã không thể đoán định trước được. Nhưng nam nhân trước mắt, nàng có thể đoán được hay không? Nếu có thể, nàng có thật sự muốn tính toán một chút xem vận mệnh sau này của hắn có liên quan tới mình hay không?

“Lăng Thường...” Hách Liên Ngự Thuấn chăm chú nhìn nàng, trong mắt dâng lên một cảm xúc khó tả, lại có chút mông lung, hết như màn sương nhẹ nhàng giăng mắc cùng với những cánh hoa đào rơi

rụng khiến tim đập nhanh liên hồi.

“Nếu ta không phải là Hách Liên Ngự Thuấn, mà nàng cũng không phải Sở Lăng Thường, vậy nàng có thể yêu thương ta không?”

Trái tim Sở Lăng Thường như nứt ra thành từng mảnh rồi rơi xuống tạo thành những thanh âm lộp bộp. Nàng mở lớn đôi mắt nhìn thẳng vào mắt hắn, hàng mi dài cũng trở nên run rẩy, hết như cánh bướm yếu ớt cố bay lên nhưng lại bị nước mưa làm cho ướt sũng. Thấy ánh mắt nóng rực của hắn, nàng lại cuống quýt tránh né...

“Ngươi...vấn đề này thực quá buồn cười! Ta...”

“Trả lời ta!” Hách Liên Ngự Thuấn hơi tăng thêm âm lượng, hai tay đặt lên trên vai nàng, cúi đầu nhìn nàng chăm chú như muốn đem hết tất cả những gì thuộc về nàng thu vào trong tầm mắt.

“Nàng, có thể yêu thương ta không?”

Ngữ điệu của hắn cho dù không mang theo khí thế bức người nhưng cũng khiến nàng không còn đường trốn tránh. Trái tim cùng đầu ngón tay của Sở Lăng Thường khẽ run lên, cho đến khi hắn lại lần nữa nâng cằm nàng lên, khiến nàng không thể không nhìn vào đôi mắt hắn.

“Có lẽ kiếp sau đi!” Sở Lăng Thường mở miệng nhưng giọng nói cũng trở nên run run, tận nơi sâu thẳm trong lòng lại dâng lên một nỗi bi thương vô hình, giống như có một sức mạnh sắp phá tan vỏ bọc, lại giống như lúc thiên địa hồng hoang vừa hình thành, rồi biến thành vô tận, vô tận bi thương.

“Nếu thực sự có kiếp sau, ta sẽ yêu thương ngươi. Khi đó ngươi không phải là Hách Liên Ngự Thuấn, mà ta cũng không phải Sở Lăng

Thường.”

Từng lời như nghẹn lại nơi cổ của Sở Lăng Thường. Nàng làm sao vậy? Tại sao nói ra những lời đó lại khó chịu đến thế?

Nghe những lời này, ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn lại càng thêm dịu dàng, đem nàng ôm ghì vào ngực, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của nàng, cúi đầu hôn lên mái tóc óng ả, “Cho nên kiếp này ta vẫn là Hách Liên Ngự Thuấn, nàng vẫn là Sở Lăng Thường. Biết rõ là không thể nhưng ta vẫn ích kỷ. Lăng Thường...” Hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, cúi đầu cười, “Cho dù nàng không yêu thương ta cũng phải yêu thương ta. Đây là mệnh lệnh bắt buộc cả đời này của ta với nàng.”

“Ngươi...”

Thanh âm đầy kinh ngạc của nàng lập tức bị nụ hôn của hắn ngăn lại, từ nhẹ nhàng chuyển sang nồng nàn, thật lâu không rời.

Từng nhịp tim đập trầm ổn của hắn vang lên bên tai nàng, vì sao lúc hai lần môi giao hòa, nơi ngực nàng lại tràn ngập sự thống khổ như bị lãng trí vậy?

Nỗi đau này, nàng chưa từng cảm nhận, nó giống như một nơi nào đó trong lòng nàng bị chia cắt thành từng mảnh vỡ.

Nụ hôn dịu dàng tràn ngập thâm tình của Hách Liên Ngự Thuấn khiến nàng thực sự sợ hãi. Ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng mơn man khuôn mặt nhỏ nhắn, giống như mấy đời mấy kiếp không muốn chia lìa.

Những cánh hoa đào vẫn bay lất phất quanh quẩn bên hai thân hình đang quyến luyến không rời, như mộng như ảo, như bóng với hình...

Khung cảnh trong sân này hoàn toàn rơi vào trong tầm mắt một nam nhân ở phía xa. Dưới ánh mặt trời, dáng vóc cao lớn của người đó càng thêm nổi bật, dung mạo anh tuấn lộ rõ sự thanh thoát. Nhìn đôi nam nữ đang thâm tình hôn nhau dưới bầu trời tràn ngập cánh hoa đào kia, ánh mắt người đó tràn ngập sự đau đớn cùng lạnh lẽo, cúi đầu nhìn quân cờ bằng Băng phách thạch trong tay, trên môi nở nụ cười đầy bất đắc dĩ.

Quân cờ bằng Băng phách thạch này là định tặng cho nàng, chỉ nữ tử đầy trí tuệ cùng lạnh lùng như nàng mới có thể xứng với nhưng quân cờ hiếm có này. Giờ đây, người đó chỉ có thể đứng xa xa nhìn nàng, ánh mắt tràn ngập nỗi cô đơn...

Quyển 5 - Chương 3: Sắc mặt đại biến

Ổ Giai cùng Đề Nhã vang lên hoàn toàn phá vỡ sự yên tĩnh của Cấm lâu. Sở Lăng Thường cũng lập tức có phản ứng, đem Hách Liên Ngự Thuấn đẩy ra thì lại thấy hấn nhú mày, cánh tay vươn ra lại lần nữa kéo nàng ôm vào lòng, sắc mặt không vui nhìn hai nữ nhân đang tiến lại gần. Ở phía sau bọn họ còn có cả Y Trĩ Tà.

“A...ngươi....ngươi...” Ổ Giai thấy một màn trước mắt liền tức giận hét lên, vừa định xông tới thì lại bị Đề Nhã chặn lại.

“Ngươi cái gì? Xem dáng vẻ của ngươi mà cũng muốn làm vương phi sao? Phủ này đã có vương phi rồi, ngươi không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận, ngươi không ngại thơ nghĩ rằng vương gia sẽ phế bỏ vương phi rồi đem vị trí đó cho một kẻ không rõ nguồn gốc đấy chứ?”

Sở Lăng Thường có thể nghe rất rõ ràng từng lời vừa rồi. Bề ngoài là Đề Nhã đang nói Ổ Giai, nhưng thực tế là ngầm nói nàng là chim sẻ lại muốn bay lên ngọn cây. Trong đôi mắt đẹp của Sở Lăng Thường nổi lên chút bất đắc dĩ. Cấm lâu này về sau liệu có còn được yên ổn hay không đây?

Không hiểu sao Ổ Giai lại nghe ra một ý tứ khác trong lời của Đề Nhã, cô ta liền lập tức hét lên, “Ngươi nói ai không rõ nguồn gốc? Ta từ nhỏ đã lớn lên tại phủ này, không có liên hệ với nơi này chính là ngươi cùng cô ta, tuyệt đối không phải là ta.” Ổ Giai phẫn nộ chỉ về phía Sở Lăng Thường.

Sắc mặt đang tràn ngập sự ôn nhu của Hách Liên Ngự Thuấn lập tức trầm xuống.

“Rốt cuộc người có tâm địa gì hả?” Ổ Giai đột ngột vọt tới trước mặt Sở Lăng Thường, hai tay túm lấy xiêm áo của nàng, “Không phải người một lòng muốn rời vương phủ sao? Vì cái gì còn không đi? Người thật độc địa, thật đáng ghê tởm!”

Sở Lăng Thường bị cô ta túm đến đau nhói, vừa muốn đẩy Ổ Giai ra thì lại thấy nam nhân bên cạnh vung tay lên, nắm chặt lấy cổ tay Ổ Giai khiến cô ta đau đến nổi kêu toáng lên.

“Tính tình này của người xem ra là do bị bản vương dạy hư. Không phạt người mười ngày nửa tháng xem chừng người sẽ không nhớ được cách cư xử!”

“Hoàng thúc, người bị cô ta lừa rồi! Đừng tin vào bộ dạng diễm đạm đáng yêu đó của cô ta, tâm địa của ả tiện nhân này thực sự rất xấu xa, vậy mà người còn vì cô ta trồng rừng hoa đào?” Cơn giận của Ổ Giai đã bốc lên tới đỉnh đầu. Lúc cô ta lớn tiếng la hét thì Tân Trát cũng mang theo vài hạ nhân chạy tới. Ông ta vốn phụng mệnh trông chừng tiểu quận chúa, không ngờ vẫn sơ hở để cô ta chạy tới Cẩm lâu này.

Thấy sắc mặt vương gia cực kỳ khó coi, trong lòng Tân Trát cũng vô cùng hoảng sợ, không biết nên làm thế nào cho ổn.

Sở Lăng Thường lặng lẽ nhìn Ổ Giai, xem ra rừng hoa đào này thực sự đã chọc cô ta phát điên lên.

Ổ Giai vừa dứt lời, sắc mặt của Hách Liên Ngự Thuấn không chút biến đổi nhìn thẳng cô ta lạnh lùng lên tiếng...

“Xin lỗi!”

“Cái gì?” Ổ Giai sừng sốt sững người lại.

“Lập tức xin lỗi!” Hách Liên Ngự Thuấn lặp lại câu nói trước, ngữ điệu cũng không tăng thêm nhưng lại toát ra một sự uy nghiêm cùng sát khí tột độ, so với sự dịu dàng lúc trước hoàn toàn đối lập.

Ổ Giai nghe rồi thì tức đến nổi trợn trừng hai mắt, nhìn Hách Liên Ngự Thuấn với vẻ không thể tin nổi, “Hoàng thúc? Người... người kêu ta xin lỗi cô ta? Cô ta là ai mà ta phải xin lỗi chứ? Cô ta bất quá chỉ là một tiện nhân hèn mọn...”

“Bốp!” Một thanh âm đánh gọn bất ngờ vang lên hoàn toàn đánh tan lời của Ổ Giai.

Tất cả mọi người trong sân đều kinh hãi, ngay cả Y Trĩ Tà vốn thích xem náo nhiệt cũng ngây ngẩn cả người. Hách Liên Ngự Thuấn lại đánh nữ nhân sao?

Tân Trát cùng bọn hạ nhân lại càng kinh hoàng hơn bao giờ hết.

Đề Nhã ở một bên khẽ đưa tay lên che miệng, xem điệu bộ thì cô ta đang cố nén cười.

Mà Ổ Giai vừa bị bạt tai lại ngây người ra đó. Từ nhỏ tới lớn, Hách Liên Ngự Thuấn đều sủng ái cô ta cực độ, nay lại bị đòn như vậy khiến Ổ Giai khiếp sợ đến nỗi quên cả việc đưa tay che mặt, dờ dảnh nhìn nam nhân trước mặt giờ đã trở nên xa lạ. Trong nháy mắt, từng giọt nước mắt của Ổ Giai trào ra theo khoé mắt rồi rớt xuống, một bên má đỏ bừng lên, khoé môi cũng không ngừng run run.

Sở Lăng Thường cũng sợ ngây người, theo bản năng ngẩng đầu

nhìn nam nhân bên cạnh, lại thấy ánh mắt hắc trở nên hắc ám đáng sợ, hết như một xoáy nước sâu u tối khiến người ta sợ hãi.

“Còn không xin lỗi?” Hách Liên Ngự Thuấn nhìn chăm chăm Ổ Giai, không vui gầm lên bằng thanh âm đầy lạnh lẽo.

Sở Lăng Thường vội vàng kéo tay hắn, nhẹ giọng nói, “Bỏ đi, ta...”

“Xin lỗi!” Hách Liên Ngự Thuấn không đợi Sở Lăng Thường nói xong, một tay hắn tóm lấy Ổ Giai kéo đến trước mặt nàng. Có thể nhận ra hắn thực sự tức giận.

Toàn thân Ổ Giai run lên, từ nhỏ tới giờ cô ta chưa từng thấy Hách Liên Ngự Thuấn tức giận đến vậy, tuy rằng không cam lòng nhưng Ổ Giai vẫn ngoan ngoãn nghe lời cúi đầu với Sở Lăng Thường, lí nhí nói, “Thực xin lỗi!”

Loại khuất nhục này cô ta chưa từng phải chịu bao giờ. Nếu không phải nhìn thấy ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn đã bị lửa giận bao phủ thì cô ta đã liều mạng chạy luôn rồi chứ đâu chịu nói lời xin lỗi. Nhưng mà Ổ Giai không dám làm vậy bởi cô ta thật sự sợ hoàng thúc tức giận rồi sẽ không để ý đến mình nữa.

Sắc mặt Sở Lăng Thường hiện rõ sự lúng túng bởi những lời còn khó nghe hơn nàng cũng từng nghe rồi. Nhưng hiện giờ, hắn đang làm cái gì vậy?

“Tân Trát, đem quận chúa về phòng! Ổ Giai, nhớ kỹ cho bản vương...” Ngữ khí của Hách Liên Ngự Thuấn lại chuyển thành lạnh lẽo cùng kiên quyết, “Nếu lần sau bản vương còn nhìn thấy người tới Cẩm lâu gây rối, bản vương nhất định đánh gãy hai chân người!”

Ổ Giai khó nhọc hít một hơi, đột ngột ngẩng đầu nhìn Hách Liên Ngự

Thuấn, nước mắt vẫn dâng trào. Vẻ mặt cô ta tràn ngập sự không dám tin, nhìn hẩn hồi lâu rồi bật khóc oà một tiếng, liền đó quay đầu bỏ chạy.

“Quận chúa...” Tân Trát thấy vậy cũng đau lòng, tuy là tiểu quận chúa tính tình không tốt nhưng dù sao ông ta cũng nhìn Ổ Giai lớn lên nên cũng có chút tình cảm. Sợ Ổ Giai xảy ra chuyện gì, Tân Trát vội vàng mang theo một đám hạ nhân đuổi theo.

Y Trĩ Tà vẫn lảng lảng nhìn một màn phát sinh trước mắt, vẻ mặt vốn tươi cười cũng bắt đầu trở nên ngưng trọng, chăm chú nhìn Hách Liên Ngự Thuấn. Hẩn, thật sự động lòng hay sao?

Sở Lăng Thường thấy vẻ mặt Ổ Giai tràn ngập sự uỷ khuất chạy ra ngoài, lại nghe câu cảnh cáo cuối cùng của Hách Liên Ngự Thuấn thì trong lòng cũng có chút thoải mái bởi Cẩm lâu này sẽ có được vài ngày an tĩnh, nhưng đồng thời nàng cũng bắt đầu hoài nghi liệu hẩn có thật sự làm vậy hay không? Nếu Ổ Giai thật sự đến Cẩm lâu...

Nàng không dám nghĩ nhiều bởi vẻ mặt hẩn quá mức u tối, hết như đám mây đen kịt áp trên đỉnh đầu, có thể ngay lập tức nổi phong ba.

Đề Nhã bước tới, khẽ cười nhẹ, “Vương gia, Ổ Giai chỉ là một đứa trẻ, đâu cần phải tức giận như vậy! Cẩm lâu này phong cảnh tốt như vậy, ta muốn ở lại đây cùng Sở cô nương nói chuyện chút. Vương gia...”

“Cút!” Không đợi Đề Nhã nói xong, Hách Liên Ngự Thuấn lại gầm lên trong cổ họng, lần này đối tượng là Đề Nhã.

Đề Nhã bị một phen hoảng sợ, mãi lâu sau mới nhẹ giọng nói, “Vương gia, sao ngay cả ta cũng...”

“Nếu không biến khỏi tầm mắt bản vương, bản vương cũng không khách khí với ngươi!” Hách Liên Ngự Thuấn không chút kiên nhẫn quát lên.

Hai má Đề Nhã lập tức đỏ ửng lên, rõ ràng là bị tổn thương đến sự tự tôn, hai nắm tay cô ta cũng siết chặt lại.

“Hách Liên Ngự Thuấn, ta dù gì cũng là một quận chúa, ngươi sao có thể lớn tiếng với ta như vậy? Đừng tưởng rằng ngươi ngồi ở vị trí Tả hiền vương rồi thì muốn làm gì thì làm! Đừng quên, A Phụ cùng người trong gia tộc ta có thể phản đối việc ngươi nắm binh quyền!”

“Được, bản vương chờ xem có kẻ nào có bản lĩnh đoạt lấy binh quyền!” Hách Liên Ngự Thuấn hơi nheo mắt lại, lần này không còn lửa giận trong đó mà là ý cười lạnh lùng.

Cả đời hấn, hận nhất là bị người ta uy hiếp.

Đề Nhã cũng biết mình vừa nói điều không nên nói nhưng muốn thu lại cũng khó, khoé môi cô ta hơi run run, hung hăng dậm chân, “Hách Liên Ngự Thuấn, ngươi sẽ hối hận!” Nói xong câu đó, cô ta cũng xoay người chạy ra khỏi địa phận Cẩm lâu.

Quyển 5 - Chương 4: Băng phách thạch

Toàn bộ Cẩm lâu lại chìm vào sự tĩnh lặng, chỉ còn lại Y Trĩ Tà ngồi ở ghế nghịch mấy quân cờ.

Hách Liên Ngự Thuấn quay đầu, ánh mắt dừng lại trên người Y Trĩ Tà, nét giận dữ cùng không vui vẫn còn chưa tan hết.

Y Trĩ Tà nhẹ nhàng đặt quân cờ xuống, bày ra vẻ mặt đầy sự vô tội, “Tiếp theo, không phải cũng định đuổi luôn ta đấy chứ?”

“Ngài tới nơi này có việc?” Hách Liên Ngự Thuấn biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi, còn âm thầm nghiêng răng.

Lúc này Sở Lăng Thường mới phát hiện quân cờ trong tay Y Trĩ Tà quả thực là được chế tác từ vật liệu cực kỳ hiếm thấy. Kim lòng không được, nàng liền tiến lên, cầm lấy một quân cờ, xem xét cẩn thận rồi khẽ than nhẹ, “Thật sự là Băng phách thạch!”

Y Trĩ Tà nhẹ nhàng cười, “Nhãn lực của Lăng Thường quả nhiên lợi hại. Quân cờ này đúng là được chế tác từ Băng phách thạch, cầm nó trong tay sẽ có cảm giác lạnh lẽo tới tận xương tủy. Cho nên mùa đông không nên đụng tới nó, nhưng đến mùa xuân, hạ thì nó lại có tác dụng giúp trấn tĩnh tinh thần rất hiệu quả.”

Sở Lăng Thường tinh tế đánh giá quân cờ một hồi, trên gương mặt thanh tú cũng hiện lên một nét suy tư.

Hách Liên Ngự Thuấn thấy vậy, trên mặt lộ rõ nét không vui, ánh mắt

cũng dâng lên một tia u ám. Hắn tiến lên vươn tay kéo Sở Lăng Thường lại, rồi nhìn Y Trĩ Tà cười lạnh, “Ngài chạy tới nơi này để tặng mấy thứ này sao?”

Y Trĩ Tà khế hắng giọng, “Thứ ta đem đến là vật báu vô giá!”

“Vật báu vô giá? Ở trong mắt ta thì đó chỉ là một đồng loạn thạch mà thôi.” Hách Liên Ngự Thuấn nhú mày lên tiếng.

Y Trĩ Tà vừa muốn mở miệng, lại nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Sở Lăng Thường vang lên...

“Không! Băng phách thạch quả thực là vật báu vô giá!”

Sắc mặt Hách Liên Ngự Thuấn lại càng trở nên không vui hơn, trong khi Y Trĩ Tà thì ngược lại, thái độ vô cùng đắc ý.

Nhẹ nhàng vén tay áo, Sở Lăng Thường cầm lấy một quân cờ, “Nói vậy đây hẳn là cống phẩm của ngoại tộc?”

“Đúng vậy!” Y Trĩ Tà gật đầu nói, “Ta nghe nói Băng phách thạch này cực kỳ quý hiếm, nhưng đến tận cùng nó có tác dụng độc đáo cỡ nào thì ta lại không được biết. Lăng Thường, cô nương hẳn là biết rõ về nó?”

“Tôi cũng chỉ từng nghe sư huynh đề cập đến mà thôi. Huynh ấy chu du khắp các nước, nên đối với những vật phẩm hiếm lạ thường có hứng thú tìm hiểu. Về sau, tôi cũng đọc được trong một quyển sách cổ về Băng phách thạch này. Tương truyền rằng Băng phách thạch chỉ sản sinh ở nơi tận cùng cực Bắc, vạn năm mới kết thành thể băng. Bởi vì nó vô cùng trong sáng nên người đời mới gọi là Băng phách thạch nhưng tên gọi đó có được cũng là nhờ công năng thần kỳ của nó.”

Y Trĩ Tà vừa nghe đã cảm thấy vô cùng hứng thú, “Công năng thần kỳ? Cô nương nói một chút về nó đi!”

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng cười, “Sách cổ từng ghi chép lại rằng băng khi kết thành thể rắn có thể bảo tồn hồn phách con người. Loại hàn thạch này có công năng làm đóng băng hồn phách của con người, nên mới có tên gọi là Băng phách thạch.”

Vẻ mặt Y Trĩ Tà lộ rõ sự kinh ngạc, cầm lấy một quân cờ lên mà vẫn không tài nào tin nổi, “Cô nương nói loại đá này có thể đóng băng hồn phách của con người?”

“Tôi cũng chỉ là thấy sách cổ ghi lại vậy mà thôi. Nhưng bản thân tôi cho rằng, loại hàn thạch này chỉ đơn giản là có thể làm đóng băng thân thể con người mà thôi. Cổ nhân đã ngộ nhận nó có thể đóng băng cả hồn phách của họ như vậy xem ra cũng chỉ là chuyện vui đùa không đủ cơ sở tin cậy.”

Hách Liên Ngự Thuấn thấy hai người họ nói chuyện vui vẻ như vậy thì có chút khó chịu lên tiếng, “Chỉ là câu chuyện phiếm của người thượng cổ mà hai người lại có thể nói nhiều như vậy. Theo ta thì cùng lắm đây chỉ là một khối đá nát mà thôi.”

Sở Lăng Thường thấy hàng lông mày hấn nhíu lại lộ rõ ý mất kiên nhẫn nhưng cũng không nói gì, cũng không để ý đến hấn nữa.

Y Trĩ Tà nghe xong lắc lắc đầu, “Ngự Thuấn, nói không chừng đó lại là sự thật cũng nên. Nghĩ thử xem, người thượng cổ sao có thể nhàm chán đến mức đi nói mấy chuyện đùa bốn kiểu như vậy chứ?”

“Người thượng cổ quả thực không có tán gẫu, ta thấy người nhàm chán chính là ngài đó!” Hách Liên Ngự Thuấn không còn chút nhẫn

nại nào nữa, trầm giọng lên tiếng, “Quân cò đá muốn tặng cũng đã tặng, ngài có thể đi rồi!”

Y Trĩ Tà nghe vậy liền cười ha ha, “Ngự Thuấn, ta cũng không phải tới nơi này nhàn tản, thực tế là ta mang theo ngự dụ tới tìm Lăng Thường.”

Hách Liên Ngự Thuấn hừ lạnh một tiếng, “Lăng Thường, ngài gọi thật thân thiết đó!”

“Ngự dụ? Ngự dụ nào chứ? Ta vừa mới từ trong cung trở về, sao lại không biết có ngự dụ đó?”

“Bởi chuyện đó vốn đâu có quan hệ gì đến Tả hiền vương!” Y Trĩ Tà nở nụ cười càng ôn hoà, quay đầu nhìn về phía Sở Lăng Thường...

“Thiên Vu cảm thấy không khoẻ, muốn mời cô nương vào cung chẩn trị!”

Sở Lăng Thường nghe vậy thì trong lòng không khỏi nổi lên một hồi run rẩy. Cơ hội tốt cực cũng đến rồi!

Thẳng đường tiến về phía Bắc ra khỏi quan ải, khí hậu bên ngoài quả thực thấp hơn so với quan nội. Đội hộ tống công chúa rốt cục trước khi trời tối cũng tìm được một khách điểm để nghỉ chân. Dạ Nhai Tích cho chương quỳ một thỏi vàng, bao toàn bộ khách điểm để đảm bảo an toàn cho công chúa.

Chương quỳ cũng là người tinh mắt, vừa thấy Dạ Nhai Tích ra tay hào phóng, lại thấy có rất đông bọn thị vệ đi theo, trong lòng cũng thầm đoán được là người từ trong cung ra nên rất nhanh chóng bảo

người làm chuẩn bị rượu ngon, đồ ăn ngon để phục vụ các vị quan gia, còn bảo tiểu nhị đem thức ăn gia súc tốt nhất cho ngựa.

Chớp mắt, ánh tịch dương đã buông xuống nhuộm đỏ cả một vùng trời.

Bách tính đối với bốn mùa trong năm đều có làm lễ cúng bái rất trang trọng. Thị trấn nhỏ này cũng không ngoại lệ. Hôm nay lại vừa vặn là Lập xuân nên trong trấn cực kỳ náo nhiệt, nhà nhà đều tíu tít đi mua sắm. Dạ Nhai Tích tuy đã sớm nhận ra điều này nhưng cũng không có cách nào để tránh đi. Bản thân Dạ Nhai Tích cũng đã từng được chứng kiến rất nhiều nghi thức cúng bái, thậm chí có những nghi thức tế lễ dùng đến cả vật tế sống.

Hoa Dương công chúa suốt dọc đường đi đã không ít lần làm ầm ĩ, nhưng đều bị Dạ Nhai Tích lạnh lùng lên tiếng áp chế. Cho nên khi Hoa Dương đòi tới chợ tham gia mấy trò vui thì hàng lông mày của Dạ Nhai Tích lại chau lại.

Dạ Nhai Tích là đại tướng quân hộ tống công chúa nhưng không có nghĩa là chuyện gì cũng phải thuận theo cô ta.

Thanh Tụ thấy vậy liền chạy tới bên cạnh Dạ Nhai Tích nhẹ giọng nói, “Hay là cứ để công chúa ra chợ một chút đi, muội sẽ đi theo bảo vệ cô ta, được không?”

“Muội bảo vệ công chúa?” Dạ Nhai Tích rót một chén trà xanh, nhìn Thanh Tụ cười khế, “Công phu mèo ba chân của muội còn dùng được sao?”

“Sur huynh...” Thanh Tụ liền giở chiêu năn nỉ, kéo kéo ống tay áo của Dạ Nhai Tích, “Huynh cho muội đi một vòng đi mà. Xuất quan bấy lâu cũng không có thị trấn nhỏ nào để nghỉ lại, muội cũng đâu có tìm hiểu

được gì.”

Dạ Nhai Tích cười mà không nói gì. Nha đầu kia rốt cục cũng nói ra suy nghĩ trong lòng. Không phải nha đầu này muốn bảo vệ công chúa mà là muốn thoả mãn tâm tư của mình.

“Sur huynh...”

“Bảo vệ công chúa là chuyện rất vất vả!” Dạ Nhai Tích thản nhiên lên tiếng, thái độ cũng không quá cứng nhắc.

Thanh Tụ đương nhiên nghe ra ý mở đường trong lời nói của Dạ Nhai Tích nên vô cùng vui sướng nói, “Huynh yên tâm đi, muội cam đoan công chúa không có việc gì.”

Dạ Nhai Tích khẽ cười, “Đi đi!”

Thanh Tụ hưng phấn đứng bật dậy nhưng lại nghe Dạ Nhai Tích gọi lại...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nha đầu Thanh Tụ hơi xụ xuống, “Sur huynh, không phải huynh định nuốt lời đấy chứ?”

Dạ Nhai Tích nâng tay lên, một cái túi vải nhỏ xinh lập tức tung về phía Thanh Tụ khiến nha đầu này dễ dàng bắt được. Vừa mở ra, mặt mày Thanh Tụ liền hớn hờ hắn lên.

“Chờ muội gặp Lăng Thường, hai tay trống không cũng không hay lắm!” Dạ Nhai Tích cười nói thêm, “Y phục cũng mua thêm chút đi!”

“Muội hiểu rồi, cảm ơn sư huynh!” Thanh Tụ không hề che giấu sự vui mừng bởi không ngờ sư huynh lại tinh tế như vậy. Từng này tiền cũng đủ để nha đầu này mua được nhiều thứ mới mẻ.

“Đi sớm về sớm!”

“Tuân lệnh, Dạ đại tướng quân!” Thanh Tụ cười tươi rói rồi chạy biến như một tia chớp.

Quyển 5 - Chương 5: Âm thầm tập kích

Không khí khu chợ tại thị trấn nhỏ này vô cùng náo nhiệt. Sự náo nhiệt ở nơi này hoàn toàn không giống trong cung khiến Hoa Dương công chúa vừa nhìn đã thấy hứng thú, mà Thanh Tụ còn cao hứng hơn nữa. Để tránh bị để ý, cả hai đều cải nam trang, đem mái tóc dài buộc gọn sau gáy khiến người ta nhìn vào đều lầm tưởng là hai vị công tử văn nhã. Đi theo sau họ có hai gã thị vệ. Để không làm rối loạn cuộc sống thường ngày của bách tính, bọn thị vệ cũng thay trang phục bình thường để tháp tùng.

Thanh Tụ cùng Hoa Dương công chúa đi ở phía trước, thấy cái gì cũng tốt, cái gì cũng hay. Thanh Tụ thấy món nào cũng muốn mua, mà Hoa Dương công chúa cũng hết như vậy. Cầm lấy một cái mặt nạ quý, Hoa Dương hưng phấn kêu lớn, “Thanh Tụ, Thanh Tụ, nhanh chút, bản công...” Nói đến đây, cô ta vội ngưng bật bởi nhìn thấy ánh mắt trừng lớn đầy giận dữ của Thanh Tụ nên hạ giọng, “Bản công tử muốn thứ này, mau trả tiền!”

Thanh Tụ đang ngắm một đôi giày thêu rất đẹp, lại thấy Hoa Dương réo gọi như vậy liền đem giày đặt xuống, lười biếng đi tới, đoạt lấy mặt nạ quý trong tay Hoa Dương, khịt mũi cười, “Còn tưởng mình là đứa trẻ ba tuổi hay sao? Muốn thì tự trả tiền đi!”

Nói xong, Thanh Tụ liền thản nhiên trở lại quầy bán giày thêu, bắt đầu hớn hờ mặc cả với người bán hàng.

Hoa Dương công chúa tức giận đến phát run, cô ta chạy tới bên cạnh Thanh Tụ, trợn mắt nhìn, “Này, tiền đều ở cả chỗ người, ta làm

gì có?”

“Người thật là nực cười! Tiền này là sư huynh cho ta, chẳng lẽ người đi chợ lại không mang theo tiền sao? Không có tiền thì đừng bày đặt mua này mua nọ.” Xuất cung rồi, Thanh Tụ đương nhiên không sợ Hoa Dương nữa nên nói chuyện cũng không chút khách khí.

“Người...” Hoan Dương công chúa sao có thể chịu nổi thái độ như vậy của Thanh Tụ. Cô ta thở phì phì một hồi rồi nhắm ngay túi tiền bên hông Thanh Tụ, dùng sức giật mạnh.

“A...giật tiền!” Thanh Tụ lập tức phản ứng lại, vội vàng hét lớn.

Bọn thị vệ đi phía sau vội vã chạy tới, thấy công chúa đang vô cùng đắc ý xóc xóc túi tiền trong tay thì chỉ biết đưa mắt nhìn nhau

“Này, các người sao vậy? Hắn cướp túi tiền của ta, còn không giúp ta giành lại?” Thanh Tụ xoa xoa thắt lưng, lớn tiếng hét lên.

Một thị vệ trong đám khó xử thấp giọng nói, “Dù sao đó cũng là công chúa, chúng ta đâu dám mạo phạm!”

“Các....các người....tức chết ta mất!” Thanh Tụ thấy không thể dựa được vào bọn thị vệ liền bước lên trước, dáng vẻ như sắp đi đánh lộn tới nơi.

Hoa Dương công chúa ngăn người mất một lúc rồi mới có lại phản ứng. Vừa muốn tránh đi thì lại cảm thấy có một đạo ánh sáng sắc bén hướng về phía mình bay tới. Cùng lúc đó, Thanh Tụ đang thi triển công phu tính dành lại túi tiền lập tức nghiêng đầu, rồi chuyển hướng, đem Hoa Dương đẩy sang một bên.

“Cẩn thận!”

Chỉ nghe keng một tiếng, thanh phi đao đập mạnh vào bức tường phía sau khiến bức tường bị xẻ một vết dài.

Hoa Dương công chúa bị Thanh Tụ đẩy ngã nhào, vừa giãy dụa đứng lên lại nghiêng đầu nhìn thấy thanh phi đao cắm trên tường liền trừng lớn hai mắt, chỉ tay vào Thanh Tụ...

“Người...người vì túi tiền đó mà định mưu hại ta?”

“Im đi!” Thanh Tụ cũng chẳng buồn giải thích với cô ta. Quay sang nhìn thì thấy mấy tên thị vệ đã sớm bị mấy người bịt mặt giết chết, nằm im lìm trên mặt đất thì không khỏi toát mồ hôi lạnh khắp toàn thân.

“Giết người!” Cả khu chợ vang lên những tiếng la hét đầy hoảng loạn, sau đó những người buôn bán đều chạy tán loạn, mặc cho hàng hoá đổ vỡ loạn xạ.

Hoa Dương công chúa cũng nhìn ra được tình hình lúc này nên sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, muốn hét chói tai nhưng cũng không đủ sức, chỉ có thể túm chặt lấy Thanh Tụ.

Cô ta nhớ rằng Thanh Tụ có võ công. Thật may mắn, Thanh Tụ có võ công.

Nào ngờ, Thanh Tụ quay lại nói với Hoa Dương, “Ta nói cho cô biết, ta cùng lắm chỉ giỏi chút khinh công, quyền cước công phu đều vô cùng kém. Lát nữa đành trông chờ vào thiên mệnh thôi!”

“A?” Hoa Dương kinh hãi kêu lên, “Thân thủ của người không phải giỏi lắm sao?”

“Ay da, người tự nhìn xem đám bịt mặt kia có mấy người?” Thanh Tụ nhìn về phía tên bịt mặt gần nhất khẽ quát lên, “Còn không phải người trêu vào bọn chúng sao? Những kẻ này vừa nhìn đã biết là muốn tới giết người. Ta không muốn làm kẻ chết thay đâu!”

Hoa Dương công chúa cơ hồ phát khóc.

Một tên bịt mặt lập tức hướng về phía Thanh Tụ, trường kiếm trong tay hắt loé lên, một luồng kiếm khí sắc lạnh cũng ào tới.

Thanh Tụ vốn muốn thi triển khinh công bỏ chạy, nhưng lại bị Hoa Dương níu chặt ống tay áo nên có muốn chạy cũng không được, chỉ đành trơ mắt nhìn trường kiếm cách mình càng lúc càng gần, gần đến mức nha đầu này có thể ngửi thấy mùi máu tanh tràn ngập trong hơi thở, chỉ nghe...

Một tiếng keng đánh gọn vang lên, trường kiếm của gã bịt mặt bị đánh bật khỏi quỹ đạo.

Còn chưa kịp có lại phản ứng, một thân ảnh đã xẹt tới, đem Thanh Tụ cùng Hoa Dương kéo sang một bên, thân nhiên lên tiếng...

“Không sao chứ?”

Thanh Tụ vừa nhìn thấy người này thì vui mừng reo lên, “Sur huynh!”

“Đứng qua một bên đi, coi chừng công chúa!” Dạ Nhai Tích cẩn thận đánh giá mấy tên bịt mặt nhưng tạm thời không nhìn ra đặc điểm nào của bọn chúng.

“Các người là ai?” Dạ Nhai Tích cảnh giác hỏi.

“Là người đến tiễn các người!” Một gã bịt mặt cất tiếng cười dài đầy

âm độc, thanh trường kiếm trong tay hắn cũng vung lên, dùng một thân pháp vô cùng quý mỹ hết một cơn gió lao thẳng về phía Dạ Nhai Tích.

Dạ Nhai Tích không muốn đả thương người nên vung tay giả như tấn công vào phía ngực hắn, nhưng lại lập tức hấp lấy một viên đá, bắn thẳng vào vị trí Đại thôi huyết nơi ngực hắc y nhân kia.

Gã bịt mặt sử dụng trường kiếm vô cùng sừng sốt, rõ ràng hắn không ngờ được rằng Dạ Nhai Tích không hề né tránh mà trong tình huống đó còn có thể ra tay mau lẹ như vậy. Hắn kinh sợ vội vàng thoái lui mấy bước rồi vận sức phát chiêu.

Dạ Nhai Tích vẫn không buồn tránh né. Khi chiêu lực của gã bịt mặt kia tới gần thì cánh tay hắn chợt dâng lên một cảm giác bủn rủn vô lực. Chiêu này của hắn vốn muốn đánh xuống thiên linh cái của đối phương, không ngờ đến lúc này chiêu lực lại hoàn toàn bị hoá giải, không còn chút ảnh hưởng nào.

Dạ Nhai Tích nhân cơ hội xoay tay tóm lấy cổ tay của gã bịt mặt, rồi chỉ nghe thấy hắn hét lên một tiếng, gân mạch đã bị đứt đoạn chỉ trong nháy mắt. Lúc này Dạ Nhai Tích mới phát chiêu, cuốn lấy thanh kiếm trong tay gã bịt mặt quăng xuống đất, còn gã thì ngã nhào xuống há miệng phun ra một búng máu tươi.

Thanh Tụ đứng xem ở một bên liền lớn tiếng hò reo, “Sur huynh thật lợi hại!”

Mấy gã bịt mặt còn lại nổi giận gầm lên, điên cuồng nhào tới, gã thì dùng quyền cước, gã dùng roi, gã tung chiêu với thế tấn công cực kỳ hiểm ác.

Dạ Nhai Tích không chút hoang mang lập tức thi triển kinh công, từ

trên mặt đất tung mình lên cao, xoay người lại, tay phải tung chưởng về phía gã gần mình nhất, tay trái cũng vô cùng linh hoạt, vận kinh lực siết lấy chiếc roi của gã vừa đánh tới, quẩn ngược trở lại cánh tay gã rồi tung cước đá mạnh hấn văng ra xa.

Nội công của Dạ Nhai Tích cực kỳ thâm hậu, dường như đã tới mức xuất thần nhập hoá. Đem ánh mắt đảo về phía ba tên bị mặt còn lại, trong đó còn một tên cũng dùng roi đang bị Dạ Nhai Tích kìm giữ, cười lạnh nói, “Thì ra các ngươi là người Hung Nô!” Nói xong, Dạ Nhai Tích liền tăng kinh lực nơi tay, cây roi trong tay tên bị mặt kia không hiểu bằng cách nào đã bị đoạt lấy còn cổ tay hấn thì hoàn toàn tê dại.

Chỉ có người Hung Nô mới sử dụng roi nhuần nhuyễn như vậy.

Chiếc roi đoạt được cũng được Dạ Nhai Tích sử dụng vô cùng linh hoạt. Chỉ thấy bóng cây roi vừa quật xuống, lập tức mấy tên bị mặt vừa xông lên liền bị đánh lộn nhào trở lại.

Gã bị mặt cuối cùng liền xông tới, tay phải tung chưởng nhằm ngay ngực Dạ Nhai Tích với nội lực vô cùng hùng hậu.

Dạ Nhai Tích cũng lập tức giơ song chưởng lên đỡ. Chỉ nghe “uỳnh” một tiếng, thân thể gã bị mặt loạng choạng thối lui về phía sau, giận dữ trừng mắt nhìn Dạ Nhai Tích vẫn nhàn nhã đứng yên tại chỗ.

Gã bị mặt hét lên một tiếng, hai mắt trợn lên, khí huyết trong người cũng đảo lộn. Chỉ thấy song chưởng của hấn lại lần nữa đánh tới, còn Dạ Nhai Tích ung dung dùng một tay đón đỡ. Cùng với tiếng hét của gã bị mặt, thì thân hình hấn cũng bắn ra xa hét một khối đá bị ném đi không một chút thương tiếc. Thân thể gã bị mặt va vào bức tường đối diện khiến bức tường bị đánh vỡ một mảng, tạo thành một lỗ hổng lớn.

Mấy gã bị đánh ngã lúc này đều hoảng sợ thất sắc, bọn chúng tuy rằng không đến nỗi mất mạng nhưng tuyệt đối không có khí lực đánh trả.

Dạ Nhai Tích tiến lên, một bàn tay to duỗi ra đem một tên trong bọn chúng kéo lại, trên môi nở nụ cười ôn nhu vô cùng khiến không ai nghĩ rằng chính Dạ Nhai Tích vừa ra tay đánh bọn chúng tới nỗi bị thảm như vậy.

“Trở về nói với chủ nhân của các người đừng cố phí sức. Công chúa nhất định sẽ bình an tới Hung Nô!”

Mấy gã bịt mắt nghe xong vội đỡ nhau lao đảo chạy đi.

Lúc này Thanh Tụ cùng Hoa Dương mới hoàn hồn, tiến lại gần. Nhìn theo bóng dáng mấy tên đang chạy trốn, Thanh Tụ thấp giọng hỏi, “Bọn chúng rốt cuộc là ai vậy?”

Dạ Nhai Tích đem ánh mắt có chút phức tạp hoàn toàn thu lại, thản nhiên nói, “Đừng để tâm nhiều như vậy! Mau về khách điểm!”

Thanh Tụ gật đầu, kéo Hoa Dương lập tức trở về.

Quyển 5 - Chương 6: Lấy tĩnh chế động

Bắc quốc, Hung Nô, phủ vương gia...

Khoảng sân thuộc địa phận Cẩm lâu vẫn tắm mình dưới ánh mặt trời ấm áp, dường như tất cả ánh sáng trên thế gian đều tập trung soi rọi xuống nơi này vậy.

Thời gian ở nơi này có chút chậm hơn so với miền Nam nên giờ này mới là lúc hoa đào nở rộ, tạo thành một khung cảnh vô cùng diễm lệ. Những cánh hoa đào rụng xuống được bàn tay Hách Liên Ngự Thuấn đón lấy, khiến mùi hương hoa như dính dấp trên da thịt hắn. Hách Liên Ngự Thuấn ngồi ngay ngắn trên ghế đá, phía sau lưng là dải rừng đào cực kỳ đồ sộ.

Hắn ngồi, còn Hồ Mạc thì đứng phía sau. Dáng vẻ của họ giữa một không gian tĩnh lặng thế này tạo thành một cảnh tượng rất khác thường, còn có chút không hợp với ánh nắng rạng ngời buổi sớm.

Thật lâu sau, Hách Liên Ngự Thuấn mới mở miệng, dáng vẻ có chút suy tư của hắn khiến người ta tưởng như có thể nắm bắt được suy nghĩ của hắn nhưng đến tận cùng lại không cách nào đoán biết được.

“Tình hình sao rồi?”

Hồ Mạc tiến lên một chút, cung kính thưa, “Vương gia, nghe thám tử hồi báo, đã thất thủ!”

Ngón tay thon dài của Hách Liên Ngự Thuấn bỗng dùng sức nghiền

một chút, cánh hoa đào hắt đang đùa bỡn trong tay lập tức nát vụn. Hắt nhếch môi, nở nụ cười âm trầm, “Mấy kẻ đó chẳng phải cao thủ của Hung Nô hay sao?”

Hồ Mạc khẽ thở dài một hơi, “Vâng, nhưng đáng tiếc vẫn thất bại quay về!”

“Xem ra bản vương đã coi thường bản lĩnh của Dạ Nhai Tích rồi!” Hách Liên Ngự Thuấn đứng dậy, chậm rãi đi về phía rừng đào. Khung cảnh thơ mộng trước mắt khiến nét mặt hắt hơi giãn ra, “Có tìm hiểu được gì về võ công của Dạ Nhai Tích hay không?”

“Bẩm vương gia, Dạ Nhai Tích rõ ràng đã hạ thủ lưu tình, chỉ đánh lui mấy cao thủ Hung Nô mà thôi. Người này võ công thâm sâu khó lường, nội lực cực kỳ thâm hậu. Tuy mấy kẻ hành thích kia bị trọng thương nhưng không đến nỗi chí tử, điều đó cho thấy võ công của Dạ Nhai Tích đã đến mức xuất thần nhập hoá, thu phóng tự nhiên.” Hồ Mạc vẫn luôn đi theo sau Hách Liên Ngự Thuấn, lập tức bẩm báo.

Hách Liên Ngự Thuấn nghe vậy liền dừng bước, trong mắt chột dưng lên ý cười, “Nói vậy thì hắt cũng có thể xem như đối thủ của bản vương.”

“Vương gia, không biết người định thế nào ạ!”

“Làm thế nào ư?” Nét cười trên môi Hách Liên Ngự Thuấn càng rộng mở, “Yên lặng quan sát thôi. Hiện giờ còn có người quan tâm đến việc này hơn chúng ta nhiều. Chẳng bằng ngồi xem náo nhiệt chẳng phải tốt hơn sao?”

“Vương gia, lần này công chúa gặp chuyện có phải do nhị vương tử làm hay không?” Hồ Mạc dứt khoát hỏi rõ nghi vấn trong lòng.

Hách Liên Ngự Thuấn cười lắc đầu, “Nhị vương tử tuy rằng làm việc lỗ mãng, nhưng dù sao hấn vẫn có chút đầu óc. Sao hấn có thể phái người trừ bỏ công chúa và những người bên cạnh cô ta chứ? Một khi công chúa ngộ hại, hấn sẽ trở thành đối tượng bị tình nghi nhất, người cho rằng hấn ngu ngốc vậy sao?”

Hổ Mạc nghe xong thì toàn thân liền khẽ run lên.

“Vương gia, vậy thuộc hạ thực sự nghĩ không ra rốt cuộc là kẻ nào gây ra chuyện đó. Thuộc hạ nghe nói nhị vương tử có quan hệ rất tốt với Oanh Hồng cô nương. Nhưng Thiên Vu sao có thể nhận một nữ tử thanh lâu làm con dâu của hoàng gia chứ? Nhị vương tử bề ngoài không phản đối chuyện hoà thân, nhưng sau lưng cũng bị Oanh Hồng cô nương náo loạn nhiều lần. Nói không chừng nhị vương tử sẽ mạo hiểm cũng nên. Chỉ cần công chúa bất ngờ chết trên đường, hấn cũng không phải tiếp tục việc hoà thân nữa. Dù sao đó cũng là cách mà vương gia cùng Thiên Vu nghĩ ra, hấn đâu chịu yên lặng nghe theo được?”

Hách Liên Ngự Thuấn quay đầu nhìn Hổ Mạc, từ trong đáy mắt nổi lên ý tán dương, “Hổ Mạc, ngươi suy nghĩ ngày càng chu toàn đấy. Nhưng ngươi đã quên mất một chuyện quan trọng nhất.”

Hổ Mạc sửng sốt ngó người, “Xin vương gia khai sáng!”

Mấy cánh hoa đào nhẹ nhàng bay qua, Hách Liên Ngự Thuấn giơ tay đón lấy mà cánh hoa kia dường như cũng không có ý né tránh vận mệnh sẽ rơi vào trong tay hấn. Nhìn cánh hoa mềm mại trong lòng bàn tay, Hách Liên Ngự Thuấn khẽ mỉm cười, vô thức nhớ tới gương mặt nhỏ nhắn đang cố tỏ ra trấn tĩnh của Sở Lăng Thường thì nét cười trong mắt lại càng đậm.

“Một người dù có nguy trang thế nào thì bản tính vẫn không thể thay

đổi.” Hắc chậm rãi nói với Hồ Mặc ở phía sau, “Nhị vương tử kia tuy rằng vương vấn Oanh Hồng cô nương, nhưng chỉ là tham luyến sắc đẹp của cô ta mà thôi. Vu Đan là kẻ đa tình, lại cực kỳ ham mê nữ sắc. Hắc giữ Oanh Hồng kia lại bên người cũng chỉ khoảng hai năm nay mà thôi. Nghĩ lại xem, đối với hắc, một công chúa Đại Hán sao lại không có sức hấp dẫn hơn một nữ tử phong trần chứ?”

Lúc này Hồ Mặc mới giật mình. Tuy rằng ở trên chiến trường là một dũng tướng nhưng đối với những chuyện liên quan tới sự tính toán tỉ mỉ thế này thì Hồ Mặc vẫn còn nhiều khiếm khuyết. Mượn nhị vương tử Vu Đan mà nói, theo như phân tích của Hách Liên Ngự Thuấn thì hắc luôn luôn theo đuổi nữ sắc, đây là thiên tính không cách nào thay đổi được. Nhớ trước kia, hắc còn mê luyến Đề Nhã quận chúa, nhưng sau đó bị Oanh Hồng mê hoặc liền quên luôn Đề Nhã. Cho nên đối với người mới mẻ như công chúa Đại Hán, sao hắc có thể vì Oanh Hồng mà cự tuyệt chứ?

Nghĩ một hồi, hàng lông mày của Hồ Mặc lại nhíu chặt lại, “Vương gia, thuộc hạ thực không hiểu, nếu không phải do nhị vương tử làm thì rốt cuộc ai mới là người xuống tay với công chúa?”

Gương mặt Hách Liên Ngự Thuấn lúc này cũng dâng lên một nét suy tư, ánh mắt cũng hơi nheo lại, “Chỉ sợ là không phải đơn giản đối phó với công chúa như vậy!”

“Ý của vương gia là...?”

“Là có người, không muốn để Dạ Nhai Tích đến Hung Nô.” Hách Liên Ngự Thuấn thản nhiên nói.

Hồ Mặc lại càng sửng sốt, “Mục đích của kẻ đó là Dạ Nhai Tích sao? Vậy thuộc hạ lại càng hồ đồ. Vương gia lúc trước luôn hoài nghi nhị vương tử đã độc chết Hàn Thiên Tử, nay lại có người rình rập Dạ

Nhai Tích như vậy, mà kẻ đó cũng không phải Nhị vương tử, vậy...”

“Rất đơn giản, chỉ cần công chúa Đại Hán ngộ hại, ngoại trừ Nhị vương tử gặp khó khăn thì người bất lợi nhất chính là Dạ Nhai Tích. Tuy Dạ Nhai Tích không phải người trong triều đình, hẳn cũng không cần về cung phục mệnh, cũng không cần tới Hung Nô nữa. Nhưng dù sao hoà thân cũng là việc làm khiến quan hệ giữa Đại Hán và Hung Nô dịu đi đôi chút. Kẻ giấu mặt đó muốn dùng một hòn đá ném trúng hai con chim, một kế hoạch chu đáo như vậy, sao Vu Đan có thể nghĩ ra chứ?” Hách Liên Ngự Thuấn hừ lạnh một tiếng, trong mắt lại dâng lên sự phức tạp.

“Chỉ tiếc người đứng sau lưng thao túng hết thảy này lại quên mất một chuyện, đó là Dạ Nhai Tích nhất định sẽ nghĩ cách tới được Hung Nô.”

Hồ Mạc nghĩ một chút rồi nói tiếp, “Bởi vì Dạ Nhai Tích muốn nói cho Sở cô nương chuyện liên quan đến việc Hàn Thiên Tử ngộ hại?”

“Không! Lăng Thường từ trước khi bị bản vương bắt được thì đã biết chuyện đó rồi!” Hách Liên Ngự Thuấn thản nhiên nói.

Hồ Mạc lúc này mới cảm thấy khiếp hãi, hẳn không nghĩ tới Sở Lăng Thường trông bề ngoài mềm mại yếu ớt như vậy nhưng lại có thể che dấu tâm tư sâu kín đến thế.

“Vương gia, vậy...”

“Kẻ đứng sau tất cả chuyện này đã quên rằng Dạ Nhai Tích tuyệt đối sẽ không ngồi yên không quản đến Sở Lăng Thường. Có lẽ kẻ đó muốn trì hoãn kế hoạch của Dạ Nhai Tích nhưng mà Dạ Nhai Tích sẽ rất nhanh chóng tìm tới nơi này.”

Tâm tư Hồ Mạc khẽ run lên, nhẹ giọng nói, “Vương gia, xem ra mọi chuyện sẽ rất nhanh chóng có sự chuyển biến.”

Hách Liên Ngự Thuấn khẽ cười, thông dong bình thản lên tiếng, “Có chuyển biến vẫn tốt hơn là không có chút chuyển biến nào!”

Một cơn gió nhẹ thổi qua, đem hàng vạn cánh hoa tung bay theo gió.

Đây là lần đầu tiên Sở Lăng Thường đi vào hoàng thành. Mặc dù nơi này không lớn như Hán cung nhưng mỗi nét kiến trúc đều mang đậm khí chất cường hãn phương Bắc. Khắp các điện đều có thị vệ tuần tra với những thanh trường mâu dài nhọn hoắt, phản chiếu lên những tảng đá xanh còn có thể thấy bóng dáng của đám cung nữ. Bọn họ vừa nói vừa cười, thậm chí trước mặt người khác cũng không chút kiêng kỵ. So với vẻ nghiêm túc ở Hán cung thì nơi này thực có thêm vài phần nhân khí.

Quyển 5 - Chương 7: Rốt cục ngày đó đã nói gì?

Viên quan dẫn đường xem chừng không biết tiếng Hán nhưng vẫn luôn duy trì nụ cười trên môi, cung kính dẫn lối cho Sở Lăng Thường. Suốt dọc đường đi, thỉnh thoảng lại có vài tốp cung nữ đi qua, bọn họ hiển nhiên đều kinh ngạc trước dung mạo khuynh quốc của nàng nên đều len lén bàn luận. Cảnh tượng này lại khiến nàng bất giác nhớ tới lúc vừa mới đặt chân vào Hán cung.

Sở Lăng Thường vẫn duy trì dáng vẻ trầm mặc, mỗi lần đi qua một cung điện nàng đều ghi nhớ thật kỹ. Mặc dù không biết tiếng Hung Nô, nhưng hình dáng của mỗi cung thể nào, lối đi ra sao nàng vẫn có thể nhớ rõ.

Bỗng nhiên từ bên cạnh chợt vang lên một thanh âm có chút quen tai khiến viên quan dẫn đường lập tức dừng bước. Quay đầu nhìn lại thì thấy người vừa đánh động là nhị vương tử Vu Đan.

Viên quan vội vàng quỳ xuống vấn an, còn Sở Lăng Thường vẫn không nói một lời, chỉ lặng lẽ đứng yên đó.

Vu Đan nhìn Sở Lăng Thường rồi nâng tay lên ra hiệu cho viên quan dẫn đường, ông ta hiểu ý lập tức lùi sang một bên.

Sở Lăng Thường không nghĩ tới ở nơi này sẽ gặp phải Vu Đan nên chỉ lặng thinh với vẻ mặt bình thản.

Vu Đan cũng không vội mở miệng, chỉ tỉ mỉ đánh giá nàng từ trên xuống dưới, hồi lâu sau mới than nhẹ một câu lộ rõ ý tiếc nuối...

“Chắc chắc, thật đáng tiếc....”

Sở Lăng Thường biết trong lời hăn nhất định có ẩn ý nên chỉ cười khẽ, “Không biết nhị vương tử có ý gì khi nói vậy?”

Ánh mắt của Vu Đan dừng lại trên gương mặt nàng, “Bản vương chính là nghĩ không ra, cô nương là một giai nhân khuynh quốc như vậy, sao lại cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh Tả hiền vương? Hăn rốt cuộc có điểm nào tốt? Phải biết rằng, với nhan sắc của cô nương nếu ở lại bên cạnh Thiên Vu, cô muốn gì sẽ được đấy.”

Hàng lông mày thanh tú của Sở Lăng Thường hơi nhíu lại, hiển nhiên là những lời của Vu Đan khiến nàng cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Nàng dừng lại một chút, nhẹ nhàng nói, “Nhị vương tử nếu không có chuyện gì quan trọng, vậy Lăng Thường xin cáo từ. Thiên Vu đã tuyên gặp nên không dám chậm trễ, xin thứ lỗi!” Nói xong, nàng lập tức xoay người rời đi.

“Bản vương cho phép ngươi đi sao?” Vu Đan vươn tay ra chặn đường Sở Lăng Thường, hăn nhìn nàng không chớp mắt rồi cất tiếng cười lạnh, “Lá gan của ngươi quả nhiên không nhỏ chút nào. Ngươi không thật sự nghĩ rằng Tả hiền vương sẽ là chỗ dựa vững chắc của mình đấy chứ? Ngươi tưởng gả cho hăn sẽ bình an vô sự sao? Bản vương khuyên ngươi nên thức thời một chút. Dựa vào hăn, chi bằng dựa vào bản vương còn hơn.”

Trái tim Sở Lăng Thường không khỏi đập loạn lên, gương mặt vốn tĩnh lặng cũng trở nên biến đổi. Hăn đang nói cái gì vậy? Nàng gả cho Hách Liên Ngự Thuấn? Hăn đang nói bậy bạ gì thế?

Vu Đan thấy nàng không nói gì thì lại tưởng rằng nàng đang cân nhắc lời nói của hăn. Nét mặt hăn liền hiện rõ nụ cười, đưa tay nâng

cầm nâng lên, ngữ điệu cũng trở nên nhẹ nhàng...

“Thế nào? Sở Lăng Thường, bản vương biết nàng ở lại bên cạnh Hách Liên Ngự Thuấn nhất định có mục đích. Nữ nhân thông minh như nàng sao lại cam tâm tình nguyện gả cho Hách Liên Ngự Thuấn chứ? Vậy đi, hai chúng ta hợp tác, chỉ cần mỗi ngày nàng đem những chuyện của Hách Liên Ngự Thuấn nói cho bản vương, bản vương đảm bảo rằng khi mọi chuyện thành công, nàng muốn gì được đó.”

Lúc này Sở Lăng Thường mới hiểu rõ được ý tứ của Vu Đan. Hắn nói nàng cam tâm tình nguyện gả cho Hách Liên Ngự Thuấn? Những lời này thực kỳ quái. Bất giác, nàng lại nhớ tới câu mà Y Trĩ Tà đã từng hỏi. Chẳng lẽ, Vu Đan đang nói tới chuyện ở dạ tiệc hôm trước?

Khi đó Vu Đan hỏi Hách Liên Ngự Thuấn một câu, mà sau khi Hách Liên Ngự Thuấn trả lời thì cả đại diện đều trở nên tĩnh lặng. Nàng thậm chí còn nhớ rõ nét mặt của những người ở đó, có nét mặt đầy khiếp sợ, có nét mặt không dám tin. Lúc Hách Liên Ngự Thuấn thay nàng uống rượu cũng từng nói một câu, lúc đó mọi người đều cười lớn, ngay cả Vu Đan cũng cười, chỉ là trong nụ cười của hắn có hàm ý châm chọc.

Châm chọc, tuyệt đối là châm chọc, nàng có thể nhận rõ ràng.

“Nhị vương tử muốn mua chuộc ta?” Từ tận đáy lòng, Sở Lăng Thường không khỏi thầm cười lạnh. Cho dù cần sự giúp đỡ thì nàng cũng tuyệt đối không tìm hắn. Nhưng hiện giờ nàng thực rất muốn biết lúc đó Hách Liên Ngự Thuấn đã nói gì.

Nhưng làm sao để có thể biết được chuyện đó?

“Mua chuộc thì hơi khó nghe, ta chỉ là cùng Sở cô nương hợp tác mà

thôi.” Bàn tay của hắn rời khỏi cầm nàng nhưng lại thuận thế kéo nàng lại gần, “Hách Liên Ngự Thuấn có thể cho nàng cái gì, bản vương cũng có thể cho được. Thứ hắn không thể cho được bản vương cũng có thể. Nàng phải biết rằng, tại hoàng thành này ai mới là người gần Thiên Vu nhất? Chính là bản vương, bản vương vẫn luôn ở tại hoàng thành này, muốn Thiên Vu bất hòa với Hách Liên Ngự Thuấn chẳng phải là chuyện dễ dàng lắm sao?”

Sở Lăng Thường khẽ cười nhẹ, kín đáo lui về sau từng bước, né tránh sự thân cận của hắn rồi nhìn thẳng hắn...

“Nếu trí nhớ của nhị vương tử không kém thì hắn vẫn nhớ rõ câu mà Tả hiền vương đã nói ở dạ tiệc hôm đó!”

Vu Đan khẽ nhíu mày, “Nhớ rõ, bản vương đương nhiên nhớ rõ. Lúc đó, bản vương vốn chỉ nghĩ rằng hắn bắt nàng làm tù binh mà thôi, không ngờ hắn ở tại yến hội trước mặt mọi người nói cái gì chứ. Hắn nói rằng hai người trên đường về thành đô đã sớm thành thân. Bản vương định thăm dò thì không ngờ hắn lại chủ động thay nàng uống rượu. Giờ khắc đó, bản vương biết rõ nàng tuyệt đối không phải một nữ tử bình thường. Hách Liên Ngự Thuấn là người luôn không gần nữ sắc, vậy mà lại bị nàng làm cho thần hồn điên đảo, thật sự không đơn giản.”

Trái tim Sở Lăng Thường lại đập loạn lên.

Lúc này nàng mới rõ những lời Hách Liên Ngự Thuấn đã nói tại dạ tiệc. Hắn, sao có thể mặt dày tới mức đó!

Theo những gì Vu Đan vừa nói, nàng đại khái có thể đoán ra những lời của Hách Liên Ngự Thuấn. Hắn là Vu Đan đã ám chỉ tại sao một tù binh chiến tranh lại không bị áp giải vào đại lao trong cung mà câu trả lời của Hách Liên Ngự Thuấn đại khái là....bọn họ đã sớm thành

thân.

Cho nên, khi Vu Đan thấy Hách Liên Ngự Thuấn chủ động uống rượu thay nàng mới có thể châm biếm như vậy. Hắn cười là vì một thiết kỵ đại tướng quân tung hoành trên lưng ngựa lại có thể khom lưng trước một nữ nhân như vậy.

Ánh mắt Sở Lăng Thường tràn ngập sự bối rối, bất giác nhớ lại khung cảnh lúc ở dạ yến, hắn hiên ngang nói ra những lời này, mà nàng lại hết một kẻ ngốc thờ ờ, chỉ bởi nghe không hiểu những lời của hắn, nếu không chắc hắn nàng đã hoảng hốt bỏ chạy từ lâu rồi.

Sao hắn có thể nói nàng đã gả cho hắn chứ?

Giờ nghĩ lại những lời của Y Trĩ Tà thì cũng khó trách vì sao ông ta lại định dạy tiếng Hung Nô cho nàng.

“Nếu nhị vương tử đã biết ta gả cho Tả hiền vương, vậy cần gì phải phí lời?” Nàng cố ổn định lại tâm tình, chậm rãi lên tiếng.

“Một nữ tử có thể quét sạch mười vạn đại quân sao lại cam tâm tình nguyện gả đi như vậy chứ?” Vu Đan cười cười, “Bản vương tin tưởng nàng mê hoặc Hách Liên Ngự Thuấn là có mục đích. Hắn còn có thể vì nàng mà đắc tội với Thiên Vu để bị nhốt vào đại lao, có thể thấy nàng đã tốn không ít công phu trên người hắn. Vậy sao không giúp cho bản vương một tay chứ?”

Lời này của Vu Đan lại khiến tâm tư của Sở Lăng Thường dậy sóng. Gì chứ? Hách Liên Ngự Thuấn bị nhốt vào đại lao là vì nàng?

Sắc mặt Sở Lăng Thường hơi ngẩn ra, tâm tư lại càng bồn loạn, một nỗi bàng hoàng cơ hồ sắp phá tan lồng ngực nàng lao ra ngoài, nhưng lại có một chút xúc động, nàng rất muốn hỏi Hách Liên Ngự

Thuấn xem rốt cục hắn làm vậy là vì cái gì?

“Sao thế? Sở Lăng Thường, tài hoa của nàng như vậy mà để mai một ở vương phủ thì thực đáng tiếc. Hoàng thành hùng vĩ kia mới là nơi thuộc về nàng.” Vu Đan tiếp tục thuyết phục.

Rốt cục, Sở Lăng Thường cũng ngẩng đầu lên, nụ cười nở rộ trên môi khiến từ trong mắt Vu Đan vô thức dâng lên một sự hoảng hốt.

“Nhị vương tử có thể cho ta thứ mà Tả hiền vương không thể?”

“Phải, chỉ cần nàng hợp tác với ta, đem Tả hiền vương kia kéo xuống, đến lúc đó bản vương sẽ là Thiên Vu tương lai. Nàng muốn cái gì, bản vương sẽ cho nàng cái đó.” Vu Đan có chút si mê nhìn nàng, trong lòng thầm tán thưởng nhan sắc mỹ lệ.

Quyển 5 - Chương 8: Mệnh phù quyền lực

Sở Lăng Thường nhìn thẳng Vu Đan, đôi mắt trong veo cực kỳ nhu hòa tựa như mười dặm hoa đào trong sân Cẩm lâu. Một lát sau, ánh mắt nàng khẽ lưu chuyển, toát lên những tia sáng long lanh tựa sương sớm, giọng nói thanh đậm nhưng đầy kiên định vang lên, “Được, thứ ta muốn là binh quyền của Tả hiền vương, nhị vương tử có cho được hay không?”

Vẻ mặt đang tươi cười của Vu Đan lập tức biến đổi.

“Nhị vương tử chắc là không làm được rồi? Nếu không làm được thì sao gọi là có thành ý chứ?” Thanh âm của nàng vẫn nhẹ nhàng như nước nhưng lại tràn ngập ý châm chọc.

“Ngươi...” Lúc này Vu Đan mới hiểu là đang bị nàng bốn cột. Hắn tức khí túm chặt lấy cánh tay nàng, giọng nói âm ngoan liền vang lên, “Ngươi cho là ở lại bên cạnh Hách Liên Ngự Thuấn thì sẽ có thể sao?”

“Không thể!” Sở Lăng Thường lạnh nhạt nhìn hắn, cất tiếng, “Đúng như lời nhị vương tử, Hách Liên Ngự Thuấn mê luyện ta, vậy vì sao ta lại cần hao tổn nhiều tâm tư như vậy? Chỉ cần có thể khống chế được Tả hiền vương kia, vậy nắm binh quyền trong tay hay không đâu có gì khác nhau?”

“Sở Lăng Thường, ngươi quả nhiên là một nữ nhân âm độc!” Vu Đan lạnh lùng nói.

“Chẳng qua là thuận theo thiên mệnh mà thôi!” Sở Lăng Thường cũng chẳng buồn quan tâm đến sự đánh giá của Vu Đan, nàng chỉ hờ hững nhìn lướt hắt, “Cho nên nhị vương tử nên thu lại tâm tư của mình thì tốt hơn. Xét tình hình tại dạ tiệc hôm trước, ta khuyên nhị vương tử nên thận trọng với lời nói của mình một chút. Nếu không, chẳng những không được lợi ích gì mà còn mất mạng có ngày.”

Vu Đan sao có khả năng phân tích ẩn ý trong lời nói của Sở Lăng Thường. Chỉ nghe thấy lời cuối cùng của nàng rằng hắt sẽ có ngày mất mạng thì liền cảm thấy tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, “Sở Lăng Thường, ngươi cho rằng mình là thần tiên, có thể quyết định sinh tử của người khác sao?”

“Ta không phải thần tiên!” Vẻ mặt Sở Lăng Thường vẫn cực kỳ lạnh nhạt, nụ cười thản nhiên khẽ ẩn hiện trên môi, “Ta chẳng qua có thể thông hiểu chút số mệnh mà thôi. Nhị vương tử tự bảo trọng!”

“Ngươi...” Sắc mặt Vu Đan liền tái nhợt, “Sở Lăng Thường, ngươi đừng vội đắc ý!”

Ra mắt Thiền Vu xong xuôi, Sở Lăng Thường liền được ban ngồi. Nàng còn thấy một nữ nhân ăn mặc rất hoa lệ ngồi bên cạnh Thiền Vu. Trong lòng nàng cũng hiểu rõ đó chính là phu nhân nguyên phối của Thiền Vu - Yên thị. Nhị vương tử Vu Đan cũng chính do bà ta sinh ra.

Yên thị cũng không quá xinh đẹp nhưng ánh mắt cực kỳ uy nghiêm. Bà ta ngồi ngay ngắn ở đó, cho dù không nói lời nào cũng có thể cảm nhận được khí phách mạnh mẽ.

Sau khi chẩn bệnh, Sở Lăng Thường thẳng thắn nói với Thiền Vu thường ngày phải chú ý điều chỉnh tâm trạng. Chinh chiến nhiều năm đã khiến ông ta nuôi dưỡng tinh thần cảnh giác cao độ, nếu không cẩn thận điều tiết thì ứ khí tích tụ sẽ ảnh hưởng tới tỳ, dạ dày, khiến sức khỏe ngày càng giảm sút. Nàng còn kê một đơn thuốc để ông ta sai người chuẩn bị.

Yên thị chỉ lẳng lặng ngồi đó nhìn Sở Lăng Thường mà không nói gì. Hung Nô tuy rằng không có tư tưởng trọng nam khinh nữ nhưng dù là thê tử thân cận nhất của Thiền Vu thì cũng không thể lạm quyền, đối với việc quốc gia đại sự cũng không có quá nhiều quyền phát ngôn.

Thiền Vu Quân Thần sai người chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa xong xuôi liền nhìn về phía Sở Lăng Thường, cất lời từ tận đáy lòng, “Sở cô nương mới mười sáu tuổi đã có năng lực như vậy, có thể nói là nhân tài hiếm có trên đời!”

Sở Lăng Thường lịch sự đáp lễ nhưng trong lòng cũng hiểu rõ, Thiền Vu mời nàng tới xem bệnh chỉ là giả, ông ta còn có mục đích khác nữa.

“Y thuật của Sở cô nương cao minh như vậy, có nghĩ tới chuyện ở lại hoàng thành hay không?” Thiền Vu Quân Thần thẳng thắn mở lời.

Yên thị quay đầu nhìn thoáng qua Thiền Vu Quân Thần nhưng vẫn không nói gì.

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng thi lễ, “Trong hoàng thành cũng không thiếu ngự y. Thiền Vu lệnh cho Lăng Thường ở lại hoàng thành như vậy chẳng phải sẽ khiến các ngự y không có cơm ăn sao? Chuyện thất đức như vậy, thứ cho Lăng Thường không thể làm được.”

Thiền Vu Quân Thần cười ha ha, sắc mặt Yên thị cũng chuyển thành nhu hòa hơn.

“Lăng Thường à Lăng Thường, cô nương thật sự là một nữ tử có tâm, nếu không đã chẳng khiến hoàng nhi của ta thần hồn điên đảo như vậy.”

Sắc mặt Sở Lăng Thường nổi lên sự xấu hổ, xem ra mọi người đã hiểu lầm thật sâu đậm.

Thiền Vu Quân Thần nhìn ra vẻ mặt của nàng nên cười nói, “Loại chuyện đó không có gì phải ngượng cả, từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, tuy rằng ta rất muốn mời nhân tài như cô nương ở lại bên cạnh nhưng hoàng nhi của ta nhất định sẽ không đáp ứng. Cô nương đã cùng Hách Liên Ngự Thuấn thật lòng yêu nhau, ta cũng nên tôn trọng ý tứ của nó mới phải.”

Sở Lăng Thường cảm thấy có chút không thoải mái khi nghe những lời thẳng thắn như vậy, may mắn là nàng vừa biết rõ mọi chuyện từ miệng Vu Đan, nếu không hẳn lúc này sẽ không rõ ý tứ trong lời nói của Thiền Vu.

Thiền Vu Quân Thần khẽ thở dài một tiếng...

“Nhưng dù sao lúc trước Ngự Thuấn cũng đã hòa thân. Ta biết Ngự Thuấn không hài lòng với công chúa, nhưng dù sao cô ấy cũng là vương phi được cưới hỏi đàng hoàng. Lăng Thường, ta nghĩ hôn sự của cô nương cùng Ngự Thuấn khó có thể làm lớn được.”

“Thiền Vu, ta cùng hắn không phải là...” Sở Lăng Thường không nén được lại suýt nói ra, nhưng thấy Yên thị nghi ngờ nhìn mình chằm chằm thì lại đem những lời phía sau nuốt trở lại, “Lăng Thường cùng Tả hiền vương không để ý đến hình thức hôn sự!”

Yên thị là mẹ ruột của Vu Đan, mẫu tử liền tâm, mà Vu Đan lại sớm có lòng muốn thế chỗ của Hách Liên Ngự Thuấn nên đương nhiên mẫu thân của hắn cũng sẽ coi Hách Liên Ngự Thuấn là cái đinh trong mắt. Cho nên, nàng càng phải thận trọng từ lời nói tới việc làm mới được.

Nghĩ đến đây, Sở Lăng Thường lại cảm thấy kinh ngạc, nàng đang để ý đến sự an toàn của hắn sao?

Thiên Vu Quân Thần nghe vậy thì cảm thấy rất vừa lòng, nghĩ một chút rồi nói, “Ngự Thuấn ở bên cạnh ta nhiều năm như vậy, ta chưa từng thấy nó để ý tới một nữ tử nào. Nay nó có thể yêu thương cô nương thâm trọng như vậy ta cũng thấy yên tâm. Chỉ là nhân tài Quỷ Cốc phái lại để uổng phí như vậy thật sự đáng tiếc.”

Hiện giờ Thiên Vu Quân Thần đã không còn cảm thấy nóng vội nữa, nàng cùng Hách Liên Ngự Thuấn thành thân đương nhiên nàng cũng trở thành người Hung Nô. Xưa nay nữ tử người Hán đều xuất giá tòng phu, chỉ cần nàng ở lại Hung Nô thì đã quá tốt rồi, cho dù nàng không bày mưu tính kế cho Hung Nô thì cũng không sợ nàng thay đổi, giúp nước khác đối phó với Hung Nô nữa.

Dù sao vị hôn phu của nàng cũng là Tả hiền vương của Hung Nô.

Cho dù bọn họ không tổ chức đại hôn nhưng nàng cũng là thê tử của hắn.

Sở Lăng Thường bình thản nhẹ nhàng lên tiếng, “Thiên Vu có lòng bao dung, có tâm thu nạp hiền tài thực khiến Lăng Thường kính nể, Lăng Thường mặc dù không ở hoàng thành nhưng nếu Thiên Vu cần, Lăng Thường nhất định sẽ tận sức.”

‘Hay! Hay lắm!’ Thiên Vu Quân Thần rốt cục cũng tin tưởng Sở Lăng Thường thật lòng yêu Hách Liên Ngự Thuấn, khoái trá nói, “Lời của cô nương thật đúng ý ta. Một khi đã vậy, thân thể của ta cũng cần cô nương chần trệ, vậy đi, ta đặc ban quyền lực cho cô nương, về sau cô nương vào hoàng thành này không cần phải thông báo trước, được chứ?”

Sở Lăng Thường kín đáo che lấp nét vui mừng trong mắt, cúi người thi lễ, “Tiểu nữ đâu có tài đức gì để được Thiên Vu tín nhiệm như vậy?”

“Lăng Thường, không cần khiêm tốn. Tuy rằng cô nương không phải vương phi, nhưng ở trong lòng Ngự Thuấn cô nương đã sớm có vị trí đó rồi. Đặc quyền này coi như một lễ vật ta tặng cho cô nương mà thôi. Hơn nữa, không phải cô nương vẫn đang đeo mệnh phù của Ngự Thuấn trên cổ sao?”

Sở Lăng Thường kinh ngạc theo bản năng đưa tay sờ lên cổ, quả nhiên miếng ngọc bội hơi lộ ra mà Thiên Vu Quân Thần tinh mắt nên đã sớm nhìn thấy.

“Cái này...”

Quyển 5 - Chương 9: Phòng chữ Thiên

“Không cần phải ngạc nhiên! Mệnh phù này là thứ mà biết bao người muốn có được, không ngờ Ngự Thuấn lại tặng cho cô nương. Có thể thấy trong lòng nó, cô nương có một vị trí hết sức quan trọng. Chỉ cần cô nương cầm mệnh phù này thì đã có thể ra vào khu vực trọng địa của hoàng thành rồi. Nếu Ngự Thuấn có thể tin tưởng cô nương, ta cũng đương nhiên tin tưởng.” Thiên Vu Quân Thần hiểu sai ý nghĩa vẻ mặt của Sở Lăng Thường, còn lầm tưởng rằng nàng khủng hoảng như vậy là do lo ngại sẽ bị giáng tội.

Nhìn ánh mắt ngời sáng có thần của Thiên Vu Quân Thần, tâm trạng Sở Lăng Thường chợt trở nên căng thẳng. Thái độ của ông ta ôn nhu thân tình như vậy, nếu như biết được những việc nàng làm đều có mục đích, liệu Thiên Vu còn giữ được ánh mắt hiền hoà như vậy nữa hay không?

Hàn huyên thêm một lúc, tuy rằng Thiên Vu rất hy vọng có thể nghe được từ miệng Sở Lăng Thường vận mệnh quốc gia mình nhưng rốt cục vẫn không thể mở miệng hỏi nàng. Sở Lăng Thường đem hết sự biến đổi tâm tư của Thiên Vu thu vào trong mắt, bình thản cùng ông ta nói chuyện phiếm.

Cuối cùng, Thiên Vu Quân Thần nhìn về phía nàng, vẻ mặt hiện rõ sự mất tự nhiên, muốn nói gì đó lại ngập ngừng.

Sở Lăng Thường thấy vậy cũng không hề thúc giục, chỉ kiên nhẫn chờ ông ta cất tiếng hỏi.

Thật lâu sau, Thiền Vu Quân Thần mới khẽ hắng giọng hỏi, “Nam Hoa, nàng ấy sao rồi?”

Câu hỏi này của Thiền Vu khiến Sở Lăng Thường ngây người mất một lúc. Nam Hoa? Ông ta hỏi tình hình của Nam Hoa công chúa?

Thấy Sở Lăng Thường không lập tức trả lời, Thiền Vu Quân Thần liền bổ sung thêm, “Trước buổi dạ yến, ta thấy nàng ấy bị thương, về sau nghĩ lại thì thấy chắc hẳn là do Ổ Giai gây ra. Hiện giờ không biết thương thế đã khôi phục ra sao rồi?”

Lúc này Sở Lăng Thường mới hiểu được nguyên nhân ngày đó Nam Hoa không tham dự dạ yến. Một phần nguyên nhân là do bị thương, nhưng quan trọng hơn cả là cô ấy đã gặp gỡ Thiền Vu.

Sở Lăng Thường khẽ chớp nhẹ hàng mi, nhẹ nhàng trả lời, “Lăng Thường chưa đi thăm công chúa. Hôm nay sau khi về phủ sẽ đi thăm cô ấy, xin Thiền Vu yên tâm!” Nói xong, nàng ngẩng đầu, ánh mắt hơi ngừng lại trên gương mặt Thiền Vu.

Quả nhiên Thiền Vu nghe xong câu nói cuối của nàng thì sắc mặt hiện lên chút xấu hổ, cười cười rồi không nói gì nữa.

Trong lòng Sở Lăng Thường chợt dâng lên một mối nghi hoặc.

Ra khỏi đại điện, Sở Lăng Thường nhẹ nhàng thở một hơi dài. Nhớ tới câu nói cuối của Thiền Vu Quân Thần, tâm tình của nàng lại hơi trầm xuống.

Trước buổi dạ yến, Nam Hoa công chúa bị thương lại bị Thiền Vu Quân Thần biết được. Vương phủ lớn như vậy, đó thật sự là trùng

hợp sao?

Đang mãi nghĩ ngợi, chợt một cung nữ tiến lên, nhẹ nhàng khom người chào nàng, “Sở cô nương, thật may cô nương còn chưa rời đi. Xin mời cô nương cùng nô tỳ đến một nơi!”

“Là nơi nào vậy?” Sở Lăng Thường khẽ hỏi.

Cung nữ kia cũng mỉm cười, “Là Yên thị muốn gặp Sở cô nương!”

Yên thị?

Là nữ nhân ở trên đại điện không hề mở miệng nói chuyện kia?

Sở Lăng Thường hơi trầm ngâm rồi gật đầu, đi theo sự dẫn đường của cung nữ.

Đoàn hộ tống công chúa đã đi tới trấn Thanh Long. Thị trấn nhỏ này đã tồn tại mấy trăm năm nay, bách tính an cư lạc nghiệp, đôn hậu thuần phác. So với tình hình loạn lạc bên ngoài thì nơi này quả thực đầy sinh khí.

Trước kia, Dạ Nhai Tích đã từng tới thị trấn nhỏ này. Bởi yêu thích sự yên ả của nó nên Dạ Nhai Tích cũng từng lưu lại đây một thời gian. Bởi thị trấn khá nhỏ nên mọi người hầu như đều quen biết nhau khiến không khí vô cùng thân thiện. Khách điểm tại trấn này cũng không nhiều, lớn nhỏ chỉ có hai cái. Dạ Nhai Tích chọn một khách điểm trong số đó rồi bảo chủ quán quầy lưu ý chăm sóc ngựa cẩn thận.

Thực ra không cần Dạ Nhai Tích căn dặn thì chủ quán quầy cũng sẽ

làm những việc đó. Ông ta vốn quen với Dạ Nhai Tích, mà trong khách điểm lúc này cũng không có nhiều khách trọ nên đã chuẩn bị rượu cùng đồ ăn ngon nhất để khoản đãi. Thanh Tụ tính tình hồ hởi, có thể dễ dàng kết bạn với người khác nên thấy mọi chuyện đều vô cùng tốt đẹp.

Dạ Nhai Tích cũng không phải người so đo tính toán, đối với bằng hữu luôn vô cùng hào sảng nên đương nhiên có bạn hữu trong khắp thiên hạ. Thu xếp cho công chúa xong xuôi, Dạ Nhai Tích dẫn theo Thanh Tụ tuần tra một vòng quanh khách điểm rồi mới yên tâm. Chương quầy cũng hiểu được nỗi băn khoăn đó nên cũng gọi tất cả tiểu nhị tới gác đêm, hy vọng các vị quan gia đã vất vả cả một ngày đường có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Dạ Nhai Tích thực sự cảm động trước chân tình này của chương quầy. Lang bạt giang hồ, đúng là không thể thiếu bằng hữu.

Phòng của công chúa ở tầng trên, thuộc dãy phòng chữ Thiên, là loại phòng thượng đẳng. Bọn nha hoàn thân cận cũng theo thứ tự mà thu xếp ổn thoả, Dạ Nhai Tích mới cảm thấy yên tâm phần nào.

Đêm xuống, cả trấn chìm vào sự tĩnh lặng, thỉnh thoảng chỉ có vài tiếng chó sủa vang lên, tiếng gõ mõ báo canh văng vẳng. Dạ Nhai Tích vẫn không hề ngơi nghỉ, ngồi bên bàn ở đại sảnh dưới lầu, trên bàn là một vò Nữ nhi hồng lâu năm vừa khai cùng với đồ nhắm được đầu bếp tỉ mỉ chuẩn bị.

Dạ Nhai Tích vốn không mê rượu, ngồi uống rượu như vậy cũng chỉ là tự nhắc nhở bản thân mà thôi.

Nhập một ngụm Nữ nhi hồng, cảm giác cay xè xộc lên trong miệng khiến Dạ Nhai Tích thoáng nhìn lên phía trên lầu. Khung cảnh yên tĩnh hiện giờ lại khiến Dạ Nhai Tích nghĩ tới chuyện lúc ở chợ. Bởi

không muốn dính líu tới phiền toái, bọn họ đã đi suốt đêm tới trấn Thanh Long này, giờ nghỉ lại, Dạ Nhai Tích mới có tâm tình suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện.

Xét theo cách thức sử dụng roi cùng chiêu thức thì đối phương chắc chắn là người Hung Nô.

Nhưng Dạ Nhai Tích lại nghĩ không ra, rốt cục là kẻ nào muốn mưu hại công chúa? Hay là...

Ngón tay cầm chén rượu chợt cứng đờ, đôi mắt Dạ Nhai Tích hơi nheo lại. Có lẽ mục tiêu của bọn chúng chính là Dạ đại tướng quân này.

Rốt cục kẻ đó là ai?

Nếu như vậy, Lăng Thường ở Hung Nô liệu có gặp nguy hiểm hay không?

Dạ Nhai Tích thực sự không biết lần này tới Hung Nô có thể thuận lợi gặp Sở Lăng Thường hay không? Nếu nàng là tù binh, hẳn là phải lén đột nhập vào hoàng thành thiên lao mới có cơ gặp mặt.

Nghĩ tới Sở Lăng Thường, Dạ Nhai Tích lại lơ đãng nhớ tới một nữ tử khác.

Ánh mắt của nữ tử đó như có nét ai oán, lại giống như đang cất giấu một bí mật nào đó. Dạ Nhai Tích không cách nào xoá được hình bóng của nữ tử đó trong đầu óc mình. Chỉ cần nữ tử đó liếc mắt một cái, tâm tình của Dạ Nhai Tích đã trở nên rối loạn.

Không biết nữ tử đó giờ ra sao?

Nơi ngực chột nhói lên một cái, mi tâm cũng dâng lên một chút phiền muộn, Dạ Nhai Tích cầm lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Vừa buông chén xuống, từ hướng phòng chữ Thiên chột truyền tới một tiếng kêu sợ hãi.

Là công chúa!

Dạ Nhai Tích lập tức đề cao cảnh giác, thân hình cao lớn bật dậy, sử dụng khinh công sải bước lên lầu hai, đi tới dãy phòng chữ Thiên thì lại thấy bên trong yên tĩnh không chút tiếng động.

Lẳng lẳng rút trường kiếm ra khỏi vỏ, ngón tay thon dài của Dạ Nhai Tích khẽ đẩy nhẹ cửa phòng rồi mạnh mẽ xông vào.

Bên trong phòng lại hoàn toàn tĩnh lặng.

Dường như tiếng kêu vừa rồi chỉ tồn tại trong giấc mộng mà thôi.

Ngược lại, Dạ Nhai Tích chột cảm thấy trong phòng có gì đó quỷ dị. Đường như ngoài công chúa cùng bản thân mình, trong phòng còn có một người khác. Nói cách khác, trong phòng công chúa có người!

Lập tức đề cao cảnh giác, Dạ Nhai Tích nhìn xung quanh hết lượt, phòng chữ Thiên được cấu tạo bởi phòng ngủ phía trong và phòng khách phía ngoài. Cánh cửa mà Dạ Nhai Tích vừa bước qua là cửa phòng khách. Phòng này không hề thấp đèn nên tối đen như mực. Đợi cho hai mắt thích ứng với ánh sáng hắc ám, Dạ Nhai Tích lại phát hiện từ phía phòng ngủ có ánh sáng mờ mờ. Đây rõ ràng là chuyện kỳ quái bởi dãy phòng chữ Thiên vừa nãy đã tắt hết đèn.

Tiếng kêu vừa rồi xem ra truyền tới từ phòng ngủ.

Dạ Nhai Tích nhẹ nhàng bước tới, men theo ánh sáng mong manh kia tiến lại. Nếu trong phòng công chúa có người, vậy ắt hẳn người đó đang ở trong phòng ngủ, có lẽ đang khống chế công chúa?

Nghĩ đến đây, Dạ Nhai Tích lập tức đẩy cửa phòng ngủ, không ngờ rằng khung cảnh hiện ra trong đó lại khiến bản thân phải kinh ngạc.

Quyển 5 - Chương 10: Bóng đêm mị hoặc

Bên trong phòng ngủ căn bản không có tên thích khách mà Dạ Nhai Tích đang nghĩ tới.

Hoa Dương công chúa đứng lặng một chỗ, thấy Dạ Nhai Tích xông vào thì hai mắt liền sáng lên, sau đó lại kinh hãi thờ hồn hển.

Dạ Nhai Tích xông vào phòng liền lập tức cảm thấy hối hận.

Lý do là vì Hoa Dương công chúa vừa mới tắm xong, cô ta hoàn toàn trần trụi đứng đó, bộ y phục trên tay cũng rớt xuống sàn, kinh ngạc nhìn Dạ Nhai Tích, hồi lâu vẫn không hề nhúc nhích.

“Thuộc hạ lỗi mẫn, mong công chúa thứ lỗi!” Dạ Nhai Tích lập tức dời tầm mắt đi hướng khác, trên nét mặt hiện rõ sự xấu hổ rồi vội vã xoay người rời đi.

“Này, người đứng lại!” Hoa Dương công chúa không vui gọi lớn.

Dạ Nhai Tích không hề quay đầu, chỉ dùng mũi trường kiếm của mình hất nhẹ một cái, rồi một luồng kiếm khí nhẹ lướt qua thân thể Hoa Dương nhanh chóng cuốn lấy áo choàng sạch ở gần đó phủ lên thân thể cô ta với tốc độ cực nhanh khiến người ta không kịp có phản ứng.

Thu hồi trường kiếm, Dạ Nhai Tích lúc này mới xoay người lại, lẳng lặng nhìn Hoa Dương công chúa, trong mắt cũng không hề có lấy một chút dục niệm, “Vừa rồi sao công chúa lại sợ hãi kêu lớn như

vậy? Có thích khách sao?”

Hoa Dương công chúa thấy Dạ Nhai Tích bình thản như vậy liền nhíu mày, “Không có, bản công chúa chỉ là bị trật chân lúc đang tắm mà thôi!”

Cố nén sự khó chịu trong lòng, Dạ Nhai Tích thản nhiên lên tiếng, “Công chúa nghỉ sớm đi, mai còn phải lên đường.”

“Này, Dạ Nhai Tích, người không phải định đi như vậy chứ?” Hoa Dương công chúa sao có thể dễ dàng tha thứ cho sự xem thường đó. Cô ta hướng về phía bóng lưng Dạ Nhai Tích hét lên.

Dạ Nhai Tích dừng bước, chớp mắt một cái rồi mới xoay người lại, ngữ khí bình thản lại vang lên, “Công chúa còn có việc?”

“Chân của ta bị trật, không thể đi về giường nghỉ ngơi được!”

Sắc mặt Dạ Nhai Tích hơi trầm xuống, “Thuộc hạ đi gọi nha hoàn!”

“Này, A...” Hoa Dương công chúa lập tức ngã nhào xuống sàn, thống khổ xoa xoa mắt cá chân, áo choàng trên đầu vai cũng rớt xuống để lộ mảng lớn da thịt bên trong, “Người có phải nam nhân hay không? Sao lại dài dòng như vậy? Ta đã đau đến thế này, còn tìm nha hoàn cái gì chứ? Mau đỡ ta lên giường!”

Dạ Nhai Tích thấy không còn cách nào đành phải tiến lên. Vì Hoa Dương đang ngã ngối trên sàn nên đành đặt trường kiếm xuống một bên, duỗi tay ôm lấy cô ta, sai bước đi về phía giường.

Khoé môi Hoa Dương công chúa hơi cong lên để lộ ý cười khi đã thực hiện được ý định. Hai tay cô ta âm thầm tóm lấy trường bào hai bên người Dạ Nhai Tích, đợi khi Dạ Nhai Tích chuẩn bị buông tay ra

thì sẽ dùng sức...

Dạ Nhai Tích cũng không mong dính lấy Hoa Dương nên vừa thấy bên sườn hơi bị túm lại liền lập tức duỗi hai tay, đem Hoa Dương đặt xuống giường, cô ta vừa muốn ôm choàng lấy người Dạ Nhai Tích thì lại bị đẩy ngược ra.

Áo choàng của Hoa Dương cũng theo đó trượt xuống khiến phần xương quai xanh khêu gợi cùng phần ngực cao ngất của cô ta hoàn toàn lộ ra dưới ánh nến lấp lánh. Cô ta khẽ cười nhưng cũng không hề kéo áo che đi thân thể.

Thật là nhàm chán!

Dạ Nhai Tích khẽ phủi tay. Nếu không phải vì thân phận công chúa thì cô ta đã sớm bị ném ra ngoài cửa sổ rồi.

“Chân của công chúa không giống như bị thương. Đã như vậy, ngày mai lên đường như bình thường!”

Lần này Hoa Dương cũng không lập tức gọi Dạ Nhai Tích lại mà chỉ đợi vị tướng quân hộ tống này cầm lấy trường kiếm chuẩn bị bước ra cửa thì mới chậm rãi lên tiếng, “Người tưởng rằng nhìn thấy thân thể của bản công chúa rồi thì sẽ không có việc gì sao?”

Dạ Nhai Tích dừng bước, xoay người hờ hững nhìn Hoa Dương.

Hoa Dương công chúa cười cười, đem áo choàng khoác lên người rồi nhẹ nhàng bước về phía Dạ Nhai Tích, chân của cô ta quả nhiên không bị sao cả.

“Thì ra vừa rồi cô cố ý kêu lên như vậy!” Dạ Nhai Tích chợt cảm thấy buồn cười vì không ngờ rằng bản thân mình cũng có lúc mắc mưu.

Hoa Dương công chúa hơi nhú mào, đi tới trước mặt Dạ Nhai Tích, bàn tay nhỏ bé chậm rãi vươn ra quấn lấy cổ Dạ Nhai Tích hết như rắn nước, ánh mắt nhìn Dạ Nhai Tích cũng tràn ngập dự hoặc.

“Dạ Nhai Tích, lúc bản công chúa tắm rửa, ngươi xông vào như vậy chính là xâm phạm bản công chúa, nay ngươi muốn đi thì đi dễ dàng vậy sao?”

Dạ Nhai Tích vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ, mặc cho thân thể của Hoa Dương kề sát lại, đáy mắt vẫn bình tĩnh như nước, khoé môi hơi cong lên, bình thản xem Hoa Dương bày trò này nọ.

“Các ngươi làm mưu sĩ chẳng phải vì muốn thăng quan tiến chức sao? Dạ Nhai Tích, ngươi có bản lĩnh lớn vậy, chẳng lẽ chỉ cam nguyện làm một tướng quân?” Hoa Dương công chúa ngẩng đầu, cất tiếng khiêu khích.

Nam nhân trước mắt thật quá anh tuấn, thân hình cao lớn đủ làm nữ nhân say đắm, nếu không phải trong lòng cô ta đã sớm có Hách Liên Ngự Thuần thì cô ta tin tưởng mình tuyệt đối sẽ yêu thương Dạ Nhai Tích bởi nam nhân này thực quá mức mê người.

“Công chúa tỉ mỉ diễn một màn kịch không phải vì muốn giúp Dạ mỗ mưa cầu quan tước đấy chứ?” Nụ cười trên môi Dạ Nhai Tích thoáng hiện một tia lạnh lẽo

“Chỉ cần ngươi có thể thoả mãn tâm nguyện của ta, ngươi sẽ được như nguyện.” Hoa Dương công chúa cười nói.

Dạ Nhai Tích đem tay cô ta đẩy ra, thản nhiên nói, “Công chúa muốn thế nào?”

Nụ cười trên môi Hoa Dương càng rạng rỡ, vỗ tay một cái, cửa phòng ngủ lại lần nữa bị đẩy ra, lần này là nha hoàn tùy thân của cô ta bước ra. Nhưng nha hoàn này lại mặc trang phục công chúa. Lúc nha hoàn này sợ hãi bước ra, Dạ Nhai Tích mới ý thức được thì ra vừa rồi ở trong phòng quả thực có giấu một người.

Thấy một màn trước mắt, Dạ Nhai Tích hơi nheo mắt lại cẩn thận đánh giá nha hoàn đang mặc y phục công chúa kia rồi lại nhìn về phía Hoa Dương công chúa...

“Công chúa không muốn hoà thân?”

Hoa Dương cười lắc đầu, “Không, ta muốn hòa thân, nhưng không phải hoà thân với tên nhị vương tử kia!”

“Công chúa muốn...”

“Ta muốn gả cho Tả hiền vương Hách Liên Ngự Thuấn chứ không phải là nhị vương tử Vu Đan. Dạ Nhai Tích, người hiểu ý ta chứ?”
Hoa Dương công chúa ngồi xuống, nở nụ cười lạnh.

Dạ Nhai Tích nhìn cô ta, “Cho nên công chúa định tìm nha hoàn này thay thế?”

“Đúng vậy, Vu Đan chưa từng thấy mặt ta, cho nên nữ nhân ở đây đều có thể trở thành công chúa đi hoà thân.” Hoa Dương công chúa đi đến trước mặt Dạ Nhai Tích, cười cười, “Chỉ cần đến lúc đó người không nói gì là được rồi!”

Dạ Nhai Tích thản nhiên hỏi lại, “Vì sao công chúa lại làm thế?”

“Bởi vì người gả cho Tả hiền vương phải là ta chứ không phải con tiện nhân Nam Hoa kia!” Hoa Dương công chúa đột nhiên trở nên

giận dữ, nắm tay cũng siết chặt lại, “Chỉ cần nha hoàn nay thay ta gả cho Vu Đan, ta tự nhiên có cách thu hút sự chú ý của Hách Liên Ngự Thuần. Người Hách Liên Ngự Thuần phải cưới là ta chứ không phải cô ta!”

Dạ Nhai Tích lẳng lặng nghe Hoa Dương phát tiết, thật lâu sau mặt không đổi sắc nói, “Cô điên rồi!” Nói xong, Dạ Nhai Tích lập tức quay đầu bước đi.

“Người đứng lại đó cho ta!” Hoa Dương công chúa sao chịu từ bỏ ý định, ra hiệu cho nha hoàn kia lui ra, cô ta liền tiến lên phía trước chắn đường, ngẩng đầu nhìn Dạ Nhai Tích...

“Nếu người không nhận lời giúp ta, ta sẽ gửi thư cấp báo cho hoàng thượng, nói người cố ý xâm phạm ta, huỷ đi sự trong sạch của ta. Đến lúc đó, đừng nghĩ đến chuyện gia phong quan tước, ngay đến bảo vệ tính mạng cũng còn khó!”

Dạ Nhai Tích liền bật cười, “Công chúa thật sự đã hao tổn không ít tâm tư rồi!”

“Vì hạnh phúc của ta, ta phải làm như vậy. Dạ Nhai Tích, nhưng ta có lòng giúp người, nếu người nhận lời với ta, ta chắc chắn sẽ nói với hoàng thượng phong chức quan lớn cho người, hơn nữa...” Hoa Dương công chúa hơi lùi về phía sau, dịu dàng nói, “Nếu người có thể giúp ta, vậy đêm nay...ta là của người!”

Nói xong, cô ta liền hất tay xuống khiến áo choàng rơi ra khiến thân hình khêu gợi hoàn toàn lộ rõ dưới ánh nến lung linh như mộng như ảo, mang theo vẻ dụ hoặc khiến người ta không khỏi cảm thấy hít thở không thông.

Quyển 5 - Chương 11: Mỉm cười quay bước

Khách điểm chìm trong sự tĩnh lặng, tại đây phòng chữ Thiên thượng đẳng, ánh trăng như bao phủ toàn bộ phòng ngủ.

Chiếc áo lụa mỏng manh đã rớt xuống mắt cá chân của Hoa Dương công chúa khiến thân hình mềm mại của cô ta hoàn toàn lộ ra toát lên sự dụ hoặc cực độ, làn da trắng mịn căng tràn sức sống, từng đường cong uyển chuyển dưới ánh trăng tạo thành một cảnh tượng có chút mờ lung như thiên đường trên hạ giới.

Dạ Nhai Tích đứng tại chỗ không hề có chút cử động nào. Nhìn hành động bất ngờ của Hoa Dương công chúa, ánh mắt Dạ Nhai Tích cũng không hề di chuyển mà chỉ nhìn thẳng vào gương mặt Hoa Dương, an tĩnh không một chút dao động.

“Dạ Nhai Tích, ta chỉ hy vọng có thể ở bên cạnh người mình yêu thương mà thôi, chẳng lẽ, chút yêu cầu đó người cũng không thỏa mãn được ta sao?” Vừa nói, Hoa Dương công chúa vừa áp thân mình sát lại, ngón tay kiều mỹ theo gáy Dạ Nhai Tích chậm rãi trượt xuống. Khi cảm thụ được cơ ngực rắn chắc dưới lớp trường bào kia thì cô ta không khỏi nhón chân lên, khẽ đặt lên yết hầu Dạ Nhai Tích một nụ hôn...

Trường kiếm lạnh băng lại lần nữa rút ra khỏi vỏ, mặc cho y phục của Hoa Dương tán loạn, Dạ Nhai Tích vẫn tự tay ôm lấy thân thể mềm mại của cô ta rồi hơi dùng sức, đem Hoa Dương ném thẳng lên giường, không hề vì thân phận kim chi ngọc diệp của cô ta mà nương tay.

“Hự...” Hoa Dương thiếu chút nữa là đứt hơi, cả người cô ta ngã nhào xuống giường, giận dữ trừng mắt nhìn Dạ Nhai Tích vẫn đứng yên đó, tức giận hét lên...

“Dạ Nhai Tích, ngươi thật quá đáng!”

Sao Dạ Nhai Tích lại có thể thờ ơ như vậy?

Trên đời này làm gì có nam nhân nào thờ ơ với sắc đẹp chứ? Sự lạnh nhạt cùng gương mặt không chút biến đổi của Dạ Nhai Tích khiến Hoa Dương vừa cảm thấy xấu hổ vừa phẫn uất. Chết tiệt, cô ta có thể nhận ra ánh mắt của Dạ Nhai Tích không hề có lấy một chút dao động nào.

Sao có thể như vậy?

“Là tại hạ quá đáng hay là công chúa quá đáng?” Thanh âm của Dạ Nhai Tích hơi chuyển lạnh, “Tại hạ xin khuyên công chúa một câu, vẫn nên thu hồi lại những toan tính không an phận thì hơi. Đến Hung Nô sớm một chút thì nhiệm vụ của tại hạ cũng hoàn thành sớm một chút.”

“Ngươi không sợ bản công chúa sẽ bầm với hoàng thượng rằng ngươi có ý đồ làm vấy bẩn sự trong sạch của bản công chúa sao? Dạ Nhai Tích, hôm nay ngươi sỉ nhục ta như vậy, ta nhất định sẽ không bỏ qua!” Hoa Dương công chúa lập tức trở mặt, giọng uy hiếp.

Một nụ cười hờ hững như có như không khẽ dâng lên trên môi Dạ Nhai Tích, “Tùy công chúa thôi! Công chúa có thể bầm báo thể nào thì tùy nhưng tại hạ cũng có thể đem hết mọi chuyện bầm lên hoàng thượng. Đến lúc đó, thử xem công chúa hay tại hạ sẽ rơi đầu đây?”

“Người....”

“Công chúa vẫn nên nghỉ sớm đi thì hơn. Sáng sớm ngày mai sẽ tiếp tục khởi hành!” Dạ Nhai Tích ngắt luôn lời Hoa Dương, vẻ mặt cũng vô cùng lạnh nhạt.

Bàn tay Hoa Dương công chúa siết chặt lấy góc chăn, nước mắt ứa khuất bất ngờ trào ra. Cô ta nhìn chăm chăm Dạ Nhai Tích, giọng nói cũng chuyển sang có phần bi ai.

“Người tưởng rằng ta muốn làm như vậy sao? Người tưởng rằng ta muốn biến mình thành kẻ hạ lưu trước mặt người như vậy sao? Dạ Nhai Tích, người có từng yêu ai hay chưa? Nếu người có người mình yêu thương thì người sẽ biết được có thể ở bên cạnh người đó là một cảm giác hạnh phúc đến nhường nào. Ta chỉ muốn toàn tâm toàn ý yêu một người, chẳng lẽ cũng sai sao? Chẳng lẽ ta đáng bị vạn người chỉ trích, phỉ nhổ hay sao?”

Dạ Nhai Tích hơi dừng bước, trước mắt lại hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn rung động lòng người, trong lòng hơi cứng lại, thật lâu sau mới nhẹ giọng trả lời, “Sống trong loạn thế cũng tốt, sống trong Hán cung cũng vậy, không có người nào hoàn toàn sai, cũng không có người nào hoàn toàn đúng. Mỗi một người đều có suy nghĩ muốn duy trì lợi ích hay tình cảm của mình. Cho nên không có người nào có tư cách đi phán định ai tốt ai xấu, ai sai ai đúng. Đó đã là vận mệnh của mỗi người rồi!” Nói xong, Dạ Nhai Tích khẽ thở dài một hơi.

“Thật lòng yêu một người thì hà tất phải chiếm giữ lấy người đó. Nếu thực sự yêu người đó thì sẽ muốn người đó được hạnh phúc. Thế gian này, có lẽ chỉ có tình cảm nam nữ mới là điều chân thật nhất.”

Nói xong, Dạ Nhai Tích cũng lập tức rời khỏi phòng ngủ.

Hoa Dương công chúa thì bật khóc tức tưởi...

Nếu để cho Sở Lăng Thường đặt tên cho nơi ở của Yên thị, nàng nhất định sẽ đặt là Noãn Hương Các. Tuy rằng chữ viết trên biển hiệu nàng xem không hiểu nhưng có thể cảm nhận được sự ấm áp ở nơi này.

Bên trong điện vẫn tỏa ra hương thơm tự nhiên thanh khiết. Vị trí của Yên thị tương đương với quốc mẫu của Hung Nô, cũng như ngôi vị hoàng hậu của Đại Hán nhưng tòa điện bà ta ở lại không lớn như điện Tiêu Phòng. Theo cung nữ tiến vào trong điện, nàng thấy Yên thị ngồi một bên với vẻ rất hiền hòa, thấy nàng bước vào bà ta cũng mỉm cười rồi ban ngồi.

Không ăn mặc nghiêm túc như lúc Sở Lăng Thường gặp mặt Thiên Vu, lúc này Yên thị đã thay một bộ xiêm y nhẹ nhàng khiến người ta có thể cảm nhận được mấy phần tư sắc.

Phần váy dài bằng gấm được thêu hình năm con chim phượng cực kỳ tinh tế, phần đuôi chim phượng còn được điểm khéo léo bằng những sợi tơ vàng, vị trí mắt chim phượng được gắn đá quý toát lên ánh tinh quang sáng ngời, khiến người ta cảm nhận được sự quý giá tột bậc.

Thấy Sở Lăng Thường ngồi xuống rồi, Yên thị mới nhẹ nhàng mở miệng, “Nghe nói Sở cô nương là người nước Sở, cũng vừa khéo, bà vú hầu hạ ta trước kia cũng là người nước Sở, cho nên vừa thấy Sở cô nương ta đã thấy có những tình cảm thật thân thiết.”

Sở Lăng Thường chỉ mỉm cười mà không nói câu nào. Lúc trước ở

trên đại điện Yên thị không hề nói một lời, trước sau vẫn chỉ duy trì khuôn mặt tươi cười, vậy mà gặp Thiên Vu xong lại tự mình giữ nàng lại, chắc chắn không phải để nói chuyện đơn giản.

“Sau bữa tiệc tại phủ của Tả hiền vương, ta nghe nói trong phủ của Tả hiền vương có một nữ tử khuynh quốc khuynh thành, hôm nay được nhìn thấy quả thực bất ngờ. Xem ra Tả hiền vương cũng thật có phúc khí, đầu tiên là một vị công chúa Đại Hán, sau đó lại đến Sở cô nương. Thấy vậy ta cũng vô cùng vui mừng, Tả hiền vương có nhiều con cháu cũng là phúc khí của Hung Nô ta.” Yên thị nhẹ giọng nói.

“Phu nhân quan tâm đến Hung Nô như vậy mới chính là phúc khí của Hung Nô.” Sở Lăng Thường trả lời, ánh mắt cũng kín đáo nhìn nét mặt của Yên Thị. Bà ta luôn miệng gọi Hách Liên Ngự Thuấn là Tả hiền vương, tuy rằng rất tôn trọng nhưng dường như có chút gì đó hơi quá cũng như nụ cười kia của bà ta khiến người ta có một cảm giác xa cách, vĩnh viễn không thể thân cận.

Vừa nãy nói chuyện với Thiên Vu, Sở Lăng Thường không khó để nhận ra Thiên Vu cực kỳ sùng ái Hách Liên Ngự Thuấn, có lẽ bởi nhớ đến tình cảm với mẫu thân hắn. Yên thị là quốc mẫu của Hung Nô, tuy rằng ở vị trí cao cao tại thượng nhưng dù sao cũng là nữ nhân, là nữ nhân đều không dễ dàng tha thứ cho việc trong lòng nam nhân của mình có một nữ nhân khác.

Yên thị xưng hô với Hách Liên Ngự Thuấn như vậy đủ thấy trong lòng bà ta vẫn luôn tồn tại sự khúc mắc.

Yên thị khẽ cười, “Người ta đều nói người của Quý Cốc phải cực kỳ có tài ăn nói, hôm nay gặp được Sở cô nương quả nhiên đã được chứng thực. À, đúng rồi, cô nương ở tại vương phủ chắc hẳn thường xuyên qua lại với Nam Hoa công chúa, đúng không?”

Quyển 5 - Chương 12: Có thể tin tưởng được ai?

Từ tận đáy lòng Sở Lăng Thường chợt nổi lên một chút khó hiểu. Tại sao Yên thị lại đột nhiên nhắc tới Nam Hoa công chúa như vậy chứ?

“Phu nhân, Lăng Thường từ lúc còn ở Hán cung đã có giao tình khá tốt với Nam Hoa, cho nên lúc ở vương phủ cũng thường xuyên qua lại.” Gương mặt Sở Lăng Thường cũng không hề có chút biến đổi mà chỉ chậm rãi đáp lại.

Yên thị khẽ gật đầu, “Ta biết những lời này nói với Sở cô nương thì thật đáng xấu hổ...” Bà ta dừng lời một chút, dường như đang nghĩ xem nên nói thế nào cho thỏa đáng.

Thấy ánh mắt bà ta lộ ra vài phần do dự, mãi lâu sau vẫn không nói nên lời, Sở Lăng Thường mới nhẹ giọng nói, “Phu nhân cứ nói, đừng ngại.”

Yên thị khẽ than nhẹ một tiếng, “Ta biết cô nương cùng Tả hiền vương đã sớm bái thiên địa thành thân, nhưng dù sao Nam Hoa cũng là vương phi được cưới hỏi đằng hoàng, đương nhiên không thể xem nhẹ. Sở cô nương là người rộng rãi, có thể cùng công chúa ở chung như vậy thực sự là chuyện đáng mừng, nhưng ta thực sự muốn biết Tả hiền vương cùng công chúa có để ý chuyện đó hay không?”

Sắc mặt Sở Lăng Thường chợt hiện lên một chút lúng túng, ở trước mặt Thiên Vu nàng không thể giải thích, ở trước mặt Yên thị thì lại càng không thể. đành than nhẹ một tiếng thể hiện sự bất đắc dĩ,

nàng nhẹ nhàng nói, “Phu nhân, công chúa là vương phi, Tả hiền vương đương nhiên không thể lơ là.”

“Nhưng...” Yên thị lại có chút chần chừ, “Vì sao Thiên Vu lại đột ngột đề cập đến công chúa? Bọn họ...”

Sở Lăng Thường lúc này mới giật mình. Thì ra Yên thị chỉ đơn giản muốn biết sự việc đêm đó, chỉ tiếc nàng cũng không rõ đêm đó thực sự đã phát sinh chuyện gì.

“Phu nhân, Thiên Vu chỉ là trùng hợp nên mới gặp gỡ Nam Hoa thôi, Thiên Vu là người nhân hậu, cho dù một hạ nhân bị bệnh cũng sẽ hỏi thăm mấy lời, huống chi là một vương phi chứ?”

Yên thị nghe xong, hàng lông mày mới giãn ra đôi chút, khẽ gật đầu, “Có lẽ vậy! Sở cô nương, tuy rằng Thiên Vu muốn cùng Tả hiền vương thương lượng về việc tổ chức đại hôn cho hai người, nhưng cô nương giờ đã ủy thân cho Tả hiền vương, vậy cũng coi như cùng với công chúa chung một trượng phu. Có thể được trượng phu sủng ái đương nhiên rất tốt, nhưng cũng nên để cho người khác được chung hưởng mới có thể khuếch trương hoàng tộc.”

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng khom người, “Lăng Thường sẽ nhớ kỹ!”

Nàng đương nhiên hiểu được ý tứ của Yên thị, không thể làm gì khác hơn đành phải gật đầu nhưng trái tim nhỏ bé lại không ngừng đập loạn lên. Hách Liên Ngự Thuấn kia rốt cuộc muốn làm gì? Không phải hẳn muốn cử hành đại hôn thật đấy chứ?

Trở về vương phủ, vừa xuống xe, Sở Lăng Thường đã muốn trực tiếp đi hỏi Hách Liên Ngự Thuấn cho rõ ràng, nhưng nghe Tân Trát

nói hần đang tiếp khách nên cũng không tiện quấy rầy. Đại diện của hần nàng chưa từng đặt chân tới, chỉ sợ bước vào đó rồi sẽ khiến hần càng trở nên kiêu ngạo hơn mà thôi.

“Chuyện...” Tân Trát vẫn chưa rời đi, ngược lại có chút mất tự nhiên nhìn Sở Lăng Thường.

Sở Lăng Thường có thể nhận ra sự lúng túng của Tân Trát, cũng đem hết vẻ xấu hổ trên gương mặt ông ta thu vào trong tầm mắt rồi mới nhẹ giọng nói, “Ông không cần phải xin lỗi ta vì chuyện hôm đó. Ta hiểu những gì ông làm đều là vì Tả hiền vương.”

Tân Trát cực kỳ kinh hãi vội vàng quỳ xuống bởi không ngờ nàng có thể nhìn thấu tâm sự của mình. Ông ta kích động nói, “Không... không, là tôi phải xin lỗi, là tôi có mắt như mù, lại coi cô nương như một công tử, còn nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy với cô nương. Tôi thật đáng chết!”

Sở Lăng Thường nhìn Tân Trát rồi khẽ vươn tay đỡ ông ta dậy, “Đứng lên đi, Tân Trát, ta không hề trách ông!”

Gương mặt Tân Trát ngập tràn sự cảm động, “Sở cô nương, cô thật sự là người tốt!”

Người tốt?

Nàng là người tốt sao?

Từ tận đáy lòng Sở Lăng Thường không khỏi dâng lên một chút bất đắc dĩ. Vì muốn biết thiên cơ, có bao nhiêu người ở sau lưng mắng nàng là kẻ lãnh huyết vô tình, không ngờ vẫn có người coi nàng là người tốt.

Thật lâu sau, khoe môi Sở Lăng Thường mới nhẹ nhàng cong lên,.
“Quản gia, ông đi làm việc đi!”

Ánh mắt Tân Trát nhìn nàng lúc này đầy tôn kính như thể đang nhìn nữ chủ nhân của vương phủ, khẽ gật đầu rồi rời đi.

Ánh mắt Sở Lăng Thường khẽ dời tới một tòa điện cách đó không xa. Tuy cách cả một chiếc cầu đá, nhưng nàng vẫn có thể nghe được tiếng ồn ào từ phía điện bên kia. Bên đó quả thực là nơi ở của Ổ Giai, mấy ngày nay cô ta bị hạn chế tự do, mà Hách Liên Ngự Thuấn từ bữa tiệc đêm đó cũng không buồn liếc cô ta một cái.

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, đem tà áo trắng tinh khiết của Sở Lăng Thường lay động, khiến mùi hương thơm ngát cùng sự thanh nhã từ nàng như phảng phất khắp không gian.

Cũng may là không nghe thấy quá nhiều thanh âm cãi vã, chắc hẳn Đề Nhã quận chúa đã bỏ đi đâu đó rồi. Nàng vốn tưởng rằng hai quận chúa đó có thể khiến đầu óc Hách Liên Ngự Thuấn choáng váng, không ngờ hẳn đối phó với bọn họ lại dứt khoát như vậy. Xem ra nàng đã tính nhầm một bước. Hai quận chúa đó chẳng có vị trí gì đáng kể đối với hắn, cho nên hết thảy đều phải dựa vào chính bản thân nàng.

Hờ hững bước dọc theo chiếc cầu đá, lại đột nhiên nghĩ tới những lời của Yên thị, Sở Lăng Thường liền chuyển hướng về phía Huyền Nguyệt Các.

Khuôn viên Huyền Nguyệt Các rất an tĩnh, phía xa xa còn vẳng tới những tiếng chim hót ríu rít vô cùng êm tai.

Sở Lăng Thường vừa bước vào trong sân đã nghe thấy tiếng Xuân Mai vang lên, “Công chúa, nha đầu kia bị vương gia nhốt lại như vậy thật đáng đời. Nghĩ lại đáng về cô ta bắt nạt công chúa hôm đó là nô tỳ lại giận sôi lên.”

Đông Hà ở một bên cũng nói thêm vào, “Ồ Giai đúng là hơi quá đáng. Muốn công chúa tham dự yến hội là chủ ý của vương gia, cô ta chạy tới đây làm loạn còn khiến công chúa đổ bệnh như vậy, nô tỳ thật muốn hung hăng đập cho cô ta một trận.”

“Bỏ đi, hai người các người đừng nói nữa. Sợ phủ này còn chưa đủ loạn hay sao?” Thanh âm của Nam Hoa vang lên nghe có chút vô lực.

Xuân Mai có chút bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, “Đúng vậy, một Ổ Giai đã đủ phiền toái, bây giờ còn thêm Đề Nhã, vương gia cũng thật là phong lưu khoái hoạt đi. Đúng rồi, công chúa, hôm đó người đến Cẩm lâu tìm vương gia, sao lại gặp được Thiên Vu chứ? Chuyện đó...”

“Xuân Mai, những lời này về sau không được nói nữa” Nam Hoa công chúa lập tức ngắt lời nha đầu thân tín.

Không khí trong điện nhanh chóng trở lại sự an tĩnh thường thấy.

Liền đó, Nam Hoa ngẩng đầu lên, không ngờ lại thấy Sở Lăng Thường đứng ngay cửa thì ánh mắt chợt dâng lên sự kinh ngạc nhưng rất nhanh chóng được che dấu đi.

Sở Lăng Thường đứng ở cửa, cơn gió nhẹ thoảng qua khiến mấy lọn tóc của nàng vương vấn trên bờ vai. Sắc mặt nàng cực kỳ lãnh đạm, nhìn Nam Hoa hồi lâu mới thản nhiên lên tiếng, “Tôi vô tình nghe trộm mọi người nói chuyện mất rồi!”

Nam Hoa lập tức đứng lên nhưng thân hình lại hơi chao đảo khiến Xuân Mai vội vàng đỡ lấy.

“Xuân Hà, Đông Mai, hai người lui ra trước đi!”

“Vâng, công chúa!” Hai nha đầu này nhận thấy không khí có chút khác thường nên vội vàng rời khỏi Huyền Nguyệt Các.

Đáy mắt Sở Lăng Thường cũng hiện lên chút phức tạp.

Nam Hoa cũng có thể nhận ra điều này nên trên mặt thoáng hiện chút xấu hổ, sau đó liền nở nụ cười tiến lên kéo Sở Lăng Thường vào trong, nhẹ nhàng nói, “Không ngờ cô lại có thể tới Huyền Nguyệt Các như vậy, mau ngồi xuống đi!”

Sở Lăng Thường bị Nam Hoa kéo vào trong, ngồi xuống rồi lại thấy Nam Hoa chủ động rót trà liền cất tiếng hỏi, “Tôi vốn nghĩ sẽ gặp cô ở yến hội, không ngờ cô lại đổ bệnh như vậy. Tôi nên sớm tới thăm cô mới phải.”

Nam Hoa công chúa khẽ cười, “Khiến cô phải lo lắng rồi. Tôi chỉ bị chút phong hàn, nghỉ ngơi hai ngày sẽ không sao đâu.”

“Thật không?” Sở Lăng Thường hạ giọng, đưa tay nhận lấy chén trà rồi thản nhiên nói tiếp, “Công chúa sinh bệnh cũng không nói cho Lăng Thường một tiếng, chẳng lẽ công chúa đã quên tôi cũng tinh thông y thuật rồi sao?”

Quyển 5 - Chương 13: Gần trong gang tấc, chẳng thể yêu thương

Nam Hoa khẽ chớp nhẹ hàng mi, “Lăng Thường, tôi đã không sao rồi!”

Nơi ngực Sở Lăng Thường chợt nhói lên, vết hầu cũng như nghẹn lại khiến hô hấp không thể bình ổn. Mãi lâu sau, nàng mới hít sâu một hơi, chậm rãi lên tiếng, “Nếu Ổ Giai đã muốn làm khó một người thì khi còn chưa tận hứng, sao cô ta có thể từ bỏ ý định chứ?”

“Lăng Thường, đừng nghe Xuân Mai, Đông Hà nói loạn. Hôm đó đúng là Ổ Giai có tới Huyền Nguyệt Các, nhưng cũng chỉ náo loạn một chút rồi đi, chỉ là thân thể tôi không khỏe nên không tham dự được mà thôi.”

Sở Lăng Thường ngược mắt nhìn Nam Hoa, đôi mắt trong veo của nàng lúc này hệt như một lưỡi dao sắc bén tập trung vào gương mặt Nam Hoa, khiến toàn thân Nam Hoa trở nên mất tự nhiên, phải vội dời ánh mắt tránh đi, rồi khẽ cười cười, “Lăng Thường, cô sao vậy?”

“Hách Liên Ngự Thuấn lúc đó lệnh cho quân gia Tân Trát chuẩn bị Hán phục, vì sao cuối cùng lại là cô chuẩn bị?” Thanh âm của Sở Lăng Thường cực kỳ nhẹ, câu hỏi thốt ra cũng như thể tình cờ.

Nam Hoa hơi sửng người lại rồi mới chậm rãi đáp lại, “Tân Trát không phải người Hán, lại sợ có gì sơ xuất nên mới tới đây nhờ cậy tôi. Tôi thấy vương gia có lòng muốn cô khôi phục thân phận nữ nhi

nên cũng vô cùng cao hứng, cho nên mới tự mình bắt tay chuẩn bị. Lãng Thường, hôm nay cô làm sao vậy? Thật kỳ quái đó!”

Từ trong đôi mắt đẹp của Sở Lãng Thường chợt dâng lên một chút mộng lung tựa như màn sương mờ ảo nhẹ nhàng phân tán. Nàng hít sâu một hơi, đem chén trà đặt xuống rồi nhìn Nam Hoa công chúa.

“Tân Trát tìm tới đây mượn mấy nha hoàn để lo chuyện Hán phục nhưng cô lại kêu Xuân Mai nói với ông ấy rằng sẽ tự mình chuẩn bị Hán phục đó. Ở phủ này trước giờ cô luôn luôn im lặng, nhưng lại bởi chuyện tham dự yến hội mà đắc tội với Ổ Giai. Vì sao cô ta lại tức giận đến vậy chứ?”

Sở Lãng Thường dừng một chút, rồi nhấn mạnh từng lời, “Bởi vì cô đã khiến cô ta nghĩ rằng mình thích tham dự yến hội đến chừng nào, cô vì chính mình chuẩn bị Hán phục rất tỉ mỉ, thậm chí đồ trang sức cũng không nhờ đến người khác. Làm như vậy chính là muốn Ổ Giai biết được chuyện này, cô đã sớm dự đoán được Ổ Giai sẽ đến đại náo Huyền Nguyệt Các, cuối cùng khiến cô không thể tham dự yến hội.”

Nam Hoa chỉ lặng thinh lắng nghe, ánh mắt không ngừng biến đổi, thỉnh thoảng còn dâng lên chút hoảng hốt, “Lãng Thường, tôi không hiểu cô đang nói cái gì. Sao tôi có thể dự đoán được Ổ Giai sẽ đến Huyền Nguyệt Các chứ? Hơn nữa, lúc đó tôi thật sự có lòng muốn giúp quản gia mà.”

Trong lòng Sở Lãng Thường lúc này chợt dâng lên một nỗi bi thương không thể nói nên lời. Sự kích động của Nam Hoa nàng đều có thể nhìn rõ. Ngay trên đường về phủ, nàng cũng đã hỏi thăm bọn thị vệ để tìm hiểu chuyện này. Có thị vệ đã tận mắt nhìn thấy Nam Hoa công chúa phái Xuân Mai tới tìm quản gia Tân Trát, mà thị vệ tuần tra cũng thấy Nam Hoa bị thương xuất hiện ở bên cạnh một thân ảnh

gần Cẩm lâu.

“Được! Vậy tôi hỏi cô, lúc đó vì sao lại xuất hiện ở phụ cận Cẩm lâu?”

“Tôi...”

“Nếu cô muốn tìm vương gia thì lúc đó vương gia đang ở yến hội. Nếu cô tới tìm tôi thì đã trực tiếp vào trong chứ không phải xuất hiện ở hướng ngược lại với Cẩm lâu như vậy.” Sở Lăng Thường nhìn Nam Hoa, lại nhấn mạnh câu hỏi, “Rốt cuộc cô muốn tìm ai?”

“Lúc đó tôi bị thương, hơn nữa trời lại tối, có lẽ đã đi nhầm đường...”

“Trí nhớ của công chúa không tốt đến vậy sao? Mà vương phủ lại không lớn như Hán cung nữa chứ? Ở Hán cung, công chúa có thể đi lại tự do như vậy, sao chỉ có một vương phủ này thì lại lạc đường?” Sở Lăng Thường khẽ cắn môi, hàng lông mày thanh tú cũng gợn lên một nỗi đau đớn, “Muốn tôi nói vì sao không?”

Bàn tay Nam Hoa công chúa khẽ run rẩy, lúc này cô không thể nói gì, vẻ mặt cũng tràn ngập sự lúng túng.

Sở Lăng Thường cũng không muốn làm khó Nam Hoa, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ray rứt khó chịu. Khẽ chớp hàng mi dài cong vút, cuối cùng nàng liền mở to đôi mắt đẹp.

“Lúc cô nghe nói vương gia muốn tổ chức yến hội thì cô đã chuẩn bị tỉ mỉ mọi chuyện rồi. Cô cố tình để cho mọi người biết chuyện mình tự mình chuẩn bị Hán phục cùng đồ trang sức, đơn giản là muốn để hạ nhân nói cho Ổ Giai hay. Ổ Giai thiếu kiên nhẫn, lại nhìn cô không vừa mắt nên đương nhiên sẽ tới Huyền Nguyệt Các đại náo, thậm chí còn dùng hết cách để ngăn cô tham dự yến hội. Kết quả Ổ Giai thực sự tới nơi này. Cô bị thương, lại đi tới phụ cận Cẩm lâu, nguyên

nhân chính là vì cô biết sẽ có một người xuất hiện ở đó. Cô rất rõ ràng hành tung cùng tâm tư của người đó, nên cô đã đi Cấm lâu gặp người đó, đúng không?” Nói đến đây, Sở Lăng Thường nhẹ nhàng thốt ra tên một người..

“Người cô muốn gặp chính là Thiên Vu Quân Thần!”

Chỉ nghe “cạch” một tiếng, chén trà trong tay Nam Hoa đổ nghiêng, rồi cô cuống quýt đứng dậy, sau đó không nhúc nhích nhìn sững Sở Lăng Thường, ngón tay cũng không ngừng run lên.

Sở Lăng Thường vẫn ngồi yên đó, lẳng lặng đối diện với Nam Hoa, dùng sự bình tĩnh của mình để đối phó theo sự kích động đang không ngừng dâng lên trong mắt Nam Hoa.

Hô hấp của Nam Hoa có chút dồn dập, thật lâu sau mới ngồi lại xuống, cẩn thận lấy khăn lau tay, “Lăng Thường, tôi biết cô có bản lĩnh phán đoán lòng người, nhưng lần này cô sai rồi, tôi sao có thể biết Thiên Vu Quân Thần ở chỗ nào chứ?”

Đây cũng là chuyện mà Sở Lăng Thường thực sự muốn biết. Từ vẻ mặt vừa rồi của Nam Hoa, nàng đã đoán rõ ràng mười mươi. Nhưng nàng thực sự không hiểu được mục đích của Nam Hoa là gì? Muốn Thiên Vu Quân Thần chú ý sao? Quả thực, cô ấy đã thành công, khiến cho mình được chú ý. Nhưng thế thì sao chứ? Chẳng phải cô ấy đã gả cho Hách Liên Ngự Thuấn rồi ư?

Nếu như hết thảy mọi chuyện đều đúng như suy đoán của nàng, vậy chứng tỏ Nam Hoa đã biết rõ ràng mọi chuyện của Thiên Vu, thậm chí ngay cả việc ông ta sẽ xuất hiện ở vùng phụ cận Cấm lâu cũng biết. Nhưng vì sao Thiên Vu cũng xuất hiện ở đó?

Bên trong phòng hoàn toàn chìm trong sự trầm mặc.

Thật lâu sau, Sở Lăng Thường mới đứng dậy, nhìn Nam Hoa công chúa thờ dài, “Cô cùng tôi đều tới từ Hán cung, rốt cục cô có mục đích gì tôi cũng không muốn biết. Nếu cô không nói, tôi đương nhiên sẽ không hỏi tới. Nhưng, cô phải biết rằng, tôi không muốn ngay cả một người để có thể nói chuyện cũng không có.”

Nói xong, nàng định xoay người rời đi.

“Lăng Thường, sẽ không như vậy!” Nam Hoa công chúa ở phía sau nàng khẽ lên tiếng, “Tuy rằng tôi không thể đem mọi chuyện nói cho cô, nhưng xin cô hãy tin tưởng, cho dù ở bất kỳ tình huống nào, cô cũng là bằng hữu quan trọng nhất của tôi. Cho dù tổn thương bất kỳ kẻ nào, tôi cũng không làm tổn hại tới cô.”

“Bảo vệ tốt chính bản thân mình đã. Đây là điều duy nhất tôi có thể nói, cũng là lời cam kết với bằng hữu.” Trong lòng Sở Lăng Thường lại dâng lên một nỗi bi thương vô hình, Phải chăng người ở Hán cung đều sống trong tình trạng thân bất do kỷ? Hít sâu một hơi, trước khi đi, nàng còn nói thêm một câu cuối...

“Còn nữa, sư huynh Dạ Nhai Tích của tôi sẽ rất nhanh chóng tới đây!”

Theo câu nói cuối của Sở Lăng Thường, toàn thân Nam Hoa công chúa liền run lên, cho đến khi bóng dáng nàng khuất dạng, Nam Hoa mới hoang mang lo sợ ngã ngồi xuống ghế, bàn tay gắt gao đè chặt lên ngực, màn hơi nước trong mắt chậm rãi ngưng tụ thành lệ nóng, theo khóe mắt rơi xuống.

Dạ Nhai Tích, cái tên này đã khắc sâu trong lòng Nam Hoa từ rất lâu rồi. Nay vô tình chạm tới, vẫn là nỗi đau đớn khôn nguôi, không ngừng rỉ máu...

Nam Hoa vẫn nhớ rõ lần đầu tiên gặp Dạ Nhai Tích, nhưng dường như khoảnh khắc đó đã trở thành xa vời. Cô không biết trên đời này còn có thể có người tiêu sái, ôn nhu, từng cử chỉ điệu bộ đều khiến bản thân mình mê luyến như vậy không nữa. Tình cảm đó càng đè nén, lại càng khiến cô hoảng sợ, sợ nhất không phải là xa cách muôn trùng, cũng không phải sợ vĩnh viễn không được gặp mặt, mà là...cho dù gần trong gang tấc, cũng chẳng thể yêu thương.

Quyển 5 - Chương 14: Chuẩn bị đại hôn

Trở lại Cẩm lâu, nhìn trên sân tràn ngập cánh hoa đào rơi rụng, tâm tình Sở Lăng Thường trở nên thư thái hơn rất nhiều. Nàng chợt nhận ra bản thân mình lại bắt đầu có chút thích nơi này. Lúc nhìn bầu trời tràn ngập cánh hoa đào, nơi nàng nghĩ đến không phải Hán cung mà là Vân Mộng sơn.

Đã bao lần, ngay cả trong giấc mộng lúc đêm khuya, lúc thấy cánh hoa đào bay bay, nơi đầu tiên nàng nghĩ đến vẫn là Vân Mộng sơn.

Nghĩ đến đây, trên môi nàng lại dâng lên một nỗi xót xa. Sư phụ đã không còn, Vân Mộng sơn đã mất đi vẻ an tĩnh trước kia, nơi an bình cũng không còn là tiên cảnh giữa nhân gian nữa.

Nhẹ nhàng bước lên lầu, trong không khí ngoài mùi hương hoa đào còn có thêm cả mùi xạ hương quen thuộc.

Bàn tay vừa đẩy cửa phòng ngủ của Sở Lăng Thường chợt ngưng lại, tâm tình lại bồn loạn lên một chút. Là hắc sao?

Hít sâu một hơi, nàng bước vào trong. Quả nhiên đã nhìn thấy một thân ảnh cao lớn ngồi trên tựa trên ghế bên cửa sổ.

Sở Lăng Thường bất giác đứng yên tại chỗ, đưa mắt dõi theo dáng vẻ an tĩnh của hắc. Hắc đang ngủ hay chỉ nhắm mắt dưỡng thần? Xem chừng chiếc ghế của nàng quá nhỏ so với thân hình cao lớn của hắc nên lúc này hắc đang ngồi nghiêng khiến nàng chỉ có thể thấy được một bên khuôn mặt hắc với những đường nét cương nghị

manh mẽ.

Những cánh hoa đào vẫn nhẹ nhàng bay vào qua khung cửa sổ, rơi rớt xung quanh hắn, mà hắn lại im lặng hết một đĩa nhỏ trầm tĩnh, vô hại.

Sở Lăng Thường rất hiếm khi thấy hắn mặc trường bào sáng màu bởi phần lớn thời gian hắn đều khoác trên mình trường bào màu tối. Hôm nay trông hắn rất nhẹ nhàng với trường bào sắc xanh nhạt kiểu đơn giản tôn lên thân hình cao lớn. Lúc này Sở Lăng Thường mới chợt nhớ ra rằng hắn vẫn luôn mặc trường bào của người Hán chứ không giống với những người Hung Nô khác thích mặc quần áo thô nặng. Xem ra việc này có liên quan đến nửa huyết thống Trung Nguyên chảy trong con người hắn.

Không tự chủ được nhẹ nhàng bước lên, từ trên cao nhìn xuống gương mặt hắn, tận đáy lòng Sở Lăng Thường lại dâng lên một cảm giác ấm áp. Nàng dường như đã sớm quen với sự bừa bãi cùng bá đạo của hắn, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới hắn lại có lúc im lặng như vậy. Hô hấp của hắn rất đều đặn, mí mắt cũng không dao động. Chẳng lẽ hắn thật sự đang ngủ?

Nghĩ đến đây Sở Lăng Thường lại thấy có chút buồn cười. Nàng vốn muốn chất vấn hắn, không ngờ rằng hắn lại đến Cẩm lâu này ngủ như vậy. Tân Trát không phải đã nói hắn đang tiếp khách hay sao?

Một màn trước mắt tuy đẹp nhưng nghĩ một chút Sở Lăng Thường vẫn quyết định đóng cửa sổ lại. Nàng không muốn trời đổi gió lại khiến hắn nhiễm phong hàn. Hơi mím môi, nàng vừa định lướt qua hắn để đóng cửa sổ, thì cổ tay mảnh khảnh lại bị bàn tay to đầy mạnh mẽ nắm lấy.

“A...” Sở Lăng Thường sợ hãi kêu lên. Quay đầu nhìn lại, nàng thấy

hai mắt hần vẫn nhắm lại như cũ, nhưng đôi môi mỏng lại dâng lên nụ cười nhẹ.

Thì ra hần vẫn không ngủ!

Bàn tay nắm lấy cổ tay nàng hơi dùng sức, thuận thế đem nàng kéo vào trong lòng. Lúc mùi hương thơm ngát từ thân thể nàng tràn ngập hô hấp thì hần cũng mở mắt ra, ôm nàng ngồi thẳng dậy, cánh tay cũng siết lại khiến nàng vùi vào trong ngực hần.

Động tác của hần cực kỳ ái muội khiến hai má Sở Lăng Thường đỏ hồng lên. Nàng muốn đứng dậy nhưng lại không được như ý.

“Hoàng thành so với Hán cung thì thế nào, có đẹp không?” Vẫn vòng tay ôm lấy Sở Lăng Thường, Hách Liên Ngự Thuấn khẽ tỳ cằm lên đỉnh đầu nàng, giọng nói trầm thấp đầy mê hoặc vang lên bên vành tai nhỏ bé, mang theo sự dịu dàng cực độ.

Hần không hề hỏi xem Thiên Vu đã nói gì với nàng, cũng không tò mò ở trong hoàng thành đã xảy ra chuyện gì. Hần chỉ bình thản hỏi một vấn đề rất đơn thuần không chút liên quan, lại có chút như dò hỏi cảm xúc của một hài tử mới được khám phá thứ mới lạ.

Tâm tư của Sở Lăng Thường lại bắt đầu loạn nhịp. Một phiến hoa đào nhẹ nhàng bay qua khung cửa đậu lên mái tóc mềm mại của nàng. Hách Liên Ngự Thuấn nhẹ nhàng đưa tay gỡ lấy cánh hoa đào đó bằng một động tác cực kỳ đơn giản nhưng cũng vô cùng tự nhiên.

“Hoàng thành không lớn như Hán cung, dường như cũng không có sự nghiêm túc như Hán cung.” Nàng nhẹ nhàng nói.

Tiếng cười trầm khàn chợt bật ra từ yết hầu hần, “Cho dù không thích cũng không có vấn đề gì. Nàng sẽ không ở lại trong đó!”

Sở Lăng Thường hơi ngẩng đầu lên. Hấn muốn nói gì?

Hách Liên Ngự Thuấn nhẹ nhàng nâng tay vuốt ve mái tóc dài của nàng. Cúi xuống nhìn nàng, hấn lại không kìm lòng mà đặt lên trán nàng một nụ hôn, nhẹ giọng hỏi, “Sao vậy? Nàng không định vào trong đó ở chứ?”

“Ta không phải người Hung Nô, mà Hung Nô cũng không thuộc về ta.” Nàng nhìn hấn, thản nhiên lên tiếng.

“Đúng vậy, nhưng ta là người Hung Nô, mà nàng lại thuộc về ta!”
Hấn lập tức cho nàng một đáp án đầy sự khẳng định.

Sở Lăng Thường chợt phát hiện, không biết từ khi nào, chỉ cần là lúc có hai người họ, hấn đều không dùng từ “bản vương” để xưng hô với nàng.

Hít sâu một hơi, cảm nhận lồng ngực hơi nhói lên, Sở Lăng Thường mới cất tiếng hỏi, “Cho nên ngươi mới nói dối trước mặt mọi người?”

“Nói dối? Ta nói dối cái gì?” Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhú mày, trong mắt không hề có lấy một chút tức giận mà chỉ tràn ngập ý cười dịu dàng.

Sở Lăng Thường hơi mím môi, có chút mất tự nhiên lên tiếng, “Ngươi...vì sao ngươi nói ta đã đồng ý gả cho ngươi? Chúng ta....chúng ta thành thân từ lúc nào chứ?”

Dáng vẻ của nàng thực sự khiến nụ cười trên môi Hách Liên Ngự Thuấn càng trở nên rạng ngời. Ngón tay thon dài của hấn khẽ nâng cằm nàng lên, đôi môi mỏng vẫn toát lên ý cười tà mị, “Không phải từ lúc đó nàng đã theo ta rồi sao?”

Ách?

Sở Lăng Thường thực không hiểu được lời nói của hắn, đôi mắt trong veo cũng hiện rõ sự nghi hoặc.

Hách Liên Ngự Thuấn cất tiếng cười sang sảng, tâm tình cứng rắn hoàn toàn bị dáng vẻ đáng yêu của nàng làm tan chảy.

“Này, người đừng cười, sao người có thể như vậy? Vô tâm nói một câu như thế khiến ngay cả Thiên Vu cũng hiểu lầm. Ông ấy còn nói cái gì mà người muốn thương nghị việc đại hôn. Hách Liên Ngự Thuấn, người đang trêu cợt ta sao?” Sở Lăng Thường không vui nhìn hắn, trong lòng cũng có chút hoảng hốt.

Hách Liên Ngự Thuấn cố nén cười, cánh tay ôm lấy nàng hơi siết lại, “Đúng vậy, hai ngày nay Thiên Vu có hỏi ta chuyện tổ chức đại hôn. Ta ở trong cung suốt hai ngày cũng là vì chuyện đó.”

“Không!” Sở Lăng Thường vô lực thốt ra từ này rồi lại ngẩng đầu nhìn hắn, “Người điên rồi phải không? Người rốt cuộc muốn làm gì?”

Trời ạ, hắn muốn cưới nàng?

Chuyện này....thực sự quá khôi hài.

Hách Liên Ngự Thuấn nghe vậy cũng không hề tức giận, chỉ là nét cười trong mắt hắn đã không còn, thay vào đó là sự nghiêm túc cực độ. Hắn nhìn nàng hồi lâu rồi chậm rãi lên tiếng, “Ta đã muốn nàng, đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm!”

Một câu nói nhẹ bằng tựa như bông tuyết đầu mùa vừa nhẹ nhàng rơi xuống nhưng lại khiến người ta không hề có cảm giác ớn lạnh.

Bông tuyết đó vẫn đậu lại nơi trái tim, mãi vẫn không chịu tan chảy.

Sở Lăng Thường kinh ngạc nhìn Hách Liên Ngự Thuấn, bị câu nói của hắn làm cho ngây người. Thái độ của hắn rất nghiêm túc, thanh âm tuy rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến nơi ngực nàng dâng lên cảm giác đau nhói.

Sao hắn có thể xem thường tất cả mà nói ra những lời này?

Sao hắn có thể không quan tâm đến suy nghĩ của nàng?

Hắn biết nàng đang nghĩ gì sao?

Hắn biết nàng đã sớm chuẩn bị tốt cho việc ra đi sao?

Ngón tay đang run rẩy lại bị hắn nắm lấy, nhẹ nhàng đưa lên môi. Những sợi râu mới nhú nơi cằm hắn cọ cọ khiến cổ tay nàng vừa ngứa lại vừa đau, nhưng động tác dịu dàng đó vẫn không thể xoa dịu những rung động trong lòng.

“Người định...khi nào tổ chức đại hôn?” Sở Lăng Thường khẽ nhắm mắt tính thời gian. Cứ coi như đây là một ảo tưởng vậy.

Cầm của nàng lại bị nâng lên, hắn chậm rãi cúi mặt xuống, lúc sắp kề sát gương mặt nàng thì ngưng lại, giọng nói mạnh mẽ khẽ vang lên, “Nàng không muốn gả cho ta?”

Sở Lăng Thường bối rối chớp hàng mi dài cong vút. Vì sao lại phải gả cho hắn? Cho dù nàng thừa nhận trái tim mình bắt đầu đập loạn lên nhưng nàng cũng chưa từng nghĩ tới việc sẽ gả cho hắn. Nàng cùng hắn chỉ có một chút liên hệ mà thôi. Chỉ cần đêm nay nàng vào hoàng thành, tra rõ một chuyện, sau này nàng và hắn sẽ không còn

liên hệ.

Quyển 5 - Chương 15: Bức hôn

Trước khi trở về phủ Sở Lăng Thường đã cân nhắc rất cẩn thận. Nếu thành công, nàng sẽ lập tức vung roi thúc ngựa rời khỏi vương phủ, nhanh chóng tìm tới chỗ sư huynh ở Hung Nô để hội hợp bởi nàng tin tưởng lần này người hộ tống công chúa hoà thân chính là sư huynh Dạ Nhai Tích.

Nhưng nếu thất bại, bị thị vệ trong cung phát hiện thì kết cục chờ đợi nàng chỉ có cái chết mà thôi.

Cho nên, sao hắn còn có thể đùa giỡn nói sẽ tìm cách tổ chức đại hôn như vậy?

Sở Lăng Thường gắt gao cắn chặt môi, hồi lâu cũng không lên tiếng.

Hiển nhiên là Hách Liên Ngự Thuấn không hài lòng với thái độ của Sở Lăng Thường. Đưa tay giữ lấy chiếc cằm nhỏ xinh, khiến cho đôi mắt đẹp của nàng không còn đường trốn tránh, hắn nhìn nàng chăm chú bằng ánh mắt sâu thẳm cực kỳ khó dò.

“Nói! Nàng đồng ý gả cho ta!”

Cái gì?

Sở Lăng Thường khiếp sợ mở lớn hai mắt nhìn hắn!

Sự dịu dàng vừa rồi của hắn vẫn không thể thay đổi được bản tính bá đạo thường thấy. Sở Lăng Thường thực chưa từng gặp người

nào lại có thể bức bách người khác nói ra những lời như vậy.

Thấy Sở Lăng Thường giật mình hoảng hốt, Hách Liên Ngự Thuấn lại khẽ nở nụ cười, hai mắt vẫn không rời khỏi gương mặt yêu kiều của nàng, giọng nói của hắn cũng dịu lại đôi chút, “Mau nói đi!”

“Ngươi...” Sự bình tĩnh thường ngày của Sở Lăng Thường đã hoàn toàn biến mất, nàng vung nắm tay nhỏ bé đánh vào lồng ngực vạm vỡ của hắn, khó nhọc lên tiếng, “Sao ngươi có thể vô lại như vậy?”

“Vậy nàng có nói hay không?” Hách Liên Ngự Thuấn mỉm cười nhận lấy nắm tay nhỏ bé của nàng dội vào lồng ngực, tính tình cũng trở nên tốt hiếm thấy.

Hô hấp của Sở Lăng Thường có chút dồn dập mà nụ cười của hắn vẫn không ngừng in sâu trong đôi mắt nàng, tiến vào nơi sâu thẳm trong trái tim nhỏ bé khiến một nỗi đau nhói chọt dâng lên, “Vì sao? Thế gian này có nhiều nữ tử như vậy...”

“Rượu ngon ba ngàn bình, ta chỉ nguyện chọn một mà thôi!” Hắn nhẹ nhàng ngắt lời, phá tan sự bối rối của nàng.

Sở Lăng Thường chợt nhớ tới đây là câu mà hắn đã từng nói lúc ở yến hội tại Hán cung.

“Nếu không nói...” Hách Liên Ngự Thuấn cười nhẹ, cúi đầu xuống, đôi môi mỏng khề sát bên tai nàng, thì thầm, “Ta dám khẳng định đêm nay nàng đừng mong được ngủ. Hai ngày nay ta ở trong hoàng thành lo công việc, không tiếp xúc với một chút nữ sắc...”

Sở Lăng Thường kinh hoàng tới nỗi suýt chút nữa bị hơi thở của hắn thiêu đốt.

Hai má lập tức hồng rực lên, nàng đương nhiên hiểu được hàm ý trong câu nói của hắn. Trái tim nhỏ bé của nàng cũng đập thình thịch liên hồi khiến nơi ngực cũng nhói lên mà đôi mắt của hắn vẫn nhìn nàng chăm chú, dường như nàng chỉ có một sự chọn lựa.

“Ta...đồng ý!” Sở Lăng Thường cúi đầu nói, thanh âm nhỏ xíu như tiếng muỗi kêu.

“Đồng ý cái gì?” Hách Liên Ngự Thuấn rất có lòng trêu đùa, nở nụ cười tà nhìn nàng.

Sở Lăng Thường khó nhọc liếm môi, ngập ngừng nhắc lại, “Ta đồng ý...gả cho ngươi!”

Hiện giờ nhận lời hắn vẫn tốt hơn là từ chối. Dù sao qua đêm nay, nàng cùng hắn sẽ trở thành hai người xa lạ. Chẳng qua hiện giờ hắn đang dâng trào nhiệt huyết mà thôi, nàng sao có thể tin tưởng? Cho dù tim có đập loạn nhịp, cho dù nàng cũng cảm nhận được trái tim hắn cũng hết như vậy, nhưng nàng cùng hắn thủy chung vẫn không thể bên nhau suốt đời. Như vậy, nhận lời thì sao chứ?

Nhưng không hiểu sao, nhận lời gả cho hắn rồi trong lòng nàng lại có một cảm giác cực kỳ kiên định, giống như người vừa lên tiếng chính là bản thân nàng vậy.

Loại cảm giác đáng sợ này cơ hồ sắp ép nàng nghẹt thở.

Thanh âm của nàng tuy nhỏ nhưng lại khiến đôi mắt của Hách Liên Ngự Thuấn sáng lên, nụ cười trên môi hắn càng lúc càng rạng ngời, cuối cùng giang tay ôm ghì nàng vào lòng, khiến nàng có thể nghe thấy tiếng tim đập trầm ổn của hắn giờ đã thêm phần kích động vì vui sướng.

“Lăng Thường...” Hấn cúi đầu gọi tên nàng cực kỳ dịu dàng.

Sở Lăng Thường nghe những lời này lại cảm thấy hoảng hốt cùng nhói lòng. Thanh âm của hấn thật ấm áp, dịu dàng, dường như lại vô cùng quen thuộc như thể đã quanh quẩn bên nàng cả ngàn năm nay, từng chút từng chút khiến trái tim nàng đau đớn không thôi.

Khung cảnh trong phòng cực kỳ tĩnh lặng, lại vô cùng ấm áp dưới những tia nắng mặt trời rọi xuống.

Thật lâu sau...

“Có muốn ngắm cảnh đẹp hơn không?” Hấn cười nhẹ, khẽ thì thầm bên tai nàng.

Sở Lăng Thường vừa có chút tò mò, vừa có chút khó hiểu nhìn hấn.

Nụ cười của hấn vẫn tràn ngập sự yêu thương, đưa bàn tay nhẹ xoa đầu nàng, dịu dàng nói, “Ôm ta!”

Theo bản năng, Sở Lăng Thường nghe lời vòng tay qua cổ hấn.

Hấn muốn làm gì?

Còn đang mãi nghĩ, Sở Lăng Thường đã cảm thấy thân thể nhẹ bẫng đi, chưa kịp phản ứng lại thì đã thấy hấn ôm bổng nàng lên, sử dụng khinh công lướt qua cửa sổ, hướng phía rừng đào bay tới...

“A...” Sở Lăng Thường kinh ngạc kêu lên một tiếng, lại thấy trước mắt có vô số cánh hoa đào lất phất. Định thần lại thì đã thấy hấn ôm nàng ngồi dưới một gốc hoa đào lớn, xung quanh còn có một thảm cánh hoa rơi rụng.

Trong lòng Sở Lăng Thường không khỏi thầm thán phục khinh công của hắn. Võ công của hắn thật cực cao thâm tới cỡ nào?

“Nàng thấy sao? Ngồi ở nơi này vẫn hơn bên cửa sổ chứ?” Hắn cười khế, vẫn ôm lấy nàng cất tiếng nói đầy sáng khoái.

Sở Lăng Thường quay đầu khó hiểu nhìn hắn. Hai ngày nay, dường như hắn đã hoàn toàn thay đổi, tâm tình cũng trở nên tốt hơn nhiều. Lại quay sang nhìn rừng đào bất tận, nàng rất cực cũng đem nghi vấn trong lòng ra hỏi, “Hách Liên Ngự Thuấn, vì sao ngươi lại muốn trồng rừng đào ở nơi này?”

Hắn đã từng nói, mười dặm hoa đào để đổi lấy nụ cười hồng nhan, nhưng nàng không tin.

Dường như nhìn ra nghi ngờ trong mắt nàng, Hách Liên Ngự Thuấn cười cười, đem thân thể nhỏ bé của nàng ghì vào trong ngực, dịu dàng nói, “Ta vẫn luôn nhớ dáng vẻ của nàng dưới gốc hoa đào khi đó. Nụ cười của nàng thực sự rất đẹp.”

Trái tim Sở Lăng Thường lúc này như hoàn toàn tê liệt. Mười dặm hoa đào, thật sự là vì nàng?

Hắn khế cười, lần này không bắt buộc nàng nói điều gì mà chỉ cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi nàng, triền miên quyến luyến không rời...

Tiêu Vân điện, nơi ở của nhị vương tử nằm ở phía đông hoàng thành. Vu Đan lúc trước vốn ở Kiều Long điện, nhưng sau đó lại bị Thiên Vu ban cho toà điện này để ở. Nguyên nhân là chủ nhân của Kiều Long điện chỉ có thể là đại vương tử.

Trước kia hắn là đại vương tử, nhưng từ khi Hách Liên Ngự Thuấn xuất hiện, hắn không còn là đại vương tử nữa.

Bên trong Tiêu Vân điện, Vu Đan ngồi ngay ngắn trên ghế, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc mà ánh mắt cũng vô cùng âm độc.

Ngồi ở bên cạnh hắn chính là Hữu Cốc Lễ vương Y Kha, sắc mặt ông ta cũng vô cùng u ám.

Chỉ nghe “bộp” một tiếng, Vu Đan hung hăng đập bàn khiến sự im lặng bên trong điện hoàn toàn bị phá vỡ. “Thiên Vu có tâm thiên vị, ông ta chính là cố ý muốn để Hách Liên Ngự Thuấn thừa kế vương vị!”

Y Kha nhìn thoáng qua Vu Đan, nghĩ một chút rồi nói, “Nghe thám tử báo lại, Tả hiền vương ở trong hoàng thành hai ngày nay thật sự là vì chuyện đại hôn. Xem ra, lúc ở yến hội những lời hắn nói đều là thật. Đại hôn này hắn nhất định muốn cử hành.

Vu Đan cắn chặt răng, “Ông cảm thấy chuyện này là thế nào?”

Hữu Cốc Lễ vương suy tư một hồi lâu rồi mới chậm rãi lên tiếng, “Ta vẫn cảm thấy Tả hiền vương tích cực chuẩn bị đại hôn như vậy thực có chỗ kỳ quái. Nói không chừng hắn muốn tiên hạ thủ vi cường, đem nhân tài Quỷ Cốc phái độc chiếm. Cho tới nay, Thiên Vu vẫn muốn thu phục lòng người. Ngẫm lại xem, Sở Lăng Thường kia mới ít tuổi như vậy đã cực kỳ mưu lược, được Hán Cảnh đế phong làm Hoàn Dư đủ biết tài năng của cô ta thế nào. Tả hiền vương trước tiên nắm lấy quân cờ này, sau này cho dù Thiên Vu có đổi ý hắn cũng không sợ. Ta cho rằng, hắn động tình là giả, có Hoàn Dư có cả thiên hạ mới là thật.”

“Có Hoàn Dư có cả thiên hạ?” Vu Đan khẽ lẩm nhẩm những lời này, trên trán lại toát ra mồ hôi lạnh. Nghĩ đi nghĩ lại thì thấy vô cùng hợp lý. Hắn không khỏi nhú mày lên tiếng, “Có Hoàn Dư có cả thiên hạ, khó trách Thiền Vu từng tuyên Sở Lăng Thường tiến cung, nhưng Tả hiền vương lại dùng mọi cách ngăn trở, thì ra hắn sợ Thiền Vu giành mất người!”

Hữu Cốc Lễ vương cười lạnh, “Tả hiền vương này trời sinh tính tình cẩn thận đa nghi, lại kín đáo khó dò. Nếu đã không thể nắm chắc thì hắn nhất định sẽ chuẩn bị thật tốt. Tuy nói hắn hiện giờ rất được yêu thích nhưng một ngày Thiền Vu còn chưa tuyên bố ngôi vị Thái tử, hắn vẫn cứ là đại vương tử, mà nhị vương tử ngài tuy danh phận không bằng hắn, nhưng dù sao cũng có Yên thị ở phía sau. Cho nên, hắn chỉ có thể dựa vào bản thân mình mà thôi.”

Quyển 5 - Chương 16: Dụng tâm sắp đặt

“Hắn?” Vu Đan nghe vậy liền cất tiếng cười lạnh lẽo, khoe môi cong lên lộ rõ ý châm chọc, “Ngoài sự sùng ái của Thiền Vu, hắn còn lại cái gì chứ? Năm binh quyền trong tay thì có thể muốn làm gì thì làm sao? Mơ tưởng!”

Hữu Cốc Lễ Vương nghĩ một chút rồi mới nói tiếp, “Thiền Vu hôm nay có lệnh cho Sở Lăng Thường tiến cung, đơn giản là muốn chủ động giao hảo. Thiền Vu cũng có thể mượn tay Tả hiền vương để khống chế Sở Lăng Thường, cho nên ông ấy mới tích cực chuẩn bị đại hôn cho Tả hiền vương như vậy, đơn giản cũng là muốn cho Sở Lăng Thường sớm quy thuận Hung Nô thôi.”

“Vậy chẳng phải sẽ bất lợi với chúng ta hay sao?” Sắc mặt Vu Đan chợt trở nên âm trầm, nắm tay cũng siết chặt cứng lại, “Tuy rằng phía sau ta có Yên thị, nhưng dù sao Yên thị cũng không thể tham dự triều chính, Thiền Vu cùng lắm cũng chỉ nể chút tình nghĩa phu thê mà thôi. Thiền Vu vốn chú trọng người tài, đương nhiên khát vọng được Sở Lăng Thường hỗ trợ thống nhất giang san. Chỉ cần ông ta có thể khiến Tả hiền vương ra sức vì mình, vậy Sở Lăng Thường đương nhiên cũng không đứng ngoài cuộc. Nếu vậy, chẳng lẽ ngôi vị thái tử thực sự phải dành cho hắn hay sao?”

“Nhị vương tử, chuyện đó không thể kết luận quá sớm được. Chi bằng tối nay chúng ta bí mật triệu tập người của mình cùng bàn bạc đại kế thì hơn.” Hữu Cốc Lễ vương cười nói.

Vu Đan nghĩ một chút rồi khẽ gật đầu.

Đêm xuống, chút ánh sáng cuối cùng nơi chân trời cũng hóa thành những ánh sao lung linh, chiếu những tia sáng lấp lánh xuống mặt đất tạo thành một khung cảnh cực kỳ mê hoặc.

Sở Lăng Thường lại có thể nhìn thấy đom đóm thêm lần nữa. Ở Bắc quốc có thể nhìn thấy bọn chúng thực sự là chuyện đáng ngạc nhiên. Loại sinh vật này vốn chỉ quanh quẩn ở nơi sơn dã, nay hẳn là bị mùi dấm hoa đào bên ngoài kia hấp dẫn cho nên mới quy tụ lại đây, đùa giỡn quanh những cánh hoa.

Cấm lâu vẫn an tĩnh như thường lệ. Đến giờ, Sở Lăng Thường cũng không biết được vì sao nơi này lúc trước lại khiến người ta kinh sợ đến vậy. Những lời nói thâm tình đầy ẩn ý của Hách Liên Ngự Thuấn vẫn luôn quanh quẩn bên tai nàng, rõ ràng là hắn vẫn không hề nói cho nàng biết tính toán của mình.

Xét về kết cấu thì dường như Cấm lâu này được cố ý xây dựng tại nơi sâu xa nhất của vương phủ. Cho dù có người tới thì cũng không đi đến nơi này. Vì vậy, đứng ở nơi này cũng không thấy được những bức tường trắng tinh bao quanh vương phủ, cũng không nhìn thấy nóc của những lầu các trùng trùng. Chỉ đi ra khỏi Cấm lâu, theo đường nhỏ đi một hồi mới có thể thấy những dãy hành lang miên man của vương phủ cùng với những tòa lầu được xây dựng tinh tế. Cho nên Nam Hoa công chúa sao có thể lạc đường được chứ? Thiên Vu xuất hiện ở gần Cấm lâu như vậy rốt cục là vì cái gì? Vì sao lại xuất hiện ở đó trước lúc yến hội bắt đầu? Quan trọng là, vì sao Nam Hoa công chúa lại biết được Thiên Vu sẽ xuất hiện ở đó?

Hàng loạt nghi vấn không cách nào lý giải. Nam Hoa từng nói với nàng, có rất nhiều chuyện hy vọng nàng không cần can thiệp, cũng

không cần nghĩ nhiều. Số mệnh của mỗi người đã định sẵn, có lẽ nàng thật sự không cần quá nhiều chuyện như vậy.

Hơi nước không ngừng bốc lên trong phòng tắm tạo thành màn sương mờ ảo, cánh hoa đào cũng phủ kín mặt nước. Ngoài trừ mùi hương hoa đào phiêu đảng vẫn luôn vương vấn trong không khí, còn có một mùi hương mơ hồ khó có thể nói rõ thành lời bao trùm nơi này. Bộ y phục trắng như tuyết được đặt gọn gàng ở một bên, Sở Lăng Thường thoải mái ngâm mình trong làn nước ấm áp, những cánh hoa phớt hồng bồng bềnh trên mặt nước lại càng tôn lên làn da mềm mịn trắng trẻo như ngọc của nàng.

Dọc theo phòng tắm hướng ra phía ngoài là hai cây đèn gỗ được chạm khắc thành hình bông hoa tám cánh vô cùng tinh tế, bên trong đặt những cây nến lớn tỏa ánh sáng khắp cả hành lang. Lò đốt hương được mạ vàng và chạm khắc tinh xảo đang tỏa ra những làn khói mong manh huyền ảo. Ngay cả hô hấp của nàng cũng hoàn toàn thấm đẫm mùi hương thơm ngát đó.

Có chút uể oải dựa vào một bên bồn tắm, Sở Lăng Thường khẽ nhắm đôi mắt lại, cảm thụ mùi huân hương theo dòng nước từ từ thấm vào da thịt từng chút từng chút một, tâm tình lại thoáng hiện chút khấn trương. Cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ vang lên càng lúc càng gần, nhịp tim nàng cũng đập loạn lên một chút.

Sở Lăng Thường có thể đoán được người đang tới, đầu ngón tay đang chìm trong nước khẽ run rẩy nhưng nàng vẫn nhắm chặt đôi mắt như trước.

Sau giờ ngộ, Hách Liên Ngự Thuấn vẫn ở thư phòng xử lý mấy chuyện chính sự, đến khi bóng tối sụp xuống lại không tự chủ mà nhớ tới Cẩm lâu. Nơi này đối với hắn đã trở nên thân thuộc còn hơn

cả đại diện của chính mình, dường như có một sức mạnh thần bí không ngừng sai khiến hắn trầm mê ở nơi đó.

Có chút lười biếng dựa vào một bên cửa, hắn chăm chú ngắm nhìn làn da mềm mại không tỳ vết của Sở Lăng Thường đang lộ ra trong làn nước. Nơi đầy đặn của nàng toát lên sự quyến rũ đầy mê hoặc, lại thoát ẩn thoát hiện trong làn nước, khiến cho một luồng nhiệt nóng không ngừng trỗi dậy trong người hắn. Mái tóc đen óng ả của nàng hơi xõa xuống đôi vai trắng ngần tạo thành một hình ảnh tương phản đẹp không bút nào tả xiết.

Đôi mắt thâm thúy cùng tà mị của Hách Liên Ngự Thuấn không hề rời khỏi những đường cong tinh tế trên thân thể mềm mại của Sở Lăng Thường, trong đôi mắt hắn càng lúc càng dâng lên khát vọng cực đại.

Hắn thừa nhận nữ nhân này thực quá mức mê người. Cho dù hai ngày nay luôn ở trong hoàng thành nhưng lúc nào hắn cũng nghĩ tới dáng vẻ của nàng, những hình ảnh triền miên điên cuồng quẩn lấy nàng không ngừng hiện ra trong tâm trí hắn.

Nàng thực sự là tiểu yêu tinh, dù là khi lạnh lùng xa cách vẫn khiến người ta muốn chiếm giữ, đến khi dịu dàng lại càng khiến người ta ham muốn có được.

Nhớ đến thân thể mềm mại của nàng lúc vùi trong ngực mình, trong lòng Hách Liên Ngự Thuấn lại nảy sinh sự thỏa mãn chưa từng có cùng ham muốn biến nàng thành nữ nhân của hắn. Hắn phát hiện bản thân mình bắt đầu không tự chủ được mà điên cuồng muốn nàng. Chỉ cần nửa ngày không nhìn thấy bóng dáng nàng, hắn đã nhớ muốn điên lên, muốn hôn nàng, nhìn hai má nàng vì thẹn thùng mà ửng hồng thì tham niệm muốn độc chiếm nàng, ngắm nhìn nàng ở dưới thân mình vô lực run rẩy lại tăng vọt. Ở trước mặt nàng, hắn

đường như không còn là Tả hiền vương cao cao tại thượng nữa.

Thần kinh của Sở Lăng Thường vẫn cực kỳ căng thẳng, cho đến khi nàng cảm nhận được ngón tay nam nhân thon dài bắt đầu mơn man phần cổ thon của mình thì thân thể lại khẽ run lên.

Mà động tác của Hách Liên Ngự Thuấn cũng vô cùng dịu dàng, bàn tay hắn cũng dần trượt xuống.

Sở Lăng Thường mở to đôi mắt đẹp, hơi nhúu mày nhìn thẳng vào đôi mắt đen thẳm của Hách Liên Ngự Thuấn.

“Người không hiểu cái gọi là phi lễ chớ nhìn hay sao?” Đôi tay mảnh khảnh của nàng vội khoanh lại che đi cảnh xuân trước ngực nhưng lại phát hiện hai mắt hắn đã tràn ngập khát vọng.

Hách Liên Ngự Thuấn cúi người xuống, ôm ghì lấy thân thể nàng, tà mị mở miệng, “Biết rõ rồi còn hỏi, nàng thực không biết ta muốn làm gì sao?”

Thu hồi tầm mắt, Sở Lăng Thường lại trầm mình xuống làn nước ấm áp. Nàng đương nhiên biết hắn muốn gì nhưng trong lòng lại vô cùng bối rối. Nhưng nàng cũng biết bản thân mình không thể trốn tránh nên khẽ liếm nhẹ bờ môi, yếu ớt lên tiếng, “Người nuốt lời!”

Hách Liên Ngự Thuấn cũng biết là nàng đang ám chỉ chuyện lúc ban ngày nên ngón tay hắn lại nhẹ nhàng cuốn lấy một lọn tóc ẩm ướt của nàng, thanh âm mang theo chút tà mị, “Ban ngày ta chỉ nói sẽ tiết chế một chút nhưng không có nghĩa là ta sẽ buông tha nàng!”

“Nhưng...nhưng ta đang tắm. Người...”

“Ở trong nước không tốt sao?” Ngón tay thon dài của hắn vòng qua

phần gáy nàng, đem khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên, tiếng nói trầm trầm đầy mê hoặc khẽ cất lên.

Dứt lời, hắn chậm rãi tháo đai lưng đem trường bào vứt bỏ khiến thân thể cao lớn trắng kiện hoàn toàn lộ ra trước mắt nàng. Hít sâu một hơi, Sở Lăng Thường vội cúi đầu không dám nhìn hắn, chỉ có thể cảm nhận mùi xạ hương từ thân thể hắn càng lúc càng gần lại, còn có một chuỗi tiếng cười trầm khàn vang lên bên tai nàng cùng hơi thở nóng rực phả lên vành tai nhạy cảm, “Xấu hổ?”

Trống ngực Sở Lăng Thường càng lúc càng trở nên mãnh liệt, thân thể nàng lại bị hắn kéo lại gần, khiến khuôn mặt anh tuấn của hắn gần như kề sát gương mặt tinh tế của nàng, trán hắn cũng nhẹ nhàng tỳ lên trán nàng, hô hấp nóng rực như bao lấy thân thể nhỏ bé khiến nàng không thể không thừa nhận sự tồn tại của hắn.

“Dáng vẻ này là muốn cám dỗ ta sao?” Tiếng cười của hắn vang lên giữa không trung, làn môi mỏng nhẹ nhàng lướt qua đôi môi anh đào của nàng rồi hướng tới vành tai nhỏ xinh, như có như không ngậm lấy nó, khe khẽ gặm cắn nơi vành tai mẫn cảm khiến thân thể nàng không ngừng run rẩy.

Quyển 5 - Chương 17: Tan chảy

Tâm tình của Sở Lăng Thường bất giác cũng trở nên run rẩy bởi hành động của hắn, cũng bởi lời nói của hắn.

Thật ra đêm nay nàng vốn có mục đích, chỉ là nàng không nghĩ được ra có biện pháp nào tốt hơn. Có lẽ chỉ thế này, nàng mới thuận lợi thoát thân, thuận lợi thoát khỏi sự kiểm soát của hắn.

“Vương gia...” Thật hiếm khi nàng có thể gọi hắn dịu dàng như vậy, bàn tay nhỏ bé cũng theo đó nhẹ nhàng đặt lên ngực hắn. Lúc này nàng mới phát hiện trên làn da màu đồng của hắn còn lưu lại rất nhiều vết thương mờ mờ thì tâm tình không khỏi co thắt lại vì đau đớn, bàn tay nhỏ bé đang đặt trên ngực hắn cũng theo bản năng khẽ vuốt ve vị trí vết sẹo.

“Lúc đó nhất định rất đau phải không?”

Hắn chinh chiến sa trường nhiều năm, không thể lần nào cũng an toàn trở về. Sao hắn có thể không từng bị thương, không từng đổ máu chứ? Lúc mũi trường mâu bén nhọn đâm vào thân thể hắn, lúc đó hắn có cảm giác thế nào? Khi lưỡi gươm sắc bén chém qua thân thể hắn, đâm sâu vào da thịt hắn, hắn lại có cảm giác ra sao?

Danh hiệu “chiến ma” thực ra được xây dựng nên từ máu, rồi cứ thế tiếp tục vấy máu để tiếp tục chiến đấu ngoan cường hơn mà thôi.

Lúc trước nàng không có để ý, bởi đêm đó nàng cũng không dám nhìn thẳng vào thân hình hắn. Thân thể cao lớn của hắn tựa một vị

thần dũng mãnh, mỗi một cơ bắp đều căng cứng rắn chắc, khiến nàng không dám nhìn tới, cũng ngượng không dám nhìn.

Hiện giờ, khi tầm mắt nàng nhìn trực tiếp đến vết thương của hắn thì trong tâm tư nàng lại dâng lên một cảm giác đau nhói.

Hách Liên Ngự Thuấn lặng yên cảm nhận bàn tay mềm mại của nàng dịu dàng đặt trên thân thể hắn, da thịt kiên cường của hắn lại càng làm nổi bật thân thể mềm mại của nàng. Thấy ánh mắt nàng hiện lên sự lo lắng, nơi ngực hắn bỗng trào dâng một cảm giác ấm áp, một sự sung sướng cùng vui mừng không ngừng khuếch tán cơ hồ như sắp phun trào. Khẽ kéo lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, đáy mắt hắn cũng lộ ra một tia vui mừng...

“Lăng Thường, nàng đau lòng vì ta?”

Nhịp tim của Sở Lăng Thường đập càng lúc càng nhanh, thứ tình cảm mơ hồ trong lòng dần trở nên rõ ràng. Vẫn né tránh trả lời câu hỏi của hắn, nàng khẽ đáp lại, “Người...sau này phải cẩn thận một chút.”

Đối với hắn, nàng chợt nổi lên lòng trắc ẩn.

“Được!” Hách Liên Ngự Thuấn khẽ cười nhẹ.

Một tình cảm ấm áp khó có thể nói thành lời nhanh chóng trào dâng lên rồi lan tràn giữa hai người họ, dường như có chút ngọt ngào, lại như có chút kìm nén.

“Từ nay về sau không cần gọi ta là vương gia!” Hắn hôn nhẹ lên môi nàng, ánh mắt sâu thẳm ấm áp cực độ, lại mang theo nụ cười khiến người ta say mê, “Đó là cách xưng hô dành cho những người khác.”

Sở Lăng Thường ngẩng đầu nhìn hấn...

“Gọi tên của ta!” Hấn nói nhỏ, kéo cánh tay nàng vòng qua cổ mình.

Đôi môi anh đào khẽ run rẩy, một nỗi đau đớn từ tận đáy lòng chậm rãi dâng lên.

Hấn vẫn chăm chú nhìn nàng, cực kỳ kiên nhẫn chờ đợi.

Thật lâu sau, nàng mới ngước mắt lên, dưới ánh mắt ấm áp vô cùng chăm chú của hấn, nhẹ giọng gọi nhỏ, “Ngự Thuấn...”

Nàng không muốn lảng tránh, cũng không muốn tỏ vẻ kiêu cách. Hai từ này cứ tự nhiên như thế bật ra khỏi đôi môi anh đào. Cái tên này đã xuất hiện trong giấc mộng của nàng vô số lần, hôm nay rốt cục cũng thốt ra khỏi miệng như thể đã thành thói quen.

Chút cứng rắn cuối cùng trong đôi mắt Hách Liên Ngự Thuấn cũng hoàn toàn tan biến mà thay vào bằng ý cười thỏa mãn, “Gọi như vậy, càng khiến ta khó có thể buông tay!”

Những lời này của nàng khiến tâm tình hấn cực kỳ vui sướng, sự trống rỗng bấy lâu trong lòng hoàn toàn được lấp đầy. Vừa nói dứt lời, hấn lập tức cúi xuống đặt những nụ hôn cuồng dã lên môi nàng, mang theo sự nóng vội, còn có vài phần bá đạo cùng nhiệt tình. Phần lưỡi càn quấy của hấn linh hoạt chiếm cứ khoang miệng nhỏ nhắn, cố ý cuốn lấy phần đỉnh hương của nàng.

Nhiệt tình của hấn cùng ý đồ chiếm giữ càng trở nên điên cuồng hơn lần trước.

Những nụ hôn này ập tới quá mức bất ngờ khiến Sở Lăng Thường không kịp phòng bị, toàn thân nàng không tự chủ được mà run lên,

không tìm được mà phát ra những tiếng ngân nga mê hồn.

Có lẽ, đây là lần cuối cùng nàng cùng hắn đắm chìm trong hoan ái. Cho nên chi bằng cứ thuận theo trái tim mình, cảm thụ sự ôm ấp của hắn, cảm thụ sức mạnh của hắn.

Nữ nhân trong ngực không hề giả dối, thân thể mềm mại không ngừng nở rộ dưới sự càn quấy của đôi tay hắn, dáng vẻ nhu thuận càng châm thêm ngọn lửa dục vọng trong lòng Hách Liên Ngự Thuấn. Đem thân thể mềm mại của nàng vây ở trong ngực, nhìn mái tóc dài óng ả của nàng vì thấm ướt vương trên bầu ngực tròn đầy khiến cảnh đẹp mê người như ẩn như hiện, đôi môi đỏ mọng hé mở, hàng mi dài cong vút khẽ lay động, đôi mắt đẹp như tràn ngập màn sương mờ, đủ để tiến vào nơi sâu thẳm nhất trong đáy lòng hắn, khiến hắn không cách nào tự chủ.

Dáng vẻ này của nàng khiến hắn mê muội, khiến hắn kinh tâm động phách, không ngừng kích thích nơi sâu thẳm đáy lòng hắn, khiến hắn muốn cam tâm tình nguyện vì nàng bỏ lại hết thảy.

Đôi mắt hắn hơi sẫm lại, ghì chặt thân hình mềm mại với những đường cong mê người vào lòng, thẳng đến khi giữa thân thể hai người họ không còn một chút khe hở, có thể khiến hắn cảm thụ trực tiếp nhất cảm xúc mềm mại trên da thịt.

Đôi môi mỏng nhẹ nhàng áp xuống phần cổ thanh mảnh, khẽ lướt trên từng đường cong mềm mại, lại tìm lòng không được mà đem nụ hồng mai trên bầu ngực tròn đầy của nàng ngậm vào trong miệng, đầu lưỡi tà ác đảo quanh, sau đó lại lần nữa há miệng ngậm lấy hơn phân nửa bầu ngực mềm mại rồi nhẹ nhàng mút vào, không ngừng khiêu khích nụ hoa mẫn cảm.

Cảm xúc mãnh liệt ập tới khiến Sở Lăng Thường không tìm lòng

được mà bật lên tiếng rên rỉ mê hồn, thân mình vốn muốn trốn tránh sự khiêu khích của hắn nhưng lại vô thức cong người lên, vô tình càng tạo cho hắn nhiều cơ hội âu yếm.

Ngón tay thon dài của hắn chậm rãi trượt xuống, tiến vào nơi cấm địa ấm áp mềm mại của nàng, tận lực vuốt ve. Dòng dịch ấm áp chậm rãi chảy ra càng khiến cho sự tấn công của hắn thêm dễ dàng.

“Đừng...Ngự Thuấn...” Nàng kinh hãi gọi tên hắn. Dưới sự khiêu khích táo bạo kia, thân thể nàng không ngừng căng thẳng, đầu ngón chân cũng co lại, cảm thấy trước ngực hơi đau nhói, làn da trắng mịn dưới sự khiêu khích của hắn càng lúc càng ửng hồng.

“Những lời này từ miệng nàng thực sự có tác dụng câu hồn!” Hắn si mê nhìn nàng, khóe miệng hơi cong lên, bàn tay to nhẹ nhàng trượt xuống phần đùi non mịn, nhẹ nhàng kéo đôi chân thon của nàng vòng qua eo lưng mình, liền đó hắn lập tức thẳng lưng xông tới.

“A....” Sự tấn công quá mức mãnh liệt khiến Sở Lăng Thường không kịp được mà hét thành tiếng, nhưng thanh âm của nàng liền bị hắn cúi đầu ngăn lại, đem toàn bộ biến thành hơi thở gấp gáp rơi vào trong miệng hắn.

“Thật đúng là tiểu cô nương mà!” Cảm thụ được sự co rút của nàng, hắn nở nụ cười thỏa mãn, cất tiếng tán thưởng mang theo sự sùng ái cực độ. Mặc dù vậy, hắn vẫn cố kìm nén dục vọng bản thân mà ngừng lại, đợi thân thể nàng dần thả lỏng mới bắt đầu chậm rãi luận động.

Nàng có thể cảm nhận được động tác của hắn rất nhẹ nhàng như thể sợ phá hỏng một món trân bảo. Hắn cố gắng giảm bớt sức lực, mỗi một hồi tiến vào đều cực kỳ dịu dàng nhưng cũng không hề hời hợt. Loại cảm giác triền miên khác thường mang đến cho nàng sự rung

động cực lớn, hấn cứ như vậy thông thả lặp lại động tác, cứ như vậy tùy ý chiếm lấy từng chút ấm áp trong thân thể nàng.

Bởi cố gắng kìm nén nên trên trán hấn bắt đầu nổi lên những giọt mồ hôi li ti. Thân thể nàng quá mức nhỏ bé, khiến động tác của hấn thực có chút khó khăn, nhưng cũng càng khiến hấn tăng thêm khoái ý, khiến cho từ nơi yết hầu của hấn không ngừng bật ra những tiếng rên trầm khàn.

Dần dần hấn cũng không thể kìm nén hơn nữa mà bắt đầu đẩy nhanh tốc độ luân động, thậm chí còn tăng thêm lực đạo, khiến tiếng va chạm giữa hai thân thể càng lúc càng lớn. Hai tay hấn thậm chí còn nắm lấy bầu ngực tròn trịa của nàng, điên cuồng nắn bóp hòa với sự xâm nhập cuồng dã.

Thân thể Sở Lăng Thường dường như bị nghiền thành từng mảnh nhỏ, bởi sự chà đạp mạnh mẽ của hấn mà càng trở nên kiều mỹ động lòng người. Mi tâm nàng nhú lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng đỏ, da thịt trắng trẻo mịn màng cũng nhuộm sắc hồng đầy dụ hoặc. Nàng cố gắng thừa nhận sự va chạm mãnh liệt của hấn, cảm thụ sự to lớn cùng sức mạnh cuồng dã của hấn cho đến khi không tự chủ được cong người lên, tuân theo phản ứng bản năng, hòa vào với hấn, dùng sự mềm mại giao hòa cùng sức mạnh cứng rắn tột bậc.

Quyển 5 - Chương 18: Quyến luyến sâu đậm

Hách Liên Ngự Thuấn hơi ngừng lại, hé miệng đưa lưỡi miêu tả theo từng đường nét trên cánh môi Sở Lăng Thường, ngón tay thon dài vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập sự thẹn thùng rồi chậm rãi lướt qua hàng mi, đôi mắt đẹp, cuối cùng luồn vào mái tóc dài óng ả, cảm thụ sự run rẩy nhẹ nhàng của nàng sau đó hần chậm rãi rời đi rồi lại điên cuồng xâm nhập thật sâu.

Động tác này của hắn khiến Sở Lăng Thường kinh hãi kêu thành tiếng, trái tim nhỏ bé cũng suýt bị hành động bá đạo của hắn làm cho bay vọt khỏi lồng ngực.

“Thích không?” Hách Liên Ngự Thuấn nở nụ cười xấu xa, dịu dàng thủ thủ bên tai nàng, giọng nói trầm thấp đã chuyển thành khàn khàn vì thoả mãn, lại toát lên sự mỉa mai hoặc khiến Sở Lăng Thường không khỏi run rẩy không ngừng.

“Đừng...” Nàng vô thức ôm ghì lấy đầu hắn, đôi chân nhỏ nhắn cũng siết chặt lấy eo lưng cứng rắn kia.

“Bé cưng, nàng đúng là khẩu thị tâm phi!” Hách Liên Ngự Thuấn bất ngờ tăng thêm lực, động tác của hắn điên cuồng như muốn trừng phạt nàng nhưng cũng như để thoả mãn chính mình. Từng giọt mồ hôi không ngừng tiết ra trên lưng hắn, theo từng động tác điên cuồng mà văng lên, rớt xuống cả thân thể mảnh mai của nàng.

Hết lần này tới lần khác, hắn điên cuồng tra tấn nàng khiến những tiếng rên rỉ ái muội như hoà với tiếng đục chạm của hai thân thể

không ngừng vang lên giữa không gian tĩnh mịch.

“Ngự Thuấn....chậm một chút....ta...không chịu nổi...” Từng đợt khoái cảm dâng lên trong thân thể nhỏ bé rồi không ngừng lan toả, mười đầu ngón tay thanh mảnh của nàng cũng bị hắc siết chặt lại, giữ chặt ra sau lưng.

Tiếng kêu yếu ớt của nàng lại càng kích khởi bản tính chiếm giữ nguyên thủy của Hách Liên Ngự Thuấn. Hắc gầm nhẹ một tiếng, lại điên cuồng đưa hạ thân mạnh mẽ tiến tới không ngừng xâm chiếm nơi tư mật. Hành động điên cuồng của hắc khiến tiếng thở gấp của Sở Lăng Thường càng lúc càng lớn, thân thể nhỏ bé cũng phát run, mái tóc dài óng ả ướt nhẹp mồ hôi, hoàn toàn đắm chìm trong sự kích tình cuồng dại...

Ánh sáng ấm áp từ những ngọn nến lớn vẫn soi rọi suốt chặng đường dẫn tới phòng ngủ. Tấm màn lụa mỏng không ngừng lay động phản chiếu hình ảnh đẹp đẽ đầy ái muội của đôi nam nữ lưu luyến không rời. Bóng đêm ngoài cửa sổ đã trở nên dày đặc, ngay cả ánh trăng cũng như xấu hổ mà trốn tránh, chỉ còn lại tiếng đế thình thoảng vang lên, sau đó khung cảnh lại trở về sự yên tĩnh.

Trên chiếc giường lớn, chiếc chăn mỏng đang bao lấy một đôi nam nữ triền miên giao hoà, không khí trong phòng cũng tràn ngập hương vị ái muội cùng hơi thở nóng rực..

Thật lâu sau, Sở Lăng Thường mới từ trong vòm ngực của Hách Liên Ngự Thuấn hé mở đôi mắt đẹp, nàng cẩn thận ngẩng đầu nhìn hắc một cái, sau đó mới nhẹ nhàng nhích người ra, chậm rãi ngồi dậy.

Mái tóc đen dài dịu dàng rủ xuống, che đi bờ vai thon thả cùng vô số vết hôn hồng rực nở rộ trên làn da trắng mịn của nàng. Cảm giác đau nhức khắp toàn thân khiến nàng hơi nhúu mày. Muốn làm cho hắc ngữ say thật đúng là vất vả.

Quay đầu nhìn ngắm gương mặt an tĩnh của Hách Liên Ngự Thuấn, nàng gắt gao cắn chặt môi. Trên đôi môi đỏ mọng này vẫn còn lưu lại hơi thở của hắc ngữ cực kỳ rõ ràng.

Rốt cục hắc ngữ cũng đã ngủ. Nàng thực sự không biết đó là do hắc ngữ đã đạt được sự thoả mãn hay bởi vì nàng cố ý bỏ một chút Thiên Vấn Hương.

Có lẽ hắc ngữ vĩnh viễn không có cơ hội biết được rằng trước lúc hoan ái nàng đã làm chút chuyện.

Thiên Vấn Hương là một loại dược liệu có thể dễ dàng tìm thấy trong dược phòng bởi nó là một loại dược liệu rất thông thường. Nhưng chỉ cần dùng một tỷ lệ thích hợp với hương nguyệt quế để cùng một chỗ sẽ có công dụng cực kỳ rõ ràng. Hai mùi hương này khi quyện vào nhau có thể khiến người hít phải cảm thấy buồn ngủ, hít một lượng lớn có thể ngủ tới tận trưa ngày hôm sau. Đây cũng là việc mà nàng vô tình phát hiện ra.

Lúc trước nàng nghĩ chỉ cần Đề Nhã vào vương phủ, cô ta nhất định sẽ giống Ổ Giai, quần lấy Hách Liên Ngự Thuấn khiến hắc ngữ không còn thời gian để ý đến Cẩm lâu này. Nhưng không ngờ rằng Đề Nhã cùng Ổ Giai đều sợ hãi vẻ mặt lạnh lẽo của hắc ngữ. Đây là chuyện mà nàng không dự đoán được, cho nên nàng chỉ có thể tìm một biện pháp khác. Muốn Hách Liên Ngự Thuấn mê man tới bình minh ngày hôm sau thực ra có rất nhiều cách, chẳng hạn như dùng kim châm vào huyết đạo ở đỉnh đầu hắc ngữ. Nhưng sao hắc ngữ có thể vô duyên vô cớ để nàng cầm ngân châm đâm vào đầu của mình chứ?

Cho tới khi nàng phát hiện công dụng của hương nguyệt quế thì mới nghĩ ra một kế sách vẹn toàn. Nàng nhớ trong dược phòng có Thiên Vấn Hương, cũng có mấy loại dược liệu nếu ăn một chút sẽ kháng cự lại được tác dụng khi kết hợp hai loại dược liệu kia. Cho nên, chỉ cần chờ đến khi Hách Liên Ngự Thuấn ngủ say thì nàng sẽ có thể hành động. Không ngờ thể lực của hắc thực kinh người, đem nàng hành hạ đến gần đứt hơi mới thoả mãn chìm vào giấc ngủ.

Nàng ngồi dậy, thấy Hách Liên Ngự Thuấn không có dấu hiệu tỉnh lại mới yên tâm xuống giường. Thân thể mặc dù có chút đau nhức nhưng nàng thực không muốn bỏ qua đêm nay.

Ngay từ lúc nói chuyện với Ổ Giai, nàng đã lợi dụng cô ta để có thể ra khỏi phủ, sau đó Ổ Giai quả nhiên trúng kế đưa Tả Cốc Lễ vương Y Trĩ Tà tới. Nàng lập tức tỏ ra thân thiết với Y Trĩ Tà, kể từ đó, ông ta đương nhiên sẽ đem nàng tiến cử với Thiên Vu, chỉ cần Thiên Vu tuyên nàng vào cung, nàng sẽ nhanh chóng quen thuộc địa hình nơi đó, rồi từ đó tìm ra manh mối kẻ sát hại sư phụ.

Không biết vì sao, trong lòng nàng luôn có một cảm giác nhẹ nhõm khi đối diện với Hách Liên Ngự Thuấn. Tuy rằng trong dược phòng của hắc tìm thấy loại độc dược hại thập hoàng tử, nhưng cũng không thể chứng minh là hắc độc hại thập hoàng tử, thậm chí là độc hại sư phụ nàng. Nàng đương nhiên tin tưởng hắc, tin tưởng hắc không giải thích nhất định là có nguyên nhân.

Hắc hắc là đang hoài nghi một ai đó, mà nàng lại không cách nào nghi ngờ hắc. Cho đến khi gặp được Thiên Vu cùng nhị vương tử Vu Đan, nàng mới cảm thấy rõ ràng là sự tình không hề đơn giản.

Thiên Vu Quân Thần cả đời oai danh lừng lẫy nhưng đối với nàng lại cực kỳ khiêm tốn khiến nàng không khỏi suy nghĩ. Cho dù Thiên Vu

không tham dự việc này nhưng ít ra ông ta cũng biết chuyện. Lại nhìn tới Vu Đan, nàng có thể thấy trong mắt hắn sát khí đáng sợ, con người của hắn hắc ám tựa một coi sói dữ sẵn sàng lao tới cắn xé vết hầu đối phương bất cứ lúc nào.

Nàng cảm thấy Vu Đan là kẻ cực kỳ khả nghi. Không cần phải mất công xét đoán cũng có thể thấy thái độ không chút an phận của hắn. Lúc ban ngày, Thiên Vu tuyên nàng vào cung, mà Vu Đan lại trùng hợp xuất hiện giữa đường, có thể thấy hắn vẫn luôn quan sát từng hành động của nàng. Người với tính cách nóng vội như hắn luôn một lòng muốn được việc, cho nên nhất định ngay đêm nay sẽ triệu tập người của mình thương nghị kế sách. Hách Liên Ngự Thuấn ở trước mặt mọi người đã tuyên bố nàng gả cho hắn, người nóng nảy như Vu Đan, sao có thể để chậm trễ thời gian?

Cho nên, khi nàng biết Thiên Vu tuyên mình vào cung cũng là lúc nàng quyết định khi đêm xuống sẽ đột nhập vào hoàng thành.

Đêm nay có thể đột nhập thành công hay trở thành thích khách bị bắt giữ là việc nàng không thể đoán trước. Nhưng may mắn là hôm nay nàng đã có được khẩu lệnh của Thiên Vu, có thể tiến vào hoàng thành mà không cần thông báo nếu thực sự có tình huống khẩn cấp.

Sở Lăng Thường lại theo bản năng đưa tay sờ lên miếng ngọc bội nơi cổ. Đây là miếng ngọc bội có thể đảm bảo tính mạng cho nàng. Ngọc bội này là quân phù của Hách Liên Ngự Thuấn, thấy ngọc bội như thấy hắn, cho nên bọn thị vệ cũng không thể ngăn trở nàng, nhưng như vậy sẽ làm kinh động đến Thiên Vu.

Suy nghĩ một hồi, Sở Lăng Thường khẽ nhắm đôi mắt lại, hàng lông mày cũng nhíu lại đầy suy tư. Một lúc lâu sau, nàng đi tới bên giường, nhìn nam nhân đang say ngủ ở đó, trong lòng lại dâng lên cảm giác đau nhói. Dáng vẻ của hắn thực sự đã in sâu trong tâm trí

nàng, cho dù có nhắm mắt lại vẫn có thể thấy rõ ràng.

Đầu ngón tay mảnh khảnh hơi nâng lên, muốn vuốt ve gương mặt của hắn nhưng lại ngừng lại giữa không trung.

Vì sao nàng lại lưu luyến như vậy?

Biết rõ lần này xông vào hoàng thành sẽ là chuyến đi thập tử nhất sinh, vì sao người cuối cùng nàng muốn gặp lại chính là hắn?

Quyển 5 - Chương 19: Nửa đêm xâm nhập hoàng thành

Nàng có hối hận vì đã ủy thân cho hắn hay không?

Thật ra từ tận đáy lòng, nàng chưa từng cảm thấy hối hận. Sự tàn nhẫn của hắn, sự tự đại của hắn, sự ôn nhu của hắn từng chút từng chút thấm thấu tới tận nơi sâu thẳm trong lòng nàng, chậm rãi bám rễ rồi sinh sôi, khi nàng bừng tỉnh muốn xóa bỏ tất cả những thứ đó thì lại nhận ra bản thân đã sớm quyến luyến nó mất rồi.

Đem gương mặt anh tuấn của hắn khắc ghi vào trong tâm khảm, ngón tay mảnh khảnh của nàng rút cục cũng thu trở về, đặt trên miếng ngọc bội nơi cổ, hít sâu một hơi rồi kéo ngọc bội xuống. Bàn tay nhỏ nhắn khẽ nắm lại, cảm thụ lần cuối độ ấm của miếng ngọc bội rồi nhẹ nhàng đặt ở bên người hắn.

Một khi gặp tình huống nguy hiểm, nếu nàng cầm trong tay mệnh phù này thì sẽ làm kinh động đến Thiên Vu. Tuy rằng nếu có nó sẽ có thể tránh được một kiếp nạn, nhưng Thiên Vu sẽ vẫn hoài nghi với hành động của nàng. Hoàng gia không giống với những gia đình bách tính thông thường, tuy rằng thời gian nàng tới Hung Nô chưa dài, nhưng có thể nhận ra Hách Liên Ngự Thuấn cùng Vu Đan đều có tâm tranh đoạt ngôi vị thái tử. Nếu nàng chẳng may bị bắt khi mang theo mệnh phù kia thì Thiên Vu sẽ hiểu là nàng được sự đồng ý ngầm của Hách Liên Ngự Thuấn. Hoàng thành này cũng thế, Hán cung cũng vậy, đáng sợ nhất chính là cảnh đất bằng nổi phong ba, mà không chừng sẽ tạo thành cơn phong ba rất lớn. Cho dù nàng không giơ mệnh phù ra thì Vu Đan cũng sẽ đem chuyện nàng có mang mệnh phù theo người để gán tội. Ban ngày nàng bày tỏ thái độ như vậy, hắn đương

nhiên ghi hận trong lòng, một khi đắc thủ thì đâu thể từ bỏ ý đồ?

Vu Đan đương nhiên sẽ coi nàng như công cụ kiềm chế Hách Liên Ngự Thuấn, lấy đó làm lý do để loại trừ hắn. Đến lúc đó, dù Thiển Vu có muốn che chở thế nào cũng không làm được gì. Mà Thiển Vu có thể che chở hay không vẫn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Dù sao ban đêm xông vào hoàng thành cũng là tử tội, Thiển Vu cho dù sủng ái Hách Liên Ngự Thuấn đến cỡ nào cũng tuyệt đối không cho phép loại chuyện như vậy phát sinh.

Phàm là quân vương đều có tính nghi ngờ cố hữu. Tính nghi ngờ này nhắm vào các thần tử, càng nhiều hơn chính là thê thiếp, con cái cùng huynh đệ của họ.

Lúc mệnh phù được tháo xuống cũng là lúc Sở Lăng Thường hiểu rõ sự kiên trì của mình. Nàng không muốn liên lụy hắn, nguyên nhân là bởi nàng yêu thương nam nhân này. Nếu nàng thật sự xảy ra chuyện thì nàng cũng không muốn hắn bị đeo tội danh bất trung bất nghĩa.

Đôi mắt đẹp dâng lên một tầng hơi nước, nàng đã sớm yêu thương hắn rồi sao? Có lẽ chính từ lần gặp gỡ đầu tiên nhưng nàng không muốn thừa nhận, bởi vì mệnh của nàng do sư phụ sửa, cho nên nàng chính là một người không biết ngày mai sẽ ra sao?

Đêm nay, một khi tra ra chân tướng, nàng nhất định sẽ tự tay đâm chết kẻ thù.

Giết người ở trong cung, thích khách không còn con đường nào để chọn, hoặc là trốn tới nơi chân trời, hoặc bị bắt rồi đem ra xử tử.

Chỉ cần nàng báo được thù, chỉ cần nàng có thể tìm ra hung thủ hại chết sư phụ, nàng không để ý đến những chuyện đó. Vốn nàng muốn chờ sư huynh tới Hung Nô rồi sẽ thương nghị bàn chuyện động thủ,

nhưng nàng đã tính ra đêm nay sẽ cực kỳ tối trời, thời vận của một năm đang dần chuyển biến. Đêm nay, biểu hiện của trời đất khắp nơi đều rất khác thường. Có lẽ, thiên mệnh đã định nàng phải đơn độc hành động.

Chậm rãi đứng dậy, nhìn hắn một lần cuối, miếng ngọc bội hàn ngọc ở bên cạnh hắn vẫn tỏa ra ánh sáng mờ mờ. Nàng không cầu mong gì, chỉ hy vọng một khi nàng bị lộ, hắn có thể giúp sư huynh nàng bình an vô sự.

Trái tim không ngừng nhói đau, nước mắt đã chảy rơi xuống nhưng nàng vẫn kiên quyết rời khỏi Cẩm lâu.

Trống điểm canh ba...

Trong ngoài hoàng thành đều là khung cảnh yên tĩnh, thị vệ tuần tra cứ hai canh giờ lại đổi gác một lần. Qua canh ba, thống lĩnh thị vệ cũng không còn trong cung nữa nên việc xâm nhập cũng dễ dàng hơn.

Sở Lăng Thường đứng trước cửa cung dẫn vào hoàng thành, ngẩng đầu nhìn thoáng qua dãy đèn lồng đang lay động tỏa ra ánh sáng có chút chói mắt.

Tường bao quanh hoàng thành rất cao, hơn nữa còn cắm rất nhiều gai nhọn để phòng ngừa thích khách nên nàng chỉ có thể đi vào bằng cửa chính.

Ngọn đèn lồng trong tay nàng cũng đung đưa theo gió. Rất nhanh chóng, những mũi trường mâu nhọn hoắt chĩa thẳng vào nàng, giọng nói đầy nghiêm nghị cũng vang lên...

“Kẻ lớn mặt nào dám nửa đêm xông vào hoàng thành?”

Tiếng bước chân hối hả lập tức vang lên, một tên thị vệ trong số đó nâng cao ngọn đèn chiếu thẳng về phía người đối diện. Dưới ánh đèn chiếu rọi, gã thị vệ theo bản năng hít sâu một hơi, mà cả mấy tên thị vệ phía sau cũng ngậy người vì kinh ngạc.

Sở Lăng Thường vẫn không chút nhúc nhích đứng yên tại đó. Xiêm y trắng tinh khôi ôm lấy thân hình mỹ lệ, mái tóc dài óng ả được chải rất đơn giản, hàng mi dài cong vút rợp bóng trên gương mặt tinh tế trắng mịn không tỳ vết, đôi mắt trong veo như nước, toàn thân toát lên sự tao nhã cực độ hết một đoá u lan thanh khiết điểm lệ.

“Là...Sở cô nương?” Một tên thị vệ trong số đó nhận ra nàng, khẽ kêu lên.

Những người khác lúc này mới có lại phản ứng. Tuy rằng chưa từng gặp mặt Sở Lăng Thường nhưng nghe nói hôm nay có một nữ tử khuynh quốc vào cung, giờ khắc này lại được tận mắt nhìn thấy người thật nên đương nhiên họ cực kỳ kinh ngạc và ngưỡng mộ.

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng nở nụ cười đủ để khuynh đảo chúng sinh, “Quấy rầy các vị quan gia rồi, Yên thị giữa đêm tuyên vào cung, dân nữ sợ là thân thể Yên thị lâm bệnh nên chỉ có thể vội vàng tiến cung.”

Tên thị vệ nhận ra Sở Lăng Thường liền bước lên trước, “Thì ra là được tuyên triệu vào cung. Sở cô nương, xin mời, đừng để chậm trễ chính sự!”

Tâm tình Sở Lăng Thường vẫn có chút chấn động nhưng vẫn làm ra vẻ thoải mái, khẽ gật đầu, “Các vị quan gia có cần thông báo một

tiếng hay không?”

“Sở cô nương quá lời rồi!” Một thị vệ khác liền mở miệng. Hắn chưa từng gặp được nữ tử xinh đẹp như vậy nên đương nhiên muốn lại gần nàng, “Thiên Vu hôm nay đã sớm hạ lệnh, Sở cô nương từ giờ vào cung không cần thông báo, cô nương cứ tự nhiên tiến cung là được!”

Sở Lăng Thường âm thầm thở nhẹ một hơi, gạt đầu hướng phía cửa cung chậm rãi đi tới. Đúng lúc này...

“Sở cô nương xin dừng bước!” Một thị vệ khác phía sau chợt lên tiếng.

Sở Lăng Thường vẫn đứng yên tại chỗ, đuôi lông mày hơi nổi lên chút cảnh giác, rồi chậm rãi quay đầu lại, sắc mặt vô cùng bình thản.

Thị vệ kia tiến lên, nhìn vào tay nai nhỏ nàng cầm theo, “Sở cô nương, đây là...?”

Sở Lăng Thường nắm chặt tay nai trong tay, dịu dàng nở nụ cười nhẹ, “Là ngân châm chẩn trị cho Yên thị, vị quan gia này có cần kiểm tra một chút không?”

Thị vệ thấy nàng tươi cười thì đầu tiên hơi ngây ra một lúc, sau đó vội cười làm lành, “Không, không cần! Sở cô nương là khách quý Thiên Vu triệu kiến, tôi chỉ muốn hỏi Sở cô nương có cần giúp đỡ hay không thôi? Hoặc là thứ này quá nặng, chúng tôi có thể giúp cô nương mang một đoạn đường.”

“Không cần đâu, đa tạ ý tốt của quan gia!” Tảng đá đè nặng tâm trạng Sở Lăng Thường rốt cục cũng rơi xuống.

Mấy tên thị vệ vội vàng mở cửa cho nàng tiến vào với khuôn mặt tươi cười rạng ngời cho đến khi cửa cung lần nữa đóng lại, che đi thân ảnh tinh tế của nàng.

Phía bên trong cửa cung yên tĩnh lạ thường, thỉnh thoảng có vài toán thị vệ tuần tra ngang qua. Sở Lăng Thường nhanh chân lên tới một nơi khuất tối không có người qua lại, tránh đi bọn thị vệ tuần tra. Đến khi trở ra, toàn thân nàng đã phủ kín y phục dạ hành, váy dài tha thướt đã biến thành y phục chèn màu đen bó sát thân thể nhỏ nhắn. Mái tóc dài được buộc gọn gàng, một miếng hắc sa che kín dung nhan điểm lệ. Nàng nghiêng người quan sát động tĩnh xung quanh sau đó thi triển khinh công, không chút tiếng động chạy lên phía trên mái điện.

Tuy rằng nàng không hiểu được văn tự Hung Nô, nhưng may mắn là hoàng thành này không khoa trương như Hán cung nên diện tích không quá lớn. Tình hình trong cung nàng cũng được viên quan phụ trách giới thiệu một lần lúc ban ngày cho nên nàng có thể bớt đi thời gian thăm dò hậu cung mà chạy thẳng tới điện của Thiên Vu cùng nhị vương tử.

Quyển 5 - Chương 20: Tìm hiểu nội tình

Theo Sở Lăng Thường tiến vào hoàng thành, bọc đồ trong tay nàng không phải ngân châm dùng cho việc chẩn trị mà là bộ y phục dạ hành đang mặc trên người lúc này. Nếu vừa rồi gã thị vệ gọi nàng lại thực sự đòi kiểm tra thì hẳn sẽ lập tức nghi ngờ mục đích tiến cung của nàng.

Có nhiều lúc, mọi chuyện thành bại còn phải trông vào vận khí. Vận khí của nàng hiện giờ kể như khá tốt, cho nên trong hoàn cảnh như vậy vẫn có thể bình an vô sự. Trước khi vào cung, nàng cũng đã chuẩn bị ổn thỏa, đề phòng chuyện nếu như không may bị phát hiện, nàng chỉ có thể đánh bất tỉnh bọn thị vệ để xông vào.

Bên trong hoàng thành, những ngọn đèn lồng vẫn tỏa ra thứ ánh sáng mờ hồ từ phía các lầu các. Cả cung điện hùng vĩ giờ chìm trong sự yên tĩnh tựa một con mãnh sư đang say ngủ, toát lên sự yên bình hiếm có.

Từng hành động của Sở Lăng Thường đều cực kỳ linh hoạt, khéo léo né tránh bọn thị vệ tuần tra rồi lách mình lên đến được phòng. Cửa trước có bọn thị vệ canh gác nên nàng liền vòng qua phía sau, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ, xác định bên trong được phòng không có người mới nhẹ nhàng nhảy vào.

Dược phòng trong hoàng thành không lớn như vương phủ nhưng dược liệu ở nơi này cũng có rất nhiều loại. Nhìn lướt qua các ngăn đựng dược liệu thì ước chừng phải có tới hai trăm loại. Sở Lăng Thường cũng không vội vàng xem xét các ngăn dược liệu này bởi vì

nếu Ma đăng thực sự xuất phát từ trong cung, vậy nhất định sẽ tìm được nó trong dược phòng. Chỉ là nếu muốn trong khoảng thời gian ngắn tìm được nó trong hàng loạt các ngăn dược liệu thể này thực có chút khó khăn. Tuy nhiên nơi này cũng thuận lợi hơn so với vương phủ, bởi vì chỉ cần trong cung có người lấy thuốc thì sẽ có ghi chép lại.

Tuy rằng nàng không biết văn tự Hung Nô nhưng hai ngày nay nàng đã đem tên của loại độc dược hại sư phụ tra ra theo chữ Hung Nô nên chỉ cần nhìn theo những văn tự giống như vậy trên các ngăn dược liệu nhất định có thể tìm được.

Đưa mắt nhìn xung quanh, nàng thấy tầng một không hề có dấu hiệu của bản ghi chép nào. Nhẹ bước lên lầu hai, quả nhiên thấy các bản ghi chép đều được lưu lại ở tầng này.

Tra tìm dữ liệu liên quan là một chuyện khá phiền phức. Sở Lăng Thường cẩn thận phát hiện trên mỗi cuốn sổ ghi chép đều có ký hiệu, những ký hiệu này còn được ghi chú theo thời gian. Hai mắt Sở Lăng Thường sáng ngời lên, nhớ lại thời gian sư phụ ngộ hại rồi nhẹ nhàng lật giở sổ ghi chép.

Trong sổ ghi chép ghi dày đặc chữ, may mắn là nàng đã tìm được đúng cuốn sổ có thời gian phù hợp. Nương theo ánh nến yếu ớt, Sở Lăng Thường lập tức tra xét những chữ cái Hung Nô thể hiện loại độc dược Ma đăng.

Ma đăng là loại độc dược trí mạng, trong cung sẽ không có người dùng tới nó để bào chế thuốc. Một khi có ghi chép về chuyện đó, khẳng định là có liên quan tới cái chết của sư phụ nàng.

Tra xét hồi lâu, tới tận chữ cuối cùng cũng không phát hiện chút ghi chép nào liên quan tới Đăng hoa tán. Mi tâm Sở Lăng Thường hơi

nhúu lại. Chẳng lẽ phán đoán của nàng đã sai? Không có khả năng đó!

Vừa định với lấy một cuộn thẻ tre khác, đột nhiên ánh nến hơi rung rinh phản chiếu tới một góc khá khuất của chiếc thẻ cuối cùng. Ở góc dưới bên phải có một có ghi lại một chữ khá quen mắt với nàng. Nhìn kỹ một chút nàng mới giật mình nhớ ra chữ này là chỉ một loại dược thảo mà tiếng Hán gọi là “Hương thảo”. Loại dược thảo này các thầy thuốc thường chọn sử dụng khi cần thiết, có tác dụng cầm máu khá hiệu quả. Nhưng có nhiều lúc, Hương thảo được dùng không phải với tư cách một loại thuốc mà người ta thường dùng nó để át mùi bởi nó có một mùi hương rất độc đáo.

Ngón tay Sở Lăng Thường khẽ run lên, nghĩ tới bức thư sư huynh đã từng đề cập tới loại độc dược độc hại sư phụ. Loại độc dược Ma đằng kia có mùi nên khi điều chế người ta thường thêm chút Hương thảo vào với mục đích đánh lừa khứu giác, khiến người ta không phát hiện ra mình bị trúng độc.

Người trong cung sẽ không sử dụng Hương thảo ở các điện bởi trong các lò đốt đã có sẵn huân hương rồi. Nhưng tại sao nơi này lại xuất hiện ghi chép liên quan đến Hương thảo?

Chẳng lẽ...

Tim Sở Lăng Thường hơi đập loạn lên, tiếp tục tra cứu thì không thấy có ghi chép liên quan tới Ma đằng, nhưng ở mặt sau thẻ đều có ghi lại các các điện đã sử dụng dược liệu. Đầu ngón tay khẽ lướt dọc theo các ký tự, nàng thấy một chuỗi ký tự Hung Nô trong đó chữ cuối cùng nàng nhận ra là chữ “Điện”

Chữ cái này Y Trĩ Tà đã từng dạy nàng.

Đem những chữ cái này ghi nhớ thật cẩn thận, Sở Lăng Thường đóng cuộn thẻ tre lại mà đầu ngón tay vẫn khẽ run rẩy. Hẳn là nàng đã tìm được rồi, tuy không phải Ma đăng nhưng tìm được Hương thảo thì sẽ tìm được Ma đăng. Nó nhất định được dấu tại các điện, hẳn là do vụng trộm đưa vào cung.

Trên thẻ tre viết là điện nào, nàng cũng không biết, chỉ có thể ghi nhớ thật kỹ để tìm sau.

Dưới sự che chở của bóng đêm, Sở Lăng Thường trở ra cũng khá tự nhiên, chỉ cần tránh bọn thị vệ là ổn.

Những phiến đá lát màu xanh dưới ánh trăng mờ ảo tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lẽo soi rọi lên dung mạo của nàng. Xuyên qua hoa viên theo hướng đông, rốt cuộc nàng dừng bước trước một cung điện, ngẩng đầu nhìn thoáng qua chữ viết tên điện, thì giống hệt như chữ trên thẻ tre.

Nói cách khác, chủ nhân nơi này đã sai người tới được phòng lấy Hương thảo.

Chợt có tiếng nói mơ hồ vang lên, Sở Lăng Thường không kịp tĩnh tâm lắng nghe mà vội vòng qua một góc khác ngẩng lên nhìn phía trên mái điện, vừa muốn đẩy cửa sổ xông vào thì nghe thấy một tiếng quát chói tai giữa đêm đen.

“Ai?”

Sở Lăng Thường giật mình quay đầu nhìn lại. Hành tung của nàng đã sớm bại lộ trong tầm mắt của bọn thị vệ. Rất nhiều tên thị vệ đã hướng phía này chạy tới, trường mâu trong tay tỏa ra những tia bén nhọn lạnh lẽo.

Không thể trốn vào trong điện nên nàng chỉ còn cách chạy trốn.

“Người đâu, có thích khách!”

Tiếng hét của tên thị vệ phá tan bầu trời đêm yên tĩnh, càng khiến nhưng tên thị vệ khác bủa vây lại.

Trước sau trái phải đều bị vây kín, Sở Lăng Thường thực lâm vào cảnh nguy hiểm. Nàng quả thực đã xem nhẹ số lượng thị vệ tuần tra trong cung. Trong lúc nhất thời, nàng thật không biết nên tiến hay lùi bởi hướng nào cũng có thị vệ tiến lại.

“Người đâu? Mau tới đây! Giết không cần tra xét!” Thanh âm của Vu Đan cũng lập tức vang lên.

Lúc này Sở Lăng Thường mới bừng tỉnh, thì ra đây là nơi ở của Vu Đan. Nói như vậy...

Đang mãi nghĩ, một trận mưa tên liền trút xuống. Sở Lăng Thường vội vàng né tránh, trường kiếm trong tay không ngừng vung lên gạt những mũi tên đang tới tấp lao đến. Nàng dần bị dồn tới mức càng lúc càng cách xa nơi ở của Vu Đan. Mấy tên thị vệ lại xông tới, vừa muốn giơ trường mâu lên thì chợt thấy ánh mắt Sở Lăng Thường có chút căng thẳng, cánh tay ngọc nhanh chóng duỗi ra, mấy viên đá nhỏ bay tới đập vào cổ họng bọn thị vệ khiến chúng lập tức ngã nhào xuống bất tỉnh. Nàng lập tức tung người theo cầu thang nhảy xuống, hai gã thị vệ liền phi ngay trường mâu trong tay về phía nàng. Sở Lăng Thường khẽ phất nhẹ tay áo, trường mâu hết lưỡi kiếm bay vụt trở lại, xuyên qua thân thể bọn thị vệ.

Tiếng rên la đau đớn lập tức vang lên.

Mấy mũi tên bắn lên liền đó lại bay về phía Sở Lăng Thường, trong

đó có một mũi tên sượt qua má, thiếu chút nữa đã làm rách mạng che mặt của nàng. Sở Lăng Thường hơi nghiêng đầu, thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn cuốn lấy mấy mũi tên phi ngược trở lại khiến đám thị vệ đang xông tới lại ngã nhào.

Võ công của nàng không bằng sư huynh Dạ Nhai Tích nhưng vẫn có thể cầm cự một thời gian. Nhưng xem tình hình bọn thị vệ tiến tới càng lúc càng nhiều, xem ra nàng hẳn sẽ bỏ mạng tại nơi này.

Nàng không cam lòng, thật sự không cam lòng. Khi tự tay nàng chưa thể đâm chết kẻ thù mà đã bỏ mạng thì nàng có thành quỷ cũng không thể cam lòng được.

Quyển 5 - Chương 21: Không ngờ tới

“Bắt lấy thích khách cho ta! Không được để hắn thoát. Bản vương muốn hắn sống phải thấy người, chết phải thấy xác!” Bên ngoài lại vang lên tiếng của Vu Đan, mà bọn thị vệ thì không ngừng phá cửa xông vào khiến Sở Lăng Thường cảm thấy cái chết đã đến rất gần.

Hiện giờ nàng đã có thể hoàn toàn hiểu rõ mọi chuyện. Việc sư phụ ngộ hại nhất định có liên quan tới nhị vương tử kia. Hương thảo là do hắn sai người tới được phòng lấy về. Nàng không tin hắn chỉ đơn giản lấy nó để dùng cho lò đốt hương.

Nàng lại nghe thấy tiếng Vu Đan ra lệnh gì đó rồi tất cả bọn thị vệ lui cả ra ngoài. Đúng lúc Sở Lăng Thường cảm thấy tình hình không ổn định xông phá vòng vây ra ngoài thì vô số mũi tên gắn mồi lửa ào ào xuyên qua cửa sổ. Trận mưa tên này dội vào từ bốn phía tòa điện, nhanh chóng đem ngọn lửa bén vào những vật phẩm dễ cháy trong phòng khiến cả căn phòng sáng bừng lên như ban ngày.

Sở Lăng Thường đã không còn lối xông ra. Nàng cũng hiểu được dụng ý của Vu Đan, hắn chính là muốn thiêu chết nàng.

Tên Hung Nô chết tiệt!

Ngọn lửa rất nhanh chóng bùng lên dâng cao tới tận mái điện. Sở Lăng Thường bị sắc khói bắt đầu ho khan, trong đầu cũng ngẫm tính toán các khả năng vì sao Vu Đan không muốn bắt người mà muốn hỏa thiêu cung điện.

Một nỗi tức giận khó nói thành lời nhanh chóng dâng lên từ tận đáy lòng nàng. Hắn đã lệnh cho bọn thị vệ giết không cần tra xét, cũng không cần biết mục đích của thích khách. Hắn chỉ muốn có thi thể của thích khách mà thôi, thậm chí hình dạng thích khách thế nào hắn cũng không quan tâm. Nguyên nhân chính là hắn muốn dùng thi thể thích khách đó làm công cụ.

Khi ngọn lửa lại bùng lớn thêm, suy nghĩ của nàng lại càng trở nên rõ ràng hơn. Vu Đan chính là muốn làm lớn chuyện, đem thi thể thích khách đến công kích người khác. Mà người này chính là Hách Liên Ngự Thuấn.

Nghĩ vậy rồi nàng cũng hoàn toàn hiểu được nguyên nhân mà Vu Đan phóng hỏa.

Hỏa thiêu cung điện, đem mặt mũi của thích khách hủy đi, tới lúc đó, hắn muốn nói thích khách là ai cũng được.

Nghĩ đến đây, Sở Lăng Thường lại thấy mồ hôi lạnh túa ra, trước mắt đều là ngọn lửa rừng rực không ngừng nhảy nhót. Nàng đã vô lực trốn tránh, chỉ có thể trơ mắt nhìn những mũi tên lửa xuyên qua cửa sổ chuẩn xác hướng về phía mình.

Chưa bao giờ nỗi tuyệt vọng lại bao phủ bản thân nàng như vậy.

Khi nàng sắp nhắm đôi mắt lại chấp nhận số phận thì chợt cảm thấy cổ tay hơi bị siết lại, một thân ảnh rất nhanh chóng hiện ra trước mặt nàng, vung kiếm lên gạt đi những mũi tên lửa đang lao tới.

“Đi mau!” Tiếng nói trầm thấp lập tức vang lên, một sức mạnh khổng lồ đem nàng kéo dậy, cánh tay rắn chắc cũng siết lấy vòng eo nhỏ nhắn.

Đầu óc nàng có chút hỗn loạn, còn chưa kịp suy nghĩ đã thấy thân thể nhẹ bổng đi, cả người bị ôm bổng lên. Ngay sau đó gương mặt nhỏ nhắn bị tay áo rộng che kín rồi nàng nghe thấy tiếng truy binh la hét phía sau.

Hô hấp của Sở Lăng Thường chợt có chút khó khăn, nàng cũng nghe rõ ràng tiếng xạ tiễn vun vút bên tai. Mạnh mẽ quay đầu lại, nàng mới nhìn rõ người cứu mình là một nam tử. Thân hình cao lớn của hắn cực kỳ linh hoạt giúp nàng gạt những mũi tên bắn lên, ánh kiếm không ngừng lóe lên, nàng còn chưa kịp thấy hắn ra tay thế nào thì đã nghe thấy tiếng bọn thị vệ hét lên thảm thiết.

Tâm tư Sở Lăng Thường không khỏi run lên, võ công của người này thực sự thâm sâu khó lường.

“Đi mau!” Bên tai nàng lại vang lên thanh âm trầm trầm quen thuộc mang theo ý mệnh lệnh.

Sở Lăng Thường đã quá quen với thanh âm này, toàn thân lại run lên, nhìn bóng đêm cùng máu tươi nhuộm đỏ dáng người cao lớn của hắn, tuy cũng một thân y phục dạ hành nhưng nàng cũng có thể biết rõ người đến là ai.

Làm sao có thể?

Hắn không phải đang ngủ say ở Cẩm lâu sao?

Còn đang kinh ngạc, nàng chợt nhìn thấy phía sau có một mũi tên bắn lên lao tới hướng về phía lưng của hắn. Vội vung kiếm gạt đi, nàng lại phát hiện bọn thị vệ xông tới càng lúc càng nhiều, ước chừng phải hơn một trăm tên. Vừa mới ngăn được một mũi tên bắn lên, đã thấy một mũi trường mâu từ phía bên sườn xông tới, muốn tránh đã không còn kịp nữa rồi.

“Cẩn thận!” Nam nhân với đôi mắt đã nhuộm màu máu đỏ rực vội lao nhanh tới.

Nàng chỉ cảm thấy eo lưng bị siết lại, ngay sau đó cả người bị kéo vùi vào trong ngực hắn, vừa ngước mắt lên nàng lại thấy đuôi lông mày của hắn hơi chau lại, lúc này mới phát hiện mũi trường mâu tập kích nàng vừa rồi đã hung hăng đâm vào đầu vai hắn.

Không!

Nàng giật thót người, vội nghiêng mình đem trường kiếm trong tay phi thẳng về trước, khiến tên thị vệ trong nhóm vừa ám toán thét lên thảm thiết rồi chết tại ngay tại chỗ.

Ánh mắt sắc bén của nam nhân kia hơi ngưng lại trên gương mặt Sở Lăng Thường. Hắn hơi dùng sức đem đoạn trường mâu cắm trên vai bẻ gãy. Gương mặt hắn kề sát đến nỗi nàng có thể thấy được ý cười trong mắt hắn, là ý cười nàng đã sớm quen thuộc nhưng không hiểu sao trong lòng lại trào dâng một nỗi đau đớn khó nói nên lời.

Vì sao hắn lại biết hành tung của nàng?

Đã biết rồi, sao hắn còn muốn lao vào chỗ chết?

Hắn lại ra tay giết thêm mấy tên thị vệ rồi kéo lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Nàng hoàn toàn bị sức mạnh của hắn dẫn dắt, chỉ nghe tiếng gió lướt qua vành tai, sau đó nàng bị hắn đưa tới một nơi tối tăm ở góc khuất một căn điện.

Đầu óc nàng đã hoàn toàn trống rỗng, cũng không rõ rốt cuộc đây là nơi nào, lại nghe thấy bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng bước chân của bọn thị vệ truy đuổi, sắc mặt chợt kinh hãi thì lại bị hắn giơ tay

che kín miệng, dùng ánh mắt ra hiệu bảo nàng an tâm một chút, đừng lo sợ.

Sở Lăng Thường không dám động đây dù chỉ một chút. Bên ngoài cửa sổ là giọng nói có chút hỗn hển của Vu Đan, rồi tiếng bước chân của bọn thị vệ xa dần trong đêm.

Nàng vẫn lẳng lẳng mặc cho hắn bịt chặt miệng mình, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm gương mặt nam tử được che kín kia. Hắn dựa vào một cây cột, mà nàng lại bị hắn ôm chặt trong lòng. Gần gũi như vậy thì cho dù hắn có che mặt nàng vẫn có thể đem dáng vẻ của hắn khắc sâu vào trong mắt.

Hách Liên Ngự Thuấn, là hắn!

Trong đôi mắt nàng thoáng hiện lên chút phức tạp. Hắn là kẻ ngốc hay sao?

Hách Liên Ngự Thuấn đưa bàn tay kia lên đem miếng vải bịt mặt gạt xuống khiến gương mặt anh tuấn hoàn toàn lộ ra trước mắt nàng. Hắn nhìn nàng hồi lâu cũng không nói gì, chỉ là sau đó thân người hơi giật giật, mi tâm cũng nhíu lại.

Lúc này Sở Lăng Thường mới nhớ ra hắn đã bị thương. Trường mâu kia đâm rất sâu vào đầu vai hắn, tuy rằng hắn đã bẻ gãy nó nhưng đầu mũi mâu vẫn đang nằm trong da thịt hắn. Ánh mắt nàng tràn ngập sự lo lắng, vừa muốn nâng tay xem miệng vết thương thì bị bàn tay to của hắn nhẹ nhàng giữ lại.

Bởi bên ngoài cửa sổ vẫn có bọn thị vệ qua lại lục soát nên nàng cũng không dám lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt để hỏi hắn tại sao mà thôi.

Quả thực nàng có rất nhiều nghi vấn.

Nhưng hiện giờ, nàng lo nhất là thương thế của hấn.

Hách Liên Ngự Thuấn cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt sắc bén sau khi đã xác định rõ ràng nàng không hề bị thương thì mới trở nên dịu đi một chút, khuôn mặt anh tuấn của hấn hơi cúi xuống, đôi môi mỏng dán sát vành tai nhỏ xinh của nàng, khẽ thì thầm, “Lúc nàng mặc y phục dạ hành trông vẫn cực kỳ xinh đẹp!”

Ách...

Sở Lăng Thường bất giác tròn xoe đôi mắt, lại có chút tức giận nhìn nam nhân trước mặt. Đầu óc hấn bị hỏng rồi sao? Lúc này còn có thể nói những chuyện như vậy? Nàng vốn còn tưởng rằng hấn sẽ nói cho nàng biết tiếp theo nên làm cái gì, vậy mà...

Thấy gương mặt nhỏ xinh của nàng hiện rõ sự tức giận, Hách Liên Ngự Thuấn khẽ cười nhẹ nhưng lại vô thức làm động tới miệng vết thương nên hàng lông mày của hấn cũng lập tức chau lại.

Quyển 5 - Chương 22: Chết cũng không được

Sở Lăng Thường có chút nóng nảy, lúc này nàng chỉ mong rời khỏi đây thật nhanh để có thể chữa trị vết thương cho hắn. Tên ngốc này, sao có thể thay nàng chấn thương như vậy chứ? Võ công của hắn không phải cao lắm sao? Sao lại có thể ngốc đến nỗi thành ra thế này?

Trong đôi mắt đẹp của nàng tràn ngập sự khẩn trương, lại nhìn bốn phía xung quanh chỉ thấy một mảng tối đen như mực. Thông qua ánh trăng mờ lung nàng chỉ có thể thấy được một chút cách bài trí trong căn phòng này. Dường như đây là thư phòng, mà vị trí hai người họ đang ẩn nấp lại là một nơi cực kỳ kín đáo.

Bàn tay của Hách Liên Ngự Thuấn nhẹ nhàng giữ lấy cổ nàng khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng quay về phía hắn. Hắn chăm chú nhìn nàng hồi lâu rồi lại kéo nàng vùi vào trong ngực mình.

Tiếng bước chân ngoài cửa sổ dần khuất xa, chỉ còn rải rác vài tiếng lạo xạo bên ngoài.

“Chúng ta phải chạy mau đi, vết thương kia không thể để chậm trễ hơn nữa.” Sở Lăng Thường khẽ thì thầm rồi lại ngẩng đầu tìm kiếm một lối ra an toàn.

Thân thể nhỏ nhắn của nàng lại lần nữa bị hắn kéo lại, “Lăng Thường, để ta ngắm nàng kỹ một chút!” Giọng nói của hắn toát lên sự dịu dàng cực độ.

“Đừng lộn xộn! Lúc này chúng ta phải nghĩ cách thoát ra khỏi đây mới được.” Sở Lăng Thường đã khẩn trương đến cực điểm.

Hách Liên Ngự Thuấn lại dứt khoát đem nàng kéo về phía mình, thấp giọng nói, “Bên ngoài đều là thị vệ, hiện giờ ra ngoài chẳng khác nào chịu chết!”

Sở Lăng Thường nhìn thẳng vào mắt hắn nhưng trống ngực không ngừng đập loạn lên. Nàng nhỏ giọng hỏi, “Đây là nơi nào?”

“Tiêu Vân điện, chúng ta đang ở thư phòng của Vu Đan!”

“Cái gì?” Sở Lăng Thường thực sự bị chấn động. Không ngờ vòng đi vòng lại một hồi lại trở về nơi này. Nghĩ một chút, nàng khẽ nói, “Vu Đan sẽ rất nhanh chóng trở về đây!”

“Yên tâm! Nàng hẳn biết rõ nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Vu Đan sẽ không nghĩ rằng chúng ta trốn ở nơi này. Chỉ cần qua canh tư, chúng ta có thể an toàn rời khỏi đây!” Hách Liên Ngự Thuấn khẽ xoa nhẹ đầu nàng.

“Nhưng vết thương...”

Shh....Hách Liên Ngự Thuấn cúi đầu, đôi môi mỏng nhẹ nhàng ép lên cánh môi mềm mại của nàng, dịu dàng cất tiếng, “Đừng nói gì cả, để cho ta ôm nàng thêm một lát!”

Trái tim của nàng lại lần nữa bị những lời của hắn làm cho run rẩy. Lăng lặng ngược mắt nhìn hắn, dường như nàng muốn tìm ra trong đôi mắt hắn một tình cảm nào đó. Hắn...phải chăng cũng thích nàng?

“Nàng muốn hỏi gì?” Hách Liên Ngự Thuấn đột nhiên cười khẽ, dường như đã nhìn thấu tâm sự trong lòng nàng.

Những suy nghĩ vẫn luôn ẩn chứa trong lòng Sở Lăng Thường thiếu chút nữa đã dâng lên trên môi, thiếu chút nữa đã bật ra khỏi khuôn miệng nhỏ nhắn theo câu hỏi vừa rồi của hắn. Nhưng cuối cùng nàng vẫn kìm nén được. Cánh môi hơi có chút run rẩy, mãi lâu sau nàng mới thấp giọng hỏi, “Vì sao lại thay ta đỡ trường mâu?”

Có rất nhiều chuyện nàng muốn hỏi nhưng lại không cách nào nói ra lời.

Hách Liên Ngự Thuấn hơi điều chỉnh lại tư thế, lưng áo phía sau đã bị máu tươi nhuộm đỏ, trán của hắn cũng dâng lên một tầng mồ hôi lạnh nhưng hắn vẫn cúi đầu cười nhẹ, “Vừa rồi mũi tên bắn lên đó là nhằm vào ta, vì sao nàng lại ngăn cản nó?”

Sở Lăng Thường nhất thời cứng miệng không trả lời được. Vì sao nàng lại ngăn mũi tên đó chứ? Bởi vì nàng yêu hắn nên nàng không cho phép hắn bị chút thương tổn nào, nhưng mà nàng nói không nên lời, nơi cổ họng như có một vật gì đó nghẹn lại, không cách nào nuốt xuống khiến nàng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Hách Liên Ngự Thuấn vẫn chăm chú nhìn nàng.

Sở Lăng Thường có chút hoảng hốt trước ánh nhìn của hắn, lại thấy mồ hôi trên trán hắn không ngừng túa ra, sắc mặt cũng hơi tái nhợt đi thì trong lòng hiểu rõ là do hắn đã mất máu quá nhiều. Nàng không kìm lòng được khẽ đưa tay ra phía sau lưng hắn lướt nhẹ, đến khi nhìn lại thì thấy bàn tay đã sẫm nhuộm đầy máu tươi.

Hốc mắt nàng đã không còn kìm nén được mà dâng lên màn lệ mờ như sương sớm. Ngón tay nhỏ bé khẽ nắm lại, “Ta đi tìm dược liệu cầm máu!”

“Muốn chết sao?” Hách Liên Ngự Thuấn đem nàng kéo nhanh lại, “Nàng ra ngoài lúc này, ta muốn cứu cũng khó.”

“Nhưng vết thương rất nặng!” Nàng nhìn hắn nhưng trong lòng lại nhói lên như bị cào xé, hốt hoảng mãi không ngừng.

Hách Liên Ngự Thuấn vẫn duy trì nụ cười nhẹ, “Không sao hết!” Rồi hắn lập tức đem nàng kéo lại gần, đầu có chút vô lực tựa vào đầu nàng.

Sở Lăng Thường cố nén đau đớn trong lòng, nâng tay giúp hắn lau đi mồ hôi trên trán. Nàng biết là hắn đang gắng gượng. Nàng đã nhìn thấy trường mâu mà lính Hung Nô thường dùng. Nó không giống với trường mâu của Hán binh. Mũi trường mâu đâm vào Hách Liên Ngự Thuấn có dạng như vẩy cá, chỉ có người Hung Nô mới chế tạo được nó. Nó sắc bén vô cùng lại cực kỳ cứng rắn, ở trên sa trường có khả năng giết địch vô số kể. Binh lính Đại Hán khi nhắc tới loại vũ khí này cũng sẽ biến sắc mặt. Người Hung Nô chẳng những có chiến mã cường tráng mà binh khí trong tay cũng ít ai bì kịp.

Trên đường tới Hung Nô lúc trước, nàng từng xem qua trường mâu của Ô Khả. Ô Khả rất tự hào nói cho nàng rằng trường mâu này có thể xuyên thấu tận xương cốt kẻ địch, trực tiếp lấy mạng kẻ địch.

Lúc đó nàng còn có chút kỳ lạ hỏi thêm Ô Khả rằng vì sao loại trường mâu này chỉ có người Hung Nô mới có? Ô Khả lại vô cùng đặc ý nói cho nàng hay rằng mũi trường mâu này là do Tả hiền vương sai người đặc chế, có độ sắc bén vô cùng bởi vậy mới lệnh cho tất cả binh sỹ Hung Nô sử dụng.

Mà hiện giờ, trường mâu do Hách Liên Ngự Thuấn sai đặc chế lại đâm vào đầu vai hắn.

Nhìn ngón tay nhuộm đầy máu tươi, nàng hiểu rất rõ rằng trường mâu kia đã sớm xuyên qua xương cốt của hấn, nếu không tuyệt đối sẽ không chảy nhiều máu như vậy. Làm sao đây? Nếu kéo dài thêm nữa, hấn mất máu quá nhiều sẽ rất nguy hiểm.

Nhìn sắc mặt của hấn, nàng nghĩ một chút rồi tháo trâm cài tóc xuống, mái tóc đen lập tức xoã xuống ngang lưng.

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn nàng, không biết nàng muốn làm gì.

“Cố chịu một chút, có lẽ sẽ rất đau.” Nàng thấp giọng nói, thanh âm có chút run rẩy.

Hấn cũng không hỏi lại, chỉ khẽ cười.

Sở Lăng Thường thực sự bị nụ cười của hấn tác động. Ngay một câu hấn cũng không hỏi, chẳng lẽ không sợ nàng ra tay lấy luôn mạng hấn lúc này sao? Khẽ cắn môi, nàng dùng đầu nhọn của trâm cài tóc nhắm ngay huyết đạo ở trước ngực hấn đâm mạnh vào.

Nỗi đau đón nơi ngực khiến mi tâm Hách Liên Ngự Thuấn nhíu chặt lại.

Đem trâm cài tóc rút ra, nàng lại ngẩng lên lau đi mồ hôi trên trán hấn, nhẹ giọng nói, “Đâm vào huyết đạo này có thể khiến máu ngừng chảy trong vòng một canh giờ. Nhưng qua một canh giờ, chúng ta phải tìm cách rời khỏi đây, nếu không sẽ không kịp chữa trị vết thương mất.”

Hách Liên Ngự Thuấn vươn bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ bé cầm cây trâm của nàng, thấp giọng nói, “Nếu lát nữa có cơ hội, nàng đi trước đi!”

“Không, chúng ta cùng đi!” Sở Lăng Thường trừng mắt nhìn hắn.

Dường như bị dáng vẻ của nàng chọc cười, khoé môi hắn hơi cong lên, “Ngốc ạ, ta chỉ nói là nếu...”

Sở Lăng Thường chăm chú nhìn hắn rồi nhấn mạnh từng lời, “Hách Liên Ngự Thuấn, người nghe cho rõ, ta muốn cùng người rời khỏi nơi này, chúng ta sẽ không có chuyện gì hết, được chứ?”

Yết hầu Hách Liên Ngự Thuấn hơi giật giật một chút, đáy mắt cũng có chút chấn động, nâng tay khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cúi đầu đáp lại, “Được!”

Thấy hắn như vậy, trong lòng Sở Lăng Thường lại bắt đầu nhói đau. Nàng khẽ chớp nhẹ hàng mi che đi màn lệ mờ vừa dâng lên cùng với chút ai oán trong đó, “Vì sao người lại tới hoàng thành? Người ngốc rồi sao? Ta chết chẳng phải người sẽ thấy cao hứng còn gì?”

“Ai nói ta sẽ cao hứng?” Hách Liên Ngự Thuấn hơi động người, dựa đầu vào cây cột phía sau nhưng bàn tay không hề rời khỏi gò má mịn màng của nàng. Hắn lặng lẽ nhìn nàng, cười nhẹ nhưng ánh mắt lại cực kỳ nghiêm túc, “Nàng là thê tử của ta!”

Tâm tình Sở Lăng Thường lại lần nữa run lên. Nàng có thể thấy ánh mắt đầy kiên định của hắn trong đêm tối.

Bàn tay to của hắn lại dò vào trong ngực, lấy ra miếng ngọc bội bằng hàn ngọc phát ra thứ ánh sáng lạnh băng, một lần nữa đeo lại lên cổ nàng, “Từ nay về sau, không cho phép nàng tháo nó xuống. Cho dù chết, cũng không được!”

Quyển 5 - Chương 23: Ma đăng xuất hiện

Miếng ngọc bội bằng hàn ngọc dán sát vào gáy Sở Lăng Thường đem theo một cảm giác lạnh lẽo đến thấu xương. Mặt trên của miếng ngọc bội vẫn còn dính dấp một chút máu tươi của Hách Liên Ngự Thuấn. Sở Lăng Thường đưa ngón tay mảnh khảnh vuốt nhẹ bề mặt miếng ngọc bội, để hơi lạnh thấu xương của nó lan toả tận đáy lòng. Miếng ngọc bội này không biết đã dính bao máu tươi, cũng từng theo Hách Liên Ngự Thuấn chinh chiến sa trường không biết bao lần, chứng kiến bao nhiêu xương cốt phơi trắng đồng hoang để xây nên thành lũy giang san.

Tâm tư của nàng cũng theo sự lạnh lẽo mà miếng ngọc mang lại khẽ run lên.

Hách Liên Ngự Thuấn chăm chú nhìn nàng bằng ánh mắt cực kỳ dịu dàng. Hắn cũng không nhắc lại những lời vừa rồi mà chỉ nhìn nàng không chớp mắt.

Thật lâu sau, Sở Lăng Thường mới nâng tay đặt lên bàn tay to của hắn, khẽ gật đầu, “Ta hứa!”

Hách Liên Ngự Thuấn nở nụ cười trên gương mặt anh tuấn đã hiện ra chút tái nhợt. Mười đầu ngón tay của hắn và nàng giao hoà, sự dịu dàng của nàng giống như sợi dây mềm mại quấn lấy sự cương nghị cùng kiên định của hắn.

Sở Lăng Thường cũng cười, tận nơi sâu thẳm trong lòng bỗng dâng lên một nỗi bi thương không hiểu nổi. Nỗi bi thương này rất kỳ lạ,

cũng không cách nào biểu đạt thành lời, dường như luôn ở trong thời điểm nàng cảm thấy hạnh phúc nhất lại lặng lẽ bao phủ toàn thân nàng, như thể nó đã hình thành từ lúc thiên địa còn sơ khai vậy. Mỗi khi nàng và hắc chăm chú nhìn nhau, nỗi bi thương đó lại lập tức dâng trào, dường như nàng càng cảm thấy yêu hắc thì lại càng bi thương nhiều hơn vậy.

Sở Lăng Thường cũng không biết loại cảm giác này sẽ biểu thị cho kết cục ra sao?

Nàng chỉ biết là vận mệnh của mình đã được sư phụ sửa lại cho nên có lẽ trong sổ sinh tử của Diêm vương, vận mệnh của nàng đã sớm trở nên đảo loạn. Nàng sẽ đi con đường nào, có thể thật sự cùng nam nhân trước mặt chung sống đến già hay không là chuyện nàng không thể tính được. Từ trước tới giờ, nàng cũng chưa từng cảm thấy lo lắng thế này.

Nhưng hôm nay, nàng lại bắt đầu sợ hãi, sợ hãi đột nhiên có một ngày nàng ra đi, như vậy sẽ không được nhìn thấy khuôn mặt hắc, không thấy nụ cười của hắc, không được nghe thấy thanh âm của hắc vang lên bên tai mình, cũng không thể cùng hắc yêu thương mà phải cách xa trời nam đất bắc.

Hít sâu một hơi, nỗi đau đớn trong lòng nàng lại như khuếch trương lên rồi tản ra khắp toàn thân.

Nét bi ai dâng lên trong đôi mắt nàng hoàn toàn bị Hách Liên Ngự Thuấn nhìn rõ ràng. Đem nàng nhẹ nhàng ôm vào lòng, hắc thấp giọng nói, “Từ nay về sau, cho dù không có ta ở bên thì nó sẽ thay ta gắn bó với nàng như bóng với hình.”

Giọng nói có chút nặng nề tựa bàn thạch khẽ áp xuống tâm tư Sở Lăng Thường. Theo bản năng, nàng vui đầu vào trong ngực hắc, âm

thầm hít sâu mùi hương của hắn, nước mắt thiếu chút nữa cũng không kìm được mà rớt xuống.

Thư phòng dần chìm vào sự yên tĩnh, chút tiếng động cuối cùng bên ngoài cũng tắt hẳn.

Sở Lăng Thường vẫn lẳng lặng vùi trong ngực Hách Liên Ngự Thuấn không hề nhúc nhích. Cho đến khi thấy bên ngoài cửa sổ không còn chút thanh âm nào, nàng vừa muốn đứng thẳng dậy xem xét tình hình thì lại nghe thấy một loạt tiếng bước chân dồn dập đang dần tiến lại gần. Toàn thân nàng lập tức cứng đờ lại, tận đáy lòng cũng dâng lên sự cảnh giác cao độ.

Hách Liên Ngự Thuấn lập tức kéo nàng lùi về phía sau, cùng lúc đó, cửa thư phòng bị một lực mạnh đẩy ra, tiếng bước chân lên xuống vang lên rất nhanh, ánh nến rạng ngời cũng lập tức xua đi bóng đêm u tối trong thư phòng khiến ba, bốn bóng người lập tức hiện lên trên vách.

Trái tim Sở Lăng Thường hơi thất lại. Hách Liên Ngự Thuấn vẫn ôm chặt lấy nàng, bàn tay hắn nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng nàng, đem lại cho nàng sự trấn an cực lớn.

Vị trí hai người họ đang ẩn nấp phải nói là vô cùng kín đáo. Bởi chỗ của hai người họ nằm ở phía trong nên thông qua khe hở của bình phong, Sở Lăng Thường có thể thấy được bóng dáng của Vu Đan, ngoài ra còn có Hữu Cốc Lễ vương Y Kha cùng hai người nữa mà nàng chưa từng gặp.

“Đứng ở bên cạnh Vu Đan là Hữu Cốc Lễ vương Y Kha, nàng đã biết rồi. Người lớn tuổi hơn là Hữu Cốt Đô Hầu Thiết Phạt Bách Tư, người ít tuổi hơn chút là Thiên Trường Tước Hô. Ở Hung Nô này, trừ Tả, Hữu hiền vương cùng Tả, Hữu Cốc Lễ vương thì quan tước

được sắp xếp theo thứ tự là Tả, Hữu Cốt Đô Hầu, xuống dưới một chút là hai mươi tư trường, xuống chút nữa là thiên trường nhất chức.” Hách Liên Ngự Thuấn hạ thấp giọng, khẽ giải thích với nàng.

Sở Lăng Thường gật đầu, lúc này nàng mới rõ ràng chuyện Vu Đan thật sự kết bè kết cánh.

Rất nhanh chóng, một chuỗi tiếng bước chân dồn dập lại vang lên.

Hách Liên Ngự Thuấn hơi nheo đôi mắt sắc bén như chim ưng lại, đem hết thấy tình hình bên ngoài thu vào trong tầm mắt.

Vu Đan xem chừng đang rất sốt ruột, vừa mới ngồi xuống lại thấy thị vệ phụng mệnh bước vào thì lập tức đứng dậy hỏi, “Thích khách có bắt được không?”

Thị vệ này là người phụ trách tuần tra đêm nay nghe vậy thì vẻ mặt hiện rõ sự xấu hổ, vội vàng quỳ một gối xuống, “Nhị vương tử, vẫn không tìm thấy thích khách. Thuộc hạ đã phái thêm người canh giữ nghiêm ngặt ở cửa cung rồi.”

Vu Đan khẽ gật đầu, “Thích khách này quả nhiên lớn mật. Ta không tin nơi này canh giữ nghiêm ngặt như vậy bọn chúng còn có thể trốn ra ngoài được!”

Hữu Cốt Lãi Vương Y Kha ở một bên nhíu mày nói, “Thích khách sao đột nhiên lại có nhiều như vậy? Lúc nãy chạy trốn còn rõ ràng có tới hai tên!”

Vu Đan liếc mắt về phía Y Kha một cái, vẻ mặt vốn bất mãn cũng dần trở nên nghiêm túc. Hắn nhìn về phía thủ lĩnh thị vệ cất tiếng hỏi, “Người có phát hiện gì về tên thích khách đó không?”

“Bẩm nhị vương tử, chính là ở ngự dược phòng. Thích khách dường như đang chuẩn bị đột nhập vào ngự dược phòng nhưng bị ty chức phát hiện.”

“Ngự dược phòng?” Vu Đan hơi nheo mắt lại, “Người thật sự thấy rõ ràng là tên thích khách đó muốn lén vào ngự dược phòng?”

“Vâng! Ty chức lúc đó nhìn rất rõ ràng!”

“Có thấy hình dáng hai tên thích khách đó không?” Hữu Cốc Lễ vương lớn tiếng hỏi.

Thủ lĩnh thị vệ vội vàng hồi đáp, “Là ty chức sơ sẩy! Hai tên thích khách đó thân thủ bất phàm, trong đó một tên có võ công cực cao, rất nhiều thị vệ đã bị hấn đả thương, đều không có ai thấy rõ ràng khuôn mặt hắn.”

Người vốn vẫn đứng một bên không mở miệng nãy giờ Hữu Cốc Đô Hầu Thiết Phật Bách Tur nghe vậy lại mở miệng, “Vậy cũng kỳ quái! Thích khách đó lén vào hoàng thành, không phải ám sát cũng không phải ăn trộm, sao lại cố tình chạy tới ngự dược làm gì chứ? Làm gì có đạo lý thích khách đột nhập hoàng thành vì muốn trộm thuốc? Cho dù muốn trộm thuốc cũng phải tới khu dược liệu quý mới đúng.”

Thiết Phật Bách Tur là một hán tử cao lớn thô kệch, nói chuyện cũng cực kỳ to nhưng ánh mắt lại vô cùng hung ác, không khó nhận ra là một tên lỗ mãng.

Mấy lời đó vừa nói ra lại khiến Vu Đan dường như nghĩ ra chuyện gì đó. Hắn vội vàng dặn dò thủ lĩnh thị vệ mấy câu. Thủ lĩnh thị vệ vâng dạ đi vội ra ngoài, sau đó nhanh chóng trở về mang theo một cái túi.

Vu Đan cầm lấy cái túi rồi lại ra lệnh cho thủ lĩnh thị vệ điều thêm

binh tăng cường lực soát hoàng thành để tìm cho được thích khách. So với lúc vừa nãy, hắc càn có vẻ khẩn trương hơn. Thủ lĩnh thị vệ nhận lệnh vội vàng lui ra ngoài.

Trong thư phòng, chỉ còn lại có bốn người.

Vu Đan cẩn thận đem cái bao kia mở ra, từng lớp từng lớp một, đến lúc mở ra lớp cuối cùng thì thấy trong đó có mấy nhánh thực vật. Ba người còn lại đang vây quanh đó liền lập tức tản ra, dáng vẻ trông giống như vừa gặp ôn thần giương mắt nhìn chằm chằm mấy nhánh thực vật kia. Hữu Cốc Lễ vương là người đầu tiên mở miệng, sắc mặt cũng lộ rõ sự hoảng loạn...

“Ma đằng? Lần trước nhị vương tử không có dùng hết sao?”

Thấy vẻ mặt của ba người kia, Vu Đan liền nhếch môi cười, “Yên tâm, Ma đằng này nếu không dính vào nước sẽ không phát ra kịch độc.” Sau khi cẩn thận đem độc dưng bao lại, hắc mới tiếp tục nói, “Loại độc dưng quý giá như vậy đương nhiên phải giữ ở bên người mới là tốt nhất. Lão già Hàn Thiên Tử đó có thể chịu được bao nhiêu chứ? Phần còn lại này ta nhất định đích thân đưa tới miệng Hách Liên Ngự Thuấn!”

Quyển 5 - Chương 24: Rắp tâm hại người

Ba người kia nghe xong mới cảm thấy yên tâm, chậm rãi ngồi xuống.

Hữu Cốc Lễ vương thấy Vu Đan đem độc dược cất lại cẩn thận thì mới thoải mái thở phào, “Nhị vương tử có đoán được thích khách là người phương nào không?”

Vu Đan cất tiếng cười lạnh, đưa tay khế vuốt cái bao đựng Ma đăng, “Đúng như Thiết Phật giải thích, thích khách ban đêm xông vào hoàng thành, không vì hành thích, cũng không vì tiền tài mà lại chạy thẳng tới ngự dược phòng này, Nói vậy mục đích của thích khách chính là Ma đăng trong tay ta đây.”

Thiên Trường Tước Hô nghĩ một chút rồi mở miệng, “Người nào lại đi kiếm Ma đăng chứ? Chẳng phải tránh nó còn không kịp hay sao?”

“E rằng có người đang muốn điều tra gốc tích của Ma đăng mà thôi. Các người không nghĩ lại mà xem, sư phụ của người nào đã chết bởi độc dược Ma đăng?” Ánh mắt Vu Đan liền nổi lên một tia âm hiểm.

“Sở Lăng Thường?” Ba người kia đồng loạt kêu lên.

“Đúng vậy, chuyện Hàn Thiên Tử ngộ hại sớm đã truyền từ Hán cung tới, chắc rằng Sở Lăng Thường đã biết được việc này. Hàn Thiên Tử giống như phụ thân của cô ta, các người cho rằng cô ta sẽ bỏ qua hay sao?” Thanh âm Vu Đan lập tức chuyển lạnh.

Thiền Trường Tước Hô suy nghĩ hồi lâu rồi lại lắc đầu, “Nhị vương tử, Sở Lăng Thường biết Hàn Thiền Tử ngộ hại là một chuyện, nhưng cũng đâu có khả năng nghi ngờ tới nhị vương tử. Nghe nói Sở Lăng Thường kia tinh thông y thuật, nhưng cô ta tuyệt đối không có năng lực hiểu biết về độc dược của Hung Nô ta.”

Vu Đan lập tức khoát tay, “Sai rồi, cô ta có lẽ không rõ nhưng sư huynh Dạ Nhai Tích của cô ta thì biết rất rõ ràng.” Vu Đan có chút nhấn mạnh cái tên này, “Dạ Nhai Tích là người thích du sơn ngoạn thủy, hẳn cũng từng ở Hung Nô một thời gian. Ta cũng từng có cơ hội gặp hắn. Người này rất quen thuộc với cách sử dụng các loại độc dược ở Hung Nô ta. Hắn rất ham thích tìm kiếm thứ mới lạ, mà đã thấy thì sẽ không quên. Ta cũng không cảm thấy ngạc nhiên nếu hắn đã sớm đoán ra đó là Ma đằng và đem chuyện đó nói cho Sở Lăng Thường.”

“Cho nên, Sở Lăng Thường đó nhất định phải trừ. Đêm nay cô ta có thể tra ra nơi này chứng tỏ cô ta đã có tâm hoài nghi nhị vương tử. Một khi cô ta biết nhị vương tử phái mật thám độc hại Hàn Thiền Tử, cô ta nhất định sẽ báo thù.” Hữu Cốc Lễ vương thâm trầm lên tiếng.

“Ta thấy mọi người đúng là nghĩ quá nhiều rồi. Cho dù cô ta biết thì sao chứ? Tiểu nữ tử sẽ chẳng làm được việc gì đâu?” Hữu Cốt Đô Hầu Thiết Phật Bách Tư khẽ cười, “Lúc thám tử hồi báo cô ta đã giải độc cho thập hoàng tử, các người cũng đâu khẩn trương đến vậy. Cho dù cô ta biết chúng ta là hung thủ thì sao? Ta không tin một nữ tử như cô ta có thể gây nên sóng gió gì? Muốn vào cung ám sát? Sợ là còn không tới gần được nhị vương tử đã sớm bị bắt rồi!”

Vu Đan khẽ đưa mắt liếc hắn một cái, “Thiết Phật, nếu những lời vừa rồi nói cho ta nghe lúc Sở Lăng Thường chưa quét sạch mười vạn đại quân Hung Nô thì ta còn cho rằng nó có lý, nhưng hiện giờ người nói những lời này thực ngu ngốc đến cực điểm.” Thanh âm của Vu

Đan cũng lộ rõ vẻ không vui, “Sở Lăng Thường dựa vào bản lĩnh gì có thể phá tan đại quân Hung Nô? Người cho rằng truyền nhân của Quỷ Cốc phái đều là kẻ vô dụng hay sao? Nếu không có bản lĩnh, cô ta đã không được hoàng đế Đại Hán phong làm Hoàn Dư. Nếu không có bản lĩnh, sao ngay cả Hách Liên Ngự Thuấn cũng thua trong tay cô ta? Tại yến hội các người đều thấy rõ ràng, cô ta chỉ bằng hai ba câu nói đã khiến Thiên Vu cực kỳ tán thưởng, điều đó đủ thấy truyền nhân Quỷ Cốc phái quả nhiên danh bất hư truyền. Nếu bị cô ta tra ra nguồn gốc Ma đẳng, cô ta nhất định không để ta yên!”

Thiết Phạt bị nói cho đỏ mặt tía tai, im thít không dám lên tiếng nữa.

“Nhị vương tử, chuyện đã đến nước này thì chúng ta phải ra tay trước mới được. Nếu đêm nay Sở Lăng Thường thực sự là thích khách, cho dù cô ta có tra ra được cái gì hay không, chúng ta cũng không thể để cô ta sống được. Đương nhiên nên mượn tay người khác để giết cô ta mới là thượng sách. Hiển nhiên cô ta đã nảy sinh nghi ngờ với nhị vương tử, nếu còn giữ cô ta lại, không chừng ta có thể gặp họa bất cứ lúc nào.” Hữu Cốc Lễ vương trầm tư một lúc rồi lại lên tiếng.

Vu Đan lập tức gật đầu tán đồng, “Đúng vậy, Sở Lăng Thường không thể giữ lại, mà Hách Liên Ngự Thuấn lại càng không thể. Ta nghi ngờ kẻ thứ hai xâm nhập hoàng thành đêm nay chính là Hách Liên Ngự Thuấn. Hắn muốn đi cứu Sở Lăng Thường!”

Đuôi mắt Hữu Cốc Lễ vương hơi giật giật mấy cái, rồi bất ngờ cười âm hiểm, “Nhị vương tử, chẳng phải cơ hội đã tới rồi sao?”

“Cơ hội?” Vu Đan liếc mắt nhìn hắn.

Nụ cười trên môi Y Kha càng thêm thâm độc, “Nhị vương tử tối nay triệu tập chúng ta đơn giản là muốn thương lượng làm sao để đối

phó Hách Liên Ngự Thuấn, khiến hần không có cơ hội lên ngôi thái tử. Chúng ta đang lo không có cơ hội, hiện giờ thích khách này vừa vặn để chúng ta tạo ra cơ hội cho mình. Thích khách này chính là Sở Lăng Thường, đến lúc đó Hách Liên Ngự Thuấn còn thoát được liên quan sao?”

“Nhưng đêm nay không bắt được ai trong số đó thì phải làm sao? Ta vốn cũng muốn đem thiêu chết thích khách, sau đó giả họa cho Hách Liên Ngự Thuấn nhưng hiện giờ sống không thấy người, chết không thấy xác, sao có thể có cơ hội đây?” Vu Đan khó hiểu hỏi lại.

“Không đâu, nhị vương tử! Thích khách đột nhập hoàng thành sẽ không phải đến Tiêu Vân điện của ngài. Đã có thích khách đột nhập vào cung, trong cung đương nhiên sẽ bị mất đồ.” Hữu Cốc Lễ vương âm hiểm nhìn Vu Đan, “Nghĩ lại xem Thiên Vu coi trọng nhất là thứ gì? Trong hoàng thành này có thứ gì liên quan tới Hán cung không?”

Về mặt Vu Đan lộ rõ vẻ nghi hoặc, khế lẩm nhẩm, “Ở trong hoàng thành này có liên quan tới Hán cung? Chẳng lẽ là....”

Hai mắt hần đột nhiên sáng ngời lên, “Binh pháp Tôn Tẫn! Là do đại tướng bên cạnh Lão Thiên Vu trộm được từ trong Hán cung.”

Hữu Cốc Lễ Vương gật đầu cười, đưa tay vỗ vỗ lên vai Vu Đan, “Đúng vậy, chính là binh pháp Tôn Tẫn đã thất truyền!”

“Vậy...phải làm sao?” Vu Đan lại có chút không hiểu, “Chẳng lẽ chúng ta lại phái người ăn trộm bắt thành?”

“Nhị vương tử nói vậy sai rồi!” Hữu Cốc Lễ vương nhìn hần đầy thâm ý rồi gằn từng tiếng, “Ngài phải nhớ kỹ, đêm nay là thích khách đã đánh cắp binh pháp Tôn Tẫn. Mà thích khách đó là mật thám của Hán cung!”

Vu Đan lúc này mới vỡ lẽ liền cất tiếng cười ha ha, “Không hổ là Hữu Cốc Lễ vương, thật là cao tay!”

Không khí trong thư phòng đã trở nên cực kỳ dơ bẩn.

Nấp ở vách phía sau, Hách Liên Ngự Thuấn vẫn không có chút biểu hiện nào khác thường mà chỉ lẳng lặng nhìn một màn trước mắt. Ánh mắt hần lạnh băng đến dị thường hết như sương giá tháng chạp, đủ để khiến người ta cảm thấy rét lạnh đến cực điểm. Hần chỉ thấp giọng nói đúng một câu, “Những kẻ đó không thể tha được!”

Nói xong câu này, hắn lại kéo nàng ôm vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài óng ả như muốn an ủi.

“Là hắn giết sư phụ, phải không?”

Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn có chút nao nao, hắn cúi đầu nhìn gương mặt Sở Lăng Thường cũng đã trở nên tái nhợt đến cực điểm, bàn tay nhỏ bé cũng siết chặt lại. Nàng quay đầu đi để né tránh ánh mắt của hắn nhưng vẫn lặp lại câu hỏi, “Là hắn sao?”

Tuy rằng nàng không nghe hiểu toàn bộ cuộc nói chuyện vừa rồi nhưng có thể nghe ra bọn chúng nhắc tới Hàn Thiên Tử, thập hoàng tử, thậm chí nàng còn nghe được tên sư huynh Dạ Nhai Tích. Lúc nàng thấy Vu Đan cực kỳ cẩn thận mở bao vải ra, Hữu Cốc Lễ vương lại hoảng hốt kêu lên hai tiếng Ma đẳng thì nàng đã biết mọi phán đoán của mình đều chính xác.

Vu Đan không những là hung thủ độc hại thập hoàng tử mà còn dùng Ma đẳng độc chết sư phụ nàng.

Quyển 5 - Chương 25: Tâm tư miên man

Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn lúc này lộ rõ sự ngưng trọng, hần nhìn nàng chăm chú nhưng không nói câu nào.

Còn Sở Lăng Thường giống như vừa mới hứng chịu một tai nạn lớn nhất trong đời. Từ ánh mắt của hần, sự trầm mặc cùng vẻ mặt của hần, nàng có thể nhận ra rằng tất cả mọi chuyện nàng suy đoán đều đã đúng cả.

Những kẻ trong thư phòng kia đang bàn bạc cái gì đối với Sở Lăng Thường đã sớm trở thành một mớ hỗn độn. Nàng chỉ biết rằng kẻ hạ độc hại chết sư phụ mình đang ở trong đó. Nàng muốn hần đền mạng, nhất định phải đền mạng!

Bàn tay nhỏ bé của nàng bị Hách Liên Ngự Thuấn kéo lại đặt vào trong lòng bàn tay hần rồi nắm chặt. Hần cúi đầu, thì thầm bên tai nàng, “Chờ thời cơ tốt nhất!”

Hàm răng ngọc của Sở Lăng Thường đã cắn chặt làn môi. Chỉ có chính nàng mới rõ, ở trong tình huống như vậy có thể nén nhịn không kêu ra tiếng cần tới nhiều dũng khí đến thế nào.

Bờ môi anh đào gần như bị nàng cắn tới rớm máu.

Thương thế của Hách Liên Ngự Thuấn không nhẹ nên khi Sở Lăng Thường cẩn trọng cởi bỏ y phục của hần, nhìn thấy miệng vết

thương đã sưng trướng ghê người thì thiếu chút nữa đã không hít thở nổi.

Cho tới canh tư, hai người họ rốt cục cũng đợi được bọn Vu Đan rời khỏi thư phòng, đám thị vệ cũng khôi phục lại việc tuần tra như thường lệ. Vu Đan hiện giờ đang âm thầm bày ra âm mưu thâm độc gì, Sở Lăng Thường đã không có tâm tình để ý tới mà chỉ một lòng lo cho vết thương của Hách Liên Ngự Thuấn.

Từ cửa ngách của hoàng thành trốn ra ngoài, nàng mới phát hiện thì ra Hách Liên Ngự Thuấn đã sớm chuẩn bị khoái mã, hoả tốc chạy về vương phủ, sau đó khéo léo tránh hết tầm mắt mọi người trở về tới Cẩm lâu.

Sở Lăng Thường lấy dược liệu cầm máu tới, tự mình nghiền nhỏ đặt ở một bên. Nàng cũng chuẩn bị cả băng vải và nước ấm sẵn sàng. Ánh nến ấm áp chiếu vào phần lưng trần của Hách Liên Ngự Thuấn, nơi miệng vết thương vẫn còn cắm nguyên đầu mũi trường mâu sắc lạnh bén nhọn.

Trước tiên, nàng phải rút đầu mũi trường mâu này ra thì mới có thể sát trùng vết thương cho hắn.

Âm thầm hít sâu một hơi, nàng với tay lấy ra bộ ngân châm.

Trước lúc rời khỏi thư phòng của Vu Đan thời gian khống chế huyết đạo để cầm máu của Hách Liên Ngự Thuấn đã hết nên vết thương của hắn lại bắt đầu chảy máu. Bờ môi mỏng của hắn cũng bởi mất máu quá nhiều càng trở nên lạnh băng. Thấy nàng cầm lấy ngân châm, hắn cố gắng nở nụ cười, “Muốn giảm đau cho ta?”

Sở Lăng Thường nhìn hắn, nhẹ giọng đáp lại, “Phải!”

“Sau đó thì sao?” Hấn lại hỏi tiếp.

“Dùng ngân châm phong bế huyết đạo rồi, khi rút đầu thương ra người sẽ không có cảm giác đau đớn, nhưng việc đó sẽ khiến vết thương lâu lành lại hơn một chút.” Nàng bắt buộc bản thân mình phải tỉnh táo, chậm rãi giải thích, “Nếu không dùng ngân châm phong bế huyết đạo, khi rút đầu thương ra sẽ cảm thấy đau nhức vô cùng, hơn nữa còn có thể mất nhiều máu, nhưng qua được giai đoạn đó sẽ khiến miệng vết thương hồi phục rất nhanh.”

Bàn tay nhỏ bé đang giơ ngân châm lên của nàng bị hấn nhẹ nhàng nắm lấy, liền đó hấn khẽ nhấn mạnh từng lời, “Không cần dùng ngân châm!”

“Đầu thương đã chạm tới xương cốt, cho dù người có thể chịu được nỗi đau đớn kịch liệt nhưng chỉ e lúc đó không thể cầm máu được.” Sở Lăng Thường hiểu hấn không muốn để Vu Đan nhân cơ hội này nắm được nhược điểm nên càng đau lòng hơn khi nhìn hấn.

Hách Liên Ngự Thuấn đem hết những biểu cảm trên gương mặt Sở Lăng Thường thu vào trong tầm mắt, hấn nhìn nàng một hồi rồi khẽ nói, “Ta tin tưởng bản lãnh của nàng. Trực tiếp rút đầu thương ra cho ta, sắp đến lúc phải lâm triều rồi!”

Đôi mắt đẹp của Sở Lăng Thường khẽ nhắm lại, ngón tay cũng run rẩy một chút rồi rút cục nàng cũng gật đầu. Đặt ngân châm xuống, cầm lấy dụng cụ rút đầu thương, nàng lại không đành lòng kéo hấn về phía mình, để cho đầu hấn kề vào ngực nàng, “Nếu đau, ôm ta!”

Đáy mắt Hách Liên Ngự Thuấn chợt dâng lên tia dịu dàng hiếm thấy, hấn vòng một cánh tay ôm lấy nàng.

Sở Lăng Thường khẽ nhắm mắt lại. Lúc lần nữa mở mắt ra, trong

mắt nàng đã hiện rõ sự kiên cường cùng cương quyết. Nàng đem dụng cụ rút đầu thương đưa vào miệng vết thương của hắn, quắp lấy đầu thương rồi bắt đầu điều chỉnh lực.

Đầu mũi trường mâu hình tam giác nên không thể dùng quá nhiều sức để lấy nó ra. Nếu không sẽ gây tổn thương đến gân cốt nhưng cũng không thể dùng lực quá nhẹ, nếu không sẽ khiến người bị thương tăng thêm sự thống khổ. Cho nên nàng rất thận trọng dùng dụng cụ gắp lấy đầu thương, tăng lực rồi kéo dần nó ra ngoài.

Nàng có thể cảm nhận được cánh tay Hách Liên Ngự Thuấn đang ôm mình hơi siết chặt lại. Nàng khẽ đưa mắt đảo qua gương mặt hắn thì thấy mồ hôi đã sớm thấm ướt trán hắn, từng giọt từng giọt lớn đang không ngừng nhỏ xuống. Hàng lông mày cương nghị của hắn nhíu chặt lại, ngay cả tiếng kêu đau cũng không có, cứ như vậy mạnh mẽ chịu đựng tất cả.

Cảm giác đau đớn trong lòng nàng lại càng gia tăng hơn bao giờ hết. Nam nhân này đã phải chịu đựng đau đớn đến thế nào, chảy bao nhiêu máu, chịu bao nhiêu thương tích mới có thể đối diện với nỗi đau đến thế này mà không hề rên la một tiếng?

Vu Đan, nàng nhất định sẽ khiến hắn phải trả một cái giá thật lớn cho đêm nay!

Đầu thương rốt cục cũng được rút ra khỏi bả vai hắn, máu tươi cũng theo đó trào ra vô cùng đáng sợ, dọc theo bờ vai rắn chắc của hắn chảy xuống. Trông hắn lúc này đã có vẻ rất suy yếu nên nàng cũng không dám chần chừ, vội lấy nước ấm rửa sạch miệng vết thương, sau đó đem dược liệu cầm máu đã chuẩn bị sẵn đắp lên.

Rất nhanh chóng, thuốc nước cũng được đưa tới miệng hắn.

Tất cả dược liệu nàng sử dụng đều được tăng thêm lượng, nhất là dược liệu cầm máu bên ngoài. Hiện giờ, nàng chỉ hy vọng những dược liệu đó có thể trong thời gian ngắn nhất khiến vết thương của hắn ngừng đổ máu.

Cẩn thận băng bó xong xuôi, nàng đỡ hắn dựa vào một bên giường, nhẹ giọng hỏi, “Người cảm thấy thế nào?”

Sắc mặt Hách Liên Ngự Thuấn đã tái nhợt tới dọa người nhưng vẫn nhìn nàng thản nhiên cười, “Ta nói rồi, ta tin tưởng bản lãnh của nàng!”

Trái tim nhỏ bé của Sở Lăng Thường lại lần nữa nhói lên. Nàng kìm lòng không được đưa bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán hắn, nhìn hắn dịu dàng nói, “Ta tuyệt đối sẽ không đứng nhìn người xảy ra chuyện. Nghỉ ngơi một chút đi, ta sẽ ở đây trông chừng!”

“Nàng thật khờ!” Hắn nở nụ cười yếu ớt nhưng đáy mắt lại dâng lên sự sùng ái cùng yêu thương vô hạn, “Ta không chết được đâu!”

“Không cho phép hờ một chút là lại nói “chết” như vậy!” Tim Sở Lăng Thường lại đập loạn lên, đưa tay che miệng hắn.

Bờ môi mỏng của hắn bị che đi, nhưng nàng không thể che được ý cười trong mắt hắn.

“Còn cười?” Sở Lăng Thường thấy thương thế của hắn đã dần ổn định cũng cảm thấy yên tâm hơn. Nàng làm bộ không vui khế gắt, “Còn không mau nhắm mắt lại nghỉ ngơi!”

“Nàng hạ dược còn chưa đủ nặng sao?” Hắn si mê nhìn nàng, khoé môi vẫn cong lên thành nụ cười. Có trời mới biết nụ cười của nàng

khiến hắn cảm thấy hạnh phúc đến chừng nào.

Sở Lăng Thường nghe hắn nói vậy mới nhớ ra, tròn xoe hai mắt nhìn hắn...

“Đúng vậy, người làm sao lại không ngủ như vậy? Người đã sớm biết rồi sao?”

“Nàng đoán thử xem?” Hách Liên Ngự Thuấn khó có được cảm giác sung sướng khi thấy nàng tròn mắt há miệng vì ngạc nhiên như vậy. Hơi nghiêng đầu sang một bên, hắn lẳng lặng ngắm nhìn nàng, tuy vẫn còn rất suy yếu nhưng trên môi vẫn lộ ra nét tà mị, “Hôm nay ta mới phát hiện khinh công của nàng giỏi đến vậy, đảo mắt một cái đã mất dạng.”

“Người còn có tâm tình trêu chọc ta?” Nàng trừng mắt liếc hắn một cái, cũng không nghĩ tới ngữ điệu của mình đã trở nên dịu dàng tới mức nào. Nàng định đáp chần cho hắn nhưng lại thấy hắn không có ý định nghỉ ngơi nên cũng không tiện miễn cưỡng. Xem xét vết thương một chút, nàng nhẹ giọng nói, “Ta cũng chưa từng biết là võ công của người lại thâm sâu khó lường như vậy. Người có thể đã thương được người cũng không phải đơn giản.”

“Kẻ đâm ta bị thương là Ba Thác, là dũng sĩ hộ vệ cực kỳ dũng mãnh bên cạnh Vu Đan.” Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn hơi trầm xuống.

Sở Lăng Thường đã từng nghe tới danh hiệu dũng sĩ ở Hung Nô này. Đây là danh hiệu tương đương với danh hiệu thần tiễn, mà người đạt được nó cũng phải có sức khoẻ phi thường.

Hách Liên Ngự Thuấn thấy nàng trầm mặc, vừa định mở miệng nói chuyện thì đuôi mắt hắn bỗng hơi giật giật, ánh mắt vốn dịu dàng cùng vẻ mặt ôn hoà lập tức chuyển thành nghiêm túc cùng lạnh lẽo

rồi đột nhiên quát lớn...

“Ai ở bên ngoài?”

Quyển 5 - Chương 26: Hắc muốn giết người diệt khẩu

Bầu không khí ngọt ngào thành linh bị thanh âm chuyển lạnh của Hách Liên Ngự Thuấn phá vỡ, thậm chí còn khiến Sở Lăng Thường giật mình hoảng sợ. Đến lúc nhìn thấy bóng người đổ dài trên nền dưới ánh nến, nàng mới kinh ngạc nhận ra rằng cho dù đang bị trọng thương thì tinh thần cảnh giác của Hách Liên Ngự Thuấn vẫn cực kỳ cao.

Bóng dáng đổ dài trên nền rất nhanh chóng hiện ra rõ ràng hơn, một mùi hương thơm ngát cũng theo đó ủa tới. Sở Lăng Thường đứng dậy thì thấy đó là một gương mặt rất quen thuộc.

Là Nam Hoa công chúa!

Trong tay Nam Hoa cầm một bộ xiêm y trắng muốt, trên chiếc váy còn dính dấp vài vệt máu đỏ sẫm khiến người ta chỉ cần liếc mắt nhìn đã cảm thấy ghê người. Bước vào trong phòng ngủ, thấy cả Hách Liên Ngự Thuấn cùng Sở Lăng Thường đều đang mặc y phục dạ hành, Nam Hoa không khỏi kinh ngạc trừng lớn hai mắt, bàn tay cũng run lên khiến cho bộ xiêm y từ trên cánh tay rớt xuống sàn.

Bộ xiêm y đó vốn là y phục của Sở Lăng Thường. Từ lúc trở lại Cẩm lâu, nàng vốn chỉ một lòng lo cho thương thế của Hách Liên Ngự Thuấn nên đã đem bộ xiêm y trắng tinh khô vẫn mặc trước khi vào hoàng thành vứt tạm qua một bên. Có lẽ nó cũng đã bị dính máu của Hách Liên Ngự Thuấn nên mới trở nên ghê người như vậy.

Sở Lăng Thường không dự đoán được người tới lại là Nam Hoa

công chúa. Đêm đã khuya như vậy, sao cô ấy còn tới Cấm lâu này? Trong lúc nhất thời, nàng đứng lặng ở đó, không biết nên nói gì trong tình huống này.

Điều càng khiến nàng cảm thấy xấu hổ hơn chính là Hách Liên Ngự Thuấn vẫn đang mình trần nằm trên giường của nàng, chỉ cần người sáng mắt sẽ đều nhận ra là hấn bị thương. Nhưng Nam Hoa công chúa mới là thê tử được hấn cưới hỏi đằng hoàng. Theo lý mà nói, hấn không nên xuất hiện ở Cấm lâu của nàng, cho dù bị thương, cũng phải nằm nghỉ ở điện của hấn hoặc ở chỗ Nam Hoa công chúa mới phải.

Hách Liên Ngự Thuấn hơi nheo mắt lại, hai đạo ánh sáng sắc bén tựa mũi tên nhọn bắn ra, chiếu thẳng tới gương mặt Nam Hoa. Ngay sau đó, hấn đứng bật dậy, cánh tay trái duỗi ra như thể dò xét rồi đột nhiên rút lấy trường kiếm của Sở Lăng Thường ở bên cạnh giường, lưỡi kiếm sắc bén hướng thẳng về phía Nam Hoa công chúa đang ngây ra như gỗ đâm tới.

Hết thảy mọi chuyện phát sinh quá nhanh khiến Nam Hoa công chúa chỉ có thể trừng lớn hai mắt mà không kịp phản ứng. Chỉ nghe một tiếng “keng” chói tai vang lên, một đạo ánh sáng nữa cũng lập tức hướng về phía Nam Hoa, va chạm với thanh trường kiếm của Hách Liên Ngự Thuấn khiến kiếm khí loé lên chói mắt. Rồi sau đó, thanh kiếm của Hách Liên Ngự Thuấn hơi chệch đi, sát khí lạnh băng từ thanh kiếm đó xẹt qua má Nam Hoa, rồi đâm vào lư hương lớn ở phía sau. Theo ánh kiếm, một lọn tóc dài cũng lặng lẽ rơi xuống, là tóc mai của Nam Hoa công chúa.

Nam Hoa công chúa mất đà ngã nhào xuống đất, ánh mắt nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn tràn ngập sự sợ hãi tột độ.

Sở Lăng Thường cũng ngậy người nhìn Hách Liên Ngự Thuấn, trái

tim nhỏ bé đập nhanh đến mức sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, ngón tay nắm lấy trường kiếm của nàng cũng run lên. Một lúc sau, đầu ngón tay khẽ buông lỏng khiến trường kiếm trong tay rơi xuống nền nghe “cạch” một tiếng.

Ánh mắt của nàng không phải hàm chứa sự sợ hãi mà là tràn ngập vẻ không dám tin.

Vừa rồi là hắc muốn giết Nam Hoa công chúa?

Vừa nãy ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn đã lạnh, nay ánh mắt đó còn trở nên lạnh lẽo hơn. Hắc cũng không ngờ rằng Sở Lăng Thường sẽ ra tay ngăn cản. Mi tâm của hắc hơi nhíu lại, không biết là bởi động tác vừa rồi làm động tới miệng vết thương hay là bởi vì Sở Lăng Thường đã ngăn cản hành động của hắc.

Ba người họ lâm vào một khung cảnh vô cùng kỳ quái, không cách nào nói rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, không ai trong số họ mở miệng nói chuyện khiến trong không khí như lớn vồn màn tử khí khiến người ta hít thở không thông.

Thật lâu sau, Hách Liên Ngự Thuấn mới mở miệng. Giọng nói trầm thấp âm lãnh lộ rõ sự kiên quyết của hắc vang lên...

“Nam Hoa, không thể giữ lại!”

Sở Lăng Thường mở lớn hai mắt mà nhìn hắc. Hắc điên rồi! Một nhát kiếm kia chém xuống đâu chỉ là giết chết công chúa Đại Hán mà còn là vương phi của hắc nữa.

Nam Hoa công chúa lúc này mới hiểu được Hách Liên Ngự Thuấn

định làm gì với mình. Cô vẫn có chút đờ đẫn quay đầu nhìn thanh kiếm vừa mới lướt qua gò má mình. Nếu Sở Lăng Thường ra tay chậm một chút, hoặc khí lực yếu một chút, đầu của cô đã lìa khỏi cổ từ lâu rồi.

Ý thức được chuyện đó, trong mắt Nam Hoa nhanh chóng ngưng tụ lại thành một cảm xúc khó nói nên lời. Cảm xúc đó dường như có chút bi thương, lại có chút tức giận hoà trộn vào nhau khiến màn lệ rất nhanh chóng dâng lên trong đôi mắt Nam Hoa. Màn lệ đó cũng đem tình cảm phức tạp kia che đi, chỉ còn lại sự uỷ khuất là rõ ràng...

“Vương gia, người muốn giết ta?”

Đây cũng là câu mà Sở Lăng Thường rất muốn hỏi.

Sắc mặt Hách Liên Ngự Thuần vẫn có chút tái nhợt, rõ ràng là được liệu đắp ngoài vết thương vẫn chưa thể làm dịu đi hết đau đớn của hắn. Mi tâm của hắn nhúu chặt lại khiến gương mặt kia càng trở nên lãnh huyết vô tình. Một lúc sau hắn mới lạnh lùng hỏi, “Vì sao cô lại tới nơi này?”

Nam Hoa công chúa khó nhọc mở miệng, thanh âm vẫn có chút nghẹn ngào, “Nam Hoa ngủ không được, lại thấy có một bóng dáng khả nghi nên đi theo thì phát hiện ra đó là Lăng Thường tới được phòng để lấy thuốc. Nam Hoa vốn tưởng rằng Lăng Thường bị thương nhưng không muốn cho người khác biết nên có chút lo lắng mới theo tới nơi này, không ngờ là vương gia...”

“Không ngờ là cả hai chúng ta đều mặc y phục dạ hành, rõ ràng là thích khách, đúng không?” Hách Liên Ngự Thuần thản nhiên ngắt lời Nam Hoa rồi cười lạnh.

Nam Hoa công chúa biến sắc mặt, vội vàng nói. “Không! Không! Nam

Hoa không nghĩ như vậy. Vương gia....”

“Cô ở bên ngoài đứng lâu như vậy, cái gì nên nghe, cái gì không nên nghe chẳng phải đều nghe hết rồi sao?” Hách Liên Ngự Thuấn cúi xuống, chậm rãi nhặt trường kiếm lên. Ngữ điệu của hắn tuy rằng khá thông thả, nhưng lại khiến người nghe cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

Nam Hoa công chúa trừng lớn hai mắt, nước mắt theo khoé mắt thì nhau rơi xuống, thân hình cũng co lại rồi lùi về phía sau, yếu ớt lên tiếng, “Vương gia, Nam...Nam Hoa tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài. Vừa rồi là Nam Hoa quá kinh hãi nên không biết có nên đi vào hay không. Nam Hoa...”

Trường kiếm của Hách Liên Ngự Thuấn đã đặt lên gáy Nam Hoa khiến những lời của cô lập tức ngưng bật.

Nước mắt còn rớt xuống cả lưỡi kiếm.

“Vương...vương gia!”

“Bản vương tin rằng trên đời này chỉ có người chết mới không thể mở miệng nói chuyện!”

Nam Hoa công chúa vô lực lắc đầu mà thanh trường kiếm cũng thấm đẫm dòng lệ.

Sở Lăng Thường lập tức bước tới chắn trước mặt Nam Hoa công chúa, lẳng lặng đối diện với Hách Liên Ngự Thuấn.

Ánh mắt của Hách Liên Ngự Thuấn hơi tối sầm lại.

“Vương gia, không thể giết cô ấy!” Hít sâu một hơi, nàng khẽ mở

miệng cất lời đầy khẩn thiết.

Bàn tay Hách Liên Ngự Thuấn khế siết lấy đốc kiếm, “Chuyện đêm nay không thể để người khác biết!”

“Cô ấy không phải người ngoài, cô ấy là công chúa Đại Hán!” Ánh mắt Sở Lăng Thường chột dăng lên chút cô tịch, lại bổ sung thêm một câu, “Cô ấy là vương phi của người!”

Trên khuôn mặt Hách Liên Ngự Thuấn lập tức nổi lên vẻ bất mãn cùng không vui rất dễ nhận thấy. Ánh mắt hắn cũng trở nên thâm thúy hơn bao giờ hết, u tối đến đáng sợ. Một lúc lâu sau hắn mới cất tiếng hỏi, “Nàng tin tưởng cô ta?”

Sở Lăng Thường quay đầu nhìn thẳng vào mắt Nam Hoa công chúa, nhẹ giọng nói, “Phải!”

Ánh mắt Nam Hoa nhìn nàng lúc này cũng tràn ngập sự cảm động, nước mắt lại lần nữa dâng tràn hốc mắt.

Trường kiếm trong tay Hách Liên Ngự Thuấn một lúc sau mới rời đi. Hắn ném kiếm qua một bên, lạnh lẽo ra lệnh, “Đi ra ngoài!”

Thân mình Nam Hoa công chúa khẽ run lên, “Vương gia...”

“Những gì cô đã thấy đêm nay nếu để lộ ra ngoài dù chỉ một câu, bản vương nhất định sẽ lấy mạng cô!” Giọng nói của Hách Liên Ngự Thuấn không có lấy một chút tình cảm, lạnh lẽo tựa băng giá khiến người ta sợ run lên.

Nam Hoa ghen ngào đứng dậy, gắt gao cắn chặt môi, sắc mặt cũng tái nhợt tới mức đáng sợ. Đứng dậy rồi, cô hướng về phía Hách Liên Ngự Thuấn thi lễ rồi rưng rưng nước mắt rời đi.

Quyển 5 - Chương 27: Kinh tâm động phách

Bầu không khí trong phòng ngủ lại lần nữa khôi phục sự yên tĩnh vốn có, tuy nhiên sự yên tĩnh này dường như lại bị đè nén bởi một thứ vô hình nào đó.

Hách Liên Ngự Thuấn ngồi trở lại giường, lẳng lặng nhìn Sở Lăng Thường, trong ánh mắt lộ rõ vẻ phức tạp.

Sở Lăng Thường đem trường kiếm nhặt lên rồi để qua một bên, toàn bộ quá trình cũng cực kỳ im lặng.

Thật lâu sau, hắn mới chậm rãi dựa người vào đầu giường, nhìn Sở Lăng Thường thấp giọng cất tiếng, “Nàng qua đây!”

Vẻ mặt của Sở Lăng Thường lúc này cũng ôn nhu như nước, ngoan ngoãn đi về phía Hách Liên Ngự Thuấn rồi ngồi xuống bên cạnh hắn.

Hách Liên Ngự Thuấn khẽ nâng tay, ngón tay thon dài dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, sắc mặt hắn cũng dịu đi vài phần nhưng nét hắc ám nơi đáy mắt vẫn chưa hoàn toàn tan đi.

Sự thô ráp cùng ấm áp từ đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng len lỏi tận nơi sâu thẳm trong lòng Sở Lăng Thường. Ngược mắt nhìn hắn, nàng không kìm lòng được lại nhẹ giọng nói, “Người không thể thiện lương một chút sao?”

Vừa rồi nàng còn ngỡ mình vừa thấy ma quỷ, khiến nàng bất giác nhớ lại hôm mình bị bắt, hắn ở trên chiến mã cao lớn nhìn xuống

nàng, vẻ mặt cũng tàn nhẫn, lạnh lùng như vậy.

Lời của nàng lộ ra chút oán giận nhưng lại khiến khoé môi Hách Liên Ngự Thuấn hơi giật lên. Nét hắc ám trong đáy mắt hắn cũng chậm rãi tản đi, cuối cùng chỉ còn lại sự dịu dàng cùng yêu thương vô hạn.

“Yên tâm, ta sẽ không đối với nàng như vậy!” Câu nói này của hắn dường như là một lời hứa hẹn với nàng.

Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy nơi cổ họng có chút khô nóng, một cảm giác chua xót cũng chậm rãi khuếch tán. Khẽ than nhẹ một tiếng, nàng yếu ớt đáp lại, “Cô ấy là vương phi của ngươi!”

“Vậy thì sao?” Hách Liên Ngự Thuấn vẫn vô cùng bình thản.

Sở Lăng Thường thực sự ngạc nhiên, lại lần nữa ngược mắt nhìn hắn.

Hách Liên Ngự Thuấn lại nở nụ cười, so với vẻ lạnh lùng ma quỷ lúc trước thì nét mặt hắn hiện giờ thực sự là hai thái cực đối lập. Khẽ vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn, lại sủng nịnh đưa tay khẽ véo má nàng như thể trừng phạt một đứa nhỏ vừa mới nói sai, hắn cười nhẹ, “Sự khoan dung của nàng khiến ta cảm thấy mình thật thất bại!”

Sở Lăng Thường có chút khó hiểu, mi tâm cũng hơi nhíu lại lộ rõ sự nghi hoặc.

Nụ cười yếu ớt lại lần nữa ngưng tụ trên môi Hách Liên Ngự Thuấn, “Ta rất muốn tìm thấy trên gương mặt nhỏ nhắn này của nàng một chút dấu hiệu ghen tuông.”

Lúc này Sở Lăng Thường mới hiểu được ý tứ của hắn, hai má cũng lập tức đỏ bừng lên.

Hách Liên Ngự Thuấn vòng tay ôm chặt nàng vào lòng như thể không muốn buông lơi, dịu dàng lên tiếng mang theo sự trịnh trọng cùng kiên định, “Nàng phải biết rằng, nếu tính mạng kẻ khác có thể đổi lấy tính mạng của nàng, ta sẽ không chút lưu tình mà ra tay giết kẻ đó!”

Nghe được mấy lời này của hắn, trong lòng Sở Lăng Thường không khỏi phát run. Hắn vừa tàn nhẫn lại vừa dịu dàng như vậy, dùng một phương thức cực đoan để biểu đạt ý muốn của bản thân, điều này so với ước nguyện ban đầu của nàng hoàn toàn đối lập. Nhưng nghe xong mấy lời của hắn, trong lòng nàng vẫn trào dâng sự cảm động chưa từng có.

Nữ nhân thật ra từ khi còn rất nhỏ đã có tính ích kỷ, không phải sao?

Thật lâu sau nàng mới ngẩng đầu, nhẹ giọng nói, “Nam Hoa công chúa là người có thể tin tưởng!”

Nếu đêm nay đi vào Cẩm lâu là người khác, nàng tuyệt đối không dám cam đoan như vậy. Nhưng là Nam Hoa công chúa, nàng dám. Bởi vì Nam Hoa không có lý do để tố giác họ. Tuy rằng cho tới giờ nàng đều cảm thấy Nam Hoa công chúa vẫn luôn là người có gì đó bí ẩn. Từ trong ánh mắt của Nam Hoa, nàng có thể cảm nhận được sự xa vắng hay một loại nguy trang nào đó, lại như có chút gì đó không nề hà gian khó. Tuy rằng đối với việc Nam Hoa gặp Thiên Vu đêm đó nàng vẫn có chút băn khoăn, nhưng...

Nàng vẫn tin tưởng Nam Hoa, nguyên nhân chính là bởi ở trong ánh mắt Nam Hoa vẫn lộ ra một chút yếu đuối cùng bi ai. Một người cho dù giỏi che dấu đến thế nào thì trong một khoảnh khắc nhất định, vẻ mặt của người đó vẫn không thể gạt được người khác. Bởi vì trong khoảnh khắc đó, vẻ mặt của họ biểu đạt tình cảm chân thực nhất

trong lòng họ. Mà nàng có thể cảm nhận được sự cô độc của Nam Hoa, đó là một loại cô độc xâm nhập đến tận cốt tuỷ.

Cho nên, nàng lựa chọn tin tưởng!

Lần đầu tiên trong đời, nàng muốn dùng trực giác của mình để tin tưởng một người chứ không phải dùng lý trí để phân tích thiệt hơn.

Hách Liên Ngự Thuấn nghe nàng nói vậy, cũng không nói thêm gì nữa mà chỉ ôm nàng càng chặt hơn.

Trời vừa rạng sáng, từ bên trong hoàng thành đã có tiếng vó ngựa truyền tin cấp tốc tới các vương phủ. Đây là tình huống cực kỳ hiếm gặp, chỉ xảy ra khi có sự kiện trọng đại mà thôi.

Trong ấn tượng của Hách Liên Ngự Thuấn, tình huống như vậy chỉ phát sinh hai lần vào buổi sớm. Lần đầu tiên là Lão Thiên Vu băng hà, lần thứ hai là Thiên Vu Quân Thần lên ngôi, mà nay là lần thứ ba.

Theo thám tử hồi báo, hoàng thành đã bị thích khách đột nhập, đầu tiên là làm loạn trong cung một hồi, sau đó còn ám sát Thiên Vu. Cuối cùng khi thị vệ trong cung tăng cường truy đuổi thì thích khách lại biến mất dạng.

Bên trong xe, sắc mặt Hách Liên Ngự Thuấn lộ rõ vẻ ngưng trọng. Khoác trên người bộ triều phục, toàn thân hấn lại toát lên vẻ cao cao tại tại thượng thãm cả trong hơi thở. Tuy sắc mặt hấn vẫn có chút tái nhợt nhưng nếu nhìn qua thì sẽ không cảm thấy có gì khác biệt.

Từ ngày bắt đầu chinh chiến sa trường, hấn sớm đã đặt mình trong vòng sinh tử. Đã bao lần hấn nghĩ rằng mình sẽ chết nhưng lại trong

hoàn cảnh không thể ngờ tới mà tìm thấy đường sống. Cũng như đêm qua, tuy đầu mũi trường mâu đã đâm sâu vào gân cốt, nhưng may mắn có Sở Lăng Thường tỉ mỉ trị liệu nên mới khiến vết thương không trở nên nghiêm trọng.

Hắn đưa tay khẽ chạm đến vị trí miệng vết thương trên đầu vai đang bị lớp triều phục dày che lấp, ánh mắt càng trở nên phức tạp hơn.

Đêm qua Thiên Vu Quân Thần thiếu chút nữa bị ám sát?

Bất giác hắn lại nhớ tới những gì Hữu Cốc Lễ vương nói đêm qua, xem ra thích khách đó là có thật.

Nói như vậy, hôm nay lâm triều nhất định sẽ nổi lên một hồi sóng gió, mà kẻ gây họa chắc chắn là Vu Đan.

Mục đích của hắn là Sở Lăng Thường, cũng là Tả hiền vương này!

Bên trong đại điện hoàng thành, Thiên Vu được hai gã cận vệ đỡ hai bên rồi chậm rãi ngồi xuống. Quan viên bước vào triều thấy vậy đều kinh sợ vội tiến vào hành lễ rồi thỉnh an.

Hách Liên Ngự Thuấn kín đáo liếc nhìn Thiên Vu. Cánh tay Thiên Vu quả thực bị thương. Liếc sang phía Vu Đan, lại thấy sắc mặt hắn cực kỳ bình tĩnh, không có lấy một chút kinh ngạc nào.

Xem ra, hắn hoàn toàn đã biết chuyện này. Chẳng lẽ Thiên Vu Quân Thần gặp chuyện cũng do một tay hắn sắp xếp?

Nghĩ tới một loạt khả năng, sắc mặt Hách Liên Ngự Thuấn đột nhiên càng trở nên âm trầm hơn.

Thiên Vu ngồi vào chỗ của mình rồi đưa mắt nhìn lướt qua các đại

thần trên điện, ngũ khí có chút nặng nề không vui, sau đó mới nhấn mạnh từng lời, “Đêm qua có thích khách lẻn vào trong cung!”

Vừa nói đến đây, lại nghe “cộp” một tiếng, thì ra tổng thống lĩnh thị vệ hoàng thành đã quỳ sụp xuống, nét mặt tràn ngập sự bối rối, “Thiên Vu bị thích khách gây thương tích, hết thảy đều do ty chức sơ sẩy, xin Thiên Vu giáng tội!”

Thiên Vu hừ lạnh một tiếng, giơ cánh tay không bị thương lên vỗ mạnh vào bàn, cơn thịnh nộ tựa như gió lốc ào tới...

“Đường đường tổng thống lĩnh thị vệ mà lại để thích khách công khai xâm nhập hoàng thành thực đáng tội chết vạn lần. Càng không thể tha thứ hơn chính là để thích khách đánh cắp Tôn Tẫn binh pháp. Bọn thị vệ các ngươi đang làm cái gì? Tàng Thư Các không phải luôn có trọng binh canh gác hay sao?”

Tổng thống lĩnh thị vệ đã sợ tới mức hồn phi phách tán, các đại thần thì sợ đến tái mặt. Tôn Tẫn binh pháp đã mất đồng nghĩa với việc bọn họ mất đi tấm lá chắn bảo hộ tốt nhất.

Quả nhiên là Tôn Tẫn binh pháp! Hách Liên Ngự Thuấn vẫn không có bất kỳ phản ứng khác thường nào. Xem ra Vu Đan cuối cùng cũng ra tay rồi, chắc hẳn hẳn muốn dùng buổi thiết triều hôm nay đưa Hách Liên Ngự Thuấn tới tuyệt lộ.

Quyển 5 - Chương 28: Thử lòng

Những người có mặt trong triều lúc này đều theo đuổi những mục đích cùng toan tính khác nhau.

Trên điện, sắc mặt Thiên Vu Quân Thần đã gần như xanh mét.

Dưới điện, sắc mặt Vu Đan, Hữu Cốc Lễ vương Y Kha không có chút thay đổi, nhưng ánh mắt vẫn ngăm toát lên vẻ vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Hách Liên Ngự Thuần vẫn không để lộ chút phản ứng nào, chỉ lẳng lặng chờ đợi một hồi tai bay vạ gió.

Tả Cốc Lễ vương Y Trĩ Tà vẫn giữ nguyên phong thái thanh nhã thường thấy nhưng hàng lông mày cũng hơi nhíu lại, rõ ràng là đang cân nhắc những manh mối trong chuỗi sự kiện đêm trước.

Cuối cùng, Vu Đan tiến lên trước, nhìn về phía Thiên Vu cất tiếng, “Xin Thiên Vu bớt giận, tổng thống lĩnh thị vệ từ khi đảm nhiệm chức trách này luôn trung thành tận tâm. Vụ ám sát lần này thực sự là do thích khách đã sớm có sự chuẩn bị nên mới khiến bọn họ trở tay không kịp. Cho nên lúc này trách tội chỉ là chuyện nhỏ, bắt thích khách mới là chuyện cần kíp.”

Sắc mặt Thiên Vu Quân Thần có chút ảm đạm, nhìn thoáng qua tổng thống lĩnh thị vệ đang run rẩy quỳ trên mặt đất, một lúc sau mới hắng giọng ra lệnh, “Người đứng lên đi!”

Tổng thống lĩnh thị vệ vội khấu tạ ơn tha mạng rồi đứng dậy tránh qua một bên.

“Nghe nói đêm qua cũng là con dẫn người điều tra thích khách?”
Thiền Vu chuyển tầm nhìn về phía Vu Đan.

“Vâng, Thiền Vu, lúc đó nhi thần dẫn thị vệ đuổi theo thích khách, vốn đã tra ra chỗ thích khách ẩn nấp. Nhưng không ngờ thích khách lại phóng hoả thiêu Huyền Khang điện để thừa cơ tẩu thoát. Thích khách kia thực sự giáo hoạt, có thể tránh được sự vây ráp của vô số thị vệ trong cung nhưng nhi thần tuyệt đối không ngờ tới thích khách chẳng những trộm đi binh pháp Tôn Tẫn mà còn mưu toan ám sát Thiền Vu.” Vu Đan nói xong lại lập tức quỳ xuống, “Bởi nhi thần vô năng nên mới khiến Thiền Vu bị kinh động lớn như vậy. Nếu Thiền Vu muốn truy cứu, xin hãy trừng phạt nhi thần!”

Tổng thống lĩnh thị vệ nghe vậy liền vội bước lên, “Không, là ty chức làm việc thất trách, việc này sao có thể trách tội nhi vương tử?”

Y Trĩ Tà đứng ở một bên đem một màn này nhìn rõ ràng rồi khẽ cười nhưng cũng không nói gì. Nhi vương tử kia không hiểu biết quan tâm chăm sóc người khác từ bao giờ thế?

Nhìn thoáng qua phía Hách Liên Ngự Thuấn, ánh mắt ôn nhuận của Y Trĩ Tà lại dâng lên một chút nghi hoặc. Hách Liên Ngự Thuấn không hiểu sao lại vẫn bình thản như vậy, sắc mặt còn có chút tái nhợt, rốt cục là hắn đã có chuyện gì?

Hách Liên Ngự Thuấn cũng nhận ra Y Trĩ Tà đang nhìn mình nhưng cũng không chút để tâm mà chỉ lạnh lùng nhìn về vẻ mặt tỉnh bơ của Vu Đan. Gã nhi vương tử này đến giờ mới nghĩ tới chuyện lung lạc lòng người, không phải là quá muộn sao?

“Được rồi, hai người các người không cần thi nhau chịu tội như thế!”
Thiền Vu lúc này làm gì còn tâm tư truy cứu ai sai ai đúng mà chỉ một lòng nghĩ cách tìm lại cuốn binh pháp. Giọng nói có chút phiền muộn của ông ta lại cất lên, “Việc quan trọng trước mắt là phải tìm cho ra chỗ thích khách cất giấu binh pháp!”

“Vâng, Thiền Vu!” Vu Đan vội vàng đỡ lời, “Nhưng nhi thần cho rằng, tra ra binh pháp ở đâu cũng không phải chuyện khó, chỉ cần có thể tìm được thích khách thì sẽ có cơ hội.”

Y Trĩ Tà rút cục mở miệng, cũng là thay Thiền Vu đặt ra câu hỏi...

“Nhị vương tử cũng vừa nói, thích khách đào tẩu suốt cả đêm. Truy tìm cả đêm qua cũng không bắt được thích khách, vậy hôm nay phải làm sao để tìm được hắn?”

Vu Đan hơi nhếch môi cười, “Rất đơn giản, Thiền Vu vừa gặp chuyện, ta đã sớm sai người phong tỏa cửa thành, phạm ai muốn ra khỏi thành đều phải trải qua sự tra xét cực kỳ nghiêm khắc. Một khi phát hiện người có biểu hiện khả nghi sẽ lập tức bắt giữ. Cho nên thích khách kia không thể trốn đi xa, nói không chừng....” Hắn dừng lời một chút, cố ý đem ánh mắt hơi chĩa về phía Hách Liên Ngự Thuấn, “...hắn đang ở một nơi mà mọi người đều có thể nhìn thấy.”

Trên môi Hách Liên Ngự Thuấn hơi nổi lên một nụ cười lạnh lẽo, không chút để ý tới những lời của Vu Đan mà nhìn về phía Thiền Vu, “Thiền Vu, hôm nay nhi thần sẽ phái binh tìm khắp toàn thành.”

Thiền Vu gật đầu, “Được, các người phải mau chóng tìm binh pháp trở về. Thích khách kia ban đêm dám xâm nhập hoàng thành thực sự rất đáng hận, cho dù thế nào cũng phải tìm ra hắn, ta nhất định sẽ không nương tay!”

“Vâng!” Hách Liên Ngự Thuấn cũng lập tức nhận lệnh.

“Đúng vậy, cả triều đình này cũng chỉ có Tả hiền vương có quyền mang binh đi bắt người, cho nên Tả hiền vương nhất định phải lục soát thật cẩn thận. Ta nghĩ, dựa vào năng lực của Tả hiền vương sao có thể không tìm ra thích khách chứ? Huống chi...” Vu Đan đi đến bên cạnh Hách Liên Ngự Thuấn, đem bàn tay to mạnh mẽ đặt lên đầu vai hắn, âm thầm bóp mạnh, rồi lạnh lẽo lên tiếng, “...Thích khách kia còn bị Ba Thác đâm bị thương ở bả vai!”

Ngón tay của Vu Đan đặt ngay trên đầu vai Hách Liên Ngự Thuấn, cực kỳ chuẩn xác ấn xuống vị trí vết thương của hắn.

“A? Xem ra nhị vương tử rất hiểu về tình hình của thích khách!” Hách Liên Ngự Thuấn cũng chẳng buồn động tâm, đôi mắt âm trầm vẫn vô cùng bình tĩnh và lạnh nhạt nhìn về phía Vu Đan, nét châm chọc trên khoé môi lại tăng thêm vài phần, “Xem ra nhị vương tử thật sự là không có khả năng lãnh binh. Tối qua thích khách đã bị thương vậy mà ngươi còn để cho hắn chạy thoát!”

“Ngươi...” Đáy mắt Vu Đan dâng tràn phẫn nộ, thứ nhất là bởi hắn vừa bị châm chọc cùng khiêu khích, thứ hai là vì hắn vừa thử ấn vào vị trí miệng vết thương của Hách Liên Ngự Thuấn nhưng hắn lại không có lấy một chút phản ứng.

Đêm qua Ba Thác đã báo lại rằng hắn tự tay đâm bị thương một tên thích khách nhưng bởi màn đêm quá dày đặc nên Ba Thác chỉ có thể dựa vào ấn tượng của mình để xác định kẻ bị thương là nam nhân. Cho nên ở trên đại điện, Vu Đan mới cố ý thử Hách Liên Ngự Thuấn. Hách Liên Ngự Thuấn tuy nói năng vẫn bình thường nhưng nếu nhìn kỹ thì sắc mặt hắn quả thực có chút tái nhợt. Cho dù chiến thần thì thân thể cũng không phải làm bằng sắt, cho nên Vu Đan không tin chỉ qua một đêm miệng vết thương kia có thể nhờ kỳ tích mà khép lại.

Vu Đan vốn có ý muốn Hách Liên Ngự Thuấn phải biểu lộ sự khác thường ngay giữa đại diện này. Chỉ cần để lộ, Thiền Vu nhất định sẽ nghi ngờ, đến lúc đó, căn cứ vào vết thương kia sẽ có thể chứng minh tất cả.

Nhưng...

Vu Đan thật sự không ngờ được rằng ngay cả ánh mắt của Hách Liên Ngự Thuấn cũng không chút biến đổi, thậm chí vẻ mặt lạnh lùng của hắn cũng không có lấy một tia biến hoá dù là nhỏ nhất. Nếu không phải tin tưởng Ba Thác là người của mình, Vu Đan nhất định nghi ngờ là Ba Thác đã nói dối.

Hữu Cốc Lễ vương Y Kha đương nhiên hiểu được ý đồ của Vu Đan nên nghĩ ngợi một chút liền bước lên, “Chuyện truy bắt thích khách cũng khó để trách nhị vương tử. Có trách thì trách thích khách kia quá giáo hoạt, hơn nữa võ công lại cao cường, cho dù bị thương cũng có thể bỏ trốn mất dạng. Tả hiền vương, theo như ta thấy võ công của thích khách kia ngài cũng khó lòng tra ra được.”

Nói xong, hắn cũng vươn bàn tay to chuẩn bị theo đà chụp lên đầu vai còn lại của Hách Liên Ngự Thuấn. Vừa rồi hắn đã nhìn rất rõ ràng, nhị vương tử đã có ý muốn thử, nhưng Hách Liên Ngự Thuấn lại không có chút biểu hiện cho nên hắn mới nghi ngờ liệu có phải Ba Thác vì trời tối mà nhớ lầm phía bả vai đã bị hắn đâm thương hay không? Có lẽ là bả vai bên kia cũng không chừng.

Bàn tay của Y Kha còn chưa kịp hạ xuống, Y Trĩ Tà ở bên cạnh đã khéo léo ngăn cản động tác của hắn, vô cùng tự nhiên đem tay hắn hất trở lại...

“Ý của Hữu Cốc Lễ vương ta nghe không hiểu lắm. Cho dù thích

khách có võ công cao cường tới đâu thì thị vệ trong hoàng thành cao thấp cũng có mấy trăm người. Vậy mà hấn chẳng những dễ dàng trộm đi binh pháp, còn đâm bị thương cả Thiền Vu?”

Y Kha thấy Y Trĩ Ta có tâm giúp Hách Liên Ngự Thuấn, lại qua đi mất thời cơ tốt nhất nên đành phải nhú mào đứng qua một bên.

Vu Đan thì vẫn không cam lòng buông tay, tức giận nói chen vào, “Đó là vì thích khách có kẻ giúp đỡ!”

Hách Liên Ngự Thuấn đứng ở một bên, toàn thân đau đớn như có một cây đao lớn đâm mạnh lên xương cốt. Lực tay của Vu Đan quá lớn khiến hấn có thể cảm nhận rõ ràng là máu lại chảy ra, may mắn vừa rồi có Y Trĩ Tà ngăn trở, nếu không thêm sức của Y Kha nữa thì...

Thiền Vu vừa nghe liền giật mình hỏi lại, “Cái gì” Thích khách còn có kẻ giúp đỡ? Vu Đan, chẳng lẽ hai thích khách đó không lưu lại một chút dấu vết nào sao?”

“Thiền Vu, thực ra qua một đêm điều tra, nhi thần đã biết kẻ nào là thích khách. Bọn chúng chính là...”

“Bẩm Thiền Vu, Sở cô nương ở ngoài điện cầu kiến!” Vu Đan còn chưa kịp nói xong, viên quan truyền lời bên ngoài đã cất tiếng cất ngang lời hấn.

Quyển 5 - Chương 29: Chui đầu vào lưới?

Viên quan truyền lời vừa bấm râu xong, hai mắt Thiền Vu liền sáng lên, lập tức ra lệnh, “Mau truyền!”

Sự xuất hiện của Sở Lăng Thường lúc này thực giống như cứu cánh đối với Thiền Vu. Nàng là truyền nhân Quỷ Cốc, tất nhiên có thể tính toán được số phận của binh thư, nói không chừng còn có thể tra ra thích khách là người phương nào. Như vậy, sẽ không cần phải mất công tìm kiếm vất vả nữa.

Sở Lăng Thường xuất hiện lúc này khiến cho các đại thần trên điện có những biểu cảm rất khác nhau. Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhíu mày không có phản ứng gì. Tả Cốc Lễ vương Y Trĩ Tà kín đáo nhìn thoáng qua Hách Liên Ngự Thuấn, trong mắt chợt dâng lên chút lo lắng. Nhưng về mặt hai người họ thế nào cũng không thể so với Vu Đan. Hai mắt Vu Đan lúc này tràn ngập sự kinh ngạc. Không, nói đúng hơn là khiếp sợ. Rõ ràng, hẳn thực không ngờ được sau chuyện đó Sở Lăng Thường còn có thể tiến cung.

Hai thích khách đêm qua là ai, hẳn đã phán đoán rất rõ ràng. Đầu tiên là Sở Lăng Thường xâm nhập hoàng thành, sau đó là Hách Liên Ngự Thuấn xuất hiện. Nghĩ đến đây, Vu Đan lại kín đáo ra ám hiệu bằng ánh mắt với Hữu Cốc Lễ vương Y Kha. Sở Lăng Thường này đúng là ăn gan hùm mật báo, rõ ràng biết hẳn có tâm đối phó mình vậy mà vẫn dám chui đầu vào lưới.

Y Kha khẽ đưa mắt trấn an Vu Đan đôi chút. Dù sao ông ta cũng lớn tuổi hơn Vu Đan, so với tính tình dễ dàng dao động của hẳn thì ông

ta có khả năng trấn định trước những sự kiện bất ngờ hơn.

Sở Lăng Thường chậm rãi đi vào trong điện, nàng vẫn khoác trên mình bộ xiêm y màu trắng với váy dài tha thướt như thường lệ. Đôi mắt đẹp trong veo như nước không hề có chút lo sợ mà vẫn cực kỳ ôn hoà bình tĩnh lướt nhìn tất cả mọi người trên điện dọc theo lối vào. Toàn thân nàng toát ra một khí chất cực kỳ tao nhã ý nhị, tựa như một đoá u lan thanh khiết điểm lệ.

Khí chất thanh nhã từ Sở Lăng Thường lan tới toàn bộ đại điện, mọi người dường như đều bị nhan sắc điểm lệ của nàng mê hoặc, chỉ riêng nụ cười thanh nhã dịu dàng của nàng cũng đã đủ khiến người ta mê mẩn tâm thần.

Hướng về phía Thiên Vu nhẹ nhàng thi lễ cùng thăm hỏi xong xuôi, nàng mới dịu dàng đem ánh mắt dừng ở trên người Hách Liên Ngự Thuấn, đem sự lo lắng che dấu thật sâu trong lòng, trên môi khẽ nở nụ cười có chút yếu ớt.

Nàng thích dáng vẻ hiện giờ của hắn, dáng vẻ lúc này của hắn không ôn nhuận như khi mặc trường bào thường ngày mà có một vẻ cực kỳ uy phong凛冽. Hai mắt hắn sáng ngời, toàn thân toát ra khí chất cao quý của hoàng tộc cùng quyền uy khiến người ta không dám nhìn thẳng. Viền ống tay áo của hắn màu đen phối với sắc vàng của y phục, đai lưng khảm ngọc quấn quanh thắt lưng, trên ve áo bên trái còn khảm đầu nạm ngọc của cúc áo choàng, trên đó còn khắc biểu tượng tín ngưỡng của Hung Nô.

Đây mới chính là hắn, cho dù sắc mặt nhìn qua có chút tái nhợt thì vẫn uy phong không ai bì kịp.

Tận đáy lòng lại trào dâng một tình cảm ấm áp, ánh mắt nàng cùng hắn lại bất giác giao nhau, dường như trong trời đất lúc này chỉ còn

lại hai người bọn họ.

Hách Liên Ngự Thuấn cũng rất tự nhiên nhìn nàng bằng ánh mắt cực kỳ dịu dàng. Dường như có chút phiền chán đối với những kẻ tò mò xung quanh, hắn cũng không chút để ý lễ tiết mà lập tức kéo nàng về bên cạnh mình, thấp giọng hỏi, “Sao nàng lại tới đây?”

Sở Lăng Thường ngẩng đầu nhìn hắn khẽ nở nụ cười ngọt ngào tựa dòng suối mát lành.

“Sở cô nương yết kiến vào lúc này không biết là có chuyện gì?” Thiên Vu cũng lập tức đem những suy nghĩ trong lòng nén xuống, khẽ cất tiếng hỏi.

Sở Lăng Thường buông tay Hách Liên Ngự Thuấn ra, đi tới giữa đại điện, nhẹ nhàng nói, “Thiên Vu, Lăng Thường sáng nay vô tình bói một quẻ. Quẻ tượng chỉ có hai chữ “dị động”. Bởi lo sợ có chuyện nguy cấp phát sinh nên Lăng Thường cứ lo lắng mãi, cuối cùng mới quyết định tới yết kiến Thiên Vu.”

“Dị động? Thế nào gọi là dị động?” Thiên Vu vốn không hiểu biết nhiều về văn hoá Trung Nguyên nên khiêm tốn cất tiếng hỏi.

“Dị động tức là biến đổi vì con người. Ý của nó chính là sự an tĩnh ban đầu sẽ bị sức mạnh bên ngoài phá vỡ, phương vị trong quẻ tượng chỉ hướng đông nam, hoàn toàn đúng với vị trí hoàng thành.” Sở Lăng Thường nhẹ nhàng giải thích.

Hai mắt Thiên Vu sáng ngời, bàn tay không bị thương khẽ vỗ nhẹ lên bàn, “Sở cô nương đến thật là đúng lúc. Đúng vậy, đêm qua trong cung quả có thích khách. Thích khách này đầu tiên là hoả thiêu cung điện nhằm giương đông kích tây, sau đó xâm nhập Tàng Thư Các, trộm đi binh thư. Đáng hận nhất là hắn còn muốn ám sát ta!”

Sở Lăng Thường khẽ chớp nhẹ hàng mi, nhân tiện cũng quan sát đến thương thế của Thiền Vu thì đáy lòng không khỏi thất lại. Đêm qua ở thư phòng, nàng nghe không hiểu bọn họ nói chuyện gì, nhưng sau đó Hách Liên Ngự Thuấn đã đem mọi chuyện nói lại cho nàng. Giờ xem ra binh thư thực sự đã mất.

“Thiền Vu, Lăng Thường có một chuyện không rõ.” Nàng hơi nhú mào, cố ý không nhìn tới vẻ mặt tối sầm của Vu Đan ở bên cạnh, “Mục đích của thích khách rốt cuộc là binh thư hay là hành thích?”

Tôn Tẫn binh pháp vốn không phải là của Hung Nô mà là một món trân bảo của người Trung Nguyên nhưng không biết vì sao lại bị thất lạc, về sau lại nghe nói người Hung Nô có được nó. Các đời Thiền Vu đều cực kỳ trân trọng cuốn binh thư này. Nếu Vu Đan muốn dùng binh thư để hãm hại Hách Liên Ngự Thuấn thì cũng đành, nhưng sao hắn lại có thể làm tổn thương ngay cả phụ thân của mình? Dù sao hắn cũng là con thân sinh của Thiền Vu, cho dù muốn hãm hại huynh trưởng cũng không đến mức muốn tru sát cả Thiền Vu để mưu cầu danh lợi chứ?

Thiền Vu khẽ thở dài một tiếng, hơi dựa người ra sau ghế, “Ta nghĩ thích khách này có ý muốn trộm binh thư là chính. Đêm qua ta ngủ không được mới ra ngoài tản bộ, vừa vặn đi qua Tàng Thư Các, không ngờ gặp phải thích khách. Thích khách đó đâm ta bị thương liền lập tức đào tẩu, khinh công của hắn vô cùng giỏi khiến bọn thị vệ không cách nào theo kịp.”

Sở Lăng Thường cũng hoàn toàn hiểu rõ thì ra là do trùng hợp ngẫu nhiên. Vu Đan cho dù lớn gan thế nào cũng không dám nghĩ ra chuyện ám sát Thiền Vu. Cho dù hắn thật sự phát rồ cũng không ngốc đến như vậy. Thiền Vu chần chừ không hạ chiếu lập thái tử, nếu lúc này ngộ hại, vậy vị trí thái tử chẳng khác nào tự tay dâng cho

Hách Liên Ngự Thuấn. Hách Liên Ngự Thuấn là con trưởng, lại là đứa con được Thiên Vu yêu thương nhất, phần lớn binh quyền đều được giao cho hắn. Vu Đan cho dù vì cái lợi trước mắt cũng tuyệt đối không làm ra chuyện ngu ngốc đó.

“Lăng Thường, cho nên cô nương tới thật đúng lúc, lại trùng hợp tính được trong cung có chuyện. Nay cô nương đã tới đây, vậy có thể tính xem binh thư đang ở nơi nào chẳng?” Thiên Vu lại trực tiếp đưa ra yêu cầu.

Hách Liên Ngự Thuấn không hề chớp mắt nhìn Sở Lăng Thường, sắc mặt bắt đầu thoáng chuyển thành nghiêm túc cùng phức tạp.

Sở Lăng Thường đứng ở đó, có thể cảm nhận rõ ràng cách nơi mình đứng không xa có một ánh mắt nóng rực đang dõi theo mình, ánh mắt này tràn ngập sự lo lắng. Nàng không có cảm nhận sai. Hắn, đúng là đang lo lắng cho nàng.

Một sự cảm động lại dâng lên trong lòng, nhưng nàng lại không thể nói ra cảm giác của mình. Vừa muốn mở miệng trả lời, lại nghe thấy tiếng nói đầy sự khinh thường của Vu Đan vang lên...

“Thiên Vu, Sở Lăng Thường đến thật đúng lúc. Cô ta đương nhiên có thể tìm được binh thư, bởi vì...ban đêm xông vào hoàng thành trộm binh thư đi chính là cô ta!”

Vu Đan vừa dứt lời, cả đại điện lại xôn xao hẳn lên.

Thiên Vu nghe mà ngây ngẩn cả người, nhìn Vu Đan rồi lại nhìn Sở Lăng Thường, hàng lông mày cũng nhíu lại đến mức hai đầu lông mày cũng giao nhau, “Cái gì?”

Quyển 5 - Chương 30: Lời kể của Ba Thác

Sở Lăng Thường lẳng lặng đứng tại chỗ, dường như không hề tỏ ra kinh ngạc bởi sắc mặt nàng không có lấy một chút biến hoá. Hách Liên Ngự Thuấn lập tức tiến lên, vươn tay kéo nàng ôm vào lòng, quắc mắt nhìn thẳng Vu Đan, “Vu Đan, đây là kết quả điều tra của ngươi?”

Y Trĩ Tà cũng tiến tới, không vui nhìn Vu Đan, “Nhị vương tử, làm chuyện gì cũng phải có chứng cứ. Chỉ trông vào một câu nói mà muốn định tội người khác thực sự quá mức nực cười!”

“Những lời của ta có đáng cười hay không chỉ có trong lòng Sở Lăng Thường là rõ ràng nhất. À không, có lẽ còn có một người nữa cũng biết rõ!” Vu Đan liếc mắt nhìn Hách Liên Ngự Thuấn, nụ cười cũng tràn ngập sự âm lãnh, “Tả hiền vương, Sở Lăng Thường là nữ nhân của ngươi, không phải ngay việc nữ nhân của mình làm gì ngươi cũng không biết đấy chứ?”

Ngụ ý của Vu Đan đã cực kỳ rõ ràng, đem mũi dùi đang chĩa về Sở Lăng Thường chuyển sang Hách Liên Ngự Thuấn.

Khoé môi Hách Liên Ngự Thuấn cũng nhếch lên đầy lạnh lùng, cơ hồ có thể khiến người ta cảm thấy rét lạnh đến tận xương tuỷ.

“Sao đây? Bản lĩnh của nhị vương tử cũng chỉ dừng lại ở chỗ gán tội cho người khác ư?”

Những lời châm chọc khiến Vu Đan biến sắc mặt. Hắn nghiêng chặt

rằng, trong mắt cơ hồ sắp bốc hoả. Đối diện với Hách Liên Ngự Thuấn lúc này, trong mắt, trong lòng Vu Đan chỉ toàn sự thù địch cùng hận ý.

“Con nói gì vậy? Sở cô nương sao có thể là thích khách?” Thiền Vu bị Vu Đan làm cho rối tung lên, đưa tay day thái dương rồi khẽ hỏi.

Từ khi ông ta đưa Hách Liên Ngự Thuấn về Hung Nô, tình trạng đối địch thế này đã không còn là chuyện hiếm thấy. Trước kia Hách Liên Ngự Thuấn cũng có chút kiềm chế, nhưng từ khi quyền thế trong tay hắn không ngừng tăng lên, hắn đương nhiên cũng bắt đầu thẳng thừng đối đầu, khiến hai huynh đệ trở nên thế nước lửa.

Vu Đan thu lại ánh mắt thù địch, nhìn về phía Thiền Vu...

“Thiền Vu, mọi người đều biết Tôn Tẫn binh pháp vốn xuất xứ từ Trung Nguyên, do Tôn Vũ soạn ra. Sau trận chiến Mã Lăng, tướng nước Tề là Điền Kỵ bị hãm hại phải lưu vong sang nước Sở. Tôn Vũ liền từ quan về quy ẩn, sau đó viết ra bộ binh thư hoàn chỉnh này. Cuốn binh pháp này được chia thành mười ba chương là Kế, Tác chiến, Công mưu, Quân hình, Binh thế, Hư thực, Quân tranh, Cử biến, Hành quân, Địa hình, Cử địa, Hoả công, Dụng gián. Từ khi Lão Thiền Vu đoạt được binh thư luôn chỉ thắng không bại, thậm chí còn có lần bức Hán Cao Tổ Lưu Bang vào tuyệt cảnh. Hán cung đối với binh thư này bao lâu nay vẫn như hổ đói rình mồi, mấy năm gần đây còn không ngừng phái mật thám tới hòng cướp lấy binh thư. Nhi thần hoài nghi, Sở Lăng Thường chính là mật thám mà Hán cung phái tới!”

Thiền Vu hơi ngần ra, một lúc sau mới lên tiếng, “Sở cô nương xuất thân từ Hán cung là sự thật, nhưng sao có thể trở thành mật thám chứ? Vu Đan, những lời này không thể nói bừa!”

Vu Đan nhìn về phía Sở Lăng Thường cười lạnh, “Thiền Vu, nhi thần phân tích như vậy là có lý của nó. Chẳng lẽ Thiền Vu đã quên, Tôn Tẫn là đệ tử đặc ý nhất của Quỷ Cốc Tử, nghe đồn Quỷ Cốc Tử đã đem sở học cả đời truyền thụ cho Tôn Tẫn, mà Tôn Tẫn sau khi ẩn cư cũng thu đồ đệ, đồ đệ đó chính là Hàn Thiền Tử.” Nói tới đây, hắn lại hướng về phía Sở Lăng Thường lớn tiếng hỏi, “Chẳng lẽ Hàn Thiền Tử không phải sư phụ ngươi sao? Đây là chuyện mà mọi người đều biết rõ mười mươi rồi!”

“Vậy thì sao?” Hách Liên Ngự Thuấn thay Sở Lăng Thường trả lời câu hỏi này. Rõ ràng là hắn rất có lòng bảo vệ nàng.

“Chuyện đó sẽ khiến tất cả trở nên sáng tỏ!” Vu Đan lại cất tiếng cười châm chọc, “Tôn Tẫn là tổ tiên sư của cô ta, vật của tổ tiên sư bị thất lạc, cô ta đương nhiên muốn tìm lại. Nhà Hán luôn tự xưng là thiên quốc, nhưng lại không trân trọng vật chí bảo, nay biết được binh thư ở trong tay người Hung Nô ta đã ba bốn lần sai người tới đoạt. Sở Lăng Thường cũng là người của Quỷ Cốc phái, đương nhiên có tâm tư đó. Hơn nữa cô ta thông hiểu số mệnh, kỳ môn độn giáp, nếu muốn ban đêm xông vào hoàng thành tự do chẳng phải là chuyện đơn giản hay sao?”

Hách Liên Ngự Thuấn nghe vậy, khoé môi lại cong lên, sau đó hắn nhìn về phía Sở Lăng Thường trong lòng mình, đáy mắt mang theo ý cười đầy sủng ái, “Thì ra nàng ở trong mắt nhị vương tử là người mà không chuyện gì là không làm được. Thật khó để hắn khen người ta như vậy!”

Dáng vẻ của hắn cực kỳ dịu dàng đối với nàng nhưng lại là sự khinh thường với Vu Đan. Hắn dùng thái độ như vậy biểu đạt cực kỳ rõ ràng sự châm chọc cùng khiêu khích của mình đối với Vu Đan.

Sở Lăng Thường thực sự bị dáng vẻ này của hắn chọc cười, tâm

tình đang khẩn trương cũng dịu lại rất nhiều.

Nhưng hiện giờ, nàng lo lắng nhất vẫn là thương thế của hắc. Lúc ở trong vương phủ, tâm tình nàng cứ bồi hồi không yên, lại nghĩ đến ánh mắt âm hiểm của Vu Đan thì nhất định sẽ gây khó dễ cho Hách Liên Ngự Thuấn lúc ở trên đại điện. Vu Đan nếu đã biết chuyện Hách Liên Ngự Thuấn bị thương, tất nhiên sẽ tìm cách thử giữa điện.

Vu Đan lúc này đã bị vẻ mặt đầy sự khinh thường của Hách Liên Ngự Thuấn bức cho phát rồ. Cố nén lại lửa giận trong lòng, hắc nhìn về phía Thiền Vu, “Thiền Vu, Sở Lăng Thường ban đêm xông vào hoàng thành bị vây khốn, Tả hiền vương lại tới tương trợ, hết thảy chuyện này không phải do nhi thần phán đoán. Đêm qua, bên cạnh nhi thần có một dũng sĩ dũng mãnh phi thường là Ba Thác đã giao thủ với thích khách, hơn nữa còn đâm bị thương một tên. Ba Thác vốn thích tìm hiểu các loại chiêu thức võ công, chỉ cần cùng đối phương giao thủ sẽ biết rõ lộ số của chiêu thức đó. Vậy sao không truyền Ba Thác lên điện để hỏi cho rõ ràng?”

Thiền Vu Quân Thần vốn là người hiếu chiến, phàm là người có tính cách này đương nhiên sẽ cảm thấy bán tín bán nghi với mọi chuyện. Nghe Vu Đan nói vậy, ông ta hơi nheo mắt lại, dường như đang cân nhắc độ chân thật trong lời nói của hắc.

Hữu Cốc Lễ vương lại tiến lên, trầm giọng nói, “Thiền Vu cũng biết rõ bản tính của Ba Thác, hắc trời sinh đã có tính tình thành thật, cẩn trọng, cũng không nói dối nửa lời. Nếu Tả hiền vương cùng Sở cô nương trong sạch, vậy Ba Thác cũng tuyệt đối không nói oan cho họ nửa lời.”

Thiền Vu Quân Thần nghe vậy có chút suy nghĩ rồi gật đầu, nhưng vẫn nhìn về phía Sở Lăng Thường một cái.

Sở Lăng Thường thấy vậy cũng chặm rãi lên tiếng có chút hờ hững, “Lăng Thường không muốn làm Thiên Vu khó xử, nếu Ba Thác là người trung hậu thành thật, vậy xin Thiên Vu hãy hạ lệnh triệu kiến.”

Thiên Vu Quân Thần liền ra lệnh triệu Ba Thác.

Rất nhanh chóng, Ba Thác đã tiến vào đại điện, hành lễ xong liền đứng dậy, sắc mặt cực kỳ bình tĩnh đứng qua một bên chờ được hỏi.

Sở Lăng Thường lúc này mới cẩn thận đánh giá kẻ đã đâm Hách Liên Ngự Thuấn bị thương. Tuy rằng đêm qua khá tối trời, nàng cũng không thấy rõ diện mạo của hắn, nhưng bởi liên tục ngăn cản sự tấn công của hắn lên nàng cũng đã lĩnh giáo sức mạnh kinh người kia. Ba Thác này có sức khỏe vô song, trong lúc giao thủ, nàng có thể cảm nhận được trường kiếm trong tay mình dội lại khiến ngón tay run lên khe khẽ.

Đầu ngón tay nàng theo bản năng hơi nắm lại, liền sau đó cảm thấy bàn tay cực kỳ ấm áp, cúi đầu nhìn xuống thì thấy Hách Liên Ngự Thuấn đang cầm tay mình nên nàng ngược mắt lên, nhìn hắn mỉm cười.

Có lẽ tâm tư rõ ràng như vậy cũng là chuyện tốt. Cho dù sau này phải đối mặt với sóng gió cỡ nào, cho dù sau này hắn đối đãi với nàng thế nào, lòng của nàng đã sớm ngả về hắn, cho dù thật sự vạn kiếp bất phục cũng cam lòng.

Ba Thác cũng lập tức đem chuyện tối qua thuật lại, lúc nhắc tới người giao thủ cùng mình, khoé mắt hắn hơi giật giật, không dám nói tiếp mà quỳ gối đánh “cộp” một cái xuống sàn.

Thiên Vu thấy vậy liền nhíu mày, “Ba Thác, ngươi làm vậy là sao?”

Ba Thác khó nhọc liếm môi, nhưng lại cẩn thận nói, “Thiền Vu, ty chức không dám nói ra tên tuổi của thích khách!”

Quyển 5 - Chương 31: Phần 1: Chất vấn

Việc Ba Thác nói chuyện lấp lửng như vậy đương nhiên khiến Thiên Vu cảm thấy bất mãn. Mi tâm ông ta hơi nhíu lại, tức giận quát lên, “Ở trên đại điện này còn có gì mà không dám nói! Ta lệnh cho người lập tức nói ra!”

Ba Thác dập đầu tuân mệnh, đứng dậy liền đưa mắt nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn cùng Sở Lăng Thường ở cách đó không xa, đưa tay chỉ về phía hai người họ, cất giọng nói đầy sự khẳng định, “Thiên Vu, người giao thủ với tiểu nhân đêm qua chính là Tả hiền vương cùng Sở cô nương!”

Cả gian đại điện dường như bị một bầu lãnh khí bao phủ.

Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn vẫn cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Sở Lăng Thường cũng không nói gì, cũng không nóng lòng giải thích, mà chỉ cực kỳ bình thản đứng đó như chưa hề nghe thấy chuyện gì.

Thiên Vu Quân Thần không ngờ mọi chuyện lại diễn biến ra như vậy, lại thấy hai người Hách Liên Ngự Thuấn cùng Sở Lăng Thường vô cùng bình tĩnh tự nhiên thì trong lòng không khỏi nảy sinh nghi ngờ, lớn tiếng hỏi Ba Thác, “Người có chứng cứ gì để khẳng định như vậy?”

Ba Thác không dám nhìn tới ánh mắt sắc bén của Hách Liên Ngự Thuấn nên vội cúi đầu trả lời, “Thiên Vu, tiểu nhân thường ngày thích

ngiên cứu các loại chiêu thức võ công, cũng từng nhìn thấy chiêu thức của Tả hiền vương cho nên có ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Đêm qua, tuy rằng trời tối không nhìn rõ mặt đối phương, nhưng vừa ra tay tiểu nhân đã biết rõ ràng. Về phần Sở cô nương...”

Ba Thác ngừng lời một chút, hơi hắng giọng rồi lại tiếp tục, “Tiểu nhân tuy rằng trước kia chưa từng tiếp xúc với Sở cô nương, nhưng từng giao đấu với truyền nhân của Quỷ Cốc phái là Dạ Nhai Tích. Dạ Nhai Tích cùng Sở cô nương xuất thân cùng sư môn, chiêu thức võ công có thể nói là không có gì sai biệt. Cho nên...tiểu nhân có thể khẳng định, đêm qua hai thích khách xông vào hoàng thành chính là Tả hiền vương cùng Sở cô nương.”

Vẻ mặt Thiên Vu Quân Thần lộ rõ sự nghiêm trọng. Ông ta hiểu khá rõ bản lĩnh của Ba Thác. Sở dĩ hắn được ban thưởng danh hiệu dũng sĩ của Hung Nô không chỉ bởi sức mạnh phi thường mà còn có nguyên nhân quan trọng hơn là hắn có thể phân biệt các loại chiêu thức võ công rất nhanh chóng. Cho nên lời nói của hắn khiến Thiên Vu lập tức cảm thấy kinh ngạc cùng khó có thể hiểu nổi...

“Ngự Thuấn, hai đứa...”

Khoé môi Vu Đan cong lên lộ rõ sự đắc ý. Hắn thật sự rất muốn xem xem hai người kia còn có bản lĩnh gì để có thể thoát được?

Đem vẻ mặt của Vu Đan hoàn toàn thu vào trong tầm mắt, Hách Liên Ngự Thuấn vẫn không có bất kỳ biểu hiện khác thường nào mà chỉ hơi nhếch miệng, đi lên trước, nhìn về phía Thiên Vu...

"Thiên Vu, chỉ dựa vào mấy câu nói đó mà định buộc tội nhi thần hay sao? Cuốn binh thư kia đâu khiến nhi thần coi trọng đến vậy? Chẳng lẽ đêm qua thích khách mà Thiên Vu nhìn thấy chính là nhi thần hay sao? Nếu thật sự là nhi thần thì cho dù che mặt, chẳng phải Thiên Vu

cũng sẽ nhận ra hay sao?"

Thiền Vu Quân Thần suy nghĩ một chút rồi sắc mặt lại hơi trầm xuống, đáy mắt cũng dâng lên một tia nghi hoặc. Đêm qua quả thực rất tối trời, ông ta cũng nhìn không rõ, nhưng thân ảnh kia cũng cao lớn cường tráng khiến trong lúc nhất thời ông ta cũng không dám kết luận đó có phải là Hách Liên Ngự Thuấn hay không?

Thấy Thiền Vu lộ rõ vẻ chần chừ, Vu Đan cũng tiến lên mấy bước, không hề tỏ ra yếu thế mà lập tức nói thêm vào, “Thiền Vu, Tôn Tẫn binh pháp vẫn luôn là vật chí bảo gây nên sự tranh chấp của binh gia. Cho dù Tả hiền vương không cần, hẳn là Sở cô nương ở bên cạnh không thể không để ý. Ai chẳng biết hiện Tả hiền vương đã bị nữ sắc mê loạn, vì một nữ nhân làm liều cũng không phải là chuyện không thể!”

Vu Đan vừa dứt lời, trên đại điện liền có mấy tiếng cười nhẹ của mấy đại thần.

Hách Liên Ngự Thuấn đương nhiên không chịu lép vế, hắn nhìn về phía Vu Đan cười lạnh, “Vu Đan ơi Vu Đan, tất cả mọi người đều biết Tôn Tẫn là tổ tiên sư của Lăng Thường. Cho dù nàng muốn lấy binh pháp thì cũng có thể lấy một cách đường đường chính chính. Nàng là đồ tôn của Tôn Tẫn, có thể nói là người có tư cách được đọc binh thư nhất. Sao nàng lại phải ngốc đến độ dùng cách ăn trộm binh thư chứ? Sự vu oan như vậy thực sự quá vớ vẩn và ngu dốt!”

“Ngươi...”

“Đủ rồi, đừng cãi nữa!” Thiền Vu Quân Thần bị tiếng tranh cãi làm cho đầu càng đau hơn, đưa tay đè lên vị trí vết thương, ông ta nhìn về phía Sở Lăng Thường, “Ngự Thuấn mặc dù nói cũng có đạo lý nhưng lời của Ba Thác cũng không thể không cân nhắc. Sở cô

nương, không biết cô nương có gì giải thích hay không?”

Hách Liên Ngự Thuấn vừa muốn mở miệng lại nghe thấy Thiên Vu Quân Thần nâng tay lên ra ý ngăn cản, “Ngự Thuấn, ta đang hỏi Sở cô nương!”

Ông ta cũng biết con mình có ý bảo vệ Sở Lăng Thường.

Nét mặt Hách Liên Ngự Thuấn hơi trầm xuống, bàn tay to cũng nắm chặt lại.

Sở Lăng Thường ngược mắt nhìn hắn, ra ý bảo hắn không cần lo lắng. Lại nhìn về phía Thiên Vu, sắc mặt nàng vẫn cực kỳ bình thản, “Thiên Vu, không biết Lăng Thường có thể hỏi Ba Thác mấy câu không?”

Thiên Vu Quân Thần nghĩ một chút rồi gật đầu.

Sở Lăng Thường xoay người, ánh mắt dịu dàng dừng lại trên gương mặt Ba Thác. Ba Thác cũng biết chút tiếng Hán, thấy nàng có chuyện hỏi thì vừa ngẩng lên nhìn nàng một cái lại vội cúi đầu ngay lập tức. Hắn chưa từng thấy nữ tử xinh đẹp như vậy, đương nhiên không dám nhìn thẳng.

Tất cả phản ứng của Ba Thác đều bị Sở Lăng Thường quan sát kỹ càng, trong lòng nàng cũng hiểu rõ hắn là người trung thực thẳng thắn cho nên nàng cũng không có ý định bức bách hắn, chỉ nhẹ nhàng hỏi, “Ba Thác, đối với chiêu số võ công trên đời, chỉ cần người nhìn thấy thì sẽ không quên, đúng không?”

Ba Thác liền gật đầu, “Chỉ cần tiểu nhân thấy qua thì sẽ nhất định nhớ kỹ!”

“Tốt lắm! Vậy người nói thử xem chiêu số võ công của truyền nhân Quỷ Cốc phái ra sao?”

Ba Thác hơi liếm môi rồi trả lời, “Võ công của truyền nhân Quỷ Cốc phái giỏi về biến ảo, thường lấy thủ để công, chưởng thiên về âm nhu, kiếm pháp cực kỳ nhanh và mạnh, thường ra chiêu đã khiến đối phương không chịu nổi.”

Sở Lăng Thường gật đầu, “Đó quả thực là đặc điểm chiêu số võ công của Quỷ Cốc phái chúng ta!”

Ba Thác vừa nghe thì có chút giật mình, ngẩng lên nhìn Sở Lăng Thường rồi lại vội cúi đầu. Hắn không ngờ nàng lại chủ động thừa nhận điểm đó, lúc đầu hắn còn tưởng nàng sẽ cực lực giải thích hoặc phủ nhận mọi chuyện.

Sự khẳng khái của nàng khiến Ba Thác chợt cảm thấy kính nể.

“Ba Thác, người biết chiêu số võ công đó là từ sư huynh Dạ Nhai Tích của ta, đúng không?” Sở Lăng Thường lại cất tiếng hỏi.

Ba Thác khẽ gật đầu, xác nhận câu hỏi của Sở Lăng Thường. Sở dĩ hắn hiểu biết võ công của Quỷ Cốc phái cũng bởi trước kia Dạ Nhai Tích từng có thời gian sống ở Hung Nô. Lúc đó, Dạ Nhai Tích có giao tình rất tốt với dân bản xứ. Ba Thác lúc đó vừa mới được phong làm dũng sĩ, cho nên tâm khí có chút cao ngạo. Vừa nghe đến có một người Trung Nguyên là Dạ Nhai Tích võ công phi phàm liền cảm thấy không phục nên tìm tới khiêu chiến. Dạ Nhai Tích vốn không muốn dùng võ lực để thu phục người khác, nhưng Ba Thác cứ bức bách hết lần này tới lần khác nên rốt cục cũng phải ra tay.

Đó là lần đầu tiên Ba Thác lĩnh giáo võ công của Dạ Nhai Tích. Hắn chỉ có thể dùng bốn chữ “xuất thần nhập hoá” để hình dung mà thôi.

Nhìn qua thì thấy Dạ Nhai Tích là người vô cùng thanh nhã, lạnh lùng nhưng lại ra tay cực kỳ nhanh nhẹn, khiến hấn liên tục phải lùi bước vì không chống đỡ nổi. Kết quả sau mười chiêu, Ba Thác liền bại dưới tay Dạ Nhai Tích. Từ ngày đó, hấn liền khắc sâu đặc điểm chiêu số võ công của Dạ Nhai Tích trong lòng, hy vọng sẽ có một ngày lại cùng Dạ Nhai Tích luận bàn.

Sở Lăng Thường nghe vậy liền nhẹ nhàng gật đầu. Người tập võ đều luôn như vậy, đối mặt với một đối thủ mạnh hơn thì luôn coi họ là địch nhân của mình. Xem ra sư huynh đã để lại rất nhiều ấn tượng cho Ba Thác.

“Người cho rằng sư huynh Dạ Nhai Tích của ta là người thế nào?”
Nàng nhẹ giọng hỏi tiếp.

Ba Thác khẽ cười, “Tiểu nhân mặc dù chỉ gặp Dạ công tử một lần nhưng đã nghe dân bản xứ Hung Nô nhắc tới nhiều lần. Mọi người đều nói Dạ công tử là người rất thích kết giao bằng hữu, tính tình ôn hoà, lúc còn ở Hung Nô cũng từng đắc tội với một số ít quý tộc, nhưng chủ yếu đều là vì bệnh vực kẻ yếu. Có thể nói Dạ công tử là một người hiệp nghĩa.”

Sở Lăng Thường gật đầu. Sư huynh của nàng quả thực là người như vậy. Khẽ than nhẹ một tiếng, nàng lại hỏi, “Ba Thác, vậy còn Tả hiền vương? Làm sao ngươi lại biết được chiêu số võ công của vương gia?”

Quyển 5 - Chương 32: Phần 2: Chất vấn

Ba Thác ngược mắt lên, cẩn trọng nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn rồi kiên định trả lời, “Tiểu nhân từng tới võ trường tập luyện, lúc đó có thấy Tả hiền vương huấn luyện cho thuộc hạ. Để cho thuộc hạ của mình ở trên sa trường tăng khả năng giết địch, vương gia cũng truyền thụ một ít chiêu số võ công cho bọn họ.

Sở Lăng Thường nghe vậy liền mỉm cười, “Nói cách khác, biết được chiêu số võ công của Tả hiền vương không phải chỉ có một mình người?”

“Phải...” Ba Thác miễn cưỡng xác nhận.

Khoé môi Sở Lăng Thường hơi cong lên để lộ nụ cười hài lòng vì mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của mình.

Hách Liên Ngự Thuấn có thể nhìn thấy rất rõ ràng ý cười trên môi nàng, mà hắn cũng rất nhanh chóng hiểu được ý tứ của nàng biểu hiện trên nét mặt. Khoé môi hắn cũng cong lên thành nụ cười, nhưng là nụ cười mang theo sự sùng ái vô vàn.

“Ba Thác, người là dũng sĩ dũng mãnh phi thường nhất Hung Nô, lại giỏi về việc phân biệt chiêu số võ công. Vậy người cho rằng, ở Hung Nô này hoặc các nước lân bang người có được bản lĩnh như người có nhiều không?”

“Chuyện này...” Ba Thác cũng không dám trả lời bừa. Suy nghĩ một hồi rồi hắn cất giọng có chút chần chừ, “Ở Hung Nô cùng các nước

lân bang, những người như vậy chắc sẽ không nhiều, nhưng ắt là có tồn tại người như vậy!”

“Tốt lắm! Vậy ta hỏi ngươi, giả như có người có được bản lĩnh như vậy, có thể đem chiêu số võ công của sư huynh ta Dạ Nhai Tích cùng Tả hiền vương bắt chước y hệt, vậy ngươi có khả năng phân biệt võ công đó là thực hay giả cũng như trình độ cao thấp tới đâu hay không?”

“Chuyện này....” Ba Thác ngăn người ra, suy nghĩ mãi mới lên tiếng, “Tiểu nhân không phân biệt được!”

Phía dưới đại điện lập tức xôn xao cả lên.

Vu Đan nghe vậy vừa tức lại vừa hận, lập tức gầm lên, “Ba Thác, ngươi đang nói chuyện ma quỷ gì thế? Ngươi là dũng sĩ dũng mãnh nhất Hung Nô này, làm gì có chuyện không phân rõ được?”

“Vu Đan, không cần nói chen vào!” Thiền Vu Quân Thần cũng nghe ra ý tứ trong những câu hỏi vừa rồi của Sở Lăng Thường nên lập tức quát Vu Đan.

Vu Đan hậm hực trở về vị trí của mình nhưng vẫn phẫn nộ nhìn chằm chằm Sở Lăng Thường.

Rốt cục, Sở Lăng Thường cũng có thể âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Cũng may Ba Thác này là người thành thật, nếu không nhất định sẽ không qua được. Lại nhìn về phía Thiền Vu lần nữa, nàng nhẹ nhàng lên tiếng, “Thiền Vu, vừa rồi Ba Thác đã nói rất rõ ràng. Trên thực tế, cho dù là Tả hiền vương cũng được, sư huynh của Lăng Thường là Dạ Nhai Tích cũng thế, bọn họ đều không đem võ công giữ cho riêng mình. Thuộc hạ hoặc bằng hữu của họ, hay ngay cả những người bên cạnh họ cũng có thể học được mấy chiêu thức đó.

Thử nghĩ một chút, giả như có người cố ý hãm hại Lăng Thường cùng Tả hiền vương, thì chỉ cần tìm một người biết chiêu số võ công của Dạ Nhai Tích cùng Tả hiền vương để giả mạo là được. Hơn nữa, trời lại tối, lại ở trong tình thế cấp bách, Ba Thác tự nhiên cũng không phân biệt được rõ người nên mới nhận nhầm. Sau đó, mới cho rằng Lăng Thường cùng Tả hiền vương là thích khách cũng là chuyện rất đổi bình thường.”

Thiên Vu Quân Thần nghe xong cũng trầm tư hồi lâu.

“Còn nữa...” Sở Lăng Thường lại bổ sung thêm, “Chính như lời Tả hiền vương, binh pháp Tôn Tẫn vốn có mối liên hệ sâu xa với Lăng Thường. Binh pháp mất tích, mọi người đương nhiên sẽ nghĩ là do Lăng Thường gây ra. Sai lầm rõ ràng như vậy sao Lăng Thường đã biết mà còn có thể phạm phải chứ? Huống chi còn có người muốn ám sát Thiên Vu? Rõ ràng là có kẻ muốn vu oan giá họa, trước trộm lấy binh thư sau đó lại nổi tâm tư giết người. Đây chính là kế mượn đao giết người!”

Thiên Vu Quân Thần cũng có chút dao động, hơi nheo mắt, đưa tay đập lên bàn, “Chuyện này nhất định phải điều tra cho rõ ràng!”

“Thiên Vu...” Vu Đan đương nhiên không cam lòng nên vội vàng lên tiếng, “Mấy lời của Sở Lăng Thường không đáng để tin. Người của Quỷ Cốc phái luôn luôn quỷ kế đa đoan, họ đã sớm nghiên ngẫm kỹ lưỡng tâm tư người khác, biết rõ không thể làm mà vẫn làm chính là phương thức tốt nhất. Cô ta hoàn toàn có thể trộm lấy binh thư rồi lại dùng lý do đó làm kế thoát thân. Nguyên nhân là bởi cô ta đoán chắc rằng mọi người sẽ không cho rằng cô ta sẽ phạm phải sai lầm như vậy. Trên thực tế, đó mới là cách thức thoát tội trực tiếp nhất.”

“Chuyện này...”

“Thiên Vu, những lời của nhị vương tử vừa nói thực quá nực cười!” Hách Liên Ngự Thuấn cũng không yên lặng nữa mà bắt đầu ra mặt, “Lăng Thường là truyền nhân của Quỷ Cốc, lại là thê tử sắp đại hôn cùng nhi thần, nàng sao có thể làm ra những việc tổn hại tới Hung Nô? Nhị vương tử luôn miệng nói Lăng Thường là mật thám của Đại Hán, chẳng lẽ chỉ là dựa vào mấy câu nói của Ba Thác đã nhận định xong xuôi rồi sao? Nhi thần từ nhỏ cùng Thiên Vu chinh chiến nơi sa trường, nếu có tâm phản bội thì đâu cần phải chờ tới bây giờ? Xin Thiên Vu cân nhắc kỹ trước khi quyết định!”

Mỗi người một câu, đều đưa ra lý lẽ của mình khiến Thiên Vu Quân Thần rơi vào tình trạng khó xử cực độ.

Cả hai đều là con của ông ta, hơn nữa ông ta cũng có ý thu nạp Sở Lăng Thường về Hung Nô. Cho nên, ông ta không thể quyết định gì vào lúc này.

Y Trĩ Tà thấy vậy, nghĩ một chút rồi bước lên trước, “Thiên Vu, hiện giờ truy cứu tội thuộc về ai chưa phải là vấn đề quan trọng mà cần phải tìm ra binh thư trước đã. Nếu đêm qua đã hạ lệnh phong tỏa cổng thành, vậy binh thư đương nhiên vẫn còn ở trong thành này. Vậy sao không mang theo tinh binh để truy tìm đem binh thư thu về?”

Thiên Vu Quân Thần nghe xong liền lập tức gật đầu, “Tả Cốc Lễ vương nói vậy cũng đúng, nhưng binh thư ta muốn thu về, mà thích khách cũng phải tra rõ. Ta muốn cho thích khách kia biết, hoàng thành này không phải nơi hấn muốn tới thì tới!”

Ánh mắt Y Trĩ Tà hơi trở nên u ám khi nghe mấy lời này.

Sở Lăng Thường nhẹ giọng lên tiếng, “Thiên Vu, hôm nay Lăng Thường yết kiến vốn cũng muốn giúp Thiên Vu tránh khỏi tình cảnh

khó khăn. Nay nhị vương tử lại hoài nghi Lăng Thường, nên Lăng Thường cũng đương nhiên muốn tìm ra thích khách để chứng minh sự trong sạch của mình.”

“Sở cô nương có thể tìm lại binh thư và tra ra hành tung thích khách?” Thiên Vu Quân Thần không ngờ nàng sẽ nói vậy nên hơi ngẩn ra.

“Lăng Thường nhất định sẽ tận sức!” Nàng thẳng thắn nói.

Thiên Vu Quân Thần nhìn nàng bằng ánh mắt có chút phức tạp, không khó nhận ra rằng trong lòng ông ta vẫn mang theo chút nghi ngờ.

Hữu Cốc Lễ vương Y Kha cũng bước lên trước, “Thiên Vu, thật ra muốn tra ra thích khách là ai cũng không khó. Đêm qua Ba Thác giao thủ với thích khách, còn dùng trường mâu đâm bị thương bả vai của thích khách. Thiên Vu sao không hạ lệnh cho người xem xem Tả hiền vương cùng Sở cô nương có bị thương tích hay không? Nếu thật sự bị thương, vậy nói lên đêm qua đột nhập hoàng thành chính là hai người họ. Nếu không bị thương, vậy cũng cho chúng thần một công đạo.”

Y Kha vừa dứt lời, Vu Đan cũng không chờ Thiên Vu ra lệnh, mà lập tức quay sang đám thị vệ trong đại điện lớn tiếng...

“Người đâu, qua xem đầu vai Sở cô nương có bị thương hay không?”

Bọn thị vệ lập tức tuân lệnh định bước tới...

“To gan! Bản vương xem kẻ này dám chạm vào nàng dù chỉ một chút!” Hách Liên Ngự Thuấn mạnh mẽ đem Sở Lăng Thường kéo ra

sau lưng mình, sắc mặt chuyển lạnh băng quát lớn.

Đám thị vệ đương nhiên không dám đắc tội với Tả hiền vương, vội vàng lui ra sau mấy bước, không dám manh động nữa.

Không khí trên đại điện trở nên cực kỳ căng thẳng.

“Các người còn ngây ra đó làm gì? Cô ta chính là thích khách!” Vu Đan không cam chịu lép vế, lại lần nữa rống lên.

Đám thị vệ lại tiến thêm hai bước, trong đó có một tên tiến tới gần nhất bị cánh tay mạnh mẽ của Hách Liên Ngự Thuấn vươn ra đoạt lấy trường kiếm. Hắn lập tức vung kiếm chĩa về đám thị vệ, ánh mắt bắn ra tia âm u lạnh lẽo đáng sợ, kiếm khí lạnh băng khiến cho không khí trên điện như đặc quánh lại.

Đám thị vệ đều bị một màn trước mắt làm cho sợ hãi, vội vàng lùi ra sau. Các đại thần trên điện cũng trừng lớn hai mắt. Tả hiền vương sao lại có thể vì một nữ nhân mà động kiếm giữa đại điện, còn ở thế kìm giữ với thị vệ?

“Lui hết đi! Còn ra thể thống gì nữa!” Thiên Vu Quân Thần không thể nhịn thêm nữa lạnh lùng quát lên đầy giận dữ. Hành động của Hách Liên Ngự Thuấn quả thực khiến ông ta có chút bất mãn. Dem ánh mắt đặt trên người Hách Liên Ngự Thuấn, Thiên Vu cất giọng trầm trầm đầy nộ khí, “Ngự Thuấn, chẳng ra ngay cả thị vệ của phụ vương người cũng dám giết sao?”

Quyển 5 - Chương 33: Công cao át chủ

Hách Liên Ngự Thuấn nghe vậy liền hạ trường kiếm rồi quỳ một gối xuống, giọng nói trầm trầm đầy kiên định vang lên, “Nhi thần không dám, nhưng trên đại điện này nếu có kẻ nào muốn động đến một sợi tóc của Lăng Thường, nhi thần nhất định khiến kẻ đó phải tưới máu trên điện này!”

Cái gì?

Toàn thân Thiên Vu Quân Thần khẽ run lên, ánh mắt nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn cũng tràn ngập sự khiếp sợ.

Con trai của ông ta lại có thể nói ra những lời như vậy? Sự tức giận cùng bất mãn tràn ngập trên gương mặt Thiên Vu Quân Thần, ông ta giơ bàn tay to đập bàn rầm rầm mấy phát, giận tím mặt đứng bật dậy...

“To gan! Người dám nói với phụ vương mình những lời như vậy sao?”

“Nhi thần không dám!” Hách Liên Ngự Thuấn ngẩng đầu, bình thản nói, “Nhi thần chỉ muốn bảo vệ nữ nhân của mình mà thôi. Nhi thần chẳng qua chỉ muốn làm chuyện mà phụ vương năm xưa không dám làm!”

Những lời này của Hách Liên Ngự Thuấn cất lên với âm điệu không cao nhưng lại như tảng đá ngàn cân dội thẳng xuống đầu Thiên Vu Quân Thần. Đầu tiên ông ta hơi sửng sốt, hàm răng cắn chặt lại, hô

hấp cũng trở nên dồn dập, thật lâu sau thì lại giống như người vừa bị một cú đòn chí mạng mà xụi lơ ngồi xuống ghế khiến mấy viên quan hầu cận bên cạnh bị kinh hãi vội vàng tiến lên xem tình hình.

Thiền Vu Quân Thần nâng tay ra ý ngăn mấy viên quan hầu cận lại. Ông ta vẫn không hề nhúc nhích nhìn Hách Liên Ngự Thuấn quỳ dưới điện. Trên gương mặt tràn ngập khí phách oai hùng của ông ta giờ lại nổi lên sự tang thương, còn có cả sự mất mát cùng đau xót. Sở Lăng Thường có thể nhận thấy đó là một nỗi đau đớn thấm sâu đến tận cốt tuỷ.

Giờ khắc này, nàng còn cảm thấy Hách Liên Ngự Thuấn có chút tàn nhẫn. Không khó nhận ra, Thiền Vu Quân Thần có một tình cảm rất đặc biệt đối với mẫu thân của hắn. Loại tình cảm này sâu nặng tới nỗi cho dù người đã mất nhưng tình vẫn còn mãi khắc ghi.

Thật lâu sau, Thiền Vu Quân Thần mới hơi giật giật khoé môi, chậm rãi nói, “Ngự Thuấn à, phụ vương thực sự hâm mộ con!”

Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn cũng có chút biến đổi, thoáng hiện lên những tình cảm sâu nặng đang cố kìm nén.

“Đứng lên đi!” Thiền Vu khẽ thở dài.

Hách Liên Ngự Thuấn đứng dậy, thuận thế đem Sở Lăng Thường kéo đến bên cạnh. Sự cảnh giác của hắn vẫn không hề tiêu tan chút nào so với trước kia.

Sở Lăng Thường ngẩng đầu nhìn một bên gương mặt anh tuấn của hắn, tận đáy lòng lại dâng lên cảm giác ấm áp. Sau này, cho dù sóng gió có ập xuống thêm nữa, nàng cũng không còn sợ hãi. Chẳng lẽ nàng đã bắt đầu cảm thấy chỉ cần cùng hắn ở chung một chỗ, cho dù trời có sập xuống cũng không bị thương tổn hay sao?

Vu Đan thấy vậy thì cực kỳ bất mãn, quay sang nhìn Thiên Vu...

“Thiên Vu, không phải người định không truy cứu chuyện này nữa chứ?”

Y Trĩ Tà nghe vậy liền cười nhẹ, bước lên giải vây, giọng nói cũng mang theo ý trào phúng, “Nhị vương tử, Lăng Thường là một cô nương. Người ở trước mặt mọi người muốn thị vệ kiểm tra xem cô nương ấy có bị thương hay không chẳng phải là làm vậy bản sự trong sạch của người ta sao? Người đang rắp tâm làm gì vậy?”

“Tả Cốc Lễ vương, ông đừng ngậm máu phun người!”

“Là ta ngậm máu phun người hay là nhị vương tử chỉ vì cái lợi trước mắt?” Y Trĩ Tà cười lạnh. Ông ta đương nhiên là đứng về phía Sở Lăng Thường. Tuy nhận thấy vẻ mặt Sở Lăng Thường nổi lên ý dựa dẫm vào Hách Liên Ngự Thuấn thì ông ta cảm thấy có chút chua xót, nhưng vẫn không đành lòng nhìn nàng bị thương tổn.

Vu Đan tức đến nổi siết chặt nắm tay đến mức khớp xương kêu răng rắc.

Hữu Cốc Lễ vương lại tiến lên, đối diện với Y Trĩ Tà, “Nếu Sở cô nương không được tiện vậy thì kiểm tra Tả hiền vương đi. Không phải ngay cả Tả hiền vương cũng có chỗ bất tiện đấy chứ?”

Không khí trên điện lại lần nữa trở nên khẩn trương.

Lúc này, ngay cả trái tim Sở Lăng Thường cũng như bị bóp nghẹt.

Vẻ mặt của nàng hoàn toàn bị Y Trĩ Tà thu vào trong tầm mắt, trong lòng ông ta không khỏi run lên một chút. Chẳng lẽ mọi chuyện kia là

thật...

Hách Liên Ngự Thuấn khẽ vỗ nhẹ bàn tay nhỏ bé của nàng, hướng về phía Hữu Cốc Lễ vương, sắc mặt cũng trở nên lạnh băng. Hắc nhếch môi cười lạnh, “Người muốn kiểm tra xem trên người bản vương có vết thương hay không?”

“Phải, rất mong Tả hiền vương phối hợp để lấy lại sự trong sạch!” Y Kha cũng gan góc đối mặt với ánh mắt sắc bén của Hách Liên Ngự Thuấn.

Tiếng cười lạnh của Hách Liên Ngự Thuấn lại vang lên, giọng nói trầm trầm thường ngày của hắn cũng biến thành giá buốt như sương lạnh. Hắc cũng gần từng tiếng một...

“Người có tư cách gì yêu cầu bản vương làm như vậy?”

Khí thế cuồng ngạo của Hách Liên Ngự Thuấn trong nhất thời đã áp đảo hết thảy.

Y Kha âm thầm hít sâu một hơi, ông ta đương nhiên không dám công khai đối chọi với Hách Liên Ngự Thuấn nên đành ngượng ngùng lên tiếng, “Ta cũng chỉ là muốn Thiên Vu mau chóng tra ra chân tướng sự việc mà thôi!”

“Vậy sao?” Ánh mắt lạnh băng của Hách Liên Ngự Thuấn vẫn không ngừng dõi theo Y Kha một lúc lâu. Sau đó, hắn mới nhìn lại về phía Thiên Vu, nghiêm túc lên tiếng, “Phụ vương nếu cũng hoài nghi nghi thần, vậy xin người cứ hạ lệnh cho thị vệ kiểm tra đi!”

Sở Lăng Thường không dám ngẩng đầu nhìn nét mặt hắn lúc này. Nàng chỉ cảm thấy từng lời của hắn cực kỳ mạnh mẽ mà nổi bất an trong lòng nàng lại bắt đầu lan rộng. Lần này sẽ là ván cờ một mất

một còn, cái mà Hách Liên Ngự Thuấn muốn đánh đổi chính là sự không đành lòng của Thiền Vu.

Nhưng, Thiền Vu thật sự không đành lòng sao?

Tâm tư của nàng càng lúc càng dậy sóng. Thiền Vu tuy là một người cha, nhưng cũng là người đứng đầu một quốc gia. Trong hoàng tộc nếu có sự coi trọng thân tình thì vì sao Thiền Vu Quân Thần vẫn chần chừ không hạ chiếu lập thái tử? Không giống với Lão Thiền Vu, từ nhỏ ông ta đã là người làm việc quyết đoán, vậy sao lại do dự đối với riêng việc đó như vậy?

Quả thực ông ta rất yêu thương Hách Liên Ngự Thuấn, còn phong cho hắn là Tả hiền vương dưới một người trên vạn người, theo lý mà nói thì ngôi vị thái tử kia có thể hoàn toàn dành cho đứa con mà ông ta yêu thương nhất.

Nhưng, ông ta không làm vậy! Ông ta do dự!

Lời giải thích duy nhất chính là Thiền Vu Quân Thần đã bắt đầu cảm thấy cố kỵ với quyền lực của Hách Liên Ngự Thuấn. Trong hoàng tộc, mối quan hệ giữa phụ thân và nhi tử vốn rất kỳ lạ. Là nhi tử, nhưng cũng là thần tử. Là nhi tử phải lấy chữ hiếu làm đầu, là thần tử đương nhiên phải lấy chữ thuận làm trọng. Nhưng một người nắm trong tay quyền lực càng lúc càng lớn thì cho dù người đó là nhi tử hay thần tử đều mang lại một sự uy hiếp vô cùng lớn.

Công cao át chủ, đương nhiên sẽ đặt bản thân rơi vào vòng nguy hiểm!

Từ xưa tới nay, có bao nhiêu ví dụ về việc nhi tử sát hại phụ thân. Là quân vương, Thiền Vu Quân Thần lại càng không có nhiều sự tin tưởng đối với người khác.

Hách Liên Ngự Thuấn vẫn duy trì thần khí như trước nhìn Thiên Vu, ánh mắt sắc bén đầy kiên định.

Thiên Vu Quân Thần chần chừ không hạ lệnh mà chỉ nhìn thẳng Hách Liên Ngự Thuấn. Bàn tay ông ta nắm chặt lại cho thấy trong nội tâm đang không ngừng mâu thuẫn giằng xé.

Các đại thần đều không rõ rốt cuộc Thiên Vu Quân Thần sẽ ra quyết định thế nào nên đều âm thầm xì xào bàn luận.

Vu Đan sao có thể bỏ qua một cơ hội như vậy. Hắn đứng ở một bên liền lập tức châm ngòi nổ, “Thiên Vu, xin người hãy hạ lệnh kiểm tra đi! Nhi thần dám cam đoan thích khách bị đâm thương đêm qua chính là Tả hiền vương!”

Ý đồ của Vu Đan đã hoàn toàn dựng nên một tuyệt lộ cho Hách Liên Ngự Thuấn.

Trên đại điện, ngoại trừ tiếng xì xầm khe khẽ lúc đầu thì chỉ còn lại sự tĩnh mịch đáng sợ.

Có thể nói, đây là quá trình cân nhắc giữa mối quan hệ nhi tử cùng phụ thân, cũng là sự cân nhắc giữa mối quan hệ thần tử cùng quân vương. Chỉ là nhi tử cùng thần tử, bên nào nặng, bên nào nhẹ mà thôi.

Ngay khi không khí trong điện đã trở nên căng thẳng tới mức muốn gãy vụn thì một thanh âm dịu dàng vang lên từ phía cửa đại điện...

“Cần gì phải sai người kiểm tra phiền phức như vậy? Ta có thể chứng minh hai người họ đêm qua không có vào cung!”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc quay đầu nhìn về phía tiếng nói vừa vang lên.

Tiếng nói vừa rồi là của một nữ tử không mời mà tới. Thị vệ trong đại điện thấy vậy liền lập tức giơ trường mâu chắn trước mặt nữ tử này.

Sở Lăng Thường cũng quay đầu nhìn lại, ánh mắt nàng cũng thoáng hiện lên chút giật mình cùng sửng sốt. Sao người đó lại có thể là Nam Hoa công chúa?

Quyển 5 - Chương 34: Phần 1:

Sát khí bao trùm

Nam Hoa công chúa bước vào đại điện khiến cho mọi người đều kinh ngạc vô cùng, ngay cả ánh mắt của Hách Liên Ngự Thuấn cùng Sở Lăng Thường cũng nổi lên chút khó hiểu. Vu Đan cùng Hữu Cốc Lễ vương ở một bên nhìn chăm chăm bọn thị vệ đang ngăn cản bước tiến của Nam Hoa công chúa, đôi mắt hơi nheo lại như đang toan tính bước kế tiếp.

“Các người lui ra!” Chỉ có ánh mắt của một người duy nhất trên đại điện là có vẻ nhu hoà. Ông ta đứng lên, ra lệnh cho thị vệ, ánh mắt cũng không rời khỏi bóng dáng Nam Hoa dù chỉ một chút.

Thị vệ liền lập tức thu trường mâu lại, lùi về phía bên kia điện.

Nam Hoa công chúa chậm rãi bước vào, mặc dù cô không có được vẻ khuynh thành mỹ lệ như Sở Lăng Thường nhưng cũng đủ để xứng với danh hiệu “hồng nhan hoạ thủy”. Lúc vào yết kiến, Nam Hoa ăn mặc vô cùng hoa lệ, không giống với vẻ thanh nhã dịu dàng khi ở trong phủ.

Nam Hoa khoác trên người bộ cẩm y với tay áo rộng cực kỳ mỹ lệ, thêu năm loại hoa văn tinh tế, trên bề mặt áo còn đính những sợi kim tuyến lấp lánh, mỗi chỗ mắt phượng đều được thêu rất có thần, toát lên ánh tinh quang cùng sự cao sang tột bậc.

Lúc đi ngang qua Hách Liên Ngự Thuấn cùng Sở Lăng Thường, ánh mắt Nam Hoa có chút dịu dàng lướt nhanh đi rồi thu hồi lại. Đến trước điện, dừng lại, hướng tới người đang ngồi trên đó nhẹ nhàng

thi lễ, “Nam Hoa tham kiến Thiền Vu!”

Đối với việc Nam Hoa công chúa không được triệu kiến đã xông vào đại điện, Thiền Vu dường như không có chút dấu hiệu tức giận mà chỉ mỉm cười nhìn cô, thanh âm cũng chuyển thành nhẹ nhàng, “Nam Hoa công chúa sao lại đột nhiên tiến cung như vậy?”

Nam Hoa ngẩng đầu, nhẹ giọng nói, “Xin Thiền Vu thứ cho Nam Hoa tội đường đột. Nam Hoa chỉ là quá lo lắng cho sự an nguy trong hoàng thành mà thôi.”

“A? Xin công chúa nói rõ?” Thiền Vu Quân Thần hơi nghiêng người về trước như muốn dò ý, trên môi cũng nở nụ cười.

Nam Hoa nhìn thoáng qua Sở Lăng Thường, ánh mắt như có chút băn khoăn rồi mới chậm rãi lên tiếng, “Hôm nay Lăng Thường tình cờ bói một quẻ biết trong hoàng thành xảy ra chuyện, Nam Hoa thấy cô ấy vội vàng rời phủ nên cũng rất lo lắng bởi vậy mới đi theo, nãy giờ đều chờ ở ngoài điện nên cũng rõ đã xảy ra chuyện gì. Nam Hoa không đành lòng nhìn thấy vương gia cùng Lăng Thường vô tội bị liên lụy nên đành liều mình phá quy củ vào yết kiến, mong Thiền Vu lượng thứ.”

Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn hơi trầm xuống, dường như đối với lý do mà Nam Hoa đưa ra có chút nghi hoặc. Hắn chưa bao giờ tới chỗ cô, bởi vì kể từ thời điểm đó, mỗi khi hắn nghe thấy cái tên Nam Hoa, tận sâu thẳm trong lòng hắn lại trào dâng một sự si nhục, là sự si nhục do bị hai nữ nhân liên hợp lừa gạt.

Hắn một lòng thầm nghĩ muốn bắt được Sở Lăng Thường, tâm tư cũng chỉ đặt trên người một mình Sở Lăng Thường. Cho tới giờ, hắn mới cảm thấy đảm lược của Nam Hoa công chúa thực sự không nhỏ.

Sở Lăng Thường lẳng lặng đứng ở một bên, nàng không biết Nam Hoa công chúa định nói cái gì nên chỉ lẳng yên xem xét tình hình.

Tình hình trên đại điện cũng đã rất tệ, dù thế nào cũng không thể tệ hơn được nữa.

Thiên Vu nghe vậy liền cười nhẹ, “Công chúa lần này yết kiến là muốn chứng minh sự trong sạch của Ngự Thuấn cùng Sở cô nương?”

“Vâng!” Nam Hoa cực kỳ cung kính đáp lời, thanh âm cũng không có chút kiêu ngạo hay siểm nịnh. “Xin Thiên Vu thứ cho Nam Hoa ở bên ngoài đã nghe chuyện, nhị vương tử cùng Hữu Cốc Lễ vương luôn hoài nghi tối qua thích khách là Lăng Thường cùng vương gia, đây là chuyện quá mức nhục cười!”

Sắc mặt Vu Đan lập tức biến đổi, ánh mắt cũng trở nên âm trầm. Hắn tuyệt đối không ngờ tới giữa chừng lại nhảy ra một kẻ cản đường thế này.

Hữu Cốc Lãi Vương dường như cũng đang nheo mắt đánh giá nữ nhân vừa đột ngột xuất hiện ở nơi này.

Nam Hoa công chúa vẫn duy trì nụ cười trên môi, đối với ánh mắt dò xét của Vu Đan cùng Y Kha coi như không thấy.

Lời của Nam Hoa khiến Thiên Vu Quân Thần có chút tò mò, “Công chúa làm thế nào để chứng minh?”

Nụ cười trên môi Nam Hoa thoáng hiện lên chút ngượng ngùng, lại có chút bất đắc dĩ. Cô ngược mắt nhìn về phía gương mặt của Hách Liên Ngự Thuấn, ánh mặt lộ rõ nhu tình, cơ hồ có thể đem người ta

nhấn chìm, lại có chút gì đó khiến người ta lo lắng, dường như có trăm ngàn lời cũng không thể nói hết.

Lúc ánh mắt Nam Hoa bắt gặp ánh mắt của Sở Lăng Thường, trái tim nàng chợt nhói lên. Ánh mắt của Nam Hoa công chúa rõ ràng là ánh mắt của một người đang yêu say đắm, khiến người ta nhìn vào mà tan nát cõi lòng, cô ấy sao có thể đột nhiên thể hiện ra loại tình cảm như vậy.

Nỗi đau nhói trong lồng ngực nhanh chóng lan rộng, đè ép lên hô hấp khiến nàng cơ hồ không hít thở nổi.

Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhíu mày, nhìn thẳng Nam Hoa công chúa.

Thật lâu sau, Nam Hoa công chúa mới thu hồi ánh mắt, dịu dàng lên tiếng, “Bởi vì, từ tối hôm qua cho tới bình minh, Nam Hoa luôn ở tại Cẩm lâu, cùng với vương gia và Lăng Thường!”

Cái gì?

Tất cả mọi người trên điện đều sửng sốt, hiển nhiên lời nói của Nam Hoa khiến người ta không thể hiểu nổi, ngay cả Thiên Vu cũng nhíu mày hỏi lại, “Các người? Ba người ở Cẩm lâu? Ba người ở chung suốt một đêm?”

Những lời vô tâm của Thiên Vu vô tình lại khiến người ta nghĩ xa xôi, dưới điện đã có đại thần cười khế. Vu Đan thì không nghĩ nhiều như vậy, hắn trực tiếp tiến lên, chỉ vào Nam Hoa công chúa lớn tiếng quát...

“Người thật to gan, dám ở trước mặt Thiên Vu nói dối!”

“Nhị vương tử sao có thể biết ta nói dối? Chả lẽ đêm qua nhị vương

tử cũng phái người đột nhập Cấm lâu không thành?” Nam Hoa nhẹ nhàng cười, nhìn hấn.

Vu Đan sững sốt, không ngờ tới Nam Hoa lại là nhân vật lợi hại như vậy. Hấn vốn nghĩ rằng công chúa Đại Hán kia chỉ là một kẻ liễu yếu đào tơ mà thôi. Hấn hơi hí mắt, lạnh lùng nói, “Công chúa, người đừng tưởng nói vậy thì có thể che chở cho Tả hiền vương cùng Sở Lăng Thường!”

Thiên Vu lúc này mới mở miệng, "Công chúa, đêm qua rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Theo như lời công chúa thì..."

“Thiên Vu, vương gia cùng Lăng Thường tình đầu ý hợp, đêm qua mọi người đã cùng thương lượng việc đại hôn nên xử lý thế nào. Vương gia không đành lòng để Lăng Thường chịu uỷ khuất, lại không muốn phía Đại Hán dị nghị nên mới bảo Nam Hoa tới Cấm lâu bàn bạc. Đại hôn đâu phải chuyện đùa? Chúng tôi đương nhiên phải thận trọng cho nên mới thương thảo cho tới hừng đông.”

Thiên Vu nghe xong, đáy mắt mới nổi lên chút thoải mái, nhìn về phía Sở Lăng Thường...

“Sở cô nương, đêm qua các người thật sự bàn chuyện đại hôn?”

Nam Hoa công chúa quay đầu nhìn về phía Sở Lăng Thường, ánh mắt cực kỳ kiên định.

Biểu hiện của Nam Hoa thế này là lần đầu tiên Sở Lăng Thường được thấy. Nàng khẽ chớp nhẹ hàng mi, nhẹ giọng trả lời, “Vâng, Thiên Vu!” Tuy lý do này có chút kỳ dị nhưng đây cũng là một cái cớ cực tốt. Bất quá hiện giờ nàng bắt đầu hoài nghi vì sao Nam Hoa công chúa có thể biết được việc này?

Xem ra, Nam Hoa còn dấu khá nhiều chuyện.

“Chuyện này thực quá mức vớ vẩn!” Vu Đan đương nhiên không phục, cười lạnh nói, “Cái cớ vụng về như vậy mà cũng có thể tin sao?”

Hắn đi tới trước mặt Nam Hoa công chúa, có chút khinh miệt nhìn cô, “Thân là công chúa Đại Hán, người kia lại là hôn phu của cô. Theo ta biết, từ khi hoà thân đến giờ mới được mấy tháng, hôn phu của cô liền có mối nói cũ, vậy mà vương phi như cô lại có thể tự mình lo liệu đại hôn? Thật sự đáng buồn cười!”

Quyển 5 - Chương 35: Phần 2:

Sát khí bao trùm

Nam Hoa công chúa khẽ mỉm cười, lại lần nữa nhìn về phía Vu Đan...

“Nhị vương tử chắc hẳn không hiểu tình là gì, đúng không?”

Vu Đan có chút sững sốt ngơ người.

“Tình cảm nam nữ đâu thể dùng lẽ thường để luận bàn.” Ánh mắt Nam Hoa công chúa lúc này cực kỳ êm dịu, êm dịu tới mức có thể xuyên qua đại điện, vượt khỏi hoàng thành, bay tới nơi xa xăm vô tận, giọng nói dịu dàng cũng như vọng lại từ nơi rất xa, “Gặp được người mình thực lòng yêu thương thì sẽ muốn được ở bên cạnh người đó kể cả khi chẳng được bao lâu đi nữa. Cho dù núi cao có sụp đổ, nước sông khô cạn, tuyết rơi giữa mùa hè, mùa đông không còn lạnh giá, đất trời hòa làm một cũng không muốn rời xa người đó. Vậy mới chính là tình yêu thật sự. Nếu đã yêu, sẽ có thể vì người mình yêu mà làm tất cả, chỉ mong người đó được vui vẻ.”

Nói đến đây, Nam Hoa mới thu hồi tầm mắt nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn, “Nam Hoa mặc dù là vương phi, nhưng trong lòng vương gia lại có Lăng Thường. Người mà trong lòng vương gia yêu thương cũng chính là người tôi yêu thương. Cho nên có thể cùng Lăng Thường hầu hạ vương gia cũng là một loại hạnh phúc.”

Sở Lăng Thường đứng ở một bên, có thể thấy ánh mắt Nam Hoa công chúa có sự chuyển biến cực kỳ mau lẹ. Nếu không chú ý kỹ nhất định sẽ nghĩ rằng người mà Nam Hoa mê luyến chính là Hách

Liên Ngự Thuấn. Có lẽ chỉ có một mình nàng mới rõ ràng, lúc Nam Hoa nói tới “núi cao sụp đổ, đất trời hòa làm một” ánh mắt dịu dàng đó không thuộc về nơi này, mà ánh mắt đó lại trở nên xa xăm sâu thẳm, cho dù có ngàn vạn lời cũng không thể biểu đạt được.

Chỉ là nàng chưa từng biết được rằng Nam Hoa công chúa ngay cả khi nói dối cũng có thể biểu đạt sinh động như vậy.

Giờ khắc này, Sở Lăng Thường còn có chút không phân biệt được tình cảm của Nam Hoa là thật hay giả.

Rốt cục người Nam Hoa yêu là ai?

Yêu Hách Liên Ngự Thuấn?

Hay là...sur huynh Dạ Nhai Tích?

Thiền Vu nghe xong khẽ thở dài, “Công chúa đã phải chịu uỷ khuất rồi!”

Rất hiển nhiên, trên khuôn mặt Nam Hoa lúc này có một chút mờ mịt cùng cảm động như có như không đối với Thiền Vu mà ánh mắt Thiền Vu nhìn cô cũng mang theo một tình cảm không cách nào nói rõ ràng.

Vu Đan thấy thái độ của Thiền Vu có chút hoà hoãn lại thì liền cảm thấy nóng nảy, vừa muốn mở miệng lại thấy Hữu Cốc Lễ vương liếc mắt ra hiệu nên hấn đành tức giận bất bình lui qua một bên.

“Xem ra trong này thực sự có hiểu lầm!” Hữu Cốc Lễ vương cười ha ha nhìn Sở Lăng Thường, “Nếu ba vị đã thương thảo việc đại hôn suốt một đêm, vậy cũng đã có kết quả rồi. Đại hôn chú trọng là ngày hoàng đạo, chẳng biết đại hôn của hai vị đã quyết định chọn ngày

nào?”

Sắc mặt Nam Hoa công chúa hơi ngớ ra, mà Sở Lăng Thường ở một bên cũng hiểu rõ ràng là Hữu Cốc Lễ vương đang cố ý gây khó cho bọn họ. Nhưng ở trong một khoảng thời gian ngắn thế này mà tính ra ngày hoàng đạo thì thực không có khả năng. Nếu nói bừa một ngày, một khi trúng vào ngày không nên cưới gả, nhất định sẽ bị bọn họ tóm lấy nhược điểm.

Thiên Vu dường như cũng đang chờ đợi câu trả lời này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Sở Lăng Thường.

Đúng lúc nàng không biết nên trả lời thế nào thì thanh âm trầm thấp của Hách Liên Ngự Thuấn đã lại vang lên...

“Mùng năm tháng này!” Nói xong, ánh mắt hắc loé lên một tia ác ý nhìn về Vu Đan ở đối diện.

Vu Đan nghe xong thì có hơi sửng sốt, liền đó kinh ngạc giơ tay chỉ vào Hách Liên Ngự Thuấn, “Ngươi, ngươi...”

“Nhị vương tử kích động như vậy làm gì? Yên tâm, đến ngày đó, bản vương tuyệt đối sẽ không tranh giành danh tiếng với ngươi!” Hách Liên Ngự Thuấn cười lạnh nói.

Dáng vẻ Vu Đan lúc này tựa hồ có thể giết người tại chỗ.

Sở Lăng Thường cũng ngây ngẩn cả người. Mùng năm tháng này? Âm thầm tính toán thời gian, trái tim nhỏ bé của nàng lại đập loạn lên mấy nhịp, kìm lòng không được mà nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn. Chỉ còn có ba ngày mà thôi. Hắn đang giởn cái gì đây?

Nàng cũng không chút để ý đến việc vì sao Vu Đan khi nghe thấy

ngày đại hôn thì lại có thái độ như vậy. Nàng chỉ cảm thấy đầu mình có chút ong ong. Nam Hoa công chúa vốn chỉ là muốn giúp họ mà thôi, không ngờ Hách Liên Ngự Thuấn lại nói ra một ngày chính xác khiến tận nơi sâu thẳm trong lòng nàng không ngừng rung động. Nàng không biết đến ngày đó hẳn có thật sự muốn tổ chức đại hôn hay không, nhưng nàng có thể cảm thấy một tình cảm khó có thể nói thành lời đang nảy sinh, dường như là một loại hạnh phúc, nhưng cũng là một nỗi hoảng sợ không dễ dàng biểu đạt.

Nàng hiểu được bản thân mình đang sợ hãi điều gì.

Tình cảm của nam nhân này thế nào, nàng vẫn không tài nào đoán được. Ánh mắt của hắn càng thâm thúy, nàng càng cảm thấy một nỗi sợ hãi tột độ không ngừng dâng lên. Giống như là càng hạnh phúc lại càng cảm thấy nỗi khổ đau chia lìa vậy. Hẳn có yêu nàng hay không? Nàng không biết, cũng không đoán được.

Có lẽ những lời này của hắn cũng chỉ là nhằm trì hoãn mà thôi, giống như cái cớ của Nam Hoa công chúa, nghe thì cực kỳ hoa mỹ và có vẻ chân thật, nhưng dù gì cũng chỉ là có vẻ mà thôi.

Thiên Vu cũng không ngờ là Hách Liên Ngự Thuấn sẽ nói ra ngày này, sắc mặt có chút khó hiểu hỏi lại, “Ngự Thuấn, mừng năm tháng này là ngày mà Vu Đan cùng công chúa Đại Hán thành thân, chuyện này...”

“Thiên Vu, đêm qua chúng nhi thần đã bàn bạc rất lâu, mừng năm tháng này là ngày tốt cho việc cưới gả, thiên thời địa lợi nhân hoà, nếu lại muốn tìm được ngày lành như vậy e phải chờ tới sang năm.” Hách Liên Ngự Thuấn cười cười, nhìn Sở Lăng Thường bằng ánh mắt dịu dàng, “Nhi thần chỉ muốn mau chóng tổ chức đại hôn để có thể chăm sóc Lăng Thường.”

Những lời thâm tình của hắn nói ra giữa đại điện khiến Sở Lăng Thường kinh hãi vội cúi gầm xuống, ngón tay cũng khẽ run lên.

Nam Hoa công chúa âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trên môi lại mơn mởn lên ý cười, đáy mắt lộ rõ vẻ hâm mộ. Khi trong đầu lại lơ đãng hiện lên hình bóng cao lớn của một người thì nụ cười trên môi Nam Hoa chợt dâng lên chút đau xót. Nếu có một ngày, cô có thể chính miệng nói với người đó những lời này, nếu có một ngày...

Có lẽ, sẽ không có được ngày như vậy.

Hữu Cốc Lễ vương theo bản năng siết chặt nắm tay.

Y Trĩ Tà nhìn về phía Sở Lăng Thường, nét đau xót trong mắt ông ta và Nam Hoa có thể nói là tương đồng, đó là một nỗi đau không thể chạm tới, cũng không thể biểu đạt.

Nét cười vẫn tràn ngập trên môi Hách Liên Ngự Thuấn. Mừng năm tháng này chính là ngày mà Đại Hán định hôn. Người Trung Nguyên vốn chú ý ngày hoàng đạo hơn Bắc quốc, cho nên dùng ngay ngày đó để lấp kín lời nói vừa rồi của Nam Hoa quả thực là sự quyết định thông minh nhất. Hữu Cốc Lễ vương muốn dùng chiêu này để khiến họ khó xử, quả thực là nực cười.

“Thiên Vu, nhi thần cũng biết ngày đại hôn là mừng năm tháng này thì có hơi gấp, nhưng Lăng Thường là người của nhi thần, nhi thần không muốn nàng phải chịu uỷ khuất. Nếu bởi vậy mà khiến người ta bàn ra tán vào, nhi thần nguyện chủ động đón nhận tất cả.”

Từng lời kiên định của hắn vang lên trên đại điện khiến tâm tình của Sở Lăng Thường bị chấn động đến nỗi nhói đau. Có lẽ chỉ có nàng mới biết được, cuộc đời này nếu có thể ở bên hắn thì thực đúng như câu nói “chỉ nguyện làm duyên ương không nguyện thành tiên”

“Thôi thôi, nếu con đã quyết định rồi thì cứ vậy đi!” Thiền Vu đưa tay day day thái dương, việc này quả thực khiến ông ta đau đầu.

Nụ cười trên môi Hách Liên Ngự Thuấn càng rộng mở.

“Phụ vương, chẳng lẽ chuyện thích khách không tra xét nữa sao?”
Vu Đan thấy vậy không nhịn được lại lớn tiếng hỏi.

Sắc mặt Thiền Vu có chút mệt mỏi, nhìn về phía Vu Đan, “Con còn muốn thế nào nữa? Lời của Nam Hoa công chúa con cũng đã nghe rồi, đêm qua thích khách không phải Ngự Thuấn cùng Sở cô nương!”

“Phụ vương, nhi thần dám khẳng định binh thư hiện đang dấu trong phủ của Tả hiền vương. Sở Lăng Thường chính là kẻ hiềm nghi lớn nhất, Nam Hoa công chúa là người bên cạnh Tả hiền vương, lời nói của cô ta không đáng tin!” Vu Đan tức giận lớn tiếng.

Hữu Cốc Lễ vương cũng không muốn bỏ qua thời cơ, lại tiến lên nói thêm vào, “Thiền Vu, binh thư dù sao cũng là chuyện lớn. Để bảo vệ sự trong sạch cho mọi người, thần cho rằng chuyện này phải xử lý cẩn trọng. Sở Lăng Thường là người của Quý Cốc phái, nói không chừng cô ta làm chuyện gì ngay cả Tả hiền vương cũng không hay biết. Xin Thiền Vu hạ lệnh điều tra phủ đệ, nếu như Tả hiền vương không phục, vậy cả hai mươi tư phủ đệ khác cũng điều tra một lượt, như vậy, sẽ không để cá lọt lưới.”

Quyển 5 - Chương 36: Không thể rời xa

Sắc mặt Thiền Vu lộ ra sự chần chừ.

Hách Liên Ngự Thuấn bước lên, khẽ cất tiếng, “Thiền Vu, nếu nhị vương tử đã muốn tra xét thì cứ làm vậy đi. Nhi thần sẽ không để ý mấy chuyện đó!”

Thấy hắn nói câu này, sắc mặt Thiền Vu mới trở nên thoải mái hơn, gật đầu hạ lệnh, “Được, một khi đã như vậy, cũng để mau chóng tìm binh thư về thì từ phủ Tả hiền vương cho tới hai mươi tư phủ đệ lớn nhỏ đều phải tra xét, tuyệt đối không có ngoại lệ!”

“Vâng!” Thị vệ lập tức nhận lệnh.

Vu Đan cùng Hữu Cốc Lễ vương âm thầm ra hiệu cho nhau, trên môi cũng ẩn hiện ý cười gian xảo.

Nét mặt Nam Hoa công chúa thì lộ rõ vẻ lo lắng.

Sau khi Thiền Vu hạ lệnh tra xét, lại bất ngờ đưa ra yêu cầu khiến Nam Hoa công chúa ở lại trong cung với lý do là không lâu nữa, một vị công chúa Đại Hán hoà thân cũng sẽ tới đây. Nam Hoa công chúa cũng từ Đại Hán tới, cho nên trước lúc tổ chức đại hôn có thể giúp đỡ chỉ dạy một số chuyện, dù sao trong cung cũng không có người hiểu được quy củ của Đại Hán.

Hách Liên Ngự Thuấn không có ý kiến gì, nhưng Sở Lăng Thường lại có chút không đành lòng. Nam Hoa công chúa chỉ nhìn nàng cười

nhẹ, nhưng nụ cười đó mang theo một chút bất đắc dĩ cùng không thể tự quyết.

Trở về phủ, chuyện đầu tiên Sở Lăng Thường làm là kiểm tra miệng vết thương của Hách Liên Ngự Thuấn. Lúc tự tay cởi ra áo lót của hắn, nàng thấy máu đỏ thẫm đã thấm ướt băng gạc, may mắn là hắn mặc triều phục màu tối nên mới không bị người ta phát hiện.

Miệng vết thương trên vai hắn lại lần nữa nứt ra, lần này hoàn toàn là do ngoại lực tác động.

Nhìn vết thương trên đầu vai hắn, trong lòng Sở Lăng Thường lại nhói đau. Nàng vội vàng giúp hắn thay thuốc, tranh thủ thời gian quan binh còn chưa tới lục soát phủ để xử lý lại vết thương cho ổn thoả.

Hách Liên Ngự Thuấn ngồi trên giường, ánh mắt dịu dàng nhìn theo thân ảnh đầy bận rộn cùng lo lắng của nàng, nét cười trên môi hắn mang theo ý thoả mãn, cũng có chút trầm mặc.

Đợi nàng thay thuốc mới xong, lại lần nữa băng cẩn thận vết thương, hắn mới vươn tay nắm lấy tay nàng, kéo tới đặt lên môi mình, khẽ hôn lên đó rồi dịu dàng nói, “Hôm nay nàng không nên tới đại điện, về sau không cho phép tùy hứng như thế.”

Sở Lăng Thường cắn cắn môi, dùng tay kia lấy trường bào sạch ở phía đối diện cho hắn, lại nhìn hắn bằng ánh mắt dịu dàng, “Hôm nay lúc ngươi vào triều, ta thật sự đã bói một quẻ, quẻ tượng chỉ ra trên triều hôm nay sẽ có tranh luận gay gắt, thậm chí có cơ đổ máu, ta... ta lo...”

“Lo cho sự an nguy của ta?” Hắc cười nâng tay vuốt nhẹ gương mặt nhỏ nhắn của nàng, ánh mắt nhìn nàng cũng tràn ngập nhu tình.

Sự ấm áp từ đầu ngón tay lại thêm mùi xạ hương quen thuộc trên người hắc nhệ nhàng tiến vào hô hấp của Sở Lăng Thường. Mùi hương chỉ thuộc về một mình hắc nhệ nhàng này lại khiến trái tim nhỏ bé của nàng đập loạn lên rồi lại bất giác đắm chìm trong mùi hương đó. Khẽ chớp nhẹ hàng mi, cố nén cảm giác bất an trong lòng, lúc nàng ngược mắt lên nhìn hắc nhệ nhàng thì trong đôi mắt đẹp đã tràn ngập sự kiên định cùng dũng cảm.

Khẽ gật đầu, Sở Lăng Thường dịu dàng trả lời, “Phải, là ta lo lắng cho an nguy của ngươi!”

Những lời chủ động của nàng khiến tâm tình cứng rắn của Hách Liên Ngự Thuấn cũng tan chảy. Nụ cười trên môi hắc nhệ nhàng cũng trở nên rạng ngời hơn khiến dáng vẻ của hắc nhệ nhàng trở nên cực kỳ hiền hoà, khí phách oai phong凛冽 cùng lạnh lùng cứng rắn lúc trên triều đình cũng không còn.

“Yên tâm, ta sẽ không chết...”

“Đã nói sau này không được tùy tiện nói mấy lời xui xẻo mà!” Sở Lăng Thường có chút không vui, gờ tay che miệng hắc nhệ nhàng lại.

Bờ môi mỏng của Hách Liên Ngự Thuấn áp vào lòng bàn tay mềm mại của nàng, hắc nhệ nhàng cũng không hề động đậy, chỉ là ý cười trong mắt càng lúc càng đậm.

Sở Lăng Thường đỏ bừng mặt, có chút ngượng ngùng buông tay lại bị hắc nhệ nhàng nắm lấy rồi dịu dàng vuốt ve, ánh mắt nhìn nàng cũng tràn ngập hưng phấn, “Xấu hổ sao? Chỉ ba ngày nữa nàng sẽ là thê tử được cưới hỏi đường hoàng của Hách Liên Ngự Thuấn ta, cứ

ngượng ngùng như vậy cũng không hay!”

Tâm tư của nàng theo câu nói này của hấn lại đập loạn lên, nàng có chút ngây ra, sau đó cảm thấy bối rối, đem bàn tay nhỏ bé rút về, thanh âm có chút run rẩy vang lên, “Người....người đừng như vậy. Những lời đó chẳng phải là nói cho có lệ thôi sao?”

Hách Liên Ngự Thuấn nghe vậy thì hơi nhú mày, cười nhẹ, “Ai bảo là ta nói cho có lệ?”

Sở Lăng Thường tròn xoe hai mắt nhìn hấn.

Nụ cười trên môi hấn càng rạng ngời, ngón tay thon dài nhẹ nhàng miêu tả từng đường nét trên gương mặt thanh tú của nàng như muốn phác hoạ lại dáng vẻ mỹ lệ, “Chẳng lẽ nàng đã quên mình đã đồng ý gả cho ta rồi sao?”

“Ta....ta lúc đó chỉ là...” Nàng nhất thời ấp úng, cắn cắn môi không biết nên nói cái gì.

Hấn cúi đầu cười, “Chỉ là cái gì?”

Hấn vẫn cực kỳ nhẫn nại chờ nghe nàng trả lời.

Sở Lăng Thường thấy lời nói của hấn lộ ra ý hài hước, không khỏi cảm thấy vừa then bừa giận, khẽ nâng tay đập vào ngực hấn một cái, “Người đừng lộn xộn, chúng ta...”

“Hự...” Hách Liên Ngự Thuấn nhú chặt hàng lông mày lại.

“Thực xin lỗi, ta...ta không phải cố ý, vết thương của người có đau lắm không?” Sở Lăng Thường thấy vậy thì có chút nóng vội, muốn kiểm tra lại vết thương cho hấn.

Bàn tay nhỏ bé của nàng bị hắn giữ chặt, rồi hắn thuận thế kéo một cái, thân hình cao lớn xoay lại áp lên thân thể nàng rồi cùng lúc hai người họ song song ngã xuống giường.

Hắn lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt không hề có chút biểu hiện đau đớn nào.

“Người gạt ta?” Sở Lăng Thường lúc này mới ý thức được tình huống phát sinh, lại thấy hắn nhìn mình không chớp mắt thì khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng đỏ hơn. Nhưng lo cho miệng vết thương của hắn nên nàng không dám dùng sức đẩy ra, chỉ có thể để mặc hắn tùy ý đè lên người mình.

“Người còn không đứng dậy?” Nàng giận dữ trừng mắt lườm hắn.

Hách Liên Ngự Thuấn lại nâng bàn tay áp lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đầu ngón tay có chút thô ráp khẽ mơn man cánh môi anh đào căng mọng, nhẹ giọng nói, “Lăng Thường, nàng có phải đã không thể rời khỏi ta được hay không?”

Cả người hắn lại áp sát xuống, đè ép lên hô hấp của nàng, khiến cho hô hấp của nàng cũng trở nên dồn dập, cánh môi khẽ run run nhưng lại chậm chạp không dám trả lời câu hỏi của hắn.

“Lăng Thường...” Hắn khẽ gọi, từng từ từng chữ đều mang theo thâm tình khiến người ta run rẩy. Đầu ngón tay vẫn dịu dàng mơn man khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, rồi hắn hơi cúi đầu xuống hôn lên má nàng rồi tới vùng cổ trắng nõn khiến cho thân thể nàng không ngừng run rẩy, “Nói cho ta biết, nàng không muốn rời xa ta!”

“Không...ta không...” Sở Lăng Thường sợ tới mức vội vã phủ nhận. Tuy rằng tâm tư nàng đã xuôi theo hắn nhưng những lời trần trụi như

vậy sao nàng có thể nói ra miệng?

Hách Liên Ngự Thuấn hơi sững người, nhưng ngay lập tức nở nụ cười tươi rói, “Không được lảng tránh, phải nói thật với ta!”

Nói dứt lời, trong ánh mắt hắn liền hiện lên một tình cảm rất khó nắm bắt khiến người ta cảm thấy có chút mơ hồ.

Sở Lăng Thường có chút thất thần nhìn gương mặt của hắn, nàng có cảm giác đây chỉ là một ảo tưởng không thể chạm tới.

“Ta...”

Hắn lảng lạng ngắm nhìn nàng, chờ đợi...

Thật lâu sau..

“Đại hôn là chuyện cả đời, người hắn cũng rõ là Nam Hoa công chúa vì muốn giải vây cho chúng ta nên mới...”

“Ta đã không cách nào rời xa nàng rồi!” Hách Liên Ngự Thuấn không chút để ý tới những lời của nàng, hắn nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, nhấn mạnh từng lời.

Sở Lăng Thường hoàn toàn mất đi ngôn ngữ, trong lòng dâng lên một nỗi vui sướng vô hạn, ngay cả đôi mắt đẹp cũng không giữ được sự bình lặng thường ngày mà dần dâng lên một sự rung động...

“Cho nên đại hôn ba ngày sau nhất định phải thực hiện!” Hắn cũng không cưỡng bách nàng nữa mà chỉ cực kỳ kiên định lên tiếng..

Tâm tình Sở Lăng Thường lại lần nữa hoảng loạn, ngược mắt nhìn hắn, một cảm giác đau đớn quen thuộc lại lần nữa nổ tung trong sâu

thăm trái tim nàng. Ánh mắt cùng ngôn ngữ vô cùng lớn mật của hắn đã đủ để nói ra suy nghĩ trong lòng nàng.

Rời không được, đâu chỉ có một mình hắn?

Quyển 5 - Chương 37: Thót tim trong phủ

Phủ của Hữu Cốc Lễ vương Y Kha nằm ở phía đông thành, quay mặt về hướng nam nên khi mặt trời vừa mọc lên thì toà phủ đệ này cũng được chiếu sáng bởi những ánh mặt trời rạng rỡ.

Tuy nhiên bầu không khí bên trong điện thì lại không hề phù hợp với quang cảnh bên ngoài.

Vu Đan ngồi ở vị trí chính giữa, còn Y Kha sau khi lệnh cho hạ nhân chuẩn bị trà bánh thì ngồi sang một bên.

Một lúc sau, có một nam nhân dáng người cao lớn đi tới, nhìn dáng vẻ của hắn thì rất khó để đoán hắn là người Hung Nô hay người Trung Nguyên. Ánh mắt hắn sáng ngời có thần khí, nhìn qua dáng vóc đó của hắn thì sẽ cảm thấy cực kỳ giống một người.

“Nhị vương tử thấy sao? Giống hay không?” Y Kha cười hỏi.

Bàn tay đang nâng chén trà của Vu Đan hơi ngưng lại, giật mình nhìn nam nhân trước mắt rồi cẩn thận đánh giá một lúc mới khẽ gật đầu, “Cực kỳ giống, nếu ở trong đêm tối che mặt đi thì nhìn dáng vẻ cao lớn của hắn quả thực giống với Hách Liên Ngự Thuấn.”

Y Kha liền cất tiếng cười ha ha, “Đó là đương nhiên! Hắn là do tôi đã cẩn thận chọn lựa, đêm qua cũng là tôi lệnh cho hắn đột nhập Tàng Thư Các!”

Vu Đan gật đầu, nhưng lập tức trên nét mặt lại lộ rõ vẻ khó hiểu, “Vì

sao ngươi phải ám sát Thiền Vu?”

Hán tử nghe vậy vội quỳ một gối xuống, “Bẩm nhị vương tử, lúc đó tiểu nhân chỉ nghĩ trộm lấy binh thư, không ngờ Thiền Vu lại ra ngoài tản bộ. Bởi tình huống nguy cấp, tiểu nhân đành phải đâm bị thương Thiền Vu để thoát thân chứ tiểu nhân không nghĩ đến việc ám sát Thiền Vu!”

Hữu Cốc Lễ vương nghe vậy liền nhìn về phía Vu Đan, “Chuyện này tôi cũng mới nghe hẳn nói lại. Thật ra như vậy cũng tốt, tôi cũng không tin đêm qua Thiền Vu không thấy rõ bóng dáng thích khách. Nói không chừng ông ta đã sớm hoài nghi Hách Liên Ngự Thuấn rồi.”

“Hoài nghi? Hừ, cái lão già đó vẫn luôn một lòng thiên vị Hách Liên Ngự Thuấn. Hôm nay trên đại điện, ông thấy lão ta có chút nghi ngờ nào sao?” Vu Đan nghĩ lại những chuyện lúc ở trên đại điện thì lại tức đến nổi nghiến răng ken két. Thực không ngờ Nam Hoa công chúa lại bất ngờ chạy tới giải vây cho bọn chúng, thật đáng chết!

“Không, suy nghĩ của tôi thì lại khác!” Y Kha lắc đầu rồi chậm rãi phân tích, “Nhị vương tử sao không nghĩ lại xem, nếu Thiền Vu thật sự không hoài nghi Hách Liên Ngự Thuấn thì xét theo tính tình ông ta sẽ không để cho chúng ta điều tra vương phủ. Nếu đã hạ mệnh lệnh đó cũng tức là nói lên Thiền Vu đã nảy sinh nghi ngờ đối với Hách Liên Ngự Thuấn. Nhị vương tử cũng thấy hình dáng tên này rồi, Thiền Vu dù sao cũng không phải ông lão tám mươi, hơn nữa đèn đuốc trong hoàng thành cũng không ít, sao có thể không thấy rõ bóng dáng thích khách chứ? Hôm nay ông ta chỉ đơn giản muốn mượn tay chúng ta điều tra rõ chuyện này mà thôi!”

Vu Đan hơi nhú mày, “Tại sao ta không thấy như vậy nhỉ?”

“Nhị vương tử à, Hách Liên Ngự Thuấn hiện nay quyền cao chức

trọng, triều đình hơn phân nửa là thân tín hoặc bạn hữu của hắn, có thể nói là quyền lực trong tay hắn đã ở thế khuynh thiên hạ. Xét theo sự sủng ái của Thiên Vu đối với hắn, đã sớm nên lập hắn làm thái tử mới đúng, nhưng vì sao vẫn chần chừ không chịu lập thái tử tới tận bây giờ? Nguyên nhân trong đó nhị vương tử còn chưa nghĩ đến sao?” Y Kha nhếch miệng cười âm u.

Những lời này của Y Kha khiến Vu Đan giống như người đang chìm trong cõi mộng chợt bừng tỉnh, hắn cũng hiểu ra lo lắng trong lòng Thiên Vu nên sắc mặt liền sáng lên, “Nói như vậy, ta rất có hy vọng ngồi lên ngôi vị thái tử?”

“Đâu chỉ là ngôi vị thái tử!” Y Kha lại cười thâm trầm, “Chỉ cần hôm nay có thể tìm ra binh thư trong phủ của Tả hiền vương, vậy thì vị trí Thiên Vu kia cũng sẽ thuộc về nhị vương tử!”

Vu Đan rõ ràng rất kích động, nắm tay cũng siết lại, nhìn về phía tên hán tử đang quỳ kia, “Binh thư đã giấu kỹ chưa?”

Hán tử khẽ gật đầu, “Nhị vương tử, tiểu nhân đã đem binh thư giấu trong phủ đệ Cẩm lâu, chỉ cần lúc đó phái người tới tra xét Cẩm lâu thì sẽ tìm ra!”

“Được, làm tốt lắm!” Vu Đan lớn tiếng nói, đứng dậy, hai mắt loé lên tia nham hiểm tựa sói dữ, nụ cười trên môi cũng cực kỳ thâm độc.

Hách Liên Ngự Thuấn, đợi lúc tìm được binh thư thì cũng là lúc đầu người rơi xuống đất!

Mặt trời vừa lên cao, nhị vương tử Vu Đan cùng Hữu Cốc Lễ vương Y Kha quả nhiên mang theo bọn thị vệ đến vương phủ điều tra. Đi

theo đó còn có cả Tả Cốc Lễ vương Y Trĩ Tà. Nhưng hiển nhiên là mục đích của ông ta không giống hai kẻ kia.

Vương phủ vốn luôn tĩnh lặng lập tức náo nhiệt hẳn lên. Bọn hạ nhân cùng gia đình đều đứng tụ lại một góc, kinh ngạc nhìn bọn thị vệ. Ổ Giai cũng bị lôi ra ngoài, Đề Nhã nghe tin chạy tới, nhìn thấy Hách Liên Ngự Thuấn thì không chút cố kỵ vươn tay ra tóm chặt lấy cánh tay hắn.

Ổ Giai thấy vậy thì hai mắt bùng bùng lửa giận cơ hồ có thể đốt cháy Đề Nhã ở đối diện. Hách Liên Ngự Thuấn khó chịu nhíu mày, vừa rút cánh tay ra lại bị Đề Nhã bám chặt lấy.

Sở Lăng Thường theo bản năng nhìn thoáng qua khuôn mặt hắn thì thấy khuôn mặt anh tuấn kia đã chuyển thành xanh mét đến dọa người, xem tình hình này thì Đề Nhã nhất định sắp gặp phiền phức nên nàng khẽ mím môi cố nín cười, bước sang đứng ở một bên.

Trong lòng nàng lúc này không có lấy một chút tức giận hay ghen tỵ bởi vì nàng biết hắn không hề thích Đề Nhã quận chúa.

Hách Liên Ngự Thuấn thấy nàng rời xa khỏi mình thì hơi dùng ánh mắt ra hiệu, ám chỉ nàng mau ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh hắn. Nhưng Sở Lăng Thường lại cố ý làm như không thấy, lại vừa vặn lúc Y Trĩ Tà đi tới, nàng liền nhẹ nhàng bước tới phía ông ta, lo lắng hỏi khẽ, “Nam Hoa công chúa ở trong cung có ổn không?”

Thiên Vu lấy lý do công chúa Đại Hán sắp vào cung để giữ Nam Hoa công chúa lại, lý do này tuy rất đầy đủ nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì lại cảm thấy có chút không thích hợp. Trong lòng Sở Lăng Thường lại có chút bất an. Hơn nữa, theo nàng biết, công chúa Đại Hán đến tuổi hoà thân chỉ có Hoa Dương công chúa. Hai người họ luôn đối đầu sống mái, một khi chạm mặt, sao Hoa Dương công chúa lại không cố

tình khiến Nam Hoa khó xử chứ? Tương lai sau này sẽ ra sao đây?

Mục đích của Nam Hoa công chúa thế nào cho tới giờ nàng vẫn chưa đoán ra. Nay lại còn chạy tới một Hoa Dương công chúa nữa?

Xem chừng, Hung Nô này sẽ càng ngày càng náo nhiệt.

Y Trĩ Tà cũng đã thay thường phục. Hiện giờ ông ta khoác trên người bộ trường bào nhẹ nhàng cùng với dung mạo thanh nhã cực mê hoặc lòng người. Thấy Sở Lăng Thường, hai mắt ông ta liền sáng ngời lên, nhẹ nhàng đáp lại, “Ta chưa gặp được Nam Hoa công chúa, nhưng nghe nói Thiển Vu đã sắp xếp ổn thoả cho cô ấy. Thay vì lo lắng cho người khác, nàng nên quan tâm bản thân một chút thì hơn.”

Sở Lăng Thường ngược mắt lên đã thấy Vu Đan cùng Y Kha nghênh ngang đi đến, theo sau có một lượng lớn thị vệ.

Y Trĩ Tà thấy thế liền kéo Sở Lăng Thường qua một bên, vẻ mặt vốn tươi cười cũng dâng lên một chút biến đổi, khẽ hỏi nhỏ, “Lăng Thường, hãy nói thật cho ta biết, người đêm qua có phải nàng hay không?”

Một chút mờ mịt chợt dâng lên trong đôi mắt đẹp của Sở Lăng Thường, cánh môi nàng hơi cong lên, “Ngài là bạn của ta, ta không muốn liên lụy tới người vô tội!”

“Cái gì?” Y Trĩ Tà vừa nghe thì trong lòng đã hiểu rõ ràng, sắc mặt hơi biến đổi một chút nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thản thường ngày. Ông ta khẽ thì thầm, “Vây binh thư đâu” Nàng tuyệt đối sẽ không trộm binh thư, đúng không?”

Sở Lăng Thường đưa mắt nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn rồi tới

đám người Vu Đan với ánh mắt thâm trầm kia, khẽ hạ giọng đáp, “Là Vu Đan muốn ra tay bức người mà thôi!”

“Chẳng lẽ...” Y Trĩ Tà lập tức nghĩ tới một khả năng nhưng không hề nói ra, ông ta lại thấy Sở Lăng Thường khẽ gật nhẹ đầu với mình thì nghi vấn trong lòng cũng lập tức được chứng thực.

“Như vậy, binh thư hiện rất có khả năng nằm trong phủ này!” Ông ta hạ giọng nói thêm một câu.

Quyển 5 - Chương 38: Sợ thiên hạ chưa đủ loạn

Nếu Vu Đan đã có dã tâm vu oan hại người, vậy binh thư nhất định sẽ có ở nơi này. Nếu không, sao bọn chúng dám đến lục soát vương phủ?

Đây cũng chính là lo lắng của Sở Lăng Thường. Theo bản năng nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn, thấy vẻ mặt bình tĩnh lạnh nhạt của hắn thì trong lòng nàng không khỏi dâng lên sự nghi hoặc. Mục đích của Vu Đan đã rõ ràng như vậy, vì sao hắn còn đồng ý để mấy người này đến phủ điều tra?

Như vậy chỉ có hai khả năng...

Một là hắn cũng không ngờ rằng Vu Đan đã sớm có chuẩn bị, nhưng khả năng này không lớn bởi Hách Liên Ngự Thuấn luôn là một người rất cẩn trọng.

Thứ hai là hắn đã sớm có phòng bị.

Nghĩ đến đây, Sở Lăng Thường lại thấy khó hiểu. Nếu hắn đã sớm có phòng bị, tại sao nàng lại không hề hay biết?

Hàng lông mày thanh tú của nàng hơi chau lại, trong lòng có hàng trăm mối tơ vò không thể lý giải.

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, đem theo mùi hương hoa thơm mát lan toả.

Vu Đan hít sâu một hơi, ra vẻ say mê nhìn Hách Liên Ngự Thuấn, “Hoàng huynh, phủ đệ của huynh đúng là phú quý xa hoa, phụ vương thật đúng là thiên vị quá!”

“Phụ vương từng xây một toà vương phủ cho ngươi, nhưng ngươi lại cố tình ở lại hoàng thành với lý do tận hiếu, hết thảy đều là sự lựa chọn của ngươi, giờ còn nói mấy lời hoa ngôn đó làm gì?” Khoé môi Hách Liên Ngự Thuấn vẫn tràn ngập ý cười lạnh lùng, quay đầu nhìn bọn thị vệ mà Vu Đan đem đến, khẽ cất tiếng lạnh băng, “Hữu hiền vương thanh thế cũng lớn quá chứ? Nơi ngươi muốn tra soát cũng chỉ là vương phủ mà thôi, đâu phải hoàng thành?”

Vu Đan có thể nghe ra ý châm chọc trong lời nói của Hách Liên Ngự Thuấn, hắn rất muốn phát hoả nhưng đành phải nén lại, hừ lạnh một tiếng rồi nói, “Nay bản vương tử ở nơi này gọi ngươi một tiếng hoàng huynh, chỉ là do nể mặt Thiên Vu mà thôi. Đợi lục soát tìm thấy binh thư, ta xem ngươi còn tư cách gì mà ở trước mặt Thiên Vu điều võ dương oai nữa.”

“Được! Bản vương cũng muốn nhìn xem ngươi có bản lĩnh đó hay không?” Hách Liên Ngự Thuấn cũng cười lạnh.

Y Kha ở một bên liền cười nhẹ, “Tả hiền vương, hạ quan đắc tội.” Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía bọn thị vệ, ra lệnh, “Lục soát!”

Bọn thị vệ bắt đầu chia thành mấy nhóm, dọc theo các lầu, điện tiến hành tra xét.

“Này, các ngươi thật quá đáng! Rốt cuộc là muốn tìm cái gì?” Ổ Giai quận chúa không rõ tình hình liền cao giọng hét lên.

Đề Nhã đứng ở một bên liền hờ hững lên tiếng, “Ổ Giai, ngươi thật đúng là tiểu thư khuê các! Hoàng thành đã xảy ra chuyện lớn như

vậy mà người cũng không hay biết, xem ra Ngự Thuấn cũng chẳng buồn đem sự tình nói lại cho người.” Nói xong, cô ta lại vùi vào trong ngực Hách Liên Ngự Thuấn, ngẩng đầu cất tiếng đầy mỉa mai, “Ngự Thuấn, chuyện này vốn chẳng chút quan hệ với chàng. Đều là do bọn tiểu nhân hãm hại nên cứ để thanh giả tự thanh thôi.”

Vẻ mặt Hách Liên Ngự Thuấn tràn ngập sự chán ghét, hàng lông mày kiếm cũng chau lại.

Đề Nhã vừa nói vừa chu miệng lên.

Vu Đan thấy một màn đó liền cười châm chọc, “Tả hiền vương thật có phúc, trái ôm phải ấp, đúng là biết tận hưởng lạc thú trên đời.”

“Vậy thì sao? Vu Đan, người ghen à? Nhưng ta nghe nói người cũng sắp hoà thân mà. Ta tốt bụng nhắc cho người một câu, không phải mỗi công chúa Đại Hán đều xinh đẹp như Nam Hoa công chúa kia đâu. Nói không chừng lần này gả tới Hung Nô là một công chúa vừa già vừa xấu không ai muốn lấy. Đến lúc đó, Tả hiền vương có biết tận hưởng lạc thú trên đời hay không thì ta không biết, ta chỉ biết Vu Đan người khẳng định là không có phúc khí đó đâu!” Đề Nhã không đợi Hách Liên Ngự Thuấn trả lời đã nói thẳng tưng rồi cong môi cười yêu mỉa, trong mắt cũng lộ rõ ý châm chọc.

Vu Đan vừa muốn mở miệng phản kích, lại thấy Ổ Giai xông lên vươn tay tóm lấy Đề Nhã đẩy ra rồi trừng mắt nhìn cô ta, “Cái gì mà lạc thú nhân gian? Đề Nhã, người còn biết xấu hổ hay không? Hoàng thúc là của ta, nữ nhân nào cũng đừng hòng tới gần!”

Đề Nhã bị Ổ Giai đẩy mạnh khiến cho lão đảo, suýt chút nữa ngã sấp mặt xuống. Cô ta cũng trừng mắt nhìn lại, dáng vẻ cũng cực kỳ khó chịu, “Người cho mình là ai hả? Người chỉ là quận chúa trên danh nghĩa mà thôi. Lại nghĩ mình đã trở thành cành vàng lá ngọc thật

sao?”

“Hừ, ta không phải cành vàng lá ngọc thì người cũng chẳng phải phụng hoàng gì hết! Nhìn dáng vẻ hạ lưu của người xem, cái gì mà Hung Nô đệ nhất mỹ nhân, ta thấy phải là Hung Nô đệ nhất dâm phụ mới đúng!”

“Người...” ĐỀ NHÃ tức đến xanh mặt, vừa muốn đáp trả nhưng lại ngại Hách Liên Ngự Thuấn nên sắc mặt liền chuyển thành vẻ đằm đằm yêu.

“Ngự Thuấn, cô ta thật quá đáng!”

Hách Liên Ngự Thuấn bị hai nữ nhân này làm cho đau đầu, lại thấy Sở Lăng Thường đứng cách xa mình, thậm chí còn đứng cùng Y Trĩ Tà thì nơi ngực hần lại trào dâng một cảm giác khó chịu.

Một màn này cuối cùng lại khiến cho Vu Đan được dịp chê cười. Hần châm chọc nhìn Ổ Giai cùng ĐỀ NHÃ, rồi lại nhìn Hách Liên Ngự Thuấn, ra vẻ tiếc nuối lắc đầu, “Hai người các người thật đúng là tình thâm ý trọng. Đáng tiếc, Tả hiền vương mà các người ngày đêm tưởng nhớ ba ngày nữa sẽ cử hành đại hôn. Thế nào? Chuyện quan trọng như vậy mà các người cũng không biết?”

“Cái gì?” Cả ĐỀ NHÃ cùng Ổ Giai đều ngây người.

“Thì ra các người thật sự không biết?” Vu Đan mang theo vẻ mặt sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn, nhìn Hách Liên Ngự Thuấn nở nụ cười giả tạo, “Vương gia mà các người mong nhớ ngày đêm, ba ngày nữa sẽ cùng vị Sở cô nương bằng thanh ngọc khiết trong phủ này cử hành đại hôn.”

Hách Liên Ngự Thuấn cũng không có ý ngăn cản Vu Đan. Chuyện

này sớm muộn cũng phải nói ra, từ miệng Vu Đan đưa tin này ra cũng không vấn đề gì.

Nhưng, lỗi tai hấn chắc chắn sẽ không được dễ chịu.

Ổ Giai là người đầu tiên có phản ứng, liền đó...

Cô ta hét lên một tiếng, tức đến mặt mũi trắng bệch, rồi hướng về phía Sở Lăng Thường lao vụt tới.

Đứng ở một góc khác, Sở Lăng Thường cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Chỉ thấy Ổ Giai đang xông về phía mình, sắc mặt cô ta trắng bệch, hai mắt bùng bùng lửa giận cơ hồ có thể giết người thì trong lòng nàng chợt dâng lên cảm giác nao nao. Còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Y Trĩ Tà xông lên đứng chắn trước mặt nàng, rồi sau đó, một lực cực mạnh đem nàng kéo qua một bên, đến khi có lại phản ứng thì nàng đã thấy mình bị Hách Liên Ngự Thuấn ôm vào trong lòng.

Trời ạ! Đầu nàng thật sự cảm thấy choáng váng.

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Y Trĩ Tà đứng ở một bên, ánh mắt dâng tràn sự phiền muộn nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn bởi hấn vừa dùng tốc độ cực kỳ nhanh đem Sở Lăng Thường đoạt khỏi tầm tay của ông ta.

Hách Liên Ngự Thuấn không buồn để ý tới Ổ Giai, chỉ đứng đối diện với Y Trĩ Tà, cánh tay ôm lấy Sở Lăng Thường hơi thu lại, trong mắt tràn ngập sự tức giận.

Đầu óc vẫn còn choáng váng, Sở Lăng Thường khó hiểu ngẩng đầu nhìn Hách Liên Ngự Thuấn, lại thấy sắc mặt Ổ Giai xấu đến cực

điểm mà Đề Nhã đứng ở một bên cũng cần chặt môi thì trong lòng không khỏi giật thót. Chẳng lẽ bọn họ đã biết chuyện đại hôn?

Mới nghĩ tới đây, thanh âm chanh chua của Ổ Giai đã vang lên...

“Hoàng thúc, người không phải thật sự muốn thành thân với cô ta chứ?”

Quả nhiên bọn họ đã biết chuyện.

Vu Đan cùng Hữu Cốc Lễ vương thì háo hức chờ xem náo nhiệt, trên gương mặt hiện rõ ý mỉa mai.

Thanh âm trầm trầm của Hách Liên Ngự Thuấn lập tức vang lên, “Lui ra sau, người tốt nhất nên ngoan ngoãn cho bản vương!”

“Hoàng thúc...”

“Ổ Giai, hiện giờ không phải lúc náo loạn!” Y Trĩ Tà tiến lên đem cô ta kéo qua góc khác, thấp giọng khuyên can.

Ổ Giai không dám lên tiếng gây sự nữa, hậm hực đứng qua một bên nhưng ánh mắt nhìn Sở Lăng Thường vẫn cực kỳ âm u, bộ dạng như thể mang theo thâm thù đại hận.

Quyển 5 - Chương 39: Kẻ nào dám, giết không tha

Vương phủ của Hách Liên Ngự Thuấn rất lớn nên bọn thị vệ tra xét cũng tốn khá nhiều thời gian. Mãi đến tận chính Ngọ thì khắp trên dưới vương phủ mới được tra xét hết lượt. Thị vệ trưởng đi tới trước mặt Hữu Cốc Lễ vương, thấp giọng bẩm báo, “Thuộc hạ không tìm thấy binh thư!”

Y Kha nghe vậy dường như cũng không cảm thấy kinh ngạc, hắn đi tới trước mặt Hách Liên Ngự Thuấn nói, “Bọn thị vệ không phát hiện binh thư ở trong phủ!”

Sở Lăng Thường vẫn bị ôm vùi trong ngực Hách Liên Ngự Thuấn, nghe vậy liền ngước lên nhìn Y Kha.

Hách Liên Ngự Thuấn khẽ nhếch môi cười, thần nhiên cất tiếng, “Hữu Cốc Lễ vương dường như không cam lòng?”

“Trời ơi! Các người còn dám lục soát phòng của ta? Các người dựa vào cái gì...”

“Im đi!” Sở Lăng Thường lạnh lùng cất tiếng cắt ngang lời Ổ Giai. Có nhiều lúc nàng thật sự bội phục Hách Liên Ngự Thuấn bởi hắn có thể chịu đựng được cô ta nhiều năm như vậy.

“Người...” Ổ Giai đương nhiên không chịu thua, vừa muốn mở miệng mắng nhiếc lại Sở Lăng Thường thì thấy Hách Liên Ngự Thuấn liếc cô ta với ánh nhìn đầy lạnh lùng nên những lời vừa dâng lên cổ đành nhẫn nhịn mà nuốt xuống, chỉ còn lại vẻ mặt đầy sự phẫn nộ.

Vu Đan đi tới gần, cất tiếng hỏi đầy thâm ý, “Hoàng huynh, phủ này chắc không còn gian phòng nào khác chứ?”

“Cần lục soát không phải các người đã lục hết rồi sao?” Hách Liên Ngự Thuấn khẽ hừ lạnh một tiếng.

Vu Đan liền nhếch môi, “Hoàng huynh, đây là lệnh của Thiên Vu. Nếu các người không hợp tác, ta hoàn toàn có thể bắt giam lại.”

“Bản vương mở cửa phủ cho các người điều tra, điều tra không ra lại còn tính dở trò sao?” Đáy mắt Hách Liên Ngự Thuấn dâng lên sự hắc ám hết như hai vực sâu không đáy.

Biết mình đang húc đầu vào đá, Hữu Cốc Lễ vương liền quay sang nhìn về phía thị vệ trưởng, “Các người thật sự đã tra xét tất cả phủ này rồi?”

“Vâng, bọn thuộc hạ đã tra xét tất cả, nhưng...” Thị vệ trưởng có chút chần chừ, ngẩng đầu nhìn Hách Liên Ngự Thuấn rồi lại nhìn về phía Y Kha, “Phủ đệ còn có một biệt viện nằm ở cuối cùng còn chưa tra soát. Quản gia nói đó là cấm địa của phủ nên không cho tiến vào.”

Vu Đan nghe xong liền cười lạnh, “Hoàng huynh, làm vậy là không đúng rồi! Thiên Vu đã nói rất rõ ràng, khắp nơi cao thấp trong vương phủ đều phải điều tra, từng góc nhỏ cũng không được bỏ sót. Vậy mà lại có cấm địa không cho phép bước vào là ý gì?”

“Nếu đã là cấm địa, đương nhiên không thể cho người ngoài bước vào. Nhị vương tử không hiểu đạo lý này sao?” Hách Liên Ngự Thuấn lạnh lùng nhìn Vu Đan.

“Bản vương tử nhất định phải lục soát Cấm lâu đó!” Vu Đan hung

hăng gầm lên. “Nếu ta không nhầm, đó chính là nơi Sở cô nương kia đang ở!”

Tâm tình Sở Lăng Thường lúc này thực sự rất căng thẳng, Vu Đan cố ý muốn lục soát Cấm lâu, chẳng lẽ...binh thư đang được giấu ở trong đó? Nghĩ lại thì thực không dám tưởng tượng. Cấm lâu là nơi nàng ở, nếu có người ngoài tiến vào, nàng đương nhiên sẽ biết, trừ khi...

Nghĩ tới lúc ở trên triều hôm nay, đầu tiên là Hách Liên Ngự Thuấn vào triều, sau đó nàng cũng theo vào cung rồi cả Nam Hoa công chúa cũng tiến vào đại điện. Như vậy vương phủ chỉ còn lại quản gia cùng hạ nhân. Ở Giai tạm thời có thể không nghĩ tới, bởi cô ta bị nhốt không được ra ngoài. Vậy thì nếu có một kẻ võ công cao cường đột nhập vào Cấm lâu thì sẽ không ai biết được. Hơn nữa nơi đó lại không có thị vệ tuần tra.

Nơi ngực nhất thời có cảm giác lạnh cứng lại, một dự cảm mơ hồ dần khuếch tán...

Y Trĩ Tà cũng cảm nhận được tình hình không ổn nên lập tức lên tiếng, “Nhị vương tử định bức người như vậy xem ra không được hay lắm. Cho dù muốn lục soát phủ thì cũng phải tôn trọng chủ nhân của nó. Dù sao Tả hiền vương cũng đâu có bị định tội!”

“Y Trĩ Tà, ông luôn không xen vào việc của người khác, sao hôm nay lại tích cực như vậy? Vu Đan chuyển tầm mắt về phía Y Trĩ Tà, cười lạnh, “Chẳng lẽ, ông cũng biết chuyện đêm qua thích khách xông vào hoàng thành thất bại?”

Y Kha ở một bên thấy vậy liền trầm giọng nói, “Hai vị không cần phải tranh cãi nữa. Nếu đây là mệnh lệnh của Thiên Vu, chúng ta cứ làm theo không phải là được rồi sao?” Hắn lại nhìn về phía Hách Liên

Ngự Thuấn, “Tả hiền vương, xin ngài hạ lệnh xuống để chúng ta có thể trở về báo cáo kết quả tốt một chút!”

Đôi môi mỏng của Hách Liên Ngự Thuấn lại nhếch lên, từ trong đôi mắt lạnh băng lại loé lên sự kiên định, “Không được! Ngoại trừ Cẩm lâu, các nơi khác các người cứ tùy tiện điều tra.”

“Hoàng huynh, người thế này là có ý gì?”

Hách Liên Ngự Thuấn âm u nhìn chăm chăm Vu Đan, gần từng chữ, “Có ý gì? Người đừng quên, Cẩm lâu kia là do phụ vương đặc phong. Nơi đó là cấm địa của phụ vương, bản vương còn đang muốn hỏi người cố ý làm trái phụ vương là có ý gì đây?”

Vu Đan sững sốt sững người, đến lúc này mới nhớ ra điểm mấu chốt. Hắn đã sớm quên mất cấm địa ở vương phủ này là do Thiên Vu lập nên. Về phần tại sao lại có cấm địa đó thì người ngoài không hề hay biết, ngay cả mẫu thân của hắn cũng không hiểu ra sao.

Những lời này lọt vào tai Sở Lăng Thường cũng khiến nàng sững sốt. Bởi bọn họ nói chuyện vẫn dùng Hán ngữ nên nàng có thể nghe hiểu hết. Cẩm lâu này thì ra là do Thiên Vu lập nên, vậy nữ tử bên trong đó là...

Một nỗi căng thẳng lại dâng lên trong lòng nàng, chẳng lẽ đó là mẫu thân của Hách Liên Ngự Thuấn?

Nhưng sao có thể như vậy? Nàng từng nghe kể lại đôi điều về chuyện của Hách Liên Ngự Thuấn, cũng biết mẫu thân hắn là người nước Ngụy, nhưng khi Thiên Vu tìm lại được thì chẳng phải mẫu thân hắn đã sớm tạ thế rồi sao? Lúc đó loạn lạc, dân chúng lầm than, có thể tìm được con trở về đã là vạn hạnh, mẫu thân của hắn sao lại có thể xuất hiện ở trong Cẩm lâu này?

Nhưng sự thực là Cấm lâu này từng có người ở, thậm chí còn là nữ tử đã vẽ nên bức hoạ phù dung cùng những câu thơ đầy thâm ý kia.

Y Kha nghe rồi thì trong lòng cũng thấy nao nao. Hắn cũng từng nghe qua chuyện liên quan tới cấm địa này nhưng tuyệt đối không ngờ là do chính Thiên Vu tự mình lập nên. Thấy Vu Đan không có cách đối đáp lại, hắn nghĩ một chút rồi nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn, “Tả hiền vương nói vậy là không đúng rồi! Cho dù đó là mệnh lệnh lúc trước của Thiên Vu thì sao chứ? Hôm nay Thiên Vu đã hạ lệnh điều tra toàn bộ phủ đệ, chẳng lẽ Cấm lâu không xem như một phần của phủ này?”

Vu Đan thì không nhẫn nại được như vậy, hắn vẫy tay ra lệnh...

“Tiến vào lục soát Cấm lâu!”

“Không có sự cho phép của bản vương, bất luận kẻ nào cũng không được phép tiến vào!” Hách Liên Ngự Thuấn đột ngột bước tới chắn trước mặt bọn thị vệ, sắc mặt cực kỳ nghiêm lạnh.

Bọn thị vệ sợ tới mức không dám nhúc nhích, khó xử nhìn nhau.

Vu Đan thấy vậy, lại thêm dự mưu trong lòng chuyện binh thư đang được giấu ở Cấm lâu nên lập tức tiến lên, hí mắt cười lạnh, “Hoàng huynh không cho thị vệ tiến vào Cấm lâu, chẳng lẽ binh thư đang giấu ở trong đó?”

“Vớ vẩn!” Hách Liên Ngự Thuấn tức giận gầm lên trong cổ họng, “Cấm lâu là cấm địa! Kẻ nào dám tiến vào, giết không tha!”

Hắn vừa dứt lời, thị vệ trong phủ cũng lập tức tiến lên, rút trường đao ra đứng ở thế đối diện với thị vệ trong hoàng thành, dáng vẻ cực kỳ

sẵn sàng khai chiến.

Tình thế chỉ trong chớp mắt đã trở nên cực kỳ căng thẳng.

“Tả hiền vương, người dám phạm thượng làm loạn?” Vu Đan thấy vậy liền lớn tiếng quát lên.

“Theo bản vương thấy, kẻ phạm thượng chính là nhị vương tử người thì đúng hơn! Người biết rõ bên trong là cấm địa do phụ vương thiết lập còn tự tiện xông vào, chẳng lẽ không sợ phụ vương trách tội?” Hách Liên Ngự Thuấn cũng không chút lép vế, lạnh băng đáp trả.

Sở Lăng Thường cũng không có cách nào nên chỉ có thể yên lặng mà nhìn một màn này. Nàng không rõ vì sao Hách Liên Ngự Thuấn không cho bọn thị vệ tiến vào Cấm lâu. Xét theo tính cách của hắn, hắn tuyệt đối không phải là một người chịu tuân theo quy củ. Cấm lâu là cấm địa tuy là sự thật, nhưng không phải nàng cũng đã vào đó ở hay sao?

Chẳng lẽ, hắn cũng đã phát hiện có người xông vào Cấm lâu, và binh thư giờ cũng đang đặt trong đó?

Quyển 5 - Chương 40: Đánh cuộc

Hai bên cứ ở thế giằng co, hồi lâu vẫn không ngã ngũ.

Sở Lăng Thường cùng Y Trĩ Tà âm thầm tính toán các khả năng có thể xảy ra, Ổ Giai cùng Đề Nhã thì không dám ho he dù chỉ một tiếng, ngoan ngoãn đứng dẹp sang một bên quan sát tình hình, còn quản gia Tân Trát thì không ngừng lau mồ hôi trán, sắc mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

Y Kha lại bước tới, cất tiếng, “Vương gia, ngài làm vậy thực là cố tình làm khó rồi! Hôm nay làm vậy là mệnh lệnh của Thiên Vu, nếu chúng ta xông vào cũng không thể coi là phá vỡ quy củ mà chỉ là phụng mệnh làm việc thôi!”

“Hay cho câu phụng mệnh làm việc! Vậy mà bản vương nhìn thế nào cũng thấy là cố tình gây sự.” Nụ cười lạnh trên môi Hách Liên Ngự Thuấn ngưng lại, biến thành vẻ âm lãnh tột độ, lan tràn tới tận đuôi lông mày của hắn, khiến gương mặt hắn toát ra sát khí đáng sợ.

Gương mặt Y Kha hơi tái đi, lộ rõ chút nao núng.

“Hách Liên Ngự Thuấn, ngươi rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi. Binh thư hiện đang giấu ở bên trong, ngươi sợ chúng ta lục soát ra nên mới tìm mọi cách cản trở phải không?” Vu Đan xem chừng đã mất kiên nhẫn, thô lỗ lên tiếng.

Một tiếng hừ lạnh lập tức bật ra khỏi khoé môi Hách Liên Ngự Thuấn, hắn nhìn hai kẻ trước mặt, lạnh băng cất lời, “Các ngươi khẳng định

là binh thư đang giấu ở trong đó?”

“Nếu không có, tại sao người lại khẩn trương như vậy?” Vu Đan lập tức gầm lên.

“Y Kha, người cũng nghĩ như vậy?” Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn lộ rõ sự khinh miệt, lạnh lùng hỏi tiếp.

Y Kha cũng chẳng đủ thông minh để cân nhắc một cách thấu triệt về mặt cùng suy nghĩ trong lòng Hách Liên Ngự Thuấn nên nghĩ một chút liền trả lời, “Xin Tả hiền vương phối hợp!”

“Được!” Hách Liên Ngự Thuấn thốt ra đúng một từ rồi giơ tay lệnh cho thị vệ trong phủ lui cả ra. Ánh mắt hắn lúc này lạnh lẽo tựa như đã quy tụ hết hàn khí trong trời đất, khiến người ta sợ hãi cực độ, “Bản vương có thể chấp thuận để các người vào trong, nhưng dù sao Cẩm lâu cũng không giống những nơi khác. Một khi hai người không điều tra ra được binh thư có ở trong đó, vậy thì định thế nào? Không phải định coi như không có chuyện gì đấy chứ?”

Y Kha nghe xong liền trầm giọng đáp lại, “Tả hiền vương nói vậy cũng có đạo lý, vậy không biết ý tứ của ngài là?”

“Bản vương là người trong sạch nên chẳng sợ gì cả. Các người cố tình muốn tra rõ ràng thì Cẩm lâu này cũng có thể mở cửa cho các người vào, nhưng một khi các người không tra soát ra được binh thư, đương nhiên phải trả giá một chút mới thoả đáng!” Hách Liên Ngự Thuấn thản nhiên cười nhẹ, dường như mọi chuyện đã được hắn định liệu từ trước.

“Vậy Tả hiền vương muốn thế nào?” Y Kha không khỏi âm thầm cười lạnh. Lát nữa tìm ra binh thư rồi, để xem Hách Liên Ngự Thuấn còn đắc ý được nữa không?

Sự biến hoá trong đáy mắt Y Kha hoàn toàn bị Hách Liên Ngự Thuấn miễn cảm nắm bắt được nhưng hắn không hề tỏ thái độ gì mà chỉ cười lạnh, “Thứ bản vương muốn rất đơn giản! Ấp Thành ở phía Đông Nam vừa bị lũ lụt, dân chúng thiếu lương thực, quan phủ lại không có cách nào cứu trợ thiên tai, nếu như hai người các người ở trong Cẩm lâu không tìm thấy binh thư, vậy thì đem một năm bổng lộc của hai người cùng các loại trân bảo trong phủ gửi đi cứu giúp nạn dân. Nhất là Y Kha, người chủ quản việc cất trữ lương thảo, chắc hẳn biết rõ cần bao nhiêu lương thực để chuyển đi Ấp Thành. Các người thấy sao?”

Vu Đan cùng Y Kha đồng thời sửng sốt đến ngây người.

Ấp Thành là chiến lợi phẩm Hung Nô giành được qua những lần chinh chiến, địa phận lại thuộc ngoại bang nên khi quan viên phụ trách nơi đó bẩm tấu tình hình lên Thiên Vu thì ông ta cũng không có hồi âm, cũng không phái người đến điều tra tình hình. Ấp Thành thuộc phạm vi cai quản của Y Kha, hắn thấy Thiên Vu không để tâm đến, đương nhiên cũng sẽ chẳng buồn quan tâm tới sự sống chết của dân chúng ở đó.

“Chuyện này....” Y Kha có chút chần chừ, suy nghĩ hồi lâu vẫn chưa dám quyết.

“Sao? Không dám cùng bản vương đánh cuộc?” Hách Liên Ngự Thuấn nở nụ cười đầy mỉa mai, ánh mắt nhìn bọn Vu Đan cũng cực kỳ thâm thúy.

Y Kha ngẩng đầu nhìn Hách Liên Ngự Thuấn, trong đầu âm thầm tính toán thiệt hơn nhưng đáng tiếc là hắn ta còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận thì Vu Đan đã nóng vội mở miệng, “Được! Ta đánh cuộc này với ngươi! Nhưng nếu chúng ta lục soát ra binh thư, ngươi định

sẽ thế nào?”

“Một khi lục soát tìm được binh thư ở Cấm lâu, bản vương nguyện ý giao ra vương vị Tả hiền vương này. Nhị vương tử người một lòng muốn lấy binh quyền thì cứ việc cầm lấy binh phù!” Hách Liên Ngự Thuấn lạnh lẽo buông lời cực kỳ nghiêm túc như thể đang lập quân lệnh trạng.

Sở Lăng Thường vừa nghe thì trong mắt liền tràn ngập sự kinh ngạc, trong đầu cũng hiện lên vô số câu hỏi.

“Được, quả nhiên thẳng thắn! Người đâu, vào Cấm lâu tra xét!” Vu Đan là mẫu người cực kỳ nôn nóng liền lập tức ra lệnh rồi tự mình dẫn binh đi vào.”

Hách Liên Ngự Thuấn đưa mắt nhìn Tân Trát một cái, ông ta cũng vội đi vào theo.

“Nhị vương tử...” Y Kha vừa muốn mở miệng ngăn cản thì đã không còn thấy bóng dáng Vu Đan đâu nữa rồi.

Lại nhìn đến vẻ mặt cực kỳ lạnh nhạt cùng bình tĩnh của Hách Liên Ngự Thuấn, nụ cười trên môi hắt lại toát ra vẻ quỷ dị của một âm mưu thâm sâu khó lường thì trong lòng Y Kha không khỏi dâng lên một sự cảnh giác cùng lo sợ sẽ có sai lầm gì xảy ra.

“Sao thế? Y Kha, ngươi còn không theo vào trong đi? Lỡ như bản vương động tay động chân gì thì phải làm sao?” Nụ cười trên môi Hách Liên Ngự Thuấn lại càng trở nên âm trầm đáng sợ.

Y Kha hơi nhú mày, không nói thêm lời nào rồi vội xoay người bước vào Cấm lâu.

Ánh mặt trời chính ngọ đem những tia nắng chói chang bao phủ lên người Hách Liên Ngự Thuấn khiến bộ trường bào khoác trên người hắn như toả ra một vòng hào quang chói lóa, thân ảnh cao lớn vẫn cực kỳ bình thản tựa như không có chuyện gì phát sinh.

“Ngự Thuấn!” Sở Lăng Thường có chút bất an, cúi đầu khẽ gọi hắn.

Hách Liên Ngự Thuấn xoay người ôm chầm nàng, cúi đầu khẽ thì thầm bên vành tai nhỏ xinh, “Yên tâm, không có chuyện gì đâu!”

Ánh mắt Sở Lăng Thường cũng theo câu nói này của hắn dần trở nên an tĩnh hơn. Nàng vẫn luôn tin tưởng hắn, không phải sao?”

Y Trĩ Tà cố tảng lờ sự mất mát đang dâng lên trong lòng, hít sâu một hơi rồi bước tới, khẽ hỏi, “Ngự Thuấn, ngươi có biết mình đang làm gì không? Rõ ràng biết bọn họ có sự chuẩn bị mà còn làm thế!”

“Đa tạ ngài đã tin tưởng ta như vậy!” Hách Liên Ngự Thuấn cong môi cười, đưa tay vỗ nhẹ lên vai Y Trĩ Tà, “Yên tâm đi! Ta chỉ muốn lấy đi chút trân bảo của hai kẻ tham lam đó mà thôi. Dù sao Ấp Thành cũng không thể bỏ mặc.”

“Ngươi muốn giữ Ấp Thành cho riêng mình?” Y Trĩ Tà bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Ấp Thành vốn là cái tên được đặt sau khi Hung Nô chiếm cứ nó, tên lúc trước của nó là Ban Hà, là một thành trì nằm ở ngoại biên Tây Vực. Thiên Vu Quân Thần sau khi chiếm cứ được nơi này cũng không để ý tới, dù sao nó cũng cách Mạc Bắc khá xa, dân chúng ở đó lại là dân bản xứ Tây Vực, ngôn ngữ bất đồng, không thông thuộc tập quán sinh sống, điều kiện cũng kém Mạc Bắc quá nhiều nên gần như đã bị lãng quên.

Y Trĩ Tà còn nhớ rõ lúc trước chính Hách Liên Ngự Thuấn theo Thiền Vu Quân Thần đánh hạ thành trì này, sau đó Thiền Vu đem Ấp Thành cho về phạm vi quản hạt của Hữu Cốc Lễ vương Y Kha. Không ngờ rằng hôm nay Hách Liên Ngự Thuấn lại chủ động đề cập đến Ấp Thành, thậm chí tình hình lũ lụt ở đó còn biết rõ ràng.

Điều này chỉ nói lên một mục đích chính là hấn muốn toà thành đó!

Nụ cười vẫn tràn ngập trên môi Hách Liên Ngự Thuấn, từng lời của hấn gần xuống vang lên rõ ràng bên tai Y Trĩ Tà.

“Bản vương muốn đâu chỉ là Ấp Thành? Còn có mạng của Vu Đan nữa!”

“Cái gì?”

Y Trĩ Tà kinh hoàng, thấp giọng hỏi lại, “Người điên rồi? Tâm tư của Thiền Vu đến giờ người còn không rõ hay sao? Đừng quên, vẫn còn Yên thị đứng ở phía sau Vu Đan!”

Hách Liên Ngự Thuấn không nói gì nữa mà chỉ vỗ vỗ vai Y Trĩ Tà. Thấy hấn chỉ cười mà không nói gì, trong lòng Sở Lăng Thường lại trào dâng sự lo lắng nhưng ý cười vẫn tràn ngập trong mắt hấn, nhìn về phía nàng còn mang theo sự sủng ái cực độ.

Sắc mặt Ổ Giai cùng Đề Nhã lộ rõ vẻ khó coi. Trong cảm nhận của bọn họ, Ấp Thành chẳng có gì quan trọng, thứ quan trọng nhất chỉ có một...là Hách Liên Ngự Thuấn!”

Thấy hấn dùng thái độ dịu dàng như vậy đối với Sở Lăng Thường, ánh mắt hai người bọn họ đồng thời trở nên âm u vô cùng.

Y Trĩ Tà khẽ chớp mắt che dấu đi sự xót xa trong đó, hạ giọng nói,

“Một khi đã như vậy, ta cũng đành theo phụng bồi. Đi thôi, xem trò vui một chút cũng hay!”

“Được!” Hách Liên Ngự Thuấn cất tiếng cười sang sảng, theo bản năng lại ôm ghì lấy Sở Lăng Thường

Quyển 5 - Chương 41: Muốn mạng của hấn

Cấm lâu cơ hồ cũng bị huỷ luôn.

Từng góc nhỏ nơi này đều bị lật tung lên cho đến khi thị vệ trưởng đem về mặt bất đắc dĩ bước tới bẩm báo không thu hoạch được gì thì cả Vu Đan và Y Kha đều ngây người, mãi lâu sau Vu Đan mới lên tiếng nổi, “Sao có thể như vậy?” Nói xong, hấn lại muốn tự mình lục soát.

Lần này, Y Kha vội ra tay ngăn cản hành động của Vu Đan. Lúc ở trước sân, hấn đã do dự không biết có nên nhận lời đánh cuộc với Hách Liên Ngự Thuấn hay không, không ngờ Vu Đan không cần suy nghĩ đã lập tức bước vào Cấm lâu như vậy. Vu Đan nóng vội muốn hướng về vị trí đã giấu binh thư lúc trước để tra soát, nhưng làm như vậy chẳng phải sẽ khiến mọi người biết rằng binh thư là do bọn hấn sắp xếp sẵn sao?

Vu Đan thấy vẻ mặt Y Kha có chút khác thường nên cũng hơi thu lại hành động của mình, khế siết chặt nắm tay.

Rốt cục binh thư đã đi đâu?

Đầu óc Y Kha lúc này hoàn toàn trống rỗng, rõ ràng hấn đã hạ lệnh cho thuộc hạ giấu binh thư vào trong Cấm lâu, nhưng hiện giờ dù có lục tung thêm lần nữa cũng chẳng thể thu hoạch được gì.

Cấm lâu này hoàn toàn không tìm thấy binh thư!

“Hai vị có tìm được thứ mình muốn hay không?” Tại cửa Cẩm lâu, thân hình cao lớn của Hách Liên Ngự Thuấn dựa vào khung cửa, trầm giọng hỏi.

Y Kha quay đầu lại, đến lúc nhìn thấy nụ cười trên môi Hách Liên Ngự Thuấn thì mới hoàn toàn tỉnh ngộ. Nhất định là hắn! Hắn đã sớm phát hiện binh thư giấu ở trong Cẩm lâu, cho nên tương kế tựu kế dẫn dụ bọn họ tiến vào chính là muốn mượn cơ hội phản kích lại.

Nhưng sao hắn có thể biết binh thư giấu ở đâu trong Cẩm lâu? Người mà Y Kha phái đi cũng có võ công cao cường, thân thủ nhanh nhẹn nên tuyệt đối sẽ không bị phát hiện, huống chi lúc đó Hách Liên Ngự Thuấn cùng Sở Lăng Thường còn ở trên đại điện.

Sắc mặt Vu Đan hết trắng lại đỏ, thậm chí còn bắt đầu run rẩy, trong lúc nhất thời không nói nổi lời nào.

Con người vốn thường như vậy, lúc đầu tưởng đã sớm thấy được kết quả, không ngờ tới tình hình lại đột ngột chuyển hướng. Tình huống thế này rất khó để điều chỉnh, giống như một người rõ ràng muốn đi tới chỗ cao, nhưng ngẩng đầu lên lại thấy những tầng cao vạn trượng phía trên đó, cho nên cảm giác hối hận cùng tuyệt vọng lập tức ủa tới.

Sở Lăng Thường cũng theo vào trong, nhìn thấy một màn này thì cũng thầm hiểu ra tất cả, nhưng trong lòng nàng lại không khỏi cảm thấy kinh hãi về sự thâm sâu của Hách Liên Ngự Thuấn. Thì ra hết thảy đều không qua khỏi kế hoạch của hắn.

“Hai vị còn cần điều tra nữa sao?” Hách Liên Ngự Thuấn đi vào trong Cẩm lâu, ngồi xuống ghế, buồn cười nhìn sắc mặt khác thường của bọn Vu Đan.

Vẻ mặt Y Kha lộ rõ sự xấu hổ. Dem sự kinh ngạc trong mắt đè nén lại, hấn hướng về phía Hách Liên Ngự Thuấn thi lễ, “Trong phủ quả thực không có binh thư, quấy rầy Tả hiền vương như vậy thực sự rất lấy làm xin lỗi!”

Hách Liên Ngự Thuấn nhú mày, “Tân Trát, sai người thu dọn lại Cẩm lâu cho tốt, để lộn xộn thế này còn ra thể thống gì nữa!”

“Vâng!” Tân Trát phấn chấn tuân lệnh, nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của Vu Đan ông ta lại càng cao hứng, lập tức lệnh cho hạ nhân vào thu dọn lại Cẩm lâu.

Ổ Giai cũng chạy vụt vào, không chút khách khí nhìn Vu Đan cùng Y Kha, lớn tiếng nói, “Này, các người tìm cũng tìm rồi, nếu không có thứ các người muốn tìm thì còn chờ gì mà không lập tức rời vương phủ? Chẳng lẽ còn chờ vương gia mở yến đãi các người sao?”

Vu Đan vừa muốn phát hoả lại bị Y Kha ngăn lại, hấn khẽ nở nụ cười dàn hoà, “Nếu đã không tra ra binh thư ở đây thì chúng ta cũng yên tâm. Thích khách vẫn phải điều tra tiếp, chúng ta lập tức trở về bẩm báo Thiên Vu!”

Nói xong, Y Kha lại có chút mất tự nhiên cất lời, “Hôm nay quấy rầy lâu như vậy thực có lỗi. Cáo từ!”

Nói xong, hấn lệnh cho bọn thị vệ rời đi, cũng ra ý bảo Vu Đan rời khỏi nơi này.

Sở Lăng Thường vẫn đứng ở cửa, hơi nghiêng người, mặt không chút thay đổi nhìn mọi chuyện phát sinh.

Y Trĩ Tà vẫn luôn đứng cạnh nàng, thấy vẻ mặt Y Kha đầy xấu hổ, Vu Đan thì đầy giận dữ thì ông ta lại quay sang nhìn Hách Liên Ngự

Thuấn. Hắn là người không dễ dàng từ bỏ ý đồ. Cho tới giờ, hắn cũng chưa bao giờ là người thiện lương nên có cơ hội nhất định phải báo thù.

Quả nhiên, lúc Y Kha cùng Vu Đan vừa muốn rời khỏi cửa Cẩm lâu thì...

“Đứng lại!” Một thanh âm có chút lười biếng vang lên từ phía sau.

Bọn Vu Đan liền dừng bước, Y Kha còn xoay người nhìn Hách Liên Ngự Thuấn.

“Lương thực cứu trợ thiên tai cho Ấp Thành hãy chuẩn bị cho tốt. Mấy ngày nữa, bản vương sẽ tự mình đến quý phủ của hai vị lấy mấy món trân bảo. Sự khăng khải giúp đỡ của các vị, bản vương thay mặt dân chúng Ấp Thành cảm tạ trước!” Thanh âm của Hách Liên Ngự Thuấn như thể ma quỷ vang lên đầy âm trầm, ngay cả tiếng cười cũng tràn ngập sự lạnh lẽo.

“Hách Liên Ngự Thuấn, ngươi đừng đắc ý! Ngươi...”

“Vu Đan, ngươi không phải tiểu hài tử, hắn là hiểu đạo lý thua cuộc phải chịu phạt!” Hách Liên Ngự Thuấn lập tức cắt ngang lời Vu Đan, đứng dậy, vững bước tiến lên, bàn tay to cũng mạnh mẽ vỗ lên vai Vu Đan, giọng nói trầm thấp chuyển thành âm lãnh.

“Muốn đấu cùng bản vương? Hai ngươi còn kém xa lắm! Lần sau dạy dỗ cho tốt thuộc hạ của mình đã, nếu không trộm gà không được còn mất thêm năm thóc.”

Vu Đan tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Toàn thân Y Kha khẽ run lên nhưng vẫn cố nén lại, cúi người nói,

“Hạ quan cáo lui!”

Hách Liên Ngự Thuấn cũng buông tay, không làm khó xử bọn họ nữa.

Lúc bóng dáng bọn Vu Đan đã khuất xa, ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn bắt đầu trở nên thâm trầm, hắc ám. Sắc mặt của hắn cũng trở nên lạnh lẽo, u tối đến dọa người.

“Oa....” Khi mặt trời ngả về tây, bóng dáng Thanh Tụ cũng theo đó đổ dài trên đường. Nha đầu này nhảy xuống xe ngựa, hướng về phía khói bếp bốc lên ở đằng xa hưng phấn kêu to, “Có người, phía trước có người!”

Kêu xong, Thanh Tụ lại quay đầu nhìn Dạ Nhai Tích đang hạ lệnh cho đội hộ tống dừng bước, cao hứng hỏi, “Sur huynh, chúng ta có phải sắp tới Bắc quốc rồi không?”

Dạ Nhai Tích cũng xuống ngựa, nhìn sắc trời, khoé môi hơi cong lên thành nụ cười, “Chúng ta đã ở biên giới Bắc quốc rồi, thêm một ngày đường nữa thì sẽ tới hoàng thành.”

“Hoàng thành? Vậy có phải em sẽ lập tức được nhìn thấy tiểu thư hay không?” Thanh Tụ kích động hỏi dồn.

Dạ Nhai Tích gật đầu, “Phải!”

Đã rất lâu bọn họ không có tin tức của Sở Lăng Thường, dường như nàng đã biến mất không để lại chút dấu vết vậy. Dọc đường đi, Dạ Nhai Tích đều không ngừng lo lắng, không biết liệu có xảy ra tình huống nguy hiểm nào không, đồng thời cũng hy vọng có thể thuận lợi

gặp được Sở Lăng Thường.

Thanh Tụ nghe xong liền hoa chân múa tay sung sướng, “Thật tốt quá, sắp được gặp tiểu thư rồi! Đúng rồi sư huynh! Hoàng thành là nơi như thế nào? So với thành Trường An thì sao? Có náo nhiệt không? Có chợ không? Có nhiều người không?”

Thanh Tụ liên tiếp hỏi một loạt vấn đề.

Ánh mắt Dạ Nhai Tích nhìn Thanh Tụ tràn ngập ý cười cùng sự thân tình hết như đang nhìn muội muội của mình, “Chờ muội đến đó không phải sẽ rõ ràng sao? Bắc quốc mặc dù không náo nhiệt như Trung Nguyên nhưng cũng rất cường thịnh, dân chúng thân thiện, cuộc sống rất tự tại!”

Bất giác, Dạ Nhai Tích lại nhớ tới thời gian ở Hung Nô trước kia. Không biết lần này tới Hung Nô sẽ ở lại bao lâu, có lẽ chỉ vài ngày, có lẽ...là cả đời.

Bóng dáng Thanh Tụ trước mặt Dạ Nhai Tích dần biến đổi, trở thành một thân hình nhỏ nhắn nhưng có chút tĩnh lặng đầy cảm xúc.

Nam Hoa, dường như đã ở rất gần.

Ngồi trên xe ngựa, Hoa Dương cũng không chịu yên lập tức vén màn lên, nhú mào nhìn về phía Dạ Nhai Tích lên tiếng, “Không cần đi tiếp nữa, bản công chúa đã mệt rồi!”

Quyển 5 - Chương 42: Gặp gỡ ở Bách Lý

Dạ Nhai Tích cũng không chút để ý đến Hoa Dương bởi cô ta cũng đối xử không chút khách khí với mọi người. Sau chuyện phát sinh lần trước, Hoa Dương lại trở về với vẻ kiêu ngạo hống hách, chỉ cần nghĩ tới đã khiến người ta bực mình.

Cho nên suốt chặng đường, Thanh Tụ cũng không hề nhàn rỗi mà có thể cùng Hoa Dương công chúa đấu khẩu mấy câu. Lúc đầu, Dạ Nhai Tích còn lên tiếng khuyên nhủ nhưng về sau thì cũng mặc kệ. Một người thì rảnh rỗi thừa thời gian, một người thì phải gả xa tận Hung Nô, cả đời cũng không thể ở bên cạnh người trong lòng mình cho nên đấu khẩu cũng là cách tốt để giải toả căng thẳng.

Vì thế, cảnh tượng quen thuộc mỗi ngày đều lặp lại...

“Này, cô lại kêu la cái gì nữa? Ngồi trong xe ngựa cũng kêu mệt, vậy cô ra ngoài cưỡi ngựa cùng thị vệ đi? Bọn họ chẳng phải càng mệt hơn hay sao?” Thanh Tụ chạy vụt tới trước Hoa Dương công chúa, xoay người nói lớn.

Hoa Dương công chúa ghét nhất việc nhìn thấy Thanh Tụ bởi cứ nhìn thấy nha đầu này thì cô ta lại nghĩ tới Sở Lăng Thường. Xem ra cô ta cùng Sở Lăng Thường có mối thù hận từ kiếp trước, kiếp này lại tiếp tục tái khởi. Cho dù Sở Lăng Thường không có ở đây thì nha hoàn Thanh Tụ kia vẫn cứ thay chủ nhân tiếp tục tra tấn cô ta.

Nhưng, nếu không mở miệng phản bác lại thì cô ta đã không phải là Hoa Dương công chúa.

“Xú nha đầu, ngươi ồn ào cái gì? Còn dám hô to gọi nhỏ với bản công chúa thì cẩn thận cái miệng của ngươi đó. Ta sẽ kêu người khâu nó lại!”

“Khâu miệng? Cô nghĩ rằng ta sợ cô sao?” Thanh Tụ cười cực kỳ khoa trương, hai cánh tay cũng vung lên bày ra bộ dạng hung dữ, “Đợi đến hoàng thành, ta cùng sư huynh đem cô ném vào cung, cho cô cả ngày đối mặt với gã nhị vương tử vừa già vừa xấu kia, để xem lúc đó còn có ai coi cô là bảo bối?”

“Ngươi....nói bừa! Ngươi cho là đến hoàng thành rồi thì sẽ không sao ư? Ngươi là hồi môn theo ta đến Hung Nô, ta không rời được khỏi đó, ngươi cũng đừng mơ tưởng nhìn thấy chủ nhân của mình.”

“Ay da...” Thanh Tụ dường như đã quen với những lời kiêu này nên khẽ phất tay áo, “Công chúa à, ta thấy cô nên đổi cách thức uy hiếp khác đi thì hơn. Mấy ngày nay cứ cãi nhau là cô mượn mấy lời này ra uy hiếp ta, có ích sao? Ta tốt bụng nói cho cô biết, cô là cô, ta là ta.” Nói xong, Thanh Tụ liền giơ tay vẫy mấy nha hoàn lại, “Cô nhìn cho kỹ đi, bọn họ mới là nha hoàn hồi môn của cô. Ta thì không phải, ta chẳng qua theo sư huynh đến tìm tiểu thư nhà ta thôi!”

Sắc mặt Hoa Dương công chúa liền trở nên rất khó coi.

Dạ Nhai Tích lúc này mới than nhẹ một tiếng, nhìn hai nữ nhân đang cãi nhau kia, khẽ lên tiếng, “Đủ rồi, đừng ồn ào nữa!”

“Sư huynh...”

Thanh Tụ còn chưa kịp nói xong đã thấy một con khoái mã từ đằng xa phi tới, trên lưng mang theo một bóng dáng lẻ loi có chút lạc lõng giữa đoàn hộ tống. Nhìn thấy Dạ Nhai Tích người đó nhanh nhẹn

nhảy xuống ngựa, sai bước tiến về phía đoàn hộ tống.

Ánh mắt Dạ Nhai Tích cũng sáng ngời, bước nhanh lên trước gặp người kia thì cả hai đều cất tiếng cười ha ha, đưa tay vỗ vai nhau cực kỳ thân thiết.

Người tới không phải ai khác, chính là Thuần Mông.

Thuần Mông lúc trước có quen biết Dạ Nhai Tích cho nên lần này gặp lại mới càng cao hứng như vậy.

Dạ Nhai Tích tươi cười cất tiếng hỏi, “Thuần Mông, sao có thể là người?”

“Thiên Vu biết đội hộ tống công chúa đã đến gần với hoàng thành nên đặc biệt sai người tới trước Bách Lý nghênh đón. Thiên Vu ở tại hoàng thành đã sớm chuẩn bị yến tiệc rồi. Khi ta biết ngài là tướng quân hộ tống công chúa, liền không chút do dự xin được tới Bách Lý này đón tiếp. Hôm nay trời cũng đã muộn, phía trước lại có khách điểm, vừa vặn chúng ta có thể nâng ly ôn chuyện.” Thuần Mông cười nói, lại hướng về phía chiến mã của mình ra ám hiệu, chiến mã lập tức chạy tới bên cạnh để Thuần Mông vươn tay lấy bầu rượu rồi giơ lên, “Rượu ngon cũng mang đến rồi đây!”

Dạ Nhai Tích khẽ cười nhẹ. Vốn thích tích tình sáng khoái của người Hung Nô nên Dạ Nhai Tích cũng lập tức nhận lời, “Được, đêm nay không say không về!”

“Còn em nữa, có thể mang em theo không?” Thanh Tụ dọc đường đi theo Dạ Nhai Tích, cũng học được không ít tiếng Hung Nô, đương nhiên nghe hiểu bọn họ nói gì nên cũng cực kỳ cao hứng.

“Vị này là...” Thuần Mông ngăn người khi thấy một nữ tử Trung

Nguyên nói tiếng Hung Nô tốt như vậy.

Thanh Tụ vừa định trả lời thì Dạ Nhai Tích đã mở miệng trước, “Đó là người thân của tại hạ, lần này cùng tại hạ theo đoàn hộ tống tới Hung Nô.”

Trong lòng Thanh Tụ lại lần nữa dâng tràn sự cảm động. Tuy vẫn biết sư phụ cùng sư huynh không coi mình là nha hoàn, nhưng nghe được những lời này từ miệng sư huynh thì thực cảm thấy ấm áp.

Hoa Dương công chúa ở một bên nghe xong liền cười nhạo, “Nha hoàn vẫn cứ là nha hoàn, còn nói người thân cái gì chứ? Nực cười, chủ tớ không phân rõ, coi chừng để người ta nhạo báng!”

Thanh Tụ quay đầu giận dữ trừng mắt nhìn Hoa Dương, sau đó bất bình quay sang Dạ Nhai Tích, “Sư huynh, huynh thực không nên dạy cô ta tiếng Hung Nô.”

Dạ Nhai Tích chỉ cười cười, cũng không để ý đến mấy lời của Hoa Dương mà chỉ nhẹ giọng an ủi Thanh Tụ, “Hoàng thượng sở dĩ để ta hộ tống còn có nguyên nhân chính đó là muốn ta dạy công chúa ngôn ngữ của Hung Nô, đây cũng là chức trách của ta.”

“Hừ, huynh xem bộ dạng cô ta kìa!” Thanh Tụ khó chịu càu nhàu.

Dạ Nhai Tích vẫn nở nụ cười ôn hòa, thấy Thuần Mông tròn mắt nhìn một màn này thì đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, vội lên tiếng hỏi, “Thuần Mông, người ở hoàng thành, lại đi theo bên cạnh Tả hiền vương, vậy có gặp qua sư muội Sở Lăng Thường của ta không?”

Thuần Mông gật đầu, “Sở cô nương? Ha ha, có gặp...Lúc trước ta cũng không biết cô nương ấy là sư muội của ngài, còn tưởng là vị công tử tuấn tú nhà ai nữa chứ.”

Hai mắt Dạ Nhai Tích sáng ngời lên, Thanh Tụ bên cạnh thì cực kỳ kích động, không chút e dè kéo tay áo Thuần Mông, gấp gáp hỏi, “Thật sao? Người thật sự gặp tiểu thư nhà ta? Tiểu thư có khoẻ không? Có kẻ nào bắt nạt tiểu thư không? Tiểu thư...tiểu thư hiện ở nơi nào?”

“Sở cô nương rất khoẻ, hiện đang ở tại phủ của Tả hiền vương. À, đúng rồi...” Thuần Mông vỗ vỗ đầu, sang sảng cười, “Ngày mừng năm này chẳng những là ngày nhị vương tử cùng công chúa Đại Hán hoà thân, còn là ngày đại hôn của Tả hiền vương cùng Sở cô nương nữa. Đến hôm đó, hai người nhất định sẽ được gặp.”

“Cái gì?” Cả ba người đồng thanh kêu lên. Một người là Dạ Nhai Tích, một người là Thanh Tụ, một người khác là Hoa Dương công chúa, trong đó tiếng hét của Hoa Dương chói tai nhất.

“Máy người...” Thuần Mông bất giác ngây người, “...làm sao vậy?”

Dạ Nhai Tích không nói gì nữa nhưng mi tâm hơi nhíu lại, trên gương mặt lộ rõ vẻ khó hiểu cùng suy tư.

Cấm lâu, cuối cùng cũng khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Bên trong Cấm lâu, có ba người đang ngồi là Hách Liên Ngự Thuần, Sở Lăng Thường cùng Y Trĩ Tà.

Ổ Giai đã bị Tân Trát kéo đi, Đề Nhã thì phiền phức hơn một chút nhưng cuối cùng vẫn bị Hách Liên Ngự Thuần lạnh lùng đuổi đi. Lúc rời đi, hai mắt cô ta vẫn tràn ngập thống hận nhìn chằm chằm Sở Lăng Thường. Có thể dễ dàng nhận ra cô ta không hề muốn hoà hảo

với nàng, mọi chuyện trước đây cô ta làm đều là giả, và đến giờ đã không còn che đậy nguy trạng nữa.

“Người đã sớm biết binh thư giấu bên trong Cẩm lâu?” Y Trĩ Tà nhấp một ngụm trà rồi nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn.

“Đúng vậy!” Hách Liên Ngự Thuấn cũng không có ý che giấu, đem mọi chuyện phát sinh đêm đó kể cho Y Trĩ Tà nghe, đồng thời cũng nói ra âm mưu mà bọn Vu Đan đang trù tính.

Y Trĩ Tà nghe xong, bàn tay to liền đập xuống bàn đánh rầm một cái, đôi mắt vốn ôn hoà cũng loé lên tia giận dữ, “Những kẻ đó làm chuyện thật đáng hận, thật sự không thể tha thứ!”

Quyển 5 - Chương 43: Sát khí ngút trời

Nụ cười âm lãnh cũng lan tràn trên môi Hách Liên Ngự Thuấn, hắc quả thực không có ý nghĩ buông tha cho những kẻ đó.

“Thương thế của ngươi thế nào rồi? Hôm nay trên triều, người sáng mắt đều có thể nhìn ra Vu Đan đang cố ý thử phản ứng.” Y Trĩ Tà lo lắng nhìn hắn.

“Cũng nhờ có Lăng Thường!” Hách Liên Ngự Thuấn nói xong, quay đầu cười nhìn Sở Lăng Thường, đáy mắt tràn ngập tình yêu.

Sở Lăng Thường khẽ cúi đầu nhưng bờ môi anh đào cũng hơi cong lên. Có trời biết, vừa nãy nàng khẩn trương đến độ nào.

Y Trĩ Tà có thể nhìn ra mọi chuyện nhưng cũng cố gắng che đi sự chua xót trong mắt, nở nụ cười thản nhiên.

“Vậy binh thư giờ ở đâu?” Sở Lăng Thường khẽ chuyển đề tài.

“Binh thư, đương nhiên sẽ để Thiên Vu tìm lại được.” Hách Liên Ngự Thuấn cười nói, “Lần này ông trời cũng giúp ta, có trách thì bọn chúng tự trách mình tay chân vụng về mà thôi. Nếu ông trời đã cho ta cơ hội, vậy thì ta đương nhiên phải nắm lấy cơ hội rồi.”

“Cho nên ngươi mới muốn bọn họ giao nộp cống phẩm? Cũng là mượn cơ hội để Thiên Vu phát hiện ra binh thư?” Y Trĩ Tà thở dài.

“Một công đôi việc, có gì không thể chứ? Mấy năm nay bọn chúng vơ

vết không ít cống phẩm, nay dùng cho nạn dân cũng chẳng có gì quá đáng.” Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn tràn ngập vẻ hắc ám khiến người ta sợ hãi, “Về phần...Vu Đan, nếu hắc bất nhân, cũng đừng trách ta bất nghĩa.”

Vu Đan có thể phái người đem binh thư giấu vào trong phủ của hắc, hắc đương nhiên cũng có thể noi theo đó mà làm.

Y Trĩ Tà nghĩ một chút rồi lên tiếng, “Cho dù Thiên Vu biết rõ chân tướng thì sao chứ? Thiên Vu sẽ không phế bỏ Vu Đan đâu, dù sao hắc cũng là do Yên thị sinh ra.”

Hách Liên Ngự Thuấn hơi nheo mắt, dường như cũng có chút suy tính.

Bàn tay cầm chén trà của Sở Lăng Thường khẽ run lên, nàng ngẩng đầu nhìn hắc, hắc thật sự muốn mạng của Vu Đan sao?

Y Trĩ Tà thấy nàng có phản ứng lạ vội hỏi thăm, “Lăng Thường, có chuyện gì vậy?”

Hách Liên Ngự Thuấn cũng quay đầu nhìn nàng.

Than nhẹ một tiếng, ánh mắt nàng cũng nhuốm một chút lo lắng, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói, “Vu Đan, không thể giết!”

“Lăng Thường, nàng nói cái gì?” Hách Liên Ngự Thuấn nghe vậy liền nhíu mày, ngữ điệu cũng trở nên âm trầm.

Sở Lăng Thường liền ngẩng lên đáp, “Cung mệnh của Vu Đan có cửa tử là thực, nhưng không phải chết vì bị sát thương mà vì ốm đau, đây cũng là vận mạng của hắc.”

Y Trĩ Tà cùng Hách Liên Ngự Thuấn nghe xong chỉ cảm thấy kinh ngạc, nhưng không hề phản bác lời của nàng. Bọn họ biết rõ bản lĩnh của nàng, xem thiên mệnh là việc nàng am hiểu nhất, cho nên nếu nàng đã nói vậy thì sự tình sẽ là như thế.

Thật lâu sau...

“Lăng Thường, cô nương đã có thể nhìn ra sự sinh tử của hắc, vậy có nhìn ra hắc có mệnh ngồi lên ngôi vị thái tử hay không?” Y Trĩ Tà chủ động hỏi.

Sở Lăng Thường trầm mặc không nói, chỉ chớp nhẹ hàng mi.

Thấy nàng không trả lời, Hách Liên Ngự Thuấn liền kéo lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, dịu dàng nói, “Không hề gì, không muốn nói thì đừng miễn cưỡng.”

“Không phải!” Trái tim Sở Lăng Thường khẽ nhói lên rồi cất tiếng thờ dãi, “Thật ra ta cũng muốn giúp mọi người, nhưng người trong cuộc thường không cam chịu số phận. Sinh tử của Vu Đan ta cũng chỉ có thể dựa vào tướng mạo cùng số mệnh để đoán. Sư phụ đã từng nghịch thiên sửa mệnh cho ta, cho nên đối với những người có liên quan đến ta, tương lai vận mệnh đều bị ảnh hưởng, ta không dám tự tiện suy tính tương lai vận mệnh của người khác, chỉ sợ làm lẩn mà hỏng việc.”

Hách Liên Ngự Thuấn lần đầu tiên nghe nói đến chuyện nghịch thiên sửa mệnh, kinh ngạc hỏi lại, “Nói như vậy, vận mạng của con người có thể nghịch ý trời mà sửa lại?”

“Lúc đó sư phụ không đành lòng thấy ta mất mạng nên mới bất đắc dĩ làm vậy. Ngay cả lão nhân gia người cũng không biết sau khi sửa mệnh thì mọi chuyện sẽ ra sao?” Nàng lại nghĩ tới Hàn Thiên Tử, cổ

họng đắng nghét lại.

Y Trĩ Tà vội vàng hỏi, “Không phải vừa rồi cô nương đã nhìn ra sinh tử của Vu Đan sao?”

“Vận mạng của con người đã hình thành khi họ vừa sinh ra, nên chỉ có thể nhìn vào tướng mạo để đoán định, Về phần mạng của hắc có thể sửa lại hay không, ta không dám vọng tưởng đoán nhiều. Nhưng nếu hắc đã định sẽ chết vì đau ốm vậy mọi người cũng không cần làm gì cả.”

Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn loé lên đầy lạnh lùng, “Không, Vu Đan không thể sống lâu thêm dù chỉ một ngày!”

“Ngự Thuấn...”

“Lăng Thường, ta mặc kệ có thể nghịch thiên sửa mệnh hay không, tóm lại, ta tuyệt đối không cho phép sự tình như hôm nay phát sinh thêm lần nữa.” Hách Liên Ngự Thuấn đứng dậy, mặt tràn ngập lãnh khí, “Cho dù mệnh hắc đã định, ta cũng muốn nghịch ý trời.”

Một hồi run rẩy lập tức dâng lên trong lòng Sở Lăng Thường.

Y Trĩ Tà nghĩ một lúc rồi mới lên tiếng, “Ngự Thuấn, lần này hãy đem Ấp Thành thu về đã, chuyện diệt trừ Vu Đan, ta muốn bàn kỹ hơn một chút.”

“Mùng năm là ngày tốt nhất!” Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn chợt loé lên tia khát máu.

Sở Lăng Thường giật mình ngẩng lên nhìn hắc. Mùng năm, lại là mùng năm, hắc định động thủ vào ngày đại hôn hay sao?

“Ngự Thuấn, người đang nói cái gì? Mừng năm là ngày đại hôn của người!” Y Trĩ Tà cũng cực vì khó hiểu, đứng dậy hướng về phía hắn hỏi lại.

Hách Liên Ngự Thuấn quay đầu nhìn Sở Lăng Thường rồi đi tới trước mặt nàng, cúi người xuống, hai tay đặt lên thành ghế mà nàng đang ngồi, dịu dàng nói, “Lăng Thường, đừng hiểu lầm, ta chỉ không muốn để hắn lại làm tổn thương đến nàng nữa mà thôi. Nàng đừng quên, hắn là người độc sát sư phụ nàng.”

“Người định làm gì?” Nàng cúi đầu hỏi.

“Ta nói rồi, lấy gậy ông đập lưng ông!” Hắn gằn từng tiếng nói.

Y Trĩ Tà thì không tỏ ra tán đồng, “Mừng năm đại hôn có quá nhiều người, sẽ rất nguy hiểm. Ngự Thuấn, người...”

“Ta sẽ giúp hắn!” Sở Lăng Thường lảng lảng lên tiếng, lại ngược lên nhìn Hách Liên Ngự Thuấn không chớp, “Cho dù người làm gì, ta đều tận sức giúp người!”

Hách Liên Ngự Thuấn kim lòng không được lại kéo lấy nàng ôm ghì vào trong ngực, hồi lâu không rời.

Vùi trong vòm ngực rộng, Sở Lăng Thường hít sâu hơi thở của hắn, nếu có thể nghịch thiên sửa mệnh, vậy sao nàng không vì hắn mà sửa lại mạng số. Cho dù có một ngày thật sự bị trời phạt, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Y Trĩ Tà lo lắng nhìn hai người họ, đáy mắt lộ rõ sự đau đớn, nắm tay nắm lại rồi buông lỏng.

Trong phủ Hữu Cốc Lễ vương, không khí ngột ngạt phi thường.

Vu Đan ngồi trên ghế, đè nén uất khí hồi lâu rồi đột nhiên đập bàn tức giận, “Làm sao có thể? Binh thư rốt cuộc đang ở đâu? Hách Liên Ngự Thuấn sao có thể phát hiện ra binh thư?”

Y Kha vốn bình tĩnh hơn Vu Đan nên nghĩ một chút rồi mới lên tiếng, “Nhị vương tử hãy bình tâm một chút. Nói như vậy thì Hách Liên Ngự Thuấn đã biết chuyện vừa rồi là do chúng ta bày ra!”

“Cái gì? Vậy phải làm sao bây giờ? Một khi hắc hãm báo phủ vương...” Vu Đan bắt đầu trở nên hoảng loạn, “...hắc nhất định sẽ không tha cho ta, hắc hận đến mức muốn thấy ta chết mà.”

“Tôi thấy Hách Liên Ngự Thuấn chưa chắc đã bẩm báo Thiên Vu.” Y Kha phân tích, “Nếu hắc có đủ chứng cứ thì đã sớm đưa cho Thiên Vu rồi, cần gì phải chờ để chúng ta lục soát phủ.”

“Y Kha, hết thảy đều là âm mưu của hắc, hắc muốn lấy hết trân bảo của chúng ta cứu trợ thiên tai cho Ấp Thành, hắc muốn diệt trừ vây cánh bên cạnh ta.”

Trân bảo đều là do quan viên các nơi cùng quý tộc ngoại bang dâng tặng, một một món đều có tên tuổi riêng cho nên chỉ cần dựa vào món trân bảo đó là có thể tra ra người đã từng tặng nó. Vì vậy, thứ Hách Liên Ngự Thuấn muốn đâu chỉ là số trân bảo kia?

Quyển 5 - Chương 44: Mưu thâm kế độc

Sắc mặt của cả hai đều cực kỳ nghiêm trọng như thể có tảng đá nặng ngàn cân đang đè chặt trên ngực họ.

Một lúc lâu sau, Y Kha mới lệnh cho quản gia kêu gã thủ hạ đã đột nhập hoàng thành đêm trước vào. Gã thuộc hạ bước vào trong vội quỳ một gối xuống chờ sai bảo.

“Bình thư rốt cuộc là người giấu ở đâu?” Y Kha lập tức hỏi thẳng vào trọng tâm.

Lúc đầu, Y Kha cũng có suy nghĩ là gã này đã bị Hách Liên Ngự Thuấn mua chuộc, nhưng suy nghĩ kỹ thì lại thấy đó là khả năng cực kỳ nhỏ bởi Hách Liên Ngự Thuấn không có đủ thời gian để làm việc đó. Cho nên nghĩ đi nghĩ lại, Y Kha vẫn quyết định hỏi cho rõ ràng.

Gã thuộc hạ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Y Kha, vội vàng trả lời, “Vương gia, thuộc hạ quả thực đã đem bình thư giấu ở thư phòng trong Cẩm lâu.”

Vu Đan tiến lên, sắc mặt cực kỳ âm trầm nhìn gã thủ hạ, “Nhìn dáng vẻ của hắn thì chắc chắn đã bị Hách Liên Ngự Thuấn phát hiện.”

Y Kha dường như cũng nghĩ như vậy nên khẽ gật đầu.

Gã thuộc hạ vừa nghe liền ngây người, vội vàng phân trần, “Nhị vương tử, vương gia, lúc thuộc hạ lẻn vào Cẩm lâu thì bốn phía xung quanh đều không có ai cả...”

“Chuyện này không liên quan đến người. Tóm lại, nhiệm vụ của người đã hoàn thành.” Y Kha lập tức ngắt lời gã thuộc hạ, hơi thở của hắn ta vẫn rất ổn định khiến người ta không hề cảm nhận chút tức giận nào trong đó. Nói xong lời này, hắn liếc mắt với quản gia một cái.

Quản gia khẽ gật nhẹ rồi tiến lên, lấy một cái túi đưa cho gã thuộc hạ kia. Gã thuộc hạ vừa mở túi ra thấy bên trong toàn là vàng nén lấp lánh chói mắt thì cực kỳ mừng rỡ, vội dập đầu cảm tạ.

“Chỉ cần một ngày còn chưa tìm lại được binh thư thì chuyện này sẽ vẫn còn tiếp tục bị điều tra. Để tránh đêm dài lắm mộng, người cầm số vàng này rời khỏi Hung Nô, đi càng xa càng tốt.” Y Kha chậm rãi lên tiếng.

Gã thuộc hạ cảm kích đến rớt nước mắt, dập đầu cảm tạ ân đức thêm một lần nữa rồi đứng dậy.

“Đưa hắn ra ngoài!” Y Kha quay sang dặn quản gia.

Quản gia lập tức nhận lệnh, đưa gã thuộc hạ kia rời đi.

Trong phủ lại khôi phục sự an tĩnh ban đầu.

Tâm tình Vu Đan có chút nóng nảy, hắn đứng dậy đi qua đi lại hồi lâu rồi đột ngột lên tiếng, “Hách Liên Ngự Thuấn đã nói rõ ràng rằng hắn sẽ đích thân đến phủ lấy trân bảo. Ông nói xem, hắn có thể nhân cơ hội đó để hãm hại ta hay không?”

Y Kha nặng nề thở dài, đôi mắt cũng híp lại, “Hách Liên Ngự Thuấn là người có thù phải trả, đó là chuyện không khó để tưởng tượng ra.”

“Vậy phải làm sao? Ta nên làm gì bây giờ?” Vu Đan đã trở nên cực kỳ bồn chồn, lông mày cũng chau chặt lại.

“Nhị vương tử, hiện giờ Sở Lăng Thường cùng Hách Liên Ngự Thuấn đứng chung một phía, người chúng ta cần đề phòng đâu chỉ có mình Hách Liên Ngự Thuấn.”

Toàn thân Vu Đan hơi run lên, hai mắt cũng đột ngột trừng lên, “Đúng vậy! Ta nhớ Sở Lăng Thường đã từng đảm bảo với Thiển Vu rằng cô ta có thể tra ra thích khách. Nếu hiện giờ cô ta đã nghi ngờ chúng ta thì cô ta nhất định sẽ liên hợp với Hách Liên Ngự Thuấn để đối phó với chúng ta.”

“Tôi đã nghĩ đến điều này, cho nên chỉ có người chết mới không thể đối chứng.” Y Kha hơi siết tay lại thành nắm đấm.

Vu Đan sững sốt hỏi lại, “Vậy là có ý gì?”

Hắn còn đang kinh ngạc thì đã thấy quản gia trở lại, hướng về phía Y Kha gật đầu một cái rồi đứng sang một bên. Vu Đan nhanh chóng liếc mắt nhìn thì phát hiện ra ống tay áo của quản gia còn dính một chút máu.

Y Kha theo ánh mắt của Vu Đan nhìn về phía quản gia rồi chau mày, “Đem y phục đang mặc thiêu huỷ đi!”

“Vâng, vương gia!” Lúc này quản gia mới phát hiện ống tay áo mình dính máu liền tuân lệnh rồi vội vàng lui ra ngoài.

Tâm tình Vu Đan có chút hoảng loạn, đi tới trước mặt Y Kha rồi nhìn theo bóng lưng quản gia.

“Hắn....hắn....”

“Nhị vương tử, trên đời này chỉ có một loại người có thể giữ bí mật tới cùng và không bị mua chuộc, đó chính là người chết. Hách Liên Ngự Thuấn cùng Sở Lăng Thường một khi muốn điều tra thì nhất định sẽ tra ra hắc. Để ngăn ngừa hậu họa, hắc không nên sống trên đời này nữa.” Y Kha cất tiếng nói đầy âm độc.

Vu Đan khẩn trương nuốt nước miếng, còn khẽ đưa tay lên xoa đi mồ hôi trán.

“Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao?”

Mi tâm của Y Kha hơi nhíu lại, dường như đang tính toán chuyện gì đó. Suy nghĩ một lúc, hắc ta mới quay đầu nhìn Vu Đan, “Công chúa Đại Hán sắp tới hoàng thành, hôn lễ của nhị vương tử cũng sắp tới rồi. Thiên Vu có ý muốn nhị vương tử hoàn thành chuyện hoà thân, mục đích chính là để ngài có thể công khai tranh đoạt ngôi vị thái tử. Hách Liên Ngự Thuấn có thể cũng nghĩ tới điểm này cho nên ở ngày hôn lễ hắc nhất định sẽ có hành động. Chi bằng vào ngày đại hôn, chúng ta ra tay trước để khống chế đại cuộc.”

“Mùng năm không phải sắp tới rồi sao?” Vu Đan kinh hãi hỏi lại.

“Nhị vương tử, ngài cho rằng Hách Liên Ngự Thuấn sẽ cho mình bao nhiêu thời gian để chuẩn bị? Ngài không giết hắc, hắc sẽ giết ngài!” Y Kha bình tĩnh phân tích tình hình.

“Giết Hách Liên Ngự Thuấn? Không, không, đây là chuyện tuyệt đối không thể!” Cho dù nghĩ, Vu Đan cũng chưa từng dám nghĩ tới chuyện này. Mặc dù hắc rất hận Hách Liên Ngự Thuấn nhưng chưa từng có ý nghĩ muốn giết hắc mà chỉ muốn khiến hắc bị thất sủng mà thôi.

“Y Kha, Hách Liên Ngự Thuấn nắm binh quyền trong tay, ta căn bản không giết được hắn. Một khi giết hắn, thuộc hạ dưới quyền hắn sẽ lập tức mưu phản, đến lúc đó, mạng của ta cũng khó giữ được.”

Y Kha giờ tay đặt lên vai Vu Đan, “Không, ngài hiểu lầm ý ta rồi. Hiện giờ Hách Liên Ngự Thuấn một lòng si mê Sở Lăng Thường. Chúng ta giết Sở Lăng Thường, đối với hắn sẽ là sống không bằng chết. Ngài cũng nhìn thấy hắn nhiều lần ra mặt bảo vệ Sở Lăng Thường, thậm chí ngay cả trước mặt Thiên Vu cũng không kiêng dè. Thiên Vu có thể vì yêu thương hắn mà bỏ qua một lần, hai lần nhưng tuyệt đối không thể nhẫn nại mãi. Sở Lăng Thường chết rồi, Hách Liên Ngự Thuấn sẽ chẳng khác nào một cái xác sống, đến lúc đó chúng ta ở trước mặt Thiên Vu tâu lên rằng hắn không có lòng dạ nào quản lý quân vụ. Như vậy, Thiên Vu dù không muốn tước binh quyền của hắn cũng không được nữa.”

Vu Đan ngồi xuống ghế, bàn tay nắm chặt lại khiến các khớp xương kêu răng rắc. Hắn suy nghĩ một lúc rồi mới đáp lại, “Cho dù giết Sở Lăng Thường rồi thì chỉ dựa vào sức của hai chúng ta cũng khó có thể làm được chuyện lớn như vậy. Đừng quên Thiên Vu vẫn luôn cảm thấy áy náy đối với Hách Liên Ngự Thuấn.”

Sắc mặt Y Kha cũng dịu lại đôi chút, khẽ cất tiếng cười âm hiểm, “Dĩ nhiên không thể chỉ có hai chúng ta. Tước đi binh quyền của Tả hiền vương đâu phải chuyện nhỏ, đương nhiên phải cần có trọng thần phối hợp mới được. Nhị vương tử chẳng lẽ quên Trâu Luân rồi sao?”

“Trâu Luân?” Vu Đan sững sốt kêu lên, “Ông muốn lợi dụng lão ta? Lão ta sao có thể giúp chúng ta chứ?”

Trâu Luân là quân phụ của Hung Nô, tương đương với vị trí cố mệnh đại thần tại Hán cung. Ông ta đã từng theo chân Lão Thiên Vu đi chinh chiến giành thiên hạ. Đến khi Thiên Vu Quân Thần lên nắm

quyền, Trâu Luân cũng phò tá hơn mười năm rồi mới cáo lão quy ẩn nhưng quan tước của ông ta vẫn còn, quyền uy của ông ta vẫn còn, hơn nữa lời nói của ông ta ở trên triều đình rất có trọng lượng.

Trâu Luân có một con trai là Khách Tra, ở trong triều cũng nắm giữ một vị trí quan trọng. Vị trí này khá đặc thù, cũng có thể coi là phụ tá của Thiên Vu. Bởi cả đời được tập tước nên uy quyền của ông ta so với Tả hiền vương có thể nói là khó phân cao thấp. Tuy không nắm binh quyền trong tay, nhưng lời nói của Khách Tra cũng rất có uy.

Một chuyện quan trọng nữa là Trâu Luân chính là tổ phụ của Đề Nhã, Khách Tra cũng chính là phụ thân của cô ta.

Y Kha luôn là kẻ giỏi về việc tính toán tỉ mỉ, mọi chuyện đều muốn suy tính cho kỹ lưỡng rồi mới thực hiện. Nghe Vu Đan nói vậy, hắn liền cất tiếng cười lạnh, "Trâu Luân thương yêu nhất là Đề Nhã quận chúa, cũng biết người trong lòng Đề Nhã là Hách Liên Ngự Thuấn. Mừng năm là ngày mà Hách Liên Ngự Thuấn cùng Sở Lăng Thường đại hôn, Đề Nhã sao có thể cam tâm đứng nhìn chịu nhận thua thiệt chứ? Trâu Luân cũng sao có thể trơ mắt nhìn cháu gái mình đau lòng đây? Ông ta đương nhiên sẽ coi Hách Liên Ngự Thuấn là cái đinh trong mắt, đến lúc đó chúng ta chỉ cần mượn gió bẻ măng thì có chuyện gì là không thể?"

Quyển 5 - Chương 45: Vũ khúc mỹ nhân

“Đề Nhã quận chúa? Vu Đan vừa nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp đó thì nét lo lắng trên khuôn mặt cũng dịu đi, khóe môi hơi cong lên khi chợt tỉnh táo lại và nhận ra tác dụng cùng lợi ích từ gia tộc của Đề Nhã.

Đúng vậy, Đề Nhã quận chúa là quân cờ tốt nhất. Bọn họ hoàn toàn có thể lợi dụng cô ta để cầu tới sự giúp đỡ của Trâu Luân. Một câu nói của Trâu Luân lọt vào tai Thiên Vu còn có hiệu quả gấp bội hơn những lời của người khác.

Y Kha thấy Vu Đan đã nghĩ thông suốt liền đưa tay vỗ vai hắn, “Tóm lại, chuyện này chúng ta cần phải bàn bạc cho thật kỹ lưỡng.”

Vu Đan khẽ gật đầu, thăm sâu trong đôi mắt lóe lên một tia âm độc.

Đêm, càng lúc càng trở nên mị hoặc.

Mây cũng che khuất vầng trăng khiến cho các vì tinh tú trên bầu trời cũng trở nên u tối.

Cửa bị một đôi tay ngọc nhẹ nhàng đẩy ra, ánh sáng nhàn nhạt từ bên ngoài rọi vào, chiếu lên gò má của Nam Hoa công chúa càng khiến sắc mặt của cô trở nên huyền hoặc hơn. Khẽ ngẩng đầu, nhìn ánh trăng trên bầu trời bị đám mây che đi khiến cho vẻ ảm đạm của nó dường như cũng nhuốm vào trong mắt cô.

Dần dần, trong màn đêm dày đặc lại hiện lên một khuôn mặt nam nhân với nụ cười cực kỳ ấm áp, ấm áp đến mức có thể lan tràn tới tận sâu trong lòng Nam Hoa. Đã bao lần nửa đêm tỉnh mộng, cô đều lẳng lặng nhìn ngắm ánh trăng, rồi lại dưới ánh trăng đó cố gắng xóa sạch hình bóng cùng nụ cười đã khắc sâu trong đầu kia.

Nhìn một chút, trên môi Nam Hoa công chúa thoáng hiện nụ cười để lộ lúm đồng tiền, cùng với gương mặt tươi cười trên bầu trời đêm như hòa vào nhau. Hít sâu một hơi, Nam Hoa dường như có thể cảm nhận được hơi thở của người đó.

Nếu đã định sẽ không thể ở bên nhau thì Nam Hoa tình nguyện cứ mãi ngắm nhìn dưới ánh trăng như vậy. Bởi vì ánh trăng này cũng giống như thứ ánh sáng tỏa ra từ trên thân thể người đó. Nếu đã không thể bên nhau, vậy cô cũng cam lòng cùng người đó chia sẻ ánh trăng này.

Nam Hoa cứ nhìn mãi cho đến khi ánh mắt cũng trở nên mơ hồ.

Nếu như không quen biết người đó Nam Hoa sẽ không phải cảm thấy đau đớn như vậy, đau đến nỗi hít thở cũng khó khăn, đau đến nỗi khó có thể kìm chế. Cố gắng đem nỗi đau đớn trong lòng nén xuống, trong lòng Nam Hoa lại dâng lên mấy phần lo âu.

Huynh ấy đã sắp đến rồi!

Nam Hoa có thể dễ dàng cảm nhận được hơi thở của người đó càng lúc càng gần.

Dạ Nhai Tích, vì sao huynh lại tới đây?

Vừa xoay người lại, khóe mắt Nam Hoa lại chợt nhìn đến một bóng

dáng, sắc mặt hơi ngấn ra, rồi vội đem nỗi đau đón trong lòng xóa sạch không còn dấu vết.

Thiền Vu Quân Thần không biết đã đi vào từ lúc nào, ông ta đứng đó, ánh nến đem bóng dáng cao lớn đổ dài trên sàn. Dưới ánh nến chập chờn, cho dù người bình lặng như ông ta thì từ trong hơi thở cũng lộ ra mùi máu tanh cùng sát khí cố hữu nơi chiến trường.

Tuy trong lòng đã sớm có sự chuẩn bị, nhưng Nam Hoa vẫn làm ra vẻ kinh ngạc, nhẹ bước lên trước khom người thi lễ, “Nam Hoa tham kiến Thiền Vu, không biết Thiền Vu tới nên không tiếp đón từ xa, mong Thiền Vu thứ tội.”

Thiền Vu Quân Thần nhẹ nhàng đưa tay đỡ Nam Hoa dậy, mà Nam Hoa cũng không có ý tránh đi, chỉ khẽ chớp nhẹ hàng mi.

Hết thảy đều nằm trong sự dự liệu của Nam Hoa nhưng trong lòng cô lại dâng lên một nỗi đau khổ mơ hồ.

“Ngẩng đầu lên!” Dưới ánh nến, Thiền Vu Quân Thần chăm chú nhìn Nam Hoa, thân hình cao lớn toát lên sự dịu dàng hiếm thấy, ánh mắt cũng trở nên cực kỳ hiền hòa, giọng nói cũng nhẹ đi rất nhiều.

Lúc vừa bước vào cửa, dáng vẻ Nam Hoa dưới ánh trăng đã hoàn toàn rơi vào tầm mắt Thiền Vu. Dáng vẻ đó đẹp đến mức khiến người ta nhìn không chớp mắt. Ông ta dường như trở lại thời điểm hai mươi năm trước, trăng lạnh như nước chiếu lên dáng vẻ xinh đẹp của nữ tử nước Ngụy đó. Hình dáng của nữ tử đó đã nhiều năm nay vẫn một mực khắc ghi trong lòng ông ta. Hôm nay Nam Hoa ở trước mắt ông ta cũng toát lên một vẻ ưu thương giống nữ tử đó khiến cho lòng ông ta lại đau nhói.

Nam Hoa công chúa ngẩng lên, nhìn vào đôi mắt êm ái của Thiền Vu.

Chuyện này vốn không hợp với lễ nghi, lại đêm hôm thế này sẽ càng khiến người ta lạc lối.

Ánh mắt Nam Hoa công chúa tràn ngập nhu tình lại trong veo như nước. Thiền Vu chăm chú nhìn hồi lâu rồi giơ tay lên làm một động tác không hợp với lễ nghi là áp vào một bên má Nam Hoa. Da thịt mềm mại nhẵn mịn đó có chút lạnh, có lẽ là do ảnh hưởng của gió đêm nhưng lại mang theo sự quyến rũ khiến Thiền Vu trong lúc nhất thời không thể buông tay. Vươn cánh tay định kéo Nam Hoa vào lòng, Thiền Vu lại thấy sắc mặt cô cực kỳ kinh hãi vội vàng lùi về sau. Dáng vẻ hốt hoảng đó thực giống như một chú chim nhỏ bị động ổ, hoảng loạn mất phương hướng.

Cánh tay Thiền Vu Quân Thần dờ ra giữa không trung, sắc mặt hiện lên vẻ lúng túng rõ ràng.

“Nam Hoa đáng chết!” Quỳ trên sàn, Nam Hoa cố gắng đè nén cảm giác ảo não đang tràn ngập trong lòng.

Biểu hiện này là thế nào đây?

Chẳng phải hết thảy, cô đều đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi sao?

“Mau đứng lên!” Thiền Vu Quân Thần khế hắng giọng, nâng tay đỡ Nam Hoa dậy.

Nam Hoa đứng lên, thấy Thiền Vu quay người ngồi ngay ngắn ở ghế. Suy nghĩ một chút, cô mới đem trà xanh cùng điểm tâm lên rồi đứng qua một bên.

“Thương thế của công chúa đã khỏi hẳn chưa?” Thiền Vu Quân Thần khế nhấp một ngụm trà, cảm nhận hương thơm ngát của nó tràn

ngập hơi thở rồi mới cất tiếng hỏi.

Nam Hoa dịu dàng mỉm cười, “Hôm đó may nhờ Thiền Vu cứu giúp, nay vết thương đã khỏi hẳn rồi. Đã để Thiền Vu phải bận lòng, thật sự áy náy.”

Thiền Vu Quân Thần khẽ gật đầu, “Vậy thì tốt! Ngày mai đoàn hộ tống công chúa hoà thân sẽ tới hoàng thành. Trước ngày hôn lễ, còn cần Nam Hoa công chúa hao tổn tâm sức một chút.”

“Thiền Vu đã quá lời rồi! Có thể cùng Thiền Vu chia sẻ ưu phiền là vinh hạnh của Nam Hoa.” Khẽ chớp nhẹ hàng mi, toàn thân Nam Hoa như toả ra mùi hương thanh nhã.

Thiền Vu Quân Thần nhìn Nam Hoa, thấy sắc mặt cô tràn ngập sự vui vẻ thì không khỏi nhìn đến ngây ngời. Thật ra thì ông ta cũng chẳng có chuyện gì quan trọng tới mức phải khiến Nam Hoa ở lại trong cung, nhưng hôm nay trên đại điện thấy thần sắc Nam Hoa có chút khác thường, rõ ràng trong mắt lộ ra nét u oán, lại còn thấy phu quân ngay trước mặt mình muốn cưới người khác khiến ông ta thực cảm thấy đau lòng.

Thấy Thiền Vu nhìn mình không chớp mắt, Nam Hoa khẽ than thầm trong lòng. Lẽ ra cô phải cảm thấy thoải mái mới đúng bởi ít ra cô cũng có vị trí nhất định. Nhưng chỉ cần nghĩ tới điểm này, trong lòng Nam Hoa lại dâng lên một nỗi đau đớn mơ hồ, khuôn mặt của nam nhân kia lại lơ đãng hiện lên trong đầu.

“Công chúa...” Thiền Vu Quân Thần ngập ngừng lên tiếng, đầu tiên chỉ nói ra một từ, nhưng lại thấy Nam Hoa ngược lên có chút không hiểu thì suy nghĩ một chút lại nói tiếp, “Đối với việc Ngự Thuần lại lần nữa thành thân, công chúa không có dị nghị gì sao?”

Nam Hoa khẽ cười nhẹ, “Không có, vương gia có thể cùng nữ tử mà mình yêu thương chung sống thật sự là chuyện tốt!”

“Công chúa không yêu Ngự Thuấn?” Từ thái độ của Nam Hoa, Thiền Vu Quân Thần dường như nhận ra chút đầu mối.

Nam Hoa cực kỳ kinh hãi, vội chớp mắt để che đi nét ảo não dâng lên trong đó. Lúc ngẩng lên lại, sự khổ sở trong mắt Nam Hoa đã biến thành vui vẻ, “Nam nhân trong thiên hạ đều là như vậy, Nam Hoa thân là nữ nhân, cũng nên sớm tiếp nhận số mạng như vậy, không phải sao?”

Tâm tình Thiền Vu bỗng trở nên căng thẳng, ánh mắt nhìn về phía Nam Hoa thoáng hiện lên chút kinh ngạc. Những lời này, nàng ấy cũng đã từng nói. Đến giờ ông ta vẫn còn nhớ rõ vẻ mặt của nàng ấy khi nói ra những lời này, cũng hết như Nam Hoa, có chút chua xót cùng bất đắc dĩ.

Nàng dường như khát vọng có được một tình yêu hoàn chỉnh, nhưng cho đến khi chết, vẫn chẳng có được gì ngoài một tình yêu bị chia năm xẻ bảy.

“Thiền Vu?” Nam Hoa thấy ánh mắt Thiền Vu Quân Thần có chút tan rã liền nhẹ nhàng gọi.

Lúc này Thiền Vu Quân Thần mới có lại phản ứng, vội đem sự chua xót trong lòng giấu đi, nhẹ nhàng cười nói, “Nghe nói vũ đạo của Nam Hoa công chúa cực kỳ cao thâm, không biết tối nay có thể cho ta được thưởng lãm hay không?”

Nam Hoa liền nhẹ nhàng thi lễ, “Thiền Vu quá khen, chỉ là chút tài mọn mà thôi. Nếu Thiền Vu muốn xem, Nam Hoa cũng đành bêu xấu bản thân mình. Chỉ là hiện tại không có nhạc khúc, vậy chẳng phải sẽ

không thể múa được hay sao?”

“Ha ha, Nam Hoa công chúa quả thực đã coi nhẹ người Hung Nô ta rồi. Người Hung Nô ta tuy giỏi về cưỡi ngựa bắn cung nhưng cũng có vật tùy thân là nhạc khí cùng bản lãnh sử dụng nó.” Vừa nói, Thiên Vu Quân Thần vừa nhặt lên một chiếc lá cây mới bay vào trong điện, cười nói, “Ta sẽ tấu nhạc, được chứ?”

Nam Hoa khẽ mỉm cười, cũng không nói gì nữa mà chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Điệu nhạc du dương từ chiếc lá cây trên môi Thiên Vu Quân Thần nhẹ nhàng vang lên dịu dàng như nước còn Nam Hoa thì nhẹ nhàng nâng tay, bắt đầu múa. Màn đêm tĩnh lặng dường như cũng bởi khung cảnh đẹp đẽ này mà có thêm chút màu sắc.

Quyển 6 - Chương 1: Phần 1: Đêm trước ngày đại hôn

Yếu điệu thực nữ

Ngụ mị cầu chi

Cầu chi bất đắc

Ngụ mị tư phục

Du tai du tai

Triển chuyển phản trắc

(Người con gái dịu hiền

Thức ngủ ta mơ mãi

Mơ nàng chưa được gặp

Thức ngủ đều nhớ mong

Ôi! Nỗi nhớ triền miên

Cứ băng khuâng trần trọc)

Quá trưa ngày mừng bốn, khắp nơi trong hoàng thành đều vô cùng

náo nhiệt. Đội hộ tống công chúa Đại Hán cũng chậm rãi đi qua khu chợ, thu hút sự chú ý của vô số dân chúng. Tạm không nói đến độ xa hoa của đoàn hộ tống, cũng không nói đến đám cung nữ xinh đẹp thắp từng theo xe, chỉ riêng Dạ Nhai Tích cưỡi chiến mã dẫn đầu đoàn cũng đã đủ hấp dẫn mọi ánh mắt.

Đoàn hộ tống thẳng đường tiến vào hoàng thành, Thuấn Mông chịu trách nhiệm đi trước thông báo để cửa lớn hoàng thành mở ra. Thiển Vu Quân Thần dẫn theo các trọng thần cũng ra ngoài đón tiếp khiến cho buổi tiếp đón long trọng không kém hời Nam Hoa công chúa tới Hung Nô.

Đến quảng trường lớn trước hoàng thành, tất cả thị vệ đều lập tức xuống ngựa, cả Dạ Nhai Tích cũng không ngoại lệ, lại thấy Thiển Vu Quân Thần cùng các trọng thần đối đãi với mình cực kỳ khiêm nhường thì cũng lập tức vòng tay thi lễ. Sau đó, Dạ Nhai Tích khẽ phẩy tay ra hiệu, hai nha hoàn từ phía sau lập tức tiến lên, đem rèm xe vén lên.

Trong không khí, dường như có một mùi hương thơm mát thoảng qua.

Trước ánh nhìn chăm chú của mọi người, Hoa Dương công chúa chậm rãi xuống xe, trên đầu cô ta đội một vương miện khảm ngọc, tóc được búi gọn gàng và kẹp bởi những chiếc trâm vàng. Cuối cây trâm ngắn có gắn một vật trang trí tựa như chiếc chuông nhỏ khiến tiếng ngân nga thánh thót lại khẽ vang lên vô cùng êm tai theo những bước chân của Hoa Dương. Cây trâm dài hơn được gắn với hình đôi bướm vờn quanh nhụy hoa cực kỳ sống động. Mỗi một viên ngọc khảm trên phần đầu cây trâm đều vô cùng quý giá, trân châu toả ánh sáng chói lòa, phản chiếu sự lưu chuyển của ánh sáng cực kỳ mê hoặc. Hoa Dương khoác trên người chiếc váy dài màu vàng nhạt được thêu những bông mẫu đơn đỏ rực như lửa mà ở Hán cung vốn

được gọi là Phi tử tuý, toát lên vẻ kiều mỹ cực độ.

Khoác trên người bộ trang phục rực rỡ, gương mặt Hoa Dương cũng đậm khá nhiều phấn nên càng trở nên nổi bật. Không giống như những nữ nhân Hung Nô có làn da màu lúa mì, làn da của Hoa Dương vốn đã trắng nay lại càng trắng hơn, lại thêm đôi môi đỏ như anh đào, hàng lông mày cong vút như tranh vẽ, nụ cười lấp lánh trên môi mang theo sự quyến rũ đầy mị hoặc.

Mọi người có mặt đều đem dung mạo của Hoa Dương thu vào trong tầm mắt, trong lòng cũng có sự so sánh đối với ba nữ nhân trước sau vào cung này.

Vị Hoa Dương công chúa này không giống như Sở Lăng Thường bởi trên người cô ta không có được vẻ trong trẻo lạnh lùng, cũng không bì được với vẻ khuynh thành của nàng nhưng lại có nét mị hoặc nam nhân. Cô ta cũng không giống với Nam Hoa công chúa bởi trên người thiếu đi vẻ diễm đạm nho nhã, mà nụ cười cũng không có vẻ trí tuệ như vậy.

Vu Đan vẫn đứng ở bên cạnh Thiển Vu, vốn là tâm tư của hắn cũng không đặt vào hôn sự với cô công chúa Đại Hán này mà chỉ kín đáo ngầm quan sát Hách Liên Ngự Thuấn. Thấy sắc mặt Hách Liên Ngự Thuấn vẫn giữ nguyên vẻ bình thản lạnh lùng như thường ngày thì trong lòng hắn lại càng thêm nóng nảy.

Cho đến khi lơ đãng liếc về phía Hoa Dương thì tâm trạng bức bối của hắn đã hoàn toàn bị dáng vẻ của cô ta làm tiêu tán.

Vu Đan vốn là người ham thích nữ sắc, lần này lại không ngờ công chúa Đại Hán sẽ xinh đẹp như vậy nên liền cảm thấy cực kỳ cao hứng, chỉ hận không thể lập tức tiến lên ôm lấy cô ta.

Đối với lần hoà thân này, hắn cũng không ôm hy vọng gì bởi khi Hách Liên Ngự Thuấn hoà thân mang về Nam Hoa công chúa với dung nhan kiều mỹ đủ rung động lòng người khiến hắn nghĩ rằng ở Hán cung đã chẳng còn nữ nhân nào trông vừa mắt. Nay Hoa Dương công chúa sẽ trở thành người của hắn, cho nên Vu Đan cũng không còn để tâm chuyện gì nữa, chỉ nhìn chăm chăm vào thân hình Hoa Dương công chúa, rồi trầm mê trong nhan sắc của cô ta.

Nhưng Hoa Dương công chúa thì không nhìn về phía vị hôn phu tương lai của mình mà chỉ nhìn về dáng vẻ anh tuấn uy vũ của Hách Liên Ngự Thuấn. Cô ta cũng không có chút ngượng ngùng mà mở to mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt hắn, gò má hơi đỏ lên, nhịp tim cũng bắt đầu đập loạn. Lần thứ hai là cô ta nhìn về phía con tiện nhân Nam Hoa, nhưng không ngờ lại nhìn thấy một thân bạch y tinh khôi của Sở Lăng Thường.

Nàng đứng ngay cạnh Hách Liên Ngự Thuấn, thân hình nhỏ nhắn cùng thân hình cao lớn của hắn như tương hổ lẫn nhau tạo thành một khung cảnh cực kỳ chói mắt đập vào mắt Hoa Dương.

Trong mắt Hoa Dương chợt dâng lên một tia cảnh giác. Đúng vậy, sao cô ta lại quên mất một kinh địch như vậy chứ?

Thanh Tụ đi theo Hoa Dương công chúa tới chỗ bậc thang liền dừng bước, thấy Sở Lăng Thường ở bậc phía trên liền hưng phấn kêu khẽ, suýt nữa còn chạy ngay tới chỗ nàng. Sở Lăng Thường thấy vậy liền giơ ngón tay đặt lên môi ra hiệu cho Thanh Tụ bớt phóng túng.

Thanh Tụ le lưỡi một cái, vội vàng thu lại bớt sự hưng phấn trong tâm tình.

Rồi sau đó, ánh mắt Sở Lăng Thường bất giác giao với ánh mắt của

Dạ Nhai Tích, trong lúc nhất thời ánh mắt ba người đều hơi rạo rực, đây là một loại tình cảm của những người thân lâu ngày gặp lại, môi của nàng khẽ run lên, tuy không nhúc nhích mà chỉ đứng im tại chỗ nhưng cũng đủ để thay cho ngàn vạn lời nói.

Dạ Nhai Tích thấy nàng vẫn mạnh khỏe thì trong mắt dâng lên ý vui mừng rồi lại thấy nàng đứng bên cạnh Hách Liên Ngự Thuấn thì mi tâm hơi nhíu lại, nhưng rất nhanh liền giãn ra.

Thấy vẻ mặt chợt biến đổi của sư huynh, Sở Lăng Thường hơi cúi xuống khẽ than nhẹ một tiếng.

Dạ Nhai Tích đem ánh mắt dời đi, nhanh chóng quét qua những người đứng trên các bậc thang, cho đến khi nhìn thấy bóng dáng khiến bản thân mình ngày đêm nằm mộng thì trên gương mặt anh tuấn lại hiện lên một chút mất mát.

Đợi Hoa Dương công chúa bước lên bậc thang, Vu Đan chủ động tiến lên chào đón. Hoa Dương lúc này mới ngược lên đem dung mạo của vị hôn phu nhìn rõ ràng, đôi mắt cô ta mở to lộ rõ sự tò mò. Nam nhân này dáng dấp cũng không tệ, tuy không sánh bằng Hách Liên Ngự Thuấn nhưng cũng lộ ra khí chất cương liệt của nam tử phương Bắc, nhưng mi tâm lại như có chút thiếu quyết đoán, không sánh được với uy quyền của Hách Liên Ngự Thuấn. Nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Nhẹ nhàng cong môi mỉm cười với Vu Đan, Hoa Dương thiếu chút nữa khiến hai chân hấn mềm nhũn ra.

Sau khi hết thấy mọi nghi lễ phiền phức được hoàn tất, Thiên Vu Quân Thần liền ban Huyền Hương điện cho Hoa Dương ở. Lúc đầu Nam Hoa được ban Huyền Nguyệt Các, nay xem như cũng là công bằng.

Tiếp theo đó trong cung sẽ mở dạ tiệc khoản đãi, Thiền Vu Quân Thần đương nhiên biết bản lĩnh của Dạ Nhai Tích nên thay vì nói là dạ tiệc này để đón công chúa thì nói là để nghênh đón truyền nhân của Quỷ Cốc phái có lẽ hợp lý hơn. Dùng hoà thân đổi lấy hoà bình, Thiền Vu Quân Thần đương nhiên cũng muốn dùng năng lực của truyền nhân Quỷ Cốc phái để bình định giang sơn thay vì phải đổ máu.

Mặt trời đã ngả về tây, hoa viên cũng bị những ánh nắng cuối ngày nhuộm đỏ chiếu vào bộ y phục trắng tinh của Sở Lăng Thường khiến nó như ánh lên một vầng hào quang rực rỡ. Thiền Vu Quân Thần cũng biết ba người họ lâu ngày gặp lại nên cũng đặc ban chỗ ngồi gần nhau để tiện hàn huyên.

Trên mặt bàn, rượu ngon, trà hảo hạng đều cực kỳ mê hoặc nhưng họ lại không có chút tâm tình để thưởng thức. Ngay từ lúc Sở Lăng Thường vừa ngồi xuống, Thanh Tụ liền níu lấy ống tay áo của nàng, khóc đến mặt mũi tèm lem, rồi lại không ngừng nói hết chuyện này chuyện nọ. Những ngày qua, cơ hồ Thanh Tụ đều đem từng chuyện kể lại, khiến Sở Lăng Thường có cảm giác như những chuyện đó diễn ra ngay trước mắt mình.

Sở Lăng Thường cũng mặc cho nước mắt nước mũi Thanh Tụ rơi trên áo mình, gương mặt lộ rõ nụ cười khi nghe nha đầu này thao thao bất tuyệt. Cho tới giờ nàng mới cảm nhận được, có lúc được nghe người thân nói huyền thuyên cũng là hạnh phúc.

Đợi Thanh Tụ đã khóc chán, Sở Lăng Thường mới cầm lấy khăn nhẹ nhàng lau đi nước mắt còn hoen lại trên má Thanh Tụ, nhẹ giọng nói, “Trước kia sao ta lại không biết em nhiều nước mắt như vậy chứ?”

Quyển 6 - Chương 2: Phần 2: Đêm trước ngày đại hôn

“Tiểu thư...” Thanh Tụ nức nở, ngẩng đầu nhìn nàng “Sao tiểu thư lại bị bắt chứ? Tiểu thư có biết em cùng sư huynh lo lắng nhiều đến thế nào không? Người Hung Nô có bắt nạt tiểu thư hay không? À, còn có...” Nói đến đây, dường như Thanh Tụ đột nhiên nhớ ra chuyện gì liền khẩn trương nhìn chăm chăm nàng, “Tiểu thư xinh đẹp như vậy, mấy người man di đó có chiếm tiện nghi của tiểu thư hay không?”

Sở Lăng Thường khẽ cười nhẹ, “Nha đầu này, sao em nói chuyện vẫn cứ không chút kiêng dè gì như vậy? Coi chừng người ta nghe thấy đánh cho đó!”

“Nhưng em cũng có nói sai gì đâu?” Thanh Tụ hơi nhăn mũi đáp lại.

Toàn bộ quá trình, Dạ Nhai Tích đều lặng lẽ đứng nhìn. Làn gió nhẹ thổi qua vạt trường bào màu trắng của Dạ Nhai Tích cùng với nụ cười ôn hòa trên môi và nét vui mừng thỏa mãn trong đáy mắt khiến người ta cảm nhận được một cảm giác cực kỳ dễ chịu, Sư phụ đã qua đời, cho nên Dạ Nhai Tích cần phải thay người chăm sóc tốt cho hai tỷ muội họ.

Trấn an Thanh Tụ xong, Sở Lăng Thường ngược lên nhìn về phía Dạ Nhai Tích, giọng nói nhẹ nhàng cất lên lộ rõ sự đau đớn, “Sư phụ ra đi có thanh thản không?”

Dạ Nhai Tích cũng khó nhọc khi trả lời câu này, khẽ thở dài một hơi rồi nói, “Lão nhân gia tuy trúng độc mà chết nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt nên cũng không phải chịu quá nhiều thống khổ. Sư phụ là

người thông hiểu số mệnh, có lẽ đã sớm ngờ tới sẽ có kiếp này. Lúc ta trở về cung thấy bức thư sư phụ để lại, trong đó nói cho dù thế nào cũng phải tìm được muội, đưa muội tránh xa vùng đất thị phi này.”

Nói xong, Dạ Nhai Tích liền lấy bức thư trong ngực áo ra. Sở Lăng Thường nhận lấy, nhìn thấy nét bút của sư phụ thì một cảm giác đau xót lại dâng tràn trong lòng, trong mắt cũng nhanh chóng dâng lên màn lệ. Nàng hít sâu một hơi, cố ngăn lại sự đau đớn trong lòng rồi mới lấy lại tinh thần đọc bức di thư.

“Ta trúng độc bỏ mạng ở nơi này, đồ nhi Nhai Tích chớ nên tra xét hung thủ. Mau tìm Lăng Thường trở về rồi ba người nhanh chóng rời khỏi vùng đất thị phi này, không được chậm trễ. Nếu không Lăng Thường mà đến Bắc quốc sẽ dữ nhiều lành ít, Nhai Tích cũng sẽ mắc họa với hồng nhan. Ta tuy đã cải mệnh nhưng vẫn phải tuân theo sự tuần hoàn của thiên đạo. Các con hãy nhớ cho kỹ!”

“Thư này là sư phụ giao cho em, bảo em giao tận tay cho sư huynh...” Thanh Tụ mở miệng nhưng nói được một nửa lại nghẹn ngào, “Đều tại em, nếu như lúc ấy em nhìn trộm thư thì không chừng có thể cứu được sư phụ. Em...”

Tâm tư Sở Lăng Thường cũng theo đó mà thất lại, nàng đưa tay khẽ vỗ về an ủi Thanh Tụ, “Em cũng không cần tự trách, hết thầy đã sớm định sẵn, coi như tránh thì cũng chẳng được bao lâu?” Tuy cố gắng an ủi Thanh Tụ nhưng Sở Lăng Thường vẫn vô thức nắm chặt bức thư của sư phụ trong tay, cố gắng kìm nén nỗi đau hệt như những mũi dao nhỏ không ngừng khuếch tán đâm sâu vào da thịt. Mãi lâu sau nàng mới khó nhọc lên tiếng, “Thực ra phải trách ta mới đúng. Ta đáng ra đã chết từ lâu, nếu không phải sư phụ nghịch thiên cải mệnh, ta đâu có cơ hội sống tiếp? Là sư phụ thay ta chịu nạn này!”

Nói đến đây, Sở Lăng Thường cũng nghẹn lời.

“Tiểu thư...” Thanh Tụ thấy nàng khổ sở như vậy trong lòng cũng cảm thấy khó chịu.

Ánh mắt Dạ Nhai Tích cũng trở nên trầm lắng, khẽ thở dài, “Lăng Thường, mọi người cũng đừng nên tự trách. Sợ rằng sư phụ đã sớm nghĩ ra rằng cho dù cái mệnh cũng không thể tránh được số mệnh đã định, nếu không, người đã không cần để lại thư này.”

Sở Lăng Thường ngược lên, ánh mắt hơi ngẩn ra, lại nhìn chằm chằm bức thư hồi lâu rồi mới thấp giọng hỏi, “Tang lễ của sư phụ...”

“Cảnh Đế đặc ân hậu táng nhưng sư phụ khi còn sống đã từng dặn dò chúng ta một khi người quy tiên hãy đưa người về nơi sơn dã nên ta đã đem tro cốt của sư phụ rải trên núi và dưới hồ để sư phụ có thể mãi mãi vui vẻ.” Dạ Nhai Tích nhẹ giọng nói.

Sở Lăng Thường khẽ gật đầu, còn chưa kịp nói thêm câu gì thì lại cảm thấy từ trên không trung có hai luồng sức mạnh ập xuống. Vừa muốn né đi thì nàng lại cảm thấy một sự ấm áp cùng quen thuộc bao trùm toàn thân. Đảo mắt nhìn, sắc mặt nàng hiện rõ sự vui mừng...

“Hạc nhi...”

Hai con tiên hạc mừng rỡ đáp xuống hai bên cạnh nàng, sung sướng kêu lên, cùng đập cánh khe khẽ, không khó nhận ra bọn chúng thấy Sở Lăng Thường cũng cực kỳ cao hứng.

Sở Lăng Thường khẽ đưa tay vỗ nhẹ đầu hai con tiên hạc, tỏ ý yêu thương sau bao ngày xa cách.

“Hai đứa người trốn đi chơi ở đâu, giờ mới nghĩ đến việc tới đây

đoàn tụ? Thật đáng đánh đòn!” Thanh Tụ xoa xoa đôi mắt đỏ bừng, cố ý hướng về phía hai con hạc chun mũi mắng.

Hai con tiên hạc hướng về phía Thanh Tụ kêu hai tiếng, dường như có thể nghe hiểu lời của nha đầu này vậy, thanh âm của chúng có chút kháng nghị. Một con hạc trong số đó khể co chân lên khiến Sở Lăng Thường cảm thấy kỳ quái vô cùng, cúi đầu nhìn mới phát hiện móng của nó có quắp một túi hương.

“Đây là...” Sở Lăng Thường có chút khó hiểu hỏi lại.

Thanh Tụ biến sắc mặt, vội lấy tay bịt miệng.

Dạ Nhai Tích nhìn thấy cảnh tượng này thì trong chớp mắt cũng hiểu rõ nguyên nhân vì sao hai con tiên hạc tới giờ này mới xuất hiện, không khỏi lắc đầu cười khế, “Thanh Tụ, nha đầu này đúng là bất cần. Mua đồ cho Lăng Thường mà cũng có thể để thất lạc, nếu không phải hạc nhi giúp em tìm được, không chừng em lại khóc đến cạn nước mắt.”

Hai con hạc dường như cũng nghe hiểu lời của Dạ Nhai Tích, lại cùng nhau hướng về phía Thanh Tụ kêu lên mấy tiếng.

“Được, được! Là ta không đúng! Ta nhận sai là được chứ gì?” Thanh Tụ hướng về phía hai con hạc trợn mắt một cái rồi ngượng ngùng nhìn Sở Lăng Thường, gãi gãi đầu, “Tiểu thư, em mua túi hương này cho tiểu thư. Em còn tưởng đã làm mất rồi chứ?”

Nét cười tràn ngập trong mắt Sở Lăng Thường. Nàng đón lấy túi hương nhẹ nhàng mở ra liền cảm thấy trước mắt sáng bừng lên. Đây thực sự là một món trang sức cực kỳ tinh tế, được làm thủ công tỉ mỉ. Trên thân túi thêu đóa hải đường đỏ rực cành lá xanh biếc, đài hoa uốn lượn hài hòa, mang theo sự mềm mại cực kỳ.

“Đẹp quá!” Sở Lăng Thường khẽ thốt lên. Mặc dù nàng vốn không dùng đồ trang sức nhưng đây là tâm ý của Thanh Tụ, đương nhiên nàng cảm thấy vô cùng cảm kích.

Thanh Tụ đắc ý lên tiếng, “Em không biết ngày mai là đại hôn của tiểu thư, nếu không em đã mua thêm nhiều đồ trang sức rồi.” Nói đến đây, Thanh Tụ lại vội lấy tay bịt miệng, cẩn thận liếc mắt nhìn sư huynh.

Người Trung Nguyên cùng Hung Nô dường như vẫn tồn tại sự ngăn cách. Hôm nay tiểu thư gả tới Hung Nô, không biết sư huynh có đồng ý hay không đây?

Không khí lập tức trầm hẳn xuống, ngay cả hạc nhi bên cạnh cũng không vui mừng kêu lên nữa mà chỉ lẳng lặng đứng ở một bên, thỉnh thoảng khẽ động đôi cánh.

Một lúc lâu sau...

“Sư huynh, muội...” Sở Lăng Thường muốn nói nhưng lại ngập ngừng, sắc mặt có chút khổ sở.

Gương mặt Dạ Nhai Tích vẫn cực kỳ hiền hòa. Thấy nàng nói vậy, Dạ Nhai Tích chỉ khẽ than nhẹ một tiếng, “Lăng Thường, chúng ta nên rời khỏi đây cho sớm. Muội cũng biết đó là di mệnh của sư phụ.”

Sở Lăng Thường khẽ chớp nhẹ hàng mi để che đi nét hoảng loạn trong đáy mắt, hồi lâu cũng không nói gì.

Thanh Tụ có chút nóng nảy lên tiếng, “Tiểu thư, hay chúng ta đi ngay đi. Em cũng không muốn nhìn tiểu thư mất mạng ở nơi này. Tuy nói Tả hiền vương kia cũng rất anh tuấn, nhưng không thể vì một cái túi

da đó mà bỏ đi mạng sống của mình.”

“Ta...” Sở Lăng Thường khẽ cắn môi, đáng vẻ có chút tránh né.

Dạ Nhai Tích thấy nàng chần chừ như vậy cũng không hề tỏ ra tức giận, chỉ đưa tay kéo lấy tay nàng rồi nhẹ nhàng nắm lấy, “Lăng Thường, nói cho ta biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Quyển 6 - Chương 3: Phần 3: Đêm trước ngày đại hôn

Sở Lăng Thường ngẩng lên nhìn vị sư huynh từ nhỏ đến lớn vẫn luôn cảm thông và chăm sóc mình. Trong ấn tượng của nàng, dáng vẻ của huynh ấy vẫn luôn như vậy, chưa từng tỏ ra tức giận cho dù gặp bất cứ tình huống nào.

Dáng vẻ của sư huynh vĩnh viễn vẫn ôn nhu như một miếng noãn ngọc khiến người ta cảm thấy ấm áp cùng an toàn, nhưng nàng hiểu rất rõ, cho dù ánh mắt đó ôn nhu đến nhường nào thì vẫn có một phần cố chấp trong đó.

Sở Lăng Thường nhìn thẳng vào mắt Dạ Nhai Tích, cũng là nhìn thấu tâm tư của vị sư huynh này. Hít sâu một hơi, nàng khẽ hỏi, “Sư huynh, huynh sẽ rời khỏi Bắc quốc sao?”

Nét dịu dàng trên môi Dạ Nhai Tích hơi ngưng lại. Vị sư huynh này cũng nhìn nàng hồi lâu mà không nói gì. Dạ Nhai Tích suyt chút nữa đã quên mất sư muội này của mình rất giỏi về việc đoán biết lòng người.

Thanh Tụ trong lúc nhất thời không hiểu được ý tứ của Sở Lăng Thường cũng không hiểu được Dạ Nhai Tích. Tại sao lại kéo sư huynh vào chuyện này?

Dạ Nhai Tích cũng không né tránh ánh mắt của Sở Lăng Thường. Nhìn nàng hồi lâu, giọng nói êm ái của Dạ Nhai Tích lại vang lên, “Ta là sư huynh của muội, sư phụ không còn, sư huynh cũng như cha, mệnh lệnh của ta cũng chính là mệnh lệnh của sư phụ, muội không

thể vi phạm sư lệnh.”

“Vi phạm sư lệnh đâu chỉ có mình muội?” Giọng nói tràn ngập sự kiên định của Sở Lăng Thường liền vang lên, “Khi huynh đã biết kẻ nào ở Hung Nô này hạ độc hại chết sư phụ, huynh còn có thể rời khỏi đây sao?”

Dạ Nhai Tích hơi nheo mắt lại.

Thanh Tụ nghe vậy liền hiểu ra, kinh ngạc nhìn Dạ Nhai Tích.

“A, em hiểu rồi! Sư huynh muốn đưa em cùng tiểu thư rời khỏi nơi này trước rồi huynh sẽ quay trở lại phải không?”

Dạ Nhai Tích không nói tiếng nào.

Sở Lăng Thường cố gắng nén chặt sự phiền muộn trong lòng, đưa tay nắm lấy tay Dạ Nhai Tích, ‘Sư huynh, huynh tới Hung Nô này ngoài việc tìm muội còn có việc tìm ra hung thủ sát hại sư phụ, không phải sao?’

“Đúng vậy!” Dạ Nhai Tích nhìn nàng, ánh mắt trở nên cực kỳ nghiêm túc, “Nhưng đây không phải chuyện đùa, một mình ta thì có thể, nhưng muội cùng Thanh Tụ nhất định phải rời khỏi nơi này.”

Sở Lăng Thường khẽ lắc đầu, “Không, sư huynh, muội đã tìm ra hung thủ độc hại sư phụ. Hắn chính là nhị vương tử Vu Đan. Muội không thể đi, sư phụ trúng phải độc thủ của hắn, muội muốn hắn phải đền mạng cho sư phụ.”

“Nhị vương tử Vu Đan?” Trong đôi mắt Dạ Nhai Tích như có ngọn lửa bùng lên, bàn tay còn lại siết chặt đến nổi tiếng khớp xương kêu lên răng rắc. Bất giác Dạ Nhai Tích lại nhớ đến kẻ đã gặp trên cầu

thang lúc ban ngày. Hẳn chính là Vu Đan!”

Thanh Tụ nghe hai người họ nói chuyện thì sắc mặt thoáng tái đi, vội vàng ngắt lời họ, “Tiểu thư, sư huynh, hai người muốn vi phạm sư mệnh sao? Không được, không được. Sư phụ đã dặn mọi người không được truy cứu hung thủ, còn lệnh cho mọi người phải rời khỏi Bắc quốc, nếu không tiểu thư cùng sư huynh cũng sẽ mất mạng. Chúng ta...chúng ta bây giờ lập tức rời khỏi đây, dù sao chúng ta cũng đã hộ tống công chúa tới Hung Nô rồi.”

Vừa nói, Thanh Tụ vừa dùng sức kéo tay hai người họ, mà hai con tiên hạc ở bên cạnh cũng kêu lên thúc giục.

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng đề tay Thanh Tụ lại rồi nhìn về phía Dạ Nhai Tích, “Sư huynh, huynh dẫn Thanh Tụ rời khỏi đây đi. Sau khi báo thù cho sư phụ, muội nhất định sẽ đi tìm hai người, muội có cách đối phó với Vu Đan.”

Nàng không phải không nghe lời sư phụ, chẳng qua mỗi lần nghĩ tới chuyện sư phụ bị độc hại, còn hung thủ vẫn tiêu dao tự tại, nàng sao có thể coi như không có chuyện gì, nhàn nhã vượt qua mỗi ngày cho tới cuối đời?

Nếu như không để hung thủ bị trừng phạt, nàng dù cho có trường mệnh đến trăm tuổi cũng không an lòng.

Mà ngay cả Dạ Nhai Tích cũng có suy nghĩ như vậy. Thân là đại sư huynh sao lại có thể để mặc cho sư muội của mình mạo hiểm?

“Lăng Thường, cách của muội chính là gả cho Tả hiền vương sao? Muốn Vu Đan đền mạng còn có rất nhiều cách, ta không thể nhìn muội vì báo thù mà hủy đi hạnh phúc nửa đời sau của mình.” Dạ Nhai Tích chậm rãi cất tiếng đầy kiên quyết.

Sở Lăng Thường khẽ ngược đôi mắt như có màn sương mờ che phủ, cố gắng che dấu nỗi đau đớn trong lòng, “Sur huynh, Tả hiền vương luôn đối đầu với Vu Đan, nếu như chúng ta không để ý tới hậu quả mà giết Vu Đan, vậy nhất định Thiên Vu sẽ động tới Hán cung, không chừng đây sẽ trở thành cái cớ để phát động chiến tranh lần nữa. Đến lúc đó, người chịu khổ vẫn là bách tính. Sur phụ không muốn những điều đó. Huynh cùng muội cũng không muốn như vậy.” Nàng dừng lại một chút, hít sâu một hơi rồi đứng dậy nhìn rặng hoa đào khẽ lay động theo cơn gió bên ngoài, tận đáy lòng tràn ngập sự bất đắc dĩ.

“Hách Liên Ngự Thuấn nắm binh quyền trong tay, nếu hắn có lòng đối phó với Vu Đan, muội có thể mượn lực của hắn. Gả cho hắn, muội hành động sẽ càng tiện lợi.”

Thanh Tụ lấy tay che miệng, một lúc sau mới bước tới kéo áo nàng, nhỏ giọng nói, “Tiểu thư, thì ra tiểu thư gả cho Tả hiền vương là có mục đích? Hắn có biết chuyện đó không? Nếu hắn biết bị tiểu thư lợi dụng...”

“Thanh Tụ!” Dạ Nhai Tích lên tiếng ngắt lời Thanh Tụ, nhìn về phía Sở Lăng Thường thấy trong mắt nàng mơ hồ dâng lên nỗi đau đớn thì khẽ thở dài một tiếng, “Muội có yêu hắn không?”

Thanh Tụ tròn xoe mắt nhìn Sở Lăng Thường.

Ngón tay thanh mảnh trắng trẻo của Sở Lăng Thường chậm rãi gỡ tay Thanh Tụ ra. Làn gió nhẹ thoảng qua khiến mái tóc dài của nàng khẽ lay động khiến gương mặt nhỏ nhắn càng sáng bừng lên. Đôi mắt trong veo như nước thoáng có chút run rẩy, rồi cuối cùng nàng cũng nhìn thẳng vào mắt của Dạ Nhai Tích.

“Sur huynh, muội yêu hấn!”

“A...tiểu thư?” Thanh Tụ giật mình hét lên.

Sở Lăng Thường vẫn lẳng lặng đứng yên đó, một thân xiêm y trắng tinh khôi càng tôn lên dáng vẻ diễm đam thanh nhã của nàng. Nét ưu thương ẩn hiện nơi chân mày tựa như một nét bút chấm phá khiến người ta thấy mà đau lòng.

Dạ Nhai Tích không hề kinh ngạc, cũng không đứng dậy mà chỉ ngồi yên ở đó lẳng lặng nhìn nàng.

Không khí tựa như đông cứng lại.

Mãi lâu sau, Dạ Nhai Tích mới mở miệng, giọng nói vẫn êm ái như trước, không có lấy một chút tức giận, chỉ là trong đó thoáng có chút lo âu, “Kiếp này có thể cùng người mình yêu thương cũng là một chuyện may mắn. Lăng Thường, ta hiểu tâm tư của muội, diệt trừ Vu Đan chẳng những có thể báo thù cho sư phụ, còn có thể giúp Tả hiền vương ngồi lên vị trí Thiên Vu. Đã như vậy, ta cũng ở lại đây, cùng muội vào sinh ra tử.”

“Sur huynh?” Sở Lăng Thường không ngờ Dạ Nhai Tích sẽ đồng ý nên trong mắt dâng tràn cảm động. Nhưng nàng sao có thể nhìn sư huynh gặp nguy hiểm chứ?

Dạ Nhai Tích nhìn thấu nỗi băn khoăn của nàng, cười cười, “Nếu muội không sợ làm trái lệnh sư phụ thì vì sao ta lại sợ chứ? Sống có gì vui mà chết cũng có gì đáng sợ. Chỉ cần khi còn sống có thể làm được việc mình muốn làm thì chết cũng không hối tiếc.”

Một giọt lệ lặng lẽ rớt trên gò má của Sở Lăng Thường. Nàng không nói thêm gì nữa bởi vì nàng hiểu rõ sư huynh cùng mình đều không

thể rời khỏi đây được. Trong tim nàng có mối thù của sư phụ nhưng cũng có cả Hách Liên Ngự Thuấn. Còn sư huynh? Mối thù của sư phụ đương nhiên phải báo, nhưng trong lòng huynh ấy cũng có một nữ tử. Huynh ấy ngàn dặm tới nơi này, đương nhiên còn có một tâm nguyện khác nữa.

Bọn họ đều không thể trở về.

Biết rất rõ tương lai sẽ có thể bỏ mạng ở nơi này, nhưng vẫn là không oán không hối.

Nhưng nàng không thể nhìn sư huynh xuất đầu lộ diện. Cho dù sau này nàng phải chịu sự trừng phạt của vận mệnh nàng cũng muốn học theo sư phụ, nghịch thiên cải mệnh một lần.

Thanh Tụ nghe hiểu ý tứ của hai người họ, khó tin lắc đầu, “Hai người điên rồi sao? Ở lại đây sẽ phải chết!”

“Thanh Tụ!”

“Tiểu thư...” Thanh Tụ không đợi Sở Lăng Thường mở miệng đã lập tức kéo tay áo nàng, dồn dập lên tiếng, “Tiểu thư muốn đuổi em đi sao? Không, em tuyệt đối không rời khỏi đây. Cho dù thế nào, lần này em cũng sẽ không rời khỏi tiểu thư. Hai người thật sự điên rồi, nhưng em cũng muốn cùng điên với hai người. Đừng khuyên em rời khỏi đây, một mình em thì phải tiếp tục sống thế nào chứ?” Nói xong nước mắt Thanh Tụ lại chảy ròng xuống.

Khóe mắt Sở Lăng Thường lại lần nữa phiếm hồng, đưa tay ôm lấy Thanh Tụ.

Quyển 6 - Chương 4: Phần 1:

Lòng người khó dò

Ngày trước đại hôn chính là khoảnh khắc giữa bóng tối và bình minh. Tuy nói trong hoàng thành đang tổ chức ca múa linh đình, nhưng Sở Lăng Thường có thể cảm nhận được một mùi vị nguy hiểm đang rục rịch trỗi dậy, có cả phe của Hách Liên Ngự Thuấn, có cả phe của nhị vương tử Vu Đan.

Mùng năm dường như đã trở thành ranh giới giữa sự sống và cái chết. Qua được mốc này sẽ có thể tiếp tục sinh tồn, còn không thì sẽ phải mất mạng. Kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, mà Hách Liên Ngự Thuấn tuyệt đối sẽ không làm người thua cuộc, còn thế lực ủng hộ Vu Đan trong triều cũng tuyệt đối không để cho Hách Liên Ngự Thuấn dễ dàng ngồi lên ngôi vị thái tử. Quyền lực cuối cùng sẽ rơi vào tay người nào, nàng thực sự không biết và cũng không muốn biết.

Hách Liên Ngự Thuấn đã bị tuyên vào cung từ sớm. Sau khi hàn huyên cùng sư huynh và Thanh Tụ, Sở Lăng Thường cũng trở về chuẩn bị để đi dự tiệc thì khi bước ngang qua một tòa điện lại nghe thấy tiếng cười khanh khách của một nữ nhân.

Tiếng cười đó mang theo sự trong trẻo như những hạt châu rơi trên mặt nước, cũng là thanh âm mà Sở Lăng Thường khá quen thuộc.

Xuyên qua khe cửa hé mở, ánh mắt nàng có thể nhìn thấu khung cảnh khiến mình kinh ngạc đang diễn ra ở bên trong.

Hách Liên Ngự Thuấn vốn định gặp Thiên Vu xong sẽ đi tìm Sở Lăng

Thường bởi hấn vẫn luôn không yên tâm về Dạ Nhai Tích. Dù sao người đó cũng là sư huynh của nàng, cho nên hấn sợ nàng thay đổi quyết định, chỉ cần một ngày chưa cử hành đại hôn, hấn còn chưa thể yên tâm.

Không ngờ giữa đường hấn lại bị Đề Nhã kéo vào một tòa điện không có người. Bởi nghĩ đến tình cảm của Trâu Luân nên hấn mới không tức giận, mặc cho Đề Nhã nhìn mình với ánh mắt thâm tình vạn chủng nhưng sắc mặt hấn vẫn bình thản vô cảm, chỉ lẳng lặng nhìn xem cô ta muốn làm gì.

Đề Nhã quận chúa bước lên trước, đem cánh tay vòng qua cổ hấn, dùng thân thể đầy đặn miêu tả từng đường nét mạnh mẽ trên thân thể cao lớn của hấn, nhẹ giọng nói, “Cô ta thật sự tốt đến vậy sao?”

Hách Liên Ngự Thuấn cũng không đẩy Đề Nhã ra mà chỉ hờ hững đáp lại, “Quận chúa, tự trọng một chút!”

Một câu nói của hấn tuy ngữ điệu rất nhẹ nhưng lại toát lên sự uy nghiêm tột độ.

Nhưng Đề Nhã lại chẳng hề buông tay, ngược lại còn ôm hấn chặt hơn, “Ta mặc kệ, tóm lại bây giờ chàng phải nói rõ với Thiên Vu, chàng không muốn cưới cô ta!”

Hách Liên Ngự Thuấn hơi cau mày, trên gương mặt cũng lộ rõ sự mất kiên nhẫn. Hấn cũng vung tay kéo Đề Nhã ra, “Quận chúa xem chừng có bệnh không nhẹ, mau sớm tìm ngự y thì hơn!” Nói xong, hấn liền xoay người bỏ đi.

“Hách Liên Ngự Thuấn! Chàng đứng lại!” Đề Nhã ở phía sau liền quát lớn.

Hắn căn bản cũng không để ý đến việc cô ta la hét, vừa mới đưa tay tính đẩy cửa thì Đề Nhã đã chạy lên phía trước, dùng thân thể chắn cửa điện lại, ánh mắt lộ ra chút bi thương nhìn chằm chằm hắn.

Hách Liên Ngự Thuấn cũng không hề giận dữ, chỉ là mi tâm hơi nhíu lại lộ rõ vẻ khó chịu, “Cô muốn làm gì?”

“Hách Liên Ngự Thuấn, chàng không thể cưới cô ta!” Đề Nhã chậm rãi gằn từng lời.

Hách Liên Ngự Thuấn nghe mà cảm thấy buồn cười, hắn khoanh hai tay trước ngực, cất tiếng hỏi, “Vì sao?”

Gương mặt Đề Nhã tràn ngập sự kiêu ngạo, dứt khoát nói thẳng, “Hách Liên Ngự Thuấn, tuy rằng từ nhỏ chàng không lớn lên ở Hung Nô nhưng nhiều năm như vậy, chỉ có ta là hiểu rõ chàng nhất. Chàng đối với Sở Lăng Thường đâu phải là tình yêu. Người khác không biết, chẳng lẽ ta còn không biết hay sao? Chàng một lòng muốn ngồi lên ngôi vị thái tử rồi thuận lợi trở thành Thiên Vu mà thôi. Chỉ có ta mới là người hiểu chàng muốn điều gì nhất.”

Cô ta vừa nói lại vừa đưa tay mơn trớn ngực Hách Liên Ngự Thuấn hệt như xà nữ, thậm chí còn đưa tay lên vuốt ve gương mặt hắn, “Bữa tiệc lần trước, tất cả mọi người đều cho rằng chàng bị mỹ nữ làm cho đầu óc mê muội, nhưng ta biết là không phải. Thiên Vu muốn Sở Lăng Thường, nhưng chàng lại hết lần này tới lần khác giữ Sở Lăng Thường bên mình, chẳng qua là một con bài mà thôi. Chỉ tiếc, như vậy vẫn chưa đủ. À không, phải nói là một chút cũng không đủ.”

“Vậy cô nói xem làm thế nào mới là đủ?” Khóe môi Hách Liên Ngự Thuấn khẽ cong lên thành một nụ cười lạnh lùng.

Đề Nhã quặt chúa kề sát gương mặt mình vào gương mặt Hách

Liên Ngự Thuấn, si mê nhìn hấn, thanh âm bắt đầu chuyển thấp, “Hủy bỏ hôn lễ với cô ta! Ngự Thuấn, ta với chàng mới là trời sinh một đôi. Nghĩ mà xem, Sở Lăng Thường chỉ là truyền nhân Quỷ Cốc phái, cho dù cô ta lợi hại hơn nữa cũng chỉ có một thân một mình, nhưng ta thì khác, ta sẽ giúp được chàng nhiều hơn, tổ phụ ta, cha của ta cũng có thể trở thành cánh tay đắc lực của chàng, chỉ cần chàng cưới ta...”

Nụ cười trên môi Hách Liên Ngự Thuấn càng lan rộng, “Nghe cũng không tệ!”

Sự phối hợp của Hách Liên Ngự Thuấn khiến trái tim Đề Nhã đập loạn lên, nét vui sướng trên mặt càng đậm hơn. Cô ta ôm lấy cổ hấn, nhưng không hề để ý đến sự u tối trong thăm sâu đôi mắt hấn.

“Ngự Thuấn, ta biết chàng nhất định sẽ nghĩ thông suốt mà!”

“Vậy là nhờ quận chúa đánh thức một người vẫn đang chìm trong cõi mộng.” Hách Liên Ngự Thuấn hồ hững lên tiếng.

Đề Nhã quận chúa vẫn vui trong ngực hấn, “Ngự Thuấn, chàng yên tâm, tổ phụ yêu thương ta nhất, chỉ cần ta gả cho chàng, người đương nhiên sẽ không ngồi yên không để ý. Chỉ cần ngày mai người chàng cưới là ta, ta đảm bảo sau hôn lễ chàng sẽ ngồi lên vị trí thái tử, tương lai sẽ là Thiên Vu.”

Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn hơi tối sầm lại, một tia lãnh ý cũng thoáng qua rất nhanh rồi hấn khẽ cất tiếng cười nhạt, “Nhìn gia thế thì quả thật cô có chỗ hữu dụng hơn Sở Lăng Thường.”

“Ngự Thuấn...” Đề Nhã nhìn hấn cười, tâm tình cũng như tan chảy, đem khuôn mặt vui vào ngực hấn, nghe nhịp tim của hấn đập, “Chàng biết không, ta đã yêu chàng từ rất lâu rồi, cho dù trái tim

chàng không thuộc về ta, ta vẫn muốn ở cùng một chỗ với chàng, chỉ cần có thể là người của chàng, chỉ cần có thể cùng chàng chung sức, cho dù chuyện gì ta cũng có thể làm.”

Hách Liên Ngự Thuấn không hề đưa tay ôm Đề Nhã mà chỉ mặc cho cô ta vùi vào ngực mình. Đợi Đề Nhã nói xong, hấn chậm rãi lên tiếng, “Chuyện này cần từ từ bàn bạc, dù sao chuyện Sở Lăng Thường cùng bản vương thành hôn cũng đã tuyên bố rồi, cũng là Thiên Vu đã mở miệng đáp ứng. Một khi thoát hôn sẽ khiến cho Thiên Vu khó chịu, đến lúc đó cho dù có tổ phụ cô giúp một tay, cũng vẫn khiến Thiên Vu nảy sinh sự nghi ngờ.”

“Chuyện này...” Đề Nhã suy nghĩ một hồi nhưng không tìm được cách nào hay, trong giọng nói cũng dần lộ ra sự nóng nảy. Nhưng cô ta vẫn coi hấn như phu quân của mình, thoải mái ôm lấy cánh tay hấn, “Làm sao bây giờ? Ta mặc kệ, tóm lại ngày mai người mà chàng kết hôn phải là ta chứ không phải Sở Lăng Thường kia.”

Nụ cười trên môi Hách Liên Ngự Thuấn hơi che đi nét âm u trong mắt, rồi hấn cũng thuận thế ôm lấy cô ta, “Đã hiểu rõ bản vương như vậy, thì nên biết bản vương sẽ quyết định thế nào, không phải sao?”

Hai mắt Đề Nhã liền sáng lên, “Ngự Thuấn, chàng thật sự quyết định như vậy?”

Hách Liên Ngự Thuấn khẽ đề thấp âm lượng, nhìn Đề Nhã gần từng lời, “Bản vương muốn vị trí Thiên Vu, ai có thể trợ giúp đắc lực cho bản vương thì người đó chính là vương phi của ta.”

Những lời này khiến tâm tư Đề Nhã cực kỳ vui sướng, trong nháy mắt lại đỏ bừng mặt, “Ngự Thuấn, ta nhất định sẽ giúp chàng đắc lực nhất, nhưng...” Cô ta suy nghĩ một chút rồi lại nói, “Làm sao để đuổi Sở Lăng Thường kia đi đây?”

“Dễ lắm!” Hấn cúi đầu, cất tiếng thì thầm bên tai Đề Nhã.

Đề Nhã nghe mà cảm thấy hưng phấn khiến toàn thân run lên, mừng rỡ nhìn hấn, run giọng, “Ngự Thuấn, chàng thật hư nha, có thể nghĩ ra cách như vậy.” Nói xong cô ta chủ động đưa đôi môi mình tới gần hấn, mà hấn cũng không có đẩy cô ta ra.

Một màn này hoàn toàn bị Sở Lăng Thường ở bên ngoài điện nhìn thấy.

Quyển 6 - Chương 5: Phần 2: Lòng người khó dò

Sự chủ động của Đề Nhã cùng với việc Hách Liên Ngự Thuấn không tỏ ra bài xích trở thành một hình ảnh cực kỳ ái muội nhìn từ góc độ của Sở Lăng Thường.

Thân hình hấp dẫn của cô ta hết như dây leo quấn lấy Hách Liên Ngự Thuấn, tựa như thân thể hắn là một gốc đại thụ vững chắc giúp cho việc sinh tồn của dây leo kia vậy. Cánh tay mềm mại của Đề Nhã vòng qua cổ hắn, lại thấy hắn không có chút biểu hiện chán ghét thì sắc mặt lộ rõ vẻ vui mừng, một bàn tay còn vươn ra mơn trớn trên ngực hắn rồi kéo lấy bàn tay to của hắn đặt lên bầu ngực đầy đặn của mình.

Độ nóng ấm từ lòng bàn tay nam nhân kích thích da thịt khiến tâm tình của Đề Nhã chợt có chút hoảng hốt.

“Ngự Thuấn, thích không?” Đề Nhã thở gấp gấp, mượn bộ ngực căng tròn cố tình va chạm với thân thể hắn, nơi cổ áo của cô ta cũng theo đó mà trễ xuống, để lộ khe rãnh mê hồn.

Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn không có lấy một tia dao động, bàn tay to cũng mặc cho Đề Nhã lôi kéo đặt lên ngực cô ta, ánh mắt thâm thúy đến dọa người. Sự nhiệt tình của Đề Nhã cùng với sự lạnh lùng tỉnh táo của hắn tạo thành cục diện hoàn toàn đối lập. Một lúc lâu sau, hắn mới chậm rãi lên tiếng, “Đừng quá nóng vội, tối mai mới là lúc ngươi cùng bản vương động phòng hoa chúc!”

Đề Nhã vừa nghe vậy mặt liền đỏ bừng lên, gơ tay đánh khẽ vào

lồng ngực hấn một cái, “Chàng thật là hư!”

Hách Liên Ngự Thuấn cũng chỉ hơi cong môi, không nói câu nào.

Bên ngoài điện, Sở Lăng Thường lẳng lặng đứng đó, đoạn đối thoại của hai người họ nàng hoàn toàn nghe được rõ ràng. Cho dù có nhắm mắt lại thì một màn phát sinh vừa rồi vẫn cứ hiện ra trong đầu nàng. Trái tim nhỏ bé dường như bị tê liệt, đau đớn không ngừng lan tỏa, xuyên thấu thân thể nàng như những mũi dao sắc nhọn.

Đầu óc nàng lúc này cũng hoàn toàn trống rỗng, ngón tay từ tê dại cũng chuyển thành lạnh băng. Cơn gió nhẹ ấm áp vừa thoảng qua khiến mái tóc óng ả của nàng có chút rối nhưng một cảm giác vô lực lại nhanh chóng dâng lên từ trong xương cốt.

Những lời của hắn khiến nàng cảm thấy đau đớn, cùng với cảm giác lạnh lẽo như bao bọc toàn thân, khiến nàng hít thở cũng cảm thấy khó nhọc. Mỗi lần cố gắng hít lấy một hơi thì lại cảm thấy lồng ngực như nứt vỡ ra, đau đớn vô hạn.

Nàng biết mình đã yêu sâu sắc đến tận xương tủy, và nàng cũng không có cách nào trở lại những ngày trước đây.

Nàng hắn là nên bỏ đi hoặc lao vào trong đó, nhưng giờ khắc này, hai chân nàng như bị chôn chặt tại chỗ không cách nào nhúc nhích, nơi ngực đau đến thắt lại, hốc mắt cũng đã dâng lên màn lệ từ khi nào rồi nhanh chóng rớt xuống.

Nàng gắt gao cắn chặt làn môi, cố gắng để bản thân mình có lại chút phản ứng nhưng chẳng làm nên chuyện gì.

Cho đến khi cửa điện mở ra, hai người kia theo đó bước ra ngoài.

Ba người họ, mặt đối mặt.

Đề Nhã quán lấy cánh tay Hách Liên Ngự Thuấn, còn đem cả thân thể dựa sát vào hắn, thấy Sở Lăng Thường đứng ở ngoài điện, cô ta đầu tiên có chút kinh ngạc rồi sau đó liền cười cười, còn ôm Hách Liên Ngự Thuấn càng chặt hơn.

Sở Lăng Thường muốn tránh cũng không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm vô tận của nam nhân kia.

Ánh mắt hắn vẫn bình tĩnh như cũ, giống như mặt hồ sâu thẳm, gió êm sóng lặng, tựa hồ không có chút kinh ngạc khi thấy Sở Lăng Thường. Chỉ là có một chớp mắt hắn nhìn nàng giống như thiên thu vạn đời, như thể muốn đem hình ảnh của nàng khắc sâu vào trong lòng.

Sở Lăng Thường cũng không lảng tránh ánh mắt của hắn, thậm chí cả động tác xoay người đi cũng không có, nàng chỉ lẳng lặng nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau, trong đó có một đôi mắt mông lung màn lệt.

Đề Nhã thấy hai người họ nhìn nhau như vậy thì trong lòng cảm thấy mất hứng, cô ta khế níu cánh tay Hách Liên Ngự Thuấn, nũng nịu gọi, “Ngự Thuấn...”

“Tới dự tiệc trước đi, bản vương sẽ tới sau!” Hắn trầm giọng cắt lời, lúc nói chuyện cũng không rời ánh mắt khỏi Sở Lăng Thường.

Đề Nhã hơi chu miệng lên, nhìn Sở Lăng Thường một cái rồi lại cố ý nũng nịu, “Được rồi, nói rõ ràng với cô ta một chút cũng tốt!” Nói xong câu này, cô ta lại ôm hắn hỏi khế, “Ta thật sự không thể đem chuyện này nói trước cho tổ phụ cùng cha sao?”

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn cô ta một cái, hơi cau mày lại.

“Được rồi, được rồi, người ta biết rồi mà! Không nói trước là được rồi!” Đề Nhã thấy nét mặt hần lộ rõ vẻ không vui nên vội vàng sửa lại lời nói.

Sắc mặt của hần cũng hòa hoãn lại đôi chút, thấp giọng nói, “Đi đi!”

Đề Nhã ngênh ngang rời đi, trước khi đi còn không quên nhìn Sở Lăng Thường một cái. Cô ta cũng không hần hận nàng giống như Ổ Giai, nhưng cũng không thể coi là thích. Tóm lại bây giờ cô ta đã lấy được Hách Liên Ngự Thuấn, cho nên Sở Lăng Thường này muốn thế nào cũng chẳng quan hệ với cô ta.

Đề Nhã đi rồi, không khí lại càng trở nên mong manh.

Sở Lăng Thường vẫn một mực không nói, nhưng cũng không nhìn hần nữa. Khẽ chớp mắt, nàng muốn khóc cũng đã khóc không nổi, ánh mắt nóng rực bắt đầu trở nên đau đớn, nhưng vẫn không có một giọt nước mắt nào chảy ra nổi, đôi bàn tay mảnh khảnh nắm lấy nhau, đầu ngón tay cũng run run.

Nàng giống như một chú nai nhỏ lạc trong rừng rậm, ánh nắng chiều rớt trên bộ bạch y tinh khôi tạo thành một quầng sáng vàng rực nhưng gương mặt nàng lại lộ rõ vẻ tái nhợt.

Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn nhìn nàng thoáng qua chút đau lòng. Hần nhẹ bước lên, đi tới trước mặt nàng, vươn tay ra chạm rãi nâng cằm nàng lên. Nàng vẫn không nhìn vào mắt của hần mà chỉ có thể cảm nhận hơi thở quen thuộc kia càng lúc càng gần mà thôi.

Ngón tay của hần rõ ràng vẫn mang theo sự quyến luyến sâu đậm.

Hít sâu một hơi, để mùi xạ hương quen thuộc từ thân thể hần tràn

vào hô hấp, chớp mũi nàng lại có chút ê ẩm.

Cổ tay nàng chợt cảm thấy bị siết chặt lại, ngay sau đó nàng bị hấn kéo vào trong điện. Bên tai chỉ nghe một tiếng rầm truyền tới từ việc cửa bị đóng sầm lại, chưa kịp kêu lên vì khiếp sợ, đôi môi mỏng của hấn đã rơi xuống, cường thế ép nàng hé mở làn môi rồi quần lấy chiếc lưỡi đình hương của nàng cùng triền miên.

Trái tim nàng lại một lần nữa đau nhói, sự tấn công bất ngờ đầy bá đạo của hấn khiến nàng không thể kháng cự, cũng không muốn đẩy hấn ra mà chỉ là thuận theo sức mạnh của hấn, giống như nước hòa tan vào trong ngực hấn.

Nữ nhân trong lòng nhu thuận khiến tận đáy lòng Hách Liên Ngự Thuấn nổi lên cảm giác đau đớn mơ hồ. Vốn là cường thế tấn công, nụ hôn của hấn dần trở nên dịu dàng, nhẹ nhàng gặm cắn đôi môi của nàng tựa như một món trân bảo trên thế gian, nhẹ nhàng đụng chạm rồi lại thăm dò thật sâu. Hai cánh tay rắn chắc siết lấy vòng eo thanh mảnh, giống như sợ buông ra thì nàng sẽ lập tức biến mất vậy.

Sở Lăng Thường không nói lấy một lời mà chỉ thuận theo hấn, cho dù hành động của hấn tràn ngập sự cường thế hay dịu dàng. Một lúc lâu sau, hấn mới buông nàng ra, đôi môi mỏng nhẹ nhàng rơi trên trán nàng, trên chớp mũi, rồi nhẹ nhàng đụng vào môi nàng.

Nàng nhắm hai mắt lại, cảm giác được môi của hấn lướt trên gương mặt nàng, trên má nàng rồi trên cổ, xương quai xanh, hơi thở nam tính càng lúc càng trở nên nặng nề cùng nóng rực như thiêu đốt.

Hồi lâu hấn mới buông nàng ra, thâm tình nhìn nàng, đáy mắt không còn tăm tối nữa mà đã trở nên sâu thẳm cùng có gì đó mơ hồ.

Sở Lăng Thường hít sâu một hơi, ngăn chặn nỗi đau đang dâng lên

trong lòng, nhìn thẳng hấn, trong mắt dâng lên một tầng ưu thương. Nàng chậm chậm nâng tay lên, khẽ vuốt đôi mắt hấn, “Có phải ta vĩnh viễn cũng không hiểu được ánh mắt của chàng không?”

Bàn tay nhỏ bé bị hấn nắm lấy, đưa lên môi rồi nhẹ nhàng hôn lên từng ngón tay thanh mảnh, giọng nói trầm thấp có thêm vài phần thâm tình, nhìn nàng giống như trên đời này chỉ có duy nhất một mình nàng.

“Hiện giờ học không hiểu ánh mắt của ta cũng không cần vội, chỉ cần hiểu được lòng của ta là được rồi.”

Quyển 6 - Chương 6: Sát khí đằng đằng

Ngón tay mảnh khảnh của Sở Lăng Thường bị hơi thở của Hách Liên Ngự Thuấn hơi đến nóng rực, tiếng nói của hắn tựa như bàn thạch đè ép xuống khiến cổ họng nàng nghẹn tắc lại, màn lệ dâng mờ đôi mắt, yếu ớt cất tiếng hỏi, “Chàng muốn làm gì?”

Dáng vẻ của nàng in sâu trong lòng Hách Liên Ngự Thuấn khiến mi tâm hắn hiện lên sự đau đớn khôn nguôi, giọng nói trầm trầm khẽ vang lên, “Ngày mai, ta sẽ cưới Đề Nhã!”

Đầu ngón tay Sở Lăng Thường lại không cách nào kìm chế sự run rẩy, nỗi đau đớn dần khuếch tán.

“Lăng Thường, nàng sẽ trách ta chứ?” Hắn giơ tay lên, khẽ vuốt ve mái tóc nàng.

Nàng nhìn hắn, thật lâu vẫn không nói gì mà chỉ chủ động an tĩnh dựa vào ngực hắn, cảm nhận lồng ngực vững chãi của hắn đem lại hơi ấm cùng sức mạnh. Nàng sao có thể trách hắn đây? Nàng yêu hắn, cho dù hắn có làm bất cứ chuyện gì, nàng cũng vẫn yêu hắn.

Hách Liên Ngự Thuấn ôm chặt lấy nàng, đôi môi mỏng trượt xuống bên vành tai nhỏ bé, dịu dàng thì thầm, “Nếu nhớ ta, hãy nhìn tới mười dặm hoa đào!”

Ngẩng lên từ trong ngực hắn, ánh mắt nàng như có nét ai oán, mà hắn lại cúi xuống, đặt một nụ hôn thật sâu lên đôi môi nàng...

Theo quy tắc, Hoa Dương công chúa phải tránh mặt, cho nên không thể tham dự bữa tiệc.

Vu Đan thì tỏ ra cực kỳ cao hứng, ngửa cổ uống rượu ừng ực, còn cùng các đại thần xung quanh nói cười vui vẻ.

Thiên Vu Quân Thần cũng vô cùng phấn khởi, còn đặc ban cho Dạ Nhai Tích ngồi ở phía trên, rồi đến Sở Lăng Thường, Thanh Tụ thì đứng bên cạnh, ngồi đối diện là Hách Liên Ngự Thuấn, mà bên cạnh hắn là Đề Nhã quận chúa.

Suốt bữa tiệc, Đề Nhã không chút giữ ý, ở một bên chủ động rót rượu cho Hách Liên Ngự Thuấn, đáng vẻ hết như thê tử của hắn, trên gương mặt tràn đầy tình yêu dành cho hắn. Mà Hách Liên Ngự Thuấn cũng không nhìn Sở Lăng Thường lấy một lần. Đề Nhã rót rượu là hắn uống cạn, cả bữa tiệc không nói lấy một lời.

Trên đại diện ca múa rộn ràng, không khí vô cùng náo nhiệt.

Có lẽ do lo lắng Đề Nhã sẽ gây rắc rối nên tuy Thiên Vu Quân Thần cảm thấy hai người này rất lạ nhưng cũng không nói câu nào. Dạ Nhai Tích thì đem toàn bộ tình hình thu vào trong tầm mắt rồi lại nhìn Sở Lăng Thường, mi tâm dâng lên chút khó hiểu.

Gương mặt Dạ Nhai Tích cũng không có bất cứ biểu hiện khác thường nào, chỉ lẳng lặng uống rượu, Thiên Vu hỏi gì thì trả lời cái đó.

Thanh Tụ ở một bên nhìn thấy cảnh tượng đó thì lửa giận nổi lên ùng ùng, răng cũng nghiến lại, nhân lúc chuyển đồ ăn cho Sở Lăng Thường liền khẽ thì thầm hỏi, “Tiểu thư, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Tân nương thực ra là ai? Còn nữ nhân ngồi bên cạnh Tả hiền vương đó là thế nào?”

Sở Lăng Thường cũng không nhìn về phía đối diện, nghe thấy thanh âm giận dữ bất bình của Thanh Tụ thì khẽ lên tiếng, “Đừng xen vào việc của người khác!”

“Tiểu thư, sao đó lại là việc của người khác chứ? Ngày mai chẳng phải tiểu thư cùng Tả hiền vương cử hành đại hôn sao? Sao hăn nhanh như vậy đã cùng nữ nhân khác âu yếm ngay trước mặt tiểu thư rồi? Thật tức chết đi!” Thanh Tụ nghiến chặt răng đến ken kết, nắm tay cũng siết chặt lại, hận không thể đấm một cú vào mặt ả nữ nhân ngồi đối diện kia.

Sở Lăng Thường không nói gì nữa, chỉ lặng lặng ngồi yên tại chỗ xem ca múa, duy trì trạng thái trầm mặc.

Nhưng chẳng được bao lâu, viên quan hầu điện đã tiến vào bẩm báo rằng Nam Hoa công chúa giá lâm.

Sở Lăng Thường ngược lên nhìn thì thấy quả thực Nam Hoa công chúa đã bước vào đại điện, hướng về phía Thiên Vu hơi khom người thi lễ.

Nam Hoa vốn một mực giúp chuẩn bị chuyện của Hoa Dương công chúa, đến khi hết thầy đã an bài ổn thỏa thì mới tới dự tiệc. Thiên Vu Quân Thần hỏi vài câu đơn giản rồi để Nam Hoa ngồi ở một bên Hách Liên Ngự Thuấn nhưng ánh mắt nhìn cô lại mang theo ý tứ sâu xa.

Nam Hoa công chúa ngồi xuống, thấy Đề Nhã cũng ở ngay cạnh thì cảm thấy vô cùng kinh ngạc, liền ngược mắt tìm kiếm Sở Lăng Thường, nhưng cũng đồng thời gặp được bóng dáng nam tử vận

bạch y đã rất quen thuộc kia.

Xuyên qua nhóm ca vũ nghệ thường, ánh mắt của Nam Hoa cùng Dạ Nhai Tích như cùng giao nhau. Nói cho chính xác thì từ lúc Nam Hoa vừa tiến vào, ánh mắt của Dạ Nhai Tích cũng không hề rời khỏi bóng dáng cô.

Có chút mơ hồ, Dạ Nhai Tích cảm thấy hình bóng Nam Hoa công chúa phiêu diêu như tiên nữ, lại như mộng như thực không thể chạm tới, mong manh như cành liễu trước gió, hoa lê đầu xuân, cực kỳ có phong vận tiên tử.

Trong không khí cũng mơ hồ tràn ngập mùi hương như có như không của Nam Hoa vờn quanh hô hấp khiến Dạ Nhai Tích không tự chủ được, tâm tình chợt có chút hoảng hốt.

Nam Hoa công chúa cũng nhìn Dạ Nhai Tích, hai người họ dường như đã cách xa nhau cả muôn sông nghìn núi. Gương mặt anh tuấn của Dạ Nhai Tích toát lên sự cương liệt, đôi mắt sáng tràn đầy trí tuệ, phảng phất chút u uẩn như có thể xuyên thấu lòng người. Trái tim Nam Hoa lại lần nữa dâng lên cảm giác khó nói thành lời, cũng không ngừng đập loạn.

Huynh ấy tới rồi, rốt cục huynh ấy vẫn tới rồi.

Thanh Tụ nhích tới gần Sở Lăng Thường, không hiểu nên thấp giọng hỏi, “Sur huynh làm sao vậy?”

Sở Lăng Thường ngược lên, thấy Dạ Nhai Tích không hề chớp mắt, ánh mắt cũng cực kỳ dịu dàng, thuận thế nhìn lại, thấy Nam Hoa công chúa cũng hết như vậy thì không khỏi âm thầm than nhẹ một tiếng. Nàng vừa muốn bỏ qua mọi chuyện thì lại lơ đãng bắt gặp ánh mắt u tối của Hách Liên Ngự Thuần.

Đôi mắt màu hổ phách của hắn có chút biến động, ánh nhìn đó thoáng qua khiến trái tim nàng lại đập rộn lên.

Vội vã chớp nhẹ hàng mi, Sở Lăng Thường vội nâng ly rượu lên môi.

Thực sự không thể quay trở về đâu phải chỉ có mình nàng. Cả sư huynh cũng như vậy!

Bữa tiệc tốt cực cũng kết thúc, Dạ Nhai Tích cũng không biết đã đi đâu, cả Hách Liên Ngự Thuần cũng không thấy bóng dáng. Thanh Tụ ôm một bụng nộ khí run giọng nói với Sở Lăng Thường, “Tiểu thư, thứ người như vậy ngàn vạn lần cũng không thể gả. Tiểu thư thấy tình hình hôm nay rồi đấy. Thật quá đáng!”

Sở Lăng Thường cũng không trả lời, chỉ là nơi mi tâm dâng lên một nét lo âu.

Thanh Tụ sau khi tống tiễn Hoa Dương công chúa gả cho Vu Đan, gặp lại Sở Lăng Thường liền phát huy bản năng bảo vệ, thấy nàng không nói lời nào, liền giơ tay nhắc rèm xe lên, “Tiểu thư, chúng ta đi đâu đây?”

Sở Lăng Thường than nhẹ một tiếng, “Trở về vương phủ!”

“Trở về vương phủ? Tiểu thư, sao tiểu thư có thể nói như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy?” Thanh Tụ nghe lại càng bất bình, nắm lấy cánh tay nàng lắc lắc, “Không phải tiểu thư vẫn muốn gả cho hắn đấy chứ?”

“Ta....”

“Tiểu thư, cho dù tiểu thư thật lòng yêu hấn đi chăng nữa thì cũng không nên hủy hoại bản thân như vậy. Vì một người như thế không đáng chút nào. Tiểu thư xem rồi đó, hấn với cái quận chúa móng ngựa kia tình tứ như vậy, nhìn vào còn tưởng ngày mai là hôn lễ của hai bọn họ ấy chứ?”

“Là Đê Nhã quận chúa!” Sở Lăng Thường khẽ giải thích.

Thanh Tụ bực tức vung tay lên, “Em mặc kệ cô ta là Đê Nhã quận chúa hay móng ngựa quận chúa, tóm lại em thấy cô ta rất chướng mắt. Nhưng mà Tả hiền vương kia cũng thật là quá đáng!”

“Thanh Tụ...”

Sở Lăng Thường vừa muốn mở miệng thì chợt thấy xe ngựa rung lắc dữ dội, sau đó lại nghe thấy tiếng ngựa hí lên, rồi sau đó là tiếng kêu thảm thiết của phu xe.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Thanh Tụ kinh hãi, vừa muốn vén rèm nhìn ra ngoài thì xe ngựa lại bắt đầu phi nước đại.

Sở Lăng Thường vội nắm chặt lấy tay vịn trong xe. Một lúc sau, xe đột nhiên dừng lại, khung cảnh bên ngoài cũng trở nên yên tĩnh đến chết chóc.

“Tiểu...tiểu thư, đừng sợ, có em bảo vệ tiểu thư rồi!” Thanh Tụ run run bám chặt lấy tay nàng.

Sở Lăng Thường vẫn không mở miệng, chỉ mặc cho Thanh Tụ nắm chặt lấy tay mình. Liền đó một mũi trường đao lạnh băng xuyên qua màn cửa khiến Thanh Tụ hét lên chói tai. Theo tấm màn xe bị hất ra, lúc này Sở Lăng Thường mới nhìn thấy xe ngựa không biết đã chạy

tới nơi nào, phu xe chết thảm nằm bên đường, còn người cầm trường đao trong tay là một tráng hán che mặt, sau lưng hắn còn có bốn, năm người mặc áo đen, bộ dạng cực kỳ hung ác.

Quyển 6 - Chương 7: Lời nói lạnh lùng

Đêm sâu thăm thẳm...

Dãy đèn lồng khẽ lắc lư theo gió, những con đom đóm đầu xuân nhẹ nhàng vỗ đôi cánh mỏng, tạo thành những đốm sáng lập lều trong đêm vắng.

Một chiếc bóng đổ dài trên con đường lát đá xanh khẽ lay động theo ánh sáng từ chiếc đèn lồng hắt ra cùng ánh sáng lung linh của những con đom đóm đáng yêu. Nam Hoa công chúa dừng bước, nhìn những cánh hoa đào bay lất phất, khẽ than nhẹ một tiếng, rồi lại lơ đãng nghĩ tới những cánh hoa đào lúc còn ở Hán cung.

Một mảng hồng phấn kia đã từng khiến cô cực kỳ mừng rỡ, nhưng hôm nay nhìn thấy nó lại có một cảm giác lạnh lẽo khó tả.

Hoa Dương công chúa hiển nhiên là rất ghét sự hiện diện của Nam Hoa, thậm chí trong mắt cô ta còn lộ ra sự ghen tỵ lớn lao cùng thống hận. Đối mặt với Hoa Dương, Nam Hoa cũng chẳng buồn để ý, chỉ căn dặn bọn nha hoàn mấy chuyện cần làm rồi đi ra ngoài.

Nâng bàn tay hứng lấy một cánh hoa đào rồi lại nghiêng tay đi để cho nó theo gió bay xuống đất, Nam Hoa cảm thấy vận mạng của cô cũng giống hệt như cánh hoa này, hoặc tệ hơn là phiến lục bình trôi nổi ngoài kia.

Nam Hoa không hề cảm thấy có chút ghen tỵ nào mà ngược lại, cô càng cảm thấy hâm mộ Sở Lăng Thường hơn. Có một nam tử có thể

vì mình trông tới mười dặm hoa đào, cuộc đời này coi như không còn gì đáng tiếc.

Trong đầu cô lúc này lại thoáng hiện lên một hình bóng quen thuộc.

Hít sâu một hơi, đè nén cảm giác nhớ nhung xuống tận đáy lòng, vừa xoay người thì Nam Hoa đã thấy hình bóng mà mình vẫn luôn khắc ghi trong đầu ở ngay phía sau khiến cô kinh ngạc tròn xoe đôi mắt, bước chân lại một lần nữa dừng lại.

Cô dường như đã biến thành một kẻ đầu gối, đứng đờ ra một chỗ, nhìn người đó nhưng hô hấp lại dần trở nên dồn dập.

Dạ Nhai Tích cũng đứng dưới ánh đèn chập chờn, những tia sáng nhàn nhạt phản chiếu khiến gương mặt anh tuấn của Dạ Nhai Tích càng có thêm vẻ huyền hoặc dị thường, như thể người từ một thế giới khác tới nơi này. Một thân trường bào trắng tinh càng khiến cho Dạ Nhai Tích có phong thái siêu phàm thoát tục, có thể cảm giác trên người Dạ Nhai Tích không có lấy một chút tình cảm dư thừa nào ngoài ánh mắt vẫn cực kỳ an tĩnh lặng lẽ đặt trên người Nam Hoa công chúa.

Thời gian, trong nháy mắt như ngưng lại.

Một nỗi chua xót lại dâng lên trong lòng Nam Hoa, giống như nửa đêm tỉnh mộng thấy người gần trong gang tấc nhưng lại giống như xa cách nghìn trùng.

Đem nỗi đau trong lòng che dấu đi, Nam Hoa khẽ chớp nhẹ hàng mi, hướng về phía Dạ Nhai Tích nhẹ nhàng thi lễ, rồi tiếp tục theo đường mòn bước đi.

Đau lòng nhất chính là lúc phải đi lướt qua nhau thế này!

Lúc mùi hương thơm ngát từ thân thể Nam Hoa theo gió nhẹ nhàng mơn man gương mặt, Dạ Nhai Tích đột nhiên mở miệng, “Nàng có khỏe không?”

Giọng nói trầm trầm nhẹ nhàng nhưng những lời thốt ra lại không hề đột ngột, dường như những lời này đã được ấp ủ từ rất lâu, nên mang theo nó biết bao cảm xúc.

Ngón tay Nam Hoa khẽ run rẩy, chiếc khăn trên tay cũng theo đó rớt xuống nhưng cô không dám quay đầu lại nhặt, dường như cô không có can đảm để nhìn tới thân ảnh cùng đôi mắt của Dạ Nhai Tích.

Cô sợ, nhìn rồi thì sẽ trầm luân trong đó.

Dạ Nhai Tích đem chiếc khăn nhặt lên, nhẹ bước tới trước mặt Nam Hoa, đưa cho cô, cực kỳ tĩnh lặng, dịu dàng.

Khóe môi Nam Hoa hơi nhướn lên, muốn nặn ra vẻ tươi cười nhưng lại phát hiện đáy lòng càng thêm chua xót. Đưa tay cầm lấy khăn tay trong tay Dạ Nhai Tích nhưng cô lại không nhận được chiếc khăn như ý muốn.

Nam Hoa công chúa ngược mắt nhìn lên, ánh mắt có chút mông lung run rẩy.

Cô có lòng muốn tránh, nhưng vì sao Dạ Nhai Tích lại cứ khiến cô khổ sở như vậy?

“Công chúa vì sao không dám nhìn cố nhân?” Ngón tay Dạ Nhai Tích hơi gập lại, đem chiếc khăn nắm trong lòng bàn tay, cũng đem mùi hương của Nam Hoa hoàn toàn nắm giữ trong tay.

Nhìn chiếc khăn trong tay Dạ Nhai Tích, có một khoảnh khắc, Nam Hoa rất muốn đem bàn tay mình giao cho Dạ Nhai Tích, để huynh ấy siết tay mình thật chặt, cả đời không buông ra. Cố gắng thu lại sự rung động trong lòng, cô nhẹ giọng nói, “Có những cố nhân có thể gặp, có những cố nhân lại không thể, người đã không thể làm theo ý mình thì sao còn có thể gặp cố nhân đây? Đêm đã khuya, công tử nên đi nghỉ cho sớm!”

Ánh mắt chỉ dám dừng tới trước ngực Dạ Nhai Tích bị Nam Hoa vội vã thu lại, không dám tiếp tục nhìn lên nữa. Cô không dám nhìn vào đôi mắt Dạ Nhai Tích lúc này, nhưng cho dù không nhìn, cô vẫn biết đôi mắt ấy mê hoặc người ta đến nhường nào, nó tinh khiết tựa như đóa sen thánh khiết nhất, lại tỏa ra tình ý sâu kín.

Nhưng cô không thể nhìn, cũng không dám nhìn.

Dứt khoát xoay người rời đi, bỏ lại chiếc khăn trong lòng bàn tay Dạ Nhai Tích. Một trận gió đêm thổi qua, Nam Hoa khẽ nâng tà váy nhẹ bước, những cánh hoa theo gió cuốn đi vô tình lại rơi dưới bước chân cô, rồi theo đó bề nát tỏa ra mùi hương man mác, giống như số mạng nó đã định sẵn như vậy.

Dạ Nhai Tích siết lấy chiếc khăn, ánh mắt vẫn đuổi theo bóng dáng xinh đẹp thanh lệ kia, một nỗi bi thương không cách nào ức chế khẽ bật ra khỏi hô hấp của Dạ Nhai Tích, đôi mắt cũng dần trở nên nhòe đi mang theo sự ảm đạm đến tận tận lương...

Một biệt phủ nằm ở ngoại biên hoàng thành...

Hai chiếc đèn lồng đỏ nhẹ nhàng lay động phía trên khung cửa, chiếu lên đôi sư tử đá lớn đứng sừng sững hai bên.

Phu xe đánh xe đến trước cửa phủ liền dừng lại, thị vệ đứng hai bên cửa thấy có người vội lập tức bước tới. Lúc rèm xe vén lên, từ trong đó bước ra một nam nhân thì bọn thị vệ lập tức cung kính cúi chào. Nam nhân không nói gì, cũng vội vã bước vào bên trong.

Trong biệt phủ có ba người đang ngồi, ngoài Hữu Cốc Lễ vương Y Kha ở bên phải, còn có Bách Hầu Thiết Phạt cùng Ngàn Trường Tước Hô. Cửa điện được đẩy ra, ba người kia thấy người vừa tới liền sững sờ, Y Kha vội mở miệng hỏi, “Nhị vương tử ngày mai thành hôn, sau tối nay còn tới nơi này?”

Vu Đan hất vạt trường bào rồi ngồi xuống ghế, sắc mặt lộ vẻ lo âu, “Ta biết tối nay mọi người sẽ tập hợp lại nên cũng không thể ngồi yên đợi trong cung được. Chuyện ngày mai chuẩn bị tới đâu rồi? Lần này có thể thật sự lật đổ được Hách Liên Ngự Thuấn hay không?”

Y Kha đem vẻ khẩn trương của Vu Đan thu vào trong tầm mắt, nhìn Ngàn Trường Tước Hô một chút rồi cười, “Nhị vương tử quá khẩn trương rồi, mấy người chúng ta vẫn chưa khiến ngài yên tâm hay sao?”

“Đúng vậy, nhị vương tử, ngài yên tâm đi. Sau bữa tiệc tối nay, mọi chuyện đã được an bài thỏa đáng. Sở Lăng Thường đã như món đồ trong túi chúng ta, cho dù cô ta có bản lĩnh thông thiên thì lần này nhất định cũng phải chết.” Bách Hầu Thiết Phạt cười nhẹ, trong mắt lộ ra một tia âm hiểm.

Tâm tình khẩn trương của Vu Đan lúc này mới thông thả đôi chút, đôi mắt cũng hơi híp lại, “Ta chỉ lo rằng phía Hách Liên Ngự Thuấn sẽ xảy ra chuyện bất ngờ thôi. Hắn hai ngày nay cực kỳ an tĩnh, ngược lại khiến ta có chút không yên lòng.”

“Yên tâm đi, người nào lại không biết Tả hiền vương hiện giờ trầm mê trong nữ sắc chứ? Ngày mai là ngày hấn thành thân, tối nay không chừng còn cùng với mỹ nhân ở trên giường phong lưu khoái hoạt ấy chứ.” Thiết Phật mở miệng, giọng nói lộ ra vẻ khinh bỉ.

Tước Hô cũng nói xen vào, “Lời của Thiết Phật không sai. Nhị vương tử an tâm chờ ngày mai ôm mỹ nhân vào lòng là được rồi!”

Vu Đan cười cười, nâng chén trà lên uống một ngụm, nghĩ tới vòng eo thon thả của Hoa Dương công chúa thì lại cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

“Nhị vương tử, chúng ta đã chọn được một loại kịch độc dành cho Sở Lăng Thường, trên đời này không ai có thể giải được. Sở Lăng Thường chết, Hách Liên Ngự Thuấn sẽ giống như một phế nhân. Đến lúc đó, hết thảy đều không phải là của nhị vương tử hay sao?” Y Kha cười càng thêm âm hiểm.

Ánh mắt Vu Đan cũng trở nên âm trầm, gật đầu nói, “Ta hận không thể lập tức đoạt lấy quyền lực trong tay hắn!”

Nhiều năm như vậy, hắn vẫn một mực đấu đá với Hách Liên Ngự Thuấn hết trong sáng tới ngoài tối nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Cho nên lần này hắn chỉ có thể thắng, không thể thua.

Quyển 6 - Chương 8: Phần 1:

Máu tươi

Y Kha uống một ngụm trà rồi lại chậm rãi lên tiếng trấn an Vu Đan, “Nhị vương tử, chỉ cần chúng ta có Trâu Luân hiệp trợ, binh quyền rơi vào tay ngài chỉ là chuyện ngày một ngày hai.”

“Trâu Luân có tỏ thái độ gì hay không?” Vu Đan tò mò hỏi lại.

“Trâu Luân đối với việc Tả hiền vương cưới Sở Lăng Thường đã cảm thấy rất bất mãn. Ông ta sao có thể để mặc cháu gái mình phải đau lòng chứ? Ngày mai cho dù hôn lễ của Hách Liên Ngự Thuấn có thành công hay không thì thế lực của hắn nhất định sẽ bị nghiêng ngả. Đề Nhã đau lòng như vậy nên cũng không còn gì đáng ngại.”

Y Kha ngừng lời một chút rồi lại tiếp tục đem toàn bộ kế hoạch phân tích tỉ mỉ, “Sở Lăng Thường chết rồi, Hách Liên Ngự Thuấn coi như thành một kẻ phế nhân. Tuy bên cạnh hắn có Tả Cốc Lễ vương Y Trĩ Tà nhưng binh lực trong tay ông ta không nhiều nên cũng chẳng đáng lo. Đến lúc đó, chỉ cần nhị vương tử chủ động mượn cơ hội nhắc tới Ấp Thành đang bị thiên tai, xin Thiên Vu cho binh đến đó đồn trú để trấn an lòng dân. Tuy binh quyền lúc đó vẫn ở trong tay Hách Liên Ngự Thuấn nhưng cho dù Thiên Vu có lòng thiên vị thì cũng không thể nào đem một toà thành giao cho một kẻ chán chường quản lý. Chúng ta mượn cơ hội đó lôi kéo Trâu Luân, để ông ta nói lên việc chuyển giao binh quyền, đến lúc đó ngoài nhị vương tử ra, còn ai có thể đảm nhiệm đây?”

Vu Đan trầm ngâm một hồi rồi khoé môi chậm rãi nhếch lên, “Không sai, đúng là “nhị nữ thường tình, anh hùng khí đoản.” Hách Liên Ngự

Thuấn đã bị Sở Lăng Thường làm cho đầu óc mê muội, mà Thiên Vu ghét nhất chính là loại người như vậy. Bình quyền của hắn sớm muộn gì cũng rơi vào trong tay ta.”

Thiết Phật cười ha ha một tiếng, “Nhị vương tử, tóm lại qua ngày mai, tất cả sẽ được định đoạt!”

Trong bầu không khí hắc ám, những âm mưu thâm độc cứ âm thầm diễn ra...

Mùng năm, đại hôn...

Ngày đại hôn này, ánh nắng cũng rực rỡ lạ thường...

Sau hôn lễ, Hoa Dương công chúa sẽ chuyển đến Tiêu Vân điện, vì vậy mấy ngày trước, nơi này đã được trang hoàng lại, trông rực rỡ hẳn lên.

Tấm màn mỏng bao phủ quanh chiếc giường bằng gỗ trầm hương rộng tới sáu thước đã được buông xuống, chiếc đệm gấm trên đó được thêu những bông hoa hải đường cực lớn, chiếc chăn bằng tơ lụa thượng hạng cực kỳ mềm mại được xếp khéo léo phía góc trong.

Trong tân phòng còn đặt một viên trân châu cực kỳ trân quý, ánh mặt trời xuyên qua đó tán ra những ánh sáng lấp lánh tinh khiết tựa vàng trắng. Trên sàn, những cánh hoa được xếp thành hình hoa sen với từng cánh ôm lấy nhụy hoa cực kỳ sống động, lớp cánh hoa dày đặc đến nỗi bước chân trần trên đó cũng cảm thấy êm dịu, khiến người ta có cảm giác như đang bước trên một thảm hoa mỹ lệ.

Đại hôn của hai vị vương tử có thể nói là chuyện chấn động nhất

Hung Nô, toàn thành mở tiệc ăn mừng suốt ba ngày ba đêm. Bên ngoài cung, rượu ngon thịt béo cũng được chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần là dân trong thành đều có thể tự rót tự uống, không cần phải dâng lên lễ vật hay quà tặng gì quý giá mà chỉ cần nói lời chúc cát tường là được.

Trong mấy ngày này, bên ngoài cung mọi người tụ tập ăn mừng, xem náo nhiệt cùng uống rượu cũng càng lúc càng nhiều.

Đèn lồng đỏ đã được chăng khắp các cung điện và kéo dài ra đến tận cửa cung. Không khí khắp trên dưới trong ngoài thành đều mang theo hỉ khí, cánh hoa đào cũng được sử dụng rất nhiều. Có người còn đem cánh hoa đào trải đường từ nội cung tới tận phủ của Tả hiền vương. Hỏi thăm ra mới biết được nguyên nhân đầu tiên là do người dân trong thành làm xuất phát từ lòng kính yêu đối với Hách Liên Ngự Thuấn, hai là có liên quan đến việc nộ cười của hồng nhan trong lòng Tả hiền vương của bọn họ. Chuyện sai người trồng tới mười dặm hoa đào đã sớm truyền ra ngoài, hôm nay lại là ngày đại hỷ của hai người họ nên dân chúng cũng cao hứng làm theo.

Giờ lành vừa đến, tiếng kèn hỉ cũng lập tức vang lên theo đoàn rước kiệu hoa, một nhóm nha hoàn đi phía trước kiệu, trong tay bưng một lẵng đầy cánh hoa đào rải dọc theo hai bên đường đi cùng với túi thơm có bạc hỉ, phân phát cho dân chúng hai bên đường, khiến bọn họ rối rít hô to những tiếng chúc mừng.

Hách Liên Ngự Thuấn cưỡi trên một con tuấn mã cao lớn, ánh mắt dường như có thêm vài phần lấp lánh. Trước ngực hắn có đeo một bông hoa đỏ cùng với hỉ phục bằng lụa quý. Từ trên cao nhìn xuống dân chúng trong thành đang quỳ gối hai bên đường, khoé môi mỏng của hắn hơi nhếch lên tản ra khí phách mạnh mẽ cùng thô ráp, cả người cũng tràn ngập khí chất cao ngạo lạnh lùng của bậc quân vương.

Phía sau hẳn là chiếc kiệu lớn tám người khiêng, mái kiệu còn khảm vàng ròng cực kỳ xa hoa tinh tế, khung kiệu làm bằng gỗ quý được chạm khắc tinh xảo, từng đám mây trắng lững lờ trôi phía xa xa khiến người ta nhìn vào có cảm giác như có một mỹ nhân đang nhẹ nhàng kiêu vũ trên nền trời xanh trong.

Hộ vệ hai bên kiệu hoa cũng không hề tỏ ra lơ là mà vẫn cực kỳ nghiêm cẩn làm việc, ánh mắt mỗi người đều không ngừng quan sát tứ phía, một mực ở trong tình trạng cảnh giác cao độ, dù sao hôn lễ lần này cũng là chuyện lớn, cho dù tân lang hay tân nương đều có thân phận không tầm thường.

Rất nhanh chóng, đoàn rước kiệu hoa đi vào trong rung rỗi cửa cung chậm rãi đóng lại, tầm mắt mọi người vẫn háo hức dõi theo cũng theo đó bị ngăn chặn.

Bên trong hoàng thành lại là một cảnh tượng khác. Theo đúng quy củ, trước lúc thành hôn cần phải tế trời. Bên ngoài quảng trường của đại điện đã sớm đặt xong bàn tế trời, gỗ mộc cùng đồng xanh đã được chế tác thành biểu tượng tín ngưỡng hình con sói có cánh trông cực kỳ sống động, nhìn vào cũng cảm thấy kinh hãi dị thường.

Thiên Vu Quân Thần, Hách Liên Ngự Thuần cùng Vu Đan đồng thời tiến lên hoàn thành nghi thức tế trời, cùng chung kỳ nguyện xin trời cao phù hộ cho Hung Nô quốc thái dân an, ngũ cốc được mùa.

Bách quan cùng các tướng lĩnh đều cẩn thận quan sát từng cử chỉ của Thiên Vu Quân Thần. Tế trời là việc mà Lão Thiên Vu luôn đưa thái tử theo để thực hiện, nhưng Thiên Vu Quân Thần đồng thời mang theo hai đứa con trai chứng tỏ trong lòng ông ta vẫn đang có sự cân nhắc.

Suy đoán của bách quan cũng không hề sai lầm. Khi Thiền Vu Quân Thần đem một nén nhang cung kính tế trời, trong đôi mắt đã trải qua không ít phong sương bão táp của ông ta cũng lộ ra một tia mệt mỏi nhìn hai đứa con trai này. Một là lòng bàn tay, một là mu bàn tay, nếu chúng có thể xoá bỏ thù địch cùng nhau đoàn kết thì sẽ khiến Hung Nô ngày càng phồn thịnh, nhưng chuyện này đâu thể được như nguyện.

Không phải ông ta không biết hai đứa con trai mình đang không ngừng minh tranh ám đấu cực kỳ khốc liệt, nhưng đối mặt với chuyện đó, ông ta cũng chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt. Hách Liên Ngự Thuấn là đứa con trai do nữ nhân mà cả đời này ông ta yêu thương nhất sinh ra, cho nên ông ta càng thương hấn, hơn nữa trong xương cốt hấn cũng chảy dòng máu kiêu dũng thiện chiến khiến ông ta càng cảm thấy vui mừng. Vu Đan là do Yên thị sinh ra, tuy Yên thị không phải là người ông ta yêu sâu đậm, nhưng dù sao cũng là người mà ông ta cưới hỏi堂堂 hoàng, cho dù năm xưa bà ta cũng đã làm một số chuyện không thuận mắt thuận tình nhưng cũng là nhằm duy trì lợi ích gia tộc. Nhiều năm như vậy Yên thị ở bên cạnh ông ta, cho dù không có công lao thì cũng có khổ lao, nể tình của Yên thị, nên ông ta cũng không thể coi thường cảm nhận của Vu Đan.

Tế trời xong, Vu Đan cùng Hách Liên Ngự Thuấn chia ra đứng ở hai bên đại điện. Trên đại điện chia ra ngồi theo thứ tự có Thiền Vu Quân Thần rồi đến Yên thị, vị trí thượng tọa có thêm Dạ Nhai Tích, bên kia thì là chính thất của Hách Liên Ngự Thuấn - Nam Hoa công chúa.

Vu Đan vẫn chưa thành thân chính thức nên vị trí chính thất phía sau hấn vẫn bỏ trống.

Hai vị vương tử chậm rãi đi xuống bậc thang, chia ra hai hướng quảng trường ở nơi kiệu hoa dừng lại rồi bước tới, nha hoàn của mỗi bên đưa tay vén màn kiệu lên, trong kiệu có hai người mặc hỉ bào,

đầu đội khăn hỉ, trang sức lộng lẫy dành cho tân nương bước xuống.

Theo như tập tục, Vu Đan cưới chính thất cho nên nắm tay tân nương của mình đi ở phía trước, Hách Liên Ngự Thuần đi tiếp theo rồi đến phía sau là cung nhân cùng nha hoàn của mỗi bên chậm rãi bước theo cho đến trước bậc thang chính thì dừng lại.

Quyển 6 - Chương 9: Phần 2: Máu tươi

Quy củ của việc đại hôn ở Hung Nô không hề giống với Trung Nguyên. Người Trung Nguyên khi thành thân thì tân nương luôn ở tân phòng chờ tân lang trở về lật khăn hỉ, nhưng ở Hung Nô, chỉ cần tân lang vén khăn hỉ lên thì tân nương có thể thoải mái cùng mọi người ca múa nâng chén. Quy củ như vậy người Trung Nguyên mới nhìn sẽ cảm thấy không hợp lễ nghi nhưng ở Hung Nô lại là chuyện rất đổi bình thường.

Người Hung Nô sinh ra đã có tính thích náo nhiệt, cũng thích uống rượu. Nhất là thời điểm đại hôn, người Hung Nô thường uống tới ba ngày ba đêm. Trong khoảng thời gian đó nếu như vẫn để cho tân nương phải chờ thì e rằng tân nương đã sớm đói chết. Cho nên từ đời Lão Thiển Vu đã sửa lại quy củ cho phép nam nữ có thể được tương đối bình đẳng.

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Hoa Dương công chúa bị Vu Đan nắm chặt, trên môi hần nở nụ cười đầy vui sướng. Chẳng những có thể ôm mỹ nhân vào lòng mà qua hôm nay, hần còn có thể đoạt lấy binh quyền, sao có thể không cao hứng chứ?

Vừa quỳ lạy xong, Vu Đan cũng không thể kiên nhẫn thêm, lập tức đưa tay lật khăn hỉ của Hoa Dương công chúa. Hần vui mừng nhìn ngắm nữ nhân với vẻ kiêu my đã trở thành thê tử của mình, cảm giác hưng phấn cũng tràn ngập toàn thân.

Hoa Dương công chúa nở nụ cười đầy mê hoặc nhưng ánh mắt lại kín đáo liếc về phía nữ nhân mà Hách Liên Ngự Thuấn đang nắm tay

rất chặt, một tia âm độc thoáng hiện lên trong mắt cô ta nhưng cô ta cũng chỉ có thể nén lại để dâng trà cho Thiền Vu cùng Yên thị, xong xuôi liền xoay người ngó xuống các đại thần đang đứng dọc theo hai bên bậc thang, nâng chén uống cạn.

Khi tất cả các lễ nghi này được thực hiện xong xuôi, hai người mới chính thức trở thành phu thê.

Người tiếp theo chính là Hách Liên Ngự Thuấn. Nghi thức của hắn có chút không giống với Vu Đan bởi nguyên nhân là người Hung Nô vốn rất coi trọng nữ nhân. Trong quan điểm của họ, mặc dù nam nhân có thể có tam thê tứ thiếp, nhưng đối với chính thất của mình vẫn luôn tôn trọng như lúc ban đầu. Khi nam nhân đó có người mình yêu thương, lúc cử hành hôn lễ, nữ nhân đến sau sẽ phải dâng trà cho chính thất, đây coi như một hành động tạ lỗi. Chính thất sau khi uống trà xong, sẽ chủ động kính người mới một chén rượu, người mới uống xong rượu rồi lại hướng phụ mẫu dâng trà, tiếp theo đó mới là kính trời đất.

Vì vậy, Hách Liên Ngự Thuấn dặt tân nương đi tới trước mặt Nam Hoa công chúa, ngồi phía đối diện chính là Dạ Nhai Tích đang tinh tế quan sát nữ nhân mặc hỉ bào, trong lòng vị sư huynh này cảm thấy có gì đó rất lạ, lại đưa mắt nhìn quanh một vòng thì cũng không thấy Thanh Tụ đâu.

Mi tâm Dạ Nhai Tích lập tức chau lại, nhất định là có chuyện!

Sắc mặt Nam Hoa công chúa cực kỳ ôn hoà, ngược mắt nhìn Hách Liên Ngự Thuấn mỉm cười, sau đó mới nhận lấy chén trà xanh từ tân nương, khẽ nhấp một ngụm rồi gật đầu, rồi xoay người cầm lấy chén rượu đã được chuẩn bị sẵn, vừa muốn lên tiếng thì đã nghe Hoa Dương công chúa nói xen vào...

“Khoan đã!”

Nam Hoa công chúa sững sốt đến nỗi bàn tay đang cầm chén rượu cũng dừng giữa không trung.

Hách Liên Ngự Thuấn quay đầu nhìn, mi tâm cũng nhúu chặt lại.

Thiên Vu Quân Thần cùng Yên thị cũng ngây người, khó hiểu nhìn Hoa Dương công chúa. Vu Đan lập tức tiến lên, đem Hoa Dương kéo lại, khẽ thì thầm, “Nàng định làm gì?”

Trong mắt Hoa Dương công chúa căn bản là không có người nào khác ngoài Hách Liên Ngự Thuấn. Cô ta đi tới trước mặt Nam Hoa công chúa, đoạt lấy chén rượu trong tay Nam Hoa ngạo mạn hất xuống đất, trên môi còn nở nụ cười lạnh lẽo.

“Nữ nhân ngu xuẩn này, cô định làm gì?” Hách Liên Ngự Thuấn còn chưa lên tiếng, Vu Đan đã nóng nảy xông lên, kéo lấy một tay Hoa Dương, hận không thể một đao giết luôn cô ta cho rồi.

Đáng chết, chén rượu trong tay Nam Hoa công chúa vừa rồi chính là chén rượu độc mà Hữu Cốc Lễ vương Y Kha đã chuẩn bị sẵn, chỉ cần Sở Lăng Thường uống xong sẽ độc phát bỏ mạng. Nhìn chén rượu lăn lóc trên nền, Vu Đan thực không dám tin. Chỉ thiếu chút nữa, chỉ thiếu một chút nữa thôi!

Hữu Cốc Lễ vương đứng ở bậc thang phía dưới cũng không ngờ sự tình sẽ diễn biến thành ra như vậy nên trong lúc nhất thời cũng ngây ngẩn cả người. Bọn họ tính ngày tính đêm, không ngờ lại không tính đến Hoa Dương công chúa, không ngờ đến cô ta lại có hành động bất ngờ như vậy.

“Cô thật to gan!” Thanh âm của Hách Liên Ngự Thuấn cũng chuyển

lạnh, ánh mắt lộ rõ sự tức giận.

Hoa Dương công chúa vốn chẳng buồn để ý đến thái độ của Vu Đan, nhưng lại bị ánh mắt tức giận của Hách Liên Ngự Thuấn làm thương tổn. Cô ta cố nén nhin, quay đầu nhìn về phía Thiền Vu Quân Thần.

“Thiền Vu, xin thứ cho Hoa Dương làm chuyện không hợp với quy củ. Chẳng qua Sở Lăng Thường cùng Hoa Dương là người quen cũ, cho nên chén rượu này Hoa Dương muốn tự mình kính lên.”

“Hoa Dương, cô làm loạn đủ chưa? Bách quan đang nhìn vào, cô còn muốn làm mất mặt Hán cung hay sao?” Nam Hoa công chúa bước lên, thấp giọng trách mắng.

“Người có tư cách gì mời rượu chứ?” Hoa Dương cũng không chút yếu thế, hung hăng nói nhỏ một câu bên tai Nam Hoa, “Cho dù ta không làm được vương phi của Tả hiền vương, ta cũng sẽ không để cho người đắc ý. Người muốn dùng thân phận vương phi để ban chén rượu này, ta cũng sẽ hết lần này tới lần khác không để người được toại nguyện.”

Hoa Dương vốn đã sớm nghĩ đến chuyện này, cho dù là quấy rối, cô ta cũng muốn làm cho tâm trạng Nam Hoa không được thanh thản.

Không có được tình yêu của Hách Liên Ngự Thuấn, vậy thì để cho Nam Hoa phải khó chịu một chút cũng tốt.

“Chuẩn bị lại rượu ngon cho vương phi!” Hách Liên Ngự Thuấn không chút để ý tới hành động điên rồ của Hoa Dương, quay đầu nhìn về phía nha hoàn đứng hầu phía sau, dứt khoát ra lệnh.

“Không cần, hay dùng chén này đi!” Hoa Dương nói xong liền nhìn về phía Thiền Vu, “Thiền Vu, hành động của Hoa Dương hôm nay nhất

định sẽ khiến nhiều người không vui, nhưng đây thật sự là chuyện mà Hoa Dương muốn làm. Cùng Lăng Thường quen biết đã lâu, ở Hán cung tình cũng như tử muội, hôm nay được gặp thực sự vui mừng. Đã là tử muội thì cũng nên bày tỏ tấm lòng, nếu Thiên Vu thành toàn, Hoa Dương muốn dùng chén rượu này kính tử muội của mình.”

Thiên Vu Quân Thần gật đầu đồng ý, tự đem rượu trong chén của mình ban cho Hoa Dương công chúa.

Sắc mặt Hách Liên Ngự Thuấn có chút xanh mét, tức giận nhìn chằm chằm Vu Đan.

Sắc mặt của Vu Đan thì cũng chẳng khá hơn là mấy, hấn thực hận không thể xông lên cho Hoa Dương một cái bạt tai nảy lửa.

Hoa Dương công chúa thì ngược lại, cô ta cực kỳ cao hứng, đem rượu trong ly hướng về phía tân nương đang đội khăn hỉ, nhẹ giọng nói, “Lăng Thường muội muội, uống xong chén rượu này, về sau tình cảm của chúng ta càng thêm sâu đậm.” Ngoài mặt thì nói những lời này nhưng cô ta lại cúi đầu thì thầm bên tai tân nương, “Sở Lăng Thường, bản công chúa không có được người, thì cũng sẽ phá huỷ để người không có được!”

Tân nương có vẻ hơi ngẩn ra nhưng vẫn chậm rãi đưa tay nhận lấy chén rượu từ Hoa Dương công chúa rồi nâng tay áo, đưa chén lên môi, uống một hơi cạn sạch.

Hoa Dương nhìn tân nương, nét cười trong mắt vừa rồi đã hoá thành nỗi hận ngút trời. Gả cho nhị vương tử, coi như cả đời này cô ta cùng Hách Liên Ngự Thuấn vô duyên, cho nên cô ta cũng chỉ có thể ở hôn lễ của Sở Lăng Thường trút hận mà thôi.

“Được rồi, hôn lễ tiếp tục tiến hành đi!” Yên thị mở miệng đánh tan sự gián đoạn vừa rồi.

Hoa Dương công chúa trở lại vị trí của mình, còn Hách Liên Ngự Thuấn đem tân nương đỡ dậy, chuẩn bị hướng về phía Thiền Vu cùng Yên thị dâng trà thì nghe “choang” một tiếng, chén trà trên tay tân nương rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Liền sau đó thấy tân nương đưa hai tay ôm cổ, phát ra tiếng thét chói tai rồi đến tiếng rên rỉ đầy thống khổ, sau đó bất ngờ ngã lăn ra đất, bộ dạng co quắp cực kỳ đáng sợ.

Tất cả mọi người đều vô cùng kinh hãi.

“Lăng Thường!” Hách Liên Ngự Thuấn vội chạy tới, sắc mặt đầy vẻ lo lắng ôm lấy tân nương, duỗi tay ra đem khăn hỉ trên đầu kéo xuống.

Quyển 6 - Chương 10: Phần 3:

Máu tươi

Khoảnh khắc mà khăn hỉ được lật ra cũng là lúc tân nương thống khổ thổ ra một búng máu, màu máu đỏ sẫm thấm đẫm nền đá trên đại điện khiến tất cả mọi người đều kinh hoàng.

Thiên Vu trừng lớn hai mắt, nhìn bình rượu cùng mấy chiếc chén trên bàn bên cạnh mình, khoe môi cũng hơi giật giật. Bình rượu này vốn là dành cho ông ta, mà trong rượu lại có độc!

Nam Hoa công chúa cùng Hoa Dương công chúa lúc này đều có biểu hiện giống hệt nhau, đó là sợ hãi đến nỗi sắc mặt tái nhợt.

Vu Đan thì đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích, nhưng trong lòng không khỏi âm thầm kinh sợ. Hắn không ngờ rằng tâm tư của Hữu Cốc Lễ vương lại thâm sâu đến vậy. Vốn hắn cho rằng sẽ hạ độc trong chén rượu của Nam Hoa công chúa, không ngờ tới cuối cùng lại thành cái chén ở trước mặt Thiên Vu.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại thì hắn lại cảm thấy có chút kinh ngạc bởi Y Kha làm sao biết được Hoa Dương công chúa sẽ tiến lên giành lấy ly rượu kia chứ? Đây thực sự là một độc chiêu quá hiểm. Một khi Hoa Dương công chúa không có hành động gì, như vậy chén rượu độc kia....

Nghĩ đến đây, trái tim Vu Đan như ngừng lại mấy nhịp, vậy người trúng độc sẽ không phải Sở Lăng Thường mà là Thiên Vu...

Càng nghĩ, Vu Đan lại càng cảm thấy sợ hãi đến nỗi mồ hôi lạnh toát

ra đầy người.

Không thể nào...

Độc dược được hạ trong chén của Thiền Vu, Hoa Dương chẳng qua vô tình được ban cho chén rượu đó mà thôi. Như vậy là có kẻ muốn độc hại Thiền Vu. Nhưng kẻ đó rốt cuộc là ai?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Vu Đan lại hiện rõ sự khẩn trương.

Dạ Nhai Tích thấy vậy cũng cực kỳ sửng sốt, liền đó đứng bật dậy định tiến lên...

“Bất luận kẻ nào cũng không được phép tiến lên!” Hách Liên Ngự Thuấn lạnh lùng gầm lên từ trong cổ họng, ánh mắt hắc nhìn chăm chăm vào từng mảng lớn máu đỏ thẫm đang từ từ chảy xuống các bậc thang của đại điện. Bởi tân nương vẫn cúi đầu nên mọi người trên điện đều không thấy rõ dung mạo, mà người dưới điện lại càng không rõ đã xảy ra chuyện gì.

“Lăng Thường, Lăng Thường...” Tiếng gọi đầy thống khổ của Hách Liên Ngự Thuấn vang vọng cả đại điện.

Dạ Nhai Tích đứng ở một bên không có động tĩnh gì nữa mà ánh mắt chỉ lơ đãng quét qua gương mặt Nam Hoa công chúa, thấy ánh mắt cô cực kỳ an tĩnh thì không khỏi nảy sinh nghi ngờ. Nam Hoa cùng Lăng Thường vẫn có tình cảm rất tốt, tại sao thấy Lăng Thường xảy ra chuyện, cô ấy không có lấy một chút ưu thương nào?

“Ngươi...” Tân nương khẽ phát ra âm thanh cực kỳ yếu ớt.

Hách Liên Ngự Thuấn lại dùng thân thể cao lớn của mình che đi gương mặt tân nương, cũng che khuất luôn tầm nhìn của mọi người

trên đại điện. Giọng nói vừa rồi của hắn cực kỳ bi thương, bi thương đến mức có thể khiến đàn chim đang bay trên trời cũng phải giật mình cảm động, khiến cho hoa cỏ cũng phải tiều tụy héo tàn, nhưng ánh mắt hắn nhìn về phía tân nương lại cực kỳ u tối cùng lạnh lẽo hết như một tảng băng khiến người ta sợ hãi không dám chạm tới. Hắn đưa tay nâng đầu tân nương ôm vào trong ngực, để người ngoài nhìn vào thấy hắn đau lòng đến nhường nào nhưng đôi môi mỏng lại cực kỳ khéo léo kề sát vành tai tân nương đang vùi trong ngực mình kia, khẽ thì thầm những lời vô cùng tàn nhẫn...

“Bản vương hận nhất trên đời này là kẻ dám uy hiếp người của bản vương. Người chết cũng nên chết cho rõ ràng. An nghỉ đi, Đề Nhã!”

Toàn thân Đề Nhã chợt co rút lại, giật giật vài cái lại phun ra một búng máu tươi rồi chết ngay lập tức.

“Lăng Thường...” Gương mặt cương nghị của Hách Liên Ngự Thuận tràn ngập sự thống khổ, thân thể cao lớn cũng khéo léo dịch sang một chút khiến cho người trên đại điện có thể nhìn thấy tân nương rõ ràng hơn. Rồi sau đó, bàn tay hắn nâng lên kéo bỏ hoàn toàn khăn hi trên gương mặt tân nương khiến tất cả mọi người đều có thể nhìn rõ ràng hơn. Người đầu tiên kêu lên đầy sợ hãi là Hoa Dương công chúa, sau đó Thiên Vu cũng trừng lớn hai mắt.

“Thế này...thế này là sao?” Hách Liên Ngự Thuận đứng bật dậy, gương mặt vốn bi thương đã sớm chuyển thành kinh ngạc, ngay sau đó gầm lên đầy giận dữ, “Tại sao lại thành Đề Nhã quận chúa?”

Những lời của hắn vừa thốt ra, tất cả mọi người đều kinh hoàng tới cực điểm.

Người đầu tiên xông lên đại điện chính là phụ thân của Đề Nhã - Khách Tra, sau đó là tổ phụ của cô ta - Trâu Luân. Thấy người đã

chết nằm trên sàn điện chính là Đề Nhã thì kinh ngạc đến ngất người. Cả hai đều đờ ra giống như bị sét đánh, Trâu Luân thì giống như một chiếc lá cuối thu run lẩy bẩy, thiếu chút nữa cả người cũng đứng không vững mà ngã lăn ra, ngay sau đó là tiếng khóc đến khản cả giọng của mẫu thân Đề Nhã.

Bà ta nhào tới trước mặt Đề Nhã, điên cuồng lay thi thể cô ta, hy vọng cô ta có thể tỉnh lại nhìn mình một cái, nhưng Đề Nhã đã sớm đứt hơi bỏ mạng, ngay cả ngự y chạy tới nhìn qua cũng chỉ có thể thờ dài.

Khách Tra vẫn đứng yên tại chỗ, hai nắm tay siết chặt lại, tuy đang cố hết sức đè nén bi thương cực độ nhưng trong đôi mắt đã sớm mờ mịt màn sương.

Khớp xương nắm tay của Hách Liên Ngự Thuấn cũng kêu lên răng rắc, khi Trâu Luân cùng Khách Tra chưa kịp có phản ứng, hắn liền đem nha hoàn bên cạnh tân nương kéo qua, lạnh lùng gầm lên.

“Rốt cục là có chuyện gì? Tại sao Đề Nhã lại mặc hỉ bào xuất hiện ở đây? Lãng Thường đâu? Lãng Thường đâu?”

“Vương gia...” Tiểu nha hoàn bị hấn dọa cho sợ run, vội quỳ sụp xuống sàn, sắc mặt xám lại như tro, đôi môi cũng không ngừng run rẩy, ngay cả lời nói cũng lắp bắp không nên câu, “Nô tỳ...nô tỳ thực không biết là quận chúa...nô tỳ....nô tỳ chẳng qua chỉ đi theo mà thôi....nô tỳ cũng không biết Sở cô nương đã đi đâu rồi. Xin vương gia khai ân, nô....nô tỳ...thật không biết đã xảy ra chuyện gì!”

“Tả hiền vương!” Khách Tra thật vất vả mới ngăn chặn được nỗi bi thương trong lòng, tay run run, ngẩng đầu nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn, “Chuyện này, người nhất định phải cho ta một lời giải thích. Nữ nhi của ta tại sao lại chạy đến kiệu hoa của người?”

Hách Liên Ngự Thuấn cũng cực kỳ phiền não vung tay vỗ mạnh vào cạnh bàn một cái, chỉ thấy “rầm” một tiếng rồi cái bàn vỡ ra thành mấy mảnh đủ để thấy nội lực của hắn thâm hậu đến chừng nào. Tất cả mọi người đều giật mình quay sang nhìn hắn.

“Khách Tra, bản vương cũng muốn biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì!”

Đám người Hữu Cốc Lễ vương cũng đi lên, thấy một màn kia thì sắc mặt cực kỳ khó coi, nhất là Y Kha. Hắn quay qua nhìn nhị vương tử, trên mặt lộ rõ vẻ không hiểu vì sao cô dâu lại đột ngột biến thành Đề Nhã. Đề Nhã bị độc hại? Thứ Đề Nhã uống chính là chén rượu của Thiên Vu. Tâm tình của Y Kha lại run lên. Không đúng! Trong này nhất định có vấn đề. Là có người muốn độc hại Thiên Vu? Như vậy ngoài bọn họ ra còn có người khác muốn độc hại Sở Lăng Thường, hoặc là có người muốn độc hại Đề Nhã?

Trong lòng Y Kha cũng chợt rõ ràng, bọn họ hạ độc trong chén của Nam Hoa công chúa, hết thấy đều là do Hoa Dương công chúa đột nhiên quấy rối làm đảo loạn kế hoạch...

Hàng lông mày của Y Kha chau lại, âm thầm quan sát sắc mặt xanh mét của Hách Liên Ngự Thuấn.

Trên đại điện hoàn toàn rơi vào cảnh hỗn loạn, duy chỉ có hai người vẫn giữ được sự an tĩnh, một là Nam Hoa công chúa, một người khác chính là Dạ Nhai Tích. Lăng lặng nhìn một màn trước mắt này, não bộ Dạ Nhai Tích lại nhang chóng phân tích, Lăng Thường rốt cục đã đi đâu? Đề Nhã sao lại mặc hỉ bào trên người? Ngược mắt nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn, rồi lại âm thầm quan sát vẻ mặt của bọn Vu Đan, dường như Dạ Nhai Tích cũng hiểu ra điều gì đó.

Ánh mắt của Nam Hoa cũng đặt trên người Dạ Nhai Tích, cô biết dựa

vào sự tinh táo cùng thông tuệ của mình, Dạ Nhai Tích sẽ rất nhanh chóng đoán ra đại thể tình hình. Chỉ là cô cũng là hung thủ gián tiếp, không biết Dạ Nhai Tích có đoán ra không?

“Tiện nhân, ta giết ngươi, đền mạng cho con gái ta!” Khách Tra thấy Hách Liên Ngự Thuấn cũng không biết tình hình, tức giận lao về phía Hoa Dương công chúa, rút lấy một thanh trường đao của thị vệ gần đó đâm về hướng cô ta.

Quyển 6 - Chương 11: Phần 1: Ai rơi vào cạm bẫy của ai?

“A...” Hoa Dương công chúa kinh hoàng kêu thét lên. Ngay sau đó, người của Vu Đan cũng lập tức xông lên ngăn cản hành động của Khách Tra.

“Buông ra! Ta nhất định phải giết ả!” Khách Tra tức giận gầm lên.

Hoa Dương công chúa vốn đã bị một màn vừa rồi làm cho hồn xiêu phách lạc, nay lại thêm tiếng gầm đầy căm hận của Khách Tra làm cho toàn thân sợ đến nổi mềm nhũn ra, ngã sụp xuống sàn bật khóc. Cô ta đâu biết đã xảy ra chuyện gì. Những chuyện vừa phát sinh quá mức bất ngờ khiến cô ta không kịp định thần. Cô ta chỉ định ban thưởng một chén rượu mà thôi, sao lại chết người như vậy chứ?

Sắc mặt Vu Đan lúc này cũng rất khó coi, đây vốn là chén rượu độc của hắn, thế nào mà...càng nghĩ hắn lại càng thấy toàn thân lạnh toát.

Yên thị bước lên đỡ Hoa Dương công chúa dậy, dù sao cô ta cũng đã hoàn thành hôn lễ với Vu Đan, nói thế nào cũng thì cũng đã là người của Vu Đan cho nên bà ta cũng phải ra mặt một chút mới hợp lẽ.

Trong số người hỗn loạn phía sau đột nhiên có một tiếng kêu đầy sợ hãi vang lên...

“Vương gia, lão gia, phu nhân...nô tỳ...nô tỳ biết chuyện này...”

Tất cả mọi người theo tiếng nói quay lại nhìn thì thấy đó là tiểu nha hoàn vẫn luôn theo cạnh Đề Nhã.

Hách Liên Ngự Thuấn lập tức xông tới, đem nha hoàn kia kéo qua một bên, hung dữ quát lên, “Nói! Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Nha hoàn này bị hấn làm cho sợ đến mức hai chân mềm nhũn ra, vội quỳ gối xuống, nước mắt cũng chảy thành dòng, “Nô... nô tỳ vẫn luôn theo bên cạnh quận chúa. Tối qua quận chúa còn nói với nô tỳ...nói cái gì mà không phục chuyện Sở Lăng Thường gả cho vương gia... quận chúa muốn tráo ...thay mặt đổi đầu....còn nói về tới phòng nghỉ mới có thể vén khăn hỉ, coi như lúc đó vương gia biết chân tướng thì hai người cũng đã thành thân rồi!”

“Cái gì? Hoang đường!” Hai mắt Hách Liên Ngự Thuấn cơ hồ bắn ra tia lửa đỏ rực.

“Ngươi...tại sao ngươi không ngăn cản quận chúa? Ngươi là nha hoàn thân tín bên cạnh nó, sao có thể để mặc cho nó làm loạn như vậy?” Máu thân của Đề Nhã đã khóc đến khản cả giọng, chỉ tay vào nha hoàn run run lên tiếng.

Nha hoàn cũng khóc đến nỗi nước mắt giàn dụa, “Phu nhân, lúc đó nô tỳ chỉ nghĩ là quận chúa tức giận nên nói lung tung mà thôi, dù sao đó cũng là chuyện lớn, nô tỳ không ngờ tới quận chúa lại thật sự làm như vậy!”

“Lăng Thường đang ở đâu?” Hách Liên Ngự Thuấn lạnh lùng quát lên.

Nha hoàn vội vàng lắc đầu, “Nô tỳ thật sự không biết, vương gia...”

Sắc mặt của Hách Liên Ngự Thuấn lập tức biến đổi.

“Phản rồi, phản thật rồi!” Thiền Vu Quân Thần không thể nhẫn nhịn được nữa, đập mạnh tay lên bàn rồi hạ lệnh cho ngự y, “Có thể tra ra quận chúa đã trúng độc gì mà bỏ mạng hay không?”

Thiền Vu Quân Thần vẫn một mực tin rằng Đề Nhã chỉ là người thế mạng, trong số những người ở đây, có kẻ đang muốn lấy mạng ông ta mới là sự thật.

Các ngự y bất đắc dĩ lắc đầu, “Thiền Vu, độc mà quận chúa trúng rất kỳ quái, hạ quan thực sự nhìn không ra!”

“Cái gì?”

Hai mắt Thiền Vu Quân Thần tối sầm lại.

“Thiền Vu, độc mà quận chúa trúng phải là Ma đằng, là một loại thực vật chỉ sinh trưởng ở Hung Nô.” Dạ Nhai Tích trước giờ vẫn im lặng lúc này mới bước nhẹ lên trước, nhìn sắc mặt đã chuyển thành tím đen của Đề Nhã rồi chậm rãi lên tiếng.

“Hoang đường! Ma đằng tuy có độc tính, nhưng không đến nỗi làm người ta mất mạng. Người ở đây nói lung lung gì đó?” Các ngự y của Hung Nô cũng cực kỳ cao ngạo, lập tức không tha cho việc người ngoài chen vào lĩnh vực của mình.

Dạ Nhai Tích không buồn để ý tới lời nói của các ngự y, chỉ cúi xuống, dùng đũa bạc nhẹ nhàng vén tóc vương trên má Đề Nhã qua một bên, cẩn thận quan sát rồi mới chậm rãi nói, “Là Ma đằng không sai chút nào. Trong loại thực vật này có một vị mang độc tính, sau khi trải qua tinh luyện sẽ gia tăng mức nguy hại lên nhiều lần, nếu hòa với nước sẽ càng khiến độc tính phát tán mạnh, hít phải cũng khiến khó bảo toàn mạng sống. Loại kịch độc này không có thuốc giải nên

đã bị cấm sử dụng từ sớm, cho nên có rất nhiều người không biết đến nó cũng là chuyện bình thường.”

“Đã như vậy, làm sao ngươi lại biết được?” Trâu Luân đứng ở một bên rồi cũng mở miệng, thanh âm có chút run rẩy, đáy mắt cũng vẫn đục. Thế gian này bị thương nhất chính là cảnh người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Dạ Nhai Tích nghe vậy liền quay sang Trâu Luân tỏ ý trấn an rồi nhìn về phía Thiên Vu, “Tại hạ từng ở Hung Nô một thời gian, lúc ở dân gian cũng đã từng nhìn thấy loại kịch độc này, hơn nữa...” Dạ Nhai Tích dừng lại, hít sâu một hơi, “Gia sư cũng bị loại độc này làm hại...”

Thiên Vu Quân Thần cả kinh, “Tướng quân nói là Hàn Thiên Tử cũng trúng loại kịch độc này của Hung Nô mà chết?” Ông ta vốn cũng biết chuyện Hàn Thiên Tử quy tiên nhưng thực không ngờ lại có liên quan tới Hung Nô như vậy.

Ánh mắt Dạ Nhai Tích tràn ngập sự ảm đạm, khế gật đầu.

“Đáng hận!” Thiên Vu Quân Thần đập bàn, tức giận lên tiếng, “Chuyện này nhất định phải tra rõ ràng. Kẻ nào lại dám lớn mật hạ độc hôm nay, ta sẽ không tha cho hắn!”

Yên thị ở một bên nhẹ nhàng đề nghị, “Thiên Vu, chuyện đã thành thế này cũng chỉ có thể hủy bỏ tiệc để cho Đề Nhã sớm được an nghỉ thôi!”

Thiên Vu Quân Thần khế gật đầu, “Truyền lệnh xuống dưới hậu táng Đề Nhã, truy phong làm Hung Nô trung nghĩa chi nữ.” Rõ ràng lần này là do Đề Nhã làm loạn lên nên mới mất mạng, nhưng cũng bởi cô ta làm loạn mới khiến Thiên Vu tránh được một kiếp nạn này, từ

điểm đó cũng đủ để ông ta cho Đề Nhã chút danh vị.

Người nhà Đề Nhã cũng hiểu được ý tứ của Thiền Vu nên vừa khóc vừa tạ ơn.

Trâu Luân vẫn thương tâm không dứt, quỳ xuống đau lòng lên tiếng, “Thiền Vu, chuyện này người nhất định phải đòi lại công đạo cho chúng thần. Người hạ độc phải tra cho ra, Đề Nhã chết mới nhắm mắt được!”

“Quân phụ yên tâm, chuyện này chắc chắn phải tra cho rõ ngọn ngành.” Hai mắt Thiền Vu lóe lên đầy kiên quyết.

Hách Liên Ngự Thuấn tiến lên, quỳ xuống trước mặt Thiền Vu Quân Thần, vẻ mặt đầy sự kiên định lên tiếng, “Thiền Vu, Đề Nhã quận chúa bị người ta độc hại, Lăng Thường cũng mất tích đúng lúc này, hai chuyện này nhất định có liên quan. Xin Thiền Vu ân chuẩn để nhi thần được điều tra cho rõ ràng.”

Y Kha ở một bên nghe vậy thì trong mắt lộ rõ vẻ kinh hãi, vội vàng âm thầm ra hiệu cho Vu Đan. Vu Đan thấy vậy cũng lập tức quỳ xuống trước mặt Thiền Vu, “Thiền Vu, nhi thần cũng nguyện trợ giúp điều tra chuyện này để làm rõ sự trong sạch của Hoa Dương công chúa.”

Đầu óc của hắn bây giờ vẫn khá mơ hồ, nhưng rõ ràng là Y Kha đã hiểu đại khái vài chuyện, cho nên hắn chỉ cần làm theo là được.

Thừa dịp hai người kia đồng thời thỉnh cầu Thiền Vu, Y Kha âm thầm liếc mắt nhìn Ngàn Trường Tước Hô khiến hắn ta lập tức hiểu ý lặng lẽ lui xuống bậc thang....

Thiền Vu Quân Thần nhìn hai đứa con đang quỳ trên sàn, dáng vẻ có

chút chần chừ.

“Nhị vương tử điều tra chuyện này thì không ổn chút nào?” Nam Hoa công chúa bất ngờ mở miệng, thanh âm có chút hờ hững lạnh lùng.

Vu Đan ngẩng đầu, nhìn về phía Nam Hoa công chúa, không vui cau mày, “Nơi này làm gì có chỗ cho người nói chuyện!”

Nam Hoa khẽ cười nhẹ một tiếng, “Chuyện này có quan hệ với việc Đệ Nhĩ quận chúa có phải chết một cách oan ức hay không, cũng quan hệ đến việc người nào dám hạ độc trong ly của Thiền Vu, lại quan hệ đến an nguy của Lăng Thường, nếu như không phải Hoa Dương cướp ly rượu của ta, thiếu chút nữa ta cũng trở thành tội nhân hạ độc cho nên ta cũng có quyền nói lên suy nghĩ của mình.”

Thiền Vu Quân Thần nhìn về phía Nam Hoa, nhẹ giọng nói, “Vì sao công chúa cho là nhị vương tử điều tra chuyện này không ổn?”

Yên thị theo bản năng liếc mắt nhìn Thiền Vu, trong mắt hơi tối sầm lại, cùng lúc đó Dạ Nhai Tích cũng nhìn cô, cũng nhận thấy giọng nói của Thiền Vu đối với Nam Hoa cực kỳ dịu dàng thì không khỏi cau mày lại.

Nam Hoa nhìn về phía Thiền Vu, lại đem tầm mắt rơi vào người Hoa Dương, hờ hững nói, “Tối qua, Lăng Thường ngồi xe ngựa là do Hoa Dương công chúa sắp xếp, Lăng Thường mất tích cũng có liên quan tới Hoa Dương. Hoa Dương hiện đã gả cho nhị vương tử, nếu đã là người một nhà, chẳng lẽ nhị vương tử lại không có lòng thiên vị, cho nên xin Thiền Vu hãy đem chuyện lần này giao cho Tả hiền vương phụ trách.”

Quyển 6 - Chương 12: Phần 2: Ai rơi vào cạm bẫy của ai?

“Nam Hoa, người nói bậy bạ gì đó?” Hoa Dương công chúa tức giận xông tới nhìn chăm chăm Nam Hoa, “Sở Lăng Thường mất tích có liên quan gì đến ta? Không sai, xe ngựa tối qua cô ta ngồi là do ta sắp xếp, nhưng ta cũng sắp xếp xe ngựa đưa những người khác về phủ cả, đây chỉ là hành động theo lễ nghi, chẳng lẽ như vậy cũng là sai?”

“Tả hiền vương rước dâu từ trong cung, cho nên Lăng Thường mất tích từ tối qua cũng chính là mất tích lúc ở trên xe ngựa do cô sắp xếp nên đương nhiên Hoa Dương công chúa không tránh khỏi hiềm nghi.” Nam Hoa công chúa nhẹ nhàng lên tiếng nhưng ngôn ngữ cực kỳ kiên quyết.

“Người...” Hoa Dương công chúa tức đến nỗi toàn thân phát run, nhưng biết cãi cũng không lại nên nhìn về Hách Liên Ngự Thuấn, “Vương gia, ta thật sự không biết chuyện Sở Lăng Thường mất tích. Không sai, ta không thích cô ta, nhưng cũng không hề sai người bắt cóc cô ta.”

Thiền Vu Quân Thần nghe những lời này liền nhìn về phía Hoa Dương với ánh mắt có chút kỳ quái, “Công chúa không phải lúc trước đã nói mình có giao tình rất tốt với Sở cô nương sao?”

Đến lúc này, Thiền Vu cũng bắt đầu nghi ngờ dụng tâm của Hoa Dương công chúa. Nhưng người hạ độc chắc hẳn không phải cô ta. Ma đẳng là loại kịch độc, có thể đem loại kịch độc này hạ trong chén rượu của ông ta nhất định phải là người có cừu hận rất lớn.

Suy nghĩ một hồi, ông ta lại thấy mồ hôi lạnh túa ra.

“Ta...” Hoa Dương công chúa nhất thời cứng họng không nói nổi lời nào.

“Thiên Vu, theo lời Nam Hoa công chúa, việc Lăng Thường mất tích có quan hệ rất lớn với Hoa Dương công chúa, xin người hạ lệnh để cho nhi thần lục soát nơi ở của nhị vương tử trước. Nhi thần lo lắng Lăng Thường bị người ta giấu ở trong đó. Nếu còn trì hoãn, sợ là sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Gương mặt Thiên Vu lộ ra vẻ do dự.

“Tả hiền vương, ngài nói vậy không ổn cho lắm. Tiêu Vân điện nơi nhị vương tử sống diện tích cũng đâu phải quá lớn, sao có thể cất giấu một người đang sống như vậy chứ? Theo ta thấy, chuyện này phải điều tra cẩn thận mới được.” Người vừa lên tiếng nói chuyện là Yên thị, bà ta đương nhiên phải ra mặt giúp con trai mình.

Vu Đan phần hận nhìn Hách Liên Ngự Thuấn, “Tả hiền vương, người cũng đừng quá đáng, ta cũng vừa mới biết chuyện Sở Lăng Thường mất tích mà thôi. Người muốn tra xét điện của ta? Được! Cứ tới mà tra xét đi!”

“Cung điện của người dĩ nhiên không có gì để điều tra!” Hách Liên Ngự Thuấn cười lạnh, đôi mắt sắc bén như chim ưng hơi nheo lại bắn ra một tia lạnh lẽo, “Cho dù muốn giấu người cũng không thể nào giấu trong cung được.”

Thiên Vu Quân Thần có chút không hiểu hỏi lại, “Ngự Thuấn, con muốn điều tra nơi nào? Hãy nói rõ ràng một chút!”

“Thiên Vu, hôm nay vốn là ngày đại hôn nhưng lại xảy ra chuyện Đê Nhã bỏ mạng, Lăng Thường mất tích. Đây là hai chuyện cực kỳ trọng đại, cho nên nhi thần cho dù có đắc tội với mọi người ở đây cũng không nề hà.” Hách Liên Ngự Thuấn vừa nói vừa nhìn về phía Vu Đan, “Nếu nhi thần nhớ không lầm thì ở bên ngoài thành nhị vương tử còn có một tòa điện, tòa điện này trên danh nghĩa là của Hữu Cốc Lễ vương Y Kha, trên thực tế là của nhị vương tử. Ta nói không sai chứ?”

Vu Đan sửng sốt, lại có chút hoảng hốt liếc nhìn Thiên Vu rồi hướng về phía Hách Liên Ngự Thuấn nói, “Ngươi...ngươi nói vậy gì đó? Phủ đệ đó vốn là của Y Kha!”

Thiên Vu Quân Thần nghe vậy liền nhú mày, “Y Kha!”

“Có thần!” Y Kha biết là bị rơi vào bẫy nhưng cũng chỉ đành thuận theo tình thế, vội vàng bước lên trước rồi quỳ xuống.

“Phủ đệ ngoài thành có phải của ngươi hay không? Rốt cục là của ngươi hay của nhị vương tử?” Thiên Vu Quân Thần cố nén lửa giận hỏi lại.

“Là...của thần!” Y Kha run run đáp lại.

Đáy mắt Hách Liên Ngự Thuấn lạnh lẽo tựa băng giá, “Chẳng lẽ Hữu Cốc Lễ vương lại cần tới hai chỗ ở sao?”

“Chuyện này...” Y Kha không có cách nào giải thích.

Hung Nô tuy rằng khá phồn thịnh nhưng Thiên Vu luôn phản đối phô trương, những năm này chinh chiến liên miên khiến quốc khố thường xuyên thiếu hụt nên Thiên Vu đã sớm ra lệnh cho các quan viên không được xa hoa lãng phí, vì vậy thừa nhận chuyện này vào thời

điểm hiện giờ thực sự là một việc nguy hiểm.

“Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Thiên Vu giận dữ quát lên.

Vu Đan cũng run rẩy, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Yên thị thấy vậy, trong lòng cũng hiểu ra bảy tám phần, vội vàng bước lên nói đỡ, “Thiên Vu, chuyện này không đáng để tức giận. Không sai, phủ đệ đó đúng là của nhị vương tử, nhưng đó cũng không phải là do ý muốn của nhị vương tử. Là mẫu thân như thiếp muốn cho con trai mình có một nơi ở ngoài cung mà thôi. Nhị vương tử thường phải ra ngoài cung làm việc muện, có nơi đó nghỉ lại thì lúc cuối ngày cũng không cần vội vã trở lại cung. Thần thiếp cũng chỉ có ý tốt, nhị vương tử sợ người tức giận nên không dám nói mà thôi.”

Nói xong, bà ta khẽ hướng về phía Vu Đan ra hiệu bằng ánh mắt.

Vu Đan lập tức có phản ứng, vội vàng lên tiếng, “À...vâng...phủ đệ kia đúng là mẫu hậu tặng cho nhi thần!”

“Các người quả thực quá càn rỡ!” Thiên Vu nổi giận gầm lên trong cổ họng, “Các người đem lời ta nói như gió thoảng bên tai phải không?”

Vu Đan còn muốn nói gì đó, nhưng Yên thị ngăm ra hiệu cho hấn yên lặng.

Hách Liên Ngự Thuấn đem hết thảy mọi chuyện thu vào trong tầm mắt, rồi lại lập tức lên tiếng, “Thiên Vu, đã như vậy, xin hãy hạ lệnh cho nhi thần lục soát phủ, nếu như chuyện này thật sự không liên quan tới nhị vương tử cùng Hoa Dương công chúa, nhi thần nguyện tự mình bồi tội. Hôm nay xảy ra án mạng, không chừng là Lăng Thường phát hiện ra điều gì đó nên bị người ta giam giữ. Tìm được

Lăng Thường, nói không chừng có thể tìm ra đầu mối.”

Thiền Vu Quân Thần cố nén cơn giận ngồi xuống.

“Thiền Vu, thần cho rằng Tả hiền vương nói rất có lý. Xin hãy hạ lệnh lục soát phủ!” Mất đi cháu gái nên Trâu Luân đương nhiên cũng hy vọng tìm ra được kẻ hạ độc, lại nghe Hách Liên Ngự Thuấn giải thích rất có đạo lý nên cũng mở miệng đề nghị.

Dù sao Đề Nhã cũng chết trong tay Hoa Dương công chúa, cho dù ông ta bất mãn với Hách Liên Ngự Thuấn thì cũng sẽ không nói giúp kẻ thù của mình.

Thiền Vu khẽ thở dài một tiếng, khẽ phẩy tay, “Thôi, lục soát phủ đi!”

“Vâng! Phụ vương!” Hách Liên Ngự Thuấn lĩnh mệnh đứng dậy, xoay người đi, khóe môi hơi nhếch lên cực kỳ kín đáo.

Những người khác đều không thấy sự biến hóa cực nhỏ trên khuôn mặt hắn, ngoại trừ Dạ Nhai Tích.

“Phụ vương!” Vu Đan vô lực kêu lên.

Thiền Vu cũng không để tâm tới hắn nữa, đứng dậy bỏ đi.

“Phụ vương!” Vu Đan vô lực gọi thêm lần nữa nhưng hết thầy đã định thành thế cục.

Hách Liên Ngự Thuấn vừa bước xuống bậc thang thì Dạ Nhai Tích đã nhẹ bước lên trước chặn đường hắn. Ánh mắt của hai người cũng theo đó mà nhìn thẳng vào nhau.

Một ánh mắt thanh nhã lạnh nhạt.

Một ánh mắt thâm sâu tựa biển.

Một lúc lâu sau, Dạ Nhai Tích mới mở lời, thanh âm chỉ đủ để hai người họ nghe được, “Lăng Thường đang ở đâu?” Dạ Nhai Tích chỉ quan tâm đến an nguy của sư muội.

“Bản vương sẽ điều tra, có lẽ đang giấu ở trong phủ của nhị vương tử cũng không chừng.” Hách Liên Ngự Thuấn nhếch môi. Dạ Nhai Tích quả nhiên là một người thông minh. Trên đại điện cũng chỉ có môn đồ của Quỷ Cốc phái này nhận ra Ma đăng cho nên không thể coi nhẹ sự tồn tại của Dạ Nhai Tích.

Dạ Nhai Tích cũng không ngốc, đã sớm hiểu ra toàn bộ sự kiện so Hách Liên Ngự Thuấn an bài nên chỉ cười lạnh, nói thẳng vào vấn đề, “Nếu Tả hiền vương đã có lòng đem tội hạ thành quân cờ để nói ra lai lịch của kịch độc, như vậy tội hạ cũng muốn đi theo đến phủ đệ, vạn nhất ở nơi đó lục soát ra Ma đăng đúng như nguyện vọng của Tả hiền vương thì cũng cần phải có người phân biệt mới được.”

Hách Liên Ngự Thuấn biết Dạ Nhai Tích thông minh hơn người nên cũng cười nhẹ một tiếng, đưa tay ra, “Xin mời!”

Hai người rời đi, bắt đầu tiến hành lục soát.

Thi thể của Đề Nhã cũng được người nhà mang đi, tiếng khóc than dần dần khuất khỏi đại điện. Những người còn lại trong điện lại bắt đầu bàn tán không ngừng khiến lòng người càng thêm hoang mang.

Yên thị bất đắc dĩ thở dài, cũng theo đó rời đi.

Vu Đan thật lâu sau mới có lại phản ứng, lại gần Y Kha thấp giọng nói, “Có phải chúng ta đã trúng kế của hắn rồi không? Hết thấy đầu

do Hách Liên Ngự Thuấn an bài, làm sao bây giờ? Trong phủ đó có giấu Ma đảng, còn có cống phẩm của ngoại tộc bị giữ lại, chúng ta...”

“Nhị vương tử an tâm một chút, đừng nóng vội!” Y Kha âm thầm lên tiếng, “Ngài yên tâm, cho dù Hách Liên Ngự Thuấn thần cơ diệu toán đến đâu đi nữa cũng không thể biết được. Vừa rồi ta đã sai người thông báo với quân gia chuyển Ma đảng cùng trân bảo đi nơi khác, cho nên hẳn có lực soát phủ cũng vô dụng mà thôi. Ta muốn xem xem hẳn sẽ làm thế nào? Đến lúc đó chúng ta đổi bị động thành chủ động, đánh hẳn trở tay không kịp.”

Quyển 6 - Chương 13: Cố ý khiêu khích

Vu Đan hơi ngẩn ra, rồi như người chết đuối vớ được cọc gỗ vội vàng túm lấy Y Kha, “Thật không? Ma đằng đã chuyển đi đâu rồi? Cả trân bảo nữa?”

Điều khiến Vu Đan lo lắng nhất hiện giờ không phải là Ma đằng bởi thứ đó chỉ còn có một bình nhỏ. Hắn lo ngại nhất chính là việc sổ trân bảo kia bị phát hiện bởi hắn nhớ rõ Hách Liên Ngự Thuấn đã từng nói sẽ đích thân tới phủ lấy trân bảo. Mục đích của Hách Liên Ngự Thuấn đã quá rõ ràng. Một khi bị Hách Liên Ngự Thuấn tìm được vật chứng, vậy chuyện Vu Đan bớt xén cống phẩm sẽ bị Thiên Vu biết được, đến lúc đó Thiên Vu sẽ định tội hắn, mà ngay cả một chút tín nhiệm cũng không còn, vậy thì hắn làm gì còn tư cách đi tranh đoạt ngôi vị thái tử nữa.

Y Kha thì không có lấy một chút hoảng hốt, trên môi vẫn toát lên nụ cười quỷ dị, “Nhị vương tử chẳng lẽ đã quên bên trong phủ có thiết kế một mật thất sao? Ta đã sai người báo với quản gia đem trân bảo chuyển đến mật thất cả rồi, cho dù Hách Liên Ngự Thuấn có lật tung cả phủ cũng tuyệt đối không tìm ra được.”

Hai mắt Vu Đan liền sáng lên, “Đúng vậy, ta sao lại quên mất mật thất cơ chứ?”

“Tóm lại, ngài có thể hoàn toàn yên tâm rồi.” Y Kha khẽ vỗ lên cánh tay Vu Đan, nhếch môi cười âm hiểm.

Vu Đan lúc này mới thở phào một cái, nhưng dường như lại nhớ ra

chuyện gì nên chân mày hơi nhíu lại, “Ông nói xem rốt cục là kẻ nào đã hạ độc trong chén rượu của Thiên Vu? Hơn nữa còn là Ma đẳng?”

“Chuyện này nhất định có liên quan đến Hách Liên Ngự Thuấn.” Y Kha thì thầm, “Độc dược vốn đã sớm được hạ trong chén của Nam Hoa công chúa. Đó là một loại độc dược thuộc về Trung Nguyên, cho dù Sở Lăng Thường trúng độc bỏ mình thì cũng không liên quan tới người Hung Nô ta. Rồi chúng ta lại nhân cơ hội đó nói Nam Hoa công chúa bởi ghen tỵ mà độc chết Sở Lăng Thường. Sở Lăng Thường chết rồi, Hách Liên Ngự Thuấn không thể có tâm tư để ý tới Nam Hoa công chúa nữa. Nhưng bây giờ, trong chén rượu của Thiên Vu lại xuất hiện Ma đẳng, hơn nữa lại đúng dịp Hoa Dương công chúa mời rượu, rất rõ ràng chuyện này đã được sắp đặt cẩn thận. Vừa xảy ra chuyện, Hách Liên Ngự Thuấn lại muốn lục soát phủ đệ của ngài, khiến mọi mũi nhọn đều chĩa về phía nhị vương tử. Có thể thấy được hắn đã lên kế hoạch cực kỳ tỉ mỉ.”

Vu Đan có chút không hiểu lại cất tiếng hỏi, “Nếu quả thực là hắn, vậy Sở Lăng Thường rốt cục đang ở đâu? Hắn làm sao ngờ được rằng độc dược kia sẽ giết chết Đề Nhã? Thật sự là do hắn sắp xếp tất cả hay chỉ là gặp may? Hắn làm sao biết được Hoa Dương công chúa sẽ nhúng tay vào việc này? Hắn sao có được Ma đẳng? Hắn không thể nào đoán biết trước được mọi chuyện, tuyệt đối không thể nào, trừ khi...” Nói đến đây, Vu Đan đột nhiên nhìn về phía Y Kha, “Trừ phi hết thảy đều do Sở Lăng Thường tính ra!”

Y Kha nghe vậy thì có chút suy tư. Thật ra những điều Vu Đan thắc mắc hắn cũng không có cách giải thích hợp lý. Mãi lâu sau hắn khẽ lắc đầu, “Theo tôi được biết, người của Quỷ Cốc phái cho dù có bản lĩnh thông hiểu số mệnh nhưng cũng không thể tính toán mọi chuyện chính xác đến vậy. Chuyện này chắc chắn có bàn tay của Hách Liên Ngự Thuấn nhúng vào, hắn dĩ nhiên sẽ không hành động đơn độc.

Dạ Nhai Tích, Nam Hoa công chúa cũng rất đáng nghi. Nói không chừng Sở Lăng Thường căn bản cũng không mất tích, hết thảy chỉ là lời của Hách Liên Ngự Thuận mà thôi, mục đích của hắn không phải chỉ là muốn chúng ta mất đi quân cờ Trâu Luân mà còn khiến chúng ta không còn sức đánh trả nữa.”

Vẻ mặt Vu Đan lộ rõ sự nghiêm trọng, “Vậy chúng ta càng cần phải hành sự cẩn thận.”

“Yên tâm, chỉ cần hắn không lục soát được gì, đến lúc đó chính là thời cơ cho chúng ta phản kích.” Y Kha cực kỳ kiên định nhìn Vu Đan.

Hít sâu một hơi, Vu Đan khẽ gật đầu.

Vốn là ngày vui cuối cùng lại biến thành u ám.

Sau giờ Ngọ, Hách Liên Ngự Thuận dẫn theo một đội nhân mã xông vào phủ đệ bên ngoài thành. Tốc độ của hắn cực kỳ nhanh chóng khiến mọi người bàng hoàng tới mức tưởng rằng chiến sự lại bắt đầu.

Bởi vì chuyện có liên hệ trọng đại nên Thiên Vu Quân Thần cùng Yên thị cũng đích thân tới vương phủ. Để tỏ ra công chính, Y Kha cùng Vu Đan cũng đứng qua một bên. Quản gia thấy một lượng lớn người ngựa xông vào vương phủ thì bị dọa cho hồn vía bay sạch, toàn thân cũng run lẩy bẩy nói không nên lời.

Hách Liên Ngự Thuận phát tay ra hiệu, đội nhân mã lập tức chia thành mấy ngả bắt đầu lục soát khiến một trang viện yên tĩnh cũng náo loạn bởi tiếng hò hét.

Sau giờ ngộ, ánh nắng có chút gay gắt nhưng Thiền Vu Quân Thần vẫn kiên trì ngồi lại. Từ ánh mắt không khó để nhận ra nội tâm của ông ta đang có sự mâu thuẫn. Hai đứa con trai náo loạn thành ra thế này thực khiến ông ta đau lòng nhưng đồng thời ông ta cũng hy vọng tìm được hung thủ hạ độc. Dĩ nhiên, ông ta không hy vọng đó là đứa con thứ - Vu Đan.

Hách Liên Ngự Thuấn đi tới trước mặt Thiền Vu, nhìn quan binh ra ra vào vào thì khẽ cười nhẹ một tiếng, “Nhị vương tử, hôm nay bản vương cuối cùng cũng biết được cái gọi là thế sự luân hồi. Còn nhớ lần trước người lục soát phủ đệ của bản vương, bản vương từng nói với người tình hình thiên tai ở Ấp Thành rất nghiêm trọng, nay lấy tài vật của các người chi dùng cho nạn dân quả thực quá thích hợp.”

Vu Đan đương nhiên không ưa bộ dạng của hắn, châm chọc nói, “Hách Liên Ngự Thuấn, người đừng đắc ý quá sớm!”

Y Kha thấy vậy liền ra hiệu khuyên Vu Đan không nên tranh cãi làm gì.

Dạ Nhai Tích cùng Nam Hoa công chúa cũng trước sau chạy tới, Thiền Vu liếc nhìn Nam Hoa, ánh mắt cũng trở nên dịu lại đôi chút, tâm tình đang phiền não cũng khá hơn rất nhiều.

Thấy Thiền Vu cùng Yên thị cũng có mặt ở nơi này, Nam Hoa công chúa liền khom người thi lễ, thái độ vô cùng hòa nhã lễ phép.

Ánh mắt Yên thị nhìn về phía Nam Hoa rõ ràng tối sầm lại, trong ánh mắt đó tràn ngập sự mâu thuẫn cùng đề phòng của nữ nhân đối với nữ nhân.

Hết thảy mọi chuyện đều rơi vào trong mắt của Dạ Nhai Tích. Hơi

neho mắt lại nhưng Dạ Nhai Tích cũng không nói gì mà chỉ xoay người đi tới bên cạnh Hách Liên Ngự Thuấn, lãnh đạm hỏi, “Lăng Thường đã tìm được chưa?”

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn về phía Vu Đan, cười lạnh, “VẬY còn phải xem công phu giấu người của nhị vương tử.”

“Hách Liên Ngự Thuấn, người đừng ngậm máu phun người! Ta căn bản không có giấu Sở Lăng Thường! Nói không chừng chính người đem Sở Lăng Thường giấu đi. Đừng cho rằng ta không biết âm mưu của người. Người không phải muốn ở trước mặt phụ vương hãm hại ta sao? Cái đồ tạp chủng!”

“To gan!” Thiên Vu Quân Thần tức giận quát lớn khi nghe thấy câu nói sau cùng của Vu Đan. Ông ta đứng bật dậy từ trên ghế, đi thẳng tới chỗ Vu Đan, ánh mắt lạnh băng đáng sợ, “Người vừa mới gọi Ngự Thuấn là gì?”

“Nhi thần...” Vu Đan cũng ý thức được là mình lỡ lời, muốn thu lại lời nói nhưng đã muộn.

Những lời mắng mỏ của hắn đâu chỉ là nhằm vào Hách Liên Ngự Thuấn?

Không khí trở nên khẩn trương đến cực độ. Sắc mặt Hách Liên Ngự Thuấn mặc dù rất khó coi nhưng hắn vẫn lạnh lùng nhếch môi rồi nhìn về phía Thiên Vu, “Phụ vương, nhị vương tử nóng giận như vậy cũng là chuyện thường. Mấy lời vô tâm kiểu đó nhi thần sẽ không để tâm, xin phụ vương bớt giận.”

“Đúng vậy, Thiên Vu. Vu Đan cũng chỉ là lỡ miệng nói ra mà thôi, đâu đáng để người tức giận như vậy?” Yên thị thấy vậy vội vàng bước lên khuyên giải nhưng rõ ràng là có ý thiên vị.

“Mẫu thân nào nhi tử đấy! Là nói cả người đó!” Thiền Vu nghe xong không những không bốt giận mà ngược lại còn thêm phần nộ.

Yên thị biến sắc mặt, không dám nói thêm lời nào nữa.

Quyển 6 - Chương 14: Phát hiện mật thất

Vu Đan thận trọng liếc mắt nhìn Thiền Vu, thấy sắc mặt ông ta xanh mét đến dọa người thì sợ tới mức phải vội vã cúi đầu xuống.

Một lúc lâu sau, Nam Hoa công chúa mới chậm rãi bước tới, nhẹ giọng nói với Thiền Vu, “Thiền Vu chớ tức giận, xin hãy nghĩ cho thân thể của mình.”

Thiền Vu quay sang nhìn Nam Hoa, khẽ gật đầu. Nét giận dữ trong mắt ông ta cũng chậm rãi tan đi rồi khuôn mặt cũng trở nên ôn hòa hơn.

Sắc mặt Yên thị lại lần nữa khó coi đến cực điểm.

Đợi Thiền Vu lại lần nữa ngồi trở lại ghế, Hách Liên Ngự Thuần kín đáo nhìn về phía Nam Hoa công chúa, ánh mắt thoáng qua chút suy tính, mà ánh mắt Dạ Nhai Tích nhìn về phía Nam Hoa cũng dâng lên một tia âm đậm.

Nam Hoa công chúa trấn an Thiền Vu xong, theo bản năng ngẩng đầu lên lại vô tình nhìn thẳng vào đôi mắt Dạ Nhai Tích, ánh mắt cô thoáng có chút run rẩy nhưng liền đó vội chớp mắt khôi phục lại sự bình tĩnh vốn có.

Ánh mắt Dạ Nhai Tích vẫn không dời đi chỗ khác mà vẫn nhìn Nam Hoa thật lâu...

Rất nhanh chóng, mấy toán nhân mã chia các nẻo lục soát đã quay

trở lại. Thị vệ dẫn đầu mỗi toán bấm báo với Hách Liên Ngự Thuấn rằng không tìm thấy Sở Lăng Thường cùng vật khả nghi nào. Yên thị ở một bên nghe vậy mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Dưới ánh mặt trời chói chang, sắc mặt Hách Liên Ngự Thuấn vẫn cực kỳ bình thản, hẩn nghe xong lời của thị vệ thì khẽ gật đầu, không bày tỏ bất kỳ thái độ gì.

Vu Đan liền bước tới cười lạnh, “Tả hiền vương xem ra đã nỗ lực rất nhiều nhưng đáng tiếc cũng chỉ hoài công. Vụ này bản vương phải nhất định phải tính toán sòng phẳng với người mới được.”

Hách Liên Ngự Thuấn nghe vậy cũng chỉ cười lạnh mà không nói gì.

Dạ Nhai Tích thì cảm thấy có chút kỳ quái, đáy mắt dâng lên một tia khó hiểu.

“Thiên Vu!” Vu Đan hướng về phía Thiên Vu Quân Thần, cao giọng nói, “Tả hiền vương hành động như vậy chẳng những phá hỏng hôn lễ hôm nay mà còn làm nhi thần mất hết tôn nghiêm trước mặt Thiên Vu cùng mọi người. Hôm nay hẩn lại tới lục soát phủ của nhi thần nhưng tìm không được người. Thật đúng là oan uổng quá! Xin Thiên Vu làm chủ lấy lại công đạo cho nhi thần.”

Thiên Vu nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn, “Ngự Thuấn, nếu ở trong phủ lục soát không ra, vậy mau thu hồi binh mã đi.”

“Thiên Vu!” Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn vẫn cực kỳ bình thản, nhẹ giọng nói, “Nhi thần còn có một toán nhân mã vẫn đang tiến hành lục soát, nếu như thật sự khiến nhị vương tử bị oan uổng, nhi thần nguyện ở trước mặt văn võ bá quan tự mình tạ tội với hẩn.”

Thiên Vu nghe vậy liền gật đầu.

Vu Đan khẽ hừ lạnh một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Nam Hoa công chúa ở một bên âm thầm cúi đầu, lặng lẽ liếc mắt nhìn Hách Liên Ngự Thuần, thấy ánh mắt hắn vẫn bình ổn không hề nóng vội thì tâm tình cũng nhẹ bớt.

Được làm vua thua làm giặc, thời khắc này, đâu phải chỉ quyết định số phận một mình hắn.

Thời gian nửa nén hương vừa trôi qua, đột nhiên từ phía tây phủ truyền tới tiếng hô lớn, “Tìm được rồi!” Rất nhanh chóng, thị vệ dẫn đầu toán lục soát cuối cùng chạy tới, vội vàng bẩm báo, “Vương gia, mặt tướng cùng mọi người ở phía Tây viện phát hiện một mật thất ngầm trong lòng đất, bên trong chẳng những có vô số trân bảo, còn có một bình khá kỳ quái, còn có...” Nói đến đây, thị vệ hơi ngừng lời, cẩn thận liếc mắt nhìn Thiên Vu.

Thiên Vu Quân Thần đầu tiên có chút sửng sốt, sau đó liền đập bàn đánh rầm, “Còn có cái gì?”

“Bẩm Thiên Vu, còn có....” Thị vệ đầu lĩnh ấp úng một lúc mới nói, “Còn tìm thấy bộ binh thư đã bị mất trong cung.”

Sắc mặt Vu Đan cùng Y Kha tràn ngập sự kinh hãi. Cái này....làm sao có thể? Bọn họ chẳng những tìm được mật thất, còn có binh thư ở đâu ra? Binh thư căn bản sao có thể ở trong phủ của hắn?

“Cái gì?” Thiên Vu Quân Thần tức giận ra lệnh, “Đưa ta tới đó!”

Thị vệ đầu lĩnh vội vàng dẫn đường, Yên thị cũng vội vàng đi theo. Nam Hoa công chúa đi sát phía sau. Vào đến bên trong, Vu Đan mặt đã xám như đồng tro tàn, hắn đột ngột vọt lên tóm lấy Hách Liên Ngự

Thuấn, hung tợn nói, “Là người hãm hại ta có đúng không? Binh thư là do người bỏ vào?”

“Nhị vương tử!” Y Kha thấy vậy vội lên tiếng khuyên can. Lúc này hắn mới chợt hiểu vừa rồi Hách Liên Ngự Thuấn cố ý chọc giận Vu Đan, như vậy sự nóng vội của Vu Đan sẽ khiến Thiên Vu cảm thấy phiền não, hôm nay lại thấy binh thư cùng độc dược và trân bảo, như vậy hảo cảm của Thiên Vu với Vu Đan sẽ mất hết.

“Tả hiền vương, tha được cho người thì nên tha, ngài đừng làm quá.”

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn về phía bọn họ, đôi môi mỏng nhếch lên nụ cười lạnh lẽo, cho dù ở dưới ánh mặt trời cũng vẫn khiến người ta cảm nhận được sự băng giá.

“Làm sao mà các người cũng biết đạo lý tha được cho người thì nên tha vậy? Lời này từ miệng các người nghe thật quá mức buồn cười. Nếu như hai người thật sự hiểu được đạo lý này, cần gì phải phái người hãm hại bản vương lúc trước, hạ độc hại Lăng Thường về sau?”

Vu Đan cùng Y Kha cùng lúc trợn to hai mắt. Hách Liên Ngự Thuấn quả nhiên là kẻ đứng đằng sau vụ này, hết thảy đều nằm trong sự sắp xếp của hắn.

“Hai vị còn không theo vào xem một chút cho yên tâm?” Hách Liên Ngự Thuấn giơ tay lên vỗ vai Vu Đan một cái, thanh âm mang theo chút lười biếng nhưng vẫn toát lên vẻ tàn nhẫn dễ thấy.

“Bản vương sẽ từ từ chơi cùng người...”

Nói xong, hắn cười ha ha một tiếng rồi đi vào trước.

Sắc mặt Vu Đan tái nhợt đến cực điểm.

Mật thất dưới lòng đất ở khu tây nằm dưới một tàng cây cả trăm tuổi, cơ quan mở đóng đặt trong thư phòng, kích thước rộng chừng một thước. Bọn thị vệ đi xuống một hồi sau đó từng rương trân bảo được lần lượt mang ra ngoài.

Sắc mặt Thiền Vu càng lúc càng khó coi, khi ước chừng tới mười rương trân bảo được bày ra dưới ánh mặt trời, trên trán ông ta đã lộ rõ cả gân xanh, có thể thấy được lửa giận trong lòng ông ta mãnh liệt đến chừng nào.

Toàn thân Vu Đan đã sớm xụi lơ, sắc mặt Y Kha xám như tro tàn, đến lúc thấy thị vệ đem cái bình nhỏ cùng binh thư lên thì trong mắt hắn chỉ còn lại sự tuyệt vọng.

Xong rồi, hết thảy đều xong rồi.

Thiên Vu Quân Thần đưa tay cầm lấy cuốn binh thư bằng thẻ trúc dày cộm nặng nề, đau lòng nhìn nó trân trân, ngón tay không ngừng run rẩy. Ông ta thực sự không ngờ tới binh thư lại ở trong phủ của Vu Đan.

Ngoại trừ những thứ đó, còn lại đều là trân bảo cống phẩm bị con trai của ông ta bớt xén giữ riêng lại.

“Rốt cục đây là cái gì?” Đè nén cơn giận, Thiền Vu cầm lấy cái bình nhỏ hỏi lại.

Đám thị vệ nhìn nhau nhưng không một ai biết để trả lời.

Thiền Vu Quân Thần vừa định mở bình ra...

“Không được!”

“Thiền Vu, khoan đã!”

Tiếng ngăn cản của Dạ Nhai Tích cùng Vu Đan đồng thời vang lên.

Thiền Vu Quân Thần dừng động tác lại, đôi mắt sắc bén dừng lại trên khuôn mặt Vu Đan, đau lòng ôm đầu hỏi, “Đây chính là thứ độc dược người hạ trong ly của ta?”

“Phụ vương, không...không phải là...” Vu Đan bị dọa cho sợ đến đến nói năng cũng không rõ ràng.

“Thiền Vu, chuyện này không thể đùa được, nhất định phải tra cho rõ ràng.” Yên thị ở một bên khẩn cầu.

Dạ Nhai Tích suy nghĩ một chút rồi bước lên, “Thiền Vu, có thể để tại hạ xem xét một chút không?”

Thiền Vu cắn chặt răng, đem bình nhỏ trên tay giao cho Dạ Nhai Tích, lúc bàn tay rút về còn có chút run run.

Dạ Nhai Tích nhận lấy chiếc bình, cũng không lập tức mở ra mà đi tới một chỗ ít người, sau khi mở bình ra đem chất lỏng trong đó đổ một ít ra ngoài, vẩy vào một bụi hoa rồi sau đó đóng kín bình lại.

Mọi người cực kỳ kinh hãi bởi bụi cây vốn đang sinh trưởng rất tốt chỉ trong nháy mắt đã khô héo, chẳng những khô héo mà đất xung quanh còn biến thành màu đen kịt như bị mực nhuộm kín.

“Bẩm Thiên Vu, bình này đúng là chứa Ma đẳng.” Dạ Nhai Tích khẽ lên tiếng nhưng giọng nói lại cực kỳ kiên định.

Quyển 6 - Chương 15: Phần 1: Cạm bẫy

Thân thể Thiền Vu Quân Thần có chút lão đảo, “Cái gì?”

“Thiền Vu!” Yên thị vội vàng bước lên đỡ nhưng lại bị ông ta hất ra một cách thẳng thừng.

Nhận lấy chiếc bình trong tay Dạ Nhai Tích rồi siết chặt lấy nó, lại đi tới trước mấy ruộng trên bảo, đi qua mỗi chiếc ruộng, ánh mắt cùng gương mặt Thiền Vu dường như lại thêm một phần tiêu tụy cùng già nua. Không ngờ đến cuối cùng, người muốn giết hại ông ta lại chính là đứa con trai ruột.

“Phụ vương, nhi thần không có hạ độc, phụ vương...” Vu Đan kinh hoàng thất sắc vội vàng tiến lên giải thích, “Đây là có kẻ ám hại...”

“Súc sinh!” Thiền Vu vung tay lên giáng cho Vu Đan một bạt tai. Một tiếng “bốp” vang lên đánh gọn giáng thẳng vào má phải Vu Đan khiến hắn đứng không vững mà ngã nhào xuống đất, lúc ngẩng đầu lên thì khoé miệng đã rớm máu.

Yên thị thấy vậy đương nhiên đau lòng vội chạy tới đỡ con trai dậy, cũng quỳ gối xuống, “Thiền Vu, nó là con trai của người mà, sao người có thể không tin con trai mình chứ?”

Y Kha thấy tình hình không ổn cũng lập tức quỳ xuống, “Thiền Vu, chuyện này nhất định là có người hãm hại. Nhị vương tử là người thế nào Thiền Vu cũng hiểu rõ ràng nhất, nhị vương tử sao có thể hạ độc hại người chứ?”

“Hắn không dám hạ độc ta? Vậy đó chính là chủ ý của người có phải không?” Thiền Vu Quân Thần tức đến hai mắt long lên, tay cũng run run chỉ về phía Y Kha, “Đừng tưởng rằng ta không biết các người đang toan tính cái gì? Thế nào? Muốn ta chết sớm một chút không phải sao? Để rồi các người sẽ ủng hộ tên súc sinh này lên làm thái tử rồi Thiền Vu sao?”

Y Kha kinh hoàng thất sắc, “Thiền Vu, vi thần sao dám làm vậy chứ? Xin Thiền Vu minh xét!”

“Minh xét? Người còn muốn ta minh xét thế nào nữa? Bây giờ chúng cứ đều đủ cả, các người chẳng những bớt xét cống phẩm cho riêng mình, ngay cả binh thư cũng giấu ở trong này. Còn đây là cái gì hả?” Thiền Vu Quân Thần giơ cái bình trong tay lên, tức giận nói, “Đây là Ma đẳng! Là Ma đẳng đủ để ta mất mạng chỉ trong chớp mắt. Những thứ này còn chưa đủ sao? Còn phải điều tra thế nào nữa?”

“Thiền Vu!”

“Phụ vương bớt giận, chuyện này đúng là cần phải tra rõ mới được.” Hách Liên Ngự Thuấn nhìn một màn này thì hơi nhíu mày, rốt cục cũng tiến lên, trầm giọng nói, “Nhị vương tử dù sao cũng là huynh đệ của nhi thần, nhi thần không nhẫn tâm thấy hắn có chút nào uỷ khuất hay không cam lòng.”

Vu Đan tức giận nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn, lớn tiếng hét lên, “Hách Liên Ngự Thuấn! Người đừng ở đây làm trò mèo khóc chuột giả từ bi. Phụ vương, chính là hắn hãm hại nhi thần đó!”

“Súc sinh! Huynh trưởng vì người mà cầu xin tha thứ, người còn không biết tốt xấu?” Thiền Vu Quân Thần tức giận siết chặt nắm đấm, lớn tiếng quát.

“Phụ vương không cần tức giận!” Hách Liên Ngự Thuấn đem nét châm chọc trong ánh mắt âm thầm che giấu đi, lại cất lời cực kỳ ung dung đại lượng rồi nhìn về phía thủ lĩnh thị vệ, trầm giọng hỏi, “Mật thất phát hiện ra thế nào?”

“Bẩm vương gia, mật tướng mang theo thủ hạ lục soát thư phòng phát hiện thần sắc của quản gia trong vương phủ có chút khác thường nên nảy sinh nghi ngờ. Sau khi lục soát kỹ càng mới phát hiện thì ra trong thư phòng có chứa cơ quan phát động dẫn tới mật thất.” Thị vệ lập tức trả lời.

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn về phía Thiên Vu Quân Thần, hiển nhiên là lúc này hắn không cần nói thêm lời nào nữa.

Thiên Vu tức giận hét lên, “Quản gia đang ở đâu? Đem hắn tới đây!”

Y Kha nghe mà sửng sò cả người.

Vu Đan cúi kính quát lên, “Tên cầu nô tài này, ngươi lại dám giúp người ngoài hãm hại bản vương!”

Quản gia vội vàng co rúm lại một góc.

“Ngươi câm miệng cho ta! Sự thật rốt cuộc ra sao tự ta sẽ hỏi cho rõ!” Thiên Vu Quân Thần gầm lên về phía Vu Đan.

“Phụ vương...”

“Đan nhi, đừng nói nữa!” Yên thị thấp giọng khuyên bảo.

Bước qua chỗ Vu Đan, Thiên Vu Quân Thần nhìn về phía quản gia, “Những thứ châu báu này đều là của nhị vương tử?”

Quản gia một mực cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn bất kỳ ai, chỉ gật lia lịa, “Vâng, là của nhị vương tử cùng Hữu Cốc Lễ vương... mỗi lần có trân bảo cống phẩm chuyển vào cung, hai người họ sẽ giữ lại một ít, sau đó...sau đó giấu ở trong vương phủ.”

Gương mặt Y Kha đã sớm lộ vẻ tuyệt vọng. Hắn biết, Hách Liên Ngự Thuấn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mình.

Thiên Vu Quân Thần cố đè nén lửa giận đang dâng lên trong lồng ngực, hỏi tiếp, “Bình độc dược này từ đâu ra?”

“Bẩm Thiên Vu, về độc dược tiểu nhân không rõ lắm, nhưng tiểu nhân từng nghe nhị vương tử và Hữu Cốc Lễ vương nói qua rằng đây là thứ bọn họ được một người thần bí đưa cho, ở Hung Nô hiện giờ đã không thể nào có được. Hơn nữa, bình dược này còn là...” Quản gia khó nhọc nuốt nước miếng, bộ dạng cực kỳ khấn trương.

“Còn là cái gì?” Thiên Vu Quân Thần nhin không được lại gầm lên.

Toàn thân quản gia lại run lẩy bẩy, vội vàng đáp lời, “Bình dược này tổng cộng đã dùng hai lần, một lần là nhị vương tử hạ lệnh cho tiểu nhân giao một chút cho một người bị mất, sau đó tiểu nhân nghe nói là đưa vào trong Hán cung. Lần thứ hai chính là tối qua, nhị vương tử đã lấy đi một chút!”

“Người nói láo! Tên nô tài đáng ghê tởm!” Vu Đan nghe mà kinh hoàng, vội vàng nhìn về phía Thiên Vu, “Phụ vương, nhi thần không hề làm như vậy!”

“Còn binh thư thì sao?” Thiên Vu căn bản không buồn để ý tới lời của Vu Đan, nghe xong câu quản gia nói thì tim đã như lạnh cứng lại, “Binh thư tại sao lại ở trong vương phủ?”

Quản gia nuốt nước miếng rồi vội trả lời, “Cái này...là đêm đó nhị vương tử kêu thích khách đem về vương phủ.”

“Đêm đó? Thích khách?” Thiền Vu Quân Thần sững sờ hỏi lại.

Vu Đan cũng cực kỳ bối rối, vừa nghe đến quản gia nhắc tới hai từ thích khách thì trái tim hắn như bị một khối đá lớn hung hăng ép xuống.

Quản gia vừa trả lời vừa nơm nớp lo sợ, “Nhị vương tử cùng Hữu Cốc Lễ vương đêm đó phái người vào cung ăn trộm binh thư, bọn họ...bọn họ thương lượng muốn hãm hại Tả hiền vương, đem binh thư giấu trong vương phủ của ngài ấy, còn nói phải lục soát phủ của Tả hiền vương, tìm binh thư đã giấu trong đó...”

“Cái gì?”

Thiền Vu Quân Thần càng thêm căm hận nhìn về phía Vu Đan gằn giọng, “Người lại có thể làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy sao? Thì ra đêm đó là các người phái người ra tay? Lại còn hô hoán đòi bắt thích khách? Các người đã sớm toan tính hết cả rồi có phải không? Trước sai người ám sát ta, sau đó lấy trộm binh thư, đem tội danh ám sát Thiền Vu giá họa cho huynh trưởng người có phải hay không?”

“Phụ vương....không phải....nhi thần không có....không có...”

“Vừa rồi ta muốn mở bình độc dược, vẻ mặt người hốt hoảng như vậy không phải vì đã biết trong bình này chứa kịch độc hay sao?”
Thiền Vu Quân Thần lạnh lùng quát lên.

“Nhi...nhi thần...” Lời nói của Vu Đan đã không còn chút mạch lạc,

“Phụ vương....chuyện không có giống như người nghĩ vậy đâu.”

“Quản gia, ngươi làm thế nào để chứng minh mình không nói dối?”
Thiền Vu Quân Thần đã hoàn toàn thất vọng với Vu Đan, quay đầu nhìn về phía quản gia.

Quản gia khấn trương nuốt nước miếng rồi nói khẽ, “Tiểu nhân tuy là quản gia trong vương phủ nhưng cũng phải giữ cho mình đường lui. Tiểu nhân sợ nhị vương tử ngồi lên vị trí Thiền Vu rồi sẽ trở mặt không nhận người cho nên tiểu nhân đã âm thầm lưu giữ chứng cứ rất cẩn thận.”

Vu Đan cùng Y Kha đồng thời biến sắc mặt.

Quyển 6 - Chương 16: Phần 2: Cạm bẫy

Bắt đầu từ thời Thiên Vu Mặc Đốn, đế quốc Hung Nô ngày càng trở nên hùng mạnh sau những cuộc chinh chiến nhằm khuếch trương lãnh địa. Các bộ lạc như Đông Hồ, Lâu Phiên, Bạch Dương, Đinh Linh, Nguyệt Chi cũng được quy về một mối. Dưới thời cai trị của Mặc Đốn, đế quốc Hung Nô trải rộng trên một lãnh thổ khá lớn, biên giới phía đông kéo đến tận Liêu Hà, phía tây đến dãy núi Pamir, còn biên giới phía Bắc vươn đến tận hồ Baikal.

Hai thế hệ kế thừa cũng rực rỡ không kém là Thiên Vu Lão Thượng và Thiên Vu Quân Thần. Sau khi kế vị, các vị Thiên Vu này đều không ngừng dẫn binh đi chiếm lĩnh và củng cố những vùng đất trọng yếu. Dưới thời Hán Văn Đế, Hán Cảnh Đế, chính sách hoà thân bắt đầu được áp dụng nhưng dòng máu hoang dã cùng bản tính thích xâm lược đã thấm sâu trong huyết quản các vị Thiên Vu Hung Nô cho nên những cuộc chinh chiến vẫn không ngừng diễn ra.

Các vị Thiên Vu không phải là không biết mục đích của Đại Hán. Hoà thân bất quá chỉ là việc trì hoãn thời gian để có thể dưỡng sức nuôi quân. Văn Đế trải qua một phen động loạn mới có thể lên ngôi nên ông ta cũng không hổ là một vị vua sáng suốt, biết rõ thực lực quốc gia hiện không thể nào chống chọi lại với Hung Nô nên mới nghĩ ra cách hoà hoãn. Văn Đế chết đi, Cảnh Đế tuy không có được sự kiêu dũng như phụ thân mình nhưng sau lưng ông ta còn có Đậu thái hậu, nữ nhân này không có lòng dạ độc ác như Lữ Trĩ, nhưng ở cách xử lý chính sự cũng cực kỳ tinh táo và lạnh lùng không kém Lữ hậu năm nào.

Lấy hoà thân nuôi quốc lực chính là nhằm mục đích để Đại Hán có thể tranh thủ thời gian củng cố lực lượng để sau này phản kích lại Hung Nô.

Thiên Vu Quân Thần không biết thời gian này là bao lâu. Có lẽ là khi ông ta vẫn còn sống, có lẽ là sau khi ông ta chết đi, cho nên tâm nguyện duy nhất của ông ta chính là hai đứa con trai có thể cùng nhau chung sức, chống chọi lại sự phản kích của Đại Hán.

Nhưng...

Khiến cho ông ta đau lòng nhất chính là cảnh huynh đệ tương tranh, cốt nhục tương tàn lại một lần nữa diễn ra trước mắt. Nhìn những rương trân bảo cùng bộ binh thư kia, nhìn bình độc dược đủ để đoạt lấy tính mạng người ta chỉ trong nháy mắt kia, Thiên Vu Quân Thần như rơi vào vực sâu vạn trượng, không còn sức phản ứng.

Vu Đan nói gì, ông ta đã chẳng còn lòng dạ nào để nghe. Yên thị càng lên tiếng cầu khẩn thì ông ta lại càng cảm thấy đối trá nực cười.

Một lúc lâu sau, Thiên Vu Quân Thần hít sâu một hơi, trầm giọng hỏi quản gia, “Người đã giữ lại những chứng cứ gì?”

Quản gia cũng không dám nhìn tới vẻ mặt của Vu Đan cùng Y Kha, cúi đầu nơm nớp lo sợ nói, “Đêm đó, nhị vương tử sai người giả trang thích khách đêm khuya xông vào hoàng thành, cũng trộm được binh thư, sau đó thích khách có tới vương phủ lĩnh thưởng, ai ngờ nhị vương tử cùng Hữu Cốc Lễ vương ra lệnh cho nô tài giết hắn để dứt hậu hoạn. Nô tài đưa hắn ra cửa vốn là muốn tuân lệnh mà giết hắn, nhưng sau đó suy nghĩ một hồi lại không nhẫn tâm, lại sợ sau này tiểu nhân có điều gì sơ suất, cho nên liền thả người đó, đem máu gà thấm vào y phục để vượt qua sự kiểm tra.”

Y Kha hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Đáng chết, hắn vạn lần cũng không nghĩ tới thất bại trong gang tấc lại do chính quân gia của mình.

“Kẻ đó đang ở đâu?” Thiên Vu Quân Thần lạnh lùng hỏi tiếp.

“Hắn ở một nơi cách vương phủ hơn mười dặm. Biết nhị vương tử cùng Hữu Cốc Lễ vương có tâm muốn giết người diệt khẩu nên hắn cực kỳ thống hận, vẫn luôn muốn tìm họ để báo thù nhưng bị tiểu nhân ngăn lại cho nên đến giờ hắn vẫn ở đó chờ thời cơ, không dám lộ diện.” Quân gia vội vàng trả lời.

Thiên Vu Quân Thần siết chặt nắm tay, tiếng nghiêng răng cũng vang lên rõ mồn một.

Hách Liên Ngự Thuấn quay đầu nhìn thủ lĩnh thị vệ, ra lệnh, “Hoả tốc tìm cho ra kẻ đó!”

“Vâng, vương gia!”

Sắc mặt Vu Đan đã cực kỳ khó coi, lần này hắn đã thua hoàn toàn, thua ở chỗ hắn căn bản không nghĩ tới kế hoạch của Hách Liên Ngự Thuấn sẽ chu đáo đến vậy, không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã nhắm tới tính mạng của hắn, khiến cho hắn vô lực đánh trả.

Y Kha mặc dù tỉnh táo hơn nhưng vào giờ phút này cũng bị nổi tuyệt vọng bao phủ, giống như tù phạm chờ nghe lệnh phán quyết.

Không lâu sau, thị vệ đã dẫn một người tới, người này có dáng vẻ cùng thân hình cực kỳ giống Hách Liên Ngự Thuấn. Nếu chỉ nhìn qua bóng dáng sẽ nghĩ rằng đó chính là Hách Liên Ngự Thuấn.

Vu Đan cùng Y Kha nhìn thấy người này rồi thì một chút hy vọng cũng không còn.

Nam nhân mặc áo vải thô thấy Vu Đan cùng Y Kha thì sắc mặt trở nên rất kích động, bắp thịt cũng căng ra vì tức giận, nắm đấm siết chặt lại đến nỗi khớp xương kêu lên răng rắc, trên trán cũng nổi đầy gân xanh, dáng vẻ phần hận tới cực điểm đủ để giết chết hai người kia ngay lập tức.

Nhưng hắn vẫn còn cố khắc chế được, thấy Thiền Vu liền quỳ gối, thỉnh an rồi chờ được hỏi.

Thiền Vu Quân Thần cũng không lập tức hỏi ngay mà chỉ cẩn thận quan sát hắn một hồi, nhớ lại tình cảnh gặp thích khách đêm đó. Người này thật đúng là nhìn có chút quen thuộc, suy nghĩ một chút, ông ta trầm giọng nói, “Đưa cánh tay phải của ngươi ra cho ta xem!”

Nam nhân kia chần chừ một chút nhưng vẫn đưa cánh tay phải ra. Tay áo vừa vén lên, một vết thương cực kỳ đáng sợ hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

Nhịp tim Thiền Vu như ngừng đi một nhịp, thân thể có chút choáng váng. Đúng là tên thích khách đêm đó!

Ông ta vẫn nhớ rất rõ ràng, đêm đó khi thích khách đâm ông ta bị thương liền bị thị vệ phát hiện, một tên thị vệ còn đâm trúng cánh tay thích khách, nếu như ông ta nhớ không lầm thì là cánh tay phải.

Hôm nay, nam nhân này trên cánh tay phải có một vết thương giống hệt như tình huống bị thị vệ đâm trúng hôm đó. Như vậy cũng đủ nói lên lời của quản gia không phải là giả.

Thiền Vu Quân Thần hơi nhắm mắt lại, một nỗi mệt mỏi dâng tràn khắp toàn thân. Tại buổi thiết triều sau đêm thích khách xông vào hoàng thành, đám người Vu Đan ở trên đại điện còn chỉ vào Hách

Liên Ngự Thuấn kêu là thích khách, lúc đó còn muốn nghiệm thương. Ông ta ở trên đại điện thấy rõ ràng, nhưng không hề nói ra chuyện thích khách bị thương ở cánh tay phải. Thứ nhất, ông ta thực sự lo lắng sẽ nhìn thấy vết thương trên cánh tay phải của Hách Liên Ngự Thuấn. Thứ hai, cứ coi như con ruột của mình, cũng không thể không phòng.

Hách Liên Ngự Thuấn được phong là Tả hiền vương, nắm binh quyền trong tay, quyền khuynh thiên hạ. Tuy ông ta yêu thương hần, những cũng cố kị việc Hách Liên Ngự Thuấn ngày càng được lòng người, hơn nữa còn có năng lực dụng binh. Mấy năm nay đều là đứa con trai này của ông ta nam chinh bắc phạt, lập bao chiến tích hiển hách. Không thể không thừa nhận công lao nên việc hần có tham vọng cũng là chuyện dễ hiểu. Ông ta tuy có lòng lập thái tử, nhưng thân thể vẫn còn khoẻ mạnh chưa muốn nhanh chóng thoái vị. Ông ta chỉ sợ thân tình dù thế nào cũng không đủ để át đi mị lực của vinh hoa phú quý.

“Là ai sai người đêm khuya xông vào hoàng thành?” Thiền Vu vô lực lên tiếng hỏi. Thật ra ông ta cũng đã biết rõ ràng, câu hỏi này vốn đã trở nên quá thừa thãi rồi.

Nam nhân phần hận chỉ tay về phía Vu Đan cùng Y Kha, đem chuyện phát sinh lúc đó nói ra rõ ràng. Bởi vì cực thống hận hai kẻ đó nên không cần Thiền Vu hỏi nhiều, hần đã cung khai cực kỳ cặn kẽ, cuối cùng phần hận nói, “Bọn họ nói thân hình của tiểu nhân rất giống Tả hiền vương, Thiền Vu nhất định sẽ hoài nghi, không ngờ tiểu nhân liều chết trộm được binh thư cho họ, họ lại qua cầu rút ván, thật may là quản gia có lòng nhân từ, tiểu nhân mới tránh được một kiếp.”

Y Kha hơi hí mắt lắng nghe rõ ràng hết thảy. Lời khai của tên này cùng quản gia cực kỳ ăn khớp nhưng phần lớn đều nhằm vào Vu Đan. Binh thư vốn không phải do Vu Đan sai giấu trong vương phủ,

nhưng lời khai của quản gia lại chỉ nhắm vào hắn. Giết người diệt khẩu cũng không phải chuyện Vu Đan sai quản gia đi làm bởi hắn căn bản không hề hay biết. Kẻ giả dạng Hách Liên Ngự Thuấn cũng do Y Kha tìm về nhưng nay lời khai của hắn cũng nhằm kéo Vu Đan cùng chết.

Rất rõ ràng, có người mua chuộc quản gia cùng thích khách.

Y Kha theo bản năng nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn, đáy mắt trở nên âm u bất định.

Quyển 6 - Chương 17: Phần 3: Cạm bẫy

Hách Liên Ngự Thuấn không chút để ý đến vẻ mặt của Vu Đan cùng Y Kha mà chỉ chăm chú nhìn từng biểu hiện trên gương mặt Thiền Vu. Trên gương mặt anh tuấn của hắn lúc này cũng thoáng hiện lên vẻ nghiêm trọng. Không ngờ hắn tính toán kỹ càng như vậy nhưng vẫn để sót một chuyện. Thì ra đêm mà thích khách xông vào hoàng thành đã bị thị vệ đâm bị thương. Ngày đó nếu ở trên đại điện, Thiền Vu Quân Thần kiểm tra cánh tay hắn thì đã có thể chứng minh hết thảy mọi chuyện rốt cục là thế nào.

Nhưng Thiền Vu không hề nói ra điều đó.

Xuất phát từ sự hiểu biết của mình đối với Thiền Vu, Hách Liên Ngự Thuấn hoàn toàn loại bỏ khả năng ông ta có lòng giúp đỡ hắn. Hắn là lúc đó, ông ta đã có tâm hoài nghi hắn rồi nên mới không nói ra tình hình thực tế. Nghĩ đến đây, Hách Liên Ngự Thuấn lại âm thầm hít sâu một hơi. Nếu loại chuyện như vậy phát sinh ở những gia đình bách tính bình thường, hắn nhất định sẽ cảm động vì tình thương vĩ đại của phụ thân, nhưng đây là nơi hoàng thành quyền quý nên hết thảy đều mang một hương vị khác.

Điều này có nghĩa là phụ vương của hắn đang có tâm đề phòng hắn.

Hít sâu một hơi, đè nén cảm giác ức chế trong lòng xuống, nét mặt Hách Liên Ngự Thuấn lại khôi phục vẻ bình thản lạnh lùng thường ngày.

Thiền Vu Quân Thần nghe xong lời của thích khách, sắc mặt cực kỳ

mệt mỏi, phát tay ra hiệu cho hắn lui ra sau. Ông ta khẽ dựa người vào lưng ghế, nhắm mắt lại, chân mày cũng nhíu chặt. Thật không ngờ một đời kiêu hùng như vậy cuối cùng lại lâm vào cảnh thê lương thế này.

Yên thị thấy tất cả bất lợi đều tập trung vào con trai mình thì sắc mặt tái đi nhưng cũng không dám mở miệng nói gì mà chỉ cẩn thận quan sát nét mặt Thiên Vu, chờ quyết định của ông ta.

“Phụ vương...” Vu Đan vô lực kêu lên. Đúng là hắn đã làm sai rất nhiều chuyện như bớt xén trân bảo cố gắng phẩm, phái gian tế đầu tiên là độc hại thập hoàng tử, sau đó là Hàn Thiên Tử. Hắn thật sự có tâm hãm hại Hách Liên Ngự Thuấn, cũng ngầm cho phép Y Kha hạ độc trong ly rượu của Nam Hoa công chúa nhưng hắn không hề giấu binh thư trong vương phủ, cũng không ra lệnh giết người diệt khẩu. Hắn cũng không giống như lời quản gia vừa nói là sai người lấy Ma đằng hạ trong chén của Thiên Vu, cũng không biết cuối cùng người bị độc chết là Đề Nhã quận chúa. Hắn thực sự oan uổng mà.

Cả phủ đệ lớn như vậy trở nên tĩnh lặng không chút tiếng động khiến một cảm giác tĩnh mịch bao trùm hết thảy. Tất cả mọi người đều đang chờ đợi quyết định sau cùng của Thiên Vu Quân Thần.

Hách Liên Ngự Thuấn cũng đang chờ đợi. Hắn tỉ mỉ sắp xếp mọi thứ như vậy chính là vì muốn đưa Vu Đan vào chỗ chết, còn về phần Y Kha, hắn sẽ từ từ xử lý.

Một lúc lâu sau, Thiên Vu Quân Thần mới mở miệng, giọng nói lộ rõ vẻ mệt mỏi, “Mọi người hẳn biết rõ Hung Nô ta lập quốc như thế nào chứ?”

Câu nói của ông ta vang lên khiến mọi người có chút không hiểu.

“Vu Đan, người nói thử xem!” Thiền Vu khẽ ra lệnh.

Vu Đan cũng không hiểu tâm tư Thiền Vu ra sao, hần khó nhọc nuốt nước miếng rồi trả lời với giọng có chút sợ sệt, “Lúc đó Hung Nô chỉ là một bộ lạc du mục, thủ lĩnh Hung Nô là Đầu Mạn sủng ái một người thiếp, muốn lập đứa con nhỏ của bà ta kế vị nên nảy sinh ý nghĩ muốn sát hại đứa con trưởng là Mặc Đốn. Ông ta phái Mặc Đốn đến tộc Nguyệt Chi làm con tin, sau đó lại phái binh xâm lược Nguyệt Chi, mục đích là mượn tay tộc Nguyệt Chi giết chết Mặc Đốn. Mặc Đốn tình cờ phát hiện ra âm mưu này nên đã cướp lấy một con chiến mã trốn về Hung Nô. Sau khi biết được chân tướng sự việc, Mặc Đốn liền nảy sinh lòng hận thù đối với phụ vương cùng kế mẫu của mình. Ông âm thầm huấn luyện binh mã, rốt cục chờ được thời cơ phát động chính biến, giết chết Đầu Mạn, sau đó cũng giết luôn kế mẫu cùng các tướng lĩnh không chịu phục tùng. Từ khi ông kế vị, nước Hung Nô cũng chính thức được thành lập.”

Lúc Vu Đan trả lời, Thiền Vu Quân Thần vẫn một mực nhắm mắt. Đến khi hần nói xong, ông ta mới gật đầu rồi đem vấn đề chuyển qua Hách Liên Ngự Thuấn, “Ngự Thuấn, con cảm thấy câu chuyện cũ này thế nào?”

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn Thiền Vu, nghĩ một chút rồi trả lời, “Sống ở nơi quyền quý vốn không thể làm theo ý mình. Cho dù là cốt nhục thân tình cũng có thể tương tàn.”

Thân thể Thiền Vu Quân Thần khẽ run lên, ông ta chậm rãi mở mắt nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn, trên nét mặt hiện rõ vẻ suy tính. Một lúc lâu sau, ông ta mới than nhẹ một tiếng, “Bởi vì quyền lực cùng vinh hoa phú quý đúng là có thể không nhận người thân, từ xưa tới nay loại chuyện như vậy cũng đã có không ít. Nhưng hôm nay, ta không muốn chính tay giết chết con trai mình. Ta mệt mỏi, cũng già rồi, chỉ hy vọng có thể an hưởng tuổi già, cả đời không nuối tiếc mà

chết. Ta không hy vọng lúc mình chết hai tay lại dính máu của chính con trai mình.”

“Phụ vương?” Hách Liên Ngự Thuấn hơi nheo mắt lại.

Hai mắt Vu Đan liền sáng lên, vừa quỳ vừa tiến lại gần Thiên Vu, kéo áo ông ta, khó tin hỏi lại, “Phụ vương, người bằng lòng tha thứ cho nhi thần?”

Thiên Vu khẽ hất tay ra, nhíu mày nói, “Thiên hạ chỉ có đứa con bất hiếu, làm gì có phụ mẫu sai lang.”

“Phụ vương...” Vu Đan nghe vậy thì cực kỳ kích động, nước mắt cũng chảy ra, “Phụ vương, nhi thần thật sự bị oan!”

“Không cần nói gì nữa!” Thiên Vu mệt mỏi cắt ngang lời hắn, xoa xoa thái dương đau nhức, “Vu Đan, tội chết của ngươi có thể miễn, nhưng tội sống khó thoát. Ngươi đâu!”

Vu Đan kinh hoàng cứng đờ người.

Thị vệ lập tức tiến lên nhận lệnh.

“Tức bỏ danh vị của Hữu hiền vương, thu hồi đất phong cùng vương phủ, đem binh thư cùng trân bảo thu về quốc khố.” Thiên Vu vô lực nói.

“Vâng!” Thị vệ lập tức tiến lên, áp sát hai bên người Vu Đan.

“Phụ vương, phụ vương...” Vu Đan liều mạng giãi giụa, “Nhi thần thật sự bị oan, là Hách Liên Ngự Thuấn hại nhi thần, là hắn...”

Yên thị cũng khóc rống quỳ trên sàn, đau khổ cầu xin, “Thiên Vu, Đan

nhì từ nhỏ lớn lên bên cạnh người, van cầu người tha cho nó đi. Coi như để nó tỉnh táo lại cũng không cần nhốt vào thiên lao...”

Câu nói này của bà ta lại lần nữa chọc giận Thiên Vu, ông ta rất vất vả để áp chế lửa giận, ngón tay lúc chỉ vào Vu Đan cũng vẫn còn run run, gằn từng lời....

“Người xem lại con trai của mình đi. Nó là một cao thủ dụng độc đấy. Đầu tiên là độc hại Hàn Thiên Tử, sau đó còn muốn độc chết phụ vương của mình. Hôm nay đem nó nhốt vào thiên lao là đã khai ân lắm rồi. Từ nay về sau, ta không có đứa con trai này!”

“Thiên Vu!” Yên thị thất thanh kêu lên.

“Còn Y Kha!” Thiên Vu Quân Thần phần hận nhìn chăm chăm hẳn, “Uổng phí ta nhiều năm nay vẫn tin tưởng người như vậy, không ngờ người lại cùng Vu Đan làm ra chuyện thế này. Cho dù là bị nó sai khiến hay người cam tâm tình nguyện đều đáng ghê tởm.”

Y Kha kinh hãi vội liều mạng dập đầu, “Thiên Vu, thần thực sự bị oan. Thần bất quá chỉ nghe theo lệnh của nhị vương tử, cho dù có không tình nguyện cũng không dám trái lệnh. Thần vốn cũng không tán thành để nhị vương tử làm ra những chuyện đó....”

“Y Kha, cái tên tiểu nhân...phản đồ! Ta nguyện rửa người không được chết tử tế!” Vu Đan nghe vậy thì lạnh cả người, tức giận gào lên.

Thiên Vu Quân Thần đang tức giận tới cực điểm, đâu thể nghe thêm những lời như vậy nữa. Ông ta phất tay ra lệnh, “Dem hẳn nhốt vào thiên lao, chờ ngày hành quyết!”

“Thiên Vu...” Y Kha lúc bị kéo đi vẫn cố gọi với theo...

Sau đó, Thiên Vu tức giận bỏ đi, Yên thị thì khóc đến chết đi sống lại, nhưng cũng không có cách nào cứu được con trai mình.

Đợi hết thảy mọi chuyện đều yên ổn, Dạ Nhai Tích vẫn trước sau quan sát tình hình hết như một người ngoài cuộc mới bước lên, nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn, lãnh đạm lên tiếng, “Lăng Thường rốt cục đang ở đâu?”

Quyển 6 - Chương 18: Lời chất vấn của Dạ Nhai Tích

Ánh mặt trời chiếu lên gương mặt của Hách Liên Ngự Thuấn khiến nụ cười nhẹ trên môi hắn càng trở nên rõ ràng hơn, “Chỉ cần nhốt Vu Đan vào thiên lao thì sẽ tìm thấy Lăng Thường thôi.”

“Lăng Thường thật sự bị vương gia giấu đi?” Dạ Nhai Tích hơi cau mày.

Hách Liên Ngự Thuấn không trả lời mà chỉ đi tới chỗ quản gia cùng thích khách đang quỳ dưới đất, ném hai bọc lớn vàng bạc cho bọn chúng, trầm giọng nói, “Hôm nay các người làm rất tốt. Cầm lấy tiền thưởng rồi thì đi càng xa càng tốt. Nhớ cho kỹ, rời khỏi cửa vương phủ, các người phải quên sạch thân phận của mình, nếu không...” Hắn cũng không tiếp tục nói hết câu mà chỉ bỏ lửng đó, nhưng đủ để khiến người nghe cảm nhận được sự uy nghiêm cùng uy hiếp trong những lời không hề thốt ra kia.

Quản gia cùng thích khách liền dập đầu tạ ơn, “Vương gia yên tâm, bọn nô tài lập tức rời khỏi Hung Nô, từ nay về sau không quen biết ai hết.” Nói xong, bọn họ lập tức thu dọn vàng bạc, tạ ơn lần nữa rồi rời đi.

Dạ Nhai Tích có thể thấy rõ ràng, hai người kia quả nhiên đã bị Hách Liên Ngự Thuấn mua chuộc.

Hách Liên Ngự Thuấn lại đem một túi vàng khác đưa cho Nam Hoa công chúa, giọng nói lãnh đạm cũng vang lên, “Nha hoàn kia hãy đưa đi thật xa. Nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, bí mật giết đi!”

Nam Hoa công chúa hơi sững sốt nhưng rất nhanh liền khôi phục lại phản ứng, nhẹ giọng nói, “Nha hoàn đó sẽ không nói bừa đâu. Đề Nhã khi còn sống đã không ít lần nhục mạ cô ta rồi.”

Hách Liên Ngự Thuấn cũng không nói gì nữa mà chỉ khẽ gật đầu.

Cuộc nói chuyện ngắn ngủi của hai người họ đủ để Dạ Nhai Tích hoàn toàn hiểu rõ mọi chuyện. Bước lên một bước, sắc mặt tuy có chút lạnh nhạt nhưng ánh mắt Dạ Nhai Tích lại hiện rõ tia chất vấn, “Cùng Lăng Thường thành thân chẳng qua chỉ là kế hoạch để vương gia diệt trừ Vu Đan thôi sao?”

Nếu Hách Liên Ngự Thuấn thừa nhận chuyện này thì ngay cả Dạ Nhai Tích cũng cảm thấy không đáng đối với Sở Lăng Thường. Nàng từ nhỏ lớn lên ở sơn cốc, đâu có hiểu rõ tình yêu nam nữ. Nhưng lần nói chuyện trước với sư huynh, nàng đã nói mình yêu nam nhân này, có thể thấy rõ nàng đã yêu hấn sâu đậm đến chừng nào. Nếu như hấn chỉ dùng nàng làm quân cờ, Lăng Thường sao có thể chịu nổi?

Hách Liên Ngự Thuấn vẫn không trả lời câu hỏi của Dạ Nhai Tích, đôi mắt sắc bén như chim ưng của hấn hơi nheo lại, trầm giọng lạnh lùng lên tiếng, “Từ nay về sau, chuyện của Lăng Thường chính là chuyện của bản vương. Cho dù ngươi là sư huynh của nàng, cũng không có quyền can thiệp.”

Nét mặt Dạ Nhai Tích hơi cứng lại.

Nam Hoa công chúa thấy giữa hai người họ tựa hồ sắp dấy lên chiến hỏa vội lên tiếng xoa dịu. Cô ngược mắt nhìn vào ánh mắt thâm thúy của Dạ Nhai Tích, nhẹ giọng nói, “Dạ công tử xin hãy yên tâm, vương gia tuyệt đối sẽ không làm tổn thương Lăng Thường.”

Ánh mắt Dạ Nhai Tích vẫn cực kỳ lạnh lùng, băng qua đỉnh đầu Nam Hoa công chúa nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn.

Hách Liên Ngự Thuấn chỉ khẽ cười lạnh, không giải thích gì thêm, cũng không muốn nhiều lời, lập tức xoay người rời đi.

Về mặt Dạ Nhai Tích dần khôi phục lại sự bình thản thường thấy, ánh mặt trời dịu dàng rải những tia nắng ấm áp trên gương mặt anh tuấn khiến khí chất tiêu sái càng thêm nổi bật. Nam Hoa nhìn Dạ Nhai Tích một hồi, rớt cuộc lại khẽ chớp mắt, hướng về phía Dạ Nhai Tích thi lễ rồi xoay người định rời đi.

“Chuyện xảy ra trong hôn lễ của Lăng Thường, nàng cũng biết sao?”

Từ phía sau, giọng nói ấm áp của nam nhân vang lên, không lớn không nhỏ nhưng lại tựa như đá tảng đè nặng lên tâm trạng của Nam Hoa.

Nam Hoa không quay đầu lại mà chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ. Làn gió nhẹ thoảng qua khiến vạt áo cô khẽ lay động đem theo mùi hương man mác phiêu tán trong không khí. Cô khẽ chớp mắt để che đi nét sợ hãi trong đôi mắt bởi cho tới giờ, Nam Hoa sợ nhất chính là sự chất vấn của Dạ Nhai Tích.

“Chuyện vương gia đã tử mĩ an bài, Nam Hoa cũng biết một chút. Chuyện Đền Nhã quận chúa thay thế Lăng Thường tôi cũng biết.”

Dạ Nhai Tích nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh của Nam Hoa, rất muốn mở miệng hỏi cô tại sao nhưng lại trầm mặc không nói.

Nam Hoa cắn cắn môi, hít sâu một hơi rồi rảo bước tiến về phía trước, trong lòng đau đớn khôn nguôi.

Phía sau chính là nam tử mà cô đem lòng yêu sâu sắc, nhưng số mạng vĩnh viễn đã không cho bọn họ được ở chung một chỗ. Cô cùng huynh ấy, một ở dưới đất, một ở tận trên trời. Huynh ấy là người tự do tự tại, nam tử tiêu sái giữa nhân gian, mà cô nhất định phải đi xuống địa ngục. Cô là người không may mắn, nếu không sao vừa sinh ra đã khắc chết phụ mẫu? Nếu không sao lại có thể rơi vào thân phận làm nội gián?

“Linh nhi!”

Một tiếng gọi này khiến cho bước chân Nam Hoa cứng đờ, kinh ngạc quay đầu lại.

Vừa quay đầu lại, chỉ trong một chớp mắt, toàn bộ thân thể nhỏ bé đã bị Dạ Nhai Tích ôm vào trong lồng ngực. Cô chỉ có thể ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt mang theo sự dịu dàng ấm áp kia.

“Công tử...” Chỉ thốt được một từ này, cổ họng Nam Hoa đã nghẹn tắc lại.

Linh nhi, tên gọi này đã rất lâu rồi cô không còn được nghe. Từ lúc gả tới Hung Nô, tên gọi này càng trở nên xa xăm mịt mù.

Dạ Nhai Tích ôm chặt lấy Nam Hoa, cảm nhận được nữ nhân trong lòng đang khẽ run rẩy thì bản thân lại càng cảm thấy đau lòng. Ánh mắt Dạ Nhai Tích nhìn về phía Nam Hoa càng tràn ngập thâm tình. Đã nếm trải nỗi đau khổ tương tư, nay nữ nhân mình yêu thương đang ở ngay trước mắt, Dạ Nhai Tích cũng không cần che dấu tình cảm nữa.

Trái tim Nam Hoa công chúa co thắt lại vì đau đớn, sau nỗi hốt hoảng chỉ còn lại sự cảm động cùng nỗi đau dâng tràn. Cô khẽ chớp mắt để tránh đi ánh nhìn của Dạ Nhai Tích, lại thấy vòng eo bị cánh tay nam

nhân rắn chắc siết chặt thì vội thấp giọng nói, “Dạ công tử, huynh... huynh đừng như vậy!”

“Linh nhi...” Dạ Nhai Tích dường như không muốn buông Nam Hoa ra, cánh tay càng siết lại thêm đem thân thể nhỏ nhắn của cô ghì vào trong ngực, một tay kia nâng lên, ngón tay thon dài lớn mật khẽ mơn man gò má Nam Hoa, lại nâng cằm cô lên khiến cô không thể không nhìn vào mắt mình.

“Rốt cục là chuyện gì đã khiến nàng phải trốn tránh ta như vậy?”

“Tôi...tôi không có...” Nam Hoa chỉ cảm thấy tim đập rộn lên, khi Dạ Nhai Tích đưa mắt nhìn thì trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Dạ Nhai Tích thấy vậy, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, hai bàn tay dứt khoát đặt lên bờ vai Nam Hoa, cúi xuống nhìn cô chăm chú.

“Vu Đan bị giam vào thiên lao, tuy không chết nhưng cũng không thể gây thêm sóng gió nữa. Mối thù của sư phụ coi như cũng được báo, ta rất nhanh sẽ rời khỏi Hung Nô này.” Nói xong lời này, Dạ Nhai Tích không chớp mắt quan sát từng biểu hiện trên gương mặt Nam Hoa.

Quả nhiên Nam Hoa nghe vậy thì hơi ngớ người, trong mắt cũng xẹt qua một tia mất mát, bàn tay nhỏ bé giấu trong ống tay áo cũng theo bản năng siết chặt lại. Nhìn Dạ Nhai Tích một hồi, khéo môi Nam Hoa mới khẽ thốt nên lời, “Rất tốt, huynh vốn cũng không thuộc về nơi này. Bên ngoài, thích hợp với huynh hơn.”

Nam Hoa vốn cho rằng mình sẽ không để ý, sau khi nói xong những lời này cô sẽ cảm thấy được giải thoát, nhưng một nỗi đau đớn mơ hồ lại len lỏi vào tận nơi sâu thẳm trong lòng, từng chút gặm cắn trái tim cô.

“Bên ngoài thích hợp với ta?” Dạ Nhai Tích khẽ hỏi lại, trong mắt vẫn ẩn chứa tia mềm mại, “Thì ra nàng hiểu rõ ta như vậy, Xem ra ta ở trong lòng nàng không đơn giản chỉ là một cố nhân như vậy.”

“Tôi...” Nam Hoa không ngờ sẽ rơi vào bẫy trong lời nói của Dạ Nhai Tích, gò má lập tức đỏ bừng lên, gương mặt cũng lộ rõ vẻ xấu hổ, “Dạ công tử, tôi không biết huynh đang nói cái gì. Tôi...tôi phải quay về rồi!”

“Đi theo ta!” Dạ Nhai Tích không đợi Nam Hoa nói xong đã vươn tay ra kéo cô đi về phía cửa.

Nam Hoa cực kỳ kinh ngạc nhưng làm thế nào cũng không tránh thoát được nên chỉ có thể để cho Dạ Nhai Tích dẫn mình rời khỏi vương phủ.

Quyển 6 - Chương 19: Nguyên hoá thân vào đoá phù dung

Ánh nắng cuối cùng nơi chân trời cũng tắt dần khiến bầu trời trở nên âm đạm rồi lại bị một mảng lớn màu đen nuốt dần. Khi bên cửa sổ lóe lên một ánh sáng bạc thì thân hình đang nằm trên chiếc giường nhỏ khẽ động, một bộ y phục trắng như tuyết bao lấy thân thể mềm mại, mái tóc đen dài óng ả hơi xõa theo từng cử động nhỏ của nàng lại như phát ra thứ ánh sáng bạc lấp lánh.

Cánh tay thanh mảnh của nàng hơi nâng lên khiến tay áo trễ xuống, lộ ra cổ tay tinh tế như ngọc, đầu ngón tay khẽ ấn nhẹ mi tâm, chậm rãi mở mắt, đưa mắt nhìn khắp xung quanh thì thấy khung cảnh nơi này cực kỳ tinh tế thanh nhã. Ngay chiếc giường nhỏ nàng đang nằm cũng được khảm những viên trân châu đang tỏa sáng, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy phần mái nhà cũng được gắn những viên trân bảo quý giá phản chiếu những tia sáng lấp lánh tựa sóng nước.

Đây là nơi nào?

Sở Lăng Thường vội vàng ngồi dậy khiến mái tóc óng ả xõa xuống ôm lấy bờ vai nhỏ bé. Nàng khẽ vịn tay vào mép giường, lại nhìn bốn phía xung quanh.

Đây rõ ràng là một căn phòng cực kỳ xa hoa tinh tế, giống như phòng ngủ hoặc một nơi tu dưỡng tâm tình. Nhìn sang bên cạnh, nàng lại bị hấp dẫn bởi một mảng lớn hoa phù dung.

Nhìn kỹ lại thì những đoá phù dung đó vẫn là được vẽ trên tường, giống hệt như bức vẽ nàng đã thấy tại thư phòng của Cẩm lâu, chỉ là

bức vẽ ở nơi này lớn hơn rất nhiều. Đến lúc này nàng mới nhận ra, chỉ cần có vách tường thì tất cả đều được vẽ hoa phù dung lên đó.

Một mảng lớn hoa phù dung trắng dưới ánh nến chập chờn càng thêm lay động lòng người, sống động tựa như những đóa hoa có sinh mạng, có hô hấp. Nhìn chăm chú, Sở Lăng Thường còn có cảm giác đắm chìm giữa biển hoa phù dung, còn cơ hồ ngửi được mùi hương hoa.

Có lẽ đó thật sự là mùi hương hoa.

Quay đầu nhìn sang bên, nàng lại thấy ở vách tường bên cạnh có một lò hương nhỏ, mùi hương hoa thoang thoảng đang dịu dàng tỏa ra từ đó, từng làn khói xanh khẽ ẩn hiện hết dáng vóc một nữ tử vô cùng xinh đẹp.

Sao ở nơi này lại thấy hoa phù dung chứ?

So với thư phòng thì nơi này dường như giống với chỗ sinh hoạt hàng ngày hơn rất nhiều.

Sở Lăng Thường lại bất giác nhớ tới những hàng chữ đã nhìn thấy trong thư phòng kia.

“Phù dung hoa khai, mặc trích tử diệp, phân khai bất văn, tư chi phán hề!

Đãi đào hoa lạc, cô tịch vô nhân, phu tê bất đãi, thiếp vô quyền hề!”

Còn có hàng chữ viết trên thẻ tre kia nữa, “Đã lâu không thấy hoa phù dung, chỉ nguyện được thấy lá phù dung, tương tư nơi Cẩm các...”

Nơi này có phải cũng có liên quan đến nữ nhân kia không?

Đã từng có lần nàng rất muốn hỏi Hách Liên Ngự Thuấn, nữ nhân từng ở tại Cẩm lâu rốt cuộc là ai? Bức vẽ hoa phù dung lớn như vậy là do ai làm? Nhưng đã mấy lần, câu hỏi đã dâng lên môi nàng lại đè nén trở lại. Nhưng hôm nay, lạc bước tới nơi này, nàng lại không khỏi nhớ tới bí mật đang ẩn chứa nơi sâu thẳm Cẩm lâu kia thêm lần nữa?

Nhưng Cẩm lâu cùng nơi này có quan hệ ra sao?

Nàng sao lại xuất hiện ở nơi này?

Sở Lăng Thường đưa tay day day thái dương, bất giác nhớ tới những hình ảnh trước lúc ngất đi.

Nàng cùng Thanh Tụ ngồi xe ngựa từ trong cung đi ra, theo đường trở về vương phủ. Thanh Tụ ở một bên không ngừng mắng nhiếc Hách Liên Ngự Thuấn bạc tình bạc nghĩa rồi sau đó bọn họ gặp cướp giữa đường.

Là mấy tráng hán mặc đồ đen bịt mặt, bọn họ giết người phu xe, sau đó một tên trong số đó dùng trường đao vén màn xe lên, ánh mặt trời chiếu vào thân thanh trường đao khúc xạ ra thứ ánh sáng lạnh băng cùng mùi máu tanh nồng nặc.

Sau đó, nàng nghe thấy tiếng hét chói tai của Thanh Tụ, rồi nàng cũng không biết gì nữa.

Rõ ràng mấy người kia đã sử dụng dược tán có tác dụng khiến người ta chìm vào trạng thái mê man sâu. Nhưng nàng đã hôn mê mất bao lâu? Những người đó là ai? Tại sao lại muốn làm cho nàng mê man bất tỉnh?

Là bắt cóc hay còn có mục đích khác?

Nhìn lại phía sau, nàng mới phát hiện Thanh Tụ đang nằm co trong một góc. Nha đầu này vẫn hôn mê đến giờ chưa tỉnh lại.

“Thanh Tụ, Thanh Tụ...” Sở Lăng Thường lại gần chỗ Thanh Tụ, gọi khẽ vì sợ lớn tiếng sẽ đánh động tới những nhân vật nguy hiểm.

Hồi lâu, Thanh Tụ mới từ trong cơn mê man tỉnh lại, mơ màng mở mắt ra, ánh mắt vẫn còn chút mông lung vô định.

“Thanh Tụ...” Sở Lăng Thường gọi khẽ một tiếng, còn đưa tay vỗ nhẹ hai má Thanh Tụ.

Thanh Tụ lúc này mới nhìn rõ người trước mắt mình, ánh mắt từ hỗn độn cũng dần trở nên có tiêu cự, liền đó ngồi bật dậy, nhưng vẫn có chút choáng váng lên khẽ lắc lắc đầu, đưa mắt nhìn bốn phía rồi lại bị bức họa phù dung lớn kia làm cho sợ hết hồn, kinh ngạc hỏi, “Tiểu thư, là ai bắt cóc chúng ta? Đã vậy còn đưa chúng ta tới một nơi đẹp đẽ như vậy?”

So với tưởng tượng của Thanh Tụ thì thực tế hoàn toàn khác biệt. Bị bắt cóc không phải sẽ bị trói rồi ném ở một nơi âm u ẩm ướt hay sao? Nhưng nơi này không những không hề âm u ẩm ướt, ngược lại còn có cảm giác như gió xuân đang mơn man trên gương mặt, mùi hương thơm mát như thấm vào lục phủ tạo cảm giác cực kỳ thoải mái.

Loại đãi ngộ này cũng tính là bắt cóc sao?

Thanh Tụ nhìn tay chân mình thì lại càng kinh ngạc, ngay cả một sợi dây trói cũng không có. Bọn họ vốn không hề bị trói.

“Tiểu thư, đây là nơi nào? Sao em có cảm giác như mình đã bay lên trời vậy?” Thanh Tụ thấp giọng hỏi, ánh mắt có chút tò mò nhìn về phía Sở Lăng Thường.

Nếu như bị bắt cóc mà được đãi ngộ tốt thế này thì Thanh Tụ sẵn sàng để bị bắt cóc.

Mi tâm Sở Lăng Thường cũng lộ rõ vẻ khó hiểu, bước xuống giường, nàng nhìn hết thấy xung quanh rồi nhíu mày trầm suy tính.

Thanh Tụ cũng theo xuống giường, bởi vì đầu óc còn có chút choáng váng nên khẽ lắc lắc đầu. Rồi đột nhiên như nghĩ ra chuyện gì, Thanh Tụ liền kêu toáng lên, “Trời ạ! Tiểu thư, em biết rồi! Chúng ta không phải đã bị bán vào thanh lâu sao?”

“Im lặng!” Sở Lăng Thường vội đưa tay bịt miệng Thanh Tụ lại, ra ý bảo nha đầu này không được lên tiếng.

Thanh Tụ bị dọa đến sợ hãi trừng to hai mắt, dùng sức gạt đầu, không dám lên tiếng nói chuyện nữa.

Sở Lăng Thường buông lỏng tay ra, đợi một hồi nhưng không thấy bất kỳ kẻ nào xuất hiện thì trong lòng lại có chút nghi hoặc. Giọng nói oang oang của Thanh Tụ đủ để đối phương nghe được, nếu như là bắt cóc, vậy đối phương phải sớm xuất hiện mới đúng. Nhưng hết thấy vẫn an tĩnh dị thường.

“Tiểu thư...” Thanh Tụ khấn trương lôi kéo Sở Lăng Thường, toàn thân nhẹ nhàng run rẩy, phải trải qua những chuyện này, hơn nữa lá gan cũng không lớn, nha đầu này sợ hãi cũng là bình thường.

Sở Lăng Thường cũng mặc cho Thanh Tụ lôi kéo, chậm rãi đi tới chỗ

được ngăn cách bằng khá nhiều vách trúc. Rõ ràng đây là nơi ngâm thơ vẽ tranh, trên bàn còn có một cuốn thẻ tre, nghiên mực rộng khoảng một bàn tay, chia thành ba ngăn, hình dáng cực kỳ tinh tế được làm từ ngọc tinh khiết, từng nét chạm khắc đều tỉ mỉ rõ ràng đủ thấy chủ nhân của nó là người có học thức và nho nhã. Tuy nghiên mực này hiện giờ bỏ không nhưng chỉ nhìn nó cũng đủ khiến người ta phải tán thưởng và được mở rộng tầm mắt.

Bên cạnh nghiên mực còn có một chiếc hộp cũng tinh tế không kém, cũng có mùi hương đặc trưng, bên trong hộp để một khối mực. Sở Lăng Thường nhẹ nhàng cầm lên, đưa lên chóp mũi nhẹ nhàng ngửi một chút thì thấy đây hẳn là một khối mực cổ, ngay chiếc hộp đựng nó cũng hoa lệ tinh xảo, màu sắc hài hòa.

Sử dụng thứ này hẳn là một nữ nhân bởi chiếc hộp này được sử dụng hương liệu hẳn là đặc biệt vì nữ nhân này mà thiết kế.

Tò mò mở ra cuộn thẻ tre, nàng lại thấy hàng chữ quen thuộc.

Dữ tha sơ kiến, dữ kính thủy chi bạn, chiến mã chi thượng, uy phong
lẫm lẫm

Thân biên phù dung hoa, vu nhất chi hoa biện vu thanh ti chi thượng

Phù dung vi môi, kết vi quyển lữ, tòng thử nguyện bạn tương tùy

Khước vô nại dục yếu thiên các nhất phương

Tử hậu nguyện hoá phù dung hoa hồn

Kim sinh lai thế tái tương hận.

(Tạm dịch nghĩa:

Kính Thuỷ gặp gỡ chàng, người cưỡi trên chiến mã uy phong lẫm liệt

Người bên biển hoa phù dung, với cành hoa cài trên mái tóc

Nụ cười rạng ngời tựa đoá hoa diễm lệ

Kết làm quyến lữ, nguyện theo bên chàng

Không ngần ngại có ngày phải xa cách

Chết rồi cũng nguyện hoá thân vào đoá phù dung

Để kiếp sau lại được bên nhau)

Quyển 6 - Chương 20: Người ở nơi nao?

Sở Lăng Thường có thể nhận rõ đây là bài từ do nữ nhân đã tạ thế kia viết nên bởi bài từ này có nét khá tương đồng với những thơ từ nàng đã thấy trong thư phòng ở Cẩm lâu, nét chữ cũng là của một người. Từ cuộn thẻ tre trên tay, nàng có thể biết được nữ nhân đó đã quen biết người mình yêu thương thế nào, đã cùng người đó trải qua những gì, rồi kết thành duyên nợ ra sao. Nàng còn nhận ra lúc nữ nhân đó viết bài từ này hẳn đã mang bệnh rất nguy kịch, hoặc là vì những nguyên nhân nào đó mà biết được mình sắp qua đời nên mới có thể viết ra những lời sâu sắc cùng bi thương như vậy.

Thanh Tụ đánh bạo tiến lên, nhìn đến hai câu thơ cuối cùng thì cảm thấy cực kỳ kinh hãi, tay cũng run run chỉ vào cuộn thẻ tre.

“Tiểu...tiểu thư...đây là do chủ nhân nơi này viết sao? Nếu đúng là như vậy, người này đã...đã chết...trời ạ...chúng ta không phải bị quỷ bắt đấy chứ?”

“Đừng nói bậy bạ!” Sở Lăng Thường nhẹ giọng đáp lại.

Ánh mắt Sở Lăng Thường lại chăm chú nhìn từng nét trên thẻ tre, những chữ viết trên này đều là chữ Hán chứng tỏ nữ nhân này không phải là người gốc Hung Nô. Bài từ này còn nhắc tới địa điểm mà nữ nhân này gặp gỡ nam tử của mình...”Kính Thủy chi bạn... Kính Thủy...”

Nghĩ một chút, trong đầu Sở Lăng Thường lại chợt nhớ ra, Kính Thủy từng là đất của nước Ngụy, nữ nhân này là người nước Ngụy

sao?

Đột nhiên nhớ lại những lời của Ô Khả, nàng lại giật thót mình.

Thấy sắc mặt nàng có vẻ khác thường, Thanh Tụ lo sợ gọi giật, “Tiểu thư, tiểu thư?”

Lúc này Sở Lăng Thường mới có lại phản ứng, đặt cuộn thẻ tre xuống, khẽ thở dài một tiếng, sự hồ nghi trong lòng dần trở nên rõ ràng hơn. Một bức họa thanh nhã tú lệ nhẹ nhàng lay động trong rừng hoa phù dung điểm lệ, trong biển hoa phù dung đó có một nữ nhân đang dạo bước, lại vô tình bắt gặp một nam tử cao lớn cưỡi trên con chiến mã uy dũng.

Khung cảnh đó bắt đầu cực kỳ thơ mộng nhưng cuối cùng lại có một kết cục thê lương.

Ánh mắt Sở Lăng Thường lại lần nữa chuyển về phía nghiên mực cùng thỏi mực trên bàn. Có thể thấy được nam tử kia cực kỳ thâm tình với nữ nhân đó. Mỗi một đồ vật trên bàn đều cực kỳ tinh xảo mỹ lệ, được làm từ những vật liệu tốt nhất, ngay cả mùi hương thơm ngát từ thỏi mực cũng được đặc chế. Nhưng nàng luôn cảm thấy nghiên mực này có gì đó rất lạ. Phàm là nghiên mực đều được đặt ở một vị trí rất ngay ngắn hài hòa với tứ bình. Hơn nữa chủ nhân nơi này xem ra là người rất tề chỉnh, sao có thể để cho nghiên mực nghiêng đi như vậy?

Đưa tay động vào nghiên mực, Sở Lăng Thường mới ngạc nhiên phát hiện ra nó được gắn cố định trên bàn, giống như là cơ quan vậy.

Khẽ đẩy một cái, nàng thấy nghiên mực này quả nhiên có thể chuyển động. Chỉ nghe một tiếng động trầm trầm vang lên, rồi trên bức

tường đá cách đó không xa, có một cánh cửa chậm rãi mở ra...

Thanh Tụ trợn hết cả mắt, lắp bắp, “Tiểu thư... cái này... cái này...”

Sở Lăng Thường cũng không cân nhắc gì nhiều, lập tức nắm lấy cổ tay Thanh Tụ, “Đi theo ta!”

Bên ngoài bức tường đó là một dải hành lang sâu hút, hai bên có gắn giá nến đủ để soi sáng hết thảy. Sở Lăng Thường kéo tay Thanh Tụ đi một hồi, chỉ cảm thấy càng đi càng quen thuộc, hành lang này hình như là...

Đoạn hành lang dài dần bị bỏ lại sau lưng, nơi này hiển nhiên vẫn thuộc phòng kín, một chút gió cũng không cảm nhận được, ngay cả ánh nến cũng không có chút dấu hiệu chập chờn.

Rốt cục cũng đi tới cuối hành lang, Sở Lăng Thường lại thấy có một cánh cửa. Nành định đưa tay đẩy thử nhưng không ngờ cửa này lại không hề khóa. Cánh cửa vừa mở ra, thì bên ngoài là khung cảnh nàng đã quá quen thuộc...

Cấm lâu!

Bước chân của Sở Lăng Thường bất giác dừng lại khiến Thanh Tụ vẫn theo sát phía sau va cả vào người nàng.

“Tiểu thư, sao vậy?” Vẫn còn trong trạng thái hoảng loạn, lại thấy Sở Lăng Thường bất ngờ dừng bước, tim của Thanh Tụ dường như ngưng đập mất mấy nhịp.

Sở Lăng Thường vẫn không lên tiếng mà chỉ quay đầu nhìn về dãy hành lang dài hun hút mình vừa đi qua. Cánh cửa đóng lại đã dẫn nàng tới một nơi không thể quen thuộc hơn, chính là thư phòng của

Cấm lâu. Cánh cửa đóng lại rồi, nàng hoàn toàn không nhận ra một tí khe hở nào trên vách nữa, dường như nó vẫn luôn liền thành một thể, khó trách nàng lúc bình thường cũng không phát hiện ra.

Thì ra, trong Cấm lâu này còn có mật thất.

Thở nhẹ một hơi, nhưng nàng cùng Thanh Tụ tại sao lại ở trong mật thất này?

Chẳng lẽ...

Rất nhanh trong đầu nàng lại nổi lên một ý tưởng kỳ quái, ý nghĩ này giống như một mầm cây nhanh chóng bén rễ nảy nầm, khiến mọi chuyện càng lúc càng rõ ràng hơn.

“Tiểu thư, đây là nơi nào? Chúng ta không phải lại trở về chỗ cũ đấy chứ? Sao ở đây lại có nhiều sách trúc như vậy? Không phải ở đây có quý đấy chứ?” Thanh Tụ chưa từng tới Cấm lâu, đương nhiên không quen thuộc với nơi này. Thấy một căn phòng với nhiều sách trúc như vậy còn tưởng mình vừa đi một vòng tròn và bị quý trêu ghẹo.

Một cảm giác sợ hãi chưa từng có nhanh chóng dâng lên trong lòng Thanh Tụ. Nơi này khiến người ta có một cảm giác thực ảm đạm.

Tâm trí Sở Lăng Thường dần trở nên tỉnh táo hơn. Nàng vỗ nhẹ cánh tay Thanh Tụ, khẽ an ủi, “Không sao đâu, chúng ta đã an toàn rồi, đây chính là chỗ ta ở sau khi tới Hung Nô.”

“Á?” Thanh Tụ kinh ngạc kêu lên.

“Thanh Tụ, em trước hết cứ ở lại đây đã, không được đi lung tung, ta muốn làm rõ thêm vài chuyện.” Sở Lăng Thường suy nghĩ một chút rồi khẽ dặn dò.

“Tiểu thư!” Thanh Tụ sợ hãi níu tay áo Sở Lăng Thường, vẻ mặt hiện rõ sự cầu khẩn, “Nơi này sao lại lớn như vậy? Em thấy hơi sợ!”

Sở Lăng Thường cười nhẹ một tiếng, “Yên tâm đi Thanh Tụ, từ nơi này đi tới trước chính là phòng ngủ. Em tới đó nghỉ ngơi trước, chờ ta trở lại, không có gì đáng sợ đâu.”

Thanh Tụ lúc này mới gật đầu rồi buông tay Sở Lăng Thường ra.

Khi Nam Hoa công chúa bị Dạ Nhai Tích đưa tới một cái hồ nhỏ trên núi thì nơi chân trời đã hiện lên những ánh sáng le lói cuối ngày.

Ánh sáng cuối chiều như nhuộm đỏ từng chiếc lá cây, ngay cả những búp lá cũng lộ ra màu hồng nhạt, cũng chiếu lên y phục của Nam Hoa như để lại những tia nắng vàng.

Ngựa vừa dừng bước, Dạ Nhai Tích liền tung người nhảy xuống, còn Nam Hoa vẫn ngồi nguyên trên lưng ngựa, lẳng lặng nhìn cảnh đẹp trước mắt.

Trên không trung, hai con hạc nhẹ nhàng bay lượn, vẫn luôn theo bọn họ tới tận nơi sơn dã này.

Từ lúc ra khỏi vương phủ, Nam Hoa đã bị Dạ Nhai Tích ôm lên ngựa. Lớn lên ở trong cung nên cô rất hiếm khi cưỡi ngựa vì vậy toàn bộ hành trình hầu như đều dựa vào ngực Dạ Nhai Tích. Cô có thể cảm nhận được luồng gió mát thổi qua bên tai, có thể nghe được nhịp tim đập vững vàng của người mình vẫn luôn mong nhớ.

Dạ Nhai Tích hướng về phía Nam Hoa đưa tay ra, ánh sáng mờ ảo

rơi rớt trên người Dạ Nhai Tích khiến người ta có cảm giác như thấy tiên nhân khiến Nam Hoa trong lúc nhất thời hơi hoảng hốt.

Một lúc sau, cô mới đưa tay đặt lên bàn tay Dạ Nhai Tích, thấy Dạ Nhai Tích nhẹ nhàng cong môi, đáy mắt dâng lên sự dịu dàng ấm áp rồi bàn tay đó hơi thu lại, thuận thế ôm cô xuống ngựa.

Vừa chạm chân xuống đất, Nam Hoa lại bị Dạ Nhai Tích ôm vào trong ngực, khiến hai má cô đỏ bừng lên trông càng thêm xinh đẹp.

Thấy Dạ Nhai Tích vẫn nhìn mình chăm chú, Nam Hoa hơi mất tự nhiên vội chớp mắt rồi lùi về sau hai bước, rồi khỏi lồng ngực của Dạ Nhai Tích rồi nhưng trên y phục của cô vẫn còn vương vấn hơi thở nam tính đó.

Quyển 6 - Chương 21: Hồ tình nhân

“Đây là nơi nào?” Nam Hoa đưa mắt nhìn xung quanh rồi nhẹ bước tới bên hồ, nhìn về dãy núi xanh thẳm phía xa. Mà gần đó, hai con tiên hạc cũng chậm rãi đáp xuống.

Cô có thể nhận ra hai con tiên hạc này vẫn luôn theo Dạ Nhai Tích như hình với bóng. Tiên hạc làm bạn với tiên nhân, quả thực rất xứng hợp.

Dạ Nhai Tích cũng bước tới nhưng không trực tiếp trả lời câu hỏi của Nam Hoa mà chỉ dụi dụi hỏi lại, “Nàng thích phong cảnh nơi này không?”

Đem tầm mắt nhìn xung quanh bờ hồ, Nam Hoa lại thấy có một bụi cây đang nở rộ những bông hoa rất đẹp. Cô không biết rõ đó là cây gì mà chỉ thấy thân cây khá cao khiến nó trở nên nổi bật giữa một biển hoa màu trắng. Theo những cơn gió nhẹ, những cánh hoa rơi rụng rắc đầy trên mặt hồ cùng mặt đất, tạo thành một khung cảnh mỹ lệ tựa thiên tiên.

Hoàng hôn dần buông xuống, phủ những tia nắng ấm áp cuối ngày lên đỉnh núi phía xa, khiến cho khung cảnh sông núi nơi này trở nên cực kỳ êm dịu, lại vô cùng thánh khiết khiến tâm trạng Nam Hoa trở nên an tĩnh chưa từng có.

Một lúc lâu sau, Nam Hoa quay đầu nhìn về phía Dạ Nhai Tích, nhẹ giọng nói, “Công tử dẫn tôi tới nơi này chỉ để ngắm phong cảnh sao?”

Dạ Nhai Tích là người tiêu dao tự tại, dường như có thể hoá thành cơn gió bay đi bất cứ lúc nào. Mặc dù trái tim Nam Hoa đang rung động cực kỳ mãnh liệt, nhưng cô biết càng rung động thì bản thân sẽ càng cảm thấy nặng nề cùng đau đớn.

Dạ Nhai Tích cũng nhìn ra sự mâu thuẫn ẩn chứa trong đôi mắt Nam Hoa. Khẽ cười nhẹ một tiếng, bước lên đứng song song với cô, cây quạt trong tay Dạ Nhai Tích cũng xoè ra, nhẹ nhàng đong đưa, “Nơi này gọi là hồ tình nhân, là nơi đẹp nhất ở Hung Nô này.”

Hồ tình nhân?

Tận sâu thẳm trong lòng, Nam Hoa thầm nhắc đi nhắc lại cái tên này. Nơi này quả thực xứng với danh hiệu đó.

“Dạ công tử đi khắp bốn phương, xem ra cũng hiểu khá rõ về Hung Nô.” Nam Hoa khẽ lên tiếng đáp lại.

Dạ Nhai Tích nhìn Nam Hoa hồi lâu rồi trầm giọng nói, “Đi khắp bốn phương thì cũng chỉ có một thân một mình, cho dù phong cảnh có đẹp hơn nữa cũng không có người chia sẻ. Linh nhi...” Dạ Nhai Tích kéo tay Nam Hoa, nhìn thẳng vào mắt cô, “Nàng có bằng lòng làm người cùng chia sẻ mọi thứ với ta hay không?”

Lời đề nghị táo bạo này khiến Nam Hoa giật mình ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt nhìn Dạ Nhai Tích.

Dạ Nhai Tích vẫn duy trì nụ cười dịu dàng trên môi, nụ cười đó cũng như biển hoa trắng muốt phía sau, êm ái vô hại nhưng lại dễ dàng in sâu trong trái tim người khác.

Đầu ngón tay khe khẽ run rẩy, ngay cả hô hấp của Nam Hoa cũng trở

nên bất ổn, “Dạ công tử, xin đừng nói đùa như vậy!”

Hiện giờ, cô đã gả cho người khác, hơn nữa còn là công chúa Đại Hán hoà thân với Hung Nô, huynh ấy sao có thể nói những lời như vậy?

“Từ Hán cung đến Hung Nô, ta kiên trì như vậy cũng là vì muốn được gặp lại nàng.” Dạ Nhai Tích đưa tay chạm vào một bên má Nam Hoa, thấy cô hoảng sợ bước lùi về sau thì trong mắt thoáng hiện lên cảm giác thất bại.

“Chẳng lẽ đó chỉ là tình cảm đơn phương? Trong mắt nàng ta lại là kẻ thích bốn cột như vậy hay sao?”

“Không...” Trong lòng Nam Hoa tràn ngập nỗi chua xót, khẽ cúi đầu, “Công tử tài hoa hơn người, là tôi không xứng với công tử!”

Lời đề nghị bất ngờ này lại khiến nỗi đau đớn vẫn ẩn sâu trong lòng Nam Hoa trỗi dậy, khiến tâm tình cô càng rơi vào trạng thái hoảng hốt. Thật ra trên đường đi, cô đã đoán ra tâm tư của Dạ Nhai Tích. Lúc trước, vẫn chỉ là cô một mình nhớ nhung. Nhớ nhung đó khi đêm xuống lại càng trở nên mãnh liệt, giống như nỗi đau khổ vô tận, khiến cô không thờ nổi. Cô cũng từng hy vọng xa vời rằng có thể một ngày nào đó được lọt vào trong mắt Dạ Nhai Tích, dù chỉ là một thoáng khi huynh ấy quay đầu lại thì cũng đủ hạnh phúc lắm rồi.

Mà giờ khắc này, nghe được lời nói thật lòng của Dạ Nhai Tích thì Nam Hoa lại bắt đầu thấy sợ hãi.

Cô làm gì còn tư cách ở bên cạnh huynh ấy cùng chia sẻ mọi thứ chứ?

Dạ Nhai Tích nhìn Nam Hoa, tận sâu trong lòng lại dâng lên sự

thương cảm, bàn tay cũng không theo sự điều khiển của lý trí mà vươn ra kéo Nam Hoa ôm vào trong ngực, thâm tình thì thâm bên tai cô, “Đời này kiếp này, ta chỉ yêu có mình nàng.”

Màn lệ trong nháy mắt dâng mờ đôi mắt Nam Hoa, trái tim cô cũng bắt đầu thổn thức. Cô không dám ngẩng đầu nhìn Dạ Nhai Tích cũng như không dám nói ra tâm sự trong lòng mình. Một lúc lâu sau, Nam Hoa mới cất giọng nói yếu ớt, “Dạ công tử, tôi đã là....”

“Rời khỏi hẳn, đi theo ta!” Không đợi Nam Hoa nói xong, Dạ Nhai Tích đã ngắt lời. Tâm tư của cô thế nào, cô muốn nói gì Dạ Nhai Tích đều hiểu rất rõ nên lại càng không đành lòng để cô thoát ra.

Nam Hoa sững sốt, mãi lâu sau mới ngẩng đầu, khẽ lẩm bẩm, “Rời đi?”

Cô chưa từng nghĩ sẽ bỏ đi, cũng đã sớm chấp nhận số mệnh. Vì vậy mặc dù ở rất gần Sở Lăng Thường nhưng cô cũng không dám nhờ nàng xem vận mệnh sau này của mình. Cô sợ, cô vẫn luôn luôn sợ....

Dạ Nhai Tích cúi đầu nhìn Nam Hoa, ánh mắt tràn ngập sự kiên định, “Phải, rời khỏi hẳn. Có ta ở bên cạnh, không ai có thể làm tổn thương nàng.”

Đáy mắt Nam Hoa thoáng có chút mờ lung, giống như đang do dự, lại có chút quyết tâm, đôi môi anh đào cũng khẽ run rẩy.

Sự dao động của Nam Hoa hoàn toàn hiện rõ trong mắt Dạ Nhai Tích. Nhìn cô bằng ánh mắt đầy thâm tình, Dạ Nhai Tích biết rõ việc trốn tránh của Nam Hoa với mình cũng chính là một biểu hiện của tình yêu.

“Linh nhi, ta sẽ dẫn nàng lập tức rời khỏi Hung Nô, rời xa triều đình, ở nơi giang hồ sống cuộc đời tiêu dao tự tại.” Mê luyện đặt lên má Nam Hoa một nụ hôn, giọng nói của Dạ Nhai Tích cũng trở nên trầm ấm dịu dàng, “Từ nay về sau, chúng ta có thể cùng ngắm phong cảnh sơn thủy hữu tình, hưởng thụ bốn mùa tươi đẹp.”

Giọng nói êm dịu của Dạ Nhai Tích như vẽ lên một bức họa sống động trước mắt Nam Hoa. Cô cùng huynh ấy ngày ngày nắm tay đi khắp bốn phương, lên đỉnh núi ngắm mặt trời mọc, khắp núi non sông hồ đều in bóng dáng hai người họ, mà đôi tiên hạc cũng như bóng với hình, thật giống như một đôi thần tiên quyến lữ, không buồn không lo, không bận tâm đến mọi phiền nhiễu trong cuộc sống, chỉ cần đời này kiếp này mãi không rời xa.

Cuộc sống tốt đẹp như vậy, sao Nam Hoa lại không muốn hưởng tới chứ? Nhất là khi đối mặt với nam nhân mình yêu thương, cô lại càng có mong muốn đó.

Nhưng bức họa điểm lệ vừa được vẽ nên trước mắt lập tức bị hiện thực khắc nghiệt phá vỡ tan tành. Một giọng nói lạnh lùng vang lên trong đầu Nam Hoa, kéo cô trở lại với thực tế, khiến cô không còn có thể có ảo tưởng được sống trong tiên cảnh như vậy nữa.

“Không!” Cô vội vàng đẩy Dạ Nhai Tích ra, toàn thân run rẩy không ngừng như vừa trải qua một kiếp nạn đáng sợ.

Đừng cho cô thêm hy vọng nào nữa bởi cô không thể chịu đựng được sự dày vò này thêm chút nào nữa.

“Linh nhi...”

“Đừng qua đây!” Thấy Dạ Nhai Tích bước về phía mình, Nam Hoa lại lùi về sau mấy bước, thấp giọng ngăn cản bước chân Dạ Nhai Tích.

Đau lòng nhìn Nam Hoa, giọng nói vốn bình tĩnh của Dạ Nhai Tích hơi cất cao lên, “Bây giờ đi cùng ta vẫn còn kịp.”

“Đừng nói nữa, tôi không thể đi theo huynh.” Đưa tay bịt kín hai tai, Nam Hoa thật sự không muốn nghe Dạ Nhai Tích nói nữa. Tại sao khi nghe những lời đó cô lại cảm thấy lâng lâng như say rượu. Tại sao huynh ấy lại xuất hiện? Tại sao lại nói với cô những lời đó?

Đứng yên tại chỗ, ánh mắt Dạ Nhai Tích thoảng qua nét bi thương, mi tâm cũng nhíu lại, “Nàng vốn không yêu Hách Liên Ngự Thuấn, vì sao còn ở lại bên cạnh hắn?”

“Tôi...” Nam Hoa ghen lời, ngay cả một chút dũng khí để nói dối cô cũng không có.

Ánh mắt của Dạ Nhai Tích vẫn cực kỳ dịu dàng, ấm áp tựa một khối noãn ngọc, lại tinh tường mang theo sức mạnh xuyên thấu tựa như chỉ nhìn một cái đã rõ ràng nội tâm của cô.

Đúng vậy, cho tới bây giờ, người cô yêu không phải là Hách Liên Ngự Thuấn.

“Hay là...” Dạ Nhai Tích than nhẹ một tiếng, ánh mắt lại dâng lên nét thương hại, “Nàng muốn nhân cơ hội này đến gần Thiên Vu Quân Thần?”

Hô hấp của Nam Hoa chỉ trong chớp mắt trở nên đứt đoạn, đôi mắt vốn đang mờ lệ cũng vì kinh hãi mà mở lớn.

Quyển 6 - Chương 22: Ánh trắng soi rọi rừng đào

Ánh trắng dịu dàng lặng lẽ lan tràn khắp không gian.

Lần này Sở Lăng Thường có thể khẳng định chắc chắn rằng mình vẫn luôn ở tại Cẩm lâu. Trước đó nàng vốn dĩ chỉ cách nó có một bức tường mà thôi.

Hít sâu một hơi, nàng lại nghĩ tới nam nhân lạnh lùng kia.

Giọng nói trầm thấp quen thuộc của hắn lại lần nữa như vang vọng bên tai nàng, “Nếu muốn gặp ta, hãy tới chỗ mười dặm hoa đào!”

Mười dặm hoa đào?

Đúng vậy, là mười dặm hoa đào!

Nghĩ tới đây, Sở Lăng Thường liền bước nhanh xuống lầu. Trong khoảnh khắc vừa bước chân ra khỏi Cẩm lâu, nàng thực sự bị quang cảnh phía ngoài làm cho kinh ngạc, bước chân cũng ngừng lại, sững sờ ngây ra tại chỗ.

Bên ngoài Cẩm lâu, từng mảng lớn những dải lụa đỏ rực như giăng kín khắp rừng hoa đào, hai bên lối đi cũng thấp toàn đèn lồng đỏ khiến khung cảnh càng thêm ngời sáng. Mấy nha hoàn cũng mặc y phục mang đậm hỉ khí, cung kính đứng chờ bên ngoài Cẩm lâu. Thấy Sở Lăng Thường bước ra, một nha hoàn trong số đó tiến lên, tươi cười nói, “Sở cô nương, rốt cuộc cô nương cũng tới rồi!”

Sở Lăng Thường thực sự bị dọa cho sợ hết hồn, đưa mắt nhìn xung quanh, nàng lại thấy trên mặt đất cũng rải rác rất nhiều cánh hoa đỏ rực. Nàng cũng không biết đó là loài hoa nào mà chỉ thấy nó được rải dài theo con đường cơ hồ không thấy điểm dừng.

“Vương gia đang ở đâu?” Nàng khẽ cất tiếng hỏi một nha hoàn.

Trái tim nhỏ bé của Sở Lăng Thường lúc này cũng không ngừng đập loạn, một cảm giác khác thường như thôi thúc nàng khiến trái tim tựa như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nha hoàn kia chỉ cười mà không nói gì, khẽ đưa tay hướng nàng về phía con đường dẫn tới rừng đào, sau đó cung kính đứng sang một bên, ánh mắt nhìn về phía nàng cũng tràn ngập sự ngưỡng mộ.

Gió đêm nhẹ nhàng thoảng qua khiến vô số cánh hoa rơi rụng, lại bị nhuộm màu đỏ của sắc đèn cùng với ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, tạo thành một quang cảnh cực kỳ mê hoặc.

Nàng vẫn biết ánh trăng nơi rừng đào này rất đẹp, nhưng lại chưa từng nghĩ tới nó còn có thể đẹp hơn thế nữa.

Dọc theo dải lụa đỏ trải trên con đường phía trước, bước chân nàng cũng cực kỳ nhẹ nhàng giẫm trên những cánh hoa đào, cảm giác mềm mại dưới chân khiến nàng có cảm giác như đang ở trên mây, tâm tình cũng theo đó dần thả lỏng. Dường như càng lúc nàng càng tiến đến gần hơi thở quen thuộc kia...

Rốt cục, bước tới phía cuối rừng đào, nàng cũng nhìn thấy bóng dáng một nam tử dưới ánh trăng sáng tỏ.

Trong chớp mắt, nàng còn tưởng lầm đó là ảo giác nhưng càng tiến tới gần, trái tim nàng lại càng đập loạn.

Nam tử kia dường như nghe được tiếng bước chân của Sở Lăng Thường nên khẽ xoay người lại. Một đôi mắt lấp lánh sáng ngời chuẩn xác rơi trên người nàng, trong nháy mắt, đôi môi mỏng của hắn chậm rãi cong lên. Dáng vẻ của hắn giống như đã chờ đợi cả ngàn năm, rốt cục cũng được gặp ở nơi này.

Sở Lăng Thường dừng bước, đứng dưới ánh trăng, ngậy người nhìn vào đôi mắt hắn. Khoảnh khắc đó, dường như vạn vật trên thế gian đều hóa thành hư ảo, chỉ còn lại đôi mắt của hắn như thu hút hết thiên địa vạn vật, quy tụ tất cả tinh hoa của nhật nguyệt lại mang theo thâm tình sâu nặng như thể cho dù núi sông chuyển dời vẫn không thay đổi.

Khu đất ở giữa rừng đào này Sở Lăng Thường chưa từng đặt chân tới, mà xung quanh nơi này hiện giờ đều được trang hoàng rực rỡ với những dải lụa cùng đèn lồng đỏ rực xen với những bông hoa đào nở rộ. Dưới ánh trăng, nam tử kia cũng khoác trên người chiếc áo choàng đỏ rực của tân lang, chỗ nút áo choàng còn khảm một viên minh châu sáng ngời. Dưới ánh trăng lấp lánh, bộ hỉ bào cực kỳ vừa vặn bằng gấm quý càng tôn lên ngạo khí trên thân thể hắn.

Thấy Sở Lăng Thường đứng lặng tại chỗ, nụ cười trên môi hắn càng thêm dịu dàng, đưa tay cầm lấy bộ hỉ phục đã được chuẩn bị từ sớm, chậm rãi bước về phía nàng.

Một màn này, thực giống như giấc mộng.

Sở Lăng Thường còn lầm tưởng mình vẫn đang chìm trong cơn mơ, đến khi tỉnh dậy lại phát hiện tất cả những điều tốt đẹp chỉ là ảo mộng.

Dừng bước trước mặt Sở Lăng Thường, Hách Liên Ngự Thuấn có

chút đau lòng nhìn nàng, đưa tay khẽ mơn man khuôn mặt nhỏ nhắn, giọng nói trầm thấp khẽ vang lên, “Rốt cuộc nàng cũng tới rồi!”

Một câu nói với ngữ điệu quen thuộc cùng nhiệt độ ấm áp cũng vô cùng quen thuộc từ đầu ngón tay hắc nhắc nhở nàng, đây không phải là giấc mộng.

Trong đôi mắt đẹp của Sở Lăng Thường thoáng hiện chút ngỡ ngàng, cũng đưa mắt nhìn hắc, sau một lúc lâu, nàng mới phản ứng lại, khẽ lùi về phía sau một bước, tránh xa khỏi nhiệt độ từ đầu ngón tay hắc.

Nụ cười trên môi Hách Liên Ngự Thuấn hơi ngưng lại.

Sở Lăng Thường nhìn hắc một hồi, sau đó hướng về phía hắc khom người thi lễ, chậm rãi lên tiếng, “Lăng Thường tham kiến thái tử điện hạ!”

Lời của nàng khiến trong mắt Hách Liên Ngự Thuấn hiện ra chút sửng sờ nhưng rất nhanh hắc liền khôi phục lại sự vui vẻ. Trong nháy mắt hắc cũng hiểu được tâm tư nàng, cười nhẹ nói, “Lời nói mang tính tiên tri như vậy thốt ra từ miệng nàng sẽ không khiến người ta thấy khó chịu.”

“Vương gia tử tử mĩ an bài hết thầy, chẳng lẽ không phải vì ngôi vị thái tử hay sao? Hiện giờ, Thiên Vu Quân Thần đã hoàn toàn mất hy vọng với nhị vương tử Vu Đan, vương gia lại là đứa con trai duy nhất có thể đảm nhiệm được trọng trách lớn lao, ngôi vị thái tử chẳng bao lâu nữa sẽ như đồ vật trong túi vương gia, Lăng Thường đương nhiên phải nói câu chúc mừng trước mới được.”

Hách Liên Ngự Thuấn hơi cong môi, đem bộ hỉ bào trên tay mở ra. Đây quả thực là một bộ hỉ bào theo phong cách Hán phục cực kỳ tinh

tế mỹ lệ với vạt áo được thêu vô cùng tinh xảo, những hoạ tiết tạo thành điểm nhấn trên thân áo còn được khảm ngọc quý vô cùng hài hoà, đuôi áo cũng thướt tha buông dài về phía sau.

Hồ hấp của Sở Lăng Thường lại trở nên dồn dập.

“Người hiểu ta, trên thế gian này chỉ có mình Lăng Thường nàng!” Hách Liên Ngự Thuấn nhìn nàng bằng ánh mắt tràn ngập thâm tình, rồi kéo lấy bàn tay nhỏ bé, “Ta chỉ nguyện cùng nàng chung hưởng vinh hoa phú quý. Lăng Thường, ta muốn nàng là thái tử phi của ta, là Yên thị tương lai.”

Sự thông tuệ của nàng khiến Hách Liên Ngự Thuấn cảm thấy thực đau lòng. Những chuyện phát sinh hai ngày nay không phải là chuyện mà một nữ tử nhỏ bé có thể bình thản đối mặt. Nhưng Lăng Thường thì có thể, hẳn tin tưởng nàng khi tỉnh lại sau cơn hôn mê sẽ có thể phát hiện cơ quan phát động mật thất, có thể đoán ra hẳn đã sớm chờ nàng ở rừng hoa đào này.

Quả nhiên nàng cực kỳ thông minh đã nhanh chóng tìm tới nơi này trong thời gian còn ngắn hơn cả dự liệu của hẳn. Ở đây, hẳn đã sớm chuẩn bị hết thảy để nói với nàng, không ngờ, nàng lại cực kỳ tinh táo nói lời chúc mừng hẳn giành được ngôi vị thái tử.

Nàng rốt cuộc là một nữ tử thế nào đây?

Dung nhan mỹ lệ nghiêng nước nghiêng thành, lại thông tuệ hơn người...

Có được nàng, cuộc đời này với hẳn thực sự quá hoàn mỹ.

Ngón tay Sở Lăng Thường khẽ run lên, hồi lâu cũng không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn vào đôi mắt hẳn. Có lẽ đúng như lời hẳn nói, không

cần hiểu ánh mắt của hắn, chỉ cần hiểu trái tim hắn là được rồi.

Lúc nàng nhìn thấy hắn ôm quận chúa Đề Nhã, nàng thực sự đau lòng, nhưng sự đau lòng này lại nhanh chóng biến thành nỗi lo lắng khi mà hắn ôm chặt lấy nàng, gần từng từ từng chữ bên tai nàng khiến nỗi lo lắng kia lại nảy sinh một cách tự nhiên, thay thế sự đau khổ ban đầu.

Nàng trong nháy mắt hiểu hắn phải làm gì, hắn muốn gì.

Sau khi tỉnh lại, thấy rừng hoa đào trước mắt, nàng lại càng khẳng định phán đoán của mình không hề sai.

Đêm đó, người chặn xe bắt nàng đi không phải ai khác mà là người do Hách Liên Ngự Thuấn đã sớm an bài từ trước, mục đích chẳng qua là khiến nàng ngủ một giấc thật sâu, tránh xa khỏi trường hợp kiếp này. Bởi vì hắn cho rằng, trận này kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc. Hắn không thể thua nên đã sớm quyết định dứt khoát. Nếu như lần này hắn thất bại, thì lúc nàng tỉnh lại sẽ không còn ở Cẩm lâu nữa. Nói không chừng lúc đó nàng đã được hắn sắp xếp tới một vùng đất an toàn khác.

Còn tên phu xe bị giết ngay tại chỗ bởi Hách Liên Ngự Thuấn biết kẻ đó là người của Hoa Dương công chúa.

Quyển 6 - Chương 23: Phần 1: Thành thân

Thấy Sở Lăng Thường tĩnh lặng tựa tiên nữ trên cung Quảng Hàn, khoé môi Hách Liên Ngự Thuấn lại gợn lên ý cười. Hắn đưa tay tính tự mình thay hỉ bào cho nàng, nhưng vừa chạm đến tà áo trắng tinh khôi thì nàng liền đưa tay ngăn cản hành động của hắn.

“Đề Nhã quận chúa....” Giọng nói của Sở Lăng Thường có chút chần chừ, “...có phải đã thành người chết thế ta hay không?”

Hách Liên Ngự Thuấn khẽ thở dài, kéo Sở Lăng Thường ôm vào trong ngực rồi dịu dàng thì thầm bên tai nàng, “Lăng Thường, bất luận kẻ nào cũng không thể làm tổn thương nàng. Kẻ cố làm chuyện đó sẽ chỉ có con đường chết!”

Lẳng lặng vùi trong ngực hắn, nghe tuyên cáo bá đạo của hắn, tận đáy lòng Sở Lăng Thường lại dâng trào một cảm giác khó có thể diễn tả thành lời.

“Trách ta sao?” Cũng với dáng vẻ hệt như hôm đó, hắn khẽ cất tiếng hỏi nàng.

Vẫn dựa dẫm vào trong ngực hắn, Sở Lăng Thường nhẹ nhàng lắc đầu, “Ngày đó ta cũng đã nói, ta không trách chàng, một chút cũng không trách.”

Hách Liên Ngự Thuấn cười, dịu dàng nâng cằm nàng lên, “Cho nên, có thể hiểu ta, trên thế gian này chỉ có một mình nàng.”

“Ta muốn biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì!” Sở Lăng Thường nhẹ giọng nói.

Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhú mày, “Được, nhưng mà...” Ngữ điệu của hắn lập tức có sự thay đổi, mi tâm cũng dâng lên nét tà mị, đôi môi mỏng khẽ sát vành tai nàng nhẹ nhàng phả hơi nóng, “Tối nay ngày đẹp giờ lành, không nên làm chậm trễ việc bái thiên địa của chúng ta.”

“Chàng...” Mặt mũi Sở Lăng Thường đỏ hồng lên, nhịp tim cũng bắt đầu đập loạn.

“Xấu hổ?” Hách Liên Ngự Thuấn dịu dàng nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của nàng, nét yêu thương trên gương mặt hắn càng thêm nồng đậm, giọng nói lạnh lùng thường ngày cũng biến thành trầm thấp ôn nhu, khẽ đưa tay mơn man gò má nàng, “Là chính miệng nàng đồng ý gả cho ta, giờ hối hận cũng không được.”

“Nhưng....nhưng ta không nghĩ sau đó lại phát sinh nhiều chuyện như vậy.” Sở Lăng Thường yếu ớt thốt lên một câu từ tận đáy lòng. Khung cảnh đêm nay thực sự làm say lòng người. Bởi nàng vốn không hề thích một hôn lễ náo nhiệt nên chỉ cần có trời đất làm chứng cho hai người yêu thương nhau kết thành phu phụ thì đối với nàng đã là chuyện cả đời không thể nào quên.

Hách Liên Ngự Thuấn khẽ cất tiếng cười nhẹ, “Lăng Thường, ta biết rõ nàng không thích những lễ tiết rườm rà, cho nên có trời đất cùng rừng hoa đào làm chứng, đối với nàng và ta chính là hôn lễ đẹp nhất.”

Những lời của hắn khiến Sở Lăng Thường thực sự cảm động. Tâm tư của hắn nàng có thể hiểu được. Nếu như hôn lễ của nàng có sự làm chứng của một người nào đó thì người làm chứng ấy cũng chỉ

có một cuộc đời ngắn ngủi mà thôi, nhưng trời đất thứ mãi mãi trường tồn, nên có thể trọn đời trọn kiếp chúng kiến sự kết hợp của nàng và hắn.

“Chàng...” Sở Lăng Thường ngập ngừng một chút, có một câu nàng vẫn chôn giấu trong lòng từ lâu, đến hôm nay rốt cục cũng không nhìn được mà thốt ra, “Vì sao nhất định phải lấy ta?”

Hắn yêu nàng sao?

Từ ánh mắt của hắn, từ việc hắn tỉ mỉ làm mọi chuyện vì nàng thì xem chừng việc hắn thích nàng là không giả. Mà nàng, cũng thực sự yêu hắn. Cho dù hắn có thành thân với người khác, tình yêu của nàng dành cho hắn vẫn không có cách nào tiêu tán. Còn hắn? Có phải cũng có tâm tư giống như nàng hay không?

Hách Liên Ngự Thuấn chăm chú nhìn Sở Lăng Thường, một lúc lâu sau đem nàng ôm chặt vào lòng, khẽ thở dài một tiếng rồi trả lời, “Bởi vì, ta không thể rời bỏ nàng!”

Những lời này hắn đã từng nói lúc trước, hôm nay nhắc lại cũng vẫn với ngữ điệu trầm thấp êm ái nhưng lại có thêm phần nghiêm túc cùng quyết tâm. Hắn không nói ra lời nàng muốn nghe, nhưng câu nói cũ này của hắn, cho dù nghe tới lần thứ hai vẫn cảm thấy rung động như trước.

Sở Lăng Thường ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt hắn, con ngươi màu hổ phách của hắn cũng chăm chú nhìn nàng, mang theo thâm tình cùng lưu luyến.

“Như vậy không công bằng...” Nàng dù sao cũng chỉ mới mười sáu tuổi, đối mặt với chuyện lớn như vậy thì tâm tính trẻ con cũng vô thức nảy sinh. Khẽ cắn cắn môi, Sở Lăng Thường vô thức thốt ra

câu nói mà ngay cả bản thân nàng cũng không nhận thức được, “Ta cảm giác mình đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện.”

“Nàng thông minh như vậy thì cũng đoán được bảy tám phần rồi!” Hách Liên Ngự Thuấn bật cười nhẹ.

“Vậy còn hai, ba phần kia? Ta vẫn chưa được biết.” Nàng hướng về phía hắn trợn mắt một chút, trong giọng nói lại lộ ra sự nũng nịu chưa từng có.

Hách Liên Ngự Thuấn đương nhiên là người cực kỳ mưu trí, lại dày dặn kinh nghiệm hơn nàng rất nhiều. So về thủ đoạn cùng tâm cơ, hắn rõ ràng cao hơn nàng một bậc. Khẽ nâng hỉ bào trong tay lên, hắn cất giọng đầy dụ hoặc, “Ngoan ngoãn mặc cái này vào, bãi trời đất xong, ta đương nhiên sẽ nói cho nàng biết tất cả.”

“Sao chàng có thể xấu xa như vậy?” Sở Lăng Thường có thể nhận ra ý cười đầy tà mị trong mắt hắn.

“À không, phải là...” Hách Liên Ngự Thuấn cố ý kéo dài giọng, rồi đột ngột ôm chặt lấy nàng, trong mắt dâng tràn tà ý, xấu xa thì thầm bên vành tai nhỏ xinh, “Ta cùng nương tử vào động phòng rồi, nương tử muốn biết chuyện gì, phu quân ta cũng sẽ cho nàng biết, được chứ?”

Trái tim Sở Lăng Thường theo câu nói của hắn lại đập loạn lên, thân thể cũng bị lời nói đầy ẩn ý của hắn đốt nóng, bàn tay nhỏ nhắn khẽ giơ lên, then thùng đâm vào ngực hắn, “Chàng....chàng không biết xấu hổ...”

Hách Liên Ngự Thuấn cũng không hề tránh né, ngược lại càng ôm nàng chặt hơn, “Cưới thê tử đương nhiên da mặt phải dày rồi. Lăng Thường, từ tối nay trở đi, nàng sẽ hoàn toàn thuộc về ta, suốt đời suốt kiếp không cho phép rời đi. Không đúng....” Hắn suy nghĩ một

chút rồi lại bá đạo nhìn nàng tuyên bố, “Còn có đời sau, đời sau nữa...chỉ cần chỗ nào có ta, nàng nhất định phải ở bên cạnh bầu bạn.”

Sở Lăng Thường nghe vậy lại càng thêm ngượng ngùng, cúi đầu khế lên án, “Tự đại, cuồng ngạo!”

Trong mắt Hách Liên Ngự Thuấn cũng tràn ngập nét vui vẻ, thấp giọng thì thầm bên tai nàng, “Ta giúp nàng thay hỉ bào, được chứ?”

“Ta...tự ta làm thì được rồi!” Đối với chuyện nam nữ, Sở Lăng Thường vẫn rất đơn thuần. Nói xong những lời này, nàng mới chợt nhận ra trong mắt hắn lại hiện ra ý cười đầy hài hước thì gò má lại đỏ hồng lên.

Hắn sao lại có thể hư hỏng như vậy?

Xong rồi, nàng thực là đồ ngốc mà.

Hách Liên Ngự Thuấn cực kỳ thích tâm tư đơn thuần như tờ giấy trắng này của nàng, trong lòng hắn còn có chút cảm động khi nghe những lời như vậy. Từ nay về sau, tình cảm của nàng sẽ chỉ thuộc về một mình hắn. Dịu dàng nâng bàn tay áp lên má nàng, mơn man nhẹ nhàng để nàng bớt đi cảm giác lúng túng, hắn thấp giọng nói, “Ta nguyện vì nàng làm như vậy.”

Sở Lăng Thường ngượng ngùng vô thức cắn môi, nhỏ giọng nói, “Chàng...chàng sắp là thái tử, là Thiên Vu tương lai. Đừng...đừng làm vậy, đừng vì một nữ tử mà làm hao tổn uy nghiêm của mình.”

“Giang sơn có mỹ lệ hơn nữa cũng không bằng một nụ cười của nàng.”

Sở Lăng Thường thực sự sửng sốt, ngẩng đầu nhìn vào mắt hắn. Trái tim nàng, không hiểu sao lại bắt đầu dâng lên cảm giác đau đớn quen thuộc.

Nụ cười trên môi Hách Liên Ngự Thuấn cực kỳ dịu dàng, hắn nhẹ nhàng đem hỉ bào đã chuẩn bị giúp nàng thay, còn cực kỳ kiên nhẫn trong từng động tác, không những thế hắn còn đem đồ trang sức tinh xảo đã sai người chế tác từ trước cài lên mái tóc nàng bằng thái độ thâm tình vạn chủng.

Bộ trang sức này có hình con phượng hoàng đang giang cánh, từng chi tiết đều được làm tỉ mỉ vô cùng sống động, trên mũ phượng còn gắn bảo thạch toả ra những ánh sáng lấp lánh, không khó nhận ra những thứ này có giá trị liên thành.

Gương mặt Sở Lăng Thường dưới ánh trăng lung linh càng thêm ngời sáng, toát lên nét mê hoặc động lòng người khiến hắn càng nhìn càng thêm si mê.

Hách Liên Ngự Thuấn không kìm lòng được khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của nàng, dưới ánh trăng sáng ngời, hắn chậm rãi quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn nàng, trên môi tràn ngập ý cười đầy thâm tình.

Sở Lăng Thường bị động tác của hắn làm cho rung động đến tận đáy lòng, gương mặt nhỏ nhắn đã sẫm đỏ bừng lên, nhưng vẫn cùng hắn đan tay vào nhau, chậm rãi quỳ xuống bên cạnh hắn, cùng hắn xin lời chúc phúc của trời đất.

Quyển 6 - Chương 24: Phần 2: Thành thân

Dưới ánh trăng cùng bầu trời tràn ngập cánh hoa đào lất phất bay, một đôi nam nữ đồng thời quỳ xuống bên cạnh nhau, mười ngón tay đan vào nhau rất chặt, nam thì anh tuấn bất phàm, nữ thì xinh đẹp tựa tranh vẽ.

“Có trời đất cùng ánh trăng, rừng hoa đào làm chứng, Hách Liên Ngự Thuấn hôm nay nguyện cưới Sở Lăng Thường làm thê tử, tuy không cùng sinh nhưng nguyện được cùng chết một ngày, muôn đời muôn kiếp sẽ luôn sống chết có nhau, cho dù đất trời hòa làm một, nước sông cạn kiệt cũng không thể chia tách.”

Ánh mắt của hắn cực kỳ nghiêm túc, trên môi cũng in đậm nụ cười rạng ngời, từng câu từng chữ như phát ra từ trong tâm khảm, như đá tảng nặng nề đè xuống khiến hô hấp của Sở Lăng Thường trở nên có chút gấp gáp. Hắn nhìn nàng, trong mắt tràn ngập thâm tình.

Sở Lăng Thường hít sâu một hơi, chậm rãi giơ ba ngón tay lên, hướng về phía trời đất cùng ánh trăng êm dịu nói, “Có trời đất cùng ánh trăng, rừng hoa đào làm chứng, Sở Lăng Thường hôm nay nguyện gả cho Hách Liên Ngự Thuấn, không cầu cùng sinh, nhưng mong được cùng chết một ngày, muôn đời muôn kiếp sẽ luôn sống chết có nhau, mãi mãi yêu thương hoà hợp.”

Trong mắt Hách Liên Ngự Thuấn cũng dâng tràn sự cảm động.

Hai người họ cùng đồng thời quỳ lạy, tương thông về cả tâm ý.

Giờ khắc này, nội tâm của Hách Liên Ngự Thuần cũng dâng tràn những cảm giác phấn khích hơn bao giờ hết, còn Sở Lăng Thường lại cảm nhận được sự an toàn chưa từng có bao giờ.

Giang sơn, vinh hoa phú quý vào thời khắc này cũng hóa thành hư không...

Giữa trời đất, chỉ còn có hắn và nàng khẳng khít không rời, còn có cánh hoa đào bay rợp trời như muốn chứng kiến thâm tình sâu nặng của hai người họ.

So với sự biến đổi trong mối quan hệ giữa Hách Liên Ngự Thuần và Sở Lăng Thường, quan hệ giữa Dạ Nhai Tích và Nam Hoa công chúa dường như lại có chút bế tắc.

Nam Hoa thực sự kinh hãi khi nghe Dạ Nhai Tích nói mấy lời đó, đôi mắt cũng mở to, hồi lâu sau cánh môi mới khẽ run rẩy.

Dạ Nhai Tích nhìn cô, phản ứng của Nam Hoa thực sự làm tim Dạ Nhai Tích đau nhói. Một cảm giác đau đớn chưa từng có tràn ngập trong lòng khiến giọng nói càng trở nên trầm trầm chua xót, “Nàng có muốn nghe một câu chuyện cũ liên quan tới hồ tình nhân này không?”

Nam Hoa khó nhọc ổn định lại hơi thở, nhẹ nhàng gật đầu.

Dạ Nhai Tích than nhẹ một tiếng, hất vạt trường bào sang bên rồi ngồi xuống đất, không chút câu nệ tiểu tiết, ánh mắt cũng hướng tới nơi xa xăm vô định, nhìn về phía chân trời nơi những tia nắng cuối cùng đang bị bóng tối nuốt dần.

“Có một nữ tử, từ lúc sinh ra đã cực kỳ yêu hoa phù dung. Một nam nhân đem lòng yêu thương nữ tử đó sâu nặng nên đã đưa nàng ấy về Hung Nô, còn vì nữ tử ấy mà bỏ không ít tâm sức. Nam nhân đó cố gắng tìm một vùng đất khí hậu tốt để có thể cùng nữ tử đó vui vầy bên nhau, cuối cùng người đó cũng tìm được chỗ này. Chỉ tiếc, khí hậu Hung Nô vốn lạnh, không thích hợp để trồng hoa phù dung. Nữ tử kia sau khi biết chuyện thì cực kỳ cảm động, khuyên nam nhân kia không cần làm như vậy, chỉ cần hai người họ yêu thương nhau thật lòng thì đã hơn tất cả mọi thứ trên đời này rồi.” Ngữ khí của Dạ Nhai Tích khi kể câu chuyện này nhẹ bỗng, tuy là kể câu chuyện xưa nhưng lại khiến lòng Nam Hoa nhói đau.

Bị câu chuyện xưa cũ cuốn hút, Nam Hoa cũng ngồi xuống bên cạnh Dạ Nhai Tích, mặc cho làn gió nhẹ khẽ mơn man mái tóc dài của mình. Ánh sáng nơi cuối chân trời cũng dần lu mờ, mà Nam Hoa cũng không chút lo lắng về chuyện sẽ trở về muộn. Trong lòng Hách Liên Ngự Thuấn chỉ có Sở Lăng Thường, đương nhiên sẽ để mặc cô tùy ý đi lại, đây chính là điều khiến Nam Hoa cảm thấy thoải mái nhất.

“Nàng có tin rằng trời cao cũng biết ghen tỵ hay không?” Dạ Nhai Tích quay đầu nhìn về phía Nam Hoa, khẽ cất tiếng hỏi.

Nam Hoa có chút không hiểu ý của Dạ Nhai Tích.

Dạ Nhai Tích lại quay đầu nhìn về phương xa, “Ta tin rằng trời cao cũng biết ghen tỵ, cho nên mới khiến cho hai người yêu nhau phải trải qua bao nhiêu khó khăn. Nam nhân kia cả đời quyền quý, cả đời kiêu hùng, vốn tưởng rằng giai nhân anh hùng sẽ thành một đôi, nhưng rốt cục cũng bị trời cao chia rẽ.” Dừng lời một chút, Dạ Nhai Tích lại nói tiếp, “Tới Hung Nô không được mấy năm, nữ nhân kia mắc trọng bệnh, lúc đó nam nhân kia mặc dù quyền cao chức trọng nhưng cũng chẳng thể nào chống lại sự an bài của ông trời. Sau khi nữ tử kia qua đời, nam nhân đó không còn hồng nhan làm bạn nên

mới ở nơi này trồng những cây hoa trắng kia. Bởi nơi này chẳng thể nào trồng được hoa phù dung cho nên người đó dùng những bông hoa này để thay thế, để làm bạn với nữ tử đó.”

“Cho nên, nơi này từ đó được gọi là hồ tình nhân?” Nam Hoa công chúa thấp giọng hỏi.

Một câu chuyện tình đẹp như vậy, giang sơn mỹ nhân, cuối cùng cũng không thể lưỡng toàn.

Dạ Nhai Tích khẽ gật đầu, “Ta cũng chỉ nghe dân bản địa nơi này kể lại truyền thuyết đó, nam nhân kia sau khi mất đi nữ tử mà mình yêu nhất liền coi nơi này là hồ tình nhân, cả đời ông ta cũng chỉ canh cánh nơi này.”

“Nhưng hết thủy đều sẽ thành mây khói mà thôi, nam nhân trong thiên hạ tất cả đều bạc tình như nhau. Nếu nam nhân kia không đặt nhiều tâm tư vào việc tranh giành quyền lực cùng vinh hoa phú quý thì bệnh của nữ tử đó sao lại không trị được chứ? Bệnh đã đến thời kỳ cuối không phải tự nhiên mà thành được.” Nam Hoa công chúa có chút không đồng tình.

Ánh mắt Dạ Nhai Tích có chút ảm đạm, “Có lẽ con người vốn quá cố chấp, họ không hiểu biết, không biết quý trọng người bên cạnh mình.” Dạ Nhai Tích lại nhìn về phía Nam Hoa, “Linh nhi, rốt cuộc nàng có nỗi khổ tâm gì, ta thực sự muốn biết?”

Nam Hoa công chúa khẽ chớp mắt, đứng dậy, sắc mặt từ nhu tình chuyển thành bình thản, “Dạ công tử, thời gian không còn sớm nữa, ta phải trở về phủ rồi.”

“Nếu ta đoán không sai, tối nay chính là hôn lễ của Hách Liên Ngự Thuấn cùng Lăng Thường. Thông minh như nàng, không thể không

biết chuyện đó.” Dạ Nhai Tích ở phía sau Nam Hoa chậm rãi lên tiếng, lại thấy bàn tay đang níu cương ngựa của cô hơi dừng lại thì tiếp tục cất lời, “Lăng Thường mất tích có liên quan tới Hách Liên Ngự Thuần, hôm nay chương ngại đã diệt trừ, hắc đương nhiên sẽ thả Lăng Thường, tuy rằng ta không cách nào phán đoán tâm tư của hắc đối với Lăng Thường là thực hay giả, nhưng tóm lại, xét theo tính cách của hắc, nhất định sẽ chọn tối nay để thành thân.”

Nam Hoa công chúa vẫn quay lưng về phía Dạ Nhai Tích, nhẹ giọng nói, “Người của Quý Cốc phái quả nhiên lợi hại!”

“Một người tính cách như hắc tuyệt đối sẽ có hành động như vậy. Cũng như ta biết nàng không phải người ham vinh hoa phú quý.” Dạ Nhai Tích chậm rãi tiến lại gần Nam Hoa, cho đến sát sau lưng cô thì dừng lại.

“Dạ công tử đã hiểu lầm rồi, Nam Hoa không tốt như tưởng tượng của công tử.” Nam Hoa công chúa có chút hoảng hốt, đưa tay muốn kéo dây cương rời đi.

Từ phía sau, Dạ Nhai Tích vươn tay ra, trực tiếp nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang kéo dây cương của Nam Hoa, cánh tay kia thuận thế ôm lấy cô, “Nếu nàng đã quyết định ra đi, vậy được, ta muốn hỏi nàng, cái tên Hách Liên Dung này, nàng hắc đã sớm nghe quen rồi chứ?”

Nam Hoa công chúa sửng sốt, lập tức quay đầu nhìn Dạ Nhai Tích, “Huỳnh...làm sao biết Dung nương?”

“Rất đơn giản, hồ tình nhân này là nơi khi Dung nương còn sống thích tới nhất.” Dạ Nhai Tích nhìn Nam Hoa, trong mắt chứa chan tình cảm.

Nam Hoa lúc này mới chợt hiểu, có chút khó tin nhìn Dạ Nhai Tích,

“Huynh vừa mới kể chuyện xưa của Dung nương?”

“Chính là chuyện của Dung nương. Câu chuyện đó không được người ta ghi chép lại cho nên đây là lần đầu tiên nàng nghe được.”
Dạ Nhai Tích lập tức trả lời câu hỏi của Nam Hoa.

Nam Hoa công chúa bước lùi về sau mấy bước, thì ra Dạ Nhai Tích đã có sự chuẩn bị mới đưa cô tới nơi này.

“Nếu nàng biết Dung nương, thì nên biết nam nhân cũng nữ tử trong câu chuyện xưa kia chính là Dung nương cùng đương kim Thiên Vu Quân Thần.” Dạ Nhai Tích chậm rãi nhấn mạnh từng lời.

Trái tim Nam Hoa chợt thắt lại, ánh mắt thoáng hiện lên chút bối rối,
“Ta không hiểu ý của huynh!”

Dạ Nhai Tích than nhẹ một tiếng, sau đó kéo Nam Hoa vào trong ngực, vẻ mặt thoáng có chút tịch mịch, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng cằm Nam Hoa lên, dịu dàng nói.

“Ta chỉ không muốn thấy nữ tử trong lòng mình lại trở thành thế thân cho người khác.”

Toàn thân Nam Hoa chợt run lên, vừa muốn mở miệng thì Dạ Nhai Tích đã cúi đầu xuống, đặt lên môi cô một nụ hôn triền miên...

Quyển 6 - Chương 25: Đêm mơ hoặc

Tại phủ của Tả hiền vương lại là một khung cảnh hoàn toàn khác...

Hách Liên Ngự Thuấn mạnh mẽ ôm Sở Lăng Thường đi ra khỏi rừng đào mặc cho những cánh hoa vẫn nhẹ nhàng bay lượn quanh hai người họ. Sở Lăng Thường có chút ngượng ngùng bởi nàng biết trong rừng đào hôm nay có rất nhiều nha hoàn cho nên chỉ có thể vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong lồng ngực hắn, không dám ngẩng lên.

Thấy thái độ của nữ nhân trong ngực như vậy, nụ cười trên môi Hách Liên Ngự Thuấn càng đậm hơn. Việc nàng dựa dẫm vào hắn thế này khiến hắn cảm thấy như có một sức mạnh lớn lao không ngừng dâng tràn thân thể. Từ nay về sau, nàng đã thực sự trở thành thê tử của hắn. Bất giác nhớ đến lời thề của nàng lúc trước, trái tim hắn lại đập rộn lên.

“Tiểu thư, tiểu thư!” Nha đầu Thanh Tụ không biết từ đâu chạy ra, thấy người mặc hỉ bào bị Hách Liên Ngự Thuấn ôm trong ngực chính là Sở Lăng Thường thì trợn mắt hét lên một tiếng, chỉ vào Hách Liên Ngự Thuấn...

“Ngươi....tên vương gia đầu heo kia, mau buông tiểu thư nhà ta ra! Ngươi làm gì thế? Ngươi không phải đang cùng móng ngựa quận chúa gì đó chàng chàng thiếp thiếp hay sao? Bây giờ lại định làm gì? Ép hôn sao?”

Nếu là lúc bình thường, Thanh Tụ cũng chẳng có gan chỉ thẳng vào Hách Liên Ngự Thuấn mà mắng như vậy. Nha đầu này nổi danh nhất

gan như chuột, nhưng vì tiểu thư thì Thanh Tụ có thể liều mạng.

Nói xong, Thanh Tụ liền hướng về phía Hách Liên Ngự Thuấn chạy tới.

Hách Liên Ngự Thuấn không hề cảm thấy tức giận, hắn liền thi triển chút khinh công, nghiêng người lướt đi. Ôm Sở Lăng Thường đi tới trước điện, hắn quay lại nhìn Thanh Tụ, nhếch môi hỏi lại, “Người chính là nha đầu Thanh Tụ?”

‘Phải!’ Thấy hắn võ công bất phàm, Thanh Tụ cũng không dám hành động khinh suất, “Người mau buông tiểu thư nhà ta ra!”

“Thanh Tụ, thật ra là....”

“Thật ra là từ nay trở đi, người nên đổi lại cách xưng hô.” Hách Liên Ngự Thuấn lập tức ngắt lời Sở Lăng Thường, trên gương mặt hắn không hề có chút tức giận mà chỉ hướng về phía hạ nhân trong phủ ra lệnh, “Người đâu, đem nha đầu này quản cẩn thận cho ta. Đêm nay là tân hôn của bản vương, nếu để bị nha đầu này làm loạn, các người sẽ bị trị tội.”

“Vâng, vương gia!” Mấy nha hoàn vội vàng chạy tới túm lấy Thanh Tụ kéo đi.

“Tiểu thư....”

“Thanh Tụ...” Sở Lăng Thường không thể thoát khỏi vòng tay của Hách Liên Ngự Thuấn nên chỉ có thể ngẩng lên nhìn hắn. Còn chưa kịp mở miệng, tiếng cười trầm khàn của hắn đã vang lên, “Yên tâm, ta sẽ không làm tổn thương nha đầu đó.”

Sở Lăng Thường lúc này mới an lòng, lại cảm thấy người chao đi

một cái thì đã thấy hấn ôm nàng vào trong Cấm lâu.

Phòng ngủ trong Cấm lâu đã được trang trí lại cực kỳ mê hoặc.

Bởi lúc nãy chỉ lo ra ngoài xem tình hình nên Sở Lăng Thường không hề để ý đến sự thay đổi trong phòng ngủ.

Phòng ngủ đã sớm được trang trí thành hỉ phòng với màu đỏ đặc trưng khiến vừa nhìn vào đã cảm thấy choáng ngợp. Sở Lăng Thường còn chưa kịp nhìn hết lượt căn phòng thì đã bị Hách Liên Ngự Thuấn mạnh mẽ đặt xuống giường.

Liền ngay đó, hấn cũng áp người xuống, khiến cho hô hấp của nàng tràn ngập mùi xạ hương đặc trưng của hấn.

Hai má Sở Lăng Thường đã sớm đỏ ửng, nàng biết hấn định làm gì nhưng chung quy vẫn cảm thấy ngượng ngùng. Nhất là từ khi quan hệ giữa nàng và hấn phát sinh chuyển biến thì trong một đêm寐 hoặc thể này mọi thứ lại càng trở nên mập mờ hơn.

Vừa muốn mở miệng kháng nghị, nàng lại phát hiện ánh mắt nóng rực của hấn đang thiêu đốt cơ thể mình. Cuống quýt cúi đầu, mặc cho trái tim nhỏ bé không ngừng đập loạn, nàng đã thấy hấn đưa tay xé rách hỉ bào của mình khiến cho từng mảnh nhanh chóng rơi tả. Hoảng hốt hét lên, Sở Lăng Thường vội vàng ngồi dậy, với lấy áo ngủ bằng lụa gần đó che đi thân thể của mình.

Hách Liên Ngự Thuấn bật cười nhẹ, đem cả người nàng kéo nhào vào trong ngực mình, thấy mặt mũi nàng đỏ bừng lên thì hấn lại càng cảm thấy thú vị.

“Thân thể nàng mỗi tấc đều bị ta nhìn thấy, chạm vào, hôn lên, còn có gì mà phải xấu hổ?” Hấn lại cố ý trêu chọc nàng.

Da mặt Sở Lăng Thường vốn mỏng, vừa nghe thấy lời nói lớn mật của hắn thì mặt lại càng đỏ hồng lên đến tận cổ.

“Chàng...chàng đừng nói nữa.”

Thấy dáng vẻ này của nàng, tâm tình Hách Liên Ngự Thuấn càng trở nên tốt hơn, “Sao chứ? Ai bảo thân thể nương tử của ta mê người như vậy? Ta...”

“Không cho phép nói nữa!” Sở Lăng Thường ngượng ngùng đưa tay bịt miệng hắn, hô hấp càng trở nên dồn dập hơn.

Thấy dáng vẻ vừa luống cuống vừa xấu hổ của Sở Lăng Thường, Hách Liên Ngự Thuấn càng cảm thấy nàng thật đáng yêu. Khẽ cất tiếng cười tà mị, hắn đột nhiên le lưỡi liếm luôn lên lòng bàn tay mềm mại khiến nàng hoảng sợ vội vàng rút tay lại.

Nhưng Hách Liên Ngự Thuấn cũng không có ý định buông tha nàng. Hắn bật cười cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn, nghiêng thân hình cao lớn rồi cúi xuống hôn lên môi nàng, bàn tay kia cũng không chút chậm trễ, nhẹ nhàng lướt trên khắp da thịt nàng, chậm rãi vuốt ve, xoa nắn.

Theo từng động tác của hắn, lý trí của Sở Lăng Thường cũng dần phiêu tán. Tâm tình của nữ nhân vốn vẫn kỳ lạ như vậy. Vào thời khắc này, nàng còn có chút tò mò đáp lại nụ hôn của hắn, khi thì quẩn quít lấy đầu lưỡi hắn, khi thì bị hắn cuốn lấy trong khoang miệng cùng chơi đùa, dần dần chọc cho hắn có chút mất khống chế.

“Tiểu yêu tinh!” Giọng nói của Hách Liên Ngự Thuấn đã trở nên thô cát, hắn cũng đưa tay ra nhẹ nhàng vén những lọn tóc óng ả xoã trên bờ vai nàng, đồng thời hoàn toàn xóa bỏ sự ngăn cách bởi y phục giữa hai người. Bàn tay to của hắn đặt lên bầu ngực tròn đầy, nhẹ

nhàng xoa nắn kích khởi nụ hồng mai trên đó đứng thẳng lên.

Mặc dù ngượng ngùng nhưng Sở Lăng Thường cũng không hề trốn tránh. Khẽ rên rỉ một tiếng, gò má mịn màng của nàng dán chặt vào bờ ngực cường tráng của hắn, cảm thụ sự yêu thương toàn tâm toàn ý của hắn, mặc cho bàn tay hắn chậm rãi vuốt ve khơi dậy những xúc cảm càng lúc càng mãnh liệt.

Hách Liên Ngự Thuấn chăm chú nhìn vào đôi mắt đã tràn ngập màn sương mờ cùng vẻ mê hoặc trên gương mặt Sở Lăng Thường, hắn chợt phát hiện mỗi lần nhìn nàng thì lại là một lần hắn bị nàng dẫn dụ thêm. Cúi đầu xuống, hắn đem sự nhiệt tình cùng yêu thương nồng nhiệt đặt những nụ hôn bất tận lên gương mặt nàng, lên gáy nàng, rồi sau đó lại chậm rãi trượt xuống, há miệng, giống như người đói khát lâu ngày ngậm lấy một bên bầu ngực căng tròn kia, bàn tay còn lại cũng lập tức chăm sóc bầu ngực còn lại.

“Ngự Thuấn...” Khoái cảm mãnh liệt do sự cắn mút của hắn khiến Sở Lăng Thường cảm thấy như có một ngọn lửa rừng rực trong cơ thể, khiến nàng không kìm được mà rên rỉ gọi ra tên của hắn.

Thanh âm mang theo tình yêu mãnh liệt của nàng hoàn toàn thấm sâu vào tận đáy lòng Hách Liên Ngự Thuấn, nhất là khi nghe thấy tiếng gọi yêu kiều của nàng, dục vọng trong người hắn lại càng bùng cháy dữ dội.

Nụ hôn nóng bỏng của Hách Liên Ngự Thuấn lại lướt qua bầu ngực tròn đầy của nàng, đặt những nụ hôn dịu dàng lên phần bụng thon gọn. Đầu lưỡi của hắn điên cuồng tàn sát, lưu lại những dấu vết ướt át nóng bỏng tại mỗi nơi vừa đi qua rồi mới hài lòng trượt xuống.

Mái tóc óng ả của Sở Lăng Thường đã trở nên rối bời, theo sự dục đưa của hắn, gương mặt nhỏ nhắn đã tràn ngập vẻ si mê, đôi mắt

đẹp cũng mờ mịt màn sương.

“Ngự Thuấn..” Tiếng gọi yếu ớt của Sở Lăng Thường tựa như tiếng khóc thút thít, thân mình không tự chủ được lại cong lên hoà vào với hắn. Theo mỗi lần hắn mút vào, nàng lại hét thành tiếng, khoái cảm như cơn thủy triều không ngừng xô tới, khiến nàng không tài nào kháng cự, cái miệng nhỏ nhắn cũng hé mở, bàn tay vô thức lùa vào mái tóc hắn, ôm ghì lấy đầu hắn.

Nhìn nữ tử nhiệt tình trong lòng, ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn càng trở nên thâm trầm.

“Nàng thật đẹp!” Khàn giọng nói xong câu này, lại thấy cơ thể Sở Lăng Thường vặn vẹo kịch liệt vì khó chịu, hắn cũng không thể nén nhịn thêm nữa, đem hạ thân đã sớm căng tức thẳng tiến tới nơi tư mật.

“A...” Không chịu nổi sự to lớn của hắn đang không ngừng bành trướng trong thân thể cùng khoái cảm do sự ma sát đem lại, khoé miệng nhỏ của Sở Lăng Thường lại bật ra tiếng rên rỉ nhưng lập tức bị nụ hôn của hắn nuốt lấy.

Phòng ngủ Cẩm lâu, quang cảnh diễm lệ đã bao trùm hết thảy.

“Đừng...đừng mà...”

Hách Liên Ngự Thuấn cũng không hề có ý định thả lỏng, hắn cười nhẹ cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, thân hình vạm vỡ lại lần nữa đè ép xuống, những nụ hôn như mưa liên tiếp rơi trên thân thể nàng mà hai bàn tay hắn cũng điên cuồng vuốt ve khắp thân hình tuyệt mỹ, lưu lại vô số dấu vết đầy mị hoặc.

Vẻ kiều mỹ trên gương mặt Sở Lăng Thường càng kích thích khiến

cho dục vọng trong thân thể hắn tăng vọt, động tác dưới hạ thân càng lúc càng trở nên mãnh liệt, mà nàng chỉ có thể vô thức yếu ớt bám chặt lấy hắn, chủ động đưa thân thể mềm mại nghênh đón sự cuồng dã của hắn.

Hương vị kích tình, tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ yếu ớt tràn ngập khắp căn phòng.

Theo mỗi lần tấn công càng lúc càng mãnh liệt của hắn, nhịp tim của Sở Lăng Thường cũng đập loạn lên, mà hắn cũng cực kỳ tà nịnh ôm chặt lấy nàng, cảm thụ thân thể nàng co rút lại càng lúc càng nhanh thì cũng là lúc hắn đưa nàng cùng tiến tới thiên đường....

Quyển 6 - Chương 26: Phần 1:

Tân hôn nương tử

Tia nắng ấm áp buổi sớm nhẹ nhàng len qua khung cửa phòng ngủ Cấm lâu, trải những vệt nắng vàng nhạt lên khung cảnh tuyệt mỹ trên chiếc giường lớn.

Dưới lớp chăn gấm mỏng manh là hai thân hình nam nữ khăng khít không rời. Ánh nắng ấm áp nhẹ nhàng hôn lên mí mắt, gương mặt mịn màng của nữ tử hết như nụ hôn đầy thâm tình của tình nhân. Nữ tử đó hơi cựa mình, khuôn mặt nhỏ nhắn xoay lại, cánh tay chạm đến chiếc gối mềm mại, lại ngửi thấy mùi xạ hương khiến người ta trầm mê, vừa quen thuộc vừa an toàn thì vô thức bật ra tiếng kêu yêu kiều trong chiếc miệng nhỏ nhắn.

Dưới ánh mặt trời ấm áp đó, lần đầu tiên trong đời Sở Lăng Thường cảm thấy lười tỉnh lại, nàng chỉ muốn nằm như vậy cảm thụ sự ấm áp đang lan tràn trên trán mình rồi tới chóp mũi, sau đó dờ xuống đầu vai, sau lưng....

Dần dần, nàng tựa như bắt đầu sinh ra ảo giác, cảm thấy có một bàn tay cực kỳ êm ái nhẹ nhàng mơn man trên da thịt mình, nhiệt độ của nó cũng càng lúc càng nóng.

“Uhm...” Sở Lăng Thường không nhịn được khẽ bật ra tiếng rên rỉ mê người. Khi bên vành tai nhỏ bé truyền tới một cảm giác ngứa ngứa, nàng bỗng dưng bừng tỉnh từ trong giấc mộng. Ánh mặt trời buổi sớm có chút chói lóa chiếu thẳng vào mắt nàng nhưng cũng rất nhanh chóng bị phần lưng vạm vỡ của nam tử bên cạnh che khuất.

Đến lúc này Sở Lăng Thường mới có lại phản ứng. Sự ấm áp đó không phải do ánh mặt trời đem lại mà chính là do nam nhân phía sau lưng kia thừa dịp nàng còn chưa hoàn toàn tỉnh táo đã âm thầm chiếm tiện nghi.

“Chàng....” Sở Lăng Thường vừa mới hé miệng nỉ non chút kháng nghị đã nghe thấy tiếng cười tà mị của Hách Liên Ngự Thuấn rồi bị hắn ôm chặt từ phía sau, liền đó nhưng nụ hôn mang theo nhiệt tình như lửa lập tức rơi xuống thân thể mềm mại của nàng. Nụ hôn của hắn cũng không còn dịu dàng như lúc đầu mà dần trở nên cuồng dã, bàn tay to cũng không chút kiêng dè, tham lam chiếm giữ bầu ngực tròn đầy của nàng, tùy ý nhào nặn trong tay hắn.

“Nàng tỉnh rồi?” Lời nói đầy tà ý của hắn khẽ vang lên bên tai Sở Lăng Thường mang theo hơi thở nóng bỏng đến thiêu người.

Hai má Sở Lăng Thường lại đỏ hồng lên. Tuy đây không phải là lần đầu tiên hoan ái của nàng và hắn nhưng mỗi lần thế này, nàng đều bị sự nhiệt tình của hắn làm cho xấu hổ đến mức muốn tìm một cái lỗ để chui xuống. Ở trên giường, hắn thực sự là một lãng tử da mặt cực dày, thật khó tưởng tượng hắn lúc này cùng với nam nhân chinh chiến sa trường lập bao chiến tích lấy lòng kia lại cùng là một người.

“Chàng....chàng...đừng...” Thân hình vạm vỡ của Hách Liên Ngự Thuấn dán chặt lấy thân thể nhỏ bé của nàng, mang theo luồng nhiệt nóng bỏng khiến tứ chi Sở Lăng Thường như muốn tan chảy. Mặc dù cố giãy giụa nhưng dường như mọi sức lực của Sở Lăng Thường đều bỏ nàng mà đi trong lúc này.

Dù sao thì nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương mới mười sáu tuổi, sao có thể chịu được sự trêu đùa cùng dẫn dụ của một nam nhân thành thực như Hách Liên Ngự Thuấn.

“Đừng cái gì? Nàng là nương tử của ta, ta làm vậy với nàng cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa.” Bàn tay Hách Liên Ngự Thuấn lại xấu xa trượt xuống dưới, ánh mắt tà mị không ngừng dõi theo từng biểu cảm trên gương mặt Sở Lăng Thường.

Đôi mắt sắc bén như chim ưng của hắn lúc này toát lên vẻ tà mị đầy xấu xa. Hắn rất thích ngắm nhìn gương mặt ửng hồng vì ngượng ngùng của nàng. Mỗi lần thấy ánh mắt nàng dâng lên sự then thừng, ham muốn bảo vệ của một nam nhân đối với nữ tử của mình lại càng thêm mãnh liệt. Trong lồng ngực hắn cũng dâng tràn nhiệt huyết, hận không thể dốc hết sức mình để thoả mãn tất thảy mọi nguyện vọng của nàng.

Sở Lăng Thường ngượng ngùng nhìn hắn, trái tim nhỏ bé lại bắt đầu điên cuồng đập loạn trong lồng ngực.

Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ gả cho một người như hắn. Ngắm nhìn gương mặt hắn trong khoảnh khắc này nàng tựa như mới cảm giác được mình trở nên hoàn chỉnh, tâm tư cũng trở nên thả lỏng như thể an tâm dựa vào một điểm tựa vững chắc. Loại cảm giác an toàn này ngay cả sư phụ, sư huynh hay Thanh Tụ đều không thể mang lại cho nàng.

Có lẽ yêu một người chính là có cảm giác như vậy, không lo sợ được mất, chỉ cảm thấy nơi sâu thẳm tâm hồn không còn cảm giác trống rỗng nữa.

Thấy dáng vẻ then thừng của nàng chăm chú nhìn mình, trong lồng ngực Hách Liên Ngự Thuấn lại dâng lên một cảm giác thoả mãn cực hạn khó có thể miêu tả thành lời. Hắn cúi xuống, làn môi mỏng tà nịnh ma sát bờ môi căng mọng của nàng, chọc cho nàng nhột mà bật cười rồi thấy nàng muốn né tránh thì hắn lại bắt đầu áp sát lên thân thể nàng, hơi thở ấm nóng của hắn như quyện vào trong hô hấp của

nàng, thân nhiệt nóng bỏng của hắn cũng như lan sang thân thể trắng mịn...

“Ngự Thuấn, nên dậy thôi, đừng lộn xộn...” Trong mắt Sở Lăng Thường lúc này ngập tràn tình yêu dành cho hắn, vừa cười vừa né tránh những đợt tấn công mới của hắn nhưng lại càng bị hắn ép xuống chặt hơn. Không phải sáng sớm hắn còn phải lên triều sao?

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn vào đôi mắt đẹp của Sở Lăng Thường, bị nụ cười nghiêng nước nghiêng thành của nàng mê hoặc, không kìm lòng được lại cúi xuống đặt một nụ hôn thật sâu lên môi nàng rồi cất tiếng đầy mỉa mai, “Tân hôn ngày đầu tiên, ta đương nhiên phải phục vụ nương tử rồi!”

Nhịp tim của Sở Lăng Thường lại bắt đầu đập loạn lên. Rõ ràng là nàng vẫn chưa quen với việc xưng hô như vậy. Thấy trong mắt hắn chợt loé lên tà ý thì nàng mới hiểu ra ý đồ của hắn. Khuôn mặt nhỏ nhắn càng lúc càng trở nên đỏ hơn, Sở Lăng Thường ấp úng lên tiếng, “Chàng...chàng đường đường là một vương gia, không nên để bị người ta chê cười là mê luyến nữ sắc.”

“Tiểu cô nương, tim của nàng đang đập rất nhanh, thân thể mềm mại này cũng đang run lên dưới thân ta, thực sự quá mê người...” Lời nói lớn mật của Hách Liên Ngự Thuấn bao trùm lên thân thể nhỏ bé, khoé môi hắn cũng cong lên, giống như đang thưởng thức một trân phẩm vô cùng thú vị, “Để cho bọn họ cười cũng không hề gì! Ai mà không biết Hách Liên Ngự Thuấn ta bị tiểu yêu tinh nàng hút hồn chứ?”

“Ta...ta....không phải...tiểu yêu tinh...” Gương mặt Sở Lăng Thường đã hồng rực lên tới tận vành tai, ngượng ngùng nói không nên lời.

Thấy nàng như vậy, trong lòng Hách Liên Ngự Thuấn lại dâng tràn

cảm giác mê luyến. Bàn tay ấm áp của hắn không thể kiềm chế thêm nữa lại bắt đầu chiếm giữ bầu ngực căng tròn của nàng, hàng lông mày cương nghị trên gương mặt anh tuấn của hắn cũng nhướng lên đầy tà mị, cất lời trêu chọc nàng, “Được được, nàng là tiểu nương tử mà Hách Liên Ngự Thuấn ta cả đời này yêu thương không rời.”

Sở Lăng Thường bị hắn trêu đùa đến mức thân thể nhỏ bé cũng nóng lên, có lẽ bởi những lời thâm tình kia của hắn nên hai cánh tay nàng không biết từ lúc nào đã vô thức quấn quanh cổ hắn, cái miệng anh đào cũng hé mở, để đầu lưỡi dính hương tiến lên đón lấy, phối hợp cùng sự xâm nhập đầy cường thế của phần lưỡi hắn.

Nụ hôn của nàng rất đơn thuần bởi cảm động trước những lời nói của hắn. Có lẽ cũng bởi hắn đã là phu quân của nàng nên sự ngượng ngùng lúc trước cũng bị nàng bỏ lại, trở nên dũng cảm hôn lại hắn. Nhưng đối với nam nhân mà nói, nụ hôn này mang theo lực sát thương tới mười phần. Vốn là hắn đang hôn rất mãnh liệt, nhưng khi nữ nhân trong ngực chủ động đáp lại khiến đôi mắt sâu thẳm của Hách Liên Ngự Thuấn càng trở nên tối sầm lại vì dục vọng. Buông tha cho cánh môi nàng, hắn lại không kìm lòng được mà cúi xuống, vùi gương mặt mình vào phần cổ nàng, rồi lại tiếp tục trượt xuống.

“Lăng Thường, ta đói bụng!” Giọng nói trầm khàn của hắn vang lên nhưng bàn tay lại cực kỳ lớn mật nâng đôi chân thon dài của nàng lên vòng qua eo lưng mình, cảm thụ thân thể nàng bởi vì khấn trương mà trở nên run rẩy.

Nữ nhân trong ngực vĩnh viễn khiến hắn có một cảm giác không đủ, tựa như chỉ có thật sâu chiếm giữ lấy nàng mới khiến hắn có cảm giác yên tâm.

Tính tình Sở Lăng Thường vốn đơn thuần, làm sao hiểu được những lời đầy tà ý này của Hách Liên Ngự Thuấn. Nàng còn tưởng hắn thật

sự đói bụng nên bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng đặt lên ngực hấn, nhẹ giọng nói, “Vậy còn không mau dậy thôi!”

Nàng vốn có một chuyện muốn hỏi hấn liên quan tới Vu Đan, nhưng để đến lúc dùng bữa hỏi cũng không muộn.

Hách Liên Ngự Thuấn lại cố ý trêu chọc nàng, “Ai nói ăn cơm nhất định phải rời giường?”

Ách!

Sở Lăng Thường thực không hiểu ý tứ của Hách Liên Ngự Thuấn nhưng bởi đang mãi suy nghĩ về câu nói vừa rồi nên không chút để ý đến nét tà mị vừa loé lên trong mắt hấn.

Bờ môi mỏng của Hách Liên Ngự Thuấn hơi cong lên, nụ cười trên môi hấn cũng mang theo ý hài hước, một cảm giác muốn chiếm giữ mãnh liệt dâng lên trong ngực khiến hấn lập tức kéo cao chân nàng, thân hình vạm vỡ cũng mạnh mẽ đè ép xuống khiến cho cự long đã trở nên cứng rắn đáng sợ dững mãnh xâm nhập nơi cấm địa.

“A...” Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy thân thể như căng ra, khoảnh khắc mà nàng và hấn lại lần nữa kết hợp, một cảm giác đau đớn xen lẫn vui sướng cùng thoả mãn cũng lập tức dâng tràn.

“Thích không?” Hách Liên Ngự Thuấn mạnh mẽ đưa hạ thân tiến tới sâu thẳm nơi tư mật, điên cuồng ma sát từng điểm mẫn cảm trên thân thể đầy mê hoặc của Sở Lăng Thường...

Quyển 6 - Chương 27: Phần 2: Tân hôn nương tử

Toàn thân Sở Lăng Thường phát run lên, từng hơi thở cũng trở nên gấp rút, cái miệng nhỏ không cách nào kiềm chế bật ra tiếng thân ngâm mê hồn. Vật cứng rắn nóng bỏng kia vẫn không ngừng chuyển động bên trong thân thể nàng, đem theo cảm giác bút rút, thiêu đốt, khoái cảm mãnh liệt tựa như sấm sét điên cuồng trút xuống, khiến nàng chỉ có thể thở dốc. Giờ khắc này, Sở Lăng Thường mới hiểu được hàm ý khi hắc kêu đói bụng là thế nào.

Dáng vẻ của Sở Lăng Thường lúc này lại khiến Hách Liên Ngự Thuấn nảy sinh sự thương cảm. Tuy rằng rất muốn điên cuồng rong ruổi trong thân thể nàng nhưng vẫn sợ sẽ làm đau nàng nên động tác của hắc cũng dần chậm lại rồi trở nên dịu dàng hơn, ngón tay thon dài cũng thành thực âu yếm, khơi dậy sự nhiệt tình từ tận đáy lòng nàng.

Cảm giác được thân thể mình dần có sự biến hoá dưới sự dụ hoặc của hắc, Sở Lăng Thường then thùng nắm chặt đôi mắt lại rồi vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào trong gối.

“Mở mắt ra, thử cảm nhận ta!” Hách Liên Ngự Thuấn ngẩng đầu, trầm trầm lên tiếng, đồng thời đưa tay kéo lấy bàn tay nhỏ bé của nàng dẫn dắt nó hướng về phía hạ thân hắc.

Mặc dù thân thể của Sở Lăng Thường đã sớm trải nghiệm sự to lớn của hạ thân hắc nhưng cho tới giờ nàng cũng chưa từng trực tiếp động chạm đến nơi đó. Lần đầu tiên chạm đến biểu tượng nam tính cứng rắn nóng bỏng đang không ngừng căng trướng kia khiến khoé

miệng nhỏ của nàng bật ra tiếng kêu đầy thảng thốt.

“Thật mềm mại....” Cảm giác êm ái từ bàn tay nhỏ nhắn ấm áp của Sở Lăng Thường khiến giọng nói của Hách Liên Ngự Thuấn cũng trở nên đục ngầu, tiếng thở dốc càng lúc càng thêm nặng nề.

Sở Lăng Thường thực sự có chút sợ hãi dáng vẻ này của hắn. Thấy từ nơi yết hầu hắn bật ra tiếng kêu như có chút đau đớn, nàng bị dọa tới mức muốn buông tay, chỉ sợ mình không cẩn thận làm đau hắn nhưng lại bị hắn nhanh tay hơn đè ép lại rồi tiếp tục dẫn dắt nàng phải làm thế nào.

Nhịp tim của Sở Lăng Thường đập loạn tới mức như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng chưa từng cảm nhận hắn ở khoảng cách gần như vậy, cũng chưa từng cam tâm tình nguyện điên cuồng theo hắn như vậy nên bỗng chốc mặt mũi lại đỏ rực lên.

“Bé cưng, nàng làm rất tốt!” Hách Liên Ngự Thuấn khẽ gầm lên mang theo ý tán thưởng. Động tác của nàng tuy còn rất vụng về nhưng đối với hắn lại là sự cảm dỗ trí mạng. Mà lúc này, hắn cũng không kìm chế thêm được nữa, cúi xuống há miệng ngậm lấy núm hồng trên ngực nàng, điên cuồng đưa đầu lưỡi liếm láp nơi mẫn cảm.

“Ngự Thuấn....” Sự dẫn dắt đầy khiêu khích của hắn lại khơi lên một đợt rung động mới khiến thân thể nhỏ bé của Sở Lăng Thường không tự chủ được mà co rút lại, bàn tay mềm mại cũng vô thức bám chặt lấy đầu vai hắn, lưu lại trên lưng hắn những vết cào hồng hồng.

Sự nhiệt tình đáp lại của nàng khiến gương mặt cương nghị của Hách Liên Ngự Thuấn cũng tràn ngập nhu tình hơn bao giờ hết, mùi hương đầy mị hoặc từ thân thể nàng tràn ngập hơi thở của hắn, thu hút mọi giác quan của hắn, kích thích động tác của hắn càng lúc càng điên cuồng hơn.

Toàn thân Sở Lăng Thường càng lúc càng trở nên khô nóng, khắp người cũng phủ một tầng mồ hôi mỏng, làn da trắng mịn giờ cũng chuyển thành màu phấn hồng, đôi bàn tay nhỏ bé siết lấy bàn tay hắn, đôi mắt đẹp đã tràn ngập màn sương mờ, khoé miệng vô thức bật ra những tiếng rên rỉ yếu kiều, hô hấp cũng trở nên dồn dập. Mỗi một lần hắn mạnh mẽ thúc eo lưng thẳng tới là một lần thân thể nàng bị đẩy về phía trước, bầu ngực tròn đầy cũng theo đó nảy lên tạo thành một khung cảnh cực kỳ mỹ lệ trong mắt hắn.

Phản xạ vô thức này của nàng lại lần nữa kích thích tính chiếm hữu của hắn, khiến hắn lập tức thay đổi tư thế, rồi lập tức đưa vật nam tính cứng rắn kia thẳng tiến, lại lần nữa đem hai thân thể hoàn toàn nối liền.

“Ngự Thuấn...” Sở Lăng Thường động tình gọi tên hắn, tựa như giữa trời đất cũng chỉ còn lại có mình hắn vậy.

Chợt Hách Liên Ngự Thuấn cất tiếng cười tà, đỡ nàng ngồi dậy, ý đồ muốn nàng nhìn hắn làm thế nào xâm lược thân thể nhỏ bé.

“Không...ta...ta không...” Tận mắt nhìn thấy động tác kết hợp của mình và hắn, Sở Lăng Thường đã xấu hổ tới mức không biết làm thế nào chỉ có thể nhắm chặt đôi mắt lại, cái miệng nhỏ bật ra thanh âm kháng nghị cùng tiếng thở gấp, thân thể lại bởi động tác này của hắn mà co rút càng nhanh hơn.

“Bé cưng nhạy cảm!” Co rút đến cực hạn mang theo khoái cảm tột bậc khiến Hách Liên Ngự Thuấn cũng nhin không được bật ra tiếng than nhẹ.

Thân thể Sở Lăng Thường lúc này tựa như một đoá hoa diễm lệ, chỉ nở rộ vì một mình hắn.

“Lăng Thường, cả đời này nàng đều là của ta, vĩnh viễn thuộc về ta.”
Hắn bá đạo cất lời tuyên cáo bên tai nàng, cùng lúc đó đưa tay nâng cao eo lưng nàng áp lại gần mình hơn nữa, điều chỉnh tư thế thích hợp rồi bắt đầu ra sức xâm phạm nơi tư mật.

Sở Lăng Thường còn chưa kịp phản ứng đã lại lần nữa đón nhận sự tấn công điên cuồng mang theo khoái cảm mãnh liệt đánh thẳng vào nơi sâu thẳm tâm hồn.

Hít sâu một hơi, hắn lại ghì chặt nàng vào trong ngực khiến nơi kết hợp của hai thân thể càng trở nên chặt chẽ, bờ môi nóng bỏng của hắn không ngừng mơn man nơi cổ nàng, hơi thở nóng rực phả lên phần cổ mẫn cảm cùng với cảm giác giao hoà của hai thân thể khiến nàng thực sự mê muội.

Dưới sự cuồng nhiệt của hắn, Sở Lăng Thường lại lần nữa động tình, thân thể bắt đầu chìm trong cảm giác nóng bỏng quen thuộc. Bất ngờ, hắn lại dừng mọi động tác, rời khỏi thân thể nàng, rồi chuyển thành tư thế nửa quỳ nửa ngồi, hai tay túm lấy mắt cá chân nàng, đem thân thể nàng kéo về phía mình, cúi đầu xuống, dùng đầu lưỡi đùa bỡn hoa tâm ấm áp đem lại sự kích thích trí mạng cùng những xúc cảm hoàn mỹ cho nàng.

Sở Lăng Thường hét lên thành tiếng, thân thể nàng là do một tay hắn khai phá, hắn rõ ràng cảm giác của nàng còn hơn chính bản thân nàng. Cho nên, nàng căn bản không thể không thừa nhận sự khiêu khích từ đầu lưỡi hắn, lại càng không cách nào kìm chế được tiếng rên rỉ mê hồn.

“Đừng....đừng như vậy...” Sở Lăng Thường rất muốn đưa tay che kín đôi mắt đã nóng rực kia của hắn nhưng lại không cách nào làm được, nên chỉ có thể khó chịu giãy giụa, đáng vẻ tràn ngập sự

ngượng ngùng.

“Lăng Thường, nàng thật đẹp, dáng vẻ này thực sự quá mê người!” Hách Liên Ngự Thuấn lập tức kéo tay nàng ra, ghì chặt sang hai bên người, mười đầu ngón tay hắn cũng đan vào bàn tay nàng rồi chậm rãi cúi xuống, vừa đặt những nụ hôn tinh tế lên trán, hốc mắt, sống mũi thanh tú, rồi tới gò má mịn màng, sau đó hắn vừa khẽ gặm cắn vành tai nhỏ xinh, vừa thì thầm những lời đầy tà mị bên tai nàng.

Sở Lăng Thường vô lực thở dốc, vành tai nhỏ nhắn cọ cọ vào tóc mai của Hách Liên Ngự Thuấn. Thanh âm trầm thấp khàn khàn của hắn thực giống như một loại rượu ngon làm say lòng người, lại giống như thanh âm câu hồn của ma quỷ đủ để mê hoặc nàng, quanh quẩn bên tai nàng, khiến nàng trầm luân trong đó.

Nàng yêu hắn cho nên mới có thể chấp nhận sự điên cuồng này của hắn. Cho dù hắn tốt hay xấu, tâm tình hắn khó đoán biết đến chừng nào, hay thỉnh thoảng hắn lại bộc lộ bản chất tà ác ra sao thì nàng cũng đã bị tình yêu đối với hắn đầu độc, cho nên chỉ có thể chấp nhận hết thảy....

Nam Hoa thực không ngờ tới Dạ Nhai Tích lại dám có hành động như vậy với mình.

Khi Dạ Nhai Tích buông cô ra, Nam Hoa ngây người đứng đờ ra đó, hai mắt mở to hết mức, không nhúc nhích nhìn vào nam tử trước mắt.

Ánh sáng cuối cùng nơi chân trời cũng dần tắt khiến hồ tình nhân dưới bóng đêm thăm thẳm lại càng trở nên đa tình.

Đến khi gió đêm khẽ mơn man gò má, Nam Hoa mới có lại phản ứng, gương mặt không khỏi đỏ ửng lên, vội vã xoay người đi.

“Linh nhi!” Dạ Nhai Tích từ phía sau ôm lấy cô, cúi xuống, áp má mình vào má Nam Hoa, cảm thụ mùi hương thơm ngát cùng độ ấm trên thân thể cô.

“Buông tôi ra!” Nam Hoa thật sự sợ hết hồn. Từ lúc Dạ Nhai Tích đưa cô tới hồ tình nhân này, cô rất cục mớ mới phát hiện, nhìn bề ngoài Dạ Nhai Tích trông rất tiêu sái lạnh nhạt nhưng trong xương tuỷ vẫn ít nhiều lộ ra sự cường thế. Vui trong ngực Dạ Nhai Tích, cô cố gắng giãy giụa, trái tim cũng không ngừng giãy giụa, liều mạng nhắc nhở bản thân không được mê vọng, không được trầm luân. Cô không muốn làm hại đến người khác, nhất là nam nhân mà mình đã sớm đem lòng yêu thương.

Nhưng dù sao Nam Hoa cũng chỉ là một nữ nhân nên dù giãy giụa cách mấy cũng không tài nào thoát ra được. Hơn nữa Dạ Nhai Tích lại biết võ công, kiềm chế một cô gái trói gà không chặt như Nam Hoa thực sự là chuyện quá đơn giản.

“Linh nhi, nàng hãy nghe ta nói!” Dạ Nhai Tích vẫn ôm chặt Nam Hoa như trước, mặc cho cô vùng vẫy thế nào cũng không chịu buông tay, cuối cùng, Dạ Nhai Tích dứt khoát dùng một tay cố định hai cổ tay Nam Hoa thật chặt, giọng nói trầm thấp khẽ vang lên bên tai cô.

Sự giãy giụa của Nam Hoa cũng dừng lại, hô hấp càng lúc càng trở nên dồn dập, trong mắt tràn ngập sự hoảng hốt.

Cô thật sự không muốn nghe Dạ Nhai Tích nói gì hết, bởi vì hiện giờ dù chỉ liếc nhìn Dạ Nhai Tích một cái, cô cũng có cảm giác như bản thân sẽ rơi vào vực thẳm không đáy, làm sao còn dám nghe tới giọng nói của huynh ấy đây?

Quyển 6 - Chương 28: Thăng thần

Dạ Nhai Tích cũng không cho Nam Hoa có cơ hội né tránh thêm nữa. Thấy cô ngừng giãy giụa, Dạ Nhai Tích mới chậm rãi buông cổ tay của cô ra, nhưng cánh tay rắn chắc lại siết lấy vòng eo Nam Hoa, khẽ thở dài một hơi, giọng nói trầm trầm lại vang lên bên tai cô.

“Ta chỉ muốn nàng biết rằng, vừa rồi ta đối với nàng như vậy hoàn toàn không phải là đùa cợt hay nhất thời rung động.” Giọng nói của Dạ Nhai Tích mang theo sự kiên định, từng từ từng chữ tựa như đá tảng đè nặng lên trái tim Nam Hoa.

“Ta không hề động lòng với bất kỳ nữ nhân nào, ngoại trừ nàng. Linh nhi...”

Toàn thân Nam Hoa chợt run lên, hàng lệ vốn vẫn một mực áp chế rất cực không có cách nào kìm nén thêm nữa trào ra theo khoé mắt, dọc theo hàng mi dài cong vút chảy xuống.

Một giọt lệ nóng hổi cũng đồng thời rớt xuống mu bàn tay khiến trái tim Dạ Nhai Tích cũng theo đó mà nóng lên. Đem Nam Hoa kéo sát lại, cánh tay lần nữa ôm ghì lấy cô vào trong ngực, từng lời của Dạ Nhai Tích vang lên bên tai Nam Hoa tựa như một sự khẳng định.

“Linh nhi, ta yêu nàng!”

Nghe thấy câu nói này, Nam Hoa ngẩng đầu lên cũng là lúc dòng lệ đã hoen mờ đôi mắt.

Dạ Nhai Tích vẫn chăm chú nhìn Nam Hoa như trước, tiếp tục nói những lời đã muốn thốt ra từ lâu, “Cho nên, ta nguyện vì nàng làm bất cứ chuyện gì, chỉ hy vọng nàng, đừng đẩy ta ra xa.”

Nỗi đau đớn ẩn sâu trong lòng Nam Hoa lại lần nữa dâng tràn.

Một hồi điên cuồng hoan ái qua đi, Sở Lăng Thường mệt mỏi đến mức chỉ còn dư lại chút khí lực để hít thở một cách yếu ớt, mái tóc đen dài óng ả có chút rối xoã trên bờ vai thon. Trận vận động kịch liệt vừa rồi khiến nàng rã rời đến mức không buồn cử động, thân thể mềm mại vẫn còn run lên khe khẽ.

Mà Hách Liên Ngự Thuấn thì ngược lại, thần thái hấn cực kỳ sáng láng đúng như dáng vẻ của người được thỏa mãn mọi ham muốn một cách triệt để. Hấn còn lệnh cho hạ nhân trong phủ chuẩn bị đồ ăn bồi bổ thích hợp, lại tự tay xúc cho nàng, ép nàng ăn cho kỳ hết mới hài lòng.

Nhìn dáng vẻ này thì xem chừng hôm nay Hách Liên Ngự Thuấn không có ý định rời khỏi Cẩm lâu. Trong lòng Sở Lăng Thường khẽ than thầm rồi lại lập tức bị hấn ôm lấy, sau đó cả hai người đồng thời ngã xuống chiếc giường lớn êm ái.

“Ta...ta muốn rời giường!” Sở Lăng Thường đưa tay đập nhẹ lên ngực hấn. Nàng thật sự sợ ở quá gần hấn thế này, bản tính cầm thú của hấn lại trỗi dậy thì phải làm sao?

“Không được!” Hách Liên Ngự Thuấn bá đạo cất tiếng cắt ngang lời nàng. Hấn ôm chặt lấy nàng, đem khuôn mặt cương nghị vùi vào mái tóc mềm mại, giọng nói đầy tà ý lại vang lên, “Tân hôn ngày đầu tiên, nàng không được đi đâu hết!”

Né tránh hơi thở nóng rực của hắn phả lên phần cổ nhạy cảm, Sở Lăng Thường lại bị lời nói bá đạo của hắn làm cho dở khóc dở cười.

“Được rồi! Ta biết nàng có nhiều chuyện muốn hỏi, vậy nàng cứ hỏi đi.” Hách Liên Ngự Thuấn cũng tạm ngừng trêu chọc nàng, đưa tay kéo nàng dậy, để cho nàng nằm dựa vào ngực hắn, ngón tay thon dài của hắn khẽ vuốt ve phía sau lưng nàng giống như đang nâng niu trân trọng một món bảo vật vô giá.

Sở Lăng Thường cũng không né tránh thêm nữa. Không phải nàng không muốn tránh hắn mà hiện giờ nàng đã chẳng còn chút sức lực nào để làm vậy. Toàn thân nàng mềm rũ ra, chỉ có thể để mặc cho hắn chiếm tiện nghi của mình mà thôi. Khẽ hắng giọng, nàng ngước mắt nhìn hắn, “Ta biết chàng giỏi trù tính mưu kế, nhưng Đề Nhã dù sao cũng là người vô tội.”

Hách Liên Ngự Thuấn giơ tay cốc nhẹ lên trán nàng rồi bật cười, “Nha đầu ngốc, cho dù có nhân từ cũng phải xem rõ đối tượng. Ở nơi mà việc tranh quyền đoạt lợi diễn ra không ngừng nghỉ thì không có bất kỳ kẻ nào là thực sự vô tội.”

Nói xong, Hách Liên Ngự Thuấn cũng không có ý định gạt nàng mà lập tức đem những chuyện mình đã sắp đặt lúc trước kể lại cho Sở Lăng Thường nghe.

Ngay từ lúc hắn vì cứu nàng mà đêm khuya xông vào hoàng thành, kế hoạch này đã bắt đầu được triển khai. Nhiều năm như vậy, hắn hiểu rất rõ tính tình của nhị vương tử Vu Đan, cho nên mới nghĩ đến cách mượn dao giết người này.

Ngày mừng năm đại hôn cũng chính là lúc hắn muốn diệt trừ Vu Đan. Nhưng đối với sự hiểu biết của bản thân về Vu Đan thì Hách Liên

Ngự Thuấn biết tên nhị vương tử kia sẽ sớm câu kết với Y Kha bày ra độc kế. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Muốn biết động tĩnh của Vu Đan thực sự rất đơn giản, chỉ cần mua chuộc người thân cận bên cạnh hắn là được. Mà người này chính là quản gia phủ nhị vương tử. Khi quản gia đem kẻ đêm khuya hôm đó xông vào hoàng thành lấy trộm binh thư, sau đó còn đâm bị thương Thiển Vu tới trước mặt Hách Liên Ngự Thuấn, hắn đã hoàn toàn nhìn thấu kế hoạch của Vu Đan cùng Y Kha.

Lúc trước, Hách Liên Ngự Thuấn đã công khai tuyên bố việc mình yêu thương Sở Lăng Thường tại dạ yến khiến cho mọi người đều nghĩ rằng hắn bị sắc đẹp làm mờ mắt. Đây cũng chính là điều mà hắn muốn. Kẻ địch càng lơ là cảnh giác, hắn càng có lợi thế.

Kế hoạch của Vu Đan cùng Y Kha vốn là hạ độc giết chết Sở Lăng Thường khiến ý chí của Hách Liên Ngự Thuấn theo đó mà suy sụp. Hơn nữa với việc Hách Liên Ngự Thuấn thành thân với Sở Lăng Thường sẽ khiến Đề Nhã quận chúa không vừa mắt, Trâu Luân đương nhiên cũng sẽ bất mãn với hắn. Đến lúc đó, Vu Đan cùng Y Kha sẽ liên hợp với Trâu Luân lật đổ hắn, cướp lấy binh quyền dễ dàng. Từ miệng của quản gia, Hách Liên Ngự Thuấn còn biết được Y Kha đang âm thầm điều tra tình hình thiên tai ở Ấp Thành. Điều này càng chứng minh rõ ràng rằng bọn chúng muốn lấy lý do cứu trợ Ấp Thành, “mượn” đi binh quyền trong tay Hách Liên Ngự Thuấn. Mượn binh cứu trợ thành trì chỉ là cái cớ mà thôi, một khi đã nắm binh quyền trong tay, có lý nào bọn chúng lại trả về chủ cũ? Miếng thịt béo đã đến miệng, muốn Vu Đan phun ra đúng là chuyện không tưởng.

Mà Hách Liên Ngự Thuấn cũng chỉ thuận nước đẩy thuyền. Hắn vẫn y theo kế hoạch của bọn Vu Đan mà tiến hành. Đầu tiên hắn đem Sở Lăng Thường giấu đi, như vậy, Hoa Dương công chúa sẽ trở thành kẻ tình nghi lớn nhất. Cái cớ này sẽ khiến Hách Liên Ngự Thuấn có thể vào vương phủ của Vu Đan lục soát tìm người, nhân đó tạo ra

các cơ hội khác. Binh thư là do hấn sai quản gia của Vu Đan bỏ lại vào trong phủ của hấn. Chỉ cần Thiển Vu nhìn thấy binh thư đương nhiên sẽ nổi cơn giận dữ, mà trong phủ của Vu Đan, trên bảo dưới không từ cồng phẩm cùng Ma đẳng đã độc chết Đề Nhã cũng chính là những chứng cứ trực tiếp nhất.

Cuộc chiến trên sa trường thực ra không đáng sợ bằng sự khó dò của lòng người. Thủ đoạn của ai cao thâm hơn, kẻ đó chính là người thắng.

Nghe xong câu chuyện này, Sở Lăng Thường khẽ gật đầu. Thật ra thì nàng cũng đã đoán được hầu hết nhưng khi nghe hấn nói xong mới phát hiện ra sống lưng mình đã lạnh cứng lại. Lòng dạ của nam nhân này quả thực đáng sợ.

“Rượu mà Đề Nhã uống là do Hoa Dương đưa cho, trong rượu có Ma đẳng, nhưng ta thực không hiểu vì sao Hoa Dương công chúa lại phối hợp diễn vai hại người hại mình như vậy? Sao chàng lại có thể khẳng định rằng Hoa Dương sẽ là người mời rượu?”

“Người của Quý Cốc phái luôn giỏi suy đoán lòng người, sở dĩ nàng hỏi như vậy cũng bởi bản chất nàng quá hiền lành mà thôi.” Hách Liên Ngự Thuấn cong môi cười nhẹ, “Mọi chuyện vốn rất đơn giản. Hoa Dương công chúa đối việc ta cùng Nam Hoa thành thân vốn vẫn luôn để trong lòng. Cô ta trời sinh tính tình kiêu ngạo, sao có thể để cho Nam Hoa đắc ý như vậy? Cô ta sống ở Hán cung, từ nhỏ lại được quá nhiều sự sủng ái đương nhiên sẽ không coi Thiển Vu ra gì. Nam Hoa ngồi ở vị trí vương phi, lại dùng thân phận vương phi ban rượu càng khiến cô ta tức giận, cho nên cô ta giành lấy chuyện ban rượu cũng là điều rất bình thường.”

Sở Lăng Thường nhìn chằm chằm Hách Liên Ngự Thuấn như thể nhìn một người hoàn toàn xa lạ. Sao ngay cả tâm tư của nữ nhân

hắn cũng có thể tính toán tinh tế như vậy chứ?

Một lúc lâu sau nàng mới nhẹ nhàng lên tiếng, “Có thể khiến Hoa Dương mất khống chế, xem ra Nam Hoa cũng tốn không ít công phu rồi.”

Sở Lăng Thường thực sự tin rằng, trong sự việc lần này, những người nàng biết đều không có mấy ai đứng ngoài cuộc.

“Nam Hoa đúng là đã giúp ta không ít chuyện. Không có Nam Hoa, sao có thể kích động được sự ghen tỵ trong lòng Hoa Dương chứ?” Hách Liên Ngự Thuấn khẽ cười trầm trầm.

Nghĩ tới dáng vẻ của Nam Hoa, trong lòng Sở Lăng Thường lại nảy sinh vài mối nghi hoặc. Rốt cuộc cô ấy đang định làm gì?

“Chàng sai người bỏ độc vào rượu của Hoa Dương sao?”

Hách Liên Ngự Thuấn khẽ lắc đầu, “Không, muốn để cho Vu Đan không còn sức đánh trả, độc này chỉ có thể hạ trong chén của Thiền Vu, người ở gần với Hoa Dương nhất.”

“Cái gì?” Sở Lăng Thường vốn không biết chuyện này nên nghe được những lời của Hách Liên Ngự Thuấn thì sắc mặt lộ rõ vẻ kinh hãi.

Nếu như lúc đó Thiền Vu uống rượu....

“Có lúc, đạt được thành công lại nằm ở chỗ có dám đánh cược hay không. Độc trong chén rượu của Thiền Vu chính là Ma đẳng, còn độc trong chén của Nam Hoa công chúa là do Y Kha sai người âm thầm bỏ vào. Ta chẳng qua chỉ lấy gậy ông đập lưng ông mà thôi. Ta chính là đánh cược rằng Thiền Vu chưa kịp uống chén rượu độc đó thì

chuyển cho Hoa Dương công chúa. Bởi Nam Hoa phối hợp khá tốt cho nên thời gian cũng rất vừa vặn.” Hách Liên Ngự Thuấn chậm rãi gắp từng lời.

Sở Lăng Thường hít một ngụm khí lạnh, chỉ cảm thấy trên bờ môi mỏng của hắn dâng lên ý cười mơ hồ thì lại càng thấy khó hiểu....

Quyển 7 - Chương 1: Lai lịch Cấm lâu

Năm Tiền Nguyên thứ 7 (năm 150 trước công nguyên)...

Lập đông...

Những bông tuyết trắng xóa đã tràn ngập toàn bộ Bắc quốc, trên dưới hoàng thành đều được bao phủ bởi một màu trắng xóa. Theo mỗi bước chân đạp trên tuyết của đám thị vệ cùng cung nữ, thanh âm tựa tiếng gãy vụn của đồ vật khẽ vang lên. Có thể nói, đây chính là âm thanh đặc biệt của mùa đông.

Một chiếc xe ngựa khá cầu kỳ chậm rãi dừng lại trước cửa chính của hoàng thành. Thị vệ lập tức tiến lên định tra xét thì lại thấy một bàn tay nhỏ bé trắng như noãn ngọc từ bên trong khẽ vén rèm rồi một khối hàn ngọc toả ra thứ ánh sáng lạnh lẽo chói loá xuất hiện trước mắt. Đám thị vệ vừa nhìn thấy vội vàng quỳ xuống vãn an rồi lập tức để cho xe tiến vào.

Vào trong hoàng thành, xe chạy thêm một đoạn rồi dừng lại. Thanh Tụ bước xuống trước, sau đó giương ô che đi màn tuyết đang lất phất bay, rồi mới đưa tay vén rèm xe lên. Sở Lăng Thường cũng chậm rãi bước xuống, tán ô cũng theo đó chuyển tới che trên đầu nàng.

Hai người họ theo đường bước về phía trước, dọc theo đường mòn bên kia cung điện còn chưa hề có dấu chân người lưu lại trên nền tuyết. Vòng vèo một hồi, dọc theo đường đi, đám cung nữ cùng thị vệ thấy Sở Lăng Thường vội rớt khom người vãn an. Nàng cùng

Thanh Tụ đi thẳng tới trước cửa một cung điện, cung nữ đứng trước cửa cũng vội đẩy cánh cửa mở ra.

Phía trên tòa điện này có một tấm biển sáng chói, trên đó có một hàng chữ lớn bằng tiếng Hung Nô, theo tiếng Hán có nghĩa là Kiều Long điện.

Sở Lăng Thường bước vào trong, Thanh Tụ vội vàng dặn dò các cung nữ khác chuẩn bị nước nóng trừ hàn khí. Lại nhận lấy áo khoác lông cừu từ tay Sở Lăng Thường treo lên xong, nha đầu này khế cất tiếng oán trách, “Tiểu thư đã vào cung mấy năm rồi, sao năm nào cũng phải trở về vương phủ một chuyến thế này? Còn muốn tới chỗ cấm địa ở Cấm lâu kia, âm âm u u thật sợ muốn chết.”

Trong lòng Thanh Tụ vốn vẫn tồn tại sự ám ảnh, mỗi lần nghĩ tới cảnh bị giam vào mật thất ở Cấm lâu trước kia thì toàn thân nha đầu này lại run lên.

Sở Lăng Thường chỉ cười mà không trả lời. Vấn đề này Thanh Tụ đã hỏi nàng mấy lần nhưng lần nào nàng cũng chỉ đáp lại bằng nụ cười mà thôi. Thật ra thì nguyên nhân rất đơn giản, ngày này hàng năm chính là ngày giỗ của mẫu thân Hách Liên Ngự Thuấn, nàng là thê tử của hắn, đương nhiên phải làm trọn đạo hiếu.

Chuyện liên quan đến Cấm lâu, liên quan đến mẫu thân của Hách Liên Ngự Thuấn, thậm chí còn cả Thiên Vu Quân Thần chỉ có ba người biết mà thôi. Có thể cũng có những người khác biết được vài phần về chuyện này, nhưng từ miệng Hách Liên Ngự Thuấn biết được mọi chuyện chỉ có một mình nàng.

Quả thực Cấm lâu này đã từng có một nữ nhân ở, người đó không phải ai khác mà chính là mẫu thân của Hách Liên Ngự Thuấn. Những người quen biết với Hách Liên Ngự Thuấn đều chỉ biết rằng mẫu

thân hấn đã qua đời trong chiến loạn, nhưng vào ngày thứ hai sau khi Sở Lăng Thường thành thân với hấn, hấn đã kể cho nàng tất cả mọi chuyện liên quan tới mẫu thân mình.

Từ lúc hấn bắt đầu hiểu chuyện, hấn đã cùng mẫu thân sống tại nước Ngụy, cũng đã từng được nghe nói về chuyện của mẫu thân hấn với Thiên Vu của Hung Nô. Sau đó mẫu thân hấn cũng thừa nhận đã quen biết Thiên Vu Quân Thần trong chiến loạn, rồi đính ước bên bờ sông Kinh Thủy, tạo nên một chuyện tình tuyệt mỹ nhưng bi thương về sau. Cho đến một ngày sau này, Hách Liên Ngự Thuấn vừa đẩy cửa bước ra đã thấy trước nhà có một nam nhân cao lớn cưỡi trên con chiến mã dũng mãnh, nam nhân đó có ánh mắt rực sáng, dáng vẻ uy nghiêm, rất có khí chất vương giả, còn mẫu thân hấn nhìn thấy người đó thì kinh ngạc đến nỗi đánh rơi cả giỏ trúc trên tay xuống đất.

Rồi hấn biết được nam nhân kia chính là phụ thân mình, cuộc sống mà hấn từng mơ tưởng về việc có một người cha tốt cục cũng thành sự thực.

Đến khi hấn cùng mẫu thân được đưa về Bắc quốc, hấn mới biết phụ thân mình chính là Thiên Vu Quân Thần nổi danh thiên hạ.

Với bên ngoài, Thiên Vu Quân Thần đều nói rằng mẫu thân của Hách Liên Ngự Thuấn đã qua đời trong chiến loạn rồi bí mật đưa mẫu thân hấn về ở tại vương phủ cũ của mình. Ở một khu xa khuất trong vương phủ có một tòa điện, Hách Liên Ngự Thuấn và mẫu thân kính yêu của hấn đã ở nơi đó. Khi xưa, Thiên Vu Quân Thần bởi vì lợi ích vương tộc bắt đắc dĩ cưới Yên thị, Yên thị cũng sinh cho ông ta một đứa con trai. Nhưng dù vậy cũng không cách nào ngăn trở Thiên Vu Quân Thần mỗi đêm đều trở về vương phủ với nữ nhân mình yêu thương thực lòng. Nhưng có lẽ quá yêu cũng khiến người ta dễ nảy sinh lo sợ. Lúc ấy Thiên Vu Quân Thần mới lên ngôi, địa vị cũng

chưa vững vàng, tự nhiên không dám công khai chuyện yêu thương một nữ tử Hán tộc, cũng không dám để lộ tin tức về mẫu thân của Hách Liên Ngự Thuấn cho nên tòa điện trong vương phủ kia đã trở thành nơi yêu thương gắn bó của hai người họ.

Trực giác của nữ nhân vốn rất nhạy bén nên Yên thị nhanh chóng phát hiện Thiên Vu Quân Thần có điều khác thường. Rốt cục một ngày kia, bà ta cũng phải thám tử điều tra ra chuyện bí mật trong vương phủ, cũng làm dấy lên một cuộc đại biến giữa người trong gia tộc, khiến họ cùng kéo nhau vào vương phủ tìm người.

Để bảo vệ nữ tử mà mình yêu thương, Thiên Vu Quân Thần đã sớm đưa mẫu thân của Hách Liên Ngự Thuấn vào trong mật thất nên mới tránh khỏi một kiếp nạn. Yên thị tuy không cam lòng nhưng cũng không dám khinh suất hành động, chỉ có thể lặng lẽ chờ cơ hội.

Thiên Vu Quân Thần là một nam nhân có dã tâm, ông ta vẫn một lòng muốn công chiếm Trung Nguyên. Năm thứ hai sau khi kế vị, ông ta liền phát động chiến tranh với Đại Hán, phá vỡ mối quan hệ vốn đã tràn ngập nguy cơ giữa hai nước. Một lòng bận rộn với chiến sự, Thiên Vu Quân Thần dần quên đi nữ nhân vẫn ngày đêm chờ mình ở vương phủ kia. Cũng chính vì vậy đã khiến kế hoạch diệt trừ tình địch của Yên thị có cơ thực hiện.

Yên thị âm thầm sai người bỏ độc trong đồ ăn của mẫu thân Hách Liên Ngự Thuấn, cho đến khi Thiên Vu Quân Thần mang theo Hách Liên Ngự Thuấn đánh đâu thắng đó, liền tiếp chiếm lấy mấy thành trì trở lại thì chỉ mẫu thân hắn đã hấp hối.

Độc tính của chất độc quá mức khủng khiếp khiến sức khỏe của mẫu thân Hách Liên Ngự Thuấn đã lâm vào tình trạng suy kiệt. Trong những ngày cuối cùng, Thiên Vu Quân Thần đã đưa mẫu thân hắn tới một vùng đất có phong cảnh đẹp như tranh vẽ. Đây cũng là vùng

đất mà ông ta đặc biệt chiếm lấy vì bà. Ông ta tin tưởng rằng mẫu thân Hách Liên Ngự Thuấn vốn sinh ra đã yêu thích sự giản dị, an tĩnh nhất định sẽ thích nơi này.

Quả thực mẫu thân hắn rất thích nơi này, chỉ tiếc là không thể trồng được hoa phù dung ở đó. Cả đời mẫu thân hắn thích nhất chính là hoa phù dung.

Thiên Vu Quân Thần gần như phát điên lên, sai người trồng hoa phù dung hết lần này tới lần khác, chỉ tiếc khí hậu Bắc quốc không thích hợp để trồng loài hoa này cho nên cuối cùng Thiên Vu Quân Thần chỉ có thể trơ mắt nhìn nữ nhân mà mình yêu thương từ từ thiếp đi mãi mãi trong ngực mình.

Sau khi Hách Liên Ngự Thuấn biết được chuyện này, hắn liền âm thầm ôm hận trong lòng. Hắn hận phụ thân mình, nếu như không phải phụ thân hắn vì muốn thỏa mãn dục vọng bản thân đưa mẫu thân hắn về Hung Nô thì mẫu thân hắn sẽ không chết. Nếu như phụ thân hắn không tham quyền lực thì mẫu thân hắn sẽ không trúng phải độc thủ.

Nữ nhân quan trọng nhất trong cuộc đời hắn rốt cuộc lại bị nam nhân cũng quan trọng nhất đời hắn gián tiếp hại chết.

Yên thị sau khi biết tin tình địch của mình qua đời, liền bày ra một màn kịch để che dấu, ban chết cho nha hoàn vẫn hầu hạ tại tòa điện ở vương phủ khi đó. Chính vì vậy, nỗi oán hận của Hách Liên Ngự Thuấn với bà ta càng thêm chồng chất.

Trong lòng Thiên Vu Quân Thần luôn mang theo cảm giác áy náy đối với Hách Liên Ngự Thuấn, nên không chỉ phong hắn làm Tả hiền vương mà còn bởi chiến tích hiển hách của hắn mà đặc ban binh quyền. Chỉ tiếc, hắn không chịu ở lại trong cung, mà chọn ở lại nơi

vương phủ mẫu thân hấn từng ở.

Nhưng cho tới giờ, hấn cũng không đi tới tòa điện nằm ở sâu nơi vương phủ kia bởi vì mỗi lần dù chỉ nhìn thấy nó từ phía xa, hấn sẽ lại thấy đau lòng như cắt. Tòa điện mà mẫu thân từng ở vốn được đặt tên là Cẩm các, sau đó Hách Liên Ngự Thuấn tự mình đổi thành Cẩm lâu, coi đó trở thành nơi cấm địa, bất luận kẻ nào nếu không có sự cho phép của hấn cũng không được tự tiện tiến vào.

Để tưởng nhớ mẫu thân, cũng là để thoả mãn nguyện vọng của bà khi còn sống, Hách Liên Ngự Thuấn đã tự tay vẽ lên vách tường trong thư phòng cùng mật thất của Cẩm lâu bức hoạ hoa phù dung cực kỳ sống động kia. Cách vẽ công hoạ này của hấn là do mẫu thân truyền thụ lại, cho nên sau khi vẽ xong bức hoạ phù dung, hấn đã thề với lòng mình không động đến bút vẽ nữa.

Thời gian thấm thoắt trôi đi, cuộc sống mỗi ngày cũng lặng lẽ trôi qua. Sau khi hấn nghe nói Thiên Vu Quân Thần vì mẫu thân hấn đã xây nên ở vùng đất kia một nơi gọi là hồ tình nhân, còn trồng quanh đó cả vạn cây hoa trắng tinh khôi nhưng hấn cũng không hề qua nơi đó ngó lấy một lần.

Hơn nữa, hấn còn một mục theo họ của mẫu thân mình - Hách Liên. Mẫu thân hấn sinh thời tên là Hách Liên Dung, những người thân thiết vẫn thường gọi bà là Dung nương.

Quyển 7 - Chương 2: Quân cờ để kiểm chế

Sau khi biết toàn bộ câu chuyện năm xưa, Sở Lăng Thường thực sự bị tác động rất nhiều, đồng thời nàng cũng rõ ràng nguyên nhân Nam Hoa công chúa gặp gỡ Thiên Vu Quân Thần ở khu phụ cận Cẩm lâu vào buổi tiệc đêm đó. Thiên Vu Quân Thần chắc chắn là tưởng nhớ người xưa, nhưng có lẽ ông ta cũng giống như Hách Liên Ngự Thuấn không dám thoải mái bước vào Cẩm lâu bởi sợ tức cảnh sinh tình.

Nói như vậy, Nam Hoa công chúa cũng biết khá rõ câu chuyện xa xưa này, nếu không, sao có thể tính toán thời gian chuẩn xác đến vậy?

Kể từ ngày đó, mỗi năm, Sở Lăng Thường đều không hề bỏ qua ngày giỗ của Dung nương. Cho dù hiện giờ đã vào cung, mỗi đêm vào ngày này, nàng đều cùng Hách Liên Ngự Thuấn trở về phủ bái tế.

Từ ngàn xưa, mỗi bậc anh hùng vẫn luôn phải đối đầu với một vấn đề nan giải. Giang sơn cùng mỹ nhân, bên nào nặng, bên nào nhẹ vẫn là vấn đề mà họ không cách nào giải quyết thoả đáng. Thiên Vu Quân Thần cũng không ngoại lệ. Cho nên việc Hách Liên Ngự Thuấn đối với ông ta có thái độ vừa yêu vừa hận cũng là chuyện dễ hiểu. Ông ta là phụ thân của hắn, mẫu thân hắn nhờ có ông ta mới có cuộc sống vui vẻ, nhưng cũng lại bởi vì ông ta mà bỏ mạng.

Sở Lăng Thường cũng biết rõ Hách Liên Ngự Thuấn là người có thù phải trả. Có lẽ trực tiếp giết chết Yên thị cũng không đủ để giải mối

hận trong lòng hẩn. Nhưng Yên thị với thân phận chính thất đương nhiên không thể dễ dàng động tới, cho nên hẩn đã đánh vào tình mẫu tử. Khiến Yên thị đau đớn nhất không phải việc trực tiếp làm tổn thương bà ta mà là để cho bà ta đau đớn đến không muốn sống nữa.

Nghĩ tới đây, Sở Lăng Thường lại khế thờ dài, ngẩng đầu nhìn những bông tuyết lất phất bay ngoài cửa sổ. Một năm nữa rốt cục lại tới rồi.

Quan niệm về “năm” ở Hung Nô cũng có chút không giống với Trung Nguyên. Người Hung Nô luôn có thói quen tế trời, cho nên cứ đến cuối mỗi năm, họ sẽ tổ chức nghi lễ tế trời cực kỳ trang trọng để cảm tạ sự ưu ái của ông trời trong suốt thời gian vừa qua.

Từ khi Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước liền đem các đoạn trường thành riêng lẻ của mỗi nước xây nối lại với nhau tạo thành Vạn Lý Trường Thành. Kể từ đó, lấy Trường Thành làm ranh giới, phía bên trong dãy Trường Thành được gọi là quan nội, còn bên ngoài gọi là quan ngoại. Hung Nô thuộc về vùng quan ngoại, cũng coi là vùng của kẻ xâm lược.

Năm mới là thời gian mà mọi người sum họp và tổ chức rất nhiều lễ hội, tiệc tùng. Sở Lăng Thường từng sống ở Trung Nguyên nên cũng thích không khí của năm mới. Nguồn gốc của năm mới thực ra cũng rất đơn giản. Nó bắt nguồn từ thời nhà Tần, do quân Tần khi đó đánh lui được người Hung Nô nên đã định ra ngày lễ này rồi sau đó đều tổ chức ăn mừng hàng năm. Năm mới cũng chính là thời điểm quan trọng nhất đối với người quan nội, tức người Trung Nguyên.

Ở vùng quan ngoại, cũng chính là Bắc quốc hiện giờ chưa bao giờ coi trọng cái năm mới này. Năm mới của người Trung Nguyên đối với họ vẫn luôn là một sự sỉ nhục, cho nên bọn họ tình nguyện dùng máu tươi tế trời cũng là tế các vong linh người Hung Nô đã ngã

xuống, đồng thời nhắc nhở các thế hệ tiếp sau phải luôn ghi nhớ mối thù này, thề phải đoạt lấy Trung Nguyên.

Thanh Tụ đem lò sưởi tay vào phòng cho Sở Lăng Thường rồi cũng ngồi xuống một bên. Nghiêng đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, đợi thân thể dần ấm lên, Thanh Tụ mới nhẹ giọng nói, “Tiểu thư, em nhớ không khí năm mới quá!”

“Suýt...” Sở Lăng Thường vội ra hiệu cho Thanh Tụ im lặng. Nàng khẽ thấp giọng nhắc nhở, “Cái miệng của em thật đáng đánh đòn mà, lỡ như bị nha hoàn bên ngoài nghe được, không biết sẽ quy tội cho em thế nào đây?”

Thanh Tụ chu miệng, phụng phịu nói, “Tiểu thư, vương gia...à không, thái tử mấy ngày trước còn nhắc tới lễ đón năm mới ở Trung Nguyên mà. Có lẽ là sợ tiểu thư buồn mà nhớ về Trung Nguyên đó.”

Sở Lăng Thường nghe vậy thì gò má hơi đỏ lên, tận đáy lòng dâng tràn cảm giác ngọt ngào.

Sau sự kiện lần trước, Vu Đan đã bị Thiên Vu Quân Thần nhốt vào thiên lao, do vậy cũng mất đi tư cách tranh đoạt ngôi vị thái tử. Năm sau, Thiên Vu Quân Thần đã phong Hách Liên Ngự Thuấn làm thái tử, cũng đem Kiều Long điện - cung điện dành riêng cho ngôi vị thái tử ban cho hắn, lệnh cho hắn cùng tất cả gia quyến dọn vào đó ở.

Sự xuất hiện trở lại của Sở Lăng Thường khi đó cũng khiến Thiên Vu Quân Thần cảm thấy bất ngờ, nhưng sau đó Hách Liên Ngự Thuấn bình thản giải thích rằng qua tra xét mà biết được tung tích của nàng nên chuyện đó cũng dần đi vào quên lãng.

Trong cung, ngoài cung, mọi chuyện cứ lặng lẽ biến đổi theo thời

gian.

Hách Liên Ngự Thuấn được phong làm thái tử, mà Thiên Vu Quân Thần cũng không có cách nào tước bớt binh quyền trong tay hắn từ thời hắn còn là Tả hiền vương cho nên bao đời nay, Hách Liên Ngự Thuấn chính là vị thái tử đầu tiên ở Hung Nô nắm giữ nhiều binh quyền như vậy.

Ngồi vững ngôi vị thái tử, Hách Liên Ngự Thuấn lại mượn thiên tai ở Ấp Thành làm lý do, lúc thượng triều thẳng thừng nhắm vào Hữu Cốc Lễ vương Y Kha, nói hắn quản lý thất trách, coi thường sự an ổn của Ấp Thành. Trong triều cũng có nhiều người ủng hộ Hách Liên Ngự Thuấn cũng nói thêm vào nên dù Thiên Vu Quân Thần có do dự cũng chỉ có thể theo kiến nghị của Hách Liên Ngự Thuấn cùng các đại thần để thực hiện, đem tịch biên gia sản của Y Kha cùng Vu Đan, xuất vàng bạc từ đó để Hách Liên Ngự Thuấn tự mình áp tải đi Ấp Thành cứu trợ thiên tai.

Sau khi chuyện Ấp Thành được giải quyết, dân chúng khắp trên dưới trong thành đều hết lời ca ngợi Hách Liên Ngự Thuấn. Ấp Thành được ổn định trở lại, Hách Liên Ngự Thuấn ở trong triều cũng như cá gặp nước, cánh chim tự do giữa bầu trời, đạt được sự viên mãn chưa từng có.

Thời gian này, thế lực phe Yên thị cũng bị chèn ép khiến bà ta buồn bực suốt ngày nhưng cũng chỉ đành âm thầm rơi lệ. Xui xẻo nhất có lẽ là Hoa Dương công chúa, ngày hôn lễ thì phu quân của cô ta lại bị nhốt vào thiên lao. Nhưng có lẽ nhờ vậy cô ta cũng được sống cảnh thanh nhàn, cùng Yên thị tạo thành thế đối sánh rõ ràng.

Tất cả những chuyện này Sở Lăng Thường đều thấy rõ ràng. Nàng cũng từng muốn khuyên Hách Liên Ngự Thuấn nếu tha được cho ai thì nên tha nhưng lời nói dâng lên đến khóe môi lại không có cách

nào thoát ra. Nàng tin tưởng hẳn làm tất cả đều là có mục đích, cho nên nàng không muốn tham dự quá nhiều vào chính sự.

Trên triều đình, sư huynh nàng Dạ Nhai Tích cũng được Thiên Vu hết sức trọng dụng, thường phụ tá ông ta về mặt chính sự. Nhưng nàng biết rõ sư huynh ở lại nơi này cũng chỉ vì một người, mặc dù người đó cũng ở ngay trong hoàng thành này nhưng lại không cách nào gặp gỡ.

Qua thêm nửa năm, Thiên Vu Quân Thần chủ động noi theo chính sách của Đại Hán, cuối năm tiến hành xá miễn, thả ra một số tù phạm bị nhốt trong thiên lao, đương nhiên trong số đó có cả nhị vương tử Vu Đan.

Vu Đan được thả ra nhưng vẫn bị giam lỏng ở Tiêu Vân điện, rất ít khi tham dự chính sự, cho dù vào triều cũng không nói lời nào. Lãnh địa của hắn và Y Kha cơ hồ bị Hách Liên Ngự Thuấn và Tả Cốc Lễ vương Y Trĩ Tà phân chia sạch sẽ. Cho nên, mấy năm này, người nắm binh lực có thể sánh tương đối với Hách Liên Ngự Thuấn cũng chỉ có Y Trĩ Tà.

Cho dù là Hách Liên Ngự Thuấn, Y Trĩ Tà, Dạ Nhai Tích hay Sở Lăng Thường, trong lòng bọn họ đều biết rõ ràng sở dĩ Thiên Vu Quân Thần thả Vu Đan ra thứ nhất là do thân tình cốt nhục, thứ hai nữa là muốn dùng Vu Đan kiểm chế quyền lực ngày càng lớn mạnh của Hách Liên Ngự Thuấn.

Tuy Vu Đan đã bị phế nhưng dù sao vẫn là nhị vương tử, dòng máu chảy trong người hắn vẫn là huyết thống hoàng thất, sau lưng hắn còn có thế lực gia tộc chống đỡ. Một khi Hách Liên Ngự Thuấn có lòng ép Thiên Vu thoái vị, Vu Đan cũng coi như thế lực có lợi để kiểm chế khả năng đó.

Cứ như vậy, thời gian thấm thoát trôi đi, từ khi Sở Lăng Thường rời Đại Hán đến Hung Nô cũng đã bốn năm. Trừ năm đầu tiên có nhiều biến cố, ba năm trở lại đây cũng coi như tương đối vô sự. Hai năm nay Hách Liên Ngự Thuấn cũng mấy lần xuất chinh nhưng bởi hắn vô cùng kiêu dũng thiện chiến nên tin thắng trận chẳng mấy chốc đã truyền tới hoàng thành.

Chỉ còn mỗi Thiên Vu Quân Thần vẫn luôn canh cánh trong lòng vận mệnh tương lai của Hung Nô cho nên Sở Lăng Thường nếu tránh được đều hết sức né tránh.

Thanh Tụ thấy hai má Sở Lăng Thường phủ kín rặng mây đỏ thì bụng miệng cười khúc khích, “Tiểu thư, thái tử điện hạ đối với tiểu thư tốt như vậy, tối nay Thanh Tụ không cần chuẩn bị thuốc nữa chứ?”

Sở Lăng Thường nghe vậy, trong mắt thoáng qua chút chần chừ, suy nghĩ một chút nhưng rốt cục vẫn lắc đầu, “Không, vẫn chuẩn bị như mọi khi!”

Quyển 7 - Chương 3: Trốn tránh

Thanh Tụ nghe vậy, khó nhọc nuốt nước miếng, một lúc sau mới nhỏ giọng nói, “Tiểu thư, thuốc này không thể uống nữa. Thanh Tụ mặc dù chỉ là một nha hoàn, mặc dù cũng từng cảm thấy tức giận với hành động của thái tử nhưng hai năm qua, thái tử điện hạ đối với tiểu thư tốt ra sao, Thanh Tụ đều thấy cả. Có thể nhìn ra là thái tử sợ tiểu thư đau lòng nên mới không mở miệng chất vấn. Nhưng tiểu thư, nếu tiếp tục uống thuốc này, lỡ như bị thái tử điện hạ phát hiện...”

“Thanh Tụ, em đừng cảm ràm nữa!” Sở Lăng Thường nhẹ giọng ngắt lời Thanh Tụ, ánh mắt nhìn về phía cửa sổ cũng trở nên xa xăm. Sao nàng lại không muốn sinh hài tử cho Hách Liên Ngự Thuấn chứ? Nhưng, nàng sợ, nàng sợ đứa nhỏ này sinh ra trong cung sẽ tiếp tục phải chịu thống khổ, lại sợ thế sự khó liệu, nàng sẽ không cách nào ở bên con mình.

Những lời của Thanh Tụ, nàng không phải là không biết. Hai năm qua, quả thực Hách Liên Ngự Thuấn luôn làm mọi việc để che chở cho nàng. Nàng cũng biết rõ hẳn rất khát vọng có hài tử. Khát vọng đó có thể nhận ra rất rõ ràng trên gương mặt hẳn. Nhưng tuy hẳn là một chiến ma trên sa trường nhưng đối với chuyện sinh lý của nữ nhân cũng không biết rõ ràng lắm. Có lẽ hẳn nghĩ nàng vẫn còn ít tuổi, chưa đủ khả năng sinh dưỡng hài tử cũng không chừng. Nghĩ vậy, nàng lại thấy sự ngốc nghếch này của hẳn thật đáng yêu.

Mấy năm nay, nàng đều tự mình bào chế thuốc tránh thai. Bởi vì mạng của nàng là do sư phụ ban cho, người đã cải mệnh có thể sống được bao lâu nàng thực sự không biết, lỡ như ông trời muốn

trùng phạh nàng, trong lúc nàng hoàì thai lấy đi tính mạng nàng, vậy hàì tử chẳng phải vô tội hay sao?

Có lẽ nàng thật ích kỷ, có lẽ nàng chỉ muốn yên lặng cùng hắh vượt qua nỗi bất an không cách nào lý giải này, mặc dù nàng đã bị sư huynh khiển trách mấy lần.

Nhưng có lẽ chỉ mình nàng mới cảm nhận được, tình cảm càng đến lúc càng nồng cháy thì cảm giác bị thương lại càng dâng cao. Mùi vị của hạnh phúc cùng với cảm giác bất an đó cứ không ngừng đeo bám nàng, khiến cho nàng luôn cảm thấy không thở nổi.

Thanh Tụ thấy nàng im lặng cũng chỉ có thể thở dài một tiếng. Tâm tư của nha đầu này vốn đơn thuần, đương nhiên không hiểu được Sở Lăng Thường đang cố kỵ cái gì. Mãi cho đến khi mấy nha hoàn đem nước nóng vào, mọi người trở nên bận rộn với những hoạt động khác mới khiến câu chuyện tạm lắng.

Không giống với Kiều Long điện, Huyền Nguyệt điện có rất ít nha hoàn đi lại. Trong đại điện chỉ có bốn nha hoàn. Trong phòng ngủ, Đông Hà đang ngồi một bên cời lò sưởi, Xuân Mai bước vào trong liền lập tức đóng kín cửa, toàn thân vẫn còn run lên vì lạnh, rõ ràng là mới ở bên ngoài trở về.

Đông Hà thấy vậy liền cười trêu, “Tới Bắc quốc mấy năm rồi mà vẫn không thích ứng với khí hậu nơi này sao?”

Xuân Mai trợn mắt nhìn lại, “Nói thì dễ lắm, cô ra ngoài thử coi thời tiết thế nào đi!”

Nam Hoa nghe thấy hai nha hoàn cãi vã liền nhẹ giọng ngắt lời,

“Được rồi, đừng lo cãi nhau nữa. Xuân Mai, lấy được đồ chưa?”

“Dạ, lấy được rồi!” Xuân Mai vội vàng tiến lên, đem một túi gấm trong ngực lấy ra đưa cho Nam Hoa.

Đông Hà thấy vậy, lập tức chạy ra canh chừng ở cửa phòng ngủ.

Nam Hoa cầm lấy túi gấm, nhìn một chút rồi chậm rãi mở ra, lấy từ bên trong ra một tấm lụa mỏng, trên đó có hàng chữ viết cực nhỏ. Xem xong, Nam Hoa liền biến sắc mặt, mi tâm cũng nhíu chặt lại.

Một lúc lâu sau, Nam Hoa mới đem cả túi gấm cùng tấm lụa ném vào bồn lửa. Sau đó mới lấy bút mực ra viết thư trả lời, “Từ khi đại vương tử được phong làm thái tử, trước là thu lấy Miên Đông, sau lại xâm chiếm các nước nhỏ vùng Mạc Bắc. Từ đông sang tây, bên ngoài đã thống nhất thành một thể, gần nửa năm nay không có gì khác.”

Viết xong, Nam Hoa liền đem thư bỏ vào một túi gấm mới.

Xuân Mai nhận lấy túi gấm, trước khi rời đi còn nhìn về phía Nam Hoa công chúa, muốn nói gì đó lại thôi.

“Sao vậy?” Nam Hoa công chúa nhẹ giọng hỏi lại.

Xuân Mai chần chờ một lúc, rốt cục không nhin được liền cất tiếng hỏi, “Công chúa, vì sao không đề cập tới chuyện Sở Lăng Thường trở thành thái tử phi? Công chúa cũng biết, chuyện Hung Nô miệt thị công chúa Đại Hán như vậy cũng đủ tội danh để phát binh rồi.”

Nam Hoa công chúa nghe vậy liền lắc đầu, “Hiện nay Hung Nô quá mức cường thịnh, Đại Hán vẫn không thể khinh suất vọng động. Hoàn Dư của Hán cung năm xưa nay trở thành đương kim thái tử phi

của Hung Nô, chuyện lớn như vậy sao Hán cung lại không biết chứ? Cho nên ta có nói hay không cũng chẳng có tác dụng gì. Đại Hán tuyệt đối sẽ không vì vậy mà phát binh khai chiến.”

Xuân Mai suy nghĩ một chút rồi khẽ gật đầu, rời đi.

Ngoài cửa sổ, tuyết rơi càng lúc càng dày, khắp trời đều là một mảng trắng xóa, mờ mịt không thấy điểm dừng.

Nam Hoa công chúa đứng dậy, Đông Hà liền lập tức lấy áo choàng lông cừu khoác lên vai cô rồi cùng Nam Hoa đi ra khỏi đại điện.

Dưới những bông tuyết lất phất bay, Nam Hoa đứng thẳng người bên một thân cây, giơ tay lên khẽ vuốt nhẹ nhánh cây. Nhánh cây khẽ rung động khiến những bông tuyết đọng trên đó thi nhau rơi xuống, rớt cả trên áo choàng lông cừu trên vai cô.

Cùng Hách Liên Ngự Thuấn vào cung ngoại trừ Sở Lăng Thường còn có Nam Hoa cùng Ổ Giai quận chúa. Nam Hoa cùng Ổ Giai đều đơn độc nên Thiên Vu đặc biệt ban cho Nam Hoa Huyền Nguyệt điện ở khá gần điện của thái tử, còn Ổ Giai ở một điện khác xa hơn một chút.

Trong tay Đông Hà cầm một cây dù trúc, vừa muốn giương lên lại nghe Nam Hoa công chúa nhẹ giọng nói, “Không cần, cảnh tuyết rất đẹp, cần gì phải che đi như vậy?”

Đông Hà liền thu cây dù lại, đưa cho cung nữ bên cạnh rồi bước lên trước, nhẹ giọng nói, “Công chúa, người không nên chủ động nhường ra ngôi vị thái tử phi như vậy. Sở Hoàn Dư được gả cho thái tử là thật, nhưng công chúa mới là chính thất.”

Nam Hoa công chúa có chút thản nhiên cười nhẹ, “Lăng Thường

thích hợp làm thái tử phi hơn ta nhiều.”

“Công chúa, người quá thiện lương rồi. Nô tỳ thì không nghĩ như vậy. Nô tỳ cảm thấy Sở Hoàn Dư thật là người có tâm cơ. Giờ cô ấy đã thành thái tử phi, lại có được sự sủng ái của thái tử, công chúa thì ngược lại phải ở chỗ như lãnh cung này. Ban đầu nếu không có sự hỗ trợ của công chúa, sao thái tử có thể thuận lợi diệt trừ nhị vương tử cùng Hữu Cốc Lễ vương như vậy?”

“Những lời này chớ nên nói lung tung ra ngoài!” Nam Hoa công chúa hơi quay đầu lại, nhẹ giọng rầy la một tiếng.

Đông Hà cắn cắn môi, “Nô tỳ chỉ là cảm thấy ủy khuất thay cho công chúa mà thôi.”

“Ta không hề cảm thấy ủy khuất, Lăng Thường cùng thái tử thật lòng yêu thương nhau, chân tình như vậy khó mà có được, sao ta có thể ngăn trở họ chứ? Hơn nữa, ta cùng thái tử cũng chỉ là phu thê trên danh nghĩa, cần gì phải tranh chấp quyền thế?”

“Vậy thì khác nào hư thê chứ? Công chúa xinh đẹp trẻ trung như vậy, cần gì phải hao phí tuổi xuân của mình?” Đông Hà đã ở bên cạnh Nam Hoa một thời gian dài nên quan hệ giữa hai người họ cũng như bằng hữu thân thiết, không hề giống quan hệ giữa chủ nhân và nô tỳ.

Nam Hoa nghe ra chút hờn dỗi trong giọng nói của Đông Hà, không nhịn được bật cười, “Người Hung Nô không được hư thê. Ta cũng đã từng đề cập đến chuyện này với thái tử rồi. Không hiểu phong tục ở đây cũng không sao, nhưng không lẽ còn muốn liên lụy đến người vô tội nữa?”

“Nhưng công chúa phải làm sao bây giờ?” Đông Hà nóng nảy hỏi lại.

Nam Hoa xoay người, ánh mắt lơ đãng nhìn về bóng dáng nam tử đang đứng ở một hành lang phía xa xa, tấm áo bào trắng của người đó cũng giống như màn tuyết này, cơ hồ đang hòa với trời đất thành một thể.

Trái tim Nam Hoa không khỏi nhói lên một cái, âm thầm hít sâu một hơi rồi chớp mắt, cô chậm rãi lên tiếng, “Cơ hội nhất định sẽ có thôi, từ từ chờ đợi là được rồi!”

Nói xong, Nam Hoa lập tức xoay người trở về điện.

Nam Hoa thực không dám nhìn nam tử kia thêm chút nào nữa, cũng tựa như nhiều năm trước cô không dám nghe câu “Ta yêu nàng!” của người đó vậy. Thâm tình cũng có lúc sẽ trở thành một công cụ giết người. Huynh ấy là một nam tử phiêu diêu tự tại như tiên nhân, mà cô, lại là một người đã không còn trong sạch. Cho nên không có bắt đầu, sẽ không có đau khổ.

Quyển 7 - Chương 4: Quyển luyện bức hoạ người xưa

Hán cung...

Thành Trường An năm nay tuyết dường như rơi nhiều hơn những năm trước. Từng lớp tuyết dày phủ kín các mái điện, những con linh thú được chạm khắc trên các mái cũng như chìm vào giấc ngủ say. Ánh mặt trời mùa đông cũng trở nên mờ hồ chỉ còn lưu lại chút ánh sáng nhạt nhẹ nhàng khuếch tán.

Đến khi bãi triều, ánh mặt trời cũng trở nên ấm áp hơn một chút. Cảnh Đế cùng mấy người tháp tùng chậm rãi đi dạo dọc theo đường mòn trong Ngự hoa viên. Tuyết đọng trên đường đã sớm bị người trong cung dọn dẹp sạch sẽ, khiến những viên đá cuội lộ ra bóng loáng dưới tia nắng yếu ớt của mặt trời tạo thành vẻ tươi sáng cực kỳ êm dịu.

Không khí tươi mới buổi sớm khiến mọi nóng nảy cùng phiền muộn trong lòng Cảnh Đế lúc thượng triều cũng tạm lắng. Khóe môi vừa nở nụ cười thì bên tai ông ta liền vang lên một tiếng khóc của ai đó. Mặc dù có khoảng cách nhưng tâm tình đang tốt đẹp của Cảnh Đế cũng bị phá vỡ.

“Kẻ lớn mật nào lại dám khóc lóc ở nơi này? Còn không mau đi xem xem!” Sắc mặt trưởng công chúa Quán Đào vẫn đứng bên cạnh Cảnh Đế trầm xuống, hướng về phía cung nữ đằng sau ra lệnh.

Gần đây, Quán Đào vào cung khá thường xuyên, bà ta còn mang theo con gái đi tới chỗ Đậu thái hậu, thỉnh thoảng còn cùng hoàng đệ

của mình trò chuyện cả một ngày.

Cung nữ bên cạnh nghe vậy liền “dạ” một tiếng, vừa muốn tiến lên xem xét thì lại bị Cảnh Đế ngăn cản.

Mọi người nhìn kỹ lại thì mới thấy rõ ràng ở cách đó không xa, dưới tàng cây có một cung nữ không biết thuộc cung nào đang bị một nữ nhân ăn mặc xa hoa mắng nhiếc. Nữ nhân kia còn đưa tay vặn xoắn vành tai cung nữ, có lẽ là dùng lực khá lớn nên cung nữ kia đau đến kêu thành tiếng nhưng lại càng khiến nữ nhân kia không vui, vung tay lên. Liền đó, hai má cung nữ kia sưng đỏ cả lên khiến người ta nhìn mà đau lòng.

Một màn này hoàn toàn hiện ra rõ ràng trong mắt Cảnh Đế.

Trưởng công chúa Quán Đào thấy vậy, trong lòng âm thầm cười trộm. Người đang mắng nhiếc cung nữ kia không phải ai khác mà chính là mẫu thân của đương kim thái tử Lưu Vinh, cũng chính là người mà Cảnh Đế đã từng rất sủng ái - Lật phi nương nương.

Nghĩ một chút, Quán Đào liền tiến lên hừ lạnh một tiếng, “Lật phi so với trước kia dường như càng không coi ai vào trong mắt thì phải. Mà cung nữ kia sao ta nhìn lại thấy quen như vậy? Hình như là người của điện Tiêu Phòng? Nếu quả thực là người của điện Tiêu Phòng thì Lật phi quả thực đã quá cần rồi. Mặc dù Bạc hoàng hậu đã bị phế, nhưng người của điện Tiêu Phòng cũng đâu thể để bị ăn hiếp như vậy? Con trai bà ta làm thái tử là sự thật, nhưng dù sao bây giờ bà ta cũng đâu phải hoàng hậu.”

Cảnh Đế nghe vậy, khóe miệng hơi trùng xuống, ánh mắt nhìn về phía Lật phi ở đằng xa lộ rõ nét không vui.

Quán Đào gần đây thường ở bên cạnh Cảnh Đế, cũng nói xấu Lật

phi không ít lần, thấy vậy lại đổ thêm dầu vào lửa, “Hoàng thượng, ta nghe nói từ khi người lập con trai trưởng Lưu Vinh làm thái tử, Lật phi nương nương đã bỏ không ít công sức lôi kéo các đại thần. Ta còn nghe nói Lật phi tự mình đem hai viên dạ minh châu hoàng thượng ban cho tặng cho Châu Á Phu, mục đích là muốn thông qua các đại thần củng cố địa vị vững chắc cho thái tử. Hoàng thượng, nói thế nào đi nữa thì ta cũng là tử tử ruột thịt của người. Theo ta thấy, Lật phi không có tư cách làm quốc mẫu một nước. Không nói đến việc bà ta có hối lộ các đại thần trong triều, cứ lấy chuyện trước mắt đây thì mọi người sẽ nghĩ thế nào? Kiêu ngạo hống hách như vậy, một người xuất thân từ cung nữ lại trở thành quốc mẫu chẳng phải sẽ khiến người ta cười đến rụng răng sao?”

Cảnh Đế vẫn không mở miệng nói câu nào nhưng những lời của Quán Đào ông ta đều ghi rõ trong lòng. Mấy năm nay Lật phi không có chuyện gì làm đều tới tìm Cảnh Đế gây sự khiến ông ta cảm thấy cực kỳ chán ghét, nay lại thấy một màn trước mắt này, thêm vào mấy lời của Quán Đào khiến cơn giận nhất thời không có chỗ phát tiết, nắm tay Cảnh Đế liền siết chặt lại, tức giận phất tay áo bỏ đi.

Đoàn tùy tùng liền vội vàng đuổi theo, trong lòng nơm nớp lo sợ.

Trưởng công chúa Quán Đào cũng không lập tức rời đi mà nhìn một màn phía xa kia khẽ nhếch môi cười lạnh. Lật phi à Lật phi, có oán thì oán người không có mắt nhìn, tự coi mình quá cao, hết thấy đều do người tự chuốc lấy.

Trước đây, Quán Đào cũng không muốn đối phó với Lật phi làm gì, chỉ tiếc bà ta lại kiêu ngạo quá mức, cự tuyệt việc Quán Đào muốn đem con gái A Kiêu gả cho thái tử Lưu Vinh. Cơn giận này đương nhiên Quán Đào nuốt không trôi. Lật phi có lẽ sẽ chẳng bao giờ ngờ tới, chuyện bà ta không muốn nhưng lại có vô số người sẵn sàng nhận lấy.

Cung nữ bên cạnh khẽ cất tiếng hỏi, “Công chúa, chúng ta đi thỉnh an Đâu thái hậu chứ ạ?”

“Không vội!” Quán Đào khinh miệt nhếch môi về phía Lật phi rồi lười biếng cất tiếng, “Vương phu nhân còn đang chờ bản công chúa uống trà. Tới đó trước đã. Thằng bé Triệt nhi kia lần trước đã chọc cho bản công chúa rất vui vẻ. Bản công chúa thực sự thích nó!”

“Vâng!” Cung nữ lập tức tuân lệnh rồi theo Quán Đào rời đi.

Đêm xuống, hai dãy đèn lồng dọc theo hành lang soi sáng quang cảnh phòng ngủ trong đại điện.

Từng bông tuyết lại lất phất bay, nhẹ nhàng rơi xuống bên cửa sổ. Trong điện, làn khói từ lò đốt huân hương khẽ uốn lượn trong không khí. Cảnh Đế ngồi trên ghế, không nhúc nhích nhìn ngắm một bức họa được treo trên tấm bình phong phía đối diện. Trên bức họa là một nữ tử với mái tóc dài óng ả ôm lấy thân hình tuyệt mỹ đang ngồi phía sau một cây cổ cầm, nhẹ nhàng gảy đàn. Nữ tử đó hơi nghiêng người nên chỉ thấy một bên khuôn mặt nhưng cũng đủ để người ta nhận ra dung nhan mỹ lệ của nàng. Tay áo của nữ tử đó dường như cũng hơi rung động theo từng động tác của ngón tay thanh mảnh lướt trên dây đàn. Bức họa đó được vẽ rất sống động, khiến người ta có cảm giác như nữ tử đó sắp bước từ trong bức họa ra ngoài.

Ngắm nhìn bức họa một hồi, khóe môi Cảnh Đế lại hơi cong lên ẩn hiện ý cười dịu dàng, ánh mắt cũng nhu hòa lại rất nhiều. Nhưng dần dần nét nhu hòa đó lại biến thành sự ưu thương cùng nhớ nhung. Bốn năm đã trôi qua, Cảnh Đế vốn tưởng rằng thời gian sẽ khiến mọi ký ức về nữ tử đó phai mờ. Nhưng không ngờ tới, cũng không nghĩ

đến mỗi ngày trôi qua, nỗi nhớ nhung của ông ta với nữ tử này lại càng thêm sâu nặng.

“Kinh Thi có câu, ‘Thủ như nhu đề, phu như ngưng chi, lĩnh như tù tề, xỉ như hồ tề, tần thủ nga mi, xảo tiểu thiện hê, mỹ mục phán hê.’ Dùng những từ này để hình dung Sở cô nương thực sự rất chính xác. Họa sư vẽ bức họa này cũng đã bỏ không ít công phu, khiến chân dung Sở cô nương vô cùng sống động và xinh đẹp.” Một giọng nói của nữ nhân nhẹ nhàng vang lên, khiến không khí u buồn trong điện như bị đánh tan.

Cảnh Đế quay đầu nhìn lại, ánh mắt hơi ngẩn ra, “Phu nhân?”

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng!” Vương phu nhân cười nhẹ một tiếng, khom người thi lễ, “Thần thiếp nghe nói gần đây hoàng thượng khẩu vị không tốt, bữa tối cũng chỉ ăn có một chút. Hoàng thượng thân thể tôn quý, nếu để mệt mỏi thì phải làm sao? Cho nên, thần thiếp tự mình làm chút điểm tâm mang tới, hy vọng hoàng thượng có thể ăn vài miếng để không uổng phí tấm lòng của thần thiếp.”

Vương phu nhân nói xong, hai cung nữ từ phía sau bà ta liền tiến lên, đem hai mâm tinh xảo đựng đồ điểm tâm đặt lên ngự án.

Cảnh Đế khẽ liếc mắt nhìn.

“Điểm tâm này được thần thiếp làm từ hà hương cao cùng với hoa sen. Nghe thái y viện nói, gần đây hoàng thượng lại cảm thấy nhức đầu, hà hương cao có công dụng giúp tinh thần thư thái, hy vọng có thể khiến hoàng thượng dễ chịu hơn.” Vương phu nhân yêu kiều lên tiếng.

Cảnh Đế khẽ thở dài một tiếng, đứng dậy, “Phu nhân đã hao tâm rồi.

Đáng tiếc, căn bệnh nhức đầu của trẫm dù có linh đan diệu dược cũng không cách nào trị tận gốc.”

Vương phu nhân nghe vậy thì có chút sửng sốt.

Cảnh Đế đi tới trước bức họa, giơ tay lên khẽ vuốt ve hình dáng nữ tử trên đó bằng động tác cực kỳ dịu dàng. Thái độ của Cảnh Đế cũng vô cùng cẩn thận như sợ làm hư mất bức họa quý giá, giọng nói cũng trầm xuống lộ ra chút u buồn, “Lăng Thường đã nói trẫm chỉ có thể sống thêm mười năm mà thôi. Chỉ vãn vẹn có mười năm, một chút cũng không hơn!”

Quyển 7 - Chương 5: Nỗi cơn thịnh nộ

Sắc mặt Vương phu nhân lộ rõ vẻ kinh ngạc, “Hoàng thượng...”

Cảnh Đế giơ tay lên, cắt ngang lời của Vương phu nhân, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào bức hoạ Sở Lăng Thường. Mỗi lần ngẩng nhìn nụ cười như ẩn như hiện trên khoé môi nàng thì tận đáy lòng ông ta lại dâng lên cảm giác ấm áp lạ thường, “Thái hậu vẫn muốn gạt trẫm, nhưng thân thể của mình thế nào, trẫm là người biết rõ ràng nhất. Trẫm tin tưởng Lăng Thường!” Nói đến đây, Cảnh Đế quay đầu nhìn về phía Vương phu nhân, “Cho nên phu nhân không cần lo âu làm gì, trẫm đã sớm nghĩ thông suốt rồi!”

“Hoàng thượng...” Vương phu nhân tiến lên, nhẹ nhàng tựa vào ngực Cảnh Đế, dịu dàng nói, “Hoàng thượng là phu quân của thần thiếp, thần thiếp sao có thể không lo lắng chứ? Nếu như có thể khiến hoàng thượng long thể an khang, thần thiếp nguyện nửa đời sau ngày ngày cầu phúc cho hoàng thượng. Thần thiếp không có tâm nguyện nào khác, chỉ mong có thể ở bên hoàng thượng suốt đời.”

“Là trẫm đã phụ phu nhân rồi!” Cảnh Đế vốn là người nặng tình cảm, nghe Vương phu nhân nói những lời nhỏ nhẹ dịu dàng như vậy, tự nhiên trong lòng lại nảy sinh cảm giác áy náy, “Chẳng lẽ phu nhân không oán hận trẫm sao?”

Vương phu nhân liền ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Đế, “Hoàng thượng là hoàng đế của cả thiên hạ, hoàng thượng cũng là phu quân của thần thiếp, thần thiếp sao dám oán hận hoàng thượng chứ? Thần thiếp dù chỉ có được một chút sủng ái của hoàng thượng cũng đã đủ

mãn nguyện rồi.” Nói xong, bà ta liền hướng về phía Cảnh Đế mỉm cười, rồi lại đi tới trước bức hoạ vẽ Sở Lăng Thường, đưa ngón tay khẽ vuốt ve nó, “Thực ra đâu chỉ có mình hoàng thượng chứ! Sở cô nương thông tuệ hơn người, tính tình điềm đạm thanh nhã, ngay cả thần thiếp cũng luôn nhớ mãi không quên cô ấy. Nghĩ lại lúc trước, nếu không phải Sở cô nương ra tay tương trợ thì Triệt nhi sao còn có thể ngày ngày thảnh an trước hoàng thượng được đây?”

Cảnh Đế nghe vậy khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía bức hoạ càng tràn ngập thâm tình.

Ngoài cửa sổ, tuyết rơi càng lúc càng lớn.

Sau khi Vương phu nhân cáo lui, trong phòng chỉ còn lại một mình Cảnh Đế. Ánh đèn ấm áp trong phòng khiến hình ảnh phản chiếu của bức hoạ lại càng ngời sáng hơn, khiến nữ tử trong bức hoạ thực giống như tiên nhân khiến người ta mê đắm. Cảnh Đế ngậy người nhìn bức hoạ hồi lâu rồi khẽ lẩm bẩm, “Lăng Thường, trầm nghe nói nàng đã là thái tử phi của Hung Nô, trầm không cách nào làm được gì cho nàng, chỉ có thể cầu mong nàng ở Bắc quốc luôn được mạnh khoẻ. Hy vọng khi trầm còn sống, chúng ta có thể gặp mặt thêm lần nữa.”

Tuy hy vọng này có phần xa vời nhưng ít nhất có niềm hy vọng đó làm bạn, những ngày còn lại của Cảnh Đế sẽ trôi qua không quá khó khăn.

Bên ngoài điện, cung nữ theo hầu Vương phu nhân lập tức giương dù lên che cho bà ta. Vương phu nhân quay đầu, có chút thần thờ nhìn lại phía đại điện của Cảnh Đế. Mặc cho những bông tuyết lất phất bám trên y phục, ánh mắt bà ta lúc này hiện rõ vài phần cô đơn.

“Phu nhân, mấy năm nay tâm tư của hoàng thượng dường như vẫn còn đặt trên người Sở Lăng Thường.” Cung nữ thân tín cũng nhìn thấu tâm sự trong mắt Vương phu nhân, nhẹ giọng nói.

Vương phu nhân quay đầu lại rồi bước về phía trước, vừa đi vừa chậm rãi lên tiếng, “Từ ngàn xưa, có quân vương nào lại không phong lưu chứ? Đoá hoa mỹ lệ đến mấy cũng chẳng thể nở quá trăm ngày. Đây cũng là số mạng của những người nơi hậu cung. Sở Lăng Thường không có ở Hán cung, cho dù tâm tư của hoàng thượng có đặt trên người cô ta cũng không sao. Khiến hoàng thượng hồi tâm chuyển ý, lập Triệt nhi làm thái tử mới là chuyện quan trọng.”

Cung nữ thân tín kia nghe vậy liền gật đầu, “Trưởng công chúa Quán Đào cũng có ý này. Có thể thấy, tâm tư của bà ấy hiện đang nghiêng về phía chúng ta.”

Vương phu nhân khẽ cười nhẹ một tiếng, “Trên đời này làm gì có người nào không ích kỷ chứ? Lật phi luôn chán ghét Quán Đào nên coi như bà ta vì bản thân mình cũng được, vì con gái A Kiều của bà ta cũng được, Quán Đào chỉ có thể đứng về phía chúng ta mà thôi.”

“Phu nhân, nhưng A Kiều lớn hơn thập hoàng tử tới mười mấy tuổi, lỡ như sau này...”

“Sau này?” Vương phu nhân nhìn về phía cung nữ thân tín, nụ cười trên môi hiện rõ ý tứ vô cùng sâu xa, “Sinh ra trong gia đình đế vương, có thể tiến từng bước cũng đã không hề dễ dàng. Sao còn có thể nghĩ đến chuyện sau này? Sự tình về sau, cứ để xem tình hình rồi liệu vậy.”

Cung nữ kia lập tức vâng dạ rồi trên nền tuyết chỉ còn lưu lại những dấu chân đầy vẻ tịch liêu...

Mấy ngày sau, lúc lâm triều...

Xử lý xong tấu chương của mấy đại thần, Cảnh Đế nhìn về phía dưới điện, uy nghiêm cất tiếng, “Chư vị đại thần còn chuyện gì muốn bẩm tấu nữa không?”

Các đại thần đưa mắt nhìn nhau cho đến một lúc lâu sau mới có một người tiến lên phía trước, “Hoàng thượng, thần có chuyện khởi tấu!”

“Chuẩn tấu!”

Quan Đại sự kia hít sâu một hơi rồi mới tấu trình, “Hoàng thượng nay đã lập đại hoàng tử Lưu Vinh làm thái tử. Nếu ngôi vị thái tử đã định, mà mẫu thân của thái tử lại là Lật phi. Vị trí mẫu nghi thiên hạ đã để trống quá lâu. Theo lễ thường, mẫu băng tử quý, thần kính xin hoàng thượng sớm lập Lật phi làm hoàng hậu, để danh chính ngôn thuận.”

Tâm tình vốn đang thoải mái của Cảnh Đế sau khi nghe xong mấy lời này liền chuyển thành khó chịu, hàng lông mày nhíu lại lộ rõ sự không vui, “Chư vị đại thần cũng có ý nghĩ này?”

Những đại thần khác thấy sắc mặt Cảnh Đế chuyển thành khác thường nên cũng không dám tỏ thái độ. Quan Đại sự đứng giữa đại điện cũng bắt đầu cảm thấy lúng túng, khẽ hắng giọng một cái, “Hoàng thượng, cũng như nước không thể một ngày không có vua, hậu cung cũng không thể một ngày vô chủ, hoàng thượng nếu đã lập đại hoàng tử làm thái tử, vậy lập mẹ đẻ của thái tử làm hoàng hậu cũng là chuyện thuận tình đạt lý.”

“Hỗn xược!” Cảnh Đế rốt cục cũng nổi giận, đưa tay đập mạnh vào

long án một cái, giận dữ nhìn chăm chăm viên quan Đại sự phía dưới điện quất lớn, “Người lại dám bàn tới chuyện nữ nhân của trẫm như vậy sao? Lập hoàng hậu là chuyện há để người nói lập ai là lập người đó hay sao? Người đâu, đem tên nghịch thần không biết tốt xấu này lôi ra ngoài, giờ Ngọ ngày mai chém đầu thị chúng.”

“Hoàng thượng...” Quan Đại sự bị dọa đến chân tay mềm nhũn, vội vàng quỳ sụp trên sàn, “Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha mạng!”

Ông ta chẳng qua chỉ nghe theo lời đề nghị của công chúa Quán Đào mà thôi, chẳng phải hoàng thượng vẫn rất sủng ái Lạt phi đó sao?

Trong lòng Cảnh Đế đã sớm phiền não, lúc trước lại nghe công chúa Quán Đào nói về chuyện Lạt phi lên câu kết đại thần trong triều, nay thấy mọi chuyện đúng là như vậy thì càng quyết tâm tru diệt mới thoải lòng.

Thị vệ cấm cung lập tức tiến vào, đem viên quan đang kêu khóc cầu xin tha thứ kia lôi ra ngoài.

Các đại thần còn lại đều rơi vào trạng thái bất an, không ai dám thở mạnh dù chỉ một tiếng.

Châu Á Phu vẫn đứng ở vị trí của mình, lông mày hơi nhíu lên đầy vẻ suy ngẫm. Xem ra, gió sẽ đổi hướng rất nhanh thôi...

Bắc quốc, bên trong hoàng thành, Kiêu Long điện...

Bên bàn, Thanh Tụ một tay chống cằm, ngủ gà ngủ gật.

Sở Lăng Thường ngồi trước cửa sổ, ánh mặt trời khúc xạ qua đó phủ một quầng sáng nhạt lên bộ bạch y của nàng. So với vẻ gà gât của Thanh Tụ, nàng dường như đang suy tư chuyện gì đó. Sau một hồi bấm đốt ngón tay tính toán một chút, ánh mắt nàng hiện rõ sự kinh ngạc rồi sững sờ ngây người ra đó.

Mãi chìm đắm trong suy tư nên Sở Lăng Thường không cảm giác được trong phòng ngủ có điều gì khác thường. Cho đến khi nàng bị một cánh tay nam nhân rắn chắc từ phía sau ôm lấy thì tâm trạng bất an vừa rồi mới tạm buông xuống. Không quay đầu lại, Sở Lăng Thường chỉ thuận thế dựa cả người về phía sau, cảm thụ tiếng nhịp tim trầm ổn quen thuộc cùng hơi thở ấm áp đang sát lại.

Thanh Tụ đã tỉnh lại ngay từ lúc Hách Liên Ngự Thuấn bước vào nhưng bị hấn lạng lẽ ra hiệu lui xuống nên trong phòng ngủ chỉ còn lại hai người họ.

“Nghĩ gì mà ngây ra như vậy?” Hấn cười trầm trầm, hơi thở ấm áp phả lên cổ nàng, cánh tay cũng siết lại, ôm nàng càng chặt hơn.

Quyển 7 - Chương 6: Thâm tình

Sở Lăng Thường khẽ mỉm cười, cũng không nói gì, chỉ đem bàn tay nhỏ bé của mình khoác lên cánh tay hắn đầy lưu luyến.

Sự yên tĩnh lúc này cũng là một biểu hiện của niềm hạnh phúc. Nó mang hàm nghĩa tất cả mọi chuyện đều diễn ra bình thường, không có sóng gió, không có phong ba, cho dù là bất kỳ ai cũng được bình an vô sự.

Hách Liên Ngự Thuận nhẹ nhàng kéo Sở Lăng Thường dậy, sau khi ngồi xuống hắn lại vươn tay ra kéo nàng vào lòng, khiến nàng ngồi lên đùi hắn rồi thuận thế ôm lấy nàng ghì vào trong ngực mình, hít thật sâu mùi hương thơm ngát thuộc về riêng nàng. Nhiều năm như vậy, nhưng mỗi khi ôm nàng hắn lại có cảm giác như đã sở hữu hết thảy. Dần dần, hắn còn phát hiện ra mị lực của nàng đã sớm vượt xa cả giang san này.

“Tình hình Ấp Thành sao rồi?” Một lúc lâu sau, Sở Lăng Thường ngẩng đầu lên, nhẹ giọng hỏi.

Ấp Thành là nơi đã phải gánh chịu thiên tai khá nghiêm trọng nên dân chúng trong thành cũng bị thương vong vô số. Tuy rằng phần gia sản tịch biên của Vu Đan và Y Kha cùng nhiều vàng bạc đã được chuyển tới cứu tế nhưng đối với một địa phương bị thiên tai nặng nề như vậy thì muốn khôi phục lại sự phồn thịnh lúc trước lại cần phải có một người đứng đầu sáng suốt. Đáng tiếc, Thiên Vu Quân Thần không muốn tới nơi này cho nên tình hình không mấy khả quan xem chừng sẽ còn kéo dài thêm.

Thiên Vu Quân Thần vốn không phải là người vô tình, nhưng sở dĩ ông ta không muốn nhắc tới Ấp Thành là bởi để tới được nơi này thì cần phải đi qua khu vực hồ tình nhân. Đó là con đường duy nhất bắt buộc phải đi qua. Năm xưa, Ấp Thành cùng khu vực hồ tình nhân là nơi mà Thiên Vu Quân Thần quyết tâm đánh hạ vì Dung nương. Nay Dung nương đã không còn trên nhân thế, nhắc đến hồ tình nhân sẽ càng khiến Thiên Vu Quân Thần tức cảnh sinh tình.

Nói cách khác, hiện giờ người có thể lãnh đạo Ấp Thành chỉ có Hách Liên Ngự Thuấn mặc dù Ấp Thành không thuộc về đất phong của hắn.

Nhìn nét ân cần trong đôi mắt đẹp của Sở Lăng Thường, Hách Liên Ngự Thuấn khẽ cười nhẹ, đưa tay lên vuốt lọn tóc vương trên trán nàng, chậm rãi lên tiếng, “Hiện nay triều đình không chút coi trọng Ấp Thành, thứ nhất là bởi nó bị thiên tai quá nặng nề, rất nhiều dân chúng ở đó đã sớm di cư, thứ hai là nó cách biên giới Hung Nô quá xa. Để tình hình ở nơi đó ổn định trở lại và phát triển như trước thì triều đình cần phải cử người tới đó để điều hành. Nhưng hiện giờ Ấp Thành giống như một khúc xương trơ chỉ đáng bị ném đi cho nên triều đình cứ để mặc nó tự tồn tại.”

Sở Lăng Thường nghe vậy, nét lo âu thoáng hiện trên gương mặt, “Ấp Thành tuy bị thiên tai nghiêm trọng nhưng vẫn còn không ít người dân vẫn kẹt lại đó. Những người đó phải làm sao bây giờ? Không thể để họ tự sinh tự diệt được!”

Hách Liên Ngự Thuấn chăm chú nhìn nàng, trong mắt ánh lên ý cười dịu dàng.

Ý cười dịu dàng trong mắt hắn khiến một cảm giác hạnh phúc cùng ấm áp dâng lên trong lòng Sở Lăng Thường. Ngược lên nhìn thẳng

vào mắt hắn, nàng nhẹ giọng nói, “Ta biết, chàng không muốn như vậy, đúng không?”

“Người hiểu ta chỉ có nàng mà thôi!” Hách Liên Ngự Thuấn khẽ giơ tay véo nhẹ sống mũi Sở Lăng Thường, đáy mắt tràn ngập sự cưng chiều, nhẹ nhàng nói, “Áp Thành luôn luôn bị triều đình coi nhẹ, nhưng ta cho rằng, Áp Thành là cửa ngõ để giao thương với các nước bên ngoài. Nó giống như yết hầu trên cơ thể con người vậy. Nếu có người cai trị tài giỏi, Áp Thành sẽ nhanh chóng trở nên trù phú.”

Sở Lăng Thường cũng cảm thấy những lời của hắn rất có đạo lý liền gật đầu rồi cười nhẹ, “Nhưng không biết Áp Thành sẽ có người cai quản thế nào đây?”

Hách Liên Ngự Thuấn nghiêng đầu, trên bờ môi mỏng dâng lên một nụ cười êm ái, hắn cũng không trả lời câu hỏi của nàng mà lại chuyển đề tài, “Ta đưa nàng tới một nơi!”

“Là nơi nào vậy?” Sở Lăng Thường có thể cảm nhận được trong nội tâm của Hách Liên Ngự Thuấn đang dâng tràn cảm giác vui thích thì cũng tự nhiên cảm thấy cao hứng, tò mò hỏi lại.

Nhưng xem ra Hách Liên Ngự Thuấn vẫn quyết tâm muốn giữ lại bí mật này, hắn không nói thêm lời nào mà đứng dậy, đem áo choàng lông cừu tới khoác lên vai nàng, sau đó nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng cùng đi ra ngoài.

“Thái tử, tiểu thư, hai người...” Vừa đúng lúc Thanh Tụ mang đồ điểm tâm bước vào, thấy hai người họ như vậy thì cảm thấy hết sức tò mò.

“Thanh Tụ, đi theo chúng ta!” Hách Liên Ngự Thuấn sáng khoái nói

một câu rồi kéo Sở Lăng Thường nhanh chóng biến mất sau cánh cửa.

Thanh Tụ sững sốt rồi vội vàng kêu to, “Chờ em với!”

Hách Liên Ngự Thuấn đã có sự chuẩn bị từ sớm. Bên ngoài có hai cỗ xe ngựa, trong đó hắc và Sở Lăng Thường ngồi một xe, còn xe kia ngoài Thanh Tụ thì còn có Hồ Mạc.

Sở Lăng Thường lảng lảng vui trong ngực Hách Liên Ngự Thuấn, nàng cũng không hỏi nhiều. Thật ra thì đi đến đâu cũng không thành vấn đề, đối với nàng mà nói, chỉ cần nơi nào có hắc thì đã quá tốt rồi.

Nhưng quang cảnh trong chiếc xe còn lại thì hoàn toàn khác. Không giống với vẻ an tĩnh của Sở Lăng Thường, Thanh Tụ là một nha đầu không thể ngồi yên được lâu. Thấy xe ngựa không ngừng tiến về phía trước, đến khi mặt trời đã dần xuống núi cũng không có dấu hiệu dừng lại thì rốt cục Thanh Tụ cũng không nhịn được, vén rèm lên một chút, cố nén xuống tiếng cầu nhàu, khẽ cắn môi, rốt cục đem toàn bộ sự chú ý đặt vào người vẫn không nói không rằng ngồi bên cạnh - Hồ Mạc.

Từ lúc lên xe Hồ Mạc vẫn ngồi đó, thân thể khẽ đung đưa theo nhịp lắc lư của xe ngựa, hai mắt nhắm lại từ lúc đó không hề mở ra.

Lòng hiếu kỳ của Thanh Tụ rất nhanh chóng chuyển lên người Hồ Mạc.

Thanh Tụ đã nghe nhắc đến tên Hồ Mạc từ trước kia, hai năm trước cũng từng nhìn thấy hắc cưỡi trên con chiến mã cao lớn, dáng vẻ vô cùng anh dũng hệt như thái tử. Nghe nói Hồ Mạc này đã cùng thái tử ở trên chiến trường vào sinh ra tử. Hiện giờ, hắc là thủ lĩnh đội cận vệ, chỉ nghe lệnh một mình thái tử.

Tên này là cái hạng người gì đây, không thèm coi ai vào trong mắt sao?

Thanh Tụ suy nghĩ một hồi rồi hơi bĩu môi. Chỉ là cáo mượn oai hùm mà thôi, có cốt khí gì chứ? Lên xe lâu như vậy rồi, ngay cả câu nói cũng không có tiếng nào.

Không đúng! Có gì đó không ổn lắm...

Thanh Tụ co người lại, nhìn chăm chăm vào Hồ Mạc ngồi ở một bên rồi khẩn trương nuốt nước miếng. Hắn sao tới giờ vẫn không nhúc nhích dù gì một chút vậy? Ngay cả mắt cũng không mở ra. Còn nữa, hình như hắn cũng không thở?

Không phải là...chết rồi đấy chứ?

Nghĩ như vậy, Thanh Tụ thận trọng nhích lại gần Hồ Mạc càng lúc càng gần rồi mở to cặp mắt nhìn thẳng vào gương mặt Hồ Mạc. Nha đầu này muốn nhìn thật rõ xem mí mắt hắn có động đậy hay không?

Nhưng dáng vẻ của Hồ Mạc thực sự giống một người đã chết.

Cố nén tiếng hét chói tai vì kinh hãi xuống, Thanh Tụ nhẹ nhàng đưa ngón tay ra trước mũi Hồ Mạc.

Đúng lúc này, Hồ Mạc bất ngờ mở bừng mắt.

Đầu tiên, Thanh Tụ không kịp có phản ứng, liền sau đó hoảng sợ hét lên một tiếng cực kỳ chói tai.

“Ngự Thuấn, hình như ta nghe thấy tiếng Thanh Tụ?” Trong chiếc xe ngựa phía trước, Sở Lăng Thường giật mình ngẩng lên từ trong

ngực Hách Liên Ngự Thuấn, có chút bất an hỏi.

Hách Liên Ngự Thuấn cúi đầu hôn lên trán nàng, thấp giọng nói, “Không có việc gì. Hồ Mạc ngồi cùng xe với Thanh Tụ, chắc nha đầu đó kinh hãi chút thôi.”

Nghe những lời trấn an của hắn, tâm tình Sở Lăng Thường cũng dần buông lỏng, lại lần nữa vùi vào trong ngực hắn. Nàng đưa tay ôm ngang hông hắn, nũng nịu hỏi nhỏ, “Đó là nơi nào vậy?”

“Là một nơi rất đẹp, nàng nhất định sẽ thích.” Hách Liên Ngự Thuấn cưng chiều nói, đem nàng ôm càng chặt hơn, khẽ cất giọng nói đầy yêu thương, “Chẳng qua đường đi hơi xa, nếu mệt thì nàng ngủ một chút đi.”

Nói xong, hắn liền đem áo choàng lớn trên người mình kéo xuống khoác lên người nàng.

Hơi thở nam tính cùng mùi xạ hương thoang thoảng đặc trưng của hắn như hoà chung một chỗ khiến Sở Lăng Thường như bị vây trong đó. Cảm giác ngọt ngào dâng lên trong lòng, nàng khẽ gật đầu, giống như một con mèo nhỏ dán chặt vào trong ngực hắn.

Chậm rãi nhắm đôi mắt lại, cảm thụ hơi thở của hắn, lúc này đây, Sở Lăng Thường không hề cảm thấy chút lạnh giá nào mà ngược lại cảm thấy cực kỳ ấm áp.

Khoé môi Hách Liên Ngự Thuấn nổi lên ý cười đầy hạnh phúc, hắn đưa tay dịu dàng vuốt ve mái tóc nàng, nhìn đôi mắt đẹp của Sở Lăng Thường chậm rãi khép lại thì lại càng không muốn rời xa nàng, nét nhu tình trong mắt hắn cũng càng lúc càng trở nên sâu đậm...

Quyển 7 - Chương 7: Đáng về nữ nhân?

Trong chiếc xe ngựa phía sau, Thanh Tụ bị việc Hồ Mạc bất ngờ mở mắt dọa cho sợ thiếu chút nữa hồn lìa khỏi xác. Ngoại trừ sự kinh hãi, nha đầu này cũng không ngờ rằng động tác nhỏ như vậy của mình lại bị đối phương phát giác cho nên cảm thấy cực kỳ lúng túng cùng ngượng ngùng, vội co người lùi sát vào một góc, mở to hai mắt nhìn nam nhân đang ngồi phía đối diện, khẩn trương nuốt nước miếng, hồi lâu không nói nổi câu nào.

Hồ Mạc đương nhiên biết Thanh Tụ vừa rồi đã làm cái gì nhưng ánh mắt nhìn về phía nha đầu này cũng không hề có chút trách cứ nhưng cũng không có quá nhiều tình cảm. Ánh mắt của Hồ Mạc vẫn rất lãnh đạm như thể không hề để tâm đến sự kinh ngạc của Thanh Tụ.

Lỗ tai của Hồ Mạc lúc này cũng có chút ong ong. Phải thừa nhận rằng giọng của nha đầu này thực sự đáng sợ, cơ hồ có thể khiến nước sông đổi dòng. Tuy đã từng trải qua những trận chiến khốc liệt trên sa trường với những âm thanh chém giết đến đỉnh tai nhức óc nhưng xem ra Hồ Mạc nên ít gây sự với nha đầu này thì hơn.

Tâm tư của Hồ Mạc thế nào, Thanh Tụ đương nhiên đoán không ra. Nha đầu này chỉ cảm thấy hai mắt Hồ Mạc không ngừng nhìn mình chằm chằm. Ánh mắt đó mặc dù không nhìn ra có chút tình cảm nào nhưng bị Hồ Mạc nhìn như vậy cũng đủ khiến Thanh Tụ cảm thấy lạnh hết sống lưng. Đem tầm mắt chuyển hướng, vô tình rơi vào thanh đao bên cạnh Hồ Mạc thì Thanh Tụ lại cảm thấy toàn thân nổi da gà. Mặc dù nha đầu này cũng có chút công phu quyền cước nhưng cũng chỉ là múa cho đẹp mắt, công phu mèo ba chân mà thôi.

Thanh đao này mang theo sát khí đằng đằng, lại từng giết không biết bao nhiêu người, có lẽ nó chói mắt như vậy là bởi ngày ngày đã được tắm trong máu tanh cũng nên.

Thấy vẻ mặt Thanh Tụ lộ rõ vẻ kinh hãi, một tia ngờ vực thoáng hiện trên mi tâm Hồ Mạc. Theo tầm mắt Thanh Tụ, Hồ Mạc cúi đầu nhìn xuống thì mới nhận ra Thanh Tụ đang nhìn thanh đao bên cạnh mình.

Khoé môi Hồ Mạc vô thức nhếch lên nhưng cũng không để ý đến Thanh Tụ thêm nữa. Đang chuẩn bị nhắm hai mắt lại thì Hồ Mạc lại nghe thấy Thanh Tụ thấp giọng kêu lên, “Này, người...”

Hồ Mạc hơi chau mày nhìn về phía Thanh Tụ.

Bị tia nhìn này làm cho rùng mình, Thanh Tụ không khỏi than thầm vì ánh mắt của Hồ Mạc thực quá mức sắc bén.

Vẫn không hề mở miệng, chỉ là nét nghi hoặc nơi mi tâm Hồ Mạc dường như tăng thêm đôi chút. Có vẻ như hắn đang chờ Thanh Tụ nói tiếp.

Hít sâu một hơi, Thanh Tụ lấy hết dũng khí cất tiếng hỏi, “Chỗ đó... rốt cục chúng ta đang đi tới nơi nào vậy?”

Không khí trong xe lúc này có gì đó rất lạ. Rõ ràng là có hai người cùng ngồi nhưng Hồ Mạc lại tựa như người câm, chẳng những không nói lời nào mà còn tĩnh lặng đến mức như hoà tan vào trong không khí vậy. Nếu không nhìn Hồ Mạc, có lẽ người ta sẽ tưởng rằng trong xe ngựa này chỉ có mỗi một người.

Hồ Mạc dường như suy nghĩ một chút rồi rốt cục cũng mở miệng, nhưng giọng nói lại rất lạnh nhạt, không hề bởi đối phương là nữ

nhân mà tỏ ra khách khí hay mềm mỏng gì, giọng nói của hắn bình thản tựa mặt nước phẳng lặng, không có lấy một chút dao động.

“Không biết!”

Nói xong mấy từ đơn giản này, Hồ Mạc liền nhắm đôi mắt lại, tiếp tục tĩnh tâm nghỉ ngơi.

Thanh Tụ thì lại cảm thấy cực kỳ bất bình. Tuy rằng nha đầu này không tiếp xúc nhiều với nam nhân nhưng lạnh lùng như tên này thì là lần đầu tiên Thanh Tụ gặp phải. Thanh Tụ là nha hoàn là sự thực, nhưng Dạ Nhai Tích cũng thế, Sở Lăng Thường cũng vậy, không có ai trong số họ coi Thanh Tụ như nha hoàn cả. Ở hoàng thành mấy năm, Thanh Tụ cũng chơi khá thân với đám thị vệ, thỉnh thoảng còn chơi bạc với bọn Ô Khả. Đám thị vệ cũng đối xử rất tốt với Thanh Tụ, vậy mà tên Hồ Mạc này là sao đây?

Càng nghĩ lại càng thấy tức giận, tính tình Thanh Tụ vốn là như vậy, người khác càng không để ý đến, nha đầu này lại càng không phục. Cho nên Thanh Tụ thầm nhủ nhất định phải khiến Hồ Mạc mở miệng mới được, nếu không ngay cả ngủ cũng không ngủ nổi mất.

Chính vì vậy cho nên Hồ Mạc mới gặp tai ương bởi vì hắn không thể hiểu nổi Thanh Tụ, nói đúng hơn là hắn không hiểu được nữ nhân.

Có thể nói mấy năm nay Hồ Mạc vẫn luôn đi theo Hách Liên Ngự Thuấn cho nên tính cách của Hồ Mạc cũng ít nhiều bị ảnh hưởng từ tính cách của Hách Liên Ngự Thuấn. Nhất là đối với nữ nhân, Hồ Mạc sẽ không chủ động trêu chọc, cũng sẽ không suy nghĩ nhiều đến nữ nhân. Nhưng chỉ có điều khác là Hồ Mạc không học được bản lĩnh hiểu được tâm tư của nữ nhân như Hách Liên Ngự Thuấn cho nên đối với Hồ Mạc mà nói, hắn căn bản không hiểu được lòng dạ nữ nhân.

Vừa định nhắm mắt lại, Hồ Mạc lại ngửi thấy một mùi hương thơm ngát ùa tới, trong lòng hơi cảm thấy kinh hãi, vừa mới mở mắt ra thì một giọng nói tựa sư tử gầm đã vang lên bên tai.

“Này, ngươi làm gì mà cứ dờ ra như vậy? Ngươi có bệnh sao? Nói nhiều một chút thì sẽ chết sao? Ngươi là một nam nhân, đừng có giống như mấy kẻ mặt mày nhảu nhó thể được không? Ngồi chung xe ngựa với ngươi cả một ngày như vậy thực là chán chết.”

Lần này, Hồ Mạc không chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong mà ngay cả đầu cũng ong ong lên. Giọng oang oang của Thanh Tụ thực khiến đầu óc hắn chấn động, cơ hồ hai mắt sắp nổ đom đóm.

Thoáng ổn định lại tâm thần, Hồ Mạc rút cục giương mắt nhìn về phía nha đầu mới đặt mông ngồi xuống bên cạnh mình. Hắn hướng về phía nha đầu vừa la hét kia, trầm giọng nói, “Không có cách nào! Cô cũng đâu thể ngồi xe ngựa của thái tử?”

Thanh Tụ bị những lời này của hắn làm cho tức giận tròn mắt, trề môi một chút rồi giận dữ nói lại, “Ngươi biết nói chuyện sao?”

“Đương nhiên!”

“Ngươi nói chuyện với nữ nhân lại dùng cái thái độ này?” Thanh Tụ phát cáu không có chỗ phát tiết.

Hồ Mạc nghe xong, nhìn Thanh Tụ từ đầu tới chân, “Cô nói mình là nữ nhân?”

“Này, ngươi có ý gì?” Thanh Tụ cáu đến mức lông mày cũng xếch cả lên.

Hồ Mạc rút cục cũng có động tác, đưa tay xem chừng ước lượng dáng vẻ Thanh Tụ một hồi rồi nghiêm túc lên tiếng, “Dáng vẻ cô cũng giống lắm, nhưng so với nữ nhân Hung Nô còn hung dữ hơn nhiều, đâu có chút nào giống nữ nhân?”

“Người...” Thanh Tụ tức đến hai hàm răng nghiến chặt vào nhau, thậm chí còn muốn cầm thanh đao của Hồ Mạc mà chém xuống. Nhưng Thanh Tụ cũng coi là một nha đầu thông minh, đương nhiên nhìn ra thân thủ của Hồ Mạc không hề đơn giản. Có thể đi theo bên cạnh thái tử nhiều năm như vậy, sao có thể là người thân thủ tầm thường?”

Bây giờ, Thanh Tụ chỉ cảm thấy tiếc nuối một chuyện là sư huynh không có ở đây. Nếu có sư huynh bên cạnh, tên Hồ Mạc này nhất định không phải là đối thủ của huynh ấy.

Nhưng cường ngạnh không được, nha đầu này chỉ có thể đổi thái độ.

Nghĩ vậy, nét mặt Thanh Tụ lập tức có sự thay đổi, một nụ cười lập tức hiện lên. Sự thay đổi thái độ nhanh đến chóng mặt này khiến Hồ Mạc cũng cảm thấy tò mò cùng giật mình.

“Vậy ta thế này thì có giống nữ nhân không?” Giọng nói của Thanh Tụ liền chuyển thành mềm mại, nụ cười trên môi cũng cực kỳ rạng ngời, hai mắt sáng lên tựa những vì tinh tú trên bầu trời, lộ rõ vẻ dịu dàng.

Hồ Mạc hơi ngẩn ra, hồi lâu cũng không có phản ứng, nhìn Thanh Tụ một lúc, lại cảm thấy thân thể có chút lạnh, hơi mất tự nhiên cúi đầu xuống. Nhưng phải nói thật, nha đầu này cười lên cũng ưa nhìn lắm.

“Nói gì đi chứ, sao cứ ngây ra đó vậy? Ta như vậy không giống nữ nhân sao?” Thanh Tụ cố ý kéo dài giọng, nhưng cũng bị thanh âm

của mình khiến cho toàn thân nổi da gà.

Nhưng Thanh Tụ cũng không biết, giọng nói mà mình thấy ghê tởm này lọt vào tai nam nhân lại có cảm giác không giống nhau. Hồ Mạc chỉ cảm thấy giọng nha đầu này cực kỳ ngọt ngào, êm ái hết như dòng suối nhỏ êm đềm thấm vào trong lòng vậy.

Không kìm lòng được, Hồ Mạc khẽ gật đầu, “Giống...”

Nụ cười trên môi Thanh Tụ càng sáng ngời, nét cười lan tràn cả trong đôi mắt che đi tia sáng lấp lánh của âm mưu đã đạt được. Đến gần Hồ Mạc, khẽ huých nhẹ vai hắn, Thanh Tụ dịu giọng nói, “Vậy ta sẽ cho người thấy động tác giống nữ nhân hơn một chút, được không?”

Hồ Mạc còn chưa kịp hiểu Thanh Tụ muốn thế nào thì đã thấy nha đầu này cười duyên kéo lấy bàn tay mình, rồi vừa thấy trong nụ cười kia có một tia gian trá, thì Thanh Tụ đã cúi xuống, hung hăng cắn lên tay hắn.

“A...” Lần này trong xe ngựa phía sau truyền tới thanh âm của Hồ Mạc. Thanh âm này cực kỳ thâm trầm, khiến người nghe cảm thấy rất không đành lòng.

Quyển 7 - Chương 8: Phần 1:

Tĩnh xá nơi sơn cốc

Khi xe ngựa dừng lại, Sở Lăng Thường chậm rãi mở mắt ra thì mới phát hiện đã qua sáng sớm ngày thứ hai. Nói cách khác, xe ngựa ước chừng đã đi suốt một buổi chiều và cả một đêm.

Lúc mơ màng tỉnh lại vì bị ánh sáng của vầng mặt trời ngày mới chiếu vào làm chói mắt, Sở Lăng Thường thực không dám tin mình có thể dựa vào trong ngực Hách Liên Ngự Thuấn ngủ cả một đêm ngon giấc như vậy, hơn nữa toàn thân lại không hề có chút cảm giác mệt mỏi.

Khi được Hách Liên Ngự Thuấn đỡ xuống xe, nàng mới nhìn rõ ràng cảnh sắc ở nơi này. Xe ngựa đang dừng ở lưng chừng núi, xa xa là những dãy núi trùng điệp, mặt trời cũng vừa nhô lên phía trên đỉnh núi, một phần lớn vẫn bị bóng núi che khuất khiến ánh sáng của nó vẫn còn chưa hoàn toàn lộ ra khiến người ta cảm thấy có chút hư ảo.

Dưới sườn núi này là một con sông khá rộng nhưng bởi mùa đông lạnh lẽo nên nước sông đã sớm kết thành băng. Dưới ánh mặt trời mới mọc, lớp băng đó cơ hồ sáng lên, tạo thành những quầng sáng lấp lánh. Ngọn thác đổ xuống từ đỉnh núi, nơi bắt nguồn của con sông này cũng đã đóng thành băng. Những cột nước vốn hùng vĩ giờ đã biến thành những cột băng trong suốt như ngọc khiến khung cảnh nơi này hoàn toàn chìm trong sự tĩnh lặng, thời gian cũng như trôi chậm lại.

Đây chính là khung cảnh tuyệt mỹ của Bắc quốc, nó không hề giống với vẻ tú lệ thanh nhã ở Trung Nguyên bởi phong cảnh Bắc quốc

luôn có vẻ hào hùng tráng lệ. Từng lớp băng trải dài tựa như vô tận, những bông tuyết bay lất phất không thấy điểm dừng. Đứng ở nơi này, con người ta cảm thấy mình thật nhỏ bé, giống như hoà vào cùng với trời đất, vạn vật trên thế gian cùng hết thảy ân oán đều tan thành mây khói.

Sở Lăng Thường rốt cục cũng hiểu rõ nguyên nhân khiến sư huynh Dạ Nhai Tích thích du sơn ngoạn thủy đến vậy. Nếu như có thể, nàng cũng sẽ tình nguyện chọn chu du khắp chốn, tiêu dao tự tại, mặc cho hoa nở hoa tàn vẫn không vương chút ưu phiền.

“Nàng thích nơi này không?” Hách Liên Ngự Thuấn đi tới bên cạnh Sở Lăng Thường khẽ cất tiếng hỏi, ánh mắt hắn cũng hướng về phía dòng sông đã đóng băng xa tít tắp.

Sở Lăng Thường gật đầu, trong đôi mắt trong veo dâng lên sự vui mừng vô tận, “Băng tuyết thật sự đẹp đến nỗi khiến người ta cảm thấy choáng ngợp, nhất định phong cảnh các mùa còn lại cũng sẽ càng mê hồn.”

“Phong cảnh bốn mùa ở đây đều có nét đẹp rất riêng.” Hách Liên Ngự Thuấn chậm rãi chỉ tay về phía trước, “Nàng có thấy khu tịnh xá đằng sơn cốc phía kia không? Nơi đó chính là hồ tình nhân, khi mùa xuân đến trăm hoa sẽ nở rộ trải khắp mọi nơi, tạo thành một biển hoa giữa bầu trời trong xanh, mùa thu ánh trăng sẽ rực rỡ nhất nếu đứng ngắm từ nơi này, mùa hạ sẽ tràn ngập những cơn gió mát rượi. Nếu sống ở nơi này, chẳng những có thể thoả sức khám phá khung cảnh tuyệt đẹp bốn mùa mà còn có thể trải nghiệm dòng sông mỹ lệ mùa đông trong màn tuyết bay lất phất. Ngàn dặm đất đai của Hung Nô cũng chẳng thể tìm được nơi nào đẹp như vậy.”

“Hồ tình nhân? Tịnh xá?” Trước mắt Sở Lăng Thường như sáng bừng lên. Thì ra phía trước chính là hồ tình nhân, nơi ghi lại chuyện

tình đẹp dễ mà bi thương của Dung nương và Thiền Vu Quân Thần. Không ngờ Hách Liên Ngự Thuấn lại dẫn nàng tới nơi này. Nhưng, tình xá là thế nào đây?

Hách Liên Ngự Thuấn khẽ cười nhẹ, “Cổ văn có câu ‘Bán sơn hữu trúc cư, thanh phong phát trúc điệp, vi trục mộng chi địa, xuân năng thính trúc, hạ năng thưởng nguyệt, thu khả thái cúc, đông khả đập tuyết.’”

Sở Lăng Thường gật đầu, “Ta cũng đã nghe nói nhưng không phải những thứ đó chỉ có trong sách hay sao? Cõi đời này thật sự có nơi như vậy sao?”

Nét vui vẻ trên môi Hách Liên Ngự Thuấn càng đậm hơn, hắn vừa muốn mở miệng trả lời nàng thì lại nghe được tiếng “ai ui” vang lên.

Hai người họ theo tiếng kêu nhìn lại thì thấy là Thanh Tụ vừa xuống xe, do đứng không vững nên té ngã. Bên cạnh đó là Hồ Mạc, thấy vậy thì hơi chần chừ một chút rồi mới đưa tay đỡ Thanh Tụ lên, động tác lộ rõ sự thận trọng.

“Thanh Tụ!” Sở Lăng Thường vội vàng tiến lên, thấy dáng vẻ Thanh Tụ tiều tụy như vậy thì lo lắng hỏi, “Em sao vậy? Ngồi xe mệt lắm sao?”

“Tiểu thư!” Thanh Tụ liền ôm chầm lấy cánh tay nàng, đứng cách xa Hồ Mạc, mệt mỏi nói, “Người ta một đêm không ngủ, toàn thân giống như tan ra thành mấy mảnh. Đây là nơi nào vậy ạ!”

Sở Lăng Thường đau lòng nhìn Thanh Tụ, khẽ thở dài.

Hách Liên Ngự Thuấn thì thấy rất rõ ràng. Chẳng những hắn thấy gương mặt Thanh Tụ tiều tụy mà Hồ Mạc cũng hết như vậy. Điều

này khiến hấn nảy sinh lòng nghi ngờ. Hồ Mạc đã đi theo hấn xông pha nơi chiến trường không biết bao lần, đêm không ngủ cũng là chuyện bình thường. sao có thể mới một buổi tối mà đã mệt mỏi đến không chịu nổi như vậy?

Ánh mắt sắc bén của hấn quét qua tay Hồ Mạc, thấy vết thương chói mắt ở cổ tay thuộc hạ mình thì mi tâm Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhíu lại, “Hồ Mạc, tay ngươi bị sao vậy?”

Sở Lăng Thường cũng theo đó nhìn qua thì không khỏi cảm thấy sững sờ...

Hồ Mạc nhìn về phía Thanh Tụ, có chút tức giận trừng mắt nhìn nha đầu này một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn, cung kính trả lời, “Bẩm thái tử, tay của thuộc hạ bị sói hoang cắn phải.”

“Ngươi nói ai là sói hoang?” Thanh Tụ lập tức phát hỏa hùng hổ đi tới, vừa muốn tiến lên lý luận liền bị Sở Lăng Thường kéo trở lại, khẽ quát, “Thanh Tụ, sao em có thể nghịch ngợm như vậy?”

Thanh Tụ hơi chu môi, hướng về phía Hồ Mạc hung hăng trừng mắt.

Sở Lăng Thường cùng Hách Liên Ngự Thuấn đưa mắt nhìn nhau, khẽ lắc đầu cười khổ.

Khi Sở Lăng Thường theo Hách Liên Ngự Thuấn đạp qua màn tuyết trắng tới tận nơi cuối của rừng trúc thì quả nhiên nhìn thấy có một tịnh xá với kiến trúc rất đẹp ở đó.

Khu tịnh xá này được bao quanh bởi dòng sông, có cây cầu bắc qua

thẳng hướng tới rừng trúc. Sở Lăng Thường nhìn mà mê mẩn, toàn bộ nơi này đều được xây dựng bằng trúc. Tiền viện, hậu viện cùng với hàng rào mỗi một chỗ đều tinh xảo khiến người ta không cách nào rời mắt. Nàng khó tin đi về phía trước, lại thấy căn tịnh xá này quả nhiên được xây uốn lượn quanh sườn núi. Đứng từ căn tịnh xá này còn có thể nhìn thấy những đỉnh núi trùng điệp phía xa xa.

Quang cảnh như vậy thực sự quá tráng lệ.

“Đây là....” Sở Lăng Thường kinh ngạc nói không nên lời.

Hách Liên Ngự Thuấn từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy nàng, “Đây chính là tịnh xá trong sơn cốc!”

Sở Lăng Thường còn tưởng mình nghe lầm, một lúc lâu sau khẽ lẩm nhẩm “Tịnh xá trong sơn cốc? Trời ạ, ta thật không dám tin!”

“Có một căn tịnh xá trong sơn cốc vốn là nguyện vọng mà người xưa vẫn luôn khao khát mà vẫn chưa làm được. Nhưng ở nơi này, nó thực sự tồn tại. Chỉ cần nàng thích, mùa xuân có thể nghe tiếng lá trúc xào xạc, mùa hạ có thể ngắm trăng, thu có thể hái hoa cúc, đông dạo bước trên nền tuyết.” Hách Liên Ngự Thuấn thấp giọng cười dịu dàng.

Sở Lăng Thường đâu chỉ cảm thấy vui mừng, nàng thực sự thích nơi này đến điên cuồng. Nàng từ nhỏ ẩn cư nơi sơn cốc đã thấy nó rất đẹp, không nghĩ tới nơi này còn đẹp hơn, làm nàng vừa nhìn đã mê, không muốn rời đi.

Nhẹ bước lên trước, đi vào trong nhà, nàng đưa tay khẽ vuốt ve cây trúc được chế thành hàng rào thì chợt phát hiện ra chút manh mối, liền ngẩng đầu nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn, “Cây trúc này còn rất mới, căn tịnh xá này vừa mới được hoàn thành sao?”

Nụ cười trên môi Hách Liên Ngự Thuấn càng lan rộng, hắn tiến lại gần nàng, ánh mắt tràn ngập sự tán thưởng, “Xem ra không cái gì gạt được nàng!”

Sở Lăng Thường thực sự kinh ngạc, “Là chàng?”

Liền đó, nàng lại bị hắn ôm vùi vào trong ngực, giọng nói trầm thấp êm ái khẽ vang lên, “Ta làm sao không hiểu nàng ở trong cung bị nhiều trói buộc chứ? Mà nàng lại không thể trở về sơn cốc lần nữa, cho nên nơi tịnh xá nơi sơn cốc này là chỗ dành riêng cho nàng và ta. Vậy có được không?”

Trong lòng Sở Lăng Thường dâng tràn cảm động, lời nói của hắn giống như dòng nước ấm áp nhẹ nhàng chảy xuôi thấm vào tận sâu thẳm trái tim. Không kìm lòng được, nàng cũng vòng tay ôm chặt lấy hắn, khẽ thì thầm, “Ngự Thuấn, cảm ơn chàng!”

Có trời biết, hắn càng thế này, tình yêu của nàng đối với hắn sẽ càng thêm sâu đậm, sâu đến mức ngay cả nàng cũng không biết rõ ràng, có lẽ đã sâu như vực thẳm vạn trượng. Nhưng có hắn bên cạnh, cho dù phải nhảy xuống nàng cũng thấy đáng.

Quyển 7 - Chương 9: Tâm tư của Yên thị

Nơi ở của Yên thị vốn khá yên tĩnh, lại cách điện của Thiền Vu Quân Thần không xa lắm nhưng hôm nay, nơi này lại náo nhiệt lạ thường.

Chuyện lộn xộn của Hoa Dương công chúa, Vu Đan cùng Xảo nhi chẳng mấy chốc đã tới tại Yên thị. Lúc này, Xảo Nhi tóc tai bù xù quỳ sụp trên sàn, cúi đầu khóc lóc không ngừng. Hoa Dương công chúa thì tức giận đến nỗi toàn thân run bần lên, đứng ở một bên giận dữ nhìn chăm chăm vào đôi nam nữ vụng trộm trước mắt mình. Về mặt của Vu Đan thì chẳng có chút lo lắng nào nhưng vì đứng trước mặt Yên thị nên cũng không dám tỏ ra quá ngạo mạn.

Sắc mặt Yên thị không được tốt như mọi khi. Mấy năm nay, bà ta vẫn luôn sống trong sự lo lắng cùng sợ hãi. Kể từ khi Hách Liên Ngự Thuấn ngồi lên ngôi vị thái tử, không một ngày nào bà ta ngủ được yên giấc.

Hách Liên Ngự Thuấn biết bà ta hại chết mẫu thân hắn là Hách Liên Dung. Hiện giờ mục đích của hắn đã đạt được, nói không chừng một lúc nào đó sẽ tìm cơ hội dồn phe Yên thị vào chỗ chết. Cho nên trong khoảng thời gian này, bà ta sống khá mệt mỏi.

Ngự y chẩn mạch cho Xảo Nhi xong liền nhìn về phía Yên thị cung kính nói, “Cô nương đây đúng là có hỉ mạch, quả thực là đã mang thai.”

Xảo Nhi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt Hoa Dương công chúa thì trắng bệch ra.

Sau khi ngự y rời đi, Yên thị cũng ra lệnh cho các cung nữ đứng hầu trong điện lui ra ngoài rồi nhìn Xảo Nhi một hồi, chậm rãi lên tiếng, “Người đứng lên đi!”

Xảo Nhi tạ ơn đứng dậy, theo bản năng nép sát vào bên cạnh Vu Đan, còn kín đáo liếc mắt nhìn Hoa Dương công chúa.

Yên thị khẽ thở dài một tiếng, một lúc sau mới đưa ra quyết định, “Nếu Xảo Nhi đã mang trong mình cốt nhục của nhị vương tử, vậy thì cưới về đi!”

“Mẫu hậu!” Hoa Dương công chúa không ngờ mọi chuyện sẽ thành ra như vậy, uỷ khuất tiến lên nói, “Cô ta chẳng qua chỉ là một nha hoàn, sao có thể ngồi ngang hàng với con được?”

Yên thị khẽ lắc đầu, “Cô ta sao có thể ngồi ngang hàng với con chứ? Xảo Nhi cho dù được gả vào thì cũng chỉ là thiếp mà thôi. Hôm nay ta đã gặp rất nhiều chuyện phiền não và lo âu, các người còn hết lần này tới lần khác gây chuyện chướng mắt như vậy sao? Haiz...”

Bà ta lại thở dài lần nữa, không khó nhận ra trong lòng Yên thị đang tràn ngập lo âu.

Vu Đan thấy vậy liền tiến lại gần, khẽ cất tiếng an ủi, “Mẫu hậu, chuyện lần này nhi thần vốn có thể giải quyết được, chỉ là công chúa làm lớn chuyện quá mới phiền đến người. Nếu người đã đồng ý để cho Xảo Nhi vào cửa, vậy nhi thần cưới cũng được.”

Khoé môi Xảo Nhi vừa mới cong lên thì lại bị ánh mắt hung tợn của Hoa Dương công chúa dọa cho sợ liền vội vàng thu lại nụ cười, cúi gằm mặt xuống.

Vẻ mặt của hai nữ nhân này thế nào, Yên thị hoàn toàn nhìn rõ ràng. Bà ta bắt đầu dĩ lắc đầu, chậm rãi nói, “Xảo Nhi, người lui xuống trước đi. Sau này ta sẽ lệnh cho mấy cung nữ tới hầu hạ. Trong khoảng thời gian tới, người chớ nên đi lung tung.”

“Xảo Nhi biết, đa tạ Yên thị thành toàn!” Xảo Nhi cung kính khom người rồi lùi bước ra khỏi đại điện.

Khi trong điện chỉ còn lại ba người, Vu Đan còn chưa kịp mở miệng, Yên thị đã vung tay giáng một cái tát lên má hấn. Thái độ của bà ta chuyển biến quá nhanh khiến Hoa Dương công chúa cũng phải kinh ngạc nhưng trong lòng cô ta cũng thấy dễ chịu rất nhiều.

“Mẫu hậu, người....”

“Không ra thể thống gì cả! Sao người dám gạt công chúa làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy? Chuyện này nếu để phụ thân người biết, không biết người sẽ còn bị trừng phạt đến thế nào? Bây giờ là lúc nào rồi? Người vẫn còn tâm tư ham mê nữ sắc sao?”

Vu Đan đưa tay ôm mặt, đương nhiên không dám mở miệng cự lại.

Yên thị lại lần nữa đứng dậy, “Cho dù nữ nhân kia là ai, người mê luyến cô ta đến chừng nào thì cũng tốt nhất nhớ kỹ cho ta, Hoa Dương mới là chính thất, người mà người có thể tin tưởng cũng chỉ có chính thất mà thôi.” Bà ta khế cắn môi, nói tiếp, “Cho nên, vào lúc này, sao hai người có thể trở mặt thành thù chứ? Cẩn thận ngao sò tranh nhau, ngư ông đắc lợi đó!”

Hoa Dương công chúa nghe ra hàm ý trong lời nói của Yên thị, liền bước tới khế hỏi, “Mẫu hậu, người sợ ngư ông kia chính là Hách Liên Ngự Thuấn?”

“Con à, không phải là sợ, mà đó chính là hấn!” Yên thị kéo tay Hoa Dương công chúa, giọng nói cũng trở nên nghiêm trọng, “Hách Liên Ngự Thuấn hiện giờ là đương kim thái tử, nếu như một ngày nào đó Thiên Vu không còn, hấn chính là Thiên Vu mới của Hung Nô ta. Con cho rằng, hấn sẽ để yên cho chúng ta sao?”

Toàn thân Hoa Dương công chúa lại khẽ run lên.

Vu Đan nghe xong, trong lòng cũng cảm thấy ớn lạnh, hấn nghĩ một hồi rồi khẽ lẩm bẩm, “Hấn...phụ vương đã xá miễn cho nhi thần, hấn sẽ không giết nhi thần đâu.”

“Đó là vì phụ thân ngươi vẫn còn!” Yên thị âu sầu nói tiếp, “Chuyện đã thành thế này, chúng ta cũng không thể ngồi yên mà đợi, chỉ có thể chủ động đánh trả mới có cơ bảo vệ tính mạng của mình.”

Hoa Dương có chút không hiểu hỏi lại, “Thế nào là chủ động đánh trả?”

Yên thị liếc mắt nhìn Hoa Dương công chúa rồi lại nhìn về phía Vu Đan, “Năm đó với tội trạng của ngươi, xét theo tính cách phụ vương ngươi thì dù có tha chết nhưng tội sống cũng khó thoát. Tại sao ông ấy còn để cho ngươi vô sự rồi khỏi thiên lao chứ?”

Trong mắt Vu Đan thoáng hiện lên tia phiến não, “Mẫu hậu, nhi thần đã nói rất nhiều lần rồi. Những thứ châu báu cùng độc dược đó đúng là của nhi thần, nhưng nhi thần không hề hạ độc đối với phụ vương, càng không có lòng độc chiếm binh thư, nhi thần....”

“Ngươi cho rằng phụ vương ngươi không biết chuyện này sao?” Yên thị liền cắt ngang lời Vu Đan, “Tính tình của ngươi thế nào, phụ vương ngươi là người biết rõ nhất. Từ nhỏ đến lớn, ngươi nhất gan sợ gặp chuyện nên phụ vương ngươi mới không đưa ngươi ra sa

trường tác chiến. Cho dù cho người một trăm lá gan, người cũng không dám hạ độc phụ vương mình chứ? Sao phụ vương người lại không nghĩ tới điểm này đây?”

“Vậy phụ vương...” Vu Đan có chút không hiểu.

Yên thị khẽ lắc đầu, “Người đó, nguyên nhân lớn nhất khiến người thua Hách Liên Ngự Thuấn chính là người không hiểu được tính toán trong lòng phụ vương mình. Người đã phạm sai lầm lớn. Phụ vương người vì sao lại phóng thích người ra khỏi thiên lao ư? Nguyên nhân rất đơn giản, ông ấy chính là hy vọng thông qua người tìm chế quyền lực càng ngày càng lớn mạnh trong tay Hách Liên Ngự Thuấn.”

Vu Đan lại lần nữa lâm vào sự suy tư.

Hoa Dương công chúa càng nghe lại càng không hiểu, “Mẫu hậu, giờ Hách Liên Ngự Thuấn đã là thái tử, tay lại nắm binh quyền, so với nắm đó quyền lực của hắn càng khuynh thiên hạ, nhị vương tử sao có thể kiềm chế được hắn đây?”

Hoa Dương cũng không hề thắc mắc chuyện phụ vương đề phòng từng cử động của nhi tử. Chuyện này ở các đời vua chúa trước cũng không còn lạ nữa. Chỉ là cô ta có chút không hiểu, một người đã sớm bị phế truất thì làm sao để kiềm chế được người khác đây?

Yên thị nhìn về phía Vu Đan, “Cho dù Vu Đan bị Thiên Vu bãi miễn tước vị nhưng nó vẫn là nhị vương tử, dòng máu chảy trong người nó vẫn là dòng máu Hung Nô thuần khiết chân chính. Còn Hách Liên Ngự Thuấn, cho dù hắn có tài ba hơn nữa thì dòng máu chảy trong người hắn cũng là dòng máu của bọn tiện tỳ người Hán. Thử hỏi, người như vậy thống trị Hung Nô, các đại thần trong triều sao có thể thần phục đây? Trừ phi ta không có con trai!”

Vu Đan nghe xong thì cũng bị dọa cho sợ run lên, lúc sau mới ngấm nghĩ xong những lời mầu hậu hần nói, “Không sai, cho nên Hách Liên Ngự Thuấn mà lên làm Thiên Vu, hần nhất định sẽ giết ta, còn cả con cháu của ta. Chỉ cần chúng ta chết đi, hần sẽ không còn chút cố kỵ nào nữa, các đại thần trong triều cũng không ai dám phản đối nữa.”

Cánh môi Hoa Dương công chúa khẽ run lên, lập tức nghĩ tới con trai mình là Thượng Phúc vương. Không! Cô ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai làm tổn thương con trai mình.

Yên thị gật đầu rồi nhìn về phía Hoa Dương công chúa, “Giờ con cũng đã là mầu thân rồi nên mới có thể hiểu tâm tình của ta. Cho tới giờ, vì tự vệ, chúng ta chẳng những phải chặn đứng con đường phía trước của Hách Liên Ngự Thuấn mà còn phải đưa hần vào chỗ chết. Cho nên, chuyện quan trọng nhất đối với hai đứa lúc này không phải là Xảo Nhi cùng con của cô ta. Cho dù cô ta thật sự sinh được con trai, thì cô ta chỉ là thiếp, đứa con cũng chẳng cách nào hống hách, căn bản không đủ tạo thành uy hiếp. Định nhân của hai đứa trước mắt chính là Hách Liên Ngự Thuấn, giải quyết hần rồi thì chuyện lớn mới thành.”

Quyển 7 - Chương 10: Toà thành không ngủ

Dù gì Hoa Dương công chúa cũng vẫn còn trẻ chưa trải sự đời, vừa nghe rằng con mình sẽ bị liên lụy thì đã sợ đến mất tự chủ, vội vã gật đầu, “Đúng vậy, con tuyệt đối không để hắc có cơ hội làm hại nhi tử của mình.”

“Mẫu hậu, nhưng hiện Hách Liên Ngự Thuấn đang nắm quyền lớn trong tay, chúng ta phải đối phó hắc thế nào đây?” Vu Đan không hiểu hỏi lại.

“Đi tìm Y Kha! Mặc dù vì chuyện năm đó, hắc không còn được phụ vương người coi trọng nhưng người này nhất định cũng cực kỳ thống hận Hách Liên Ngự Thuấn. Con à, nhất định phải nhớ cho kỹ, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn của ta. Chỉ có những người như vậy mới có thể giúp ta được.” Yên thị lại tiếp tục nhấn mạnh, “Còn một người nữa, chính là Sở Lăng Thường. Ta có thể nhận ra cô ta chính là điểm yếu của Hách Liên Ngự Thuấn.”

Vu Đan suy nghĩ một hồi rồi khẽ gật đầu.

Yên thị lại quay sang Hoa Dương công chúa, “Ta biết chuyện lần này của Vu Đan đã khiến con tức giận, nhưng dù sao nó cũng là phụ quân của con, là phụ thân của Thượng Phúc vương. Việc cưới Xảo Nhi về cũng sẽ không làm lớn, hy vọng con có thể hiểu. Hiện giờ ngoài Y Kha, con chính là người có thể giúp Vu Đan đoạt lại ngôi vị thái tử. Sau lưng con là Đại Hán, như vậy cũng đủ để tìm mấy người tới giúp nó rồi.”

Hoa Dương công chúa hít sâu một hơi, nhìn Vu Đan với ánh mắt đầy chán ghét nhưng vẫn nói, “Mẫu hậu, người yên tâm đi, vì hài nhi của mình, con sẽ làm như vậy!”

Lúc này Yên thị mới có thể âm thầm trút được gánh nặng, gật đầu, “Vậy thì tốt! Vậy thì tốt!”

Những âm mưu thâm độc, dường như cũng bắt đầu lắng lẽ lan tràn...

Sở Lăng Thường thực không ngờ tới Ấp Thành lại là nơi có bầu không khí an ổn đến vậy. Tuy vừa trải qua một trận thiên tai nặng nề nhưng cũng không khó để nhận ra vẻ đẹp trong từng đường nét kiến trúc của nơi này. Bởi đây là con đường độc nhất thông với các nước bên ngoài nên dân chúng trong thành không chỉ có người Hán, người Hồ, mà thậm chí còn có cả những gương mặt với những đường nét sắc sảo của người xứ lạ.

Trên đường, người đi lại ăn mặc cũng rất khác nhau, thậm chí nhìn qua còn cảm thấy có chút quái dị. Nhưng người Ấp Thành dường như đã quen như vậy nên họ vẫn trò chuyện rất vui vẻ với những người ngoại lai, không có chút cảm giác xa lạ nào.

Hồ Mạc cùng Thanh Tụ tạm thời nghỉ lại trong một khách điểm. Hách Liên Ngự Thuấn thì tự mình dẫn Sở Lăng Thường đi dạo khắp mọi nơi ở Ấp Thành.

Sở Lăng Thường lại lần nữa giả trang thành nam nhi nhưng cùng Hách Liên Ngự Thuấn đi trên đường thế này lại càng thu hút sự chú ý hơn. Ấp Thành rất khác so với Bắc quốc Hung Nô cho nên người ở nơi này cho dù là nam hay nữ thì làn da cũng có chút ngăm đen,

nhưng da dẻ Sở Lăng Thường thì lại trắng nõn còn Hách Liên Ngự Thuấn thì cao lớn anh tuấn như vậy nếu không muốn người ta chú ý cũng thật khó.

Nhưng cũng may là người dân ở đây tuy biết người cứu trợ thiên tai cho họ là Tả hiền vương Hách Liên Ngự Thuấn, cũng là đương kim thái tử, nhưng dù sao cũng không có mấy người biết dáng vẻ thực sự của hắn cho nên hai người họ vẫn có thể tự do thoải mái đi dạo quanh thành.

Có thể nhận thấy Ấp Thành đang dần khôi phục lại hoạt động giao thương thường ngày. Tuy rằng nó không có được sự phồn hoa như Trung Nguyên, cũng không sánh bằng Bắc quốc Hung Nô nhưng Ấp Thành cũng có đặc sắc riêng của mình. Bởi vì là cửa ngõ giao thương nên nó thu hút rất nhiều thương nhân nước ngoài tới đây buôn bán, đồng thời đem lại sự phồn thịnh cùng náo nhiệt mà những nơi kia khó có được.

Đây là lần đầu tiên Sở Lăng Thường có thể tự do đi dạo trên đường như vậy. Bên cạnh còn có Hách Liên Ngự Thuấn nên nàng cao hứng hết một trẻ nhỏ, một hồi cầm cái này lên xem một chút, một hồi lại cầm cái kia lên xem một chút. Có rất nhiều đồ lúc ở Trung Nguyên hay Bắc quốc nàng đều chưa từng nhìn thấy, cho nên cực kỳ thích thú không muốn rời tay.

Dáng vẻ Hách Liên Ngự Thuấn thì đúng như một vị phu quân tốt, chỉ cần là thứ khiến nàng vui thích, bất kể là gì hắn đều lập tức mua hết, trên môi còn thường trực nụ cười vui vẻ.

Đến khi hai người họ trở lại khách điếm, Sở Lăng Thường mới phát hiện ra những đồ vật hắn mua về thực sự không ít khiến cho nàng trong lúc nhất thời lâm vào tình trạng dờ khóc dờ cười.

Sau khi chia một ít cho Thanh Tụ, chộc cho nha đầu kia vui vẻ hoạt bát hẳn lên thì chuyển du ngoạn tới Ấp Thành này thực sự rất tuyệt vời.

Đêm xuống, chủ quán đã chuẩn bị đồ ăn ngon và rượu thượng hạng, sau khi dùng xong, mọi người đều trở về phòng mình.

Nơi bọn họ đang ở là khách điểm duy nhất trong thành. Bởi thiên tai nên nơi này cũng ngừng đón khách một thời gian, nay khai trương lại cũng bắt đầu khôi phục lại sự náo nhiệt trước kia. Trên tầng ba, các phòng tốt nhất đều được chọn cả. Thứ nhất là bởi phòng ở tầng này khá an tĩnh, thứ hai là vì nó nhìn ra đường, nên khi có chuyện gì sẽ có thể biết được trước tiên.

Màn đêm ở Ấp Thành cũng không hề giống với Bắc quốc. Ngoài phố vẫn giăng đèn kết hoa, vài cửa tiệm còn chưa đóng cửa, trên đường vẫn có không ít người đi lại, trong đó không thiếu những người ngoại quốc.

Sở Lăng Thường vẫn một mực ngồi bên cửa sổ, hào hứng ngắm cảnh bên ngoài. Hách Liên Ngự Thuấn từ phía sau ôm lấy nàng, khẽ cười nhẹ, “Ngồi xe lâu như vậy, không thấy mệt mỏi sao?”

Nàng xoay người, nhìn vào đôi mắt đầy vẻ dịu dàng của hắn, còn vòng tay ôm lấy cổ hắn, “Ta rất thích nơi này!”

“Ta biết!” Hách Liên Ngự Thuấn cúi xuống hôn lên trán nàng. Từ lúc nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của nàng thì hắn đã biết điều này.

Sở Lăng Thường mỉm cười kéo tay hắn, cùng đi đến trước cửa sổ, “Ngự Thuấn, chàng xem này! Đã muộn như vậy mà trên đường vẫn náo nhiệt như thế, nhà nhà đều không khoá cửa, đủ thấy nơi này thân thiện, hoà hảo đến chừng nào. Nơi như vậy sao ta lại không

thích chứ?”

Trước giờ, nàng vốn chỉ thích nơi an tĩnh, giống như sơn cốc nơi nàng đã lớn lên từ nhỏ, hoặc như khu tịnh xá kia. Nhưng không nghĩ rằng tới nơi này, nàng lại bị sự thuần phác của Ấp Thành hấp dẫn. Nơi này mặc dù vừa trải qua thiên tai, nhưng trên gương mặt dân chúng không hề nhìn thấy vẻ oán thán hay tức giận, bọn họ vẫn vui vẻ tươi cười, vẫn ở lại nơi cũ nghiêm túc sinh sống.

Hách Liên Ngự Thuấn khẽ gật đầu, “Ấp Thành trước khi xảy ra thiên tai thì còn náo nhiệt hơn hiện giờ rất nhiều. Bởi vì nhiều người nước ngoài phải đi qua nơi này để trở về cố quốc nên ban đêm ở đây cũng rất náo nhiệt. Cũng có thể coi đây như một toà thành không ngủ.”

“So với Trung Nguyên cùng Bắc quốc, nơi này thật giống như thế ngoại đào nguyên, mỗi ngày trôi qua đều cực kỳ thanh bình.” Sở Lăng Thường khẽ thở dài, nhẹ giọng nói. Ông trời quả thực rất biết trêu người, một nơi đẹp như vậy mà lại phải hứng chịu thiên tai.

Hách Liên Ngự Thuấn cười ôm chặt lấy nàng.

Một lúc lâu sau, dường như nghĩ tới điều gì, Sở Lăng Thường quay đầu hỏi Hách Liên Ngự Thuấn, “Nơi này ở phía đông của Hung Nô phải không?”

“Đúng vậy!” Hắc đáp.

Gương mặt đang tràn ngập vẻ thư thái của Sở Lăng Thường chợt hơi cứng lại, mi tâm thoáng hiện lên nét lo âu không tự chủ.

“Nàng sao vậy?” Hách Liên Ngự Thuấn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, dịu dàng hỏi.

Ngước mắt nhìn Hách Liên Ngự Thuấn, suy nghĩ một chút, Sở Lăng Thường mới chậm rãi lên tiếng, “Ta cũng không biết phải nói với chàng thế nào nữa. Tóm lại Ấp Thành này rất quan trọng đối với chàng, cho dù thế nào chàng cũng nhất định phải giữ lấy nó.”

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn nàng không chớp mắt, từ trong ánh mắt của nàng, hắn có thể nhìn ra sự nghiêm túc tột độ, vẻ mặt hắn cũng chuyển thành nghiêm trọng, “Lăng Thường, là chính miệng nàng đã hứa với ta sẽ không xem trước vận mệnh nữa!”

Vào ngày gả cho hắn, hắn cũng đã nói lên yêu cầu này. Không phải hắn không tin vào số mệnh, mà là mỗi việc đều có sự ràng buộc nhất định. Hắn chỉ hy vọng nàng có thể vui vẻ làm thái tử phi, nếu có thể làm một nữ tử bình thường thì càng tốt.

Quyển 7 - Chương 11: Nam nhân không biết xấu hổ

Sở Lăng Thường ngược nhìn gương mặt anh tuấn của Hách Liên Ngự Thuấn, dường như năm tháng không để lại mấy dấu vết trên khuôn mặt hắn. Nếu có chỉ là khiến hắn càng có thêm vẻ chững chạc đầy khí chất nam nhi mà thôi. Thấy trên hàng lông mày của hắn hiện rõ vẻ nghiêm túc, nàng vội vàng nói, “Ngự Thuấn, ta không có! Chẳng qua mấy ngày trước ta cảm thấy có chút khác thường mà thôi. Ta rất thích Ấp Thành này. Coi như chàng làm vậy vì ta, được không?”

Việc cảm thấy có chút khác thường cũng không phải do Sở Lăng Thường cố tình xem trước số mệnh. Từ khi sư phụ sửa lại mệnh cho nàng, Sở Lăng Thường đã không còn đoán trước số mệnh nữa. Nguyên nhân là bởi hết thầy đều đã thay đổi, giống như sinh mệnh cùng số mạng đã một lần nữa được gây dựng lại, như vậy làm sao có thể xem trước được đây?

Hách Liên Ngự Thuấn nở nụ cười dịu dàng ôm ái tịa đám mây hờ hững nơi cuối chân trời. Hắn ôm lấy nàng, cúi xuống, khẽ thì thầm bên vành tai nhỏ xinh, “Được!”

Đây là lần đầu tiên nàng đưa ra yêu cầu với hắn. Yêu nàng như vậy, sao hắn lại không đáp ứng đây?

Trong lòng Sở Lăng Thường tràn ngập hạnh phúc, chủ động vùi vào trong vòm ngực của hắn...

Đêm sâu thăm thẳm, trên chiếc giường hẹp, hai thân hình nam nữ quấn quít không rời, triền miên như những chú cá đói khát được trở lại nguồn nước nên tận tình thưởng thức hết thảy. Một lúc lâu sau, nam nhân khẽ gầm lên một tiếng, thân thể nữ nhân cũng bởi khoái cảm đột ngột co thắt lại, nam nhân phóng thích tất cả dòng dịch yêu nóng bỏng vào tận sâu thẳm nơi tư mật thân thể nữ nhân, đắm chìm vào mùi hương thơm ngát trên thân thể nàng. Nữ nhân thì không cách nào kìm chế được tiếng thốn thức. Rồi sau đó, chiếc giường hẹp dần khôi phục lại sự yên tĩnh, chỉ còn dư lại tiếng thở dốc của hai người.

“Thích không?” Hách Liên Ngự Thuấn lật người lại, dễ dàng đem nữ nhân trong ngực ôm lấy, rồi xoay người nằm xuống chiếc giường hẹp, để cho nàng an ổn nằm ngủ ngay trên lồng ngực hắn.

Sở Lăng Thường sao có thể trả lời vấn đề như vậy, nàng then thùng dấu mặt vào vòm ngực rộng của hắn. Tuy hai người họ đã là phu thê nhiều năm, nhưng nàng vẫn không tránh khỏi được sự ngượng ngùng.

“Xấu hổ?” Hắn nhìn nàng bằng ánh mắt đầy sủng ái, cười cười, “Vừa rồi là cái miệng nhỏ của ai phát ra những tiếng kêu mê người đến vậy?”

“Chàng thật đáng ghét!” Sở Lăng Thường ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn một cái, trên gương mặt vẫn tràn ngập rặng mây đỏ không cách nào tiêu tan.

“Không thích?” Hít thật sâu mùi hương thơm ngát trên người nàng, hắn lại khẽ cọ cằm mình vào má nàng.

Không chịu nổi cảm giác nhột nhột do những sợi râu mới mọc trên

cầm hấn gây ra, Sở Lăng Thường mỉm cười nũng nịu, “Không biết!”

“Lăng Thường, ta tặng cho nàng một tòa thành, nàng phải báo đáp ta thế nào?” Hấn khẽ cười nhẹ, bàn tay lại bắt đầu không chút an phận dọc theo bờ eo nàng trượt xuống, tới phía trong bắp đùi thon bắt đầu chậm rãi mơn man.

Ngón tay thon dài của hấn lại bắt đầu đốt lên ngọn lửa quen thuộc trên thân thể mềm mại khiến Sở Lăng Thường không nhịn được bắt đầu thở gấp. Đưa nắm tay nhỏ bé đánh hấn một cái, nàng khẽ gắt, “Chàng còn muốn thế nào nữa?”

Xem ra vẻ ôn nhu của nam nhân này lại bắt đầu được thay thế bởi bản tính tà mị vốn có.

Cánh tay Hách Liên Ngự Thuấn duỗi ra, nghiêng người sang một bên, đem cả người Sở Lăng Thường ôm lấy từ phía sau. Phần lưng mềm mại của nàng tựa vào vòm ngực rắn chắc của hấn, sát đến nỗi nàng có thể cảm thấy dự vọng dưới hạ thân hấn lại bắt đầu cứng rắn và đang rục rịch hành động.

“Ngự Thuấn...” Sở Lăng Thường khẽ run rẩy nhưng lại không dám tùy tiện nhúc nhích. Nàng hiểu rất rõ hấn. Trên chiếc giường hẹp này, hấn giống như một dã thú với lòng tham không đáy. Khẩu vị của hấn lớn tới kinh người, nàng không thể trêu chọc vào.

Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhấc người dậy, đưa cánh tay chống đầu, cúi xuống nhìn nàng. Bàn tay kia cũng không nhàn rỗi, lại lần nữa đặt lên bầu ngực tròn trịa, đùa bỡn xoa nắn, không ngừng trêu chọc nàng, “Ta cũng đòi nàng một món lễ vật thì sao?”

“Gì cơ?” Sở Lăng Thường đâu có lòng nghe hấn nói gì, chỉ lo tránh né bàn tay không chút an phận kia, thở hổn hển hỏi lại.

“Nhận lời trước rồi ta sẽ nói!” Hấn thuận thế ôm nàng chặt hơn, đôi chân dài dứt khoát vòng qua người nàng, bàn tay càng thoải mái du ngoạn trên thân thể mềm mại, chiếm hết tiện nghi của nàng.

“Ngự Thuấn, đừng vậy mà, ta....ta mệt quá!” Nàng xoay người lại, cố làm ra vẻ mặt đáng thương để gắng tranh thủ sự đồng tình của hấn.

Hách Liên Ngự Thuấn khẽ nhú mày, “Nhận lời ta là được!”

Thấy ánh mắt của hấn càng trở nên âm trầm, Sở Lăng Thường bị dọa cho sợ đến co người lại, vội vàng lên tiếng, “Được, ta nhận lời với chàng!”

Trên khóe môi Hách Liên Ngự Thuấn liền hiện lên ý cười vui vẻ, “Ngoan...” Vừa nói hấn vừa duỗi tay ra, khiến nàng hoàn toàn quay lưng về phía hấn, rồi cong đầu gối, nâng cao phần hông của nàng lên...

“Chàng....chàng định làm gì? Không phải lại muốn...” Sở Lăng Thường khẽ run lên, thân thể mềm mại không ngừng vặn vẹo, “Chàng còn chưa nói hết mà?”

“Cưng, nàng không muốn sao?” Hấn cười, khuôn mặt cũng kề sát lại khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trầm giọng nói, “Lẽ vật ta muốn rất đơn giản, nhưng nàng đã nhận lời rồi, không cho phép đổi ý.”

“Chàng, chàng rốt cuộc muốn cái gì?” Sở Lăng Thường có thể cảm giác được dục vọng của hấn đã điên cuồng trỗi dậy, nóng bỏng đến kinh người.

Nụ cười vui vẻ trên môi Hách Liên Ngự Thuấn càng đậm hơn, đem nàng ôm thật chặt, nhấn mạnh từng lời, “Sinh cho ta một hài tử!” Rồi

không chờ nàng trả lời, hần lập tức hành động, đem hạ thân cứng rắn lại lần nữa xâm chiếm tận sâu thẳm nơi tư mật trên thân thể vẫn còn run rẩy của nàng.

“A...” Sở Lăng Thường sợ hãi kêu thành tiếng, thắt lưng cũng giật lên, khoái cảm từ nơi sâu thẳm trong thân thể không ngừng tản ra. Rất nhanh, nàng bị cuốn vào một cơn sóng đam mê khác, điên cuồng hơn. Mọi giác quan, thần kinh đều tràn ngập khoái ý bởi bị kích thích chỉ trong nháy mắt rồi hoàn toàn được giải phóng...

Sau khi trở lại hoàng thành, Hách Liên Ngự Thuấn liền xin với Thiên Vu nhận lấy Ấp Thành về phạm vi cai quản của mình để tiện quản lý việc khôi phục kinh tế. Ấp Thành đã từng là phạm vi quản hạt của Hữu Cốc Lễ vương Y Kha. Sau khi Y Kha thất thế, rất nhiều đất phong của hần đã bị các vương hầu khác phân chia, trong đó Ấp Thành được phân cho Tả Cốc Lễ vương Y Trĩ Tà. Thiên Vu Quân Thần sau khi hỏi ý kiến Y Trĩ Tà, mặc dù không hiểu một vùng đất cách xa Hung Nô thế có thể có được lợi ích gì nhưng vẫn nhận lời Hách Liên Ngự Thuấn.

Bãi triều, Y Trĩ Tà chờ cho tất cả các đại thần đều rời đi mới hướng về phía Hách Liên Ngự Thuấn cười cười, “Muốn giữ Ấp Thành cho riêng mình sao?”

Hách Liên Ngự Thuấn bình thản cười nhẹ, “Đối với ngài mà nói, Ấp Thành chỉ là khúc xương tro, nhưng đối với ta mà nói, Ấp Thành lại không tệ.”

“Không giống tính cách của thái tử chút nào!” Y Trĩ Tà nghi ngờ nhìn hần.

“Là Lăng Thường thích!” Hách Liên Ngự Thuấn ngược lại cũng không hề che giấu. Lúc nhắc tới tên nàng, trên môi hắn còn dâng lên vẻ cưng chiều đầy vui vẻ.

Y Trĩ Tà chợt hiểu ra, “Thì ra là vậy, muốn một tòa thành chỉ còn tro xương chỉ vì một nụ cười mỹ nhân.”

“Thế nào? Không đáng?” Hách Liên Ngự Thuấn không chút ngại bị Y Trĩ Tà nhạo báng, thờ ơ hỏi ngược lại.

“Đâu có, nếu đổi lại là ta, ta cũng sẽ công chiếm cả giang san vì nụ cười hồng nhan.” Y Trĩ Tà cười ha ha một tiếng, đưa tay vỗ vỗ vai hắn, “Điểm này thái tử rất giống với Thiên Vu Quân Thần.”

Hách Liên Ngự Thuấn có thể hiểu ẩn ý trong lời nói của Y Trĩ Tà, sắc mặt hơi trầm xuống.

Y Trĩ Tà cũng biết mình nói lời không nên, hơi lúng túng cười nhẹ.

Một lúc lâu sau, Hách Liên Ngự Thuấn mới mở miệng trước, xóa đi cảm giác lúng túng giữa hai người họ, “Y Trĩ Tà, ta biết ngài thích Lăng Thường. Nhưng bây giờ nàng ấy đã là thái tử phi của ta, lần sau nếu còn thấy ngài dùng ánh mắt đăm đối nhìn nàng, cẩn thận ta sẽ hạ lệnh cấm ngài vào Kiêu Long điện.”

“Yên tâm, chỉ cần thái tử không chết, ta tuyệt đối sẽ không quá phận với nàng.” Y Trĩ Tà cũng không chút khách khí nói trả, đáy mắt thoáng qua tia hài hước.

Hách Liên Ngự Thuấn cũng không giận mà còn bật cười, “Tuy ngài là trưởng bối, nhưng chuyện như vậy đương nhiên cũng phải biết trước biết sau. Bảo trọng!” Nói xong hắn vỗ nhẹ vai Y Trĩ Tà, cười ha ha rồi rời đi.

Y Trĩ Tà đứng yên tại chỗ, bất đắc dĩ cười cười. Miệng lưỡi của Hách Liên Ngự Thuấn này đúng là càng ngày càng lợi hại.

Quyển 7 - Chương 12: Phần 1: Sự biến đổi dị thường

Đối với Ấp Thành, không biết có phải là do Thiền Vu Quân Thần không mấy quan tâm hay là sợ nhìn cảnh nhớ người, tóm lại, ông ta rất nhanh đem nó ban cho Hách Liên Ngự Thuấn. Trong khoảng thời gian này, cho dù là Đại Hán ở phương Nam hay Hung Nô ở phương Bắc đều khá bình lặng. Loại bình lặng này giống như một con mãnh thú nằm im lìm trong đêm tối không hề nhúc nhích, đem tất cả nguy hiểm che dấu trong sự hô hấp ổn định, không biết đến lúc nào sẽ bắt đầu trở mình công kích.

Sau giờ ngộ, ánh nắng mặt trời ở Tĩnh Hòa Hiên cũng vô cùng ấm áp, hết như con người của Dạ Nhai Tích luôn luôn tràn ngập sự nhu hòa, chu dù là vui vẻ hay bi thương thì cũng không có quá nhiều sự biến đổi trên gương mặt.

Mấy năm nay, Dạ Nhai Tích vẫn ở nơi này. Thiền Vu đặc ban Tĩnh Hòa Hiên cho Dạ Nhai Tích cũng bởi công phụ tá triều đình mấy năm nay. Mặc dù Thiền Vu Quân Thần đã nhiều lần ban thưởng quan tước nhưng đều bị Dạ Nhai Tích cự tuyệt. Đối với Dạ Nhai Tích, vinh hoa phú quý chỉ tựa như cơn gió thoảng, chỉ là vật ngoại thân không đáng xem trọng. Thiền Vu Quân Thần mặc dù cảm thấy rất đáng tiếc nhưng cũng không miễn cưỡng mà để tùy ý Dạ Nhai Tích.

Tất cả mọi người đều cảm thấy không hiểu. Xét theo bản lĩnh của Dạ Nhai Tích, muốn có một chức quan là việc vô cùng dễ dàng, nhưng người này lại không muốn làm quan, lại không nghĩ tới chuyện rời cung, rốt cuộc là vì cái gì?

Tâm tư của Dạ Nhai Tích, chỉ có Sở Lăng Thường là rõ ràng hoặc có lẽ còn có cả Nam Hoa công chúa mới hiểu được.

Chỉ tiếc, sự chờ đợi này đến lúc nào mới có thể kết thúc?

Sở Lăng Thường không biết, Dạ Nhai Tích cũng không biết.

Bên ngoài Tĩnh Hòa Hiên, hai con hạc đang thả sức đùa nghịch. Có lẽ đối với chúng, chỉ cần nơi nào có chủ nhân thì nơi đó đều vui vẻ.

Bên trong Tĩnh Hòa Hiên, Sở Lăng Thường cùng Dạ Nhai Tích đang lẳng lặng ngồi đối diện nhau bên bàn cờ nhưng tâm tư mỗi người lại không hề giống nhau. Nhất là Sở Lăng Thường, nhịp tim của nàng đập có chút loạn, gương mặt lộ rõ vẻ nghiêm trọng.

Từ khi ở Ấp Thành trở về, nàng vẫn rơi vào tình trạng mâu thuẫn. Những lời của Hách Liên Ngự Thuấn đêm đó đã quá rõ ràng, đồng thời hắn cũng ngầm nói cho nàng biết, chuyện mấy năm nay nàng lén dùng thuốc đều bị hắn biết. Lúc trước, nàng đã nghĩ tới đủ mọi tình huống, thậm chí còn tưởng tượng đến gương mặt đầy giận dữ của hắn. Hách Liên Ngự Thuấn là một nam nhân cường thế, nhớ năm đó nàng cùng Nam Hoa công chúa lừa hắn, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi. Hiện giờ nàng lén uống thuốc tránh thai, xét theo tính cách của hắn, giận dữ là chuyện khó tránh khỏi. Tâm trạng nặng nề thế này mấy ngày nay khiến Sở Lăng Thường không thờ nổi. Nàng cảm thấy như thể bản thân đã làm một chuyện vô đạo đức nhất. Nàng vốn nghĩ rằng mình sẽ không bị phát hiện, kết quả mới biết, đối phương chẳng những đã phát hiện, hơn nữa còn đem tất cả nhìn rõ ràng, dùng sự trầm mặc đối lại với sự bướng bỉnh cùng ích kỷ của nàng. Loại cảm giác này rất khiến nàng thực sự rất khó chịu, rất tội lỗi.

Việc Thanh Tụ đem thuốc vào phòng mỗi tối đều bị Hách Liên Ngự

Thuần cấm tiệt. Hẳn chính là người bá đạo như vậy. Cứ lấy chuyện này mà nói, hẳn vừa trực tiếp dùng chính sách dụ dằng dụ dỗ, lại cưỡng chế cấm đoán, cuối cùng khiến trái tim nàng luôn trong trạng thái thấp thỏm.

Là nàng vẫn mãi không hiểu hẳn hay là hẳn đã sớm an bài mọi chuyện không theo như thường lệ?

Dạ Nhai Tích thấy nàng ngây người cầm lấy quân cờ mãi không hạ xuống thì cũng rất nhẫn nại chờ đợi rồi một lúc lâu sau mới chậm rãi lên tiếng, “Ván cờ này mang theo tâm sự quá nặng nề, có chơi tiếp cũng không có ý nghĩa.”

Những lời của Dạ Nhai Tích đã kéo tâm trạng bất ổn của Sở Lăng Thường trở lại thực tại. Nhìn quân cờ trong tay, lúc này nàng mới nhớ ra mình đang chơi cờ, lại nhìn đến bàn cờ ngổn ngang trước mặt thì không khỏi nở nụ cười khổ. Đem quân cờ đặt xuống, Sở Lăng Thường cầm chén trà lên khẽ nhấp một ngụm rồi lại đưa mắt nhìn những vệt nắng nhẹ sau giờ Ngọ phản chiếu lên lớp tuyết trắng bên ngoài cửa sổ tạo thành những tia sáng lấp lánh.

“Ngày hôm nay khá an tĩnh, xem ra đó cũng là chuyện tốt!”

Sở Lăng Thường đem bàn cờ cất xong, nghe thấy lời của Dạ Nhai Tích thì mi tâm hơi nhíu lại, “Sur huynh, huynh cảm nhận được điều gì sao?”

“Không! Vạn vật đều vận hành theo đúng quy luật của nó. Hôm nay cũng chưa hẳn đã là thái bình thịnh thế. Giờ lại yên tĩnh như vậy, đương nhiên là đang ngầm nổi lên một cơn phong ba cực lớn. Vạn vật trên thế gian chính là như vậy, càng bình tĩnh thì lại che dấu sự nguy hiểm càng lớn.” Sắc mặt Dạ Nhai Tích cũng chuyển thành nghiêm túc.

Sở Lăng Thường gật đầu, giải thích của sư huynh cũng không phải không có đạo lý. Suy nghĩ một chút, nàng liền nói ra lo âu đang thường trực trong lòng mấy ngày nay, “Sư huynh, mấy ngày trước đây muội vô tình gieo quẻ, không ngờ lại tính ra một chuyện ngoài dự liệu. Đó là chuyện mà ngay cả lúc trước khi sư phụ cải mệnh cũng đã từng xuất hiện. Muội thật sự không hiểu.”

“Muội xem được chuyện gì?” Dạ Nhai Tích nhẹ giọng hỏi.

Gương mặt Sở Lăng Thường lộ rõ vẻ nghiêm trọng, nhìn Dạ Nhai Tích nhấn mạnh từng lời, “Vận mệnh của Đại Hán!”

Dạ Nhai Tích hơi sửng người, “Lăng Thường, muội quên sư phụ dạy gì rồi sao?”

Hàn Thiên Tử khi còn sống đã từng nói với nàng, không phải là lúc vạn bất đắc dĩ hoặc triều đình lâm vào cảnh khốn cùng, không thể tùy tiện đoán trước vận nước. Số mệnh là chuyện đã được định từ sớm, biết càng nhiều, tâm tư sẽ càng trở nên tham lam, gặp may mắn liền muốn ngồi không tọa hưởng, gặp tai nạn lại tự dẫn vạ mình rồi không có ý chí phấn đấu. Nhân định thắng thiên cùng số mạng an bài vốn là chuyện rất mâu thuẫn. Cho nên người thông hiểu số mệnh không thể không hiểu chuyện này và càng không muốn để các học trò của mình trở thành nạn nhân. Cho nên Hàn Thiên Tử không hy vọng Sở Lăng Thường sẽ xem trước vận nước.

Sao nàng lại không hiểu dụng tâm của sư phụ chứ? Lòng người vốn là ích kỷ, tựa như sư phụ vậy. Người thương yêu đồ nhi, cho dù biết thiên mệnh khó phạm nhưng tại thời điểm mấu chốt chẳng phải vẫn vì nàng nghịch thiên cải mệnh đó sao?

Nơi ngực Sở Lăng Thường chợt dâng lên chút cảm giác khó chịu.

Ngay cả sư phụ cũng không thể tránh khỏi số mạng thì sao nàng có thể chứ?

“Sư huynh, không phải muội cố ý đoán. Chỉ là mấy ngày trước, thấy bầu trời phương Nam có chút khác thường nên mới nghĩ đến chuyện đoán thử chút, không ngờ tới sẽ bất ngờ như vậy.” Nàng khẽ liếm môi, tiếp tục nói, “Sư phụ vì muội nghịch thiên cải mệnh, muội cũng hiểu số mạng đã xảy ra biến đổi. Trước khi vào Hán cung, muội thấy đại hoàng tử Lưu Vinh cũng không có tướng mệnh thái tử, càng không có dáng vẻ đế vương. Ngược lại thập hoàng tử Lưu Triệt do Vương phu nhân sinh ra lại có mạng đế vương hơn.”

Dạ Nhai Tích gật đầu, nghiêm túc lắng nghe. Dạ Nhai Tích không có bản lĩnh thông hiểu số mệnh mà phương diện này sư muội tuyệt đối sẽ không nói dối, “Nhưng vào năm thứ hai khi chúng ta tới Hung Nô, đại hoàng tử Lưu Vinh vì có công mời được người của Quý Cốc phái mà được lập làm thái tử, chuyện này hoàn toàn trái ngược với phán đoán của muội, đúng không?”

“Phải!” Sở Lăng Thường khẳng định lại, “Lưu Vinh ngồi lên ngôi vị thái tử, muội cho là chuyện này tuyệt đối có quan hệ với chuyện sư phụ vì muội nghịch thiên cải mệnh. Số mạng vốn nguyên bản là quan hệ giữa người với người. Vận mạng của muội sửa đổi, cũng ảnh hưởng tới rất nhiều người xung quanh, mọi tiên đoán lúc trước hoàn toàn bị phá bỏ, muội cũng không có cách nào xem được những chuyện sau khi cải mệnh.”

“Vậy muội đoán sẽ xảy ra chuyện gì?” Dạ Nhai Tích biết nếu như không phải là chuyện trọng đại thì tuyệt đối sẽ không khiến sư muội mất đi tinh thần như vậy.

Sở Lăng Thường hít sâu một hơi, tựa như muốn hóa giải mọi phiền muộn nơi ngực, suy nghĩ một chút rồi nói, “Mấy ngày trước, bởi vì

thiên tượng dị thường nên muối mới gieo quẻ một phen. Kết quả lại thấy được Hán cung cùng tương lai của Đại Hán sẽ phát sinh sự thay đổi to lớn. Không quá một năm, thái tử Lưu Vinh sẽ bỏ mạng, ngôi vị thái tử cùng hoàng đế tương lai sẽ do người khác thay thế, hết thấy đều giống với trước khi sư phụ cải mệnh cho muối.”

Quyển 7 - Chương 13: Phần 2: Sự biến đổi dị thường

Đầu tiên, Dạ Nhai Tích hơi sững sờ, sau một hồi suy tư mới nhẹ giọng nói, “Nói cách khác, trước khi muội cái mệnh đã đoán ra vận mệnh của Đại Hán, giờ tiên đoán đó lại giống hệt với việc muội xem mấy ngày nay?”

“Đúng vậy!” Sở Lăng Thường than nhẹ một tiếng, “Muội phát hiện, ngoảnh đi ngoảnh lại cuối cùng mọi việc vẫn là như vậy. Cảnh Đế nhiều lắm chỉ còn sống được sáu năm. Bạc hoàng hậu cũng đã bị phế truất. Thái tử Lưu Vinh cuối cùng vẫn sẽ bỏ mạng. Tương lai Đại Hán sẽ càng phồn thịnh nhưng rồi cũng sẽ suy vong dần.” Nói xong, nàng lại quay sang Dạ Nhai Tích, mi tâm dâng lên một chút nghi hoặc, “Vì sao lại như vậy?”

“Tương lai của Hung Nô thế nào, muội chắc cũng xem rồi chứ?” Dạ Nhai Tích cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu, nghĩ một chút rồi hỏi lại.

Sở Lăng Thường gật đầu, “Chuyện có liên quan trọng đại, muội cũng không dám xem quá nhiều. Hung Nô cùng Đại Hán chém giết đã cả trăm năm nay, Hung Nô vẫn một lòng muốn công chiếm Trung Nguyên nên muội đương nhiên muốn biết rõ tương lai vận mạng của Hung Nô.”

“Kết quả thế nào?” Sắc mặt Dạ Nhai Tích cũng chuyển thành nghiêm trọng.

Một biểu cảm khó có thể diễn tả thành lời dâng lên trong mắt Sở Lăng Thường. Nàng khẽ cắn môi, mãi sau mới lên tiếng, “Theo Ngũ

hành vận thế, cực thịnh rồi sẽ đến suy yếu. Hung Nô từ đời Mặc Đốn, Lão Thượng, Quân Thần đã cực kỳ cường thịnh. Về sau này quốc lực sẽ suy yếu dần, có lẽ tất cả các triều đại đều không thoát khỏi sự an bài của Ngũ hành vận thế. Hung Nô chỉ phồn thịnh được bảy mươi năm. Sau bảy mươi năm đó, Đại Hán sẽ trở nên hùng mạnh chưa từng có, vì vậy Hung Nô sẽ phải đối mặt với nguy cơ diệt vong.”

“Chỉ có bảy mươi năm?” Trong lòng Dạ Nhai Tích không khỏi dâng lên một cảm giác kinh hãi, vội bấm đốt ngón tay tính toán xem từ thời Thiên Vu Mặc Đốn đến nay đã được bao nhiêu năm. Nét lo âu trong mắt càng lúc càng đậm, Dạ Nhai Tích khẽ hỏi lại, “Sau Thiên Vu Quân Thần sẽ là ai kế vị? Là đương kim thái tử Hách Liên Ngự Thuấn hay là nhị vương tử Vu Đan?”

Trong mắt Sở Lăng Thường cũng dâng lên sự khó hiểu, “Sur huynh, đó cũng là chuyện mà muội không cách nào xem được. Muội có thể đoán ra vận nước sau này của Đại Hán và Hung Nô, nhưng lại không cách nào đoán ra tình hình cụ thể của người hay sự việc. Ví dụ như Hách Liên Ngự Thuấn, ví dụ như huynh, Nam Hoa công chúa, Hoa Dương công chúa. Muội đã thử rất nhiều lần nhưng lần nào cũng thất bại. Muội thực sự không rõ rốt cục vấn đề nằm ở chỗ nào?”

Dạ Nhai Tích nghe vậy cũng cảm thấy vô cùng quái dị. Trầm tư một lúc, để cho đầu óc yên tĩnh một chút rồi Dạ Nhai Tích mới trầm giọng nhìn về phía Sở Lăng Thường nói, “Chúng ta có thể dựa theo phán đoán của muội để phân tích một chút. Như những gì muội xem được, Lưu Vinh sẽ bỏ mạng trước khi Cảnh Đế băng hà, nói như vậy Lưu Vinh sẽ không thể nào ngồi lên ngôi hoàng đế. Vậy người có khả năng trở thành tân hoàng đế nhất sẽ là ai?”

Sở Lăng Thường suy nghĩ một chút, chợt trong đầu hiện lên hình ảnh một khuôn mặt vẫn còn non nớt thì không khỏi cảm thấy kinh

ngạc, bật thốt lên, “Chẳng lẽ là...thập hoàng tử Lưu Triệt?”

Trong mắt Dạ Nhai Tích cũng dâng lên nét suy tư. Lúc còn ở Hán cung tuy Dạ Nhai Tích cũng nghe nói đôi điều về thập hoàng tử nhưng nhiều nhất vẫn là chuyện Sở Lăng Thường chữa trị cho vị hoàng tử này.

“Lúc ta rời cung, thập hoàng tử vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi!”

“Phải, nhưng muội từng xem tướng mạo của thập hoàng tử, đứa bé đó quả thực có mệnh đế vương.”

“Vậy thì thực kỳ quái!” Dạ Nhai Tích đứng dậy, “Theo như muội đoán, vận nước Hung Nô suy bại cùng việc tân hoàng đế Đại Hán lên ngôi là chuyện mấy năm về sau. Chẳng lẽ thập hoàng tử đó chính là người sẽ khiến tương lai của Hung Nô khốn đốn?”

Sở Lăng Thường cũng không cách nào tưởng tượng ra, chỉ có thể nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn về phía Dạ Nhai Tích bằng ánh mắt tràn đầy sự lo âu, “Sur huynh, huynh nói xem, sur phụ vì muội mà sửa mệnh, vậy....việc sur phụ cải mệnh cho muội cũng là do vận mạng an bài sao?”

Một câu nói này của Sở Lăng Thường khiến gương mặt vốn bình thản của Dạ Nhai Tích cũng có sự biến đổi. Đúng vậy, nếu số mạng đã được sửa đổi, vậy sao kết quả phán đoán của Lăng Thường lúc trước và lúc sau lại giống nhau như vậy? Lưu Triệt có tướng đế vương, Lưu Vinh hiện lại làm thái tử, bọn họ vốn cùng có liên quan đến việc cải mệnh, không ngờ Lưu Vinh còn phải nhất định bỏ mạng, vô duyên với ngôi vị hoàng đế.

Sở Lăng Thường được sur phụ cải mệnh để bảo vệ tính mạng, lại bị Hách Liên Ngự Thuấn đưa về Hung Nô, giờ trở thành thái tử phi.

Những chuyện này hết thảy là kết quả sau khi sư phụ cải mệnh hay là...vận mệnh đã sớm an bài?

Điều khiến người ta buồn cười chính là, huynh muội họ luôn được coi là có thể nhìn thấu số mạng, giờ lại phát hiện họ cùng những người khác đều phải nghe theo sự an bài của vận mệnh, không cách nào trốn khỏi, thậm chí không cách nào hiểu thấu.

Số mạng, rốt cục là thế nào?

Trong lúc nhất thời, ngay cả Dạ Nhai Tích cũng không hiểu rõ ràng. Một lúc lâu sau, Dạ Nhai Tích mới mở miệng, “Lúc trước, muội có đoán thái tử Hung Nô là ai hay không?”

Sở Lăng Thường cắn chặt môi, khó khăn nói, “Vu Đan!”

“Nhưng bây giờ ngồi trên ngôi vị thái tử chính là Hách Liên Ngự Thuấn.” Dạ Nhai Tích nhíu chặt hàng lông mày, “Vấn đề rốt cuộc là ở đâu? Vận mệnh Đại Hán muội đoán trước sau đều như nhau, tại sao với vị trí thái tử Hung Nô lại khác biệt?”

“Sư huynh, có lẽ...cũng không phải không có sai lệch.” Sở Lăng Thường hít sâu một hơi, cảm giác đau nhói quen thuộc nơi ngực lại lần nữa lan tràn, “Nghĩ lại xem, lúc đó muội thấy Lưu Triệt có tướng mạo đế vương, Lưu Vinh lại ngồi lên ngôi vị thái tử, nhưng Lưu Vinh sẽ mất mạng trong tương lai, nói không chừng người lên ngôi tân hoàng đế chính là Lưu Triệt. Nói cách khác, Lưu Triệt sớm muộn cũng sẽ được phong làm thái tử. Nhìn thiên tượng phương Nam, gần đây thường có đột biến, có lẽ điềm báo đã bắt đầu. Hách Liên Ngự Thuấn mặc dù bây giờ là thái tử, nhưng nếu số mạng thật sự không cách nào sửa đổi, thì dù Hách Liên Ngự Thuấn có làm thái tử cũng không cách nào trở thành Thiên Vu mới. Nếu như Vu Đan lại trở thành thái tử, như vậy chẳng phải hết thảy mọi chuyện vẫn tiến hành

theo số mạng đã an bài hay sao?”

“Như vậy tức là Hách Liên Ngự Thuấn đang gặp nguy hiểm.” Dạ Nhai Tích không khó để đưa ra kết luận này. Một khi Vu Đan trở thành thái tử, vậy tức là Hách Liên Ngự Thuấn sẽ thất sủng, hậu quả sẽ không cách nào dự liệu được.

Mà điều khiến Dạ Nhai Tích lo lắng nhất là Lăng Thường lại không cách nào xem được vận mạng của Hách Liên Ngự Thuấn, Vu Đan, Nam Hoa công chúa cùng bản thân huynh muội họ. Điều này nói lên điềm gì đây?

Sở Lăng Thường đương nhiên hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Dạ Nhai Tích. Bản thân nàng cũng đã nhiều lần thử đoán vận mạng của mấy người họ, nhưng đáng tiếc đều không có kết quả như nhau. Những chuyện nàng muốn biết đều hoàn toàn mờ mịt.

“Ngự Thuấn nhất định sẽ gặp nguy hiểm. Đại Hán có sự biến đổi đương nhiên sẽ tác động tới Hung Nô, muội không thể trơ mắt nhìn Ngự Thuấn gặp chuyện không may.”

“Lăng Thường, chẳng lẽ muội cũng muốn vì Hách Liên Ngự Thuấn nghịch thiên cải mệnh? Cải mệnh có lẽ là chuyện cũng không thực sự tồn tại, nếu như Vu Đan thật sự danh chính ngôn thuận trở thành thái tử, vậy cũng không có cách nào thay đổi.” Dạ Nhai Tích cảm giác mình cần phải nhắc nhở Sở Lăng Thường một chút.

“Muội mặc kệ! Muội chỉ cần Ngự Thuấn không có chuyện gì.” Ánh mắt Sở Lăng Thường loé lên đầy kiên định, rồi lại nhìn về phía Dạ Nhai Tích, “Nếu đổi lại là Nam Hoa công chúa, huynh sẽ thế nào?”

Dạ Nhai Tích có chút sững người lại, đáy mắt dần dâng lên sự nghiêm túc cùng âm trầm như bàn thạch, “Ta sẽ làm tất cả để bảo vệ

tính mạng cho cô ấy.”

Nghe vậy, Sở Lăng Thường khẽ mỉm cười, nụ cười tươi tắn hết như cảnh hoa lê chớm nở đầu xuân, “Muội không biết là do cái mệnh hay vận mệnh an bài, nhưng muội sẽ dốc hết sở học để cải mệnh cho Ngự Thuần. Giang sơn, chưa chắc chỉ có Trung Nguyên.”

Dạ Nhai Tích có thể thấy được đôi mắt Sở Lăng Thường sáng lên đầy quả quyết.

Quyển 7 - Chương 14: Đánh lộn

Mặt trời vừa lặn, một trận tuyết lớn lại lập tức trút xuống. Thanh Tụ vừa muốn đóng cửa điện lại thì đã bị một lực mạnh đẩy ra khiến cho nha đầu này thiếu chút nữa ngã ngửa ra sau. Nhìn thấy rõ mặt người vừa tới, Thanh Tụ không vui cau mày.

Gương mặt Ổ Giai cũng lộ rõ vẻ khó chịu, hừ lạnh cất tiếng, “Thật đúng là đồ nô tài không biết điều, thấy bản quận chúa lại dám không hành lễ.”

Thanh Tụ cùng Ổ Giai mấy năm nay cũng đã gây lộn không ít lần bởi Ổ Giai cứ hai, ba ngày lại tìm tới gây phiền toái. Lúc đầu, Sở Lăng Thường cũng tự mình ứng phó nhưng về sau nàng cũng mặc kệ cô ta. Ngược lại, Thanh Tụ rất thích ra mặt thay nàng, mỗi lần đều cùng Ổ Giai cãi tới mờ hôi đầm đìa mới cảm thấy vui vẻ.

“Tiểu quận chúa, Thanh Tụ ta cũng đâu phải lần đầu tiên gặp cô mà không hành lễ? Lại tới gây chuyện sao?” Thanh Tụ thực sự không hề sợ Ổ Giai chút nào. Nếu không phải thái tử nể tình bằng hữu xưa với cha cô ta thì đã bỏ cô ta ở lại vương phủ rồi. Nhưng mấy năm nay cô ta chẳng những không cảm kích, ngược lại còn tỏ ra quá quắt hơn.

Ổ Giai cũng không muốn đấu khẩu với Thanh Tụ nên quay người hướng về phía Kiều Long điện đi thẳng tới.

“Này, ai cho cô vào đó?” Thanh Tụ lập tức chạy tới chắn trước mặt cô ta, “Đây là tẩm cung của thái tử cùng thái tử phi, cô muốn làm gì?”

“Ta tới tìm hoàng thúc, người quản được sao? Tránh ra!” Ổ Giai không chút khách khí đẩy Thanh Tụ ra khiến bọn nha hoàn theo sau cũng phải biến sắc mặt vì cảm thấy tình hình không ổn.

“Ta không tránh!” Thanh Tụ dứt khoát đứng chắn trước cửa điện không cho Ổ Giai vào, còn lớn tiếng nói, “Muốn tìm thái tử điện hạ? Thời gian này thái tử sẽ không về tẩm cung đâu. Ổ Giai, sao cô lại không biết xấu hổ đến vậy. Một cô nương mà xông vào tẩm cung của nam nhân như vậy coi sao được? Chuyện này nếu truyền ra ngoài thì còn ai dám lấy cô nữa.”

“Nô tài chết tiệt, người câm miệng cho ta! Người có tư cách gì mà dám ở đây dạy dỗ ta? Sở Lăng Thường đâu? Người kêu cô ta rút ra đây cho ta?” Ổ Giai bị chọc tức, lớn tiếng quát lại.

Thanh Tụ vẫn cực kỳ thờ ơ. Chủ tử của nha đầu này là đương kim thái tử phi, chẳng những được thái tử sủng ái mà ngay cả Thiên Vu Quân Thần cũng nể nang vài phần. Hơn nữa, sư huynh Dạ Nhai Tích còn là mưu sĩ của Thiên Vu, cho nên một quận chúa nho nhỏ này Thanh Tụ đương nhiên không coi vào đâu. Quan trọng hơn là, mấy năm nay Ổ Giai liên tục gây náo loạn khiến Thiên Vu nhức đầu không ít lần, nên cho dù cô ta muốn kiện cáo gì cũng chẳng ai tin.

Bước vài bước xuống thềm, cố tình huých vào vai Ổ Giai một cái, Thanh Tụ nở nụ cười quỷ dị, “Ta chính là nô tài chết bầm, ta cũng không câm miệng. Cô muốn tìm tiểu thư nhà ta, rất xin lỗi, tiểu thư nhà ta bây giờ không rảnh để gặp cô.”

Ổ Giai bị Thanh Tụ huých vào vai, tức giận hét lên rồi lập tức vươn tay định cào vào mặt Thanh Tụ nhưng lại bị nha đầu này nhanh mắt túm được cổ tay. Thanh Tụ cũng không phải là người dễ bắt nạt, liền nhìn Ổ Giai cười lạnh, “Cô tưởng rằng ta giống như Đông Hà, Xuân Mai, dễ bị bắt nạt đến vậy sao? Ổ Giai, ta cho cô biết, ta là Thanh Tụ

chứ không phải là hai nha đầu bên cạnh Nam Hoa công chúa. Cô muốn khi dễ tiểu thư nhà ta? Không có cửa đâu? Dựa vào một mình cô thì chỉ cần Thanh Tụ ta vừa ra tay, cô lập tức sẽ biến thành một đồng thịt nhão. Cô tin hay không?”

“Người....người dám phạm thượng? Phản rồi...”

“Ta phạm thượng thì sao? Nơi này là Hung Nô, không có nhiều quy tắc như hoàng cung Đại Hán. Theo ta thấy thì Thiên Vu Quân Thân cũng là người rất sáng suốt, mỗi lần đều là cô chủ động tới tận cửa gây chuyện, ta bảo vệ tiểu thư thì sẽ có lỗi sao? Cho dù chuyện này tới tai Thiên Vu thì cô cũng là người chịu thiệt thôi. Ở Giai quận chúa, ta cảnh cáo cô, ở Hung Nô này, ta chỉ nghe lệnh của tiểu thư nhà ta cùng sư huynh Dạ Nhai Tích, những người khác muốn lấy thân phận cao quý gì đó tới áp bức ta đều vô ích. Cô hôm nay muốn tới tìm tiểu thư nhà ta gây phiền toái? Được! Cô đánh thắng ta trước đã.” Thanh Tụ trước giờ vẫn luôn có tài ăn nói, gây gổ lại càng không thành vấn đề. Chuyện nha đầu này thích làm nhất mỗi ngày chính là đấu võ mồm, cho nên chỉ mới nói có một hồi đã khiến Ổ Giai tức đến nổi mặt mũi đỏ bừng, toàn thân phát run lên.

“Ta...ta đánh chết người...” Ổ Giai rốt cục không chịu nổi, vươn tay ra hung hăng tóm lấy Thanh Tụ.

Thanh Tụ đương nhiên cũng không chịu yếu thế, cũng không hề tránh né mà trực tiếp nghênh chiến. Hai nữ nhân đánh nhau lúc đầu còn chưa quá đà, nhưng càng về sau, quyền cước bắt đầu loạn lên, rồi sau đó dứt khoát sử dụng đến những động tác đánh nhau thường thấy của nữ nhân như nắm tóc, kéo y phục, đến cuối cùng cả hai cùng lăn trên nền tuyết. Ổ Giai tóm tóc Thanh Tụ, còn Thanh Tụ thì cắn tai Ổ Giai, hai bên đều hung hăng không chịu buông tay.

Bọn cung nữ ở một bên thấy đánh nhau to như vậy, chưa kịp vào

điện báo với thái tử phi thì đúng lúc này, Hách Liên Ngự Thuần đã trở lại, đi theo sau là Hồ Mạc. Hai người họ rõ ràng là mới từ giáo trường trở về, trên người còn mặc chiến giáp. Vừa muốn đi vào trong thì lại thấy một màn trước mắt này, trong lúc nhất thời chưa kịp có phản ứng thì hai nữ nhân đang điên cuồng đánh nhau kia đã lăn đến trước mặt họ.

“Ta đánh chết ngươi, nha đầu ti tiện!” Ổ Giai hét lên.

“Là ta đánh chết cô mới đúng, xú quận chúa!” Thanh Tụ cũng không chút yếu thế.

Đám cung nữ sợ đến choáng váng, rối rít quỳ xuống trước mặt Hách Liên Ngự Thuần thỉnh an, tất cả đều đang run lẩy bẩy.

Hết thảy mọi người đều cực kỳ tĩnh lặng, chỉ có hai nha đầu kia vẫn đang liều mạng đánh nhau, dường như sự trở lại của bất kỳ ai cũng không chút quan trọng đối với họ.

Hách Liên Ngự Thuần cuối cùng cũng nhìn rõ hai người đang lăn lộn trên tuyết là ai, tức giận gầm lên, “Dừng tay!”

Hồ Mạc cũng vội vàng tiến lên, vốn là người cao lớn vạm vỡ nên khí lực của Hồ Mạc cực lớn, chỉ dùng một tay đã tách được Thanh Tụ và Ổ Giai ra. Tóc của Thanh Tụ bị kéo xổ tung ra, khoe miệng còn chảy máu. Ổ Giai thì còn thảm hại hơn, mặc dù tóc cô ta đã bện lại nên không bị rối bù nhưng vành tai bị cắn đến chảy máu, một bên mắt tím đen, y phục thì xộc xệch hết cả.

Bị Hồ Mạc ngăn lại, cô ta đương nhiên không phục, lại muốn vươn tay ra đánh Thanh Tụ tiếp.

Thanh Tụ cũng chỉ lớn hơn Ổ Giai có vài tuổi, đương nhiên cũng có

tính trẻ con, thấy Ổ Giai định đánh mình thì cũng nâng tay lên đánh lại.

Hồ Mạc thấy vậy, lại kéo không được hai người họ ra, dưới tình thế cấp bách liền xoay người ôm chầm lấy Thanh Tụ. “Móng vuốt” của Thanh Tụ cũng theo đó mà chụp xuống gáy Hồ Mạc khiến nơi đó lập tức lưu lại mấy vết cào từa máu.

Trong lúc nhất thời, Thanh Tụ cũng cảm thấy mơ hồ, còn không biết đã xảy ra chuyện gì thì lại nghe thấy giọng nói không vui của Hách Liên Ngự Thuấn lạnh lẽo vang lên, “Ổ Giai, não loạn đã đủ chưa?”

Lúc này Ổ Giai mới dừng lại, nha hoàn bên cạnh vội vàng tiến lên đỡ cô ta. Thấy Hách Liên Ngự Thuấn, Ổ Giai liền khóc òa lên, nhào vào ngực hắn, “Hoàng thúc, bây giờ ngay cả một người hầu cũng dám khi dễ ta.”

Thanh Tụ cũng được Hồ Mạc đỡ dậy, không vui nhìn chằm chằm ác nhân đang cáo trạng mình kia, tức đến nổi phùng má lên, nhưng không nói gì.

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn rõ ràng hết thấy, đưa tay kéo Ổ Giai sang một bên, giọng nói tràn ngập sự khó chịu, “Người tới đây làm gì?”

“Ta...ta tới tìm hoàng thúc, ta đã rất lâu không gặp hoàng thúc rồi.” Ổ Giai khóc thút thít, lại chỉ về phía Thanh Tụ, “Nha đầu chết tiệt kia không cho ta vào, còn mở miệng mắng ta, đánh ta...”

Quyển 7 - Chương 15: Phần 1: Lưu luyện sâu đậm

“Thái tử, là Ổ Giai quận chúa muốn tìm đến tiểu thư gây phiền toái.”
Thanh Tự giận dữ bất bình lên tiếng.

“Ta chỉ là đến tìm hoàng thúc...”

“Tất cả câm miệng!” Giọng nói đầy uy quyền của Hách Liên Ngự Thuấn vang lên cực kỳ lạnh lẽo khiến cả hai người kia đều không dám nói gì nữa.

Nhìn Ổ Giai đang khóc lóc trước mặt, lại vừa đúng lúc có chuyện muốn tìm cô ta nên Hách Liên Ngự Thuấn liền cất tiếng, “Người cũng không còn nhỏ nữa, cứ làm loạn lên như vậy thì còn ra thể thống gì nữa? Trưởng tử của Tả Đề đại nhân cũng vừa tới tuổi thành thân, tuổi tác cũng tương đương với người. Thiên Vu cũng muốn gả chồng cho người rồi. Cuối tháng bảy chính là ngày lành tháng tốt, trong khoảng thời gian này tốt nhất người nên ngoan ngoãn đợi ở trong cung không được phép chạy loạn gây chuyện, nếu không đừng trách ta.”

Ổ Giai vừa nghe thì nhất thời sợ đến ngất người, trợn to mắt nhìn Hách Liên Ngự Thuấn, một lúc lâu sau mới lắp bắp, “Hoàng...hoàng thúc, người nói cái gì? Người muốn ta thành thân?”

“Cùng trưởng tử của Tả Đề đại nhân thành thân là chuyện mà phụ thân người khi còn sống đã quyết định. Người và hắn là chỉ phúc vi hôn, chẳng lẽ người còn muốn làm trái ý nguyện của phụ thân mình?” Mi tâm của Hách Liên Ngự Thuấn nhíu lại thể hiện rõ sự

không vui.

“Ta không đồng ý, ta không muốn gả cho người khác!” Ổ Giai hướng về phía hấn gào lên, tâm tình cũng cực kỳ kích động.

Hách Liên Ngự Thuấn chỉ hờ hững đáp lại, “Không do người quyết định, Thiên Vu đã đồng ý hôn sự này rồi.”

“Người...người....người thật quá đáng!” Ổ Giai tức giận run rẩy nói xong liền quay đầu bỏ chạy.

“Mấy người các người coi chừng quận chúa. Nếu quận chúa có chút gì sơ sẩy, mấy người các người cũng đừng hòng sống.” Hách Liên Ngự Thuấn lập tức ra lệnh.

Bọn nha hoàn bị dọa cho sợ vội vàng vâng lệnh rồi hướng theo phía Ổ Giai vừa chạy đuổi theo.

Thanh Tụ thấy sắc mặt Hách Liên Ngự Thuấn cực kỳ khó coi, âm thầm le lưỡi một cái, xoay người vừa muốn lén rời đi thì lại nghe thấy sau lưng vang lên một tiếng quát đầy lạnh lùng.

“Đứng lại!”

Thanh Tụ không thể không dừng bước, quay đầu nhìn hấn, cười cười, “Dạ, thái tử!”

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn Thanh Tụ chăm chăm. Mấy năm nay, hấn cũng đã sớm quen với tính tình của nha đầu này. Mặc dù Thanh Tụ là người dưới, nhưng bởi Sở Lăng Thường không bao giờ coi Thanh Tụ như vậy cho nên hấn cũng không thể coi nhẹ nha đầu này. Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, Hách Liên Ngự Thuấn nói, “Còn không đi giúp Hồ Mạc bôi thuốc?”

Hồ Mạc nghe vậy vội vàng lên tiếng, “Thái tử, ty chức không sao!”

Thanh Tụ lúc này mới thấy gáy Hồ Mạc chảy máu, thất thanh kêu lên rồi vội vàng xem xét vết thương, “Trời ạ, người bị xú nha đầu đó cào sao? Sao lại không có gì đáng ngại chứ? Chảy máu rồi! Mau, ta đưa người đi thoa thuốc.” Vừa nói, Thanh Tụ cũng không chút kiêng kỵ, lập tức kéo Hồ Mạc đi theo mình.

Gương mặt Hồ Mạc tràn ngập sự lúng túng nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo Thanh Tụ.

Khi Hách Liên Ngự Thuấn bước chân vào phòng ngủ, bên ngoài cửa sổ, tuyết lại rơi dày hơn, từng bông tuyết liên tiếp rơi xuống như cánh hoa lê tháng ba khiến sắc trời càng thêm u ám nhưng trong phòng ngủ lại ấm áp dị thường.

Mùi huân hương thoang thoảng nhẹ nhàng uốn lượn len lỏi vào trong màn trướng.

Trên chiếc giường lớn, một bạch y nữ tử đang nằm nghiêng, một bên vạt áo hơi rủ xuống bên cạnh giường, phía bên kia là ánh nền có chút mơ hồ, phản chiếu những tia sáng lung linh lên mái tóc óng ả của nàng. Đôi mắt đẹp của nàng đã khép lại, hàng mi dài cong vút tựa cánh bướm trở nên vô cùng an tĩnh cùng hô hấp rất ổn định, cánh môi đỏ mọng, làn da trắng mịn màng như mỹ ngọc tựa như cũng nhẹ nhàng lưu chuyển theo từng hơi thở.

Theo bản năng, Hách Liên Ngự Thuấn liền bước rất nhẹ, đi tới bên giường ngồi xuống. Ngoài cửa sổ tuyết vẫn không ngừng rơi, bên trong phòng không khí lại vô cùng dễ chịu. Nhìn nữ nhân đang ngủ

hết sức an tĩnh, tận đáy lòng hẳn lại dâng lên một cảm giác yêu thương vô hạn.

Hình như nàng không hề nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài điện vừa nãy, xem ra là đã ngủ rất say. Lăng Thường rất ít khi như vậy. Nhiều năm qua, hẳn chưa từng thấy nàng ngủ vào giờ này.

Không kìm được hẳn khẽ đưa tay ra, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Cùng với cảm giác mềm mại ấm áp nơi đầu ngón tay, ánh mắt hẳn cũng trở nên dịu dàng cực độ.

Cảm giác nhột nhột trên gương mặt cùng với hơi thở quen thuộc khiến Sở Lăng Thường bừng tỉnh lại, nàng hoảng hốt mở mắt, đối diện với đôi mắt sâu thẳm tràn ngập ý cười của Hách Liên Ngự Thuấn từ trên cao nhìn xuống mình, cảm thấy phảng phất như vẫn còn trong giấc mộng.

Dáng vẻ có chút mơ hồ của nàng lại hấp dẫn Hách Liên Ngự Thuấn, hẳn không nhịn được liền cúi người xuống, hôn lên môi nàng.

Sở Lăng Thường bật ra một tiếng kêu yêu kiều, theo bản năng đưa tay vòng qua cổ hẳn, cảm thụ hơi thở đầy quen thuộc và ấm áp.

Một lúc lâu sau, Hách Liên Ngự Thuấn mới quyến luyến buông tha cho đôi môi nàng, dịu dàng tỉa trán mình lên trán nàng, khẽ hỏi, “Ngủ như vậy dễ bị lạnh đó!”

Trong lời nói của hẳn lộ rõ sự ân cần, rơi vào trong tai nàng lại khiến một cảm giác ngọt ngào lan tỏa. Thấy nụ cười tràn ngập nhu tình của hẳn, nàng lại động tình, không nhịn được ôm lấy hẳn.

Hành động có chút trẻ con của Sở Lăng Thường khiến nét vui vẻ trên môi Hách Liên Ngự Thuấn càng đậm hơn, rồi lại sợ áo giáp trên

người quá mức cứng rắn làm bị thương nàng, mặc dù rất hưởng thụ cảm giác mềm mại của nữ nhân trong ngực, nhưng hắn vẫn phải lên tiếng, “Để ta thay y phục trước đã!”

“Không, ta thích dáng vẻ này của chàng!” Sở Lăng Thường có chút bướng bỉnh, đem hắn ôm càng chặt hơn, cả khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cũng dựa vào phần chiến giáp trên ngực hắn, nhẹ giọng nói, “Chiến giáp trên người chàng dính đầy hơi thở của chiến trường, ta có thể nghe thấy thanh âm của sự tác chiến anh dũng. Ngự Thuấn, chàng là người của sa trường, ta sao có thể khiến chàng cởi bỏ chiến giáp này đây?”

Trong lời nói của nàng mang theo một tiếng than nhẹ, dường như cũng có điều ám chỉ.

Hách Liên Ngự Thuấn nghe vậy, dịu dàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, “Chiến giáp tuy tốt nhưng ta thực sợ sẽ làm bị thương gương mặt nhỏ của nàng.”

Một câu nói này của hắn khiến Sở Lăng Thường bật cười. Nàng nhẹ nhàng đẩy hắn ra, đứng dậy, cầm lấy bộ trường bào đã được chuẩn bị sẵn, tự mình giúp hắn thay chiến giáp.

“Để ta!” Hắn cầm lấy chiến giáp đặt sang một bên. Chiến giáp quá nặng, đương nhiên không thể để cho nàng quá mệt nhọc. Hắn lại đem áo lót bên trong cởi ra, để lộ vòm ngực trần vạm vỡ.

Sở Lăng Thường nhìn thấy phần lưng với những bắp thịt cuộn cuộn của hắn, làn da màu đồng thể hiện vẻ nam tính vô cùng mạnh mẽ cùng cuồn cuộn bạo, ngưng ngưng đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn, vội vàng chớp mắt rồi cúi mặt xuống.

Hắn quay đầu lại, thấy nàng như vậy thì không kìm được lại kéo

nàng ôm vào trong ngực, cúi đầu hôn lên môi nàng.

“Ngự Thuấn, đừng lộn xộn!” Nàng thở gấp đưa tay lên che miệng hắn, nhẹ giọng nói, “Ta đã chuẩn bị nước tắm cho chàng rồi. Hôm nay chắc mệt lắm phải không?”

Hách Liên Ngự Thuấn nhân cơ hội này lại hôn lên lòng bàn tay của nàng, chọc cho nàng nhột mà bật cười rút tay về. Hắn cũng cười nhẹ, xấu xa lên tiếng, “Nàng theo giúp ta tắm rửa!”

“Đáng ghét!” Sở Lăng Thường đưa tay lên đánh vào ngực hắn nhưng vẫn mặc cho hắn kéo mình đi vào trong.

Nhiệt khí cùng với mùi hương có tác dụng thư giãn khiến không gian trong phòng tắm trở nên như mộng như ảo.

Hai tay Hách Liên Ngự Thuấn đặt ở hai bên thùng nước tắm, nửa người dưới chìm trong làn nước, toàn thân không hề có chút che đậy. Sở Lăng Thường ngồi ở một bên, nhẹ nhàng giúp hắn tắm rửa. Nhiều năm như vậy, mỗi lần nàng tự tay vuốt ve từng đường cong trên thân thể hắn, nhịp tim lại bắt đầu đập loạn lên, mà bàn tay hắn cũng vĩnh viễn không chịu an phận, mỗi lần thừa dịp nàng lau người cho hắn thì lại vươn lên tranh thủ làm ra những hành động xấu xa.

Bàn tay nam nhân mang theo nhiệt độ nóng hổi, dọc theo bắp chân nàng chậm rãi dờ lên, sau đó dừng lại ở phần đùi non của nàng nhẹ nhàng trêu chọc, mỗi lần lại đem đến cảm giác tê ngứa khiến toàn thân nàng run rẩy không ngừng, liên tục thở gấp...

Quyển 7 - Chương 16: Phần 2: Lưu luyến sâu đậm

“Ngự Thuấn, chàng thật đáng ghét!” Sở Lăng Thường lại lần nữa giữ lấy bàn tay không an phận của hắn, thấy ánh mắt nóng rực của hắn nhìn mình chằm chằm thì hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn rất nhiều.

Hách Liên Ngự Thuấn thấy vậy liền bật cười thành tiếng, đưa tay kéo một cái khiến cả người Sở Lăng Thường ngã nhào vào thùng nước tắm ấm áp.

“Ngự Thuấn...” Toàn thân Sở Lăng Thường hoàn toàn chìm trong làn nước ấm áp, bộ bạch y trên người cũng bị thấm ướt. Vừa muốn đứng dậy, thì bộ xiêm y ướt nước đã khiến từng đường nét trên thân thể mềm mại của nàng hoàn toàn lộ rõ.

Hách Liên Ngự Thuấn dịu dàng ôm Sở Lăng Thường vào trong ngực khiến cả thân hình nhỏ nhắn của nàng đều dựa vào lồng ngực vạm vỡ của hắn, động tác mập mờ của hai người họ khiến nước tắm trong thùng càng nóng thêm và không ngừng sánh ra ngoài.

“Ngự Thuấn, đừng lộn xộn. Ta có chuyện nghiêm chỉnh muốn nói với chàng.” Sở Lăng Thường không khó để phát hiện bàn tay của hắn đã luồn vào trong y phục mình nên vội vàng lên tiếng ngăn lại.

“Nàng cứ nói, ta vẫn nghe đây!” Hắn khẽ cong môi, trên gương mặt tràn ngập vẻ dịu dàng, bàn tay lại càng không an phận rồi dứt khoát đem y phục của Sở Lăng Thường cởi bỏ, trực tiếp đặt lên bầu ngực tròn đầy của nàng. Vạt áo vừa trượt xuống khỏi đầu vai, mái tóc dài

cũng bị ướt nhẹp khiến dung mạo nàng càng trở mỹ lệ mê người, khiến hắn càng nhìn càng mê đắm.

Bàn tay kia của hắn lại đem váy của nàng kéo lên, khiến đôi chân thon trắng như bạch ngọc hoàn toàn lộ rõ. Ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng đặt lên phần mông mềm mại của nàng, dịu dàng vuốt ve như đang nắm trong tay món đồ trân bảo trên thế gian.

Sở Lăng Thường không dám lộn xộn, chỉ sợ lại kích khởi dục vọng của hắn. Nàng cố nén sự kích động trong lòng, nhẹ giọng nói, “Ngự Thuấn, mấy ngày nay chàng có nghe gì về tình hình Đại Hán không?”

Ngón tay thon dài của hắn vẫn không ngừng đùa bỡn thân thể mềm mại của Sở Lăng Thường, hắn vẫn chăm chú nhìn nàng rồi cười nhẹ, “Sao vậy? Tự nhiên lại hỏi tới tình hình Đại Hán?”

Sở Lăng Thường khẽ chớp nhẹ hàng mi, “Không có gì, chẳng quá chỉ cảm thấy gần đây bình lặng quá nên có chút bất an.”

Bàn tay nhỏ bé của nàng lại bị hắn kéo đưa lên môi rồi khẽ hôn lên đó, “Yên tâm, ta sẽ bảo vệ nàng!”

“Ngự Thuấn...” Tận đáy lòng Sở Lăng Thường tràn ngập sự ấm áp, chủ động đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực hắn, hốc mắt có chút ẩm ướt, “Ta không muốn chàng vì ta làm gì cả, chỉ cần chàng bình an vô sự là tốt rồi!”

“Nha đầu ngốc!” Nghe những lời này của nàng, trong lòng Hách Liên Ngự Thuấn tràn ngập sự ngọt ngào. Hắn cúi đầu hôn lên trán nàng, than nhẹ một tiếng, “Lăng Thường, cho dù phát sinh bất kỳ chuyện gì, ta cũng sẽ không để nàng rời khỏi ta, sẽ không để nàng gặp chuyện gì không may.”

Sở Lăng Thường ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của hắn, giọng nói của hắn đầy chân tình như vậy, nét nghiêm túc cũng tràn ngập trong đôi mắt đó, cho nên nàng tin tưởng lời hắn.

“Vu Đan, thật sự không có cách nào diệt trừ sao?” Lần đầu tiên trong đời, Sở Lăng Thường hỏi vấn đề tàn nhẫn này. Vì người mình yêu, tất cả đạo đức luân thường nàng đều bỏ lại sau lưng.

Hách Liên Ngự Thuấn trầm tư một hồi, dường như cũng không ngờ nàng sẽ chủ động hỏi tới vấn đề này. Hắn hơi dựa người về phía thành bồn tắm, điều chỉnh tư thế rồi mới trả lời vấn đề của nàng, “Mấy năm nay quả thực ta đã nghĩ nhiều cách để lấy mạng hắn, nhưng có lẽ là do ông trời chiếu cố nên hắn mới có thể năm lần bảy lượt bình an vô sự. Có mấy lần thiếu chút nữa đã đắc thủ chỉ tiếc là lại thất bại trong gang tấc.”

Trong lòng Sở Lăng Thường chỉ trong thoáng chốc đã tràn ngập sự kinh hãi. Chẳng lẽ tất cả đã an bài như vậy? Một người phải thế nào mới có thể thoát chết tới mấy lần trong gang tấc như vậy? Trừ phi là mệnh của người đó còn chưa đến lúc tuyệt hoặc là thiên mệnh đã định sẽ bình an.

Một cảm giác lạnh lẽo lặng lẽ dâng lên từ tận xương cốt khiến Sở Lăng Thường không rét mà run.

“Ngự Thuấn...” Nàng nhìn hắn, muốn nói lại ngập ngừng.

Hách Liên Ngự Thuấn nhận thấy sắc mặt Sở Lăng Thường có sự biến đổi liền nhìn nàng nói, “Nàng có tâm sự?”

Sở Lăng Thường hít sâu một hơi, nàng không biết nên nói với hắn thế nào bởi vì nàng cũng không biết phải làm cách nào để giải thích cho rõ ràng. Nàng lại không dám đem sự nghi ngờ trong lòng mình

nói ra nên một lúc lâu sau mới hỏi lại, “Tại sao Hung Nô nhất định phải xâm chiếm Trung Nguyên?”

Câu hỏi của nàng vừa thốt ra, Hách Liên Ngự Thuấn khẽ cười nhẹ, “Muốn thống nhất giang sơn, trước nhất phải cướp lấy Trung Nguyên.”

“Giang sơn cũng đâu phải chỉ có một phương, tại sao nhất định phải lấy phương Nam làm mục tiêu?” Sở Lăng Thường có chút nóng nảy, bàn tay nhỏ bé đặt lên lồng ngực hắn, “Vận thế của Đại Hán đang lên, mọi người sẽ không được như ý nguyện.”

Hách Liên Ngự Thuấn nghe vậy thì khẽ cau mày, ánh mắt nhìn về phía nàng lộ rõ nét nghi hoặc, “Lăng Thường, nàng có thể đoán được vận nước của Hung Nô sau này?”

Sở Lăng Thường gật đầu, cũng không muốn gạt hắn làm gì nữa, đem những lời đã nói với Dạ Nhai Tích nói ra rõ ràng, cuối cùng lại kết luận, “Vận thế của Hung Nô sẽ không kéo dài. Ngự Thuấn, Trung Nguyên tuyệt đối không phải là nơi dễ dàng công chiếm. Không bằng khuếch trương ranh giới về phía đông, như vậy còn có thể được bình an.”

Vừa nói xong câu này, Sở Lăng Thường lập tức nhận ra mình đã nói lời không nên nói. Đầu tiên, mi tâm của Hách Liên Ngự Thuấn hơi cau lại, sau đó giọng nói không vui của hắn vang lên, “Chẳng lẽ trong mắt nàng, ta lại là hạng người tham sống sợ chết?”

Nói xong, hắn đứng bật dậy, bước ra khỏi thùng nước tắm rồi đi ra khỏi phòng.

“Ngự Thuấn!” Sở Lăng Thường cắn cắn môi. Nhiều năm như vậy, hắn chưa từng tức giận với nàng thế này. Nàng biết hắn không phải

là không tin lời mình, chẳng qua là câu nói cuối của nàng lúc này đã tổn hại đến tôn nghiêm của hắn.

Phải làm thế nào mới ổn đây?

Trong dược phòng, từ cây nến đang cháy thỉnh thoảng lại vang lên tiếng xèo xèo.

“Tốt rồi, đại công cáo thành!” Thanh Tụ hài lòng vỗ tay một tiếng, đem thuốc còn lại trong bình đặt vào tay Hồ Mạc, “Nhớ hai ngày sau thay thuốc!”

Hồ Mạc chỉ cảm thấy cổ của mình trước khi băng bó còn có thể chuyển động linh hoạt, giờ băng bó xong lại không thể dễ dàng cử động thì khó nhọc giờ tay lên.

Thanh Tụ ở ngay cạnh đó liền vội vàng lên tiếng, “Aida, người đừng có lộn xộn!”

“Đem gương tới đây!” Hồ Mạc dường như rít từ kẽ răng khi nói câu này.

“À, người muốn xem tay nghề băng bó điệu nghệ của ta? Chờ chút!” Thanh Tụ vui mừng đi lấy gương mang lại.

Trong chiếc gương đồng, cổ của Hồ Mạc bị quấn một lớp băng dày, nhìn vào khiến người ta cảm thấy như đang đeo một vòng hoa quanh cổ. Thiếu chút nữa bị nghẹt thở vì tức giận, Hồ Mạc nhìn Thanh Tụ nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cô rốt cuộc đang làm cái gì?”

Thanh Tụ dường như không hiểu hàm ý của Hồ Mạc, nhìn hắn bằng

đôi mắt vô tội, “Sao vậy?”

Hồ Mạc cố đè nén nộ khí, gắng để giọng nói trở nên bình ổn lại, “Ta chẳng qua chỉ bị thương ngoài da, cô chỉ cần bôi thuốc đơn giản là được, làm gì mà rắc rối như vậy?”

“À...” Thanh Tụ ngượng ngừng cười rồi ngồi xuống bên cạnh Hồ Mạc, “Dĩ nhiên phải băng bó kỹ một chút. Người cố nhẫn nại mấy ngày, vết thương khỏi thì sẽ có thể động dậy như cũ.”

Đến lúc này, Hồ Mạc cũng không có cách nào chịu được một tầng băng gạc quấn dày trên cổ, chưa kịp đợi Thanh Tụ nói xong, hắn đã đưa tay muốn gỡ băng ra.

“Này, người định làm gì?” Thanh Tụ giật mình hỏi.

Hồ Mạc cũng không trả lời, chỉ tiếp tục động tác của mình.

“Không được bỏ ra!” Thanh Tụ liền giơ tay nắm chặt lấy cổ tay Hồ Mạc, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập sự không vui, “Người sao lại khó chịu như vậy? Ta vất vả băng bó vết thương cho người cẩn thận thế, người không những không nói một câu cảm ơn, lại còn vô tình như vậy? Không cho người bỏ nó ra!”

Hồ Mạc chỉ cảm thấy bên tai vang lên tiếng ù ù, liền mạnh mẽ đẩy Thanh Tụ qua một bên. Hắn cũng đang cảm thấy buồn bực muốn chết, vậy mà nha đầu này còn buộc tội hắn. Nếu không phải lúc đó hắn phát bệnh thần kinh đi ngăn cản cô ta thì sao có thể bị thương như vậy chứ?

Quyển 7 - Chương 17: Phần 3: Lưu luyện sâu đậm

Thanh Tụ té nhào sang một bên rồi ngậy ra, không ngờ nam nhân trước mặt mình lại có tính khí trâu bò như vậy. Tính nóng của Thanh Tụ lại nổi lên, hét lên một tiếng rồi nhào về phía Hồ Mạc với tốc độ cực nhanh hết một con báo con hung dữ.

Hồ Mạc đang mãi xem xét phần cổ mình nên đâu ngờ sau lưng có người nhào tới, đến lúc nhận ra thì đã muộn. Cả người Hồ Mạc bị Thanh Tụ đè xuống sàn, rồi chỉ cảm thấy lồng ngực có chút nặng nề thì đã thấy Thanh Tụ ngồi ngay trên người hắn, hai tay đặt ở hai bên cổ hắn.

“Không được bỏ ra! Dám bỏ ra ta lập tức giết chết ngươi!”

Hồ Mạc cực kỳ bối rối, hắn đi theo Hách Liên Ngự Thuấn ra sa trường giết địch nhiều năm như vậy chưa từng gặp nha đầu dã man thế này. Trong lúc nhất thời Hồ Mạc sững sốt ngậy đơ ra đó mặc cho Thanh Tụ đặt tay lên bóp cổ mình, mở ta cặp mắt nhìn nha đầu kia.

Nữ nhân Trung Nguyên bọn họ không phải luôn để ý chuyện nam nữ thụ thụ bất thân sao?

Thanh Tụ thấy việc làm của mình đem lại hiệu quả thì nâng một tay lên quơ quơ trước mặt Hồ Mạc, “Ngươi tốt nhất nên đành hoàng một chút cho ta. Ta khổ sở bằng bó cho ngươi cả nửa ngày, ngươi lại dám bỏ đi như vậy? Thử nhìn lại xem! Đây chính là do thái tử căn dặn, ngươi muốn ta kháng mệnh bất tuân hay sao?”

Hồ Mạc theo bản năng lắc đầu một cái. Lực tay của nhau đầu này đúng là không nhỏ, siết cổ hắn đến nổi căng lên, nhưng...

Nơi lồng ngực Hồ Mạc lại chạm vào một thân thể mềm mại khiến trong lòng hắn lại nảy sinh một cảm giác khác thường.

Ý thức được điểm này, sắc mặt Hồ Mạc hơi có chút lúng túng.

Thấy hắn thể hiện thái độ tốt, Thanh Tụ mới cảm thấy thư thái, vừa muốn đứng dậy, nhưng lại phát hiện ra điều gì đó nên thân thể liền lập tức đè xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn cơ hồ nhích sát gương mặt của Hồ Mạc.

“Ngươi đỏ mặt?”

Thanh Tụ căn bản cũng quên mất động tác này của mình có bao nhiêu ái muội.

Hồ Mạc cũng phát hiện, việc một nữ nhân cưỡi trên người nam nhân thế này khiến người ta có những ý nghĩ xa xôi đến thế nào. Bây giờ, cả người của Thanh Tụ lại đè lên lồng ngực Hồ Mạc, khiến hắn có thể cảm nhận được sự mềm mại từ nơi ngực nha đầu này, đầy đặn giống như hai cụm bông áp xuống khiến hắn cảm thấy hô hấp khó khăn, một cảm giác khác thường trong cơ thể nhanh chóng trở dậy, điên cuồng lan rộng.

Chết tiệt!

Hồ Mạc lại cảm thấy một cảm giác hưng phấn đối với nha đầu này.

“Ngươi không sao chứ?” Thanh Tụ vốn là người vô cùng nhiệt tâm, thấy hắn như vậy lại càng ân cần, đưa tay vỗ vỗ má Hồ Mạc, “Ta có dùng nhầm thuốc đâu nhỉ? Thuốc trị ngoại thương tiểu thư đều nói

cho ta biết cả mà. Hồ Mạc...”

“Ai ui...”

Còn chưa kịp nói xong, Hồ Mạc đã đem cả người Thanh Tụ đẩy ra, ngồi bật dậy, thở hổn hển, hai mắt mở to nhìn chăm chăm Thanh Tụ.

Thanh Tụ nện mông xuống sàn đau điếng, vừa muốn ngẩng lên mắng hấn vong ân phụ nghĩa lại thấy hai mắt hấn lóe lên như lang sói, nhìn chăm chăm mình như đang ngó chừng con mồi thì bị dọa cho sợ đến nỗi những lời mắng mỏ vừa dâng lên trên cổ liền lập tức nuốt xuống, tóc gáy cũng dựng đứng cả lên, từng lỗ chân lông cũng giãn ra.

“Người...người muốn làm gì? Ta...ta không phải cố ý uy hiếp người?” Thanh Tụ không tự chủ được co rúm người lại, hai mắt cảnh giác nhìn hấn chăm chăm. Ông trời ơi, hấn không phải vẫn luôn theo thái tử chinh chiến khắp thiên hạ hay sao? Như vậy xuất thủ nhất định sẽ rất nặng tay. Không phải hấn định dạy dỗ mình một bữa đấy chứ? Tiểu thư, sư huynh, hai người đang ở đâu?

Thái tử à, lần này sắp bị ngài hại chết rồi!

Hồ Mạc không hề mở miệng nói chuyện, cũng không tiến lên, chỉ đứng ở một bên nhìn chăm chăm Thanh Tụ, hai nắm tay lặng lẽ siết chặt lại rồi chậm rãi buông ra. Sau một lúc lâu, hơi thở của hấn dường như cũng ổn định trở lại, hung hăng trừng mắt nhìn Thanh Tụ một cái rồi không nói lời nào, mở cửa điện đánh rầm rồi bỏ ra ngoài.

Thanh Tụ kinh ngạc há hốc miệng, đến khi cửa điện đóng lại mới có phản ứng, cả người cũng xụi lơ xuống. Ông trời à, vẻ mặt hấn vừa rồi thật đáng sợ, giống như muốn ăn thịt người vậy.

Nhưng mà...

Mình rốt cuộc đã đắc tội gì với hấn?

Đêm khuya, ánh nến nhẹ nhàng chiếu rọi một bóng dáng đồ dài trên sàn.

Sau mấy tiếng gõ cửa, Sở Lăng Thường mang điểm tâm đi vào thư phòng, nhẹ nhàng đặt xuống trước bàn khiến mùi hương thơm phức tỏa ra bốn phía.

Đang ngồi xem địa đồ ranh giới Trung Nguyên, động tác của Hách Liên Ngự Thuấn cũng dừng lại, thấy nàng tự mình mang điểm tâm đi vào, sự không vui trong lòng lúc trước cũng dần tan đi, trên khóe môi lại dâng lên một tia dịu dàng.

Sở Lăng Thường thấy ánh mắt hấn dịu đi liền bước nhẹ lên trước, chủ động ngồi lên đùi hấn, đem cánh tay vòng qua cổ hấn, dịu dàng lên tiếng, “Còn tức giận sao?”

Hách Liên Ngự Thuấn cúi đầu nhìn nàng, hừ nhẹ, “Phải!”

Thật ra từ lúc thấy nàng đi vào thư phòng, sự không vui trong lòng hấn đã sớm tan thành mây khói, lại thấy nàng khéo léo như vậy vùi trong ngực mình, tâm tình của hấn cũng mềm mại đi rất nhiều nhưng vẫn cố ý trêu chọc nàng.

Sở Lăng Thường cũng biết hấn đã sớm không còn tức giận bởi nam nhân này nét tức giận và nhu hòa trong mắt hấn cực kỳ rõ ràng. Nhưng nàng vẫn có chút nghịch ngợm, cố ý hùa theo hấn, đưa tay cầm lấy một miếng điểm tâm, đưa tới bên môi hấn, “Biết chàng tức

giận, ta tự mình làm điểm tâm này, ăn một miếng được không?”

Hách Liên Ngự Thuấn cố nín cười, mặt không đổi sắc cắn một miếng.

“Ăn ngon không?”

“Ngon!”

“VẬY CÒN GIẬN KHÔNG?”

“Vẫn còn!”

Sở Lăng Thường không nhịn được bật cười, nghiêng đầu nhìn hắc, lúc này nàng mới phát hiện sự cố chấp của hắc thực giống như một đứa trẻ. Khẽ hắng giọng một tiếng, nàng lại cố ý than nhẹ, “Haiz, vậy phải làm thế nào để chàng hết giận đây?”

“Làm cho ta vui!” Hắc thấp giọng nói.

“Uhm...” Sở Lăng Thường hơi trầm tư, ánh mắt dịu dàng khẽ chớp nhẹ, đôi môi đỏ mọng chủ động hôn lên đôi môi mỏng của hắc, đầu lưỡi khéo léo miêu tả từng đường nét trên mép hắc, thấy cánh tay hắc siết lấy eo mình càng chặt hơn, nàng cười nhẹ hỏi lại, “Bây giờ thì sao?”

“Còn chưa đủ!” Hắc hơi cau mày. Tiểu yêu tinh này, châm lửa rồi lại muốn bỏ chạy sao?

Sở Lăng Thường cắn cắn môi, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ ửng, vùi mặt vào lồng ngực vạm vỡ của hắc, bàn tay nhỏ bé lại lớn mật chậm rãi trượt xuống, chui vào trong trường bào của hắc. Bàn tay nhỏ bé run rẩy đặt lên cự thú đã sớm thức tỉnh khẽ vuốt ve rồi sau đó

ngửa đầu, lần nữa hôn lên môi hắn.

Bàn tay mềm mại đặt lên cự thú cùng làn môi mang theo mùi hương thơm ngát khiến Hách Liên Ngự Thuấn hít sâu một hơi, dục vọng quen thuộc lại bộc phát, đánh thẳng vào lục phủ ngũ tạng của hắn. Nàng chưa từng lớn mật như vậy nên giờ thế này lại làm hắn càng thêm điên cuồng.

“Tiểu yêu tinh, ta muốn nàng!” Hắn tận tình hưởng thụ sự ấm áp từ ngón tay mềm mại của nàng, cánh tay đem nàng siết chặt lại, giọng nói trở nên thô cát trầm thấp, từng lời như dán sát làn da nhẵn mịn của nàng, đem hơi thở nóng bỏng bao trùm gương mặt nhỏ bé.

Trái tim Sở Lăng Thường đập loạn lên, ngón tay càng trở nên run rẩy, cự thú của hắn thức tỉnh khiến nàng không cách nào nắm giữ, nhiệt độ nóng bỏng từ đó cũng nhanh chóng thấm sâu vào đáy lòng nàng. Nghe những lời này của hắn, nàng liền tinh nghịch bật cười rồi đứng dậy, tránh ra phía bên kia bàn.

“Lại đây!” Yết hầu của hắn không ngừng lên xuống, ánh mắt đã sớm tràn ngập dục vọng không chút nào che dấu, giọng nói trầm thấp lộ rõ sự nặng nề...

Quyển 7 - Chương 18: Phần 1: Nguy cơ trong tương lai

Nét cười như ẩn hiện nơi hàng lông mày thanh tú cùng đôi mắt trong veo lấp lánh của Sở Lăng Thường. Nàng dịu dàng hỏi nhỏ, “Vậy chàng còn giận không?”

Hách Liên Ngự Thuấn không trực tiếp trả lời, chỉ hướng về phía nàng đưa tay ra, giọng nói càng trở nên trầm trầm, “Lại đây!” Hắc lập lại câu nói lúc trước một lần nữa với ngữ điệu không cao không thấp.

Trái tim Sở Lăng Thường lại lần nữa nhảy loạn lên, có chút vui mừng còn có chút thấp thỏm. Nàng còn chưa kịp đáp lại và hoàn toàn tiến đến gần Hách Liên Ngự Thuấn thì đã bị hắc vươn tay kéo lấy, ngay sau đó cả người nàng nhào vào trong vòm ngực vạm vỡ khiến tiếng cười trong trẻo của Sở Lăng Thường không cách nào kìm nén.

“Đùa bỡn thái tử, đáng bị tội gì đây?” Đôi môi mỏng của Hách Liên Ngự Thuấn lập tức áp sát bờ môi căng mọng của nàng.

“Không được!” Sở Lăng Thường nâng cổ tay đem bàn tay nhỏ bé che miệng hắc lại, trong đôi mắt đẹp tràn ngập sự vui vẻ.

Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn càng lúc càng trở nên u tối, ngọn lửa trong cơ thể đã sớm bị nàng khơi lên, càng lúc càng bùng cháy dữ dội. Hắc kéo bàn tay nhỏ bé của nàng ra, vừa muốn cúi đầu xuống...

“Ngự Thuấn...” Sở Lăng Thường biết hắc muốn làm gì, lí nhí kêu tên của hắc, lại nhân dịp này nhỏ nhẹ hỏi lại lần nữa, “Còn không nói không giận nữa sao?”

Đáy mắt Hách Liên Ngự Thuấn tràn ngập ý cười lấp lánh, đôi môi mỏng kề sát vành tai nhỏ xinh của nàng, thì thầm, “Cho ta, ta sẽ hết giận!”

“Còn chưa được đâu!” Sở Lăng Thường bật cười vui vẻ, một tay ôm cổ hắn, tay kia cầm lấy mấy tấm bản đồ trên bàn giờ lên trước mắt hắn, “Nếu quả thật không tin lời của ta, sao còn xem bản đồ Trung Nguyên làm gì?”

Hách Liên Ngự Thuấn nghe vậy liền bật cười, “Nàng đã chuẩn bị trước khi đến đây?”

“Chẳng phải là vì muốn chàng không giận nữa sao?” Sở Lăng Thường yêu kiều nhìn hắn. Hách Liên Ngự Thuấn hít sâu một hơi, cứ thế này nếu muốn hắn tập trung tinh lực thì thật sự khó khăn. Nhưng nhìn ra nét nghiêm túc trong ánh mắt nàng, hắn khẽ gật đầu, “Nàng nói đi!”

Sở Lăng Thường cười nhẹ một tiếng, đưa ngón tay chạm nhẹ lên làn môi hắn, “Chàng phải hứa không tức giận nữa mới được!”

“Được!” Hắn nhận lời.

Thấy hắn cam đoan, lúc này Sở Lăng Thường mới yên tâm, đem bản đồ đặt qua một bên, nhìn hắn nghiêm túc nói, “Ngự Thuấn, chàng tin tưởng vào số mệnh, vào những chuyện định mệnh đã an bài sao?”

Hách Liên Ngự Thuấn suy nghĩ một chút, “Số mạng là chuyện khó có thể xác định, ta chỉ biết một chuyện là nhân định thắng thiên.”

Sở Lăng Thường khẽ gật đầu, xét theo tính cách của hắn thì nhất định sẽ là như vậy.

Nàng liếm môi một cái, khẽ thở dài, “Từ xưa tới nay, vạn vật trên đời đều có vị trí của nó. Mọi việc đều phải trải qua sự khởi đầu, phồn thịnh rồi cuối cùng đi đến kết thúc. Các triều đại trước đây đều là như vậy. Thiên hạ phân lâu sẽ lại hợp, hợp lâu rồi lại phân, quá trình đó không cách nào tránh khỏi. Lúc Hán Cao Tổ Lưu Bang kết thúc chiến loạn Hán Sở, lập nên Đại Hán, rồi trải qua thời Huệ Đế Lưu Doanh, hai vị thiếu đế Lưu Cung, Lưu Hoàng, rồi đến Văn Đế Lưu Hằng, nay là Cảnh Đế Lưu Khải, bất quá cũng chỉ là một triều đại vừa mới bắt đầu.

Nhà Hán luôn coi trọng việc thu phục dân tâm, vận nước tự nhiên sẽ cường thịnh, tuy rằng cũng có ngày diệt quốc nhưng so với Hung Nô đã là tiến bộ vô cùng. Không nói đến chuyện số mạng an bài, không nói đến Ngũ hành vận thế, chỉ xét riêng triều đình của Thiên Vu cùng triều đình Đại Hán mà nói thì Hung Nô sẽ có một ngày bại trong tay Đại Hán.”

Hách Liên Ngự Thuấn nghe xong, mi tâm hơi chau lại hiện rõ sự khó hiểu, “Nàng nói vậy là ý gì?”

Sở Lăng Thường đứng dậy, nhẹ bước tới trước cửa sổ, nhìn những bông tuyết bay bay bên ngoài, ánh mắt càng dần trở nên nghiêm trọng, lại quay đầu dứt khoát nói, “Mấy triều Đại Hán đều lấy cần kiệm làm chủ trương, đối với cường địch bên ngoài luôn áp dụng thái độ phòng ngự, đây là việc làm có tác dụng thu phục lòng người lớn nhất. Mà người Hung Nô luôn không câu nệ tiểu tiết, ba đời Thiên Vu tuy có lòng cần chính yêu dân nhưng lại không cách nào đã thông được tư tưởng. Ý dân không giống như ý chí của các vị quân vương cho nên về lâu dài tất nhiên sẽ nảy sinh vấn đề. Hơn nữa, Hung Nô vì muốn từ bỏ lối sống du mục, mấy đời liên tiếp đều tiến hành hàng loạt vụ xâm lược đất đai Trung Nguyên, với bên ngoài đã sớm tạo thành ấn tượng man di. Đại Hán phương Nam cùng Hung Nô

phương Bắc hiện nay tuy đều là cường quốc, nhưng một bên chú trọng xây dựng kinh tế, một bên chỉ quan tâm tới việc khuếch trương lãnh địa, thử hỏi bên nào sẽ tiến được xa hơn đây?”

Trên gương mặt của Hách Liên Ngự Thuấn không hề có chút biểu hiện tức giận, sau khi nghe xong thì suy nghĩ một chút rồi khẽ gật đầu. Tuy nắm trong tay binh quyền nhưng nhiều lúc hắn cùng với Thiển Vu cũng không có cách nào thống nhất ý kiến, điều này cũng tạo thành không khí không vui trên triều đình. Có lẽ chính vì vậy mà Thiển Vu Quân Thần mới tìm mọi cách đề phòng hắn.

Một lúc lâu sau hắn hỏi lại, “Lăng Thường, theo lời nàng nói, vậy Đại Hán sau này cường thịnh đến mức nào? Ta muốn nghe ý kiến của nàng!”

Sở Lăng Thường cười cười, bắt đầu nói lên suy nghĩ của mình.

“Tạm không nói đến chế độ quan lại cùng hệ thống quân sự, chỉ xét riêng về thương - nông mà nói thì từ khi Cao Tổ đăng cơ đã chú trọng phát triển nông nghiệp cùng thúc đẩy thương nghiệp để tăng quốc lực cho Đại Hán. Tuy rằng quy mô lúc đó còn chưa thấm vào đâu nhưng từ khi Văn Đế kế vị đã bắt đầu thi hành chính sách cần kiệm, tăng cường dự trữ lương thảo trong quốc khố. Thương nhân có thể dùng tiền mua một số tước vị nhất định, như vậy cũng khiến địa vị được đề cao hơn. Lại trải qua đời Cảnh Đế tiếp tục thực thi chính sách này, tuy nói không thể nhìn thấy ngay hiệu quả nhưng đủ để quân vương đời sau có năng lực kinh tế cường thịnh. Hiện nay Trường An, Lạc Dương, Hàm Đan, Phiên Ngung, Giang Lăng đều là những trung tâm mua bán phồn thịnh, mà Hung Nô thì sao? Quốc khố sung túc đều là do dùng vũ lực đoạt lấy, đất đai vốn du mục sao có thể trồng được lương thảo? Ngày qua ngày đều như vậy thì dân chúng trong thành sao có thể có được cơm no áo ấm lâu dài?”

Hách Liên Ngự Thuấn hít sâu một hơi, mi tâm cũng nhúu chặt lại. Điểm này hẳn đã từng nghĩ tới, chỉ tiếc Thiên Vu luôn lấy chiếm đoạt làm thú vui, đối với việc cai trị quốc gia không có chính sách nào khả dụng. Hơn nữa, đất đai Bắc quốc lại không giống Trung Nguyên, cho dù là trồng trọt lương thảo hay giao thông đều không thuận tiện bằng. Chỉ riêng các đường vận chuyển lương thảo đã xa hơn Trung Nguyên rất nhiều. Phương Nam còn có đường sông, đường biển nên những nơi bị thiên tai còn có thể dùng thuyền chuyển vận. Nhưng Bắc quốc thì khác, chỉ có thể dùng ngựa làm phương tiện duy nhất. Như thế vừa làm chậm trễ thời gian vừa hạn chế số lượng. Hẳn từng không dưới một lần nhắc nhở Thiên Vu về việc tăng cường khả năng vận chuyển lương thảo nhưng đều thất bại.

Thấy vẻ mặt của Hách Liên Ngự Thuấn, Sở Lăng Thường biết rằng hẳn đã hiểu được sự lợi hại trong việc này. Nàng đi tới trước mặt hắn, giơ tay khẽ xoa nhẹ lên mi tâm hắn cho giãn ra, nhẹ giọng nói, “Đây cũng là lo lắng của chàng, không phải sao?”

“Ta lo lắng đâu phải chỉ những chuyện đó!” Giọng nói của Hách Liên Ngự Thuấn trở nên cực kỳ nghiêm túc, cầm lấy bản đồ chỉ chỉ, “Nàng thấy những chỗ này không? Những nước chư hầu này giờ đã quy thuận Đại Hán. Hán Cao Tổ lập nên Đại Hán thì coi trọng phép vô vi, Văn Đế - Cảnh Đế hai đời lại lấy đạo gia làm chủ đạo, nho gia, pháp gia làm hỗ trợ để vỗ về an dân đồng thời chú trọng lễ nghĩa trí đức, hiến pháp cũng được tinh giản. Mà Hung Nô, tuy đã cố gắng theo đuổi văn hóa Trung Nguyên, nhưng mọi sự học hỏi đều không đầu vào đâu. Nhà Hán sáng tạo ra nhạc khí, còn có giấy lụa, mà văn hóa Hung Nô lại chỉ dấn chân tại chỗ bởi dân chúng không mua nổi thứ xa xỉ đó mà bỏ qua việc học chữ. Thống nhất giang sơn là quan trọng nhưng thống nhất lòng người, xây dựng văn hóa mới là thượng sách.” Nói đến đây, hắn lộ ra nụ cười khổ chưa từng thấy, “Khó trách thế nhân khi nói tới Hung Nô đều dùng từ man di để thay thế.”

Quyển 7 - Chương 19: Phần 2: Nguy cơ trong tương lai

Sở Lăng Thường có thể nhìn ra nỗi khổ tâm trong lòng Hách Liên Ngự Thuấn. Vòng tay ôm lấy hắn, trong sâu thẳm trái tim nàng lại thầm mong đợi ông trời chẳng qua chỉ là thích đùa bốn con người mà thôi. Giá như hắn có thể trở thành Thiên Vu mới của Hung Nô.

“Hung Nô hiện giờ giống như một căn bệnh đã đến hồi cuối. Cho dù bề ngoài trông có vẻ sáng sủa nhưng cũng sẽ chẳng kéo dài được lâu, đến cuối cùng sẽ vô phương cứu chữa.” Hách Liên Ngự Thuấn khẽ thì thầm.

Một nỗi lo lắng lại dâng tràn tâm tư Sở Lăng Thường.

“Lăng Thường!” Hách Liên Ngự Thuấn nghiêm túc nhìn nàng, “Ta biết nàng không nên tiết lộ thiên cơ, nhưng ta rất muốn biết tương lai của Hung Nô rốt cuộc là thế nào?”

Sở Lăng Thường lắc đầu, nhìn hắn nở nụ cười có chút miễn cưỡng, “Chàng là phu quân của ta, vì chàng tiết lộ thiên cơ thì sao chứ? Xét theo Ngũ hành vận thế, Hung Nô sau này sẽ cúi đầu xưng thần với Đại Hán. Việc thống nhất hai miền Nam - Bắc sẽ được thực hiện lần đầu tiên trong lịch sử. Phân lâu lại hợp đã trở thành quy luật tất yếu.” Nói đến đây, nàng khẽ than nhẹ, “Mấy năm gần đây, Đại Hán luôn dùng chính sách hòa thân để trấn an tâm tư xâm lược của Hung Nô, mục đích chỉ là vì muốn khôi phục quốc lực.”

“Chẳng lẽ đó là số mệnh khó tránh khỏi?” Hách Liên Ngự Thuấn siết chặt nắm đấm, đôi mắt sắc bén như chim ưng lóe lên, “Xem ra Đại

Hán đã sớm có sự chuẩn bị. Theo thám tử báo lại, Đại Hán vừa thực hành chính sách hòa thân với Hung Nô, vừa tiến hành di dời dân cư ở vùng biên giới, tăng cường huấn luyện binh mã cùng chế tạo vũ khí. Những thứ đó đều để chuẩn bị cho sự phản kháng sau này.”

Sở Lăng Thường đau lòng nhìn Hách Liên Ngự Thuấn.

“Nàng biết tại sao nhất định phải công chiếm Trung Nguyên hay không?” Hắc nhìn nàng, khẽ hỏi lại.

Sở Lăng Thường lắc đầu bởi nàng thật sự không biết.

Hách Liên Ngự Thuấn ôm chặt lấy nàng, nhấn mạnh từng lời, “Nam triều cùng Bắc quốc vốn nên hợp vào làm một. Làm thế nào để thống nhất giang sơn chẳng phải là sự nghiệp thiên thu hay sao?”

“Nhưng nghiệp lớn thiên thu chưa chắc đã đơn giản như vậy.” Sở Lăng Thường nhẹ giọng nói, “Vận thế Đại Hán đang lên, sau này cho dù trải qua chiến loạn cũng chỉ diễn ra sau Hung Nô. Ngự Thuấn, vận thế của Hung Nô sẽ rất nhanh chóng kết thúc, chàng hẳn hiểu rõ đạo lý nước lớn tràn bờ mà.”

Hách Liên Ngự Thuấn sao lại không nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng. Nhìn nàng một lúc lâu, hắc rốt cục lên tiếng, “Lăng Thường, nàng thật sự thích Ấp Thành sao?”

Sở Lăng Thường hơi sững người, cắn cắn môi, trong mắt chợt xẹt qua chút lúng túng cùng hốt hoảng. Nàng chủ động ôm lấy hắc, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực hắc, cảm thụ sự rắn chắc của lồng ngực vạm vỡ đó, trong lòng lại dâng lên một nỗi đau đớn, “Thật xin lỗi, Ngự Thuấn! Ta không thể trơ mắt nhìn chàng bỏ mạng.”

“Cho nên, nàng mới cho rằng Đại Tần là nơi thích hợp nhất?” Hắc

trực tiếp nói lên suy nghĩ trong lòng nàng.

Sở Lăng Thường ngẩng lên, nghe những lời này thì cũng không muốn giấu diếm thêm nữa, hít sâu một hơi rồi gật đầu, “Nước La Sát đường xá xa xôi, hơn nữa khí hậu hàng năm giá rét không thích hợp với chiến mã. Nhưng Đại Tần thì khác, Ấp Thành là đất của Hung Nô, lại là con đường muốn tới Đại Tần nhất định phải đi qua. Hung Nô nguyên bản là quốc gia du mục, cho dù thống nhất được Trung Nguyên cũng khó lòng dung hợp được văn hóa. Người Hung Nô vốn cùng nguồn gốc với Đại Tần, tại sao phải bỏ gần tìm xa? Nghiệp lớn thiên thu chưa chắc chỉ có thể thực hiện với Trung Nguyên.”

Chú thích: Đại Tần - tên mà người Trung Quốc cổ gọi vùng đất thuộc châu Âu ngày nay. Nước La Sát - nước Nga ngày nay.

“Đại Tần?” Hách Liên Ngự Thuấn cầm lấy bản đồ, đem bút vẽ một đường lên trên đó, mi tâm hơi nhíu lại, xem chừng đang cân nhắc thiệt hơn.

“Còn có nơi này nữa!” Sở Lăng Thường cầm lấy bút lông, ở trên bản đồ vẽ một vòng, “Gộp cả chỗ này nữa mới đúng.”

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn về phía nàng, không hiểu hỏi lại, “Nàng vừa nói vận thế Hung Nô đã hết mà?”

Sở Lăng Thường cười nhẹ một tiếng, “Có kết thúc thì sẽ có bắt đầu. Theo cách đó, vạn vật trên thế gian mới được cân bằng. Con cháu đời sau của chúng ta đương nhiên có thể có một khoảnh giang san của riêng mình. Đó chính là nơi này - Đại Tần.”

“Con cháu đời sau?” Hách Liên Ngự Thuấn cười, ôm chặt lấy nàng, “Lăng Thường, ta thích nghe nàng nói như vậy.”

Sở Lăng Thường đáp lại bằng nụ cười hạnh phúc, chủ động hôn lên môi hắn. Vì hắn, cho dù có bị trời phạt, nàng cũng không hối tiếc.

Càng đến cuối năm, tuyết ở phương Bắc càng lúc càng lớn.

Vào một ngày tuyết rơi khá dày, Nam Hoa công chúa lại chủ động đến Kiêu Long điện. Kể từ khi vào cung, có lẽ cũng bởi Nam Hoa đã từng ra tay giúp đỡ nên vẻ mặt của Hách Liên Ngự Thuấn đối với cô cũng đã ôn hòa hơn rất nhiều. Mấy năm nay, hai người họ càng ngày càng giống như bằng hữu chứ không có chút nào giống phu thê nữa.

Sở Lăng Thường biết hận ý của Hách Liên Ngự Thuấn đối với Nam Hoa đã hoàn toàn tiêu tán. Thực ra cho tới bây giờ, nàng đối với Nam Hoa vẫn luôn có cảm giác áy náy. Ban đầu, nếu không phải sự phụ nghịch thiên cải mệnh, Nam Hoa sẽ không phải gả xa tận Hung Nô. Mà hôm nay nàng lại trở thành thái tử phi, đó vốn là vị trí của Nam Hoa mới phải.

Nam Hoa cũng biết băn khoăn trong lòng Sở Lăng Thường nên đã mấy lần tỏ rõ mình căn bản không quan tâm tới vị trí thái tử phi. Trong lòng Sở Lăng Thường cũng hiểu rõ một nữ nhân ngay cả quyền quý đều không màng có nghĩa là trong lòng cô ấy chỉ quan tâm đến một người. Nàng cũng từng thử ám hiệu Hách Liên Ngự Thuấn thành toàn cho bọn họ. Hách Liên Ngự Thuấn là người thông minh, đương nhiên có thể nhìn thấu mọi sự, nên cũng nói rõ mình ủng hộ chuyện này nhưng Nam Hoa lại cự tuyệt. Sở Lăng Thường thực không hiểu, Nam Hoa rõ ràng yêu Dạ Nhai Tích, vì sao lại không muốn ở bên nhau?

Lúc mùi hương thơm ngát của loại trà thượng phẩm bắt đầu lan tỏa thì Nam Hoa cũng bước chân vào đại điện, hai cung nữ vội tiến lên

giúp cô phủi những bông tuyết bám trên vai áo. Thanh Tụ cười tủm tỉm đem lò sưởi tay đặt vào tay Nam Hoa khiến cảm giác ấm áp nhanh chóng tràn ngập.

“Chúng ta có phải có tâm linh tương thông hay không? Tôi thích nhất là uống trà xanh.” Nam Hoa cười nói, ngồi xuống bên cạnh Sở Lăng Thường.

Trên môi Sở Lăng Thường cũng tràn ngập ý cười, rót trà cho Nam Hoa rồi khẽ trêu chọc, “Đúng vậy, tôi vẫn luôn kêu mấy cung nữ ngó chừng cô mà. Cho nên chỉ cần cô tới nơi đã không phải ngồi chờ có trà uống rồi.”

“Xem cô kìa!” Nam Hoa khẽ nhấp một ngụm trà, “Trà của cô hôm nay có vị không giống trước, dường như có đậm hơn.”

Sở Lăng Thường khẽ mím môi, Thanh Tụ ở một bên liền nói chen vào, “Đó là đương nhiên rồi. Công chúa, nước dùng để pha trà này là nước suối trên núi cao cách đây cả ngàn dặm, nước trong hoàng thành này không cách nào sánh kịp. Tiểu thư nhà em nói, “Trà phẩm mặc dù quan trọng nhưng dùng nước gì để pha còn quan trọng hơn nhiều.”

Nam Hoa gật đầu tán đồng, lại cười trêu lại, “Xem nha đầu Thanh Tụ này, rõ ràng là thái tử phi, còn gọi tiểu thư nhà em gì chứ. Nếu ở Hán cung không phải sẽ bị đánh đòn sao?”

“Nam Hoa, cô ở đây cười giễu tôi có phải không?” Sở Lăng Thường cũng cười.

Nam Hoa khẽ lắc đầu, “Đâu có! Lăng Thường, tôi thật lòng chúc phúc cho cô.”

“Vậy còn cô?” Sở Lăng Thường hỏi ngược lại, thấy gương mặt Nam Hoa trở nên lúng túng liền kéo lấy tay cô, nhấn mạnh từng lời, “Cô cũng biết, chỉ cần cô nói với Ngự Thuấn một tiếng...”

“Lăng Thường...” Nam Hoa không đợi nàng nói xong liền mở miệng ngắt lời, khóe miệng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Sống ở Hán cung, đâu phải gả đi rồi là có thể được giải thoát. Sinh ra là người của Hán cung, chết...thật ra cũng là ma của Hán cung.”

Sở Lăng Thường nghe mà đau lòng, nghiêm túc hỏi, “Nam Hoa, tôi có thể biết người đó là ai không? Người đó có vị trí thế nào trong Hán cung?”

Quyển 7 - Chương 20: Suy đoán lớn mật

Nam Hoa công chúa ngước mắt lên, hàng lông mi dài cong vút dường như vẫn còn dấp dính hơi lạnh của băng tuyết bên ngoài, khoé môi cô khẽ giật giật, muốn nói gì đó nhưng rốt cục lại thôi.

Sở Lăng Thường không hề thúc giục Nam Hoa mà chỉ lẳng lặng chờ, đáy mắt bình lặng như nước nhưng cũng có thể nhận ra sự chân thành từ tận trái tim nàng.

Một lúc lâu sau, một tiếng than nhẹ phá vỡ không khí yên lặng trong phòng, “Lăng Thường, có một số việc cô không biết thì tốt hơn.” Cuối cùng Nam Hoa vẫn quyết định không nói.

Một tia thất vọng thoáng hiện lên trong mắt Sở Lăng Thường, nàng khẽ vỗ nhẹ bàn tay Nam Hoa, nhỏ nhẹ cất tiếng, “Nam Hoa, cô phải biết, có rất nhiều người quan tâm đến cô, cho nên nếu cô cần người giúp đỡ thì có thể nghĩ đến chúng tôi.”

Nam Hoa công chúa nhìn nàng, đáy mắt hiện rõ sự cảm động, nhẹ nhàng gật đầu.

Hai người họ lại tiếp tục uống trà, nhưng không biết tại sao, Sở Lăng Thường luôn cảm thấy Nam Hoa có chuyện giấu trong lòng. Mọi khi Nam Hoa đến Kiều Long điện đều nói nói cười cười, hôm nay lại trầm mặc dị thường.

“Nam Hoa, hôm nay cô tới Kiều Long điện là có chuyện muốn hỏi, đúng không?” Sở Lăng Thường đặt chén trà xuống, phân vân không

biết có nên hỏi thẳng tâm sự của Nam Hoa hay không.

Nam Hoa công chúa cũng buông ly trà xuống, liếm liếm cánh môi, “Lăng Thường, tôi biết những chuyện trong lòng mình đều không gạt được cô. Đã như vậy, tôi cũng muốn hỏi thẳng.”

Hít sâu một hơi, Nam Hoa liền nhìn về phía nàng, “Thật ra cho tới giờ, cô đều ở đây chú ý tình hình của Hán cung có phải không?”

“Phải!” Sở Lăng Thường không chút giấu diếm, cũng không tỏ ra kinh ngạc khi Nam Hoa hỏi về vấn đề này.

Nam Hoa công chúa dường như đã hạ quyết tâm, “Lăng Thường, mấy ngày trước đây, Cảnh Đế đã giết quan Đại Sự, còn đem Lật phi giam vào lãnh cung.”

Nghe vậy, Sở Lăng Thường hơi sững sờ, “Sao lại có thể như vậy? Lưu Vinh là thái tử, theo lý thì Lật phi nương nương phải được yêu chiều hơn mới đúng, sao lại đem mẫu thân ruột của thái tử giam vào lãnh cung chứ?”

“Từ khi Bạc hoàng hậu bị phế truất, hậu cung vẫn luôn không có người cai quản. Mấy ngày trước đây, quan Đại Sự chủ động dâng tấu xin Hán Đế lập Lật phi làm hoàng hậu. Hán Đế cho rằng Lật phi thông đồng với đại thần trong triều, trong cơn nóng giận đã giết luôn quan Đại Sự, cũng đem Lật phi nhốt luôn vào lãnh cung.”

Sóng gió lại bắt đầu nổi lên chính là suy nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu Sở Lăng Thường. Liên tưởng đến việc mấy đêm trước xem thiên tượng phương Nam có chút dị thường, rốt cục sự thắc mắc trong lòng nàng cũng được sáng tỏ. Quả nhiên mọi chuyện đã có sự chuyển biến.

Ánh mắt của nàng cũng hiện rõ sự nghiêm trọng. Chuyện nên tới vẫn tới, hết thay không có gì thay đổi.

Lật phi thực sự sẽ gặp nạn trong năm nay, hết thay đều theo sự an bài của vận mạng mà diễn ra. Nói như vậy, ngôi vị thái tử của Lưu Vinh cũng không ngồi được lâu nữa. Âm thầm bấm đốt ngón tay tính toán một chút thì thấy cũng không quá nửa năm nữa. Sau đó thái tử mới kế vị, Cảnh Đế băng hà rồi tôn đế lên ngôi. Nếu như là Lưu Vinh, nàng còn có một tia hy vọng, nhưng thay đổi người lên ngôi, Hung Nô sẽ gặp tai hoạ diệt quốc.

“Lăng Thường?” Nam Hoa công chúa thấy mi tâm nàng nhú lại liền nhẹ giọng gọi tên nàng.

Sở Lăng Thường nhìn Nam Hoa, trong lòng cảm thấy vô cùng bất an. Nhìn sắc mặt lo lắng của Nam Hoa, trong đầu nàng lại nảy lên một suy nghĩ. Ý nghĩ này vừa loé lên cũng là lúc từ tận đáy lòng nàng dâng lên một trận ớn lạnh chưa từng có.

“Cô làm sao vậy?” Nam Hoa chưa từng thấy dáng vẻ này của Sở Lăng Thường nên khẽ đưa tay vuốt nhẹ trán nàng rồi lại kinh ngạc khi phát hiện ra trên đó toàn là mồ hôi lạnh.

“Lăng Thường, cô...”

“Nam Hoa, trước hết cô đừng nên hỏi nhiều. Tôi chỉ muốn biết rốt cục cô có yêu sư huynh tôi hay không mà thôi?” Sở Lăng Thường không đợi Nam Hoa nói xong liền lên tiếng ngắt lời, gấp gáp hỏi.

“Tôi...” Trong mắt Nam Hoa chợt sáng lên một tia sáng kỳ lạ.

“Nam Hoa, thừa nhận yêu một người khó khăn đến vậy sao? Mặc dù tôi không biết đến tột cùng cô vì cái gì mà tránh né nhiều như vậy,

nhưng tôi cho rằng, chỉ cần ở bên cạnh người mình thương yêu, hết thảy khó khăn đều có thể vượt qua.” Vừa nói, nàng vừa kéo lấy cánh tay Nam Hoa, nhấn mạnh từng lời, “Nam Hoa, Hán cung chẳng mấy nữa sẽ có tân hoàng đế đăng cơ. Tân hoàng đế lên ngôi cũng đồng nghĩa với trong Hán cung sẽ xuất hiện rất nhiều chuyện thay đổi. Như vậy chẳng phải là cơ hội của cô hay sao?”

Ánh mắt Nam Hoa hơi ngẩn ra.

“Sur huynh, huynh nói trong trường hợp nào sẽ không thể đoán được số mệnh của một người?” Dưới làn tuyết bay bay, Sở Lăng Thường cùng Dạ Nhai Tích chậm rãi bước đi, mi tâm vẫn nhíu lại.

Dạ Nhai Tích dừng bước, dường như chưa từng nghĩ đến vấn đề này nên nhìn Sở Lăng Thường hồi lâu mới nhẹ giọng nói, “Là trường hợp được nghịch thiên cải mệnh hoặc là người được đoán không tồn tại trên thế gian này.”

Sở Lăng Thường khẽ gật đầu, đối với vấn đề này nàng cũng nghĩ tới rất nhiều khả năng.

“Vì sao lại hỏi như vậy?” Dạ Nhai Tích nở nụ cười yếu ớt.

“Sur huynh, còn nhớ những gì sư phụ dặn dò về muội hay không?” Sở Lăng Thường ngược mắt lên, mặc cho những bông tuyết nhẹ nhàng đậu trên hàng mi cong vút.

“Sư phụ từng nói mệnh của muội thuộc về phương Bắc, Nam quốc không thích hợp ở lâu. Nhưng nơi đây cũng không phải vùng đất có thể sống lâu dài, nếu không sẽ phải bỏ mạng ở nơi này.”

Sở Lăng Thường gật đầu, “Đúng vậy, muội thấy sư phụ nói Nam quốc chính là muốn ám chỉ Hán cung. Bắc phương chính là Hung Nô. Đất thị phi không thể ở lâu, cho nên muội không thể sống mãi trong hoàng thành này. Sư phụ còn từng nói với huynh rằng hồng nhan trên thế gian này chẳng qua chỉ như mây khói thoáng qua, mê đắm sẽ tang thương, chia xa sẽ bình an vô sự.”

Dạ Nhai Tích cười nhẹ một tiếng, không nói gì, trong lòng hai người họ đều hiểu rõ “hồng nhan” mà sư phụ nhắc đến kia là ai.

“Nếu quả thực số mệnh đã định như vậy, ta cũng không oán không hối.” Dạ Nhai Tích khẽ mở miệng, thanh âm nhẹ nhàng tựa những bông tuyết bay bay trong không khí, ánh mắt xa xăm tràn đầy nghiêm túc.

Sở Lăng Thường nhìn sư huynh mình. Người si tình trên thế gian này đâu chỉ có một mình huynh ấy.

“Muội không biết sư phụ vì muội nghịch thiên cải mệnh đến tột cùng có thật sự làm thay đổi số mạng hay không? Nhưng sư huynh, muội càng muốn tin tưởng rằng có thể nghịch thiên cải mệnh. Từ khi sư phụ cải mệnh, muội không cách nào đoán ra vận mạng sau này của Nam Hoa công chúa, Ngự Thuấn. Hai người họ nếu không mất mạng, vậy chỉ có một khả năng!”

“Số mạng của chúng ta xảy ra biến đổi?” Dạ Nhai Tích quay đầu nhìn nàng.

Sở Lăng Thường nghiêm túc gật đầu.

“Lăng Thường, nếu như chúng ta sẽ bỏ mạng rất sớm thì sao?”

“Không!” Sở Lăng Thường lập tức lên tiếng, ánh mắt cũng vô cùng

kiên định, “Nếu vận nước sau này của Đại Hán cùng Hung Nô chúng ta đã biết được, như vậy đương nhiên có thể tránh được tai nạn. Cho nên mới nói, mấy người chúng ta có khả năng thay đổi số mạng lớn nhất.”

Thật ra trước mặt Nam Hoa công chúa, nàng chính là nghĩ đến chuyện đang giải thích với Dạ Nhai Tích lúc này. Đúng vậy! Nếu như mấy người bọn họ đều bỏ mạng thì sao biết được số mệnh đây? Đây cũng là nguyên nhân khiến toàn thân nàng toát mồ hôi lạnh nhưng ngẫm lại cũng thấy không hoàn toàn đúng. Nếu như có thể phòng ngừa mọi chuyện, sớm tính toán cho tốt thì hoàn toàn có thể xoay chuyển được càn khôn.

Dạ Nhai Tích thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc như thế cũng nhẹ nhàng gạt đầu. Đối với sinh tử Dạ Nhai Tích trước giờ vẫn vô cùng lãnh đạm. nhưng nay trong lòng đã có người yêu thương, sống không phải chỉ cho riêng bản thân mình nữa.

Nhiều năm như vậy, Dạ Nhai Tích có thể tự hào là người kết giao bằng hữu khắp thiên hạ, chỉ tiếc là khi vui vẻ hay cao hứng cũng đều chỉ có một mình. Cho nên Dạ Nhai Tích luôn không cầu xin điều gì mà chỉ cầu mong có một người cùng mình chia sẻ buồn vui là được rồi.

Quyển 7 - Chương 21: Mỹ nhân yêu anh hùng

Nam Hoa công chúa sau khi rời Kiều Long điện chuẩn bị theo đường cũ trở về thì lại nhìn thấy Hoa Dương công chúa khoác áo lông cừu trắng muốt đang đi cách mình không xa, trên mái tóc còn cài vô số món trang sức bằng vàng ròng, ở trong màn tuyết trắng vẫn toát lên vẻ xa hoa cực độ. Thượng Phúc vương cao hứng chạy ở phía trước, theo sau là hai cung nữ phụ trách trông nom. Tiểu hài tử đường như rất thích thú đùa nghịch với những bông tuyết nên nở nụ cười cực kỳ trong sáng, hồn nhiên.

Đúng là oan gia ngõ hẹp!

Vốn là muốn tìm đường tránh đi, không ngờ Thượng Phúc vương chạy quá nhanh vô ý đụng phải người Nam Hoa công chúa. Nam Hoa theo bản năng đưa tay ra đỡ vì sợ Thượng Phúc vương ngã nhào. Chưa kịp bỏ tay ra, Hoa Dương công chúa đã bước nhanh tới, đem Thượng Phúc vương kéo tới bên người, đôi mắt lóe lên tia sắc như dao, giận dữ nhìn chằm chằm Nam Hoa, không vui nói, “Người định làm gì với hài nhi của ta vậy?”

Nam Hoa lúc này dù có cả trăm cái miệng cũng không thể bào chữa, lại biết Hoa Dương đang cố ý tìm cách gây sự nên chỉ có thể đè nén lại, hờ hững lên tiếng, “Cô hiểu lầm rồi, ta sao có thể làm gì với Thượng Phúc vương chứ?”

Một tiếng hừ lạnh lập tức bật ra từ miệng Hoa Dương, “Vậy cũng chưa chắc! Người gả đến Hung Nô cũng đã bốn năm rồi, thế nào mà bụng người lại chẳng có chút động tĩnh gì như vậy?” Vừa nói dứt

câu, Hoa Dương lại như nghĩ tới điều gì, “À, còn có Sở Lăng Thường, gả cho thái tử mấy năm, thế nào mà cũng giống như người vậy? Ai biết các người có nổi lòng dạ gì với hài nhi của ta hay không? Ghen tỵ thành hận chẳng hạn?”

“Hoa Dương, cô nói một mình ta là được rồi. Cần gì phải đem Lăng Thường cùng thái tử kéo vào đây?” Nam Hoa không vui cau mày.

“Đau lòng? Là đau lòng vì thái tử hay Sở Lăng Thường?” Hoa Dương công chúa nở nụ cười mỉa, còn cố ý che miệng nhích tới gần Nam Hoa thì thầm, “Không phải là thái tử có vấn đề gì đấy chứ? Thật là đáng thương! Ban đầu cùng ta tranh đoạt việc gả cho thái tử, không ngờ đến giờ người vẫn sống cô quạnh. Nghĩ lại thì thấy ta thật là may mắn!”

“Hoa Dương, cô nói bậy bạ gì đó?” Nam Hoa hơi cao giọng, “Chẳng lẽ cô cũng muốn ném thử chút mùi vị thiên lao hay sao?”

“Đừng đem thiên lao ra dọa ta!” Hoa Dương hơi uốn éo thân mình, trên gương mặt lóe lên nét khinh miệt, “Thượng Phúc vương là tôn nhi mà Thiên Vu Quân Thần cùng Yên thị yêu thương nhất. Chẳng lẽ người chưa nghe câu “mẫu bằng tử quý” hay sao? Bất hiếu có ba tội, không có con nối dõi là tội lớn nhất. Có ngòi thiên lao thì cũng không phải là ta đâu!”

Nơi ngực Nam Hoa dâng lên một sự phẫn nộ cực hạn, nhưng lại nhìn thấy bóng dáng Xuân Mai ở phía xa nên cũng không muốn tranh cãi với Hoa Dương, mi tâm hơi cau lại, “Cô nói đủ chưa? Bảo bối trong tay cô đã chạy rất xa rồi, cô là mẫu thân mà còn ở đây đấu miệng lưỡi với ta hay sao?”

Hoa Dương lúc này mới phát hiện ra Thượng Phúc vương đã chạy đi nghịch tuyết ở rất xa, cắn răng nghiêng lợi trọn mắt nhìn Nam Hoa

một cái rồi không nói lời nào nữa, lập tức bỏ đi.

Thấy đám người của Hoa Dương đi cả, Nam Hoa mới nhẹ bước hướng về phía Xuân Mai đi tới. Từng bông tuyết rớt trên mái tóc cô, tạo nên một cảm giác lạnh băng. Xuân Mai đang núp trong một khúc quanh không người, rõ ràng là mới từ bên ngoài cung trở về, bị lạnh cóng khiến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, không ngừng xoa tay giậm chân để giữ ấm. Thấy Nam Hoa công chúa đi tới, Xuân Mai cẩn thận nhìn bốn phía rồi mới lấy từ trong ngực áo ra một túi cẩm nang.

Nam Hoa liếc thấy màu sắc của túi cẩm nang này, đáy mắt hơi dâng lên tia nghiêm trọng, cẩn thận mở túi ra, từ bên trong lấy ra một tấm lụa trắng, mở ra thấy bên trong mấy chữ thì cực kỳ sửng sốt, cả người giống như hóa đá, đờ ra tại chỗ.

Trên giáo trường, Hách Liên Ngự Thuấn đang tự mình huấn luyện binh mã.

Tuy gió rét cắt da cắt thịt, nhưng binh lính dưới quyền hẳn đều uy phong凛冽, theo khẩu lệnh giơ cao trường mâu trong tay, hô lên những thanh âm đinh tai nhức óc, cơ hồ có thể khiến trời đất rung chuyển.

Sở Lăng Thường rất ít khi tới giáo trường, nên nhân dịp tuyết rơi bót đi một chút thì nàng cùng Thanh Tụ mới tới nơi này.

Thanh Tụ đem đồ đặt vào hộp điểm tâm, đi tới bên cạnh Sở Lăng Thường, nhỏ giọng cười nói, “Tiểu thư, rốt cuộc em cũng hiểu vì sao tiểu thư lại yêu thái tử rồi!”

“Nha đầu em lại muốn nói gì?” Ánh mắt Sở Lăng Thường vẫn không

rời khỏi bóng dáng Hách Liên Ngự Thuấn trên giáo trường, nhẹ giọng hỏi lại.

Thanh Tụ liền hắng giọng một cái, “Thái tử điện hạ chẳng những vóc dáng mười phần anh khí, lại tràn đầy khí chất nam nhi. Tiểu thư xem, thái tử ở trên giáo trường oai phong tới nhường nào, từ xưa có mỹ nhân nào lại không yêu anh hùng chứ?”

“Ba hoa!” Sở Lăng Thường bật cười nhẹ.

Trên giáo trường, Hách Liên Ngự Thuấn cũng nhìn thấy bóng dáng của Sở Lăng Thường, hắng liền lệnh cho giáo đầu tiếp tục huấn luyện còn mình chủ động đi về phía nàng.

Thanh Tụ che miệng cười cười, nhỏ giọng thì thầm, “Tiểu thư, anh hùng tới rồi!”

“Muốn ăn đòn sao?” Sở Lăng Thường khế dọa một câu nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ bừng lên.

Còn đang nói chuyện, Hách Liên Ngự Thuấn đã đi tới trước mặt nàng, trên môi ngập tràn ý cười vui vẻ. Hắ kéo lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, đem những ngón tay lạnh băng bao trùm trong bàn tay lớn của mình, đau lòng nói, “Sao nàng lại tới đây? Thời tiết này dễ bị cảm lạnh lắm!”

Sở Lăng Thường chưa kịp trả lời, Thanh Tụ đã cố ý lớn tiếng nói chen vào, “Là tiểu thư sợ mọi người chỉ lo huấn luyện không để ý tới chuyện ăn uống nên đã cố ý làm rất nhiều đồ điểm tâm ngon mang tới. Còn có cả rượu mạnh nữa, trong những ngày giá rét thế này mọi người uống vào sẽ cảm thấy ấm áp hơn.”

Đám lính trên giáo trường lúc này vốn đã không để tâm vào việc

huấn luyện. Có người nào lại không biết thái tử phi là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành nên khi thấy nàng bước vào giáo trường, rất nhiều binh sĩ đã đổ dồn sự chú ý về phía nàng, nay lại nghe thấy nàng tự mình làm điểm tâm cùng mang rượu mạnh tới, đương nhiên càng cảm động.

“Thanh Tụ, em lại muốn bị đánh đòn sao?” Sở Lăng Thường thấy binh sĩ phân tâm, cười rầy la một câu, rồi nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn, dịu dàng nói, “Binh lính huấn luyện cả một ngày cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi một chút đi. Chàng cũng vậy, cho dù thân thể có làm bằng sắt thì giữa trời giá rét thế này cũng rất vất vả.”

“Được!” Hách Liên Ngự Thuấn nở nụ cười vô cùng dịu dàng, nhận lời nàng.

Thanh Tụ vốn là một nha đầu quỷ quái, thấy Hách Liên Ngự Thuấn mở miệng đồng ý liền lập tức chạy tới chỗ binh lính, lớn tiếng kêu lên, “Mọi người tới ăn điểm tâm, uống rượu đi!”

Vừa hô xong, đám đông binh lính lập tức vây quanh Thanh Tụ.

Rất nhanh chóng, trên giáo trường liền tràn ngập mùi cay nồng và thơm phức của rượu mạnh khiến không khí lạnh lẽo nhanh chóng bị xua tan.

Hách Liên Ngự Thuấn kéo Sở Lăng Thường sang một bên, sau khi ngồi xuống liền kéo nàng ngồi lên đùi mình khiến cho mặt mũi nàng đỏ bừng lên, vội nhỏ giọng nói, “Đừng như vậy, sẽ bị bọn họ nhìn thấy mất!”

“Thấy thì sao chứ? Giờ có người nào không biết nàng là thái tử phi của ta đâu.” Hách Liên Ngự Thuấn buồn cười nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lên của Sở Lăng Thường. Hắn thực sự

thích nhìn dáng vẻ ngượng ngùng này của nàng.

Sở Lăng Thường không có cách nào tránh thoát đành mặc cho hắn ôm chặt vào trong ngực. Hắn còn xoa xoa đôi bàn tay nhỏ bé của nàng, “Nha đầu ngốc, trời lạnh thế này, về sau đừng nên tới đây!”

Sở Lăng Thường dựa vào người hắn, cười nhẹ, “Bọn họ đều là người của chàng, đối tốt với bọn họ cũng chính là đối tốt với chàng mà!”

“Nàng đã quá vất vả vì ta rồi!” Hắn cúi đầu, nhẹ giọng thì thầm bên tai nàng, mà Sở Lăng Thường cũng nở nụ cười rạng ngời khiến khuôn mặt xinh đẹp lại sáng bừng lên dưới ánh nắng yếu ớt nơi chân trời.

Quyển 7 - Chương 22: Đời sau vẫn mãi bên nhau

Khi Hách Liên Ngự Thuấn trở về Kiều Long điện thì sắc trời đã tối hẳn, tuyết cũng ngừng rơi gần nửa ngày trời. Sở Lăng Thường nghe thấy tiếng động thì choàng tỉnh lại từ trong giấc ngủ, bước ra khỏi phòng chủ động tiến lên giúp hắn thay y phục thoải mái hơn. Thanh Tụ vội kêu mấy cung nữ khác chuẩn bị bữa tối chu đáo.

Uống xong chén rượu cho ấm người, lại thấy Sở Lăng Thường ăn cực ít, Hách Liên Ngự Thuấn lo lắng hỏi, “Thức ăn không hợp khẩu vị sao?”

“Không phải, đồ ăn rất ngon!” Nàng hướng về phía hắn nở nụ cười dịu dàng.

Động tác dùng bữa của Hách Liên Ngự Thuấn cũng ngừng lại, hắn không chút để ý đến việc bên cạnh vẫn còn cung nữ đứng hầu, vươn tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ngược lên, nhìn kỹ một hồi thì trong mắt lại dâng lên một tia lo âu, “Sao sắc mặt nàng lại kém như vậy?” Nói xong, hắn nhìn về phía Thanh Tụ ra lệnh, “Đem đồ ăn ở đây bỏ hết đi, đổi món mới lên.”

“Ngự Thuấn, không cần đâu, đồ ăn ngon như vậy sao lại phải đổi?” Sở Lăng Thường vội vàng ngăn hắn lại.

“Đổi món nàng thích ăn!” Hắn cười cười, đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Lăng Thường. Mấy ngày nay, nàng có vẻ ngủ nhiều hơn bình thường, ban đêm ngủ lại ngủ không được sâu giấc, hôm nay ở giáo trường sắc mặt còn có chút tái nhợt. Hắn còn tưởng

là do trời lạnh nên thấy nàng như vậy trong lòng đương nhiên cảm thấy vô cùng áy náy, thậm chí trách bản thân quá bận rộn với chính sự nên mới bỏ quên tình trạng thân thể nàng.

Sở Lăng Thường nhìn ra sự lo lắng của hắn, dịu dàng nói, “Những đồ ăn ở đây thật sự rất ngon. Ngự Thuấn, không cần phải lãng phí. Còn nhớ lúc chúng ta ở Ấp Thành không, có nhà ở đó nghèo tới mức không có cả đồ ăn nữa.”

“Được!” Trong mắt Hách Liên Ngự Thuấn dâng tràn sự cảm động, tự mình bón đồ ăn cho nàng.

“Ngự Thuấn, để ta tự ăn là được rồi!” Sở Lăng Thường ngượng ngùng nhìn mấy cung nữ xung quanh.

Hách Liên Ngự Thuấn vẫn một mực duy trì hành động của mình, mỉm cười ôm lấy nàng, xem ra hắn rất muốn cùng nàng so độ nhẫn nại. Giọng nói ôn nhu của hắn lại vang lên, “Há miệng nào!”

“Ngự Thuấn...” Gương mặt Sở Lăng Thường càng lúc càng đỏ hơn.

Mấy cung nữ xung quanh không khỏi mỉm cười khi nhìn thấy một màn này, trong mắt cũng tràn ngập sự hâm mộ. Phu thê ân ái như vậy thực khiến bọn họ cảm động, nhất là Thanh Tụ lại càng ngưỡng mộ hơn hết. Nha đầu này là người biết mọi chuyện tường tận nhất. Kể từ khi tiểu thư tới Hung Nô, thái tử cũng thay đổi đồ ăn của mình, trước là thế nào thì nha đầu này không biết, nhưng bây giờ, tất cả đồ ăn đều dựa theo khẩu vị của tiểu thư để làm.

Tiểu thư luôn ăn món thanh đạm, cho nên thái tử cũng theo như vậy. Điểm này quả thực rất khó có được bởi theo Thanh Tụ biết thì người Hung Nô vốn thích uống rượu ăn thịt, cử chỉ vô cùng hào sảng. Thái tử tuy rằng không sinh ra ở Hung Nô, nhưng từ nhỏ cũng lớn lên ở

nơi này, nhiều năm như vậy cũng tạo thành tính cách thoải mái. Thái tử có thể theo tiểu thư ăn những món thanh đạm như hiện giờ quả thực không dễ dàng.

Hách Liên Ngự Thuấn cũng không muốn Sở Lăng Thường khó xử. Biết rõ nàng xấu hổ, hắn lập tức đưa mắt nhìn về phía Thanh Tụ ra hiệu.

Thanh Tụ là một nha đầu thông minh, thấy vậy vội vàng kêu mấy cung nữ đứng hầu, “Đi thôi, đi thôi! Phu thê thái tử dùng bữa, các người ở đây xem nào nhiệt làm gì?”

Mấy cung nữ che miệng cười rồi vội vàng rời đi.

Sở Lăng Thường thực sự lâm vào tình trạng dở khóc dở cười. Thanh Tụ này đúng là sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn. Nha đầu này xem ra đã bị nàng làm hư rồi.

Sau khi tất cả cung nữ đều rời đi, Thanh Tụ liền nở nụ cười tà, “Thái tử, hôm qua Thanh Tụ cùng đám Thuấn Mông, Ô Khả đánh cuộc cưỡi ngựa, kết quả thua rất thảm. Nếu mai mà còn thua nữa thì bổng lộc của Thanh Tụ cũng mất hết luôn.”

Sở Lăng Thường nghe vậy liền hơi ngần ra, “Thanh Tụ, em học được thói bài bạc từ bao giờ?”

“Tiểu thư!” Thanh Tụ liền kêu lên đầy vẻ oan uổng, “Em chỉ không muốn mình quá thất bại thôi. Ai biết người Hung Nô lại giỏi cưỡi ngựa bắn cung như vậy?”

“Cầm lấy đi chơi với bọn họ đi!” Hách Liên Ngự Thuấn biết nha đầu này lại giở trò lường gạt, không hỏi thêm lời nào liền đem một bọc tiền ném cho Thanh Tụ, “Đi tìm Hồ Mạc, hắn cưỡi ngựa bắn cung ở

Hung Nô này thuộc vào hạng nhất, nhì rồi.”

Vì tình yêu với Sở Lăng Thường, lại biết tình cảm giữa nàng cùng Thanh Tụ vô cùng khăng khít cho nên hẳn cũng chưa từng đối đãi với nha đầu này như người dưới.

“Đạ tạ thái tử! Thái tử thật tốt bụng!” Thanh Tụ cầm túi tiền, miệng cười tươi rói như hoa, chạy biến đi tìm Hồ Mạc tựa một làn khói.

Sở Lăng Thường sững sờ đưa tay chỉ theo hướng Thanh Tụ, “Trời đã muện thế này, nha đầu đó dù sao cũng là một cô nương...”

“Nha đầu ngốc!” Hách Liên Ngự Thuấn cười kéo nàng lại, “Thanh Tụ là một nha đầu thông minh!”

“Nhưng mà....”

“Chẳng lẽ nàng không cảm thấy Thanh Tụ cùng Hồ Mạc ở chung một chỗ rất hợp sao?” Hách Liên Ngự Thuấn cười đem một muỗng đồ ăn đưa vào miệng Sở Lăng Thường.

“Cùng Hồ Mạc?” Sở Lăng Thường thật sự sợ hết hồn, suy nghĩ một chút liền lắc đầu, “Không được! Không được! Hai người bọn họ không thích hợp.”

“Tại sao?” Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhú mày, “Ta cảm thấy hai người này rất hợp nhau. Thanh Tụ cũng không thể đi theo nàng cả đời, nếu nàng đã coi nha đầu đó như muội muội thì nên sớm giúp Thanh Tụ thành gia, không phải sao?”

Sở Lăng Thường thử tưởng tượng ra hình ảnh đó trong đầu, một lúc lâu sau lại lắc đầu, “Không được, ta cảm thấy hai người đó ở chung một chỗ rất không ổn. Hồ Mạc là người ít nói, mà Thanh Tụ lại không

chịu ngồi yên bao giờ. Bọn họ cũng không phải là chưa từng gặp nhau, nhưng mỗi lần đều là Thanh Tụ làm cho Hồ Mạc bị thương khắp người. Ta chỉ cảm thấy Hồ Mạc là người quá đáng hoàng mà thôi.”

Hách Liên Ngự Thuấn bật cười, “Nam nhân đáng hoàng một chút không tốt sao? Hồ Mạc tuy ít nói nhưng rất thận trọng, vừa xứng hợp với nha đầu Thanh Tụ vô tâm đó. Hơn nữa, cũng không thể khẳng định bọn họ không hợp nhau. Hai ta chẳng phải là ví dụ sống đó sao?”

Nghe vậy, Sở Lăng Thường kỳ quái nhìn hắn, “Việc đó thì có quan hệ gì tới chúng ta?”

Sự vui vẻ trên gương mặt Hách Liên Ngự Thuấn càng đậm hơn, “Nhìn nàng bề ngoài yếu đuối như vậy, nhưng đâu phải người chịu ngoan ngoãn nghe lời ta? Đừng thấy Thanh Tụ suốt ngày hô to gọi nhỏ vậy mà lầm tưởng, không chừng nha đầu đó sẽ nghe lời Hồ Mạc đấy.”

Sở Lăng Thường bị mấy lời này của hắn chọc cười, không nhịn được đưa tay khẽ đánh nhẹ vào ngực hắn, “Da mặt của chàng đúng là càng ngày càng dày!”

Hách Liên Ngự Thuấn đưa tay đón lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, dịu dàng hôn lên đó, ánh mắt nhìn nàng cũng ngập tràn yêu thương.

Thời gian dường như cũng ngưng lại ở khoảnh khắc này, chỉ còn có trái tim đang cuồn cuộn của Sở Lăng Thường cứ đập liên hồi khiến nơi ngực nàng có chút nhói đau, có chút không thở nổi.

Nàng nhất thời không dám nhìn vào đôi mắt hắn, đôi mắt sắc bén của hắn lúc này quá mức nóng bỏng, tựa như có thể đem nàng hoà

tan hoàn toàn. Nhìn dáng vẻ này của hắn, nàng cho tới giờ đều chưa từng hối hận vì đã gả cho hắn, cũng không hối hận vì đã yêu hắn.

“Lăng Thường, vĩnh viễn ở lại bên ta, đừng bao giờ rời đi!” Hắn thấp giọng nói.

Trái tim nhỏ bé của Sở Lăng Thường lại loạn nhịp, nàng chủ động vùi vào trong ngực hắn, hít sâu mùi hương thuộc về riêng hắn, “Ngự Thuấn, ta sẽ không rời khỏi chàng, cả đời này cũng không, cho dù đời sau, ta cũng sẽ tìm đến chàng.”

Hách Liên Ngự Thuấn nghe mà cảm động, ôm chặt lấy nàng, “Nha đầu ngọc, nàng phải tìm thế nào đây?”

Sở Lăng Thường ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt tràn ngập thâm tình của hắn, nghiêm túc nói, “Ta sẽ nhận ra ánh mắt chàng, sẽ nhớ hơi thở đặc trưng của chàng, cho dù đời sau dáng vẻ chúng ta có thay đổi, chúng ta sẽ vẫn tìm đến bên nhau và tiếp tục tình yêu này.”

“Được, một lời đã định!” Hắn cúi đầu, đặt một nụ hôn thật sâu lên môi nàng.

Đắm chìm trong niềm hạnh phúc, một nỗi đau đớn mơ hồ lại nảy sinh trong lòng. Sở Lăng Thường thực sự có tham niệm, một đời này sao có thể đủ đây? Nàng đã yêu nam nhân này sâu đậm như vậy, chỉ cầu xin ông trời thương xót, mặc dù hắn chưa từng nói ra lời yêu nàng, nhưng có hắn bên cạnh cũng đủ rồi, thật sự đủ rồi.

Quyển 7 - Chương 23: Mật lệnh

Trở lại Huyền Nguyệt điện, Nam Hoa công chúa không cách nào kiềm chế được cảm giác rét buốt trên thân thể. Tuy Xuân Mai cùng Đông Hà đã chuẩn bị lò sưởi đặt lại gần nhưng vẫn không thể ngăn cản được cảm giác lạnh lẽo dâng lên từ sâu thẳm trong lòng, từng hồi từng hồi như thấm sâu vào tận da thịt không chịu rời đi.

Xuân Mai thấy vậy, trong lòng liền nảy sinh lo lắng, tiến lên nhỏ giọng nói, “Công chúa, có phải bị nhiễm phong hàn hay không? Có muốn nô tỳ đi tìm thái tử phi nhờ giúp đỡ hay không?”

“Không cần đâu!” Nam Hoa công chúa nắm chặt lấy lò sưởi tay, có chút thất thần lạc giọng nói.

“Công chúa, nếu người không muốn tìm thái y thì uống cái này đi.” Đông Hà đem một chén đồ uống nóng hổi lên, “Đây là trà Mộc Lan Hoa mà Dạ công tử đã tặng cho chúng ta. Dạ công tử nói nếu thỉnh thoảng bị nhiễm lạnh có thể uống cái này.”

Mùi hương thơm ngát quyện vào hơi thở khiến trái tim Nam Hoa hơi thất lại, sau khi nhận lấy chén trà thanh âm vẫn có vẻ run rẩy, “Mộc Lan Hoa?”

“Vâng! Nghe nói là Dạ công tử tự mình hái rồi sao lại.” Tâm tư Đông Hà không tinh tế bằng Xuân Mai, nên lại thao thao bất tuyệt, “Công chúa, phải nói Dạ công tử thực sự là người có lòng. Trà này công tử đã đem tới từ lúc hè, nói chúng ta nếu cảm thấy khó chịu thì uống một chút. Dạ công tử....”

“Đông Hà, công chúa hẳn là mệt rồi, chúng ta lui ra đi!” Xuân Mai thấy sắc mặt Nam Hoa càng lúc càng khác thường liền vội vàng ngắt lời. Đông Hà vội im bặt, nhìn Nam Hoa một chút rồi khom người thi lễ, theo Xuân Mai rời đi.

Đại điện lại trở về sự yên tĩnh ban đầu, Nam Hoa vẫn nhìn không chớp mắt vào chén trà trên bàn, đáy mắt dần trở nên u tối, cuối cùng sầm lại tựa như một đám tro tàn.

Lấy lại túi cẩm nang từ trong ngực áo ra, mở tấm lụa, nhìn sáu chữ viết trên đó, hô hấp của Nam Hoa lại càng trở nên khó khăn. Ánh mắt nhìn chăm chăm mấy chữ kia cũng dần trở nên mơ hồ.

Đó là mật lệnh được chuyển tới từ Hán cung, sáu chữ kia là “Diệt trừ Hách Liên Ngự Thuấn!”

Nam Hoa thực sự không làm được như vậy. Tuy cô cùng Hách Liên Ngự Thuấn không phải phu thê thực sự, nhưng bao lâu nay cũng có thể coi như bằng hữu. Cô càng không muốn làm như vậy bởi vì biết rõ Sở Lăng Thường yêu Hách Liên Ngự Thuấn nhiều đến chừng nào.

Nhưng cô cũng hiểu được nỗi băn khoăn từ Hán cung kia.

Lật phi nương nương bị phế, chuyện này nhất định có liên quan đến tranh chấp trong cung. Hán cung đột ngột nổi phong ba như vậy thường là có chuyện lớn. Hoa dù đẹp đến trăm ngày rồi cũng phải úa tàn. Lại nghe nói gần đây Cảnh Đế thường tìm cách gây khó khăn cho đại tướng quân Châu Á Phu, có thể thấy được việc tranh chấp trong cung đã không còn đơn giản nữa. Châu Á Phu luôn ủng hộ việc lập trưởng tử, mà việc Lưu Vinh ngồi trên ngôi vị thái tử là việc mà Châu Á Phu luôn kiên trì ủng hộ. Hôm nay Cảnh Đế đã nhìn Châu Á

Phu không thuận mắt, như vậy vị trí thái tử của Lưu Vinh cũng chẳng ngồi được bao lâu nữa.

Lật phi bị phế, Lưu Vinh bị giáng xuống cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Như vậy...

Nam Hoa đem mảnh lụa trắng nắm chặt trong bàn tay, người cô nghĩ tới chính là thập hoàng tử còn nhỏ tuổi kia. Vương phu nhân tuy rằng ngoài mặt rất bình lặng nhưng trên thực tế cũng ngầm dùng không ít công phu phía Cảnh Đế. Thập hoàng tử từ nhỏ thông minh lanh lợi được hoàng thượng yêu thích, một khi thái tử Lưu Vinh bị phế, như vậy tám, chín phần sẽ lập thập hoàng tử lên làm thái tử.

Thái tử kế vị, lại còn nhỏ tuổi, cho dù trở thành tân đế cũng cần Đậu thái hậu nâng đỡ. Hán cung luôn có lòng đề phòng bên ngoài, thái tử lại ít tuổi, trở thành tân đế cũng không có kinh nghiệm trị quốc. Mà Bắc quốc thì khác, thái tử hiện giờ đã hơn ba mươi tuổi, lại nhiều năm chinh chiến sa trường, còn thân thiện với dân chúng cùng binh lính, cho dù trở thành Thiên Vu mới cũng có khả năng trị quốc độc lập.

Một còn nhỏ tuổi, một đã trưởng thành, ai chiếm ưu thế hơn thì đã hoàn toàn sáng tỏ.

Ở Hán cung, làm gì có ai không biết Hách Liên Ngự Thuấn là người kiêu dũng thiện chiến. Một khi ấu tử lên ngôi, vận nước không yên, Hách Liên Ngự Thuấn chẳng phải sẽ giống như Thiên Vu Quân Thần năm đó, khiến cho gió lửa chiến loạn soi rọi tới tận cung Cam Tuyền hay sao?

Như vậy, cách tốt nhất để có thể phòng ngừa hậu họa chính là...diệt

trừ hấn.

Ngón tay Nam Hoa khẽ buông lỏng khiến tấm lụa trong tay rơi vào trong bồn lửa, mảnh lụa rất nhanh chóng bị lửa thiêu đốt, vụn vẹo co rúm lại rồi cuối cùng chỉ còn một chút tro tàn.

Hán cung đã ra quyết định như vậy, tất nhiên sẽ phái người tới hiệp trợ cô hoàn thành chuyện này. Người này là ai? Nói không chừng đó cũng là một gian tế đã ẩn núp ở Hung Nô bao nhiêu năm nay.

Nam Hoa lại thầm nghĩ đến bản thân mình, Hoa Dương công chúa, Sở Lăng Thường cùng Dạ Nhai Tích đều xuất thân từ Hán cung. Sở Lăng Thường cùng Dạ Nhai Tích khẳng định là không thể nào, như vậy chỉ còn lại Hoa Dương công chúa. Nam Hoa nhú chặt hàng lông mày, ngay sau đó lại lắc đầu, Hoa Dương công chúa thực không giống người làm được việc này.

Hàng trăm sự nghi hoặc không cách nào giải thích, trong lòng Nam Hoa lại càng thấp thỏm bất an, nếu như biết rõ người kia là ai thì còn có chút cơ may, nhưng bởi vì không biết rõ nên mới nảy sinh sợ hãi. Hách Liên Ngự Thuấn là mối họa lớn trong lòng Hán cung, giết hấn là quyết định đã có từ rất sớm, xem ra lần này đã ở thế bắt buộc phải thực hiện. Xét theo thế cục Hung Nô hiện giờ, Hách Liên Ngự Thuấn chính là mối nguy hiểm lớn nhất.

Nhưng diệt trừ hấn cũng không phải là chuyện dễ dàng. Coi như diệt trừ được hấn, Nam Hoa phải làm sao để đối mặt với Dạ Nhai Tích, với Sở Lăng Thường? Trái tim Nam Hoa chột thắt lại, chớp mũi cũng dâng lên cảm giác chua xót, nhìn chén trà Mộc Lan Hoa trên bàn đã nguội lạnh, trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh bạch y nam tử đứng trong màn tuyết bay bay lảng lảng nhìn mình, trên môi vẫn luôn tràn ngập nét vui vẻ hòa nhã.

Tại sao phải như vậy? Tại sao lại khiến vận mạng của cô gắn với Dạ Nhai Tích? Nếu như trời cao đã sớm quyết định vận mệnh của cô, vậy sao lại để cô gặp gỡ huynh ấy? Tại sao lại để cô đắm chìm trong tình cảm với huynh ấy ngay khi gặp gỡ lần đầu tiên. Đến khi nào mới có thể tiêu trừ cảm giác đau lòng này? Lúc nào cô mới có thể mỉm cười thoải mái khi gặp huynh ấy?

Dạ Nhai Tích thực sự sẽ trở thành nỗi đau vĩnh cửu trong lòng cô sao?

Nghĩ đến hàng chữ trong tờ mật lệnh kia, hô hấp của Nam Hoa càng lúc càng khẩn trương, cuối cùng ngay cả đầu ngón tay cũng run rẩy. Không, cô tình nguyện chết, cũng không muốn thấy huynh ấy oán hận mình.

Vấn đề nan giải cuối cùng cũng có cách tháo gỡ, ánh mắt Nam Hoa đột nhiên trở nên sáng ngời, mấy giọt nước mắt còn đọng trên hàng mi khiến cho vẻ mặt cô càng thêm diễm lệ. Nam Hoa đứng dậy, nhìn chăm chú vào đám tro tàn của tấm lụa đã cháy rụi trong bồn lửa rồi ngược mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Bên ngoài khung cửa, tuyết lại rơi xuống dày đặc làm hạn chế tầm nhìn.

Nam Hoa chưa từng nghĩ tới muốn tránh thoát cái gì, cũng chưa từng nghĩ rằng thoát khỏi sự trói buộc của Hán cung thì sẽ thế nào, chỉ cảm thấy những bông tuyết bay bay bên ngoài thực sự mỹ lệ, khiến cô cũng cảm thấy ấm áp một cách vô thức.

Cảm giác nhớ nhung đối với người trong lòng lại bành trướng chưa từng có, nỗi nhớ nhung này cơ hồ muốn thoát ra khỏi cơ thể khiến trái tim Nam Hoa lại bắt đầu đập cuồn cuộn loạn.

Dạ Nhai Tích, cô muốn tìm huynh ấy.

Giống như đã hạ quyết tâm, nắm tay Nam Hoa siết chặt lại, không nói lời nào lập tức chạy ra khỏi đại điện.

“Công chúa, công chúa đi đâu vậy?” Vừa từ phòng bên cạnh đi ra, Đông Hà thấy vậy liền kinh ngạc gọi với theo, chưa kịp tiến lên đuổi theo thì đã bị Xuân Mai kéo lại.

“Cô kéo tôi làm cái gì? Công chúa mặc ít áo như vậy chạy ra ngoài, rất dễ bị cảm lạnh.” Đông Hà nóng nảy nói.

“Để công chúa đi đi, nói không chừng trong lòng công chúa hiện giờ đang rất ấm áp đó!” Xuân Mai khẽ cất tiếng đầy ẩn ý.

Đông Hà ngừng cự nự, nhú mồm lộ rõ vẻ không hiểu.

Quyển 7 - Chương 24: Sinh lòng ngờ vực

Trên đại điện của Thiên Vu Quân Thần, không khí có chút nghiêm trọng.

Ngồi lại mật đàm có ba người là Dạ Nhai Tích, Tả Cốc Lễ vương Y Trĩ Tà cùng thái tử Hách Liên Ngự Thuấn.

Làn khói mỏng manh từ lò đốt hương giữa đại điện nhẹ nhàng lan toả nhưng lại không cách nào xua tan được vẻ lạnh lẽo đang thấm đẫm trong hơi thở.

Thiên Vu Quân Thần nhíu mày đầy uy nghiêm, ánh mắt sáng quắc quét qua một lượt biểu cảm trên gương mặt ba người trên điện, một lúc lâu sau mới mở miệng, “Năm đó Hung Nô ta một đường thu phục Lâu Lan, Đại Nguyệt Thị, mười sáu nước ở Tây Vực đều cúi đầu xưng thần, mà nay mười sáu nước đó lại câu kết với Tiên Ti, Ô Hoàn, mấy tiểu tộc tới đối kháng Hung Nô. Các ngươi nói xem, chuyện này phải giải quyết thế nào đây?”

Chú thích: Mười sáu nước ở Tây Vực thời cổ đại gồm Vu Điền, Ô Tôn, Lâu Lan, Đại Nguyệt Thị, Đại Uyển, một số vùng thuộc khu Tân Cương ngày nay, Kazakhstan và một số nước Trung Á, Tiên Ti cổ đại, Ô Hoàn, một số ở khu đông bắc Sakhalin.

Hách Liên Ngự Thuấn là thái tử, đương nhiên phải tỏ rõ thái độ trước tiên. Hắn bước lên trước, cung kính nói, “Thiên Vu, đất Vu Điền vì mùa hạ gặp phải thiên tai, đến mùa thu không có thu hoạch, lại gặp lúc rét đậm băng tuyết đóng dày, dân chúng điêu linh. Nhi thần cho

rằng, sở dĩ họ liên hợp với ngoại tộc không phải là muốn đối kháng Hung Nô mà chỉ là muốn hư trương thanh thế, để chúng ta cho họ điều kiện tốt hơn mà thôi. Vu Điền là vùng đất trước giờ vẫn thần phục Hung Nô, chi bằng chuyển cho họ ít lương thảo, nhân cơ hội thu phục lòng dân.”

Thiên Vu Quân Thần nghe vậy, mi tâm âm thầm nhú lại nhưng rất nhanh chóng được che dấu đi. Ông ta lại nhìn về phía Y Trĩ Tà, “Người có thượng sách gì không?”

Y Trĩ Tà liền nhanh chóng đáp lại, “Thiên Vu, thái tử phân tích cũng không phải không có đạo lý. Vu Điền nếu muốn đối kháng với Hung Nô, cần gì phải bỏ gần tìm xa cấu kết với ngoại tộc? Thần nghe quan viên báo lại, tộc Tiên Ti từng chuyển một lượng lớn lương thảo tới đất Vu Điền, cho nên thần cũng nghĩ giống như lời thái tử, họ không phải là muốn uy hiếp chúng ta.”

“Suy nghĩ của các người không hện mà thật giống nhau.” Trên khoé môi Thiên Vu Quân Thần dâng lên một nụ cười lạnh, quay đầu nhìn về phía Dạ Nhai Tích, “Người là mưu sĩ của ta, ý nghĩ của người sẽ không giống với thái tử, Tả Cốc Lễ vương đấy chứ?”

Phàm là quân vương đều có một căn bệnh chung trí mạng đó chính là lòng nghi ngờ quá nặng. Lòng nghi ngờ đó có thể đặt lên bất kỳ người nào, vô luận là thân hay không thân, ông ta cũng sẽ luôn lo lắng bị phản bội.

Dạ Nhai Tích đương nhiên nhìn thấu sự biến đổi trong tâm tư Thiên Vu Quân Thần mấy năm gần đây nên chậm rãi nói, “Thiên Vu muốn trấn an lòng dân Vu Điền chỉ là chuyện phụ, nhân cơ hội công chiếm đất đai ngoại tộc mới là chính. Thiên Vu cả đời oai hùng, sao có thể bỏ qua cơ hội tuyệt vời như vậy?”

“Hay! Người hiểu ta cũng chỉ có Dạ mưu sỹ!” Hai mắt Thiền Vu Quân Thần sáng lên, vui mừng đứng dậy, “Hung Nô hiện giờ binh cường mã tráng, sao không nhân cơ hội này tăng cường thực lực khuếch trương lãnh thổ để phòng hậu hoạn đây?”

Dạ Nhai Tích thấy ông ta cao hứng, không đành lòng phá ngang nhưng lại không thể không nói, “Thiền Vu, lúc này không phải thời điểm thực sự thích hợp!”

“Cái gì?” Thiền Vu Quân Thần tựa như bị dội một gáo nước lạnh, ngồi xuống trở lại, trầm giọng hỏi, “Vậy là có ý gì?”

Dạ Nhai Tích than nhẹ một tiếng, “Tác chiến cần phải xét tới thiên thời, địa lợi, nhân hoà. Cũng không thể nói thích đánh là đánh. Ngoại tộc Tiên Ti cũng không phải không có mục đích khi giúp Vu Điền vượt qua cửa ải gian khó, cũng chưa chắc có lòng đối kháng Hung Nô. Hết thầy chỉ là lời nói từ phía Vu Điền mà thôi. Người Tiên Ti vẫn luôn có tâm xâm phạm đất Trung Nguyên, Thiền Vu tiến đánh họ vào lúc này không bằng thu phục nhân tâm của họ. Có câu giang sơn dễ đổi, lòng người khó mua. Thiền Vu muốn khuếch trương lãnh địa của Hung Nô, sao không liên thủ với bọn họ đối phó với Đại Hán phương Nam?”

Thiền Vu Quân Thần dù sao cũng có tính hồ nghi của quân vương, nghe mấy lời này, trên mặt lộ rõ nét không vui, “Nói như vậy, ý nghĩ của ngươi cũng giống như thái tử cùng Tả Cốc Lễ vương?”

“Thiền Vu!” Hách Liên Ngự Thuấn không đợi Dạ Nhai Tích trả lời, liền tiến lên khuyên, “Nhi thần cho rằng mùa đông không phải lúc thích hợp để đem binh mã xuất chinh, Vu Điền đường xá xa xôi, nếu khinh suất động binh để Đại Hán có cơ tập kích thì sẽ rất nguy hiểm. Lại sắp hết năm, người nào không muốn về nhà đoàn tụ chứ? Lúc này tái chiến sẽ khiến lòng quân dao động, thật sự là thất sách!”

“Nói xằng!” Thiền Vu Quân Thần đập mạnh tay xuống bàn, “Ta chinh chiến bao năm, luôn bất khả chiến bại, khi nào đến phiên ngươi ở đây dạy ta dùng binh thế nào?”

Mi tâm Hách Liên Ngự Thuấn nhú lại, quỳ một gối xuống, “Nhi thần không dám!”

“Có cho ngươi cũng không dám!” Thiền Vu Quân Thần không vui nói, “Hung Nô này vẫn do ta định đoạt!”

Y Trĩ Tà thấy tình hình càng lúc càng xấu, vội vàng lên tiếng, “Thiền Vu, Ngự Thuấn cũng chỉ là vì lợi ích của Hung Nô chứ không có ý gì khác.”

“Nếu quả thực một lòng vì Hung Nô, cần gì phải dùng mọi cách ngăn trở việc khuếch trương lãnh địa?”

“Thiền Vu, nhi thần không phải có lòng ngăn trở.” Hách Liên Ngự Thuấn mở miệng, thanh âm trầm thấp đầy uy lực, “Hung Nô quanh năm chinh chiến, đã sớm bỏ quên việc chăm lo đời sống của dân chúng, nông nghiệp vốn không phồn thịnh, thói quen du mục cũng dần mai một, về lâu dài cứ tiến hành chinh chiến sẽ khiến lòng dân mệt mỏi, cơm không đủ no.”

“Hung Nô ta luôn luôn cường thịnh, hàng năm cống phẩm nhiều không đếm xuể, hơn nữa lãnh thổ không ngừng mở rộng, lo gì lòng dân mệt mỏi, cơm không đủ no? Ngươi là thái tử mà lại nói những lời gây hoang mang như vậy, thật vô cùng đáng giận.” Thiền Vu Quân Thần cao giọng, ngữ khí lộ rõ vẻ không vui rõ ràng.

“Sự sinh tồn của một quốc gia sao có thể chỉ dựa vào cống phẩm đây? Khuếch trương lãnh địa chỉ là mở rộng giang sơn, nhưng không

thể trộn lẫn với đời sống của dân chúng. Thiền Vu, nhi thần nghe nói Đại Hán âm thầm mua ngựa, thực hiện các chính sách tăng trưởng nông thương. Hung Nô cần phải sớm đề phòng việc này mới phải. Với ngoại tộc không phải chỉ có quan hệ tấn công cùng xâm chiếm, có được lòng dân mới là căn bản của quốc gia.”

Dạ Nhai Tích ở một bên nhìn rõ ràng, cũng nghe được rõ ràng, trong lòng không khỏi khâm phục Hách Liên Ngự Thuấn biết nhìn xa, chỉ tiếc hẫng một mực phạm vào đại kỵ, cho dù là phụ tử ruột thịt một khi công cao át chủ cũng cực kỳ nguy hiểm.

Quả nhiên, Thiền Vu nghe mấy lời này sắc mặt liền chuyển lạnh băng, ngay cả ánh mắt cũng rực lên như muốn thiêu người, “Ngự Thuấn, ý ngươi là ta không cai quản nổi quốc gia?”

Hách Liên Ngự Thuấn đương nhiên cũng hiểu tâm tư của Thiền Vu, nhưng hẫng sao có thể im lặng không nói. Hẫng âm thầm thở dài một hơi, “Thiền Vu, nhi thần chỉ một lòng vì Hung Nô cùng Thiền Vu, không có tâm tư khác.”

Thiền Vu Quân Thần không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Hách Liên Ngự Thuấn hồi lâu.

Dạ Nhai Tích cũng không góp lời nữa. Hôm nay Thiền Vu Quân Thần đang tức giận, nói gì cũng nghe không lọt tai là chuyện bình thường. Nếu như nói nhiều hơn nữa cũng sẽ rơi vào cảnh khiến Thiền Vu không vui. Có thể nhìn ra cuộc nói chuyện với Y Trĩ Tà và Hách Liên Ngự Thuấn đã khiến Thiền Vu sinh lòng bất mãn. Làm quân vương sợ nhất là thần tử trong triều cấu kết với nhau, tuy nói toàn bộ Hung Nô đều biết Y Trĩ Tà và Hách Liên Ngự Thuấn giao tình rất tốt, cũng không phải có tâm cấu kết nhưng Thiền Vu không thể không phòng. Trong tay Y Trĩ Tà cùng Hách Liên Ngự Thuấn đều có binh quyền, đều có mệnh phù điều binh khiển tướng, hai người họ lại gần gũi như

thế làm sao Thiên Vu lại không có lòng nghi ngờ?

Dạ Nhai Tích không khỏi than thầm, sinh ra trong gia đình đế vương, có lẽ phải sớm quên đi tình thân thì mới có thể an lòng một chút.

Quyển 7 - Chương 25: Đưa ta đi

Đi ra khỏi đại điện của Thiên Vu, Dạ Nhai Tích rời đi theo một hướng khác, Y Trĩ Tà cũng muốn xuất cung nên nhân tiện đi cùng Hách Liên Ngự Thuấn một đoạn đường.

“Ngự Thuấn, không phải người làm hoàng thúc như ta không nhắc nhở ngài, tâm tình Thiên Vu hiện giờ có gì đó rất lạ, ngài phải cẩn thận ứng đối mới được.”

Hách Liên Ngự Thuấn cười nhẹ một tiếng, “Sợ là từ khi ta ngồi lên ngôi vị thái tử, tâm trạng của Thiên Vu đã không còn thư thái nữa rồi.”

“Ta thật sự nghĩ không ra!” Y Trĩ Tà thở dài, “Thiên Vu coi trọng nhất là ngài, sao bây giờ cũng có lòng đề phòng như vậy?”

“Từ xưa, quân vương trời sinh đã có lòng nghi ngờ cùng tham sống, đó là chuyện rất bình thường.” Hách Liên Ngự Thuấn rõ ràng không muốn thảo luận tiếp đề tài này, hờ hững buông một câu.

Y Trĩ Tà cũng không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Dưới làn tuyết bay bay, sắc mặt Hách Liên Ngự Thuấn có chút nghiêm trọng, đôi mắt sắc bén như chim ưng của hắn hơi nheo lại. Yên thị thời gian này thường hay lui tới điện của Thiên Vu, sợ là có nguyên nhân của nó. Yên thị này, hắn đã tha chết cho bà ta vì nể chút tình cảm với Vu Đan, không ngờ bà ta không những không cảm kích, còn tỏ rõ thể đối nghịch với hắn. Được, vậy hắn sẽ thành toàn

cho bà ta.

Chớp nhẹ đôi mắt để che đi sát ý trong đó, Hách Liên Ngự Thuấn quay qua Y Trĩ Tà nói, “Rảnh rồi thì ngài ghé qua Kiều Long điện một chút, Lăng Thường hôm trước có nói muốn gặp ngài.”

“Thật sao?” Trên gương mặt Y Trĩ Tà tràn ngập sự vui mừng nhưng vội đem tình cảm đè nén lại, khoe môi hơi cong lên, “Khó có dịp được thái tử chính miệng mời ta tới Kiều Long điện.”

Trong lời nói của Y Trĩ Tà rõ ràng có ý châm chọc nhưng Hách Liên Ngự Thuấn chỉ nhìn ông ta một cái, cũng không buồn để tâm đến biểu hiện của Y Trĩ Tà, “Chớ mừng sớm như vậy. Ngài dạy Lăng Thường tiếng Hung Nô, nàng chỉ muốn cảm tạ mà thôi, không có ý gì khác.”

“Ha ha...” Y Trĩ Tà cất tiếng cười sảng khoái, đưa bàn tay to vỗ vỗ vai Hách Liên Ngự Thuấn, nói đùa, “Yên tâm, được mỹ nhân yêu mến, ta có vượt qua sông lửa cũng phải tới.”

“Chớ đắc ý như vậy, Lăng Thường chỉ yêu mình ta mà thôi.” Hách Liên Ngự Thuấn đáp lại, trên môi cũng dâng lên ý cười.

Trên đường Dạ Nhai Tích trở về, tuyết đột ngột rơi dày hơn, trút xuống từng mảng lớn trắng xóa.

Mặc dù đã đi khắp đại giang nam bắc nhưng mùa đông ở Bắc quốc khắc nghiệt thế này Dạ Nhai Tích mới thấy lần đầu. Mùa đông ở Trung Nguyên rất hiếm khi tuyết rơi, cho nên khi tuyết rơi lớn như vậy, bước chân của Dạ Nhai Tích cũng chậm lại, khiến cảm giác bông tuyết lướt trên da thịt giống như tà áo một nữ tử vừa nhẹ lướt

qua.

Bất giác, Dạ Nhai Tích lại nghĩ tới Nam Hoa, nhớ đến đôi mắt đầy sự xa cách cùng với vẻ lặng lẽ không cách nào chạm đến.

Yêu một người sao lại khổ cực đến vậy?

Dạ Nhai Tích không hề biết sẽ còn phải đau khổ đến khi nào, nhưng mỗi khi cảm thấy mệt mỏi, chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ của Nam Hoa thì trong lòng đã cực kỳ ấm áp.

Đẩy cánh cửa điện, vừa muốn cởi bỏ áo choàng, lại cảm nhận được bên trong phòng có gì đó rất lạ, Dạ Nhai Tích liền bước nhanh vào trong phòng ngủ, chỉ trong nháy mắt bước chân cũng dừng lại. Bên trong phòng, Nam Hoa công chúa run lấy bối ngỡ ở đó, trên người chỉ có một bộ y phục mỏng manh, ngay cả áo choàng cũng không có. Thấy Dạ Nhai Tích trở lại, ánh mắt Nam Hoa hiện rõ vẻ chấn động, ngay sau đó lại cúi đầu, bàn tay nhỏ bé xoắn lại với nhau.

Dạ Nhai Tích cũng không ngờ sẽ nhìn thấy Nam Hoa, trong lúc nhất thời đứng đờ ra đó.

Hai người, một ở bên trong, một ở bên ngoài phòng, đưa mắt nhìn nhau hồi lâu.

Không biết đã qua bao lâu, Nam Hoa công chúa đứng lên, hướng về phía Dạ Nhai Tích bước tới, bước chân lộ ra chút nặng nề, lại có chút thận trọng. Dừng lại trước mặt Dạ Nhai Tích, đôi môi đỏ mọng của Nam Hoa hơi run run, yếu ớt thốt ra một câu, “Huynh có thể dẫn tôi đi không? Rời khỏi hoàng thành, rời khỏi Hung Nô.”

Dạ Nhai Tích nhìn Nam Hoa không chớp mắt khiến cô cảm thấy ánh mắt đó như thiêu người, hoặc giống như một quả chùy lớn đè nặng

lên trái tim mình. Nam Hoa vô thức cúi đầu xuống rồi lại cảm thấy đầu vai dâng tràn cảm giác ấm áp. Lại lần nữa ngẩng lên, cô thấy Dạ Nhai Tích đã đem áo choàng của mình khoác lên vai cô.

Sự ấm áp mang theo hơi thở của Dạ Nhai Tích nhanh chóng vây lấy Nam Hoa khiến cô vừa có cảm giác hạnh phúc vừa có cảm giác mê muội.

Rồi sau đó, bàn tay Nam Hoa bị Dạ Nhai Tích nắm lấy, trong mắt cũng tràn ngập sự vui vẻ đối diện với đôi mắt đầy vẻ nghi hoặc cùng bất an và mong đợi của Nam Hoa, dịu dàng nói, “Được, ta lập tức đưa nàng đi!”

Trong lòng Nam Hoa dâng tràn cảm giác ấm áp, nước mắt thiếu chút nữa chảy xuống, sự bất an trong chớp mắt cũng bị xua tan.

Thanh Tụ quyết định đi lấy thêm mấy lò sưởi tay từ Quản sự phòng tới. Mấy ngày nay, bởi Sở Lăng Thường thỉnh thoảng lại cảm thấy lạnh nên nha đầu này sợ nàng bị nhiễm phong hàn liền lập tức đi lấy đồ.

Tuyết lớn, gió cũng không nhỏ, Thanh Tụ cơ hồ phải xuyên qua màn tuyết để trở về. Đúng lúc vừa đi ngang qua khúc quanh, một quả cầu tuyết liền hướng nha đầu này bay tới. Thanh Tụ kinh hoàng, vội vàng xoay người, nhảy lên tránh được quả cầu tuyết. Còn chưa thấy rõ người nào gây nên, đã thấy ba bốn quả cầu tuyết nữa thi nhau bay tới, Thanh Tụ tránh không kịp, cùng lúc bị ném trúng mấy phát.

Bởi thời tiết xấu nên Thanh Tụ nhìn cũng không rõ, chỉ nghe được cách đó không xa có tiếng cười đùa.

Mấy quả cầu tuyết tốt cục cũng không bị ném tới nữa, Thanh Tụ đứng lại, định thần nhìn rõ thì mới thấy trong đám người kia là quận chúa Ổ Giai, sau lưng cô ta có mấy nha hoàn, bên cạnh còn có một hài tử, là Thượng Phúc vương.

Siết chặt nắm tay, nhưng lại nghĩ phải mau chóng mang lò sưởi về cho tiểu thư, Thanh Tụ cũng mặc kệ cho đám người kia cười cợt, xoay người định tránh đi.

Nhưng từ phía sau, lại có một quả cầu tuyết nữa bay thẳng tới, đập vào lưng của Thanh Tụ đau nhói.

Tuyết ở phương Bắc vốn rất dính, khi nắm thành quả cầu tuyết sẽ có sức nặng đáng kể chứ không giống như tuyết ở Trung Nguyên thường xốp nhẹ.

Thanh Tụ nín thở xoay người lại, quả cầu tuyết vừa rồi là do Thượng Phúc vương ném. Thấy ném trúng người, tiểu hài tử kia vui sướng nhảy cẫng lên, còn không ngừng vỗ tay.

Đúng là một đứa bé không có giáo dục!

Đây là suy nghĩ đầu tiên trong đầu Thanh Tụ, nhưng vì đối phương là Thượng Phúc vương nên nha đầu này cũng không tiện nói gì, chỉ mặc cho Ổ Giai ở đó vênh mặt dương dương tự đắc. Thanh Tụ khẽ xoa phần lưng bị ném trúng, xoay người lại định đi tiếp.

“Thượng Phúc vương, người thấy không? Nha đầu đó không chút để ý tới người? Đánh cô ta đi! Không dạy dỗ cô ta không được.” Ổ Giai cố ý lớn tiếng nói chen vào.

Thượng Phúc vương tuổi nhỏ đâu hiểu được nhiều chuyện như vậy, bình thường thấy tất cả hạ nhân đối với mình đều cung kính, nghe Ổ

Giai nói thế cũng thêm hăng hái, vươn bàn tay nhỏ bé cầm lấy mấy quả cầu tuyết trong tay Ổ Giai cùng bọn nha hoàn, hướng phía Thanh Tụ ném tới.

Lần này ném không trúng bởi Thanh Tụ tránh được, ánh mắt nha đầu này nhìn Ổ Giai cơ hồ tóe lửa. Đem lò sưởi tay đang cầm bỏ xuống, Thanh Tụ khom người nắm lấy một quả cầu tuyết lớn, hướng phía Ổ Giai ném thẳng tới.

“A...” Quả cầu tuyết thẳng phía Ổ Giai bay tới, đập mạnh lên mũi của cô ta khiến cho cái mũi bay xuống đất còn Ổ Giai hoảng sợ hét lên. Một trận gió lớn lại thổi tới khiến cái mũi của cô ta bay ra xa.

Thượng Phúc vương thấy vậy cũng cao hứng hò reo.

Ổ Giai giận dữ nhìn chằm chằm đám nha hoàn phía sau, lớn tiếng quát lên, “Các người còn không đi tìm mũi về cho ta?”

Bọn nha hoàn bị tiếng hét làm cho sợ hết hồn, vội vàng chạy đuổi theo cái mũi.

“Thanh Tụ, người chán sống rồi có phải không? Một nô tỳ nhỏ nhỏ mà dám đánh lại chủ tử?” Ổ Giai hướng về phía Thanh Tụ gào lên.

Quyển 7 - Chương 26: Chọc giận

Trước giờ, Thanh Tụ vốn không hề sợ Ổ Giai, nghe cô ta nói vậy thì bật cười lớn, “Chủ tử? Cô là chủ tử của ai? Chủ tử của ta là tiểu thư nhà ta? Cô nghĩ mình là ai chứ?”

Ổ Giai vẫn luôn cãi vã cùng Thanh Tụ, dường như đó đã thành thú vui duy nhất của cô ta ở trong cung này. Cô ta cũng cất tiếng cười lạnh, “Người có thể nào đi nữa thì cũng chỉ là một nha hoàn mà thôi, là một người ở. Cho dù không muốn thừa nhận thì cũng chẳng thể bay lên cây thành phượng hoàng được.”

“Ai da, cô cho rằng ta cũng giống như cô sao? Ta đây rất an phận thủ thường, những việc cần làm ta sẽ làm, không phải việc của ta, ta sẽ không động đến. Không giống như ai đó, rõ ràng đời này chỉ có thể làm một quận chúa nhưng vẫn cứ vọng tưởng ngồi lên ngôi vị thái tử phi. Thật ghê tởm!” Thanh Tụ cũng không chịu yếu thế, lúc gây gổ quyết không bại dưới tay Ổ Giai.

Một quả cầu tuyết lập tức bay tới cùng với thanh âm chói tai của Ổ Giai, “Nô tỳ hạ tiện, những lời này cũng đến lượt người nói sao?”

Thanh Tụ cũng tức điên lên, nắm một quả cầu tuyết ném lại.

Thượng Phúc vương nhìn thấy cảnh náo nhiệt, cũng học theo Ổ Giai nắm tuyết ném Thanh Tụ.

Thanh Tụ càng điên tiết hơn, vốn đã ghét con trai của Hoa Dương công chúa sẵn, bây giờ càng không khách khí, sải bước tiến lên, kéo

lấy Thượng Phúc vương, nổi giận đùng đùng, “Tiểu hài tử mà xem náo nhiệt cái gì? Trở về tìm mẹ đi!”

“Oa...” Thượng Phúc vương sợ hãi khóc ré lên.

Ổ Giai cười thầm trong lòng, vội gọi mấy nha hoàn phía sau, “Các người có thể nhìn thấy cả rồi đó, nha đầu Thanh Tụ chết tiết kia lại dám lớn tiếng với Thượng Phúc vương. Cô ta thật là đại nghịch bất đạo...Á...”

Ổ Giai còn chưa kịp nói xong, Thanh Tụ liền ấn một nắm tuyết vào miệng cô ta, chặt đến nỗi khiến cô ta nghẹn họng.

“A...phì phì...” Ổ Giai bị ăn vài miếng tuyết bắn, kêu lên đầy sợ hãi, chân tay cơ hồ cũng rụng rời, lửa giận tưởng như bắn ra đằng tai, đưa tay lên tóm lấy Thanh Tụ.

“Bay đâu, mau tới đây, đem tất cả đồng tuyết bắn kia nhét vào miệng nó cho ta!” Ổ Giai giận dữ rống lên.

Bọn nha hoàn đưa mắt nhìn nhau, không một ai dám ra tay trước. Ổ Giai là quận chúa là sự thực, Thượng Phúc vương là con trai của nhị vương tử cũng không giả, nhưng Thanh Tụ cũng là người mà bọn họ không dám dễ dàng chọc vào. Thanh Tụ là hồng nhân bên cạnh thái tử, mà thái tử không chừng sau này sẽ ngồi lên ngôi vị Thiên Vu, vậy địa vị của Thanh Tụ không phải là nước lên thì thuyền lên sao? Đến lúc đó, bọn họ cũng không có được một ngày tốt lành.

“Mấy nha đầu chết tiết các người còn lo lắng cái gì? Còn không ra tay?” Ánh mắt Ổ Giai tràn ngập sự tức giận cơ hồ có thể giết được người.

“Ta thấy chỗ tuyết đó để cho người ăn thì hơn!” Thanh Tụ cũng

không chút e dè, dùng một chút lực bóp mạnh tay Ổ Giai khiến cô ta đau đớn kêu lên. Sau đó Thanh Tụ đẩy Ổ Giai ngã nhào xuống, rồi đè chặt cô ta xuống mặt tuyết, cầm lấy một vốc tuyết hướng về phía miệng Ổ Giai đẩy vào.

“Buông ta ra...” Ổ Giai ho khan một tiếng rồi nỗ lực phản kháng, liều mạng bấm móng tay vào tay Thanh Tụ.

“A...ngươi phát điên chưa đủ sao?” Thanh Tụ vốn không định làm quá, nhưng lại bị móng tay Ổ Giai bấm đau không chịu được, dứt khoát túm lấy cô ta rồi cả hai cùng lăn lộn trên tuyết, điên cuồng đánh nhau.

“Ngươi...tiện nhân...buông ra...” Thượng Phúc vương không biết học được câu này ở đâu, tiến lên vung nắm đấm nhỏ xíu đánh Thanh Tụ.

Thanh Tụ đang tức khi nên không để ý gì hết, vung tay gạt mạnh một cái khiến cả người Thượng Phúc vương té nhào ra ngoài, thân thể nhỏ bé văng vào trong một đồng tuyết lớn bên cạnh.

Thượng Phúc vương bị dọa cho sợ lại khóc lớn, chỉ có mỗi cái đầu ló ra còn cả người đều chìm vào trong đồng tuyết.

Bọn nha hoàn cũng sợ hãi, vội vàng chạy tới kéo Thượng Phúc vương ra.

“Thanh Tụ, nha đầu hỗn xược, ngươi lần này chết chắc rồi! Ta nhất định báo lại với Thiên Vu ngươi khi dễ Thượng Phúc vương.” Ổ Giai vừa nói vừa kéo tóc Thanh Tụ.

“Có chết ta cũng kéo ngươi chôn theo!” Thanh Tụ cũng nắm tóc Ổ Giai không buông, lại hung hăng cắn tai cô ta.

“A...” Tiếng gào thảm thiết của Ổ Giai liền vang lên.

Nhưng rất nhanh chóng, Thượng Phúc vương liền ngừng khóc, tất cả bọn nha hoàn đều lui sang một bên, chỉ có Thanh Tụ cùng Ổ Giai không hay biết sự tình vẫn đang đánh nhau.

“Các người đang làm cái gì?” Tiếng của Hoa Dương công chúa vang lên.

Nghe được tiếng của Hoa Dương, cả Thanh Tụ và Ổ Giai đều dừng tay lại nhưng vẫn tức giận gườm gườm nhìn nhau.

Hoa Dương công chúa chẳng quan tâm đến mâu thuẫn giữa hai người họ, chỉ thấy trên người con trai mình toàn là tuyết thì gương mặt liền lạnh cứng lại, tức giận quát lên, “Là kẻ nào làm chuyện này?”

Ổ Giai lập tức chỉ tay vào Thanh Tụ, “Là cô ta, tất cả mọi người đều thấy cô ta ném Thượng Phúc vương vào đống tuyết.”

“Cái gì?” Hoa Dương công chúa nghe xong thì càng giận điên lên. Hơn nữa Thanh Tụ lại là nha hoàn của Sở Lăng Thường nên càng không dễ dàng bỏ qua. Cô ta tiến lên kéo tai Thanh Tụ, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Người ăn gan hùm mật báo hay sao? Dám ra tay với Thượng Phúc vương?”

Thanh Tụ đau đến chau mày, lại sợ gây phiền toái cho Sở Lăng Thường nên không thể làm gì khác hơn là cố nén đau giải thích, “Ta không có!”

“Còn dám mạnh miệng?” Hoa Dương công chúa đâu dễ bỏ qua như vậy, thấy một toán thị vệ tuần tra gần đó, cô ta liền kêu lớn, “Các

người qua đây!”

Toán thị vệ thấy có tranh chấp, lập tức tiến lại.

Thanh Tụ lúc này mới nhìn rõ người đi đầu toán thị vệ chính là Hồ Mạc. Hắn là thủ lĩnh thị vệ, đương nhiên sẽ có lúc tự mình dẫn thị vệ đi tuần, không ngờ hôm nay lại khiến hắn nhìn thấy dáng vẻ mình như vậy.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hồ Mạc mở miệng, rồi nhìn thấy người kia là Thanh Tụ thì ánh mắt hơi tối sầm lại.

Dưới màn tuyết, thân ảnh cao lớn của Hồ Mạc toát lên sự vững vàng.

Hoa Dương công chúa nhìn Hồ Mạc, “Người tới vừa đúng lúc, người là thủ lĩnh thị vệ, nha hoàn đệ tiện này lại dám thương tổn Thượng Phúc vương, các người dạy dỗ cô ta thật tốt cho ta!”

Toán thị vệ không có mấy người không quen biết Thanh Tụ nên quay ra nhìn nhau rồi lại nhìn về phía Hồ Mạc. Muốn bọn họ xử phạt Thanh Tụ là chuyện khó có thể làm được bởi Thanh Tụ bình thường đối xử rất tốt với bọn họ. Nhưng Hoa Dương công chúa lại không thể không nghe bởi dù sao cô ta mới là chủ tử.

Hồ Mạc dời tầm mắt khỏi gương mặt Thanh Tụ, cúi xuống xem xét thân thể Thượng Phúc vương rồi đứng thẳng dậy, “Vương phi nói vậy là không đúng rồi! Theo ty chức xem xét, Thượng Phúc vương không hề bị thương!”

“Người thì biết cái gì? Cô ta ném hài nhi của ta vào đồng tuyết, tất cả nha hoàn ở đây đều nhìn thấy. Thế nào? Người còn muốn vì một đứa nha hoàn kháng lệnh của ta?” Hoa Dương công chúa không vui

nhìn Hồ Mạc.

“Ty chức không dám! Chẳng qua là ty chức thấy sắc mặt của Thượng Phúc vương có chút tái nhợt, nếu như vương phi còn nán lại ở đây, sợ rằng Thượng Phúc vương sẽ bị nhiễm lạnh mất. Thượng Phúc vương thân thể tôn quý, lỡ như dính vào gió rét, Thiên Vu trách tội cũng không tiện.” Hồ Mạc không chút sợ hãi, chậm rãi nói đạo lý.

Quyển 7 - Chương 27: Đứt dây đàn

“Ngươi...” Hoa Dương công chúa đang định nổi xung lên thì phía sau, một cung nữ tiến lên nhẹ giọng khuyên, “Vương phi, toàn thân Thượng Phúc vương đã lạnh cóng rồi.”

Hoa Dương công chúa vội vàng kiểm tra, thấy Thượng Phúc vương đúng là đang phát run lên thì vội ôm hài tử của mình vào trong ngực, lạnh băng nhìn Hồ Mạc nói, “Ta biết ngươi là người của thái tử, nhưng cho dù thiên tử phạm pháp cũng không thể bỏ qua hưởng chi là một nha hoàn nho nhỏ? Ta lệnh cho ngươi xử phạt thật nặng nha hoàn này. Hôm sau ta sẽ tới kiểm tra, nếu như ngươi dám can đảm cãi lệnh, ta sẽ đem việc này bẩm với Thiên Vu.”

Hồ Mạc lạnh nhạt hơi khom người, coi như đã nhận lệnh. Hoa Dương công chúa liếc Thanh Tụ với ánh mắt sắc như dao rồi mới rời đi.

Mặt mũi Thanh Tụ đã biến thành xanh mét, ánh mắt hơi dại đi, cánh mũi cũng phập phồng vì phải cố đè nén tâm trạng uất ức. Trong trận tranh chấp này, xem ra Ổ Giai đã chiếm thế thượng phong. Tuy rằng mặt mũi cô ta sưng vù, y phục xộc xệch nhưng khoé môi vẫn nhếch lên đầy vẻ châm biếm, “Hồ Mạc, ngươi cũng đừng nên có tư tâm, nếu không ta sẽ không để yên đâu. Một hạ nhân lại dám đối địch với quận chúa, đúng là đại nghịch bất đạo.” Nói xong, Ổ Giai liền được bọn nha hoàn đỡ hai bên, nhanh chóng rời đi.

Đợi đám người Ổ Giai đi xa, bọn thị vệ mới ríu rít tiến lên, ân cần hỏi, “Nha đầu Thanh Tụ, cô sao rồi?”

“Lá gan của cô cũng lớn thật, lại dám đánh quận chúa!”

“Nha đầu Thanh Tụ, lần này cô gây họa lớn rồi!”

“A...” Thanh Tụ bị bọn họ nói mỗi người một câu, tâm tình càng trở nên phiền não, bịt tai hét lên một tiếng khiến cho bọn thị vệ vội vàng im bật, quay sang đưa mắt nhìn nhau.

Một lúc lâu sau, Hồ Mạc vẫn đứng ở một bên mới mở miệng, thanh âm có chút trầm thấp, dưới màn tuyết bay bay lại càng thêm phần chững chạc, “Các người tiếp tục tuần tra đi!”

Toán thị vệ vội tuân lệnh rồi tiếp tục đi tuần.

Trên nền tuyết trắng xóa chỉ còn lại hai người bọn họ. Thanh Tụ thả tay xuống, có chút khấn trương nhìn Hồ Mạc, một lúc sau mới lên tiếng, “Người phạt thì phạt đi, ta cũng không muốn liên lụy đến người!”

Hồ Mạc nhìn Thanh Tụ hồi lâu cũng không lên tiếng, cuối cùng mới chậm rãi nói, “Đi theo ta!” Nói xong, Hồ Mạc liền xoay người hướng về phía Hình phòng đi tới.

Thanh Tụ thấy vậy, thiếu chút nữa hai chân mềm nhũn ra, khó nhọc nuốt nước miếng, rồi đành nhắm mắt đi theo Hồ Mạc. Xem ra cũng hết cách. Nếu như chỉ đắc tội với Ổ Giai thì còn dễ xoay xở, đằng này lại đắc tội với Hoa Dương công chúa, chịu chút thống khổ trên da thịt để cô ta hả giận cũng xem như may mắn, nếu không người gặp phiền toái sẽ là tiểu thư.

“Đi nhanh chút!” Hồ Mạc thấy Thanh Tụ bước chậm rồi liền dừng lại giục.

Thanh Tụ đi sau lưng Hồ Mạc nhưng trong lòng không ngừng mắng thầm, nắm tay cũng siết chặt lại. Nha đầu này cũng biết tên Hồ Mạc kia không có lòng tốt, khẳng định là đang tìm cơ hội để trả thù mình. Bây giờ cơ hội tới, hắn còn sợ không nghĩ ra cách hành hạ hay sao?

Kiều Long điện....

Tiếng đàn thánh thót vang lên nhưng không cách nào che dấu được sự phiền não trong lòng Sở Lăng Thường. Cảm giác này trước giờ nàng chưa từng có, mà hôm nay lại càng mãnh liệt hơn bao giờ hết.

“Phụt...” Sợi dây đàn trên cây cổ cầm đột nhiên đứt rời, đoạn dây sắc bén theo đó lướt dọc theo đầu ngón tay thanh mảnh của Sở Lăng Thường rồi rất nhanh chóng, một giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống mặt đàn, lan ra dọc theo thân cây đàn.

Tình huống bất ngờ khiến Sở Lăng Thường ngây ra hồi lâu không có phản ứng, đầu ngón tay của nàng cũng dờ ra giữa không trung, tựa hồ quên luôn cả cảm giác đau đớn. Ánh mắt nhìn chăm chú vào giọt máu đỏ tươi đang loang ra trên thân đàn mang theo sự nghiêm trọng cùng bàng hoàng, bất an cực độ. Vết thương trên đầu ngón tay cũng không nhẹ, máu lại tiếp tục theo đó chảy dọc xuống bàn tay trắng trẻo của nàng.

“Thái tử phi, không xong...không xong....” Bên ngoài điện, một cung nữ hốt hoảng chạy vào, vừa lúc thấy bàn tay đầy máu của Sở Lăng Thường cùng dáng vẻ mất hồn của nàng thì sợ hãi hét lên, “A....thái tử phi....tay của người....”

Cung nữ còn chưa nói xong đã vội vã cầm khăn lên nhẹ nhàng giúp

nàng lau vết thương.

“Vết thương không có gì đáng ngại, không cần kinh hãi quá!” Sở Lăng Thường nhẹ nhàng nói. Vết thương này đâu có đáng gì, nhưng giọng nói vừa rồi của cung nữ vừa mới chạy vào gọi nàng thì lại mang theo sự kinh hãi cùng run sợ vô cùng.

“Xảy ra chuyện gì rồi?”

Cung nữ vừa giúp nàng xử lý vết thương, vừa vội vàng nói, “Nô tỳ cũng vừa nghe một thị vệ nói. Thanh Tụ đắc tội với Hoa Dương công chúa, đã bị Hồ Mặc áp giải tới Hình phòng rồi!”

“Cái gì?”

Sở Lăng Thường hơi ngẩn ra, Thanh Tụ làm sao lại đắc tội với Hoa Dương công chúa chứ?

Còn đang suy nghĩ nên xem làm thế nào cho ổn thì vừa đúng lúc Hách Liên Ngự Thuấn trở về điện, thấy nàng như vậy thì hấn hơi cau mày, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Ngự Thuấn, chàng trở về vừa đúng lúc!” Đôi mắt Sở Lăng Thường liền sáng lên, đứng dậy tiến lại gần hấn, “Thanh Tụ đắc tội với Hoa Dương công chúa, bị Hồ Mặc giải tới Hình phòng rồi.”

Hách Liên Ngự Thuấn cũng hơi ngẩn ra khi nghe tin này, lại thấy nàng hiểu lầm ý tứ của mình thì than nhẹ một tiếng, nhìn ngón tay của nàng, “Ta hỏi nàng làm sao bị thương cơ?”

Vừa nói, hấn vừa ra ý bảo cung nữ lui ra rồi kéo nàng cùng ngồi xuống. Thấy ngón tay bị thương của Sở Lăng Thường vẫn còn chảy máu, trong mắt hấn tràn ngập sự đau lòng rồi tự mình băng bó vết

thương cho nàng.

“Không sao đâu, chỉ là cây huyền cầm đột nhiên đứt dây mà thôi. Ngay sau đó cung nữ lại chạy tới nói Thanh Tụ xảy ra chuyện.” Sở Lăng Thường nhẹ giọng nói, thấy biểu hiện của Hách Liên Ngự Thuấn như vậy thì tận đáy lòng lại ảm áp bội phần nhưng cũng bởi chuyện của Thanh Tụ nên trong lòng cũng dâng lên nỗi âu lo.

“Ngự Thuấn, chúng ta tới Hình phòng một chuyến có được không? Ta cảm thấy bất an quá, chỉ sợ xảy ra sai sót gì... Hôm nay huyền cầm lại đứt dây. Người ta nói đàn đứt dây thường là có chuyện...”

“Lăng Thường, nàng là hậu nhân Quỷ Cốc, khi nào lại bắt đầu nhẹ dạ tin vào những thuyết pháp hoang đường như vậy?” Thành thân nhiều năm nay, Hách Liên Ngự Thuấn chưa từng thấy dáng vẻ hốt hoảng cùng bất an thế này của Sở Lăng Thường. Thấy nàng khẩn trương như vậy, hắn càng tỏ ra ung dung và bình tĩnh, “Thanh Tụ nếu đã bị Hồ Mạc đưa đi thì nhất định không sao đâu. Yên tâm!”

“Nhưng Hồ Mạc cũng không thể có tư tâm, nếu không Hoa Dương công chúa sao chịu từ bỏ ý định?” Sở Lăng Thường hơi nhíu mày, gương mặt phảng phất nét u buồn lại càng khiến dung nhan nàng thêm mỹ lệ không bút nào tả xiết.

“Lăng Thường, nàng phải tỉnh táo chút!” Hách Liên Ngự Thuấn nhẹ giọng trấn an, “Thanh Tụ đắc tội với Hoa Dương công chúa, đó là việc phạm thượng, xét theo tính tình của Hồ Mạc thì hắn sẽ xử lý công bình. Nhưng nhiều lắm Thanh Tụ cũng chỉ bị thương ngoài da mà thôi. Nếu như nàng tới Hình phòng, một khi truyền tới tai Hoa Dương công chúa, cô ta nhất định sẽ sinh sự. Đến lúc đó, Thanh Tụ tuyệt đối không chỉ bị thương ngoài da đơn giản như vậy.”

Sở Lăng Thường khẽ gật đầu, ánh mắt có chút thâm lương, “Ngự

Thuấn, những điều chàng nói ta đều hiểu, nhưng Thanh Tụ giống như muội muội của ta, để nha đầu đó bị phạt vậy ta không cách nào yên tâm. Hơn nữa, Hoa Dương công chúa vốn muốn tìm cơ sinh sự, cho dù ta không đi thì cô ta cũng sẽ không từ bỏ ý đồ đâu.”

“Lăng Thường, tin tưởng ta, Thanh Tụ tuyệt đối không có vấn đề gì lớn đâu. Nơi này là hoàng cung, trong cung cũng có quy củ của nó.” Hách Liên Ngự Thuấn cũng biết chuyện này đã ở thế cưỡi hổ khó xuống, nhưng đây cũng là cách giải quyết tốt nhất rồi. Chỉ có thể xem tình hình để tiếp tục ứng biến mà thôi.

Sở Lăng Thường không thể làm khác hơn là cố nén đau lòng để chờ đợi. Nàng biết chuyện này tuy lớn mà nhỏ. Theo tính tình của Hoa Dương công chúa, chuyện gì cũng có thể làm ra được. Chỉ hy vọng đây không phải là sự khởi đầu của tai nạn mà thôi.

“Lăng Thường, ta muốn nói với nàng một chuyện khác.” Hách Liên Ngự Thuấn cúi đầu nhìn nàng, vẻ mặt tràn đầy sự nghiêm túc.

Quyển 7 - Chương 28: Biến cố

Sở Lăng Thường ngẩng lên nhìn Hách Liên Ngự Thuấn.

“Thị vệ vừa bẩm báo với ta, Dạ Nhai Tích cùng Nam Hoa công chúa đã đồng thời rời cung, có người tận mắt nhìn thấy.” Hách Liên Ngự Thuấn chậm rãi nhấn mạnh từng lời.

Sở Lăng Thường nghe mà sửng sốt. Nam Hoa công chúa và sư huynh cùng nhau rời cung? Sao có thể như vậy? Chẳng lẽ là...

Trong lòng nàng nghĩ đến một tình huống nhưng rồi lại cảm thấy có gì đó không ổn. Nàng không phải không biết nỗi lòng của Nam Hoa công chúa, cũng không phải không hiểu sự đè nén trong lòng sư huynh, nhưng xét theo tính tình của Nam Hoa thì sẽ không làm ra loại chuyện như vậy.

Đúng vậy, điều duy nhất mà nàng có thể nghĩ tới khi nghe tin tức động trời kia từ miệng Hách Liên Ngự Thuấn chính là hai từ...Bỏ trốn!

Một cảm giác khó có thể diễn tả thành lời trào dâng từ tận đáy lòng Sở Lăng Thường, đó là một loại cảm giác bao gồm cả sự cảm động cùng lo lắng, rất mâu thuẫn. Nàng cẩn thận nhìn Hách Liên Ngự Thuấn, cố gắng tìm kiếm một chút biểu hiện của sự biến đổi tâm tình trên gương mặt hắn, đáng tiếc, gương mặt hắn vẫn bình thản tựa mặt hồ phẳng lặng, một chút xúu biểu lộ cũng không có. Trong lúc nhất thời, Sở Lăng Thường thực nhìn không thấu suy nghĩ trong lòng hắn.

“Bọn họ...” Nàng cũng không biết nên nói gì nữa.

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn nàng, hỏi khẽ, “Nàng biết bọn họ tới nơi nào?”

“Ta không biết!” Sở Lăng Thường vội trả lời.

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, nhưng cũng không nói tiếng nào mà chỉ nhẹ nhàng gật đầu, trên gương mặt hắc vẫn bình lặng hệt như trước khiến người ta không cách nào đoán biết tâm trạng.

Nàng không rõ hẳn hỏi câu vừa rồi với mục đích gì, cũng không biết đến tột cùng hẳn nhìn nhận chuyện này như thế nào, hay hẳn sẽ xử lý ra sao. Hiện giờ, nàng thực sự bận tâm đến điều đó. Tuy rằng Nam Hoa công chúa chỉ là thê tử gả cho hẳn trên danh nghĩa, nhưng dù sao cũng có thân phận chính thất. Một khi Nam Hoa công chúa thật sự bỏ trốn theo sư huynh, chuyện này nếu truyền ra ngoài sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ, khiến cho Hách Liên Ngự Thuấn hoàn toàn mất mặt.

Trong lòng có chút thấp thỏm bất an, tận sâu thẳm trong lòng, nàng thật sự hy vọng sư huynh cùng Nam Hoa công chúa có thể dũng cảm đi tìm hạnh phúc của mình, như vậy còn tốt hơn để họ ngóng trông nhau nơi hoàng thành lạnh lẽo này mà không thể nói với nhau lời nào.

Suy nghĩ hồi lâu, Sở Lăng Thường không kìm lòng được liền mở miệng hỏi, “Ngự Thuấn, chàng định làm thế nào?”

Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn hơi loé lên rồi tầm mắt hoàn toàn đặt trên gương mặt Sở Lăng Thường, trên khoé môi là nụ cười như có như không. Tâm tư hẳn vẫn sâu xa khó lường hệt như trước kia

khiến người ta không cách nào chạm tới.

“Nàng cũng nghĩ đến khả năng đó, không phải sao?”

“Hai người bọn họ chưa chắc là...” Sở Lăng Thường nóng nảy bật thốt lên, nói được nửa câu liền ngừng lại.

“Chưa chắc là cái gì?” Hách Liên Ngự Thuấn cười nhẹ, vươn tay ôm lấy nàng, “Nàng định nói bỏ trốn, đúng không?”

Sở Lăng Thường cũng âm thầm hít sâu một hơi, không nói gì nữa nhưng trên mi tâm còn vương vẩn nét suy tư. Bỏ trốn là chuyện tuy lớn mà nhỏ, khó có thể xác định trước được. Hai người bọn họ rất cục đã xảy ra chuyện gì, không ai hay biết cả.

Không khí trong phòng như ngưng lại.

Khẽ liếm cánh môi có chút khô khốc, nàng hít sâu một hơi rồi mới lên tiếng, “Có lẽ hai người bọn họ cùng ra ngoài cung làm chuyện gì đó thôi.”

Nói xong những lời này, nàng lại cảm thấy thực mâu thuẫn. Sự huynh ra ngoài làm việc còn có thể nghe được bởi huynh ấy rất tự do, trong cung trước giờ cũng chưa từng hạn chế hành vi của huynh ấy, nhưng Nam Hoa công chúa thì khác, cô ấy sao có thể tùy ý ra khỏi cung đây?

Hách Liên Ngự Thuấn không nói gì mà chỉ nhìn nàng nở nụ cười ấm áp, dường như hẳn nhận ra nàng chỉ thuận miệng nói ra câu này nên giờ cảm thấy có chút lúng túng. Mãi lâu sau, hẳn mới khẽ thở dài, “Được, vậy giờ nàng có thể nói cho ta biết, Nam Hoa cùng Dạ Nhai Tích rốt cục đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Hai người bọn họ...” Sở Lăng Thường chần chừ không biết có nên nói hay không bởi nàng cũng sợ chuyện này nói ra sẽ khó giữ bí mật nữa. Nhưng nàng lại nghĩ, có lẽ lúc này thật sự giúp được Nam Hoa chỉ có Hách Liên Ngự Thuấn. Khẽ chớp mắt, rồi nàng lại lần nữa ngẩng lên nhìn vào đôi mắt hắn, cất tiếng nói đầy khẳng định và nghiêm túc, “Ngự Thuấn, thật ra Nam Hoa công chúa cùng sư huynh của ta....hai người bọn họ....thật lòng yêu thương nhau.”

“Thật lòng yêu thương? Từ lúc nào vậy?” Hách Liên Ngự Thuấn nháy mắt hỏi lại.

“Là từ...” Sở Lăng Thường hơi dừng lại một chút, rồi kín đáo sửa lại lời nói, “Theo ta biết thì là từ khi sư huynh tới Hung Nô, có lẽ hai người họ cùng ở trong cung nên lâu ngày sinh tình...”

Nàng không dám nói ra chuyện khi còn ở Hán cung. Cũng không phải nàng có lòng giấu diếm, chẳng qua là chuyện này quá mức trọng đại, một khi nói ra việc Nam Hoa công chúa cùng sư huynh ngay từ khi còn ở Hán cung đã có tình cảm vậy thì ý nghĩa cùng mục đích của chuyện Nam Hoa công chúa ở lại Hung Nô cũng sẽ bị lộ ra ánh sáng. Nàng tin tưởng Nam Hoa làm vậy là có ẩn tình bởi cô ấy nguyên bản là người có tình tình hiền lành.

Con người màu hổ phách của Hách Liên Ngự Thuấn hơi sẫm lại, hắn giơ tay nâng cằm nàng lên, “Nói như vậy, mục đích ban đầu của Dạ Nhai Tích khi tới Hung Nô thật sự chỉ là vì một mình nàng?”

“Dĩ nhiên! Từ nhỏ sư huynh đã rất quan tâm ta, huynh ấy dĩ nhiên là lo lắng cho sự an nguy của ta nên mới tới Hung Nô.” Trong lòng Sở Lăng Thường âm thầm dâng lên một sự kinh ngạc, khẽ liếm nhẹ cánh môi.

Hách Liên Ngự Thuấn cũng không tiếp tục gặng hỏi nữa tuy rằng

những năm như vậy hắn cũng biết rất rõ, mỗi khi Sở Lăng Thường chỉ cần nói dối một chút xíu thì nàng cũng sẽ mất tự nhiên liếm cánh môi. Vừa rồi, động tác vô thức này của nàng đã tiết lộ cho hắn sự bất an trong tận đáy lòng.

Tuy rằng nàng là hậu nhân Quỷ Cốc, nhưng nàng cũng là một nữ tử có thất tình lục dục, có điều lo lắng như vậy cũng là chuyện rất đời thường.

Nghĩ vậy nên Hách Liên Ngự Thuấn âm thầm thở dài, “Lăng Thường, nàng phải tin tưởng ta. Ta thật sự hy vọng hai người bọn họ có được hạnh phúc. Nếu như rời cung là lựa chọn duy nhất, ta rất nguyện ý thành toàn cho họ.”

Sở Lăng Thường giật mình ngẩng đầu nhìn hắn.

Nàng không nghe lầm chứ?

Chẳng lẽ...hắn đã sớm nhìn thấu nỗi lòng của Nam Hoa công chúa cùng sư huynh?

Hắn là bị dáng vẻ của nàng chọc cười, Hách Liên Ngự Thuấn giơ tay lên khẽ nhéo chóp mũi xinh xinh của nàng, động tác mang theo sự cưng chiều vô hạn, “Dạ Nhai Tích trời sinh tính tình tiêu sái tự tại, ở một chỗ đợi nhiều năm như vậy không phải tính cách của huynh ấy. Quyền quý trong mắt Dạ Nhai Tích chỉ như mây khói, trong tim có một người mới là sự thật.”

Sở Lăng Thường không khỏi than thầm trong lòng. Hắn quả thực hiểu rất rõ sư huynh nàng.

Đã như vậy, nàng cũng yên tâm, ngẩng lên hỏi, “Nếu như hai người bọn họ thật sự có dự mưu rời cung, chàng thật sự không quan tâm?”

Hách Liên Ngự Thuấn bật cười nhẹ, “Tại dạ tiệc ở Hán cung năm đó ta đã từng nói, rượu ngon ba ngàn bình, ta chỉ nguyện chọn một!”

Cảm giác ngọt ngào cũng theo câu nói này của hắn dâng tràn tâm tư Sở Lăng Thường, quyến luyến lấy từng hơi thở của nàng.

“Vậy nên làm gì bây giờ?” Hơi cúi xuống để giấu khuôn mặt đã ửng hồng nhưng trong lòng Sở Lăng Thường vẫn có chút âu lo.

Chỉ sợ đến lúc đó khổ sở sẽ không chỉ riêng gì sư huynh cùng Nam Hoa công chúa mà ngay cả Hách Liên Ngự Thuấn cũng bị liên lụy. Dù sao vứt bỏ một công chúa Đại Hán cũng đâu phải chuyện đùa.

Hách Liên Ngự Thuấn khẽ dựa lưng vào thành ghế, điều chỉnh tư thế cho thoải mái, mi tâm có chút nhíu lại, “Nếu như quả thật đã cao chạy xa bay thì cũng thôi. Chỉ sợ, lại nảy sinh chuyện khác!”

Tâm tình Sở Lăng Thường theo câu nói này của hắn lại thất lại, sự cảnh giác cũng dâng cao.

Hình phòng...

Sau bàn chủ sự, Hồ Mạc ngồi thẳng lưng, nhìn chăm chăm Thanh Tụ đã đứng ở góc tường suốt thời gian một nén nhang. Cuối cùng, Thanh Tụ cũng là người mở miệng phá tan sự im lặng trong phòng.

“Này, ngươi muốn phạt thì mau phạt đi, nhìn chăm chăm ta như vậy làm cái gì? Muốn dọa ta sao?” Thanh Tụ không kiềm chế được bật thốt lên, nói xong còn có cảm giác hào khí dâng cao vạn trượng.

Quyển 7 - Chương 29: Hai mươi lăm trượng

Lúc vừa bước vào Hình phòng, Thanh Tụ thật sự bị những hình cụ treo đầy xung quanh dọa cho sợ đến toát mồ hôi lạnh. Nha đầu này còn vô tình nhìn thấy ở gian phòng bên cạnh có một phạm nhân, không biết đã phạm tội gì nhưng đã bị những hình cụ sắc nhọn xuyên thấu xương quai xanh, da thịt trên người cũng không còn nguyên vẹn, xem chừng đã sớm hấp hối.

Nhìn cảnh đó, Thanh Tụ thiếu chút muốn ói.

Thanh Tụ cố nén nước mắt co rúm vào góc tường, không dám nhìn cũng không dám nghe. Phạm nhân ở cách vách đã không còn thanh âm gì nữa, không biết có phải đã bị hành chết rồi hay không. Máy tên làm nhiệm vụ tra khảo ở Hình phòng sau khi tiến vào xin chỉ thị của Hồ Mạc liền đem phạm nhân rời đi, rồi sau đó, trong phòng chỉ còn lại sự yên tĩnh đến ngột thở.

Mà Hồ Mạc cũng không hề nhúc nhích, cũng không hạ bất cứ mệnh lệnh gì nữa. Một lúc lâu sau, hai chân Thanh Tụ đã tê rần, nhìn xung quanh thấy đâu đâu cũng có hình cụ thì cũng không sợ nữa, dút khoát ngồi bệt xuống sàn, dáng vẻ thản nhiên như sẵn sàng chờ xử trí.

Hồ Mạc vẫn không có phản ứng, chỉ một mực nhìn chăm chăm Thanh Tụ, cơ hồ muốn nhìn xem Thanh Tụ sợ hãi đến toàn thân co giật.

Một cảm giác khẩn trương không biết từ đâu dâng lên khắp toàn

thân, Thanh Tụ cố đè nén tâm trạng cùng cảm giác sợ hãi, lần nữa hít sâu một hơi.

Ánh mắt của Hồ Mạc cũng kín đáo rời khỏi gương mặt Thanh Tụ, hướng về phía thị vệ hai bên ra lệnh, “Đánh hai mươi trượng!”

Bọn thị vệ vừa nghe liền đưa mắt nhìn nhau. Hai mươi trượng? Một nam nhân bình thường chưa chắc đã chịu được huống chi là một nữ nhân trói gà không chặt.

Thanh Tụ nghe được quyết định của Hồ Mạc, lập tức nhảy dựng lên, tay run run chỉ về phía hắn, “Người....người cũng thật quá độc ác! Hai mươi trượng? Ta đâu có phạm tội ác tà trời gì chứ? Vậy mà người định đánh hai mươi trượng sao?”

“Nếu như phạm tội ác tà trời thì phạt đánh hai mươi trượng cũng coi như phạt nhẹ rồi. Cô cho rằng phạm thượng không được coi là tội lớn hay sao?” Thanh âm của Hồ Mạc rất bình thản, giống như mặt hồ không gợn chút sóng, trầm thấp mà hà khắc.

“Người...” Thanh Tụ cũng không phải không phục, chỉ là không ngờ tới hắn sẽ xử phạt nặng như vậy, lại nghĩ đến chuyện bị đánh vào hông, trong lòng vừa cảm thấy tức giận lại vừa xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn giận đến đỏ bừng lên, “Hồ Mạc, ngươi là quỷ hẹp hòi, đừng cho là ta không biết ngươi muốn thế nào? Ngươi không phải đang mượn việc công để báo thù riêng sao? Không phải vì muốn trả thù ta đã từng cắn ngươi sao?”

Bọn thị vệ nghe được đều cảm thấy kỳ lạ. Hồ Mạc tướng quân lại bị nha đầu này...cắn?

Nghe Thanh Tụ la hét, Hồ Mạc vẫn không có chút dấu hiệu tức giận, chỉ cất giọng nói, “Đánh thêm năm trượng nữa!”

Cái gì?

Chẳng những bọn thị vệ ngậy người mà ngay cả Thanh Tụ cũng vậy.

Tổng cộng hai mươi lăm trượng?

Trong đó có năm trượng là do hấn tùy ý cộng thêm.

Thế này là sao?

“Hổ Mạc, người...” Thanh Tụ vừa muốn mở miệng mắng mò lại thấy Hổ Mạc có chút hứng thú nhìn mình chăm chăm, trong ánh mắt lộ ra tia uy quyền cực độ khiến nha đầu này lập tức im bật, chỉ sợ hấn lại cộng thêm năm trượng nữa.

Thấy Thanh Tụ thức thời im lặng, khoé môi Hổ Mạc dường như hơi nhếch lên tựa vè hài lòng, nhìn bọn thị vệ vẫn không nhúc nhích liền trầm giọng, “Còn không ra tay?”

Bọn thị vệ không dám trái lệnh, không thể làm gì khác là tiến lên. Thanh Tụ bị dọa cho sợ đến mở to hai mắt, “Đừng đánh, đừng...”

Hai mươi lăm trượng, không chết cũng khó...

Rất nhanh chóng, Thanh Tụ bị bọn thị vệ kéo nằm lên chiếc ghế dài, trong đó hai tên thị vệ cầm trượng hình hướng phía nha đầu này đi tới, nhìn dáng vẻ thì thấy bọn chúng đánh người cũng quen rồi.

Trên mặt Thanh Tụ hiện rõ vẻ khổ sở.

Thanh Tụ bị dọa cho chết khiếp nhìn chăm chăm trượng hình trên tay đám thị vệ, cái đó mà đánh xuống thì nha đầu này nhất định là sống

dở chết dở, cho nên thị vệ chưa kịp ra tay, Thanh Tụ đã hét văng lên, “Khoan khoan...ta có lời phải nói...”

Hồ Mạc ngồi cách đó không xa, nhìn Thanh Tụ, “Nói đi!”

Thanh Tụ thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn cố kìm nén đến đỏ bừng, nước mắt cũng muốn rớt xuống, “Ta biết cái gậy đó đánh xuống nhất định là sẽ chết, người nếu còn chút lương tâm thì nhấn với tiểu thư nhà ta tới nhặt xác ta, thay ta chuyển lời tới tiểu thư, là Thanh Tụ không tốt, không thể ở bên cạnh hầu hạ tiểu thư, kiếp sau có làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp ân tình của tiểu thư với ta.” Vừa nói đến đây, Thanh Tụ nghẹn lời, chặt vật ngang đầu nhìn Hồ Mạc.

“Người nhất định đừng quên chuyển lời tới tiểu thư, cho dù thành quỷ ta cũng sẽ không bỏ qua cho người.”

Hồ Mạc nghe xong, đứng dậy đi tới bên này, dừng lại trước mặt Thanh Tụ, lại nhìn chăm chăm nha đầu này hồi lâu rồi mới mở miệng, “Cô biết tiểu thư nhà mình sẽ đau lòng, vậy sao còn ngày đêm gây chuyện thị phi?”

“Ai gây chuyện thị phi? Người đừng có nói bừa như vậy được không? Là do Ổ Giai kia chủ động gây sự!” Thanh Tụ không nói thì thôi, càng nói càng tức giận.

“Cũng phải, Ổ Giai cùng Hoa Dương công chúa đều là chủ tử, ta là một nha hoàn, chịu tội là đáng đời!”

Lúc nói câu này, dáng vẻ Thanh Tụ cực kỳ chua xót.

Hồ Mạc nhìn nha đầu này, sắc mặt vẫn bình lặng như cũ, cũng không nói thêm gì, lúc xoay người trở về ghế chủ sự thì hướng về phía thị

vệ thấp giọng nói, “Đánh nhẹ một chút!”

Thanh Tụ không nghe được những lời này nhưng bọn thị vệ thì cực kỳ mừng rỡ.

Trong Hình phòng, rất nhanh vang lên tiếng kêu thảm thiết của Thanh Tụ.

Sau lúc hoàng hôn, tuyết cũng dần ngừng rơi. Một con hãn huyết bảo mã phi tới gần một khách điểm liền dừng lại, tiểu nhị trong điểm nhiệt tình bước ra chào đón, “Khách quan, trời sắp tối rồi, hai vị có định ở trọ lại không?”

Dạ Nhai Tích nhảy xuống ngựa, rồi sau đó hướng về phía nữ tử vẫn ngồi trên lưng ngựa đưa tay ra.

Suốt chặng đường, Nam Hoa vẫn cùng Dạ Nhai Tích cưỡi chung một ngựa, đã sớm thích ứng với nhiệt độ ấm áp từ lồng ngực Dạ Nhai Tích, nay rời đi thì cảm thấy hơi lạnh. Thấy Dạ Nhai Tích đưa bàn tay ra, cô có chút ngượng ngùng đặt bàn tay mình lên đó, rồi Dạ Nhai Tích hơi dùng lực một chút, đem cả người Nam Hoa ôm xuống ngựa.

“Mau thả tôi ra!” Nam Hoa nhẹ giọng mở miệng, sợ bị người ta cười.

Dạ Nhai Tích cũng không miễn cưỡng, cười nhẹ rồi đặt Nam Hoa xuống, “Trời không còn sớm nữa, chúng ta ở lại đây được không?”

“Chúng ta còn bao lâu mới có thể rời khỏi Hung Nô?” Nam Hoa thấp giọng hỏi, cô chỉ sợ người trong cung sớm phát hiện ra manh mối, lỡ như truy binh đuổi tới thì phải làm sao?

Dạ Nhai Tích nghĩ một chút rồi trả lời, “Còn phải đi một ngày một đêm nữa!”

Chủ khách điểm là người làm ăn, thấy vậy liền nở nụ cười cầu tài, “Vị cô nương này, nếu muốn rời Hung Nô, đúng như vị công tử đây nói, phải mất ít nhất một ngày một đêm nữa. Cô nương xem trời cũng sắp tối rồi, cho dù người không mệt thì ngựa cũng mệt mỏi, hơn nữa, ngựa cũng cần ăn cỏ mà.”

Nam Hoa công chúa khẽ gật đầu, “Được, vậy thì ở tạm đây vậy!”

Dạ Nhai Tích khẽ mỉm cười rồi giúp Nam Hoa khoác lại áo choàng.

Nam Hoa không dám nhìn vào ánh mắt Dạ Nhai Tích, nhịp tim cũng đập loạn. Trên người Nam Hoa hiện giờ là áo choàng của huynh ấy bởi cô vội vàng đi ra ngoài, cái gì cũng không mang, thật may là dọc đường còn có Dạ Nhai Tích.

Tiểu nhị trong quán nhanh nhẹn đi trước dẫn đường, lớn tiếng hô, “Xin mời hai vị, bên trong có phòng tốt!”

Dạ Nhai Tích chủ động nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Nam Hoa, còn cô hơi cúi đầu, đi theo vào trong khách điểm.

Quyển 7 - Chương 30: Một gian phòng thượng đẳng

Đây là một khách điểm đã mở cửa làm ăn lâu năm nên khách nghỉ trọ lại rất nhiều, có thể thấy là chương quầy kinh doanh rất khá.

Người làm ở đây đều bận rộn liên tục, tiểu nhị vừa chạy ra đón khách cũng vậy. Ở nơi này làm công nhiều năm, tiểu nhị chỉ cần liếc mắt nhìn khách bước vào cửa cũng đã biết được đó là người có thân phận thế nào.

Y phục mà Dạ Nhai Tích và Nam Hoa công chúa mặc trên người không phải là loại lụa trắng bình thường mà dân chúng có thể mua được, nhất là trên người bọn họ lại toát lên khí chất không hề tầm thường, nên tiểu nhị đương nhiên kết luận hai người này có thân phận rất tôn quý, hẳn không phải là người bản địa Hung Nô.

Nam nhân thì cực kỳ anh tuấn, nữ nhân thì trắng trẻo nhu mỳ, hai người họ đứng chung một chỗ thực giống như một cặp phối ngẫu, thần tiên quyến lữ.

Chương quầy thì có con mắt đánh giá tốt hơn, chưa đợi bọn họ mở miệng đã chủ động lên tiếng trước, “Hai vị muốn lên phòng phải không? Trên lầu, dãy phòng chữ Thiên chẳng những sạch sẽ mà còn rất an tĩnh, xin mời hai vị!”

Mặt Nam Hoa công chúa hơi đỏ lên, ngẩng đầu nhìn lên Dạ Nhai Tích ở bên cạnh rồi lại vội vã chớp mắt cúi mặt xuống, đưa tay âm thầm kéo ống tay áo Dạ Nhai Tích. Tuy trong lòng cô rất trong sáng nhưng sao có thể không danh không phận ở chung một phòng như

vậy?

Dạ Nhai Tích thấy Nam Hoa xấu hổ, trong lòng lại dâng lên một cảm giác ấm áp vô hạn, thấy động tác của cô thì khoé môi cong lên đầy vui vẻ. Dạ Nhai Tích có thể hiểu được tâm tư của Nam Hoa nên quay đầu nhìn chường quầy nói, “Được, vậy thì lấy gian phòng thượng đẳng đi!”

Nam Hoa sững sốt, ngẩng đầu nhìn Dạ Nhai Tích, trong đôi mắt tràn ngập vẻ không dám tin.

Dạ Nhai Tích vẫn không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười.

“Vâng, vâng, để tôi tự mình đưa hai vị lên. Bên này, xin mời!” Chường quầy đem bàn tính trong tay đặt xuống, vội vàng chủ động tiến lên dẫn đường cho bọn họ, còn Dạ Nhai Tích nắm tay Nam Hoa công chúa đi ở phía sau.

“Hai vị vừa nhìn đã biết là phu thê vừa mới thành thân, tân nương vẫn còn xấu hổ như vậy. Chuyện đó có gì mà ngại chứ? Vị công tử đây chính là rồng trong biển người, cô nương thật có phúc khí đó.” Chường quầy bước lên lầu, hướng về phía hai người bọn họ trêu chọc.

“Chúng tôi không phải vừa mới thành thân!” Nam Hoa ngượng ngùng quá độ vội vàng lên tiếng.

Chường quầy hơi sững người, ánh mắt cũng loé lên nét kinh ngạc rồi lại lần nữa quan sát hai người bọn họ.

Nam Hoa không biết bản thân mình đã nói sai điều gì, theo bản năng nhích lại gần sát Dạ Nhai Tích.

Dạ Nhai Tích dịu dàng nhìn cô cười rồi quay sang phía chương quỳ, “Ý của nương tử ta là chúng ta đã thành thân lâu rồi, đã lâu không về thăm nhà mẹ đẻ nên lần này ta dẫn nàng về thăm một chút.”

“A, thì ra là vậy! Hai vị yêu thương nhau như vậy, nhất định sẽ ân ái trăm năm.” Chương quỳ liên tục gật gù, lại thấy hai người họ nhìn nhau bằng ánh mắt tình ý miên man nên càng tin lời Dạ Nhai Tích. Dem chìa khoá mở cửa một gian phòng thượng đẳng, chương quỳ còn nói thêm, “Nhân duyên đều do trời định, thế gian này nam nữ có thể kết thành phu thê chính là đã tu luyện phúc khí mấy đời, chúc hai vị mãi mãi ân ái. Đây là căn phòng tốt nhất của tiểu điểm, nếu cần gì hai vị cứ dặn dò.”

“Được, đã làm phiền rồi!” Dạ Nhai Tích mỉm cười.

Bước vào trong phòng, Dạ Nhai Tích đóng cửa lại rồi vẫn thấy Nam Hoa công chúa đứng im tại đó, bàn tay nhỏ bé có chút khấn trương siết lấy vạt áo thì khoé môi hơi cong lên để lộ nụ cười nhẹ, vui vẻ nhìn bông tuyết bay bay bên ngoài cửa sổ, “Không cần phải sợ, ta vừa rồi nói vậy chỉ là vì không muốn người khác nghi ngờ, một nam một nữ nếu phân ra ở hai phòng sẽ khiến người ta nghĩ lung tung.”

“Vâng!” Nam Hoa một mực cúi đầu, không dám nhìn vào ánh mắt Dạ Nhai Tích, thanh âm cất lên cũng vô cùng dịu dàng, “Tất cả đều nghe theo lời huynh!”

Câu nói này thực sự mang theo hàm ý phụ xướng phụ tùy, nói xong Nam Hoa lại càng cảm thấy ngượng ngùng.

Thật ra những gì cô muốn nói rất đơn giản, Dạ Nhai Tích luôn thích ngao du giang hồ, mà nơi đó không giống trong cung, có hàng loạt quy củ. Nếu Dạ Nhai Tích đã sớm quen thuộc quy củ giang hồ, cái gì cần coi trọng, cái gì nên xem nhẹ đều đã có tính toán. Nam Hoa từ

nhỏ không rời cung bao giờ, ra khỏi cung đương nhiên phải nghe Dạ Nhai Tích.

Thận trọng ngược mắt lên, lại như sợ Dạ Nhai Tích giễu cợt mình nhưng lại thấy Dạ Nhai Tích nhìn mình không chớp mắt, Nam Hoa lại càng thêm hốt hoảng.

Dạ Nhai Tích nhìn cô hồi lâu, sau đó đi tới bên chiếc giường nhỏ, lật chăn xếp qua một bên, nhẹ giọng nói, “Nàng cũng mệt mỏi cả ngày rồi, nghỉ sớm đi!”

Ách?

Cảm giác hồi hộp khiến trái tim như muốn nhảy vọt ra khỏi lồng ngực Nam Hoa, ngón tay cô cũng vô thức xoắn lại với nhau, vẻ khẩn trương càng rõ ràng, đứng ở đó không dám có lấy một cử động nhỏ.

Hai người bọn họ, ngủ chung một giường sao?

“Qua đây!” Dạ Nhai Tích hướng về phía Nam Hoa chìa tay ra.

Hô hấp của Nam Hoa liền trở nên dồn dập, sau một lúc mới đưa bàn tay nhỏ bé cho Dạ Nhai Tích. Cô không cầu xin gì nhiều, chỉ hy vọng có thể ở lại bên cạnh huynh ấy, đi theo huynh ấy tới tận nơi chân trời là được rồi. Bởi vì, cô không có tư cách cầu xin tình yêu của huynh ấy.

Ngồi ở bên cạnh Dạ Nhai Tích, hô hấp của Nam Hoa cũng bị bao trùm bởi hơi thở ấm áp, hơi thở này cực kỳ thơm mát tinh khiết khiến tâm tình Nam Hoa dần ổn định lại.

“Tối nay nghỉ ngơi cho tốt!” Dạ Nhai Tích dịu giọng nói.

Thấy Dạ Nhai Tích đứng dậy muốn rời đi, ánh mắt Nam Hoa hơi ngần ra, “Huỳnh...”

Dạ Nhai Tích dừng bước, quay đầu nhìn cô.

Nam Hoa liếm liếm môi, đè nén sự ngượng ngùng xuống tận đáy lòng, khẽ lí nhí, “Huỳnh không nghỉ ngơi sao?”

“Ta ở bên ngoài coi chừng, ngủ ngon!” Dạ Nhai Tích khẽ cười nhẹ.

Một cảm giác bình an chợt ủa tới, bao trùm tâm tư Nam Hoa.

Mặt trời vừa lặn, ban đêm tuyết lại rơi nhiều hơn.

Đêm xuống, khách trọ trong quán cũng ngủ cả, lâu một vô cùng yên tĩnh, chỉ có mấy ánh nến đang chậm rãi nháy nhót.

Chưởng quầy cũng đã dọn dẹp xong, đang chuẩn bị đóng cửa lại thấy Dạ Nhai Tích vẫn ngồi ở một bàn gần vị trí cửa sổ. Một thân áo bào trắng phau trên người Dạ Nhai Tích như hoà với màn tuyết trắng bên ngoài, như sáng lên giữa không gian, động tác chậm rãi uống rượu cũng tràn đầy vẻ tự tại.

Nếu không phải là ở ngay trước mắt, chưởng quầy còn ngỡ mình đã gặp thần tiên.

Suy nghĩ một chút, vội vàng kê tiểu nhị chuẩn bị một ít rượu và đồ ăn ngon, lại tự mình hâm nóng rượu, chưởng quầy đi tới ngồi đối diện với Dạ Nhai Tích, nhiệt tình nói, “Ngày lạnh thế này hay là uống một chút rượu ấm đi, đây chính là Nữ nhi hồng mà ta trân quý cất giữ nhiều năm, hơn nữa còn là bình Nữ nhi hồng thượng hạng.”

Dạ Nhai Tích cười cười, lấy từ trong ngực ra một thỏi bạc đặt vào tay Chưởng quầy, “Coi như là tiền rượu!”

“Lão đệ, là ta mời, khách khí làm gì?” Chưởng quầy vội vàng từ chối.

Dạ Nhai Tích vẫn cố ép, “Rượu ngon như vậy sao có thể uống không chứ? Như vậy đi, tiền này ông cất xong, kêu người làm thêm mấy món đồ ăn, tối nay chúng ta cùng say, được chứ?”

Chưởng quầy thấy Dạ Nhai Tích vô cùng hào sảng thì cực kỳ mừng rỡ, vội vàng gạt đầu, lại lần nữa thúc giục phòng bếp làm nhanh tay lên rồi mới an phận cầm lấy ngân lượng.

Uống hết mấy chén rượu, trong người cũng ấm áp, hơn nữa đêm khuya vắng vẻ, dường như đây cũng là lúc lòng người yếu mềm nhất.

Chưởng quầy cũng rất xởi lởi, nhìn căn phòng Dạ Nhai Tích thuê ở trên lầu, “Lão đệ, để đệ muội ở một mình trong phòng, nàng ấy sẽ không tức giận chứ?”

Quyển 7 - Chương 31: Tựa như mộng ảo

Dạ Nhai Tích cũng ngẩng đầu nhìn lên trên lầu, đáy mắt tràn ngập sự ấm áp rồi khẽ cười nhẹ, “Không sao, nàng đã ngủ rồi!”

Chưởng quầy lại tự mình rót rượu, đồng thời cũng nhận ra tình cảm trong mắt Dạ Nhai Tích nên cất tiếng cười hề hề, “Lão đệ, hai người còn chưa thành thân, đúng chứ?”

Trong mắt Dạ Nhai Tích lại dâng lên một tia cảnh giác, khéo léo nâng chén rượu lên kề sát bên môi, “Vì sao lại nói như vậy?” Hỏi xong, Dạ Nhai Tích liền uống một hơi cạn sạch.

Chưởng quầy mãi lo uống rượu, không nhận ra nét biến đổi chớp nhoáng trên gương mặt Dạ Nhai Tích, nụ cười trên môi ông ta còn lộ rõ nét đắc ý, “Hai người vừa mới bước vào khách điểm ta đã nhận ra rồi. Sau khi thành thân cùng ra ngoài với cả bỏ trốn ra ngoài không giống nhau đâu. Lão đệ cũng không cần phải ngượng ngùng, hai người xứng hợp như vậy nếu không thể bên nhau thì mới thật là đáng tiếc.”

Nói đến đây, ánh mắt chưởng quầy lại có chút chần chừ, “Nhưng ta thấy hai người cũng không giống những người nghèo khổ, trông còn rất môn đăng hộ đối.”

Dạ Nhai Tích cũng âm thầm quan sát chưởng quầy một cách cẩn thận. Nhìn dáng vẻ ông ta cũng là người tính tình cởi mở, không phải loại người tâm cơ sâu xa nên suy nghĩ một chút liền trả lời, “Nếu hôm nay đã có duyên quen biết ở nơi này, lại được lão huynh coi

như chỗ thân tình, ta cũng không ngại nói thẳng. Hai chúng ta đúng là tâm ý tương thông, chỉ tiếc cha nàng một lòng muốn đem nàng gả cho một tên quan hoạn, hai người chúng ta không còn đường lui mới phải ra hạ sách này.”

“Haizz, lại là một người cha ham mê quyền quý. Lão đệ, yên tâm đi! Nếu lão đệ đã dám nói thẳng cho ta biết, ta cũng coi lão đệ như chỗ thân tình. Tiệm này rất an toàn, cho dù có người hỏi, ta cũng tuyệt đối không tiết lộ nửa lời.” Hào khí trong người chương quỳ dâng cao, vỗ bàn một cái, hướng phía Dạ Nhai Tích nâng chén.

Hai người họ cùng cạn ly rồi uống một hơi cạn sạch.

“Sảng khoái! Nào, uống tiếp!” Chương quỳ vui vẻ cười lớn.

“Ai ui....đau quá....” Khi màn đêm buông xuống, tiếng kêu đau đớn từ một gian phòng truyền ra bên ngoài, cơ hồ có thể đem mái của Kiều Long điện xóc cả lên.

Mấy cung nữ làm nhiệm vụ trực đêm nghe được thì trong lòng không khỏi cảm thấy sợ run lên. Từ lúc bọn thị vệ đem Thanh Tụ trả về, tiếng kêu thảm thiết của nha đầu này không có lúc nào gián đoạn.

Thật may là thái tử phi có thuốc giảm đau tiêu sừng, nếu không cái mông của nha đầu Thanh Tụ kia hẳn sẽ không giữ được.

Trong phòng ngủ, lò sưởi đang được khơi lửa ở mức cao nhất khiến cả căn phòng đều tràn ngập sự ấm áp. Thanh Tụ nằm sấp trên chiếc giường nhỏ, vẻ mặt như đưa đám, hai mắt cũng sưng lên do khóc nhiều, y phục cũng được vén cả lên. mấy cung nữ khác đã bị Sở Lăng Thường kêu ra ngoài hết nên trong phòng giờ chỉ còn lại hai

người họ.

Lấy từ trong chậu đồng ra một chiếc khăn ẩm sạch, Sở Lăng Thường nhẹ nhàng lau vết thương cho Thanh Tụ. Còn chưa đựng đến người, tiếng hét chói tai tựa mổ heo của Thanh Tụ lại vang lên.

“Đau quá.....”

Sở Lăng Thường thiếu chút nữa bị nha đầu này dọa cho tim cũng bắn ra khỏi lồng ngực, nàng bất đắc dĩ dừng tay, nhẹ giọng nói, “Thanh Tụ, ta còn chưa chạm vào em mà!”

Thanh Tụ cắn môi nức nở, “Tiểu thư, vết thương này cần bao nhiêu thời gian mới có thể xử lý ổn thoả?”

“Em không cho người khác động vào, chỉ có mình ta bận rộn nên chắc phải mất một lúc nữa.” Sở Lăng Thường dịu dàng nói.

Lúc Thanh Tụ mới được bọn thị vệ kéo về, Sở Lăng Thường thực sự bị giật mình, còn tưởng nha đầu này đã bị đánh chết. Sau khi Thanh Tụ nằm đờ ra trên giường, nàng liền kiểm tra vết thương một chút thì mới biết cái miệng của nha đầu này chẳng qua bị đánh sưng lên, hiện ra mấy vết hồng hồng, da cũng chỉ bị sây sát chút ít, còn không đến nỗi chảy máu thì mới cảm thấy yên tâm phần nào.

Nhưng nghe bọn thị vệ nói lại là Thanh Tụ bị đánh chừng hai mươi lăm trượng, cũng may là Hồ Mạc hạ thủ lưu tình, nếu không với chừng ấy đòn giáng xuống, người cường tráng đến mấy cũng phải trầy da sứt thịt, đổ máu đầm đìa. Hai mươi lăm trượng đủ làm cho một nam tử chỉ còn lại nửa cái mạng, huống chi là nha đầu Thanh Tụ này.

Thanh Tụ nghe Sở Lăng Thường nói vậy, uỷ khuất than thở, “Để cho

nhều người nhìn thấy càng mất thể diện...Á...em thà chết còn hơn.”

“Đừng cứ hờ ra là đem chữ chết nói bừa, em không kiềm chế cái miệng mình lại thì sớm muộn cũng sẽ bị thua thiệt.” Sở Lăng Thường thật sự dờ khóc dờ cười, cố gắng thật nhẹ nhàng xử lý vết thương.

Thanh Tụ cố nhịn đau nhưng nước mắt vẫn trào ra khoé mắt, “Từ nay về sau em cùng Hoa Dương công chúa đó sẽ là kẻ thù, còn cả con quạ đen kia nữa, đúng rồi, còn cả Hồ Mạc, kẻ tàn nhẫn độc ác nhất chính là hắn.”

“Hồ Mạc đã làm gì chứ? Là em cứ luôn khi dễ hắn thôi!” Sở Lăng Thường buồn cười hỏi lại.

Lửa giận của Thanh Tụ lại bùng lên ngất trời, “Là hắn kiếm có trả thù em, cái miệng em chính là chứng cứ tốt nhất.” Thanh Tụ theo bản năng giơ tay chỉ ra sau lưng một cái, lại đau đến kêu lên oai oái, “”Tiểu thư thấy không, hắn thiếu chút nữa đã sai người đánh chết em rồi!”

“Nếu hắn thật sự muốn trả thù, em nghĩ mình còn cơ hội trở về đây sao?” Sở Lăng Thường thật không cách nào khuyên được Thanh Tụ, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, “Xem vết thương của em, người sáng suốt một chút cũng biết là hắn có tư tâm, nếu như thật sự đánh xuống, em cho rằng hai lăm trượng kia sẽ dễ chịu như vậy sao?”

“Sao tiểu thư lại nói đỡ hắn như vậy chứ?” Thanh Tụ bĩu môi cự nự.

Sở Lăng Thường bật cười nhẹ, “Ta chẳng giúp ai cả, nhìn mặt em khóc đến lem luốc cả rồi, mau lau đi!” Dem một chiếc khăn sạch đưa cho Thanh Tụ, trong mắt Sở Lăng Thường vẫn ngập tràn sự đau lòng.

Thanh Tụ cầm lấy khăn, hung hăng lau mặt rồi lại nói, “Tóm lại, em sẽ không nhận ân tình của hấn.”

“Được, được! Trong khoảng thời gian này em dưỡng thương cho tốt đi, đừng chạy loạn nữa.” Sở Lăng Thường đem thuốc thoa xong, khẽ dặn dò.

Thanh Tụ gật đầu rồi lại rên lên, “Chỉ có thể như vậy thôi, cái mông của em sao mà phải chịu lắm nạn như vậy!”

Sở Lăng Thường nghe mà đau lòng. Chung quy lại, nha đầu này bị thương cũng là vì nàng mà thôi.

Rượu cạn, người say...

Chường quầy cùng tiểu nhị trong khách điểm cũng đi ngủ cả.

Dạ Nhai Tích liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nghe tiếng mõ báo canh thì ngẩng đầu nhìn một cái, suy nghĩ một chút liền bước lên lầu.

Cả đời Dạ Nhai Tích rất ít khi say, cho dù có uống hết một bình Nữ nhi hồng thượng đẳng cũng chỉ hơi có chút men rượu, hơn nữa lại càng khiến cho tinh thần thêm cao hứng. Dừng bước trước cửa phòng, ngón tay có chút không kìm được đặt lên cánh cửa, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng đẩy ra.

Trong phòng rất an tĩnh, trên bàn chỉ có một cây nến nhỏ đang cháy dở. Dạ Nhai Tích cười nhẹ một tiếng, cảm giác thế này thật ấm áp, giống như thê tử đang chờ đợi trượng phu trở về vậy.

Đóng kín cửa, thấy Nam Hoa đã sớm ngủ, ánh nến chiếu vào gương

mặt cô soi rõ hàng lông mi dài cong vút khẽ lay động, cánh mũi hơi phập phồng của hô hấp nhẹ khiến dáng vẻ cô trở nên nhu mỹ khiến Dạ Nhai Tích càng thêm yêu thương.

Xem ra Nam Hoa đã thật sự mệt mỏi nên ngủ rất say, đối với người vào trong phòng không có chút cảm giác nào.

Dạ Nhai Tích ngồi xuống bên cạnh Nam Hoa, lẳng lặng ngắm nhìn dáng vẻ say ngủ của cô, có lẽ Nam Hoa đang chìm trong giấc mộng đẹp nên khoé môi hơi cong lên, mi tâm cũng không hề có chút dấu hiệu khẩn trương, cực kỳ thư thái và bình lặng.

Không dám kinh động Nam Hoa, Dạ Nhai Tích chỉ nhẹ nhàng đem bàn tay nhỏ nhắn của cô nâng lên, sờ sát môi mình.

Đã bao lần Dạ Nhai Tích nghĩ tới cảnh tượng này. Một khung cảnh yên tĩnh, ấm áp, hết thảy đều như mộng như ảo.

Quyển 7 - Chương 32: Dấu hiệu rắc rối

Lại thêm mấy ngày nữa, Nam Hoa công chúa cùng Dạ Nhai Tích vẫn không có chút tin tức nào. Hách Liên Ngự Thuấn cũng từng phái Hồ Mạc âm thầm điều tra nhưng chỉ có thể xác định được hai người bọn họ đã ra khỏi biên giới Hung Nô, còn sau đó đi nơi nào thì không ai hay biết, một chút dấu tích cũng không có.

Nhưng cũng có thể xác định được là hai người bọn họ thực sự ở chung một chỗ.

Trong lòng Sở Lăng Thường mấy ngày này đều tràn ngập cảm giác bất an, chỉ sợ chuyện này bị những người khác trong cung biết được. May mắn là trước khi rời cung, Dạ Nhai Tích đã có một bức thư gửi Thiên Vu Quân Thần, trong đó nói rõ là sẽ đi du sơn ngoạn thủy một thời gian, cho nên nhiều ngày như vậy không có động tĩnh gì cũng không khiến Thiên Vu Quân Thần sinh nghi mà truy cứu bởi dù sao Dạ Nhai Tích cũng là người trời sinh đã yêu thích tự do.

Về phần Nam Hoa công chúa, bởi vì ở trong cung cô cũng không thường qua lại với ai cho nên đến giờ cũng không ai phát hiện ra sự khác thường ở chỗ của Nam Hoa.

Sở Lăng Thường không sợ bị những người khác phát hiện mà chỉ sợ bị Hoa Dương công chúa biết được. Cô ta luôn coi nàng là cái đinh trong mắt, quan hệ với Nam Hoa công chúa cũng luôn trong tình trạng căng thẳng. Hơn nữa, Nam Hoa công chúa lại thân thiết với Kiều Long điện nên Hoa Dương cứ vài ngày lại tìm cơ tới gây phiền toái. Bình thường thì cũng thôi, nhưng giờ Nam Hoa công chúa

không chút tin tức biến mất khỏi cung, một khi bị Hoa Dương biết được thì sẽ trở thành một tai hoạ không nhỏ.

Cho nên, Sở Lăng Thường đã dặn dò Xuân Hà cùng Đông Mai cẩn thận ứng đối với người bên ngoài, một khi thấy tình hình không ổn, lập tức tới Kiêu Long điện bẩm báo.

Mấy ngày nay, Hách Liên Ngự Thuấn cũng trở về rất khuya, nếu không phải ra ngoài cung làm việc thì hẳn cũng bận rộn suốt cả đêm đến hừng sáng. Sở Lăng Thường tuy rằng rất quan tâm tới tình hình nhưng thấy hắn không chủ động nói ra nên nàng cũng không tiện hỏi tới.

Vài ngày nay có thể coi là sóng êm gió lặng, nhưng mùi vị của biến cố đang càng ngày càng trở nên rõ nét, nồng đậm đến độ nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được sự nguy hiểm tràn ngập trong hơi thở.

Mà thân thể nàng mấy ngày nay dường như cũng phát sinh sự thay đổi, trở nên thích ngủ hơn, ăn cái gì cũng không có khẩu vị. Có lẽ là trong lòng nàng có quá nhiều chuyện phải cân nhắc nên mới bị dồn nén như vậy.

Tiêu Vân điện...

Bên ngoài cửa sổ, những bông tuyết vẫn bay bay.

“Công chúa, không biết người truyền gọi là có chuyện gì?”

Trên trường kỷ, Hoa Dương công chúa nghiêng người dựa vào một phía, tay cầm chén trà tinh xảo lên uống một ngụm rồi cung nữ bên cạnh vội tiến lên đỡ lấy, để qua một bên.

Đối diện với Hoa Dương lúc này chính là ngự y Khác Khách. Ông ta bị triệu tới Tiêu Vân điện đã chùng thời gian tàn nửa nén hương nhưng vẫn không thấy Hoa Dương công chúa mở miệng nên không kìm lòng được mới cất tiếng hỏi.

Lúc này Hoa Dương công chúa mới có phản ứng. Đôi mắt được trang điểm cực kỳ kỹ lưỡng của cô ta hơi nhướn lên, liếc Khác Khách một cái, lườm biếng lên tiếng, “Khác Khách, ông cũng coi như lão quan trong triều, sao còn có thể phạm phải lỗi như vậy? Trong mắt ông vẫn không chịu thừa nhận thân phận vương phi của bản công chúa hay sao?”

Sau lưng Khác Khách toát ra một tầng mồ hôi lạnh, vội vàng quỳ xuống, cung kính nói, “Vương phi, là hạ quan già quá hoá dần, vương phi đại nhân đại lượng, xin đừng trách tội!”

“Ăn nói vụng về cũng không sao, chỉ cần y thuật đừng tệ hại là tốt rồi!” Hoa Dương công chúa lại lườm biếng nói đầy ẩn ý.

“Vương phi nếu cảm thấy có chỗ nào không thoải mái xin cứ việc phân phó, hạ quan nhất định sẽ tận hết khả năng vì vương phi giải trừ ưu phiền.” Khác Khách vội đỡ lời.

“Tốt lắm! Ta cũng không phải người hà khắc gì, ông không cần khẩn trương như vậy.” Hoa Dương công chúa liền đứng dậy, cung nữ hầu bên cạnh lập tức bước tới đỡ tay cô ta đi về phía ngự y, “Chỉ cần ông trả lời rõ ràng mọi câu hỏi của ta, không giấu diếm chuyện gì là được rồi!”

Khác Khách liền lập tức gật đầu, “Vương phi muốn hỏi gì xin cứ tự nhiên, hạ quan nhất định sẽ không giấu diếm nửa lời.”

Hoa Dương công chúa hơi nhếch môi, giương mắt nhìn xung quanh một cái. Cung nữ bên cạnh lập tức hiểu ý cô ta, vội lên tiếng kêu tất cả những ai không có phận sự lui ra ngoài.

“Khác Khách, bụng của Xảo Nhi cũng lớn rồi phải không?”

“Bẩm vương phi, không đầy ba tháng nữa sẽ lâm bồn.” Khác Khách liền trả lời.

“Không đầy ba tháng? Vậy chẳng phải sẽ là đầu mùa xuân sao?” Hoa Dương công chúa cười cười, che đi nét âm ngoan trong đôi mắt, “Đứa nhỏ này thật có phúc khí, mùa xuân ấm áp hoa nở, là một dấu hiệu tốt.”

Ngự y không rõ lời nói của Hoa Dương rốt cục là thật lòng hay chỉ là nói cho có, thấy trên mặt cô ta không có biểu hiện tức giận liền theo đó nói thêm vào, “Đúng vậy, đứa nhỏ đó ra đời vào thời điểm rất tốt, rất có phúc khí.”

“Hay cho câu rất có phúc khí!” Hoa Dương công chúa nghe xong sắc mặt liền biến đổi, ánh mắt cũng không hề hiền hoà, giọng nói cũng lạnh lùng tột độ, “Nói như vậy, Thượng Phúc vương của ta không có phúc khí?”

Khác Khách bị tâm tình biến đổi đột ngột của Hoa Dương công chúa làm cho đầu óc mơ hồ, lại bị sắc mặt không vui của cô ta dọa cho sợ túa mồ hôi lạnh. Thượng Phúc vương trước kia sinh vào đầu mùa đông, như vậy câu nói vừa rồi của ông ta thật có ý ám chỉ. Cho nên Khác Khách vội vàng lên tiếng, “Vương phi, hạ quan không phải có ý này...”

“Ngươi có biết Thiên Vu cùng Yên thị yêu thương Thượng Phúc vương nhiều đến thế nào không? Thượng Phúc vương thân thể tôn

quý, há có thể để cho những người như người tùy tiện phỉ báng?”
Hoa Dương công chúa cao giọng nói.

Lúc này, Khác Khách đã sợ mất mặt, xem ra ông ta đã bị vạ miệng rồi. Giọng nói của ông ta lúc này mang theo sự run rẩy, “Vương phi, là hạ quan hư miệng, xin tha tội. Thượng Phúc vương thân thể tôn quý, đứa bé do Xảo Nhi phu nhân sinh sau sao có thể sánh kịp được.”

Nghe những lời này, vẻ mặt Hoa Dương mới hoà hoãn lại đôi chút, cô ta khẽ dựa người vào lưng ghế, lên tiếng ngắt lời ngự y, “Nói đi, tiện nhân Xảo Nhi kia sẽ sinh con trai hay con gái?”

Khác Khách ngây người vì sửng sốt, “Vương phi, cái này...”

“Đừng nói người không chuẩn đoán được, trừ phi là y thuật của người không ra gì.” Hoa Dương cũng không cho ông ta nhiều cơ hội giải bày, giọng nói lộ rõ sự hà khắc.

Khác Khách giơ tay lau mồ hôi trán, ông ta cũng biết bị Hoa Dương gọi tới sẽ không có chuyện gì tốt.

Trong cung trên dưới có người nào không biết chuyện nhị vương tử cưới Xảo Nhi chứ? Xảo Nhi lúc trước là nha hoàn thân tín bên cạnh Hoa Dương, giờ lại trở thành phu nhân, hơn nữa còn mang thai cốt nhục của nhị vương tử, chính thất như Hoa Dương sao có thể nuốt trôi cơn giận này?

Sự tranh đấu của nữ nhân vẫn luôn cực kỳ tàn khốc, nhất là ở trong cung cấm, và đại đa số ngự y vẫn luôn trở thành quân cờ để lợi dụng.

Khác Khách làm ngự y nhiều năm như vậy, cũng sớm biết sẽ đi đến

bước đường này nên âm thầm thờ dài một hơi, “Bẩm vương phi, mạch tượng của con người có thể nói lên phản ứng cùng bệnh trạng của thân thể, nhưng nữ nhân khi có thai sẽ thường xuyên bị ảnh hưởng bởi những người xung quanh, tâm tình cũng biến đổi rất nhiều, do đó cũng ảnh hưởng tới mạch tượng. Hạ quan đã từng cẩn thận bắt mạch cho Xảo Nhi phu nhân, bước đầu phán đoán sẽ là một tiểu công chúa.”

Từng lời của Khác Khách đều vô cùng thận trọng, chính là vì không muốn tổn thương một sinh mệnh nhỏ vô tội.

“Tiểu công chúa? Tiểu công chúa cũng tốt, vào mùa xuân mà sinh tiểu công chúa đúng là phúc khí của Hung Nô.” Hoa Dương công chúa chậm rãi lên tiếng, vừa thấy sắc mặt Khác Khách hơi dẫn ra thì lại nghiêng từng lời, “Chỉ tiếc, ta ghét nhất vào mùa xuân nghe thấy tiếng trẻ nít khóc, thật ồn ào chết đi!”

Khác Khách kinh hãi há hốc miệng.

“Ngự y, người thông minh như vậy, nhất định sẽ có cách phải không?” Nét cười lan tràn trong mắt của Hoa Dương công chúa nhưng lại khiến người nhìn vào cảm thấy rét lạnh.

Quyển 8 - Chương 1: Không có ý tốt

Ngự y Khác Khách mang theo khuôn mặt đầy vẻ nặng nề đi ra khỏi Tiêu Vân điện. Tâm sự của ông ta dễ nhận thấy đến nỗi vừa mới bước chân ra ngoài, cung nữ đi phía sau liền lên tiếng gọi, “Ngự y, xin dừng bước!”

Khác Khách quay đầu nhìn lại thì thấy người vừa gọi là cung nữ hầu bên cạnh Hoa Dương công chúa.

Cung nữ này có dáng dấp vô cùng nhanh nhẹn, hai mắt cũng sáng ngời lộ rõ vẻ thông minh. Cô ta bước nhanh tới trước mặt ngự y, nhẹ giọng nói, “Vừa nãy có vài lời không thích hợp để vương phi nói rõ ràng. Ngự y, ông đã ở trong cung hơn nửa đời người, có chuyện gì chưa từng thấp qua chứ? Ông là một người thông minh, nên biết phải làm sao để nha đầu hạ tiện Xảo Nhi đó không thể hạ sinh hài tử.”

Khác Khách khó nhọc nuốt nước miếng, “Nhưng, Xảo Nhi phu nhân cùng lắm cũng chỉ sinh con gái, vương phi đâu cần lo lắng như vậy?”

Cung nữ kia nghe xong liền cười nhẹ một tiếng, lấy từ trong ngực áo ra một túi nhỏ, nhét vào trong tay Khác Khách. Tò mò mở túi ra, Khác Khách vừa nhìn đã há hốc miệng vì kinh hãi, vội vàng đem trả lại cho cung nữ, “Thế này thật không phải, thật không phải!”

Cung nữ cũng không nhận lại đồ mà gương mặt tươi cười vừa rồi cũng chuyển lạnh băng, “Ngự y, đây là trân bảo mà vương phi tự mình ban thưởng, đủ để ba đời nhà ông hưởng dụng. Thế nào?”

Ngay cả vương phi ông cũng không xem vào trong mắt ư?”

“Tôi đâu dám!”

“Không dám thì tốt rồi!” Cung nữ của Hoa Dương hừ lạnh một tiếng, “Tôi cũng nói rõ ràng cho ông biết, vương phi nói không thích thì chính là không thích, đâu cần biết là sinh con trai hay con gái. Nếu không, chỉ bằng những lời khinh miệt Thượng Phúc vương của ông lúc trên điện thì cũng đủ để định vào tử tội rồi, biết không?”

Khác Khách vừa nghe, mồ hôi lạnh trên trán vừa túa ra. Liên tiếp đưa tay lau mồ hôi, ông ta cũng biết lần này không thể tránh thoát, chỉ đành làm theo mà thôi.

Kiều Long điện...

Phòng dành cho cung nữ....

Thanh Tụ chán nản nằm sấp trên chiếc giường nhỏ, còn Sở Lăng Thường ngồi bên cạnh kiểm tra vết thương cho nha đầu này. Bởi vết thương cũng không có gì đáng ngại, lại được chăm sóc tốt nên đã khá lên rất nhiều.

Thoa thuốc thêm lần nữa xong xuôi, Sở Lăng Thường mới đặt bình thuốc vào tay Thanh Tụ, nhẹ nhàng nói, “Không ngờ Hồ Mạc thường ngày nhìn thô vụng như vậy mà tâm tư lại tinh tế đến thế. Bình thuốc tiêu sưng này của hắc thật sự hữu dụng.”

Thanh Tụ nghe vậy liền bĩu môi, “Tiểu thư đừng nói tốt cho hắc nữa! Em thấy tên đó lòng dạ rất độc ác, không phải người tốt lành gì.”

“Không phải người tốt, vậy sao hắn còn để ý tới vết thương của em như vậy? Nếu không phải hắn đưa bình thuốc này tới, thương thế của em cũng phải lâu nữa mới khỏi.” Sở Lăng Thường thấy thái độ của Thanh Tụ, lại nghĩ tới những lời Hách Liên Ngự Thuần nói trước kia, trong lòng lại có chút dao động. Có lẽ, Hồ Mạc này thực sự là người có thể tin cậy được.

Thanh Tụ nghiêng đầu nhìn nàng, vẻ mặt đầy sự vô tội, “Tiểu thư, trên đời này có một loại người thích đánh người ta một cái rồi lại cho ăn một viên kẹo ngọt. Hồ Mạc đó là người tâm cơ rất sâu xa, hắn nhất định là sợ thương thế của em tốt lên sẽ tới trả thù cho nên mới lấy lòng như vậy. Tiểu thư đừng nghĩ tốt cho hắn quá!”

Sở Lăng Thường nghe vậy cũng chỉ có thể cười cười, bất đắc dĩ lắc đầu.

Vừa muốn mở miệng thì nàng lại thấy một cung nữ vội vàng chạy vào bẩm báo, vừa nói vừa thở không ra hơi, “Thái tử phi, Hoa Dương....Hoa Dương công chúa tới...”

Trong mắt Sở Lăng Thường thoáng hiện nét sững sốt. Người nên tới rốt cục cũng tới rồi.

Thanh Tụ cũng ngây người, khẩn trương nuốt nước miếng.

Chưa kịp căn dặn cung nữ chuẩn bị thì một mùi hương nhẹ đã theo gió ùa tới, liền đó âm thanh của Hoa Dương đã xuất hiện trước cả bản thân cô ta.

“Nha đầu Thanh Tụ thật đáng thương! Thương thế đã bình phục đến đâu rồi?”

Thanh Tụ còn chưa đắp kín chăn thì Hoa Dương đã dẫn theo đám

cung nữ của mình tiến vào. Dáng vẻ cô ta cực kỳ ung dung, thấy Sở Lăng Thường cũng ở đây liền bày ra khuôn mặt vui vẻ, “Ui da, trên đời này quả thực có chuyện chủ tử phục vụ hạ nhân. Chuyện này nói ra thật khó khiến người ta tin được.”

“Đó là vì Thanh Tụ cùng tiểu thư tình như thủ túc, chúng...”

“Thanh Tụ, đừng nhiều lời!” Sở Lăng Thường quay đầu lại nhẹ giọng ngắt lời Thanh Tụ.

Thanh Tụ lập tức ngậm miệng, lại gắt gao nhìn chăm chăm Hoa Dương. Nữ nhân lòng dạ độc ác này, nếu như không phải vì cô ta, Thanh Tụ cũng không phải chịu tội nặng đến vậy.

Hoa Dương công chúa đương nhiên cũng hiểu khó moi được gì từ miệng Thanh Tụ lúc này nữa nên khẽ nhếch môi, nở nụ cười châm chọc, “Đúng rồi! Thanh Tụ, nơi này đâu đến phiên hạ nhân như người khua môi múa mép chứ? Sở Lăng Thường, thật không biết nên nói cô nhân từ hay quản lý bất lực với nha đầu của mình đây? Nếu là nha hoàn của ta, tuyệt đối không dám không có quy củ như vậy.”

Nói xong lời này, Hoa Dương lại làm ra vẻ tò mò, “Thật kỳ quái! Ta còn tưởng Nam Hoa cũng sẽ ở nơi này. Sao vậy? Thân tình như vậy mà cô ta cũng không tới thăm hỏi ư?”

“Công chúa lần này tới không biết có chuyện gì?” Sở Lăng Thường chỉ sợ Hoa Dương lại nổi lòng nghi ngờ với Nam Hoa, hờ hững lên tiếng chuyển đề tài.

Sắc mặt Hoa Dương hơi sầm xuống, rõ ràng là cô ta rất không thích nghe người khác gọi mình là “công chúa”.

“Không có gì, chỉ là biết cô rất đau lòng với nha đầu Thanh Tụ này nên ta mới tới xem thương thế của cô ta một chút, Nhưng xem ra nha đầu này vẫn còn có khí lực mạnh mẽ, sao ta nhìn thế nào cũng không thấy giống người bị đánh hai lần trượng như vậy nhỉ?”

Vừa nói, Hoa Dương vừa tiến lên, định đưa tay ra....

“Cô muốn làm gì?” Sở Lăng Thường cũng bước nhanh về phía trước, khéo léo đứng chắn trước người Hoa Dương công chúa, đồng thời ngăn cánh tay đang vươn ra của cô ta, chậm rãi cất tiếng hỏi.

Hoa Dương công chúa liền cười lạnh, “Ta muốn xem xem vết thương của Thanh Tụ rốt cục nặng tới cỡ nào, tội danh phạm thượng cũng đâu thể đùa giỡn được.”

Sở Lăng Thường cũng không chút yếu thế, trên gương mặt thanh tú của nàng, vẻ lạnh nhạt cùng kiên quyết hiện lên rõ ràng, “Cô cũng dám nói tới tội danh phạm thượng này sao? Hoa Dương, cô cũng thật to gan, đầu tiên là đánh người của ta, sau đó lại chạy tới trước mặt ta ra oai, chẳng lẽ cô đây không phải là phạm thượng? Theo ý của cô, có phải ta cũng nên sai người kéo cô tới Hình phòng hay không?”

Sở Lăng Thường là thái tử phi, mà Hoa Dương cũng lắm cũng chỉ là một vương phi, đương nhiên lời nói của Sở Lăng Thường có trọng lượng hơn nhiều.

Hoa Dương đương nhiên cũng hiểu đạo lý này, cho dù không muốn phục tùng thì cũng không thể làm quá, nếu như cứng rắn đối nghịch với Sở Lăng Thường sẽ dẫn tới bất lợi.

Suy nghĩ một chút, cô ta thu tay về, thần sắc hiện rõ sự không mấy vui vẻ, “Lăng Thường, cô hiểu lầm rồi, cô coi ta thành người thế nào

vậy. Không sai, là ta sai người xử phạt Thanh Tụ, nhưng lúc đó cũng là do tức giận quá, sau đó ta cũng thấy hối hận, chỉ sợ nha đầu Thanh Tụ này bị đánh thành ra tật gì nên mới đặc biệt sai người đem cháo gà hầm bổ tới đây.” Nói xong, cô ta liền quay sang cung nữ bên cạnh, “Còn không mang lên?”

Từ phía sau Hoa Dương, một cung nữ bê một chiếc khay nhỏ tiến lên trước, trên khay có đặt một hũ cháo gà. Một cung nữ khác cũng tiến lên, đưa tay mở nắp hũ cháo khiến cho mùi cháo gà nhanh chóng khuếch tán.

Quyển 8 - Chương 2: Bị phát hiện

Mùi cháo thơm phức khiến Thanh Tụ vô thức chép miệng, âm thầm nuốt nước miếng.

“Thái tử phi, vương phi là thật tâm đến xem tình hình của Thanh Tụ. Cháo gà này đã ninh suốt mấy canh giờ liền, cơ hồ cả xương gà cũng muốn tan hết.” Cung nữ thân cận Hoa Dương liền nhẹ giọng giải thích.

Hoa Dương công chúa cười cười, “Lăng Thường, cô không phải vẫn chưa chịu tin ta đấy chứ?”

Thấy sắc mặt Sở Lăng Thường không có chút biểu hiện nào, Hoa Dương lại lệnh cho cung nữ, “Còn không đem cháo gà bưng đến gần để thái tử phi xem một chút, xem trong đó có độc hay không?”

“Vâng!” Cung nữ kia lập tức bưng khay cháo tiến lên.

Sắc mặt Sở Lăng Thường lúc này hơi có sự biến đổi.

Hoa Dương công chúa không nhận ra sự thay đổi trên gương mặt nàng nên lại nhếch môi cười nói, “Lăng Thường, cô không phải đang nghĩ ta bỏ gì vào trong cháo...”

“Khụ....mang đi...” Lời của Hoa Dương còn chưa kịp nói ra hết, đã thấy sắc mặt Sở Lăng Thường trở nên tái nhợt, mi tâm nhíu chặt lại, giơ tay lên che miệng, chạy vội qua một bên, không nhìn được bắt đầu nôn khan.

Hoa Dương công chúa sửng sốt nhìn khung cảnh này nhưng rất nhanh chóng trong mắt cô ta hiện lên nét nghi hoặc, ánh mắt nhìn về phía Sở Lăng Thường cũng hiện lên sự tính toán...

Chẳng lẽ...

“Cái đồ xấu xa....rốt cuộc cô cho tiểu thư nhà ta nhìn cái gì?” Thanh Tụ không hiểu nhiều như vậy, thấy dáng vẻ khó chịu của Sở Lăng Thường, phản ứng đầu tiên của nha đầu này là chuyện đó có liên quan đến Hoa Dương công chúa. Nha đầu này cũng không quan tâm cái móng vuốt còn đau, vội vàng lao đảo xuống giường.

“Thanh Tụ, dừng....” Sở Lăng Thường cố nén phản ứng khó chịu không ngừng cuộn lên từ dạ dày, định lên tiếng ngăn cản hành động của Thanh Tụ nhưng hết thấy đều hoài công. Thanh Tụ đã chạy tới bên cạnh nàng, còn gương mặt Hoa Dương thì như chợt hiểu ra điều gì đó.

Thanh Tụ là một nha đầu ngây thơ, làm sao hiểu được lòng người khó dò. Nha đầu này thấp giọng hỏi, “Tiểu thư...tiểu thư không sao chứ?”

Sở Lăng Thường còn chưa trả lời thì tiếng cười lạnh của Hoa Dương công chúa đã vang lên, “Theo ta thấy, một nam tử thân thể cường tráng bị đánh hai mươi lăm trượng cũng chỉ còn lại nửa cái mạng. Lăng Thường, Thanh Tụ thật đúng là có thiên phú dị bẩm.”

Lúc này Thanh Tụ mới có phản ứng, giận dữ nhìn chằm chằm cô ta, “Hoa Dương công chúa, cô lại bày trò gạt người?”

“Gạt người? Ta đâu có làm vậy? Ta thật tâm đến nơi này đấy chứ. Nếu không sao lại bảo chuẩn bị canh gà bổ dưỡng như vậy.” Hoa

Dương công chúa cười tiến lên, liếc mắt nhìn sắc mặt tái nhợt của Sở Lăng Thường rồi lại mở miệng, "Chuyện này phải cảm tạ tiểu sinh mệnh trong bụng tiểu thư nhà ngươi rồi. Xem ra đứa nhỏ đó cũng không thích các người đối trên gạt dưới nên vừa rồi mới nhắc nhở ta như vậy."

Hoa Dương có thể nhìn rất rõ ràng tình hình hiện giờ. Dù sao cũng là người từng trải nên cô ta không thể nhầm được. Dáng vẻ Sở Lăng Thường thế này thực sự là đang có thai. Tin tức này đối với cô ta mà nói là hại cả trăm đường mà không có chút lợi ích.

"Tiểu sinh mệnh? Cái gì tiểu sinh mệnh, cô nói bậy...A...tiểu thư...." Thanh Tu kinh ngạc há hốc miệng, lúc đầu thì không có phản ứng, sau đó lại chuyển thành nhìn chằm chằm Sở Lăng Thường, lắp bắp nói, "Tiểu thư, người....người....người mang thai sao?"

Chuyện lớn như vậy sao nha đầu này lại không biết chứ?

Sở Lăng Thường cũng ngây ngẩn cả người, lúc này mới vội vàng âm thầm tính toán nguyệt kỳ rồi lại bị tính toán của mình làm cho giật mình hoảng sợ.

"Tiểu thư, người thực sự có thai sao? Chuyện này...đây thực sự là chuyện mừng lớn, thật tốt quá, phải mau đi nói cho thái tử mới được. Thái tử nhất định sẽ rất cao hứng." Thanh Tụ cũng không màng đến cái mông vẫn đau đớn, hào hứng nói một lèo.

Sở Lăng Thường dường như vẫn chìm trong sự kinh ngạc, còn chưa kịp lấy lại phản ứng.

Ngược lại, giọng nói lạnh lùng của Hoa Dương công chúa ở một bên lập tức đánh tan niềm vui của Thanh Tụ, "Chuyện vui? Thật buồn cười? Các người liên hiệp với thống lĩnh thị vệ đối trên lừa dưới, ta

thấy các người đang gặp khó khăn ngay trước mắt thì có!”

Nói xong, Hoa Dương nổi giận đùng đùng, phẩy tay áo rời khỏi Kiều Long điện.

Thanh Tụ có chút không hiểu nhìn theo bóng Hoa Dương đi xa dần, sửng sốt hồi lâu mới trợn mắt, càu nhàu một tiếng, “Cô ta thật là, không ra sao cả!”

Sắc mặt của Sở Lăng Thường có chút tái nhợt vô lực, sau khi ngồi xuống cũng không có biểu hiện vui sướng mà đầy nét lo âu nhìn Thanh Tụ, than nhẹ một tiếng, “Thanh Tụ, phiền toái sắp tới rồi. Lần này, chúng ta còn liên lụy tới cả Hồ Mạc.”

Ách? Thanh Tụ nghe nàng nói mới ngậy người ra.

Gần tới hoàng hôn, Hách Liên Ngự Thuấn vội vã từ bên ngoài trở về, bước chân cực kỳ vội vàng. Hắn cơ hồ phá cửa xông vào phòng khiến Sở Lăng Thường đang nhắm mắt dưỡng thần sợ hết hồn. Nàng vừa mở mắt ra, lại thấy ngay dáng vẻ vừa nóng nảy vừa khấn trương của hắn.

“Ngự Thuấn, chàng sao vậy?” Thời gian này, Sở Lăng Thường chỉ sợ xảy ra những chuyện không may liên quan đến sư huynh cùng Nam Hoa công chúa. Thấy Hách Liên Ngự Thuấn trở về đại diện sớm như vậy, sắc mặt còn khấn trương tới cực điểm, tâm tình của nàng cũng bồn loạn cả lên.

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn nàng một cái, còn nàng lại mơ hồ thấy trên môi hắn hiện lên ý cười thì trong lòng càng thêm nghi hoặc.

“Mấy người các người nhanh lên một chút!” Hách Liên Ngự Thuấn không nói gì với nàng mà quay đầu nhìn về phía mấy người đằng sau lên tiếng.

Sở Lăng Thường định thần nhìn lại thì thấy mấy người kia đều là ngự y trong cung.

“Ngự Thuấn, sao lại...”

“Mấy người các người xem kỹ cho bản vương, chẩn mạch thật cẩn thận, nếu có chút sai sót, bản vương nhất định không tha cho các người!” Hách Liên Ngự Thuấn cao giọng nói, trên gương mặt anh tuấn hiện rõ ngạo khí không gì che dấu được.

“Lão thần tuân lệnh!” Mấy ngự y nơm nớp lo sợ tiến lên.

Bọn họ cũng không biết thái tử định làm gì. Đột nhiên thấy Hách Liên Ngự Thuấn xông vào Ngự y thự, không nói câu nào lập tức kéo bọn họ ra ngoài, còn lệnh cho bọn họ phải theo kịp hần tới thẳng Kiêu Long điện.

Có trời biết bọn họ đã sống quá nửa đời người, sao có thể đuổi kịp bước chân của Hách Liên Ngự Thuấn. Hần có thể bước nhanh thoăn thoắt nhưng bọn họ thì không. Dù sao tuổi tác cũng đã lớn, lại không dám chậm trễ nên lúc tới được Kiêu Long điện, mấy ngự y đã sớm mệt mỏi thở hồng hộc.

Sở Lăng Thường thấy vậy liền lập tức hiểu ra. Không ngờ hần lại biết nhanh như vậy. Không biết cung nữ nào đã đưa tin này ra ngoài nhanh đến thế.

“Ngự Thuấn, ta không cần....”

“Ngoan...” Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn nhìn Sở Lăng Thường cực kỳ dịu dàng, hắn trực tiếp ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa tay ôm nàng vào lòng, nhẹ giọng nói, “Đừng nói chuyện, để ngự y xem mạch kỹ một chút!”

Sở Lăng Thường có chút khẩn trương, vạn nhất không phải thì sao? Chẳng phải sẽ khiến tất cả mọi người thất vọng sao?

“Ngự Thuấn, chàng quên là ta cũng biết y thuật sao?” Sở Lăng Thường khẽ thì thầm.

Hách Liên Ngự Thuấn mỉm cười nhìn nàng, “Dĩ nhiên không quên, nhưng sự sợ ý của nàng khiến ta không dám khinh suất.”

Sở Lăng Thường xấu hổ đỏ bừng mặt.

“Ông, tới chẩn mạch cho thái tử phi!” Hách Liên Ngự Thuấn quay đầu chỉ vào một ngự y, giọng nói lộ rõ uy quyền.

Ngự y nào biết rốt cục thái tử phi mắc bệnh gì, không dám trái lệnh liền nhắm mắt tiến lên, bắt đầu trấn định tinh thần giúp nàng chẩn mạch.

Nhịp tim của Sở Lăng Thường lúc này có chút tăng vọt. Từ lúc Hoa Dương rời đi, nàng cũng có chút thấp thỏm bất an, có chút mong đợi, có chút sợ hãi sẽ phải thất vọng. Không phải nàng không thử tự chẩn mạch cho bản thân nhưng lại phát hiện dù cố gắng thế nào cũng không chẩn đoán ra kết quả. Có lẽ là tâm trạng nàng không được an tĩnh.

Ngự y tiến lên chẩn mạch cho nàng chỉ trong chốc lát hai mắt liền sáng lên, sắc mặt vốn lo lắng cũng chuyển thành rạng rỡ.

Quyển 8 - Chương 3: Thăng chức

Hách Liên Ngự Thuấn thấy nét mặt ngự y như vậy thì cực kỳ vui mừng nhưng vẫn làm mặt lạnh, chậm rãi cất tiếng hỏi, “Chẩn đoán được chưa?”

“Dạ, được rồi, thưa thái tử!” Ngự y vội vàng lui về sau một bước, giọng nói cũng không áp chế được sự vui sướng.

Hách Liên Ngự Thuấn gật đầu, cũng không lập tức muốn ngự y nói ra kết quả mà lại lệnh cho những ngự y khác tiến lên chần mạch.

Những ngự y khác đều có cùng một dáng vẻ, đầu tiên là lo âu, rồi sau khi bắt mạch xong thì vẻ mặt trở nên mừng rỡ. Vẻ mặt của bọn họ hoàn toàn bị Hách Liên Ngự Thuấn nhìn rõ ràng, đôi môi mỏng vốn đầy vẻ lạnh lùng của hắn cũng không nhịn được mà cong lên.

“Các ngự y, thế nào rồi?”

Tất cả ngự y đều cung kính vòng tay, “Chúc mừng thái tử! Chúc mừng thái tử! Thái tử phi đã mang thai!”

“Tốt!” Nét mừng vui tràn ngập trong mắt Hách Liên Ngự Thuấn, hắn đứng dậy, nhìn về phía mấy ngự y, sáng khoái nói, “Mấy người các vị đều có thưởng lớn!”

“Đa tạ thái tử điện hạ!” Tất cả ngự y đều mừng rỡ quỳ xuống.

Đợi mấy người họ rời đi, Hách Liên Ngự Thuấn mới cẩn thận kéo Sở

Lăng Thường lại gần, gương mặt cương nghị của hấn cũng không cách nào che dấu được sự vui sướng. Hấn tựa như muốn nói điều gì đó, rồi lại như không biết nên nói cái gì, chỉ là nhìn bụng của Sở Lăng Thường rồi nở nụ cười.

Sở Lăng Thường chưa từng thấy Hách Liên Ngự Thuấn như vậy. Nàng không nhịn được mà bật cười, “Chàng sao thế? Vẻ mặt thật kỳ quái đó!”

Thanh âm vừa thốt ra thì Hách Liên Ngự Thuấn đã không kìm lòng được mà ôm chặt lấy nàng, thờ dài nói, “Nha đầu ngốc, là ta quá cao hứng thôi!” Nói xong, dường như nghĩ tới điều gì, hấn vội vàng buông nàng ra, vẻ mặt đầy sự lo lắng hỏi lại, “Ta...ta ôm nàng như vậy sẽ không đề lên hài nhi chứ?”

Thật không ngờ Hách Liên Ngự Thuấn cũng có lúc nói lắp bắp.

Sự cảm động dâng tràn tâm tư Sở Lăng Thường, nàng thực sự bị câu nói này của hấn chọc cười, “Ta đâu có yếu ớt như vậy! Ngự Thuấn, chàng không cần khẩn trương đến thế được không? Xem chàng còn khẩn trương hơn ta nhiều!”

“Ta dĩ nhiên là khẩn trương rồi!” Hách Liên Ngự Thuấn đưa bàn tay ra, cực kỳ dịu dàng đặt lên bụng nàng, nét ôn nhu trong mắt tựa như tia nắng ấm áp mùa xuân, “Trong này là hài nhi của Hách Liên Ngự Thuấn ta, là hài nhi của ta và nàng.”

Sở Lăng Thường nhìn hấn, trong lòng dâng tràn hạnh phúc. Nàng thật sự vô tâm quá mức, thế nào mà ngay bản thân mình có thai cũng không biết? Nhìn hấn vừa mừng vừa sợ, dáng vẻ lại khẩn trương đến vậy, hấn là hấn đang vui vì có hài tử. Nàng thực không cách nào tưởng tượng ra một nam tử chinh chiến sa trường tung hoành trên lưng ngựa lại có thời điểm cũng lúng túng như vậy. Đây là

lần đầu tiên nàng phát hiện ra hấn cũng có mặt trẻ con như thế.

Thật ra thì vui mừng đâu chỉ có mình hấn?

Trái tim của Sở Lăng Thường cũng không ngừng rung động, lại có chút cảm giác muốn khóc, đây là một loại cảm giác khó có thể diễn tả thành lời. Có lẽ, đó là sự chuyển biến của một nữ nhân, nàng từ một nữ tử u mê thành nữ nhân của hấn, rồi lại có cốt nhục của hấn và sắp trở thành mẫu thân của một người. Sinh mạng thật kỳ diệu, kỳ diệu đến mức khiến người ta cảm động, khiến người ta hạnh phúc.

Không kìm lòng được nàng cũng đưa tay ra, bàn tay nhỏ bé trắng muốt nhẹ nhàng đặt cùng một chỗ với bàn tay hấn, động tác của nàng cũng vô cùng cẩn thận. Dưới lòng bàn tay nàng là một sinh mạng nhỏ đang lớn dần lên, tiểu sinh mệnh này mang trong người dòng máu của Hách Liên Ngự Thuấn. Hài nhi này khi lớn lên cũng sẽ có bóng dáng của hấn, là bóng dáng của nam nhân mà nàng yêu nhất trên đời.

Đây thực sự là mối nhân duyên của tạo hoá!

“Ngự Thuấn!” Thanh âm của Sở Lăng Thường có chút nghẹn ngào, “Chàng hy vọng đứa bé là trai hay gái?”

Hách Liên Ngự Thuấn ngẩng đầu, lại lần nữa kéo nàng ôm vào trong ngực, thâm tình nói, “Ta đều thích!”

Sở Lăng Thường đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi trong ngực của Hách Liên Ngự Thuấn, lẳng lặng hít lấy mùi hương thuộc về riêng hấn. Đây là cảm giác gì vậy? Rất đầy đủ, đầy đủ như thể vạn vật trên thế gian này đều là của nàng, giống như khi ôm lấy nam nhân này, cảm thụ hơi thở của hài nhi dưới lòng bàn tay, hết thảy đều đủ rồi.

Một lúc sau, nàng mới ngẩng lên nhìn Hách Liên Ngự Thuấn, trong mắt tràn ngập sự ôn nhu. Hắn cúi đầu cười khế, chủ động hôn lên trán nàng một cái, phát ra tiếng than nhẹ đầy thoả mãn.

Ánh mắt ôn nhu không hề biến đổi, giờ khắc này trong lòng nàng tràn ngập sự ấm áp, cánh tay nhỏ bé nhẹ nhàng ôm lấy cổ hắn, dịu dàng lên tiếng, “Ngự Thuấn, ta yêu chàng!”

Nàng yêu hắn, tình yêu này đã thấm sâu đến tận xương tủy, bắt đầu từ lúc nào nàng cơ hồ cũng đã quên, chỉ nguyện dùng cả đời chờ đợi nam tử này, vô luận trăng tròn hay khuyết, tình nguyện làm bất cứ chuyện gì cho hắn.

Trong mắt Hách Liên Ngự Thuấn cũng dâng tràn sự cảm động, chăm chú nhìn nàng đầy thâm tình, sự ôn nhu của nàng, ánh mắt thanh khiết cùng dung nhan diễm lệ càng khiến tâm tình hắn run rẩy.

“Lăng Thường, cảm ơn nàng!”

Từ tận đáy lòng hắn thốt ra những lời này, tình yêu nàng dành cho hắn khiến hắn có một cảm giác thoả mãn cực hạn, thắng được mọi chiến công trên sa trường.

Sở Lăng Thường lảng lạng vui trong ngực hắn, nàng vẫn không hề trách cứ hắn vì vẫn một mực không nói ra câu nói kia. Có nhiều lúc, nàng tình nguyện cứ dựa vào hắn như vậy, cho dù không nói câu nào, nàng cũng cảm thấy thoả mãn.

Có thể cả đời như vậy cũng tốt!

“Lăng Thường, nàng yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để cho hài nhi của chúng ta chịu bất kỳ thương tổn gì.” Hắn đột nhiên lên tiếng, giọng nói lộ rõ sự nghiêm túc.

Sở Lăng Thường ngẩng lên, thâm tình nhìn hấn, “Ta biết!”

Nàng tin tưởng hấn như vậy, đến chết cũng không thay đổi.

“Còn nàng nữa, vĩnh viễn cũng không cho phép rời khỏi ta!” Hấn cúi đầu, ánh mắt càng lộ rõ sự nghiêm túc.

“Được!” Sở Lăng Thường nở nụ cười êm dịu như đoá hoa mỹ lệ rồi hai người họ lại thâm tình ôm chặt lấy nhau.

Lúc chân trời bắt đầu nhô lên rặng mây đỏ, Nam Hoa công chúa cũng theo Dạ Nhai Tích tới một ngọn núi rợp bóng cây xanh mát, dõi mắt ra xa là dòng sông xanh biếc, xa hơn một chút là núi non trùng điệp. Dọc theo sườn núi là con sông nhỏ uốn lượn xuôi dòng khiến phong cảnh nơi này hoàn toàn khác biệt với Bắc quốc. Càng đi về phía Nam, khí trời càng ấm áp, áo choàng trên vai Nam Hoa cũng đã được bỏ xuống bởi không khí nơi này ấm áp tựa như đang giữa mùa xuân.

Ngựa dừng lại bên bờ sông, Dạ Nhai Tích xuống ngựa trước rồi đỡ Nam Hoa công chúa xuống, đáy mắt hiện rõ niềm hạnh phúc.

Từ khi ra khỏi cung, Nam Hoa mới được thấy nhiều cảnh đẹp nhân gian như vậy. Vui mừng dõi mắt nhìn núi xanh nước biếc phía xa, rặng mây đỏ trên bầu trời càng lúc càng sáng tỏ khiến giang sơn thêm mỹ lệ, cô không nhịn được quay đầu lại nhìn Dạ Nhai Tích, “Nơi này là đâu vậy? Đẹp quá!”

Tâm tình của Dạ Nhai Tích cũng trở nên cao hứng theo Nam Hoa, tiến lên hướng về một phía khác của bờ sông giơ tay chỉ, “Theo con

sông này ngược lên chính là Hạnh Hoa thôn, nơi này bởi ở trong núi nên rất ít người lui tới. Nàng không phải muốn lưu lạc giang hồ sao? Vậy trước tiên đến Hạnh Hoa thôn xem một chút, phong cảnh nơi đó còn đẹp hơn đây nhiều.”

“Hạnh Hoa thôn? Cái tên thật đẹp, là vì nơi đó trồng nhiều cây hạnh hoa sao?” Nam Hoa hưng phấn hỏi.

“Đến đó sẽ nói cho nàng biết!” Ánh mắt Dạ Nhai Tích tràn ngập sự vui vẻ, giơ tay lên khẽ vuốt một lọn tóc của Nam Hoa, động tác cực kỳ êm ái tràn ngập tình yêu.

Nam Hoa ngượng ngùng, khẽ chớp mắt rồi gật nhẹ.

Cô nguyện nghe huynh ấy, tất thấy đều nghe theo huynh ấy.

Quyển 8 - Chương 4: Phần 1:

Hạnh Hoa thôn

Rất nhanh chóng, từ bờ đối diện xuất hiện một chiếc thuyền nhỏ có màu xanh biếc được làm nên từ thân trúc. Một nam tử dáng vẻ khôi ngô bước xuống thuyền, thấy Dạ Nhai Tích liền cất tiếng cười sáng khoái. Hai người họ giống như bằng hữu lâu năm mới gặp lại, ôm lấy nhau thay cho lời chào hỏi. Nam tử kia còn dùng sức vỗ vỗ vai Dạ Nhai Tích, trong mắt tràn ngập sự vui mừng, “Tiểu tử, rốt cục cũng tới rồi! Có biết bọn ta nhớ huynh nhiều lắm không?”

Dạ Nhai Tích cười đáp lại, “Nhiều năm không gặp, tiếng cười của Đẳng huynh vẫn hào sảng như xưa. Mấy năm trước ta ra đi không từ già, còn tưởng rằng lần này Đẳng đại ca sẽ không tới gặp.”

“Dạ huynh, mấy lời vừa rồi của huynh chỉ dành cho người ngoài mà thôi. Người nào trong chúng ta lại không biết huynh là người trời sinh đã có tính tiêu sái tự do, ra đi không từ già nhất định có lý do khác. Lần này nhận được bồ câu đưa thư của huynh, đã là huynh đệ thì không nói hai lời, chỉ cần huynh nói một câu, ta nhất định sẽ tự mình ra đón.” Nam tử kia khẽ vỗ ngực, cất tiếng cười sang sảng, lại thấy bên cạnh Dạ Nhai Tích có một nữ tử xinh đẹp liền vội vàng hỏi thăm, “Đây là đại tẩu phải không? Ai da, đại tẩu, xin đừng trách nhé! Đẳng Dực ta là người thô lỗ, không doạ đến đại tẩu chứ?”

Một tiếng “đại tẩu” khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Hoa công chúa đỏ bừng lên, ngượng ngùng nhích lại gần bên người Dạ Nhai Tích. Mà Dạ Nhai Tích cũng không giải thích, ngược lại liền kéo lấy bàn tay mềm mại của Nam Hoa, nhìn về phía Đẳng Dực nói, “Nàng là Linh nhi, phu nhân của ta!”

Nói xong, Dạ Nhai Tích lại rất tự nhiên quay sang Nam Hoa giới thiệu, “Linh nhi, vị này chính là tộc trưởng của Hạnh Hoa thôn - Đăng Dực, là huynh đệ tốt của ta.”

Nam Hoa vội nhẹ nhàng khom người, “Đăng đại ca, Linh nhi xin kính chào!”

“Không được! Không được!” Đăng Dực vội vàng nói, “Đại tẩu quá khách khí rồi! Đăng Dực ta là người thô thiển, đâu dám để đại tẩu dùng lễ lớn như vậy. Cứ gọi ta Đăng Dực là được rồi, chúng ta đều là bằng hữu của Dạ huynh cả. Đừng nhiều lời nữa, mọi người trong thôn nghe nói huynh trở lại đều rất cao hứng đó, mau đi thôi!”

Nhưng đi thế nào đây? Nam Hoa thực sự tò mò...

Dạ Nhai Tích cũng nhìn ra nghi vấn trong lòng cô liền giơ tay chỉ vào chiếc thuyền trúc, “Chúng ta ngồi trên đó!”

Nam Hoa nghe nói sẽ ngồi trên thuyền trúc để sang sông thì vừa cảm thấy tò mò vừa cảm thấy vui mừng. Nơi này non xanh nước biếc, lại cực kỳ tĩnh lặng ngăn cách với cuộc sống bên ngoài khiến tâm hồn thực sự thư thái. Không kìm lòng được, Nam Hoa liền tiến lên, ngồi xuống xem chiếc thuyền trên mặt sông, dáng vẻ hết một đĩa nhỏ tò mò ngó đông ngó tây. Nhìn ngắm một hồi, cô không nén được tò mò liền quay đầu nhìn Dạ Nhai Tích, “Chiếc thuyền trúc này thật sự có thể chở được người sao?”

Nếu đúng vậy thì thực quá mức thần kỳ.

Dạ Nhai Tích nhìn Nam Hoa bằng ánh mắt đầy sự yêu chiều rồi khẽ gật đầu, “Có thể!”

Nam Hoa nghe vậy thì càng thêm cao hứng.

Đằng Dực nghe mà đầu óc có chút mơ hồ, đến gần Dạ Nhai Tích thấp giọng hỏi, “Dạ huynh đệ, tẩu phu nhân....nàng...một chiếc thuyền trúc thì có gì kỳ quái chứ?”

“Quê hương của Linh nhi ở gần đại mạc nên rất hiếm khi thấy vùng sông nước.” Dạ Nhai Tích bình thản viện cớ.

“À, thì ra vậy!” Đằng Dực hiểu ra liền gật gù, “Thật đáng thương, không biết là địa phương nào mà ngay cả thuyền trúc cũng không có vậy?”

Dạ Nhai Tích chỉ cười mà không nói gì.

Dãy núi xanh thẳm dần bị ánh sáng mờ nơi chân trời phủ lên một màu hồng hồng giống như một bức cẩm sa, mặt sông cũng như sáng lên dưới ánh trời chiều khiến mỗi khi dỗi mắt nhìn ra xa lại thấy khung cảnh thật kỳ ảo.

Trên mặt sông, giữa dãy núi xanh ngắt, hai chiếc thuyền trúc một trước một sau xuôi dòng. Dạ Nhai Tích cùng Nam Hoa ở trên chiếc thuyền đằng trước. Dạ Nhai Tích tự mình chèo thuyền còn chiếc thuyền phía sau ngoài Đằng Dực thì còn có con hãn huyết bảo mã mà bọn họ đã cưới khi tới đây.

Vẻ mặt Nam Hoa không cách nào che dấu được sự vui sướng, hết như một hài tử đầy hào hứng với những thứ mới lạ. Khi chiếc thuyền trúc từ từ lướt trên dòng sông xanh thẳm, bỏ lại khung cảnh hữu tình phía sau, cô lại càng cảm thấy thần kỳ.

“Nhai Tích, ta rất cuộc cũng hiểu được vì sao huynh thích lưu lạc thiên nhai, cung...thế gian thật là đẹp.” Nam Hoa không nhịn được khẽ thốt lên, lại bởi thiếu chút nữa lỡ miệng nên lập tức đổi lời.

Dạ Nhai Tích nhìn Nam Hoa nở nụ cười, đây là nụ cười phát ra từ nội tâm, là nụ cười mà Dạ Nhai Tích chưa từng thấy, lại nghe cô tự nhiên gọi tên mình như vậy, trong lòng lại càng cảm động không thôi, không nén được khẽ cao giọng, “Linh nhi, thích nơi này sao?”

“Thích!” Nam Hoa công chúa cười vui vẻ đáp lại, sau đó đi tới phía mũi thuyền, đem bàn tay nhỏ bé chụm vào bên môi, hướng về phía núi non đằng trước dùng sức hô to, “Ta thích nơi này, thật thích...”

Dạ Nhai Tích ở một bên sáng khoái cười to.

Ở chiếc thuyền phía sau, Đằng Dực đem khung cảnh này hoàn toàn nhìn rõ, quay đầu nhìn con hãn huyết bảo mã, lắc đầu nói, “Haiz, người nói xem, nữ tử nơi nào mà lại đáng thương như vậy? Không biết từ nhỏ nàng ấy đã sống ở địa phương nào thế?”

Đối với phong cảnh nơi này, Đằng Dực đã không còn cảm giác cho nên nếu nói tới cảm nhận của Nam Hoa thì hẳn thực không hiểu nơi này có gì đẹp đến thế.

Nam Hoa hét một hồi thắm mệt liền chậm rãi ngồi xuống. Cô từ nhỏ đến lớn chưa từng được vui vẻ như vậy. Nghiêng đầu nhìn Dạ Nhai Tích với một thân áo bào trắng ở gần đó, nét tuấn dật như thực như ảo khiến niềm hạnh phúc lại dâng tràn trong lòng.

Cho tới bây giờ Nam Hoa cũng chưa từng hiểu rõ Dạ Nhai Tích mà chỉ cảm thấy người này thực có bản lãnh thần thông quảng đại. Khi cô xúc động tột bậc nói muốn rời đi, huynh ấy lập tức đưa cô đi, không chút do dự mà đồng ý. Rồi sau đó dọc đường cũng không hề

tỏ ra mù quáng mà ngược lại giống như đã sắp xếp xong xuôi hết thảy, để cho cô có thể ra đi thực thoải mái. Xem ra Dạ Nhai Tích đã âm thầm chuẩn bị tốt tất cả.

Huynh ấy thực ra là người thế nào?

Có thể nhận thấy Dạ Nhai Tích là người có nhân duyên cực kỳ tốt với giang hồ, dọc theo con đường đã đi qua, nơi nào huynh ấy cũng có thể gặp gỡ người quen, hoặc là kết giao với những người thú vị. Thậm chí hai ngày trước bọn họ đi ngang qua một tiêu cục, tiêu đầu nghe nói Dạ Nhai Tích tới, không nói hai lời còn chuẩn bị cho Dạ Nhai Tích cả vạn lượng bạc trắng khiến Dạ Nhai Tích cũng dở khóc dở cười.

Hôm nay Đằng Dực lại nói là nhận được bồ câu đưa tin của Dạ Nhai Tích mà Nam Hoa cùng Dạ Nhai Tích luôn ở chung một chỗ, không biết huynh ấy đã đưa tin đi từ khi nào? Người này làm việc rất có kế hoạch, khiến cho Nam Hoa vốn luôn cảm thấy bất an cũng được trấn định vô cùng.

“Thế nào, mệt không?” Dạ Nhai Tích thấy Nam Hoa một mực nhìn mình liền cười, “Rất nhanh sẽ đến nơi!”

Nam Hoa nhẹ nhàng lắc đầu, cô không hề cảm thấy mệt mỏi, cuộc sống thế này khiến cô cho dù trong mộng cũng có thể nở nụ cười. Suy nghĩ một chút, Nam Hoa liền lên tiếng, “Chỉ là nhớ tới hai con hạc của huynh mà thôi. Giá như chúng cũng ở đây thì tốt!”

“Muốn chúng tới sao?” Trên môi Dạ Nhai Tích vẫn luôn ẩn hiện nụ cười, khẽ hỏi lại.

Nam Hoa gật đầu, tuy nói ở trong cung, cô không thường tiếp xúc với hai con tiên hạc nhưng cũng biết bọn chúng trời sinh cực kỳ cơ trí, lại

thông minh có nhân tính, bọn chúng thực sự là loài vật tự do tự tại.

Dạ Nhai Tích nghe vậy thì không nói lời nào mà đưa tay lên môi khẽ huýt gió. Tiếng huýt gió trầm trầm vang xa, dội lên trên không trung vang vọng khắp đất trời.

Nam Hoa còn đang cảm thấy kỳ quái thì nghe thấy tiếng kêu quen thuộc của hai con tiên hạc đang tới càng lúc càng gần. Vui mừng ngẩng đầu lên, cô thấy hai con tiên hạc đang xuyên phá tầng mây, lao xuống từ trên đỉnh núi cao tạo thành một khung cảnh cực kỳ tráng lệ.

Quyển 8 - Chương 5: Phần 2: Hạnh Hoa thôn

Nam Hoa nhìn cảnh này đến ngây người, mãi đến khi hai con tiên hạc nhẹ nhàng đậu xuống phía trước, cô mới có lại phản ứng, nhìn về phía Dạ Nhai Tích, ngạc nhiên hỏi, “Sao bọn chúng lại đến được đây vậy?”

Dạ Nhai Tích nở nụ cười cực kỳ ôn nhu, “Bọn chúng vẫn luôn đi theo chúng ta mà!”

Nam Hoa cũng mỉm cười, ánh mắt nhìn về đôi hạc càng trở nên nhu hoà hơn bao giờ hết mà hai con tiên hạc dường như cũng cảm nhận được tình cảm đó nên khẽ vỗ nhẹ đôi cánh, kêu lên mấy tiếng đầy vui vẻ.

Bắc quốc, hoàng thành...

“Thiên Vu, người nhất định phải làm chủ cho Thượng Phúc vương mới được.” Trên đại điện, Hoa Dương công chúa khóc đến hai mắt đầm lệ, hành động giơ tay lên lau nước mắt cũng vô cùng động lòng người, “Bây giờ, ngay cả một nha đầu cũng dám tùy tiện khi dễ Thượng Phúc vương, vậy những cung nữ, nô tài khác sẽ thấy thế nào đây? Sau này Thượng Phúc vương làm gì còn địa vị trong cung nữa?”

Thiên Vu Quân Thần ngồi trên đệm cao, vẻ mặt vô cùng uy nghiêm, bên cạnh là Yên thị.

“Hổ Mạc, những lời vương phi Hoa Dương nói là sự thật?” Ông ta nhìn về phía Hổ Mạc đang quỳ một gối ở bên, lãnh đạm cất tiếng hỏi.

Hổ Mạc cung kính đáp lại, “Thiền Vu, quả thực ty chức đã lệnh cho bọn thị vệ giảm bớt cường độ của hình phạt. Ty chức cho rằng nha đầu Thanh Tụ chỉ là nhất thời không chú ý chứ không phải có lòng dạ xấu. Nếu trừng phạt quá nặng chẳng phải sẽ làm tổn hại đến danh tiếng của Hung Nô ta?”

“Hổ Mạc, nơi này đâu đến lượt ngươi hồ ngôn loạn ngữ? Theo ta thấy, ngươi thấy nó là nha hoàn bên cạnh thái tử phi nên mới có tư tâm, làm loạn hình pháp, đúng không?” Hoa Dương công chúa vẫn khóc sụt sùi, giọng nói lại mang theo sự áp bức tột độ.

“Ty chức không dám!”

“Thiền Vu, Hổ Mạc là người của thái tử, Thanh Tụ kia cũng là người của thái tử phi. Hắn dĩ nhiên sẽ không coi Thượng Phúc vương vào trong mắt. Thiền Vu, nếu như hôm nay không trừng phạt nặng Hổ Mạc, hắn sẽ không biết ai mới là chủ thực sự của Hung Nô này.” Hoa Dương công chúa tựa như sợ thiên hạ chưa đủ rối loạn, lại tiếp tục thêm dầu vào lửa, “Chuyện này một khi truyền ra ngoài sẽ khiến người ta tưởng rằng thái tử mới là giám quốc.”

Sắc mặt Thiền Vu Quân Thần khi nghe xong câu này càng lúc càng trầm xuống.

Hổ Mạc có thể nghe ra trong lời nói của Hoa Dương có ý khích bác, vội vàng trầm giọng nói, “Thiền Vu, ty chức nguyện chấp nhận xử phạt. Giảm cường độ hình phạt cho Thanh Tụ là chủ ý của ty chức, không liên quan tới thái tử điện hạ.”

Hoa Dương công chúa liền hừ lạnh một tiếng, “Người cũng trung thành với chủ nhân quá nhỉ? Người tưởng rằng thái tử đã ngồi lên ngôi vị Thiên Vu rồi hay sao?”

“Hoa Dương công chúa, xin đừng nói loạn như vậy!” Hồ Mạc hơi nhíu chặt hàng lông mày.

“Ta đâu có nói sai cái gì. Người vốn là...”

“Câm miệng hết cho ta!” Thiên Vu Quân Thần tức giận gầm lên. Đạo này thân thể khó chịu đã khiến ông ta rất mệt mỏi, hơn nữa ngoại tộc lại nổi loạn càng khiến ông ta không có lòng dạ nào nghĩ tới những chuyện khác. Dạ Nhai Tích lại ra đi ngay vào lúc này khiến mọi chuyện càng trở nên tệ hơn. Không ngờ hôm nay Hoa Dương lại khóc lóc chạy tới tố cáo tội trạng của Hồ Mạc. Liên tiếp nhiều chuyện như vậy khiến Thiên Vu Quân Thần càng thêm phiền lòng.

Hoa Dương công chúa vội vàng ngậm miệng lại mà gương mặt Hồ Mạc cũng trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Yên thị lặng lẽ quan sát sắc mặt Thiên Vu. Là phu thê nhiều năm, bà ta cũng có thể nhận ra chút manh mối từ hàng lông mày chau lại của ông ta. Cân nhắc một chút, Yên thị mới ở một bên nhẹ giọng nói, “Thiên Vu, ta thấy Hồ Mạc thực đáng bị trừng phạt, nếu không chẳng phải sẽ làm rối loạn quốc pháp hay sao? Thanh Tụ kia không biết trên dưới, lại dám đem Thượng Phúc vương ném vào đồng tuyết. Cô ta chỉ là một nha đầu, còn Thượng Phúc vương mới là chủ tử. Chuyện này nếu không nghiêm trị, sau này trong cung tự nhiên sẽ không có người chịu tuân theo quy củ nữa.”

“Đúng vậy Thiên Vu, người hiểu rõ Thượng Phúc vương nhất, bây giờ Thượng Phúc vương cũng ngã bệnh rồi.” Hoa Dương công chúa vừa nói vừa ngược đôi mắt đắm lệ lên.

Thiền Vu Quân Thần nghe vậy, quả nhiên có chút nóng nảy, “Cái gì? Thượng Phúc vương bị bệnh? Là bệnh gì? Đã gọi ngự y hay chưa?”

“Đa tạ Thiền Vu quan tâm, Thượng Phúc vương bị nhiễm lạnh, thân thể nhỏ bé giờ đang không ngừng ho khan khiến mẩu thân như Hoa Dương cảm thấy vô cùng đau lòng. Yên thị đã lệnh cho ngự y tới xem bệnh, các ngự y đều nói lần này Thượng Phúc vương bị phong hàn rất nghiêm trọng.” Hoa Dương công chúa càng nói càng nức nở lớn tiếng hơn.

Vốn rất thương yêu Thượng Phúc vương nên nghe thấy vậy, Thiền Vu Quân Thần càng cảm thấy nóng nảy. Yên thị thấy thế liền lập tức nói thêm vào, “Thiền Vu, Thượng Phúc vương bị ném đi như vậy, đều là do nha hoàn Thanh Tụ kia gây họa, hơn nữa thái tử phi ngày thường quản giáo không nghiêm nên mới đưa đến chuyện như thế. Nha hoàn đáng hận như vậy, nếu không nghiêm trị thì khó có thể tiêu được cơn giận này.”

Con người sợ nhất là nghe lời từ một phía, nhất là khi người đó lại đang ở trong tình trạng do dự. Thiền Vu Quân Thần nghe vậy, tâm tư vốn đang dao động lập tức bị kích động thêm, đưa tay vỗ mạnh xuống bàn, cái kính quất lên, “Người đâu, đem Hồ Mạc lôi ra ngoài đánh năm mươi trượng, đánh thật mạnh cho ta!”

Năm mươi trượng, đủ để lấy đi tính mạng của một người.

Sắc mặt Hồ Mạc vẫn không hề có chút biến đổi, một tia kinh hoàng cũng không hề nhìn ra, xem chừng trước khi lên đại điện hẳn đã có sự tính toán. Thấy Thiền Vu ra lệnh như vậy, Hồ Mạc vẫn trầm giọng lên tiếng, “Tạ ơn Thiền Vu không giết!”

Hai tên thị vệ tiến lên, một trái một phải định kéo Hồ Mạc ra ngoài thì

nghe thấy từ bên ngoài điện một tiếng kêu thất thanh vang lên.

“Thiền Vu, xin hạ thủ lưu tình!”

Ngay sau đó, một bóng dáng nhỏ bé lão đảo chạy vào trong, rồi nghe “cộp” một tiếng, người đó đã quỳ gối trước mặt Thiền Vu.

Hồ Mạc định thần nhìn lại thì ra là Thanh Tụ.

“Thật to gan! Một nha hoàn nho nhỏ lại dám chạy tới đại điện gây náo loạn, còn ra thể thống gì?” Giọng nói của Hoa Dương vang lên cực kỳ bén nhọn, vừa nhìn về phía Thiền Vu cùng Yên thị, “Đây chính là nha hoàn vô pháp vô thiên, chính cô ta đã hại Thượng Phúc vương bị bệnh.”

“Thiền Vu, Yên thị, hết thảy đều là Thanh Tụ gây hoạ, không liên quan đến Hồ Mạc tướng quân. Nếu muốn phạt xin hãy phạt Thanh Tụ, Thanh Tụ nguyện thay Hồ Mạc tướng quân chịu phạt.” Thanh Tụ không hề để ý đến những lời của Hoa Dương, gương mặt đầy vẻ khẩn cầu nhìn về phía đại điện.

Thiền Vu cũng không ngờ một tiểu nha hoàn lại đột nhiên chạy tới đại điện, sắc mặt trở nên đầy tức giận, nhíu chặt chân mày, “Người chính là Thanh Tụ? Chủ tử của người đâu? Ai cho phép người tự tiện chạy lên đại điện?”

“Thiền Vu, Thanh Tụ chẳng qua chỉ là một nha đầu không hiểu chuyện, xin Thiền Vu thứ tội. Xin người hãy xử phạt ty chúc!” Hồ Mạc đột nhiên quỳ xuống lần nữa, thanh âm có vẻ rất nóng vội.

“To gan! Đây là đại điện, đâu phải chỗ cho các người làm loạn.” Lần này là Yên thị ra lời, vẻ mặt bà ta cũng hiện rõ sự không vui, nhìn về phía Thanh Tụ ở dưới, ánh mắt tối sầm lại, “Lá gan của người cũng

không nhỏ, lại dám chủ động chạy tới trước mặt Thiền Vu xin tội. Được, dù sao hoạ này cũng do ngươi gây ra, nếu như không phải do ngươi, Hồ Mạc cũng không bị phạt. Nếu ngươi đã muốn thay Hồ Mạc chịu đòn, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi.” Nói xong, bà ta quay sang phía Thiền Vu, “Thiền Vu, nha đầu này tuyệt đối không đáng được tha thứ. Đáng vẻ cô ta thế này còn ra thể thống gì chứ?’

Thiền Vu Quân Thần cũng đang giận ngập đầu, nghiêng răng ra lệnh, “Người đâu, đem nha hoàn này lôi ra ngoài!”

Quyển 8 - Chương 6: Tình thế bức người

Hai tên thị vệ lại lần nữa tiến lên.

Trong đôi mắt đăm lẹ của Hoa Dương công chúa chợt xẹt qua một tia lãnh ý. Thật tiếc là lần này vẫn chưa khiến cô ta được hài lòng.

Ngoài điện lại lần nữa vang lên một giọng nói. Lần này là Hách Liên Ngự Thuấn cùng Sở Lăng Thường đồng thời bước vào.

Thiên Vu Quân Thần cùng Yên thị thoáng có chút sửng sốt.

Hách Liên Ngự Thuấn cùng Sở Lăng Thường sánh bước đi tới trước điện, song song quỳ xuống. Hành động này của họ khiến khoé miệng đang mím lại của Thiên Vu hơi giãn ra đôi chút.

“Thiên Vu, Thanh Tụ là nha hoàn của Lăng Thường, Hồ Mạc là đại tướng dưới trướng của nhi thần. Hai người họ tính tình thế nào nhi thần hiểu rất rõ. Bọn họ tuyệt đối không dám mạo phạm Thiên Vu, kính xin người xử lý khoan hậu, để cho nhi thần đem họ về quản giáo nghiêm ngặt.”

“Thái tử...” Hồ Mạc có nằm mơ cũng không ngờ Hách Liên Ngự Thuấn sẽ đích thân tới đại điện xin tha cho mình nên trong lòng càng ngập tràn sự cảm kích.

Thanh Tụ gắt gao cắn chặt môi, từ nay về sau nha đầu này thật không dám nói năng lộn xộn nữa. Làm vậy không những không giải quyết được vấn đề mà còn làm liên lụy tới thái tử cùng tiểu thư phải

hao tâm.

Thiền Vu Quân Thần liếc mắt nhìn Hách Liên Ngự Thuấn rồi lại nhìn Sở Lăng Thường, một lúc lâu sau mới lên tiếng, “Một là người của thái tử, một là người của thái tử phi. Ngự Thuấn, nếu như là ta, người sẽ xử lý thế nào? Chẳng lẽ chỉ bằng một câu đơn giản như vậy thì thả người hay sao?”

Sắc mặt Hách Liên Ngự Thuấn tràn ngập sự nghiêm túc, cung kính trả lời, “Nhi thần sao dám đánh đồng cùng Thiền Vu. Nhi thần cho rằng đây vốn chỉ là chuyện nhỏ, không cần thiết phải dấy lên sóng gió trong cung. Thiền Vu luôn có tấm lòng nhân hậu, mà nha đầu Thanh Tụ giống như muội muội của Lăng Thường, nha đầu đó tuổi còn nhỏ nên không hiểu chuyện, nhưng tuyệt đối không có ý đồ xấu. Hồ Mạc tướng quân lại càng không cần phải nói. Hắn cùng nhi thần chinh chiến sa trường bao năm nay, đối với Hung Nô đã lập nhiều kỳ công, là nhân tài rường cột của Hung Nô ta. Thiền Vu cần gì phải vì một chút chuyện mà huỷ đi một nhân tài đây?”

Sắc mặt Thiền Vu Quân Thần liền hiện lên chút do dự. Thật ra vừa rồi ông ta cũng đã đắn đo, nếu không phải Hoa Dương cùng Yên thị ở một bên nói này nói nọ thì hoá khí của ông ta cũng không lớn đến vậy.

Yên thị nghe vậy đương nhiên cảm thấy bất mãn, không vui lên tiếng, “Thái tử nói vậy không được thoả đáng cho lắm. Đừng nói là một nha hoàn nhỏ hay tướng quân gì, ngay cả Thiền Vu nếu phạm vào quy củ cũng phải nhận sự trừng phạt nữa là. Thái tử nên biết, đầu tiên là nha đầu Thanh Tụ kia phạm thượng chống đối vương phi Hoa Dương, sau lại đem Thượng Phúc vương ném vào đồng tuyết, làm hại Thượng Phúc vương bị nhiễm lạnh nghiêm trọng. Lại nói một chút về Hồ Mạc kia, thân là tướng quân, thân là thủ lĩnh thị vệ, hắn không những không trừng phạt nặng nha hoàn kia mà ngược lại dám

tự tiện giảm nhẹ hình phạt. Thái tử nói xem, không có quy củ như vậy chẳng lẽ cứ thế bỏ qua?”

“Yên thị nói nghe rất hay! Hung Nô ta trước giờ vẫn luôn coi trọng luật lệ, đó nguyên bản là chuyện rất tốt. Nhưng có câu “Người không phải thánh hiền sao có thể không mắc lỗi” huống chi hai người bọn họ không phải có lòng dạ xấu.” Hách Liên Ngự Thuấn nhìn về phía Yên thị với ánh mắt đầy lãnh ý, khoé môi hơi nhếch lên lộ vẻ châm chọc, “Biết sai sửa sai mới là chuyện đáng khen. Yên thị ở ngôi cao, không phải chưa từng phạm một chút lỗi lầm nào đấy chứ? Thiên Vu nhân từ nên Yên thị mới có thể bình yên vô sự ngồi ở chỗ này, không phải sao?”

“Người...” Ánh mắt Yên thị hiện rõ sự run rẩy, sau một lúc sự run rẩy đó thấm cả vào giọng nói của bà ta. Yên thị đương nhiên hiểu Hách Liên Ngự Thuấn đang ám chỉ chuyện gì nên chỉ có thể tức giận mà cắn chặt hàm răng.

Thiên Vu Quân Thần cũng nghe ra hàm ý trong lời nói của Hách Liên Ngự Thuấn, lại nghĩ tới mẫu thân hắt, trong lòng lại dâng lên sự cảm thán. Một hồi lâu sau ông ta mới khẽ thở dài, cất tiếng “Các người đều đứng cả lên đi!”

“Đa tạ Thiên Vu!” Hách Liên Ngự Thuấn đỡ Sở Lăng Thường, cùng nhau đứng dậy.

Sắc mặt của Yên thị cùng Hoa Dương công chúa chuyển thành rất khó coi.

“Các người cũng lui ra!” Thiên Vu ra lệnh với mấy tên thị vệ vừa tiến vào đại điện.

Yên thị thấy thái độ của Thiên Vu hoà hoãn lại, trong lòng hiểu rõ là

do Hách Liên Ngự Thuấn nói trúng tử huyệt của ông ta bởi cái chết của Dung nương không lúc nào không tác động đến tâm tư của Thiền Vu. Nghĩ tới đây, trong lòng Yên thị lại càng thêm u oán cùng thống hận.

“Thiền Vu, chẳng lẽ chuyện này cứ để như vậy? Người đừng quên, Thượng Phúc vương còn đang mắc bệnh, nhiễm lạnh là chuyện tuy nhỏ mà lớn, lỡ như...” Yên thị cố ý bỏ lửng câu nói, để phần còn lại cho Thiền Vu tự cân nhắc.

“Thiền Vu...” Hoa Dương công chúa đương nhiên hiểu ý tứ của Yên thị, lập tức quỳ gối trước đại điện nghe “cộp” một tiếng, nước mắt lại chảy ra, “Nếu như Thượng Phúc vương có mệnh hệ nào, Hoa Dương cũng không sống nổi. Thượng Phúc vương là tính mệnh của thần thiếp, kính xin Thiền Vu dùng sự bác ái của mình bảo vệ Thượng Phúc vương, đó cũng là tôn nhi người yêu thương nhất mà...”

Trên gương mặt Thiền Vu Quân Thần hiện rõ sự khổ sở.

Một mặt, ông ta không muốn phát sinh xung đột với con trai của mình, mặt khác khí thế của Yên thị cùng Hoa Dương vô cùng bức người. Hơn nữa, Thượng Phúc vương quả thực lâm bệnh, phạt hay không phạt giống như một vụ kéo co không ngừng hành hạ ông ta.

Khi Hoa Dương công chúa còn đang nức nở động lòng người, thanh âm của Sở Lăng Thường vốn vẫn một mực không nói chuyện lúc trước dịu dàng vang lên, “Bệnh tình của hài nhi mình thế nào, vương phi lại không biết hay sao?”

Một câu nói này của nàng khiến Hoa Dương ngừng khóc, cô ta kinh ngạc nhìn Sở Lăng Thường, ánh mắt nhanh chóng bắn ra những tia nhìn đầy chán ghét, “Cô ở đây nói loạn cái gì? Ta là mẫu thân ruột

của Thượng Phúc vương, đương nhiên hiểu bệnh tình của nhi tử mình.”

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng cất lời, thái độ vô cùng ung dung nhàn nhã, “Vậy thì cô nên biết Thượng Phúc vương bất quá chỉ bị hắt hơi mấy cái mà thôi, làm gì có chuyện bệnh thành nghiêm trọng. Nhiễm phong hàn với hơi bị dính gió lạnh biểu hiện không giống nhau. Người biết sẽ cho rằng Hoa Dương công chúa đau lòng vì nhi tử, không biết sẽ nghĩ rằng Hoa Dương công chúa mượn bệnh tình của Thượng Phúc vương để làm có gây sóng gió cũng không chừng.”

“Sở Lăng Thường, cô dựa vào cái gì mà nói như vậy? Cô không thấy tình hình của Thượng Phúc vương, sao dám ở đây nói lời vô căn cứ?” Hoa Dương công chúa hướng về phía nàng giận dữ gầm lên.

So với sự tức giận của Hoa Dương, Sở Lăng Thường vẫn cực kỳ bình thản, đợi cô ta hò hét hết một hồi, nàng mới hướng về phía Thiên Vu, mỉm cười lên tiếng, “Thiên Vu, không biết Hoa Dương hành động như vậy có tính là phạm thượng hay không?”

Dám gọi thẳng tên họ của thái tử phi chính là đại kỵ!

Hoa Dương công chúa lúc này mới có lại phản ứng, tức giận gườm gườm nhìn nàng.

Thiên Vu Quân Thần bị làm cho nhúc nhích đầu, lại không thể nói gì. Sở Lăng Thường là người thông minh, đương nhiên sẽ không làm cho vấn đề nơi này thêm phức tạp. Nàng khẽ cười nhẹ rồi tiếp lời, “Thiên Vu, Lăng Thường biết người yêu thương Thượng Phúc vương, đương nhiên nghe được Thượng Phúc vương bị bệnh sẽ cảm thấy nóng giận. Lăng Thường vì nghĩ như vậy nên đã tới Tiêu Vân điện thăm Thượng Phúc vương một chuyến.”

“Cô làm gì với hài nhi của ta?” Hoa Dương vừa nghe, toàn thân lại nổi lên lãnh ý.

Hách Liên Ngự Thuấn ở một bên đột nhiên cất tiếng cười lạnh, trầm giọng nói, “Thế nào, cô cũng có lúc cảm thấy sợ?”

Hoa Dương vốn rất e dè Hách Liên Ngự Thuấn nên đương nhiên không dám đối đầu với hắn. Ngược lại, Yên thị với khuôn mặt âm trầm, nhìn về phía Sở Lăng Thường cất tiếng hỏi, “Rốt cuộc cô đi Tiêu Vân điện làm cái gì?”

Nhìn thấy ánh mắt đầy sự nóng lòng của Thiển Vu, lại nhìn thoáng qua Yên thị, Sở Lăng Thường bình thản hé mở đôi môi anh đào, chậm rãi nói ra hai chữ, “Chữa bệnh!”

Quyển 8 - Chương 7: Chẩn bệnh

Ngoại trừ Hách Liên Ngự Thuấn, tất cả mọi người đều hơi ngẩn ra khi nghe Sở Lăng Thường nói vậy.

Hoa Dương dù sao cũng là thân sinh của Thượng Phúc vương, cô ta nhanh chóng lấy lại phản ứng, gấp gáp hỏi, “Cô đi chữa bệnh? Chữa bệnh gì? Cô đã làm gì với Thượng Phúc vương?”

Gương mặt Yên thị cũng lộ rõ sự khẩn trương. Thượng Phúc vương là tôn nhi của bà ta nên vừa nghe Sở Lăng Thường nói vậy, trong mắt liền dâng lên vẻ hồ nghi.

Nét mặt Thiền Vu Quân Thần dường như hơi dẫn ra đôi chút, ông ta chợt nhớ ra trên thực tế Sở Lăng Thường vốn tinh thông y thuật nên ra ý bảo Yên thị cùng Hoa Dương công chúa an tâm một chút, không nên quá nóng vội rồi nhìn về phía Sở Lăng Thường, “Thái tử phi đã xem bệnh của Thượng Phúc vương, vậy bệnh chứng của nó ra sao? Có phải thật sự nghiêm trọng như vậy?”

“Thiền Vu, Thượng Phúc vương quả thực đã ngã bệnh, nhưng không phải là bệnh phong hàn Hoa Dương đã nói, chỉ là cảm mạo mà thôi. Lăng Thường đã xem qua tình hình của Thượng Phúc vương, nguyên nhân gây cảm mạo Lăng Thường cũng đã tìm ra. Đó là do một cung nữ hầu hạ Thượng Phúc vương sơ ý ban đêm không đóng chặt cửa sổ. Nói cách khác, trước khi gặp Thanh Tụ, thân thể Thượng Phúc vương đã có sự khó chịu rồi.”

“Sở Lăng Thường, cô ở đây nói bừa gì vậy? Đừng tưởng rằng mình

hiểu chút y thuật thì có thể suy đoán lung tung. Mấy vị ngự y cũng đã tới xem rồi. Chẳng lẽ những lão ngự y nhiều năm hành nghiệp trong cung đều không bằng y thuật của cô sao? Ngay cả cảm mạo với phong hàn cũng không phân biệt được?” Hoa Dương công chúa lập tức tuôn một tràng, trong mắt cơ hồ bắn ra tia lửa.

Thiền Vu Quân Thần nghe vậy cũng cảm thấy có chút hồ đồ, nhìn về phía Hoa Dương công chúa một lúc rồi có vẻ không hiểu hỏi lại, “Lăng Thường, cảm mạo cùng phong hàn kia không phải giống nhau hay sao? Nếu như thật sự hai căn bệnh đó có sự khác biệt, tại sao ngự y lại không nhận ra chứ?”

Sở Lăng Thường khẽ thở dài một tiếng, “Thiền Vu, các thầy thuốc từ xưa tới nay khi nhắc tới căn bệnh phong hàn cùng cảm mạo vẫn luôn có sự tranh cãi. Hơn nữa Thượng Phúc vương còn nhỏ tuổi, căn bản không phân biệt rõ là đau ở chỗ nào, nơi nào không thoải mái. Chẩn mạch đương nhiên rất quan trọng, nhưng nếu không đem căn bệnh đó liên hệ với hoàn cảnh xung quanh thì rất dễ đem bệnh cảm mạo chẩn đoán thành phong hàn.”

“Sở Lăng Thường, cô thật sự cho rằng mình là thần tiên cứu thế hay sao?” Hoa Dương công chúa không muốn nghe nàng nói nữa liền đi tới trước mặt Thiền Vu, “Thiền Vu, Sở Lăng Thường chỉ là lợi dụng sở học của mình để gỡ tội cho những người này mà thôi. Thượng Phúc vương hiện vẫn nằm trên giường bệnh, Thiền Vu nếu không tin xin mời tự mình tới xem một chút, xem xem tôn nhi của người đang phải chịu thống khổ đến chừng nào?”

Vừa nói, Hoa Dương vừa khóc nức lên, “Các ngự y đều chẩn đoán rằng Thượng Phúc vương do bị ném vào trong đồng tuyết lạnh mà mắc phong hàn. Thượng Phúc vương thật đáng thương!”

Thiền Vu Quân Thần nghe vậy liền cảm thấy cực kỳ lo lắng. Yên thị ở

một bên liền nói thêm vào, “Không bằng chúng ta đi xem một chút, đứa trẻ kia nếu quả thực mắc phong hàn sẽ cảm thấy cực kỳ khó chịu. Thiền Vu thường ngày thương yêu Thượng Phúc vương như vậy, sao có thể an tâm tiếp tục ngồi ở đây chứ?”

Những lời này của Yên thị quả nhiên nói trúng tâm sự của Thiền Vu. Nghe tin Thượng Phúc vương bị bệnh, ông ta thực không có tâm tư ngồi ở đại điện nữa. Vừa muốn đứng dậy rời đi thì giọng nói của Hách Liên Ngự Thuấn liền vang lên, “Thiền Vu không cần vất vả như vậy. Nhi thần cùng Lăng Thường đã đưa Thượng Phúc vương tới đây rồi!”

Nếu như hôm nay Thiền Vu rời khỏi đại điện, vậy mọi chuyện phát sinh sẽ không nằm trong sự khống chế nữa. Hách Liên Ngự Thuấn tuyệt đối không cho phép quyền chủ động nằm trong tay người khác.

Ba người kia đều bất giác ngây người.

Hách Liên Ngự Thuấn cùng Sở Lăng Thường cũng không nói thêm gì nữa bởi rất nhanh chóng một cung nữ đã dẫn Thượng Phúc vương vào trong đại điện.

“Thượng Phúc vương?” Thiền Vu Quân Thần thấy nó tới thì cực kỳ cao hứng, lập tức cao giọng nói, “Mau qua đây để ta xem cho kỹ một chút!”

Thượng Phúc vương chỉ là một đứa trẻ, đương nhiên không hiểu sóng gió đang diễn ra giữa mấy người lớn. Nghe Thiền Vu nói vậy liền cao hứng chạy lên trước, nghịch ngợm nhào vào lòng Thiền Vu.

Thấy sắc mặt Thượng Phúc vương đỏ hồng, tiếng cười trong vắt, Thiền Vu cảm thấy rất kỳ quái nên không yên lòng hỏi lại, “Nói cho ta biết, cháu cảm thấy chỗ nào không thoải mái?”

Thượng Phúc vương lập tức lắc đầu, “Tối hôm qua còn rất khó chịu, nhưng hôm nay thái tử phi cho con ăn xong thì không cảm thấy vậy nữa, Thiên Vu đừng lo lắng.”

Hoa Dương công chúa thật không dám tin vào mắt mình, con trai cô ta rõ ràng bị bệnh rất nặng, làm sao có thể?

“Thượng Phúc vương, mau tới đây để mẫu thân nhìn cho thật kỹ!”

Thượng Phúc vương lại chạy tới trước mặt Hoa Dương công chúa, gương mặt hồng hào hiện rõ sự khoẻ mạnh, rồi nghiêng đầu nhìn về mặt có chút nóng vội của Hoa Dương, tò mò hỏi, “Mẫu thân, người sao vậy?”

“Làm sao có thể?” Hoa Dương chỉ cảm thấy đầu óc rối tung lên, sau đó thất thần nhìn Sở Lăng Thường, “Rốt cuộc cô đã cho hài nhi của ta ăn cái gì? Cô...cô sẽ không sử dụng yêu thuật đấy chứ?”

Hách Liên Ngự Thuấn đem Sở Lăng Thường kéo về phía sau, trên gương mặt anh tuấn của hắn đã lộ rõ sự mất kiên nhẫn, lạnh giọng nói, “Thế nào? Cô còn hy vọng Thượng Phúc vương bệnh không dậy nổi? Vì đạt tới mục đích của mình không tiếc đem thân thể hài nhi ruột thịt ra làm bia đỡ, thật vô cùng ghê tởm!”

Hoa Dương công chúa theo bản năng nhìn về phía Hách Liên Ngự Thuấn, thấy sắc mặt hắn lạnh lẽo dị thường thì bị dọa cho sợ run lên.

“Được rồi, được rồi! Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Thượng Phúc vương thật sự không sao rồi chứ?” Yên Thị ở một bên vội vàng xoa dịu rồi nhìn về phía Sở Lăng Thường.

Đây cũng là chỗ mà Thiên Vu Quân Thần cảm thấy không hiểu.

Sở Lăng Thường cung kính gật đầu rồi mới nhẹ nhàng giải thích, “Thiên Vu! Yên thị! Thượng Phúc vương đã không sao rồi. Lăng Thường chẳng qua chỉ cho Thượng Phúc vương uống một chút thuốc có thể xua tan hàn khí mà thôi. Cho nên Thượng Phúc vương mới có thể kháng kiện vô sự như vậy.”

Yên thị vẫn có chút không hiểu, “Lúc trước ta đã hỏi qua ngự y, Thượng Phúc vương được xác định là mắc phong hàn rất nghiêm trọng. Toàn thân đưa nhò này cũng nóng rực lên, thế nào mà bây giờ...”

“Lăng Thường cũng đã nói qua, tiểu hài tử vốn không giống với người lớn. Bởi vì phân biệt không rõ thân thể mình rốt cục có chỗ nào không thoải mái nên mới dẫn đến sự chẩn đoán sai lầm của ngự y. Tiểu hài tử mắc bệnh cảm mạo thường sẽ tưởng lầm là phong hàn nhưng trên thực tế hai căn bệnh này không thể lẫn lộn với nhau.”

“Sách cổ y có ghi, khi gió lạnh xâm nhập thân thể khiến lông tơ trên người dựng đứng, làn da cũng nóng rực lên. Cái gọi là phong hàn vốn bao gồm phong tà và hàn tà, là việc bệnh nhân bị nhiễm lạnh nghiêm trọng khiến triệu chứng bệnh khởi phát. Theo như lời Hoa Dương công chúa nói thì người ở lâu trong tuyết lạnh cũng có thể bị cảm. Và đó chính là căn bệnh của Thượng Phúc vương. Cổ y còn ghi lại rằng khi hơi lạnh xâm nhập, đầu tiên sẽ tác động đến da thịt, gây nên chứng cảm mạo. Đây cũng là căn bệnh thường gặp vào hai mùa đông, xuân. Nếu mắc phong hàn, khi gió nhẹ thổi qua cũng sẽ cảm thấy rét run. Cảm mạo mặc dù cũng khiến thân thể nóng lên nhưng thường có biểu hiện là đau đầu cùng hắt xì. Tuy rằng mối quan hệ giữa cảm mạo và phong hàn vẫn luôn nằm trong sự tranh luận nhưng có một điều có thể khẳng định là: Bị nhiễm lạnh không nhất thiết sẽ biến chứng thành phong hàn. Thượng Phúc vương lúc ngủ bị gió lạnh xâm nhập cho nên mới bị cảm, may mắn là chỉ bị

nhiểm nhẹ mà thôi. Cho nên Lăng Thường ngoại trừ cho Thượng Phúc vương dùng canh gà hầm thì chỉ dùng thêm cà rốt cùng gừng làm thành thuốc để cho uống. Bệnh cảm mạo tiến vào từ mũi rồi lan ra thân thể, bởi hô hấp rất dễ bị nhiễm lạnh cho nên thời gian này Thượng Phúc vương cần phải giữ cho mũi được ấm, thoáng thì mới có thể nhanh chóng khỏi bệnh.”

Quyển 8 - Chương 8: Hoá giải nguy hiểm

Thiền Vu Quân Thần nghe xong hết thấy, suy nghĩ một lúc rồi khẽ gật đầu, “Nói như vậy, nguyên nhân khiến Thượng Phúc vương đổ bệnh là do bị nhiễm gió lạnh chứ không phải do bị ném vào đồng tuyết?”

“Đúng vậy, Thiền Vu!” Sở Lăng Thường khẳng định thêm lần nữa, “Cho nên Thượng Phúc vương mắc bệnh không liên quan đến Thanh Tụ mà do ban đêm cửa sổ không được đóng kín khiến gió lạnh ùa vào phòng mà thôi. Hơn nữa, bệnh tình của Thượng Phúc vương cũng nhẹ, chỉ cần chăm sóc theo những gì Lăng Thường đã nói thì sẽ không có gì đáng ngại.”

Nói xong lời này, nàng cung kính khom người, “Cho nên kính xin Thiền Vu khai ân, tha thứ cho hai người Thanh Tụ cùng Hồ Mạc.”

Hoa Dương công chúa đương nhiên không chịu từ bỏ ý đồ, cô ta liền kéo Thượng Phúc vương tiến lên, quỳ gối trên sàn, “Thiền Vu, Sở Lăng Thường nói vậy làm sao biết được đâu là thật đâu là giả? Nhiều ngạ y cùng nói rằng Thượng Phúc vương bị nhiễm phong hàn, thế mà cô ta chỉ tới một lần, sao lại chẩn đoán thành cảm mạo chứ? Bệnh của Thượng Phúc vương rõ ràng rất nghiêm trọng, vậy mà cô ta nói rằng không có gì, Thiền Vu không cảm thấy rất kỳ quái sao?”

Hoa Dương lại ôm chặt lấy Thượng Phúc vương như sợ bị người khác cướp mất rồi lớn tiếng nói, “Thiền Vu, Hoa Dương đã sớm nghe rằng người của Quý Cốc phái luôn thích làm những chuyện ma quỷ. Nhất định là cô ta đã cho Thượng Phúc vương ăn thứ gì đó không

nên để hại hài nhi của thần thiếp. Chuyện này kính xin Thiên Vu tra xét rõ ràng. Sở Lăng Thường nhất định là có yêu thuật, nhất định...”

“Đủ rồi!” Thiên Vu Quân Thần càng nghe càng phiền lòng, dùng sức đập mạnh tay xuống bàn rồi nói, “Vương phi, chẳng lẽ ngươi còn hy vọng Thượng Phúc vương mắc bệnh không dậy nổi?”

Sắc mặt Hoa Dương hiện rõ vẻ kinh sợ, “Thiên Vu, không phải Hoa Dương nghĩ như vậy...”

Yên thị biết Thiên Vu đã mất hết sự nhẫn nại nên vội vàng lên tiếng, “Coi như nha đầu Thanh Tụ kia không có tội thì cũng nên trừng phạt Hồ Mạc. Nếu không hẳn sẽ không biết ai là chủ nhân, ai là người dưới.”

“Thiên Vu, Hồ Mạc chinh chiến có công, là đại tướng trong triều, đủ để đem công lao chuộc tội. Hơn nữa hẳn cũng không phải là tự tiện làm vậy. Hết thấy mọi chuyện đều là ý của nhi thần.” Hách Liên Ngự Thuấn tiến lên, cất giọng nói trầm thấp đầy uy lực, “Nhi thần biết Lăng Thường luôn coi Thanh Tụ như tỷ muội, tự nhiên không muốn làm nàng đau lòng, cho nên mới âm thầm dặn dò Hồ Mạc hạ thủ lưu tình, giờ cao đánh khẽ. Nếu quả thực Thiên Vu muốn trừng phạt, xin hãy phạt nhi thần, là nhi thần tự tiện làm chủ khiến Thiên Vu khó xử.”

“Thái tử điện hạ...” Hồ Mạc thực sự không ngờ Hách Liên Ngự Thuấn sẽ thay mình chịu tội danh này, sắc mặt liền chuyển thành có chút nóng nảy, cơ mặt khẽ giật lên rồi lại lần nữa quỳ gối xuống, “Thiên Vu, chuyện này không liên quan tới thái tử điện hạ, xin Thiên Vu giáng tội ty chức!”

Thiên Vu Quân Thần hơi cau mày, hồi lâu không mở miệng.

Cuối cùng vẫn là giọng nói trong trẻo như nước suối trên núi cao của

Sở Lăng Thường vang lên, “Thiền Vu luôn có tấm lòng độ lượng, lại yêu dân như con, thái tử điện hạ vì Thiền Vu nam chinh bắc chiến nhiều năm như vậy luôn lập nhiều chiến công, mà Hồ Mạc cũng là trọng tướng trong triều. Chưa bàn đến những chuyện khác, chỉ xét đến tấm lòng của thái tử điện hạ có trời đất chứng giám, Hồ Mạc tướng quân lại càng trung thành tận tụy với Hung Nô, lương thần danh tướng như vậy sao có thể vì lỗi nhỏ mà trừng phạt được đây?” Nàng cười nhẹ một tiếng, dáng vẻ cực kỳ bình tĩnh rồi sau đó bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng che trước bụng, nhìn về phía Thiền Vu nói...

“Lăng Thường cũng kính xin Thiền Vu tích thêm phúc cho tôn nhi sắp chào đời của người...”

Thiền Vu nghe mà sửng sốt.

“Thiền Vu, Lăng Thường đã có mang rồi, nhi thần cũng đã lệnh cho các ngự y chẩn mạch cho nàng.” Hách Liên Ngự Thuấn lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía Sở Lăng Thường tràn ngập sự yêu thương.

Vẻ mặt vốn không vui của Thiền Vu lập tức chuyển thành mừng rỡ, “Hung Nô ta có người nối nghiệp, chuyện này thật đáng mừng...”

Không khí đang khẩn trương đột nhiên thay đổi, chỉ có sắc mặt Yên thị là trở nên tái nhợt đi.

Hách Liên Ngự Thuấn kín đáo liếc mắt về phía bà ta, đôi môi mỏng hơi cong lên, “Thiền Vu, Lăng Thường nói rất phải, giờ nàng đã có mang, Thiền Vu xin hãy tích thêm phúc cho tôn nhi của người.”

“Tốt! Tốt! Các người đứng cả lên đi!” Thiền Vu Quân Thần nghe được tin này đương nhiên cực kỳ mừng rỡ, đâu còn quan tâm tới chuyện trừng phạt nữa. Ông ta giơ tay ra ý bảo Hồ Mạc cùng Thanh Tụ đứng dậy, sau đó vui vẻ lên tiếng, “Chuyện trừng phạt hai người

coi như xong. Hồ Mạc là trọng tướng trong triều, niệm tình người nhiều năm chinh chiến có công, cho nên lần này miễn xá, nếu có lần sau nhất định sẽ không tha. Thanh Tụ là nha hoàn thân thiết của Lăng Thường, hôm nay Lăng Thường đã mang thai, người nhất định phải chăm sóc cho tốt, nếu không sẽ hỏi tội người.”

“Đa tạ Thiên Vu không phạt!” Hồ Mạc cùng Thanh Tụ đồng thanh lên tiếng.

“Thiên Vu...” Hoa Dương nóng nảy kêu lên, trong lòng vừa tức vừa hận.

“Vương phi, hôm nay Thượng Phúc vương đã không còn gì đáng ngại, chuyện này cũng đừng truy cứu nữa.” Thiên Vu Quân Thần khẽ phất tay, “Lăng Thường là thái tử phi của Hung Nô, từ hôm nay trở đi đừng để ta nghe thấy cái gì gọi là yêu thuật, cái gì gọi là yêu nữ. Ta nhất định không cho phép như vậy, nghe rõ cả chưa?”

Hoa Dương công chúa hậm hực nghiêng chặt hàm răng, nhưng cũng chỉ có thể như vậy mà thôi. Cố đè nén lửa giận trong lòng, cô ta cung kính tuân lệnh, “Vâng, Thiên Vu!”

Yên thị cũng không nói gì nữa nhưng nét lo âu trong mắt càng trở nên sâu đậm.

Mới sáng sớm, những tiếng hót líu lo của đàn chim trên cành đã khiến Nam Hoa công chúa bừng tỉnh giấc mộng.

Mấy ngày vừa rồi cô một mực đi theo Dạ Nhai Tích rong ruổi trên đường cho nên thời gian để ngủ thực tế vốn rất ít, vì vậy khi có thể dừng chân ở nơi này hôm trước, cô liền ngủ thật say.

Vừa mới tỉnh lại, Nam Hoa trong lúc nhất thời không nhớ ra nơi này là đâu, cho đến khi một cơn gió nhẹ khẽ lùa qua ô cửa sổ thổi bay tấm rèm, cô mới nhớ được đây là Hạnh Hoa thôn.

Dạ Nhai Tích đâu rồi?

Cô nhớ hôm qua sau khi mặt trời lặn đã tới nơi này. Mặc dù trời đã tối nhưng thôn dân ở đây vẫn chờ Dạ Nhai Tích, thấy hai người bọn họ tới đều vô cùng vui mừng. Nhà nhà đều làm rất nhiều đồ ăn ngon tới chiêu đãi hai người bọn họ, còn sau đó thì Nam Hoa không nhớ nữa bởi chỉ còn mỗi Dạ Nhai Tích ở lại tiếp tục trò chuyện với mọi người trong thôn và uống rượu với mấy huynh đệ.

Nghe tiếng chim ríu rít bên ngoài, tâm tình Nam Hoa cũng cực kỳ thoải mái, định xuống giường chuẩn bị ra ngoài tìm Dạ Nhai Tích. Vừa đẩy cửa ra, cô lại thấy Dạ Nhai Tích xách một thùng nước lớn được làm từ thân cây trúc đi vào, vạt trường bào trắng tinh của huynh ấy được quấn lên ngang hông khiến ánh mặt trời chiếu rọi lên thân hình cao lớn đó càng thêm ngời sáng.

Nam Hoa đứng tại chỗ, ngượng ngùng nhìn Dạ Nhai Tích.

Không biết tại sao, cô cảm thấy giờ phút này Dạ Nhai Tích giống như phu quân của mình vậy, sáng sớm lẳng lặng đi lấy nước về dùng. Một màn này tuy Nam Hoa đã từng nhìn thấy nhưng hôm nay nó thật sự diễn ra trước mắt lại khiến cô ngỡ như mình đang nằm mộng.

Thấy Nam Hoa đứng ở cửa, Dạ Nhai Tích đem thùng trúc để qua một bên, trên gương mặt lộ rõ vẻ cứng chiều, khẽ cất tiếng hỏi, “Nàng tỉnh rồi?”

Thái độ vô cùng tự nhiên này thật giống như một đôi phu thê mới

thành thân.

“Vâng!” Nam Hoa nhẹ nhàng gật đầu. Cô không biết tối qua huynh ấy ngủ ở đâu nhưng thấy thần thái Dạ Nhai Tích cực kỳ sáng láng, tâm tình vui vẻ thì cô lại có chút tò mò hỏi, “Huynh đang làm gì vậy?”

Dạ Nhai Tích cười nhẹ một tiếng, “Người ở Hạnh Hoa thôn sớm đã có thói quen tắm ở sông, nàng sao thích ứng được? Đây là nước suối trên núi, đun nóng lên một chút thì nàng có thể dùng để tắm rồi!”

Mặt Nam Hoa liền đỏ bừng lên, vội vàng cúi đầu xuống, nhưng trái tim nhỏ bé không ngừng đập rộn lên vì cảm động, “Huynh đói bụng không, ta đi chuẩn bị đồ ăn sáng?” Nói xong, cô ngượng ngùng ôm khuôn mặt nhỏ nhắn chạy vào phòng.

Dạ Nhai Tích đứng dưới ánh mặt trời, trên gương mặt lộ rõ niềm hạnh phúc, nét vui mừng cũng lan tràn trong mắt hồi lâu không hề tan đi.

Quyển 8 - Chương 9: Cây trâm gãy

Hạnh Hoa thôn - tên gọi này không phải tự dưng mà có.

Lúc trời vừa hửng sáng, các thôn dân nơi này đã bắt tay vào công việc nhà nông. Theo tiếng gà gáy thi nhau vang lên, trong không khí cũng tràn ngập sự tươi mới. Hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra, cảm nhận sự thanh bình ở nơi này cũng là một thứ không dễ dàng có được.

Thoải mái cũng chỉ đến thế này mà thôi.

Đây là lần đầu tiên Nam Hoa công chúa được tận mắt nhìn thấy cuộc sống nơi sơn dã. Trong thôn này, cứ đi vài bước lại có một cây hạnh với những chùm hoa đỏ rực, cây lớn cây nhỏ không đồng nhất nhưng mỗi khi có cơn gió nhẹ thổi qua thì từng bông hoa lại theo đó rơi xuống, nhẹ nhàng phát qua gương mặt lưu lại mùi hương man mác dễ chịu.

Cảnh tượng này thực sự quá đẹp. Bắc quốc lúc này vẫn đang chìm trong giá rét mà nơi này lại tràn ngập sắc hoa, khung cảnh này thật giống như thiên đường trên hạ giới mà trái tim của người đang đứng trong khung cảnh đó cũng đã sớm chìm đắm vào nó.

Dạ Nhai Tích đã dẫn Nam Hoa đi khắp nơi, giới thiệu mọi sinh hoạt trong thôn, còn dẫn cô đi ngắm các thắng cảnh ở nơi này cho đến khi bị tộc trưởng gọi đi. Có thể nhận ra già trẻ lớn bé ở Hạnh Hoa thôn này rất yêu quý Dạ Nhai Tích.

Nam Hoa cũng không hề tỏ ra kiêu kỳ nên rất nhanh chóng hoà nhập với mọi người trong thôn. Bọn trẻ ở đây còn dẫn cô tới chỗ có mấy cây hạnh cổ thụ để cô có thể đắm mình trong cơn mưa cánh hoa mỹ lệ khiến Nam Hoa thực sự cảm nhận được một cảm giác thanh bình từ tận đáy lòng.

Lần trong đám trẻ con chợt hiện ra một gương mặt nam nhân nhưng Nam Hoa không hề chú ý mà chỉ mãi nhìn bọn trẻ đang chơi trò trốn tìm trước mắt. Nam nhân kia nhanh chóng tiến lên, ngay khi lướt ngang qua Nam Hoa liền dùng tốc độ cực nhanh kín đáo đưa cho cô một gói đồ nhỏ.

Nam Hoa chỉ cảm thấy ngón tay mình như bị một vật cứng hung hăng đập mạnh một cái. Cúi đầu nhìn xuống thì thấy gói đồ trong tay mình có hình dáng giống như một chiếc hộp lớn không hơn một bàn tay. Cô không khỏi dừng bước, quay đầu nhìn lại nhưng nam nhân vừa rồi đã hoàn toàn mất dạng.

“Linh nhi tỷ tỷ, nhanh đuổi theo bọn đệ đi. Nhai Tích ca ca đang chờ chúng ta đó!” Mấy đứa trẻ chạy phía trước thấy Nam Hoa đứng dờ ra đó liền hướng về phía cô vẫy tay thúc giục.

Nam Hoa liền đáp lại rồi vội vã đuổi theo nhưng vẫn không tự chủ mà lén quay đầu nhìn lại, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác khác thường.

Nam nhân kia xuất hiện rồi biến mất cực nhanh khiến người ta ngỡ như mình đã hoa mắt nhìn lầm nhưng vật trong tay kia lại luôn nhắc nhở Nam Hoa rằng người đó đã từng xuất hiện.

Trong cái bọc kia là thứ gì?

Nơi này sao có thể có người kín đáo đưa đồ cho cô? Nếu như là

thôn dân nơi này thì nhất định sẽ dừng lại hàn huyên vài câu mới đúng.

Một cảm giác lạnh lẽo không ngừng dâng lên trong lòng Nam Hoa, cảm giác bất an cũng theo đó quyen vào hơi thở của cô rồi không ngừng khuếch tán.

Chia tay bọn trẻ xong, Nam Hoa liền trở về phòng. Dạ Nhai Tích vẫn chưa trở lại, có lẽ đã nhận lời với tộc trưởng cùng chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay.

Bốn phía cực kỳ an tĩnh, an tĩnh tới mức Nam Hoa có thể nghe được tiếng tim mình đập từng nhịp cùng với một cảm giác nguy hiểm mà từ khi sinh ra cô chưa từng cảm nhận.

Ngày thứ hai kể từ khi tới Hạnh Hoa thôn, một nam nhân xa lạ đã đưa cho cô một món đồ, rồi sau đó nam nhân kia đã biến mất tăm. Cẩn trọng mở gói đồ ra, Nam Hoa thấy trong đó có một chiếc hộp khá tinh xảo, trên nắp hộp có chạm trổ mấy đoá hoa mai, từng cánh hoa được điêu khắc vô cùng tỉ mỉ và sống động khiến người ta cảm thấy như trước mặt mình đang có những bông mai nở rộ, nhẹ nhàng hít thở còn có thể cảm nhận được mùi hương hoa dễ chịu.

Trong mắt Nam Hoa công chúa chợt dâng lên sự nghi hoặc, cô vội vàng mở nắp hộp ra. Ai ngờ vừa mới liếc mắt nhìn vào bên trong, cô kinh hoàng kêu lên rồi ngã nhào xuống sàn, bàn tay buông lỏng khiến chiếc hộp rơi xuống, đồ vật bên trong cũng theo đó rớt ra ngoài.

Ngắn ra một lúc mới có thể đứng dậy, Nam Hoa vội đóng chặt các cửa rồi xoay người nhìn chằm chằm món đồ trên mặt đất, vẻ mặt cô lúc này tựa như đang nhìn thấy dã thú, dịch hoạ vậy.

Thứ lặn ra trên sàn chính là một cây trâm với phần thân bằng bạc, đầu cây trâm bằng đồi mồi. Cây trâm này được làm thủ công vô cùng tinh xảo, nhìn vào có thể nhận ra đây không phải thứ đồ xuất phát từ dân gian. Chỉ tiếc là cây trâm này đã bị gãy làm đôi, khiến phần thân và phần đầu của nó lặn ra về hai phía.

Vẻ mặt Nam Hoa tràn ngập sự khẩn trương cùng hốt hoảng, bờ vai khẽ run lên tiến về phía trước. Khoảnh khắc mà cô nhặt hai phần cây trâm lên, dự cảm chẳng lành lúc trước lại tràn ngập trong lòng.

Cô có thể nhận ra hạt châu dính trên cây trâm này. Mỗi một hạt châu là thứ mà Nam Hoa không thể quên thuộc hơn. Đầu ngón tay lạnh băng theo thân cây trâm lần tới chỗ bị gãy, Nam Hoa cũng nhận ra rằng cây trâm này đã bị người ta dùng sức bẻ gãy thành hai nửa.

Một cảm giác rét lạnh theo đó len lỏi khắp toàn thân, giống như có vô số con trùng đang không ngừng bò trên thân thể khiến cô không rét mà run. Cuối cùng, cô vẫn không cách nào chạy trốn, thủy chung vẫn chạy không thoát, cho dù tới nơi chân trời góc biển cũng uổng công.

Nắm chặt hai đoạn trâm gãy trong lòng bàn tay, mặc cho đầu sắc bén của nó đâm vào da thịt nhưng ngoại trừ cảm giác đau lòng, Nam Hoa đã không còn cảm nhận được bất kỳ sự đau đớn nào trên thân thể.

Còn có điều gì bi ai hơn chuyện bị người ta kiềm chế?

Mỗi nỗi bi thương chưa từng có tràn ngập trong lòng khiến Nam Hoa bủn rủn té nhào xuống sàn, cảm giác đau nhói trong lòng khiến cô không còn chút sức lực phản kích. Khó nhọc hít một hơi rồi lại thấy cổ họng có một cảm giác ngọt ngọt, sau đó chỉ nghe “khụ” một tiếng, Nam Hoa đã thổ ra một búng máu đỏ tươi.

Vết máu hồng trên sàn nhanh chóng loang ra hết một bông hoa đỏ rực, còn chân tay Nam Hoa thì đã mềm nhũn, không còn sức đứng dậy.

Cảm giác tuyệt vọng như bao phủ khắp trời đất, đem cô cuốn vào, thít chặt khiến cô cảm thấy ngạt thở. Không, có lẽ cô đã không còn hô hấp từ lâu rồi. Cảm giác tuyệt vọng này vẫn mãi không có cách nào tiêu trừ, sẽ khiến cho hồn phách cô tiếp tục bị hành hạ không ngừng nghỉ.

Ánh hoàng hôn ở Hạnh Hoa thôn thực sự rất ngọt ngào. Từng nhà từng nhà sau một ngày bận rộn đều quây quần bên khu đất trống đầu thôn. Nơi đó vốn là chỗ cử hành những nghi thức trọng đại của thôn như hoạt động tế lễ hàng năm hoặc tổ chức tiệc chào đón những người khách tới thăm.

Mặt trời phía tây rất nhanh chóng bị bóng đêm nuốt chửng.

Chính giữa bãi đất trống là một đồng lửa lớn cơ hồ chiếu sáng cả bầu trời đêm, gương mặt già trẻ trong thôn cũng được ánh lửa soi rọi rõ ràng.

Trong không khí phảng phất mùi thịt thú rừng nướng thơm phức cùng với mùi thơm mát và vị ngọt của hương cây hạnh hoa, dĩ nhiên còn có mùi rượu cay nồng. Mọi người trong thôn đều thích uống rượu mà cũng chỉ uống rượu của thôn mình. Mỗi nhà ở đây đều có thể tự nấu rượu. Rượu do thôn dân nơi này nấu khi uống vào còn có cảm giác ngọt mát cùng mùi hương cực kỳ quyến rũ khiến người ta không kìm lòng được mà sớm đắm mình say sưa trong mùi hương của nó.

Mặt của tộc trưởng Đằng Dực đã đỏ bừng, không biết là do bị ánh lửa soi rọi hay bởi vì cao hứng uống hết hai vò rượu Hạnh Hoa. Đằng Dực vốn có quan hệ rất tốt với Dạ Nhai Tích cho nên hôm nay anh ta nhận nhiệm vụ lên núi săn thú, còn đem những món ăn thôn dã ngon nhất ra đãi bằng hữu chí cốt.

Già trẻ lớn bé trong thôn cũng chìm trong không khí vui vẻ, tiếng cười không ngừng vang lên xung quanh đồng lửa.

Lẳng lẳng nhìn những thôn dân nơi này rồi nhìn lại mình, chớp mũi Nam Hoa chợt cay xè, nước mắt thiếu chút nữa cũng rơi xuống. Cô vội vàng chớp nhẹ hàng mi, hít sâu một hơi để đè nén cảm giác muốn khóc.

Nếu như không nhìn thấy cây trâm gãy kia, cô nhất định sẽ cùng với những thôn dân nơi này vui vẻ ăn uống ca hát, tận sức làm những việc mà cô muốn nhưng trước kia không dám làm. Hoặc là cô có thể cùng cụng ly với Đằng Dực bằng chén lớn, tận tình hưởng thụ không khí vui vẻ khó có được này.

Đáng tiếc, cây trâm kia xuất hiện đã khiến cô ý thức rằng Hán cung đã sớm biết rõ mọi hành tung của mình. Cô giống như một con chim nhỏ cho dù bay thế nào cũng không thoát khỏi chiếc lưới to lớn. Lúc vốn tưởng rằng đã trốn thoát, quay đầu nhìn lại mới phát hiện ra hai cánh của mình đã sớm bị bẻ gãy.

Quyển 8 - Chương 10: Muốn ta ở lại sao?

Bãi đất trống đầu thôn này dường như được thiên nhiên ưu đãi để trở thành nơi hội họp của thôn dân nơi đây. Xung quanh bãi đất trống là những hàng cây hạnh hoa mọc thành hàng lối. Dưới ánh lửa bập bùng, những cánh hoa cũng theo đó bay múa tựa như bị sự nhiệt tình của mọi người ở đây lan sang vậy.

Dạ Nhai Tích thấy Nam Hoa lẳng lặng cúi mặt xuống thì lập tức tiến lên, chủ động kéo lấy bàn tay nhỏ bé của cô, cùng ngồi xuống một gốc cây khô.

“Linh nhi, nàng sao vậy?” Nụ cười ôn nhu vẫn luôn thường trực trên môi Dạ Nhai Tích khi nói những lời này.

Mấy ngày này, Dạ Nhai Tích đều luôn gọi Nam Hoa là Linh nhi, mà trong lúc vô tình, Nam Hoa cũng đã quen với cách gọi như vậy, thậm chí cô còn muốn hoàn toàn quên đi hai từ “Nam Hoa” kia, chỉ cùng Dạ Nhai Tích tiêu dao nơi sơn thủy hữu tình.

Ánh lửa soi rọi gương mặt Nam Hoa, ánh mắt cô cũng tràn ngập nét nhu hoà hết như những cánh hoa đang bay bay trong gió. Nam Hoa nhẹ nhàng lắc đầu, cố nặn ra nụ cười vui vẻ trên môi, “Ta không sao! Ta cảm thấy thật sự cao hứng. Nơi này đẹp như vậy khiến ta có cảm giác như không có thực vậy.”

“Nha đầu ngốc!” Dạ Nhai Tích nhẹ nhàng ôm Nam Hoa vào lòng.

“Nhiều khi cuộc sống bình thường lại khiến người ta cảm thấy đẹp hơn bao giờ hết. Thiên hạ rộng lớn như vậy, những nơi đẹp hơn

Hạnh Hoa thôn còn có rất nhiều.”

Nói đến đây, Dạ Nhai Tích hơi kéo Nam Hoa ra, ánh mắt nhìn cô cũng tràn ngập sự yêu chiều, “Ta và nàng còn thời gian cả một đời, thời gian đó đủ để ta dẫn nàng đi khắp đại giang nam bắc. Ta muốn cho nàng thấy giang sơn đẹp như tranh vẽ.”

Cảm giác đau đớn nơi trái tim nhanh chóng khuếch tán khắp toàn thân, Nam Hoa chăm chú nhìn Dạ Nhai Tích như thể muốn lắng lắng nhìn như vậy cho tới khi trời đất giao hoà. Cuối cùng, cô tựa đầu vào ngực Dạ Nhai Tích, đè nén cảm giác chua xót nơi cổ, nhẹ giọng đáp lời, “Được!”

Hốc mắt Nam Hoa cũng không tự chủ được mà phấp hồng.

Dạ Nhai Tích hơi siết vòng tay, lắng lắng mỉm cười.

Giờ khắc này, những cánh hoa nhẹ nhàng bay múa bên cạnh họ tạo thành một khung cảnh đẹp đẽ nhưng lại có chút thê lương, giống như biểu thị sự ly biệt. Chỉ tiếc, Dạ Nhai Tích lại không phát hiện ra điều đó.

Hồi lâu, Đằng Dực giơ một vò rượu cùng hai tô lớn bước lên, vô cùng hào sảng lớn tiếng, “Dạ huynh, tẩu phu nhân, thì ra hai người trốn ở chỗ này. Hai người cũng đừng trách ta không hiểu chuyện phong tình. Tối nay là bữa tiệc chuẩn bị cho hai người, hai người muốn ân ái yêu thương vẫn còn thời gian mà. Nào, uống rượu!”

Vừa nói, Đằng Dực vừa đặt hai tô lớn trước mặt họ, bắt đầu nghiêng vò rót rượu.

“Đằng huynh, Linh nhi tửu lượng thấp, để ta uống!” Dạ Nhai Tích sợ Nam Hoa bị say, đem cả hai tô chuyển tới trước mặt mình.

Đặng Dực liền ha ha cười lớn, “Dạ huynh, đây là lần đầu tiên ta thấy huynh ra mặt giúp nữ nhân.” Nói đến đây, Đặng Dực lại nhìn về phía Nam Hoa, “Tẩu phu nhân, Dạ huynh nổi danh là người vô tình với nữ nhân, không ngờ lại bị tẩu phu nhân bắt được. Bội phục! Bội phục!”

Mặt Nam Hoa liền đỏ bừng lên, lặng lẽ liếc nhìn Dạ Nhai Tích, trong mắt tràn ngập tình ý.

“Đặng huynh, uống rượu!” Dạ Nhai Tích cũng sáng khoái cười một tiếng, không hề cảm thấy đó là chuyện mất mặt mà ngược lại nụ cười trên môi cho thấy vẻ rạng ngời hạnh phúc.

Nam Hoa giơ tay lên nhẹ nhàng cầm lấy một tô đựng rượu, “Nhai Tích, Đặng đại ca đã nhiệt tình như vậy, chén rượu này ta không uống thì thật không phải. Để ta uống!”

Nói xong, cô hướng về phía Đặng Dực kính rượu, “Linh nhi cảm tạ Đặng đại ca đã nhiệt tình khoản đãi.” Sau đó, cô ngửa đầu, cực kỳ sáng khoái uống hết chén rượu lớn.

Rượu của Hạnh Hoa thơm cực kỳ thơm mát nên Nam Hoa mới có thể uống một hơi như vậy. Nhưng đây là loại rượu tác dụng chậm nên cô mới chưa say mà thôi.

Đặng Dực thấy vậy càng thêm cao hứng, cũng ngửa đầu uống cạn một chén rồi lại tiếp tục rót. Dạ Nhai Tích thấy vậy liền lên tiếng, “Còn lại để ta uống!” Giọng nói của Dạ Nhai Tích cực kỳ dịu dàng mang theo sự quan tâm vô hạn khiến cảm giác hạnh phúc cũng sinh sôi trong lòng Nam Hoa.

“Hay lắm! Phu thê ân ái, thực khiến Đặng Dực ta hâm mộ!” Đặng Dực đương nhiên hiểu tâm tư của Dạ Nhai Tích, lại sáng khoái nâng

chén lần nữa, “Đêm nay không say không về!”

“Được!” Dạ Nhai Tích cũng đem chén của mình cùng với Đăng Dực rồi ngửa cổ, uống một hơi cạn hết.

Lúc hai người họ trở về phòng, Nam Hoa đã ngấm chút men say. Tuy rằng cô chỉ uống có một chén nhưng đầu óc vẫn có sự váng vất. Dạ Nhai Tích thì khác, tuy cùng Đăng Dực uống hết hai vò rượu Hạnh Hoa nhưng nhìn dáng vẻ không có chút dấu hiệu say xỉn nào.

“Thật xin lỗi, ta không nên để nàng uống rượu.” Đỡ Nam Hoa ngồi xuống, Dạ Nhai Tích nhìn cô hồi lâu, ánh mắt hàm chứa sự yêu thương vô hạn khiến người ta cảm động.

Đêm khuya thanh vắng, cả căn phòng chỉ còn lại hai người họ. Ánh mắt ấm áp của Dạ Nhai Tích đủ khiến hô hấp của Nam Hoa trở nên dồn dập, máu trong người như thể sôi trào. Đầu óc như muốn mê man, cô đứng dậy có chút lảo đảo giơ tay ra thì rất nhanh chóng được một cánh tay nam nhân đầy sức mạnh lập tức đỡ lấy.

“Nàng say rồi!” Giọng nói ấm áp của Dạ Nhai Tích rơi xuống bên tai Nam Hoa đem theo sự nóng bỏng xông vào hệ thần kinh, tác động mãnh liệt tới các giác quan. Trong nháy mắt cô như mất đi toàn bộ khí lực, chỉ có thể xụi lơ dựa vào Dạ Nhai Tích một hồi.

“Ta...ta không có. Huynh tối nay cũng uống không ít rượu, ta...ta đi chuẩn bị giường cho huynh.” Nam Hoa cảm thấy cực kỳ mắc cỡ, vội đẩy Dạ Nhai Tích ra, lảo đảo đi về phía phòng ngủ.

Bên trong phòng ngủ, Nam Hoa đã tỉ mỉ chuẩn bị chăn đệm cho Dạ Nhai Tích. Thấy Dạ Nhai Tích theo mình đi vào, tâm tình của cô cũng

khẽ run rẩy, không dám quay đầu lại mà chỉ nhẹ giọng hỏi, “Tối qua huynh ngủ ở đâu?”

Dạ Nhai Tích tiến lên, dịu dàng nói, “Tối qua không muốn làm phiền giấc mộng đẹp của nàng nên ta ngủ lại ở chỗ Đăng Dực.” Vừa nói, Dạ Nhai Tích vừa kéo Nam Hoa về phía mình, ôm lấy cô từ đằng sau, sống mũi cao thẳng dịu dàng vùi vào trong mái tóc cô, “Linh nhi, tối nay nàng muốn ta ở lại sao?”

Tâm tình của Nam Hoa theo câu nói của Dạ Nhai Tích cũng trở nên cuồn cuộn, hô hấp cũng dần khó nhọc bởi hơi thở nóng bỏng của Dạ Nhai Tích đã sớm đầu độc cô triệt để. Tuy rằng đã gả cho Hách Liên Ngự Thuần nhưng được một nam nhân đối đãi như vậy là lần đầu tiên của Nam Hoa.

Hướng chi, nam nhân đang ôm chặt lấy mình là người mà Nam Hoa yêu nhất. Đáng vẻ huynh ấy tiêu sái như vậy, cô thật không tưởng tượng được khi động tình huynh ấy sẽ thành ra đáng vẻ thế nào.

Đã không còn là nữ tử ngây thơ, Nam Hoa đương nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói của Dạ Nhai Tích. Cho dù nghe không ra thì cô cũng có thể cảm nhận được qua hơi thở nóng bỏng của huynh ấy.

Nếu như nhất định phải ly biệt, có thể được huynh ấy yêu thương sẽ là hoài niệm đẹp đẽ nhất trong kiếp này của cô.

Nhẹ nhàng xoay người, Nam Hoa vẫn một mực cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt nóng bỏng của Dạ Nhai Tích. Hồi lâu sau, cô mới khẽ liếm môi, ngập ngừng lên tiếng, “Nhai Tích, huynh...huynh không ngại ta sao? Ta đã...” Nam Hoa không tiếp tục nói hết câu bởi một một người đã được gả đi như cô làm sao có thể cho huynh ấy một thân thể bằng thanh ngọc khiết được nữa?

Chiếc cằm nhỏ nhắn bị ngón tay thon dài của nam nhân nâng lên, thấy Nam Hoa vẫn một mực khép hàng mi nhìn xuống, Dạ Nhai Tích chậm rãi cất tiếng đầy dịu dàng, “Nhìn ta!”

Thanh âm đó ôn nhu như nước khiến toàn thân Nam Hoa có một cảm giác tê dại, giống như bị đầu độc mà ngược lên nhìn Dạ Nhai Tích. Lại thấy Dạ Nhai Tích thâm tình cúi đầu, đôi môi mỏng đẹp để kề sát làn môi mình, giọng nói đầy nam tính cũng trở nên trầm thấp, “Linh nhi, ta muốn nàng, ta chỉ muốn nàng!” Dứt lời, đôi môi ấm áp của Dạ Nhai Tích lập tức khoá chặt làn môi của Nam Hoa, chậm rãi cạy mở cái miệng nhỏ nhắn của cô, đem ngọn lửa tình nóng rực tiến vào khoang miệng nhỏ, khẽ liếm nhẹ làn môi đỏ mọng rồi chậm rãi mút lấy đầu lưỡi dính hương, sau đó dần dần tăng tốc đùa bỡn phần lưỡi của cô.

Ngọn lửa hừng hực đang bao phủ thân thể hai người họ như hoà làm một, sự rạo rực cùng ham muốn yêu thương điên cuồng biến thành dòng nước xoáy, cuốn lấy Nam Hoa vào cõi mê ly mộng ảo, khiến cô cam nguyện trầm luân...

Quyển 8 - Chương 11: Giấy không gói được lửa

Ánh trăng lung linh chiếu trên mặt hồ, phản chiếu những quầng sáng lấp lánh len lỏi qua khung cửa sổ. Mà lúc này, hơi thở nóng bỏng có chút thô suyền của nam nhân phả lên vành tai nhỏ của Nam Hoa. Lúc xiêm y rớt xuống, thân thể cô khẽ run lên hết một chú thỏ nhỏ khiến trong mắt Dạ Nhai Tích chợt dâng lên sự thương cảm. Cúi đầu xuống, Dạ Nhai Tích dịu dàng đặt một nụ hôn đầy lưu luyến lên môi Nam Hoa, chậm rãi khơi lên những rung động chưa từng có trên thân thể nhỏ bé...

Khi chân trời hiện lên một màu xanh biếc, bên bờ sông ở Hạnh Hoa thôn đã trở nên rất náo nhiệt. Phu thuyền chậm rãi chống cây sào đẩy thuyền đi khiến mặt nước đang tĩnh lặng chợt nổi lên từng đợt rung động...

Nam Hoa đứng trên một chiếc thuyền trúc, trong đôi mắt đã sớm tràn ngập nỗi bi ai, nắm tay cũng siết chặt lấy mấy đoạn trầm gãy.

Khi chiếc thuyền trúc lướt qua khe núi, cô rốt cục không nhịn được mà khóc nức lên, trái tim giống như bị đoạn trầm gãy kia hung hăng đâm thấu không cách nào lành lại. Đôi mắt đầm lệ vẫn mãi nhìn về phương hướng của Hạnh Hoa thôn. Đây sẽ là lần cuối cùng cô được nhìn như vậy.

Thật xin lỗi, Dạ Nhai Tích! Phần ân tình này chỉ có thể để kiếp sau báo đáp huynh mà thôi.

Bước vào tháng giêng sẽ là đại lễ tế bái đầu xuân, đây vốn là tập tục đã được lưu truyền ở Hung Nô từ xưa. Người Hung Nô luôn kính trọng thần linh, hàng năm đều bày đại lễ để cảm tạ ân trên đã ban cho họ một năm no đủ, nhân đó cũng cầu cho trời cao phù hộ để sang năm ngũ cốc được mùa, quốc thái dân an.

Nghi thức tế lễ mùa xuân ở Hung Nô này nếu không phải là thần dân trong nước sẽ không được tham dự. Vì vậy các nước láng giềng đều tới từ sớm để chúc mừng, sau đó vào hoàng thành, đem cống phẩm dâng lên rồi rời đi trước khi đại lễ tiến hành một ngày.

Thanh Tụ cùng mấy cung nữ ôm các đồ tế lễ vào trong điện, sau đó phủi sạch tuyết đọng trên mũ rồi phân phó mọi người đi làm công việc của mình. Còn nha đầu này thì bưng một chén trà thơm ngát đi vào trong.

Sở Lăng Thường không biết đang suy nghĩ gì. Cho đến khi Thanh Tụ đem chén trà đặt xuống trước mặt, nàng mới giật mình khôi phục lại thần khí.

“Tiểu thư đang nghĩ gì vậy?” Thanh Tụ tò mò hỏi rồi khẽ mở nắp chung trà khiến mùi thơm ngọt nhẹ nhàng lan toả. Từ khi mang thai, Sở Lăng Thường không thích những đồ ăn quá nhiều dầu mỡ, ngay cả ăn chút đồ ngọt điểm tâm cũng không được. Mãi sau đó, nàng mới có hứng thú với loại trà thơm ngọt mà ngoại tộc cống phẩm này. Hách Liên Ngự Thuấn sau khi biết được liền lăng l់ sai người tới nước lân bang mua rất nhiều loại trà đó về. Do vậy Thanh Tụ cũng đỡ được rất nhiều công sức bởi sau khi ăn xong, chỉ cần cho Sở Lăng Thường uống một chén trà là ổn.

Nâng chén trà lên hít một hơi thật sâu cho đến khi tâm tình trở nên nhẹ nhàng khoan khoái, Sở Lăng Thường mới khẽ nhấp một ngụm,

cảm thấy trong dạ dày ấm áp dễ chịu rồi mới đặt chén trà xuống, khẽ thở dài một tiếng, “Ta vừa suy nghĩ về sự kính ngưỡng trời đất của người Hung Nô, người Hán thật sự không sánh bằng.”

“Tiểu thư!” Thanh Tụ nghe mà sợ hết hồn, vội vàng tiến lại gần nàng thấp giọng nói, “Người luôn bảo là họa vốn từ miệng mà ra, sao bản thân lại không chú ý như vậy? Lời này nếu để người Hung Nô nghe được thì sẽ cực kỳ cao hứng, nhưng trong cung này còn có công chúa Đại Hán, cẩn thận kéo bị họ nghe được.

“Bọn họ” trong lời của Thanh Tụ chính là đám người Hoa Dương công chúa. Từ lần trước dùng dằng một hồi với cô ta, Thanh Tụ vẫn mãi nhớ tới tận bây giờ, cho nên có thể tránh được liền hết sức tránh.

Sở Lăng Thường thấy nha đầu này học được điều hay nên khẽ cười nhẹ, cũng không nói gì nữa.

“Tiểu thư, hôm nay em đi lĩnh gấm lụa về trên đường thấy tỳ nữ thân tín của Hoa Dương công chúa. Đáng vẻ cô ta rất kỳ quái không biết định làm cái gì.” Thanh Tụ vừa nói vừa giúp Sở Lăng Thường thêm than vào lò sưởi tay.

“Kỳ quái? Ý em là sao? Sở Lăng Thường không hiểu hỏi lại.

Thanh Tụ suy nghĩ một chút rồi đáp, “Tiểu thư, em thấy rất lạ. Mùa xuân đến, lại sắp tới đại lễ tế trời, tỳ nữ đáng ra phải bận rộn quét dọn nơi ở của chủ tử, nhưng tỳ nữ của Hoa Dương công chúa dường như lại từ bên chỗ của Nam Hoa công chúa trở về. Hoa Dương công chúa và Nam Hoa công chúa vốn ở hai hướng khác nhau, tỳ nữ kia không nên đi nhầm mới phải.”

Tâm tình của Sở Lăng Thường theo câu nói này của Thanh Tụ bất

giác lạc đi một nhịp.

Xem ra giấy thực sự không gói được lửa.

“Có nhìn thấy Hoa Dương công chúa không?”

Thanh Tụ khẽ lắc đầu, “Không có, chỉ có một mình tỳ nữ mà thôi.”

Sở Lăng Thường lại trầm tư hồi lâu, dường như có điều suy nghĩ.

“Còn có một chuyện nữa...” Thanh Tụ thấy nàng trầm tư như vậy liền trở nên cao hứng, hiển nhiên là không đem chuyện vừa rồi để trong lòng, hưng phấn nói, “Nghe thị vệ nói Hán cung cũng phái sứ thần đến để chúc mừng nghi thức tế trời đầu xuân này.”

Sở Lăng Thường nghe mà giật nảy mình.

Rốt cục là có chuyện gì đây?

Thượng Phúc vương vui sướng chạy tung tăng, mấy cung nữ cũng bận rộn treo những dải lụa đỏ thắm khắp nơi khiến khung cảnh tràn ngập mùi vị hỉ khí. Hoa Dương công chúa ôm lò sưởi tay lười biếng dựa vào cửa, bên trong lò mùi hương nhẹ nhàng phiêu tán, khiến người ta mơ màng buồn ngủ. Sau đó một lúc, cô ta mới mở miệng nhưng hai mắt vẫn nhắm lại, “Sao rồi? Tra rõ chưa?”

“Vương phi, nô tỳ đã tra rất rõ ràng. Bên đó chỉ có Xuân Mai cùng Đông Hà mà thôi, căn bản không thấy bóng dáng Nam Hoa công chúa. Xem ra Nam Hoa công chúa không ở trong cung.” Tỳ nữ thân tín của Hoa Dương vội vàng bẩm báo.

Hoa Dương công chúa mở mắt ra, cười lạnh một tiếng rồi nâng chung trà lên uống một hớp, trên gương mặt lộ rõ vài phần hả hê, “Thật lạ đó! Dạ Nhai Tích vô duyên vô cớ từ giã ra đi, giờ lại không thấy Nam Hoa. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Chuyện này Sở Lăng Thường có biết không?”

“Vương phi, thái tử phi có biết chuyện này không thì nô tỳ không được rõ. Nhưng hôm nay Xuân Mai cùng Đông Hà không đi lĩnh gấm lụa, chuyện này sớm muộn cũng khiến người ta sinh nghi. Còn có...” Tỳ nữ liền đến gần bên tai Hoa Dương, thấp giọng nói, “Nô tỳ nghe nói, giữa Nam Hoa công chúa cùng Dạ Nhai Tích có cái gì đó, hai người họ luôn liếc nhìn nhau.”

“Hai người họ?” Hoa Dương ngồi dậy, đầu tiên nét mặt hơi ngẩn ra, sau đó liền biến thành dáng vẻ buồn cười, “Thật là càng ngày càng náo loạn rồi!”

“Vương phi, chúng ta có cần bẩm với Thiên Vu cùng Yên thị trước không? Nếu không ngày mai...”

“Ngày mai thế nào? Ta chính là đang chờ chuyện vui ngày mai đó.” Hoa Dương công chúa hơi lên giọng, “Ta phải xem xem Sở Lăng Thường sẽ thu xếp chuyện này thế nào. Nhớ kỹ, chuyện này trước sáng mai không được truyền ra ngoài, nếu không đừng trách ta.”

“Vâng, nô tỳ nhớ rõ!”

Hoa Dương gật đầu một cái, lại lần nữa nằm xuống, lười biếng hỏi, “Nhị vương tử đâu?”

“Nhị vương tử...” Tỳ nữ kia liền đáp ứng.

“Hừ, có phải hẳn lại đi tìm đồ đệ tiện kia không?” Ánh mắt Hoa

Dương chợt long lên.

Tỳ nữ thận trọng gật đầu.

Chỉ nghe xoảng một tiếng, chén trà đã bị Hoa Dương ném xuống sàn vỡ tan thành từng mảnh.

“Vương phi bớt giận, vốn là nhị vương tử cũng không muốn đi, nhưng phu nhân hình như bị đau bụng, nhị vương tử mới qua đó xem một chút.” Tỳ nữ vội vàng giải thích.

Gương mặt Hoa Dương đã giận đến phát run, bàn tay cũng siết chặt lại thành nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đau bụng? Hừ, mấy ngày nữa ta sẽ khiến ả còn đau hơn!”

Nét âm ngoan tràn ngập trong mắt Hoa Dương hệt như đám mây đen che phủ bầu trời khiến cho nó không còn chút ánh sáng.

Từ khi Đại Hán cùng Hung Nô thực thi chính sách hoà thân, hai bên Nam Bắc cũng ít khi có chiến sự, cho nên đến lễ tế trời năm nay, Đại Hán mới cho người tới biểu đạt ý chúc mừng của Hán cung.

Ngày hôm sau, sứ giả Đại Hán theo lịch trình vào yết kiến Thiên Vu. Sau khi trải qua các nghi lễ tiếp đón, dâng tặng lễ vật thì sứ giả này được quan hầu điện dẫn vào ra mắt Thiên Vu Quân Thần. Và chính điều này đã khiến những chuyện rắc rối nảy sinh.

Bởi tới Hung Nô đúng dịp đại lễ tế trời nên sứ giả của Hán cung không chỉ mang theo lời chúc phúc mà còn có vô số tặng phẩm quý giá. Thiên Vu Quân Thần cũng sai người bày tiệc thiết đãi từ sớm để tỏ thành ý. Tại bữa tiệc còn có mặt Hoa Dương công chúa cùng Sở Lăng Thường, còn Yên thị thì ngồi bên cạnh Thiên Vu Quân Thần.

Nhập tiệc được một lúc, sứ giả của Hán cung cũng rất ân cần hỏi thăm tình hình của mọi người ở nơi này. Cuối cùng, vị sứ giả cảm thấy có chút kỳ quái liền cất tiếng hỏi, “Xin hỏi Thiên Vu, Nam Hoa công chúa không biết hiện giờ đang ở nơi nào? Vì sao không thấy công chúa tham dự bữa tiệc. Đậu thái hậu ngoài việc nhớ nhung Hoa Dương công chúa cùng Sở Hoàn Dư thì người cũng rất nhớ Nam Hoa công chúa nữa.”

Thanh âm của sứ giả vừa dứt, Sở Lăng Thường ngồi ở một bên liền kín đáo quan sát ông ta, trong lòng cảm thấy có gì đó rất kỳ lạ. Theo lẽ thường, lời nói của sứ giả thường không biểu đạt cho chủ trương của triều đình mà chủ yếu là bày tỏ ý kiến của hoàng đế. Vì vậy thường là người đắc lực nhất bên cạnh hoàng đế mới có thể nhận nhiệm vụ đi sứ. Mà vị sứ giả này lại khiến Sở Lăng Thường nhìn có phần cảm thấy quen mắt, giống như là người ở bên cạnh Đậu thái hậu. Xem ra Hán cung quả thực đã xảy ra tình huống khác thường. Đậu thái hậu cầm quyền cũng không phải chuyện một sớm một chiều, lần này lại chủ động phái sứ giả tới Hung Nô, không khó nhận ra bà đã nắm lại trọng quyền trong Hán cung.

Chỉ là, sao Đậu thái hậu lại đột nhiên nhớ tới mấy người bọn họ chứ?

“Cái này....” Thiên Vu Quân Thần hơi ngẩn người, lúc này mới phát hiện người đi thông truyền đã khá lâu mà vẫn chưa thấy bóng dáng của Nam Hoa công chúa tới. Thiên Vu liền quay đầu nhìn viên quan hầu bên cạnh, nhỏ giọng, “Còn không mau truyền gọi!”

“Vâng, Thiên Vu!” Viên quan hầu điện vội vàng vâng lệnh, vừa mới ra tới cửa thì lại đụng phải người vừa đi truyền gọi lúc trước trở về.

Hai người họ lâm vào tình trạng cực kỳ lúng túng, mà viên quan vừa trở về cũng vội vàng hướng về phía Thiên Vu Quân Thần, khom

người bẩm báo, “Thiền Vu, Nam Hoa công chúa...không có trong điện. Hạ quan tìm kiếm một hồi mới biết công chúa đã rời cung.”

Thiền Vu Quân Thần nghe mà sửng người, mi tâm cũng chau lại, “Xuất cung?”

Sứ giả từ Hán cung nghe vậy cũng cảm thấy kỳ quái, “Thiền Vu, xuất cung là có ý gì vậy?”

Quyển 8 - Chương 12: Được phương ở đây!

Thiền Vu Quân Thần đương nhiên không trả lời được câu hỏi này còn Yên thị ở một bên cũng vô cùng gấp rút, lập tức thúc giục quan sai đi điều tra. Sở Lăng Thường còn chưa kịp đứng dậy, Hoa Dương ở gần đó đã đứng lên trước, nhìn về phía Thiền Vu cùng Yên thị cung kính nói, “Thiền Vu không cần phái người tra xét nữa, thật ra Nam Hoa công chúa từ mấy ngày trước đã rời khỏi cung rồi, sợ là không thể tìm về được nữa.”

“Cái gì? Chuyện lớn như vậy sao không sớm bẩm báo?” Thiền Vu chỉ cảm thấy bản thân mất hết mặt mũi trước sứ giả Hán cung, sắc mặt trong lúc nhất thời trở nên cực kỳ giận dữ.

Sở Lăng Thường biết Hoa Dương công chúa không đạt được mục đích sẽ không từ bỏ nên chỉ có thể đè nén bản thân, yên lặng theo dõi tình hình và xem xét thái độ của Thiền Vu.

“Bẩm Thiền Vu, Hoa Dương nghe nói lúc Nam Hoa công chúa rời đi, Dạ Nhai Tích cũng có ở bên cạnh.” Hoa Dương dừng lời một chút, liếc mắt nhìn về phía Sở Lăng Thường, âm thầm nhếch môi, “Hai người họ đồng thời ra đi như vậy thực sự là chuyện rất lạ, có thị vệ nói thái tử cũng biết chuyện này, còn lệnh cho họ không được lộ ra ngoài.”

Thiền Vu Quân Thần càng nghe càng giận, đập mạnh tay xuống bàn đánh rầm một tiếng, “To gan! Chuyện lớn như vậy mà dám lừa gạt ta!” Nói xong, ông ta quắc mắt nhìn về phía Sở Lăng Thường, “Người có biết chuyện này không?”

Tất cả ánh mắt của mọi người đều rơi trên người Sở Lăng Thường.

Sở Lăng Thường chỉ có thể âm thầm than nhẹ một tiếng. Chuyện phải tới rồi cực cũng tới rồi. Hoa Dương công chúa vừa hôm qua biết được chuyện này, hôm nay đã thêm dặt thêm đủ thứ, rõ ràng là cô ta đã sớm có kế hoạch. Suy nghĩ một chút, Sở Lăng Thường quyết định không giấu diếm thêm nữa, Nàng đứng dậy, hướng về phía Thiên Vu cung kính khom người, “Bẩm Thiên Vu, Lăng Thường biết!”

Thiên Vu Quân Thần càng nghe càng giận, ngón tay cũng phát run lên, “Lăng Thường, ngươi từ trước đến giờ là nữ nhân rất thông tuệ. Tuy rằng ngươi là thái tử phi, nhưng ta đối với ngươi cũng vài phần tôn trọng, sao ngươi có thể liên hiệp cùng Ngự Thuấn lừa ta?”

Vẻ mặt Hoa Dương công chúa tràn ngập sự hả hê, khoé miệng cũng cong lên đầy châm biếm.

Sở Lăng Thường không cần ngẩng đầu cũng biết được ánh mắt Hoa Dương lúc này thế nào. Chuyện này nhất định phải giải thích cho rõ, nếu không Hoa Dương nhất định sẽ nói vào tai Thiên Vu là hết thảy đều do Hách Liên Ngự Thuấn gây nên. Nếu là lúc bình thường, Thiên Vu sẽ kiên nhẫn ngồi nghe đầu đuôi sự tình, nhưng hôm nay lại ở trước mặt sứ giả Hán cung, Thiên Vu Quân Thần sẽ vì thể diện của mình mà nổi cơn thịnh nộ với hết thảy.

Thật may là hôm qua Thanh Tụ đã biết được chút tin tức nên tối qua nàng đã cùng Hách Liên Ngự Thuấn bàn bạc rất lâu, cuối cùng miễn cưỡng tìm được một lời nói dối tạm tạm, hy vọng có thể may mắn vượt qua cửa ải này.

“Thiên Vu, Nam Hoa công chúa rời đi là có nguyên do. Cô ấy vì...”

“Thiền Vu, Nam Hoa bởi nghe được thái tử nói về bệnh tình của người nên trong lòng rất lo lắng, lại nghe nói bên ngoài có một cao nhân giỏi về y thuật, chế ra rất nhiều linh đan diệu dược nên mới ra ngoài tìm. Sở Lăng Thường còn chưa kịp nói xong, một giọng nói êm ái đã từ bên ngoài vọng vào. Mọi người theo tiếng nói nhìn ra thì đều vô cùng sửng sốt bởi người vừa nói chính là Nam Hoa công chúa.

Ánh sáng nhạt bên ngoài dần bị bỏ lại sau lưng Nam Hoa công chúa khiến gương mặt có chút mệt mỏi của cô hiện lên lúc sáng lúc tối. Xiêm y xanh biếc theo từng bước chân tiến vào đại điện nhẹ nhàng lay động, cây trâm trên mái tóc cũng là thứ đơn giản có chút không phù hợp với thân phận của cô mà toát lên một vẻ giản dị tốt độ.

Những lời định thốt ra khỏi miệng Sở Lăng Thường như đông cứng lại, đôi mắt trong trẻo theo bản năng nhìn về phía Nam Hoa thoáng hiện lên chút kinh ngạc nhưng rất nhanh chóng bị nàng che dấu đi. Khẽ chớp nhẹ hàng mi dài cong vút, giữa hàng chân mày của Sở Lăng Thường hiện lên chút suy tư.

Nam Hoa không phải đã rời đi rồi sao? Vì sao còn quay trở lại? Nếu cô ấy quay về, vậy....sur huynh đâu?

Nét vui vẻ trên khoé môi Hoa Dương cũng lạnh cứng lại, cô ta thực không ngờ kế hoạch vốn đang diễn tiến tốt đẹp lại bị sự xuất hiện đột ngột của Nam Hoa phá vỡ.

Nam Hoa tiến lên, hướng về phía Thiền Vu cùng Yên thị khom người thi lễ, “Là Nam Hoa làm việc quá mức lỗ mãng. Máy ngày trước Nam Hoa có nghe thái tử nói về bệnh đau đầu của Thiền Vu, thái tử phi lại cảm thán vì trong triều đình không có được loại thảo dược hữu dụng, vì thế dưới tình thế cấp bách mới quyết định ra ngoài tìm. Thật không ngờ hôm nay lại có sứ giả Hán cung tới thăm. Khiến cho Thiền Vu cùng Yên thị lo âu, Nam Hoa tội đáng chết vạn lần.”

Sở Lăng Thường một mực lẳng lẳng nhìn Nam Hoa, trong lòng mơ hồ dâng lên cảm giác bất an.

Thiền Vu nghe vậy, hàng lông mày có vẻ giãn ra, như có chút suy nghĩ rồi khẽ gật đầu. Đạo này quả thật thân thể ông ta cảm thấy rất khó chịu, hơn nữa khi đêm xuống đều đau đầu dữ dội, toàn bộ ngũ tạng trong cung với đại phu bên ngoài đều không có cách. Ngay cả Sở Lăng Thường cũng tự mình chẩn mạch cho ông ta, xác định bệnh này do huyết khí công tâm, bởi nhiều năm chinh chiến sa trường dồn nén mà thành, phải mất thời gian dài mới có thể giải trừ. Căn bệnh lạ này Sở Lăng Thường cũng đã bỏ công tìm hiểu nhưng cũng không đạt được nhiều thành tựu.

Nguyên nhân khiến bệnh tình của Thiền Vu đến giờ vẫn không mấy khả quan vốn rất đơn giản. Đó là vì tuy Thiền Vu chịu phối hợp sử dụng thuốc nhưng không cách nào bỏ được thói quen ăn uống và sinh hoạt. Người Hung Nô luôn lấy rượu thịt làm chủ đạo, ăn những món thanh đạm so với mất mạng còn khó hơn nên Sở Lăng Thường cùng các đại phu hoàn toàn hết cách với ông ta. Trong tình trạng bệnh nhân không chịu phối hợp trị liệu thì chỉ có thể dùng biện pháp châm cứu để tạm chống đỡ.

“Vậy sao?” Ánh mắt Yên thị lộ rõ vẻ hồ nghi, hiển nhiên là bà ta không chịu từ bỏ việc chất vấn Nam Hoa, “Người nói rằng vì bệnh tình của Thiền Vu mới xuất cung, vậy sao lại có người nhìn thấy người cùng Dạ Nhai Tích cùng nhau rời đi? Chuyện này định giải thích thế nào? Chẳng lẽ người cùng Dạ Nhai Tích đều lo lắng cho Thiền Vu, cùng đi tìm thế ngoại cao nhân gì đó cầu dược phương?”

Nam Hoa công chúa khẽ siết chặt nắm tay, hít sâu một hơi rồi nói, “Yên thị nếu đã có sự hoài nghi với lời nói của Nam Hoa, vậy Nam Hoa cũng không có cách nào giải thích. Nam Hoa chỉ muốn san sẻ

bớt ưu tư với thái tử cùng thái tử phi mà thôi. Chuyện này kính xin Thiền Vu cùng Yên thị minh xét.”

Sở Lăng Thường cũng vội vàng đứng lên nói, “Thiền Vu, Lăng Thường quả thực có nói về bệnh tình của người với công chúa. Mặc dù công chúa tự tiện rời đi không đúng với quy củ nhưng công chúa cũng chỉ một lòng vì muốn tốt cho sức khỏe của người. Xét về tấm lòng đó, xin Thiền Vu tha thứ!”

Thiền Vu Quân Thần tựa hồ cũng có sự xúc động đối với việc làm của Nam Hoa, thấy Sở Lăng Thường nói năng khẩn thiết như vậy thì cũng không muốn truy cứu nữa. Ông ta vừa định mở miệng tuyên bố miễn xá thì Yên thị lại không chịu buông tha, “Thiền Vu, người sẽ không chỉ dựa vào lời nói của Sở Lăng Thường cùng Nam Hoa mà bỏ qua không truy cứu chuyện này nữa chứ? Chuyện này một khi truyền ra ngoài chẳng phải sẽ thành trò cười ư? Còn nữa, Nam Hoa rốt cục có cùng Dạ Nhai Tích rời khỏi cung hay không còn chưa tra rõ. Có khi tìm kiếm được phương chỉ là giả, cùng nhau bỏ trốn mới là sự thật.”

Nam Hoa nghe vậy thì kinh hoàng, vội vàng quỳ gối xuống, “Thiền Vu, chuyện này Nam Hoa vạn lần không dám. Nam Hoa đã là thê tử của người khác, sao có thể làm ra chuyện bỏ trốn như vậy?”

“Không dám? Được lắm, vậy người đi tìm được phương ở đâu? Nếu vì bệnh tình của Thiền Vu thì nhất định phải có thu hoạch gì chứ? Nếu ngay cả được phương cũng không có, vậy động cơ của người thực đáng hoài nghi!” Giọng nói của Yên thị trở nên cực kỳ bức người, ngữ điệu cũng tăng lên không ít.

“Nam Hoa...”

“Được phương đang ở đây, kính xin Thiền Vu cùng các vị ngự y xem

qua!” Bên ngoài điện lại có một giọng nói vang lên, chỉ khác là lần này là giọng nam nhân.

Tâm tình của Sở Lăng Thường cũng lập tức biến động, đôi mắt đẹp sáng ngời lên, “Sur huynh?”

Dạ Nhai Tích bước vào trong điện, thân thể cao lớn che đi mảng lớn ánh sáng phía sau, một thân áo bào trắng toả ra khí chất phiêu dật tựa tiên nhân, chỉ là gương mặt anh tuấn có chút mệt mỏi. Bước nhẹ lên trước, lấy từ trong tay áo rộng ra một chiếc bình nhỏ tinh xảo, Dạ Nhai Tích đưa cho viên quan hầu điện để ông ta dâng lên Thiên Vu.

Một loạt sự kiện làm đầu óc Sở Lăng Thường có chút mơ hồ, Nam Hoa lại càng kinh ngạc hơn. Từ lúc rời khỏi Hạnh Hoa thôn, Nam Hoa cũng không tính đến chuyện gặp lại Dạ Nhai Tích. Đời này đã định tình duyên của họ phải sớm chấm dứt nhưng vì sao huynh ấy còn trở lại nơi này?”

“Dạ tiên sinh, đây là vật gì?” Thiên Vu mở nắp bình ra ngửi một chút, cảm thấy đầu óc trở nên thư thái thì kinh ngạc hỏi.

Dạ Nhai Tích tiến lên cung kính thi lễ, cũng đứng ngay cạnh Nam Hoa công chúa nhưng không hề có chút tà ý mà ánh mắt hết như nhưng bông tuyết trắng tung bay bên ngoài, điềm đạm thanh tịnh, “Bẩm Thiên Vu, thứ này có tên là Thanh Lương Đan, được dược tiên Phong Bất Cánh điều chế nên. Vị dược tiên này vốn ẩn cư nơi sơn cốc và có giao tình với gia sư. Phong Bất Cánh tiên bối chế luyện loại đan dược này với công dụng chủ yếu là trị bệnh nhức đầu. Bởi chỉ cần ngửi nó đã thấy cực kỳ dễ chịu nên nó mới có tên là Thanh Lương Đan.

Sở Lăng Thường ở một bên nghe mà cảm thấy mù mờ, trong lúc nhất thời không rõ ràng là sư huynh cùng Nam Hoa bỏ trốn hay thật

sự đi tìm thuốc. Nếu như bỏ trốn, vậy hai người họ sao lại một trước một sau quay trở lại? Nếu như đi tìm thuốc, vậy Thanh Lương Đan kia từ đâu ra? Thế gian này lại có một vị dược tiên là Phong Bất Cánh sao? Người có thể lui tới với sư phụ nàng đều biết rất rõ, chưa từng nghe nói tới một vị nào có tên như vậy cả.

Kín đáo quan sát sư huynh cùng Nam Hoa, nàng rất nhanh chóng phát hiện ra chút đầu mối. Tuy rằng Nam Hoa che dấu rất tốt nhưng giữa hai đầu lông mày mơ hồ dâng lên sự trốn tránh. Cô ấy tựa như muốn nhìn sư huynh nhưng rồi lại không dám, mà nhìn lại sư huynh thì thấy vẻ mặt cực kỳ mệt mỏi, trong mắt hằn lên tia máu...

Chẳng lẽ...

Trong lòng Sở Lăng Thường chợt động, nghĩ đến Thanh Lương Đan chỉ là cái cốt, hai người họ quả có ý rời đi mới là thật, chỉ là Nam Hoa thay đổi chủ ý quay trở lại, xét theo tính tình của sư huynh thì sẽ không bỏ cuộc, lần nữa theo về cũng là chuyện có khả năng.

Thiền Vu Quân Thần nghe lại càng khó hiểu, vội cất tiếng hỏi, “Rốt cục là thế nào?”

Dạ Nhai Tích khẽ mỉm cười rồi giải thích, “Thiền Vu, thật ra chuyện này rất đơn giản. Nam Hoa công chúa bởi lo âu cho bệnh tình của người nên đã từng hỏi tại hạ, nhưng tại hạ vốn không thông hiểu y thuật bằng sư muội, lại biết dược thảo nơi này không đủ nên trong lúc vô tình mới đề cập vị dược tiên Phong Bất Cánh với công chúa. Nam Hoa công chúa muốn đi tìm kiếm người này mà đây lại là chuyện do tại hạ đưa ra nên mới quyết định cùng công chúa đi tìm vị dược tiên kia. Đó cũng chính là toàn bộ câu chuyện.” Nói xong, Dạ Nhai Tích mới quay sang nhìn Nam Hoa công chúa, ánh mắt chợt dâng lên một cảm xúc rồi rất nhanh bị che đi, “Công chúa một lòng vì thái tử cùng Thiền Vu, rời đi cũng là do có ẩn tình, kính xin Thiền Vu

rộng lượng bỏ qua, tha thứ cho Nam Hoa công chúa không từ mà biệt.”

Nam Hoa hơi cúi đầu, ngón tay khẽ run rẩy.

Yên thị nheo mắt lại rồi cất tiếng, “Đan dược kia thật sự có thể trị được chứng nhức đầu? Sợ là người cùng Nam Hoa vì muốn che dấu chuyện xấu nên mới tùy ý mua ở bên ngoài mấy thứ thuốc này thôi.”

“Nếu Yên thị có gì nghi vấn, xin mời các ngự y trong cung tới phân biệt một chút. Xem xem đan dược này rốt cục là thuốc chữa bệnh hay hại người.” Dạ Nhai Tích ung dung bình tĩnh, ngữ điệu không nhanh không chậm.

Yên thị nhìn về phía Thiền Vu, hỏi thăm ý kiến của ông ta.

Thiền Vu Quân Thần nhìn cái bình trong tay rồi sau đó nhìn về phía Sở Lăng Thường, “Ta tin tưởng y thuật của người, người tới nói cho ta biết thuốc trong bình này rốt cuộc là thứ gì?”

“Thiền Vu, sao có thể để cô ta phân biệt chứ? Bọn họ thường ngày thân thiết với nhau, khó bảo đảm sẽ không thiên vị, thiếp thấy nên để các ngự y...”

“Ta tin tưởng Lăng Thường!” Thiền Vu Quân Thần không để ý tới lời của Yên thị, đem vật cầm trong tay giao cho quan hầu điện.

Sở Lăng Thường nhận được chiếc bình, đem một viên thuốc trong đó đổ ra lòng bàn tay, nhặt lên chớp mũi người, nhắm mắt lại để cẩn thận phân biệt mùi vị trong đó. Rất nhanh chóng nàng liền cho kết quả, mở hai mắt nhìn về phía Thiền Vu, “Đan dược này gồm có phòng phong, bạch chỉ, xuyên khung, mạch đông, sinh địa, ngân hoa, cát cây, cương tàm, vân linh, khung cúc, thiên ma chế thành. Trong

đó ngân hoa nở vào tháng sáu, khung cúc vào tháng chín. Hai mùa này là lúc ngân hoa và khung cúc có tác dụng tốt nhất, hai loại dược liệu này đã sống sinh trưởng nơi u cốc, hấp thụ tinh khí trời đất, chỉ có ở Trung Nguyên.”

Quyển 8 - Chương 13: Điềm xấu

Thiền Vu Quân Thần nghe vậy liền gật đầu tán thưởng, “Chỉ người qua dược hoàn đã có thể phân biệt được toàn bộ dược thảo trong đó, bản lãnh của Lăng Thường thật khiến người ta bội phục. Nhưng những thành phần trong dược hoàn này thực sự có thể trị liệu được chứng đau đầu của ta sao?”

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng xác nhận lại, “Vâng, những dược liệu đó đều có tác dụng giúp xoa dịu căn bệnh đau đầu của Thiền Vu. Chứng bệnh đau đầu của người vốn do huyết khí xâm lấn mà thành, lại thêm khi tức giận khiến khí huyết xông lên não nhanh gây chóng mặt, cho nên muốn điều trị dứt chứng bệnh này đương nhiên cần phải dựa vào những dược liệu trên để áp chế sự nóng giận. Căn bệnh này cũng không phải hình thành trong ngày một ngày hai, cho nên phương pháp trị liệu cũng cần tuân theo tuần tự. Lần này sư huynh của Lăng Thường cùng Nam Hoa công chúa bất chấp sự bài xích, mạo hiểm xuất cung tìm thuốc, có thể tìm được loại dược liệu hữu dụng với bệnh tình của Thiền Vu. Đây thực sự là chuyện tốt, cho nên kính xin Thiền Vu bớt giận, xin đừng trách Nam Hoa công chúa.”

“Đúng vậy, ta sao có thể hoài nghi một người thật lòng muốn giúp mình chứ?” Thiền Vu Quân Thần chân thành nói, “Thì ra Dạ tiên sinh hôm đó chỉ lưu lại một phong thư là vì muốn cùng Nam Hoa công chúa xuất cung đi tìm thuốc. Hai người đã vì ta như vậy, ta lại còn chất vấn đủ bề, thật đáng xấu hổ.”

Nghe Thiền Vu nói vậy, tảng đá trong lòng Sở Lăng Thường rốt cục cũng rơi xuống. Sứ giả từ Hán cung trước giờ vẫn một mực im lặng

nghe ngóng tình hình lúc này mới cười lớn một tiếng, “Tấm lòng quảng đại của Thiền Vu thật khiến người ta bội phục!”

Không khí trong điện cũng theo đó dần trở nên hài hòa trở lại, chỉ có sắc mắt của Yên thị cùng Hoa Dương công chúa vẫn đầy vẻ âm trầm khó chịu.

Tuyết rơi yếu dần, cuối cùng chỉ còn lại những bông tuyết lất phất nhẹ bay theo gió.

Trên con đường mòn, tấm áo choàng lông cừu trắng tinh khôi trên người Sở Lăng Thường phản chiếu gương mặt nhỏ nhắn của nàng càng thêm ngời sáng. Chậm rãi đi bên cạnh Dạ Nhai Tích, bóng dáng của hai người họ đổ dài trên đường theo ánh mặt trời sau giờ ngọ.

Dạ Nhai Tích một mực không nói về chuyện của mình mấy ngày vừa rồi mà Sở Lăng Thường cũng không hỏi kỹ. Nhiều lúc không nói mới là tốt nhất, nếu nói ra, không chừng đại họa sẽ giáng ngay xuống.

Qua một khúc ngoặt, Sở Lăng Thường nhẹ nhàng phúi những bông tuyết bám trên áo, hỏi nhỏ, “Sur huynh, được hoàn kia rốt cục là sao?”

Trên môi Dạ Nhai Tích hiện lên nụ cười khổ, “Xem ra, chuyện gì cũng không gạt được muội!”

“Sur huynh đã không muốn nói, Lăng Thường tuyệt đối sẽ không hỏi nhiều. Nhưng được hoàn đó đã dâng cho Thiền Vu, một khi xảy ra sai sót gì chúng ta khó tránh khỏi liên quan. Cho nên muội muốn hỏi rõ ràng một chút.” Nàng than nhẹ một tiếng, ánh mắt thoáng vương chút u buồn.

Dạ Nhai Tích thấy vậy cũng cười nhẹ dừng bước, “Trước khi trả lời về lai lịch được hoàn kia, ta cũng muốn hỏi muội một chút. Chuyện Thiền Vu bị huyết khí xâm lấn rốt cuộc là thế nào?”

Ánh mắt Sở Lăng Thường chợt trở nên xa xăm, đôi môi đỏ mọng khẽ hé mở, “Thế gian làm gì có căn bệnh kỳ quái như vậy chứ? Huyết khí xâm lấn chẳng qua chỉ là cách giải thích mà thôi. Bệnh của Thiền Vu là do thất tình dẫn tới u uất mà tổn thương đến thân thể, từ đó dẫn tới bệnh đau đầu kịch liệt. Thiền Vu là người cương liệt, sao chịu tin vào việc thất tình khiến thân thể bị tổn thương chứ?”

“Con người có bảy loại cảm xúc mừng, giận, yêu, ghét, buồn, vui, ham muốn. Chỉ một loại cảm xúc đó cũng đủ ảnh hưởng tới thân thể, ví dụ như giận dữ kéo dài sẽ khiến mất bình tĩnh, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến chức năng cùng khí huyết của tạng phủ. Con người một khi khí huyết đã rối loạn sẽ đổ bệnh, nặng còn có thể mất mạng.”

Dạ Nhai Tích nhẹ nhàng gật đầu, “Tức giận có thể tổn thương gan, vui mừng ảnh hưởng tới tâm, ghét tổn thương tỳ, buồn tổn thương phế, ham muốn tổn thương thận. Bệnh của Thiền Vu hiện giờ là do một mối lâu ngày tích tụ thành. Ta từng nghe muội nói tới tình trạng thân thể của Thiền Vu, lại biết ông ấy là người cố chấp chưa chắc đã chịu nhìn thẳng vào bệnh tình của mình, cho nên mới phải tìm đại phu Trung Nguyên chế thuốc có công dụng hoạt huyết. Dù sao Hung Nô cũng là xứ lạnh, những loại dược thảo này cũng có tác dụng khiến bệnh của Thiền Vu tác dụng chậm lại.”

Sở Lăng Thường cười nhẹ một tiếng, xem ra sư huynh cũng thành dược tiên Phong Bất Cánh mất rồi. Nàng đang định cúi đầu bước tiếp thì bị Dạ Nhai Tích kéo lại, hơi cảm thấy kinh ngạc ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt của sư huynh cực kỳ nghiêm túc.

Theo ánh mắt đó nhìn lại, nàng kinh ngạc nhận ra ở cuối khúc quanh là Nam Hoa công chúa đang đứng, ngoài ra còn có một người khác, là sứ giả Đại Hán.

Không biết sứ giả đã nói gì với Nam Hoa, chỉ thấy sắc mặt ông ta rất trịnh trọng, nói xong còn đem một món đồ kín đáo đưa cho cô. Nam Hoa nhìn qua có chút do dự, nhưng vẫn nhận lấy nhét vào ống tay áo, sau đó tháo một cây trâm trên búi tóc đưa cho sứ giả.

Sứ giả cất cây trâm xong liền vội vã rời đi theo hướng ngược lại, Nam Hoa nhìn quanh bốn phía một hồi rồi mới hướng bên này đi tới.

Trong lòng Sở Lăng Thường cực kinh hoàng, muốn kéo sư huynh núp đi, không ngờ Dạ Nhai Tích không nhúc nhích đứng chờ ra đó, mặc cho những bông tuyết lất phất rơi xuống như những cánh hoa lê tán lác, sắc mặt cũng ngày càng trở nên âm trầm.

Đến khi Nam Hoa nhìn thấy hai người họ, bước chân cũng dừng lại, lẳng lặng nhìn Dạ Nhai Tích ở phía đối diện, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Dạ Nhai Tích tiến thêm mấy bước, bóng dáng toát lên vài phần cô tịch.

“Tại sao còn trở lại? Rốt cục nàng có chuyện gì khó nói?” Dừng lại trước mặt Nam Hoa, Dạ Nhai Tích khẽ cất tiếng hỏi.

Mà Sở Lăng Thường lúc này đi cũng không được, không đi cũng không xong, chỉ cảm thấy đứng đây thế này thực sự rất lúng túng. Lại nghe được câu hỏi của sư huynh với Nam Hoa, trong lòng nàng cũng đoán ra bảy, tám phần sự việc.

Nam Hoa cũng không trực tiếp trả lời, một lúc lâu sau dường như đã

hạ quyết tâm thì mới nhẹ giọng nói, “Dạ tiên sinh, ta cùng ngài đã sớm hết duyên. Từ nay hãy xem nhau như người xa lạ thì tốt hơn. Nơi này không thích hợp ở lâu dài, Dạ tiên sinh là người trời sinh tính tình tự do tiêu sái, bên ngoài mới là thiên hạ của ngài.” Nói xong, Nam Hoa bước nhanh lướt qua Dạ Nhai Tích, lúc đi ngang qua chỗ Sở Lăng Thường, ánh mắt cũng trở nên cực kỳ xa xăm.

Dạ Nhai Tích đứng lặng ở đó, mặc cho gió tuyết mùa đông ào ào thổi tới khiến cho tà áo bào trắng tinh bay phấp phật, sắc mặt cũng tái nhợt đi.

Sở Lăng Thường nhìn hai người này mà đau lòng. Mặc dù sư huynh không nói, nhưng nàng biết mấy ngày nay nhất định hai người họ đã có rất nhiều khoảnh khắc hạnh phúc. Nhưng Nam Hoa rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Chuyện gì đã khiến cô ấy quyết định rời cung? Rồi lại chuyện gì khiến cô ấy quay trở lại? Tại sao cô ấy còn lui tới với người của Hán cung? Sứ giả đó...không phải người của Đâu thái hậu sao?

Chẳng lẽ...

Hàng lông mày thanh tú khẽ nhíu chặt, bóng dáng Nam Hoa công chúa trước mắt nàng càng lúc càng trở nên xa vời.

Qua thêm hai ngày nữa, phản ứng khi mang thai của Sở Lăng Thường càng lúc càng rõ rệt, cụ thể là nàng càng lúc càng thêm ngủ. Lúc trời bắt đầu tối sụp xuống, nàng quyết định gieo thử một quẻ xem tình hình lành dữ thế nào.

Từ khi nhìn thấy Nam Hoa cùng sứ giả Hán cung bí mật gặp gỡ, Sở Lăng Thường luôn cảm thấy có chút bàng hoàng bất an, nàng vẫn

muốn xem thử vận mệnh ra sao nhưng đều uổng công. Có lẽ bởi nguyên nhân mang thai nên nàng không cách nào đem toàn bộ tâm tư đặt vào đó mà thường bị phân tâm.

Bên ngoài trướng đột nhiên truyền tới tiếng cung nữ gọi lớn khiến ngón tay của Sở Lăng Thường run lên làm quẻ tượng lập tức rối loạn. Khẽ thở dài, nàng định dọn dẹp đồ thì lại vô tình đụng phải một đĩa nển khiến nó rơi xuống đất vỡ tan tành.

Tiếng kêu loảng xoảng khiến Sở Lăng Thường hoảng hốt, có chút ngáy ra nhìn mảnh vỡ đầy đất, rồi liền đó dự cảm không lành lại bắt đầu quanh quẩn trong đầu.

Thanh Tụ vừa đúng lúc đi vào, thấy vậy vội tiến lên dọn dẹp, còn khẽ lên tiếng trấn an nàng, “Không sao, không sao! Mọi chuyện vẫn ổn cả.”

Không sao, thật sự không có chuyện gì sao?

Khi nàng còn đang mãi đắm chìm trong suy nghĩ thì Hách Liên Ngự Thuấn đã từ bên ngoài trở về. Thanh Tụ cũng vội vàng thu dọn mảnh vụn trên sàn rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

“Nàng sao vậy?” Thấy vẻ mặt nàng khác thường, Hách Liên Ngự Thuấn ngồi xuống cẩn thận quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Lăng Thường một hồi, trên môi tràn ngập nụ cười rồi nhẹ nhàng đặt tay lên bụng nàng. Hắn thực sự mong đợi được nhìn thấy bụng nàng lớn dần lên.

Đem nỗi bất an trong lòng nén xuống, Sở Lăng Thường khẽ mỉm cười, “Không sao, chỉ là vừa rồi vô ý đụng phải đĩa đèn mà thôi. Sao hôm nay chàng lại về trễ thế? Sắc trời đã tối đen cả rồi!”

Hách Liên Ngự Thuấn đem nàng ôm vào trong ngực, hàng lông mày cương nghị tràn ngập nét vui vẻ, “Ta cùng Dạ Nhai Tích, Y Trĩ Tà thương thảo việc bình định Vu Điền làm phản.”

Sở Lăng Thường nghe vậy thì hơi sững sờ, từ trong ngực hấn ngẩng đầu lên, “Chẳng lẽ Thiên Vu muốn tấn công Vu Điền sao? Mười sáu nước Tây Vực đã sớm cúi đầu xưng thần với Hung Nô, tại sao còn phải gây lại chiến loạn?”

“Lăng Thường, nàng biết rõ quan điểm của ta mà. Ta vẫn cho rằng, Vu Điền chẳng qua cùng Tiên Ty, Ô Hoàn muốn Hung Nô cho họ điều kiện tốt hơn mà thôi. Bọn họ cũng không phải thật sự có tâm làm loạn, chỉ tiếc Thiên Vu một mình một ý, chỉ sợ xảy ra sự cố đáng tiếc khác nên hôm nay đã triệu kiến ta ra lệnh chuẩn bị điểm binh xuất chinh.”

“Sao tự dưng Thiên Vu lại thay đổi chủ ý như vậy?” Sở Lăng Thường thực sự không hiểu. Đạo này nghe nói bệnh tình của Thiên Vu thường xuyên tái phát, lúc tốt lúc xấu, nàng cũng thực lo lắng, từng đi chẩn mạch thì phát hiện ra sự u uất trong đáy lòng đã ảnh hưởng ngũ tạng. Đây là tình huống nàng không muốn gặp nhất, mắc bệnh một khi không phối hợp với thầy thuốc trị liệu thì sẽ không thể tiêu trừ được bệnh. Tính tình Thiên Vu quá mức quật cường, lại không có cách nào tĩnh tâm theo yêu cầu của Sở Lăng Thường. Hôm nay lại nảy sinh ham muốn chém giết như vậy thật khiến nàng càng lo lắng.

Đôi mắt Hách Liên Ngự Thuấn cũng hơi nheo lại, “Hôm qua có người nhìn thấy Yên thị cùng Vu Đan đi ra từ trường của Thiên Vu, xem ra nhất định có liên quan.”

Một tia lo âu dâng tràn trong mắt Sở Lăng Thường, nàng có chút bất an ôm chặt lấy hấn, giống như sợ buông lỏng tay thì hấn sẽ biến mất vậy. Giọng nói yếu ớt của nàng khẽ vang lên, “Ngự Thuấn, không

biết tại sao, ta cảm thấy thực sự bất an.”

Chiếc cầm nhỏ xinh bị Hách Liên Ngự Thuấn nhẹ nhàng nâng lên, trong mắt hắn cũng tràn ngập sự đảm bảo cùng sức mạnh, “Yên tâm, cho dù thế nào, ta cũng không để nàng gặp chuyện không hay.”

“Ngự Thuấn, là ta lo cho chàng.” Sở Lăng Thường lại lần nữa vùi trong ngực hắn, hít thật sâu mùi hương thuộc về hắn, “Tuy rằng chàng chinh chiến sa trường nhiều năm, nhưng lần này ta mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, đáng tiếc ta lại không nhìn ra được đó là cái gì. Nếu có thể có một chút điềm báo cũng tốt. Nói xong, nàng lại ngẩng lên, ánh mắt lộ rõ sự bối rối, “Không đúng, ta vừa mới đánh vỡ một đĩa đèn, chẳng lẽ...”

“Ngốc ạ, nàng chẳng qua chỉ không cẩn thận mà thôi, không cần khẩn trương như vậy.” Hách Liên Ngự Thuấn cười nhẹ, lại ôm chặt lấy nàng, bàn tay trêu mếu che lên phần bụng vẫn còn bằng phẳng, “Vì nàng cùng hài tử, ta sẽ bình an trở về. Chờ ta!” Không biết từ lúc nào, Hách Liên Ngự Thuấn đã sớm quên mất Sở Lăng Thường còn quan trọng hơn ở giang sơn này.

Sở Lăng Thường biết đây là mệnh lệnh của Thiên Vu, Hách Liên Ngự Thuấn cho dù không tình nguyện cũng phải lĩnh mệnh. Cuối năm lại xảy ra chiến tranh thế này thực không phải chuyện tốt lành. Nàng chỉ cảm thấy cổ họng có chút nghẹn lại, suy nghĩ một hồi liền đưa tay tháo mệnh phù hàn ngọc trên cổ xuống, nhét vào lòng bàn tay hắn, “Chàng lãnh binh tác chiến, có mệnh phù trong người điều binh khiển tướng sẽ dễ dàng hơn.”

Quyển 8 - Chương 14: Nhúng tay vào chính sự

Hách Liên Ngự Thuấn nở nụ cười dịu dàng, “Đây là thứ ta tặng cho nàng, có lý nào trả lại chứ?”

“Không phải trả lại, là cho chàng mượn. Chàng nhất định phải chiến thắng trở về, sau khi trở về phải tự tay đeo lại cho ta.” Sở Lăng Thường đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực hắn, nghe từng nhịp tim đập trầm ổn của hắn rồi lại nhẹ giọng nói, “Đây không chỉ đơn giản là mệnh phù, trên đó còn có tình yêu cùng nỗi nhớ của ta, cho dù thế nào, chàng cũng phải bình an trở về.”

“Được, ta hứa với nàng!” Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng bằng sự thâm tình tốt độ.

Sở Lăng Thường nhắm mắt lại nhưng tâm vẫn không cách nào bình lặng...

Bước sang tháng giêng, chiến loạn lại lần nữa nổ ra, binh lính Hung Nô lập tức nhận được lệnh xuất chinh mà Hách Liên Ngự Thuấn cũng được bổ nhiệm làm chủ soái thân chinh ra trận. Phó thống lĩnh Hồ Mạc cũng đi theo hắn, trực tiếp tiến về địa giới của Vu Điền cùng mười sáu nước Tây Vực, khiến cho tộc Tiên Ty, Ô Hoàn nhanh chóng nghe tin mà hoảng loạn.

Một ngày kia, khí trời khá tốt, ánh mặt trời chiếu lên những đám tuyết còn vương lại khắp nơi khúc xạ thành những ánh sáng có chút chói

mắt. Bên ngoài trướng của Thiền Vu, Sở Lăng Thường lảng lảng đứng đó, gió thổi qua áo choàng lông cừu trên đầu vai nàng khiến những bông tuyết trên đó bay tung lên tạo thành một khung cảnh sáng lóa khác thường. Bên cạnh nàng là Thanh Tụ đã sớm lạnh cóng đến mức phải liên tục giậm chân, thỉnh thoảng còn thổi hơi vào bàn tay, cố sức xoa cho ấm lên.

Thanh Tụ thực không hiểu vì sao tiểu thư cứ muốn gặp Thiền Vu Quân Thần như vậy. Nghe nói mấy ngày nay ông ta vẫn luôn nằm trên giường bệnh, không hề tiếp kiến bất kỳ viên quan nào để xử lý chính sự. Tiểu thư ước chừng đã chờ bên ngoài trướng gần hai canh giờ mà bên trong vẫn không có chút động tĩnh đồng ý tiếp kiến.

“Tiểu...tiểu thư, hay là chúng ta....chúng ta trở về thôi. Ngày mai trở lại vậy!”

Sở Lăng Thường quay đầu liếc nhìn nha đầu bên cạnh đã lạnh run lên, dịu dàng nói, “Em không cần ở đây cùng ta, trở về trước đi!”

“Tiểu thư...”

“Hôm nay ta nhất định phải gặp cho được Thiền Vu!” Thái độ của Sở Lăng Thường cực kỳ kiên quyết.

Gương mặt Thanh Tụ tràn ngập vẻ khổ sở, lại đau lòng vì biết thân thể nàng không khỏe khi đang mang thai. Vừa muốn mở miệng, Thanh Tụ lại thấy Hoa Dương công chúa đi từ bên trong trướng ra, khóe môi cô ta nhếch lên đầy châm chọc, “Sở Lăng Thường, cô thật có nghị lực đó. Vào đi, Thiền Vu muốn gặp cô.”

Sở Lăng Thường hít sâu một hơi, dùng ánh mắt ra hiệu cho Thanh Tụ rời đi rồi theo Hoa Dương vào trong trướng.

Bên trong trướng, không khí cực kỳ ngọt ngào, Sở Lăng Thường có thể dễ dàng nhận ra tất cả cung nữ nơi này đều đã đổi thành những gương mặt hoàn toàn mới. Theo tấm màn cửa được hạ xuống, thế giới bên ngoài dường như đã hoàn toàn bị ngăn cách.

Rất nhanh chóng, Sở Lăng Thường có thể nhìn thấy Thiên Vu đang nằm trên giường bệnh. Ông ta được Yên thị đỡ ngồi dậy, phía bên kia là nhị vương tử Vu Đan mấy năm nay vẫn ở trong tình trạng uể oải nhưng hôm nay tinh thần hẳn lại phần chấn lạng thường.

Đợi Sở Lăng Thường vấn an xong, Thiên Vu Quân Thần mới khàn giọng lên tiếng, “Nghe cung nữ nói người đã đợi bên ngoài trướng suốt hai canh giờ?”

“Vâng, Thiên Vu!” Sở Lăng Thường thấy sắc mặt ông ta tái nhợt, trong lòng cảm thấy cực kỳ hồ nghi. Chẳng qua chỉ không gặp mấy ngày, bệnh tình của ông ta sao có thể trầm trọng như vậy?

“Lăng Thường hôm nay tới là bởi có chuyện quan trọng muốn bẩm với Thiên Vu!”

Thiên Vu Quân Thần khẽ gật đầu, chưa kịp mở miệng nói chuyện thì lại tiếp tục ho khan, xem tình hình thì không phải mới ngày một ngày hai.

Sở Lăng Thường thực sự kinh ngạc, vội lên tiếng, “Thiên Vu, xin để cho Lăng Thường chẩn mạch cho người.”

Thiên Vu yếu ớt đưa tay ra, dáng vẻ trông cực kỳ thống khổ, không biết ông ta đang muốn biểu đạt ý gì. Yên thị ở một bên vội vàng đưa mắt ra hiệu cho nhị vương tử, Vu Đan lập tức tiến lên giữ lấy ông ta.

Yên thị nhìn về phía Sở Lăng Thường, giọng nói trở nên bén nhọn,

“Sở Lăng Thường, người muốn giả vờ đến khi nào? Thiền Vu nếu không phải dùng cái thần đan diệu dược của các người thì đâu có biến thành bộ dạng như vậy? Thiền Vu tính tình nhân hậu nên mới không trị tội các người nhưng ta cho người biết, nếu bệnh tình của Thiền Vu không có chuyển biến, ta nhất định không tha cho các người đâu.”

Sở Lăng Thường nghe mà cảm thấy có chút mơ hồ, “Đan dược đó thực sự có hiệu quả đối với căn bệnh nhức đầu của Thiền Vu, tuyệt đối sẽ không khiến bệnh tình nặng thêm. Trong chuyện này nhất định có nguyên nhân!”

“Đương nhiên người sẽ nói như vậy! Sở Lăng Thường, người luôn làm những việc kỳ quái, hành động quỷ dị, ai biết được người cùng sư huynh mình đã dở trò gì với đan dược của Thiền Vu.” Giọng nói lạnh lùng của Hoa Dương liền vang lên.

“Đủ rồi, đừng tranh cãi nữa!” Thiền Vu Quân Thần bị thanh âm ồn ào khuấy động bên tai khiến đầu càng thêm đau đớn, vô lực phát tay một cái, “Lăng Thường, ngự y đã tới xem rồi, nói nghỉ ngơi mấy ngày sẽ không sao. Người có thể yên tâm rồi. Tội ta có chuyện gì vậy?”

Sở Lăng Thường nghe vậy tuy trong lòng vẫn tràn ngập âu lo nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ hít sâu một hơi rồi lên tiếng, “Thiền Vu, mấy ngày gần đây thiên tượng có chuyển biến khác thường, tuyết không ngừng rơi dày đặc. Lăng Thường bởi lo lắng nên đêm qua đã gieo một quẻ, ai ngờ quẻ tượng biểu hiện điềm dữ, điều này có nghĩa là trời đất sắp có sự biến động lớn.”

“Vậy sao?” Thiền Vu nghe vậy, trên gương mặt thoáng hiện lên nét lo âu.

Hoa Dương ở một bên thấy vậy liền vội vàng nói, “Thiền Vu chớ

nghe những lời nói xằng của Sở Lăng Thường. Bắc quốc vào thời gian này luôn có tuyết rơi dày, đâu có gì kỳ quái chứ? Có người nào không biết từ trước tới giờ cô ta không bao giờ để lộ thiên cơ. Còn có lời đồn đại rằng cô ta không hề đoán được tương lai, số mạng. Theo thần thiếp thấy, cô ta bất quá là có mục đích khác thôi.”

“Thiên địa có sự khác thường, cho dù không cách nào suy đoán được tương lai thì cũng có thể căn cứ vào sự biến đổi đó để phòng ngừa tai họa. Các động vật đều đang di cư chứng tỏ sắp có đại nạn phát sinh. Thiên Vu, Hung Nô vào lúc này cần nhất là phải tích trữ lương thảo, xin hãy lệnh cho thái tử đem binh mã lập tức trở về, lúc này vạn lần không thích hợp phát động chiến tranh.”

“Sở Lăng Thường, thì ra ngươi cố tình làm ra nhiều chuyện như vậy là vì không muốn thái tử tấn công Vu Điền.” Nhị vương tử lạnh lùng lên tiếng rồi nhìn về phía Thiên Vu nhẹ giọng nói, “Phụ vương, đất Vu Điền càng lúc càng phách lối, nếu như không xuất binh trấn áp, sợ rằng sẽ đại biến. Lại nói, thái tử dẫn binh xuất chinh mới có mấy ngày, nếu điều trở về sẽ khiến tâm tư binh sỹ đại loạn, lúc đó ngoại tộc sẽ coi người Hung Nô ta ra thế nào đây? Nhi thần thấy đây là chuyện không thể làm!”

Gương mặt Thiên Vu lộ ra vẻ chần chừ, tuy rằng bệnh tật khiến dung mạo tiêu tụy nhưng có thể thấy mi tâm ông ta đang nhíu lại suy tính.

Sở Lăng Thường có chút buồn bã nhìn Thiên Vu Quân Thần. Nàng cũng không phải chỉ vì an nguy của Hách Liên Ngự Thuấn mà nói vậy. Thiên tượng mấy ngày nay thật sự khác thường, đêm qua còn có sự biến đổi kỳ dị, tuy rằng không không quá rõ ràng, nhưng vẫn có thể nhận thấy nó không hề đơn giản.

Nàng dứt khoát lên tiếng lần nữa, “Thiên Vu, chuyện này không thể trì hoãn thêm nữa, một khi thiên tai xảy ra, lòng dân nhất định sẽ đại

loạn. Trọng binh trong thành lúc này không đủ để trấn an dân chúng, Hung Nô sẽ lâm vào tình cảnh bất an.” Nói đến đây, nàng hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định nhìn Thiền Vu, lại quỳ gối xuống sàn, “Xin Thiền Vu thu hồi lại lệnh xuất chinh, Lãng Thường nguyện vì lê dân vô tội cầu xin người.”

“Lãng Thường, người....” Thiền Vu Quân Thần bị kích động lại bắt đầu ho khan kịch liệt, đưa tay chỉ về phía nàng, muốn nàng mau đứng dậy. Trong thiên hạ ai mà không biết người của Quỷ Cốc phái chỉ luôn quỳ lạy trời đất, không bao giờ quỳ trước bậc quân vương.

Yên thị thấy vậy lập tức đứng chắn trước mặt Thiền Vu, chỉ về phía Sở Lãng Thường phần nộ quát, “Giới cho Sở Lãng Thường, nói ra những lời độc địa như vậy là người có ý gì? Hung Nô luôn quốc thái dân an, sao cho phép người ở nơi này nói lời yêu hoặc?”

Hoa Dương công chúa cười lạnh nói thêm vào, “Theo ta thấy, với khả năng của cô ta không chừng đã giờ yêu pháp gì để khiến Hung Nô lâm vào cảnh khó khăn cũng nên?”

Sở Lãng Thường nhìn chằm chằm Hoa Dương, mi tâm dâng lên sự không vui.

“Thiền Vu không muốn nghe người nói mấy lời xui xẻo như vậy. Thái tử xuất chinh đã là sự thật, Sở Lãng Thường người nên biết, thái tử mà trở lại lúc này chính là phạm vào quân kỷ, nhất định phải xử theo quân pháp. Người nếu thật lòng quan tâm thái tử thì hãy cầu cho hắn nhanh chóng thắng trận trở về.” Yên thị không để cho Thiền Vu ở phía sau có cơ hội mở miệng, hung hăng phất tay, “Người đâu, đem Sở Lãng Thường kéo ra ngoài. Sau này không có lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào kim trướng.”

Viên quan hầu cận vội tiến lên, kéo Sở Lãng Thường ra ngoài. Lúc

này, trong lòng nàng mới hoàn toàn hiểu rõ, đám người Yên thị đã bắt đầu nhúng tay vào chính sự.

Tiếng tiêu xa xăm khẽ vang lên bên ngoài cửa sổ, hai con hạc vẫn một mực nô đùa.

Đợi tiếng tiêu dứt hẳn, Thanh Tụ bưng lò sưởi tay vào, khịt mũi, thở một hơi dài, “Em thực nhớ những ngày ở nơi sơn cốc.”

Sở Lăng Thường thả tay khỏi cây đàn, nhìn Thanh Tụ, khẽ thở dài. Sao nàng lại không muốn như vậy chứ? Chỉ tiếc hoa đào vẫn như cũ mà người đã thay đổi mất rồi. Bất giác nàng lại ngẩng đầu nhìn Dạ Nhai Tích ngồi bên khung cửa sổ đang chìm vào suy tư, gương mặt tuấn dật mấy ngày nay cũng đã gầy đi không ít.

Hồi lâu sau, Dạ Nhai Tích mới quay đầu nhìn về phía Sở Lăng Thường, thấy ánh mắt nàng lộ ra vẻ lo âu liền cười nhẹ một tiếng, “Tra được đầu mối gì không?”

Nàng lắc đầu, vốn muốn từ trong sách cổ tra ra một chút tình huống tương tự nhưng hết thấy đều hoài công. Chậm rãi đứng dậy, tà áo khẽ lay động, nàng bước tới gần cửa sổ nhìn màn tuyết trắng xóa bên ngoài, “Sur huynh, muội mơ hồ cảm giác được tai họa lần này sẽ mang tới một thảm họa hủy diệt.”

“Thiên Vu chậm chạp không hạ lệnh, dân chúng cũng hoàn toàn không biết sẽ phát sinh chuyện gì.” Ánh mắt Dạ Nhai Tích đầy vẻ lo âu, lại thấy hai con hạc bay tận lên trời đuổi theo một con quạ nhỏ thì nhẹ giọng nói, “Chỉ mong hết thấy đều chỉ lo sự lo lắng của muội mà thôi, có lẽ mùa đông này rất nhanh sẽ trôi qua.”

Sở Lăng Thường khẽ lắc đầu, “Cho dù tai họa không phát sinh, muội thấy đám người Yên thị cũng sẽ gây sóng gió, bệnh tình của Thiền Vu rất kỳ quái, hiện giờ tất cả chuyện lớn nhỏ của Hung Nô đều do Yên thị quản lý, nhị vương tử dường như cũng có động tĩnh, tối qua tinh thần của hắn cũng có sự chuyển biến. Cục diện này thực sự không ổn.”

“Gần đây nhị vương tử lại bắt đầu liên hệ mật thiết với Hữu Cốc Lễ vương Y Kha. Chuyện này thực sự không thể coi thường. Nhưng tạm thời hắn sẽ không có hành động gì lớn, Thiền Vu bệnh nặng, hắn phải làm gì đó mới có thể khiến Thiền Vu hạ lệnh thái tử thân chinh tấn công Vu Điền.” Dạ Nhai Tích chậm rãi phân tích.

Thanh Tụ nghe vậy thì cực kỳ kinh hại, vội vàng hỏi, “Vậy chúng ta không phải sẽ rất nguy hiểm sao? Bây giờ thái tử lại không ở đây, làm sao bây giờ?”

“Có lẽ...” Dạ Nhai Tích nhìn hai người họ, sắc mặt trở nên cực kỳ nghiêm trọng, “Còn có một người rơi vào tình cảnh nguy hiểm hơn cả chúng ta.”

“Là người nào vậy?” Thanh Tụ liền hỏi.

Sở Lăng Thường lại là người trả lời thay Dạ Nhai Tích, giọng nói êm ái cực kỳ kiên định, “Nam Hoa công chúa!” Nàng ngược mắt nhìn Dạ Nhai Tích, ý nhị hỏi nhỏ, “Sur huynh, huynh cũng đã nghĩ tới chuyện này, phải không?”

Nét ưu thương tràn ngập trong mắt Dạ Nhai Tích, giống như ngôi sao le lói rơi xuống trong màn đêm u tối, “Nam Hoa công chúa được Đâu thái hậu phái đến Hung Nô để do thám tình hình. Một khi thân phận bị Yên thị phát hiện, nhất định sẽ bị xử trí.”

Đây cũng là lo lắng của Sở Lăng Thường. Ban đầu nàng chỉ biết Nam Hoa là người của Lật phi, nhưng không ngờ người vẫn luôn đứng đằng sau cô ấy lại là Đâu thái hậu. Nếu như không phải nàng tận mắt nhìn thấy Nam Hoa có liên lạc với sứ giả Hán cung thì nhất định cũng không ngờ tới.

Quyển 8 - Chương 15: Bị giải vào đại lao

Thanh Tụ nghe mà không hiểu ra sao, “Khoan, khoan! Nam Hoa công chúa sao lại có quan hệ với Đẩu thái hậu chứ? Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?”

“Biết ít một chút cũng là chuyện tốt!” Dạ Nhai Tích nhẹ giọng nói với Thanh Tụ rồi lại trầm ngâm một hồi, “Ta còn có chuyện không hiểu là tại sao Linh nhi lại nhất định phải quay lại như vậy?”

Sở Lăng Thường cũng hệt như Dạ Nhai Tích, suy nghĩ hồi lâu rồi đột ngột ngẩng lên, cùng lúc ánh mắt nàng giao với ánh mắt vừa dâng lên nét thấu hiểu của sư huynh mình. Xem ra bọn họ đã đồng thời đoán trúng một chuyện...

Vừa qua buổi trưa, tiếng bước chân liên đồn dập vang lên nơi Huyền Nguyệt Các.

“Công chúa, đại sự không ổn...” Vừa bước vào, Xuân Mai hỗn hển kêu lên.

Nam Hoa công chúa đang mài mực thì ngón tay chợt run bắn lên, ngẩng đầu nhìn Xuân Mai, “Xảy ra chuyện gì?”

Xuân Mai bật khóc lên tiếng, “Công chúa, mặt hàm sáng nay công chúa đưa cho nô tỳ bị quận chúa Ổ Giai cướp đi rồi. Phải làm sao đây? Lỡ như cô ta đọc được nội dung trong đó...”

Nam Hoa nghe mà chờ người ra, trong lòng tràn ngập sự kinh hãi.

Các mật hàm trước kia đều viết bằng mật mã, cho dù bị phát hiện, đối phương cũng không tra ra cái gì. Nhưng do chuyện lần này cấp bách, trong mật hàm Nam Hoa đã trực tiếp nói rõ tình hình cho Đậu thái hậu. Nhưng Ổ Giai kia đang yên đang lành sao lại đi cướp đồ của Xuân Mai chứ?

Không nghĩ nhiều, Nam Hoa lập tức cầm bút lên, lần nữa viết một mật hàm giao cho Xuân Mai, “Lần này nhất định phải làm cho cẩn thận!”

“Công chúa xin yên tâm! Mật hàm này em đảm bảo trước khi trời tối sẽ ra khỏi hoàng thành, Tình cô cô nhất định sẽ không có chuyện gì.” Xuân Mai vừa nói vừa đem mật hàm giấu kỹ rồi lo lắng hỏi lại, “Ổ Giai quận chúa kia...”

“Trước tiên đừng hoảng hốt, có lẽ Ổ Giai căn bản nhìn sẽ không hiểu.” Nam Hoa chỉ có thể đánh cuộc một lần này mà thôi.

Xuân Mai gật đầu rồi vội vã rời đi.

Nam Hoa khẽ thở hắt ra, trong lòng chỉ thầm mong Đậu thái hậu có thể hạ thủ lưu tình, để cho Tình cô cô một con đường sống.

Tình cô cô vốn là bà vú của Nam Hoa. Bởi từ nhỏ đã mất mẹ nên Nam Hoa lớn lên đều do một tay Tình cô cô nuôi dưỡng. Tình cô cô là cung nữ đã lớn tuổi trong cung, từ khi nhận được lệnh của Đậu thái hậu thì bắt đầu chăm sóc Nam Hoa nên cũng bỏ lỡ dịp xuất cung trở về cuộc sống bình thường. Nam Hoa tuy có thân phận là công chúa nhưng tình cảm với cô cô giống như mẫu tử. Không ngờ, Tình cô cô lại trở thành đối tượng để Đậu thái hậu uy hiếp cô phải sống

cuộc sống do thám nơi xứ người.

Hôm đó ở Hạnh Hoa thôn, hai đoạn trâm gãy mà Nam Hoa nhận được chính là trâm của Tình cô cô. Cây trâm này Nam Hoa không thể quen thuộc hơn được nữa. Cho nên khi thấy sứ giả từ Hán cung tới đưa đồ cho mình, Nam Hoa cũng biết ông ta tới đây chủ yếu là để dò xét xem rốt cuộc cô có tuân theo kế hoạch mà làm hay không. Khi trả lại tín vật cho sứ giả, Nam Hoa cũng đã ngầm thông báo rằng mình sẽ thực hiện theo kế hoạch của Đậu thái hậu là giết Hách Liên Ngự Thuần.

Nghĩ tới đây, mi tâm Nam Hoa lại nhúu chặt lại. Mật hàm bị Ổ Giai lấy đi, chuyện này có thể là lớn mà cũng có thể là nhỏ. Giờ cô chỉ có thể cầu ông trời phù hộ để chuyện này đừng bị xé ra mà thôi.

Mùi hương hoa lan ngào ngạt trên thư án chậm rãi lan tỏa. Theo bức mật hàm bị xé mở, Yên thị cẩn thận xem kỹ một hồi rồi mới nở nụ cười thỏa mãn. Một lúc sau bà ta chậm rãi ngồi xuống, ánh mắt hiện lên vẻ mưu mô quỷ dị.

“Không ngờ Ổ Giai kia lại nghe lời như vậy!”

Hoa Dương công chúa ngồi gần đó cũng cong môi cười, “Còn có điều mẫu hậu không biết. Ổ Giai vẫn luôn coi Nam Hoa như cái đinh trong mắt, cho nên cô ta vẫn không ngừng theo sát từng động tĩnh của Nam Hoa.”

“Chuyện này con làm rất tốt!” Yên thị hài lòng cười rồi chìa tay ra, Hoa Dương lập tức nhận lấy mật hàm mở ra xem.

Mật hàm lần nữa được mở ra, trên đó có mấy hàng chữ, “Vũ noi theo

phương pháp Thuấn Đế đối đãi với Nghiêu Đế, trước cấm thái tử thượng triều, sau là ngụ ý thiên hạ chư hầu nếu có tài đức đều có thể ngồi lên ngôi vị thiên tử. Nhưng chẳng được bao lâu thì Thuấn cũng tự hủy diệt chính mình. Còn có truyền kỳ rằng, Thuấn giam lỏng Nghiêu cùng thái tử Đan Chu, ông ta đầu tiên là nhiếp chính, sau đó bày mưu tính kế để quần thần một lòng tôn ông ta ngồi lên đế vị rồi khéo léo ép Nghiêu phải nhường ngôi để danh chính ngôn thuận đoạt lấy quyền lực. Về sau, Đại Vũ cũng noi theo cách Thuấn đối đãi với Nghiêu, giam lỏng Thuấn cùng thái tử Thương Quân, bày mưu tính kế để thiên hạ chư hầu thuận theo mình mà thuận lợi ngồi lên ngôi vị thiên tử.”

Hoa Dương rất nghiêm túc đọc đi đọc lại, sau đó nhíu mày tỏ ra không hiểu, “Như vậy là ý gì? Rõ ràng là mật hàm gian tế, sao lại đề cập đến điển cố Nghiêu Thuấn cùng Vũ chứ?”

Yên thị dù sao cũng là người đã từng trải qua sóng to gió lớn, nghe vậy chỉ khẽ cười lạnh một tiếng, “Thuấn ở đây chẳng phải là Thuấn kia sao?”

Một câu nói này đã thức tỉnh Hoa Dương công chúa, suy nghĩ một hồi hai mắt cô ta liền sáng lên, “Trong mật hàm Nam Hoa đã nói là Thuấn Đế tự hủy hoại mình mà thôi. Chẳng lẽ, cô ta muốn đối phó với Hách Liên Ngự Thuấn? Như vậy chẳng phải mục đích giống chúng ta sao?”

“Cho dù ý của cô ta thế nào, Nam Hoa - cái đinh trong mắt này cũng phải nhổ đi cho sớm.” Yên thị lạnh lùng lên tiếng. Từ khi Nam Hoa theo Hách Liên Ngự Thuấn vào cung, bà ta vừa nhìn đã không vừa mắt. Không biết tại sao, bà ta luôn cảm thấy ánh mắt Thiên Vu luôn đặt trên người của Nam Hoa. Để tránh đêm dài lắm mộng, bà ta đương nhiên phải ra tay diệt trừ.

Hoa Dương liền gật đầu, lại hỏi, “VẬY THÁI TỬ...”

“Tất cả cứ theo kế hoạch mà làm!” Yên thị lạnh lùng mở miệng ngắt lời cô ta, trong mắt tràn ngập sát ý.

Để làm cho Thiên Vu hạ lệnh khiến Hách Liên Ngự Thuần phải dẫn binh tiến đánh Vu Điền, bà ta đã ở trước mặt Thiên Vu dõ không ít công phu. Chỉ cần Hách Liên Ngự Thuần bước chân vào đất Tây Vực, bà ta đã sai một đám người chờ sẵn để ám sát hắn. Cũng trong khoảng thời gian đó, bà ta sẽ diệt trừ mấy người Sở Lăng Thường trong cung.

Hôm nay, lại có thêm sự việc này...

Lúc bên Nam Hoa xảy ra chuyện, Sở Lăng Thường đang định tới xin gặp Thiên Vu lần nữa. Còn chưa kịp đi thì Thanh Tụ đã hốt hoảng chạy vào, vừa thở hồng hộc vừa nói, “Tiểu thư, mau tránh đi, đại sự không ổn rồi.”

Sở Lăng Thường sửng sốt, mi tâm dâng lên vẻ lo âu, “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Thanh Tụ đã rớm nước mắt, cũng không chờ ý kiến của nàng liền bắt đầu thu dọn hành lý, khó nhọc trả lời, “Em nghe nói Thượng Phúc vương sáng nay rơi xuống hồ nước suýt chết đuối, còn có Xảo Nhi phu nhân vô duyên vô cớ sẩy thai. Hoa Dương công chúa mới sáng sớm liền đến kim trướng làm loạn lên, Yên thị đã sai người tới bắt tiểu thư rồi!”

Sở Lăng Thường lại càng cảm thấy kỳ quái, “Chuyện đó thì có liên hệ gì đến ta?”

“Em cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nữa. Tiểu thư mau

đi thôi. Đây rõ ràng là âm mưu của Yên thị. Hiện giờ thái tử không có ở đây, Hồ Mặc cũng đi theo ra sa trường, một khi bị định tội thì thái tử quay về cũng đã muộn.” Thanh Tụ vừa gấp rút thu dọn hành lý vừa khuyên Sở Lăng Thường.

“Sur huynh đâu?”

Thanh Tụ liền lắc đầu, “Em không nhìn thấy sur huynh, nhưng nghe nói Nam Hoa công chúa đã sớm bị thị vệ dẫn đi rồi!”

Cái gì?

Sở Lăng Thường thực sự sửng sốt, sự bất an trong lòng lại càng nhanh chóng khuếch tán. Nàng vội kéo tay Thanh Tụ, “Lúc này chúng ta muốn đi cũng không được rồi. Thường ngày, người gần với thái tử nhất là Y Trĩ Tà, em mau đi liên lạc với ông ấy, thỉnh cầu ông ấy giúp đỡ.” Nói xong, nàng liền bước ra cửa.

“Tiểu thư định đi đâu vậy?” Thanh Tụ vội gọi với theo.

“Đi gặp Thiên Vu! Chuyện này nhất định không phải chủ ý của người.” Trong lòng Sở Lăng Thường biết rõ rằng Nam Hoa công chúa bị bắt, sur huynh nhất định sẽ tìm cách cứu. Đám người Yên thị luôn thấy bọn họ không vừa mắt, hôm nay lại vừa gặp dịp thái tử xuất chinh. Cho dù Thiên Vu có lòng đề phòng thái tử cũng tuyệt đối không bao giờ giữ mấy người bọn họ để kiềm chế hẳn.

Thanh Tụ liều mạng lắc đầu, nước mắt cũng chảy xuống, “Tiểu thư, em nghe nói bệnh của Thiên Vu không hề nhẹ. Yên thị đã sai người canh giữ điện của Thiên Vu rồi, tiểu thư sao có thể gặp được người chứ? Đi nhanh đi, không đi sẽ không kịp nữa. Em sẽ nghĩ cách tìm được sur huynh.”

“Thanh Tụ....”

“Muốn đi? Chờ người bước ra khỏi cánh cửa này thì tội danh của người lại nặng thêm một bậc.” Bên ngoài cửa vang lên tiếng cười lạnh của Hoa Dương công chúa.

Thanh Tụ lập tức đứng chần trước mặt Sở Lăng Thường, nước mắt cũng không kịp lau, liều mạng nhìn chăm chăm ra cửa.

Hoa Dương công chúa dẫn theo một đám thị vệ đi vào, khí thế cực kỳ hung dữ. Cô ta lập tức cao giọng, “Thiên Vu đã hạ lệnh đem yêu nữ nói lời mê hoặc dân chúng như người giam lại, người còn muốn chạy đi đâu?”

“Hoa Dương công chúa, tiểu thư nhà ta sao có thể biến thành yêu nữ nói lời mê hoặc dân chúng chứ?” Thanh Tụ không phục lên tiếng tranh luận.

“Thanh Tụ!” Sở Lăng Thường nhẹ giọng rầy la một chút. Lúc này, nàng không thể liên lụy bất cứ người nào nữa. Đem Thanh Tụ kéo ra sau lưng, nàng bình thản lên tiếng, “Hoa Dương công chúa, ta chỉ muốn biết bệnh tình của Thiên Vu thế nào rồi?”

“Thật khó có được sự quan tâm của người. Nhưng bộ dạng ra vẻ kia thật sự khiến người ta chán ghét. Thiên Vu đêm qua đã bất tỉnh, cho đến giờ vẫn không tỉnh lại. Ngự y đã chẩn đoán trong thuốc của Dạ Nhai Tích có chứa độc dược mãn tính. Sở Lăng Thường, người thông đồng với Dạ Nhai Tích cùng Nam Hoa đầu độc Thiên Vu, sau lại lợi dụng vu thuật hãm hại Thượng Phúc vương cùng hài nhi sắp chào đời của Xảo Nhi. Sáng sớm nay, trời giáng cự thạch khiến đỉnh núi phía nam lại không ngừng xảy ra việc lở tuyết khiến khu nông trang phụ cận bò dê bị thương tổn vô số. Phần lớn nạn dân đều chạy cả vào thành, đây hết thảy đều do yêu thuật của người gây ra.” Hoa

Dương lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, từng lời phun ra đều vô cùng thâm độc.

Trong lòng Sở Lăng Thường rốt cục cũng sáng tỏ. Chuyện phải xảy ra cuối cùng cũng sẽ xảy ra. Tai hoạ quả nhiên đã giáng xuống rồi!

Mặc dù nàng thực sự không quan tâm đến việc sống chết, nhưng hài nhi trong bụng là vô tội, những người đang phải chịu nạn ngoài kia cũng là dân chúng vô tội.

“Các người còn đứng đó làm gì? Lập tức lục soát cho ta?” Hoa Dương lập tức ra lệnh cho đám thị vệ bắt đầu hành động.

Thanh Tụ gấp đến độ giậm chân bứt tóc nhưng bị Sở Lăng Thường kéo lại. Ánh mắt của nàng tràn ngập sự nghiêm nghị, ý bảo Thanh Tụ không được vọng động.

Chừng thời gian nửa nén hương, thị vệ gần như lật tung cả Kiều Long điện, sau đó một thị vệ bước lên, trong tay cầm theo một vật gì đó trình cho Hoa Dương. Sở Lăng Thường liếc mắt nhìn, mi tâm theo đó cũng nhíu lại. Đến khi nàng nhìn rõ vật kia thì trái tim tựa như ngừng đập mất mấy nhịp. Vật đó lớn bằng bàn tay người, được chế tác từ đồng, sau lưng bọc gấm trắng, trên đó viết chằng chịt những ký hiệu.

“Sở Lăng Thường, quả nhiên bị ta đoán trúng. Người ta nói Quỷ Cốc phải vốn giỏi về vu thuật, giờ người lại đem vu thuật của Trung Nguyên đến Hung Nô? Ta thấy, việc Thiên Vu bệnh không dậy nổi cũng có liên quan trực tiếp đến người.”

Hoa Dương cầm lấy miếng đồng kia, hung hăng lên tiếng, “Giỏi cho nữ nhân độc ác! Người đâu, đem nữ nhân kia nhốt vào đại lao, chờ xử trí.”

Thị vệ bên ngoài tiến lên định ra tay thì Thanh Tụ liều mạng chạy lên trước kêu lớn, “Dừng tay! Đây rõ ràng là oan uổng, tiểu thư nhà ta không có những thứ này.”

“Đem nha đầu này kéo qua một bên cho ta!” Hoa Dương lập tức gầm lên.

Đám thị vệ kia là người của Yên thị, đương nhiên sẽ không hạ thủ lưu tình với Thanh Tụ. Bọn chúng dùng sức đẩy mạnh Thanh Tụ qua một bên rồi bắt lấy Sở Lăng Thường.

“Giải đi!”

“Tiểu thư, tiểu thư...” Thanh Tụ ở phía sau khóc nức lên.

Sở Lăng Thường quay lại, khẽ lắc đầu hướng về phía Thanh Tụ, ra ý bảo nha đầu này không được đi theo.

Thanh Tụ khóc đến run người, vô lực ngã nhào trên sàn điện.

Quyển 8 - Chương 16: Muốn định tội cần gì phải nhiều lời

Triều đình Thiên Vu từ trên xuống dưới lâm vào cảnh hỗn loạn. Nạn dân khắp nơi đổ về hoàng thành khiến tình trạng thiếu hụt lương thực nhất thời lại tái diễn. Dân chúng nghe được tin Thiên Vu bệnh nặng, trong lòng lại càng lo sợ, mỗi ngày đều hướng về phía mặt trời quỳ lạy. Bọn họ cho rằng từ trên trời rơi xuống cự thạch là do trời cao nổi giận, vì vậy mới dùng cách thức này để xin trời cao thương xót mà che chở cho mình.

Bên trong kim trướng của Thiên Vu, mọi chuyện cũng không khá hơn. Tất cả đều vô cùng hoảng sợ trước tai họa bất ngờ. Mà bên ngoài cung, những lời đồn đại lại không ngừng tăng lên, họ nhắc đến Sở Lăng Thường như một ôn thần đáng sợ, không còn thái độ yêu kính với nàng như trước nữa.

Phía đại lao đều bị người của Yên thị canh giữ nghiêm ngặt. Sở Lăng Thường cùng Nam Hoa công chúa nghiễm nhiên trở thành trọng phạm. Nếu không có sự đồng ý của Yên thị, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào gặp gỡ.

Đêm xuống, tuyết cũng không vì thế mà ngừng rơi mặc dù đã có sự thay đổi về khu vực địa lý. Tuy rằng đã vượt khỏi biên giới Hung Nô nhưng ở nơi này, ban đêm vẫn lạnh cóng đến mức làm chết người.

Trong quân doanh nơi đại quân tạm thời dựng trại để nghỉ lại, Hách Liên Ngự Thuấn cầm tín hàm xem xong thì mi tâm nhíu chặt lại. Hắn

nhắm mắt lại một hồi rồi mới mở ra, sắc mặt đầy vẻ ngưng trọng. Một lúc lâu sau, hắn đem tín hàm giao cho Hồ Mạc xem. Hồ Mạc vừa đọc xong thì ánh mắt tràn ngập sự kinh hãi, vội vàng cất tiếng hỏi, “Thái tử, chúng ta phải làm sao đây?”

Lúc đại quân vừa mới nghỉ chân, bồ câu đưa tin đã đem thư tới doanh trại. Đây là tín hàm khẩn của Tả Cốc Lễ vương Y Trĩ Tà. Trong thư ông ta đã viết rõ tình nội loạn trong cung. Mấy người Sở Lăng Thường đã bị giải vào thiên lao, ông ta từng mấy lần lên vào kim trướng của Thiên Vu cố gắng tra rõ nguyên nhân nhưng bởi Thiên Vu hôn mê bất tỉnh nên chẳng cách nào làm gì được. Thiên lao bị trọng binh canh giữ, Yên thị nhân cơ hội Thiên Vu bệnh nặng nằm một chỗ liền đứng ra giám quốc, lần nữa khôi phục lại quan chức cho Hữu Cốc Lễ vương Y Kha, hơn nữa còn giả họa để tước bớt binh quyền của Y Trĩ Tà. Trọng binh trong thành đều là người của Vu Đan cùng Y Kha, còn ngoài thành không biết kẻ nào đã loan tin Sở Lăng Thường sử dụng vu thuật hại người khiến trong lúc nhất thời đã kích động sự ai oán của dân tình khiến bọn họ đều nhất mực thỉnh cầu thiêu sống Sở Lăng Thường để xoa dịu sự oán giận của ông trời.

Nắm tay của Hách Liên Ngự Thuấn đã siết chặt lại từ khi nào. Hắn đã sớm ngờ rằng mục đích của kẻ kia sẽ lộ sát cơ với mình. Thật không ngờ thì ra mục đích của kẻ kia mượn Thiên Vu lệnh cho hắn dẫn binh rời khỏi hoàng thành là để đối phó với mấy người Sở Lăng Thường. Thật đáng ghê tởm!

Rầm! Quả đấm của Hách Liên Ngự Thuấn giáng mạnh xuống khiến mặt bàn gỗ mộc lập tức gãy lìa.

“Ta nhất định phải trở về hoàng thành!” Hắn đứng dậy, ánh mắt lộ rõ sự kiên quyết.

Hồ Mạc lập tức ngăn hắn, “Thái tử, người trở về lúc này chính là làm

trái quân kỷ, nói không chừng đám người Yên thị sẽ nhân cơ hội này bắt người mất.”

“Lăng Thường bị giam vào đại lao, bất kỳ lúc nào cũng có thể nguy hiểm tới tính mạng.” Hách Liên Ngự Thuấn đã sớm hạ quyết tâm. Chuyến này hẳn nhất định phải trở về. Lăng Thường đang có mang, Yên thị lại hạ thủ ngay lúc này chẳng khác nào đem nàng đẩy vào tử địa.

Hồ Mạc cũng hiểu được suy nghĩ sâu xa này của hắn nên căn rằng, “Thái tử, hiện giờ dân chúng đều đang bị lời xàm ngôn làm cho mù mẫm. Trọng binh trong thành lại đều là người của nhị vương tử. Nếu như người nhất định trở về, thuộc hạ cũng dẫn theo binh mã đi cùng người.”

Sao Hách Liên Ngự Thuấn lại không muốn dẫn theo một đội nhân mã quay trở về chứ? Nhưng đường xá xa xôi, đại quân vốn đã mệt mỏi không chịu nổi, nếu đi suốt một đêm nữa sẽ làm chậm trễ thời gian. Hơn nữa, là hắn một mình không tuân theo quân kỷ, chuyện như vậy hắn tuyệt đối không thể liên lụy đến Hồ Mạc cùng đám đông thủ hạ.

Hồ Mạc thấy hắn có vẻ chần chừ, vừa muốn mở miệng thì bên ngoài doanh trướng liền có cấp báo. Đợi thám tử vào trong trướng, Hách Liên Ngự Thuấn mới trầm giọng hỏi, “Có tin khẩn gì?”

“Bẩm thái tử, theo hồi báo, Vu Điền đã tụ họp nhân mã của các chư hầu ở Tây Vực rồi sau đó hành quân hướng về phía ta. Trước trưa mai họ sẽ đến được nơi này. Khí thế bọn họ vô cùng hung hăng, chiến giáp tề chỉnh, xem ra định tấn công trước để chiếm lợi thế.”

“Đáng chết! Sao lại phát sinh tình huống như vậy?” Hồ Mạc nghiêng răng ken két. Thế gian này đúng là không thể lường trước tai họa.

Ngược lại, Hách Liên Ngự Thuấn vẫn vô cùng trầm tĩnh, lạnh lùng lên tiếng, “Ta thật sự đã coi thường Yên thị rồi! Xem ra việc chư hầu các nước làm loạn này có liên hệ mật thiết tới bà ta.”

“Thái tử, chúng ta sẽ nghênh chiến hay lui binh?” Hồ Mạc vẫn luôn là chiến tướng nơi sa trường, từ trong miệng hắn có thể nghe ra từ “lui binh” đủ để người ta nhận thấy tình hình hiện nay đã rất khó khăn. Hiện giờ đã lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan, cho nên phải chọn lựa từ bỏ một thứ.

Hách Liên Ngự Thuấn hơi nheo mắt, “Yên thị đi bước này quả thực quá thâm độc. Nếu chúng ta nghênh chiến có nghĩa là đã không quan tâm đến sự sống chết của Lăng Thường cùng đám người Dạ Nhai Tích. Nếu chúng ta lui binh, Yên thị sẽ lấy tội danh vi phạm quân kỷ để xử tội chúng ta.”

Hách Liên Ngự Thuấn quay đầu nhìn về phía Hồ Mạc, nâng tay giật lấy vật bên hông mình ném qua cho hắn.

Hồ Mạc lập tức nhận lấy món đồ, định thần nhìn lại thì không khỏi cảm thấy kinh ngạc, “Thái tử, vì sao người lại đem mệnh phù giao cho thuộc hạ?”

“Hồ Mạc nghe lệnh!” Giọng nói của Hách Liên Ngự Thuấn trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Hồ Mạc nghe vậy hơi giật mình rồi vội vàng quỳ một gối xuống.

“Từ giờ trở đi, ta lệnh cho Hồ Mạc người nắm giữ vị trí chủ soái, cầm trong tay mệnh phù điều binh khiển tướng, thống lĩnh đại quân bình định chiến loạn, không được phép thất bại.”

“Thái tử...” Trong lòng Hồ Mạc thực sự cảm thấy bàng hoàng, chẳng

lẽ thái tử muốn...

“Còn không nhận lệnh?” Mi tâm Hách Liên Ngự Thuấn hơi nhú lại.

Hồ Mạc hít sâu một hơi, siết chặt nắm tay, “Thuộc hạ tuân lệnh!”

Sau khi sai người thông báo với đại quân bên ngoài về việc thay đổi chủ soái, hấn lập tức sai chuẩn bị ngựa tốt, dặn dò Hồ Mạc thêm một số việc rồi gia roi thúc ngựa chạy về hướng ngược lại.

Hồ Mạc đứng bên ngoài doanh trướng, nhìn theo bóng thái tử biến mất trong màn đêm, tâm tình cũng bất giác thất lại. Ô Khả cùng Thuấn Mông tiến lại gần, thấy vậy cũng cảm thấy vô cùng kỳ dị. Hồ Mạc vẫn không quay đầu, chỉ trầm giọng ra một đạo mệnh lệnh, “Ô Khả, lập tức chọn lấy một đội kỵ mã theo sát thái tử, giúp người hòa tốc trở lại hoàng thành.”

Quân lệnh như núi nên tuy trong lòng Ô Khả không biết rõ nhưng vẫn lập tức lĩnh mệnh làm việc.

“Thuấn Mông, thổi kèn hiệu lệnh cho đại quân chuẩn bị ngày mai nghênh chiến.” Hồ Mạc lại ra thêm một đạo mệnh lệnh nữa.

“Thuấn Mông tuân lệnh!”

Đại lao...

Cây đuốc trên tường chột bùng lên ngọn lửa có chút dữ dội.

Khi Sở Lăng Thường bị giải đến trước mặt Yên thị, Nam Hoa công chúa đã bất tỉnh nằm trên sàn. Mái tóc dài của Nam Hoa xõa ra,

khuôn mặt nhỏ nhắn gầy guộc càng lộ ra vẻ tái nhợt dưới ánh sáng chập chờn.

Trên y phục của Nam Hoa còn có rất nhiều vết máu, rõ ràng là mới bị dùng hình tra khảo.

Sở Lăng Thường thấy vậy thì cực kỳ kinh ngạc, không hề để ý đến tình cảnh mà vội tiến lên đỡ Nam Hoa ngồi dậy, đôi mắt đẹp tràn ngập sự tức giận, “Sao Yên thị có thể dụng trượng hình bừa bãi như vậy? Cô ấy có tội gì chứ?”

Cách đó không xa, Yên thị lẳng lặng ngồi trên chiếc ghế gỗ lớn, ánh lửa đỏ nhuộm lên đôi mắt bà ta càng thêm thâm u. Nghe Sở Lăng Thường nói vậy, Yên thị liền nhếch môi, “Cô ta mắc tội gì? Hừ, người đi nói cho thái tử phi biết tội danh của Nam Hoa!”

Viên quan bên cạnh Yên thị lập tức bước lên, cất giọng lạnh lẽo cứng rắn, “Nam Hoa công chúa đã thừa nhận cùng với Dạ Nhai Tích thông đồng độc hại Thiền Vu, sau đó còn mưu đồ cùng Đại Hán mưu hại thái tử. Tội danh như vậy, giết không tha!”

“Hoang đường!” Sở Lăng Thường nghe vậy liền cười lạnh, nụ cười của nàng giống như cây đao sắc nhọn xuyên thấu nụ cười thâm độc đầy mưu mô của Yên thị.

“Nam Hoa cùng sư huynh ta mang đến đan dược chữa bệnh, tại sao lại biến thành độc dược? Hôm nay bà còn đem tội danh tư thông với địch đổ lên người Nam Hoa, bất quá chỉ là muốn gán thêm tội cho cô ấy mà thôi!”

“Sở Lăng Thường, đến lúc này mà người còn mạnh miệng?” Yên thị bình thản cười nhẹ, “Người cho rằng, bệnh tình của Thiền Vu trở nặng như vậy không liên quan đến mình sao? Hôm nay, ta nhất định

đem các người cùng trị tội.”

Sở Lăng Thường gắt gao nhìn chăm chăm Yên thị, “Ta muốn gặp Thiên Vu!”

“Đừng mơ tưởng!” Giọng nói của Yên thị liền chuyển lạnh, “Chẳng lẽ lại để cho người có cơ hội độc hại lần nữa hay sao? Sở Lăng Thường, Nam Hoa bị trọng hình cũng không chịu nói ra tông phạm tư thông với địch là ai. Vậy thì người mau khai ra, chuyện mưu hại thái tử có phải người cũng tham dự vào hay không?”

Sở Lăng Thường nghe mà đầu óc cảm thấy mơ hồ.

Yên thị thấy vậy liền liếc mắt nhìn viên quan hầu cận bên cạnh khiến hần lập tức tiến lên đưa một mặt hàm tới trước mắt Sở Lăng Thường. Khi nàng định thần nhìn lại xong thì ánh mắt hơi ngẩn ra, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, cũng hiểu ra nguyên nhân thật sự khiến Nam Hoa trở về cung lần này.

Khẽ chớp hàng mi để che đi ánh mắt đã giác ngộ, nàng lại lần nữa ngẩng lên, bình tĩnh đến dị thường, “Đây bất quá chỉ là mấy câu nói không đầu không cuối mà thôi, Yên thị dường như đã quá quan trọng hóa nó rồi!”

“Vậy sao?” Đáy mắt Yên thị lại càng dâng lên lãnh khí, “Người thông minh như vậy, đã nhìn ra mọi chuyện nhưng vẫn có thể trấn định như vậy thì cũng thật đáng khen. Sở Lăng Thường, người cùng Nam Hoa có phải đồng mưu hay không?”

Ngón tay Sở Lăng Thường siết chặt lại, bình tĩnh thầm tính toán đối sách.

“Tốt nhất người đừng ép ta phải dùng hình. Nên biết hiện giờ bên

ngoài hoàng thành có bao nhiêu người hận không thể đem người tế sống. Bây giờ người chết đi sẽ có thể trấn an lòng dân, hơn nữa, thị vệ còn lục soát được tượng gỗ, thẻ đồng trong điện của người. Người nên hiểu cho rõ, sử dụng vu thuật là tội không nhỏ.”

Sở Lăng Thường nghe vậy trong lòng đương nhiên cũng sáng tỏ, chậm rãi nhếch môi, “Muốn ta thế nào đây?” Bà ta nói nhiều như vậy chẳng phải là muốn nói cho nàng biết, sống hay chết tất cả chỉ phụ thuộc vào một câu nói. Cái gọi là tội danh chẳng qua cũng chỉ là do người đặt ra mà thôi.

“Người thông minh đúng là có thể tránh khỏi khổ hình.” Yên thị chậm rãi mở miệng, lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng, “Ta muốn đưa bé trong bụng người!”

Sở Lăng Thường theo bản năng đưa tay bảo vệ phần bụng, cảnh giác nhìn bà ta, “Bà muốn làm gì với hài tử của ta?”

“Rất đơn giản! Dùng mạng của hài tử người để đổi lấy mạng của nam nhân người yêu thương.” Yên thị nở nụ cười càng lạnh hơn, đi tới bên nàng rồi nhìn từ trên cao xuống, “Sở Lăng Thường, người cũng là người sắp làm mẫu thân, nên hiểu sự ích kỷ của người làm mẹ. Ta chỉ một lòng vì hài tử của mình mà tiêu diệt chướng ngại. Hài tử trong bụng người chỉ cần tồn tại thêm một ngày, nhi tử của ta càng không cách nào trở thành Thiên Vu và sự nguy hiểm đối với nó lại càng tăng thêm. Ta không muốn mạo hiểm như vậy. Sống ở nơi quyền quý, nhiều chuyện không thể lựa chọn.”

“Bà đừng nằm mơ!” Sở Lăng Thường tức giận nhìn chằm chằm Yên thị.

“Thật có cốt khí! Người đoán xem Hách Liên Ngự Thuấn có thể sống được bao lâu? Chỉ sợ hắn còn chưa tới được Vu Điền thì đại quân

đã chết hết. Nhưng...” Giọng nói của Yên thị lại đột ngột biến đổi, “Ta cũng biết hấn có nhiều tai mắt, nói không chừng giờ hấn đang trên đường trở về hoàng thành rồi. Một khi hấn trở về, đó chính là tội không tuân theo quân kỷ. Đại địch trước mặt lại lâm trận bỏ chạy chính là tội phải ngũ mã phanh thây. Hình phạt đó là do chính hấn đề ra, đến lúc đó nhất định sẽ có trò hay để xem rồi!”

“Nhưng ta có thể cứu hấn, dù sao ta cũng là quốc mẫu của Hung Nô, nói một câu cũng đủ để đại xá cho hấn.” Yên thị cúi đầu nhìn Sở Lăng Thường, gằn từng lời, “Dĩ nhiên, phải xem người có chịu phối hợp không?”

Sở Lăng Thường thất vọng nhìn bà ta, “Thân là quốc mẫu Hung Nô, hành vi của bà thật đáng khinh bỉ!”

“Người nói sao cũng được, nhưng chuyện này cũng không do người quyết định.” Giọng nói của bà ta lại lập tức chuyển thành âm điệu, “Nếu người không phối hợp, ta sẽ tìm người trực tiếp lấy nghiệt chủng đó ra. Đến lúc đó người có còn sống hay không chẳng ai có thể đảm bảo. Sáng mai ta muốn biết quyết định của người. Ngoan ngoan phối hợp uống thuốc hay là ép ta ra tay hoàn toàn phụ thuộc vào một câu nói của người.” Nói xong, Yên thị phất tay áo bỏ đi.

Bọn thị vệ liền tiến lên, lại đem Sở Lăng Thường cùng Nam Hoa lôi vào phòng giam.

Quyển 8 - Chương 17: Số kiếp khó tránh

Đêm đã khuya, bọn thị vệ canh giữ trong đại lao cũng đã ngủ gà ngủ gật. Sự u tối cùng cảm giác đè nén khiến người ta hít thở không thông cũng tạm thời lắng xuống trong không gian tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng tí tách thỉnh thoảng phát ra từ cây đuốc đang cháy.

Nam Hoa công chúa cũng đã tỉnh lại, vô lực dựa vào người Sở Lăng Thường, máu từ khoé miệng chảy xuống nhuộm đỏ cả xiêm y trước ngực.

Trước lúc Nam Hoa tỉnh lại, Sở Lăng Thường cũng đã cẩn thận kiểm tra vết thương cho cô. Thật may là Nam Hoa chỉ bị thương ngoài da, không ảnh hưởng gì tới gân cốt. Có thể thấy là Yên thị còn chưa muốn lập tức đánh chết Nam Hoa.

Bất giác nhớ lại chuyện cũ, Sở Lăng Thường thực sự cảm thấy thế sự quá đùa bỡn con người. Nàng cùng Nam Hoa đều tới từ Hán cung, đến Hung Nô rồi đều cùng ở trong phủ Tả hiền vương, rồi lại cùng vào hoàng thành. Hôm nay, bọn họ lại cùng bị định tội và nhốt chung trong đại lao này.

Sở Lăng Thường bất đắc dĩ nở nụ cười khổ nhưng lại cảm thấy cổ họng khô khốc. Đây là kết quả của một thời gian dài không được uống nước. Đưa mắt nhìn khung cảnh an tĩnh xung quanh, nàng thực không biết đến lúc nào mới có thể ra ngoài, càng không biết hiện giờ Hách Liên Ngự Thuần ra sao?

Nàng sợ hẳn sẽ quay trở lại, thực sự sợ!

Hơi điều chỉnh tư thế, Sở Lăng Thường vô lực dựa vào vách tường lạnh băng. Dù tiết trời cực kỳ lạnh giá nhưng nơi đại lao này lúc nào cũng ở trong tình trạng âm lãnh ẩm ướt. Đưa ngón tay ra định nhắm tính một chút thì nàng lại phát hiện ngón tay đã cứng đến mức không còn cảm giác.

Dựa vào ngực nàng, Nam Hoa công chúa rốt cục cũng có phản ứng, yếu ớt lên tiếng, “Lăng Thường, là tôi đã hại mọi người.” Giọng của Nam Hoa đã trở nên khàn khàn trầm thấp hết như những viên đá nhỏ khẽ quệt qua đám lá cây.

Trong lòng Sở Lăng Thường tuy cực kỳ căng thẳng nhưng vẫn cố gắng an ủi, “Đừng nói vậy, chuyện không liên quan đến cô.”

Nghe vậy, Nam Hoa khó nhọc đưa tay chống tường ngồi dậy. Sở Lăng Thường cũng vội vàng đỡ lấy cô, trong mắt lộ rõ sự ân cần.

Nam Hoa cười, nụ cười nhẹ bẫng tựa đám mây hờ hững nơi cuối chân trời, tựa như có thể biến mất bất cứ lúc nào vậy. Cô nhìn Sở Lăng Thường, ánh mắt hàm chứa ý tự giễu, “Là tôi quá sơ suất, không ngờ tới cuối cùng lại thua trong tay Ổ Giai cùng Hoa Dương.” Nói đến đây, khẽ liếm đôi môi khô khốc, vị máu tanh trên đó lại lần nữa tràn ngập hô hấp của Nam Hoa, “Lăng Thường, chẳng lẽ cô không có chuyện gì muốn hỏi tôi sao?”

Trong lòng Sở Lăng Thường lại dâng lên một hồi chua xót. Nhìn Nam Hoa, ánh mắt nàng cũng trở nên nhu hoà đi rất nhiều, “Nam Hoa, tôi biết cô hạ quyết tâm này có nhiều khổ cực. Khiến Ngự Thuấn mất đi binh quyền cũng tốt hơn là mất đi tính mạng. Chuyện này cũng không phải do cô tình nguyện. Có thể khiến cô cam tâm từ bỏ người mình yêu cùng cơ hội ở bên người đó, trong chuyện này nhất định có nỗi khổ tâm.”

Thần sắc Nam Hoa hơi có sự biến đổi, có chút khó tin nhìn Sở Lăng Thường bởi không ngờ rằng nàng sẽ nói như vậy. Đôi mắt Nam Hoa rất nhanh chóng bị màn lệ làm cho ướt đẫm. Cô nhắm mắt lại, từng giọt nước mắt lớn thi nhau chảy xuống, “Lăng Thường, thái tử là người cô yêu thương nhất, tôi sao có thể không xin lỗi cô đây? Tôi vốn muốn giả truyền tin tức thái tử âm mưu làm phản, Thiên Vu nể tình cốt nhục nhiều lắm chỉ tước đi binh quyền chứ không tổn hại đến tính mạng của thái tử. Không ngờ Yên thị lại bày ra thiên la địa võng như vậy. Lúc này, tôi thật sự hy vọng thái tử đừng quay trở lại.”

Sở Lăng Thường lẳng lẳng nhìn cô, đáy mắt dâng lên một tia bi phần, “Yên thị đi tới bước này là đã có sự chuẩn bị từ lâu. E rằng Ngự Thuần trước sau đều có địch như vậy sẽ gặp nguy đến tính mạng. Nam Hoa, cô cũng không cần tự trách, tai hoạ này đã định sớm muộn cũng phải tới rồi!”

“Lăng Thường, Yên thị không chỉ muốn tính mạng của thái tử, bà ta còn muốn hài tử trong bụng cô, thậm chí cả mạng của cô nữa.” Nam Hoa khó khăn hít thở, nước mắt lại theo đó trào ra.

Sở Lăng Thường khó nhọc cất tiếng nói từ cổ họng khô đến tắc nghẹn, “Sẽ có cách mà! Tôi nhất định sẽ không để bà ta tổn thương hài nhi của mình.” Nàng nhắm đôi mắt lại, nắm tay cũng siết chặt. Một lúc lâu sau, nàng mở mắt ra nhặt mấy viên đá trên nền đất, cố gắng dùng thuật kỳ môn độn giáp đoán định một số dị tượng sắp xảy ra.

Nhìn mấy viên đá tán loạn trên sàn, nàng khẽ lắc đầu rồi thử lại lần nữa nhưng kết quả vẫn là như vậy.

Nam Hoa khó nhọc cất tiếng hỏi, “Lăng Thường, cô đoán ra chuyện gì sao?”

“Nhân mạng khó dò, thiên tai không cách nào ngăn trở.” Chậm rãi thả ống tay áo xuống, nàng bất đắc dĩ lắc đầu, mi tâm không khỏi dâng lên sự chua xót. Nhớ lại lúc trước nàng từng đoán vận nước của Hung Nô, giờ thế lớn đã qua, kiếp nạn sắp tới không ai có thể ngăn cản.

Nam Hoa cũng không hỏi kỹ mà chỉ cười khổ, “Thị vệ cai ngục cũng đã nói từ trên trời giáng xuống vô số cự thạch khiến dân chúng trong thành bàng hoàng bất an. Bọn họ ngày ngày cầu xin ông trời thương xót, còn bọn tay sai của Yên thị thì không ngừng xúi giục dân chúng, định đem cô tế trời. Thật sự là một lũ ngu muội!

Sở Lăng Thường cũng không hề cảm thấy kỳ quái mà chỉ bình thản lên tiếng, “Trời giáng tai hoạ còn có thể tránh, tự gây nghiệt sẽ chẳng còn đường sống. Cự thạch rơi xuống nhiều như vậy đương nhiên sẽ huỷ hoại các thôn trang lân cận, lại gặp đúng tiết trời đông giá, tuyết lở cũng là điều bình thường. Chỉ tiếc hoàng thành không hề có sự phòng bị, sau này tai hoạ sẽ còn tiếp tục kéo dài.” Nàng khẽ liếm cánh môi, chỉnh lại thế ngồi rồi nói tiếp, “Mùa đông không tích trữ, khi xuân đến sẽ có nạn đói. Nạn đói xảy ra sẽ kéo theo ôn dịch hoành hành. Hung Nô khó tránh khỏi kiếp số rồi!”

“Thật sự trời cao đang trừng phạt con người hay sao?” Nam Hoa lần nữa tự giễu mình.

“Cự thạch rơi xuống cũng không đáng sợ, đáng sợ là con người không có sự phòng bị. Thượng cổ cũng từng có thời kỳ vô số cự thạch rớt xuống như ghi chép lại trong Sơn Hải Kinh. Đất đai khi đó bị ngăn cách bởi bốn biển, sự phân chia ngày đêm cũng theo đó mà thành. Chiếu theo sự vận động của mặt trời, mặt trăng mà hình thành nên bốn mùa, các vị thần linh cũng theo đó mà sinh ra, từ đó cũng xuất hiện không ít những sinh vật mới. Yên thị chính là muốn dựa vào

chuyện này để diệt trừ chúng ta, nhưng tôi thấy những phiền phức kia bà ta cũng không hề ngờ đến.” Sở Lăng Thường lặng lẽ phân tích.

Nam Hoa nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong lòng khó nén được nỗi bi thương. Thiên mệnh cùng nhân mệnh đều khó phạm, cô chỉ mong người mình thương yêu có thể thoát khỏi bể khổ này mà thôi.

Không biết đã qua bao lâu, trong lúc mơ mơ màng màng thì hai người họ nghe thấy bên tai có tiếng gọi khe khẽ. Mở mắt ra nhìn thì thấy đó là Y Trĩ Tà, còn bọn thị vệ canh gác bên ngoài đều đã ngã gục cả.

Dạ Nhai Tích cũng tới, chỗ cổ tay còn có thương tích nên phải băng bó khá dày. Dem thân thể hư nhược của Nam Hoa dựa vào ngực mình, nhìn vết thương trên người cô, Dạ Nhai Tích không khỏi thầm rơi lệ. Khẽ ra hiệu bằng ánh mắt cho Y Trĩ Tà, ông ta lập tức đỡ Sở Lăng Thường ngồi dậy, thấp giọng nói, “Đi mau!”

Sở Lăng Thường chỉ cảm thấy chân tay hoàn toàn bủn rủn. Cướp ngục như vậy chính là phạm vào tử tội.

“Chúng ta làm sao trốn được?” Bên ngoài đều là người của Yên thị và Vu Đan, chỉ bằng sức của bốn người bọn họ sao có thể an toàn rút lui chứ?

Dạ Nhai Tích không trả lời, chỉ ra hiệu bảo mọi người nhanh lên một chút.

Ra khỏi thiên lao, Sở Lăng Thường rốt cục cũng hiểu rõ vì sao bọn họ dám cướp ngục. Thượng Phúc vương đang bị Y Trĩ Tà không chế, gương mặt đã tái nhợt nhưng cũng không dám khóc thành tiếng. Nàng nhìn mà không đành lòng nhưng cũng hiểu đây là biện

pháp duy nhất.

Đang là giờ Tý, bóng đêm dày đặc tựa như phủ kín bầu trời. Bốn phía đều an tĩnh dị thường, mấy người bọn họ theo đường nhỏ tiến về hướng bắc bởi nơi đó có một đường hầm có thể thông ra ngoài.

Suốt dọc đường, Y Trĩ Tà đều ôm lấy Sở Lăng Thường, một tay kia không quên kéo theo Thượng Phúc vương, cảnh giác quan sát tình huống xung quanh. Y Trĩ Tà dẫn đầu, còn Dạ Nhai Tích ôm Nam Hoa theo sát phía sau.

Ánh trăng hoàn toàn bị mây đen che kín, mà tuyết lại bắt đầu rơi dày thêm.

“Ai ui...” Thượng Phúc vương bị kéo đi, vấp phải một tảng đá trượt ngã xuống đất, không biết là bởi đau hay sợ hãi mà bắt đầu khóc rống lên.

Gương mặt Y Trĩ Tà tràn ngập sự căng thẳng, chưa kịp mở miệng thì thấy xung quanh xuất hiện vô số ánh đuốc rồi những tiếng bước chân dồn dập nhanh chóng tiến về phía họ.

Chỉ trong nháy mắt, mấy người bọn họ đã hoàn toàn bị bọn thị vệ vây chặt.

Một mũi tên lạnh lẽo đột ngột xuyên qua màn tuyết hướng về phía Nam Hoa bắn tới. Cô kinh hoàng còn chưa kịp phản ứng đã thấy Dạ Nhai Tích vươn tay ra, sau đó mũi tên bị đẩy mạnh trở lại rồi trong đám người phía trước có một tên thị vệ ngã nhào xuống.

Trong bốn người họ, Nam Hoa không biết võ công. Sở Lăng Thường lại đang có mang, ăn uống không được bao nhiêu nên thân thể cũng rất yếu ớt. Y Trĩ Tà mặc dù cưỡi ngựa bắn cung giỏi nhưng bàn về

võ công thì không phải cao cường, cho nên chỉ còn lại một mình Dạ Nhai Tích. Đây cũng là nguyên nhân bọn họ bắt Thượng Phúc vương làm quân cờ.

Trong màn đêm chợt có tiếng người nào đó vỗ tay rồi ánh sáng từ vô số ngọn đuốc lại được thắp lên. Lúc này mấy người họ mới nhìn rõ mình đã bị vây chặt đến thế nào. Những mũi trường mâu bén nhọn cùng vô số cung tên đã lên dây đều đang chĩa về phía họ. Yên thị từ trong bóng tối đi ra, những bông tuyết lạnh giá cũng không đủ để xua đi ánh mắt lạnh băng của bà ta.

“Tả Cốc Lễ vương Y Trĩ Tà phạm thượng làm loạn, bắt cóc Thượng Phúc vương, còn cùng khâm phạm cướp ngục. Y Trĩ Tà, những tội danh đó đều là tử tội cả!”

Theo bước chân của Yên thị, ánh sáng cũng tăng lên đáng kể, phía sau bà ta chính là Hoa Dương công chúa cùng Vu Đan. Thượng Phúc vương nhìn thấy người thân thì lại bắt đầu oa oa khóc lớn khiến Hoa Dương đau lòng hướng về phía mấy người họ hô to, “Các người dám làm tổn thương hài nhi của ta, ta sẽ khiến các người phải đền mạng.”

Dạ Nhai Tích đỡ Nam Hoa qua một bên, tay kia kéo lấy Thượng Phúc vương, lạnh lùng nói, “Các người còn dám tiến lên, ta sẽ bóp chết nó!” Cũng không phải Dạ Nhai Tích tâm địa ác độc, hài tử vốn vô tội nhưng đây đã là cách duy nhất của bọn họ rồi.

Yên thị dừng bước khiến bọn thị vệ cũng không dám tiến thêm.

Hoa Dương công chúa chảy nước mắt ròng ròng, Vu Đan cũng siết chặt nắm đấm, phẫn hận nói, “Các người đừng có tổn thương Thượng Phúc vương!”

“Kêu thị vệ lui cả ra, chúng ta chỉ muốn an toàn rút lui. Chỉ cần chúng ta được an toàn, Thượng Phúc vương tự nhiên sẽ giữ được tính mạng, nếu không...” Y Trĩ Trà cũng đứng bên cạnh Thượng Phúc vương, đem hai nữ nhân bảo hộ sau lưng mình.

“Mẫu hậu, xin người đáp ứng bọn họ đi. Thả bọn họ đi! Nhi thần không thể mất đi hài nhi của mình!” Hoa Dương công chúa không kìm lòng được, vội đi tới trước mặt Yên thị cầu xin.

Yên thị gắt gao nhìn chằm chằm mấy người Dạ Nhai Tích, đáy mắt lạnh băng càng thêm giá buốt, “Dạ Nhai Tích, ta biết ngươi lần này tới vì Nam Hoa công chúa. Ngươi cùng cô ta quả nhiên là đồng mưu. Tất cả các ngươi đều là gian tế của Đại Hán. Ngươi cho rằng, ta sẽ bỏ qua cho các ngươi sao?”

“Mẫu hậu...” Vu Đan cùng Hoa Dương kinh hãi kêu lên.

Dạ Nhai Tích hơi nheo mắt, lên tiếng, “Ta không tin bà hoàn toàn không để ý tới tính mạng tôn nhi của mình.” Nói xong, Dạ Nhai Tích liền gia tăng một chút lực ở ngón tay khiến Thượng Phúc vương bị siết đau đến trợn trắng mắt.

“Thượng Phúc vương....” Hoa Dương đau lòng kêu lên...

Yên thị hung hăng phất tay áo, “Có thể nhổ đi mấy cái đinh trong mắt như các ngươi, tính mạng một hài nhi thì đáng kể gì. Các ngươi nghĩ rằng giữ thẳng bé đó thì có thể uy hiếp được ta? Ta nói cho các ngươi biết, trên đời này không ai có thể uy hiếp được ta!” Giọng của Yên thị lạnh tựa hàn băng, ánh mắt lộ rõ sự âm ngoan, “Dạ Nhai Tích, ta biết võ công của ngươi cao cường, ngay cả khoá phòng giam cũng không giữ được ngươi. Được, ta cũng muốn xem xem đêm nay ngươi làm cách nào mang mấy kẻ đó đi. Bắt tên!”

Yên thị vừa ra lệnh, kèm theo tiếng tên bắn như mưa hướng về phía mấy người họ là tiếng kêu thét của Hoa Dương thâm thảm như xé rách bầu không khí lạnh lẽo.

Quyển 8 - Chương 18: Sự dịu dàng trong đôi mắt

Y Trĩ Tà theo bản năng che cho Sở Lăng Thường ở phía sau lưng, cùng Dạ Nhai Tích xông lên cản những mũi tên vô tình đang lao tới. Thượng Phúc vương cũng được bọn họ che chắn cho nhưng vẫn bị dọa cho sợ đến khóc thét lên. Vốn định bắt đứa trẻ này làm con tin, nhưng không ngờ Yên thị lòng dạ độc ác như vậy nên giờ nó lại trở thành gánh nặng đối với mấy người họ.

Hoa Dương gần như sắp phát điên, nếu như bọn thị vệ không cứng rắn kéo lại thì cô ta đã lao về phía con mình. Vu Đan thì càng gấp rút hơn, rống lên kêu bọn thị vệ dừng tay. Đáng tiếc, bọn thị vệ kia chỉ nghe mệnh lệnh một mình Yên thị mà thôi.

Mấy người Sở Lăng Thường xem chừng sắp không chống đỡ nổi bởi bọn thị vệ xông tới ngày càng nhiều. Thượng Phúc vương vẫn núp phía sau Nam Hoa sợ hãi kêu khóc rồi co chân chạy về phía bên kia. Thân thể Nam Hoa vốn suy yếu nên cũng chẳng cách nào kéo kịp nó, chỉ đành bất lực nhìn nó lao về phía Hoa Dương.

“Thượng Phúc vương, đừng chạy, cẩn thận...” Thấy tình thế quá mức cấp bách, Nam Hoa vừa muốn gắng đuổi theo nhưng đáng tiếc đã chậm một bước nên chỉ có thể nhìn thấy Thượng Phúc vương trúng tên ngã quy xuống.

“Linh nhi...” Dạ Nhai Tích phía sau lớn tiếng kêu lên nhưng còn chưa kịp phản ứng đã thấy phần chân đau nhói, ngay sau đó cả người cũng bị những mũi trường mâu của bọn thị vệ chĩa ra khoá chặt. Những mũi tên bắn lên đan kín tựa màn mưa vẫn không ngừng thi

nhau lao về phía Dạ Nhai Tích.

Trên bầu trời đêm chợt truyền tới tiếng kêu của hai con tiên hạc. Một con trong số đó hướng về phía Dạ Nhai Tích bay tới, sải cánh giang rộng trong nháy mắt che kín cả một khoảng bầu trời cùng làn mưa tên dữ dội. Một con hạc khác hướng về phía bọn thị vệ cùng Yên thị lao xuống, đôi cánh quạt mạnh phát ra những tiếng kêu chói tai khiến mọi người kinh hãi rồi rít tránh né. Đúng lúc Ổ Giai quận chúa chạy tới xem náo nhiệt, không ngờ trên bầu trời đêm xuất hiện một con chim lớn, cô ta sợ hãi kêu lên một tiếng thì cũng là lúc bị trượt chân, mất thăng bằng ngã nhào xuống cái hồ gần đó khiến mặt băng trên hồ bị đập thành một lỗ thủng lớn, sau đó cô ta cũng hoàn toàn chìm xuống.

Yên thị kinh sợ kêu lên, “Bắn hạ mấy con cầm thú đó cho ta! Á...” Tiếng nói của Yên thị còn chưa kịp thốt ra hết, một con hạc đã nhắm về phía bà ta lao xuống, móng vuốt sắc nhọn của nó xẹt qua gương mặt bà ta kéo theo một tiếng kêu thất thanh.

Tất cả mọi người đều không kịp có phản ứng, Hoa Dương công chúa liều mạng tiến lên ôm Thượng Phúc vương đã trúng tên, cũng kêu lên một tiếng bi thảm. Vu Đan tiến lên nhưng toàn thân cũng run rẩy, rồi vô lực ngã xụi lơ xuống đất khi thấy Thượng Phúc vương đã sớm tắt thở.

Yên thị che gương mặt đầy máu, hung hăng gào lên, “Giết nó cho ta!”

Dạ Nhai Tích nóng ruột đưa tay lên huýt gió ý bảo hai con hạc mau bay đi nhưng lại thấy nó phát ra một tiếng kêu bi thương rồi sau đó bay vút lên.

“Hạc nhi...” Nước mắt Sở Lăng Thường cũng theo đó mà rớt xuống bởi nàng biết nó định làm gì.

Con hạc vừa bay vút lên đã lao đầu vào một cột đá cứng rắn, sau đó dùng sức đập mạnh cánh lần cuối cùng, rơi xuống bên cạnh con hạc đã vì Dạ Nhai Tích mà che đi làn mưa tên.

Một con chết, con còn lại sống tiếp cũng không có ý nghĩa.

Nắm tay Dạ Nhai Tích đã siết chặt lại, Nam Hoa công chúa cũng khóc đến khan cả tiếng.

Tất cả bọn thị vệ đều ngây người bởi chưa từng thấy chuyện như vậy phát sinh. Phía bên kia, Hoa Dương công chúa với vẻ mặt thần thờ ôm chặt lấy Thượng Phúc vương, hai mắt đã mất đi thần khí, nhìn giống hệt như một cái xác sống. Không lâu sau, lại có thị vệ tiến lên báo rằng Ổ Giai quận chúa vì tránh tiên hạc mà rơi xuống đầm băng, đã bỏ mạng.

Một tay Yên thị đem chiếc khăn áp vào vết thương trên mặt, thấy thi thể của Thượng Phúc vương cùng Ổ Giai thì sát khí lại dâng tràn trên gương mặt đầy máu, chỉ về phía mấy người Sở Lăng Thường hung tợn nói, “Không bỏ qua bất kỳ kẻ nào trong số chúng. Loạn tiễn xử tử hết cho ta!”

Bọn thị vệ lại lần nữa giương cung tên lên.

“Khoan đã....” Nam Hoa công chúa liền hét lên, “Chuyện này không liên quan đến ba người họ, ép buộc Thượng Phúc vương cùng đêm khuya xông vào thiên lao đều là chủ ý của ta...”

“Linh nhi...” Dạ Nhai Tích thấp giọng quát lên.

“Nhai Tích, huynh hãy nghe ta nói!” Nam Hoa công chúa thấp giọng nói, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, “Không cần lo cho ta. Ta đã bị

thương, lúc này muốn chạy cũng không thể, võ công của huynh tuy cao, nhưng Tả Cốc Lễ vương lại thiên về cưỡi ngựa bắn cung, Lăng Thường đang mang thai, khả năng trốn thoát là rất thấp. Cho nên chúng ta không thể mạo hiểm, ít nhất cũng dừng vì ta làm bất cứ điều gì nữa.”

Sở Lăng Thường lại chợt cảm thấy một cơn đau thắt. Đêm nay thế lớn đã qua, đúng như lời của Nam Hoa, cho dù muốn trốn cũng không được nữa rồi.

“Nhai Tích, chuyện chúng ta bây giờ có thể làm là cố gắng giữ tính mạng. Núi xanh còn sợ gì không có củi đốt, không thể lấy cứng chọi cứng được.” Y Trĩ Tà cũng thấp giọng khuyên.

Yên thị không biết mấy người họ đang nói cái gì, nhưng nghe được lời sau cùng của Nam Hoa thì lạnh lùng nói, “Tur thông với địch cũng đủ khiến người phải chịu tội chết, người có tư cách gì mà thay bọn chúng cầu xin tha thứ?”

Dạ Nhai Tích vẫn đang ngó chừng Nam Hoa, ánh mắt hiện lên sự nhu hòa, sau đó hồi lâu mới quay đầu nhìn Sở Lăng Thường cùng Y Trĩ Tà, ánh mắt đột nhiên chuyển thành ngưng trọng. Trong lòng Sở Lăng Thường chợt thấy căng thẳng, còn chưa kịp phản ứng đã thấy Dạ Nhai Tích đi về phía Yên thị.

Bọn thị vệ lại lần nữa rối lên, vội giương cung lên chờ lệnh.

“Sur huynh...”

“Nhai Tích...”

Yên thị thấy hành động này của Dạ Nhai Tích thì hơi nheo mắt lại.

Dưới ánh đuốc, tấm áo bào trắng trên người Dạ Nhai Tích toát lên vẻ hư ảo tựa tiên nhân, gương mặt anh tuấn cũng lộ ra sự lạnh lùng, “Muốn thế nào mới có thể bảo toàn tính mạng cho họ?”

“Vậy phải xem người cho ta lý do thế nào để không giết bọn chúng!”

Dạ Nhai Tích quay đầu nhìn mấy người sau lưng rồi cười nhạt với Yên thị, “Yên thị luôn miệng kêu sư muội ta là yêu nữ, lại chắc chắn thiên tai ở Hung Nô lần này là do sư muội ta thi hành vu thuật gây nên. Rồi sau đó ở trong cung tìm được thẻ đồng, tượng gỗ liền lập tức kết tội sử dụng vu cổ. Thử hỏi, sư muội ta ở Hung Nô mấy năm, nếu như thật sự có yêu pháp vậy vì sao bây giờ mới có hành động? Nếu như sư muội ta sử dụng vu thuật, làm sao lại không biết các người sẽ tới lục soát? Sao có thể ngoan ngoãn để cho các người lục soát ra chứng cứ? Tả Cốc Lễ vương Y Trĩ Tà là người của vương tộc, cho dù Yên thị muốn giết cũng phải cân nhắc cho kỹ. Về phần Hoa Dương công chúa...” Dạ Nhai Tích ngừng lời một chút rồi hơi nhếch môi, “Yên thị bất quá chỉ lấy được một bức thư trong tay Ổ Giai quận chúa liền coi đó là tội chúng tư thông với địch thì thực quá buồn cười. Nam Hoa công chúa học thức uyên thâm, ta cùng cô ấy cũng thường trao đổi kiến thức, sợ người ngoài hiểu lầm nên mới viết thư như vậy. Ổ Giai quận chúa biết được chuyện đó lại một lòng ghen tỵ với Nam Hoa cho nên mới gài tang vật giá họa mà thôi. Cho nên, ta thực không nghĩ ra lý do khiến Yên thị giết mấy người họ.”

“Hay cho một Dạ Nhai Tích giỏi xảo biện. Người của Quỷ Cốc phái các người quả nhiên giỏi miệng lưỡi, có thể đem đen nói thành trắng. Ta tạm thời đồng ý với thuyết pháp của người, nhưng tối nay đã có người chết, một là tôn nhi của ta, một là Ổ Giai quận chúa, còn hai con cầm thú kia cũng đã thương mặt của ta. Dạ Nhai Tích, nếu người có thể đem đen nói thành trắng, vậy không biết có bản lãnh đem chết nói thành sống hay không?” Con ngươi trong mắt Yên thị cũng như co lại, nỗi đau đớn trên gương mặt khiến bà ta càng thêm

phần hận.

Dạ Nhai Tích là người thông minh, đương nhiên nghe ra hàm ý trong lời nói của Yên thị, “Giết người đền mạng là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Chỉ cần Yên thị không làm tổn hại bọn họ là được!”

“Người cho rằng mình còn có thể uy hiếp ta sao?”

“Yên thị cũng không muốn đem chuyện này làm lớn lên, đúng không?”

Gườm gườm nhìn nhau hồi lâu, cuối cùng Yên thị liền đè nén cơn giận, nhếch môi nói, “Được, ta nhận lời với người!”

“Sur huynh, đừng...” Sở Lăng Thường nhìn thấu tâm tư Dạ Nhai Tích, vừa muốn xông lên trước thì lại bị bọn thị vệ vây chặt lấy.

Dạ Nhai Tích nhìn Sở Lăng Thường một cái, ý bảo nàng đừng tiến lên nữa, rồi sau đó đưa mắt nhìn về phía đám thị vệ, “Các vị, ta ở trong cung của Thiên Vu mấy năm nay, cũng coi là có chút quen biết với các vị. Hôm nay lời của Yên thị tất cả mọi người đều nghe rõ cả, Dạ mạo kính xin các vị làm chứng cho. Yên thị là quốc mẫu của Hung Nô, nhất định phải nói được làm được mới phải!”

Bọn thị vệ đưa mắt nhìn nhau, thậm chí còn lặng lẽ hạ cung tên xuống.

Yên thị vẫn lạnh lùng nhếch môi.

“Dạ Nhai Tích, ngươi muốn làm gì?” Y Trĩ Tà lớn tiếng quát, ánh đuốc cũng đã nhắm đỏ đôi mắt ông ta.

Dạ Nhai Tích quay đầu nhìn lại, nhẹ nhàng cười một tiếng, “Sau này

hai người họ đều giao cho ngài, vậy cũng không uổng công chúng ta quen biết.” Cuối cùng, ánh mắt Dạ Nhai Tích lại rơi trên gương mặt Nam Hoa.

Nước mắt đã làm mờ đôi mắt Nam Hoa, cô liều mạng lắc đầu. Dạ Nhai Tích lặng lặng nhìn cô, nét nhu tình trong mắt như hòa tan cùng thiên địa vạn vật rồi sau đó xoay người, cầm lấy một mũi tên đâm thẳng vào trái tim mình....

“Không...” Dưới bầu trời đêm vang lên tiếng kêu thê lương của Nam Hoa.

Sở Lăng Thường cũng ngã nhào xuống đất, toàn thân lạnh cóng.

Nước mắt cũng trào ra từ khóe mắt Y Trĩ Tà, rơi xuống đất mang theo sự tuyệt vọng mơ hồ.

“Người đâu, đem bọn chúng giải vào đại lao!”

Mấy ngày sau, Hách Liên Ngự Thuấn một mình một ngựa chạy về đến hoàng thành. Hắn đã đi suốt ngày đêm, làm mệt chết ba con ngựa nhưng hắn lại không hề hay biết, vào ngày hôm sau khi Dạ Nhai Tích chết, Yên thị đã sai người đem thuốc phá thai cho Sở Lăng Thường uống. Nghe thám tử báo về, bà ta còn lấy tội danh “rút lui trước trận chiến” để Thiên Vu dựa theo quân pháp xử trí Hách Liên Ngự Thuấn.

Bệnh tình của Thiên Vu tuy đã khá hơn nhưng vẫn không có tinh lực xử lý chính sự. Yên thị mượn cơ hội nói Sở Lăng Thường thi hành vu thuật đem thiên tai đến cho Hung Nô, còn đem cái chết của Thượng Phúc vương hoàn toàn đổ lên người nàng, cuối cùng bà ta

còn nói thêm rằng thần dân trong thiên hạ chỉ muốn đem nàng tế sống để xoa dịu sự oán hận của ông trời, hy vọng Thiên Vu có thể lấy dân chúng Hung Nô làm trọng, xử tử Sở Lăng Thường vào lễ tế mùa xuân này.

Cho tới giờ, Thiên Vu bởi chuyện của Dung nương vẫn đối với Yên thị cực kỳ lãnh đạm nhưng bởi có thêm Thượng Phúc vương nên thái độ cũng hòa hoãn hơn. Nay nghe được tin dữ thì lại càng đau đớn đến không muốn sống. Âm thầm gọi viên quan thân tín đến hỏi tình hình thì ông ta biết được quả thực dân chúng đều ngày ngày hướng lên trời cầu nguyện, hy vọng Thiên Vu giao Sở Lăng Thường ra tế trời. Trong lúc bệnh nặng người ta vốn thiếu sáng suốt nên trong khoảng thời gian này ông ta thực cảm thấy thất vọng với Sở Lăng Thường.

Cho nên khi Hách Liên Ngự Thuấn bị giải tới trước mặt Thiên Vu, ông ta chỉ vô lực nói một câu, “Khi người tự mình đề ra quân kỷ rằng trước trận chiến nếu rút lui sẽ giết không tha. Hôm nay người biết rõ còn cố phạm thì phải bị tội gì?”

Yên thị một mực ngồi bên trái Thiên Vu cũng lạnh lùng nhìn hắn, “Hách Liên Ngự Thuấn, Vu Điền câu kết ngoại tộc mưu đồ tạo phản, người thân làm chủ soái không những không xông lên trước trận tiền mà ngược lại còn lâm trận bỏ chạy. Chuyện xấu này một khi truyền ra ngoài, ngoại tộc sẽ cười nhạo Hung Nô ta thế nào? Người làm như vậy, chỉ vì một Sở Lăng Thường, vậy người đã không đem Thiên Vu để vào trong mắt rồi?”

Biết Thiên Vu vẫn luôn không thích nghe những lời thế này nên Yên thị luôn luôn xoáy vào ý đó.

Quả nhiên, Thiên Vu Quân Thần nghe được thì cau mày lại, dù gương mặt tiều tụy vì bệnh tật nhưng cũng vẫn hiện rõ sự không vui.

“Nhi thần chỉ muốn biết hiện giờ Lăng Thường ra sao?” Hách Liên Ngự Thuấn trầm giọng lên tiếng, bỏ mặc mọi toan tính của Yên thị.

Quyển 8 - Chương 19: Hoả hình

Nét không vui trên gương mặt Thiền Vu Quân Thần đều bị Yên thị nhìn rõ ràng. Bà ta đi lên trước, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hách Liên Ngự Thuấn, “Người thân là thái tử của Hung Nô, lại không chút để ý tới sự an nguy của bách tính, chỉ vì một nữ nhân mà lâm trận rút lui thì thành ra thể thống gì? Hôm nay khoái mã vừa đưa tin báo về nói Vu Điền đã sớm làm phản, mà người đường đường một chủ soái lại đem mệnh phù giao cho thuộc hạ thì thực quá mức hoang đường.” Nói xong, Yên thị lại xoay người nhìn về phía Thiền Vu Quân Thần, “Thiền Vu, thần thiếp cho rằng với tội lỗi của thái tử, nếu không trừng phạt thật nghiêm sẽ không thể an định được lòng người.”

Mi tâm của Thiền Vu cũng dâng lên một tia bất đắc dĩ. Hành động của Dạ Nhai Tích đã khiến ông ta thấy đau lòng, không ngờ đứa con trai ông ta thương yêu nhất cũng có thể làm ra việc hoang đường như vậy. Trong cơn tức giận ông ta lại cảm thấy hít thở không thông khiến Hách Liên Ngự Thuấn không nói lấy một câu, vội tiến lên đỡ lấy.

“Bây giờ mới nhớ tới phụ vương người sao?” Thiền Vu vô lực nói, “Có một số việc phụ vương cũng không muốn tin. Ta vốn không phải người mê tín, nhưng lúc người trở lại cũng đã thấy rồi. Toàn bộ dân chúng Hung Nô đều cầu xin giết Sở Lăng Thường vào ngày tế lễ mùa xuân. Cho dù ta tin tưởng Sở Lăng Thường thì cũng không thể vì một người mà mất đi cả thiên hạ. Lại nói về hành động của người thì những lời Yên thị nói cũng không phải không có đạo lý. Người đường đường là một thái tử, lại là chủ soái bình định chiến loạn Vu Điền, sao có thể đem mệnh phù giao cho thuộc hạ?”

Hách Liên Ngự Thuấn thấy Thiền Vu hô hấp khó khăn như vậy thì rất lo lắng, lại thấy thái độ ông ta kiên định như thế thì hơi chau mày, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng nói, “Thiền Vu đã hiểu lầm nhi thần rồi. Giang sơn - hồng nhan, bên nào nặng, bên nào nhẹ, trong lòng nhi thần luôn có sự cân nhắc. Nhưng Lăng Thường có mang cốt nhục của nhi thần, cho dù nhi thần không để ý đến sự sống chết của nàng thì cũng không thể để huyết mạch của Hung Nô bị diệt được.”

“Chuyện đó người không cần bận tâm nữa. Hôm qua Sở Lăng Thường đã chủ động uống thuốc phá thai, hài nhi của người đã không còn nữa rồi.” Yên thị ở một bên thâm trầm lên tiếng.

“Cái gì?” Hách Liên Ngự Thuấn ngây ra vì khiếp sợ.

“Sở Lăng Thường cùng Dạ Nhai Tích chỉ một lòng làm việc cho Đại Hán. Dạ Nhai Tích không biết lấy từ đâu mấy thứ đan dược lừa gạt phụ vương người uống vào, mục đích là muốn gia hại phụ vương người. Mà Sở Lăng Thường cũng phối hợp với Dạ Nhai Tích, dùng vu cổ thuật đem tới tai họa cực lớn cho Hung Nô. Hai người này vẫn luôn một lòng ghi hận người Hung Nô đã độc hại Hàn Thiên Tử, nhất là Sở Lăng Thường vẫn luôn coi Hàn Thiên Tử như cha mình. Thử hỏi một người như vậy sao có thể cam tâm tình nguyện sinh hạ hài nhi cho người chứ? Thái tử, là người quá trầm mê với nữ sắc, chẳng lẽ bây giờ vẫn còn muốn vì cô ta mà hao tâm tổn trí hay sao?”

Hiện giờ, Yên thị đã cài khá nhiều thân tín xung quanh Thiền Vu, cho nên chân tướng sự việc thế nào bà ta cũng không ngại người khác biết. Thứ bà ta muốn rất đơn giản, chính là để cho con trai mình ngồi lên ngôi vị Thiền Vu, báo thù cho Thượng Phúc vương.

Cả phần lưng của Hách Liên Ngự Thuấn đã cứng đờ lại. Mãi lâu sau, bàn tay hắn vẫn siết chặt thành nắm đấm, ánh mắt cũng âm trầm vô

hạn.

Đại lao...

Cái chết của Dạ Nhai Tích đã khiến Nam Hoa hoàn toàn tuyệt vọng, thương tâm muốn chết. Kể từ lúc bị giải về lại phòng giam, cô không hề nói lấy nửa lời, ánh mắt khô cạn tựa ngọn đèn sắp hết dầu.

Nam Hoa nhắm đôi mắt lại, vết thương được xử lý qua đã không còn chảy máu nhưng trái tim của cô thì vẫn không ngừng tứa máu.

Đôi mắt sáng trong như băng phách thạch kia vẫn luôn hiện ra trong đầu óc Nam Hoa, mà ánh mắt của Dạ Nhai Tích nhìn cô trước khi chết lại khiến nỗi bi thương lần nữa tái hiện.

Giọng nói của Dạ Nhai Tích vẫn còn đó, dịu dàng êm ái hết như trước, “Ta và nàng còn có thời gian cả một đời, thời gian đó đủ để ta dẫn nàng đi khắp đại giang nam bắc. Ta muốn cho nàng thấy giang sơn đẹp như giấc vóc.”

Vì sao nói là còn thời gian cả một đời rồi lại đảo mắt đã cách biệt trời nam đất bắc như vậy?

Kiếp này đã định khó có thể nắm tay, vậy còn kiếp sau thì sao đây? Cô phải làm sao mới có thể tìm được huynh ấy?

Phía bên kia của thiên lao, Sở Lăng Thường lặng lẽ dựa vào một góc cột, còn ở một gian phòng khác là Y Trĩ Tà. Gương mặt hai người họ đều mang đậm nét bi thống, nhất là Sở Lăng Thường. Nước thuốc vẫn không ngừng đảo lộn trong bụng nàng khiến dạ dày co thắt lại đau đớn. Vì mình, vì hài tử, vì sư huynh đã quá cố...

Huynh trưởng như cha. Sư huynh vừa mất khiến nàng có cảm giác như trời sập xuống...

Thật lâu sau, Y Trĩ Tà mới mở miệng, giọng nói lộ ra vụn phần bất đắc dĩ cùng ảm đạm, “Thật xin lỗi, là ta khiến mọi người mệt mỏi như vậy, liên lụy đến Dạ Nhai Tích khiến hấn...”

Sở Lăng Thường yếu ớt lên tiếng đáp lại, “Là chúng tôi liên lụy đến ngài mới đúng!”

Nàng lúc này đã không còn để tâm đến chuyện gì nữa mà chỉ có một ước nguyện là mong sư huynh có chỗ an táng đàng hoàng.

“Lăng Thường, nàng sao rồi?” Y Trĩ Tà nghĩ đến chén thuốc nàng vừa uống, đau lòng hỏi khẽ.

Sở Lăng Thường nhẹ nhàng lắc đầu, bàn tay chậm rãi đặt lên bụng, hít sâu một hơi rồi mệt mỏi nói, “Hy vọng lần này Yên thị không phát hiện được.” Lúc uống chén thuốc phá thai kia, nàng phát hiện trong đó có thêm một chút lực cốc cùng cam điềm có tác dụng hoá giải tác dụng của thuốc. Ngoại trừ Thanh Tụ, sẽ chẳng có ai có thể biết được công dụng thực sự của hai vị thuốc kia.

Về phần sau này sẽ thế nào, Sở Lăng Thường cũng không rõ ràng lắm. Chỉ cần có thể giữ được hài tử, bất kể thuốc gì nàng cũng sẽ uống.

“Lăng Thường, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hiện Ngự Thuần đã trở lại hoàng thành.” Y Trĩ Tà tính toán một chút rồi khẽ lên tiếng.

Một tia ưu thương lại lần nữa in đậm trong mắt Sở Lăng Thường, lại nhìn đến đôi mắt vô hồn của Nam Hoa, nàng khẽ than nhẹ. E rằng tai

hoạ này còn đến nhanh hơn cả dự liệu. Lại nghĩ đến hiện tượng quái dị trong quả tượng lúc trước, tâm tư Sở Lăng Thường lại thất lại.

“Y Trĩ Tà...” Hồi lâu sau nàng mới mở miệng, khẽ quay đầu nhìn ông ta, giọng nói nhẹ tựa gió thoảng, “Trận thiên tai nhân hoạ này không biết sẽ kéo dài bao lâu, nhưng ta có một câu mong ngài nhớ kỹ.”

Y Trĩ Tà xoay người nhìn nàng, gật đầu.

Khẽ liếm đôi môi khô khốc, Sở Lăng Thường nhẹ giọng nói, “Nguyên Sóc Ất Mão vận tinh bắc tẩu, ứng thiên nhi hành, thuận tắc an, nghịch tắc tang. Nhớ kỹ, chớ nên vì một người mà làm nguy hại đến dân chúng, mọi sự phải lấy thiên hạ làm trọng.”

Y Trĩ Tà nghe vậy sững sốt hồi lâu, nghĩ mãi vẫn không hiểu ý tứ của nàng. Nguyên Sóc Ất Mão là năm nào?

Thấy vẻ mặt Y Trĩ Tà như vậy, Sở Lăng Thường cũng không giải thích gì nhiều mà chỉ nói thêm, “Ngài chỉ cần nhớ kỹ những lời này, đến lúc đó sẽ hiểu.” Vu Đan cũng không phải là người có tướng mệnh làm Thiên Vu, Y Trĩ Tà tính tình ôn lương, nếu muốn dân chúng Hung Nô được cơm no áo ấm thì ông ta hoàn toàn có khả năng.

Y Trĩ Tà càng thêm mê muội không hiểu, vừa muốn mở miệng hỏi kỹ thì lại nghe cánh cửa nhà giam vang lên ầm ầm. Là tiếng khoá xích không ngừng va chạm vào nhau khiến ông ta hơi sững sờ. Rất nhanh chóng, một mảng ánh sáng lớn ủa vào, trên vách tường hiện ra bóng dáng một nam tử, theo sau đó còn có bảy, tám người.

Tiếng vang cũng kinh động tới Sở Lăng Thường khiến nàng xoay người lại, ánh mắt trong khoảnh khắc cũng lặng đi.

Bên ngoài cánh cửa phòng giam không phải ai khác mà chính là Hách Liên Ngự Thuấn. Phía sau hắn chính là Yên thị cùng mấy viên quan hầu cận.

Thời gian như ngưng đọng lại.

Bốn mắt nhìn nhau, chứa chan cảm xúc.

Hô hấp của Sở Lăng Thường cũng dần tăng thêm, muốn đến gần hắn lại phát hiện tay chân đã hoàn toàn mất đi sức lực. Tại sao hắn lại trở về? Chẳng lẽ không biết trở lại như vậy cũng đồng nghĩa rơi vào bẫy của Yên thị hay sao?

Ánh đuốc sáng tỏ soi rọi gương mặt cương nghị của Hách Liên Ngự Thuấn. Một thân trường bào sắc tím thẫm khiến sắc mặt hắn có mấy phần tiêu tụy. Hắn từ trên cao nhìn xuống nàng còn ánh mắt của nàng dần bị màn lệ mờ che đi khiến nhìn không rõ dáng vẻ của hắn.

Nàng giống như một u hồn có thể biến mất bất cứ lúc nào. Có một khoảnh khắc, ánh mắt của Hách Liên Ngự Thuấn xẹt qua sự đau đớn sâu đậm rồi lại kín đáo che dấu đi. Hắn không hề tiến lên, chỉ nhìn nàng cố gắng hết sức tiến tới cánh cửa phòng giam, ngón tay mảnh khảnh bám vào từng song gỗ. Hắn cắn chặt răng, đem nỗi bi phần trong lòng giấu kín.

“Ngự Thuấn...” Nàng ngẩng đầu, khẽ gọi tên hắn.

Nhưng vì sao ánh mắt hắn lại lạnh lẽo như thế?

Hách Liên Ngự Thuấn rốt cục cũng có phản ứng, thân thể cao lớn chậm rãi ngồi xuống, cúi đầu nhìn nàng, gần từng lời, “Hài nhi của ta đâu?”

Sở Lăng Thường sừng sốt, màn lệ cũng trong nháy mắt như đọng lại, đôi môi khẽ run rẩy.

“Người đã giết con của chúng ta, có phải không?” Ánh mắt của hắn lúc này lạnh như băng, tựa hồ có thể xuyên thấu xương thịt.

“Ngự Thuấn, ta...” Nàng đau khổ lắc đầu, đưa tay kéo ống tay áo hắn, nhưng không biết nên nói cái gì.

Hách Liên Ngự Thuấn vươn tay ra, đầu ngón tay thon dài bóp chặt lấy cằm nàng, con ngươi trong mắt hắn quắc lên tựa những vì sao cô độc trên bầu trời thán chấp, gần từng chữ hỏi tiếp, “Nhiều năm như vậy, thì ra tâm tư của ngươi vẫn ở lại Đại Hán. Chẳng lẽ Hung Nô ta khiến ngươi oán hận như vậy, thậm chí còn huỷ diệt con của chúng ta? Sở Lăng Thường, ngươi nói ta nên đối với ngươi thế nào đây?”

Những lời này của hắn khiến Sở Lăng Thường cực kỳ kinh ngạc. Ánh mắt vô tình lạnh lẽo của hắn đâm vào trái tim nàng đau nhói, nước mắt lại rớt xuống thành từng giọt lớn, muốn giải thích mà cứ mắc nghẹn trong cổ.

Y Trĩ Tà ở một bên nghe vậy liền nổi giận quát lên, “Hách Liên Ngự Thuấn, ngươi nói lời chó má gì vậy?”

Ngay cả Nam Hoa cũng mở to hai mắt, giật mình nhìn Hách Liên Ngự Thuấn.

Yên thị tiến lên trước, ánh đuốc trên tường soi rọi gương mặt bà ta cùng nét vui vẻ đầy thâm ý trên khoé môi, “Thái tử, ta không có lừa ngươi chứ? Trong lòng Sở Lăng Thường này căn bản là không có ngươi. Đáng tiếc nhiều năm như vậy ngươi lại chẳng hay biết gì. Nên sớm ra quyết định đi thôi. Hãy nhớ dân chúng chờ lâu một ngày thì tâm tư còn bất an thêm một ngày. Thiên Vu còn đang chờ ngươi trả

lời, nếu đến giờ ngươi còn không nhẫn tâm giết nữ nhân này, như vậy thua thiệt chính là phần ngươi. Đừng quên, chính ngươi đặt ra quân kỷ, không đánh mà lui, chém!”

Sở Lăng Thường rung rung nhìn hắn, nhìn ánh mắt dần chuyển lạnh của hắn, nhìn nét nhu tình ngày xưa hoàn toàn không còn nữa rồi lại nghe hắn thấp giọng nói, “Là ngươi phụ ta trước, cũng đừng trách ta không nể mặt. Nếu tâm của ngươi đã không ở Hung Nô này, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi, đem tro cốt của ngươi rải khắp giang san để ngươi sau khi chết có thể được mãn nguyện.” Nói xong, hắn đột ngột đứng dậy, ra một đạo mệnh lệnh lạnh như băng, “Vào lễ tế mùa xuân, hoả thiêu Sở Lăng Thường để tạ tội với trời. Ta...tự mình ra tay!”

Một ý cười lạnh dâng tràn trong mắt Yên thị, cuối cùng bà ta cũng được như nguyện.

“Hách Liên Ngự Thuấn, ngươi điên rồi!” Y Trĩ Tà hướng phía hắn gầm lên.

Hách Liên Ngự Thuấn cũng không thèm để ý đến ông ta, chỉ lạnh lùng nhìn Sở Lăng Thường một cái rồi xoay người rời đi.

“Hách Liên Ngự Thuấn!” Sở Lăng Thường thấy hắn quay lưng thì thê thảm kêu lên, nét bi thương trong mắt cũng hoá thành tức giận, “Vì sao ngươi không tin ta? Nếu ngay cả ngươi cũng cho là ta sử dụng vu thuật, vậy thì được lắm, ta nguyện rửa lúc vào lúc lễ tế mùa xuân cuồng phong sẽ nổi lên bốn phía, cùng thiêu đốt con người bạc tình bạc nghĩa như ngươi!”

Hách Liên Ngự Thuấn dừng bước, đáy mắt hơi sầm xuống, mi tâm thoáng qua một tia u ám. Yên thị ở một bên nghe vậy liền lạnh lùng nói, “Thái tử, có nghe hay không? Cô ta bất quá chỉ là một vu nữ mà

thôi. Hôm nay ngay cả người cũng có thể nguyên rủa, người cũng nên chết tâm đi. Xử tử Sở Lăng Thường, người mới có thể hoàn toàn trở lui, không phải sao?”

Quyển 8 - Chương 20: Hai năm sau, tịnh xá nơi sườn núi

Một tiếng hừ lạnh khế bật ra từ cổ họng Hách Liên Ngự Thuấn, “Giờ Dạ Nhai Tích đã chết, Sở Lăng Thường sẽ bị hành hình. Y Trĩ Tà cùng Nam Hoa bất quá chỉ là người bị liên lụy. Một người là công chúa Đại Hán được ta cưới gả hoàng đế, một người là Tả Cốc Lễ vương đã lập bao chiến công, chẳng lẽ Yên thị cũng muốn giết họ?”

Yên thị khế đưa tay vỗ nhẹ lên vai hắn, “Yên tâm, ta lập tức hạ lệnh thả hai người họ!”

Lễ tế mùa xuân hàng năm vốn do người có vị trí cao nhất ở Hung Nô làm chủ trì. Nhưng năm nay lại là ngoại lệ. Thiên Vu bệnh nặng không cách nào tham dự nên Yên thị đứng ra làm chủ lễ. Sau khi hướng về phía đàn tế thực hiện các nghi thức lạy trời đất, bà ta cầm trong tay tế trượng rung lên nhiều lần theo sự phụ họa của mấy thầy đồng ở bên cạnh, báo hiệu đã đến giờ hành hình.

Giàn hỏa thiêu đã sớm được lập khá cao so với mặt đất, xung quanh đều chất đồng các đồ dễ cháy. Sở Lăng Thường bị trói chặt trên một cây cột dựng chính giữa giàn hỏa thiêu, mái tóc đen dài rủ xuống che đi phần nào gương mặt đã sớm tái nhợt của nàng.

Tất cả đám dân du mục ở Hung Nô cơ hồ đều kéo tới, thậm chí còn quỳ lạy liên hồi, hy vọng thông qua lần hỏa thiêu này có thể tiêu trừ cơn giận dữ của ông trời.

Thanh Tụ đã khóc đến khản cả giọng nhưng vẫn bị Hồ Mặc kiên quyết giữ chặt lại. Cuối cùng nha đầu này chỉ còn cách không ngừng

đánh Hồ Mạc, thậm chí há miệng cắn hấn. Thanh Tụ thực hận không thể xông lên tự tay giết gã nam nhân đang chuẩn bị khai hỏa giàn thiêu kia. Nha đầu này vốn cho rằng mình mua chuộc được nha hoàn bên Yên thị đổi thuốc phá thai rồi thì sẽ không sao. Nhưng thực không ngờ tiểu thư lại chết ở trong tay nam nhân mà mình yêu thương nhất. Sư huynh đã không còn nữa, một khi tiểu thư cũng ra đi, Thanh Tụ cũng không muốn sống nữa.

Sắp đến giờ hành hình, trời đột nhiên nổi cơn bão tuyết.

Phần đầu Sở Lăng Thường vô lực gục xuống khiến chiếc cằm xinh xắn cơ hồ chạm tới ngực. Sau một lúc lâu, Hách Liên Ngự Thuấn đi tới gần nàng, dưới con mắt mọi người đưa tay nâng cằm nàng lên, “Người còn gì muốn nói không?”

Tiếng cười thê lương khế bật ra từ bờ môi nàng, đôi mắt trong trẻo ngày nào giờ cũng tràn ngập sự bi phẫn, “Người thấy tuyết rơi không? Ngay cả ông trời cũng rơi lệ vì ta. Hách Liên Ngự Thuấn, ta chính là vu nữ đó. Nếu người dám hành hình, trời cao sẽ nổi cuồng phong, đem hết thầy đám người các người thiêu chết!”

“Giỏi cho vu nữ to gan lại dám xuất khẩu cuồng ngôn!” Yên thị ở một bên phẫn nộ quát lên. Bởi quát lớn nên cơ mặt bà ta co rút lại, chạm đến vết thương trên mặt khiến bà ta đau đến nhúu mày.”

“Ha ha...” Sở Lăng Thường cất tiếng cười như điên. Lúc này gió bắc lại bắt đầu nổi lên đem mái tóc của nàng thổi loạn tạo thành một khung cảnh vô cùng đáng sợ.

Ánh mắt của Hách Liên Ngự Thuấn hơi trầm xuống, gương mặt cũng trở nên cực kỳ đáng sợ. Hắn chậm rãi mở miệng, giọng trầm thấp tựa như đá tảng đè ép xuống.

“Hành hình!”

Tiếng kèn báo hiệu giờ hành hình lập tức thổi vang. Tất cả bọn thị vệ đều tiến lên vây thành một vòng tròn quanh giàn hỏa thiêu, giờ thanh đại đao sắc bén trong tay lên. Những bông tuyết lớn vẫn liên tục rơi xuống, giống như đám thiêu thân lao đầu vào lửa. Hách Liên Ngự Thuấn tự mình cầm lấy ngọn đuốc châm ngòi giàn hỏa thiêu khiến ngọn lửa lập tức bùng lên điên cuồng. Bốn phía xung quanh, đám mục dân hô to đầy cuồng loạn hoàn toàn át đi bóng dáng cùng tiếng kêu thê thảm của Thanh Tụ.

Ngọn lửa điên cuồng lắc lư theo vũ điệu của riêng mình, không hề bị những bông tuyết lớn đang rơi càng lúc càng dày kia làm ảnh hưởng. Giữa giàn hỏa thiêu, tiếng cười có chút cuồng dại của Sở Lăng Thường vẫn không ngừng vang lên. Hách Liên Ngự Thuấn lùi sang một bên, đem cây đuốc trong tay ném vào giàn hỏa thiêu, nắm tay cũng theo đó siết chặt lại.

Ngọn lửa dữ dội soi rọi tận trong mắt Yên thị. Bà ta kích động muốn đứng dậy nhìn về phía giàn hỏa thiêu, có chút không dám tin rằng Sở Lăng Thường thật sự bị hành hình. Nhưng khoảnh khắc mà bà ta vừa đứng dậy, gió bắc lại nổi lên, sức gió cực lớn khiến cho đám lửa trên giàn hỏa thiêu bị thổi dài theo chiều gió, thậm chí còn tạt cả ra ngoài khiến đám mục dân lập tức rối loạn, sợ hãi kêu thét lên rồi bỏ chạy tứ tán.

Trong số đó còn có một đám lửa bay về phía Yên thị, dọa cho bà ta sợ đến nỗi ngã lăn ra đất rồi vội vàng lăn một vòng trốn xuống dưới gầm ghế, cũng không còn tâm tư nhìn lại xem Sở Lăng Thường đã chết cháy như thế nào. Lại nhớ đến lời nguyện của Sở Lăng Thường lúc trước, bà ta liền cảm thấy hoảng sợ. Cùng lúc đó ngọn lửa cũng lan tới gấu váy của bà ta, lại thêm gió tạt vào bắt đầu thiêu đốt dữ dội.

“A...” Tiếng thét chói tai của Yên Thị vang dội tận chân trời.

Thời gian gió bắc quét qua ước chừng nửa nén hương. Sức gió mạnh khiến mỗi bông tuyết nhẹ bằng cũng trở thành thứ vũ khí sắc bén, bọn thị vệ cũng hoảng loạn co cụm lại một góc. Chỉ có Hách Liên Ngự Thuấn vẫn đứng trong gió như cũ, thân thể cao lớn giống như băng sơn vững vàng trong gió bão.

Sức gió khiến thể lửa tăng nhanh chưa từng có. Trên giàn hỏa thiêu đã không còn nghe thấy thanh âm của Sở Lăng Thường cùng dáng vẻ của nàng bởi đã bị ngọn lửa rừng rực nuốt mất.

Một lúc lâu sau...

“Bẩm báo thái tử, thể lửa bởi được gia tăng nhờ gió bắc nên phạm nhân đã bị đốt thành tro bụi...”

Trong đám người phía dưới, Thanh Tụ nghe vậy liền ngất xỉu...

Thế thế nan tu, sinh sinh khước thác...

Hai năm sau, tịnh xá nơi sơn cốc...

Mùa xuân ấm áp hoa nở, cánh hoa đào bay rợp trời...

Gió nhẹ mơn man, vài cánh hoa dịu dàng rớt xuống cây huyền cầm, quần quanh bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo. Những thanh âm tao nhã phiêu đảng giữa trời đất dưới bàn tay mềm mại của nữ tử vận bạch y càng trở nên cực kỳ mê hoặc.

Khung cảnh thơ mộng như vậy đáng ra cần phải tĩnh tâm thưởng thức nhưng hài tử bên cạnh dường như không chịu ngồi yên. Hài tử đó một mực cúi đầu không biết đang nghịch cái gì khiến nữ tử bạch y liền dừng gảy đàn, nhẹ nhàng cười. “Tề nhi, con đang làm gì vậy?”

Hài tử kia ngẩng đầu lên để lộ đôi mắt sáng sâu thẳm tựa những vì tinh tú trên bầu trời đêm. Đưa tay cầm lấy mũi tên tre, giọng trẻ con non nớt khế cất lên, “Tề nhi đang vót tên tre!”

Nữ tử hơi giật mình, nhang chóng ôm lấy hài tử của mình, “Tề nhi còn nhỏ quá, cẩn thận lại làm bị thương tay mình!”

“Nhưng A đã nói con có thể làm được!” Hài tử có chút không hiểu nhìn nàng.

Trên môi nữ tử kia chỉ có thể dâng lên nụ cười khổ. Nàng khế lắc đầu, vừa muốn khuyên thêm thì lại nghe thấy tiếng cười sang sảng của nam nhân, “Ai nói trẻ con không thể làm được? Hách Liên Ngự Thuấn ta từ nhỏ đã lớn lên ở trên lưng ngựa đó thôi!”

“A đã...” Hài tử kia mừng rỡ, thoát khỏi vòng tay ôm ấp của nữ tử chạy về hướng Hách Liên Ngự Thuấn.

Hách Liên Ngự Thuấn đem hài nhi nâng cao lên quá đỉnh đầu, dứt khoát để nó cười trên cổ mình khiến tiếng cười sang sảng của hắn cùng tiếng cười trong trẻo của trẻ thơ như hòa vào nhau.

Nữ tử lặng lẽ đứng tại chỗ, mỉm cười nhìn khung cảnh trước mắt này. Nét vui vẻ tràn ngập trên gương mặt Hách Liên Ngự Thuấn khiến hắn cũng hết như một đứa trẻ.

Nếu như không có sự hồi sinh từ từ địa hai năm trước, có lẽ sẽ không cảm nhận được cuộc sống hạnh phúc như vậy. Nhớ tới

những chuyện xảy ra hai năm trước đây thật giống như một cơn ác mộng.

Năm đó, Hách Liên Ngự Thuấn xuất hiện ở đại lao đã khiến nàng cực kỳ khiếp sợ. Nhưng sau đó hắn nói một câu, “Nếu trái tim của ngươi đã không ở Hung Nô, vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi, đem tro cốt của ngươi rải khắp giang sơn để sau khi ngươi chết đi có thể thỏa mãn được tâm nguyện.” Lời nói đó của hắn đã khiến nàng hiểu ra.

Tất cả đã sớm nằm trong sự dự liệu của hắn. Giang sơn kia là ám chỉ tịnh xá nơi sườn núi, sau khi chết đi có thể đạt được tâm nguyện chính là hồi sinh từ trong cái chết.

Mặc dù nàng không biết hắn sắp xếp cụ thể ra sao, nhưng vẫn theo đó phối hợp. Ở trong đại lao, nàng tính được vào ngày tế lễ mùa xuân sẽ có gió bắc thổi tới nên mới nói lên câu nguyện rửa kia để báo cho hắn.

Kết quả là trận gió bắc kia đã giúp cho Hách Liên Ngự Thuấn rất đắc lực. Thì ra hắn đã sớm liên lạc với Y Trĩ Tà, hơn nữa còn bí mật sắp đặt giàn hỏa thiêu để nhân cơ hội cứu Sở Lăng Thường ra ngoài nhưng vẫn trót lọt vượt qua tai mắt của Yên thị.

Gió bắc chính là trợ thủ mà ông trời đưa tới giúp hắn. Vào lúc hành hình, sức gió càng lớn, thế lửa sẽ gia tăng. Hắn nhân cơ hội ngọn lửa lan ra xung quanh khiến hiện trường trở nên hỗn loạn liền mở chốt kích hoạt đường hầm bí mật dưới giàn hỏa thiêu. Đêm đó để Y Trĩ Tà ra khỏi đại lao chính là khiến ông ta cùng hắn trong ứng ngoại hợp, đem một phạm nhân đã chết thay thế Sở Lăng Thường bị đốt thành tro bụi.

Dĩ nhiên, khi Hách Liên Ngự Thuấn cứu Sở Lăng Thường ra mới

biết thì ra hài nhi vẫn bình an. Hết thầy đều do Thanh Tụ âm thầm giúp đỡ.

Yên thị sau khi bị lửa thiêu cũng trở nên tàn tật, mỗi ngày chỉ có thể ngồi trong trướng tức giận đập phá đồ đạc.

Thiên Vu Quân Thần thủy chung vẫn có sự đề phòng với Hách Liên Ngự Thuấn, mà hắc liên nhân cơ hội này cáo bệnh từ giã, lấy lý do không muốn liên quan đến sự tranh chấp giang sơn nữa. Cứ như vậy, hắc giao binh quyền trong tay ra. Thiên Vu liền đem binh quyền đó phân chia cho Y Trĩ Tà cùng Vu Đan. Sau khi Hách Liên Ngự Thuấn rời khỏi hoàng thành một thời gian, Vu Đan liền chính thức được phong làm thái tử.

Vì tình cốt nhục, Thiên Vu vẫn đặc phong đất đai cho Hách Liên Ngự Thuấn, lệnh cho hắc chủ quản khu vực Ấp Thành. Bởi Thiên Vu vẫn luôn sợ ngoại tộc xâm lấn nên cũng đáp ứng thỉnh cầu của Hách Liên Ngự Thuấn, để thân tín Hồ Mạc đi theo hắc, cùng rời đến Ấp Thành xa xôi.

Mười tháng sau, Sở Lăng Thường sinh hạ một bé trai. Hách Liên Ngự Thuấn vô cùng mừng rỡ, đặt tên con là Hách Liên Tề, ý là phúc như trời cao.

Lúc Tề nhi tròn một tuổi đã theo Hách Liên Ngự Thuấn ra ngoài săn bắn, lại thường được xem Hồ Mạc luyện binh. Trên đôi má trẻ con phúng phính của Tề nhi đã sớm có được dáng vẻ oai hùng của Hách Liên Ngự Thuấn.

Cứ như vậy, bọn họ ở nơi tịnh xá này sống hai năm an ổn.

Phía sau núi, mộ bia của Dạ Nhai Tích cũng đã được dựng lên.

Thanh Tụ bùng trà xanh lên, thấy một màn này cũng không nhin được cười. Lại thấy Hồ Mạc đang ngó chừng mình thì cố ý quay mặt đi nhưng vẫn không quên liếc một cái.

Hồ Mạc lúng túng gãi đầu, gương mặt lộ rõ sự vô tội.

Sở Lăng Thường thấy vậy cũng khẽ bật cười. Nha đầu này vẫn còn tức giận Hồ Mạc bởi lúc hành hình nàng năm đó đã che dấu mọi chuyện khiến Thanh Tụ khóc đến chết đi sống lại. Cuối cùng mới biết hết thấy đều là mưu kế, lại thấy Hồ Mạc cũng tham dự trong đó nên gần hai năm nay Thanh Tụ vẫn đối với hắn bằng thái độ lúc nóng lúc lạnh.

“Mẫu thân, Tề nhi muốn cùng A đa và nhị thúc Hồ Mạc chơi cung tên được không?” Thanh âm non nớt của trẻ thơ liền vang lên.

“Ngự Thuấn, chàng....”

“Nương tử, nàng sẽ không nhẫn tâm như vậy chứ?” Hách Liên Ngự Thuấn cười ngắt lời nàng, đáy mắt tràn ngập sự hạnh phúc tột độ.

Sở Lăng Thường sao có thể nhẫn tâm nên chỉ có thể gật đầu mà thôi.

Hách Liên Ngự Thuấn sáng khoái cười lớn, giang tay kéo nàng ôm vào trong ngực.

Đêm xuống, không khí có chút mát mẻ.

Trước bàn trang điểm, Sở Lăng Thường nhẹ nhàng tháo trâm cài tóc khiến mái tóc óng ả theo đó buông xuống bên người, khúc xạ dưới

ánh nấn lấp lánh. Hách Liên Ngự Thuấn từ ngoài phòng đứng lúc đi vào thấy vậy liền chăm chú nhìn nàng, khóe môi cũng dâng lên nụ cười.

“Chàng sao vậy?” Nàng bị hắn nhìn liền cảm thấy ngượng ngùng, nhẹ giọng hỏi.

Hắn tiến lên, cầm lấy chiếc lược trên bàn trang điểm, nhẹ nhàng giúp nàng chải tóc, dịu dàng nói, “Chỉ muốn nhìn nàng mà thôi!”

Sở Lăng Thường cười khẽ, nhìn nét thâm tình trong mắt hắn rồi nâng tay lên, đem bàn tay hắn kéo qua, áp lên má mình, “Vừa rồi Tề nhi còn một mực đòi tới thư phòng tìm chàng, phải vất vả lắm mới dỗ được nó ngủ. Đứa nhỏ này thực sự bị chàng dạy hư rồi!”

Quyển 8 - Chương 21: Giang sơn mỹ lệ đến mấy cũng không sánh được với nàng

“Ta chỉ hy vọng hài nhi của mình không sợ trời không sợ đất, vậy cũng là dạy hư sao?” Hách Liên Ngự Thuấn sáng khoái cười lớn. Hai năm qua sống cuộc sống bình thản như vậy đã khiến hắn cảm nhận được sự vui vẻ chưa từng có.

“Nhưng con người không thể không sợ hãi điều gì!” Sở Lăng Thường nhẹ nhàng cười.

Hách Liên Ngự Thuấn đặt cây lược xuống, dứt khoát kéo Sở Lăng Thường ngồi lên đùi mình, ôm lấy nàng từ phía sau, hơi nghiêng đầu hít thật sâu mùi hương thơm ngát từ thân thể nàng, “Đúng là mỗi người đều có nỗi sợ hãi đối với một chuyện hoặc một người nào đó!”

“Thật sao? Vậy còn chàng?” Sở Lăng Thường bị hơi thở nóng rực của hắn làm cho hơi ngửa ngáy, khẽ cười né tránh đôi môi hắn, dịu dàng cất tiếng trêu chọc.

Cánh tay vòng qua hông nàng hơi siết chặt lại, ánh mắt nhìn nàng càng thêm chan chứa thâm tình, “Điểm yếu của ta chính là nàng cùng Tề nhi, hai người chính là lẽ sống của cả đời ta.”

Sở Lăng Thường quay đầu nhìn hắn, thấy ánh mắt hắn cực kỳ kiên định thì một niềm hạnh phúc êm đềm lại dâng tràn trái tim nhỏ bé. Nàng khẽ than nhẹ một tiếng, vùi vào trong lồng ngực hắn, cảm thụ từng nhịp đập vững vàng của trái tim hắn, để niềm hạnh phúc kia nhẹ

nhàng lan tràn như thủy triều.

Hách Liên Ngự Thuấn chưa từng nói với nàng chữ “yêu” mà nàng cũng không muốn hỏi tới. Có những cảm xúc không cần nói ra lời, nàng vẫn có thể tự cảm nhận được. Hấn là một nam nhân sâu sắc cho nên những cảm xúc trong lòng hấn còn sâu đậm hơn cả sự tưởng tượng của nàng, thâm tình tựa biển.

Hồi lâu sau, nàng mới ngẩng đầu lên, “Ngự Thuấn, chàng thật sự định ở Ấp Thành cả đời? Chẳng lẽ không màng đến Đại Tần hay sao?”

Nàng biết rõ Hách Liên Ngự Thuấn là người anh dũng thiện chiến, muốn hấn buông bỏ tất cả ở nơi sơn cốc cùng tòa thành nhỏ này thì thực không ổn. Hiện giờ thời thế đang tới, từ Ấp Thành tiến tới Đại Tần chính là cơ hội tốt.

Hách Liên Ngự Thuấn nâng tay lên, ngón tay thon dài khẽ vuốt nhẹ hàng lông mày thanh tú của Sở Lăng Thường, cong môi cười nhẹ, “Ta nói rồi, giang sơn có mỹ lệ hơn nữa cũng không sánh được với hàng lông mày này của nàng.”

Sở Lăng Thường khẽ cười, dịu dàng đặt một nụ hôn lên đôi môi hấn...

Bắc quốc, cung điện của Thiên Vu...

Phong cảnh nơi này vẫn như trước, chỉ có những gương mặt xưa giờ đã hoàn toàn đổi khác. Hiện giờ cánh cửa đông cung đã có chủ nhân mới là Vu Đan, mà hấn cũng rất ra sức tận hưởng, liên tiếp cưới thêm mấy vị quận chúa xinh đẹp, ngày ngày uống rượu ca múa.

Làm thái tử như vậy cũng được coi là tiêu dao.

Hoa Dương công chúa bởi mất đi Thượng Phúc vương nên đã trở nên si ngốc, cả ngày ngồi ôm gối nói năng lung tung. Ban đầu còn khiến Vu Đan cảm thấy phiền lòng nhưng dần dần hẳn cũng chẳng buồn quản nữa.

Thân thể Thiên Vu tuy rằng đã khá hơn trước nhưng mỗi một ngày qua đi cũng dần suy yếu. Lại nhìn đến kim trướng ngày càng vắng lặng thì ông ta lại càng thêm u sầu. Nhớ lại lúc xưa, Hách Liên Ngự Thuấn có thể cùng ông ta tranh luận, mà nay cảnh đó đã sớm không còn.

Yên thị thì càng thêm thâm hơn. Kể từ khi lợi dụng Hách Liên Ngự Thuấn để diệt trừ mấy người Sở Lăng Thường, thành công đưa Vu Đan lên làm thái tử thì Thiên Vu Quân Thần đối với bà ta càng ngày càng lãnh đạm. Vu Đan cũng bởi chuyện khi xưa bà ta ngoan độc hạ lệnh bắn chết Thượng Phúc vương nên vẫn luôn để trong lòng. Bà ta cả ngày nằm bẹp một chỗ, Vu Đan cũng không tới thăm được mấy lần.

Một ngày nọ, Vu Đan rốt cục cũng tới chỗ của Yên thị sau khi bà ta đã sai người tới thúc giục nhiều lần. Hẳn lười biếng bước vào trong trướng, vẻ mặt cực kỳ lãnh đạm, ngồi xuống một chỗ cách khá xa Yên thị.

Tỳ nữ bên cạnh Yên thị đỡ bà ta dậy, ngồi dựa vào một bên. Yên thị đau lòng nhìn con trai mình, khẽ lắc đầu, “Ta biết trong lòng ngươi vẫn còn hận ta, nhưng ngươi không thử suy nghĩ một chút xem. Nếu như ban đầu ta không làm vậy thì sao có thể tiêu trừ chướng ngại cho ngươi chứ? Đám người Sở Lăng Thường còn chưa diệt trừ, ngươi vĩnh viễn cũng không ngồi lên được ngôi vị thái tử, vĩnh viễn không có khả năng trở thành Thiên Vu mới.”

Vu Đan có chút xem thường, cầm lấy một miếng điểm tâm trên mâm cắn một chút rồi lại phun ra, “Nói như vậy tức là ta phải đa tạ mẫu hậu? Chỉ tiếc, ngôi vị thái tử kia là dùng tính mạng hài nhi của ta để đổi lấy!”

Yên thị bi thương nhìn hắn, “Tại sao cho tới bây giờ ngươi vẫn không hiểu rõ nỗi khổ của ta? Hài tử không còn ngươi có thể sinh đứa khác. Hoa Dương công chúa dù sao cũng là người của Hán cung, ai dám bảo đảm cô ta sẽ không phải gian tế giống Nam Hoa? Lại nói mẫu tử liên tâm, khi Thượng Phúc vương lớn lên, nếu như cũng bất trung với Hung Nô ta thì phải làm sao?”

“Mẫu hậu suy nghĩ thật chu đáo, vậy sao còn để cho Nam Hoa ở lại bên cạnh Thiên Vu?” Vu Đan khẽ cười lạnh.

“Ngươi cho rằng ta muốn vậy sao? Hiện giờ mỗi ngày cô ta đều ở bên cạnh Thiên Vu, cho dù ta muốn đối phó cũng không thể hạ thủ. Nam Hoa này sớm muộn cũng trở thành một mối họa lớn. Mục đích cô ta ở lại bên cạnh Thiên Vu tuyệt đối không đơn giản như vậy. Ban đầu khi cô ta cùng Dạ Nhai Tích rời đi, ta đã có chút nghi ngờ. Nói không chừng, giờ cô ta đang muốn báo thù.” Yên thị tức giận gằn từng tiếng.

Vu Đan đứng dậy, lãnh đạm nói, “Nếu như mẫu hậu hôm nay gọi ta tới là vì muốn đối phó với Nam Hoa, vậy ta xin cáo từ. Mẫu hậu nếu đã biết Nam Hoa khó đối phó, vậy ta tự nhiên cũng không thể làm được gì. Ta cũng không muốn bị phụ vương truất đi ngôi vị thái tử.”

Yên thị nhìn hắn bằng vẻ mặt tràn ngập thất vọng, “Ngươi coi mẫu hậu là người thế nào? Ngươi là hài nhi của ta, ta làm sao có thể hại ngươi? Hôm nay gọi ngươi tới đây không phải vì đối phó với Nam Hoa mà ta muốn nói cho ngươi biết cần phải đề phòng Hách Liên

Ngự Thuấn.”

Vu Đan nghe vậy thì cực kỳ sửng sốt, “Hách Liên Ngự Thuấn? Hắn còn có gì cần phải đề phòng? Phụ vương đã cho hắn tới cai quản Ấp Thành, giờ binh quyền cũng không còn trong tay hắn, cho dù muốn tạo phản cũng không có khả năng.”

“Người thật đúng là đứa nhỏ ngốc nghếch! Hách Liên Ngự Thuấn là người cực kỳ thâm hiểm. Hai năm trước, hắn không chỉ lừa chúng ta mà còn lừa gạt tất cả dân chúng Hung Nô. Đạo trước có thám tử báo về, nói ở Ấp Thành nhìn thấy một nữ tử cực kỳ giống Sở Lăng Thường. Bí mật tra xét mấy tháng trời mới phát hiện người đó chính là Sở Lăng Thường. Cô ta không những không chết mà còn sinh cho Hách Liên Ngự Thuấn một đứa con trai.”

Vu Đan nghe đến đây, bàn tay cũng run lên va vào chén trà bên cạnh khiến nó rơi xuống vỡ tan làm cho tỳ nữ hầu điện phải vội vàng tiến lên thu dọn.

“Người cũng sợ phải không?” Giọng nói của Yên thị liền chuyển thành nghiêm trọng, “Hách Liên Ngự Thuấn đã dùng hỏa hình để lừa gạt tất cả mọi người. Hiện giờ tuy rằng hắn không có binh quyền trong tay, nhưng uy vọng của hắn đối với binh lính Hung Nô vẫn còn rất lớn. Đừng quên, bên cạnh hắn còn có Hồ Mặc cùng một đám thân tín. Những kẻ đó cực kỳ kiêu dũng thiện chiến không thể xem thường. Hơn nữa hắn còn có người nối nghiệp. Xét theo tính cách của hắn thì nhất định sẽ lại lần nữa đoạt về hết tất cả, người chớ nên xem nhẹ!”

Hai năm trước, vì muốn tránh đi tai mắt thế gian, Yên thị đã đem tất cả những người, những bản ghi chép có liên quan đến việc của Hách Liên Ngự Thuấn cùng Sở Lăng Thường tiêu trừ sạch, mục đích chính là để cho người ta dần dần quên lãng tất cả những chuyện này.

Nhưng hôm nay sóng gió lại tái khởi, bà ta thực sự sợ Hách Liên Ngự Thuấn sẽ trở lại.

Vu Đan vừa nghe, hai chân đã hoàn toàn mềm nhũn, vội vàng tiến lên nói, “Mẫu hậu, ta phải làm thế nào mới ổn?”

Yên thị đau lòng nhìn Vu Đan, than nhẹ một tiếng rồi vỗ vỗ bờ vai hắn, “Người chỉ cần ổn định phía phụ vương mình, những thứ khác cứ để cho ta. Ta có thể vì người giết bọn chúng một lần thì cũng có thể giết lần thứ hai. Ấp Thành là cửa ngõ để tới Đại Tần, cho dù bọn chúng bỏ mạng ở đó, Thiên Vu cũng không lập tức biết chuyện. Yên tâm đi, mẫu hậu đã sắp xếp xong xuôi hết thảy.”

Lúc này Vu Đan mới yên tâm gật đầu một cái, tảng đá lớn trong lòng cũng tạm thời rơi xuống.

Một cung nữ vẫn đứng hầu ngoài cửa điện cũng lặng lẽ rút lui...

Phủ Tả Cốc Lễ vương...

“Tin này chính xác chứ?” Y Trĩ Tà nhíu chặt chân mày, chậm rãi đi đi lại lại trong sảnh.

Cung nữ báo tin liền tiến lên, “Vương gia, tin này cực kỳ chính xác, nô tỳ đã nghe rất rõ ràng. Yên thị đã sắp xếp nhân thủ bên đó cả rồi.”

“Từ đây tới Ấp Thành đường xá xa xôi, bà ta có thể phái đi bao nhiêu sát thủ? Không phải định điều một chi binh đấy chứ?” Y Trĩ Tà ngồi xuống, sắc mặt hơi tái đi.

“Chỉ sợ...” Cung nữ kia khẽ thở dài một tiếng, “Phía Đại Tần có

người sẽ nghe theo sự sắp xếp của Yên thị. Vương gia chẳng lẽ đã quên, Yên thị có quan hệ thân thích với một chi vọng tộc ở Đại Tần hay sao?”

Y Trĩ Tà chợt hiểu ra, lập tức đứng bật dậy, “Lập tức điểm một đội kỵ binh, chuẩn bị khoái mã, ta muốn lập tức chạy tới Ấp Thành.”

Một ngày nọ, ánh nắng không hề xuất hiện, trời còn bất ngờ đổ mưa. Những giọt mưa tí tách rơi xuống tạo thành một cảm giác lạnh buốt thấm sâu vào lòng người. Từng cơn gió lúc sáng sớm thổi qua mang theo hơi lạnh cùng một chút mùi máu tanh thoang thoảng.

Đó là mùi của con mồi lúc đang hấp hối.

Ngoài Hồ Mạc, Thanh Tụ cùng Tề nhi đều theo lên núi săn thú để góp phần nào nhiệt nhưng bởi trời bất ngờ đổ mưa khiến sự hăng hái của mọi người đều bị chững lại.

“Sao lại mưa chứ? Vừa mới đây mà đã có thể mưa ngay được. Xem ra trước khi ra cửa phải nhờ tiểu thư đoán trước mới được.” Thanh Tụ khẽ cằn nhằn.

Vẫn đi ở phía trước, trong lòng Hách Liên Ngự Thuấn lại dâng lên một nỗi phiền não không tên, trái tim cũng thắt lại bởi một nỗi đau đón vô cớ.

Lúc mọi người về đến tịnh xá, Tề nhi là người đầu tiên chạy vào phòng. Hách Liên Ngự Thuấn cùng Hồ Mạc vừa tháo con mồi xuống thì đã nghe Tề nhi khóc chạy ra, nắm vạt áo Hách Liên Ngự Thuấn, “Không thấy mẫu thân đâu cả!”

Hách Liên Ngự Thuấn cực kỳ sửng sốt, bước nhanh vào trong phòng. Căn phòng vốn tề chỉnh đã bị xới tung lên. Trái tim hắn chợt dâng lên một nỗi kinh hoàng. Ngay lúc đó, hắn cũng lập tức nhìn thấy một tờ giấy bị thanh đao nhỏ ghim lên vách tường. Giật lấy tờ giấy, khi đôi mắt sắc bén như chim ưng của Hách Liên Ngự Thuấn nhìn hết hàng chữ trên đó thì cũng là lúc vẻ lạnh lẽo trên gương mặt càng trở nên sâu đậm.

Hồ Mạc cùng Thanh Tụ cũng vội vã tiến lên xem xong thì ngây ngẩn cả người. Trên tờ giấy ghi, “Muốn gặp người, tới cốc khẩu cách tịnh xá mười dặm!”

“Tiểu thư bị người bắt đi rồi?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Tụ đã trở nên trắng bệch.

Ánh mắt Hách Liên Ngự Thuấn đột ngột trở nên căng thẳng, bàn tay cũng siết chặt lại thành nắm đấm. Cách tịnh xá nơi sơn cốc này mười dặm có một hẻm vực, bởi hàng năm có rất nhiều sương mù ở đó nên được gọi là Cô Vụ Cốc. Hơn nữa, cũng chẳng có mấy người dám lui tới vì ở nơi đó sinh trưởng rất nhiều loại thực vật kịch độc.

Hồ Mạc lo lắng lên tiếng, “Sợ rằng ở đó có cạm bẫy. Đối phương là ai, tại sao lại bắt phu nhân đi? Chúng ta phải cẩn thận đối phó mới được.”

Trái tim như bị ai đó bóp nghẹt, Hách Liên Ngự Thuấn cắn răng nói, “Chuẩn bị ngựa!”

Hồ Mạc nghe vậy mà sửng sờ.

“Thanh Tụ, người ở lại đây, tìm mấy người tới bảo vệ!” Hắn dặn dò mấy câu rồi lập tức bước ra khỏi phòng.

Tuy trong lòng rất lo lắng nhưng Hồ Mạc vẫn lập tức chuẩn bị ngựa tốt, đồng thời còn tụ họp những người thân tín lại, một đường đi theo Hách Liên Ngự Thuấn, hướng về phía Cô Vụ Cốc với tốc độ nhanh nhất.

Tại Cô Vụ Cốc, mưa phùn liên miên khiến màn sương mù nơi đáy cốc càng thêm dày đặc. Tiến vào cốc, Hách Liên Ngự Thuấn ghìm cương ngựa, hơi lạnh cùng vẻ âm u của nơi này nhanh chóng vây lấy thân thể cường tráng của hắn.

Khẽ giơ tay ra hiệu, thủ hạ thân tín sau lưng Hách Liên Ngự Thuấn đều dừng cả lại.

Không cần phải tìm kiếm nhiều, hắn đã thấy Sở Lăng Thường bị treo lơ lửng trên một cây khô lớn, phía dưới là một vực thẳm. Cả khuôn mặt nàng bởi bị mưa phùn thấm ướt đã lộ ra sắc tái nhợt. Hai bên nàng có hai gã đại hán thô kệch canh giữ, bọn chúng đều mặc y phục vải thô, không nhìn ra là người phương nào nhưng sau lưng hai gã đó còn có hai đội binh mã mà cho dù luận tướng mạo hay cách ăn mặc đều không giống người Hán hay Hung Nô. Bọn chúng có đôi mắt sâu, tròng mắt màu lam, dáng vóc cực cao lớn. Hách Liên Ngự Thuấn có thể nhận ra ngoại trừ hai gã đứng bên Sở Lăng Thường thì đám binh mã kia đều là người của chi vọng tộc tại Đại Tần.

Một gã trong số đó thấy Hách Liên Ngự Thuấn tới liền cười lạnh, “Không hổ là thái tử tiền nhiệm của Hung Nô, quả nhiên đủ can đảm!”

Một tên khác lại lạnh lùng quát lên, “Kêu thuộc hạ của ngươi lui ra ngoài cốc khẩu, nếu không phụ nhân ngươi sẽ mất mạng.” Nói xong, hắn đem một cây đao lớn trực tiếp đặt lên cổ Sở Lăng Thường, kề sát đến nỗi một dòng máu đỏ thẫm liền theo lưỡi đao chảy xuống.”

Quyển 8 - Chương 22: Hương tiêu ngọc vẫn

“Dừng tay!” Đôi mắt lạnh băng của Hách Liên Ngự Thuấn tràn ngập sự tức giận hướng thẳng về phía gã đại hán đối diện. Bàn tay hắn hơi nhấc lên, ra ám hiệu cho đám người Hồ Mạc lập tức lui ra phía cốc khẩu.

Hồ Mạc vô cùng kinh hãi nhưng không dám vọng động, cũng không thể làm gì khác hơn là dẫn theo các tay chân thân tín tạm thời lui về phía cốc khẩu.

“Ha ha...Hách Liên Ngự Thuấn...thì ra ngươi cũng có điểm yếu!” Gã đại hán phía bên phải mặt mũi cực kỳ dữ tợn, cất tiếng cười vô cùng đắc ý.

Sở Lăng Thường thấy Hách Liên Ngự Thuấn cho tay chân lui xuống hết liền gắng hết toàn lực hướng về phía hắn hô to, “Ngự Thuấn, chàng mau rời khỏi nơi này, không cần lo cho ta!” Những kẻ này khi thể vô cùng hung hãn, lại có thể huy động cả chi vọng tộc của Đại Tàn kia thì tuyệt đối không phải người đơn giản. Xem chừng bọn chúng muốn gây bất lợi cho Hách Liên Ngự Thuấn.

“Lăng Thường, nàng sao rồi?” Hách Liên Ngự Thuấn cất tiếng hỏi, đáy mắt tràn ngập sự lo lắng cùng thương yêu vô hạn.

Sở Lăng Thường liều mạng lắc đầu, cơn đau ngói ở ngực lại bắt đầu khuếch tán, trong miệng cũng ngập tràn vị tanh của máu, “Ta không sao, chàng không cần lo cho ta, ngàn vạn lần cũng không cần lo cho ta. Nếu không, ta sẽ hận chàng cả đời!” Nàng không thể trở thành

gánh nặng cho hấn nữa. Hai năm nay, sống cuộc sống bình an vui vẻ đã khiến nàng cảm thấy rất mãn nguyện. Nếu như nàng bị kẻ khác đem thành công cụ để uy hiếp hấn, như vậy nàng tình nguyện chặt đứt tơ tình để bảo đảm hấn được bình an.

Hàng lông mày cương nghị trên khuôn mặt anh tuấn của Hách Liên Ngự Thuấn nhú chặt lại. Vết máu đỏ thẫm nơi cổ Sở Lăng Thường đã nhuộm đỏ cả hai trong mắt hấn. Giọng nói đầy uy lực của Hách Liên Ngự Thuấn khế quát lên, “Các người tốt cục là người phương nào? Có bản lĩnh thì ra đây quang minh chính đại đấu với ta, sao phải làm chuyện hèn hạ với một nữ nhân như vậy?” Toàn thân hấn tản ra hơi thở kinh người, con người tối sầm lại mang sự lạnh lẽo cùng cường nộ khiến người ta nhìn qua cũng phải rùng mình.

“Hách Liên Ngự Thuấn, chúng ta cũng chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi, có oán thì oán chính người có quá nhiều kẻ thù.” Gã đại hán mặt sẹo hung tợn nói, “Hôm nay, hoặc là để lại mạng của người, hoặc là người tận mắt nhìn thấy phu nhân mình mất mạng. Ta cũng muốn xem xem, một thái tử Hung Nô - chiến tướng nơi sa trường sẽ phải chọn lựa thế nào?”

“Hay cho câu phụng mệnh làm việc! Ta cũng muốn hỏi người xem là người phụng mệnh kẻ nào đây?” Hách Liên Ngự Thuấn lạnh lùng quát lên, đôi mắt sắc bén như chim ưng kín đáo quan sát đám binh mã vọng tộc Đại Tần đang bao vây sơn cốc. Bọn chúng ước chừng có khoảng trăm tên. Vừa nói bước chân của Hách Liên Ngự Thuấn vừa chậm rãi di động, chuẩn bị lúc cần thiết sẽ cho đối phương sự phản kích trí mạng.

Tầm nã một mình hấn, cần gì phải tốn nhiều công sức, huy động nhiều người đến vậy? Có thể làm như thế cũng chỉ có một mình Yên thị ở Hung Nô mà thôi.

Một gã đại hán khác có mặt mũi còn hung ác hơn tên vừa rồi, trên mặt hắn còn có một vết sẹo lớn do đại đao để lại. Gã đó nâng bàn tay lên chụp xuống bả vai Sở Lăng Thường, tăng thêm lực mạnh đến nỗi cơ hồ muốn đem xương cốt của nàng bóp vụn.

Hách Liên Ngự Thuấn thực sự kinh hoàng, bàn tay cũng siết chặt lại.

Mồ hôi lạnh từ trên trán Sở Lăng Thường không ngừng chảy xuống, nàng gắt gao cắn chặt răng, cố nén sự đau đớn không hề kêu than dù chỉ một tiếng.

“Hách Liên Ngự Thuấn, ta cảnh cáo ngươi đừng khinh suất vọng động. Tính mạng của nữ nhân này đang nằm trong tay ta. Ngươi thấy túi thuốc này không?” Gã mặt sẹo lấy từ trong ngực áo ra một túi nhỏ, lạnh lùng cười, “Giờ nữ nhân của ngươi đã bị ta cho uống kịch độc, giải dược hiện đang ở trong tay ta. Nếu ngươi dám động đây dù chỉ một chút ta sẽ đem nữ nhân của ngươi cùng giải dược ném xuống đáy cốc.”

“Rốt cuộc các ngươi muốn thế nào?” Hách Liên Ngự Thuấn có thể nhìn ra sắc mặt Sở Lăng Thường đã có sự không ổn. Cho dù không bị trúng độc, bị treo trong mưa lâu như vậy thì nàng cũng không chịu nổi.

Gã mặt sẹo liền nhếch môi cười lạnh, “Hách Liên Ngự Thuấn, ngươi không biết ta sao? Còn nhớ năm năm trước, ngươi cùng Thiên Vu chinh chiến Tây Vực, ta thiếu chút nữa chết dưới đao của ngươi. Trên người ta lúc đó còn bị trúng mấy mũi tên liên, may nhờ ông trời thương xót vẫn để cho ta sống. Gương mặt của ta cũng bị chính ngươi hủy đi, hôm nay ta cũng muốn xem xem xương cốt của ngươi cứng cỡ nào. Nữ nhân của ngươi sẽ rất nhanh chóng bị độc phát mà bỏ mạng. Ngươi muốn lấy giải dược cứu người? Được, qua đây mà lấy!”

“Ngự Thuấn...không được....chàng đi mau....mang Tề nhi đi mau!” Sở Lăng Thường lo lắng hướng về phía hắc hô to, sắc môi cũng dần chuyển thành màu xanh tái. Nàng quả thực đã bị bắt uống kịch độc cho nên lúc này càng không thể liên lụy đến Hách Liên Ngự Thuấn.

“Thật sự tình thâm ý trọng, nhưng dài dòng quá!” Gã mặt phỉ đứng bên cạnh thô lỗ lên tiếng rồi nâng tay phải lên, một thanh trủy thủ sắc bén tỏa ra sát khí lạnh băng lập tức hạ xuống.

“Dừng tay...” Hách Liên Ngự Thuấn kinh hoàng, thất thanh hét lên.

“Hự...” Sở Lăng Thường bị đâm một đao đau thấu xương nhưng vẫn gắt gao cắn chặt môi hệt như trước. Môi nàng bị cắn chặt đến nổi tứa máu, mùi máu tươi trong miệng cùng máu từ trên đầu vai chảy xuống nhanh chóng thấm đẫm bầu không khí.

“Lăng Thường!” Hách Liên Ngự Thuấn đau đớn gầm lên, thanh âm tựa như có thể chấn động cả núi sông. Đôi mắt tràn đầy lửa hận của hắc hướng về tên mặt phỉ, “Ta nhất định sẽ tự tay giết chết ngươi!”

“Ta biết võ công của ngươi cao cường, nhưng có ích lợi gì? Ngay cả nữ nhân mình yêu thương cũng không bảo vệ được, còn muốn giết ta sao? Đúng là vọng tưởng!” Gã mặt phỉ lại cười lạnh, “Dĩ nhiên, ngươi có thể lập tức bỏ đi, những binh lính này dĩ nhiên không phải đối thủ của ngươi. Ta sẽ lập tức cắt đứt sợi dây này để cho nữ nhân kia rơi xuống đáy cốc.”

Hách Liên Ngự Thuấn không thể nhịn thêm nữa, gầm lên một tiếng, bàn tay vung lên, thân thể cao lớn theo đó vọt lên phía trước, đôi mắt lạnh băng khiến người ta hít thở không thông lóe lên sát khí, “Khốn kiếp!”

“Bắt hẩn! Sẽ có thưởng lớn!” Tên mặt sẹo bị khí thế của Hách Liên Ngự Thuấn uy hiếp vội vàng ra lệnh cho bọn thuộc hạ xông lên.

Bọn lính dưới trướng gã mặt sẹo lập tức hăng hái hẩn lên, đem Hách Liên Ngự Thuấn vây chặt lấy.

“Thả nàng ra! Mạng của ta ở đây, các người có bản lãnh cứ tới lấy đi!” Lo ngại cho thương thế của Sở Lăng Thường, hẩn không hề phản kháng mà khoanh tay đứng đó, lạnh lùng ngạo nghễ nhìn thẳng vào vô số cây trường mâu trước mặt, ánh mắt vẫn cực kỳ kiên định, thanh âm băng lãnh cơ hồ đâm thủng màng nhĩ của những kẻ xung quanh.

Trong lòng đám người Hồ Mạc đã sớm thấp thỏm không yên.

“Làm sao bây giờ? Chúng ta xông vào giết chúng đi thôi!”

“Đúng vậy, chờ thêm nữa không chừng xảy ra chuyện mất.” Hai người vừa lên tiếng là Ô Khả cùng Thuấn Mông. Hai năm qua, bọn họ vẫn nhất mực đi theo Hách Liên Ngự Thuấn.

Hồ Mạc thực sự muốn xông vào hơn bất kỳ người nào, nhưng theo tình thế vừa rồi, Sở Lăng Thường bị treo ở nơi vách đá, chỉ cần mạo hiểm thất bại một chút sẽ tạo thành sai lầm lớn. Chi vọng tộc ở Đại Tàn kia lòng dạ thực vô cùng độc ác, bọn chúng đã có chuẩn bị mới tới, tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ.

“Tất cả các người xuống ngựa, từ rừng rậm tiến vào, cẩn thận tránh bị đối phương phát hiện!”

Tất cả thuộc hạ thân tín khẽ gật đầu, lập tức hành động.

Ở bên này sơn cốc, gã mặt sẹo thấy Hách Liên Ngự Thuấn bị đám

lính vây chặt, trong lòng cũng cảm thấy vững tin hơn. Gã khẽ cất tiếng cười âm hiểm, “Hách Liên Ngự Thuấn, giải được ở đây, lên mà lấy!” Vừa nói gã vừa hát hàm.

Hách Liên Ngự Thuấn cười lạnh một tiếng, trong lòng hoàn toàn chỉ có sự an nguy của Sở Lăng Thường. Đầu vai nàng đã sớm bị máu nhuộm đỏ, kéo dài thêm nữa nhất định sẽ mất mạng. Hắn cũng không chần chừ thêm nữa, lập tức bước nhanh về phía gã mặt thẹo.

“Ngự Thuấn....đừng...quản ta...” Sở Lăng Thường khó nhọc nhìn hắn tiến lên từng bước, trên gương mặt tuyệt mỹ đã không có lấy một tia huyết sắc nhưng vẫn quật cường như trước.

Gã mặt thẹo liền phẩy tay một cái...

Mấy mũi trường mâu liền hướng về phía Hách Liên Ngự Thuấn đâm tới, mà bàn tay rắn như thép của Hách Liên Ngự Thuấn cũng lập tức đoạt lấy cây trường mâu đâm lén kia, xoay ngược tay lại khiến cả đám lính đang xông lên kia bị kinh lực mạnh mẽ của hắn đẩy lùi ra xa. Cùng lúc đó, mũi trường mâu cũng đâm thẳng vào yết hầu tên đánh lén khiến hắn lập tức mất mạng.

“Người muốn thấy cô ta bỏ mạng?” Tên mặt phỉ kia thấy vậy thì cực kỳ hoảng sợ, giơ trủy thủ lên ra ý muốn cắt đứt sợi dây trói trên cổ tay Sở Lăng Thường.

Thân thể Hách Liên Ngự Thuấn đột nhiên run lên, siết chặt lấy cây trường mâu trong tay, nhìn chăm chăm về phía Sở Lăng Thường. Sau một khắc, hắn nâng trường mâu lên, cứng rắn bẻ gãy thành từng đoạn.

“Không....” Sở Lăng Thường ghen ngào kêu lên.

Bọn lính kia cũng lập tức nhân cơ hội xông lên, trường mâu lại lần nữa đâm tới...

“Hự...” Chân mày Hách Liên Ngự Thuấn nhíu chặt lại, bàn tay hơi vận một chút lực, cầm chặt lấy mũi mâu đâm vào ngực mình, vẫn như cũ tiến từng bước khó nhọc về phía Sở Lăng Thường.

“Đừng, đừng mà...” Nước mắt không ngừng lăn xuống trên gương mặt nàng.

Sau lưng lại có mấy cây trường mâu đâm vào thân thể hắc khiến toàn thân hắc lão đảo rồi khụy xuống, quỳ một gối trên đất, khoé miệng cũng đã chảy máu nhưng vẫn cố mượn lực của cây trường mâu kia để đứng dậy, ánh mắt vẫn luôn ngó chừng Sở Lăng Thường.

Màn lệ đã hoàn toàn che mờ đôi mắt của Sở Lăng Thường, nàng dồn hết sức lực gắng gượng kêu lớn, “Hách Liên Ngự Thuấn, chàng hãy nghe cho kỹ, nghe kỹ...”

Hách Liên Ngự Thuấn chật vật ngẩng đầu nhìn nàng....

“Chăm sóc Tề nhi...” Sở Lăng Thường đã không còn sức lực, sắc mặt trong suốt tựa như có thể tan biến bất kỳ lúc nào, nước mắt cùng máu cũng đã hoà vào nhau. Nàng nhìn hắc, trên môi dâng lên một nụ cười vô lực để lộ lúm đồng tiền, “Ngự Thuấn, chàng nhất định phải rời khỏi nơi này. Nhớ kỹ lời của ta, đừng làm gì vì ta nữa!” Nói xong, nàng hướng về phía gã mặt sẹo, nhấn mạnh từng lời, “Ta sẽ không để người làm hại Ngự Thuấn, tuyệt đối không!”

Nói xong, nàng hung hăng cắn mạnh xuống đầu lưỡi mình khiến mảng lớn máu dọc theo khoé miệng chảy xuống.

Gã mặt sẹo tuyệt đối không ngờ tới nàng sẽ làm như vậy nên hoàn toàn ngây ra, gã đại hán bên cạnh cũng hoảng sợ lùi về sau mấy bước.

“Lăng Thường....” Trái tim Hách Liên Ngự Thuấn trong nháy mắt như bị xé nát, hấn dùng toàn lực hét lớn một tiếng, bàn tay cứng rắn đưa lên rút mũi trường mâu trước ngực ra cắm thẳng xuống đất, bàn tay kia cũng kéo nốt cây trường mâu đâm sau lưng ra, lia ngang một đường quét thẳng vào đám lính đang vây quanh.

Tất cả đám lính kia như nhìn thấy ma quỷ hiện hình, vạn lần cũng không dám nghĩ vào giờ phút này hấn còn có sức phản kích lớn như vậy.

Một mũi trường mâu xé gió bay đi, cắm thẳng vào mặt gã mặt phi khiến hấn kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã nhào xuống vực. Gã mặt sẹo thấy vậy cũng luống cuống cả lên, vội vã hô, “Bắt lấy hấn!”

Đúng lúc này, Hồ Mạc dẫn người vọt vào. Trận chém giết thật sự bắt đầu. Hách Liên Ngự Thuấn dùng hết toàn lực vọt lên trước, Hồ Mạc ở phía sau hiệp trợ, đao quang kiếm ảnh loé lên chớp nhoáng. Gã mặt sẹo phản ứng không kịp, trên người trúng liền mấy đao, cuối cùng cánh tay hung hăng giơ lên cắt đứt dây thừng. Cùng lúc đó, một mũi tên lạnh lẽo cũng bắn thẳng tới với lực cực mạnh, đem thân thể hấn đẩy ngã nhào về vực thẳm phía sau.

“Lăng Thường...” Dây thừng đứt cũng là lúc Hách Liên Ngự Thuấn liều mạng nắm lấy một đầu dây kia, không để ý tới vết thương trên người đang chảy máu ròng ròng, cố sức kéo Sở Lăng Thường lên.

Mặt của Sở Lăng Thường đã sớm không còn huyết sắc. Hách Liên Ngự Thuấn đem nàng ôm vào trong ngực mình, trường bào trên người hấn đã loang lổ vết máu, không biết là của nàng hay của hấn

nữa.

Ngón tay mảnh khảnh cố gắng nâng lên, khế vuốt gương mặt cương nghị của hấn, trong mắt là sự thâm tình cùng chút cố chấp. Nàng vừa rồi đã cắn đứt đầu lưỡi, lời nói cũng không còn rõ ràng, hơn nữa kịch độc phát tác. Nàng biết, mình đã không còn sống được bao lâu nữa.

“Ngự Thuấn....chàng...phải sống....vì ta....vì Tề nhi...”

Màu máu đỏ sẫm đã nhuộm đầy con ngươi Hách Liên Ngự Thuấn, “Lăng Thường, ta lập tức đưa nàng về, ta sẽ tìm đại phu tốt nhất cho nàng.”

Sở Lăng Thường vô lực lắc đầu, lệ nóng từ hốc mắt rơi xuống, thần khí trong đôi mắt càng lúc càng tan rã nhưng vẫn như trước cố gắng nhìn vào đôi mắt Hách Liên Ngự Thuấn, buồn bã nở nụ cười yếu ớt, đôi môi tái nhợt khế động, “Ngự Thuấn...kiếp này có thể gặp chàng....thật tốt...kiếp sau....nhất định....nhất định phải tìm được ta...” Thanh âm của nàng càng ngày càng yếu, ngón tay cũng chậm rãi trượt khỏi gương mặt hấn, rơi xuống...

“Lăng Thường....” Hách Liên Ngự Thuấn run run khế vuốt ve gò má nàng, từ trên gương mặt nam tử chưa từng biết đến rơi lệ nơi sa trường khốc liệt, một giọt lệ nóng từ khoé mắt hấn chảy xuống rơi trên trán Sở Lăng Thường. Hấn khó nhọc cúi người, hôn thật sâu lên trán nàng, giọng nói trầm thấp đầy thâm tình khế vang lên, “Lăng Thường....kiếp sau ta nhất định sẽ tìm được nàng....đời đời yêu thương....kiếp kiếp không rời...”

“A....” Nơi sơn cốc, tiếng hét đầy đau khổ của Hách Liên Ngự Thuấn vang vọng khắp chốn.

Khi Y Trĩ Tà thúc khoái mã chạy tới tịnh xá thì nơi này máu đã chảy

thành sông.

Hai ngày sau, chi vọng tộc ở Đại Tần kia chỉ trong một đêm hoàn toàn bị tru diệt, dân chúng trong thành nghe tới tên Hách Liên Ngự Thuấn đã kinh hồn táng đảm. Yên thị nhận được tin dữ đau đớn phun ra một búng máu tươi, ngã bệnh không dậy nổi.

Chi vọng tộc kia giống như tay chân của bà ta, Hách Liên Ngự Thuấn đã trực tiếp chặt đi thể lực nâng đỡ đó khiến từ nay bà ta ở trong triều không còn chỗ đứng nữa.

Ngày thứ ba, ánh mặt trời vừa ló dạng, nơi tịnh xá vẫn tràn ngập cánh hoa đào nhẹ bay.

Bên ngoài tịnh xá có mấy trăm kỵ mã đã chờ sẵn, hơn nữa Y Trĩ Tà còn mang theo một đạo kỵ binh tới khiến khí thế vô cùng hùng hậu.

Một hồi lâu sau, Hách Liên Ngự Thuấn ôm Sở Lăng Thường từ trong đi ra. Trên người hắn là bộ chiến y dính đầy máu tươi của người vọng tộc Đại Tần. Sắc mặt hắn vẫn tái nhợt, nét mặt khô cứng không hề nhìn thấy chút biểu cảm.

Tề nhi còn nhỏ, không hiểu rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy Thanh Tụ khóc đến khan cả tiếng nên cũng theo đó khóc lớn, đi lên kéo kéo chiến y của Hách Liên Ngự Thuấn, “A đa, mẫu thân tại sao vẫn bất tỉnh? Là Tề nhi không ngoan chọc mẫu thân giận sao? Tề nhi sau này sẽ ngoan ngoãn nghe lời mà. A đa, người mau kêu mẫu thân tỉnh lại đi!”

Gương mặt Hách Liên Ngự Thuấn rốt cục cũng có lại thần sắc, ngồi thấp xuống, đem hài nhi ôm vào trong ngực, đau lòng nói, “Tề nhi ngoan, mẫu thân đã quá mệt mỏi nên phải ngủ một thời gian rất dài mới có thể tỉnh lại.”

“Thời gian rất dài là bao lâu ạ?” Tề nhi khóc thút thít hỏi.

Hách Liên Ngự Thuấn nâng tay lên, khẽ xoa đầu Tề nhi, “Chờ Tề nhi trưởng thành, mẫu thân sẽ tỉnh lại. Tề nhi phải ngoan ngoãn nghe lời Hồ Mạc nhị thúc cùng Thanh Tụ di nương. Phải ngoan, biết không?”

“Vâng!” Tề nhi ngược đôi mắt đẫm lệ nhìn Hách Liên Ngự Thuấn, “A đa, người phải đợi mẫu thân tỉnh ngủ sao? Đến lúc đó người sẽ cùng mẫu thân tới tìm Tề nhi phải không?”

Hách Liên Ngự Thuấn kéo Tề nhi lại, đem gò má mình áp vào gương mặt nhỏ nhắn của con, thanh âm nghẹn ngào vang lên, “Đúng vậy, A đa phải chờ mẫu thân tỉnh lại. Tề nhi có thúc bá ở bên cạnh, nhưng mẫu thân không có ai làm bạn sẽ rất cô đơn. A đa phải ở bên nàng!”

Tề nhi nghe lời khẽ gật đầu, khuôn miệng nhỏ nhắn mếu máo cũng nín khóc.

Y Trĩ Tà bước tới rồi ngồi thấp xuống, hai ngày nay sắc mặt ông ta cũng vô cùng tiều tụy. Chăm chú ngắm nhìn đôi mắt đã nhắm lại của Sở Lăng Thường, Y Trĩ Tà thấp giọng nói, “Ngự Thuấn, nếu như người không muốn tới Đại Tần, vậy chúng ta đưa Lăng Thường cùng Tề nhi về Hung Nô. Người đã diệt trừ vọng tộc Đại Tần, Yên thị đã không thể gây nghiệt được nữa. Ta nhất định vì Lăng Thường đòi lại công đạo này.”

Hách Liên Ngự Thuấn nhìn Sở Lăng Thường vùi trong ngực mình, đau khổ cười một tiếng, “Lăng Thường không có ở đây, giang sơn còn có ý nghĩa gì? Lăng Thường đã từng nói, đại vận của Hung Nô đã qua, ta tin lời nàng!”

Ngón tay thon dài của Hách Liên Ngự Thuấn quyến luyến vuốt ve gò

má Sở Lăng Thường, trên người nàng giờ đã lau sạch vết máu nên đáng vẻ trông như đang ngủ, vẫn tuyệt mỹ như khi còn sống.

“Người muốn đi đâu?” Y Trĩ Tà không kìm được liền hỏi.

Hách Liên Ngự Thuấn ngẩng lên, “Ta muốn tìm cho Lăng Thường một chỗ thật an tĩnh để ngủ. Còn nhớ băng phách thạch mà ngài từng nói không? Cho dù thế nào, ta cũng phải tìm được nó!”

“Người muốn đi tới nơi lạnh giá đó?” Y Trĩ Tà sững sốt hỏi thêm.

Hách Liên Ngự Thuấn không nói gì nữa, đứng dậy ôm Sở Lăng Thường lên xe ngựa xong, xoay người nhìn về phía Y Trĩ Tà rồi nhìn về phía mấy người Hồ Mạc. Hắn ôm lấy Tề nhi đi về phía Hồ Mạc, “Hồ Mạc, Tề nhi từ nay về sau giao cho người. Lăng Thường đã từng nói, sau thiên tai, ở Hung Nô sẽ có một số lượng lớn dân cư bỏ ra đi. Người cùng thân tín đưa những người đó tới Đại Tần, sau này vĩnh viễn cũng đừng trở về Hung Nô nữa. Đại Tần sẽ là bầu trời riêng của các người!”

Hồ Mạc siết chặt nắm tay, cố nén bi thương, gật đầu, “Mặt tướng cần tuân sứ mạng, nhất định sẽ nuôi dưỡng Tề nhi nên người!”

Thanh Tụ nước nở tiến lên, “Để cho nô tỳ ở bên cạnh tiểu thư đi!”

“Thanh Tụ, người phải thay ta cùng Lăng Thường chăm sóc Tề nhi!” Hách Liên Ngự Thuấn khẽ nói.

Trên bầu trời, một đám mây u ám chợt kéo đến che đi ánh mặt trời.

Nhìn mọi người lần cuối, đem Tề nhi giao cho Thanh Tụ xong, Hách Liên Ngự Thuấn liền leo lên xe ngựa. Phu xe lập tức gia roi, tất cả thân tín đều lập tức quỳ gối tiễn biệt.

Bên trong xe, Hách Liên Ngự Thuấn đem Sở Lăng Thường ôm vào trong ngực, từ ống tay áo lấy ra mệnh phù, bi thống cầm lấy trủy thủ khắc lên đó tám chữ, “Thế thế nan tu, sinh sinh khước thác.” Rồi sau đó, hắn đeo mệnh phù vào đai lưng nàng, bàn tay trêu mếu khẽ vuốt ve mái tóc mềm mại, ở bên tai nàng khẽ thì thầm, “Lăng Thường, từ nay về sau, ta sẽ không rời xa nàng nữa!”

Xe ngựa lặng lẽ rời đi, cánh hoa đào theo gió rơi rụng tựa như một linh hồn tán lác.

Năm Tiền Nguyên thứ bảy (năm 150 trước Công nguyên) Hán Cảnh Đế lập Lưu Triệt làm thái tử Đại Hán. Ba năm sau, Hán Cảnh Đế băng hà, Lưu Triệt lên ngôi, xưng là Hán Vũ Đế, khai sáng ra vương triều cường thịnh phồn vinh nhất thời Tây Hán. Lưu Triệt cũng hoàn thành di nguyện của tiên hoàng, truy phong Sở Lăng Thường làm “Đại Hoàn Du” được lập bài vị đặt ở Kim Lăng để hậu nhân bái tế.

Một ngày kia, trong sổ nữ tử tiến cung, Vũ Đế thấy một nữ tử vô cùng giống Sở Lăng Thường, hết như nàng đang hiện ra ngay trước mắt vậy. Gọi đến hỏi chuyện, nữ tử đó xưng tên là Vệ Tử Phu, Vũ Đế cực kỳ yêu thương, đưa vào hậu cung sủng ái suốt đời.

Năm Nguyên Sóc thứ ba (năm 126 trước Công nguyên) Thiển Vu Quân Thần của Hung Nô qua đời. Nam Hoa công chúa liên hợp với Tả Cốc Lễ vương Y Trĩ Tà trước phế Yên thi, sau đánh bại thái tử Vu Đan khiến hắn phải chạy sang hàng Đại Hán. Không lâu sau Y Trĩ Tà trở thành Thiển Vu mới, Vu Đan uất ức sinh bệnh mà chết. Nhưng lúc này Hán triều ở Trung Nguyên cũng bước vào thời kỳ cường thịnh nhất. Khi cuộc chiến giữa hai nước lại lần nữa nổ ra, quân chủ lực của Hung Nô bị Vệ Thanh suất lĩnh đại quân Hán triều tiêu diệt

gần như toàn bộ. Y Trĩ Tà không đành lòng nhìn sinh linh đồ thán nên để cho một bộ phận về hàng Đại Hán. Cũng vào tháng Ất Mão năm này, Hung Nô phân thành hai miền Nam - Bắc, ứng với lời Sở Lăng Thường đã từng nói, “Nguyên Sóc Ất Mão vận tinh bắc tẩu, ứng thiên nhi hành, thuận tắc an, nghịch tắc tang. Nhớ kỹ, chớ nên vì một người mà làm nguy hại đến dân chúng, mọi sự phải lấy thiên hạ làm trọng.

Mà thời gian này cũng không ai nghe được tin tức về Hách Liên Ngự Thuấn cùng Sở Lăng Thường. Nhưng cũng có người nói rằng ở nơi cực hàn kia có trông thấy một nam tử, ngày ngày canh giữ một cỗ quan tài bằng trước mặt. Trong cỗ quan tài bằng đó có một nữ tử dung mạo tuyệt thế. Nam tử kia cũng chưa từng rời khỏi nàng, cô độc sống nốt quãng đời còn lại.

Dĩ nhiên, câu chuyện đó cũng dần trở thành một giai thoại, rồi cuối cùng lại biến thành truyền thuyết. Chuyện nào thật, chuyện nào giả, không ai hay biết.

Vật đổi sao dời, năm 400 sau Công nguyên, sự thống trị của đế quốc La Mã ngày một suy yếu. Trong thời gian này, một đội quân Hung Nô tới từ phương Đông do A Đề Lạp thống lĩnh đã càn quét khắp lục địa Á Âu, trực tiếp khiêu chiến ngôi vị bá chủ với đế quốc La Mã. Năm 448 đến 450, đế quốc Hung Nô dưới sự dẫn dắt của A Đề Lạp đã mở ra một trang sử mới cực thịnh, phía đông kéo dài tới biển Aral, phía tây tới bờ Đại Tây Dương, phía nam bắt đầu từ sông Danube, phía bắc tới biển Baltic. Không ai biết rõ đội quân thần bí đông phương kia rốt cuộc đến từ nơi nào, nhưng trong dã sử Bắc Âu có đề cập đến một cách không chính thức rằng A Đề Lạp thống lĩnh dân tộc Hung Nô kia là hậu duệ của gia tộc Hách Liên, nhưng vì sao người của gia tộc Hách Liên lại mai danh ẩn tích thì không có tài liệu khảo cứu nào ghi chép lại.

Quyển 8 - Chương 23: Vĩ thanh

Thời gian: Cuối thu, tháng 10 năm 2010.

Lại là một trận mưa lớn trút xuống, từng hạt mưa lớn bằng hạt đậu đập rào rào vào kính xe rồi nhanh chóng bị cần gạt nước xua đi. Ánh sáng nhạt trong xe hắt lên từng đường nét trên gương mặt cương nghị của Hách Liên Túc Thiên. Nâng cổ tay liếc nhìn đồng hồ, đôi môi mỏng của hắn hơi cong lên rồi lập tức đạp mạnh chân ga khiến chiếc xe lao vút đi, bỏ lại đằng sau những vệt nước mưa không ngừng bắn tung lên.

Mấy ngày trước, Hách Liên Túc Thiên đã trải qua một sự việc kỳ lạ, hắn vô duyên vô cớ bất tỉnh, hơn nữa khi tỉnh lại thì thấy người nhà đều nhìn chăm chăm mình bằng ánh mắt như thể nhìn thấy ma quỷ. Sau đó hắn mới biết, lúc hắn tỉnh lại kia thì người nhà đang chuẩn bị tang lễ, tất cả giới truyền thông cũng đều đưa tin hắn bất ngờ bỏ mạng.

Chuyện này cũng khiến Hách Liên Túc Thiên cảm thấy cực kỳ quái dị nhưng kết quả kiểm tra sức khỏe toàn diện cho thấy tất cả đều ổn. Sau đó cũng có chuyên gia y học kết luận rằng trường hợp của hắn là một tình huống cực kỳ hiếm gặp. Con người đôi khi cũng xuất hiện trạng thái chết giả, nhưng nguyên nhân của chuyện đó thực sự thế nào thì không ai giải thích được.

Cuộc sống vốn có rất nhiều chuyện không thể giải thích một cách rõ ràng.

Chuyện đầu tiên Hách Liên Túc Thiên làm sau khi tỉnh lại là tìm kiếm mệnh phù kia. Qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn một mực nghiên cứu lịch sử Tây Hán. Trải qua quá trình khai quật các cổ vật thời Tây Hán và cả thời kỳ Hung Nô còn chưa phân Nam - Bắc, thực tế đã chứng minh rằng có rất nhiều sự kiện lịch sử đã bị hiểu sai lệch. Cho tới giờ, hắn đều dựa theo yêu cầu của gia tộc tìm kiếm một đạo mệnh phù. Hắn từng xem xét tộc phổ, trong đó có ghi chép lại đạo mệnh phù kia có liên quan đến một câu chuyện xa xưa.

Nhưng chẳng qua đó chỉ là truyền thuyết!

Trong truyền thuyết, đạo mệnh phù kia vốn được truyền lại từ thời Ân - Thương, được tổ tiên hắn dùng làm mệnh phù lãnh binh tác chiến. Tổ tiên hắn cùng với mệnh phù đó ở nơi sa trường luôn bách chiến bách thắng nhưng về sau mệnh phù kia đã được chôn theo nữ tử mà tổ tiên hắn yêu thương. Các đời sau vẫn luôn tìm kiếm đạo mệnh phù này bởi là người của gia tộc Hách Liên, bọn họ luôn tin tưởng vào sự tồn tại của truyền thuyết này.

Ban đầu, Hách Liên Túc Thiên vốn không cùng quan điểm với người trong gia tộc, hắn cho rằng đó bất quá chỉ là truyền thuyết mà thôi. Nhưng kể từ khi nhìn thấy nữ tử nằm trong cỗ quan tài bằng kia, hắn luôn cảm thấy ngọc bội đeo bên hông nàng có mấy phần tương tự. Lần nữa lật giở tộc phổ, cẩn thận xem xét việc ghi chép mô tả của tổ tiên về mệnh phù kia, hắn càng thêm khẳng định. Thứ trên người nữ tử trong cỗ quan tài bằng đó đang đeo không chừng chính là mệnh phù của gia tộc Hách Liên.

Nghĩ tới đây, Hách Liên Túc Thiên lại tăng tốc xe. Nếu như mệnh phù là thật, như vậy nữ tử trong chiếc quan tài bằng kia nhất định có mối liên hệ với tổ tiên gia tộc Hách Liên cho nên hắn muốn trở lại hiện trường lần nữa để tra xét.

Xe đã chạy suốt một ngày một đêm, đến khi tới được lăng mộ, bầu trời vẫn còn âm trầm một mảng. Khu ngoại vi lăng mộ có rất nhiều nhân viên khảo cổ, trong đó cũng có không ít người Hách Liên Túc Thiên quen biết.

Trong tim chợt dâng lên một nỗi sợ hãi vô cớ, hắn vội bước nhanh tới trước. Một số người nhận ra hắn cũng cực kỳ hoảng sợ, còn tưởng là gặp được ma quỷ. Mà hắn cũng không có thời gian giải thích, chỉ bước vội xuống gian phòng dưới lòng đất.

Nhiệt độ trong căn phòng dưới lòng đất vẫn hệt như mấy ngày trước nhưng khung cảnh thì đã hoàn toàn đổi khác. Chỗ vốn đặt chiếc quan tài bằng kia hiện giờ đã trống không, xung quanh đó chỉ có một vài nhân viên đang chuyên tâm làm việc.

Ánh mắt Hách Liên Túc Thiên tràn ngập nỗi khiếp sợ. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

“Hách Liên tiên sinh? Là cậu sao?” Sau lưng hắn, một giọng già nua khẽ vang lên.

Hách Liên Túc Thiên quay đầu nhìn lại, “Giáo sư Phó?”

Giáo sư Phó là người của viện khảo cổ, cả đời ông đều nghiên cứu về lịch sử Hán triều, trong nước cũng hiếm có được người có hiểu biết sâu sắc về lịch sử thời Hán như ông. Bởi Hách Liên Túc Thiên đã từng tới hỏi giáo sư một số vấn đề rồi sau đó cũng thường xuyên qua lại nên giao tình giữa hai người họ rất tốt.

Giáo sư Phó bước lên, gỡ mắt kính lau lau, đến khi nhìn rõ ràng người đàn ông trước mặt thì mới giật mình.

“Cậu? Không phải cậu đã....”

“Giáo sư Phó, chuyện dài lắm, sau này có dịp tôi sẽ kể sau. Nhưng theo tôi biết, mấy ngày trước đây không phải nơi này còn có một cỗ quan tài bằng hay sao? Sao giờ này lại không thấy nữa?” Hách Liên Túc Thiên trầm giọng hỏi dồn.

Giáo sư Phó bắt đầu dĩ thờ dài, khẽ lắc đầu một cái, “Có lẽ đó chính là sự nuối tiếc lớn nhất của giới khảo cổ. Tôi biết cỗ quan tài bằng mà cậu nói tới. Vào ngày hôm sau khi có tin cậu xảy ra chuyện, người của viện khảo cổ cũng phát hiện ra lăng mộ này rồi lần lượt kéo tới. Bọn họ không chỉ bị cỗ quan tài bằng làm cho kinh hãi mà còn bị dung mạo của nữ tử nằm trong đó làm cho động tâm. Lúc tôi nhìn thấy cỗ quan tài bằng đó lần đầu tiên đã cảm thấy có gì đó không ổn nhưng bọn họ cứ kiên trì muốn mở quan ra để tiến hành nghiên cứu. Bọn họ còn cho rằng có thể bảo tồn nó giống như khi khai quật lăng Mã vương khi xưa. Ai ngờ...”

Nói tới đây, trong mắt giáo sư Phó lại dâng lên một nỗi tiếc hận, có thể khiến người đối diện tưởng tượng được chuyện xảy ra kế tiếp sẽ khiến người ta cả đời khó quên.

“Bọn họ mở nắp quan tài? Sau đó thì sao? Đã xảy ra chuyện gì?” Hách Liên Túc Thiên chỉ cảm thấy nơi ngực lại dâng lên một nỗi đau đốn quen thuộc, cảm giác hết như lần đầu tiên thấy cỗ quan tài bằng vậy.

“Khi bọn họ mở nắp quan tài bằng, ánh sáng tím ở bên trong đó chỉ trong chớp mắt đã hoàn toàn tan biến. Mọi người còn chưa kịp có phản ứng thì nữ tử bên trong đã lập tức hóa thành chất lỏng, cùng cỗ quan tài bằng nhanh chóng hòa vào nhau, thời gian trước sau chưa tới năm giây.” Sau lưng Hách Liên Túc Thiên, một cô gái nhẹ nhàng lên tiếng, êm ái thay giáo sư Phó kể lại câu chuyện.

Hách Liên Túc Thiên quay đầu nhìn lại thì thấy cô gái kia chỉ khoảng hai mươi tuổi, trên người khoác một chiếc áo lông trắng, mái tóc dài óng ả khẽ buông xuống bờ vai, gương mặt trái xoan với những đường nét thanh tú đẹp không lời nào tả xiết. Đôi mắt của cô gái đó trong veo như nước, giọng nói dịu dàng dễ nghe. Cô gái này... Ánh mắt Hách Liên Túc Thiên hơi ngơ ngẩn, nơi ngực lại có cảm giác giống như bị một tảng đá lớn hung hăng đè xuống. Hắn có một cảm giác rất quen thuộc, quen thuộc như thể đã từng gặp cô ấy ở nơi nào đó rồi đột nhiên mới nhớ tới chuyện không may xảy ra mấy đêm trước...

Cô gái cũng ngẩng đầu nhìn Hách Liên Túc Thiên. Dáng dấp hắn cực kỳ cao lớn, gương mặt với những đường nét anh tuấn đầy mạnh mẽ, đôi mắt màu hổ phách thâm u. Thấy hắn nhìn mình không chớp mắt, trong đôi mắt cô gái kia đầu tiên có chút sừng sốt, sau đó mới ngượng ngùng cười, “Chúng ta đã gặp nhau rồi!”

Hách Liên Túc Thiên chỉ cảm thấy tận đáy lòng trào dâng một cảm giác ấm áp, khẽ đáp lại, “Phải, chúng ta đã gặp nhau rồi!” Hắn có thể hiểu ý của cô gái, nhưng vẫn luôn cảm thấy trừ lần gặp mặt lúc trước, hắn và cô tựa hồ đã quen nhau ở nơi nào đó khác nữa.

Giáo sư Phó cười cười, lên tiếng, “Túc Thiên, đây chính là đứa học trò cứng mà tôi thường nhắc với cậu - Sở Kha.” Nói xong, giáo sư lại quay qua Sở Kha lên tiếng, “Vị này là Hách Liên Túc Thiên, con trai trưởng của gia tộc Hách Liên, năm ngoái vừa mới về nước thành lập chi nhánh. Mà cậu ấy cũng rất giống con, đối với lịch sử thời Tây Hán cảm thấy vô cùng hứng thú.”

Trên môi Sở Kha nở nụ cười tươi tắn lộ ra lúm đồng tiền, coi như thay lời chào hỏi.

“Túc Thiên, chuyện có liên quan tới cổ quan tài bằng, cậu cứ hỏi Sở

Kha đi. Lúc đó con bé cũng có mặt ở đó. Tôi còn có chuyện gấp phải làm, sẽ liên lạc lại sau.” Giáo sư Phó hàn huyền thêm mấy câu rồi vội vàng rời đi.

Nhân viên làm việc trong căn phòng cũng lục tục kéo đi hết, cuối cùng chỉ còn lại Hách Liên Túc Thiên cùng Sở Kha.

Sở Kha đi tới vị trí đặt cỗ quan tài bằng lúc trước, than nhẹ một tiếng, “Thật ra khi lần đầu tiên tôi nhìn thấy những thứ này liền có cảm giác trên đời còn quá nhiều chuyện thực kỳ lạ, nhiều lúc cũng chẳng thể giải thích rõ ràng được.”

Cũng như lúc Sở Kha tỉnh lại mấy ngày trước, mọi người đều nói cô đã chết khiến cho Sở Kha lâm vào tình trạng dở khóc dở cười.

“Ngoài nữ tử kia ra thì trong cỗ quan tài bằng còn có vật gì khác không?” Hách Liên Túc Thiên cũng bước tới bên cạnh Sở Kha, nhẹ giọng hỏi. Không biết tại sao, hắn cùng cô gái này nói chuyện một hồi lại cảm thấy tâm tình vô cùng thoải mái. Nụ cười của cô hết như đoá hoa lan tươi tắn khiến cho hắn cảm thấy tinh thần mình như ở trong một trạng thái kỳ lạ, giống như nụ cười này vốn thuộc về riêng hắn vậy.

Sở Kha nghe thấy câu hỏi của hắn, trên gương mặt nhanh chóng hiện lên vẻ kinh ngạc, theo bản năng hỏi lại, “Anh...anh còn thấy thứ gì sao?”

Hách Liên Túc Thiên hơi cúi xuống, nói nhỏ bên tai cô, “Một khối ngọc bội!”

Sở Kha vội đưa tay che miệng vì kinh ngạc, nhìn hắn một hồi rồi lại chạy tới cửa dẫn xuống căn phòng xem xét bốn phía với dáng vẻ vô cùng thận trọng, sau khi xác định không có ai đi xuống nơi này nữa

thì mới trở lại bên cạnh Hách Liên Túc Thiên, cắn môi, muốn nói gì đó lại ngập ngừng.

“Sao vậy? Cô cũng nhìn thấy có phải không?” Hách Liên Túc Thiên chăm chú nhìn Sở Kha, nơi trái tim chợt dâng lên một cảm giác ấm áp.

Sở Kha hít sâu một hơi, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó lấy từ trong túi xách ra một miếng ngọc bội, “Đây là khối ngọc bội mà anh nói sao?”

Hách Liên Túc Thiên vừa nhìn, hai mắt liền sáng lên. “Không sai, chính là nó!” Hắn cầm lấy ngọc bội cẩn thận quan sát tỉ mỉ, quả đúng như ghi chép lại trong tộc phổ, xem ra đây chính là mệnh phù mà tổ tiên vẫn luôn muốn tìm lại.

“Tại sao nó lại ở chỗ cô?”

Sở Kha nở nụ cười có chút lúng túng, “Tôi biết làm vậy là không đúng, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy nó, tôi đã thích nó rồi cho nên mới nhân lúc không ai hay biết mà giấu đi. Túc Thiên, anh tuyệt đối đừng nói cho giáo sư nhé. Tôi...cùng lắm thì tôi sẽ đem nó nộp lại!” Nói xong, Sở Kha mới giật mình kinh ngạc, không biết tại sao cô lại tự nhiên gọi tên của hắn như vậy. Thật không phải phép chút nào!

Hách Liên Túc Thiên cũng không hề để bụng mà ngược lại còn bị dáng vẻ của Sở Kha chọc cười, “Nếu thích cứ giữ lấy đi, dù sao cũng coi như chiến lợi phẩm của cô. Hơn nữa, cho dù có giải thích cũng không được hay cho lắm!”

“Thật không?” Sở Kha mừng rỡ hỏi lại.

Hách Liên Túc Thiên khẽ gật đầu, chính hắn cũng không ngờ món đồ mình muốn tìm bao lâu nay lại có thể dễ dàng tặng cho người khác

như vậy. Hơn nữa, còn giống như là...cam tâm tình nguyện.

Xem ra Sở Kha cực kỳ yêu thích miếng ngọc bội này. Cô lật qua lật lại nó nhìn kỹ một hồi rồi mới cất tiếng, “Chữ viết trên ngọc bội này thật kỳ lạ. Căn cứ vào kết cấu cùng hàng lối của chữ thì phải có tất cả tám chữ mới đúng. Nhưng giờ sao lại chỉ có bốn chữ? Chuyện này liệu có liên quan đến việc cổ quan tài bằng tan ra hay không?”

Bốn chữ?

Hách Liên Túc Thiên cầm lấy miếng ngọc bội, xem rõ ràng bốn chữ khắc trên đó thì hơi cau mày lại. Lúc trước rõ ràng là có tám chữ, giờ cầm trong tay xem lại thì chỉ còn vền vẹn có bốn chữ.

“Thật ra thì tôi cũng có nghe nói về truyền thuyết liên quan đến chủ nhân của cổ quan tài bằng này.” Sở Kha nhìn hắc cười nhẹ, “Nhân vật trong truyền thuyết cũng có cùng họ với anh nữa!”

“Vậy sao? Nói tôi nghe chút đi!”

“Sở Kha khẽ thở dài một hơi, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa, “Tương truyền, thái tử lúc đầu của Thiên Vu Quân Thần ở Hung Nô không phải là Vu Đan mà lịch sử đề cập đến mà là một vị Tả hiền vương Hách Liên Ngự Thuấn. Ông ấy yêu sâu đậm một nữ tử, nhưng cả đời không hề nói tiếng yêu với nàng ấy. Nghe nói nữ tử đó có thể tiên đoán được vận mệnh của mọi người, duy chỉ có vận mạng của mình cùng nam nhân mình yêu thương là không thể xem thấu. Sau đó nữ tử kia bị người ta đổ kị mà Tả hiền vương vì bảo vệ nàng tránh khỏi tổn thương nên đã cố ý kết tội nàng sử dụng vu thuật rồi đem thiêu sống. Trên thực tế đó chỉ là mưu kế để tìm đường sống từ trong cõi chết. Nhưng về sau, nữ tử đó cũng ngộ hại qua đời khiến Tả hiền vương vô cùng đau đớn. Ông ta đem nữ tử đó tới nơi cực kỳ lạnh giá đặt vào trong cổ quan tài bằng kia, ý muốn cùng nữ tử đó đời đời

kiếp kiếp ở bên nhau. Anh biết tại sao nữ tử đó lại không xem được số mạng của nam tử mình yêu thương hay không? Có lẽ chính là bởi vì nữ tử đó đã qua đời trước vị vương gia Hách Liên Ngự Thuấn kia.” Nói đến đây, thanh âm của Sở Kha có chút nghẹn ngào, ngược mắt nhìn Hách Liên Túc Thiên, “Anh nói xem, bọn họ có thể đời đời kiếp kiếp ở cùng một chỗ sao?”

Câu chuyện xưa này thực sự rất giống với câu chuyện được tổ tiên hắc ghi lại trong tộc phổ, nhưng lịch sử thì không được biết đến nó một cách chính thức.

Nghe thấy lời này của Sở Kha, một cảm giác ngọt ngào chưa từng có lại tràn ngập trái tim Hách Liên Túc Thiên. Hắc dụ dàng lên tiếng, “Có lẽ trải qua sinh ly tử biệt, bọn họ thật sự có thể đời đời kiếp kiếp ở cùng bên nhau. Cô xem miếng ngọc bội kia...”

Hắc giơ miếng ngọc bội lên cao, dưới ánh đèn mờ ảo dưới gian phòng trong lòng đất, miếng ngọc bội càng phát ra thứ ánh sáng lấp lánh trong suốt của hàn ngọc. Hắc nhớ rất rõ ràng, trên mặt miếng ngọc bội kia vốn có khắc tám chữ, “Sinh sinh khước thác, thế thế nan tu!”

Sở Kha ngược mắt nhìn miếng ngọc bội mệnh phù, trên đó giờ chỉ còn lại bốn chữ viết bằng tiếng Hung Nô liền hỏi khẽ, “Bốn chữ kia là gì vậy?”

Hách Liên Túc Thiên thấp giọng thì thầm, “Đời đời kiếp kiếp!”

Sở Kha khẽ nở nụ cười hết như đoá u lan rung động lòng người.

Trong khung cảnh như mộng như ảo, ánh đèn dịu nhẹ cũng đem cái bóng của hai người họ kết thành một thể.

HẾT